

Vô Lại Kim Tiên (1 + 2)

Contents

Vô Lại Kim Tiên (1 + 2)	6
1. Bộ I: Hoàng Kim Quý Tộc – Chương 01	6
2. Chương 02	9
3. Chương 03	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 06: Cường Thường Mỹ Nữ.	22
7. Chương 07: Tranh Phong Cật Thố	26
8. Chương 8: Uy Bức Lợi Dụ	29
9. Chương 9:thao Nhĩ Mỗ Mỗ	33
10. Chương 10:nguyên Đồ Phục Hẫu	36
11. Chương 11:tiểu Toa Lị Na	40
12. Chương 12: Mộc Đầu Thúc Thúc	44
13. Chương 13: Thảo Nguyên Dũng Sĩ	47
14. Chương 14: Giản Đáo Bảo Liễu	51
15. Chương 15: Xích Diễm Yêu Vương	54
16. Chương 16 Mãi Cá Nô Đãi	57
17. Chương 17 Đệ Nhất Bả Kiếm	61
18. Chương 18 Thánh Giai Đả Thủ	64
19. Chương 19: Tọa Địa Khẩn Hoang	68
20. Chương 20 Thiên Diện Cự Thủ	71
21. Chương 21 Vạn Độc Thiên Ngô	74
22. Chương 22 Vạn Độc Huyết Chú	77
23. Chương 23 Bát Bảo Kim Thân	80
24. Chương 24 Tinh Linh Phò Mã	83
25. Chương 25 Tinh Linh Nữ Vương	87
26. Chương 26 Bằng Sương Cự Hạc	90
27. Chương 27 Nguyệt Thần Chi Nộ	91
28. Chương 28 Đồ Long Chuyên Nghiệp	94
29. Chương 29 Biệt Cước Ma Thú	97
30. Chương 30 Đồn Ngộ Diệu Đế	101
31. Chương 31 Thú Nhân Vương Tử	104
32. Chương 32 Luyện Kim Đại Sư	107
33. Chương 33 Ngân Ti Kết Giới	110
34. Chương 34 Cận Chinh Địa Tinh	113
35. Chương 35 Đại Lực Chiến Thần	116
36. Chương 36 Tả Ma Long Châu	119
37. Chương 37 Long Hoàng Chuyên Sứ	122
38. Chương 38 Sơ Bộ Quy Hóa	125
39. Chương 39 Sát Phi Lập Uy	129
40. Chương 40 Nộ Nhi Trừng Chi	132

41. Chương 41 Chân Thật Chi Nhân	135
42. Chương 42 Thánh Giai Thích Khách	138
43. Chương 43 Hoàng Tử Điện Hạ	142
44. Chương 44 Suất Điều Cận Bồ	145
45. Chương 45 Hàng Ma Trấn Khúc	149
46. Chương 46 Ngoại Tịch Cự Nhân	152
47. Chương 47 Ba La Mật Tửu	155
48. Chương 48 Đấu Khí Tung Hoành	158
49. Chương 49 Cẩm Ma Linh Vực	161
50. Chương 50: Tam Vĩ Quý Châu	165
51. Chương 51 Hỏa Thiêu Cận Bồ	168
52. Chương 52: Tử Linh Pháp Sư	172
53. Chương 53 Không Gian Pháp Luân	175
54. Chương 54 Tinh Thần Dư Ba	179
55. Chương 55 : Bích Thủy Hàn Đàm	183
56. Chương 56 Trúc Tử Diệp Tử.	186
57. Chương 57 Ma Lực Chi Nguyên	190
58. Chương 58 Băng Bạo Linh Chủ	193
59. Chương 59 Phân Đạo Dương Tiêu.	197
60. Chương 60	200
61. Chương 61	204
62. Chương 62:	207
63. Chương 63	210
64. Chương 64: Cẩm Tặc Cẩm Vương	213
65. Chương 65 Huyền Cương Đấu Khí	216
66. Chương 66: Hoài Bích Kỳ Tội	219
67. Chương 67: Bạch Long Tiểu Tử	223
68. Chương 68 Bảo Đồ Chi Bí	226
69. Chương 69 Sứ Thần Hoàng Đế	229
70. Chương 70 Nhất Xúc Tức Phạt	231
71. Chương 71 Thâm Uyên Thế Giới	234
72. Chương 72 Tẩu Tiến Thâm Uyên	238
73. Chương 73 Thâm Uyên Tộc Loại.	241
74. Chương 74 Cửu Đầu Đại Xà	244
75. Chương 75 Song Diện Nhân Mãng	248
76. Chương 76 Đoạ Lạc Tinh Linh	250
77. Chương 77 Độc Hệ Thánh Cấp	252
78. Chương 78 Tinh Thần Huyền Kim	254
79. Chương 79 Bách Điều Trêu Phượng	256
80. Chương 80 Phan Đa Na Lạp	258
81. Chương 81 Hoàng Kim Quý Tộc	261
82. Chương 82:hồng Đỉnh Hạc Vương	263
83. Chương 83:đọa Lạc Thiên Sử	265
84. Chương 84 Mãng Cấp Đế Quân	268
85. Chương 85 Thần Câu Bạch Long	270
86. Chương 86: Thu Phục Tọa Kị!	272
87. Chương 87 Vô Hại Quân Thế	275
88. Chương 88: Nguyên Tắc Lỗ Đen	278
89. Chương 89 Cai Hồi Gia Liễu	281
90. Chương 90: Tội Hậu Nhất Chương	285
91. Chương 91 : Tân Địch Khai Thủy	288
92. Chương 92 : Cửu Thiên Lôi Kiếp	292
93. Chương 93 : Cao Cấp Tiên Hoá	295
94. Chương 94 : Thiểm Tộc Chi Loạn	298

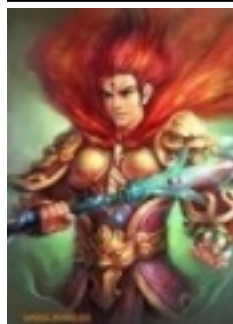
95. Chương 95 Xuất Binh Tiến Tẩu.	302
96. Chương 96 Xuân Tiêu Nhất Khắc	306
97. Chương 97 Xuất Binh Thiểm Tộc	309
98. Chương 98 Mã Đạp Thảo Nguyên	313
99. Chương 99 : Khu Hồ Thôn Lang	316
100. Chương 100 Thâu Tập Âm Sát	319
101. Chương 101 Thiên Lí Bôn Tập.	322
102. Chương 102 : Thủ Chu Đãi Thỏ - [ôm Cây Đợi Thỏ]	326
103. Chương 103: Mã Đạp Liên Doanh	328
104. Chương 104 Thiên Hương Công Chủ.	332
105. Chương 105: Dũng Quan Tam Quân.	335
106. Chương 106 : Hồ Lan Công Chúa	338
107. Chương 107 : Dạ Trưởng Xuân Sắc	342
108. Chương 108 : Khải Toàn Nhi Qui	345
109. Chương 109 Hải Cống Đại Hội.	348
110. Chương 110 Gia Tặc Nan Phòng.	351
111. Chương 111 : Sát Kê Cảnh Hầu [giết Gà Dọa Khỉ]	354
112. Chương 112 Quý Mị Hoàn Hành.	357
113. Chương 113 : Băng Thích Tiềm Hiềm [hiềm Thù Tiêu Tan]	361
114. Chương 114 : Trọng Hồi Đế Đô	364
115. Chương 115 : Nhị Ca Háo Sắc.	367
116. Chương 116 : Thái Thanh Đấu Khí.	370
117. Chương 117 Khi Thiện Phạ Ác	373
118. Chương 118 : Cương Tắc Dịch Chiết.	375
119. Chương 119 Cừu Chuyển Thật Huống.	378
120. Chương 120 : Tây Phương Tứ Linh	382
121. Chương 121 : Nữ Tể Thượng Môn	385
122. Chương 122 : Sơ Lịch Triều Đường [lần Đầu Dự Hội Triều]	388
123. Chương 123 : Vô Dục Khả Cứu	391
124. Chương 124 : Triều Đường Hỗn Loạn	394
125. Chương 125: Tri Thác Năng Cải (Biết Sai Có Thể Sửa)	397
126. Chương 126 : Chủ Chiến Thiên Sứ.	400
127. Chương 127: Dị Biến Đột Sanh	403
128. Chương 128: Lương Trọng Thiên Kiếp	406
129. Chương 129 Hồng Mông Tử Khí	409
130. Chương 130 Không Trung Khách Xa	412
131. Chương 131 Quý Khách Đảo Phóng	415
132. Chương 132 Hoàng Thành Tửu Yến	418
133. Chương 133: Nhĩ Kiền Ngạc Trá	421
134. Chương 134 Nhất Xúc Tức Phát	425
135. Chương 135: Tâm Sinh Ái Mộ	428
136. Chương 136: Ngư Ông Chi Lợi	431
137. Chương 137: Nhân Ái Thành Hận	434
138. Chương 138: Hạ Khiêu Chiến Thư	437
139. Chương 139: Mật Mưu Đối Sách	439
140. Chương 140: Tự Khuất Phần Mộ	444
141. Chương 141: Huyết Chiến Đáo Đế	448
142. Chương 142 : Kiếp Hậu Trùng Sinh	453
143. Chương 143: Loạn Luân Chi Họa	458
144. Chương 144: Cẩm Tú Sơn Hà	462
145. Chương 145: Thần Thánh Thái Hoàng	467
146. Chương 146: Cẩm Thú Bất Như [không Bằng Cẩm Thú]	472
147. Chương 147: Cai Hồi Gia Liều	476
148. Chương 148: Thiên Hạc Thần Sứ	480

149. Chương 149: Công Chúa Thất Tung	485
150. Chương 150: Thanh Trừ Nội Gian	489
151. Chương 151 : Vân Vụ Mê Tung	494
152. Chương 152 : Tuyệt La Huyền Ma	499
153. Chương 153 : Hoạ Thuỷ Tây Dẫn	503
154. Chương 154: Dữ Gia Đồng Nhạc [cả Nhà Cùng Vui]	508
155. Chương 155: Thích Sát Hoàng Đế	513
156. Chương 156: Ma Đạo Quân Đoàn	518
157. Chương 157 : Xuất Binh Tiền Tấu	522
158. Chương 158 - Tứ Đại Binh Đoàn	526
159. Đề Nhị Quyển: Dược Mã Sa Tràng. – Chương 159: Bạch Long Quân Kỳ.	530
160. Chương 160: Mẫu Long Hoài Dựng. (mẫu Long Hoài Thai.)	535
161. Chương 161 : Tá Đề Phát Huy	541
162. Chương 162 : Tu La Huyết Thi (phần I)	546
163. Chương 162: Tu La Huyết Thi (phần II, Hết)	549
164. Chương 163: Y Lan Công Chúa	551
165. Chương 164: Sinh Động Như Thật	556
166. Chương 165: Nhuyễn Nganh Kiêm Thi	561
167. Chương 166 Tồi Hậu Nhất Chiến	566
168. Chương 167 Than Bài Lượng Đế	571
169. Chương 168: Gia Tộc Nội Mạc	576
170. Chương 169: Pháp Lai Khắc Phúc	580
171. Chương 170: Hấp Dẫn Cận Bó	585
172. Chương 171: Trường Mệnh Trăm Tuổi	590
173. Chương 172: Tu La Cổ Bảo (phần 1)	595
174. Chương 172: Tu La Cổ Bảo (phần II)	598
175. Chương 174: Thiên Sứ Ma Quỷ	606
176. Chương 175: Đại La Kiếm Trận	609
177. Chương 176: Đại Lục Cách Cục	612
178. Chương 177 Quang Minh Thánh Đô	617
179. Chương 178: Thiên Sứ Thánh Tương	621
180. Chương 179 - Thần Giới Kiến Văn	624
181. Chương 180 – Tiên Đạo Phiêu Miểu	628
182. Đề Nhị Bộ: Đại Phong Ma Truyện – Chương 1	630
183. Chương 2: Gặp Lại Tiểu Thanh.	633
184. Chương 3: Tiệp Nghi Đồ Đồ.	636
185. Chương 4: Thái Y Nghê Thường.	639
186. Chương 5: Cực Lạc Tiên Phủ.	642
187. Chương 6: Linh Thứu Lão Yêu.	647
188. Chương 7: Trọng Bàng Tạc Đan.	650
189. Chương 8: Đại La Kim Đan.	653
190. Chương 9: Xúc Phạm Thiên Điều.	656
191. Chương 10: Dao Trì Công Chủ.	659
192. Chương 11: Sắc Đam Bao Thiên.	663
193. Chương 12 Thiên Binh Hạ Giới.	666
194. Chương 13: Nguyên Dương Lão Đạo.	670
195. Chương 14: Tiêu Diệt Thuyết Hà.	673
196. Chương 15: Tiên Thân Hậu Thế.	677
197. Chương 16: Thâu Đào Sự Kiện.	681
198. Chương 17: Yêu Ma Quỷ Quái.	685
199. Chương 18: Vân Du Tứ Hải.	689
200. Chương 19: Tôn Đạo Úc Phật.	692
201. Chương 20: Quan Âm Bồ Tát.	695
202. Chương 21: Miệng Lưỡi Bén Nhộn.	699

203. Chương 22: Âm Dương Cân Bằng	703
204. Chương 23: Dê Thế Tội	707
205. Chương 24: Nhị Lang Chân Quân	711
206. Chương 25: Hồng Mông Cực Lạc	715
207. Chương 26: Thanh Hà Tiên Tử	719
208. Chương 27: Tam Bích Tỷ Muội	722
209. Chương 28: Tề Thiên Đại Thánh.	726
210. Chương 29:một Nhà Đoàn Viên	730
211. Chương 30 :lâm Phong Bao Che Khuyết Điểm	734
212. Chương 31 : Hiếu Biết Nhân Quả	738
213. Chương 32 : Côn Luân Lục Tiên	742
214. Chương 33 : Thân Ngoại Hóa Thân	746
215. Chương 34 :đến Đại Côn Luân	750
216. Chương 35 :trăm Thảo Trừ Căn	754
217. Chương 36: Vu Tổ Tần Xuyên	757
218. Chương 37 : Phá Xác Trọng Tu	761
219. Chương 38 : Huyết Hồn Thất Phiền	765
220. Chương 39 : Như Lai Kim Phù	769
221. Chương 40: Đông Thổ Hoà Thượng	773
222. Chương 41: Nói Phải Củ Cải Cũng Nghe	777
223. Chương 42 : Đại Đạo Thì Vô Danh	780
224. Chương 43 : Ngũ Hành Yên La	783
225. Chương 44: Như Ý Kim Kiếm	787
226. Chương 45: Hồn Độn Sát Trận.	791
227. Chương 46: Ly Sơn Lão Mẫu	794
228. Chương 47: Đại Thánh Bái Sư	797
229. Chương 48: Hóa Thân Thiện – Ác.	802
230. Chương 49: Náo Loạn Thiên Cung	810
231. Chương 50: Thái Ất Kim Tiên	818
232. Chương 51: Đại Thánh Sính Uy	820
233. Chương 52: Nhất Ba Vị Bình	824
234. Chương 53: Di Tử Tương Hoán	829
235. Chương 54 : Nhân Quả Tuần Hoàn	832
236. Chương 55: Nhất Ba Hựu Khởi	835
237. Chương 56: Huyết Hà Sát Trận	838
238. Chương 57: Thủy Bộ Nguyên Soái	841
239. Chương 58: Loạn Tương Sơ Hiện	845
240. Chương 59: Diệt Sát Chân Linh	849
241. Chương 60: Di Bảo Hàng Thế	852
242. Chương 61: Thái Cổ Sát Trận	855
243. Chương 62 : Định Hải Thần Châu	858
244. Chương 63: Các Hữu Kì Chủ	861
245. Chương 64: Tiền Thân Hậu Thế	864
246. Chương 65: Rơi Vào Kiếp Nạn	867
247. Chương 66: Hồng Mông Thế Giới	870
248. Chương 67: Kim Thư Ngọc Diệp	874
249. Chương 68 : Huyết Nhục Tung Táo	876
250. Chương 69: Bồ Đề Diệu Thụ	879
251. Chương 70 : Cực Thế Hồn Loạn	882
252. Chương 71 : Diêm Trời Giáng	885
253. Chương 72 : Vĩnh Hằng Bất Diệt	888
254. Chương 73 : Sát Kiếp Tương Hiện	890
255. Chương 74: Thiên Tâm Từ Bi	892
256. Chương 75 : Phân Tranh Tương Khởi.	895

257. Chương 76 : Thánh Nhân Chi Uy.	896
258. Chương 77 : Hội Bàn Đào.	899
259. Chương 78 : Cửu Cửu Quy Nhất	901
260. Chương 79 : Đại Thừa Qui Nguyên	908
261. Chương 80 : Toàn Thư Hoàn (Hết Trọn Bộ)	916

Vô Lại Kim Tiên (1 + 2)

Giới thiệu

Nguồn: Nông Lâm Tự, tangthuvien. com, 4vn. euThể loại: Tiên hiệpBộ 1 do Quỳnh Độc viết. Bộ 2

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-lai-kim-tien-1-2>

1. Bộ I: Hoàng Kim Quý Tộc – Chương 01

Hải tử này là người Côn Lôn Phái, một môn phái chính nghĩa. Người quả có tiền duyên với lão nạp, nếu không sao lại rơi vào dịp may do thiên địa sắp đặt, cho ta may mắn có cơ hội quý báu bảo vệ được điểm chân linh cuối cùng của người? Nếu ta không kịp ra tay, thân hình người chắc mãi mãi bị câu diệt, nghìn đời không thể siêu sinh.

Hải tử, lão nạp vô tình ngộ ra thái cực đồ này, nhưng bản thân đã luyện thành chánh tông huyền môn bát bảo kim thân rồi, dựa vào đó cũng đủ để lão nạp phiêu diêu tự tại, không cần tới nó nữa. Hiện tại sinh mệnh nhỏ của người đã nhanh chóng không thể chi trì, nhân đây cũng muốn huyền công này có thể hữu dụng. Nghĩ lại thật xứng với câu có tiền rồi còn phải có mạng mới hưởng thụ được?

“Hừ, không được!” Khi ánh dương quang chiếu đến, chỉ sợ ta phải lập tức rời khỏi nơi này. Ta cảm thấy Thái Cực Đồ đang bảo vệ chút chân linh này bắt đầu tiêu tán. Quả khó tìm được thể xác chân tu thích hợp. Lão nạp vốn đã tuyệt vọng tìm kiếm khắp mọi nơi. Căn nhắc về việc không có đủ thời gian đã khiến ta nhắm phủ trạch này bay tới....

Một ánh kim quang bay set thẳng vào hậu viện của Lâm phủ, nơi cậu bé Lâm Phong đang cất giọng đọc lớn Binh pháp tinh yếu mà nội tổ đã viết một cách súc tích giao cho. Đạo kim quang bất chợt bay từ trời cao giáng xuống đầu hắn. Lâm Phong lập tức ngã lăn ra đất bất tỉnh nhân sự. Người hầu bên cạnh lo sợ nhảy vào ôm lấy cậu ngay lập tức, vừa cố gắng lay tỉnh vừa thất thanh hét lớn: “Cứu mạng.... Cứu mạng đi... Tiểu thiếu gia bị trời đánh rồi!”

Lâm lão gia tử rất cứng đờ cháu nội nhanh nhẹn này. Lão vốn rất vừa ý Lâm Phong. Khi nghe tin dữ, cả Lâm Phủ trên dưới lập tức náo loạn lên. Nhận được tin cấp báo, Lâm lão gia tức tốc chạy bay đến. Con người này bình thường vốn uy nghiêm, giờ chưa tới giọng nói đã vang rền: “Cháu đích tôn của ta làm sao? Tại sao giữa thanh thiên bạch nhật lại bị sét đánh?”

Tiếng hỏi vừa dứt, một người có thân hình trắng kiện, bước đi như rồng như hổ xâm xâm đi lại. Lão nhân đó tuổi tuy đã quá sáu mươi, hai mắt nhìn như điện soi thấu tâm can và lòng dạ kẻ đối diện. Ánh mắt thu hồn người, hai tay vạm vỡ lộ rõ đã kinh lịch huyết tinh sa trường, tài trí hơn người. Đây chính thị là nội tổ của Lâm Phong, Lâm Kiến Văn lão gia tử.

Lâm lão gia tử thân hành bước đến giường, kiểm tra thân thể Lâm Phong đang nằm hôn mê bất tỉnh. Khám xong, hai đầu chân mày mi tức thời nhăn tích, hỏi người hầu Chiến Hổ bên cạnh: “Người xác định Phong nhi bị thiên lôi đánh trúng?”

Người hầu toàn thân lập tức run rẩy, hai hàm răng va vào nhau lập cập, ấp úng khẳng định: “Khải bẩm lão gia! Thiếu gia đang đọc lớn binh thư yếu lược do lão gia soạn trước đây chừng một khắc, khi đang đọc bỗng nhiên từ thình không có một đạo ánh sáng màu vàng phóng tới thiếu gia, thiếu gia ngay lập tức bất tỉnh nhân sự!”

“Kim sắc thiểm điện?” Lâm lão gia tử hầu như cũng rất ngạc nhiên, kiểm tra trên dưới thân thể Lục Phong một hồi. Khám xong, hai đầu chân mày nhăn tích nói, “Quái lạ, Phong nhi thân thể thấy đều bình thường, không có gì là không ổn, tại sao vẫn còn bất tỉnh!” Bèn sai người nhà thỉnh vu sư giỏi nhất kinh thành đến xem bệnh, nhưng cuối cùng cũng thúc thủ vô sách, vu sư cũng không biết đấy là bệnh gì. Lâm lão gia tử quả thật lo âu vô cùng.

Không lâu sau đó, thân mẫu của Lâm Phong đã về đến phủ đường sau khi vào cung thăm viếng và luận đàm với hoàng hậu. Có thể do đã nghe tin từ trước, nên khi vừa vào đến cửa, nàng đã vội vàng nhào đến thân thể nhỏ nhắn của con mình. Lâm lão gia nhăn tít lông mày, thực tế không cần phải nói gì thêm, lắc đầu hết cách, hơn nữa tình mẹ con máu thịt, cộng thêm lão cũng đang nóng lòng lo cho an nguy của đứa cháu nhỏ của mình.

Lâm Phong (lúc này chính do đạo chân linh từ Thái Cực Đồ nhập vào) dĩ nhiên cũng không có câu hỏi nào, nhìn thấy mọi người lo lắng cho an nguy của bản thân mình, hẳn mừng vui hết cỡ. Do chỉ mới chiếm hữu thể xác của cậu bé này, hẳn không dám vọng động, nhằm tránh bị thành viên trong gia đình nó phát hiện ra điều gì đó không bình thường. Không còn cách nào khác, tạm thời hẳn giả chết để dành thời gian quan sát môi trường mới lạ xung quanh.

Một đoạn ký ức bỗng ồ ạt kéo đến như nước triều dâng, Lâm Phong cuối cùng cũng nhớ rõ tên mình. Tốt! Tốt! Nguyên bốn thân ta chỉ hy vọng không bị ném vào đầu thai làm kiếp heo kiếp chó gì đó thì đã là quá tốt rồi. Không ngờ lại được xếp đặt khéo đến như thế: hẳn lại đường đường trở thành Lâm gia tam thiếu gia, một công tử danh gia quý tộc đường đường chính chính. Không còn nghi ngờ gì nữa, trời cao đối đãi với hẳn vô cùng công bình. Ít nhất sau này cũng không phải chạy trốn tứ tung sợ người ta bắt giết thịt nữa. Những ngày tồi tệ trước đây của hẳn rồi cuối cùng cũng đã qua.

“Mẫu thân à, con không sao!”. Thấy mẫu thân đang khóc với nỗi buồn thương vô hạn. Lâm Phong chợt ngồi dậy. Hẳn không biết đã trải qua bao nhiêu năm rồi chưa từng được gọi lại tiếng mẫu thân. Một tiếng gọi mẹ phát ra, Lâm Phong cảm thấy không kềm được sự kích động xuất phát từ tim mình. Đối với một hài tử trải qua nhiều kiếp thú cầm như hẳn, hy vọng có thể trực tiếp gọi một tiếng mẫu thân bằng tiếng người thật quá mong huyễn xa vời. Không ngờ rằng giấc mơ đó đã thành sự thật.

“Ah....Quang minh thần phù hộ! Con trai tôi đã tỉnh dậy rồi!” Thốt lên lời âu yếm đó, mẫu thân của Lâm Phong vừa kinh ngạc và vui mừng. Nàng hôn lên trán hẳn, làm cho Lâm Phong sung sướng tột cùng. Hẳn ngay lập tức hoàn toàn tỉnh táo. Định thần nhìn lại, người thiếu phụ xinh đẹp mà hẳn gọi là mẹ này tuổi chỉ vào khoảng 20 hơn. Nhưng nàng à mẫu thân của hẳn. Bây giờ cuối cùng hẳn cố dằn vẻ không tự nhiên, tiếp thụ sự quan tâm của mẫu thân dành cho hẳn.

Hài tử ngoan, làm lão già này sợ muốn chết! Lâm lão gia thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng bông đùa nói: “Lão già chín chục có dư như ta kiểm đi kiểm lại thân thể người, nắn từng cái xương một, lại nói người bị một đạo kim sắc đánh phải, chuyện là thế nào?”

Lão già này là nội tổ mình, có tính cách rất mạnh mẽ, nhưng cũng có chí khí. Lâm Phong đành giả ngờ nghếch nói: “Con đang đọc chỉ cảm nhận đầu mình giống như bị ai đó đánh mạnh từ phía sau rồi không biết gì nữa, có chuyện gì xảy ra thì con không biết!”

“Thật không? Lão gia tử nghi hoặc nhìn tới nhìn lui, trong mắt đầy vẻ nghi vấn, không tìm thấy một nét gì gọi là tin là thật.

Nhưng dù gì đi nữa, Lâm Phong có bị đôi mắt như điện của lão gia tử tra đi xét lại trên cơ thể mình, tâm lý là người có tội làm hấn mất tự nhiên. May mắn là mẫu thân kịp thời thốt lời giải vây: “Tĩnh lại thì tốt rồi! Khả năng là gia môn nhà ta phúc lớn mệnh lớn, có thần minh phù hộ nên mọi sự đều qua!”

“Hừ...!” Lão gia tử nghe liền bất mãn rủa: “Có thần minh yêu quái nào phù hộ ở đây? Cháu nội ta không sao rõ ràng là do nó khỏe mạnh. Chứ thần mị âm binh nào can thiệp vào đây?”

Mẫu thân cười nói: “Do, phụ thân đại nhân giáo huấn chí phải. Những gì con nói chỉ là nói bừa thôi mà!”

Lão gia tử cười hề hề nói: “Chấp nhất làm gì, ta không tranh cãi với con đâu, để tránh mọi người nói ta ăn hiếp con đâu!”

“Các người...” Lâm Phong ngạc nhiên nhìn lão gia tử và mẹ, không hiểu là chuyện gì xảy ra.

Lão gia tử cùng mẹ hấn đối mắt nhìn nhau, lập tức thần sắc lộ vẻ hoài nghi. Mẫu thân khấn trương quay qua hỏi: “Con trai của mẹ, chân con làm sao vậy?”

- Hải tử của ta, con thực sự không sao chứ?

“Không mà! Con mà bị gì chứ!” Lâm Phong bây giờ tự ý thức mình đã vô ý lộ ra bàn chân ngựa, bất giác toát mồ hôi lạnh, vội vã ra sức lăm liếm: “Mẫu thân à, con buồn ngủ quá rồi, con muốn nghỉ ngơi đây!” Nói rồi giả bộ ngáp dài.

”Không có sao là tốt rồi!” Người mẹ tuy vẫn cảm thấy có điều gì đó không bình thường, nhưng nhìn con trai mình thực sự là rất mệt, cần phải nghỉ ngơi, nên cũng lui ra. Lão gia tử gương mặt ẩn hiện vài nét nghi vấn, nhưng thực ra cần phải hỏi gì thêm nữa, nhìn Lâm Phong, sau đó phân phó cho tôi tớ trong nhà vài câu rồi lui ra.

“Nguy hiểm quá!” Khi mọi người đi hết, Lâm Phong cuối cùng cũng tỏ ra một hơi dài, thâm nguyên rửa mình ngu như con heo, và cũng tự đề tỉnh bản thân, Lâm Phong ơi là Lâm Phong, thứ sai lầm chết người tới nay không bao giờ được diễn ra nữa, bằng không người sẽ gặp tai họa lớn. Một là tiếp tục giả ngu khờ, hai là phải nhanh chóng lục lại ký ức để theo kịp các diễn tiến của các vấn đề phát sinh, bằng không không sớm thì muộn cũng phải rời khỏi nơi này.

Lạc Nhật Đế Quốc nằm ở phía tây bắc Thần Châu Hạo Thổ, phía tây giáp đầm Lạc Nhật, phía bắc là thảo nguyên bao la thuộc Thiểm Tộc, xét về địa thế bốn phía đều có nguy cơ trùng điệp với những kẻ địch hùng mạnh hoặc các thiên tai thường xuyên. Điều này khiến việc chống giữ hay bành trướng đế quốc gặp nhiều khó khăn. Nếu không có các thể hệ chiến binh vĩ đại của Lâm gia mang trong mình dòng máu cao quý tiếp nối nhau chống giữ, chỉ sợ đế quốc đã bị diệt vong lâu rồi.

Còn nói về Lâm Gia, trên thì làm đến vương thân quý tộc, kém hơn thì là thương gia hoặc chiến binh, danh vọng quả như sấm nổ bên tai.

Lâm Gia hiện là Lạc Nhật nhất đại thế gia, tổ tiên nguyên là khai quốc công thần đã cùng lạc nhật đại đế khai lập cương thổ, chiến công hiển hách. Các đời con cháu cũng nối nhau đóng góp nhiều công lao, đặc biệt là cha của Lâm Phong hiện tại, tức Lâm Khiếu Thiên, mới 25 tuổi đã lãnh binh ra trận, bình định ngoại di, tiêu diệt địch quốc, chiến công thật không bút nào tả xiết. Nói chúng người uy vũ như thần, nắm giữ đoàn quân thiết huyết uy chấn đại lục.

Lâm Phong có hai người anh trai. Đại ca tên Lâm Long đã xuất thân từ rất sớm ngay khi mười bảy tuổi, hiện giờ đã là một tướng quân kiệt xuất. Nhị ca Lâm Hồ chỉ mới hai mươi, hiện ở trong cấm vệ quân hoàng gia, nhờ thế lực của gia tộc hiện đã là phó thống lĩnh cấm vệ quân, thật đúng với câu hồ phụ không sinh khuyển tử.

Tuy nhiên, thế sự vô thường, rồng sinh chín con, nhưng có một con không phải giống rồng. Đại ca và nhị ca quả thật mọi sự đều vừa ý. Đại ca Lâm Long giờ trong phong thái rất giống phụ thân, tin rằng nếu không

có chuyện ngoài ý muốn, nhất định sẽ thừa kế phụ thân thống suất thiết huyết quân đoàn. Chỉ có người con thứ ba Lâm Phong là làm cho cha mình thất vọng, không xứng. Đó là nói về Lâm Phong trước đây.

Lâm Phong do trời phú kế thừa từ mẫu thân tài cầm kì thư họa, không thừa hưởng bất cứ thứ gì từ phụ thân về tài dụng binh, làm cho phụ thân thường xuyên mất mặt trước các bạn đồng liêu. Bất quá Lâm Phong hiện tại không còn là Lâm Phong trước đó nữa. Từ khi từ thượng thiên có cơ hội giáng hạ trần thế, bản thân hẳn giờ tự tin có thể làm bất cứ việc gì để không uổng được tái sinh trong thế giới kỳ dị này.

Hà hưởng lâm gia là đại lục duy nhất hoàng kim quý tộc, dòng dõi huyết thống được xem là đứng đầu trong tứ đại thế gia. Võ công gia truyền là về lĩnh vực ma pháp với chín đường Ma thú hỏa hệ chỉ vương cực cao. Hơn nữa Lâm gia có đấu khí gia truyền độc nhất vô nhị, lão ba Lâm Khiếu Thị kiêm học ma vũ song tu, chưa đến năm mươi đã thành tựu liệt trong bát đại kiếm thần bảng.

Nếu tính bình quân thế giới này thọ mệnh là 130 tuổi, thì tuổi quá ngũ tuần mới chỉ gọi là trung niên.

Ma pháp? Lâm Phong biết rằng, một người dù là tu đạo nhưng cũng phải trải qua những xã giao thế tục thường ngày, bất quá là hạn chế chút ít mà thôi. Mẫu thân hiện là muội muội của đương kim Khải đặc hoàn để bệ hạ, theo loại hình nữ lưu chủ phụ kiểu mẫu, giữ mối quan hệ với lão gia cũng rất tốt. Lão mẫu cũng là hoàng thất xuất thân, nếu tính ra hiện tại là cô phụ của hoàng đế hiện tại. Bất quá lão mẫu qua đời khi nào, Lâm Phong không biết. Chỉ biết đại ca Lâm Long và một công chúa kế ước việc chung thân, nhưng chưa động phòng.

Những mối liên hệ thân thuộc khác, Lâm Phong vẫn chưa biết hết.

Xuất thân tại một gia đình danh giá như thế, lại không muốn tiếp tục cuộc sống khổ ải trước kia, không nói cũng biết Lâm Phong vô cùng thỏa mãn. Mười phương tu luyện đạo tiên chỉ mong trường sinh bất tử, cuối cùng cũng được về với mẹ, những tưởng hẳn chuẩn bị nhiều năm để thấy cuộc sống nhiều nhàn nhã của thần tiên, không ngờ chút nữa là mất cả mạng nhỏ, nếu không kịp thời tận dụng cơ hội giáng thế từ thình không, tại sao bây giờ không tận dụng cơ hội này hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp.

Chiếm giữ bản thân nhục thể của cậu bé, Lâm Phong từ bốn tâm muốn nói lời xin lỗi. Nguyên bản thân hẳn không phải là người tốt, giờ chiếm giữ bản thân của co người làm tiêu tan hồn phách. Sự tình này trước kia hẳn chưa từng làm, cũng không biết phải ăn năn sám hối như thế nào. Tự nhủ bây giờ làm một đứa con ngoan, hiếu thuận phụ mẫu, vậy cũng an tâm phần nào rồi.

Đang lo nghĩ sau này phải đối mặt với phụ mẫu như thế nào, Lâm lão gia đã phái người tới truyền lời: “Thiếu gia, lão gia nói ngài đã tới giờ hẹn với Hồng Sương tiểu sư tỉ. Nếu như thiếu gia không dậy nổi thì hôm nay không cần phải tiếp.

Lâm Phong tìm kiếm trong ký ức của đứa trẻ, lập tức lo sợ. Ở cái tuổi chỉ 12 tuổi thế mà tên tiểu quỷ này đã học đòi hoa nguyệt. Lão nội tổ quái quỷ không la rầy lại còn khuyến khích hẳn chinh phục cô gái xinh đẹp Lộ Thiển Á của Pháp Lạp gia tộc!

2. Chương 02

Chuyện kể rằng, Lạc Nhật đế quốc có ba đại quý tộc thế gia. Nguyên ông tổ của họ lúc còn nhỏ theo tiên đế khai cương lập thổ lập được nhiều công trạng. Ngoài Lâm gia ra, còn có Pháp Lạp Đế gia tộc, Tỉnh Thái gia tộc đều là những gia tộc công thần.

Tam đại thế gia tuy hàng ngày gặp nhau đều xưng huynh gọi đệ, nhưng bên trong ngầm long tranh hổ đấu không chừa thủ đoạn nào, thậm chí có những âm mưu thâm độc heo chó không tưởng tượng được. Lâm Phong còn nhỏ dĩ nhiên cũng không hề biết gì.

Trong tam đại gia tộc thì Pháp Lạp Đế gia tộc do nam nhân đảm bạc, âm thịnh dương suy, căn bản không có người nên từ trăm năm trước đã rút khỏi cuộc tranh đấu. Vì thế hiện chỉ có Tỉnh Thái gia tộc và Lâm gia với lực lượng tương đối cân bằng, hàng ngày xuất xử lạc đà tranh giành cũng chiến mã. Tuy Pháp Lạp Đế gia tộc xen vào cuộc đấu tranh giành địa vị, nhưng thực lực của họ mạnh yếu thế nào chính là điều đáng quan tâm. Đương nhiên vì thế họ đều là đối tượng lung lạc của Lâm gia và Tỉnh Thái gia

Mối liên hệ bên trong như thế nào, đương nhiên sau này sẽ rõ. Vấn đề hiện tại là chủ nhân mới của Pháp Lạp Đế gia tộc hiện chỉ là cô bé mới mười tuổi đầu.

Lộ Thiển Á, là vị chủ nhân trẻ tuổi nhất của Pháp Lạp Đế gia tộc. Gia tộc họ xưa nay vốn đều là văn nhân. Nhưng Lộ Thiển Á chỉ chưa quá mười tuổi đầu mà đã được xem là người duy nhất trong gia tộc có thiên phú vũ học trong suốt hơn một trăm năm qua. Hơn nữa, người nàng lại như hoa như ngọc, tự nhiên là cái đích kết thân của Lâm gia và Tỉnh Thái gia.

Trước vấn đề nan giải này, Lâm lão gia tử liền phái xuất tam thiếu gia của Lâm gia, Lâm Phong (người trước đây do ta mượn hồn). Còn gia chủ của Tỉnh Thái gia tộc Tỉnh Thái Đại Tuyền đã quá lớn tuổi, phải phái xuất con trai của mình là Tỉnh Thái Tiểu Mạo ra mặt cạnh tranh. Vì thế, Pháp Lạp Đế gia tộc hiện thời có thể nói là ở trong tình trạng rộn ràng, trông chờ vào sự dẫn dắt hoặc là của Lâm gia tam thiếu gia, hoặc là của Tỉnh Thái gia tiểu thiếu gia.

Dĩ nhiên, với bộ óc thông minh của một tiểu tử mười hai tuổi đầu thì không thể nào hiểu được chủ ý của lão gia tử. Hiện tại lão chỉ có thể tính toán bồi dưỡng tình cảm con nít, còn ngoài ra mấy thứ mèo mã gà đồng gì đó Lâm Phong phải một mình tìm cách tác động. Gã thực hiện ra sao thì không thể đoán định được, nhất là trong tình hình suốt ngày ăn cảm với bấp cái nôi suốt mấy trăm năm[1]!

Chỉ là, Lộ Thiển Á chỉ hứng thú với cưỡi ngựa, đấu kiếm hay các hoạt động đại loại như thế. Đối với các mặt sở trường của nữ nhân như thi từ, ca phú thì không thêm nhìn lấy một cái. Vì thế trong cuộc thi đấu so tài về thể loại này, liền như gà mắc tóc, không thể nào bì được những bài thơ do tiểu tử Tỉnh Thái đưa ra. Nàng vì thế mà bị áp lực dưới cơ, sự tức giận không gì tả xiết!

Bất quá, xa cách ba ngày, người gặp lại giờ đã đổi khác! Lâm Phong bây giờ không phải là Lâm Phong trước kia nữa. Sau khi chờ cho hai hộ vệ do gia gia phái đến, hắn lập tức phản chấn tinh thần đi đến Pháp Lạp Đế gia.

Cha ông nhiều đời của hắn trải qua kiếp kiếp làm đạo sĩ, không màn đến đàm luận tình ái hay yêu đương chi hết. Họ mỗi ngày chỉ ngồi một chỗ đả tọa tu luyện với hy vọng sẽ thành tiên, hầu như bỏ suốt đời ra để xây dựng từng chút, muốn ngày nào đó đạt cảnh thăng thiên thành tiên. Đối với riêng hắn, trời cao đã cho hắn cơ hội may mắn này. Nếu không tận dụng mọi khả năng hưởng lạc thú của đời, thì có lẽ chính hắn cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Dẫn đầu hai hộ vệ do lão gia gia phái đi nhanh chóng chạy đến Pháp Lạp Đế gia, đầu tiên Lâm Phong đã nhìn thấy Nhâm gia chủ của Pháp Lạp Đế gia có mặt ở đó, cùng phụ thân của Lộ Thiển Á là Lao Bĩ Tư. Sau đó, hắn được gia đình lãnh lệnh dẫn tới tiểu biệt viện của Lộ Thiển Á.

Nhìn theo mấy đứa trẻ, lão già dịch Lao Bĩ Tư biết rằng Lâm gia và Tỉnh Thái gia không có lòng hảo phạt từ tâm gì. Tuy nhiên, lão ta cũng không thêm cản trở mối giao lưu của mấy đứa nhóc. Hơn nữa, lão là một người thuộc tiêu chuẩn quý tộc, phải giữ phong độ thân sĩ, sự tình mất mặt này đương nhiên lão không thêm nói tới. Lâm Phong nghĩ vậy liền chào một tiếng rõ to “tiên bá bá!” với ánh mắt cười cười tinh nghịch.

Lộ Thiển Á sống ở biệt viện khác được xây dựng khá yên tĩnh và khoáng đạt. Đây thực sự là một tiểu viện hình tứ hợp vô cùng hào hoa, khắp nơi được che phủ các loại kỳ hoa dị thảo, thể hiện sự xa xỉ quý tộc. Hơn nữa ở mỗi bước đi, không đâu là không thấy các chủng loại tiểu ma thú kỳ lạ, chứng tỏ cái lão già dịch Lao Bĩ Tư đối với con gái bảo bối của mình vô cùng trọng thị.

Cũng nên biết các loại thú này tuy phẩm cấp không cao, nhưng cũng xếp hàng thứ năm thứ sáu trong các loại ma thú. Chúng có thể dễ gây cổ bất cứ người nào trên thị thành đại lục. Lão mắc dịch đó không ngờ lại sưu tập quá nhiều. Nếu đem so sánh thì rõ ràng Lâm gia có vẻ quá bèo, không tranh nổi với nguồn tài lực phong phú của Pháp Lạp Đế gia tộc vốn nắm trong tay mọi hoạt động tài vụ của đế quốc này.

Khi cùng đi với Pháp Lạp Đế gia hộ vệ vào nội phủ của Lộ Thiển Á, Lâm Phong nhìn thấy vị hôn thê tương lai của mình, tóc màu hoàng kim, mặt như hoa nở vô cùng xinh đẹp.

Mặc dù chưa có gì chứng thực, nhưng Lâm Phong chắc chắn rằng chỉ trong tương lai gần, Tỉnh Thái Tiểu Mạo cái con mèo nhỏ đó tuyệt đối sẽ phải rút lui hoàn toàn khỏi cuộc tranh giành “tình ái” này!

Hôn thê tương lai Lộ Thiển Á toàn thân vận nhung trang, đang lại luyện võ đường luyện kiếm. Kiếm chiêu

hoa lệ, hiện rõ phong phạm của quý tộc. Tuy nhiên, loại kiếm pháp này nhìn thì đẹp chứ đem ra sử dụng thì hỏng, vì Lâm Phong chỉ cần nhìn một cái là lập tức phát hiện ngay ra mấy chục chỗ hở.

Bất quá để hoàn thành sứ mệnh của gia gia, hắn không thèm chỉ ra khuyết điểm. Ngược lại, hắn còn từ phía xa vừa vỗ tay vừa lớn tiếng khen: “Lộ Thiển Á, loại kiếm pháp này của nàng đích thực là lợi hại, kiếm bay trước gió, chuyên công vào tử huyệt, lấy nhu khắc cương, công địch khó cứu, làm cho địch nhân không biết đường đâu mà phòng, chân thị là thứ kiếm pháp lục hợp danh chấn bát hoang, trên trời dưới đất duy ngã độc tôn.”

Sau một tràng liên thoảng, Lâm Phong đã đến bên luyện vũ trường, gương mặt ếch thau lấu nhìn Lộ Thiển Á đang dùng một đứa bé trai cùng trang lứa làm đối tượng luyện kiếm. Đứa nhóc đó nhất định là Tinh Thái Tiểu Mạo.

Tinh Thái Tiểu Mạo nghe Lâm Phong nói thế lập tức bất phục đáp trả: “Ai nói rằng ta không đánh bại được ả?”

Lộ Thiển Á ngay khi nghe lời hắn nói, liền lập tức nhướng cao đôi mày, mặt bành ra giận dữ muốn ăn thua đủ. “Người quá lợi hại mà, hiện tại ta với người chân chính so tài. Để xem người có bị ta đánh rụng hết răng không thì bảo!” Sau khi nói xong, nàng liền thủ thế chuẩn bị tấn công.

“Nếu so về thực lực, ta sợ người không làm được chuyện đó đâu!” Tinh Thái Tiểu Mạo lập tức khởi động ngư kính, leo lên ngựa, nhanh chóng đánh tới trước.

“Ha ha, nhóc con rút cục vẫn là nhóc con! Ta chỉ ra một chiêu nho nhỏ như thế này mà xem ra người đã bị hạ. Để coi sau này người làm sao đấu được với ta!” Lâm Phong trong lòng rất vui. Quý tộc gì chứ? Cao quý tôn nghiêm gặp người, nhìn ra bốn biển chỉ toàn là các thiếu gia quý tộc chăm chăm vào những lợi ích riêng tư. Hà, nhưng giỏi lắm thì cũng chỉ được vài chục năm là đi chầu ông vải. Việc thu thập con mèo nhỏ này thật chẳng đáng phải tốn quá nhiều công sức.

Hai vệ sĩ đứng sau lưng gã lúc này trong lòng ngầm đánh giá: “Tam thiếu gia này cũng thông minh ấy nhỉ. Chỉ bằng vài lời nói mà đã gây nên sự bất mãn giữa Lộ Thiển Á tiểu tỷ và tiểu tử của Tinh Thái Gia. Xem ra đọc nhiều sách quả là có lợi!”

Không nói đến việc hai tên hộ vệ này đã mang tâm bội phục nữa, quay lại chuyện Lâm Phong khi xem cuộc đấu kiếm giữa Lộ Thiển Á và Tinh Thái Tiểu Mạo. Hai người chiêu qua thế lại, tới lui tới bắt phân thắng bại. Hắn bèn lớn tiếng bình luận, đương nhiên cũng không quên thêm mắm dặm muối nào là kiếm chiêu của Lộ Thiển Á đích thị “thiên hoa loạn trụ”, còn Tinh thái tiểu mạo thì không đáng một đồng xu.

Liếng thoảng một hồi, hai vị kiếm sư hộ vệ không nhịn được sản sinh cảm giác vô cùng bức xúc. Lộ Thiển Á rõ ràng là không sử nổi một chiêu một thức nào ra hồn, thế mà thiếu gia cứ bảo “thiên thượng chi hạ, duy ngã độc tôn”.

Nhưng ở đầu tràng, Lộ Thiển Á khi nghe Lâm Phong tán thưởng, lập tức trong tâm hoan hỉ, lòng tự tin cũng tăng gấp bội, lực khí cũng theo đó mà hùng hậu gấp nhiều lần, cho thấy nhãn quang xét đoán của Lâm Phong tuyệt đối cao minh. Làm cho cô nhỏ Lộ Thiển Á có sự đột phá bất ngờ, hắn không khỏi tự hỏi trong tâm mình, điều này tốt hay xấu?

Nhìn lại Tinh Thái Tiểu Mạo, hiện giờ sắc diện ngày càng tồi tệ, phải liên tục lùi lại trước các sát chiêu hung hiểm vạn phần.

Lâm Phong lại tiếp tục châm dầu vào lửa: “Kiếm thuật của Lộ Thiển Á thực tế là quá lợi hại, trong hư có thật, trong thật có hư, công địch tất cứu, khắc địch tất thắng, trong khắp đại lục, có thể xưng hùng, Tinh Thái tiểu miêu, người thật là không thể tranh hơn được. Thật khó mà nói ngày hôm nay người có được phần thắng nào, ta nghĩ người nên buông kiếm đầu hàng thôi, Lộ Thiển Á rộng lượng không chấp nhất gì người đâu!”

Lộ Thiển Á đắc ý nói: “Tốt lắm, người quả nếu muốn buông kiếm nhận thua hãy gọi Lộ Thiển Á tiểu tỷ tôn quý thì không cần phải bị đánh tan nát...”

“Ha ha, sao quý tộc gì mà đánh đấm thế này, tốt nhất nên nhường cho nữ chiến thần đi thôi!” Lâm Phong cười ha hả nói thêm.

Tĩnh Thái Tiểu Mạo thở hào hển, lớn giọng chửi: “Đồ xì hơi[2] nhà ngươi, muốn ta đầu hàng vào cái thứ tam bát[3] ấy à? Đừng có mộng giữa ban ngày nữa!

“Ngươi rửa ai tam bát hả?” Lộ Thiển Á nổi giận hỏi: “Ngươi dám chửi ta à? Ta phải giết cái đồ hỗn đản nhà ngươi!”

“Ha! Ha!” Lâm Phong đắc ý cười ha hả nói: “Muốn đấu với ta à? Mặt ngươi bùn ra sữa thế kia, bổn đạo gia muối dưa ngươi xong rồi cho ngươi cút về bú mẹ tiểu miêu nương của ngươi cũng còn sớm chán, lấy tư cách gì đấu với ta?”

Hai thị vệ nghệt mặt ra nhìn Lâm Phong, trong lòng chỉ thiếu điều muốn nhảy cẫng lên mà giơ ngón tay cái khen hay.

Trận đấu vẫn tiếp tục sôi động, không lâu sau do Tĩnh Thái Tiểu Mạo bị trúng kiếm của Lộ Thiển Á rơi mất. Trận đấu kết thúc, nhưng Lộ Thiển Á gần như muốn vung kiếm một chiêu giết chết Tĩnh Thái Tiểu Mạo nếu không có sự can thiệp từ hai hộ vệ của Tĩnh Thái gia. Gương mặt sáng láng của cô ả chuyển sang tái xanh vì giận.

Sau khi hai hộ vệ dìu Tĩnh Thái Tiểu Mạo li khai, Lâm Phong cười cầu tài nói: “Lộ Thiển Á nàng càng lúc càng lợi hại, đánh cho Tĩnh Thái tiểu miêu bò lăn bò cào dưới đất, sau này nếu có dịp nàng dạy cho ta, để ta giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất dày là gì đó!”

“Ngươi nói rằng chán ngán với việc tập võ luyện kiếm mà? Sao lại cải biến chủ ý vậy?” Lộ Thiển Á kỳ quái hỏi, nộ hỏa theo đó cũng lập tức bay biến đi đâu mất. Tiểu nha đầu rút cục cũng là tiểu nha đầu, mọi chuyện đều bị Lâm Phong dẫn dắt.

Lâm Phong hào khí dâng cao vạn trượng, nói: “Chờ cho ta học xong kiếm pháp của nàng, sau đó nếu người nào dám chửi nàng, ta nhất định đánh vỡ đầu chó, đấm vỡ miệng chó, chặt đứt đuôi chó thúi của nó, không biết nàng có nguyện ý dạy cho ta không?”

“Được lắm!” Lộ Thiển Á chỉ là tiểu liễu đầu mười tuổi, làm sao biết được câu “lòng người hiểm ác”, liền lập tức cao hứng nói: “Ta sẽ dạy cho ngươi!”

“Cao tay, quả thật cao tay, tài của gái của thiếu gia đã đến độ “Lư hỏa thuần thanh” rồi, khiến cô nhóc Lộ Thiển Á này đột nhiên chuyển thành nhu thuận dễ dàng bị dắt mũi thế đó!” Hai hộ vệ của Lâm gia bội phục Lâm Phong thiếu điều bò xuống đất mà lạy.

3. Chương 03

Đặc biệt là phụ thân, thân người trầm ổn, uy thế khiếp người, gương mặt cương nghị giống như hình tượng của một đao phủ, tinh quang ẩn tàng trong mắt thể hiện về trí tuệ vô biên, cử tay động chân đều thể hiện tư thế sát phạt quả đoán, thật xứng danh là một đại chiến thần.

Lâm Phong bước lại ngồi gần chỗ gia gia đã cấp cho, mỉm cười nhìn mọi người rồi hắng giọng nói: “Mọi người đều khỏe ạ!”

“Tiểu tình thánh à, chúng ta đều khỏe!” Lão gia tử tửm tửm cười nói: “Nghe nói tam thiếu gia của chúng ta vào lúc chiều đã khiến cho tiểu tử của Tĩnh Thái gia bại không còn đất chôn, lại còn làm cho Lộ Thiển Á tiểu nha đầu suýt chút nữa một kiếm tất sát, làm cho gia gia đây suýt chút nữa phải cười đến đánh rắm. Để coi cái lão khốn Tĩnh Thái gia đó sau này còn trước mặt ta dám diệu võ dương oai nữa không?”

“Gã tiểu Thái đó...” Lâm Phong đắc ý thêm vào: “...không biết cái câu “Độc thư vạn quyền, kỳ ý tự hiện” là gì. Trong sách tự có chỉ dẫn đường đi nước bước, bao hàm kế mưu đảng hoàng. Tuy nhiên, sau này đối phó với tiểu tử Tĩnh Thái Tiểu Miêu đó không phải là dễ dàng, xin đại ca đầu gối và Đại cung chủ gia gia ra mặt mới có thể quyết định!”

Lâm Khiếu Thiên giễu cợt nói: “Tiểu tử khốn kiếp, chỉ không gặp có bảy tháng mà người đã chuyển sang lém lỉnh như vậy, xem ra phụ thân ta phải bỏ thêm một chút thời gian quản giáo người rồi!”

Mẫu thân của Lâm Phong nghe vậy lập tức bất mãn nói: “Nếu có thời gian thì chàng bỏ ra tranh với Pháp Lạp Đế gia về cái khoản quân phí đi, Tiểu Tam thông minh đỉnh ngộ như vậy, đâu có chỗ nào cần chàng quản giáo!”

“Ha Ha...” Lâm Khiếu Thiên thường ngày không sợ trời không sợ đất, chính là chỉ sợ có vợ thôi, nghe nói thế liền cười lớn co đầu rút cổ như con rùa vậy.

Lâm Phong nhìn thấy thế trong lòng không khỏi thương cảm cho phụ thân mình. Nam nhân sống trong tình cảm này, giống như khối đậu hủ thú vị bị đập cho nát nhừ. Đương nhiên, hẳn chắc chưa hiểu rõ đạo lý “phụ phụ tương kính như tân”.

Đại ca Lâm Long vờ không có chút hảo khí nào, nhìn hắn trừng trừng, Lâm Phong lập tức làm mặt quỷ, làm cho nhị ca Lâm Hồ không nhịn được thật thà nói: “Đệ có nói với đại ca rồi, nếu huynh hiện tại đi đi lại lại nhiều, chỉ bằng mấy ngày nay dạy cho tiểu tam vài kỳ chiêu, biết đâu được sẽ làm cho Đại cung chủ diện hạ nhất thời cao hứng gieo khăn tay cho huynh cũng không chừng!”

“Ha ha!” Lâm Long nguyên là người chân thật và tốt bụng, nghe thấy thế thì gương mặt ửng đỏ, cười bẽn lẽn mấy tiếng.

Cuối cùng thì lão gia tử cũng làm trung gian dàn xếp: “Tốt lắm! Hiện tại bắt đầu ăn uống. Mọi người cùng chúc cho Tiểu tam nhân họa đắc phúc, từ trong sách ngộ ra được đạo lý kinh nhân. Khiếu Thiên, con sau này cũng cần để mắt nhìn xa, Lâm Môn chúng ta nhất định là hoàng kim quý tộc duy nhất trên đại lục, cầm ngôi nhất gia chi chủ, con không được chỉ biết mang binh đi đánh mà bỏ qua các thứ khác!”

“Dạ vâng, thưa phụ thân đại nhân tôn kính!” Thấy phụ thân nghiêm mặt huấn thị, Lâm Khiếu Thiên không dám nói lời nào, chỉ luôn miệng vâng dạ.

Ngày đầu tiên từ thế giới khác đến đây, Lâm Phong che giấu mọi chuyện rất tốt, nên không bị Lâm gia trên dưới phát hiện có điều gì bất thường. Từ đó hắn tự tin nghĩ rằng, tại thế giới này chỉ có một mình hắn là biết Lâm Phong hiện tại không phải Lâm Phong ngày trước, còn người của Lâm Gia thì căn bản không thể nào biết được.

Hiện tại, hắn ngoại trừ một cái mạng nhỏ nhoi ra, còn các năng lực để sanh tồn khác đều không có. Điều này thật không tốt trong cái thế giới mà người nếu không có thực lực tất sẽ bị đào thải, diệt vong. Đó cũng không phải là kết quả mà hắn mong muốn.

Nguyên anh bị phá, hiện tại hắn chân chánh là kẻ trôi gà không chặt.

Có điều Thái Cực Huyền Công mà trước đây hắn đã tu luyện lại là pháp môn công quyết không chính thống. Hắn khổ tu hơn mười năm dưới danh vị nhị đại đệ tử của Côn Lôn phái, bất quá phải bỏ luôn cái tiểu mệnh để luyện và luyện...

Tương truyền Thái Cực Huyền Công là do Nhân giáo Thánh nhân Lão Tử soạn ra, bị phong ấn trong Thái Cực Đồ. Lâm Phong nhờ kỳ duyên xảo hợp lấy được Thái Cực đồ, sau đó khi Lâm Vân đang không ngừng luyện huyền môn bát bảo kim thân thì bị mười lão tạp mao mặt dày Côn Lôn vây đánh.

“Sát thiên vạn các lão tạp mao đó, lão tử như quả còn mạng quay lại nhất định đưa các người xuống hoàng tuyền!” Nghĩ đến Côn Lôn phái cử những lão tạp mao này, Lâm Phong không nhịn được hận nghiêng răng kèn kẹt.

Thái Cực Huyền Công vốn là thứ vô thượng tinh thần lực để ngưng luyện chính tông huyền môn bát bảo kim thân, khi kim thân đại thành có thể so sánh với nhục thân trước đây gia tăng sức mạnh lên hàng trăm vạn lần. Bất quá tinh thần lực này lại vô hình vô chất, để ngưng luyện thành thật thể kim thân, sự khó khăn gian nan không gì tưởng tượng được. Sự tình này không thể mong là được, chỉ là từ từ lấy mất thời gian của người luyện.

Rất may, trong huyết quản của Lâm Phong hiện tại có lưu trú dòng máu của bất tử đế hoàng kim quý tộc, thể nội thiên sanh rất sung túc ma lực. Trước đây tiểu tử bất học vô thuật, hiện tại chung qui không

biết có thể áp dụng được chút nào để tự bảo vệ hay không?

Ngày bình tĩnh qua đi rất nhanh, tính từ khi Lâm Phong đến thế giới này đã quá nửa năm rồi.

Hiện tại phụ mẫu đối với hắn tốt phi thường, lão gia tử đối với hắn cũng thanh nhân hữu gia. Hai vì ca ca thì dĩ thường quan chiếu. Chuyện này không thể nói được Lâm Phong hưởng thụ cảm cảnh cha mẹ thương yêu, cả nhà đùm bọc, cảm kích phi thường. Chuyện đó cũng ảnh hưởng đến hắn, nên hết sức tỏ ra là một hiếu tử.

Có được một lực lượng hùng mạnh hậu thuẫn, về phương diện ma pháp Lâm Phong đã đạt được thành tựu kinh nhân, ví dụ như ngày hôm qua, hắn đã thành công trong việc triệu hoán cấp thứ sáu trong Hỏa hệ Ma Pháp – Đại Hỏa Cầu Thuật, hậu quả là bị phụ thân đánh đít.

Ai biết đâu được có ngày hắn dùng nó thiêu sống cái con tiểu miêu nhà Tỉnh Thái Gia thì sao. Mà có không bị chế thì cũng bị lột da. Đương nhiên, phụ thân chỉ là đánh vào đít hắn lấy lệ thể thôi, chủ ý là răn đe, chứ không sử dụng chút khí lực nào.

Sau bữa cơm trưa, Lâm Phong như thường nhật chạy ngay vào Độc Thư Ma Vũ, là học viện sơ cấp của đế quốc, để đi học.

Hắn hiện tại là một trong những học trò ngoan, luôn không nghỉ học mà không có lý do chính đáng. Trường là nơi quy tụ của con cái hoặc đệ tử của quý tộc. Họ không có khó khăn gì ngoại trừ việc có rất ít học sinh. Đạo sư căn bản cũng không dám quản giáo những học sinh xuất thân từ tầng lớp quý tộc như thế này.

Hai hộ vệ do gia gia phái theo rành rẽ đường đi nước bước dẫn đường đến luyện võ trường của học viện. Quả nhiên, hôn thê tương lai của hắn, cô nhóc Lộ Thiển Á, đang dùng hai bàn tay nhỏ nhắn xoa chống ngang eo lưng, uy phong hừng hực về các vị con cháu con nhà quý tộc chung quanh đặc ý nói: “Các người là thứ gì thế, ai trong các người có thể đánh bại bốn tiểu tử, bốn tiểu tử sau này sẽ cưới người đó!”

Các con em nhà quý tộc xung quanh đó quay đầu nhìn nhau, mắt anh nhìn mắt tôi, rốt cuộc không một người nào dám bước ra khiêu chiến.

“Không ai dám theo à? Sao lại để cho Lộ Thiển Á mẹ các người bị ế chứ, sao lại dám thế?”

Lâm Phong lập tức đổ vào thêm dầu vào lửa. Hắn quá rành tính hiếu thắng của cô nhóc Lộ Thiển Á này. Chỉ là mấy đứa tử đệ con nhà quý tộc này mới mười tuổi đầu, bắt học vô thuật. Mới nghe tới đó đã lắc đầu rút cổ như thấy có quỷ vậy, nói gì tới gã tiểu miêu của Tỉnh Thái Gia, hắn chắc chắn không dám tái kiến cô nhóc man rợ này.

Bất quá, tiểu nha đầu mới 10 tuổi cũng đang trong giai đoạn thích đùa thích giỡn với bạn đồng niên. Cô ả chẳng hiểu thế này là cưới với hỏi. Nhất định có người nào đó cố ý khơi dậy tính cách háo thắng cực mạnh của nàng. Lâm Phong thấy thế cũng rất tức giận. Gã nào dám lên đây đánh vợ tương lai của lão tử? Thăng nào mà hỗn thế, thăng cha nó!

Quả nhiên, chợt nghe tiếng hô lớn bên trong đám đông: “Lộ Thiển Á, người nói thật không? Thế nếu có người nào đánh bại được người, người nhất định phải cưới hắn phải không?”

Lộ Thiển Á kiêu ngạo nói: “Đương nhiên là đúng, bốn tiểu tử nói là phải giữ lời, chừng nào người có thể đánh bại được ta, ta sẽ cưới người!”

Lâm Phong để tâm theo dõi câu chuyện. Người phát ngôn trong đám đông chính là một trong đám côn đồ Tỉnh Thái gia. Hắn là Tỉnh Thái tứ miêu, vậy quanh còn có các tiểu miêu khác nữa. Tên Tỉnh Thái tứ miêu này lớn hơn Lộ Thiển Á khoảng sáu tuổi, võ công nhất định có căn cơ vững vàng. Lộ Thiển Á không biết trời cao đất dày là gì, dĩ nhiên không phải là đối thủ của y. Điều này dĩ nhiên tui nhóc lưu manh này thâm hiểu rất rõ.

Lâm Phong tức khí, bài giáo huấn hôm qua nhanh chóng không còn chút ấn tượng nào. Mắt thấy gã tiểu tử đó đặc ý đi đến khiêu chiến Lộ Thiển Á, lại còn phun ra những câu chữ dơ bẩn: “Lộ Thiển Á, người quả là ngu, bị người khác bán cho Tỉnh Thái gia tiểu tử của ta lấy chút tiền, người quả thật là ngu xuẩn.

Lộ Thiển Á lập tức trợn trừng đôi mắt hạnh, giận dữ quát: “Người dám chửi ta?”

Lâm Phong cũng giận dữ hét lại: “Ta không chửi người, nhưng phải đập cho cái đồ không biết trời đất ngu ngốc của người mấy cái đả!”

Tĩnh Thái tứ miêu lập tức quay sang Lâm Phong mỉa mai: “Tưởng người là ai, thì ra là Lâm gia tiểu tử. Lộ Thiển Á, người trước hết hãy giáo huấn tên tiểu tạp chủng không biết trời đất là gì này!”

“Ha....ha” Quay một vòng nhìn mấy con mèo mướp của Tĩnh Thái Gia, Lâm Phong nói: “Cái bọn lưu manh các người không nên đắc ý vội, để thiếu gia trước hết thu thập các người đã, nếu hôm nay không làm cho các người thành bầy mèo con tạp chủng treo lên xà nhà, lão tử quyết đối họ!”

Lộ Thiển Á tức giận nói: “Người dám thóa mạ ta? Ta phải đánh người bỏ lê bỏ cang không còn cái răng ăn cháo mới được!” Dứt lời liền huy kiếm đâm tới.

Đến đây, để cho cái đồ tiểu nha đầu không biết trời đất ắt giáp gì thấy như thế nào là Thiên ngoại Hữu thiên, nhân thượng hữu nhân!” Lâm Phong cười ha hả cực lớn, xuất thanh đoản kiếm phòng thân do gia gia tặng ra nghênh đón, cùng Lộ Thiển Á mở cuộc đấu.

Không thẹn là thiên tài võ học trăm năm có một của Pháp Lạp để gia tộc, trong thời gian nửa năm, Lộ Thiển Á đã vượt qua Tích Tử Ngô Hạ của Mông Cổ, kiếm chiêu trong công có thủ, đấu khí đã tiến bộ một chặng đường dài, đầu mũi kiếm ẩn chứa chút đấu khí sắc nhọn.

Bất quá, Lâm Phong là người thế nào? Dù cho nguyên anh bị phá, nhưng sau nửa năm cần tu khổ luyện, tu vi đã đột phi mãnh tiến. Huống gì kiếp trước thân kinh qua hàng trăm trận chiến, kinh nghiệm quyết đấu phong phú vô cùng, do đó gặp chiêu chiết chiêu, dùng lực phá giải, đánh cho kiếm của Lộ Thiển Á rơi xuống đất, lớn tiếng hỏi: “Thế nào, không phục thì đấu lại?”

“Oa! Ta phải giết người!” Chưa từng nếm mùi bại trận khiến Lộ Thiển Á đứng như si ngốc, không thể chịu đựng được đả kích này, lập tức òa khóc, thân người như hổ nhào vào Lâm Phong...

Các tiểu miêu của Tĩnh Thái gia nhìn kỹ mọi chuyện chợt dậy lên nỗi kinh sợ. Hai hộ vệ do lão gia tử phái theo cũng lo lắng làm ám thị cho thiếu gia.

“Sao, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ à?” Lâm Phong chửi một câu, thực sự hạ đoản kiếm về một bên, hộ trụ gương mặt, để cho Lộ Thiển Á phát tiết hỏa khí trên người hắn.

Không hiểu sao cô nhóc này trong lòng lại háo thắng như vậy. Thường ngày không ai dám đắc tội với Pháp Lạp để gia, dù cho có thể đánh thắng nàng thì các quý tộc tử đệ cũng cố ý xuống nước xin cầu hòa. Cô nhóc này chưa khi nào bị bại trận, Lâm Phong sở dĩ lần này triệt để đối phó với nàng, chính là vì hắn không muốn cho các tên tiểu lưu manh của Tĩnh thái gia chiếm tiện nghi dễ dàng.

Lộ Thiển Á ngắt néo hắn một trận, thế rồi từ thút thít đến òa khóc, vừa khóc vừa chạy biến đi.

Lâm Phong nhìn y phục bất thành dạng của mình, trong lòng không thể ngăn được cơn sầu muộn muốn chết, quay đầu nhìn gương mặt cười cười gian xảo của mấy tên nhà Tĩnh thái gia, trong tâm liền giận dữ, chỉ Tĩnh Thái tứ miêu nói: “Nhìn đây, có dám lăn xuống đây cùng thiếu gia quyết đấu?”

Quần miêu của Tĩnh Thái gia lập tức đại nộ, Tĩnh Thái tứ miêu tức giận nói: “Bất quá là đánh con gái, người lấy gì đắc ý nào? Ta sẽ dạy cho tiểu tạp chủng người chút kiến thức về sự lợi hại của ta!”

“Đừng nói lời thừa, lăn xuống đây!” Lâm Phong giương đoản kiếm chỉ Tĩnh Thái Tứ Miêu buông lời nguyên rửa độc ác: “Tĩnh thái gia tạp chủng, trời sinh Tĩnh thái gia các người là thứ rẻ tiền, nam ăn trộm nữ bán thân, toàn bộ đều là phường hèn nhát. Thiếu gia hôm nay thế thiên hành đạo, vì dân trừ hại!”

“Cái đồ chết bầm nhà người!” Tĩnh Thái Tứ Miêu hơi giận bốc lên đầu, gầm lên một tiếng, huy kiếm ném tới.

“Chết đi, đồ tạp chủng Tĩnh thái gia!” Lâm Phong vận khởi toàn bộ nguyên khí trong người, dùng ngự kiếm thuật điều khiển thanh đoản kiếm phóng tới Tĩnh Thái Tứ Miêu. Kim quang chợt lóe lên, liền sau đó là tiếng thét thảm khốc của Tĩnh Thái tứ miêu. Mạng của hắn đã lập tức ô hô ai tai bay xuống tuyền đài.

Thế nội Lâm Phong trống không, trong đầu xây xẩm, gần như chút xíu nữa là ngã gục xuống đất, không còn chút khí lực nào để thu hồi đoản kiếm, liền sát khí đằng đằng nhìn bọn Tĩnh thái gia quần miêu phản

một câu: “Sau này xuất môn gặp thiếu gia cần coi chừng nhé!” Sau đó liền quay về báo cáo với lão gia tử sự việc của hắn. Hắn không còn cách nào khác, sự tình nghiêm trọng này dĩ nhiên phải để lão gia tử ra mặt lo liệu.

Lâm Hòa và Lâm Nhi hai tên hộ vệ thấy tam thiếu gia phát áo bỏ đi, cũng nhanh chóng chen qua hộ vệ của Tỉnh Thái Gia, lượn lên thanh đoản kiếm của Lâm Phong rồi nhanh chóng lên đường, tận dụng sự do dự của Tỉnh Thái Gia hộ vệ mà thoát đi.

Hết thấy bọn hộ vệ của Tỉnh Thái đều đứng im ngơ ngẩn. Họ không còn cách nào khác, Tỉnh Thái Tứ Miêu xảy ra chuyện, họ là hộ vệ phải hoàn toàn chịu trách nhiệm. Nếu họ trở về thì khẳng định sẽ bị lão đại Tỉnh thái đại tuyền mang ra tiết hận. Do đó, bọn chúng trao đổi ánh mắt hỏi ý kiến nhau, rồi thúc dục Tỉnh Thái tiểu miêu đang đứng ngây ngốc ở đó mau trở về Tiểu miêu môn phi báo. Sau đó, đám người ai ai đều sợ hãi tìm đường nhanh chóng trốn đi. Họ muốn chạy đến một nơi nào đó, ai dám bảo họ không cưới được một bà vợ nào đó yên thân, không còn cố kỵ gì nữa, còn hơn là rơi đầu.

4. Chương 4

“Thật vậy hả? Gia gia không phạt con hả?” Lâm Phong ngạc nhiên hỏi.

Lão gia tử cười khà khà bảo: “Gia gia có phạt ngươi bao giờ? Đừng nói giết chết cái tên tiểu súc sinh Tỉnh Thái gia đó, chuyện gì gia gia cũng bảo toàn cho ngươi. Cái bọn Tỉnh Thái gia dương thịnh âm suy đó, thiên sanh luôn mang trong người dòng huyết dịch dơ bẩn, mỗi thế hệ sinh ra biết bao nhiêu tên vô dụng, chết cả chục tên cũng chẳng đáng là bao, lại còn vì dân trừ hại nữa!”

“Gia gia quả là có chí khí!” Lâm Phong thở phào nhẹ nhõm, lập tức phóng ra những lời vuốt mông ngựa giống y như trước.

Lão gia tử vừa cười vừa chỉ: “Xú tiểu tử, đừng có mồm năm miệng mười, không qua được cặp mắt hổ của ta đâu!”

“He he!” Lâm Phong nghĩ lời lão già thành tinh này đôi lúc cũng không thực dụng tại nơi này, liền cấp tốc thừa “Việc của phụ thân con mong gia gia giúp với, hôm qua con đã bị cha đánh xưng cả đít, mông hiện giờ còn đau ê ẩm đây!”

Lão gia tử nghe thế lập tức nổi giận quát: “Thứ khốn kiếp, đừng nói cái thứ da mặt dày Tỉnh Thái Gia, kể cả Thiên tử cũng không dám giỡn mặt với lão nhân gia. Tối ngày toàn lo lo sợ sợ đủ thứ, cha ngươi là chủ nhà này mà không ra thể thống gì, trước là sợ sói, sau là sợ cọp, còn đâu là mặt mũi của tổ tông Lâm gia chứ!”

Trong lúc lão gia tử đang chửi bới um sùm, lấy tôn tử (cháu nội) là nơi xả cái khí tức của mình thì người hiện đứng đầu Pháp Lạp đế gia tộc là Lao Bĩ Tư đại công tước cũng hào hển cấp tốc kéo áo phụ thân của Lâm Phong ra giận dữ quát tháo: “Lâm Khiếu Thiên, ngươi là thứ không ra gì, ta có đắc tội gì với ngươi, vì làm sao mà ngươi cho tiểu tử thú con nhà ngươi khi phụ con gái ta, hôm nay ngươi phải giải thích cho rõ ràng, bằng không ta sẽ quên luôn cái khoản quân phí tháng sau của ngươi đấy!”

“A!” Lâm Khiếu Thiên lập tức giật mình thất sắc, tiểu tam của mình mới vừa đắc tội với Tỉnh Thái gia xong, hại cho lão đại của Tỉnh Thái gia ra mặt giận dữ với ông ta, giờ tự nhiên lại đắc tội với Pháp Lạp Đế gia, làm sao cho ông ta không lo lắng mất hồn cho được. Ông ta hấp tấp hỏi: “Tiểu tam của ta cùng con gái bảo bối của ông cảm tình cực hảo, làm sao hắn lại khi phụ con dâu tương lai của ta được!”

“Chó chết!” Lao Bĩ Tư tức khí hào hển chửi: “Con gái bảo bối của ta với tên nhóc bất học vô thuật của ngươi mà có cảm tình gì, ai đáp ứng làm xui gia với ngươi chứ? Hiện tại Lộ Thiên Á ngay ta là phụ thân của nó mà nó còn không thèm gặp mặt, đóng quách cửa tiểu ốc của nó chẳng chịu ra, ngươi phải đền cho ta, nếu không ta không để yên cho ngươi đâu!”

“Ha ha!” Lâm Đại nguyên chịu không được cười nói: “Chuyện này thì ta không biết rồi, chuyện của lũ nhóc chúng nó người lớn chúng ta sao can thiệp được chứ? Con gái bảo bối của ngươi cùng tiểu tam của ta xứng đôi vừa lứa, chi bằng chúng ta.....”

“Hừ hừ!” Lao Bĩ Tư đại công tước cười nộ phản đối, hừm hừm hai tiếng bảo: “Con gái ta sao lại để ý tới tên tiểu hồn dân chuyên gây phiền phức của người được, đừng có nằm mộng! Còn nữa, tài chánh của đế quốc gần đây phát sinh vấn đề, Thiết Huyết quân đoàn của người thắng tới quân phí chỉ còn một phần tư thôi!” Dứt lời liền mặt mày đờ đờ giận dữ thẳng bước bỏ đi mất.

“He he!” Lâm Khiếu Thiên mặt mày lộ vẻ vui mừng, tự ngôn tự ngữ bảo: “Xem ra con gái của người không thoát khỏi tay tên tiểu vô lại nhà ta, xem lão hồ li người sau này có dám nói không thêm quan hệ với ta hay không. Nghĩ lại chuyện thân gia này ta làm sao lo liệu chứ, hầy, phải thỉnh ý lão gia trước rồi mới tính được!”

Khi về tới hậu viện, Lâm Khiếu Thiên nghe lão gia tử đang nộ khí bừng bừng, chửi bới ầm ỹ rằng bản thân mình không biết đường tính toán, liền cảm thấy sợ hãi, quay đầu ngựa chuyển hướng lui tránh về quân doanh.

Nhưng cử động của Lâm Đại Nguyên Soái không thoát khỏi pháp nhãn của Lão gia tử, sau khi Lâm Nguyên ra roi giục ngựa quay đầu, Lão gia tử liền lộ ra vẻ cười cợt có xen chút gian xảo bảo Lâm Phong: “Ê nhóc, tốt rồi! Nhóc của ta giờ không lo đến chuyện bị phụ thân đánh đít nữa, trong vòng một tháng tới hẳn nhất định không về nhà!”

“Vì sao thế?” Lâm Phong không hiểu hỏi lại. Bất quá hần lập tức tỉnh ngộ, nguyên những lời chửi rửa thậm tệ của lão gia tử lúc nãy nhất định phụ thân nghe thấy hết. Cao! Thật là cao thâm! Lâm Phong len lén giữ ngón tay cái lên khen ngợi.

oOo

Không lâu sau đó, sứ giả của hoàng đế bệ hạ được cử đến. Lão gia tử phát cánh tay áo, trực tiếp cản sứ giả lại trước cửa đại môn của Lâm gia, mời hẳn đến thẳng quân doanh của Lâm Nguyên soái.

Sứ giả này cũng oan uổng a, phải mang thân già chạy tới đến quân doanh rồi cũng chẳng làm được gì. Lão chẳng còn cách nào khác, dù cho hoàng đế lão nhân có đến cũng không dám lớn tiếng tại cửa nhà Lâm lão gia tử, nói chỉ tới lão!

Lâm Phong vừa rời khỏi hậu viện của gia gia, đã gặp mẫu thân cấp tốc đi đến, vừa gặp nàng đã bảo: “Con của ta, con trước hết phải ở với gia gia không được đi đâu, mẹ phải đi gặp hoàng huynh thỉnh cầu cho con. Tên súc sanh nhà Tĩnh thái đó thật đáng chết, chết thì đã chết rồi, tại sao lại liên lụy tới con trai ta chứ, hừ hừ!”

“Mẹ yên tâm, con không sao đâu!” Lâm Phong cảm động muốn chết, có mẹ quả thật là tốt!

oOo

Chiều hôm đó, kết quả đã có. Tĩnh Thái tứ miêu không phải là con trai ruột của di nương, do đó bên Tĩnh Thái gia có di nương của Lâm Phong, tức em gái của mẫu thân, nói thêm vào, sự tình này cuối cùng được cho qua.

Lâm Phong trong lòng phiền muộn, quan hệ của quý tộc quả thực là phức tạp. Lâm gia và Tĩnh Thái gia thủy hỏa bất dung, nhưng muội muội của mẫu thân lại là chính phu nhân của Tĩnh Thái Đại Tuyền. Như vậy là mẹ hẳn cũng có mối quan hệ với mẹ lữ chớ đó.

Rất may là lần này Tĩnh Thái Tứ Miêu không phải là con ruột của di nương. Hơn nữa, vì Tĩnh Thái Tứ Miêu trước giờ cùng tranh đoạt địa vị gia chủ với Tĩnh Thái đại mạo con ruột của di nương. Chuyện xảy ra thế này vừa khéo làm cho vị biểu ca ở Tĩnh Thái gia ngấm mang ơn đối với Lâm Phong, vì thế thật là ha ha!

Chuyện này nhanh chóng trôi vào quá khứ. Từ lúc này, chắc chắn mỗi khi Tĩnh Thái Tiểu miêu thấy Lâm Phong là liền bỏ chạy. Đương nhiên vị biểu ca do di nương của Lâm Phong sinh ra thì khác. Vị biểu ca Tĩnh Thái Đại mạo này mang nỗi hận với Tĩnh Thái Tứ miêu cùng mình tranh đoạt địa vị gia chủ, giờ được Lâm Phong giải quyết nỗi lo trong lòng, quả thực gặp hần là cao hứng không kể siết.

Sau khi xem xét xong những nguyên nhân thậm chí quá “nhược tiểu” của bản thân, Lâm Phong học từ những kinh nghiệm thương đau đã trải qua, quyết định tiếp tục tập luyện công phu, trước hết đề cao thật

lực của bản thân rồi mới nói, chứ chỉ thi triển được phần nhập môn của dĩ khí kiếm thuật, chưa đạt đến uy lực cực đại của ngự kiếm thuật, thì cũng chỉ làm cho hấn thêm mấy lần hoảng kinh nữa thôi. Thứ tình huống như vừa rồi nhất định không được để lặp lại lần thứ 2 nữa.

Chủ ý đã định, Lâm Phong khổ công tu luyện, mỗi ngày ngoài việc học ra, thời gian rảnh còn lại hấn đều tập trung nâng cao công lực, nên tiến triển cực nhanh. Thêm nữa, trong người hấn có sẵn một lực lượng ma pháp sung túc, lại khổ công theo phương pháp tu luyện đặc biệt nên tuy còn kém rất xa so với phụ thân được coi là Ma Vũ Song Tu Kiếm Thần, nhưng khi cầm kiếm đối trận với các kiếm sư có thể nói là không dưới.

Lão gia tử vô cùng vui mừng, nhưng mẫu thân lại không nở nhìn đứa con ruột thịt của mình cực khổ. Dù sao nàng cũng là từ mẫu đầu thịt mà, sao lại không thương con mình chứ? Sao lại không đau lòng khi thấy con chịu khổ chịu cực chứ?

Trải qua nửa năm, ngày sinh nhật thứ 13 của Lâm Phong đã đến, gia gia liền thưởng cho biểu hiện xuất sắc của hấn một Địa Hành Long ấu thú làm lễ vật ngày sinh nhật.

Tuy Địa Hành Long là ma thú trên cấp bảy, thực lực cường mãnh không thể kể được. Đặc biệt nếu là ấu thú thì quả là hiếm, không phải có tiền là mua được. Điều này chứng tỏ lễ vật này của lão gia tử thập phần quý trọng. Nhưng Lâm Phong lại nhìn không thuận mắt cái đồ rùa đen[1] to tướng này chút nào, chỉ có được cái là uy mãnh, còn hành động thì vô cùng chậm chạp.

Trong nửa năm vừa qua Lâm Phong rất ngoan ngoãn, không gây ra bất cứ chuyện gì. Mặc dù sự tình trước đây mẫu thân không nói gì, nhưng hấn không phải là thằng ngốc, ít nhiều gì cũng thấy được giữa hai tỷ muội hoàng thất ở Lâm Gia và Tỉnh thái gia có nhiều điều khó xử.

Lần trước giết chết Tỉnh Thái Tứ Miêu, Tỉnh thái gia bái kiến hoàng đế lão nhân, rồi trước mặt lão tố khổ. Hoàng đế lão nhân vì thế đối với hấn bất mãn phi thường. Chuyện này Lâm Phong nghe gia gia thuật lại hết.

Mặc dù Lâm Phong rất muốn thoát ra khỏi tình cảnh bó buộc như thế này, nhưng nhìn thấy cảm thụ của mẫu thân, đã cố gắng áp chế cái ý nghĩ muốn chạy đi coi Tỉnh thái gia Tiểu Miêu Môn rắc rối như thế nào.

Còn đối với cô nhóc Lộ Thiên Á, sau lần đó Lâm Phong chưa một lần gặp mặt. Nghe phụ thân thám thính tin tức từ cái lão hỗn đản Lao Bĩ Tư, thì Tiểu nha đầu đó sau khi đại bại về tay hấn thì phát thệ nhất định phải báo thù, hiện tại đang trốn kín ở xó nào đó trong nhà khổ luyện võ công, ngay cả học viện cũng không thêm đến.

“Ha ha, xem ra con nhóc đó chính là đóa hoa hồng có nhiều gai đây!” Lâm Phong thường bình phẩm như thế mỗi khi nhớ đến Lộ Thiên Á.

Hôm nay, Lâm Phong cuối cùng cũng tự giải phóng chính mình.

Tiểu biểu ca Tỉnh Thái Lục Miêu sau khi đến chơi Lâm Gia đã mời hấn cùng đến Khoái Hoạt Lâu nổi danh nhất ở để đi nghe hát uống rượu.

“Khoái Hoạt Lâu? Nghe có vẻ như là thanh lâu!” Lâm Phong nhủ thầm.

Hai tòa lầu đồ sộ mở toang cửa chỉ tiếp đón các vị khách nhân có thân phận quý tộc, trong đó có Lâm Phong, thượng lầu. Trong lòng hấn không khỏi chửi thầm: “Con mẹ nó, sao mình lại đến cái chỗ toàn tính phẩm thế này!”

Bất luận là ai nghe đến tên Lâm Phong, bất luận là nơi nào hấn tới, mọi người đều đã biết hấn trước đây là người đã từng sát nhân, do đó lão bản của đại tửu lầu ngay khi vừa thấy hấn, đã lo sợ rồi rít chào mừng Lâm gia tam thiếu gia hạ cố quang lâm.

Bất quá, ai khóc mặc ai, lão bản không dám có nửa điểm hờ hững với vị tam thiếu gia của Lâm gia này, do đó lập tức sai người nhà dọn ngay một cái bàn ở gần cửa sổ để tiếp đãi.

Lão bản ở vị trí nào mà dám giở trò với Lâm tam thiếu gia chứ? Ngay cả bọn Tỉnh thái gia tiểu miêu đang hò hét hăng say là thế, khi vừa thấy hấn đã vội im phăng phắc. Lão ta sao dám hỗn được!

Lâm Phong không phải là Phật đà chuyển thế gì, hơn nữa hắn đã từng sinh hoạt trong cái xã hội của bản dân bách tích, do đó đối với bọn quý tộc của đế quốc này tuyệt đối không thêm khách khí.

Nam nhân các đời của Lâm gia sống chết tại sa trường, nhằm bảo vệ biên cương. Đế quốc này có được thời thái bình thịnh thế hôm nay, đều có thể nói là đổi lấy từ dòng máu nóng của nam nhân các đời của Lâm Gia mà có.

Nhưng hiện tại, trong lúc Lâm Gia phải chinh đông phạt tây, phụ thân ở Thiết Huyết Quân đoàn mỗi ngày phải tốn mười mấy lần chạy đến năn nỉ cái lão hồn dân Pháp Lạp để gia Lão tử ra đó để hỏi quân phí. Tình thế ngặt nghèo này, nếu có thể bán nhà cũng bán rồi. Điều đó khiến Lâm Phong nhìn mà không khỏi đau lòng!

Nhưng những cái tên gọi là quý tộc này ngày qua ngày kiêu dân xa xỉ, phí phạm vô cùng, Lâm Phong sao lại khách khí với chúng chứ? Đây chính là cơ hội để giải tỏa nỗi đau trong lòng, để những tên tiểu quý tộc môn nhân này biết sợ là gì.

Nhớ trước đây có luật quý tộc công tử dắc tội thì thường bị lôi ra đường đánh. Huynh đệ người đó cũng bị bãi miễn chức vị quý tộc, nam thì phân phối ra biên cương sung quân, nữ biếm thành dân thường, khiến cho quý tộc môn ngày càng thu sút.

Tuy hoàng gia cấm vệ có thể làm điều vượt quá quyền hạn của mình. Nhưng hắn có Lâm Lão Gia – cây đại thụ của triều đình bảo hộ tại nơi này, ngay cả hoàng đế lão nhân cũng trốn trong hậu cung của lão mà đánh rầm, chứ nào dám ra mặt trừng phạt hắn!

Nhưng mà hôm nay Lâm Phong muốn ăn uống cho no say, không muốn lần nữa nhắm đến những tên tiểu quý tộc ở đây mà khai đao, như thế ăn uống cũng không cảm thấy vui thú gì. Hắn vừa định ngồi xuống, phía sau chợt nghe một giọng châm chọc: “Hồ giả hồ uy, người chỉ là một tên ăn chơi đàn điểm!”

[1]: Tiếng chửi của người Trung Quốc, ý nói cái vật đáng kinh tởm, bẩn tiện

5. Chương 5

“Bang!...” Đại sảnh lập tức nổ ra tiếng đổ vỡ loảng xoảng. Vài người có kinh nghiệm trong chuyện này đã ném bỏ thức ăn chưa dùng xong, vội vàng rút xuống lầu. Những người chậm hiểu hơn cũng mau chóng rút lui sau khi biết được sắp có chuyện không hay diễn ra.

Chỉ có những người dám ăn tim gấu gan hùm mới dám ở lại chuẩn bị tận mắt chứng kiến chuyện gì sắp xảy ra. Lão bản tội nghiệp trước tình cảnh ấy cũng xỉu ngay lập tức.

Lâm Phong nghe tiếng quay lại nhìn, thấy có nhiều người đang ngồi ở một bàn lớn trong đại sảnh. Phía chính diện của hắn là một nam nhân mặt mũi đáng ghê kèm theo bên là một mỹ nữ vô cùng hấp dẫn. Hai bên tả hữu của họ hiện có hai hàng dong binh dung mạo nghiêm trọng, vừa có chiến sĩ vừa có ma pháp sư.

Người phát thoại hiển nhiên chính là nam nhân xấu xí ngồi cạnh mỹ nữ đó, nhìn nét mặt âm trầm không hiện biểu tình gì.

Mỹ nữ đó vẻ ngoài khoảng chừng hai mươi tuổi, mặt hình hạt bí, mắt hình hạt dưa, hai hàng mi cong chạy dài đến tóc, che đầy đôi mắt sáng lóng lánh như nước mùa thu, khiến Lâm Phong nhìn đến phát ngốc.

Đến thế giới này được một năm rồi, hắn ở tại đế đô này cũng nhìn không ít những quý phụ hữu danh cùng nhiều tuyệt sắc mỹ nữ, nhưng nữ nhân có phiêu lượng như thế này là lần đầu hắn thấy được, vẻ đoan trang hiền thực hiển lộ ra ngoài có thể con tim của bất kỳ nam nhân nào cũng động đập hết.

Không riêng gì Lâm Phong, vị tiểu biểu ca Tỉnh Thái lục miêu cùng Lâm đại, Lâm nhị hai vị hộ vệ cũng mất tròng miện há. Tuy nhiên, tư cách “đại ca heo” của Lâm Phong thậm chí còn hơn cái gã đáng ghét kia, nên cũng mắng lại: “Nhìn cái gì mà nhìn, coi chừng lão tử móc con mắt chó của ngươi à!”

Mỹ nữ đó khẽ cau mày, hiển nhiên rất là rất không bằng lòng mục quang có tính cực kỳ “xâm lược” của cậu nhóc Lâm Phong.

Lâm Phong sau khi chửi rửa thậm tệ nam nhân xấu xí, hai mắt liếc nhìn mỹ nữ một cái, rồi di khai mục quang sang nam nhân xấu xí, tiếp tục cất giọng không tốt lành gì: “Nhà nào thả chó chạy rong cắn bừa ở đây thế?”

Sau đó, hắn liền quay đầu lớn tiếng phân phó Lâm Đại ở bên cạnh: “Truyền lời của ta, nhà nào thả chó mau đến Khoái Hoạt Lâu, bảo gia chủ của chúng gặp ta ngay lập tức, nếu không trước khi trời tối, hoàng gia cấm vệ quân đoàn sẽ tự thân đưa chúng trở về!”

Lâm Đại hiểu ý lập tức ứng thanh chạy ngay đi, nhưng chỉ thoáng chốc đã quay lại.

Nam nhân xấu xí vô cùng tức giận, vừa định phát hỏa, chợt thấy mỹ nữ khẽ nháy mắt làm hiệu, sau đó như nghĩ ra chuyện gì, liền khẽ mở bờ môi dào, cất lên một âm điệu du dương vô cùng dễ nghe giống như thần âm truyền từ thính không xuống: “Khải Thụy Tư, chúng ta cần tránh thị phi, người ngồi xuống trước đi!”

Người được gọi là Khải Thụy Tư chính là nam nhân xấu xí đó. Hắn dường như không để tâm đến lời mỹ nữ nói, giận dữ quát lại: “Khải Lâm Na, tỷ quá nhút nhát. Cái thứ tiểu tạp chủng này dám chửi đệ là đã cầu. Không được, đệ tuyệt đối không tha cho nó!”

“Mẹ nó, ông trời à!” Lâm Phong phùng giận, cha mẹ tổ tiên mấy chục đời là ai hắn không hề biết, bây giờ trở thành tam thiếu gia của Lâm Gia, có được mẹ cha yêu thương như vậy khó biết chừng nào, nên cái mà hắn hận nhất chính là có người chửi người nhà hay động tới cha mẹ hắn.

Cái tên tạp chủng chết tiệt này dám nguyên rửa mẫu thân hắn bất trình. Lâm Phong sao lại có thể chịu được chứ? Trước đây Tĩnh Thái Tứ miêu dám chửi hắn một câu, rốt cuộc đã bị hắn lấy tiểu mệnh. Dù cho là hoàng đế lão nhân cũng không dám chửi hắn là tạp chủng. Lâm Phong giờ nếu không tìm được biện pháp chặt đứt đầu chó của hắn, thì cũng đá vỡ hòn bi của hắn. Cái tên nam nhân xấu xí này dám phạm cái tội mà ngay cả lão hoàng đế cũng chẳng dám. Lâm Phong đầu bốc hỏa tam trường, quay đầu lạnh lùng phân phó: “Lâm Đại, Lâm Nhị, trước hết cắt lưỡi hắn xuống cho ta!”

Hai tên hộ vệ ứng thanh phóng tới ngay lập tức.

“Tranh lời hơn thua, công tử hà tất phải động nộ!” Nam nhân xấu xí cùng các vị dong binh chuẩn bị bước vào cuộc động thủ, liền bị Khải Lâm Na ngăn trở.

Khải Lâm Na lại dùng thanh âm nhu mĩ động tai của nàng nói với Lâm Phong: “Ta cùng đệ đệ của ta Khải Thụy Tư đối với công tử có điều không phải, chỉ mong mọi người ai cũng giữ lại cho mình chút thể diện, được chăng?”

“Nói nghe hay lắm!” Lâm Phong trở nam nhân tên Khải Thụy Tư lạnh lùng nói: “Dám chửi người nhà ta, ngay cả thiên hoàng lão tử ta cũng còn dám giết nữa à, hắn là cái thá gì!” Dứt lời liền giận dữ nhìn Lâm Đại và Lâm Nhị hét: “Ai cho các ngươi dừng, cắt lưỡi chó của nó xuống cho ta!”

Lâm Đại cùng Lâm Nhị trong lòng phát run, liền ngay lập tức hành động.

Bị Khải Lâm Na trước sau ngăn cản, Khải Thụy Tư cảm thấy phiền nhiễu không còn chịu được, liền rống lên: “Khải Lâm Na, tỷ đứng qua một bên, đệ nhất định giáo huấn cái tên tiểu tạp chủng không biết trời cao đất dày là gì này!”

Khải Lâm Na thấy không thể ngăn được, liền ngậm thở dài, niệm một vài câu chú ngữ, bạch quang liền thiểm động, lập tức trên người mỗi bọn chúng đều hiện lên một luồng quang minh phòng ngự cấp sáu. Quả nhiên nàng chính là một quang minh pháp sư cấp bậc cũng khá cao đấy!

Lập tức, nhân mã hai bên tụ lại thành một đám găm ghè nhau.

Lâm Phong lạnh lùng bàng quan, đối phương có tám người, ngoại trừ Khải Lâm Na phóng ra một đạo quang minh hộ thuẫn đứng quan chiến một bên, còn lại bảy người phân thành hai nhóm đối địch với Lâm Đại và Lâm Nhị.

Chỉ cần nhìn qua cũng hiểu những dong binh này tuy thể lực không yếu, nhưng thật lực chỉ ở hàng kiếm sĩ, trong khi đó Lâm Đại và Lâm Nhị vốn được Lâm gia bồi dưỡng từ nhỏ mà thành, đều có thực lực ở hàng đại kiếm sĩ, chỉ sút kém so với kiếm thần một chút, do đó những tên dong binh này không phải là đối thủ, bị sát chiêu đẩy lùi liên tục.

Chỉ là nhờ chủ nhân Khải Lâm Na phóng ra luồng quang minh hộ thuẫn cấp sáu nên mấy tên dong binh đó mới tạm thời ngăn trở được Lâm Đại và Lâm Nhị, tuy nhiên tình trạng này không tiếp diễn được lâu.

“Có chuyện gì từ từ nói, hà tất phải đẩy nhau đến chỗ sinh tử!” Khải Lâm Na đứng bên cạnh quan chiến thấy không thể chi trì được lâu, liền nhăn tít hàng chân mày đẹp, nhìn Lâm Phong thăm dò: “Vị công tử này, xin thỉnh công tử có thể bỏ qua được không?”

“Bỏ qua?” Lâm Phong cười ha ha hỏi lại, sau đó sầm mặt xuống lạnh lùng bảo: “Muốn ta bỏ qua cho cái thứ rác rưởi này à? Trừ phi ngươi đền cho ta trâu đẹp ngựa đẹp, còn không thì miễn bàn!”

Sắc mặt Khải Lâm Na khê trầm, vừa định phát tiết, nhưng rốt cuộc chỉ thở dài, không nói lời nào, sắc diện ẩn chứa chút gì đó ưu thương, hiển nhiên nàng tự biết, nếu nàng tự mình xuất thủ cũng không thể vãn hồi chiến cục.

“Ha – ha, biết chắc là ngươi sẽ không đáp ứng, vậy đừng trách ta không khách khí nhé!” Lâm Phong cười ha ha, vừa định tự mình xuất thủ, chợt nghe ở bên ngoài vọng đến một trận binh hoang mã loạn, tiếp đó là một đại đội thành vệ binh trùng trùng kéo đến, đầu lĩnh của chúng lớn tiếng quát: “Tất cả dừng lại cho ta! Là ai mà dám cả gan sanh sự tại đế đô này, bắt chúng hết cho ta!”

“Lâm Hải ca, huynh đến rất đúng lúc, huynh mau bắt hết bọn gian tế này cho đệ!” Lâm Phong quay đầu nhìn, chính là hôm nay Lâm Hải đang phiên tuần hành nghe tiếng đả đấu mà tới, lập tức tự thân ra mặt lớn tiếng nói chuyện với Lâm Hải.

Lâm Hải thấy đó chính là Tam thiếu gia, không khỏi mỉm cười nói: “Huynh còn tưởng ai ở đây sinh sự, thì ra chính là tiểu tam đang bắt gian tế!” Tiếp đó quay đầu quát lớn: “Bắt toàn bộ bọn chúng cho ta!” Sau đó liền dẫn đầu thành vệ binh áp tới.

“Đừng có dả thương vị mỹ nữ đó, còn lại thì giết cũng không sao!” Lâm Phong hét lớn.

“Hiểu rồi, huynh làm sao động thủ với nữ nhân của tiểu tam được chứ!” Lâm Hải quay đầu cười ha ha, rồi lẫn xả vào vòng đấu.

Sắc mặt Khải Lâm Na băng lãnh, nhưng không hề có chút sợ sệt nào.

Lúc này, sau khi toàn bộ người thường bên trong Khoái Hoạt Lâu thấy thành vệ binh đến đều rút hết, Lâm Phong lúc này khí tức cũng tiêu bớt phần lớn, tự nói với mình: “Nữ nhân xinh đẹp như thế này lần đầu tiên lão tử nhìn thấy, nếu không thưởng thức thì không phải với chính mình!”

Liền đắc ý cười nói với Khải Lâm Na: “Nàng nghĩ thế nào, một là chịu làm nữ nhân của bốn thiếu gia, hai là để cho đệ đệ rác rưởi của nàng chịu giam 9999 ngày, bị móc mắt, cắt lưỡi và mũi, chặt chân để hấn thành một bối tử sống trên trần thế, nàng nghe rõ không? Bốn thiếu gia họ Lâm tên Phong, hiện tại cho nàng một khắc thời gian để suy nghĩ!”

Sắc mặt Khải Lâm Na tái mét, thở dài một tiếng rồi nói: “Nguyên chính là Lâm gia Tam thiếu gia, đây quả là một chuyện hiểu lầm đáng tiếc!”

Lâm Phong thóa mạ: “Đừng có nói lời thừa với ta. Chính là đệ đệ của nàng tự mình muốn tìm lấy cái chết!”

Lúc này, thành vệ binh dững mãi đã nhất loạt cầm trụ toàn bộ bảy tên ngoan cố còn lại. Lâm Hải sau đó bước lại nói: “Tiêu tam, đệ tính xử trí sao với mấy người này?”

Lâm Phong phát tiếu thủ bảo: “Toàn bộ áp về phủ quan, đánh mỗi người một trăm roi ngựa, sau đó chờ ta về từ từ xử trí!”

“Ngươi dám?” Hán tử xấu xí quát bảo: “Ngươi biết ta là ai không, đại ca ta là...”

“Câm miệng!” Khải Lâm Na đột nhiên giận dữ quát chìm: “Tên ngốc, ngươi còn muốn gây họa nữa sao?”

Khải Thụy Tư cũng giận dữ cãi lại: “Sợ gì chứ, chúng ta là Vinh Dự Dong Binh Đoàn nào có sợ ai, Lâm gia của chúng bất quá là con chó săn của Lạc Nhật đế quốc, Tập đặc bộ hạ vốn đã đáp ứng đại ca phong tỹ làm hoàng hậu, tỹ còn sợ gì!” Khải Lâm Na thở dài một tiếng, mím miệng không nói gì nữa.

“Ha ha, ý tứ hay!” Lâm Phong không thêm giận cười đáp: “Nguyên lai là dong binh đoàn đệ nhất vinh dự bài danh, cũng có giá trị đó chứ!” Sau đó quay sang Khải Lâm Na cười ha ha bảo: “Nguyên nàng là người khiến cho hôn quân của Thần Vũ đế quốc thần hồn điên đảo, Thiên Hoa Thánh Nữ Khải Lâm Na, ha ha ha!”

Lâm Phong đã nghe qua về việc hào xưng đại lục bài hành đệ nhất vinh dự Dong binh đoàn. Đó là vì dong binh đoàn có thật lực hùng mạnh bậc nhất ở đại lục, là lực lượng quân sự chi trì cho Thần Vũ Đế quốc. Đó cũng có thể là vì hôn quân Tật Đặc của Thần Vũ đế quốc si mê Thiên Hoa Thánh nữ Khải Lâm na của dong binh đoàn.

Cười lớn ba tiếng, Lâm Phong đột nhiên sầm mặt bảo: “Bất quá, vì ngươi đã đến địa bàn của ta, nhất thiết phải theo quy củ của ta. Dù cho cái lão hôn quân Tật Đặc có mang kỵ binh đến đây cứu ngươi, bổn thiếu gia cũng trước là cắt cái đầu chó của hắn xuống, sau đó là đập nát hai cái trứng chó dưới quần của hắn, toàn bộ cho đi đứt hết!”

“Chậm đã!” Một giọng truyền đến, chính là từ thành ngoại có khoảng 10 tên dong binh đang tiến vào. Dẫn đầu là một đại hán mặc kim khôi kim giáp, anh vũ bất phàm, cử động tay chân mỗi thứ đều lộ khí độ trầm ổn. So ra, những nam nhân ở tại đương trường không thể nào sánh bằng. Đối với riêng Lâm Phong, đại hán đó gây ấn tượng là ngay cả đến Phan An [Chú thích 1] cũng nhường cho y mấy phần. Điều này làm cho Lâm Phong chẳng thoải mái tí nào.

Nam tử đó đạp bộ tiến lên, trước là quét mắt nhìn xung quanh, sau là hướng Khải Lâm Na hỏi: “Khải Lâm Na, có chuyện gì thế?”

Khải Lâm Na nhìn Lâm Phong, thở dài đáp: “Khải Thụy Tư cùng vị Lâm tam công tử này phát sinh hiểu lầm!”

Đang bị Lâm Đại áp trụ, Khải Thụy Tư không nhịn được la lớn: “Đại ca, huynh đừng nghe tỷ ấy, chính là tiểu tử muốn gây chuyện với chúng ta!”

Người ấy nghe thế liền biến sắc, hướng Lâm Phong hành lễ nói: “Nguyên chính là Lâm tam công tử, thất kính! Ta là Vinh dự dong binh đoàn trưởng Khải Lực Tây. Hiện tại ta đại biểu cho đệ đệ của mình xin lỗi công tử, hy vọng Tam công tử đại lượng tha cho tội bất kính của hắn!”

Lâm Phong nhìn thấy phong độ vũ sĩ tiêu sái của y, không hiểu sao hắn có ý nghĩ tên hán tử này có chút gì đó của một tên đầy nước mắt cá sấu. Hơn nữa, hắn lại trước hết đem thân phận mình nói huyết tặc ra, rõ ràng là có ý tứ uy hiếp. Lâm Phong có trí lực hơn hắn một đứa bé mười hai tuổi, sao lại không nghe ra điều đó? Do đó liền lạnh lùng đáp: “Vinh dự dong binh đoàn thật là lợi hại haa? Lão tử chưa bao giờ nghe qua!”

Khải Lực Tây nghe thế liền biến sắc, trầm giọng nói: “Vinh Dự Dong Binh đoàn tuy không phải là đối thủ của Thiết Huyết quân đoàn, nhưng cũng không sợ bất kỳ quân đội nào ở đại lục, chắc là các hạ coi Vinh dự Dong binh đoàn không xứng?”

“Ha ha!” Lâm Phong cười nộ phản bác, đáp: “Nếu ta là ngươi, trong tình huống này ta nhất định sẽ ủy khúc cầu toàn, nhưng rất tiếc ngươi lại là thứ ngu xuẩn, lại bày ra cái trò phong độ kỵ sĩ đầy hư ngụy. Bản thân ngươi đem thân mọii mọii của mình đổi lấy vinh hoa phú quý, chỉ đáng là kẻ tiểu nhân bỉ ỉ chứ chẳng xứng làm kỵ sĩ!” Sau đó hét lớn: “Bắt hết chúng cho ta, nếu phản kháng thì cứ giết miễn bàn!”

[1] Chú thích của người dịch: Phan An – Tống Ngọc là những người nổi tiếng đẹp trai vào thời xưa ở Trung Quốc.

6. Chương 06: Cường Thuởng Mỹ Nữ.

Những tên dong binh này hầu hết là có thực lực đến bậc đại kiếm sĩ, nhưng chỉ vì không dám giết người, nếu không đã đánh cho thành vệ binh tươi bởi hoa lá, không chết cũng bị trọng thương.

Tiểu mệnh chẳng nguy hiểm, nên những tên thành vệ binh *** chết đó đương nhiên tha hồ đánh đấm, đấm này bị đẩy dạt kia, lập tức đám khác bu vào gia nhập chiến trận. Chúng chẳng có gì cố kỵ, nên chẳng từ

thủ đoạn độc ác nào, do đó các dong binh bị bức đến bỏ hơi tai.

Ngay cả đến tên đầu têu của dong binh là Khải Lực Tây, cũng bị Lâm Đại và Lâm Nhị liên thủ đánh cho tơi tả. Dù Khải Lực Tây có thật lực ở bậc đại kiếm sư, so với Kiếm thần chỉ cách một hai bậc, Lâm Đại một mình khó đấu ngang tay với hắn, nên có thêm Lâm Nhị, Khải Lực Tây không chiếm được tiện nghi nào.

Bất hóa trên người hắn có một bộ Khải giáp tốt phi thường, bị Lâm đại chém nhiều kiếm rồi mà không phá được, nếu hắn đã bị hạ từ lâu rồi. Lâm Phong một đằng thì chỉ huy bọn lính công kích các dong binh, một đằng thì liên tục hét to: “Khải Lực Tây, nếu ngươi đầu hàng ta sẽ bảo chứng bọn ngươi sẽ rời khỏi Lạc Nhật đế quốc!”

Khải Lực Tây quát trả: “Nói lời thừa bậy bạ, với sức ngươi mà quản chuyện đi ở của ta à!”

“Lâm Đại, Lâm Nhị, chém chết hắn cho ta!” Lâm Phong bốc hỏa, cũng nhắm Khải Lâm Na quát: “Khải Lâm Na, ngươi tự đến bên ta hay chờ bọn thiếu gia đến “thỉnh” ngươi tới?”

Khải Lâm Na một mặt dùng Quang minh hộ thuẫn bảo vệ thân mình, một mặt trách: “Lâm Công tử hà tất khổ công áp bức, người sao không bỏ qua cho chúng tôi cho rồi?”

“Bỏ qua cho các ngươi!” Lâm Phong đáp: “Không thành vấn đề, chỉ cần cô nhỏ ngươi đến nhà ta làm khách, có thể bọn công tử hôm nay cao hứng bỏ qua cho các ngươi!”

Khải Lâm Na lạnh lùng nói: “Nếu mà như thế, công tử hà tất nhiều lời phí hơi!”

Lâm Phong đáp: “Là ngươi bức ta đó nghe, đừng có trách ta không khác khí!” Dứt lời liền phóng ra một quả cầu lớn ở cấp thứ sáu.

Có tinh thần lực cùng ma lực cường đại hậu thuẫn, ma pháp của Lâm Phong gần như bộc phát, tuy tinh thần lực hiện tại không thể ngưng thành thật thể kim thân, nhưng so với ma pháp thì không thể nói ai cao hơn.

Trong một năm qua hắn đã dùng khẩu quyết của Thái Cực Huyền công ngưng tụ tinh thần lực, do đó sức mạnh tinh thần ngày càng tăng, ma pháp đã luyện thành cấp thứ bảy.

Hộ thuẫn quang thuật của Khải Lâm Na chỉ là ma ngự ma pháp ở cấp thứ 06, do đó đại hỏa cầu thuật của Lâm Phong liên tục công phá minh quang hộ thuẫn của nàng, khiến nàng bị tiêu hao một lượng ma lực quá độ, sắc diện ngày càng tái nhợt. Chính lúc Khải Lâm Na đang tính đường thoát thân thì nhị ca Lâm Hồ đã lãnh thân binh của mình bắt lại.

Lâm Phong vô cùng mừng rỡ, lập tức bỏ đó cho nhị ca lo liệu, rồi cùng Lâm Đại và Lâm Nhị mang Khải Lâm Na lên đường về nhà.

Về đến nhà, Lâm Phong phân phó mang Khải Lâm Na đem quần thúc, sau đó không lâu, nhị ca Lâm Hồ cũng áp giải những tên đầu sỏ của Vinh dự Dong binh đoàn trở về. Lâm Phong liền lập tức tiếp quản và đem giam toàn bộ chúng lại.

Lâm Hồ có phần sầu muộn, huynh đệ ruột thịt có chuyện phân làm ca ca không lẽ không quản, nhưng mà, tiểu tam lại đi bắt nữ nhân, thực sự là đáng đánh đòn, tuy nhiên trong lòng lại không nổi.

Khi Lâm Phong chuẩn bị nghiêm hình bức cung, thì Hồng Ngọc nha đầu thân cận nhất của mẫu thân đến truyền bảo hắn đến chỗ mẫu thân cần gặp.

Vừa tiến vào cổng, mẫu thân đã nói: “Tiểu tam của chúng ta xem ra hơn hẳn hai vị ca ca của mình, chưa gì đã cho vi nương xem mắt con dâu rồi. Chắc đại ca và nhị ca ngươi cũng muốn phụ thân giúp chúng đi tìm bà mối quá!”

Lâm Phong cười hi hi chạy đến đấm bóp sau lưng mẫu thân, cười nói: “Mẫu thân quá khen, không biết có chuyện gì mà gọi con đến phân phó vậy?”

Mẫu thân đảo; “Chỉ vì hoàng đế bề hạ mới phái nội thị đến truyền triệu vị Thiên hoa Thánh nữ tiến cung diện thánh, con trước hết trở về giúp nó chuẩn bị, sau đó cùng ta tiến cung!”

“Cái gì?” Lâm Phong lập tức nhảy dựng lên la làng; “Cái lão rùa đen già tám mươi tuổi đó lại muốn gây họa cho nữ tử trẻ tuổi của người ta nữa à. Không thể để cho lão sắc quỷ đó nhìn thấy Khải Lâm Na được!”

Mẫu thân bất mãn rầy la: “Sao lại nói thế, người là cữu cữu của con mà ”

Lâm Phong oan khuất giải bày : ” Mẫu thân cũng biết cữu cữu nào có đức hạnh gì, nơi hậu cung đó phi tần không đến một ngàn cũng cỡ tám trăm , đại bộ phận nữ nhân thà chết chứ không thèm diện kiến hoàng đế, con vì sao lại để cho Khải Lâm Na tiến cung được chứ ?”

Mẫu thân thở dài một tiếng , rồi nói : ” Yên tâm đi , có mẫu thân đi cùng với nàng ấy , hoàng đế không dám làm khó nàng ta đâu ! ”

Lâm Phong thâm đáp :” Chỉ sợ lúc đó mọ còn bị làm khó hơn !” , rồi nói : ” Muốn để Khải Lâm Na tiến cung cũng được , nhưng mà con phải đi cùng !”

Mẫu thân nghe thế thốt :” Tốt a , con đi chuẩn bị trước đi !”

Lâm Phong cáo từ lui ra , quay về biệt viện của mình , Khải Lâm Na lúc này đang ngồi ở sương phòng đến phát ngốc , không nói không rằng , trái cây ngon ngọt trên bàn không hề động qua. Hai thị tì thấy Tam thiếu gia trở về , liền khom mình tham vấn.

Khải Lâm Na sau khi nghe thấy thanh âm , quay đầu nhìn Lâm Phong , biểu tình trên mặt không hề biến hoá , vẫn lạnh lùng sương giá. Nhưng khí chất đoan trang hiền nhã của nàng vẫn hiển hiện phong phạm của bậc đại gia khuê tú.

” Khải Lâm Na , nếu nàng bỏ đi khỏi bằng trên mặt thì dung nhan sẽ càng thêm phần mỹ lệ ! ” Lâm Phong tiếp đó nhấn mạnh :” Hơn nửa hiện tại cái ma pháp bảo đó không thích hợp với nàng, mặc nó chỉ tổn làm hư tổn hình tướng mỹ lệ , để ta nghĩ coi , người nên mặc y phục gì. A ! có rồi , kỳ bảo,đúng chỉ có kỳ bảo mới có thể vừa với vẻ đoan trang hiền thực tuyệt thế mỹ nữ của nàng !”

“Kỳ bảo là cái gì?” Khải Lâm Na không kềm được tò mò hỏi.

Bất quá, bị một tên hài tử mười ba tuổi rưỡi bình đầu luận chân, Khải Lâm Na khó mà kềm chế lòng mình. Bất quá gương mặt lạnh lùng vẫn còn sương giá.

« Cái này nàng không cần hỏi trước, lát nữa sẽ biết ! » Lâm Phong nói : « Hiện giờ nàng cần nhanh ***ng thay đổi y phục, cái lão hoàng đế con rùa đen đó đã triệu nàng vào cung diện thánh, đừng để mẫu thân của ta chờ lâu ! »

Khải Lâm Na nghe thế liền cứng cổ đáp: “Ta không đi!”

Lâm Phong kỳ quái hỏi : « Tại sao ? »

Khải Lâm Na hồ hững đáp : « Người giết ta đi, ta không muốn đi gặp hoàng đế với người đâu ! »

« Chuyện này a ! » Lâm Phong nói : « Bỏ công tử tuy đối với nữ nhân không hề nhẹ tay, nhưng thấy nàng là mỹ nữ đáng yêu thế này nên ta cũng không muốn hạ quyết tâm lạt thủ tội hoa, bất quá ca ca và đệ đệ của nàng không cùng một dạng như thế. Như quả nàng không cùng ta tiến cung, ta hiện tại phải cắt cái lưỡi của đệ đệ của nàng thế vào vậy ! »

Khải Lâm Na nhìn tiểu hài tử mới từng ấy tuổi đầu mà có tính cách ngoan lạt đến như vậy, cất giọng thăm thương nói : « Tùy người vậy, sẽ có ngày ta sẽ trả món nợ này ! »

« Tùy! » Lâm Phong cất giọng nhưc đầu diếc óc đáp : « Người có tin là bây giờ ta xxx người không ? »

Sắc mặt Khải Lâm Na chợt biến, trên gương mặt tuyệt thế thoáng hiện nét ửng đỏ, hừ khang một tiếng, không dám nói gì.

Hai ả thị tì đứng kế bên cố mím miệng nín cười. Lâm Phong trừng mắt liếc nhìn, hai ả liền phục hồi dung mạo nghiêm túc.

« Vì người không thức thời như vậy, ta sẽ tự thân động thủ hoá đổi y phục cho người ! » Lâm Phong điểm xuất ra một chỉ, phong bế huyết đạo của Khải Lâm Na. Thân người Khải Lâm Na lập tức không thể động đậy, phương dung liền thất sắc, thất thanh hỏi : « Tại sao ta không thể động đậy thế này ? »

Từ khi bị Lâm Phong « thỉnh » về đây đến giờ, tình huống kỳ quái này vượt quá lý giải thông thường, làm sao khiến nàng không kinh sợ cho được ?

Lâm Phong đắc ý đáp : « Đó là điểm huyết thủ pháp do ta tự sáng chế, trừ ta ra không có ai có thể giải khai. Cô nhóc nhà ngươi nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không ta sẽ có nhiều cách để cho ngươi chịu khổ. Còn đối với cái lão rùa đen đó thì ngươi yên tâm, nếu lão dám **ng đến cọng tóc của ngươi, ta sẽ đánh bể đầu *** của lão xuống ! »

Khải Lâm Na trừng mắt nhìn hấn cả nửa ngày, khoe miệng chỉ có thể phát được hai chữ : « Vô sỉ ! »

« Ha ... ha ! » Lâm Phong quay đầu phân phó cho hai nữ tì: “Thay y phục cho nàng ấy!”

Hai nô tì ửng thanh đáp ứng, lập tức hành động...

Khi Lâm Phong cùng Khải Lâm Na ra đến tiền sảnh thì mẫu thân đã nhăn tít lông mày sốt ruột chờ ở đó. Nhưng sau khi thấy tư dung tuyệt thế của Khải Lâm Na, nàng ta không nén được vẻ thất thần trong thoáng chốc.

Trong lòng Lâm Phong vô cùng đắc ý, ngay cả người cùng là nữ nhân như mẫu thân mà khi nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của Khải Lâm Na còn sửng sò, xem ra cái khí vận *** chạy rong đáng thương trước kia của mình đã qua. Chỉ tiếc duy nhất của một điều là thân thể hiện tại quá nhỏ, chỉ độ mười hai, thật là chán !

« Bái kiến phu nhân ! » Tuy là bị ép mà đến, nhưng Khải Lâm Na cũng không thất thế con nhà đại gia, liền hướng mẫu thân của Lâm Phong hành lễ.

« Đừng có khách khí ! » Mẫu thân cười nói : « Con cứ coi đây như ở nhà mình, cứ tùy tiện mà làm nhé ! »

Khải Lâm Na rõ ràng là có chút không tự nhiên, ấp úng một lúc không nói được lời nào.

« Ha ha ! Xem ra mẫu thân đã đối xử với nàng ta như là vợ tương lai của mình vật!” Lâm Phong lòng đầy đắc ý nghĩ ngợi. Lực hấp dẫn của Khải Lâm Na quả là bất phàm, ngay cả mẫu thân mới sơ kiến mà đã như vậy, nhất định cái lão Tật đặc hôn quân đó còn thần hồn điên đảo đến thế nào.

Mẫu thân nhìn người đã nhiều, ứng phó với những tình huống đó dĩ nhiên đã rành rẽ lắm rồi, do đó cứ nồng nhiệt nắm lấy Khải Lâm Na bắt đầu thảo luận về những chuyện của nữ giới. Do đó, đi chưa tới hoàng cung, trên gương mặt của Khải Lâm Na đã hiện nét vui cười, làm cho Lâm Phong bội phục gần chết, tự nhủ nữ nhân về phương diện thân hòa thì hơn hấn cái gã đại tiểu hài ra roi đánh xe ngựa như gã.

Đi được ước độ nửa khắc nữa, Nhân đức điện đã hiện ra...

Quả nhiên như sở liệu của Lâm Phong, lão sắc quỷ ngay khi thấy Khải Lâm Na lập tức giống như người trên trời, rời khỏi cửu ngũ chí tôn bảo tọa của lão, tự thân đến nâng Khải Lâm Na đang quỳ bái hành lễ, ánh mắt hẹp tí chăm chăm nhìn Khải Lâm Na khe thanh: “Đã sớm nghe Khải Lâm Na tiểu tỷ đẹp kinh thiên hạ, quả chân danh bất hư truyền, hãy đến đây, ngồi xuống!”

Khải Lâm Na thụ sủng cả kinh đáp: “Bệ hạ quá lời, dân nữ không dám!”

Trong lòng Lâm Phong chửi thầm: “Cái lão hồn đản chết bầm, không thấy thiếu gia quỳ cả nửa ngày ở đây sao mà không cho ta ngồi chứ!”

Mẫu thân khe nhíu mày, nhắc: “Hoàng huynh!”

Hoàng đế lão nhân lúc này liền phản ứng, ho khan một cái, quay về ngồi trên Cửu long bảo tọa, huy thủ bảo quân thân lui ra, nhường đại điện chỉ còn lại bốn người, rồi mới hướng tới Lâm Phong bảo: “Tên nhóc con, ngươi giúp trẫm đưa Khải Lâm Na tiểu tỷ đến đây cũng tính là đại công lao, ngươi muốn gì cứ nói ra, trẫm sẽ chu toàn cho ngươi!”

“Đa tạ cửu phụ!” Lâm Phong cố ý nói lớn và kéo dài từ “cửu phụ”, rồi tiếp: “Khải Lâm Na chính là ngoại sinh tức phụ tương lai của người, người thương cho con, chi bằng trọng thưởng cho nàng ấy!”

“Cái gì?” Hoàng đế lão nhân nghe thấy thế lập tức phát long bào nhảy dựng lên , thất thanh hỏi: “Khải Lâm Na tiểu tỷ chính là vợ chưa cưới của người à? Chơi cái trò gì thế? Cái tên tiểu hài tử chưa rầu máu đầu nhà ngươi muốn chơi trẫm hay sao? Hồn láo, quả là hồn láo!”

“Ông trời à!” Lâm Phong đại nộ, cái lão sắc quỷ này rõ ràng là có chủ ý muốn có Khải Lâm Na, hẳn làm sao không phần nộ cho được. Bất quá không đợi hắn có hành động ngu xuẩn, mẫu thân đã nói trước: “Hoàng huynh, Khải Lâm Na tiểu tỷ là khách quý của Lâm gia, nếu không sao muội lại nhọc công cùng nàng đến đây diện thánh. Lão gia tử cũng muốn triệu kiến nàng, như quả không có chuyện gì để nói, chúng thần xin phép cáo từ trước!”

“Vô phương!” Hoàng đế lão nhân nhìn chằm chằm vào Khải Lâm Na cầu xin: “Khải Lâm Na, ta muốn sắc phong cho nàng, nàng có yêu cầu gì cứ nói ra, bất cứ điều gì ta đều đáp ứng nàng cả!”

kết thúc chương 6

7. Chương 07: Tranh Phong Cật Thổ

Còn Lâm Phong thì không nhẫn nhịn được nữa, lập tức bật dậy trở tay chửi: “Cái lão rùa đen chết bầm nhà ngươi, trâu già mà đòi gặm cỏ non, ngay cả cháu dâu của mình mà cũng muốn hưởng, cái lão hỗn đản trời đánh!”

“A!” mẫu thân hiển nhiên không ngờ Lâm Phong lại bạo gan lớn mật như thế, nhất thời không khỏi rúng động.

Khải Lâm Na cũng vô cùng hoảng sợ.

Hoàng đế lão nhân tức điên người, lập tức hào hển hét lớn: “Nhóc con vô lại, ngươi không biết mình đã phạm đại tội đáng chém đầu sao?”

“Thế thì sao nào, ta chửi ông đó, đồ đểu!” Lâm Phong tiếp tục chửi rủa một cách độc ác và hung tợn: “Ông dám cướp nữ nhân của ta hả, ta phải đánh đầu *** của ông, đá bể hai cái trứng *** dưới háng ông!”

“Tức chết trăm thôi!” Hoàng đế lão nhân tức đến nổi hai mắt lồi ra trông giống như con bò câu quay, tất nghẹn không nói nên lời, trở vào Lâm Phong vừa thở hào hển lấy hơi như kéo bễ, hồi lâu sau mới xoay người ra ngoài diện hết lên: “Người đâu, mau đến đây, bắt tên khi quân phạm thượng hỗn xược này đi chém đầu cho ta!”

“A!” Mẫu thân hét lên kinh hoàng, cuối cùng thì cũng bình tĩnh, kéo Lâm Phong ra sau lưng mình, trừng mắt nhìn hoàng đế lão nhân lạnh lùng bảo: “Hoàng huynh muốn giết con của muội thì cứ giết muội trước!”

“Ngươi....” Hoàng đế lão nhân gần như muốn té xuống, phần nộ quá thào: “Trong mắt ngươi còn có ta không, Lâm gia của ngươi không còn coi vương pháp gì nữa phải không, chắc ngươi muốn tạo phản chắc?”

“Ai nói Lâm Gia chúng ta muốn tạo phản?” Hoàng đế lão nhân vừa dứt lời, đã nghe một thanh âm uy nghiêm từ bên ngoài truyền tới. Lão gia tử mạnh bước tiến vào, mục quang uy nghiêm quét nhìn quanh, tức giận nhìn hoàng đế lão nhân bảo: “Lâm gia của thần thế đại trung lương, không biết bao máu nóng của nam nhân bao đời đã đổ nơi sa trường vì Hoắc Khắc Tư gia tộc, nhiều đó vẫn chưa đủ sao mà quân thượng còn nghi ngờ? Hiện giờ trăm vạn quân của Thần Uy để quốc đang chờ ở Kiếm Môn Quan, hay là bệ hạ giao cho lão thần lãnh binh đi thủ vệ biên quan vậy!”

Hàng chục cung đình thị vệ tiến vào, mặt ai cũng hiện vẻ khổ sở, thực sự không dám tiến lên trước làm khó người.

“A!” Hoàng đế lão nhân cũng kinh sợ. Con giận cao vạn trượng nhanh ***ng biến mất như bị một gáo nước lạnh tạt vào đầu. Lão ngay lập tức kéo áo đứng dậy hấp tấp nói: “Lão gia tử hiểu lầm rồi, trăm không có ý đó!”

Lão gia tử tức giận quát: “Vậy ý của bệ hạ là gì?”

Hoàng đế lão nhân trán toát mồ hôi, không còn cách nào khác, nếu như không có Lâm gia, nhất định trăm vạn đại quân của Thần Uy để quốc nhanh ***ng tiếp cận để đô. Lúc đó thì không cần nói gì đến hưởng thụ vinh hoa phú quý, chỉ sợ cái mạng hoàng đế cũng không còn. Hơn nữa lão gia tử dù gì cũng là thân cô phụ của lão, giờ mà chọc cho lão gia tử điên lên, chỉ sợ hoàng đế tiêu thụ không nổi.

“Phụ thân đại nhân, chuyện này cũng do lỗi của tiểu tam, không phải chỉ ở cá nhân hoàng thượng, nếu vậy chúng ta nên tính như thế nào?” Mẫu thân thấy khắp đầu của hoàng đế lão nhân xuất hàn mồ hôi đầm đìa, dưới sự uy hiếp của lão gia tử không có lấy nửa điểm uy nghiêm của đế vương. Ông ta và nàng dù sao cũng là thân huynh muội, do đó không đành được mà cầu tình thế cho hoàng đế lão nhân.

Lão gia tử hừ lạnh, bảo: “Coi như lần này giữ thể diện cho người, hi vọng sau này đừng có để lão đầu tử ta nghe được những lời gì là tạo phản khiến lòng người nguội lạnh đó, bằng không lâm gia tử tôn sau này vĩnh viễn không ra chiến trường nữa. Tiểu tam, đi với gia gia!” Dứt lời liền phát tay áo rời Nhân Đức điện, cung đình thị vệ đều lùi tránh ra hai bên, không ai dám cản trở.

Năm mươi năm trước tứ đại lĩnh chủ kéo quân về sát đế đô, đế quốc có nguy cơ diệt vong, lão gia tử lúc này còn tráng niên, thống suất Lâm gia Thiết huyết Quân đoàn, nhận được tin tức liền kéo năm vạn khinh kỵ từ ngàn dặm đột tập sào huyệt của loạn quân, khiến cho phiến quân phải bỏ chạy. Sau đó, người thân suất đại quân nhân hỗn loạn tiêu diệt tứ đại lĩnh chủ, từ đó khiến đại hoàng đế đối với lão gia tử nhất mực tôn kính, những tên thị vệ này nào dám cản trở.

Lâm Phong cũng không hề do dự, liền nắm lấy tay Khải Lâm Na nhanh ***ng bám “đít” gia gia rời khỏi nơi đó.

Mẫu thân nhìn hoàng đế lão nhân, sau đó cũng thở dài rời khỏi hoàng cung.

Sau khi người của Lâm gia li khai, hoàng đế lão nhân ngồi xuống long án lấy lại Cửu long Kim bôi rót ở đó đội lên đầu, phần nộ thét bảo đám thị vệ: “Cái lũ phế vật vô dụng, cút đi cho ta!”

Hộ vệ quân đương nhiên không chờ lão bảo đến lần thứ hai, vội vã rút lui.

Hoàng đế lão nhân hậm hực ngồi trên chí tôn bảo tọa, cổ dần khí tức xuống.

oOo

Rời khỏi hoàng cung, Lâm Phong liền khê khàng hỏi lão gia tử: “Gia gia, vì sao người cũng đến đây?”

Lão gia tử cười lớn bảo: “Hoàn toàn là do cái tên tiểu vô lại chuyên đi gây thị phi nhà người cả. Thiên hoa công chúa danh truyền đại lục, vì Tập Đặc tâm lý biến thái là không hứng thú đối với nữ nhân, nên đối với nàng thường xa cách. Trong khi đó, Ái Đức Hoa lại chính là tên quỷ sắc, gặp nàng thì quơ ngay không có ngoại lệ. Do đó khi biết người cùng gây gỗ với hắn, gia gia phải làm mặt dày vội chạy đến cứu người!”

Lâm Phong lè lưỡi hỏi: “Không biết ông ta có dám chặt đầu con xuống không?”

Lão gia tử trừng mắt, bảo: “Người chỉ vào mũi người ta mà chửi, không chớp bay đầu người mới là lạ. Nếu cái bộ xương già gia gia đây không có vài phần mặt mũi, thì người đừng hòng yên lành mà đi ra đây khoe tài!”

Lâm Phong chửi: “Cái lão sắc quỷ đó thật là khi người quá lắm, con không những trở vào mũi hắn chửi thôi đâu, sau này có cơ hội con nhất định đạp cho lão hai cước mới cam tâm!”

Lão gia tử cười ha ha bảo: “Thế mới là tử tôn của Lâm gia, dám làm dám chịu, phụ thân người tuy là rất giỏi, nhưng điểm này thì không bằng. Hắn mà có chừng phân nửa đảm lược của người, thì không bị mấy con mèo lớn mèo nhỏ đó nhảy vào cào chân cắn tay Lâm gia chúng ta!”

“Còn phải học ở gia gia nhiều!” Lâm Phong lập tức “lăn theo chân ngựa vượt mông ngựa”, sau đó thắc mắc hỏi: “Không biết còn ai dám chống đối Lâm gia chúng ta?”

Lão gia tử đáp: “Theo lý thì đương nhiên không có ai, nhưng ngầm ngầm chống đối bên trong thì có. Thường có vài tên trước mặt hoàng đế tổ lái vẽ chuyện, chính là vì phụ thân người quan niệm “vật cực tất phản”, kiên trì dùng thủ đoạn mềm mỏng chu toàn với bọn tiểu nhân, do đó mới tạo thành cục diện ngày hôm nay!” Dừng lại hừ lạnh một tiếng, lão gia tử nói tiếp: “Nếu như là gia gia, trước tiên là đem bọn tiểu nhân đó ra chôn sống hết, không dung cho chúng gây thị phi làm loạn!”

“Đạo lý của phụ thân không sai, có nhiều chuyện đích xác là lên đến cực thịnh rồi thì tất suy đồi, bất quá là mang ra sử dụng trong trường hợp này tựa hồ không thỏa đáng!” Lâm Phong hỏi: “Vì sao mà gia gia không quản nữa?”

Lão gia tử thở dài đáp: “Hài tử ngọc, gia gia có thể bảo trì ba đời Lâm gia, chứ không thể bảo trì tám đời, mười đời!”

Lâm Phong gật đầu thốt: “Con mình bạch rồi, nếu là con, con cũng sẽ trước khi nguy cơ sản sinh tiêu diệt các mối họa tiềm ẩn, không đợi đến lúc “sói vào nhà mới xây tường”!”

Lão gia tử ưu tư nói: “Chỉ tiếc phụ thân cùng hai ca ca của con chỉ là anh hùng trên chiến trường, đối với những chốn đầy âm mưu quỷ kế thì lại không thích hợp. Chuyện cứ thế này, ta chỉ sợ Lâm gia tái truyền bao đời sẽ bị biến mất danh phận trên đại lục!”

“Không thể nào!” Lâm Phong đáp: “Ngày nào còn gia gia tại Lâm gia, ngày đó Lâm gia không nhường cho ai vượt lên cả!”

Lão gia tử vừa cười vừa rửa: “Xú tiểu tử, tính chơi lão già này sao, trước đây gia gia chưa định chủ ý chọn ai trong ba vị huynh đệ nhà ngươi kế thừa chủ vị đời thứ 18 của Lâm gia, nhưng giờ thì đã yên tâm rồi!”

“Không thể nào!” Lâm Gia giả vờ thần thốt, hẳn đương nhiên biết rõ ý tứ bên trong lời nói của lão gia tử, cứ lấp liếm tiếp lời: “Đại ca và nhị ca anh minh thần vũ...”

“Anh minh thần vũ cái con khỉ!” lão gia tử chửi um lên: “là cái thứ vũ phu thì có, nếu để cho chúng làm gia chủ, chỉ sợ không lâu sau Lâm gia đã bị cái tội tiểu nhân Tỉnh Thái gia đem treo lên cột. Lão gia tử ta tuy không hỏi qua chuyện nhà, nhưng trong lòng không mù, trong các tử tôn ai tài ai ngốc ta đều biết rõ!”

Lâm Phong nín lặng, không thốt nên lời!

Mẫu thân nghe thế cũng mất tròng miệng ngọc, nhìn Lâm Phong không biết nói gì.

Ngay cả Khải Lâm Na, dù không dám nghe chuyện bí mật của nhà người ta, nhưng cũng không khỏi tự mình hồ tư loạn tưởng.

oOo

Trở về nhà, Lâm Phong lãnh mệnh đưa Khải Lâm Na quay về tiểu viện của mình. Còn gia gia thì cho vời phụ thân cùng mẫu thân tham gia cuộc họp tối cao của gia tộc, chỉ bao gồm 3 người tham dự.

Lão gia tử không cần nhiều lời, đi thẳng vào vấn đề: “Ta đã quyết định rồi, sau này lập Tiểu tam làm đại gia chủ đời thứ 18 của Lâm gia!”

Mẫu thân đã sớm chuẩn bị tâm lý, không nói gì. Lâm Khiếu Thiên ngay khi nghe thế liền cả kinh, lập tức đáp: “tiểu tam còn quá nhỏ....”

Lão gia tử phát tay ngắt lời: “Tuổi còn nhỏ không có nghĩa là không thể làm gia chủ. Ta đã không bảo con rồi sao? Con làm gia chủ thực tại rất bất lực, Lâm gia chúng ta sa sút đến nỗi cái bọn đại miêu tiểu miêu đó dám hoa thủ động cước trước mặt. Nếu con không cứ một mực nhấn nhay chu toàn mọi sự, cái gã Ái Đức Hoa đó làm sao biết được Tiểu tam bắt Thiên Hoa công chúa về Lâm gia chứ. Là ai dám lớn mặt trước mắt gã đó thậm thò thậm thụt báo tin?!”

Lão gia tử càng nói càng giận, chỉ Lâm Khiếu Thiên quát mắng: “Chuyện ở chiến trường lão tử tự nhận là không bằng người, nhưng cái gia đình này giao vào tay người, một khi lão tử chui vào lòng đất, chỉ sợ chưa quá ba năm Lâm gia đã mất danh trên đại lục. Tiểu tam mặc dù có hành vi không đứng đắn, nhưng người có biết là ngày hôm nay nó dám chỉ vào mũi Ái Đức Hoa mà mắng là đồ con lừa không? Thử hỏi, cái tên nhóc đó nếu không sớm nhờ lão đầu tử ta đi theo yểm trợ, sao dám hoành hành bá đạo không thềm kiên dè gì? Người nghĩ hai cái tên vũ phu Lâm Long và Lâm Hổ đó có đủ trí lực để tính toán và đưa ta tham gia kế hoạch như vậy không?”

“Không phải là..” Cầm của Lâm Khiếu Thiên gần rớt xuống đất, lắp bắp hỏi: “Cha nói Tiểu tam.....!” rồi lắc đầu quây quây như cái trống của trẻ con nói: “Không thể nào... hẳn chỉ là một đại hài tử mười hai tuổi, làm sao có khả năng làm thế?!”

Mẫu thân nghe vậy cũng mất tròng miệng ngọc, nhất thời cũng không thể tin rằng đó là sự thực. Nhớ lại tình cảnh lúc đó, theo lẽ thường mà nói, dù ở nhà Tiểu tam có lớn mặt to gan thế nào nhưng cũng không

thể dám ăn tim hùm gan gấu mà chỉ thẳng hoàng đế thóa mạ con lừa này lừa nọ. Chuyện đó nhất định là phải chịu bêu đầu, trừ phi con trai của nàng là con heo ngốc. Thì ra, hắc còn có cái để ỷ lại vào!

Suy nghĩ đến đây, mẫu thân bắt đầu tin con mình không phải tầm thường. Ngay cả nàng là mẫu thân mà cũng bị hắc qua mặt. Hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, bản thân thì sợ gần chết, trong khi hắc thì một chút cũng không sợ, hiển nhiên hắc đã có sẵn kế mưu, do đó trong lòng nàng thâm áo nào.

o0o

Trong lúc đó, vừa thay y phục, chuẩn bị ăn đậu hủ, Lâm Phong đột nhiên ớn lạnh sương sống, lòng thầm bảo: “Không biết cái lão hồ ly gia gia đó có biết không? Trời ạ, cầu cho tam thanh đạo tôn phù hộ a!”

o0o

Lão gia tử phát tay áo, thở dài bảo: “Ta sống đến nay cũng gần trăm tuổi rồi, ăn muối uống nước đã nhiều, nhưng chủ ý của cái tên nhóc này bằng kinh nghiệm cả đời mà ta không nhìn ra được. Bất quá, hắc có tâm cơ như vậy, ta cũng yên tâm rồi. Hơn nghìn sinh mệnh của Lâm gia trao vào tay hắc có thể làm ta an lòng, các con còn có ý kiến gì không?”

Lâm Khiếu Thiên cúi đầu trầm tư một lúc, rồi nói: “Vì lão nhân gia đã quyết định, con không có ý gì!”

Mẫu thân cũng nói: “Con cũng không có ý kiến, chỉ là hai hài tử đó...”

Lão gia tử phát tay nói: “Chuyện này không cần người lo, ta chăm lo cho nó từ nhỏ đến lớn, tốt hay xấu gì lão đầu tử đều biết rõ. Lâm gia chúng ta truyền 18 đời chưa bao giờ xuất hiện cái thứ vô lại như vậy, hiện tại cũng không, sau này cũng không!”

Khắc đặc Lâm cùng đương kim hậu đế Ái Đức Hoa chính là đồng bào huynh đệ, vì tranh đoạt hoàng vị đã giết không ít thân huynh đệ, tứ đại lĩnh chủ tạo phản cũng vì hắc mà ra.

Mẫu thân đáp: “thế thì con yên tâm rồi!”

Trong lúc này, Lâm Phong chính là đang ti bỉ vô sỉ ép bức Khải Lâm Na phạm cấm, căn bản là không biết bản thân mình đã được lão gia tử quyết định tuyển chọn là người kế thừa gia chủ đời kế...

kết thúc chương 7

8. Chương 8: Uy Bức Lợi Dụ

“Khải Lâm Na, nàng đáp ứng hay không đáp ứng? Nếu không ta cắt lưỡi Khải Thụy Tư ngay!” Lâm Phong giận dữ quát.

Khải Lâm Na mặt không đổi sắc, đáp: “Tùy người, người giết ta càng tốt!”

Lâm Phong tức khí ngoác miệng mắng: “*** chết. Chúng là thân huynh đệ của nàng, sao nàng lại không quản chuyện sống chết của chúng chứ?”

Khải Lâm Na bình tĩnh đáp: “Như người đã nói, họ thân nhiên dâng ta cho Tạp Đặc hoàng đế, không kể gì đến huynh muội tình thâm, ta không muốn bị người ta đem làm trò chơi nữa, tùy người muốn xử trí họ như thế nào thì xử!”

Khải Thụy Tư tức giận nói: “Khải Lâm Na, tỷ nói những cái gì thế, ai không kể gì đến huynh muội tình thâm?”

Khải Lâm Na mắng át lại: “Người cầm miệng cho ta, nếu không tại người, chúng ta sao lại có kết cục như thế này?”

Khải Thụy Tư còn muốn cãi tiếp, Lâm Phong đã lớn tiếng át đi: “Lâm Đại, cắt lưỡi hắc cho ta!”

Khải Thụy Tư lúc này quả thật đã kinh hoàng, thẳng thốt xin: “Khải Lâm Na, tỷ hãy đáp ứng hắc, đệ...”

Khải Lâm Na cười đáp: “Đó là huynh đệ tình thâm của người đấy à?”

Khải Thụy Tư đuối lý, bèn cường biện: “Là đệ không tốt, nhưng dâng tỳ cho Táp Đặc bệ hạ không phải là chủ ý của đệ!” Dứt lời liền quay đầu nhìn Khải Lực Tây đang im lặng ngồi yên không động đậy.

Lâm Phong vẫy tay cho Lâm Đại lùi về sau, cười ha ha nói: “Càng lúc càng hứng thú đây, hiểm có cơ hội xem tuồng hay, các người cứ tiếp tục, ta sẽ là khán giả tốt của các người!”

Khải Lực Tây trừng trừng nhìn Khải Thụy Tư, sau đó liếc sang Khải Lâm Na, thở dài một cái rồi lại cúi đầu nhìn xuống.

“Thở dài con mẹ gì!” Lâm Phong mắng: “Bộ người không có lời nào để nói à?”

Khải Lực Tây tức giận mắng lại: “Người là tên tiểu nhân ti bỉ, có giỏi thì cứ giết ta đi!”

“Ha ha!” Lâm Phong cười nói: “Năm ngàn nhân mã của Vinh Dự Dũng binh đoàn thì sợ ta không giết hết được, chứ như người ta bắt quá chỉ **ng ngón tay. Nhưng giết người thì các thủ hạ của người ắt sẽ tìm ta thí mạng, đó là điều ta không muốn. Ta cần phải giữ lại cái tiểu mệnh của người, dùng lão đại người thu phục chúng, nên tạm thời để người sống vài ngày!”

Khải Lực Tây tức muốn nổ tung ***g ngực, gầm lên: “Người... Vô sỉ!”

Khải Lâm Na ngay lập tức nhìn Lâm Phong với ánh mắt đề phòng. Lâm Phong đắc ý cười đáp: “Ta vô sỉ, nhưng so với người còn kém hơn nhiều. Ngay cả muội muội thân sinh người cũng biến thành cái cầu cho người đoạt lấy vinh hoa phú quý. Chuyện như thế bọn công tử không thể làm được. Ít nhất ta còn có một điểm nhân tính. Như quả người vẫn còn chút khôn ngoan, nói tốt thêm vào vài tiếng cho bọn công tử, bằng không, ha ha, sự nhẫn nại của ta cũng có giới hạn đấy!”

“Người đừng có nằm mộng!” Khải Lực Tây rống lên cuồn cuộn.

“Được lắm, để ta xem coi xương đầu của người cứng đến mức nào!” Lâm Phong cười lạnh một tiếng, quát bảo: “Lâm Đại, phụng mệnh ta, chuẩn bị cho hấn lễ vật thứ nhất!”

Lâm Đại dạ lớn, nhanh ***ng chỉ huy người khiêng ra một thùng lớn, bên trong truyền lại nhiều tiếng chuột kêu chít chít đến rộn người.

Khải Lực Tây hơi run hỏi: “Người định làm gì?”

Lâm Phong đắc ý đáp: “Ta không bảo là cắt bớt tay chân người sau, cái thứ phế vật đó bọn công tử chẳng cần. Ở trong thùng này có ít nhất năm trăm con chuột, đó là món quà đầu tiên cho người, ngoài ra còn rất nhiều món ăn chơi khác nữa. Cứ yên tâm, bọn công tử chưa cắt cái đầu cao ngạo của người xuống ngay đâu!”

“Người là đồ ma quỷ!” Khải Lực Tây rống lên ghê rợn.

Khải Thụy Tư lúc này cũng sợ đến nỗi bình đầy hết ra quần, ngất xỉu tại chỗ.

Lâm Phong vẫn cái giọng rề rà đáng ghét, cất tiếng phân phó: “Lâm Đại, ném hấn vào cho ta!”

Lâm Đại vâng một tiếng rồi bước đến xóc nách Khải Lực Tây bị phong trụ huyết đạo kéo về phía thùng to, định bỏ hấn vào đó.

“Chậm đã!” Cuối cùng thì huyết mạch tương liên, Khải Lâm Na thực không thể chịu nổi tình cảnh đó, nói với Lâm Phong: “Người hãy tha cho họ, muốn gì ta cũng chịu!”

Khải Lực Tây kêu lớn: “Khải Lâm Na, muội không được hứa với hấn!”

Khải Lâm Na thở dài một cái, không thèm nhìn hấn, chỉ giận dữ nhìn Lâm Phong.

“Người sai rồi!” Lâm Phong ngồi bệt xuống đất, không thèm chú ý đến ánh mắt kỳ dị của mọi người, vỗ vỗ vào hai đùi, hướng về phía Khải Lâm Na bảo: “Đến đây!”

Khải Lâm Na y lời đi đến.

“Đừng có giương mắt nhìn ta như thế, có mục vợ nào mà nhìn chồng thế không?” Lâm Phong tỉnh quái bảo: “Ấm ta lên!”

Khải Lực Tây tức muốn xỉu, rống lên: “Đồ lưu manh!”

“Làm hần câm miệng cho ta!” Lâm Phong bực mình quát lên. Lâm Đại lập tức khóa miệng Khải Lực Tây lại.

Cúi nhìn cái gã nhóc mới hơn mười ba tuổi đầu, Khải Lâm Na cảm giác một sự khuất phục từ từ dâng lên, cuối cùng thực sự không thể không theo lời Lâm Phong, cúi xuống ôm hần lên.

Khải Lực Tây tức đến mắt như bốc hỏa, nhưng do đã bị Lâm Đại khóa miệng nên không phát ra được tiếng nào.

“Thế mới tốt chứ!” Lâm Phong nói: “Ngồi xuống chỗ của ta vừa ngồi!”

Khải Lâm Na y lời ngồi xuống chỗ mà Lâm Phong đã chỉ. Lâm Phong mê mẩn trong làn u hương tỏa ra từ sau lưng, đầu dựa vào ngực Khải Lâm Na, ra hiệu cho Lâm Đại bỏ tay ra.

“Đồ ác ma, ngươi muốn giết chết ta thì giết đi!” Khải Lực Tây lập tức kêu thét lên.

“Ta sao lại giết người!” Lâm Phong lắc lư toàn thân, cố ý chun mũi, đắc ý cười nói: “Cho người thêm ba khắc thời gian để suy nghĩ. Nếu người vẫn quyết không đầu hàng, năm trăm con chuột kia để dành chiêu đãi người đó!”

Khải Lâm Na tức giận kêu lên: “Người đã đáp ứng ta là tha cho họ rồi mà, tại sao lại phản lại lời hứa?”

Lâm Phong thần nhiên nói ráo hoảnh: “Là nàng tự nguyện đáp ứng chứ ta có hứa với nàng bao giờ?” Xong quay đầu hỏi Lâm Đại: “Nãy giờ ta có nói là sẽ tha cho cái gã ngốc Khải Lực Tây bao giờ không?”

Lâm Đại thật thà đáp: “Không hề!”

Lâm Phong quay đầu nhìn lại Khải Lâm Na, “Đó, nàng cũng đã nghe rồi đó!”

Từng giọt lệ khuất nhục không ngừng chảy ra, Khải Lâm Na cắn chặt răng, khóe miệng chỉ phát ra hai từ: “Vô sỉ!”

“Ai da! Sợ nhất là nước mắt của nữ nhân!” Lâm Phong sàu muộn phẩy tay bảo Lâm Đại cho người mang mấy người bị bắt đem đi. Sau đó quay lại cười nói với Khải Lâm Na: “Gương mặt đầm đìa nước mắt của nàng trông lại càng vô cùng mỹ lệ.”

Khải Lâm Na lạnh lùng nói: “Nguyên người căn bản không tính tha cho chúng ta!”

“Còn hỏi nữa, nàng đừng có xem ta vô sỉ như vậy!” Lâm Phong rầu rĩ đáp: “Sau này nàng sẽ là vợ ta, sao không nghĩ đến khía cạnh tốt đẹp của ta một chút? Ta chính là vì lo cho bọn họ, nên mới muốn bọn họ đầu hàng. Sau này chúng ta coi như người một nhà, ta sẽ không quấy quả gì bọn họ nữa. Còn như họ không chịu đầu hàng, nếu quả thực ta có tha cho họ, cái lão Táp Đặc hôn quân đó cũng không chịu bỏ qua. Nàng chịu khó dùng cái đầu xinh xinh của mình nghĩ kỹ đi!”

Khải Lâm Na cười nhạt nói: “Chính người tự nhận mình vô sỉ rồi đó, ta làm sao tin người đây!”

Lâm Phong tức giận hỏi: “Thế nàng muốn như thế nào?”

Khải Lâm Na cười khẩy, quay đầu không đáp.

Lâm Phong xoay đầu tựa vào ngực nàng, cắn nhẹ vào má một cái, rồi cười ha hả!

oOo

Chiều đến, vào giờ cơm không thấy phụ thân đâu, Lâm Phong hỏi thì mới biết, nguyên phụ thân đã cấp tốc đến Kiểm Môn quan, hai vị ca ca cũng bị mang theo, hiện tại toàn gia chỉ còn lưu lại có mình tên tiểu quỷ là hần.

Sau khi ăn xong, Lâm Phong bị lão gia tử gọi vào bí mật đàm luận một hồi. Nội dung câu chuyện không ai hay biết, bất quá khi thấy Lâm Phong từ hậu viện của lão gia tử đi ra mặt đầy khổ não, chắc chắn không thể là hảo sự rồi.

Khi chuẩn bị quay về, gã lại bị tỷ nữ xinh đẹp thân tín của mẫu thân là nha đầu Hồng Ngọc gọi đến. Lâm phu nhân quan sát thần sắc của gã hồi lâu, rồi hỏi: “Gia gia lúc này đã nói gì với con?”

Lâm Phong giả vờ ngờ nghệch hỏi lại: “Nói cái gì ạ?”

Thấy sắc mặt của mẫu thân trầm xuống, Lâm Phong biết không xong, bèn ưỡn ngực quả quyết nói: “Mẹ yên tâm, mẹ muốn nói điều gì con đều biết hết. Mẹ hãy tin rằng, anh em chúng con đồng tâm, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia!”

Lâm phu nhân thở phào một cái, thốt lên: “Thế thì ta yên tâm rồi!” Sau đó cũng cười nói: “Sáng nay cô cô của con sai người đưa tin, muốn ta đưa người đến ở với bà ấy ít ngày. Con đi chuẩn bị trước đi, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành sớm!”

Cô cô ư? Lâm Phong được biết cha mình có người muội muội lấy chồng ở Bỉ Mông quốc, hiện chính là vương hậu của Bỉ Mông quốc vương. Ngày trước, tiểu tử Lâm Phong kia đã đến đó mấy lần, cũng còn vài ấn tượng, liền vâng dạ, quay về chuẩn bị.

Về đến biệt viện, không thấy Khải Lâm Na, Lâm Phong gọi tiểu tì hầu hạ nàng lại hỏi: “Cô nương đâu?”

Tiểu tì đáp: “Khải Lâm Na tiểu thư hiện ở hậu viện!”

Lâm Phong liền đi thẳng đến hậu viện, thấy Khải Lâm Na đang lấy kéo chăm chú tỉa tốt hoa cỏ, bất giác đứng ngây ra nhìn dáng hình mỹ lệ của nàng cả nửa ngày trời, chỉ biết lắc đầu quây quây, sau đó mới bước tới chộp lấy cây kéo trong tay Khải Lâm Na, bảo: “Ta có vấn đề muốn hỏi nàng, hai mươi năm trước Thiên Hoa vương quốc bị Bái Thần Uy thôn tính có phải là cố hương của nàng không?”

Thân người kiều diễm của Khải Lâm Na khẽ giật mình, cúi đầu nhìn hẩn, lạnh lùng hỏi: “Làm sao người biết?”

Lâm Phong đắc ý cười bảo: “Nàng xưng danh là Thiên Hoa thánh nữ, chỉ có quá ngu mới không nghĩ ra nàng và Thiên Hoa vương quốc có quan hệ gì đó. Hơn nữa gia gia của ta cũng kêu nàng là Thiên Hoa công chúa, người còn khẳng định đã biết thân phận của nàng từ trước. Bởi vậy ta cũng đoán nàng chính là hậu duệ của Thiên hoa vương quốc – Thiên Hoa công chúa, ta nói có đúng không?”

Thần sắc của Khải Lâm Na chợt ảm đạm, chỉ cúi đầu chứ không nói gì.

Lâm Phong cậy mình thông minh nói tiếp: “Nếu như ta đoán không lầm, nàng chịu cho ca ca bày bố, nguyên mục đích là mượn tay Thần Uy để quốc báo cái cừu diệt quốc. Sao, có điểm nào sai không?”

Khải Lâm Na đáp: “Người xác thực là rất thông minh!”

“Cái đó đương nhiên!” sắc mặt Lâm Phong chẳng hồng, tâm cũng chẳng động, càng càng nói tiếp: “Lâm gia chúng ta dĩ nhiên là không có người ngu rồi. Nàng sau này nhất định sẽ không còn oán hận ta nữa. Cũng có thể ta sẽ trở thành trượng phu hay lão công tương lai của nàng đấy. Còn bây giờ ta quyết định đàm luận một sanh ý với nàng!”

Sắc mặt Khải Lâm Na ửng đỏ, quả tình không hề nổi giận, hỏi: “Sanh ý thế nào?”

Lâm Phong đáp: “Ta thay nàng báo cừu, nàng khuyên ca ca đầu hàng. Nếu như không vì nể mặt nàng, ta đã sớm vứt họ cho *** ăn. Nàng biết rồi đó, ta không phải là người từ tâm mềm tay đâu!”

“Người?” Khải Lâm Na dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá hẩn, rồi hỏi: “Người có thể giúp ta báo cừu?”

“Ha ha!” Lâm Phong đương nhiên nghe ra ẩn ý bên trong ngữ khí của nàng, bèn đáp: “Chắc nàng chưa biết, Lão gia tử vừa lập ta làm đại gia chủ đời thứ mười tám của Lâm gia. Thiết Huyết quân đoàn của Lâm gia uy chấn đại lục, không dưới Lang kỵ binh của Thần Uy đế quốc. Như quả không bị vướng chân bọn Thiểm Tộc, phụ thân của ta đã xua quân tảo diệt bằng hết cái “thần uy” của chúng rồi. Không lẽ nàng không nhận thấy lão công của nàng thông minh tài trí, sau này bình định Thiểm Tộc xong thì khởi binh nam hạ có phải là chuyện khó hay không?”

Khải Lâm Na trầm tư một hồi, vẫn còn chưa tin nói: “Người tịnh không phải là người có hảo tâm!?”

Lâm Phong cười ha ha đáp: “Đương nhiên, phải có điều kiện.”

Khải Lam Na nghe thế lập tức sầm nét mặt, lạnh lùng hỏi: “Điều kiện gì?”

“Điều kiện là....” Ánh mắt Lâm Phong chớp chớp sáng ngời bảo: “Tối nay nàng phải cho ta ngủ chung!”

Hết chương 8

9. Chương 9:thao Nhĩ Mỗ Mỗ

Có Khải Lam Na đích thân khuyên nhủ, Lâm Phong coi như đã giải quyết xong cái tên ngụy quân tử Khải Lực Tây đó.

Chỉ có điều không thể loại trừ việc hán còn tham luyến hư danh của cái gọi là Đại lục Đệ nhất Dũng binh đoàn, nên có thể sẽ không chịu đầu phục. Cũng chẳng sao, Lâm Phong sẵn sàng tiến chúng xuống hoàng tuyến, hy vọng đời sau của chúng có thể đầu thai vào chỗ tốt.

Bất quá, nếu chuyện xảy ra như thế, Lâm Phong sẽ phải khởi trình cùng mẫu thân chậm lại một ngày.

Trước khi lên đường, Lâm Phong cho người mang cái con rùa đen quà sinh nhật của gia gia tới Pháp Lạp Đế gia tặng lại cho Lộ Thiển Á. Nó là một con địa hành long tốt mà gia gia phải tốn hai trăm vạn kim tài để mua về tặng hán. Nhưng Lâm Phong không hề coi nó vừa mắt, sau này hán tùy tiện bắt lấy một con cự long lớn, chẳng phải là tốt hơn nhiều sao?

Ha ha! Cự long!

Ai dám cả gan bảo chứng mình có khả năng bắt được cự long cấp chín? Có lẽ chỉ có cường giả thánh cấp mới đủ sức thực hiện.

Sáng sớm ngày thứ ba, Lâm Phong cùng mẫu thân khởi hành dưới sự hộ tống của năm nghìn Thiết huyết thân vệ.

Năm nghìn Thiết huyết thân vệ này là do phụ thân cấp cho hán, hiện tại có thể coi như tư binh. Đây có thể là do Lão gia tử đích thân hạ chỉ lệnh, phụ thân là hiếu tử sao dám cãi lời!

Lạc Nhật đế quốc tuy nghèo, nhưng đất đai không ít, chỉ vì điều kiện địa lý rất khắc nghiệt, hàng năm thường xảy ra thiên tai hạn hán triền miên. Tuy nhiên, dân tình rất can đảm, binh tướng kiêu dũng thiện chiến, do đó Thiết Huyết quân đoàn danh tiếng uy chấn đại lục. Phụ thân bởi vậy cũng có cơ hội gây dựng uy danh bất phàm, trở thành nhất đại chiến thần.

Trong năm mươi vạn Thiết Huyết kỵ binh của Đại Lục Đệ Nhất quân đoàn, bản lĩnh còn hơn cả Lang kỵ binh của Thần Vũ đế quốc, thì mười vạn Thiết Huyết thân vệ của phụ thân chính là lực lượng tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Chiều theo quân chế, tướng lĩnh cầm quân phải có một phần mười là thân binh. Phụ thân nắm trăm vạn đại quân, đương nhiên phải có mười vạn thân binh. Năm nghìn hộ vệ do phụ thân cấp chính là lực lượng tinh nhuệ nhất trong mười vạn của thiết huyết quân đoàn, toàn là từ trong Lâm gia tử đệ tinh tuyển ra, chuyên cưỡi thiết huyết tuần mã thuần chủng, không chỉ có bản lĩnh chiến đấu siêu việt, mà về phương diện trung thành cũng không có gì phải bàn cãi.

Trong chuyến đi này, ngoài Khải Lam Na và nha đầu thân tín của mẫu thân, thì không còn ai khác.

Hành trình trên đường thật hết sức vất vả. Một tháng sau đã đến được vương đô Khải Sát thành của Bỉ Mông vương quốc.

Bỉ Mông vương quốc không lớn, chỉ bằng khoảng một tỉnh trung bình của Lạc Nhật đế quốc, nằm giữa khu vực thường xảy ra chiến trận giữa Thiểm tộc và Lạc Nhật đế quốc. Tuy là tiểu quốc phụ thuộc của Lạc Nhật đế quốc, nhưng lại là một trong những hành doanh dưới sự quản lý trực tiếp của Lâm gia.

Hồi năm mươi năm trước, khi bốn vị thủ lĩnh của phương bắc nổi loạn, Lâm lão gia tử mang quân bắc phạt, sau khi thu phục lại những vùng đất đã mất, đã biến nơi này thành đại bản doanh của Lâm gia. Hai mươi năm trước Thiểm tộc xâm nhập, phụ thân của Lâm Phong xuất quân bắc chinh, cùng với Bỉ Mông vương quốc chống lại đại quân của Thiểm tộc. Sau cuộc chiến, Bỉ Mông vương quốc chỉ có mười vạn đại quân giữ

không quá hai thành, phụ thân phải để lại hai mươi vạn Cuồng Phong thiết kỵ đồn trú tại ngôi thành trọng yếu phía bắc của Bĩ Mông vương quốc là Bồ Đạt Luân bảo.

Ngoài miệng đương nhiên nói là để giúp Bĩ Mông vương quốc chống đỡ thiết kỵ của Thiểm tộc, còn nguyên nhân sâu xa bên trong như thế nào thì Lâm Phong hiển nhiên cũng có thể tự nghĩ ra. Hai mươi vạn cuồng phong thiết kỵ dĩ nhiên là do Bĩ Mông vương quốc chu cấp sinh hoạt phí. Hiện tại ở Bĩ Mông vương quốc, ngoài năm vạn hoàng gia cấm vệ binh thì các địa phương quân căn bản không phải là quân đội tốt.

Tiểu quốc có cái khổ của tiểu quốc, trước sau đều phải đối mặt với cường địch hùng mạnh. Bĩ Mông vương quốc này chính là nhờ Thiết Huyết quân đoàn mà tồn tại, nếu không đã bị Thiểm tộc dễ dàng nuốt chửng. Tuy nhiên Thiết huyết kỵ binh cũng có thể tiến sát kinh đô, còn phía đông thì cũng bị Khải Tát đế quốc dòm ngó. Miền đất phong thủy bảo địa này tựa như cục thịt béo mà kẻ nào cũng muốn nuốt vào miệng.

Cũng cần phải biết, nơi đây chính là nguồn quân lương lớn nhất của Thiết Huyết quân đoàn!

Sau khi cô cô của Lâm Phong đến Bĩ Mông vương quốc, nơi đây dần dần đã trở thành lãnh địa tư nhân của Lâm gia.

Cờ xí của Thiết Huyết thân binh chưa đến Đạt Vương đô, quốc vương cùng vương hậu đã xuất thành mười dặm nghênh tiếp, cỗ bát ma lang xa hào hoa dẫn đầu đoàn xa mã hùng hậu vừa dừng lại, Lâm Phong đã nhìn thấy ngay Vương hậu cô cô của hắn cùng Quốc vương.

Quốc vương là một trung niên nam tử mặt trắng, trông rất bình thường, không có phong thái đặc hữu của loại quý tộc kiêu *** xa xỉ. Cái nhìn đầu tiên của Lâm Phong đối với ông ta có chút hảo cảm.

Gã đỡ Khải Lâm Na cùng mẫu thân xuống xe, rồi cùng đến làm lễ ra mắt với cô cô và quốc vương dưới sự hộ tống của thân vệ.

Lâm phu nhân vừa đến gần đã nắm chặt tay vương hậu rồi nói với quốc vương: “Đều là người nhà, cô muội và quốc vương hà tất phải ra đây tiếp đón, tránh cho người ta nói ra nói vào!”

Quốc vương cười vui vẻ đáp lại: “Tẩu tẩu đại giá quang lâm, chúng ta sao lại dám không ra nghênh tiếp!”

Lâm phu nhân cũng mỉm cười, kéo Lâm Phong đang nhìn quanh ngó quất đến bảo: “Tiểu Tam, sao không làm lễ ra mắt quốc vương cùng cô cô?”

Lâm Phong chấp tay, cười hì hì đáp: “Khánh chúc quốc vương cùng cô cô vạn thọ vô cương, vĩnh kết đồng tâm!”

Vương hậu vô cùng sung sướng, kéo Lâm Phong lại bẹo má hỏi: “Nhiều năm không gặp, tiểu diệt tử nhà ta cũng đã biết làm cho người ta vui lòng rồi nhỉ?”

Quốc vương cũng nói: “Nhớ lần trước đến đây, tam công tử toàn bị tiểu tử nhà ta khi phụ là cậu bé khóc nhè cơ!”

“Hứ, sao cứ thích vạch áo xem lưng người ta thế chứ!” Lâm Phong đỏ bừng mặt. Tiểu tử trước đây thiếu triển vọng, vậy thì ta bây giờ phải thay hắn báo thù. Lâm Phong dầu dầu gương mặt, vừa định nói lại vài câu, mẫu thân hắn đã chen lời nói trước: “Đọc sách trăm quyển, kỳ ý tự hiện. Đây là đạo lý mà Tiểu Tam nhà ta ngộ ra từ việc đọc sách!”

Sắc mặt của quốc vương cùng vương hậu lập tức biểu lộ vẻ kinh dị.

Lâm Phong lúc này mới chợt nhớ đã đối xử không phải với Khải Lâm Na, liền kéo nàng lên trước một bước, vui vẻ giới thiệu: “Đây là Khải Lâm Na, vị hôn thê của con!”

Khải Lâm Na nghe thế ngượng vô cùng, nhưng vẫn cố ra vẻ tự nhiên bước tới trước hành lễ.

“Ồ, ra là Khải Lâm Na tiểu thư. Tiểu thư đến làm khách của tể quốc, quả thật là vô cùng vinh hạnh!” Quốc vương kinh ngạc vô cùng, vội nói một câu khách sáo, nhìn Khải Lâm Na một cái rồi thu hồi mục quang.

Cô cô lập tức nắm lấy tay Khải Lâm Na hỏi han đơn đả. Lâm Phong thấy rõ ràng là họ không thèm đếm xỉa gì đến tiểu hài tử mình, căn bản không để lời gã nói vào tâm, tức muốn ói máu.

Lúc này, đứng gần quốc vương là một tiểu tử trạc tuổi với Lâm Phong. Hắn trông khỏe như trâu, mặc trên người y phục vương tử, bước đến hành lễ với mẫu thân, rồi cười bảo Lâm Phong: “Tiểu Tam, ngươi có dám đua ngựa với ta không?”

“Tùy!” Gã mở to con mắt trắng dã nhìn tên tiểu tử hồi năm năm trước từng khi phụ Lâm Phong trước đây là một cậu bé khóc nhè, rủ hắn đua ngựa đến nổi té ôm đầu máu.

Nhưng hắn không phải là ngoại nhân. Tiểu tử này chính là con của vương hậu cô cô, chính là vương tử duy nhất của Bỉ Mông vương quốc - Khố Nhĩ Sâm.

Chờ cả nửa ngày cũng chẳng thấy người lớn nói lời nào, trên mặt ai nấy đều có vẻ cười cợt, Lâm Phong tức khí, lạnh lùng đáp lại: “Nếu có gan thì đấu kiếm với ta, ai thua thì phải ở trường đi trên đường hai khắc!”

“A!” Mẫu thân hắn cùng vương hậu cô cô lập tức bật kêu cả kinh, mục quang long lên giận dữ. Gò má của Khải Lâm Na ửng hồng, nhưng vẫn giữ được vẻ đoan trang thực nữ. Quốc vương thì há hốc miệng nửa ngày cũng chưa khép lại.

Khố Nhĩ Sâm há miệng cười to, bảo: “Xét về thực lực, ta không tin cái tên tiểu tử kém cỏi nhà ngươi có thể thắng ta!”

Lâm Phong nghiêng chặt răng, tức giận đáp: “Vậy thì bắt đầu liền ngay bây giờ đi!”

“Ha ha! Đó là ngươi giành nói trước đó nghe!” Khố Nhĩ Sâm lùi lại vài bước, lấy từ tay thị vệ một thớt chiến mã, nhảy lên, rồi phi một vòng. Khi ra đến ngoài vệ đường, liền quay đầu bảo: “Có gan thì đuổi theo ta!”

“Ta sẽ theo! Tiểu tử này sao mà ngu thế!” Lâm Phong vô cùng phiền muộn, không ngờ cả nửa ngày trời toàn bị tên nhóc này chiếm thế thượng phong, tức muốn thổ huyết.

Mắt thấy Khố Nhĩ Sâm đã chạy cách xa hàng chục trượng, hắn nghiêng răng, tiếp lấy dây cương từ tay Lâm Đại, nhảy lên ngựa ra roi đuổi theo.

Nhìn Lâm Phong nghiêng ngả trên yên ngựa, có lúc còn muốn rơi xuống đất, quốc vương cùng vương hậu không kìm được nụ cười, còn Lâm phu nhân trong lòng dĩ nhiên không vui, nhanh ***ng bảo Lâm Đại và Lâm Nhị cản lại.

Biết rõ là mình không thể cưỡi ngựa mà vẫn đuổi theo, Lâm Phong thật cũng quá liều. Cái con bò to đầu này cũng biết lợi dụng chỗ yếu của hắn, xem ra không thể dựa vào bề ngoài cục mịch mà xét đoán tư chất của tiểu tử đó được.

Chạy được vài dặm đường, Lâm Phong cuối cùng cũng hiểu ra một chút kỹ xảo không chế ngựa, không còn nghiêng trái nghiêng phải nữa.

Nhưng Khố Nhĩ Sâm đã chạy mất không còn thấy tung tích. Lâm Phong buồn bực nghiêng răng chạy vào cửa thành, chợt thấy y đang dừng lại chờ ở bên đường. Thấy Lâm Phong đuổi tới, tiểu tử đó liền giục ngựa tiếng vào thành, nhắm thẳng vương cung mà đến.

Lâm Phong còn một chút ấn tượng, cứ chạy bám theo Khố Nhĩ Sâm đến cửa vương cung thì bị hai thị vệ ngăn lại. Nhưng từ phía sau, thị vệ của Bỉ Mông vương quốc đi theo theo bảo vệ đã vọt lên dẹp đường cho gã tiến vào.

Chạy chạy chạy, đuổi đuổi đuổi!

Khi chạy tới giáo trường của vương cung, Khố Nhĩ Sâm dừng ngựa nhảy xuống, hướng về phía Lâm Phong đang điên cuồng đuổi tới cười lớn bảo: “Thế cũng đủ biết tiểu tử ngươi đọc thơ vô dụng rồi. Ha ha... chúng ta cùng tỉ kiếm nào!”

“Trời ạ! Cái con bò ngu này!” Lâm Phong không biết cách nào để xuống ngựa, nộ hỏa trùng thiên bèn phi thân nhảy lên, ở giữa không trung thực hiện một cú xoay người liên hoàn, lạng đến phóng vào Khố Nhĩ Sâm một đòn liên hoàn cước.

Tuy chưa đạt tới mức ngự khí phi hành, nhưng cái thuật đề khí khinh thân phổ thông này đối với Lâm Phong không có khó khăn gì. Gã hiện giờ chỉ muốn kẹp đầu tiểu tử đó vào giữa hai chân, phóng cho bằng hết khí tức trong ruột từ này đến giờ!

Khổ Nhĩ Sâm quả là có chút liều lĩnh. Có lẽ chưa từng nhìn qua cái thứ khinh công như thế bao giờ, nhưng y vẫn gan lì ứng chiến, nên không kịp phản ứng, liền trở thành cái hồ lô thối văng đi mấy thước.

Các thị vệ nhìn thấy thất kinh, liền lập tức chạy đến hộ giá.

Khổ Nhĩ Sâm nộ khí trùng trùng, hét lớn: “Tránh ra!” sau đó bật xuất cự kiếm nhắm Lâm Phong chém mạnh tới, miệng quát: “Nào, chúng ta cùng Lâm gia tranh hơn thua!”

Lâm Phong chỉ nhìn sơ là biết lộ số của y, liền phát chưởng kích xuống mặt đất, mượn lực bắn lên, tiếp tục đá vào đầu tiểu tử.

Khổ Nhĩ Sâm tiếp tục nhận thêm bốn cước, té xuống , bò dậy giận dữ quát: “Người đánh cái thứ võ quái gì thế, ta chưa bao giờ thấy qua!”

Lâm Phong đáp xuống đất, mắng: “Bất luận quái chiêu của ta như thế nào, đánh được ngươi là tốt rồi, ngươi phục hay không phục?”

“Không phục!” Khổ Nhĩ Sâm rống lên một tiếng tiếp tục nhào tới.

“Ta đánh ngươi thành đầu heo luôn!” Lâm Phong lúc này đã bốc hỏa.

Qua nửa giờ, Khổ Nhĩ Sâm nằm vật ra đất thở hổn hển, hai con mắt trâu một đã tím bầm sưng húp, không còn chút khí lực nào tái đầu. Lâm Phong cao hứng ngoắc hấn bảo: “Thế nào, không phục thì đến đây!”

Khổ Nhĩ Sâm miễn cưỡng bò dậy, trừng mắt nhìn Lâm Phong cả nửa ngày, sau đó ngồi phệt xuống đất, cất giọng khò khè như bò rống nói với Lâm Phong: “Cái quái chiêu mà ngươi sử dụng đó, ta phải học mới được!”

“Tùy!” Lâm Phong hỏi: “Rốt cuộc ngươi phục hay không phục?”

Khổ Nhĩ Sâm trừng mắt nhìn, cuối cùng hạ giọng , mặt thành khẩn đáp: “Ta phục, ta phục! Có được chưa?”

“Vậy tốt lắm!” Lâm Phong lập tức đắc ý nói: “Nếu ngươi nguyện phục theo như lời cá cược, thì trước tiên phải trần truồng đi trên đường hai khắc!”

“Cái gì?” Khổ Nhĩ Sâm nghe thế lập tức nhảy dựng lên gầm lớn: “Ngươi muốn ta trần truồng đi trên đường thật à?”

Các thị vệ đang đứng trong từ xa thầm lo ngại.

“Nói lời thừa!” Lâm Phong chửi: “Có phải ngươi muốn nuốt lời không?”

Khổ Nhĩ Sâm tức giận nhìn Lâm Phong. Tuy nhiên dưới ánh mắt bức người của Lâm Phong, y không thể chi trì được lâu, cuối cùng đành chấp nhận bại trận, thu hồi mục quang, nhìn trước nhìn sau cười nói: “Tốt nhất là nên thương lượng. Ta là vương tử, sao lại trần truồng đi trên đường phố được. Phụ vương mà biết thế nào cũng giết ta mất!”

Tiếp đó hấn cắn chặt răng nói tiếp: “Hay là ta cho ngươi một thứ lễ vật, ngươi thấy thế nào?”

Lâm Phong không cảm thấy hứng thú, hỏi lại: “Lễ vật gì?”

Khổ Nhĩ Sâm lập tức đắc ý quay đầu qua các thị vệ ra lệnh:

“Mang cho ta con Táp Lạp Tư Đặc lên đây!”

Thị vệ dạ lớn, chỉ một lúc sau, đã mang đến một con ấu thú ma lang.

Hết hồi 9

10. Chương 10:nguyện Đồ Phục Hài

Khổ Nhĩ Sâm trong lòng đau đớn nói: “Nó chính là lễ vật sinh nhật mà ngoại công đã tặng ta, giờ ta đã thua, nên phải trao nó cho ngươi, chỉ mong ngươi đừng để ta phải đi đường trần truồng.”

“Thái dương của ta!” Lâm Phong giận dữ la lên: “Chỉ một con ma lang cấp 6 trung vị mà nghĩ có thể hời lộ ta sao? Ta thà không thêm con ma lang mà để người trần trường chạy theo ta về!”

“A!” Khổ Nhĩ Sâm mở to con mắt trừng trừng hét to: “Người muốn như thế nào đây, nó là do ngoại công cho ta đấy!”

“Hừ, chỉ là một con ma lang, ngoại công người cho một con địa hành long ta còn không ngó tới, con sói bé nhỏ này thì tính chỉ bằng cái đánh rầm!” Lâm Phong độc ác nói: “Người mà không lấy ra thứ gì khiến ta thuận mắt người phải trần trường chạy theo ta trên đường về!”

Con ma lang lúc ấy bất mãn đứng dậy rống lên một tiếng.

Lâm Phong lập tức dậm cho nó một cước chửi: “Rống này thì rống! Lăn biến qua một bên!”

Khổ Nhĩ Sâm nghe thế tức thì hạ mình hèn kém, thương xót nói: “Ta còn có vài thứ hay lắm, có thể dẫn người đi coi, nhưng người không được mang theo ánh sáng!”

“Sao phé ngôn nhiều thế, mau chóng dẫn đường!” Lâm Phong giận dữ la.

Khổ Nhĩ Sâm giận dữ: “Không được, người phải đáp ứng ta chỉ được mang theo một món đồ, nếu không ta không thể dẫn người đi!”

Lâm Phong tùy miệng nói ra một lời thề dài lung ta lung tung không có lấy nửa điểm lực ước thúc ràng buộc.

Khổ Nhĩ Sâm lúc này lông mày giãn ra trong mắt vui vẻ dắt hấn tới vương cung quốc khổ.

Khi đi qua vài đạo thị vệ, Khổ Nhĩ Sâm vẫn không quên nhắc nhở: “Người đã đáp ứng ta, hoàn toàn không thể mang theo ánh sáng, nếu không phụ vương sẽ giết ta đó!”

“Nói nhảm, ta không có thanh tâm nhu thế!” Lâm Phong bất mãn chửi lên.

Khổ Nhĩ Sâm trên mặt lộ vẻ không tin nói: “Cái đó thì không nhất định, ta phát hiện thằng nhóc người càng lúc càng giảo hoạt.”

“Thái dương của ta!” Lâm Phong thổ huyết.

Quốc khổ vẫn là quốc khổ, quả nhiên thu giữ phong phú.

Bất kì những trận đại chiến xa xưa thì đều lưu truyền lại áo giáp vũ khí thu giữ không thiếu, trong đấy có ma pháp trượng của một vị thánh cấp pháp sư từ Chúng thần đại chiến, dùng xương rồng với ma tinh của một con ma thú cấp 9 chế thành, ma lực cường đại lan động lượn sóng trông thấy, bên trong có thể phong ấn một cấm chú không thấp hơn cấp 11, Lâm Phong không khách khí vui vẻ nhận lấy.

Bất quá, những thứ khiến Lâm Phong cảm thấy hứng thú không phải là chỉ có cái này, cái hàn thiết chi hồn có khối hàn quang với hàn khí cô đặc là thứ hấn thích nhất, nó là thứ nguyên liệu cực tốt để tế luyện thần khí, không khách khí, lập tức chiếm lấy làm của mình.

Khổ Nhĩ Sâm không biết tác dụng của nó là gì, không nhận được hỏi: “Người lấy nó làm gì thế?”

“Không làm gì hết, cho vui vậy!” Lâm Phong đương nhiên không thể nói với tên cục mịch đần độn tác dụng của hàn thiết chi hồn này rồi, nếu không tên đần đờn trâu này sẽ không kể gì liều mạng với hấn.

Khổ Nhĩ Sâm hoài nghi nhìn hấn vài cái, không thấy được bất cứ dấu hiệu gì, chỉ đành bỏ qua.

Tìm được một đồng nguyên liệu cực tốt, tất cả đều được bỏ vào trong Không gian giới chỉ (nhẫn) lão gia tử tặng cho mình, Lâm Phong lúc này vô cùng thỏa mãn đi tới hành cung mà Vương hậu cô cô đã chuẩn bị cho mẫu tử bọn họ.

Mẫu thân không ở đấy, đã đi tới tắm cung của cô cô, hai nữ ngân nói chuyện riêng tư với nhau.

Khải Lâm Na chánh đang chỉ huy vài cung nữ bố trí phòng cho hấn, thấy Lâm Phong mặt đắc ý đang huyết một tiểu khúc không biết tên đi lại, không lấy làm lạ hỏi: “Người đã chiếm lấy bao nhiêu tiện nghi rồi?”

“Ách ...” Lâm Phong u uất nói: “Không lẽ trong lòng nàng ta thực sĩ vô sỉ như thế sao?”

Khải Lâm Na đáp: “Người vốn dĩ không phải là người chịu thua kẻ khác!”

“A a!” Lâm Phong nói: “Chỉ có nàng là hiểu ta!” Nói xong liền chú mắt nhìn thân người nhỏ nhắn của Khải Lâm Na để đánh giá, nhìn thẳng đến khi mặt Khải Lâm Na phớt hồng, nói: “Còn nhớ lần ta nói với nàng về kì bào không?”

Khải Lâm Na hỏi: “Thì sao nào?”

Lâm Phong đắc ý nói: “Lão công của nàng ta là một thiên tài!” Không để ý tới sắc mặt cổ quái của Khải Lâm Na, tiếp tục nói: “Chỉ mình nàng có thể mặc được loại kì bào ta phát minh ra tuyệt đối sẽ làm nàng thêm phần cao quý mỹ lệ!”

Khải Lâm Na không tin hỏi: “Thật chứ?”

“Đương nhiên là thật!” Lâm Phong lập tức tìm họa sư, miệng nói tả lại, để họa sư vẽ ra đồ hình, sau đó lại sửa đổi thêm thắt một hồi, nhìn thân người nữ nhân của Khải Lâm Na hai mắt phát sáng.

Lâm Phong đắc ý hỏi: “Hình dạng thế nào, ta là thiên tài không sai chứ?”

Khải Lâm Na thần sắc phức tạp liếc nhìn tên nhóc thập vật này, thành thật đáp: “Ý tưởng thiết kế của người đích xác là rất tốt!”

Lâm Phong lập tức thấy hứng thú, nói: “Còn không mau kêu tài phùng (thợ may) tới đây!”

Khải Lâm Na kêu: “Không cần phiền hà vậy, ta có thể may vá!”

Lâm Phong vui thích a a nói: “Không lầm, không lầm, đã tìm được một nương tử toàn năng, sau này không sợ không có y phục mặc rồi!”

Một lời lệnh ra, các cung nữ trong cung bận rộn cuống cuống cả lên, giúp đỡ rồi giúp đỡ, mau sắm lại mua sắm, một lượng lớn nguyên liệu vải thượng hạng rất nhanh chóng được vận chuyển.

Khi tới ẩm cơm trưa, Khải Lâm Na đã có thể mặc lên bộ kì bào đầu tiên trên cả thế giới.

Giống như Lâm Phong sở liệu, Khải Lâm Na mặc lên bộ kiện bào tức thì liền thể hiện ra ngoài một thứ khí chất riêng biệt bất đồng, người xuất thân từ hoàng thất có một thứ quý khí riêng biệt được bộ kì bào hoàn mỹ phù hợp với người theo đó phát xuất ra, lại phối hợp với khí chất đoan trang thực nữ của nàng ta, Lâm Phong nhìn thấy thứ mỹ lệ diễm tuyệt thiên hạ này nước dãi tuôn chảy, nếu như không phải vì thân thể phát dục chưa hoàn toàn, hẳn đã sớm phóng tới rồi.

Khi Khải Lâm Na mặc Thanh cung kì bào xuất hiện tại ngự thiện phòng của quốc vương, mẫu hậu cùng Vương hậu cô cô đầu tiên ngây ra, sau đó lập tức hai con mắt nhìn phát sáng, vội vàng kéo Khải Lâm Na tới hỏi đủ thứ.

Khi Khải Lâm Na khai báo đó là phát minh của Lâm Phong, mẫu thân lập tức ôm lấy Lâm Phong một cách nồng nhiệt, gần như làm hấn đỏ bừng cả mặt.

Ngày hôm sau, mẫu thân cùng Vương hậu lập tức cùng đổi sang kì bào do Khải Lâm Na tự tay may ra, mọi nữ nhân trong vương cung lập tức toàn bộ theo gót phong trào, cả ngày mọi nữ nhân đều tiếng cười vui vẻ thảo luận, sau đó cơn sóng nhanh chóng ảnh hưởng cả vương đô.

Tối hôm đó, Lâm Phong lật qua lật lại một hồi mà không thể ngủ, khổ tư suy nghĩ làm sao có thể kiếm lời từ phong trào kì bào này, hẳn chưa từng đọc qua quyển sách, đối với môn học văn mua bán tiền bạc này vô cùng không tinh thông, nghĩ tới nửa đêm mà không nghĩ ra được phương pháp gì, phải đi tìm Khải Lâm Na thương lượng.

Cả người trên dưới chỉ mặc có một cái quần ngắn nhỏ chân trần nha tử (nghĩ chắc là vì trên đầu nó có hai trái đào) chạy tới phòng Khải Lâm Na, Khải Lâm Na vừa chỉ mới cởi y phục chuẩn bị đi ngủ, thì thấy Lâm Phong cả người như lửa lò thành linh xông vào, tức thì vừa thẹn vừa giận la: “Người là một con nhố háo sắc, mau ra khỏi đây!”

“Sao lại không có áo ngực chứ!” Thấy thân trên lửa lò của Khải Lâm Na ngồi lồm vào mặt giường, Lâm Phong vô ý buột miệng.

Khải Lâm Na tất cả xấu hổ chuyển sang tức giận, hận không tìm được cái lỗ nào để chui vào.

Lâm Phong phản ứng trái lẽ, cười ha ha chạy tới kéo cái chăn bị dúi lại mở ra đi về trước, dựa vào ngực Khải Lâm Na nói: “Thiên vạn đừng loạn động, ta có chuyện quan trọng chính đáng cần thương lượng với nàng!”

Khải Lâm Na giận dữ la: “Người trước tiên đứng dậy rồi nói!”

Lâm Phong lập tức bất mãn nói: “Nàng là nương tử ta, không để ta ngủ trong lòng nàng không lẽ nói ta ngủ trong chuồng ngựa mới đúng sao?”

Khải Lâm Na giận dữ nói: “Người còn quá nhỏ!”

“A a!” Lâm Phong nói: “Ta hiện tại chỉ là không thể cùng nàng tiến hành Chu Công chi lễ (chắc là lễ cưới), nàng không phải sợ, mau mau nằm xuống, ta có chuyện quan trọng cần nàng bàn luận.”

Khải Lâm Na vô cùng không tự nhiên ôm lấy Lâm Phong nằm xuống giường, bản thân với đại kể thuyết buôn bán có biết, Khải Lâm Na sau khi nghe xong tức thì liền nói: “Người giờ phải tìm kiếm một cửa tiệm ở vương đô, lại để cho Vương hậu tuyên truyền cho người một lần là được, khi đấy các quý phụ khăng định sẽ thành khách hàng trung thành nhất của người!”

Lâm Phong tức thời cắn lên trên bộ ngực nàng ta nói: “Cái này không cần nàng nói ta cũng có thể nghĩ ra, vấn đề là làm sao các danh viên quý phụ quốc gia khác cầm tiền đưa cho bốn công tử mang đi, nếu không thể giới này không có quyền chuyên lợi, sau một thời gian chúng ta không thể buôn bán kiếm lời nữa.”

Khải Lâm Na la khê một tiếng, liền dùng tay xoa lấy bộ ngực, giận dữ liếc nhìn hắn, vừa suy nghĩ đánh giá nói: “Nếu người tin tưởng lời ta nói thì hãy để ta giúp người quản lí, loại việc như thế này không được nôn nóng!”

“Biết là nàng có thể thay ta phân ưu mà!” Lâm Phong vui sướng vô cùng, sao có thể không đáp ứng được. Hắn tuy không có nhãn quang độc lạt của lão hồ li như lão gia tử, nhưng có thể thấy được là tới, Khải Lâm Na những ngày vừa qua đã dần dần chấp nhận hắn tiểu trượng phu, dù vậy Khải Lâm Na không phải là loại nữ nhân kiến dị tư thiên (thấy lạ muốn đổi – không kiên định), thế nào cũng không buông thả lòng mình.

Khải Lâm Na trở nên lúng ta, hiển nhiên không nghĩ hắn sẽ đáp ứng sáng khoái như thế, trong con mắt xinh đẹp loáng lên một tia cảm động, mới nói: “Hiện tại không có chuyện gì, người nhanh chóng quay về đi!”

“Quay về đâu chứ?” Lâm Phong giả ngốc hỏi.

Khải Lâm Na giận dữ la: “Đương nhiên là về phòng người rồi!”

“Ta ngủ ở đây không được sao?” Lâm Phong bất mãn hỏi lại.

Khải Lâm Na thở dài một hơi, không biết nói thế nào.

Lâm Phong là lợn chết không sợ nước sôi, sao thể xấu hổ, vùi mặt vào trong ngực nàng ta mà ngủ.

Khải Lâm Na ôm lấy hắn tiểu trượng phu so với nàng nhỏ hơn sáu tuổi, trong lòng trăm vị lẫn lộn, không nhiều muốn đi gặp Chu Công.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Phong mở mắt thấy Lâm Khải Na mặc y phục hoàng đang ngồi trên giường, y phục của hắn thì để trên đầu giường.

Thấy hắn tỉnh lại, Khải Lâm Na vội vàng phục thị hắn mặc đồ, khiến Lâm Phong vui sướng gần như muốn lật cả trời, nên biết thế giới này không có văn hóa Nho gia, phục thị trượng phu không phải là bốn phận của nữ nhân, đấy là việc của hạ nhân nô tì, loại mĩ nữ giống Khải Lâm Na Lâm Phong có thể đảm bảo không thể tìm ra người thứ hai, bảo sao hắn lại không vui sướng.

Ăn xong bữa sáng, Khố Nhĩ Sâm vội vàng vàng chạy đến, vừa muốn nói gì, liền vội vàng nuốt xuống cổ họng, chỉ thấy Lâm Phong nằm trong ngực Khải Lâm Na để Khải Lâm Na nuốt trái cây, chỉ thấy khuôn mặt Khải Lâm Na có phần đỏ lên, thở ra hít vào nửa ngày một cú ẹt cũng không phát ra (chắc là chỉ Khố Nhĩ Sâm).

Lâm Phong cười ha ha nói: “Khổ Nhĩ Sâm, tên gốc nhà ngươi không biết là muốn kéo ta cùng người đưa ngựa hay tĩ thí kiếm pháp đây?”

“Không phải!” Khổ Nhĩ Sâm lập tức lắc lắc đầu, nhìn qua Khản Lâm Na, mới ê a nói: “Ta nghĩ muốn để người đi với ta tới kĩ viện!”

“A!” Khản Lâm Nha la lên một tiếng, “đang” một tiếng rơi lên trên đất trong tay chỉ có quả cây chưa được lột vỏ.

“Cái gì?” Lâm Phong gần như bị nghẹn chết, lật người ngồi dậy trừng mắt nhìn Khổ Nhĩ Sâm nói: “Người kêu ta cùng người tới kĩ viện sao? Người có biết kĩ viện là gì không?”

Khổ Nhĩ Sâm cả mặt dần đỏ lên, xấu hổ khiến đầu hấn rồi cả lên nói: “Biết chứ, nhưng ta thấy xấu hổ để người khác đi cùng ta, vì thế mới phải lại mới tìm người.”

“Trời ơi, Tam Thanh Đạo Tôn che chở!” Lâm Phong thương xót kêu lên một tiếng, thống khổ nói: “Quên người đã 14 tuổi rồi, đã tới giai đoạn tuổi tác sản sinh tính ảo tượng, nhưng người cũng không thể ở đây đầy miệng mà phun cứt chứ, không thấy nương tử ta cũng ở đây sao? Thế nào lại để ta cùng đi với người chứ!”

Khản Lâm Na không nói gì cả, chỉ nhìn nhân thần là hiểu rõ trên đó viết ba chữ “tiểu sắc lang”.

Lâm Phong không lấy để tâm, thi hưng đại phát nói: “Hoàn chân thị mẫu đơn hoa hạ tử, Tổ quỷ đã phong lưu a, có nhu cầu thì hãy bảo với bao nhiêu là cung nữ xinh đẹp trẻ trung trong cung, người chỉ cần tùy tiện tìm một người giải quyết qua không cần phải đi đâu, tới các điều tử (ổ bệnh) đó không sợ bị truyền nhiễm các bệnh tình a ngại tư bệnh a cái gì đó sao?”

Khổ Nhĩ Sâm ngớ ra đáp: “Cái gì điều tử chứ, cái gì bệnh tình ngại tư bệnh chứ!”

Lâm Phong hươ hươ tay quét lên nói: “Muốn đi thì người đi một mình, bổn đạo ... bổn công tử không hứng thú, người đi một mình tốt nha, bất quá, tới đây đã vài ngày mà chưa đi ra ngoài thay đổi, Khoái Lâm Na, mau thay y phục chúng ta ra ngoài dạo phố, ta phải mua vài đồ trang sức đầu tặng nàng!”

11. Chương 11:tiểu Toa Lị Na

Trong thành cửa hiệu buôn bán chen chúc như rừng, các thương hội có tiếng trên đại lục đều thiết lập cứ điểm tại đây, trong đó tự nhiên nổi tiếng nhất là đại lục bài hành đệ nhất Nặc Đốn thương hội.

Lâm Phong kéo theo Khản Lâm Na cùng Khổ Nhĩ Sâm cao hứng chạy tới Nặc Đốn thương hội ở đường thành tây, cực kì nhiệt tình chọn một vài kiểu thủ sức tinh tế mỹ lệ cho Khản Lâm Na, dù thể rất ư sâu muộn khi phát hiện ra Khản Lâm Na đối với các thứ này căn bản không cảm thấy hứng thú.

Nghĩ cũng phải, cái tên Táp Đặc hôn quân của Thần Vũ đế quốc khẳng định không ít lần tặng các thứ này cho nàng ta, người khác nếu chưa từng thấy qua hình dạng thủ sức thế nào, chỉ cần thấy qua những vật này không cần dùng cũng hóa sắc động tâm.

Mặc dù Khản Lâm Na bộ dạng một hai rất vui vẻ, nhưng Lâm Phong là người thế nào, Khản Hội nhìn không được chân thật nội tâm hẳn.

Từ Nặc Đốn thương hội đi ra thấy thất vọng phi thường, Lâm Phong chính đang sâu muộn, bất ngờ có chút không tự nhiên, vô ý quay đầu nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy một đôi mắt to xinh đẹp sáng trong rực rỡ như sao trên trời đang chăm chú nhìn Khổ Nhĩ Sâm nhai một khối thịt bò, nhưng chủ nhân của đôi mắt to mỹ lệ đến cực điểm ấy lại là một tiểu khiêu hóa dơ bẩn.

Bị mục quang lăng lệ của Lâm Phong quét qua, tiểu khiêu hóa nhìn chưa tới được 10 tuổi đẩy lập tức cúi thấp đầu xuống, vùng chân chạy đi.

Lâm Phong cau đầu mày, ra lệnh: “Giữ nó lại cho ta!”

Lâm Đại lập tức đuổi theo, nhắc lấy tiểu khiêu hóa quay về.

Tiểu khiêu hóa hoảng sợ đến phát run, nhân tình lộ đầy vẻ tuyệt vọng, thực sự không kêu được ra tiếng.

Khải Lâm Na có chút bất nhẫn, nói: “Hà tất gây khó dễ cho một tiểu cô nương, để cô bé đi không được sao?”

“Tiểu cô nương?” Lâm Phong nhìn cẩn thận, nhưng thực sự là một tiểu nữ hài tử, chỉ là trên mặt đầy cấu bẩn, không thể nhìn rõ dung mạo, trên đỉnh đầu đội vỏ trứng gà một chiếc nón không khác chi là một cái nón võ, đã rất khó coi lại càng tăng thêm khó mà nhìn được.

Lâm Phong từ trong tay Khố Nhĩ Sâm thị vệ biết được con bò ngu dốt Khố Nhĩ Sâm khả năng ăn có thể so sánh được với lợn đã dùng rất rất nhiều thức ăn cực kì tinh mĩ trong cái túi to mang ra từ trong vương cung, lấy cái bánh ăn lót dạ đưa ra.

Tiểu nữ hài rụt rè liếc nhìn Lâm Phong, do dự không dám, sau đấy nhanh chóng giật lấy cao điểm không lí tới mục quang lạ lùng mọi người lập tứ lang hổ yết (nuốt vội nuốt vàng), Lâm Phong nhìn cảnh tượng mắt ngây ra.

Khi tiểu nữ hài ăn xong, mới kêu Lâm Đại bỏ cô bé xuống, hỏi: “Có thích không?”

Tiểu nữ hài gật đầu liên tục, rụt rè nói: “Thực sự ngon lắm!”

“A a!” Lâm Phong vui hiểu, đưa ra hết toàn bộ cái túi thức ăn to tinh mĩ của Khố Nhĩ Sâm nói: “Phụ thân muội, làm thế nào thấy người là chạy vậy?”

Tiểu nữ hài vừa nuốt vội nuốt vàng, vừa lúng búng nói không rõ ràng: “Mẫu thân bị bọn họ hại chết, phụ thân không cần muội!”

“Thái dương của ta!” Lâm Phong giận dữ la: “Ở đâu có cái phụ mẫu táng tận thiên lương vậy!”

Khải Lâm Na khuyên: “Không bằng ngươi mang muội ta về, tiểu nữ hài này một thân một mình bên ngoài gặp rất nhiều nguy hiểm!”

Lâm Phong nhìn qua nhìn lại tiểu nữ hài, hỏi: “Theo huynh đi không?”

Tiểu nữ hài ngây thơ hỏi: “Huynh có thể cho muội ăn không?”

“A a!” Lâm Phong cười nói: “Chỉ cần muội nghe lời ta sẽ cho muội cơm ăn!”

Tiểu nữ hài lập tức gật đầu liên tục nói: “Muội có thể nghe lời, chỉ cần huynh cho muội ăn cơm huynh muốn muội làm gì cho huynh cũng được, muội có thể giặt đồ!”

Khải Lâm Na không thể nhịn được nữa, ôm lấy eo tiểu nữ hài lên, lấy ra tờ giấy chà lên khuôn mặt nhỏ dơ bẩn cho cô bé, nói: “Giỏi lắm, muội thường giặt y phục cho người khác sao?”

Tiểu cô nương sợ hãi nói: “Phải rồi, bọn họ thường dùng roi đánh muội, để muội giặt y phục cho họ!”

Khải Lâm Na vội cuốn tay áo cô bé lên nhìn, trên cánh tay nhỏ quả thật có vài vết sẹo tím dài nhỏ, trong mũi chua lên hàng lệ gần như tuôn trào.

Lâm Phong trong lòng nhanh chóng nổi lên một đồng lửa, hỏi: “Muội tên là gì thế?”

Tiểu nữ hài nói: “Muội gọi là Toa Lị Na!”

Lâm Phong hướng về Khố Nhĩ Sâm nói: “Ngươi có nghe qua ai là phụ mẫu muội ta không?”

Khố Nhĩ Sâm lập tức hướng về thị vệ bên mình giận hét: “Chưa nghe sao? Còn lông ngóng ở đây làm gì?”

Thị vệ thật oan uổng, thầm nghĩ: “Ngài không nói ai dám đi chứ!” Trên miệng đương nhiên không dám nói thế, vội vàng đáp ứng một tiếng chạy đi.

Lâm Phong cười ha ha nói: “Bỉ Mông vương quốc các người thật lúc nào cũng có việc vui, năm nay đặc biệt nhiều, cửa vào nhà của vương tử ngươi còn tồn tại nhiều vấn đề như vậy, thì không biết những địa phương khác hình dạng còn như thế nào nữa!”

Khố Nhĩ Sâm cả mặt đỏ cả lên nói: “Đây không phải lỗi của ta, là phụ mẫu cô bé không cần nó, Khải Sát thành chúng ta có rất ít người không được ăn cơm, phụ hoàng thường nói dân dĩ thực vi thiên, quốc dĩ dân

vi bốn (thức ăn là quan trọng với dân, dân là gốc của quốc gia), nếu ta sau ngày hôm nay làm lấy quốc vương sau này nhất định sẽ đối đãi thật tốt với lão bá tánh, ta khẳng định sẽ nghe lời phụ vương!”

Lâm Phong khanh khách nói: “Nhìn không ra cha người lại là một vị vua tốt, bất quá tên đầu bò ngu dốt người ta thế nào cũng thấy hình tượng phần tử chiến đấu giỏi, hơn nữa người ngu xuẩn thế này, sau này làm quốc vương không nói đến cần chánh thương dân, chỉ cần để các huynh đệ người tránh xa vương vị người đã là một việc tốt!”

Khổ Nhĩ Sâm giận hét: “Người dám nói ta ngu xuẩn sao?”

Lâm Phong trừng mắt nói: “La cái rắm a, chỉ dọa phụ nữ và bé gái thôi!”

Khổ Nhĩ Sâm nhìn Toa Lị Na, quả nhiên trên mặt có vẻ sợ hãi, tức thì xấu hổ gãi gãi đầu.

Quay về vương cung, Khải Lâm Na dẫn Toa Lị Na đi tắm rửa sạch sẽ, lại cấp cho cô bé y phục mới, tiểu khiếu hóa xấu xí mới rồi lập tức biến thành một tiểu thiên sứ, do bị người nhà đuổi ra ngoài nên đã nếm trải không ít khổ đau, tiểu nha đầu chỉ cần thấy bất kì ai là trên mặt liền tỏ vẻ khiếp sợ, chỉ đối với Lâm Phong cùng Khải Lâm Na mới cảm thấy có điểm thân thiết.

Nguyên nhân là Lâm Phong đã cho cô bé bánh để ăn.

“Toa Lị Na, lại đây với huynh nào!” Lâm Phong đang ngồi ở một góc hoa viên, miệng đang gặm một quả táo vậy vậy tay về hướng tiểu Toa Lị Na đang theo Khải Lâm Na học tập may vá.

Toa Lị Na lập tức chạy lại, con mắt to nhìn trộm Lâm Phong hỏi: “Có việc gì không ạ thiếu gia?”

“A a, không việc gì đâu!” Lâm Phong nói: “Về sau không cần gọi huynh là thiếu gia, gọi công tử là được rồi!”

“Phải, công tử!” Toa Lị Na tinh không đáp lại một tiếng.

Lâm Phong kĩ lưỡng xem xét, tiểu nha đầu về sau có thể xinh đẹp như hoa, khuôn mặt nhỏ ngây thơ, một đôi mắt to trong suốt sáng ngời giống như hàn tinh trên trời buổi tối khiến người thương yêu, cuốn tay áo cô bé lên nhìn, thương tích trên cánh tay nhỏ đã được Khải Lâm Na dùng trị liệu ma pháp quang hệ hoàn toàn chữa khỏi.

“Muội muốn học gì, ta sẽ dạy muội!” Lâm Phong nói.

“Thật chứ? Muội muốn làm một kĩ sĩ.” Toa Lị Na sắc mặt ngây thơ nói.

“Ha ha!” Lâm Phong cười: “Đương nhiên là có thể, được lắm sau này muội cứ theo ta, ta không những dạy muội đấu khí, hơn nữa còn để muội thành một thánh kĩ sĩ!”

Toa Lị Na cao hứng nói: “Công tử thật là người tốt!”

“Ha!” Lâm Phong vui vẻ nói: “Cuối cùng cũng có người nói ta là người tốt, được rồi, muội đi gọi Khải Lâm Na thư thư của muội lại đây!”

Toa Lị Na đáp lại một tiếng, liền chạy quay về.

Rất nhanh, Khải Lâm Na đi lại nghị hoặc hỏi: “Người gọi ta à?”

Lâm Phong bất mãn nói: “Nàng không thể tôn trọng ta sao? Nàng nàng nàng đấy, nàng coi ta là người gì của nàng chứ?”

Khải Lâm Na ngó người ra, sau đấy liền cười hỏi: “Công tử gọi thiếp ư?”

Lâm Phong lúc này mới miễn ý nói: “Nói vậy mới phải, ta tốt xấu gì cũng là phu quân của nàng, đừng để lúc nào cũng phải gọi nàng tới nàng mới đi, trông như thế là đối đãi với cừu nhân vậy, về sau khó tránh người ta nhìn vào đàm tiếu!”

Ra dấu cho nàng ngồi xuống bên cạnh, Lâm Phong nằm gối đầu lên chân nàng, hỏi: “Có chuyện quan trọng này cần với nàng, ta muốn truyền cho nàng một loại đấu khí, nàng có muốn luyện hay không?”

Khải Lâm Na đáp: “Đấu khí Lâm gia nhà chàng truyền nam không truyền nữ, thiếp không muốn người khác hiểu lầm, lại nói thiếp hiện tại cũng không thích hợp tu luyện đấu khí, như quả có thể nói thiếp nghĩ mình tại phương diện ma pháp đã bỏ ra nhiều công phu!”

Lâm Phong xoa đầu vào tiểu phúc nàng ta nói: “Nàng không nên nghĩ lệch vậy, quy củ tổ tông ta đương nhiên không thể phá hoại, ta muốn truyền cho nàng một môn đấu khí do ta sáng tạo, hơn nữa không nhất định phải khởi luyện từ nhỏ, luyện môn đấu khí này có thể bảo tồn dung nhan không già, ta không muốn nghĩ 50 năm sau phải đối diện một lão thái bà, bởi vậy mới dạy lại cho nàng, nàng có muốn học hay không?”

“Thật chứ?” Khải Lâm Na rõ ràng tỏ vẻ không tin, nhưng câu dung nhan bất lão khiến lòng nàng cực kì chấn động.

Lâm Phong tự nhiên thấy được minh bạch, đắc ý nói: “Động lòng rồi sao? Dung nhan bất lão, thanh xuân vĩnh trú a, nàng nghĩ xem khi nàng được 100 tuổi, các nữ nhân khác hai bên tóc mai đều phong sương, và chẳng thực sự trước đây có phương hoa tuyệt đại, diễm khuynh thiên hạ, đều rồi sẽ gặp phải tình cảnh như thế!”

Khải Lâm Na tuy nhận định hần đang dẫn dắt mình (thôi hỏa xa – kéo xe lửa), nhưng tâm lí bị công thế của Lâm Phong nắm lấy, trong đầu không nhận được ảo tưởng nổi lên theo lời Lâm Phong nói.

Lâm Phong hiện tại mãn ý phi thường về khẩu tài của mình, lại nói tiếp: “Thế nào? Nếu muốn học tối nay tìm tới phòng ta tìm ta.”

Khải Lâm Na tức thì tức giận trừng mắt liếc hần, môi đào khê mở, thốt ra hai chữ: “Vô sỉ!”

“Lại thế!” Lâm Phong sầm muện nói: “Nàng lúc nào cũng cho ta là hạng vô sỉ như thế, luyện công tối kị là có người quấy nhiễu, vì thế chọn đêm khuya vắng người mới tốt, như quả nàng sợ bị người khác đàm tiếu, ta tới phòng nàng cũng được, hoặc giả đơn giản sau này chúng ta động phòng cho gọn, miễn phải chạy qua chạy lại mà phiền!”

Khải Lâm Na gắt: “Trong đầu ngươi nghĩ toàn những thứ bậy bạ, đánh chết ta cũng không cùng ngươi động phòng!”

Lâm Phong giận dữ nói: “Vậy nàng thế nào mới chịu cùng ta động phòng chứ?”

Khải Lâm Na cười nói: “Ngươi đợi tới khi nào đáp ứng được việc của ta hãy nói tiếp!”

“Ai!” Lâm Phong cố ý thở dài nói: “May mà ta có biết trước, biết là nàng đã nói ra thì không đổi, bởi thế mới phải chuẩn bị trước!”

Khải Lâm Na nói: “Khi nào ta nói mà không giữ lấy lời, lẽ nào ngươi khi phụ ta còn chưa đủ sao?” Nói xong trên khuôn mặt ngọc không ngăn được nổi lên hai phiến đỏ hồng, cái thần thái mỉa lệ động người đẩy Lâm Phong thấy qua tức thì mất ngay ra, nước dãi cũng theo khóe miệng mà chảy ra.

Một lúc lâu, Lâm Phong tinh thần mới hồi lại đắc ý nói: “Đều nói nam nhân tìm được người vợ hoạt bát lớn tuổi hơn thì rất hạnh phúc, ta hiện tại mới có thể lãnh hội hết thâm ý, buồn ngủ có gối, vú em có man đầu ...”

“Ngươi ngậm miệng lại!” Nghe Lâm Phong càng nói càng không ra gì, Khải Lâm Na không nhận được giận trừng mắt liếc hần.

“Ha ha!” Lâm Phong vui vẻ không nghĩ gì nói: “Ta hiện tại càng lúc càng phát hiện cái số cứt chó của mình thực sự không phải tầm thường, mới mấy ngày trước kén chọn Thiên Hoa Thánh Nữ làm nương tử, hôm nay ra ngoài lại kén được một con dâu nhỏ, Toa Lị Na tiểu nha đầu này vừa lạnh lợi vừa khả ái, tin rằng mẫu thân cũng yêu thích nàng ta.”

Khải Lâm Na ghen một cái, không đáp lại được lời nào.

Lâm Phong dùng đầu chà vào đùi nàng ta một trận, mới lấy ra ma pháp trượng thuận tay mò lấy từ trong quốc khố, đưa cho Khải Lâm Na nói: “Đây là lễ vật ta tặng nàng, xem coi có thích không?”

“Long cốt trượng!” Khải Lâm Na chỉ liếc nhìn qua liền kinh ngạc kêu lên, hiển nhiên nhận ra cây pháp trượng này là vật bất phàm.

Lâm Phong coi thường nói: “Một cây pháp trượng là gì, có giá trị bao nhiêu mà phải la to hét nhỏ thế, đợi sau này ta bắt Điều Long làm thịt cho nàng từ từ mà vớt, luyện thành mấy món thần khí ra để nàng đại khai nhãn giới!”

12. Chương 12: Mộc Đầu Thúc Thúc

Lâm Phong bực mình nói: “Nàng không có nghe qua câu phụ thê tương kính như tân sao, sao lúc nào cũng bắt hòa với ta thế?”

Khải Lâm Na nói: “Người làm ra một món thần khí cho ta xem xem!”

Lâm Phong giận dữ nói: “Làm thần khí chứ đâu phải hái quả, đâu phải nói làm là làm!”

Khải Lâm Na cười nói: “Thế người chỉ khoác loác rồi!”

“Thái dương của ta!” Lâm Phong cực kỳ mất mặt chửi lên một câu, hồ thẹn chuyển thành giận dữ la lên: “Nàng hiện tại tin hay không tin ta – nàng đây?”

Khải Lâm Na mặt đỏ lên, nói: “Người lại chơi lưu manh rồi!”

“Ha ha! Ta lại phải chơi lưu manh đây.” Lâm Phong quay đầu cắn nàng một cái.

Khải Lâm Na tức thì giật mình la một tiếng!

Ồn ào một trận, nha đầu Hồng Ngọc bên người mẫu thân lại truyền gọi.

Lâm Phong để cho Khải Lâm Na phục thị hẳn thay đổi y phục, mới dẫn Toa Lị Na tiểu thiên sứ đẩy đi gặp mẫu thân.

Tới chính cung của vương hậu, mẫu thân cùng vương hậu đang nói chuyện phiếm, thấy hai người bọn họ dáng vẻ không có gì ngạc nhiên, hiển nhiên đã sớm biết trước Lâm Phong vừa kén thiên sứ khả ái này về nuôi dưỡng làm vợ.

Mẫu thân vừa thấy tiểu Toa Lị Na lập tức hoan hỉ, kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Toa Lị Na nói: “Hài tử này thật lanh lợi, không rõ phụ mẫu nó nghĩ thế nào, sao lại phải đuổi nó ra khỏi nhà chứ, sau này có làm con gái ta được không?”

Vương hậu cũng nói: “Hài tử này xác thật linh lợi, thiên nột (?), đôi mắt của nó thật vô cùng mỹ lệ.”

Toa Lị Na trừu với Lâm Phong và Khải Lâm Nha, đối với những người khác đều có chút cảm giác sợ hãi xóa bỏ không được, thấy vương hậu hai mắt phát sáng chăm chú nhìn mình, không khỏi sợ hãi liền chạy ra sau lưng Lâm Phong trốn.

“Toa Lị Na giỏi nào!” Lâm Phong chỉ vào mẫu thân nói: “Còn không nhanh gọi mẫu thân ư?”

“Mẫu thân!” Toa Lị Na rụt rè từ sau lưng Lâm Phong thò đầu ra kêu lên một tiếng.

Mẫu thân tức thì vui sướng mà mày giã mất cười, hướng về Toa Lị Na vẫy tay nói: “Thực sự là một đứa con thông minh, lại đây mẫu thân nào!”

Toa Lị Na không dám tới, vội vàng quắp chặt lấy y phục Lâm Phong.

Lâm Phong đắc ý nói: “Mẫu thân người không nên dọa muội ấy, Toa Lị Na bị phụ thân lang tâm cầu phước của muội ấy cùng chính phòng từ trong nhà đuổi ra bên ngoài chịu không ít khổ, trừ với hài nhi và Khải Lâm Na ra, muội ấy đối với bất cứ ai cũng có tâm lý sợ hãi không xóa được, đợi hài nhi sau này từ từ giải tỏa cho muội ta.”

“Dưới gầm trời này lại có dạng phụ mẫu này sao, thật đúng là thứ đồ ghê tởm!” Mẫu thân vừa nghe liền nổi giận lên.

Lâm Phong lợi dụng cơ hội kéo Toa Lị Na nha tử lên ra.

Quay về hành cung hấn và Khải Lâm Na đang tạm trú, Khải Lâm Na đang nghiên cứu cây long cốt pháp trượng đó, Lâm Phong cười ha hả hỏi: “Thế nào rồi, có thu hoạch được gì không?”

Khải Lâm Na đáp: “Trong đây có phong ấn một cấm chú hệ quang minh cấp 11 “Thần Ân”, như quả phù trợ trên người một hoàng kim chiến sĩ, thực lực tối thiểu cũng có thể tăng gấp hai lần, nếu như gia trì trên người một vị kiếm thần, sẽ có thể đạt được thực lực kiếm thánh.”

Lâm Phong liếm môi nói: “Cũng thực sự là một thứ tốt, đây không lẽ là thần khí trong truyền thuyết sao?”

Khải Lâm Na cười nói: “Gần như thế, món đồ long cốt pháp trượng này đích xác khả dĩ đẹp ngang với thần khí!”

“Thế thì tốt!” Lâm Phong tức thì nói: “Cứ tính như là tín vật định thân ta tặng cho nàng vậy!”

Khải Lâm Na ngẹn họng, lắc đầu không nói ra lời.

Tới giờ ngủ tối, Lâm Phong đã từ rất sớm tắt đèn đi ngủ, đêm tối vắng người, Lâm Phong từ trong nhập định tỉnh lại, thấy ngoài cửa có bóng người đi đi lại lại, do dự nửa ngày cũng không tiến lại.

Lâm Phong cũng không quản tới, ngã đầu tiếp tục ngủ.

Ngày thứ hai tỉnh lại, tiểu Toa Lị Na cầm bồn rửa mặt tới nói: “Công tử tỉnh rồi!”

Lâm Phong thấy nàng ta cầm một bồn nước bộ dạng như muốn ngã ra, hiển nhiên phải cất lực phi thường, đầu mày không khỏi cau lại trầm giọng hỏi: “Là ai đã để cho muội đích thân làm việc này thế?”

Toa Lị Na thấy sắc mặt hấn bất thiện, không khỏi có chút sợ hãi, rụt rè nói: “Là trước đây mẫu thân dạy muội!”

“Thực sự là một hài tử thông minh!” Lâm Phong hất mở chăn ra bằng đôi chân trần từ trên giường nhảy xuống, tiếp lấy bồn nước bỏ qua một bên, kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Toa Lị Na quay về bên cạnh giường ngồi xuống nói: “Sau này những thứ lao động nặng nhọc này không cần tới muội, để cho hạ nhân đi làm là được rồi, muội chỉ phải luyện cho tốt đấu khí mà ta dạy cho muội, có hiểu không?”

Toa Lị Na vui vẻ đáp: “Muội rõ rồi!”

Vừa mặc xong y phục, mẫu thân để cho nha đầu Hồng Ngọc tới truyền gọi.

Rửa mặt xong liền chạy tới phòng của mẫu thân, vương hậu cũng ở đấy.

Mẫu thân nói: “Tiểu tam, hôm qua gia gia người phái người tới kêu mẫu thân nhanh chóng quay về, vốn dĩ mẫu thân phải dẫn người tới Bồ Đạt Luân bảo gặp Khiếu Đường thúc của người, hiện tại hài nhi phải tự mình đi, mẫu thân sẽ lưu lại cho con 300 Thiết Huyết thân vệ, nếu có thời gian hài tử tới Bồ Đạt Luân bảo gặp Khiếu Đường thúc thúc của con một lần, ông ta là nghĩa tử gia gia con thu nhận.”

Cũng lấy ra một phong mật hàm giao lại cho Lâm Phong dặn: “Đây là thư tín gia gia con đích thân viết cho ông ta, sau này hài nhi có gặp ông ấy thì giao lại cho ông ta!”

“Không thế sao?” Lâm Phong tiếp lấy mật hàm nhìn nhìn lại hỏi: “Không phải là ở nhà có chuyện gì xảy ra đấy à?”

Mẫu thân cười nói: “Sao thế được, ở nhà có gia gia nhi tử, trời có sập xuống, gia gia con cũng thế đội được, chỉ vì nường đi có ít chuyện vặt vãnh không người xử lý, hài nhi tới Bồ Đạt Luân bảo, gặp qua Khiếu Đường thúc thúc con rồi lại trực tiếp quay về để đi!”

“Thế thì chúc mẫu thân nhất lộ thuận phong, quy đồ bình an!” Lâm Phong cười ha hả nói.

Mẫu thân đi rồi, Lâm Phong có thể thực sự thành bồ câu được phóng xuất, trời cao mặc ta bay, hằng hạc!

Ở Khải Sát thành thư thư thái thái chơi đùa một tháng, Lâm Phong lúc này mới dẫn Khải Lâm Na cùng tiểu Toa Lị Na, được 3000 Thiết Huyết thân vệ hộ tống tiến về Bồ Đạt Luân bảo.

Đồng hành còn có Khố Nhĩ Sâm cùng 3000 vương cung cấm vệ quân của hấn.

Đều là ‘một gia’ nhân, Thiết Huyết thân vệ với cấm vệ quân của Khố Nhĩ Sâm tương xử cũng coi là hòa thuận, duy nhất chỉ có Khố Nhĩ Sâm nóng giận cả ngày trừng trừng hai con mắt bò lên thoi, Lâm Phong thường xuyên để Thiết Huyết thân vệ đi kiểm cấm vệ quân của hắn “gắng gỏi” một lần, kết quả đương nhiên là cấm vệ quân của hắn mỗi lần đều bị đâm cho mũi xanh mặt sưng.

Trên đường đi đi nghỉ nghỉ, Lâm Phong không phải chỉ điểm Khải Lâm Na với Toa Lị Na tu luyện Thái Thanh Nhất Khí Quyết, một tháng sau cuối cùng cũng tới được vị trí muốn đến – Bồ Đạt Luân bảo.

Bồ Đạt Luân bảo là một tòa thành bảo quân sự hiểm yếu, cũng là nơi Thiểm tộc thiết kỵ nam hạ tất phải đi qua.

20 năm trước Thiểm tộc xâm lược, lão gia tử lo nghĩ nhất đản Bĩ Mông vương quốc bị diệt, Lâm gia buộc phải trực tiếp đối đầu với Thiểm tộc thiết kỵ cường hãn, mới để lão phụ thân suất quân bắc thượng, cùng Bĩ Mông đại quân tại trước Bồ Đạt Luân bảo một trường máu me đại phá 50 vạn Thiểm tộc thiết kỵ.

Sau trận chiến Bĩ Mông đại quân còn lại không được hai thành, lão phụ thân phải để nghĩa tử lão gia tử thu nhận Lâm Khiếu Đường suất 20 vạn Cuồng Phong thiết kỵ đồn trú tại Bồ Đạt Luân bảo để ngăn ngừa Thiểm tộc phản công.

Lâm Phong đã sớm từ mẫu thân biết được tư liệu liên quan tới vị thúc thúc này.

Nghe nói vị nghĩa tử được lão gia tử thu nhận này 30 năm trước đã sớm theo phụ thân chinh chiến bốn phương, vì Lâm gia lập vô số chiến công hãn mã, được lão gia tử rất mực coi trọng.

Khuyết điểm đáng tiếc duy nhất là vị thúc thúc tể nhạ này là một quân nhân không cong không oằn, ở phương diện giao tiếp quan hệ giữa người với người thất bại phi thường, cùng loại với lão gia tử, chỉ nghe tướng lệnh của lão phụ thân tôn kính, người khác thì gạt phăng không nhìn tới, tương xử với các tướng lĩnh trong quân đội tột tệ phi thường, bởi thế lão phụ thân mới để ông ta trú thủ Bồ Đạt Luân bảo.

Lâm Phong tới mấy dặm ngoài Bồ Đạt Luân bảo, chỉ thấy một trung niên hán tử cao to khôi ngô, tuổi tác vào khoảng tứ tuần trong tay là một cây thương kỵ sĩ đứng trên quan đạo, một thượng vị ma thú phong hệ cấp 7 ma lang vương nằm phục bên cạnh.

Thoáng cái, Lâm gia Thiết Huyết thân vệ với vương cung cấm vệ quân của Khố Nhĩ Sâm cao thấp liền phân.

Lâm gia Thiết Huyết chiến mã không thẹn là đại lực nhất đẳng chiến mã, thậm chí đối diện với ma lang cương thượng vị cấp 7 cũng không có chút gì là sợ hãi, nhưng Khố Nhĩ Sâm với vương cung cấm vệ quân không cứng được như thế, ma lang vương chỉ gầm có một tiếng, Khố Hạ chiến mã lập tức xao động cả lên.

Lâm Phong đánh giá trung niên hán tử, vai rộng lưng dày, thể hình rắn chắc (bư hãn), đích xác một viên đỉnh cấp chiến tướng, hơn nữa Lâm Phong từ ở nơi gia gia biết được vị thúc thúc này là Lâm gia đệ nhị kiểm thân trừ lão phụ thân ra.

Đại hán thiết tháp to lớn này chỉ một người một thú đứng ở giữa quan đạo, nhưng cho người ta có cảm giác một tòa núi to ngăn trở trên quan đạo, khiến người không chịu được nổi lên cảm giác vô lực khó thể vượt qua.

Chỉ là tiền của không ngoài để bộc lộ cái đạo lý này rằng cái thế giới này thực dụng phi thường, đại lực công nhận kiểm thân chỉ có 8 vị, nhưng chân chánh đạt được thực lực kiểm thân thực sự hơn xa không dừng ở 8 người, Lâm gia vẻ vang, Lâm Phong biết được có 3 người, trừ lão phụ thân và hiện tại vị thúc thúc này ra, còn có Thiết Huyết quân đoàn phó suất, đường thúc Lâm Khiếu Vân cũng không dưới lão phụ thân.

Còn có gia gia cái lão hồ li đó, tuy chưa một mực không hiển lộ qua thực lực, nhưng Lâm Phong hiểu rõ, lão gia hỏa dám trên đường mắng chửi giáo hoàng là vua rùa đen tên khốn kiếp, thì tuyệt đối không phải là người chủ hòa nhã, hiện tại hắn đã biết được ba vị kiểm thân đều là học sinh của lão gia tử, cái lão gia hỏa đó giản đơn mới là lạ.

Ổn định tinh thần, Lâm Phong đang chuẩn bị tiến lên hỏi thăm, đại hán đấy đã bước lên trước vài bước, đơn giản quỳ xuống lớn tiếng nói: “Lâm Kiến Đường khấu kiến thiếu chủ, thỉnh thiếu chủ phê bày tìn vật!”

“Đúng thực, thực sự là một khối mộc đầu không cong không oằn!” Lâm Phong lóng ngóng xuống, nói: “Thúc thúc mau đứng dậy, đều là người nhà cả, về sau những tục lễ này trước cần bỏ hết!” Sau đấy lấy ra Phượng hoàng kim bài lão gia tử đã cho hắn.

Lâm Khiếu Đường lại hướng về Phượng hoàng kim bài thi lễ, lúc này mới đứng dậy, trầm giọng nói: “Thỉnh thiếu chủ tha thứ ta quân vụ tại thân, không thể nghênh tiếp từ xa!”

Lâm Phong lúc đó sầu muộn a, hắn không quan tâm các sự bày xếp đấy ra sao, sau tất cả các việc vừa rồi hắn đã biết được vị thúc thúc này là người tính tình thế nào, nhưng hắn phải giao tiếp như thế này cùng với khối mộc đầu, ngoài ra cũng không thể chỉ vào mũi mà mắng chửi, Lâm Phong đã nhiều sầu muộn lại có thêm nhiều muộn sầu, sớm biết trước thế đã không tới, phái một người cầm thư mang tới là được.

Sau khi vào thành, Lâm Phong một hàng người được an bài tới một tòa trạch viện lớn được chuẩn bị tạm thời, Lâm Phong hiểu được, khối mộc đầu đó trừ lão gia tử và lão phụ thân ra căn bản không tin tưởng bất kì ai, may mắn trước đây lão gia tử cấp cho hắn một khối Phượng hoàng kim lệnh, nếu không cái vị trí gia chủ tương lai của hắn có nhiều khả năng qua không được cửa thành.

May là Lâm Phong sau khi cầm mật hàm của lão gia tử giao cho hắn ta, cái khối mộc đầu đó sau khi nhìn liền bỏ đi, Lâm Phong lúc này mới mắt nhìn chéo về hướng Khố Nhĩ Sâm nói: “Ngươi là địa đầu xà nơi đây, về sau hành trình của chúng ta giao cho người phụ trách, chỉ cần không phải để ta lại thấy khối mộc đầu đó là được, các thứ khác thì tùy ngươi!”

Khải Lâm Na trách: “Lâm tướng quân là thúc thúc người, ngươi kêu ông ta kiểu này không phải thất lễ lắm sao!”

Lâm Phong chửi đồng: “Thất lễ cái rắm, không lẽ ta nói sai sao?”

Khố Nhĩ Sâm lập tức rất “thành thực” nói: “Ngươi nói một điểm cũng không sai!”

Khải Lâm Na nhìn đi nhìn lại hai tên nhóc rắm thú, nhưng chỉ lắc lắc đầu.

Nghĩ được một trận, Lâm Phong lại không thể ngồi yên.

Trong thành bảo không có địa điểm nào tốt, mang theo Khải Lâm Na và tiểu Toa Lị Na, với Khố Nhĩ Sâm lĩnh một đội hộ vệ rời khỏi con đường dữ dội (cuồng nhai).

Vừa đi qua vài con đường, lại thấy một đồng người vây quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, không biết xem cái gì mà nhộn nhạo.

Lâm Phong trong lòng tò mò cưỡi ngựa để hộ vệ phía trước mở đường, phân khai nhóm người đẩy gạt tiến lên nhìn, thực sự là một đại hán cao đủ chín thước cầm một cây thương đứng tại đấy, trước ngực dán cáo văn mở bày ra, Lâm Phong đại khái nhìn vào con mắt, lập tức giật mình chửi mắng: “Thái dương của ta, bao ăn bao ở, không cần cấp tiền công cũng được? Đầy tớ lao động giá rẻ thế này tìm đâu ra chứ, a! Tên gia hỏa này có phải là một tên cuồng trạm sĩ không?”

13. Chương 13: Thảo Nguyên Dũng Sĩ

Lâm Đại gạt đầu nói: “Cuồng chiến sĩ nhất tộc từ Chúng thần đại chiến về sau đã thối cư tại Hi Lạc Ba Tư sơn, những năm gần đây bởi vì sinh tồn khó khăn, mới không thể không xuống núi cầu sinh, bất quá do bởi đặc tính chủng tộc của bọn họ, tại đại lục rất khó sinh tồn, một khi cuồng hóa, hậu quả đáng sợ phi thường!”

Lúc này Lâm Phong đương nhiên hiểu rõ cuồng chiến sĩ tuy là chiến sĩ ưu tú bậc nhất của đại lục, nhưng mà, đặc tính chủng tộc của cuồng chiến sĩ đấy là sau khi cuồng hóa lực thân bất nhận chỉ biết tàn sát thực sự là phiền phức rất là lớn, hơn nữa bọn họ ngoài trừ một thân khỏe mạnh cường tráng căn bản không rõ kĩ năng sinh tồn, mới dần biến mất khỏi đại lục.

Bất quá cá tính này không nằm trong sự suy xét của hắn, lập tức hươ tay nói: “Ta muốn cuồng chiến sĩ này!”

“A!” Tất cả mọi người sợ hãi kêu lên.

Khải Lâm Nha khuyên: “Cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa thì là rất đáng sợ, người nên suy nghĩ lại!”

Lâm Phong không để ý tới nói: “Sợ gì chứ, ta đã từng nghiên cứu quan đặc tính cuồng hóa của cuồng chiến sĩ, cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa chỉ là tâm linh bị tắc nghẽn, vì thế mới lực thân bất nhận, chỉ biết đến sát lục, đừng quên phu quân nàng ta đây là thiên tài, chuyện nhỏ này khó có thể làm khó ta, cuồng chiến sĩ thực sự là chiến sĩ tối ưu tú, nếu như ta có thể lập ra một nhánh bộ đội cuồng chiến sĩ, tính ra Thiết Huyết kị binh của lão phụ thân với Lang kị binh của Thần Vũ đế quốc cũng không là đối thủ!”

Khải Lâm Na không tin hỏi lại: “Thật chứ?”

Lâm Phong trả lời: “Ta đã khi nào lừa gạt nàng đâu!”

Khải Lâm Na lén cười nói: “Ta đã quên, người đích xác là một thiên tài!”

Lâm Phong lập tức rầm thúi ra: “Đây cũng nói, nàng mấy ngày nay tu luyện đấu khí ta dạy cho nàng thực sự có phát hiện gì mới không?”

Khải Lâm Na đáp: “Tạm thời chưa có gì, chỉ là cảm giác tinh thần càng lúc càng sung túc thôi!”

Lâm Phong đắc ý nói: “Thế là phải, đợi nàng luyện thời gian dài rồi, có thể biết được chỗ tốt của môn đấu khí này của ta!”

Lâm Đại và Lâm Nhị nghe vậy lập tức háo hức chăm chú nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong trực tiếp không đếm xỉa đến, hươ tay ra lệnh: “Dẫn cuồng chiến sĩ đẩy về cho ta!”

Lâm Đại đáp lại một tiếng rồi đi.

Chuyển qua chuyển lại, chuyển tới cửa bắc thành bảo, Lâm Phong nhìn trái nhìn phải, hướng về tên vệ binh đang tạm thời đảm trách việc hướng đạo mà vị mộc đầu thúc thúc cấp cho hắn hỏi: “Thiểm tộc thông thường hay tấn công vào khi nào, hiện tại là mùa đông, thảo nguyên man tử có thể tấn công không?”

Vệ binh đáp lại: “Khi xưa Thiểm tộc đều lúc bắt đầu mùa xuân mà cử binh xâm phạm, nhưng từ đầu xuân năm nay Thiểm tộc xuất hiện hỗn loạn, thực sự chưa cử binh xâm phạm qua!”

Lâm Phong ngạc nhiên nhìn tên vệ binh này vài cái, diện mạo tinh minh, hiển nhiên là vị mộc đầu thúc thúc đó đặc biệt kén tuyển ra cho hắn, không trách trả lời lanh lẹ như vậy.

Lâm Phong bưng bưng hứng trí nói: “Kiếp trước cũng chưa đi qua đại thảo nguyên Mông Cổ, sẵn hiện tại Thiểm tộc man di không thể lại công đánh, chúng ta tới đại thảo nguyên săn bắn, nghe nói ác lang trên thảo nguyên Thiểm tộc thực sự không ít, nơi đây gió cát rét khổ, bọn tướng sĩ thủ quan nhất định gian khổ phi thường, chúng ta đi lấy vài trăm con mang về cho họ nhắm rượu!”

Khải Lâm Na giật mình liếc nhìn hắn nói: “Không nghĩ được người cũng có một mặt thiện lương như vậy!”

Lâm Phong sắc diện u sầu hỏi: “Không lẽ ta trong lòng nàng thực sự là một kẻ hư hỏng thập ác bất xá sao?”

Khải Lâm Na cười hỏi: “Vậy người ban đầu tại sao lại đối phó bọn ta tàn nhẫn như thế chứ?”

Lâm Phong tự nhiên đáp lại: “Bởi vì bọn nàng lúc đấy là địch nhân của ta, nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với bản thân, đối đãi địch nhân, bốn công tử thực sự không thể mềm tay, không lẽ nàng để ta thả ca ca nàng, để hắn lại báo phục ta lần nữa sao?”

Khải Lâm Na ngẩn người ra, mới nói: “Người nói coi như cũng có đạo lý!”

Lâm Phong biểu mô: “Thế nào kêu coi như có đạo lý, lời không đạo lý bốn công tử có thể mở miệng nói loạn thế sao?” Trong lòng thực sự muốn nói: “Lão tử kiếp trước suốt ngày bị cừu gia truy sát, đến cuối cùng gần như bỏ đi tiểu mệnh, với địch nhân sao có thể tốt lành không một điểm nhân tâm, thiếu gia không có cái mạng thứ hai để đánh cược một lần!”

Vệ binh đó liền nói: “Bầy sói trên thảo nguyên đều là xuất hiện và biến đi theo bầy đàn, thiếu chủ tốt nhất dẫn theo nhiều binh mã, nếu không chạm trán một bầy sói lớn có thể gặp rất nhiều phiền phức!”

Lâm Phong lậ tức hướng về đầu lĩnh thân binh của hắn ra lệnh: “Dẫn theo Thiết Huyết thân vệ chúng ta đợi xuất khứ!”

Lâm Trùng đáp lại một tiếng rồi chạy về, tên cổ hủ này cũng là đích hệ tử đệ binh của Lâm gia, mới 20 tuổi đã có mặt trong Thiết Huyết thân vệ đội của lão phụ thân, đương nhiên không đơn giản rồi, thực lực không dưới Lâm Đại với Lâm Nhị hai tên Kim bài bảo phiêu này.

Rất nhanh, Lâm Phong dẫn theo 3000 Thiết Huyết thân vệ rời thành, không khí trên thảo nguyên thực sự là không lẫn lộn, chỉ là không khí bên ngoài thực sự không phải lạnh thường, chưa đi được ra xa, Khải Lâm Na cùng Toa Lị Na đã không chịu được.

“Thế nào mà một con dã lang cũng không gặp được thế, lão tử cũng đã chuẩn bị sẵn vài con dã lang để mở dã xuy đại hội (nấu ăn hoang dã)!” Chạy hơn mười dặm, dừng nói là dã lang, dù chỉ con chuột cũng không gặp, Lâm Phong bắt đầu mất kiên nhẫn.

Lâm Trùng cười nói: “Bầy sói trên thảo nguyên cũng rất giảo hoạt, bọn chúng khứu giác linh mãnh, gặp đại đội nhân mã thì thông thường đều chọn lựa tránh đi, gặp quần thể yếu thế mới chủ động phát động công kích, trừ phi là huyết tinh con mồi nổi lên nồng nặc, nếu không chúng ta rất khó săn giết dã lang, cũng có thể dùng đại quân vây bọc lấy!”

Lâm Phong cười: “Chúng ta ra ngoài tìm sự vui thích, lại không phải đói kém ầm ĩ gì, dùng đại quân bao bọc bầy sói để làm gì chứ!”

Quay đầu nhìn thì thấy Khải Lâm Na và Toa Lị Na rét buốt sắc mặt có chút chuyển trắng, càng đi ra xa, gió lạnh càng lớn, xem xét nói tái thâm nhập nỗi sợ hãi hai người rất yêu mến phải chịu khổ lạnh, phải đành sâu muộn hạ lệnh về thành.

Vừa chuẩn bị đánh ngựa quay đầu, trong tai truyền lại một trận tiếng sói gào mờ nhạt, không khỏi tỉnh thần rung động, quay đầu nhìn đi nhìn lại người khác, thực sự không có dị trạng gì cả, không khỏi hướng về Lâm Đại hỏi: “Người có nghe được thứ gì không?”

Lâm Đại ngạc nhiên hỏi: “Nghe được thứ gì ạ?”

“Có sói kêu!” Lâm Phong đột nhiên lấy lại tinh thần: “Ta nghe được trước mặt có tiếng sói kêu!”

Lâm Nhị trừng to con mắt nói: “Không phải chứ, thuộc hạ không nghe được cái gì cả?”

Lâm Phong tức giận quát: “Không lẽ người dám nghi ngờ thực lực của ta sao?”

“Không dám!” Lâm Nhị hoảng sợ, vội vàng cười cầu tài một tiếng.

Lâm Trùng đóng tai lên nghe cả nửa ngày cũng không nghe được gì, buột phải nói: “Nếu thiếu chủ đã nghe được trước mặt có tiếng sói tru, không bằng chúng ta lên trước xem sao, như quả không có lại quay về thành cũng không muộn!”

Vì vậy thúc ngựa cuồng chạy lập tức, lại ngựa đi được vài dặm, ngay lúc đấy cả tiểu Toa Lị Na cũng nghe được tiếng giết xé cùng tiếng sói tru phần nộ ở phía trước, càng không phải nói những người khác, vài người tự nhận vì thực lực cường hãn của tên gia hỏa thẹn đến muốn chết đi, Lâm Nhị người dẫn đầu đặc biệt bị đả thương mặt đỏ bừng so được với quả thị.

Đi qua một gò đất, trước mắt đột nhiên chuyển sáng, không xa đấy, vài trăm con ác lang kích thước bằng con nghé đang bao vây một Thiểm tộc chiến đội 100 người hung ác bổ vào tàn nhẫn cắn rứt, Lâm Phong cũng là lần đầu thấy được Thiểm tộc chiến sĩ binh giáp thiên hạ, tức thì kinh thần không thôi.

Thiểm tộc mục dân trên đại thảo nguyên đều là chiến sĩ trời sinh, bọn họ tranh cổ để sống, tùy theo biến hóa thời tiết mà di dời, đồng thời tranh đấu với tai nạn tự nhiên đã nuôi dưỡng thành dân phong nhanh nhẹn hung tợn, những mục dân này từ nhỏ đã trên lưng ngựa mà lớn lên, bắt quân nam nữ lão thiếu đều là chiến sĩ trời sinh.

Như quả không phải binh khí áo giáp lạ lùng lạc hậu, chỉ luận tổ chất binh viên, dù cho Thiết Huyết binh đoàn của Lâm gia cũng còn thua rất xa các chiến sĩ Thiểm tộc này, chỉ có Thú nhân chiến sĩ mới có thực lực

theo họ tranh hơn kém, tuy cũng có nhiều chủng tộc cường hãn có thể, nhưng đã bị lịch sử xóa mờ, không thể liệt ra.

Cái nhóm man này thực sự là cường hãn, thấy bọn họ tay không chống chọi, thể hình rắn chắc đến cực điểm, da thịt cường kiện được gió cát mài dũa trong thời gian dài giống như là mâm thép gắn lấy trên người, sung mãn chiến ý cường dã, Khố Hạ thuần chủng chiến mã sản sinh từ đại thảo nguyên so sánh ra không kém gì Thiết Huyết chiến mã của Lâm gia.

Lâm Phong hiểu được, như quả cối bỏ trang bị, trong cả Thiết Huyết quân đoàn chỉ có thân vệ tinh nhuệ nhất bên thân lão phụ thân do Lâm gia tử đệ bình hợp thành mới có thể cùng các chiến đội Thiểm tộc này đánh nhau bằng sức lực, đương nhiên, cũng bao quát 3000 người đang ở sau lưng hãn.

Không thấy bọn gia hỏa này sung mãn chiến ý, một bộ dạng xun xoe muốn thử đấ sao?

Bất quá các Thiểm tộc chiến sĩ này tuy cường hãn, nhưng bấy ác lang đó cũng không phải ăn rễ cây mà lớn, đặc biệt là con lang vương đó ở trước nhất, dưới sự thống lĩnh của con lang vương đó, bấy sói tiến thoái có chứng cứ, chỉ cần thảo sắc đến người, chắc chắn thấy máu.

Tuy đã có hơn trăm đầu sói bị chém chết, nhưng Thiểm tộc chiến sĩ cũng tổn thất phần lớn, hơn nữa huyết tinh nồng nặc trái lại càng thêm kích thích hung tính ác lang, vồ tới trước chạy sau theo dùng móng sắc với răng bén với Thiểm tộc chiến sĩ tạo thành thương vong cực lớn.

Chỉ còn gần hơn 30 Thiểm tộc chiến sĩ chặt chẽ bảo vệ một tiểu nữ hài ở trong.

Bầy sói đã biết có một đại đội nhân mã đang đuổi tới, tựa hồ có chút nóng nảy, càng thêm hung mãnh hướng về Thiểm tộc chiến sĩ phát khởi công kích tối hậu, Lâm Phong chỉ nhìn liếc qua lập tức ban phát mệnh lệnh: “Nhanh, tiêu diệt bầy sói!”

Lâm Trùng nhắc nhở: “Thiếu chủ nghỉ lại, Thiểm tộc chiến sĩ luôn luôn là địch nhân lớn nhất của Thiết Huyết quân đoàn chúng ta!”

“Nghĩ lại cái rắm đấ!” Lâm Phong mắng chửi: “Không lẽ ta phải nhìn bọn họ đang sống bị ác lang cắn chết sao? Chúng ta tại đấ 3000 nhân mã không lẽ lại sợ bọn họ chưa được vài chục tàn binh, lên ngựa tiêu diệt bầy sói cho ta!”

Lâm Trùng ngẫm nghĩ, bản thân 3000 nhân mã ở đấ toàn bộ đều là tinh nhuệ của Thiết Huyết quân đoàn, hơn nữa người người binh giáp ưu tốt, có cho Thiểm tộc chiến sĩ cùng một số lượng cũng không phải đối thủ, không khỏi thầm mắng bản thân ngu xuẩn, vội vàng đáp lại một tiếng, một lời hạ lệnh, 3000 Thiết Huyết thân vệ giống như là một cỗ long quyển phong bàn (lốc xoáy) quét về hướng bầy sói.

Bầy sói đã sớm phát hiện bộ đội đột nhiên xuất hiện này, các con ác lang khác sát khí đỏ mắt, nhưng con lang vương đó thời khắc này lại bảo trì cảnh giác cao độ, thấy đấ rõ ràng rất không tốt rước lấy kị binh để nhảy vào, lập tức hạ lệnh bầy sói bỏ qua Thiểm tộc chiến sĩ rút về.

“Mặt trời ơi, những con dã lang này sao lại thông minh như thế, không phải chỉ có ma thú cấp cao mới có trí tuệ sao? Làm sao mà những ác lang trên thảo nguyên này cũng có trí tuệ cao như vậy?” Mắt thấy bầy sói tản ra bỏ trốn, Lâm Phong không khỏi tức giận mở miệng chửi to.

Vệ binh giải thích: “Những bầy sói này sở dĩ lựa chọn bỏ qua là bởi bản năng sinh tồn của bọn chúng tại thảo nguyên, khí hậu trên thảo nguyên ác liệt, hơn nữa hung hiểm khó phòng, mỗi một loại dã thú sinh hoạt trên đại thảo nguyên đều có bản năng sinh tồn của bọn chúng!”

Lâm Phong đoán ra, những dã lang này trước đấ đi săn khăng định bị bao vây qua, vì thế mới sau khi chạm trán một đại đội binh mã bản năng ý thức xuất ra chọn lựa triệt thoái.

Lâm Phong thấy bầy sói đào tẩu, tuyệt không hạ lệnh đuổi theo, mà dẫn binh tướng bao vây thành vòng tròn 30 danh tộc chiến sĩ còn lại.

Lâm Phong đánh ngựa tiến tới, hét lên: “Tất cả tránh ra, một lũ các người đủ chết gia hỏa, vây quanh người ta làm gì? Xem kịch à? Tất cả lần qua một bên!”

Khải Lâm Na với Toa Nị La chừng từng người qua huyết tinh, vội vàng né ra xa.

Bọn thân binh vội vã mở ra một con đường, Lâm Phong cười một con thuyền chũm chiến mã cũng tính là thần tuần chạy lên trước, nhìn đi nhìn lại hơn 30 Thiểm tộc chiến sĩ, vừa muốn hét hỏi kẻ đứng đầu đầu, một tiểu tử tối đa không quá 17 tuổi, thể hình thập phần khỏe mạnh thúc ngựa tiến tới, phóng người xuống ngựa hướng về Lâm Phong lớn tiếng nói: “Đa tạ các vị dũng cảm cứu lấy bọn ta, ta tên gọi là A Lỗ Thai, chúng ta dũng sĩ của Hồ Lan bộ lạc sẽ vĩnh viễn ghi nhớ đại ân của các vị!”

14. Chương 14: Giải Đáo Bảo Liều

A Lỗ Thai xấu hổ gãi gãi đầu nói: “Ta xác thực chưa đọc qua sách!”

Một tiếng cười rống rõ ràng!

“Ha ha!” Lâm Phong liền hỏi: “Các ngươi là người thế nào vậy, làm sao mà lại tới đây thế, không lẽ không sợ ta bắt các người sao?”

“Ta là đại vương tử của Hồ Lan bộ lạc!” A Lỗ Thai lớn tiếng đáp lại: “Mạng của chúng ta là do người cứu, cho dù người muốn bắt chúng ta quay về, dũng sĩ của Thiểm tộc chúng ta cũng không thể phản kháng!”

“Hảo hán tử!” Lâm Phong khen ngợi một câu, bất quá thấy hắn là một nhóc con rậm thúi mới 13 tuổi ở đây tùy tiện nói ra cảm xúc, tất cả mọi người đều trợn con mắt ra, bản thân nỗ lực nhịn cơn thôi thúc muốn cười lên.

Lâm Phong chỉ xuống tiểu cô nương sau lưng A Lỗ Thai vào khoảng 10 tuổi hỏi: “Tiểu cô nương này là ai thế?”

“Đây là muội muội ta Hồ Lan Na!” A Lỗ Thai kiêu ngạo đáp: “Hồ Lan Na là nữ thần thiện lương nhất của Thiểm tộc chúng ta, nữ thần chiến tranh cũng phù hộ muội ấy!”

“Kháo!” Lâm Phong kinh ngạc nói: “Cũng là công chúa, thế này phát tài rồi!”

Tiểu cô nương từ sau lưng ca ca nàng thò đầu ra dò xét, tò mò nhìn đại đội nhân mã này của Lâm Phong, ngây thơ nói: “Các huynh đều là người tốt, đa tạ huynh đã cứu bọn muội!”

Lâm Phong cẩn thận xem xét, tiểu cô nương mặc một bộ bạch hồ bì cừu y màu trắng tinh tể, rất là lí thú, da thịt mềm mại trắng trẻo như sữa bò, bộ tóc nâu dài, mũi tròn tinh tể, con ngươi xanh lam sâu thẳm, trong con mắt to tràn đầy hiếu kỳ, một tiểu thiên sứ khả ái giống như tiểu Toa Lị Na.

Lâm Phong lật người nhảy xuống ngựa, đi tới cười ha hả nói: “Muội làm sao biết bọn huynh là người tốt, như quả ta là kẻ bắt lương thì sao?”

Lâm Đại và vài tên vội vàng theo sát phía sau, đề phòng có biến, nếu như vị gia chủ tương lai của Lâm gia này thiếu đi nửa sợi lông, coi như bọn chúng không thể không kiếm khối đầu hủ tự đánh chết.

Vài chục Thiểm tộc chiến sĩ khi thấy to con mắt ra, nhìn nhau, cái đầu bọn chúng lúc ấy đơn giản căn bản không thể hiểu được, vì sao lại có người tự xưng bản thân là kẻ phóng túng vô lại.

“Muội biết huynh không phải người xấu!” Hồ Lan Na đưa mắt nhìn ca ca, lại quay sang nhìn Lâm Phong, vừa muốn nói gì đấy, Lâm Phong đã chú mắt nhìn thẳng vào khối ngọc phù trong suốt trên cổ nàng ta lầm rầm nói: “Kì quái, không lẽ thế giới này cũng có người tu tiên sao?”

Hồ Lan Na ngạc nhiên hỏi: “Tiểu ca ca huynh sao rồi?”

Lâm Phong giật mình tỉnh lại, chỉ vào ngọc phù trên cổ nàng ta hỏi: “Tiểu muội muội, khối ngọc phù này của muội có thể để ta xem qua không?”

Tất cả mọi người đều choáng, tức thời bỏ ngựa (?)!

Tiểu cô nương nhìn ca ca mình, vội vàng cưỡi xuống đưa cho Lâm Phong nói: “Huynh là người tốt, mẫu thân có nói khối ngọc phù này phải tặng cho người đối xử tốt với muội, huynh đã cứu bọn muội, muội cho huynh đó!”

A Lỗ Thai phì phò cả nửa ngày trời cũng không địch được nửa cái, mắt bò kích thước bằng cái chuông đồng hiểm độc chòng chọc nhìn ngọc phù trong tay Lâm Phong.

Lâm Phong trong lòng thực sự là một trận rối loạn, hắn vừa đột nhiên phát hiện trên khối ngọc phù này không ngờ có một cỗ linh lực cực đại ba động (dao động), linh lực cực đại bên trong tức thì hấp dẫn toàn bộ tâm thần hắn, đầu ra có nhân rồi để ý tới các chuyện khác, hai ba câu rồi đuổi cổ A Lỗ Thai.

Vội vã quay về Bồ Đạt Luân thành bảo, Lâm Phong tự nhốt mình trong phòng, cẩn thận nghiên cứu khối ngọc phù đó.

Những người khác mù mờ cả đầu, không biết phát sinh chuyện gì, thực sự cũng không dám hỏi nhiều.

“Kì quái thật, thế nào mà lại có nguyên lực ba động mạnh thế này!” Lâm Phong lật qua lật lại xem xét khối ngọc phù không biết làm ra thành tử cái gì này, phóng xuất một tia chân nguyên dò xét, đột nhiên một đạo quang mang trong mờ lóe qua, trong thư phòng đầu ra bóng của Lâm Phong.

Trải qua 3 ngày, Khải Lâm Na thực sự không thể ngồi yên được nữa, vừa hay Lâm Kiến Đường có chuyện quan trọng cần gặp Lâm Phong, bởi vậy tới đây kiểm tra, kết quả khiến nàng ta giật mình, bởi vì không thấy Lâm Phong đâu.

Điều này rất thú vị, gia chủ tương lai của Lâm gia đột nhiên thần bí thất tung, độ dư chấn của tin tức này có thể so sánh không kém với việc quốc vương của vương quốc nào cùng tiểu thiếp đại thần vụng trộm bị lộ ra bởi người đưa tin tới trong nửa phút.

Bồ Đạt Luân bảo lần đầu tiên tiến hành phong tỏa bên trong, Lâm Khiếu Đường bình thường ổn định như Thái Sơn lần này cũng như kiến trên chảo nóng đứng ngồi không yên, sắc mặt tái xanh chỉ một vệ binh mắng chửi: “Phế vật vô dụng, ta để các ngươi theo thiếu chủ, ngươi về tốt, không ngờ lại để thiếu chủ thất tung dưới mí mắt, sao ngươi còn không đi chết đi!”

Vệ binh không dám đáp lại, trong lòng cũng cảm thấy bản thân thực sự nên chết, nguyên nhân rất đơn giản, hắn cũng Lâm gia đích hệ tử đệ.

Tiểu Toa Lị Na lo âu khóc òa suốt.

Khải Lâm Na lòng cũng như lửa đốt.

Trong mọi trường hợp mọi người có quan hệ cùng Lâm Phong có quan hệ đều nóng nảy giống như con nhặng không đầu bay lộn xộn khắp nơi.

Nói phân làm hai, mỗi nhánh đều nêu!

Lâm Phong hiện tại đang ở trong một thế giới kì dị.

Đây là một tiểu sơn cốc, bên trong sơn cốc cây xanh rợp bóng, hoa cỏ rất nhiều, y như một phần của tiên gia thịnh cảnh, đáy cốc có một tiểu trì phương viên vài chục trượng, nước hồ trong suốt thấy đáy, có thể trong thấy rõ vài loại cá đang tung tăng bơi lội trong đấy, hai bên đều có một tiên thảo nguyên, bên trong linh khí kết tụ dày đặc cùng các loại thảo dược, một chiếc cầu trong suốt nổi thẳng tới phía trước một tòa động phủ.

Trên trời là một nền xanh sẫm, từng cụm từng cụm mây trắng trôi qua.

Nếu như ra khỏi sơn cốc có thể nhìn được, xung quanh bốn bề là một mảng trắng mênh mông, đôi mắt không thấy bờ, chỉ có trong sơn cốc nhìn lên thì mới có thể được một mảng sắc trời đó.

Trong động phủ thô sơ phi thường, chỉ có đặt một thạch kỉ cùng một thạch sàng, trên mặt thạch kỉ có đặt một tiểu tháp kim sắc bảy tầng, ước độ cao một thước, còn có một hồ lô kim sắc cùng một khối ngọc phù, khối ngọc phù này với khối ngọc phù Lâm Phong có được từ Hồ Lan Na hình dáng tương đồng không khác.

Sau đó Lâm Phong lại ngồi trên thạch sàng hưng phấn cầm lấy chơi đùa với cái kim tháp đó.

Vừa mới bị một trận pháp phá khai không gian đưa tới nơi đây, Lâm Phong đã thu được một đoạn bí mật.

Cái mảng trời đất kì dị này là do một tên khốn kiếp gọi là Thanh Vân lão đạo tạo ra.

Thanh Vân lão đạo? Không sai, cái lão đạo này cùng Lâm Phong đến từ một thế giới giống nhau, bắt quá hiện tại đã lên rồi.

Thanh Vân lão đạo một vạn năm trước tới được Thần Tang đại lục, chỉ bắt quá, cái lão đạo này vận khí không có tốt như Lâm Phong, vừa tới đã bị người người truy sát, cuối cùng dẫn đến thượng cổ Chúng thần đại chiến.

Vì thế đó được lịch sử đề cập tới như đệ nhất đại chiến của Thần Tang lục, cũng là một trận đại chiến không tiền tuyệt hậu.

Văn truyện có liên quan tới Chúng thần đại chiến Lâm Phong ít nhiều cũng đã từng nghe qua một ít, bắt quá đều là truyện không không gì khảo chứng, căn cứ ký ức còn sót của Thanh Vân lão đạo lưu lại, Lâm Phong đã biết được bí mật của thượng cổ Chúng thần đại chiến.

Thần Tang đại lục thời kì xa xưa cường giả như rừng, Thanh Vân lão đạo lão khốn kiếp này vừa tới đã đắc tội với một nhóm người lớn, từ đấy bắt đầu bị người truy sát, lão đạo này không phải kẻ dấn dõn, đương nhiên không thể bị đánh mà không hoàn thủ, mắng chửi không trả lời, vì thế mới dẫn đến Chúng thần đại chiến.

Quên đi việc chuyển tiếp, lão đồng hương này có thể là một chánh tông thần tiên từ tiên giới chạy tới đây, không phải Lâm Phong cái loại chim cỏ này còn chưa vượt qua thiên kiếp có thể so sánh được, với cái lão đạo có nhiều ngư B (?), Lâm Phong căn bản không dám tưởng tượng.

Chỉ biết sau Chúng thần đại chiến được phát động, đương thời vì chặn Thanh Vân lão đạo có Thần tộc, Ma tộc, tinh linh, ải nhân chiến sĩ, đại địa tinh chiến sĩ, cuồng chiến sĩ, chinh chiến sĩ, cự nhân, chu nho (người lùn), thú nhân, cũng có tứ đại hoàng kim gia tộc: Cự Long gia tộc, Bất Tử Điều gia tộc, Thiên Hạc gia tộc, Kim Sí Đại Bằng gia tộc, bốn gia tộc lớn này danh tiếng không phân trước sau.

Ngoài ra, hơn một trăm vị pháp sư thánh cấp.

Ngoài ra, hơn một trăm kiếm thánh.

Ngoài ra, hai trăm thánh kị sĩ.

Ngoài ra, ba trăm Đức Lỗ Y chiến sĩ.

Nhưng thực lực các cường đại chủng tộc khác vượt quá thánh cấp hàng vạn lần, bé con yêu quý của ta! Lâm Phong gần như không bị dọa sợ gì cả.

“Trời ơi, Thanh Vân cái lão đạo ngư B (?) này, không then là từ tiên giới chạy ra!” Lâm Phong nuốt mạnh nước dãi, khoan, bị trên ngàn vạn chủng tộc liên quân vây công, Lâm Phong thực sự sợ hãi.

Tiếp tục xuống dưới.

Văn minh ma pháp thời kì viễn cổ đạt được dạng trình độ nào hiện tại căn bản không thể khảo chứng, như quả dựa theo kích thước so sánh, văn minh ma pháp thời kì viễn cổ trên Thần Tang đại lục cũng bị thế này.

So sánh các chủng tộc cường đại thời kì viễn cổ hiện tại đã xóa mờ khỏi lịch sử, đại địa tinh chiến sĩ thời đó có thể điều khiển ma đạo đại pháo chiến đấu.

Trường hợp cuồng chiến sĩ, cuồng chiến sĩ vây công Thanh Vân lão đạo bên trong tối thiểu đạt được thực lực thánh cấp cũng 1 vạn .

Trường hợp Tinh linh đế quốc chủ thể đại lục đương thời, pháp sư đạt được thực lực thánh cấp cũng có chỉ ít 5 vạn. Trời!

Trường hợp hời (tro) ải nhân chiến sĩ, vũ khí bọn họ nói như hiện tại tuyệt đối là thần khí.

Trường hợp tứ đại hoàng kim gia tộc, các tự phái xuất ra hơn vạn cường giả tham chiến.

Thực sự là cuộc tranh đấu lớn lao, Lâm Phong ve cằm (!)!

Bắt quá, càng khiến Lâm Phong lắc đầu, Thanh Vân lão đạo tên biến thái đó không ngờ chỉ một kiếm đã chém trên vạn đầu cự long.

Một cái pháp thuật Ngũ Lô Oanh cũng làm tối thiểu 2 vạn pháp sư thánh cấp.

Không dám tưởng tượng, đơn giản không dám tưởng tượng!

Điều nhân 16 cánh dài tối thiểu bị cái lão đạo đó giết trên vạn người, đây so với thần tộc cường giả thánh cấp có phần cường hãn hơn a, Lâm Phong choáng váng.

Trên ngàn vạn liên quân bị lão đạo đó một mình tiêu diệt 10 phần hết 8 9 rồi, cuối cùng, lực khí lão đạo đó cũng dùng hết, bất quá vở kịch hay cũng không có kết quả, khi thắng lợi của chủng tộc liên quân đang trong tầm tay, cái lão biến thái đó không ngờ lại dẫn phát địa hỏa chi tinh, biến chiến trường thành một mảng biển lửa, tàn dư của chủng tộc liên quân toàn bộ bị thiêu sống tới chết.

Cái lão đạo này cũng tuyệt, đơn giản một là không làm, hai là không bỏ, các nguyên linh của chủng tộc liên quân bị thiêu chết toàn bộ bị phong ấn trong Thất bảo linh lung tháp, sau đấy tạo ra cái mảng dị không gian thế giới này.

Nhưng Hỏa diễm sâm lâm một trong tam đại cấm địa của đại lục hiện tại, cũng chính là chiến trường thời kì viễn cổ.

“Ta kháo (!)! Lần này phát rồi!” Sau khi tiếp thu toàn bộ đoạn bí văn, Lâm Phong lập tức nhảy lên điểm qua rõ ràng di bảo Thanh Vân lão đạo lưu lại cho hắn, cái lão khốn kiếp này chắc là thân thích của Thái Thượng Lão Quân a, bảo bối lưu lại có thể sai sao?

Chưa nhìn kĩ, mới lướt qua đã hoảng sợ nhảy lên.

Trời, cái hồ lô kim sắc đó có thể là một bảo bối phi thường ngưu B (!), dựa theo lời của Thanh Vân lão đạo, cái thứ khốn kiếp đó là vô thượng pháp bảo có thể làm lại nhục thân, còn có Thất bảo linh lung tháp, hiển nhiên cũng là thứ tốt, Lâm Phong cười méo miệng.

Hai tiên thảo viên ngoài cửa là cái gì vậy? Oh! Phật tổ độ trì, không ngờ là Thanh Vân lão đạo cái tên khốn đó trên tiên giới làm đạo tặc trộm lấy hạt giống nằm rải rác của một đồng to tiên quả gì đấy mang xuống từ lâu, tuy đều là đồ thứ phẩm, nhưng, đối với Lâm Phong cái con chim cổ chưa thành tiên này lại nói chúng có thể đều là bảo bối.

Lâm Phong hạnh phúc choáng vì sướng, hai mắt phát sáng chăm chú nhìn một gốc tử thụ chỉ cao thước, trên cái cây nhỏ đó kết quả màu đỏ thẫm kích thước bằng trái trứng gà đã chín mọng, đang tỏa hương dễ chịu ngào ngạt, loại chu quả này Lâm Phong trước đây cũng có nghe nói, chỉ là nhân gian tịnh không thấy nhiều, nhưng tiên giới thì có rất nhiều, Lâm Phong đơn giản chỉ là hạnh phúc chết đi được!

15. Chương 15: Xích Diễm Yêu Vương

Những nguyên linh của chủng tộc liên quân này bị Thanh Vân lão đạo phong ấn có trên trăm vạn, cả bọn nhục thân bị diệt, toàn bộ đều tồn tại dưới hình thức vong linh, dựa theo cách nói của phương pháp lí giải của Lâm Phong thì là quỷ.

Vong linh của thế giới này là việc thế nào Lâm Phong chưa nghiên cứu qua, bất quá hắn cũng rõ vong linh bị Thanh Vân lão đạo phong ấn trên vạn năm rất không lịch sự, lại nói một vạn năm đối với bất kì ai đều là một khoảng thời gian dài không thể so sánh, các vong linh này bị phong ấn lâu trên vạn năm, bọn chúng tích nén oán khí như quả bạo phát tuyệt đối sẽ mãnh liệt hơn hỏa sơn bộc phát.

Bất quá Lâm Phong không lo lắng về chuyện này, cái bọn khốn kiếp này bị Thất bảo linh lung tháp phong ấn, dù có tính chuyện bằng trời, bên trong Thất bảo linh lung tháp bọn chúng chỉ là dê con đợi làm thịt, bên trong này giống như một không gian cấm ma vô biên vô tế, để cho bọn vong linh này phiêu lưu lâu trên vạn năm đến sau cùng một chút ý niệm bên trong cũng mất đi hổng hết không còn gì cả.

Xuất phát từ sự tò mò, Lâm Phong lẳng lặng đi tới, núp mình vào trong góc tường len lén quan sát lũ vong linh trông như cô hồn dã quỷ này phiêu đảng khắp mọi hướng, khoan, phát rồi, Lâm Phong cao hứng nhảy lên.

Lâm Phong vui sướng ngạc nhiên phát hiện ra, lũ vong linh này tất cả đều có tinh thần lực cường đại, như quả toàn bộ thu lấy các tinh thần lực này sử dụng cho bản thân, sau này luyện hóa tuyệt đối có thể nhanh chóng luyện thành bát bảo kim thân, ở cái thế giới ma pháp này, tinh thần lực chỉ có công dụng đối với ma pháp sư, kích thước của tinh thần lực trực tiếp ảnh hưởng tới tốc độ ma pháp sư phóng xuất ma pháp cùng với một số nhân tố trọng yếu khác.

Theo ý kiến chủ quan, tinh thần lực đều là do trời sinh, sau này không cách chi tu luyện được, vì thế mới nói có thiên tài ma pháp, tinh thần lực rất cao, ma pháp tạo chỉ cũng rất mạnh, đương nhiên, đây cũng chỉ là một trong rất nhiều nhân tố quyết định thiên tài pháp sư.

Lâm Phong tiếp tục suy nghĩ trong đau khổ, như thế nào đây mới có thể nhanh chóng luyện thành bát bảo kim thân đây, biện pháp trực tiếp nhất tự nhiên là rút lấy tinh thần lực trên thân vong linh, nhân vì chỉ có người sau khi chết biến thành vong linh, tinh thần lực mới có thể chuyển hóa làm vật trạng, nhưng là, vong linh có cường đại hay không cũng trực tiếp quyết định độ mạnh yếu của tinh thần lực.

Trước đây Lâm Phong cũng có lén thử nghiệm qua, tất cả đều không có tác dụng gì hết, nhưng hiện tại các vong linh cường giả của thời kì viễn cổ này khiến hắn từ trong bóng tối nhìn thấy ánh sáng, hưng phấn tay múa chân đập, đối với Thanh Vân lão đạo thực là thiên ân vạn tạ.

“Thái dương, điều nhân này của ông cũng không ngăn ta được!” Hư không vô biên vô tế bên trong, Lâm Phong chính đang đuổi theo điều nhân có 16 đôi cánh dài kinh hoàng liên tục bay trốn khắp nơi, những ngày này hắn đã bắt rất nhiều vong linh cường đại luyện hóa, sau đó hấp thụ tinh thần lực cường đại của bọn chúng Bát bảo kim thân đã sơ bộ ngưng tụ thành công.

Điều nhân có 16 đôi cánh dài này với các vong linh hắn trước đây so ra có phần cường đại hơn, như quả không phải bên trong Thất bảo linh lung tháp, những tên khốn kiếp này chỉ cần dùng một đầu ngón út cũng có thể diệt hắn rồi, nhưng hiện tại bất kể thế nào phần số chỉ là có thể để hắn chặt chém.

Cách sử dụng của Thất bảo linh lung tháp Lâm Phong đương nhiên biết, có thể nói ở trong này hắn chính là trời, những vong linh bị phong ấn này không tên không bớt chính là nô lệ, chỉ cần hắn thích, là có thể xóa sổ tất cả lũ vong linh này, nhưng Lâm Phong hiển nhiên không thể đem bọn chúng ra toàn bộ tiêu diệt.

Sau một khắc, Lâm Phong đã xuất hiện trước người điều nhân 16 đôi cánh dài đó, tàn nhẫn chửi ra một câu: “Thái dương điều nhân nguời!” Vươn tay chụp lấy nữ thiên sứ đó, kim quang lóe lên, trên đỉnh đầu một pho kim thân kích thước tương đồng hắn hiện ra, tức thì kim quang vạn trượng.

Kim thân đó có bốn đầu tám tay, trong mỗi tám tay đó đều cầm một vật, gộp lại tính ra có kiếm, phiến, ấn, phù, kính, chung, linh, tác (dây tơ) đều là đạo gia hàng ma bát bảo, chính là Thái cực huyền công dùng vô thượng tinh thần lực ngưng tụ thành bát bảo kim thân, cộng lại chia ra cửu tầng, Lâm Phong hiện tại mới vừa ngưng tụ xuất ra kim thân, miễn cưỡng chỉ có thể tính là đệ nhị tầng mà thôi, hơn nữa cũng chỉ cỡ bằng kích thước bốn thế.

Đỉnh đầu kim thân vọt ra một chùm kim quang, hóa làm một thái cực đồ án, thu lấy điều nhân đó, chỉ thấy điều nhân đó ở trong kim quang hóa làm hai cổ khí thể một trắng một xanh, thanh khí bốc lên, thoát ra phía sau thái cực đồ án tiêu tán giữa hư không, bạch khí lắng xuống, toàn bộ bị hút vào bên trong kim thân luyện hóa, kim thân lập tức lớn ra không ít.

Bạch khí chính là tinh thần lực của điều nhân đó, cũng thực sự là cường đại, cái này không phải sao? Tinh thần lực của điều nhân đó đủ cho sau khi luyện hóa kim thân lớn lên một thành, hiệu quả rõ ràng so với các con chim cổ khác bắt trước đây tốt hơn nhiều.

Nếm được vị ngọt đầu Lâm Phong lập tức thay đổi mục tiêu truy bắt, chuyên môn chọn các con quỷ xấu số thực lực cường hoành lại luyện hóa, sau khi hấp thụ tinh thần lực của hơn 30 điều nhân 16 cánh cùng hơn 50 đại ma vương của ma tộc, kim thân đã lớn lên đủ trên mức 9m, Lâm Phong lúc này mới mãn ý thu công.

Trong tiên thảo viên toàn là thảo dược trân quý, trong đó trân quý nhất đương nhiên là gốc tử sắc tiểu thực chỉ cao một thước, trên đó kết được 13 trái chu quả đã chín tới khiến Lâm Phong thực sự muốn chảy nước dãi.

13 trái chu quả này toàn bộ hái xuống bỏ vào trong hồ lô, Lâm Phong bàn tọa trên thạch sàn, một lần nuốt hết 3 trái chu quả, vận công điều tức.

Không lâu sau, trên đỉnh đầu Lâm Phong thoát ra tử, thanh, bạch tam sắc khí thể, không ngừng cuộn lấy quay tròn, chính là tam hoa tụ đỉnh của đạo gia.

Bất bảo kim thân tuy cường hoành, nhưng chỉ là một cỗ thân xác, không có pháp lực, vì thế mới phải trọng luyện nguyên thần, vừa hay có thể mượn chu quả nhất cử đột phá. Như quả không phải bị bọn Côn Luân tạp mao phá hết nguyên thần, hẳn cũng không phải khốn khổ thế này, hiện tại tất cả chỉ có thể luyện lại từ đầu.

Nhưng cũng tốt 13 trái chu quả tuy ở tiên giới rất tầm thường, nhưng đối với một con chim cỏ còn chưa có vượt qua thiên kiếp lại nói thì đó là cực phẩm lương dược tiên quả, công hiệu rất lớn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chỉ thấy năm cỗ khí lưu trùng xuất, bắt đầu dung hợp với tam hoa, tựa hồ lâu như là một thể kị, sau khi tam hoa cùng ngũ khí dung hợp biến thành lại một Lâm Phong, chính là pháp lực toàn thân hóa thành bốn mệnh nguyên thần, đỉnh đầu Lâm Phong phát ra một cỗ thanh sắc thái thanh huyền quang, nguyên thần đang bàn tọa bên trên.

Không ngờ đạt được luyện thần trung kỳ, chỉ cần lại vượt qua luyện thần hậu kỳ, thì có thể độ thiên kiếp, chỉ cần độ quá cửu trọng thiên kiếp, là tán tiên chi thể, vạn thọ vô cương.

Bất quá bên ngoài Lâm Phong hiện tại tu luyện tòa bất bảo kim thân này bốn lai là bất tử chi thân, nhìn lại cũng là Thái thanh huyền công lợi hại.

Lại đảo qua một lượt, kì trân dị quả trong tiên thảo viên toàn bộ chứa trong hồ lô thì có thể mang theo, Lâm Phong lúc này mới mãn ý đập vụn khối ngọc phù đó, che lại thanh quang tỏa ra, không chỉ Lâm Phong biến mất, mảnh thiên địa này cũng theo đó tiêu thất, bốn bề xích hồng sắc hỏa diễm rơi vào mắt, Lâm Phong xuất hiện tại Hỏa diễm sâm lâm.

“Dừng! Thế nào lại đưa ta tới đây!” Lâm Phong giận dữ chửi một tiếng.

Hỏa diễm sâm lâm này là địa hỏa chi tinh hóa thành, Hỏa diễm sâm lâm đúng là danh phù kì thật, trừ hỏa hệ ma thú do hỏa linh sở hóa tồn tại ở đây ra hiện tại người vật tuyệt không thể vào.

Hắc bạch nhị khí vọt ra trên đỉnh đầu, xích hồng sắc hỏa diễm xung quanh lập tức thoái lui.

Lâm Phong luôn miệng kêu lên, “Thái cực đồ cũng có công năng tị hỏa, không sai a! Không sai!”

“Oa, xích diễm yêu vương!” Quay đầu nhìn qua, Lâm Phong lập tức sợ đến nhảy lên, trong xích hồng sắc hỏa diễm, một tên nhóc rầm thúì toàn thân bao bọc ở trong hồng sắc hỏa diễm mất lộ hung quang trừng mắt nhìn hắn, Lâm Phong nhận ra được tên khốn kiếp này, theo lời đồn ma thú xích diễm yêu vương thượng vị cấp 9 sinh sống ở trong Hỏa diễm sâm lâm.

Xích diễm yêu vương đó với Lâm Phong kích thích không khác nhau nhiều, toàn thân trên dưới cháy bùng một ngọn lửa màu đỏ tối, lơ lửng treo giữa không trung, tuy đầy mặt hung tàn, nhưng có chút sợ hãi hắc bạch nhị khí thái cực đồ phát ra.

“Thái dương, sao mạng của ta lại tốt đến thế này, vừa mới ra đường đã gặp được xích diễm yêu vương thượng vị cấp 9!” Lâm Phong vui muốn điên lên vậy, nếu là trước đây khẳng định sẽ kêu to một tiếng: “Mạng ta xong rồi!” Nhưng là hiện tại, chỉ xích diễm yêu vương này không nghi ngờ gì chính là một lễ vật to lớn tặng cho hắn.

Như quả dựa theo giá cả thị trường cân đo mà nói, một con ma thú cấp 7 thôi tha nhất đáng giá tối thiểu cũng 100 vạn kim tệ, hơn nữa cũng là cung bất ứng cầu, ma thú cấp 8 đã là vô giá, ma thú cấp 9 có thể đáng giá bao nhiêu kim tệ, Lâm Phong cũng không rõ.

Hơn nữa ma thú sinh hoạt ở trong Hỏa diễm sâm lâm so ra có chút đặc thù, bởi vì tất cả những ma thú này đều ở trong địa hỏa chi tinh hỏa hệ ma pháp nguyên tố mà hóa ra, đừng nhìn con xích diễm yêu vương này không có vuốt to như các con ma thú cấp 9 khác, nhưng nếu đem nó ra làm thịt đem bán lấy tiền, tuyệt đối so với các con ma thú cấp 9 khác đáng giá hơn nhiều.

Còn có một nguyên nhân khác nữa, đây là Hỏa diễm sâm lâm người thúc tuyệt đối không thể xâm nhập, trong lịch sử đại lục cũng có một nhân vật siêu ngu dẫn xông vào Hỏa diễm sâm lâm 50m bắt được một con ma thú cấp thấp nhất, hơn nữa còn là mặc thần khí bằng phong khải giáp, và sau khi đi ra đã thụ trọng thương, có thể thấy Hỏa diễm sâm lâm này lệ hại ra sao.

Ngoại vi Hỏa diễm sâm lâm toàn là các ma thú cấp thấp sinh sống, ma thú cấp cao chân chính đều là sinh hoạt sâu trong Sâm lâm, tính là có thần khí bằng phong khải giáp, vị kiếm thánh đó cũng thụ trọng thương, đừng nói tới ai có thể săn giết được xích diễm yêu vương.

Biện pháp duy nhất là ôm cây đợi thỏ, thỉnh thoảng xích diễm yêu vương chạy ra khỏi Sâm lâm để thư giãn, mới có cơ hội săn giết nó.

Bất quả, muốn săn giết ma thú cấp 9, cái giá phải trả khẳng định thảm trọng.

“Nhân loại thấp hèn, vì sao ngươi lại phải tới Hỏa diễm sâm lâm!” Xích diễm yêu vương lơ lửng 3m trên không trung, lấy tư thái kẻ trên hướng về Lâm Phong hỏi. Phàm là cấp cao đều có trí tuệ tương ứng, ma thú cấp 9 càng là không có trí tuệ kém hơn nhân loại.

“Thằng nhóc rầm thối, khẩu khí lớn lắm!” Lâm Phong cười lên ha hả, dùng tay chỉ nói: “Ta là tới bắt ngươi, như quả có thể xẻ ra đi bán, khẳng định có thể bán được giá cao!”

“Nhân loại nhỏ nhoi, ngươi dựa vào đâu mà dám cuồng xuy đại khí!” Xích diễm yêu vương giận dữ rống lên 1 tiếng, há miệng phun ra một cổ thất liên ám hồng sắc hỏa diễm cháy rực về phía Lâm Phong.

Lâm Phong có thái cực đồ hộ thân, thế nào lại sợ hãi, chửi lên: “Còn chưa lần qua chịu chết sao?” Rung tay một cụm lôi quang kim sắc âm âm bắn ra.

Ma thú bình thường đều vật lí cùng ma pháp hai đường công kích, chỉ có rất ít một bộ phận không có công kích vật lí, nhưng công kích ma pháp thực sự là đáng sợ phi thường, đặc biệt là ma thú cấp 9, xích diễm yêu vương này là một điển hình, có thể nháy mắt phát ra hỏa hệ ma pháp cấp 9, dù cho là cường giả thánh cấp cũng phải đau đầu phi thường.

Lâm Phong có thái cực đồ hộ thân, tuy không sợ, nhưng phát hiện ra lôi quang kim sắc đó cũng không mang lại hiệu quả, xích diễm yêu vương đó giáo hoạt dị thường, không ngờ có thể mượn hỏa độn ẩn giấu thân hình, Lâm Phong lúc này mới nhớ ra, Hỏa diễm sâm lâm là đại bản doanh của bọn chúng, lũ khốn kiếp này là do địa hỏa chi tinh sở hóa, nếu muốn ở trong Hỏa diễm sâm lâm đối phó bọn chúng, cũng thật sự là có không ít độ khó khăn.

Bất quá cái này lại nói đối với người khác có độ khó rất lớn, thực sự khó có thể ngăn được tinh thần lực cường hoành của Lâm Phong.

Thần niệm khuếch tán, Lâm Phong phát hiện ra tên khốn đó đang đâm qua chỗ ngoài 5m sau lưng chuẩn bị đánh lén, đầu ra có thể khách khí, trở tay một chùm lôi quang phóng ra, lại đánh vào khoảng không, giận dữ cả méo miệng, khi đó dùng thần niệm khóa lấy đầu xích diễm yêu vương, pháp quyết vừa dẫn, một đạo kiếm quang tốc độ mắt thường khó thấy nhanh chóng bắn ra, tiếng gào thảm vang lên, xích diễm yêu vương đó cách người hắn khoảng 5m rơi xuống, đầu và thân đã tách lìa.

“Ngày, không ngờ đã đi lâu vậy, Khải Lâm Na và tiểu Toa Lị Na khẳng định nôn nóng chết được!” Nhanh chóng thu lấy thi thể của xích diễm yêu vương vào không gian giới chỉ, Lâm Phong lúc này mới vội vàng vàng giá khởi độn quang xác định phương hướng mau chóng bỏ đi.

Hiện tại kim thân đại thành, tu vi đã đạt luyện thần trung kỳ, từ đó có thể ngự kiếm phi hành, bất quá, Hỏa diễm sâm lâm này nằm ở cực nam nhất của đại lục, cách xa Bồ Đạt Luân bảo có đủ vài vạn dặm, khiến hắn dùng trọn cả ngày thời gian chỉ để quay về Bồ Đạt Luân bảo.

16. Chương 16 Mãi Cá Nô Đãi

Lâm Phong lúc này độn quang quay về Bồ Đạt Luân bảo, toàn thành trên dưới huyền não lật trời, thị vệ binh môn kiểm tra khắp nơi, trên mặt mỗi người đều là biểu tình khẩn trương, như là bình thời đối diện

đại địch, may là hắn kịp thời xuất hiện, mới khiến một đám người lo lắng hoảng sợ vì sự thất tung của hắn nhẹ nhõm thở ra một hơi lớn.

Tổng tiền Lâm Khiếu Đường khối mộc đầu thúc thúc đó, sau khi vào thành môn còn chưa được ngồi nóng, Khải Lâm Na không nhịn được nói liên hồi: “Người sao lại bộ dạng thế này, không tiếng không rằng mất tích năm ngày, người có biết mọi người lo lắng cho người nhiều như thế nào không, đừng quên người có thể là gia chủ tương lai của Lâm gia, nói lời như người xảy ra chuyện gì đấy ngoài ý muốn, ai có thể đảm đương trách nhiệm này chứ!”

Lâm Phong tròn tròn con mắt, muốn phản bác lại, nhưng khi thấy Khải Lâm Na vành mắt bắt đầu rơi lệ, kêu lên một tiếng ai nha, vội vàng kéo lấy ngọc thủ Khải Lâm Na ngồi ở trước giường, táo bạo nói: “Ta phát hiện nàng đã có ý thức làm dâu Lâm gia, chỉ bằng sau khi quy về chọn ngày ta rước nàng qua cửa được không?”

Khải Lâm Na ngọc diện ửng hồng, gắt nói: “Miệng lưỡi trơn nhẵn, đợi khi nào người làm được lời hứa của mình rồi hãy nói!”

“A a!” Thấy nàng ta sau cơn mưa trời lại sáng, Lâm Phong lúc này mới miễn ý đứng lên, sắc mặt không lộ gì kêu tiểu Toa Lị Na lại, trái ôm phải ấp nói: “Nói cho các nàng một bí mật, các nàng thay ta giữ bí mật, hiểu rồi chứ?”

Tiểu Toa Lị Na lập tức lạnh lợi gật mạnh đầu.

Khải Lâm Na giả như không nghe, quay đầu qua bên.

Lâm Phong cũng không để tâm, đắc ý nói: “Ta lần này là tới Hỏa diễm sâm lâm!”

“A!” Khải Lâm Na thất thanh kêu lên, quay đầu nhìn Lâm Phong, trên mặt đầy vẻ không tin.

Lâm Phong u uất hỏi: “Là không tin phải không?”

Khải Lâm Na giãn nét mặt cười nói: “Hỏa diễm sâm lâm cách đây có vài vạn dặm đường, tính là một cự long bay tới nơi này cũng mất 2 ngày thời gian, như quả người có thể đưa ra chứng cứ ta mới tin người!”

Lâm Phong nhìn qua Toa Lị Na hỏi: “Muội thì sao?”

Tiểu Toa Lị Na không hiểu gì hỏi: “Công tử, Hỏa diễm sâm lâm là chỗ gì vậy, làm sao mà muội chưa nghe qua a!”

Lâm Phong vỗ lên đầu nàng ta, hướng về Khải Lâm Na nói: “Như quả có thể xuất ra chứng cứ, nàng tới nay phải không mặc gì hết để ta nàng ngủ!”

Khải Lâm Na vô cùng xấu hổ, hai tai nàng đều đỏ rực lên, trong miệng nói nhanh hai chữ: “Hạ lưu!”

Lâm Phong đắc ý hỏi: “Thế nào, dám cá hay không nào?”

Khải Lâm Na đơn giản ngả đầu ra sau.

“Không nói gì là nàng đồng ý rồi đấy!” Lâm Phong xác nhận lại lần nữa, lúc này mới đứng lên phóng xuất thi thể của xích diễm yêu vương đó ra.

“A! Đây là xích diễm yêu vương!” Khải Lâm Na bác học đa tài, vừa nhìn là đã nhận ra, không khỏi giật mình kêu lên một tiếng, hai con ngươi tức thì tròn tròn.

Toa Lị Na hoảng sợ chui ra sau lưng Lâm Phong, nắm chặt lấy góc áo Lâm Phong.

Lâm Phong đưa mắt nhìn Khải Lâm Na, đắc ý nói: “Thế nào, ta không phải lúc nào cũng lừa người phải không, xích diễm yêu vương này là ta ở trong Hỏa diễm sâm lâm giết được, chứng cứ này đủ rồi chứ? Đã đồng ý rồi, không được nói lại, tới nay nàng cùng ta ngủ lửa thế, không cho mặc một món y phục nào!”

Khải Lâm Na ngọc diện ửng hồng, nhẹ nhàng gắt, dùng ánh mắt như nhìn thấy quái vật trở mắt nhìn Lâm Phong hỏi: “Xích diễm yêu vương là ma thú thượng vị cấp 9, trước không nói muốn ở trong Hỏa diễm sâm lâm kíc sát nó dù có là cường giả thánh cấp cũng không có khả năng làm được, huống hồ Hỏa diễm sâm lâm không có khả năng cho người đi vào, người là làm thế nào xâm nhập vô được vậy?”

Lâm Phong cười ha hả nói: “Việc này tạm thời nàng đừng hỏi vội, nàng chỉ nên biết phu quân nàng ta đây rất là lệ hại, xích diễm yêu vương này linh kiện tuy ít, nhưng thực sự cả người rất có giá, trừ qua khỏi ma tinh trong đầu nó, các linh kiện khác đều là nguyên liệu ma pháp cực phẩm, đợi ta có thời gian nghiên cứu luyện kim thuật, chế tác ra vài món ma pháp trang bị cực phẩm cho các nàng!”

Khải Lâm Na không nói gì, trong lòng nhận rõ Lâm Phong tên nhóc con rắm thú này lại cuồng xuy đại khí, luyện kim thuật có thể học dễ vậy sao?

Lâm Phong xem qua không có gì thú vị, chán chê thu lấy thi thể xích diễm yêu vương, lấy ra 2 trái chu quả phân biệt quăng tới cho Khải Lâm Na và tiểu Toa Lị Na, kêu to: “Ăn đi!”

“Thơm thật! Đây là gì vậy?” Khải Lâm Na không rõ bèn hỏi: “Thế nào ma ta chưa từng thấy qua loại này thế?”

Tiểu Toa Lị Na cũng không biết nhìn vào Lâm Phong.

Lâm Phong lập tức thổi ra một hơi rắm bò: “Đây là một loại linh đan diệu dược ta luyện chế ra, nàng ăn đi rồi rõ.”

Khải Lâm Na cười nhạt, mấy ngày này nàng đối với Lâm Phong đã hiểu được, tên nhóc con rắm thú này không có gì hơn là muốn biểu hiện ở trước mặt mình, cái loại thủ pháp trẻ con hạ tam lưu này sao có thể vào được pháp nhãn của nàng, bắt quả nàng với tiểu Toa Lị Na trước sau không chèn lệch mấy nuốt lấy các trái chu quả đó.

“A!” Chỉ cảm thấy một khối lửa chạy trong bụng, Khải Lâm Na và Toa Lị Na đồng thời kinh hoàng kêu lên một tiếng sầm tối mặt ngã ra sau.

“Nói nàng dám khinh thường ta!” Lâm Phong đắc ý cười lên, bế lấy Khải Lâm Na và Toa Lị Na ngồi lên trên giường, sau đó vỗ lên đỉnh đầu hai nữ nhân, vận động thay bọn họ hóa giải được lực.

Khi Khải Lâm Na tỉnh lại, lúc này khiến nàng thật xấu hổ hận không thể chui được xuống gầm giường.

Bạn muốn biết tại sao ư?

Lâm Phong tên tiểu sắc lang này không ngờ lại lột sạch Khải Lâm Na và tiểu Toa Lị Na ra một sợi tơ cũng không để lại, trái ôm phải ấp quả là xuân sắc vô biên, may là tiểu huynh đệ còn chưa lớn, nếu không Khải Lâm Na phải từ tiểu cô nương biến thành đại tẩu rồi.

Tiểu Toa Lị Na còn nhỏ, có chuyện còn chưa hiểu, nằm dài trong lòng công tử chỉ cảm thấy rất thư thái, Khải Lâm Na thực sự là trong đầu một trận choáng váng, tuy luôn bị bức ép cùng Lâm Phong chung giường, nhưng tối thiểu cũng không hoàn toàn lỏa thể, hiện tại tới rồi, bị tiểu sắc lang thừa cơ móc sạch.

Huyền não một trận, Lâm Phong một mặt chăm sóc, một mặt nói: “Ta để nàng ăn cái quả đó đấy chính là bảo bối tốt, nàng hiện tại đã nhanh chóng đạt được cảnh giới tam hoa tụ đỉnh, ta sẽ dạy lại nàng một bộ kiếm pháp, nàng sẽ là võ ma song tu, lại thêm cái cây long cốt trượng thứ cấp ta tặng nàng, sợ rằng lão phụ thân ta cũng không nhất định có thể thắng được nàng!”

Khải Lâm Na vừa thẹn vừa giận, cố chịu đựng cổ cảm giác ô ma(?) dị dạng đó, không tin hỏi lại: “Người không lừa ta đấy chứ?” Nàng không rõ tam hoa tụ đỉnh là cái gì, chỉ nhớ Lâm Phong dạy nàng đấu khí có thể thường trú thanh xuân.

Lâm Phong duỗi tay xuống dưới quần lấy, thâm hiểm nói: “Sau này còn dám xem thường ta, coi ta có trị nàng đủ không!”

Khải Lâm Na sợ hãi kêu lên một tiếng, hai vành tai xấu hổ đỏ rực lên.

Lâm Phong mở bàn tay nhỏ chính đang chơi đùa với của tiểu huynh đệ hấn, lại đắc ý nói: “Vừa hay làm thịt được một con xích diễm yêu vương, ta lại dùng khối hàn thiết tinh hồn tể luyện một cực phẩm tiên kiếm cho nàng, gắn lên trên khối ma tinh của xích diễm yêu vương, lại ở trên đó phong ấn một kiếm linh cường đại, khẳng định so với thần khí còn lợi hại hơn, thêm vào long cốt trượng, nàng có 2 dạng trang bị đỉnh cấp này, gần như thực lực kiếm thần cũng không phải đối thủ của nàng!”

Khải Lâm Na kinh ngạc kêu lên: “Không lạ như vậy chứ?”

“Sau này nàng sẽ biết!” Lâm Phong lại mở bàn tay nhỏ lần nữa chỉ là không thể dễ dàng phân ra, quay người sang cầu lấy cái má hồng hào của Toa Lị Na, hỏi: “Tiểu đề tử, muội đang làm gì thế?”

Gương mặt nhỏ của Toa Lị Na đỏ lên rúc đầu vào trong chăn.

Khả Lâm Na sắc mặt đỏ hồng, thu hết can đảm cố gắng néo vào đùi Lâm Phong rầm thối, Lâm Phong đau đớn kêu to một tiếng, theo tính phản xạ điều kiện phóng ra khỏi chăn.

Buổi sáng ngày thứ hai, Lâm Phong đang say giấc nồng, bị một trận tiếng rống giận dữ với tiếng đánh nhau rầm rĩ đánh thức.

Giận dữ phi thường mặc y phục đi ra, chỉ thấy cuồng chiến sĩ Táp Lí Tây hấn thu đã thu nhận vừa bị Lâm Đại cùng Lâm Nhị đánh ngã ra đất, dùng dây trói lại.

“Thái dương, sáng tinh mơ đã quấy nhiễu giấc ngủ người khác, không phải là chán sống rồi đấy chứ!” Lâm Phong phần nộ mắng chửi: “Khối đầu to này có chuyện gì thế, tại sao đột nhiên lại cuồng hóa thế?”

Táp Lí Tây là ở trạng thái gì Lâm Phong nhìn qua là biết được, như quả không phải cuồng hóa, khối đầu to này đầu không phải bị lửa đá, làm sao có thể mới sáng sớm đã rầm rĩ làm hấn tỉnh ngủ.

Lâm Đại vội vàng đáp: “Là Táp Lí Tây tìm người so võ công, bởi thế ...”

“Khoan!” Lâm Phong cũng không phải là không minh bạch, khẳng định Táp Lí Tây đánh không qua người mới tiến nhập trạng thái cuồng hóa, không khỏi chửi bới: “Sáng sớm ăn no đầy đủ, da ngựa quá lại dây ta giúp luyện tập cho!”

Một bọn thân binh đi cùng Lâm Đại, Lâm Nhị đã oan uổng chết đi, lại không dám phản bác, chỉ ác tâm trừng mắt nhìn Táp Lí Tây.

Táp Lí Tây đi vào trạng thái cuồng hóa, căn bản lực thân bất nhận, một mặt giận dữ rống lên, một mặt vùng vẫy thoát ra, may mắn có Lâm Trùng cùng vài thân binh đè hấn lên đất, mới miễn cưỡng giữ được con bò ngu xuẩn này.

Lâm Phong đánh tay nói: “Thả hấn ra!”

Lâm Đại và Lâm Nhị hoảng sợ vô cùng: “Công tử người ...”

Lâm Phong giận dữ quát: “Cái gì mà nói nhảm nhiều vậy thế, thả hấn ra!”

Lâm Trùng muốn khuyên ngăn lần nữa, bất quá thấy sắc mặt thiếu chủ bộ dạng giống như muốn giết người, không khỏi trong lòng lạnh giá, thả Táp Lí Tây ra.

Táp Lí Tây giận dữ rống lên một tiếng, từ trong tay một thân binh cướp lấy một cây đại kiếm, chọn người để giết mà chạy lại.

“Tránh ra!” Lâm Phong hai tay xoay lại, hai bên cùng Lâm Đại cùng bọn người Lâm Trùng xoay người một trận đông ngã tây lệch, vừa kịp đón chào Táp Lí Tây phóng qua, nhắc chân đá Táp Lí Tây một cái giống như pháo đạn bay ra.

“A!” Tất cả mọi người mất ngậy ra.

“Oành!” Khối đầu Táp Lí Tây nặng có đủ 600 cân đập mạnh lên đất, trên mặt đất hung ác rung lên vài cái, Táp Lí Tây đầu văng chuyển hướng trườn bò trên đất, cố gắng lắc đầu, đứng lên lần nữa.

“Lăn!” Lâm Phong một tiếng này là dùng đạo gia hàng ma vô thượng chân ngôn quát ra, mọi người chỉ cảm thấy trong đầu oành một tiếng vang to, có người còn té ngựa (?), không khỏi hoảng sợ thất sắc.

Táp Lí Tây cũng bị hét từ trong trạng thái cuồng hóa tỉnh lại, quay đầu nhìn qua, loạng choạng ngã ra, nhưng cũng biết bản thân đã rước họa, đặc biệt xấu hổ ôm lấy đầu, rít một hơi thanh khí hướng về Lâm Phong nói: “Táp Lí Tây biết tội, công tử muốn trừng phạt thuộc hạ thế nào cũng được, chỉ cần đừng đuổi thuộc hạ thôi!”

Lâm Phong gắng sức hử hử hai tiếng, muốn chửi vài câu, nhưng thấy khối đầu to này vẻ mặt quả quyết thành thật, thế nào lại không thể nói ra, chỉ hung ác trừng mắt nhìn Tật Lí Tây vài cái, đám hỗn tạp khốn kiếp này rầm rĩ đánh thức cơn buồn ngủ của hắn toàn bộ đã rầm rĩ đi mất.

Bất quá, vấn đề cuồng hóa của Tật Lí Tây cũng cần phải giải quyết, nếu không sớm muộn gì cũng có chuyện xảy ra.

Ăn xong bữa sáng, Khố Nhĩ Sâm vội vàng vàng chạy tới giặt thanh môn ra kêu to: “Tiểu tam tử, ta vừa mới mua được một nô lệ, mau mau giúp ta xem hình dáng thế nào?” Tiếng vừa dứt, người đã xông tới.

“Thái dương, người mua nô lệ làm gì chứ?” Lâm Phong cảm rơi xuống, tên khốn này là một vương tử, ở Bỉ Mông vương quốc hẳn muốn cái gì là có cái đó, không ngờ lại chạy tới chợ nô lệ mua nô lệ, Lâm Phong đập vỡ đầu cũng nghĩ không thông cái đầu bò đàn độn to xác này rốt cuộc là làm gì nữa.

Khải Lâm Na sắc diện cũng tò mò, đưa mắt nhìn Khố Nhĩ Sâm.

Khố Nhĩ Sâm nhìn Khải Lâm Na và tiểu Toa Lị Na đang ăn ngấu nghiến, khuôn mặt lộ ra bộ dạng xấu hổ.

Khả năng là từng bị sợ đói, đừng nhìn Toa Lị Na nhỏ nhất, nhưng ăn thực sự hơn người khác nhiều, Lâm Phong thậm chí còn nghi ngờ tiểu nữ hài có phải là ngạ tử quỷ chuyển thế đầu thai.

Khải Lâm Na nhìn bộ dạng của Khố Nhĩ Sâm, cũng biết tên khốn này khẳng định không làm việc gì tốt, hiểu biết đứng lên nói: “Các người nói chuyện, ta cũng có chút việc nhỏ!” Nói xong kéo Toa Lị Na đang rầm rĩ ăn chưa no rời đi.

17. Chương 17 Đệ Nhất Bả Kiếm

“Người mua nô lệ để làm gì thế?” Lâm Phong tò mò hỏi.

Khố Nhĩ Sâm có chút xấu hổ gãi gãi đầu nói: “Ta một mình không dám tới kỹ viện, vừa rồi mới tới thị trường nô lệ mua lấy một nô lệ, người giúp ta xem hình dáng thế nào.”

“Lăn qua một bên!” Lâm Phong chửi lên, trực tiếp quét Khố Nhĩ Sâm ra khỏi cửa, hắn tuy không phải là người tốt gì, nhưng từ trong nội tâm mà nói, cũng là thập phần căm ghét loại mậu dịch nô lệ này, tuy bất luận thế giới cũng đều là thực lực nói chuyện, nhưng người làm việc mua bán nô lệ hay làm trung gian cho những giao dịch loại này hẳn không thể nào chấp nhận được.

Sau khi Khố Nhĩ Sâm đi khỏi, Lâm Phong té xuất Thất bảo linh lung tháp, thân thể rung lên, nguyên thần thoát ra hóa làm một đạo kim quang xoáy tiến vào trong.

Nguyên thần xuất khiếu, nhục thân ngồi cứng, như quả lúc này nói Khải Lâm Na ở đây khẳng định có thể làm hắn chết.

Hư không bên trong vô biên vô tế, vong linh dày đặc đông đảo trôi nổi qua lại, Lâm Phong phóng mắt quét xung quanh, không ngừng tìm kiếm trong bầy vong linh, trong nơi đây có tinh linh, thiên sứ, ác ma, ả nhân, cự nhân, cự long, phượng hoàng rất nhiều bọn vong linh, tất cả đều là vong linh chủng tộc liên quân vào lúc cuối cùng của Chúng thần đại chiến bị Thanh vân lão đạo phong ấn.

Một điều nhân 12 đôi cánh dài từ bên thân bay qua, Lâm Phong vươn tay tóm lấy, lắc thân rời khỏi Thất bảo linh lung tháp.

Lấy hàn thiết chỉ hồn từ trong Bỉ Mông quốc khố tìm được, Lâm Phong dùng tinh thần lực cường hoành ép thẳng thành 3 thước, hai ngón tay khoan kiếm khuôn, sau đó dùng tam vị chân hỏa tế luyện một lần, thân kiếm thanh quanh đại thịnh, lãnh khí sâm sâm, giống như phải xuyên qua phế tì người, cũng có vài phần đáng vẻ bảo kiếm.

Gắn khối ma tinh của xích diễm yêu vương lên trên, cuối cùng phát ra nguyên linh điều nhân, Lâm Phong dùng tay chỉ, thanh quanh bạo trưởng lần nữa, nguyên linh điều nhân bị hút vào.

Sau một lúc, bảo kiếm đã thu lại tất cả quang mang, thân kiếm trong suốt sáng ngời, giống như dùng thủy ngân chế thành, bên trong lưu chuyển một sợi quang vầng màu trắng nhuận.

Vừa hay Khải Lâm Na dẫn theo tiểu Toa Lị Na đi vào, Lâm Phong cầm kiếm quăng cho nàng, cười ha hả nói: “Hãy xem hình dạng thần khí ta luyện cho nàng thế nào!”

Khải Lâm Na nhìn qua, không cảm thấy có hứng thú gì nói: “Thần khí nếu dễ luyện thế này, nó đã không gọi là thần khí, cái này của ngươi chỉ có thể tính là ma pháp kiếm mà thôi, có công dụng gì?”

Lâm Phong nói: “Ta ở trên đó gia trì một ma pháp công kích vĩnh cửu cấp 8 “Thánh quang chi kiếm”, có khối ma tinh của xích diễm yêu vương để cung cấp ma lực, nàng cầm thanh kiếm này đồ long đều không là vấn đề.”

“Ngươi biết ma pháp quang hệ khi nào, làm sao ta lại không rõ?” Khải Lâm Na kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Gia trì ma pháp cấp 8 vĩnh cửu? Cái đó chỉ có đại ma đạo sư mới có thể đủ sức làm, hơn nữa còn phải tiêu hao toàn bộ ma lực, vô phương khôi phục, ngoài ra phải có được cửu long thủy tinh mới có thể bảo trì vĩnh cửu, cái này làm sao lại có thể chứ!”

“Nàng thử thì không phải sẽ biết sao!” Lâm Phong đắc ý, hẳn là không biết ma pháp quang hệ, cũng không có đại ma lực đặc biệt của cấp đại ma đạo sư, nhưng muốn gia trì một ma pháp vĩnh cửu thì không khó, điều nhân 12 đôi cánh dài đó là vật dẫn (dẫn tử).

Hắn đã phong ấn tên khốn đó bên trong kiếm, cũng bằng như từ trên người điều nhân đó bóc lột lấy ra một ma pháp thánh quang hệ cấp 8 vĩnh cửu gia trì trên kiếm, như quả là do một đại ma đạo sư sẽ vĩnh cửu tiêu hao một thân ma lực để gia trì ma pháp trên thần khí, đối với nguyên liệu cũng có yêu cầu cực cao, tổng hợp lại không kém việc lên trời (?), đạo lí này ai đều minh bạch.

Nhưng hẳn là phong ấn nguyên linh của điều nhân đó vào trong nên không thể có vấn đề gì, tuy nhiên đối với người khác mà nói sát tử một điều nhân 12 cánh so với việc lên trời còn khó hơn, nhưng trong Thất bảo linh lung thấp của hắn có thể muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lại có ma tinh của ma thú cấp 9 cung cấp đầy đủ ma lực, thanh kiếm này so với thần khí còn thần khí hơn, chỉ cần ai giữ thanh kiếm này, đều có thể phát ra “Thánh quang chi kiếm” cấp 8, như quả là nói cận chiến, một khi triển khai công thế dù là pháp sư thánh cấp cũng phải đau đầu.

Tất cả pháp sư thánh cấp cũng chỉ có thể trong nháy mắt phát ra ma pháp cấp 7 mà thôi, đương nhiên, còn phải nhìn là ai sử dụng nữa, như quả là nói Lâm Phong sử dụng tấn công nhanh khả dĩ khiến cho một pháp sư thánh cấp cháy đầu bỏng trán, nếu là ma pháp học đồ sử dụng, pháp sư thánh cấp chỉ cần kéo giãn cự li triệu gọi một ma pháp cấp 10 oanh kích xuống thì có thể giải quyết trận đấu.

Dựa theo cách sắp xếp (bài danh) của Ma pháp công hội, ma pháp học đồ, kiến tập pháp sư, trung cấp ma pháp sư, cao cấp ma pháp sư, ma đạo sĩ, ma đạo sư, đại ma đạo sư, sách pháp sư, thánh pháp sư, cộng lại chín bậc, trên cấp 10 là cấm chú, pháp sư thánh cấp có thể triệu gọi xuất ra cấm chú cấp 12, sách pháp sư chỉ có thể triệu gọi xuất ra cấm chú cấp 11.

Không nhìn tới sự chênh lệch chỉ 1 cấp, nhưng khoảng cách trong đó thực sự không thể xét đạo lí.

Pháp sư thánh cấp chỉ có thể nháy mắt phát ra ma pháp dưới cấp 8 sách pháp sư chỉ có thể nháy mắt phát ra ma pháp dưới cấp 7.

Đại ma đạo sư tối cao có thể triệu gọi xuất ra ma pháp cấp 10, cũng chỉ có thể nháy mắt phát ra ma pháp cấp 5 mà thôi.

Khải Lâm Na trong lòng tò mò thử qua, bất ngờ khoa kiếm hướng về Lâm Phong, một đạo bạch quang cường đạo bắn ra hướng về Lâm Phong, Khải Lâm Na kinh hãi kêu lên “a” một tiếng, sắc mặt hoảng sợ phát trắng, hiển nhiên không phải cố ý, hơn nữa là một pháp sư quang hệ, năng lực kỳ rõ uy lực của đạo “Thánh quang chi kiếm” này.

“Kháo! Mưu sát thân phụ a!” Lâm Phong hi hi cười, hắc bạch nhị khí xoắn lại, đạo Thánh quang chi kiếm biến mất vô hình, từ khi rời khỏi Hỏa diễm sâm lâm, hắn mới tìm ra một điểm diệu dụng của Thái cực đồ, đối với ma pháp có lực phòng ngự tuyệt đối, không ngờ địa hỏa chí tinh cũng có thể áp chế, thực sự khiến hắn rất hưng phấn, dù là ngoài ý muốn.

“Thật xấu hổ, ta không phải cố ý!” Khải Lâm Na cười xin lỗi, thở dài kinh ngạc nói: “Cho dù thần khí cũng bất quá như thế, ta từng thấy qua thần khí của Thánh quan kiếm thần Bắc Khắc Tát, Quang chi thánh kiếm của ông ta có thể lấy đầu khí chuyển hóa thành ma pháp công kích.”

Lâm Phong trở mắt nhìn chòng chọc Khải Lâm Na, khuôn mặt cười không vô tư đó tuy không có lực mỉa mai hoặc gì, nhưng càng khiến người cam nguyện phủ phục dưới quần thạch lựu của nàng ta, thực sự xứng là nhất tiểu khuynh thành, không trách tên Tạp Đặc Na cái tên hôn quân đó đối với nàng ta thần hồn điên đảo.

Khải Lâm Na sắc mặt hơi đỏ nói: “Người nhìn ta thế này làm gì?”

Lâm Phong nuốt nước miếng đáp: “Ta hiện tại muốn cùng nàng động phòng.”

“Hạ lưu!” Khải Lâm Na gắt một câu, giận dữ trừng mắt liếc nhìn tên tiểu sắc quỷ này, cười lúm đồng tiền như hoa nói: “Thanh kiếm này ta nhận lấy, bất quá người thực sự là thần bí khiến người nhìn không ra (tróc mạc bất thấu), mới đây chỉ dùng chút điểm công phu đã làm ra thần khí, ta đối với người càng lúc càng có lòng tin, đợi sau khi người thực hiện được lời hứa của mình, ta sẽ đáp ứng tất cả mọi yêu cầu của người!”

“Hiện tại, không thưởng ta chút gì sao?” Lâm Phong cười thô bỉ chỉ vào mặt mình.

Khải Lâm Na ngọc diện đỏ rực, những cung đi tới trước mặt hần thưởng cho một nụ hôn thơm đáng nhớ, tiểu sắc lang vui sướng không biết cả phương hướng.

Tiểu Toa Lị Na ghen tị nhìn thần kiếm trong tay Khải Lâm Na, chạy đến giật gấu áo Lâm Phong, cặp mắt to sáng trong rực rỡ đáng thương nhìn Lâm Phong.

“Toa Lị Na lạnh lắm!” Lâm Phong nhép cái má nhỏ của nàng ta, cười ha hả nói: “Muội trước tiên phải luyện cho tốt kiếm pháp huynh dạy muội, sau này huynh sẽ luyện cho muội một tiên kiếm còn tốt hơn, bảo đảm so với cây này của Khải Lâm Na tỉ tỉ còn tốt hơn.”

Toa Lị Na cao hứng nói: “Thật chứ? Công tử thật là tốt!”

“Ha ha” Lâm Phong trong lòng cao hứng, tiểu nữ hài mấy ngày gần đây đã dần dần bỏ được cái bóng trong lòng, không còn thấy ai thì khuôn mặt lại có bộ dạng khiếp sợ, khiến người nhìn phải đau lòng.

Ngày thứ 3, Lâm Phong sau khi gửi Khố Nhĩ Sâm về lại Khải Sát thành, cũng dẫn theo đại đội binh mã xuất phát, mục tiêu Khố Khắc Sâm Đạt.

Trước đó lão gia tử đã giao cho bí lệnh, khiến hần sau khi gặp Mộc Đầu thúc thúc phải tới Khố Khắc Sâm Đạt, ở đó có chuyện hần cần làm.

Khố Khắc Sâm Đạt là một thành trấn nhỏ nhân khẩu không đủ 1 vạn, là khối đất nhỏ bình thường trong bắc phương tứ linh, đây nằm ở góc tây, tây gần Lạc nhật đại chiếu trạch (đầm lầy), bắc dựa vào Hồng thập tự sâm lâm và Hi Lạc Ba Tư sơn, xuyên qua Hi Lạc Ba Tư đại hạp cốc là Thiểm tộc đại thảo nguyên, tự nhiên hoàn cảnh thực sự có thể nói là cực kì ác liệt.

Khố Khắc Sâm Đạt là một tòa thành trấn nhỏ chủng tộc thập phần phức tạp, ả nhân, tinh linh, cự nhân cùng rất nhiều chủng tộc khác sống truyền đời ở đây, cực kì khó quản lí tốt được, lão gia tử giao cho hần nhiệm vụ là phải dàn xếp mâu thuẫn giữa các chủng tộc này, nói cho cùng đây cũng là địa bàn của Lâm gia, không thể để hỗn loạn phải không?

Lâm Phong trong lòng cũng rõ, lão gia tử là đang khảo nghiệm năng lực của hần.

“Dù trời cao thế nào ta vẫn bay, biển rộng thế nào cá vẫn bơi!” Lâm Phong trong lòng cuồng hồng, đợi sau khi hần tới được Khố Khắc Sâm Đạt, hần sẽ là chủ nhân ở đó, bất kì ai hần cai quản, không nghe lời thì toàn bộ con mẹ nó cút cha nó ra, hoàng đế lão nhân lại cũng không được.

Trên đường du sơn ngoạn thủy, đi nửa tháng trời, mới đi được chưa tới nửa lộ trình.

Đêm tối lập trại, phải làm gì đó để làm gì đấy mà đi, Lâm Phong ngồi trong doanh trướng của mình, lấy cái kim sắc hồ lô ra lắc, lắc được một hồi, niệm pháp quyết, một chùm kim quang phóng ra, sau khi kim quang tan đi, một tiểu sâu lão đầu giống như cây gai xuất hiện, lão đầu đó tay múa chân đạp, cả mặt hưng

phấn đồ ửng nói: “Thật sự là thần kì vô cùng, không nghĩ được Tạt Lạp Kỳ ta không ngờ có thể thấy lại ánh mặt trời!”

“Hưng phấn cái rắm a!” Lâm Phong một chút khách khí cắt đứt sự hưng phấn của lão đầu, ác hiểm nói: “Ta có thể làm phiền nói trước, người tốt nhất là nghe lời ta, nếu không ... Hừ hừ!”

Lão đầu này là Tạt Lạp Kỳ một đại pháp sư thánh cấp 1 vạn năm trước trong Chúng thần đại chiến bị Thanh Vân lão đạo phong ấn bên trong Thất bảo linh lung tháp, Lâm Phong cần một tay đánh trung thành, có nghe nói Thanh Vân lão đạo từ chỗ Thái Thượng lão quân trộm được hồ lô bảo bối, làm lại nhục thân cho bọn vong linh này không phải việc gì khó cả.

Tạt Lạp Kỳ lông mày cau lại, giống như hừ hừ hai tiếng nói: “Sinh vật đến từ dị giới, không lẽ người không nhận ra hồi sinh (tao tháp?) linh hồn một vị cường giả thánh cấp là một chuyện ngu xuẩn phi thường sao?”

“Ha ha!” Lâm Phong cười lên, “Biết tên lòi xương người không thể nghe lời như vậy mà, không lẽ người nhận thấy có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay của ta sao? Người làm sao biết ta không phải là người của thế giới này chứ?”

Tạt Lạp Kỳ híp đôi mắt nhỏ nói: “Người cũng có chút thực lực, nhưng trước mặt một vị pháp sư thánh cấp, chút thực lực đó của người không tính là gì cả, như quả người không phải là sinh vật từ dị giới, làm sao có thể giải khai phong ấn ma quỷ đó chứ?”

“Người đích xác rất thông minh!” Lâm Phong nói: “Bởi vì ta và Thanh Vân lão đạo đến từ cùng một cái thế giới, Thanh Vân lão đạo có thể tiêu diệt chủng tộc liên quân trên 1000 vạn của bọn người, không lẽ người nghĩ ta không thể thu thập người một ma pháp sư sao?”

Tạt Lạp Kỳ thở dài, nói: “Không sai, bọn người là rất cường đại, kì thật như quả nói không phải bọn điều nhân cánh dài đó xúi giục, trường tai nạn này cũng không có khả năng xảy ra, bất qua ta là một pháp sư thánh cấp, người muốn để ta phục vụ cho người sợ rằng cũng có chút khó khăn, mỗi một cường giả thánh cấp đều có tôn nghiêm, người không thể vũ nhục của tôn nghiêm của một cường giả thánh cấp!”

“Tôn nghiêm? Trị giá mấy tiền chứ?” Lâm Phong khinh bỉ nói: “Như quả người nghĩ có bản lĩnh rời khỏi cánh cửa này, ta tuyệt đối không thể ngăn người!”

18. Chương 18 Thánh Giai Đả Thủ

Tạt Lạp Kỳ cười nói: “Tiểu hỏa tử, tự tin thái quá là kiêu ngạo, người tuy có chút thực lực, nhưng trước mặt cường giả thánh cấp không tính là gì cả, như quả cơ hội, sau này ta muốn chúng ta còn có thể gặp mặt!” Nói xong quay người bỏ đi.

Lâm Phong cười lạnh một tiếng, đếm 3 bước, Tạt Lạp Kỳ chỉ đi được 3 bước, kêu thảm một tiếng ôm đầu ngã lảo đảo, Lâm Phong kịp thời bổ hạ một cách gian kết giới, cười lạnh nói: “Ta nếu đã dám thả người ra, thì tuyệt đối có thể cầm người ném vào Thất bảo linh lung tháp lần nữa, không nên nghĩ là ta làm trò với người, người không muốn quay vào trong tiếp tục ngây đại 1 vạn năm nữa chứ?”

Tạt Lạp Kỳ chán nản ngồi trên đất, thảm thiết hỏi: “Người cho trở chú (nguyên rửa) gì thế? Tại sao ta cảm giác không được người có lực lượng cường gi cả?”

“Người có thể hiểu là đạo gia pháp thuật thần kì!” Lâm Phong độc ác nói: “Ta đã sử Chân linh lạc ấn lên người, chỉ cần tâm niệm ta động, người có thể hồn phi phách tán, người tốt nhất không nên khiêu chiến lòng kiên nhẫn của ta, trong Thất bảo linh lung tháp người mạnh hơn người không có 1 vạn cũng có 8000, ta tùy lúc đều có đổi lại một lần nữa!”

Tạt Lạp Kỳ ngã lòng vô cùng nói: “Ta không muốn quay lại chịu đựng trên 1000 vạn nỗi đau cô độc!”

Lâm Phong mãn ý nói: “Đó nên kết liễu, sau này theo ta hỗn tạp, người phải bảo quản gì có cái đó ... Phí, bọn cường đạo này đáng chết, con mẹ nó thực sự sống không chịu được phiền!”

Đi lại trên con đường này không ít bị cường đạo quấy nhiễu qua, Lâm Phong rất hận lũ cường đạo đó, dẫn theo Tạt Lạp Kỳ chạy vọt ra doanh trường, thấy không xa tiếng chém giết động trời, trong đêm tối một số

người lay động, cũng không biết là bao nhiêu cường đạo, Lâm Đại cùng Lâm Nhị thủ ngoài trưởng nhanh chóng đuổi theo nghênh đón, thấy bên cạnh Lâm Phong một tiểu lão đầu rất khô gầy, không khỏi lóng ngóng.

Lâm Phong phần nộ hỏi: “ Bao nhiêu tên tới?”

Lâm Đại đáp: “Phải trên 1 vạn.”

“Thái dương!” Lâm Phong sợ hãi kêu lên: “Đâu ra nhiều cường đạo như vậy? Chúng ta lại không phải thương đội gì, làm sao có nhiều cường đạo thế này chủ ý đánh bọn ta, Lâm Trùng, hẳn là làm ăn gì vậy, có nhiều cường đạo thế này, canh phòng của hẳn làm sao một điểm cũng không phát hiện ra? (?)”

Lâm Đại ngập ngừng nói: “Bọn cường đạo tối nay giao hoạt phi thường, thám tử chúng ta phái ra đều không phát hiện được bọn chúng, hơn nữa bọn người tuy trưng bày cờ hiệu của cường đạo, nhưng bọn chúng đội hình nghiêm minh, rõ ràng là lính đánh thuê ngụy trang, thuộc hạ nghĩ có khả năng có người hướng chúng ta mà tới!”

Lâm Phong làm gì không nghe được ý tứ trong lời hắn, từ sau khi hắn lưu Khải Lâm Na nàng ta lại, không ít lần bị người quấy nhiễu, người chủ trì đứng phía sau trừ cái tên hôn quân đó của Thần Vũ đế quốc không thể lại có người khác được, không nghĩ được lần này không ngờ lại nhiều người như vậy, thực sự con mẹ thằng đó, mỗi Lâm Phong đều nhanh phun khí (?).

“Không được rồi!” Một sĩ binh toàn thân tắm máu chạy lại ngã đập trên đất sắc mặt tang tóc nói: “Bọn chúng có đoàn pháp sư, chúng ta không có pháp sư, thương vong thảm trọng, Lâm tướng quân muốn thiếu chủ nhanh chóng li khai, do bọn thuộc hạ cầm chân địch nhân!”

“Trời!” Lâm Phong bùng nổ phần nộ, vội vàng đưa tay kéo sĩ binh trung thành này dậy, giận dữ rống lên: “Con mẹ, ta kêu nhóm rác rưởi này tới được đi không được!”

Khải Lâm Na cùng tiểu Toa Lị Na cũng từ trong một doanh trại riêng chạy ra, Khải Lâm Na quả quyết nói: “Bọn chúng có pháp sư, chúng ta mau đi giúp Lâm tướng quân!”

Lâm Phong kéo nàng lại nói: “Ô tất ma hắc đích (?), nàng nếu có chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao!”

Lâm Đại vội vàng nói: “Không bằng bọn thuộc hạ giúp công triệt thoái trước, Lâm Trùng tiêu diệt bọn này xong tự nhiên có thể đuổi theo cùng chúng ta hội hợp!”

“Vô lại!” Lâm Phong giận dữ quát: “Nhiều huynh đệ như thế ở đây liều mạng, ta làm sao có thể một mình bỏ đi, không xứng với công sức của bọn họ!”

Lâm Phong biết hai bảo phiêu thân cận này vì tốt cho hắn, bất quá mãnh hảo ý này hắn chỉ có thể tâm linh, hơn nữa hắn căn bản không để bọn khốn giả cường đạo này trong mắt, làm sao có thể trốn đi (?), quay đầu hướng về Tập Lạp Kỳ nói: “Bọn tập ngư này giao lại cho người vị pháp sư thánh cấp uy nghiêm này, giảm thiểu số người thương vong của bọn ta đến mức có thể!”

“Pháp sư thánh cấp?” Mọi người nghe xong tức thì con mắt ngớ ngẩn.

Tập Lạp Kỳ cười nhẹ, như bóng u linh phóng mình tới chỗ tối tăm nơi xa.

Trên sách pháp sư có thể lợi dụng nguyên tố phi hành, một chiêu phong hệ ngự lực của Tập Lạp Kỳ này rất trực tiếp hướng về mọi người biểu lộ thân phận pháp sư thánh cấp của ông ta là đồ thật giá thật.

Khải Lâm Na nhìn về Lâm Phong, trên mặt mang theo nghi vấn hỏi: “Vị đại sư này là ai, trước đây làm sao chưa từng thấy qua ông ta? Hơn nữa trong ba vị pháp sư thánh cấp của đại lục có vẻ như tịnh không có ông ta!”

Các thủ hạ khách cũng là trong bụng đầy nghi vấn, lúc này tất cả đi được nửa tháng, khi nào trong đội ngũ đột nhiên lòi ra một pháp sư thánh cấp, khiến bọn họ nghĩ vỡ cả đầu cũng không minh bạch là việc thế nào, tất cả đều nhìn về Lâm Phong.

“Đừng nhìn ta, hẳn ta là từ cục đá may đồ chui ra!” Lời Lâm Phong nói ra làm người giật mình.

Con mắt mọi người nhanh chóng trùng lên muốn lọt ra ngoài, mỗi con mắt của người trùng con mắt của ta, thực sự đều biết tam công tử không muốn nói, khéo léo không tiếp tục truy vấn, trong con mắt Khải Lâm Na mang theo nghi vấn thăm thẳm, đưa mắt nhìn kĩ Lâm Phong mấy cái, tất cả đều không nhìn ra nguyên nhân tại sao.

Không lâu sau, một cấm chú cỡ lớn phủ trùm lấy phương viên vài dặm trong tầm mắt mọi người, tiếp theo một đạo thiểm điện cực lớn từ chân trời đánh chéo xuống, tiếng thét sợ hãi tuyệt vọng cùng tiếng kêu thảm thiết nháy mắt vang xuyên đại địa, cứ từng lúc tiếp theo tiếng kêu sắc nhọn đứt quãng, “Lĩnh vực cấm chú của đại sư thánh cấp, bọn chúng làm sao có thể có pháp sư thánh cấp, trời ạ! Quang minh thần phù hộ!”

Lâm Phong thì biết, Tạp Lạp Kỳ đồ già đó tinh thông lôi điện hệ, phong khí hệ, mộc hệ tam hệ ma pháp.

Trận chiến kết thúc rất nhanh, có thánh cấp cấm ma lĩnh vực của Tạp Lạp Kỳ, pháp sư của lũ giả cường đạo này thất khứ hỏa lực, vài ma pháp lôi điện cấp mười “Điện thiểm lôi minh” bổ xuống, lũ lính đánh thuê giả bạn bọn cường đạo đó làm gì còn đất để sống.

Từ sau lúc đó, trên đường lục tục xuất hiện vài thần bí nhân vật, kiếm thánh La Đế Phong, thánh kỵ sĩ Gia Đức Tây, tên tuổi những cường giả thánh cấp 1 vạn năm trước này sớm đã bị mai một theo Chúng thần đại chiến trong dòng chảy của lịch sử, Lâm Phong không nói, căn bản không có ai có thể biết lai lịch bọn họ.

Tọa kỵ của thánh kỵ sĩ Gia Đức Tây là một hoàng kim cự long cấp 5, ban đầu Lâm Phong cũng lo lắng cái hồ lô đó có thể tạo lại nhục thân cho cự long hay không, kết quả không chỉ đạt được hiệu quả dự kiến, hơn nữa còn khiến cự long đó trực tiếp thăng qua đến cấp 6, còn như có các hậu di chứng khác hay không, thì không biết được.

Một vạn năm trước cường giả như rừng, danh đầu của một cường giả thánh cấp căn bản không có vang lừng như cường giả thánh cấp hiện tại, 1 vạn năm đã qua, không có ai biết lai lịch của bọn họ cũng rất bình thường, không giống hiện tại, 3 thánh pháp sư, 1 kiếm thánh, lời nói một cường giả thánh cấp nói ra thậm chí so với kim khẩu ngữ ngôn của một hoàng đế còn có phân lượng hơn, tuyệt đối khi vật nào hiếm thì sẽ quý.

Đi được thời gian 1 tháng, Lâm Phong cuối cùng cũng tới Khố Khắc Sâm Đạt.

Không nhìn không biết, nhìn thì nhảy sợ.

Thái dương chơi xỏ hấn (?), địa phương này có chút kì lạ cũng rất hoang vu, cả thành trì cũng không có, cường đạo tới thể nào cho đủ?

Cái này có thể là một tòa thành trấn nhỏ a! Làm sao cả tường thành cũng không có, Lâm Phong gần như quay đầu về.

“Bọn người ai đã tới Khố Khắc Sâm Đạt?” Lâm Phong trùng con mắt hỏi bọn người Lâm Đại.

Lâm Đại lắc đầu.

Lâm Nhị đáp: “Thuộc hạ cũng chưa từng qua!”

Lâm Trùng đáp: “Thuộc hạ trước đây theo nguyên suất (thống chế)! ”

Miệng Lâm Phong phun khí (?), con mẹ nó này đơn giản là cái thôn, ở đâu tính là thành trấn chứ, lão tặc già khốn kiếp đáng chết, không ngờ gửi mình tới biên giới phục vụ cái loại địa phương chó không thèm ỉa, chim không đẻ trứng này.

Một đại đội nhân mã thế này khẳng định có thể thu hút sự chú ý của người hữu tâm, Lâm Phong vừa tới cửa thôn, một đội binh sĩ không có nửa điểm kỉ luật có thể nói chạy ra, dẫn đầu là một tên bụng bự miệng tròn, nhìn qua đại bản tử (tên mập) là biết tham ô không ít bổng lộc quan quân hung hăng quát: “Bọn người là người gì, mau chóng báo danh ra, nếu không thành chủ tôn quý trách tội xuống đường trách ta không thông tri bọn người!”

Lâm Trùng nhảy xuống ngựa tới trước độc ác nắm lấy vành tai trên mặt tên béo đó chửi: “Thứ đồ khốn kiếp đáng chết, mau kêu thành chủ bọn người lăn ra gặp thiếu chủ, nếu không ta sẽ chặt cái đầu heo hấn!”

“Thiếu chủ?” Tên quân quan béo lặn trên đất, sau khi phóng người dậy nhìn rõ mặt Thiết Huyết chiến kỳ uy chấn đại lục, tức thì sợ hồn phi thiên ngoại, chạy té lên té xuống vào trong thông tri thành chủ đại nhân.

Không đợi lâu, một tên khốn còn mập hơn theo tên béo ban đầu vội vã chạy ra, tên mập đó còn rất xa mới thấy rõ kì hiệu của đội nhân mã, đây chính là Thiết Huyết thân vệ chiến thần uy vũ uy chấn đại lục, hắc tiểu biết tam (?) này chỉ qua là dựa vào một con thiếp hỗn tạp Lâm gia làm một thổ hoàng đế nhỏ, đầu còn dám thổ ơ.

“Đây tứ hèn mọn ti tiện Áo Ni Nhĩ - Đạo Cách Lạp Tư bá kiến thiếu chủ tôn quý!” Tên béo bước tới mấy bước, quỳ xuống trước ngựa Lâm Phong, đầy tâm bốc kêu to: “Thiếu chủ anh minh thần võ, dưới uy danh của ngài đây tứ sớm như sấm vang bên tai, có thể có ích vì thiếu chủ tôn quý là vinh hạnh của thuộc hạ!”

“...” Lâm Phong cùng bọn thuộc hạ của hắn nghe nhìn nhau, mắt người trừng mắt ta nói không ra lời, trên địa bàn của Lâm gia cũng có thể xuất hiện loại cảnh tượng này sao? Lâm Phong có điểm nghĩ không thông, cái tên phì nhục này trên đường đi trên mặt run rẩy, nhìn qua là biết tên khốn kiếp này không phải là thứ đồ tốt lành gì là làm thế nào tại Lâm gia hỗn tạp làm được thành chủ cái vị trí này, hắn có chút nghĩ không minh bạch.

Theo tên béo thành chủ tiến vào trong trấn, Lâm Phong trên đường xem xét, khả năng là bởi vì tạm thời làm chút công tác chuẩn bị, không khiến hắn thấy được hủ bại gì hiện hình, trên đường rất nhiệt náo, thương phố (cửa tiệm buôn bán) như rừng, chủng tộc rất nhiều, có ả nhân, có tinh linh xinh đẹp, cũng có tộc nhân Dục Phong cánh dài.

Các chủng tộc này nghe nói sau Chúng thần đại chiến đã lặng tiếng ẩn giấu, không nghĩ được ở nơi đây còn có thể thấy được bóng dáng bọn họ, Lâm Phong nức nở kêu kì, nghe đồn Dục Phong tộc vốn là thiên sứ, chỉ là một người này xúc phạm Quang Minh thần, mới bị Quang Minh thần thu hồi lực lượng ban cho họ, sau khi bị thần tộc ruồng bỏ biến thành chủng tộc phổ thông.

Hơn nữa vừa mới đây mạo hiểm đoàn đi ra hành tẩu gianh hồ, phần lớn là những người trẻ tuổi ngực tràn đầy nhiệt huyết, sau khi thấy đội nhân mã hùng hổ đều tò mò liếc nhìn, sau khi nhìn rõ kì hiệu của đội nhân mã này, lập tức hết sức tôn trọng, cung kính đứng gần tầm nhìn của đội nhân mã này từ trước mặt đi qua. (?)

Lâm Phong trong lòng thầm vui, nhìn thấy uy vọng của Lâm gia xác thật bất tục, rõ ràng là Thiết Huyết chiến kỳ có mặt mũi lớn thế này, uy vũ đương thần(?) của lão phụ thân đích xác không phải tầm thường (bạch tử?), bất quá cũng không loại trừ đây là địa bàn Lâm gia một nhân tố này.

Trên đường, Lâm Phong chạy theo cái tên thành chủ mập đó khiến hắn nổi giận, mang theo vài tùy tùng hộ tống tính nghỉ lại ở một khách sạn tốt, tắm rửa nghỉ ngơi một lượt, Lâm Trùng tiến lại bẩm: “Thiếu chủ, Áo Ni Nhĩ dẫn theo một bọn quan viên ở ngoài cửa cầu kiến, xin hỏi thiếu chủ muốn tiếp kiến bọn chúng hay không?”

Lâm Phong nóng nảy khoa tay nói: “Để tất cả bọn chúng biến cha nó đi, ta hiện tại không có tâm tình tiếp kiến bọn chúng lũ rác rưởi này, còn nữa, người sau này cũng gọi ta công tử, không được gọi thiếu chủ gì nữa!”

“Vâng, công tử!” Lâm Trùng đáp lại một tiếng đi ra.

Không lâu sau, Lâm Đại cùng Lâm Nhị cũng đi vào.

Ba cái kim bài đã thủ cũng vào.

Ba lão khốn kiếp 1 vạn năm trước này đều là kiến thức lạc hậu, nếm trải một trường ác mộng do sống được sau khi chết, tin tuyệt không thể có người chọn lựa lí khai cái thế giới đầy màu sắc này, càng không có người nguyện ý biến thành vong linh tiếp tục chịu đựng 1 vạn năm cô độc, sau khi được sống lại, dưới sự dụ dỗ và uy hiếp của Lâm Phong, đều thông minh chọn lựa thần phục.

Tạp Lạp Kì lão đầu gây gò này rất cầu thả, nghe nói lão khốn này một năm không tắm rửa đều rất bình thường.

Thánh kị sĩ Gia Đức Tây là một vô lại kị sĩ, (không?) có một bộ mặt trắng nhỏ, thực sự căn bản không có nửa điểm tinh thần kị sĩ.

Kiểm thánh La Đế Phong có chút đặc biệt, gã khốn này rất trầm mặc.

19. Chương 19: Tọa Địa Khẩn Hoang

Nhân vì điều kiện địa lý hết sức khác thường, Khổ Khắc Sâm Đạt lạc hậu hơn cả sự dự liệu của Lâm Phong. Trừ những thế hệ từ lâu đã sống trong vùng, căn bản là không có người ngoài tới. Vì thế nên số người sống ở Khổ Khắc Sâm Đạt chỉ khoảng hơn chín ngàn, chưa tới mười ngàn.

Tuy nhiên khu rừng rậm Hồng Thập Tự cùng dãy núi Hi Lặc Ba Tư lại là nơi tụ tập của một số chủng tộc đang suy tàn như tinh linh, cuồng chiến sĩ, hay bọn dục phong tộc bị thần tộc từ bỏ, vân vân. Những chủng tộc đó đại đa số không muốn giao vãng với nhân loại. Vì sự giáo hoạt của nhân loại đã làm họ bao lần khổ sở. Họ căn bản là không có điều kiện để tin tưởng bất cứ một ai nữa.

Có được là dựa núi ăn, dựa nước uống, Khổ Khắc Sâm phía tây có đầm lầy lớn, phía bắc giáp đại lục tam đại cầm địa Hồng Thập Tự sâm lâm cùng dãy núi Hi Lặc Ba Tư. Ở đây những người bản xứ hầu hết dựa vào tài nguyên phong phú trong vùng cho sự sinh tồn. Như cuồng chiến sĩ khoẻ mạnh ấy phải săn bắn mà sống.

Lại như trường hợp những người dục phong tộc bị thần tộc từ bỏ. Bọn họ vốn là một tộc thiên sứ, toàn tộc đều là tuấn nam tinh nữ xinh đẹp, chỉ là không còn lực lượng cường đại Quang Minh thần ban cho cùng ưu thế bay cao trên không của chủng tộc. Thiên sứ nữ hài mỹ lệ thường xuyên bị nô thủ bắt đem bán ở chợ nô lệ.

Nên biết những người này, mỗi cô đều có dung mạo tuyệt thế như những nữ thiên sứ rất được ưa chuộng bởi những bọn lão gia quý tộc. Quang minh thần tuy đoạt lại lực lượng cường đại cùng ưu thế bay cao của bọn họ, nhưng vẫn lưu lại đôi cánh thánh khiết cùng dung mạo tuyệt thế. Bọn quý tộc rất muốn sở hữu những cô này dấu điểm hưởng dụng một mình.

Vì thế nên dục phong tộc phải lẫn trốn trong Hồng Thập Tự sâm lâm dùng trái cây rừng mà sống.

Tuy dục phong tộc không còn lực lượng Quang Minh thần ban cho, bọn họ không phải là không có sở trường. Những người thiên sứ giống tinh linh này chính thị là những tiền thủ ưu tú.

Lâm Phong biết lão gia tử bảo hấn tới chỗ hoang vắng này để khảo nghiệm năng lực của một người gia chủ.

Lâm Phong đương nhiên sẽ không làm cho lão thất vọng. Chỗ này xa xôi hẻo lánh, nhưng tiềm lực của nó thật vô cùng. Cho hấn một thời gian, Lâm Phong tin tưởng chỗ này sẽ được kiến thiết thành một nơi không thua gì để đô đại thành. Hiện tại điều quan trọng là phải lập tức đi tịch thu gia sản.

Gia sản của ai?

Đương nhiên là tịch thu của bọn quý tộc mò khoét bổng lộc.

Căn cứ theo sự điều tra của Lâm đại và Lâm nhị, tên thành chủ béo đó dựa vào một nàng thiếp Lâm gia leo tới ghế thổ hoàng đế này, thời gian 30 năm không ngờ đã đục khoét được tài sản trên 100 vạn kim tệ. Trời ơi, Lâm Phong hiện tại còn không có nhiều kim tệ như thế, làm sao có thể khách khí. Hấn lập tức sai Lâm Trung dẫn một nhóm binh mã mau chóng bắt giữ tất cả lũ quý tộc ở đây. Sau đó tiến hành điều tra tất cả hành động sai trái.

Qua trưa, Lâm Phong dẫn theo Khải Lâm Na cùng tiểu Toa Lị Na tới ở một tòa phủ đệ hào hoa vừa mới thu giữ. Thực sự là không nhìn không biết, vừa nhìn đã sợ. Tòa phủ đệ này tuy không lớn như là đại công phủ của Lâm gia, nhưng trình độ xa xỉ phải có hơn. Các loại trường đua ngựa hay những tiện nghi quý tộc ở đây đều có cả.

Thảm trải trong đại sảnh là bằng nhung quý màu xanh lục. Đồ đạc đều từ vàng nguyên chất làm ra. Đèn rang trí được làm bằng thái bạch thủy tinh hiếm có. Không gì là không giá trị liên thành, Biệt viện phía

sau còn một số thiên sứ cùng tinh linh mỹ lệ. Nhìn qua là biết tên béo trời đánh này tham ô của công vô cùng.

“Đồ rơm rác, một tên vô lại dựa vào Lâm gia ăn uống hỗn tạp mà so với lão tử còn nhiều tiền hơn!” Lâm Phong giận không thể nuốt trôi. Bất quá nhìn qua tất cả hòm xiềng thu được cùng kim tệ và trân bảo, bây giờ mới có thể tiêu đi chút lửa giận. Nhún nhường hân hướng về Khải Lâm Na đang chỉ huy binh sĩ kiểm kê chiến lợi phẩm hỏi: “Thế nào, tất cả các thứ trị giá bao nhiêu tiền?”

Khải Lâm Na cười nói: “Khổ Khắc Sâm Đạt không phải là để đô, có thể có cái gì đáng tiền chứ. Tất cả đều là những trân bảo phổ thông, cộng lại với nhau gần như không thể hơn 130 vạn kim tệ. Thu hoạch này đã là rất tốt, bất quá vị thành chủ đại nhân này bóc lột nhiều thế này, người đắc tội khẳng định không ít. Người cũng phải xem xét xử lý mâu thuẫn giữa các chủng tộc như thế nào mới phải!”

Lâm Đại hiềm thù chữ: “Thuộc hạ đã điều tra qua, bọn người bắt nô lệ ở đây đều có giao dịch bí mật với cái đầu heo mập đó. Thiên sứ dực Phong tộc hẳn bán ở chợ nô lệ không có 100 cũng có 80. Như quả không phải sợ đắc tội với Lâm gia chúng ta, dực phong tộc sớm đã sớm chặt cái đầu chó của hắn xuống rồi!”

Lâm Nhị cũng giận dữ chữ: “Để con heo mập đó sống quả không đáng mà!”

Hai tên này đều là do Lâm gia nuôi lớn. Tự nhiên xem Lâm gia như gia đình bọn chúng cảm tình sâu đậm chia ngọt xẻ bùi.

Lâm Phong mũi gần như phun khói, “Đây không phải một con sâu làm rầu nồi canh sao. Nhìn lại thanh danh của Lâm gia chúng ta bên ngoài đã để lũ hại quần chi mã này làm hoen ố. Người trước tiên phái người tới gặp những cư dân bốn địa thông báo, xem coi bọn họ có thể toàn bộ tới lãnh địa của ta hay không. Hoặc giả để bọn họ tới cửa đại diện của Khổ Khắc Sâm Đạt đàm luận trực tiếp với ta!”

Lâm Đại đáp: “Chắc không có khả năng. Con heo mập đáng chết đó đã đắc tội với toàn bộ cư dân trong vùng. Thế nên công tử khó có được tín nhiệm của bọn họ. Muốn bọn họ tới Khổ Khắc Sâm Đạt thật rất khó!”

“Vậy đó làm thế nào chứ?” Lâm Phong giận dữ quát, “Nếu không được thì người dẫn nhân mã tới tóm cổ toàn bộ bọn chúng!”

“Cách này thì tốt cái gì!” Khải Lâm Na vừa nhéo vai Lâm Phong vừa nói: “Loại sự việc này dùng vũ lực giải trừ không thoả. Như cưỡng ép bắt bọn họ tới, nói không chừng khéo quá hóa vụng. Người nên xem thế nào mới có thể tạo được sự tín nhiệm của bọn họ. Khiến bọn họ tự nguyện tới như vậy mới có lợi cho phát triển sau này!”

“Cũng thực sự là vấn đề đau đầu!” Lâm Phong vỗ vỗ lên trán. Hắn nói câu trước cốt để than phiền. Vốn không phải muốn thực sự dùng vũ lực giải quyết vấn đề này. Nhện nhàng duỗi bàn tay nhỏ kéo Toa Lị Na tới dưới chân hắn. Nhéo cái má nhỏ của Toa Lị Na rồi nói: “Vậy xem chừng mình phải tiến hành cải cách mới được. Người đi trước bắt giết hết các nhóm bộ nô xem coi các tinh linh cùng thiên sứ đó có phản ứng gì. Tốt nhất là kiểm vài tinh linh và thiên sứ cùng chứng kiến!”

Lâm Đại nói: “Sợ chúng ta giết một đám nhóm bộ nô, có thể lại có thêm nhiều nhóm bộ nô lòi ra!”

Lâm Phong lạnh lùng ra lệnh: “Thì toàn bộ giết sạch. Tóm lại là trong lãnh địa của ta không cho phép mua bán nô lệ. Bọn nào không nghe lời, toàn bộ giết hết cho ta. Có bao nhiêu giết bấy nhiêu!”

Lâm Nhị nói: “Chủ ý này rất tốt. Chỉ cần chúng ta toàn bộ giết chết bọn bộ nô đó, có thể sẽ làm mất đi địch ý của những chủng tộc đó với chúng ta!” Câu nói vừa dứt, trên mặt lại cười câu tài nói: “Bất quá những thiên sứ và tinh linh đó thực sự không tệ. Công tử nếu thành phò mã gì đấy của bọn họ, có thể càng dễ dàng hơn!”

Cả phòng cười rầm lên một trận.

“Trời ơi!” Lâm Phong tàn nhẫn trừng mắt liếc qua, sắc mặt bất thiện nói: “Hoàng thượng chưa vội, mà thái giám đã nóng. Người hiện tại còn là độc thân. Hay ta đi bàn chuyện cưới xin cho người?”

Lâm Nhị dài mặt nói: “Thuộc hạ thì rất vui, chỉ sợ người khác không thích thuộc hạ thôi!”

Lâm Phong hứ hứ hai tiếng, quét mắt nhìn mặt mày bọn thuộc hạ không còn run rẩy, tiếp tục nói: “Thêm nữa, kiếm bọn đạo phỉ trong vòng trăm dặm bên ngoài thanh lí sạch sẽ cho ta. Không được để ta nghe lại loại tin tức có thương đội gì đấy bị đánh cướp. Với ta chuyện đi săn bắn không sao cả, sau này nhu cầu cơ bản tự mình giải quyết. Lương thực không đủ thì bản thân tự nghĩ biện pháp. Nếu không cả bọn nhịn đói!”

Lâm Trùng này giờ vẫn chưa nói gì đột nhiên lên tiếng: “Lương thực còn ở đây chỉ đủ cho chúng ta dùng trong nửa năm. Nếu tính luôn những người dân bản địa thì chỉ đủ dùng trong 3 tháng. Nếu công tử không muốn thu góp lương thực từ các địa phương khác, săn bắn cũng là một biện pháp tốt. Bất quá hiện tại trời lạnh đất đông, săn bắn sợ rằng có chút khó khăn. Chỉ có thể đợi tới sang năm đầu xuân mới bắt đầu được thôi!”

Lâm Phong lập tức nở nụ cười nói: “Không ngờ người còn là một trí tướng không tệ. Sau này chuyện này giao cho người phụ trách. Không được cho ta nghe thấy trên lãnh địa của ta có người đói chết. Nếu không ta sẽ kiếm người hỏi tội!”

Lâm Trùng lúc này mới phát giác mình đã quá lời. Chỉ là có hối cũng không kịp. đành mặt mày khốn khổ nhận nhiệm vụ.

Lâm Phong hùng hồn tiếp: “Sau này trong lãnh địa của ta, thuế má toàn bộ miễn hết để hấp dẫn thương nhân tới đây làm ăn. Chỉ cần thương giới phồn vinh, mọi thứ đều dễ làm. Khố Khắc Sâm Đạt người ít, nên cần tăng nhanh nhân khẩu. Có thể mới có thể dẫn theo sự phát triển của thương nghiệp mậu dịch. Các vấn đề bản địa ta sẽ chính mình giải quyết. Các người trước hết phải nhanh chóng thanh lí sạch sẽ bọn đạo phỉ ngoại biên cho ta!”

Bọn thủ hạ đều là binh lính, căn bản không rõ việc điều hành nội vụ. Chúng liếc nhìn lẫn nhau cuối cùng Lâm Đại hỏi: “Nói hoàn toàn không thu thuế, bọn ta sẽ không có thu nhập. Như vậy có thỏa đáng không?”

“Ngốc!” Lâm Phong lớn tiếng giải thích: “Đây là Khố Khắc Sâm Đạt, phía bắc của chúng ta là gì? Là rừng rậm Hồng Thập Tự cùng dãy núi Hi Lặc Ba Tư. Trong Hồng Thập Tự sâm lâm rất nhiều ma thú. Những ma thú đó là nguồn thu nhập của chúng ta. Chỉ cần có thể phát hiện vài mỏ quặng là sẽ khá. Còn tham món lợi nhỏ như dầu ruồi này làm chi!”

Khải Lâm Na chen vào nói: “Thu thuế là thu nhập chủ yếu của một thành trì. Làm sao có thể tính là món lợi nhỏ như dầu ruồi chứ!”

Lâm Phong đáp: “Cái này trước đây đã không quản tới. Hơn nữa hiện tại là không thể thu thuế. Chỉ còn cách này mới có thể hấp dẫn thêm nhiều thương nhân tới đây góp phần vào sự phồn vinh của Khố Khắc Sâm Đạt. Vấn đề thu thuế sau này hãy bàn tới. Khi mà quy mô nơi đây có thể so sánh với đế đô, chúng ta nói lại chuyện này cũng không muộn!”

Lâm Đại khuyên: “Hồng Thập Tự sâm lâm là một trong tam đại cấm địa. Bên trong hung hiểm trùng trùng. Công tử ngàn vạn không nên lấy thân mạo hiểm!”

Lâm Phong nóng nảy nói: “Cứ thế vậy đi, có gì sau này nói lại. Hiện tại chúng ta cái gì cần làm thì phải đi làm. Nhớ đến chỗ các tộc trưởng bốn địa thính họ tới phủ của chúng ta. Ta sẽ tự thân đàm luận với bọn họ!” Nói xong đầu cũng không quay lướt như khói chạy tới hậu đường

Bọn thuộc hạ mắt lớn trừng mắt nhỏ một trận, rồi cũng theo chân đứng lên rời đi.

Khải Lâm Na chỉ huy một bọn binh sĩ sao chép lại toàn bộ kim ngân trân bảo. Bọn thủ hạ đều là binh lính ít học, căn bản không rõ nội chính. Chỉ có nàng nữ chủ nhân này một thôi.

Lâm Phong chạy tới hậu viện, ba lão khốn đang ngồi một chỗ thần thái đắc ý bốc phét sự tích anh hùng năm đó. Lâm Phong phóng tới cái bàn phía trước vỗ “bụp” một tiếng mạnh. “Ba lão hủ lậu các người không được lười nhác. Không có chuyện gì làm thì đi thanh tảo bọn đạo phỉ chặn đường đánh cướp cho ta. Tốt nhất là đừng để ta lại nghe thấy nhân mã có bất kì tổn thất gì!”

Ba ngàn thiết huyết thân vệ này toàn đều là tử đệ binh của Lâm gia. Tổn thất dù chỉ một người đều khiến cảm thấy đau lòng. Trên đường đi ít nhất cũng tổn thất hơn hai trăm người. Hấn sao có thể không đau lòng. Nuôi ba lão cổ hủ này trong nhà, là để cho bọn họ không gặp phải lại việc gì khiến hấn cảm thấy có lỗi với lương tâm.

Ba lão già hủ lậu nhìn nhau. Bọn họ là người gì chứ? Bọn họ đều là cường giả thánh cấp. Hiện tại không ngờ những đại nhân vật thân phận cao vời này phải đi thu thập bọn mèo ba chân ngoài vòng pháp luật đó. Trong lòng thật nảy sinh nhiều cảm xúc.

Gia Đức Tây không xấu hổ nói: “Thiết huyết thân vệ của lĩnh chủ đại nhân chiến vô bất thắng, công vô bất khắc (nói chung là vô địch). Thu thập mấy tên đạo phỉ mèo ba chân đó đâu cần tới mấy lão đầu tử chúng tôi ra mặt. Tin rằng không tổn thất một binh một tốt có thể quét sạch lũ đạo phỉ sống không biết chết đó!”

“Thật sao?” Lâm Phong liếc nhìn lão khốn này, mát mẻ nói: “Xem chừng là người muốn quay về làm bạn với các vong linh rồi nhỉ?”

“À không!” Gia Đức Tây sợ hãi, vội vàng nói: “Lĩnh chủ đại nhân anh minh thần võ, trí tuệ của ngài đủ có thể sánh ngang với dương quang âm áp. Lão thập phần nguyện ý vì lĩnh chủ đại nhân ra sức!”

La Đế Phong cùng Tật Lạp Kỳ lập tức khinh bỉ nhìn lão khốn vô sĩ này.

“Hai người bọn người không lẽ có ý kiến?” Lâm Phong hứ hứ một tiếng, sắc mặt bất thiện hỏi.

“Nguyện vì lĩnh chủ đại nhân ra sức!” La Đế Phong cùng Tật Lạp Kỳ vội vàng biểu lộ thái độ. Nói chơi để bọn lão quay về làm bạn với các vong linh lại không khác trực tiếp giết bọn lão. Tuy rất kinh bỉ Gia Đức Tây vì lão khốn không có nửa điểm tinh thần kị sĩ này, nhưng hình thức mạnh hơn con người, ai kêu bọn họ làm là cá nằm trên thớt.

20. Chương 20 Thiên Diện Cự Thù

Làm hoàng đế khó, làm thổ hoàng đế càng khó!

Lâm Phong mấy ngày này có thể tính là lĩnh hội được mùi vị được gọi đương gia là thế nào, đừng nhìn Khố Khắc Sâm Đạt chỉ là một tiểu địa phương nhân khẩu còn chưa trên 1 vạn, nhưng chuyện nhỏ vật vãnh gộp lại mà nói đủ để chết một con voi lớn, nếu không phải có Khải Lâm Na hiền nội trợ này giúp đỡ, Lâm Phong khẳng định không thể không ngất xỉu.

Cuối cùng bất đắc dĩ, buộc lòng phải kiểm một quần gia lại xử lý những chuyện vật vãnh này, quần gia kêu là An Đức Liệt này trước đây là quan thư kí của vị thành chủ béo đó, người còn có thể tính là trung thực, đối với vấn đề hiện còn tồn tại của Khố Khắc Sâm Đạt cũng rất là minh bạch, Lâm Phong lập tức đem toàn bộ mọi việc đẩy đi, bỏ mặc cho chường quý.

Không biện pháp, những chuyện này không phải sở trường của hắn, kiếp trước chưa từng làm quan, chỉ quen với sinh hoạt tiêu điều tự tại, đầu đầu nhất là những chuyện nhỏ nhặt này.

Sáng sớm mới tịch thu tài sản một tiểu quý tộc không nghe lời, quay về đang chuẩn bị kiểm kê lại tài sản tịch biên được, Khải Lâm Na theo đó bắt đầu hỏi: “Các nữ nhân đó người tính xử lý thế nào, tóm lại có thể không tiếp tục để bọn họ ở lại trong phủ không?”

“Trước để bọn họ ở vài ngày, đợi người nhà bọn họ tới nhận lại bọn họ đưa về!” Lâm Phong cũng không nói tiếp, không ngừng nhìn vào trong hòm, tìm kiếm xem có gì giá trị hay không.

Mấy tinh linh mỹ nữ và thiên sứ bị giam cầm đó mấy ngày nay vẫn đang ở lại trong phủ, hắn còn chưa kịp xử lý đến, bất quá thấy Khải Lâm Na nữ nhân mỹ lệ này đã tự mình có ý thức làm vợ sớt ruột như vậy về các nữ nhân bị chơi đùa qua đó, khẳng định là sợ hắn thấy sắc nổi ý, Lâm Phong trong lòng không ngừng cân nhắc, “Dừng, bốn công tử là loại người đó sao? Phế phẩm ta không thêm!”

“Đấy thì tốt!” Nghe tiểu sắc lang này không chuẩn bị lại nạp thêm các mỹ nữ đó làm vợ nhỏ, Khải Lâm Na lúc này mới cười tiếp tục nói: “Còn có một việc, đại ca ta bọn họ ở để đô không có việc gì, như quả nói có thể người không cảm kị hãy để bọn họ tới đây giúp đỡ người!”

Lâm Phong ngẩng đầu nhìn Khải Lâm Na, chớp mắt, “Nàng bảo chúng bọn họ tới có thể không thêm phiền phức cho ta sao?”

Khải Lâm Na cười nhẹ nói: “Có ba cường giả thánh cấp bên người người, người còn sợ bọn họ tăng thêm phiền phức cho người sao?”

“Đương nhiên sợ, ta sợ nàng mưa xuống với ta!” Lâm Phong cười ha hả nói: “Đúng lúc, Khổ Khắc Sâm Đạt đặc sản không ít, lại để bọn họ thành lập thương đội kiểm kim tệ cho ta, nàng lão bản nương này không thể lấy công làm tư!”

Khải Lâm Na cười nói: “Tuân mệnh, tiểu phu đại nhân của ta!”

“Tiểu phu quân đại nhân cái gì!” Lâm Phong bắt mẫn hứ một tiếng, “Chẳng lẽ trong mắt nàng ta rất nhỏ bé sao?”

Khải Lâm Na thành thật đáp: “Người ban đầu rất nhỏ!”

“Thái dương nàng xiên xỏ (?)!” Lâm Phong gần như phun máu, dữ tợn trừng mắt liếc về mặt tươi cười của Khải Lâm Na, vừa muốn chiếm chút tiện nghi đầu lưỡi, Lâm Nhị hùng hùng hổ hổ xông vào nét mặt hưng phấn bẩm báo: “Công tử tin tức tốt, bọn thuộc hạ ở Lạc Nhật đại chiếu trạch phát hiện một thiên diện cự thù, Lâm Trùng bọn họ đang trông chừng, công tử cần đi xem không ạ?”

“Chẳng qua một con nhện độc, đây có gì mà hứng thú chứ?” Lâm Phong bắt mẫn hứ một tiếng, người đã đứng lên, nói với câu với Khải Lâm Na rồi phóng đi.

Thiên diện cự thù, đây chính là ma thú thượng vị cấp 9, hơn nữa còn là độc hệ, hẳn có thể không cao hứng sao? Đây thực sự là nguyên liệu cực phẩm chế tạo trang bị ma pháp, bất quá, bề ngoài Lạc Nhật chiếu trạch tuy không phải cấm địa, nhưng so sánh với cấm địa còn hung hiểm hơn, nghe nói bên trong thực sự là thiên đường của độc vật.

Độc? Không có người nào là không đau đầu.

Bờ Lạc Nhật chiếu trạch cách Khổ Khắc Sâm Đạt cũng 100 dặm lộ trình, Lâm Phong bỏ mặc Lâm Nhị, giá khởi độn quang trong nháy mắt là tới.

Rất xa, nghe thấy một trận nộ hồng khiến người hãi hùng khiếp vía, ma thú thượng vị cấp 9 cho người ta loại tâm lý một lực áp bức đập vào mặt mà tới, đến gần phía trước, thấy bọn người Lâm Đại đang núp nơi xa, một con thiên diện cự thù lớn cùng một con hồng sắc ngô công to dài có đủ hơn 20m đang đánh giết đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Con nhện đầy ước chừng có kích thước chu vi 20m, có màu tro bạc, hình dáng dữ tợn đáng sợ, chính là một thiên diện cự thù bị liệt vào trong 5 loại ma thú cấp 9 độc hệ khó đối phó nhất, không ngờ là còn có một vạn độc thiên ngô ma thú thượng vị cấp 9.

Vạn độc thiên ngô, thiên diện cự thù, tam đầu ma hạt, song diện nhân mãng, bát túc mãng cấp năm loại ma thú cấp 9 độc hệ này tự biết ngũ độc khó giải quyết nhất trong ma thú, hung danh đó thậm chí không kém tứ đại hoàng kim gia tộc, chỉ là người ta vì ma pháp độc hệ đặc thù khiến người đau đầu vạn phần, như quả nói có thể chọn lựa, khả năng tất cả mọi người đều có thể lựa chọn chỉ lấy ra một con cự long, mà không nguyện đổi đầu với một con độc vật thể này.

Con nhện khổng lồ đó phun ra tơ nhện màu trắng bạc, kết thành một đạo phòng tuyến nghiêm mật, che phủ lấy phạm vi 100m, trong miệng không ngừng phun ra độc dịch màu đen đặc tiến hành phản kích mãnh liệt, cự trảo kích thước thùng nước mỗi lần đập xuống đều là một trận địa động sơn diêu, tiếng gầm thét phần nộ nhanh chóng có thể so sánh với long uy.

Độc ngô công tuy là ma thú biết bay, chiếm được ưu thế cực lớn, nhưng con nhện đó phun ra nhện kết thành phòng ngự kết giới thực sự so sánh với lực phòng ngự của cự long còn cường hoành hơn, tinh hồng sắc độc dịch phun đến trước mặt không tạo ra mấy may tác dụng, vẫn cứ đầu thiên hôn địa ám, thực sự là không biết ai là ai.

“Thái dương, dài xấu thế này, thực sự là khó ưa!” Lâm Phong có loại cảm giác muốn thổ ra, bởi vì ngoại hình hai ma thú này thực sự rất không chịu nổi, hơn nữa chỉ từ trên ngoại hình lại nói, hai ma thú xấu xí này so với cự long đều phải có lực uy nhiếp hơn. Tính mật to như Lâm Phong, nhìn sơ qua hai con ma thú ngoại hình hung tợn đáng sợ này, trong lòng cũng bật lạnh.

Các người khác không cần phải nói, nhân mã bọn Lâm Đại trốn càng lúc càng xa, từ sắc mặt phát trắng của bọn họ thực sự có thể nhìn ra trong lòng bọn họ có nhiều sợ hãi, mãi đến Lâm Phong như quỷ đột nhiên

xuất hiện trong tầm mắt, Lâm Đại mới sợ nhảy cả lên, nhanh chóng dẫn bọn chiến sĩ dũng cảm chạy lại lập đoàn hộ vệ quanh tam công tử.

Nói đùa, nếu tam công tử có chuyện không may, nhóm người này của bọn họ phải tự thẹn tìm khối đầu hủ đập chết.

“Tránh qua bên, tránh qua bên!” Lâm Phong nhanh chóng khoa tay đuổi bọn thuộc hạ trung thành này ra, trung thành có thể khen, nhưng cũng không thể rành rành để bọn họ đi chết phải không?

Chỉ lưu lại Lâm Đại một người, Lâm Phong mới hỏi: “Không phải chỉ có một con nhện thôi sao? Làm sao lại chạy ra một con rết nữa?”

Lâm Đại nuốt nước miếng đáp: “Ban đầu chỉ có một con nhện, thực sự không biết vì thế nào, đột nhiên lại chạy lại một con rết, hơn nữa hai con ma thú này xem chừng giống như có thù, mới gặp mặt liền sống máu với nhau!”

“Người trước nán qua một bên!” Nhìn thần sắc hẩn nhợt lại đã sợ, Lâm Phong cũng muốn đuổi hẩn đi, miễn được chứng sợ hãi si ngốc xuất cả tinh thần có thể được không bằng mắt.

Một tiếng long ngâm chấn nhiếp cửu thiên tại chân trời vang lên, ba lão ấy cũng nghe thấy nhang chóng đuổi tới, long kỵ sĩ Gia Đức Tây cười viển cổ hoàng kim cự long từ trên trời đáp xuống, ngoại hình cường hãn cự đại vô bì đó xuất hiện trong tầm mắt, một bọn què mùa chưa từng thấy qua cự long tức thì mất trọn tròn, phía sau hai lão kia cũng không phân biệt trước sau đồng thời tiếp đất.

Hoàng kim cự long này của Gia Đức Tây thực sự là viển cổ cự long hàng thật giá thật, long uy cường đại tuyệt đối có lực chấn nhiếp, bất quá lúc này Lâm Phong thực sự nổi nóng, giờ chân lộn mấy vòng đá Gia Đức Tây cả người lẫn rỗng, bức bối chửi: “Kha La Đa con bò sát nhà ngươi, không việc gì rỗng cái rỗng địch a, làm vật săn của ta sợ hãi chạy đi, ta muốn khối long tinh trong đầu ngươi!”

Lại chỉ ba lão già ngơ ngác nhìn nhau chửi mắng: “Còn có ba đồ già bọn ngươi, không việc gì không đi huấn luyện bọn thuộc hạ đó cho ta, chạy tới đây thu nhiệt não cái địch a ..., trời ơi, bọn chúng làm sao không đánh chứ?”

Lâm Phong đó nóng giận a, lúc đầu đã tính đợi cho hai con độc thú liều lượng bại cự thương, hẩn ra sức diệt cỏ tận gốc, không nghĩ được ba lão già này ăn no, không việc gì làm chạy lại nhắm mắt làm bừa, ba cái lão già này có thể đều là thánh cấp a, tuy bọn họ có thể ẩn giấu khí tức cường đại từ người, nhưng con rồng ngốc Kha La Đa đó lại không thể biến thành con sâu.

Này không? Hai con độc thú đó có thể đều là ma thú thượng vị cấp chín có trí tuệ không kém nhân loại, cự long bên cạnh lại chuẩn bị đánh rần dập đầu, hai con khốn này lập tức đình chỉ liều đấu, đồng thời rất hiểu nhau ngấm nhất trí đối địch, Lâm Phong nổi giận dậm chân chửi mẹ một trận, đem ba lão già và con rồng ngu đó ra chửi mắng thậm tệ.

Kha La Đa tử thân chết được, nó thực sự là long tộc cao quý, không ngờ bị một thằng nhóc rầm thú một cước bay đá, nên liền hoài nghi bản thân mình là bò sát, nếu không thể nào oa tương (?) như vậy, thấy linh chủ đại nhân giận không thể nuốt, buộc lòng phải ngoan ngoãn bò trên đầu, đầu cúi thấp, đáng tiếc nhìn thấy Lâm Phong bộ dạng giống như tiểu bạo hùng.

Ba lão già cũng là sắc mặt uất ức, Gia Đức Tây vẻ mặt tang khóc nói: “Thần vĩ đại a! Ngài cứu ta, bọn ta đúng là giúp đỡ cho ngài, ngài thế nào có thể vũ nhục tôn nghiêm của bọn ta những cường giả thánh cấp vĩ đại này, trời kêu (thiên nộ), ngài lại có thể gọi Kha La Đa của ta là bò sát, ta phải hướng về ngài đề xuất kháng nghị!”

“Giúp đỡ cái rầm a!” Lâm Phong giận dữ chửi mắng: “Bọn ngươi lúc này là giúp thêm phiền, không có nhìn thấy sao, hai con độc thú đó đã ngừng đánh, biết bọn chúng là gì không? Là vạn độc thiên ngô cùng thiên diện cự thù so với cự long còn khó giết quyết hơn, ba lão già các bọn ngươi có thể bảo chứng không thương tổn chút nào giết bọn nó cho ta không?”

Ba lão già liếc mắt nhìn mặt nhau, mắt ngươi trừng mắt ta, còn không đợi Lâm Phong tiếp tục phát tiết nộ hỏa trong lòng, con ngô công đó luận thể hình kích thước so với cự long tất cả đều có đã phóng qua, trương

miệng tưới qua một cổ độc dịch tanh hôi không sánh được, Lâm Phong hoảng sợ, đồ độc này thực sự không phải dễ đựng, vội vàng giơ tay vạch, một chùm thanh quanh trong suốt bảo vệ mọi người.

Độc dịch màu đỏ sậm rơi lên trên huyền quang, tức thì “bác tư bác tư” một tiếng thanh âm vang lên khiến rằng người đau ê, tuy độc dịch đó không ăn mòn thái thanh huyền quang của Lâm Phong, nhưng uy lực của độc dịch thật sự quá rõ ràng, ba vị thánh cấp nhìn thấy đều da đầu ngứa ngáy một trận, không then là ma thú so với cự long còn khiến người đau đầu hơn, độc dịch đó nếu rơi lên trên thân người thì còn gì nữa.

Tri thù đó cũng không chậm, một tiếng rống giận, mở miệng là một mảng tơ nhện lớn màu trắng bạc hướng tới mấy người phun tới.

Đồng thời Gia Đức Tây phản ứng lại giận dữ quát to một tiếng, thân hình to lớn khỏe mạnh của cự long Kha La Đa đã bốc lên trên cao, phát ra một tiếng long ngâm kéo dài, hướng lại độc ngô công giữa không phóng tới, thân là cường giả đứng trên đỉnh chuỗi sinh vật của đại lục, một con cự long đương nhiên không để một con ngô công trong mắt.

Hơn nữa Kha La Đa còn là một viên cổ hoàng kim cự long cấp 6, các ma thú độc hệ này tuy khó dây vào, nhưng cũng chỉ là đối với nhân loại mà nói đau đầu phi thường mà thôi, đối với long tộc kháng ma siêu cường lại nói không có up hiệp lớn lao gì.

Đồng thời, theo đó một trận ma pháp chú ngữ tối nghĩa vang lên, lực lượng nguyên tố trong không gian nhanh chóng tụ lại, hình thành một đạo gió vũ vũ cường đại, còn độc dịch của độc ngô công đó bị thái thanh huyền quang của Lâm Phong ngăn cản, độc tri thù một miệng độc dịch phun qua, một trận gió xoáy cường đại đã ngưng tụ lại trên cao.

21. Chương 21 Vạn Độc Thiên Ngô

“Gào!” Một tiếng long ngâm cao vút khiến bọn binh lính gần như ngã ngồi xuống, long trảo sức mạnh vô địch của Kha Đa La hướng tới thân thể to lớn của độc ngô công quắp lấy, Gia Đức Tây cũng đồng thời giận dữ quát lên một tiếng, long thương dao động, kim quang đầu khí bay vút ra, mang theo thứ sát khí lăng lệ hướng tới cái đầu to lớn của vạn độc thiên ngô, tuy trong lĩnh vực của pháp sư thánh cấp không cách nào phóng ra ma thuật công kích, nhưng độc ngô công đó đương nhiên không phải ăn rau xanh cỏ dại mà lớn, thân là ma thú thượng vị cấp chín, thực lực cường hoành của nó không cần nghi ngờ, mở cái miệng to như bồn máu, răng nanh dữ tợn hung ác hướng tới trên người Kha Đa La cắn tới, cùng Kha Đa La sắp lá cà.

Cũng đồng thời, sau khi lĩnh vực cấm ma của Tập Lạp Kỳ mới hoàn thành, La Đế Phong cũng lần đầu tiên nhảy lại, giữa không trung hai tay nắm kiếm, quát to một tiếng, một đạo kim sắc kiếm khí dài vài chục mét mang theo sát khí vô biên bổ vào con nhện khổng lồ, kiếm khí chém lên trên mặt kết giới tơ bạc của con nhện, phát ra một trận tiếng rít nhọn xé tai, không then là lực phòng ngự siêu cấp cường hân của ma thú thượng vị cấp chín, kết giới phòng ngự bằng tơ nhện màu bạc đó bổ hạ vững chắc đến cực điểm, lấy lực của kiếm thánh không ngờ cũng không có thể phá vỡ, bất quá kiếm thánh chung quy vẫn là kiếm thánh, thế nào cũng là cường giả đứng ở trên đỉnh, một kiếm này tuy không thể phá vỡ kết giới phòng ngự của độc tri thù, nhưng cũng khiến nó nếm phải không ít khổ đau.

“Ngao!” Độc tri thù rống lên một tiếng gào thét thấu trời, tơ bạc cuộn lại, hướng tới La Đế Phong giữa không trung, cuộn tới, tơ bạc này là do tinh khí trong thân thể khổng lồ của thiên diện biến thành, tịnh không phải là lực lượng nguyên tố, bởi vậy tuyệt không nằm trong cấm ma lĩnh vực của pháp sư thánh cấp.

“Để ta lại!” Lâm Phong quát lớn một tiếng, phi thân nhảy vọt tới.

Hắn là sợ La Đế Phong lão già này thực sự phải phá hạ kết giới phòng ngự của độc tri thù, đây thực là tổn thất lớn, nên biết các kết giới nhện này thực sự là do tinh khí của thiên diện cự thù biến thành, như quả tam pháp tế luyện thành nhuyễn giáp trên người, chẳng những chỉ có công hiệu xua lạnh giữ ấm, hơn nữa lực phòng ngự tuyệt đối cũng sánh ngang với thần khí, chỉ nhìn kết giới của độc tri thù bày bố một kiếm toàn lực của kiếm thánh cũng không thể phá vỡ là tiêu biểu có thể thấy, còn tốt ba lão già này đều là thân kinh bách chiến, Tập Lạp Kỳ lão đầu dơ bẩn này kịp thời triệu gọi cấm ma lĩnh vực, nếu không Lâm Phong cũng không can đảm phóng tới lấy thân mạo hiểm, nói cùng loại độc vật này thực sự khiến người đau đầu nhất.

La Đế Phong cũng là lão quái vật sống trên vạn năm, làm sao có thể không biết Lâm Phong tên nhóc rầm thúi này có chủ ý gì chứ, lập tức thay đổi phương vị công kích, nâng kiếm vẩy ra, vô số đạo kiếm khí trào ra chém tới gần ti kết giới thiên diện cự thù bày bố, tuy lực lên cao, thực sự là uy lực đã phân tán, không có khả năng phá khai kết giới, chỉ dùng phân tán tâm thần độc tri thù.

“Lão đầu khôn nạn mau chóng chuyển qua!” Lâm Phong không quên nói móc một tiếng, “này” quát to một thanh, dùng thượng thừa tiên pháp súc địa thành thốn thân chỉ loáng một cái đến bên người thiên diện cự thù, dẫn kiếm quyết, một đạo thanh sắc kiếm quang hung ác chém xuống, cái đầu kích thước con nghé ằm một tiếng đập lên trên đất, một trận cát bụi bay lên.

Bởi vì Lâm Phong hoàn toàn có thể dựa vào lực tinh thần cường đại ẩn giấu toàn bộ khí tức từ thân, còn thêm loại đạo pháp súc địa thành thốn này làm trong cự lý ngắn tương đương với đi nháy mắt, bởi vậy độc tri thù căn bản không kịp xuất ra phản ứng mất đi tiểu mệnh.

“Dựa con mẹ nó, phá kiếm gì cái này, yếu ớt như thế sao!” Lâm Phong chửi mát bụi tro cùng nước đen từ trong thân tứ tán phun ra, trong tay chỉ còn lại một cánh kiếm, bội kiếm do thượng đẳng hàn thiết tạo thành vừa mới tiếp lấy chân nguyên lực cường đại của hắc không chịu được, chém đầu con nhện xuống đã vỡ thành mấy đoạn.

Các lão già sớm biết hắc tên nhóc rầm thúi này là biến thái sinh vật từ dị thời không qua, đối với thực lực cường hãn của hắc sớm đã nhìn quen không lấy làm lạ, La Đế Phong cũng hạ xuống, thấy tiểu tử này sắc mặt nộ khí trùng trùng, còn không quên đề tỉnh một tiếng: “Ngài còn đáp ứng ta làm một thần khí, xin đừng quên đấy!”

Lâm Phong lập tức đắc ý nói: “Tiểu thái (rau nhỏ), tuy thần khí ta không có nguyên mẫu luyện ra, nhưng tiên kiếm ta tế luyện cũng không kém gì so với thần khí, chỉ cần có nguyên liệu thượng hạng, ta hiện tại có thể tế một cái ra cho người!”

Đầu dơ bản Tập Lạp Kỳ cũng góp qua, “Long cốt pháp trượng đó của Khảm Lâm Na không sai, thánh cấp này của ta cũng là một nghèo hai trắng, đồ cho giống với ma pháp trang bị đều không có!”

“Không vội! Không vội!” Lâm Phong cười ha hả nói: “Hiện tại chúng ta có nhiều nguyên liệu cực phẩm thế này, bọn người bản thân muốn gì cứ lấy, hai khối ma tinh này ta cần, kết giới tơ nhện của độc tri thù này ta cần, các thứ khác bọn người cứ tùy tiện chọn!”

“Dựa đã!” Tập Lạp Kỳ nhe nanh múa vuốt nhảy tới, dùng dùng nổi giận nói: “Ngài lấy hết ma tinh đi, chỗ còn lại cũng không thể phối được với ta đại pháp sư thánh cấp này, ngài phải lưu lại một khối ma tinh!”

Lâm Phong liếc nhìn lão đầu này không có nửa điểm phong độ thánh cấp, khước miệng vênh lên.

Tập Lạp Kỳ tự biết có chút thất thái, ngượng ngập cười hai tiếng, quay đầu trừng mắt nhìn La Đế Phong đang cười trộm, hung hãn chửi một câu: “Cười cái rầm a!”

“Vệc của ta có quan hệ gì!” La Đế Phong không khách khí nói: “Người lão già này lòng rất tham, ta chưa nghe nói còn có pháp sư thánh cấp nào đối với ma pháp vật phẩm cảm thấy hứng thú, trừ phi là loại ma pháp học đồ không chính thống (bất nhập lưu) đó mới cả ngày đều nghĩ tới ma pháp trang bị!”

Lâm Phong lại được nghe hai lão già đầu khẩu, cho dù ba lão già này từ sau khi được ra không phải thù địch gì lớn, giống như ba đại lão gia bọn họ cộng lại giống như một bà vợ hầu như mỗi ngày đều phải đấu gà, hắc hiện tại thực sự là nháy mắt một cái cũng không nhìn chòng chọc long kị sĩ Gia Đức Tây cùng độc ngô công đại chiến.

Một vạn độc thiên ngô mới lớn cũng không qua cấp thấp nhất, thực lực cũng với cự long cấp 5 cách biệt không nhiều, mà viên cổ hoàng kim cự đầu Kha Đa La sau khi làm lại nhục thân thực sự đã thăng được 1 cấp, hiện tại đã là cự long cấp 6, độc ngô công ban đầu tính toán sai, bị Gia Đức Tây cùng Kha Đa La một người một rống giết đến rống giận liên tục, toàn thân trên dưới da thịt tung bay, đã không thành hình dạng.

Hiện tại thấy nó với lão địch bị liên thủ đối địch đã thấy rất nhỏ, càng thêm là hung ác trăm sát nhân loại, chiến ý càng là không lớn như trước, bị long thảo khổng lồ của Kha Đa La thừa cơ hội từ trên thân xé xuống một khối da thịt.

“Trời ơi, con rắn to đáng chết người, ta cần toàn bộ xác!” Mắt thấy con rồng ngóc đó cào độc ngô công không thành hình dạng, Lâm Phong tức thì giận không thể nuốt, vạn độc thiên ngô cũng là ma thú thượng vị cấp 9, với lại cả người đều quý, hiện tại bị Kha Đa La ngóc đầu đó cào còn kém hơn quả hồng nát, bằng là trực tiếp đem nhiều nguyên liệu bỏ đi, thế nào có thể khiến hắn không giận.

Kha La Đa ban đầu lại muốn một trảo nữa xé xuống một khối da thịt, nghe tiếng rống phần nộ của linh chủ đại nhân, lập tức đổi cào làm đập, đem thân hình khổng lồ của ngô công đã lung lay muốn rút một trảo tát rơi xuống, thân hình khổng lồ dài vài chục mét “ầm” một tiếng nặng nề rút xuống trong hố bùn, ngoại vài cái cứ thế không bay lên lại được, chỉ có thể phát ra tiếng rống giận dữ om xòm.

Kha La Đa long ngâm một tiếng cao vút, tựa hồ giống như là diệu vô dương oai, ngẩng cao đầu rồng hướng về mọi người biểu hiện nó là cường đại cùng với đã chiến thắng, lúc này mới hạ xuống, hóa thành một trung niên nam tử xấu xí đứng cạnh Gia Đức Tây, sắc mặt cẩn thận chú ý nhìn Lâm Phong, trên khuôn mặt xấu xí không ngờ viết lên thần sắc bất an.

Mắt thấy linh chủ đại nhân sắc mặt bất thiện chòng chọc mãnh liệt nhìn đầu của Kha La Đa, lộ xuất hiều kì cường liệt, Gia Đức Tây không khỏi toàn thân rung lên, mấy ngày nay Lâm Phong không ít lần dả động đến khối long tinh trong đầu Kha La Đa, luôn muốn cạy đầu của Kha La Đa nhìn xem bên trong cơ thể làm lại xét cho cùng có long tinh cùng long châu hay không.

Thấy tình hình này, Gia Đức Tây vội vàng thay bạn của mình gỡ tội, cười nhẹ bợt dợt rầm vang: “Linh chủ đại nhân anh dũng thần võ, võ dũng của người đủ có thể chiếu sáng cả đại địa, khí lượng của người đủ có thể bao dung đại hải, cường đại của người chỉ cần một gốc đầu ngón tay cũng có thể giải quyết những sinh vật hèn mọn này, Kha Đa La không có cường đại như vậy của người, vì thế không có khả năng giống như người giải quyết đối thủ dễ dàng như thế!”

“Phải chứ?” Mục quang của Lâm Phong hảo ý không xấu (?) trên thân một người một rồng này quét tới quét lui, cuối cùng rơi trên người của Gia Đức Tây lão già này, nháy mắt nói: “Ta thế nào có chút phôi phôi, Gia Đức Tây thánh kị sĩ tôn quý, công phu bực dật của người dù là Quang Minh thần cũng có thể tự thẹn không bằng, ta là thật lòng bái phục!”

“Khà khà!” Gia Đức Tây lão già này tuy là một vô lại kị sĩ, da mặt dày cũng có thể so với tường thành, nhưng lúc này cũng không nhịn được khuôn mặt già có chút phát nóng, hì hì cười gượng hai tiếng.

Nếu nói trong ba lão già này niên kỉ lớn nhất không nghi ngờ gì là Lạp Tạt Kì lão hóa này, lão đầu này khi tham gia Chúng thần đại chiến đã có hơn 200 tuổi, khi Gia Đức Tây tham gia Chúng thần đại chiến thì thực sự chỉ có 20 tuổi, thành thử tuy tính năm tháng sống có trên vạn năm, nhưng như quả tính toán tuổi tác chân thực cũng là 20 tuổi mà thôi.

Hơn nữa lão già này còn là tiểu bạch diện, nghe thủ hạ hồi báo, vô lại này mới tới Khổ Khắc Sâm Đạt không an phận thế nào, phát sinh với các quý phụ không ít chuyện phong lưu.

Còn như La Đế Phong, cũng không biết là thời kì viễn cổ sản sinh nhiều cường giả hay là chuyện thế nào, luận tuổi tác chân thật cũng 50 tuổi, còn rất trẻ tuổi, không có ham thích đặc biệt gì, chỉ đối với thiếu phụ xinh đẹp loại còn giữ lại bộ dạng thù mị đó mới có hứng thú, vô lại này cùng Gia Đức Tây cấu kết với nhau làm việc xấu, không ít lần quyến rũ những phụ nữ có chồng còn giữ lại bộ dạng thù mị đó.

“Nhanh, đem con đó làm thịt cho ta, chặt đầu xuống là được rồi!” Mắt thấy độc ngô công đó lại từ trong hố bùn lay động bay lên, Lâm Phong vội vàng trừng loạn con mắt, La Đế Phong không thốt ra một tiếng nâng kiếm dọc lên, một đạo kim sắc kiếm khí lẳng lẽ cùng cực bổ xuống, độc ngô công đó sớm đã là thể suy sức yếu, nào còn có thể nhận được một kiếm toàn lực của kiếm thánh, cái đầu rất dứt khoát bị chém xuống.

Thu hoạch lần này thực sự là không ít, làm thịt được hai ma tinh cấp 9, rõ ràng là ma tinh trong đầu bọn chúng có hai khối, đồ này thực sự có tiền mua cũng không được, chỉ thấy Lạp Tạt Kì cái lão đầu thánh cấp đó có thể đồ mắt lên tiêu biểu có thể thấy, tuy phẩm đức lão đầu thánh cấp này kém, cũng rất quá tham lam, nhưng đồ có thể khiến pháp sư thánh cấp vừa ý há có thể là đồ thường.

Đem thi thể hai ma thú toàn bộ ném vào trong không gian giới chỉ, đứng đang chuẩn bị quay về, phía xa một kị mã nhanh chóng chạy tới, còn chưa đến gần phía trước, một binh sĩ nhanh chóng thoát lực từ trên

ngựa ngã lăn lộn xuống đất, mang theo tiếng khóc thảm: “Công tử không tốt, năm thần bí nhân lại đang vây công Khải Lâm Na tiểu thư ...”

22. Chương 22 Vạn Độc Huyết Chú

Phủ đệ của Lâm Phong nằm ở hướng nam 50 dặm ngoài Khố Khắc Sâm Đạt một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, tuy là mùa đông khắc nghiệt, nhưng đặc biệt cũng có một dáng vẻ sức sống, chỉ là hôm nay đột nhiên có người viếng thăm, phải kéo Khải Lâm Na ra, cho dù trong phủ có 1000 Thiết Huyết thân vệ, bảo vệ không thể nói không sâm nghiêm, nhưng thực sự ngăn không được một vị thánh kị sĩ cùng ba vị kiếm thần, ngoài ra thêm một vị vong linh pháp sư.

Từ sau khi Lâm Phong dùng thủ đoạn bá đạo lưu giữ lại Thiên hoa thánh nữ Khải Lâm Na, đương nhiệm hoàng đế bệ hạ của Thần Vũ đế quốc nhiều lượt thông qua Ái Đức Hoa bệ hạ hướng tới Lâm Gia gây ép, chỉ là Lâm gia lão gia tử dư uy vẫn còn, Ái Đức Hoa cái lão sắc quỷ đó tuy cũng đối với Khải Lâm Na thêm thường nhõ dãi, thực sự không dám lại trên lão gia tử nổi giận lần nữa.

Thần Vũ đế quốc cùng Lạc Nhật đế quốc một nam một bắc, cách nhau ngàn dặm, ở giữa còn kẹp vài đế quốc, Tập Đặc hôn quân tuy thông qua ngoại giao không ngừng hướng tới đế quốc gây áp lực, chỉ là Lạc Nhật đế quốc tuy tổng hợp quốc lực còn tạm chấp nhận, nhưng thực sự là cường quốc sự, Lâm gia Thiết Huyết quân đoàn uy chấn đại lục, lại có ai dám khinh rẻ vượt lắt rầu hùm.

Một kẻ không thành, chỉ được sinh lại một kẻ.

Lâm Phong từ khi li khai Bồ Đạt Luân Bảo, trên đường lần này thực sự không ít lần bị quấy rối qua, tuy có vài nhóm lính đánh thuê khoác áo đạo phỉ phục kích dọc đường, nhưng tất cả đều bị tiêu diệt, lần cuối cùng biến đổi xuất động một đoàn pháp sư, bất hạnh vừa khéo Lâm Phong thu được một vị tay chân thánh cấp, lần nữa đem toàn bộ lính đánh thuê giả trang đạo phỉ giết hết.

Lần này có thể không được, lại có thể là một vị long kị sĩ cùng ba vị kiếm thần lại, còn có một vị vong linh pháp sư.

Các lính đánh thuê trước đây đều là những thế tử quý, hiện tại năm vị này thực sự là thực lực chân chính của Tập Đặc hoàng đế bệ hạ, tuy các nước đều khẳng định còn có kiếm thần không thông báo, nhưng đại quốc có thể một lần có thể phái ra ba vị kiếm thần thực sự là có một không hai, càng khủng bố là không ngờ còn có một vị thánh kị sĩ cùng một vong linh pháp sư cao cấp.

Tuy Thiết Huyết thân vệ ở toàn đại lục có thể tính là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhưng ở trước mặt một vị cường giả cấp cuối cùng ba vị cường giả đỉnh nhọn, ngoài ra còn thêm một vong linh cấp cao thực sự hiện ra có chút nhỏ nhặt không đáng kể, bọn chiến sĩ trung thành chỉ có trừng mắt nhìn bản thân không làm tròn bổn phận mà chịu bó tay.

Trong đại viện rộng rãi phía sau, kiếm khí tung hoành, tiếng quát mắng không dứt, trên không trung, một hoàng kim cự long uy phong bát diện cúi nhìn xuống trận chiến dưới giống như cửa tiểu hải tử này, không ngừng dùng long uy để kháng Thiết Huyết thân vệ liều chết gây áp lực.

Long kị sĩ lạnh lẽo chú mắt nhìn trận chiến bên dưới, mục quang đùa bỡn ác nghiệt quét qua chiến trường, gần góc miệng không nhìn được dâng lên một chút tươi cười xem thường, dạng đùa vui này đối với hắn một thánh kị sĩ lại nói quả thật là trò đùa, làm một cường giả thánh cấp đứng ở đầu cuối, hắn căn bản không thèm cùng bọn kiến nhỏ không có lực hoàn thủ này giao thủ.

Lâm Đại, Lâm Nhị, Lâm Trùng ba người dẫn theo vài chục thân vệ liều chết cầm chân một trunh niên hán tử sắc diện âm trầm, tuy áo giáp trên người đã rạn nứt nhiều chỗ, toàn thân dấu máu loang lổ, nhưng hành động của bọn tử đệ Lâm gia, cho dù chiến tử, bọn họ cũng tuyệt không thể chùn bước, dùng khí cấp cho bọn họ lực lượng vô cùng.

Tuy ba người đều là thực lực đại kiếm sư, so với kiếm thần cũng chỉ kém một đẳng cấp, khoảng cách giữa hai bên thực sự không thể dùng số chữ đo đếm, như quả lúc bình thường, tính ba đại kiếm sư cùng vài chục kiếm sĩ cấp 5 liên thủ, cũng không có khả năng là đối thủ của một kiếm thần, nhưng như quả ném đi sinh tử, dùng mạng tranh đấu, đây phải bàn luận riêng.

Hiện tại Lâm Đại ba người đã vứt bỏ sinh tử, dùng mạng đáng tội, không cần biết đến thương vong, chỉ cầu sát địch.

Đối phó lũ vong mạng, dù là mạnh như kiếm thần, cũng không được ứng phó không cẩn thận, nhất thời tam khắc còn thực sự không biết làm thế nào với lũ vong mạng không ngớt này.

Ngoài một bên, chiến đấu kịch liệt cũng đang tiến hành, bất quá thực sự không có nửa điểm cách thức liều mạng này.

Một lão đầu đáng người khô ngô cùng một tên y phục hoa lệ, tương đối có khí chất hoàng tộc đang vây công Khải Lâm Na, từ biểu tình kinh hãi trên mặt hai thằng cha này cũng có thể nhìn ra trong lòng bọn chúng lúc này nhất định thập phần chấn động.

Nói cho cùng Khải Lâm Na trong vài tháng ngắn ngủi lắc mình biến hóa, biến thành một kiếm thần cái ví dụ này từ cổ chí kim đều chưa có xuất hiện qua, bởi thế bọn chúng trong thời gian nhất thời căn bản không biện pháp tiếp thụ cái sự thật này.

Khải Lâm từ sau khi người phục dụng trái chu quả đó, dưới sự giúp đỡ của Lâm Phong tu vi lớn mạnh vượt bậc, Thái thanh nhất khí quyết đã tương đối có vài phần hỏa hầu, lại thêm thần khí trong tay làm hai vị kiếm thần chỉ tịnh không dám thương hại nàng, nhất thời trong nửa khắc còn không đến nỗi lạc bại.

Bất quá, vị vong linh pháp sư cao cấp đó toàn thân bọc trong khí tức hắc ám tạo thành áp lực cực lớn cho nàng ta, xem hình thức biết nội dung, vong linh pháp sư đều có thể chính đáng triệu gọi vong linh tham chiến, vong linh pháp sư cấp cao thậm chí có thể triệu gọi sinh vật cường đại của Minh giới trợ chiến, từ vị vong linh pháp sư này lại có thể triệu gọi ra tử linh kị sĩ lại nhìn, hẳn tối thiểu cũng phải là đại ma đạo sư biệt cấp.

Tử linh kị sĩ là sinh vật bất tử cường đại của ma giới, nguyên do nói bất tử, là bởi vì bọn chúng căn bản là vong linh, chính là những tử linh kị sĩ này mang lại tai nạn cực lớn cho Thiết Huyết thân vệ, khiến Khải Lâm Na lòng nóng như đốt.

“Khải Lâm Na, ta khuyên nàng nên ngoan ngoãn theo ta đi gặp bệ hạ!” Vị kiếm thần có khí chất quý tộc đó vừa động thủ, vừa dùng ngôn ngữ coi thường bởi mớ khuấy động Khải Lâm Na, “Thực sự nghĩ không mình bạch nàng thế nào trúng ý tên nhóc rắm thối đó của Lâm gia, Tạp Đặc bệ hạ đối với nàng ân sủng có hơn, nàng vì sao phải phản bội bệ hạ chứ?”

“Người câm miệng!” Khải Lâm Na tức giận sắc mặt đỏ rực, giận dữ nói: “Bác Khắc Tát, việc của Tạp Đặc bệ hạ với ta không quan hệ, mời người xuất ra một chút phong độ của kiếm thần, không cần lại ăn nói lung tung!”

Thằng cha này là Thánh quang kiếm thần Bác Khắc Tát trong bát đại kiếm thần.

“Ăn nói lung tung?” Bác Khắc Tát xem thường nói: “Như quả không phải trúng ý hoàng đế bệ hạ, nàng một tiểu quý tộc lụn bại này nào có thể có ngày hôm nay, như quả nàng lại không biết điều, đừng trách ta không khách khí!”

Khải Lâm Na lạnh lẽo đáp: “Có tài nghệ gì cứ việc dùng ra là được!”

Lúc này nàng một thân quần áo dài của pháp sư màu trắng, thánh khiết đoan trang, tay cầm thần kiếm Lâm Phong dùng hàn thiết tinh hồn tế luyện, trong lúc tự nhiên vài đạo “Thánh quang chi kiếm” lực công kích cường đại mạnh mẽ bắn ra, lại một điểm cũng không rơi xuống hạ phong, chỉ là muốn khắc địch chế thắng, thực sự lộ ra lòng có dư mà lực không đủ.

Có khối ma tinh của xích diễm yêu vương cung cấp ma lực, Khải Lâm Na chỉ tiêu hao rất ít ma lực là có thể phát ra “Thánh quang chi kiếm”, lấy ma lực của ma pháp sư của nàng căn bản không cần lo lắng ma lực có thể khô kiệt.

“Các người nhóm người xấu này!” Một thanh âm trẻ con vang lên, tiểu Toa Lị Na bị Khải Lâm Na giấu đi chạy ra, trong con mắt to trong suốt sáng ngời lóe lên mực quang cừ hận, vẻ mặt giận dữ vừa hay hướng tới vong linh pháp sư đứng ở trước cửa, toàn thân đều ẩn giấu trong khí tức hắc ám xông tới.

“Toa Lị Na, không cần!” Khải Lâm Na sợ hãi khuôn mặt xinh đẹp biến sắc, chân hạ loạn choạng, còn chút nữa là bị kiếm khí đã thương.

Bọn người Lâm Đại liệu mạng cầm chân một vị kiếm thần khác cũng là trợn mắt muốn rách ra, thực sự là đã không kịp ngăn cản, chỉ có thể trừng mắt nhìn tiểu Toa Lị Na bị nuốt mất tích vào trong đen tối.

“Toa Lị Na!” Lâm Phong mới chạy đến đúng lúc thấy được cảnh này, gần như giận đến tẩu hỏa nhập ma, cuồn rống một tiếng, giơ tay đã là vô số đạo kim sắc lôi quang tán loạn bắn ra, mấy chục tử linh kị sĩ nổ không còn sót lại chút gì.

Thái thanh tiên pháp chính là khắc tinh của những sinh vật bất tử này.

Một tiếng kêu thảm thiết xé rách trời cao, vong linh pháp sư ẩn giấu trong khí tức hắc ám giống như trứng phải một quả đạn pháp bay ra, đập xuyên bức tường ngăn trở phía sau một mét thành một lỗ to bay ra ngoài, không biết sống chết.

Mọi người chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, Lâm Phong đã tiếp lấy thân người nhỏ nhắn đáng yêu của tiểu Toa Lị Na.

“Toa Lị Na!” Mắt thấy Toa Lị Na hôn mê bất tỉnh, toàn thân trên dưới phát ra một tia khí tức âm lãnh, khuôn mặt nhỏ co rút bất thành nhân dạng, giống như đang chịu đựng thống khổ cực lớn, Lâm Phong trái tim vỡ ra.

Ngoài ra long kị sĩ trên không nhìn xuống chỉ nghe thấy một tiếng rống giận kinh thiên vang lên ngoài 10 dặm, một điểm kim quang nhỏ xíu trong con ngươi nháy mắt phóng lớn, còn lại không kịp xuất ra phản ứng, Lâm Phong đã xuất hiện giữa sân, không khỏi trong lòng kinh hãi.

“Toa Lị Na!” Lâm Phong con mắt đỏ rực kêu gào, một tia thần niệm rất nhanh tiến vào thăm dò trong người Toa Lị Na, lại sợ hãi phát hiện một cỗ lực lượng tà ác quỷ dị đang xâm xé linh hồn Toa Lị Na, mà hần căn bản không cách nào tiêu diệt được cỗ lực lượng tà ác này.

“Vạn độc huyết chú!” Lâm Phong sợ hãi biến sắc, loại trớ chú (nguyên rửa) tà ác này đã từng ở Thản Tang đại lục dấy lên sóng to dậy trời, sớm mới tới được thế giới này, khi đó hần tra cứu (ngạ bồ?) lịch sử đã có biết qua một lượt.

Nghe đầu loại trớ chú tà ác này là dùng 300 tà linh làm dẫn, dùng lực lượng nguyên tố thần bí đem linh hồn người bị hại cùng 300 tà linh đó liên kết lại, trong 10 ngày người bị hại có thể bị 300 tà linh đó ăn sạch linh hồn mà chết, đích xác là độc ác dị thường.

Thái thanh tiên pháp tuy là khắc tinh của sinh vật bất tử, nhưng trong đây là dùng lực lượng nguyên tố thần bí liên tục dâng lên, Lâm Phong đối với ma pháp hắc ám hệ hiểu biết nông cạn hiện tại cũng thúc thủ vô sách.

Lửa giận trong lòng hừng hực thiêu đốt, trong mắt Lâm Phong đều nhanh chóng bắn ra lửa.

“Đồ —— rùa —— đen!” Nghiến răng nghiến lợi nhả ra ba chữ, Lâm Phong ôm Tọa Lị Na chạy lại thân vệ, thân người thoáng vút qua, vạn đạo kim quang lóe lên, bát bảo kim thân đã mang theo uy lực không gì sánh nổi đem kiếm thần Lâm Đại ba người vây công quắp lấy trong tay, dưới mục quang kinh hãi đến cực điểm của mọi người, tám tay cùng nhau, đem vị kiếm thần đó xé thành tám mảnh.

“Trời ơi, đây là quái vật gì!” Hai kiếm thần còn lại sợ hãi biến sắc, lại cũng không nhìn đến Khải Lâm Na, rất nhanh rút thân lùi về phía sau, Thiết Huyết thân vệ lần đầu nhìn thấy bát bảo kim thân cũng sợ hãi té ngổ lên đất, sắc mặt chuyển trắng, toàn thân giống như cái sàng không ngừng run rẩy.

Một tiếng long ngâm cao vút từ chân trời vang lên, long kị sĩ trên trời lại biến sắc vừa mới phản ứng, một hoàng kim cự long thân hình càng thêm khổng lồ đã xuất hiện trong tầm mắt, đồng thời tốc độ cũng cực nhanh tiếp cận ngoài 3 dặm, vị long kị sĩ này đã hoàn toàn mất mảy mảy tái mét, thất thanh kêu lên: “Trời ơi, Quang Minh thân phù hộ, hoàng kim cự long cấp 6, đây rốt cuộc là người gì!”

“Ngao!” Kha Đa La uất ức đầy bụng không chỗ tiết ra từ rất xa phát ra long uy, uy thế vô khả thất địch đó của viên cổ hoàng kim cự long tức thì khiến vị long kị sĩ cười hoàng kim cự long cấp 4 này cũng chịu không được run rẩy.

Hai hắc ảnh theo sau cũng dùng tốc độ cực nhanh xuất hiện trong tầm mắt, long kị sĩ lần nữa kêu lên thảm thiết một tiếng: “A! Không phải chỉ có một pháp sư thánh cấp sao? Thế nào còn có kiếm thánh!”

23. Chương 23 Bát Bảo Kim Thân

Long kị sĩ tuyệt vọng, ban đầu là vì pháp sư thánh cấp đó vắng mặt, bắt lấy nữ nhân đó chỉ bắt quá giờ tay là có, căn bản không cần hắc thánh cấp này ra mặt, tính là một pháp sư thánh cấp, hắc cũng có đủ lòng tin ngăn trở pháp sư thánh cấp này, ba vị kiếm thần còn lại cùng một vong linh pháp sư đại ma đạo sư biệt cấp đối phó bọn tằm cá nhai nhép đây căn bản không có khó khăn gì.

Trước không nghĩ được Khải Lâm Na trong mấy tháng ngắn ngủi lại biến thành một kiếm thần ma vô song tu, sau đó tiểu tử đó của Lâm gia triệu gọi ra một cường đại ma thú chưa từng được thấy qua, hiện tại đối thành là tam đại thánh giai đều tới.

Như quả không phải tinh thần cùng tôn nghiêm của vị kị sĩ quấy phá, hắc đã chạy trốn hết sức (tâm đồ hữu?), chỉ là dưới hợp vây của tam đại thánh giai, hắc còn cơ hội sao?

Tính không có kiếm thánh cùng pháp sư thánh cấp, hắc cười hoàng kim cự long cấp 4 cũng không có nửa điểm khả năng dưới mắt hoàng kim cự long cấp 6 cường hoành vô bì đó đào thoát.

Hơn nữa chỉ có kị sĩ cự long cấp 5 mới có thể đủ tính chân chính là thánh cấp, ngài long kị sĩ này cười cự long này mới vượt qua đến cấp 4, đối đầu với thánh cấp chân chính căn bản không có khả năng thắng.

Không quản phía trên, Lâm Phong phía dưới thực sự là giận gần như quắp cuồng.

Bát bảo kim thân cường hoành đến cực điểm đem một vị kiếm thánh xé thành tám mảnh, máu thịt tung bay, kim thân đã phóng đến, Thánh quang kiếm thần Bát Khắc Tát cùng vị kiếm thần còn lại sợ đến hồn phi thiên ngoại, chính tề nhảy tới, hai tay cầm kiếm, kiếm khí vô kiên bất tới hung ác hướng tới kim thân bổ xuống.

Đấu khí kim sắc lập lòe quang mang chói mắt, sát khí cường đại rung động tâm linh mỗi người tại trường.

Lâm Phong trực tiếp coi thường, nguyên thần điều khiển kim thân chịu lấy một kiếm tụ tập đấu khí toàn thân của hai vị kiếm thần, kim thân cường hoành đến cực điểm cộng lòng cũng không thương tổn, bàn tay to như cối xay giống như bắt gà nhỏ quắp lấy các vị kiếm thần, rống giận một tiếng, đem hai vị cường giả cấp kiếm thần trực tiếp nện thành bánh thịt.

Tiếng kêu thảm thiết xé rách mây xanh vang xuyên đầy lớn, tất cả mọi người đều sợ hãi mặt mày tái mét, cả Khải Lâm Na sắc mặt cũng chuyển trắng, vẻ mặt kinh khủng trông quái vật khủng bố này run bần bật.

Trong lúc này trấn định nhất là ba lão già, bọn họ biết rõ nội tình của Lâm Phong tuy chưa thấy qua bát bảo kim thân, nhưng bọn họ sớm đã tự mình kiến thức qua thực lực cường đại hủy thiên diệt địa đó của Thanh Vân lão đạo, đồng thời bị phong ấn trên vạn năm, thành thử tịnh không có xuất hiện nửa điểm kinh ngạc, hơn nữa giống như mèo đùa giỡn chuột vậy quanh thằng nhóc khốn này.

Đều là long kị sĩ như nhau, nhưng vị long kị sĩ này trong hỏa nhãn của ba lão già đã trải qua Chúng thần đại chiến này không nghĩ ngờ gì là cái rắm thú mà thôi, Kha La Đa thay đổi dùng thượng cổ long ngữ tối nghĩa khó hiểu đem hậu bối đồng tộc này rắn dạy quở mắng không dám ngẩng đầu, đối mặt với một vị trưởng bối đồng tộc thời kì viễn cổ, cự long cấp 4 này giống như một tiểu hài tử làm sai chuyện, lại cũng không có nửa điểm long uy.

Một tiếng rống giận, Lâm Phong phóng lên trên không, bát bảo kim thân cường hoành vô thất trào giống như điều khiển quắp lấy hoàng kim cự long cấp 4 đó người mang theo kị sĩ trong tay, hung ác ném tới trên đầu núi ngoài vài trăm mét, một trận địa động sơn diêu, hoàng kim cự long đó trực tiếp bị đập tiến vào trong lòng núi vài trăm mét, phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau xuyên nội tâm (thống triệt tâm phi).

Ba lão già cuối cùng cũng biến sắc, đều không biết đây là ma thú gì, lại có thể cường hãn như thế.

Nếu Lâm Phong biết mọi người đều đem bát bảo kim thân của hắc làm thành ma thú, ước chừng không thổ 3 thăng máu (3/10 của đấu) thì không được.

Kim quan thu liễm, Lâm Phong thu lại kim thân, nghiêng rằng nghiêng lợi chữ: “Ba thứ già bọn ngươi, ta để các ngươi ở đây bảo vệ trấn, ai để các ngươi chạy ra ngoài, như quả Toa Lị Na có chuyện không may, ta đem bọn ngươi đánh về nguyên hình!”

Ba lão già nhìn mặt nhau, một cỗ ý lạnh từ đáy lòng dâng lên, rầm cũng không dám đánh một cái, nhìn được, lĩnh chủ đại nhân lần này là thực sự động nộ, Lâm Phong động nộ hỏa giống như một mãnh thú phải tìm người mà cắn, quả thực khiến bọn họ không nhịn được từ trong trong sâu thẳm đáy lòng dâng lên một tia khủng bố, ngay cả Kha Đa La cự long vượt qua cấp 6 cũng không ngoại lệ, ngoan ngoãn cúi thấp đầu.

Tình trạng Toa Lị Na đích xác có chút không hay, ai cũng không liệu được vong linh pháp sư đó lại có thể dùng loại trớ chú tà ác bị liệt vào cấm chú này, như quả khiến tiểu Toa Lị Na thiên sứ khả ái này hương tiêu ngọc vãn, Lâm Phong tuyệt đối là không cách nào tha thứ việc này.

Kiếp trước trải qua trong truy sát không ngừng, đến cuối lại còn gần như tiến đưa tiểu mệnh, có thể nói Lâm Phong bất luận người như thế nào đều tin tưởng vào sức mạnh, có kị ức lương thế, Lâm Phong bất luận người như thế nào đều phải quý trọng tất cả mọi thứ có trước mắt, như quả tiểu Toa Lị Na có chuyện bất trắc, tuyệt đối có thể mang lại đả kích rất lớn cho hắn.

Không khí trong phòng kiềm nén đến cực điểm, ba lão già đó cùng Khải Lâm Na đều cảm giác được cỗ sát khí cường liệt đó trên người Lâm Phong không ngừng phát tiết ra ngoài, loại sát khí này chỉ có người thực sự trải qua huyết tinh sát lục mới có thể có, tính như ba lão già này sống mạnh khỏe trên vạn năm, lúc này cũng không nhịn được trong lòng nhảy thẳng lên.

Duy nhất chỉ có Khải Lâm Na không chịu ảnh hưởng, nàng có thông cảm cảm thụ được khí tức thần bí từ trên dưới toàn thân của tiểu nam nhân lộ ra lúc này.

“Tập Lạp Kỳ học sâu hiểu rộng, hay người để ông ta nhìn qua!” Khải Lâm Na tiến tới giọng nói nhẹ nhàng an ủi: “Vạn độc huyết chú tuy lợi hại, nhưng cũng có biện pháp giải khai, hoặc giả Quang Minh thần có thể phù hộ cho Toa Lị Na!”

“Phù hộ cái rắm đó!” Lâm Phong nghiêng rằng nghiêng lợi chữ: “Như quả các điều nhân đó có thể bảo hộ Toa Lị Na, Toa Lị Na thế nào có thể trúng vạn độc huyết độc chứ!”

Khải Lâm Na nghẹn họng, không biết nói gì mới phải!”

Nàng tuy tu luyện ma pháp thánh quang hệ, nhưng tịnh không phải tín đồ, chỉ là nhất thời nhanh miệng mà thôi, Quang Minh thần nếu nói vĩ đại như thế, năm đó gia đình nàng cũng không thể bị hủy diệt.

Mà ba lão già đó cũng trong lòng thầm kêu: “Chửi tốt!” Năm đấy Chúng thần đại chiến là bởi vì bọn điều nhân đó không thể dung lại tồn tại cường đại hơn bọn chúng, mới dẫn dụ liên quân tám tộc vây công Thanh Vân lão đạo, tới cuối lại lâm trận triệt thoái, khiến cho liên quân chùng tộc trên trăm vạn chôn sống trong biển lửa, ba lão già này hận nhất chính là điều nhân.

Tập Lạp Kỳ nói: “Vạn độc huyết chú trừ người thì triển ra không có người nào có đủ khả năng giải khai được, thuộc hạ tuy là pháp sư thánh cấp, nhưng cũng không cách nào giải khai được loại trớ chú ác độc ma tộc di lưu lại này, chỉ có thần khí “Nguyệt chi quyền trượng” của Nguyệt Linh nhất tộc cùng “Thần thánh quyền trượng” của giáo hoàng mới đủ khả năng giải khai!”

“Nguyệt tinh linh?” Lâm Phong vừa nghe được tức thì lấy lại tinh thần, hỏi: “Không phải Nguyệt tinh linh nhất tộc trong Lạc Nhật chiếu trạch chứ?”

Tập Lạp Kỳ đáp: “Không sai, tương truyền Nguyệt chi quyền trượng được Nguyệt thần Ai Lệ Ti Á tự tay mình gia trì qua “Nguyệt quang lễ tán”, đủ khả năng xóa đi mọi linh hồn tà ác, nên có thể khư tán vạn độc huyết chú!”

Khải Lâm Na nói: “Chúng ta cùng Nguyệt tinh linh nhất tộc tịnh không quen biết, cũng chưa từng đi qua Lạc Nhật đại chiếu trạch, làm sao mới có thể khiến bọn họ giải khai vạn độc huyết chú cho Toa Lị Na chứ!”

Gia Đức Tây liếc nhìn Lâm Phong, Lâm Phong ngẩn ra, lập tức hướng tới Khải Lâm Na nói: “Nàng đi lấy chén trà lại cho ta!”

Khải Lâm Na thấy bọn họ liếc ngang liếc dọc, còn không minh bạch là ý tứ gì, đáp lại một tiếng lui ra.

Đợi Khải Lâm Na ra khỏi cửa phòng, Gia Đức Tây tiểu bạch diện này mới trên mặt cười hèn hạ nói: “Ngài chỉ cần đem Nguyệt tinh linh nữ vương thả ra, muốn mượn Nguyệt chi quyền trượng không phải gờ tay mà lấy sao, không những thế còn có thể cùng bọn tinh linh đó tạo lập quan hệ tốt, với lại ... hì hì, tinh linh nhất tộc thực sự đều là mỹ nữ, tinh linh nữ vương càng là mỹ nữ trong mỹ nữ!”

Lâm Phong lúc này nào còn có tâm tình cùng hắn đùa giỡn, lạnh lẽo liếc nhìn tiểu bạch diện này.

Hai lão già cũng sắc mặt khinh bỉ liếc nhìn tên già bẩn thỉu này.

Đề cập tới Nguyệt tinh linh, tất cả bọn người mạo hiểm đều không hẹn mà gặp nghĩ tới Lạc Nhật chiếu trạch, nơi này so với tam đại cấm địa còn hung hiểm hơn, bên trong quanh năm bị độc vụ bao phủ, các loại độc trùng độc thú qua lại, phạm vi trên ngàn dặm, hình thành một đường tử vong trời kê không thể vượt qua, như quả không có tinh linh dẫn đường, tính là thánh cấp, cũng không dám nói có đủ khả năng đến được thủ đô của tinh linh.

Rất khó tưởng tượng tinh linh yêu đẹp làm thế nào có thể cư trú trong chiếu trạch được.

Lần này đi tới tinh linh chi đô của Lạc Nhật chiếu trạch, Lâm Phong chỉ mang theo một Gia Đức Tây, đồng hành ngoài Nguyệt tinh linh nữ vương 1 vạn năm trước Ngải Lị Thiên mới được trùng sinh còn có một tiểu Toa Lị Na hôn mê bất tỉnh.

Vị Nguyệt tinh linh nữ vương nhìn còn chưa đến 20 tuổi này trầm mặc phi thường, từ sau khi Lâm Phong mang nàng ta từ trong Thất bảo linh lung thấp thả ra, từ đầu tới cuối đều không nói qua một câu, như quả không phải đánh nóng lòng vì sự an nguy của tiểu Toa Lị Na, Lâm Phong thế nào cũng phải cùng vị tuyệt sắc mỹ nữ không phân cao thấp với Khải Lâm Na lôi kéo cảm tình.

Một vạn năm trôi qua, bất luận là ai xuyên qua thời không đến 1 vạn năm sau, đều khẳng định không thể có tâm tình tốt được, dựa theo thọ mệnh trung bình 1000 năm của tinh linh, Nguyệt tinh linh nữ vương của Lạc Nhật chiếu trạch chỉ ít đều đã truyền qua mười đời, hiện nhiệm tinh linh nữ vương có nhận thức vị tiên hiền này hay không ai cũng không dám bảo chứng.

Lâm Phong đối với vị tinh linh nữ vương tiền nhiệm cũng không mong đợi quá nhiều hi vọng, chỉ cần Ngải Lị Thiên có thể dẫn hắn tới tinh linh chi đô là được.

Tuy chở theo bốn người, nhưng chút tỉ ti này không ảnh hưởng đến tốc độ phi hành của Kha La Đa, không thẹn là cự long cấp 6.

Từ trên không nhìn tới, phạm vi ngàn dặm đều một đường trời sương, căn bản nhìn không được đầu cuối, tính như lấy theo khu rừng trong tầm nhìn, cũng chỉ có thể xuyên qua độc chướng dày đặc đó lơ mơ nhìn được hoàn cảnh ác liệt bên trong, như quả nói không có người dẫn đường, sợ rằng Lâm Phong muốn tìm đến tinh linh chi đô cũng phải đem cả cái Lạc Nhật chiếu trạch lật ngược lại mới làm được.

“Lạc Nhật chiếu trạch đích xác so với Hồng Thập Tự sâm lâm còn hung hiểm hơn!” Gia Đức Tây nói: “Bất quá , thuộc hạ tuy là lần đầu tới Lạc Nhật đại chiếu trạch, nhưng thuộc hạ dám khẳng định Hỏa Diễm sâm lâm mới là đại lục đệ nhất cấm địa!”

1 vạn năm trước tịnh không có Hỏa Diễm sâm lâm, sau khi qua Chúng thần đại chiến mới có cấm địa này, lão già này là bị thiêu chết trong Hỏa Diễm sâm lâm, nguyên linh bị Thanh Vân lão đạo phong ấn, đối với Hỏa Diễm sâm lâm thực sự nghĩ tới còn sợ, suy cho cùng trong đó thực sự là thiêu chết trăm vạn liên quân chủng tộc, cường giả mạnh hơn so với hắn càng là nhiều không đếm được.

“Lạc Nhật chiếu trạch kì thật cũng tịnh không có cái hung hiểm như bên ngoài nghe đồn!” Nguyệt tinh linh nữ vương Ngải Lị Thiên một mực chưa nói câu nào đột nhiên mở miệng nói: “Tinh linh chúng ta không có dã tâm gì, như quả nhân loại các người có thể xuất ra đủ thành tâm, tinh linh chúng ta kì thật rất vui lòng cùng các người trở thành bằng hữu, chỉ cần là bằng hữu, kì thật tinh linh chúng ta rất hoang nghênh nhân loại các người tới tinh linh chi đô của bọn ta làm khách!”

“Oa khoa!” Gia Đức Tây lập tức nóng nảy kêu lên: “Ngải Lị Thiên, ta còn cho rằng nàng là người cảm chứ, 1 vạn năm trước chúng ta không nói chuyện qua như thế, hiện tại chúng ta đều là mấy người già, sau này có thể cũng nên thường xuyên tới lui, đi lại với nhau, cũng tiện giao lưu tình cảm, nếu không thực sự là tịch mịch chết được!”

“Người cũng có thể tịch mịch sao?” Lâm Phong liếc nhìn tiểu bạch diện này, “Nếu luận tuổi tác chân thực, người cũng mới 20 tuổi thôi, đừng cho rằng ta không biết người cùng La Đế Phong cái đồ già đó bên ngoài đều làm các mảnh khoe gì đó, như quả người cũng có thể tịch mịch, ta dám đánh cược hôm nay heo mẹ cũng có thể leo cây!”

“Hi hi!” Gia Đức Tây sắc mặt tang khóc nói: “Tha cho thuộc hạ đi, lưu lại chút thể diện cho thuộc hạ không được sao?”

Ngải Lị Thiên cười nhẹ nói: “Hoan nghênh các người sau này thường tới tinh linh chi đô làm khách!”

Lâm Phong vội vàng hỏi: “Đây đều đã 1 vạn năm, nàng hiện tại quay về nói bọn hậu bối đó của nàng còn có nhận thức nàng hay không?”

Ngải Lị Thiên đáp: “Tinh linh chúng ta có truyền thống của tinh linh chúng ta, mỗi một đời tinh linh vương đều có thể tiếp thụ kiến thức của các đời tinh linh vương trước truyền thừa, lại tính qua 1 vạn năm, như quả nói ta quay về tinh linh vương cũng có thể nhận biết được ta, nói cho cùng ta cũng là tổ tiên của bọn họ!”

“Đấy thì tốt!” Lâm Phong lúc này mới hoàn toàn yên tâm, cúi đầu nhìn tiểu Toa Lị Na trong lòng, sau khi bị hấn phong ấn nguyên linh, tạm thời đem cách li với cỗ lực lượng nguyên tố thần bí đó, tiểu nha đầu không cần phải chịu đựng nỗi thống khổ ác linh phệ hồn, ngủ rất là bình thản.

Tuy Thái thanh tiên pháp là khắc tinh của vong linh, nhưng lực lượng nguyên tố ma pháp thần bí của cái thế giới này Lâm Phong thật sự hiểu biết nông cạn, lực lượng nguyên tố của 300 tà ác nguyên linh đó Lâm Phong liên tiếp thay đổi mấy loại phương pháp cũng chỉ có thể phong ấn nguyên linh của Toa Lị Na, tạm thời cách li, nhưng không thể vĩnh cửu giải trừ, chỉ có thể đến tinh linh chi đô rồi nói tiếp.

24. Chương 24 Tinh Linh Phò Mã

Rất khó tưởng tượng được bên trong Lạc Nhật chiếu trạch bị độc vụ phong tỏa lại có thể có một tòa thành thị sâm lâm mĩ lệ, khiến Lâm Phong lần đầu tới tòa thành sâm lâm này trên mặt viết đầy kinh ngạc cùng hiếu kỳ.

Một gốc cự thụ cao ngất đội đất mà lên, cắm thẳng vào mây xanh, bên trong thân cây đường kính kích thước vài chục là nhà cửa của những tinh linh này, Lâm Phong từ hồi nào chưa có từng thấy qua loại cây khổng lồ này con người đều gần như trèo lên muốn rút ra ngoài.

Đều nói tinh linh sản sinh nhiều mĩ nữ cùng suất ca (mĩ nam tử), câu này một điểm không giả.

Trên đường thấy không phải tịnh nữ (mĩ nhân) cũng là suất ca, Lâm Phong nhìn đến mắt hoa loạn cả lên, ôm lấy tiểu Toa Lị Na cùng Gia Đức Tây cùng Kha Đa La biến ảo hình người theo Ngải Lị Thiên đi lên trên đường tới Nguyệt tinh linh vương thành, nhận được sự chào hỏi nhiệt tình của những tinh linh.

Những tinh linh này từ hồi nào tới giờ chưa từng li khai tinh linh chi đô đều tò mò quan sát mấy vi nhân loại, nữ tinh linh trẻ tuổi xinh đẹp thậm chí nhiều lần hướng tới Gia Đức Tây anh tuấn suất khí ném ra con mắt quyến rũ, mà cái tên hòa hoa công tử này cũng rất có phong độ kị sĩ hướng tới một nhóm tinh linh đang ngốc nghếch kêu lên cười nhẹ gật đầu hỏi thăm, nghiêm nhiên cách thức này xứng với một bạch mã vương tử.

Còn như con sắc long Kha Đa La này, với Gia Đức Tây cũng là một kiểu đức hạnh, chỉ là bởi vì sau khi biến thành hình người thì dung mạo cũng thực là khiến người không dám tâng bốc, thành thử cực kì không nhận được hoan nghênh của những tinh linh yêu đẹp này.

Tinh linh là chủng tộc trí tuệ gần kề với đại tự nhiên nhất, từ một điểm này trong con mắt bọn họ không có dục vọng cùng dã tâm gì có thể nhìn ra được, cũng bởi vì bọn họ không có dã tâm cùng dục vọng cường đại như vậy của nhân loại, tinh linh đại đế quốc từng qua một độ huy hoàng mới có thể bị phai nhạt đi trên vũ đài lịch sử.

Lâm Phong dùng nhiều ánh mắt hứng thú quan sát chu vi của tinh linh, hướng tới Ngải Lệ Thiển hỏi: “Nghe nói tinh linh bọn nàng từ hồi nào không để nhân loại đi vào tinh linh chi đô, tại sao trên đường bọn ta lại còn có thể nhận được hoan nghênh náo nhiệt thế?”

Ngải Lệ Thiển đáp: “Không có gì kì quái cả, tinh linh chúng ta có phương thức liên hệ đường dài của mình, trước khi lại ta đã cùng hiện nhiệm tinh linh nữ vương Đái Lệ Ti liên hệ qua, hiện tại chúng ta trực tiếp tới vương thành!”

Lâm Phong thắc mắc: “Tinh linh nữ vương của các nàng thế nào chọn ra, cũng là cùng một dạng gia tộc truyền thừa đó của nhân loại hay tuyển chọn ra thế?”

Ngải Lệ Thiển đáp: “Nữ vương của Nguyệt tinh linh nhất tộc chúng ta đều là tại Nguyệt thần tế ti đại điển chọn ra, một nhiệm tinh linh nữ vương thoái vị thì đều có thể cử hành tế ti đại điển, Nguyệt thần Ái Lệ Ti Á vĩ đại có thể giáng hạ Nguyệt chi lễ tán, lựa ra một nhiệm tinh linh nữ vương lãnh đạo Nguyệt tinh linh nhất tộc bọn ta!”

“Phương thức tiếp nhận đặc biệt thế sao?” Lâm Phong hiếu kì tràn làn hỏi tiếp: “Như quả lựa ra hai tinh linh nữ vương thì làm thế nào?”

Ngải Lệ Thiển cười đáp: “Không thể được, Nguyệt chi lễ tán của Nguyệt thần Ái Lệ Ti Á chỉ có thể đến tới trên thân một người, đây là tinh linh nữ vương của mỗi một đời, truyền thừa tinh linh nữ vương của Nguyệt chi lễ tán phải có thể có năng lực của nguyên tố miễn dịch cùng nguyên tố phản kích, đây là chúc phúc của Nguyệt thần vĩ đại Ái Lệ Ti Á ban tặng cho mỗi đời tinh linh nữ vương!”

“Không sai, không sai!” Lâm Phong tấm tắc kinh ngạc hỏi: “Nói như vậy nàng cũng có năng lực của ma pháp miễn dịch cùng ma pháp phản kích phải không?”

Ngải Lệ Thiển gật gù đầu.

Lâm Phong lập tức con ngươi xoay tròn, hỏi: “Như quả tính tuổi tác thật sự, nàng năm nay bao nhiêu tuổi vậy?”

Ngải Lệ Thiển có điểm kì quái, không minh bạch hẳn vì như thế nào phải hỏi cái vấn đề này, nhưng cũng là như thật đáp: “Như quả nói tính toán tuổi tác chân thực ta hiện tại 150 tuổi, tương đương với 21 tuổi của nhân loại các người!”

Lâm Phong mặt chẳng đỏ, tim chẳng nhảy, cười ha hả hỏi: “Nàng lúc này còn chưa kết hôn, nói nếu không có làm nương tử ta được không?”

“A!” Ngải Lệ Thiển yêu kiều kêu lên một tiếng, khuôn mặt thanh tú biến thành đỏ rực.

Có thể đảm đương tinh linh nữ vương, nàng bốn lai cũng là một tuyệt sắc mỹ nữ không kém so với Khải Lâm Na, một mái tóc dài xuôi mềm màu xám bạc làm nàng mỹ lệ không thể nói ra xấu ra, lúc này cái bộ dạng e lệ rụt rè đó càng là tăng thêm vài phần vũ mị cho nàng, cảm dỗ vô cùng, Gia Đức Tây cùng Kha La Đa con sắc long này nhìn thấy gương mặt đỏ ửng, nuốt mạnh nước miếng.

Gia Đức Tây còn ngằm hướng tới Lâm Phong dựng ngón tay cái lên, “Cả tinh linh nữ vương cũng muốn ngằm, một chữ: phục!”

“Đùa giỡn gì thế!” Ngải Lệ Thiển tức giận nói: “Người tên nhóc này thực sự là càn quấy, ta theo tổ tiên Lâm gia các người chiến đấu còn là bạn cũ, người thế nào có thể không lớn không nhỏ như thế!”

“Kháo!” Lâm Phong lật con mắt kiêu ngạo, trong lòng ác ý nghĩ: “Mĩ nữ này không thể là cùng vị tổ tiên đó của Lâm gia có một chân chứ?”

Ngải Lệ Thiển lại cười nói: “Ta đã quên người kì thật tịnh không phải người của Lâm gia!”

Lâm Phong uốn nắn: “Nàng sai rồi, không quản là từ cái thế giới nào tới, đã lại được cái thế giới này, đó là người của thế giới này, ta hiện tại thực sự giả dối làm tam thiếu gia của Lâm gia, tương lai là gia chủ Lâm gia, thế nào có thể không phải người của Lâm gia chứ!”

Ngải Lệ Thiển suy nghĩ, chán nản nói: “Người nói cũng đúng, đã đến được cái thế giới này, đó cũng tính là một phần tử của thế giới này, như quả không phải có người đồ kị thực lực của cá nhân đó, xưa kia cũng có

thể phát sinh ra một trường tai nạn đó, hiện tại tinh linh đại đế quốc của chúng ta đã bị diệt, đây có thể là trừng phạt của Nguyệt thần Ái Lệ Ti Á đối với chúng ta!”

“Thái dương!” Lâm Phong trong lòng cảm phần, hẳn đối với cái gọi là thần của thế giới này thật sự là không ưa.

Tinh linh vương thành là do 12 gốc cây khổng lồ hợp thành phương viên vượt quá 100m, vương cung của Nguyệt tinh nữ vương ở ngay chính giữa thì là một gốc cự thụ đường kính có đủ trên 1000m, kì tích vĩ đại như thế, Lâm Phong nhìn thấy không khỏi lại là một trận tấm tắc xưng kì.

Trước mặt là một đội tinh linh chiến sĩ giống như chúng tinh cũng nguyệt bao bọc chung quanh một nữ tinh linh mỹ lệ đầu đội kim sắc vương quan đi tới, nghĩ ắt hẳn là nữ vương Đái Lệ Ti của Nguyệt tinh nhất tộc, tinh linh nữ vương này nhìn tới đa bất quá cũng 16 tuổi, một dạng với Ngải Lệ Thiển đều là tuyệt sắc mỹ nữ, hơn nữa một thân quý khí, chỉ là trên khuôn mặt xinh đẹp còn mang một chút vẻ non nớt.

“Ngải Lệ Thiển tiên hiền tôn quý, hoan nghênh người trở về tinh linh chi đô, Nguyệt thần Ái Lệ Ti Á vĩ đại cùng người đồng tại!” Tinh linh nữ vương nhanh chân chạy lại, kéo lấy Ngải Lệ Thiển cao hứng hỏi đồng hỏi tây, trông giống một tiểu nữ hài còn chưa trưởng thành.

Lâm Phong không chút cố kỵ quan sát vị tinh linh nữ vương này, chỉ thấy nàng ta mày sáng răng trắng, tú lệ vô song, mái tóc dài xuôi mềm tự nhiên màu trắng bạc, đồng tử màu xanh ngọc sung mãn linh khí, cái mũi ngọc xinh xắn giống như mượn tay tạo vật chủ điêu khắc ra, cho là dùng quốc sắc thiên hương hình dung cũng không là quá.

Trên khuôn mặt nhỏ cao trắng còn mang theo 3 phân vị ngây thơ thoát ra, trong con mắt to mỹ lệ sung mãn sự hiếu kì hướng đến các sự vật mới lạ, khiến người nhìn qua biết được nàng ta còn là một tiểu nha đầu chưa từng thấy qua việc đời.

Kim sắc vương quan cùng bảo thạch phát tán ngũ thải quang mang làm tôn lên quý khí sung mãn trên dưới toàn thân của nàng, khiến Lâm Phong không khỏi nghĩ tới một câu lời thoại kinh điển: “Người dựa y phục ngực dựa yên!”

Tốt là hẳn tới thiểu cũng cùng vị tinh linh nữ vương này chiều cao chênh lệch không nhiều, nếu không thực sự có thể là xấu hổ vô cùng.

“Người là linh chủ Lâm Phong của Khố Khắc Sâm Đạt sao?” Nàng ta đột nhiên chạy nhảy đến trước người Lâm Phong, sắc mặt hiếu kì quan sát Lâm Phong nói: “Ngải Lệ Thiển tiên hiền nói người rất lợi hại, ta rất muốn cùng người so tài một lần, ta thực sự miễn dịch ma pháp!” Nói xong còn đắc ý giơ cao đầu quyền hướng về Lâm Phong.

“Thái dương nàng cái xiên (?)!” Lâm Phong cùng Gia Đức Tây liếc mắt nhìn nhau, nói: “Mạo muội hỏi một việc, nàng năm nay được mấy tuổi vậy?”

“Ta năm nay 100 tuổi!” Đái Lệ Ti rất oai vệ hỏi: “Người dám cùng ta tỉ thí không?”

Ngải Lệ Thiển răn: “Đái Lệ Ti không thể càn quấy, Lâm Phong linh chủ đại nhân hôm nay là có chuyện mà tới, trước hãy thỉnh khách nhân vào trong!”

“Ta có thể lại cùng người so tài!” Tinh linh nữ vương tâm tính còn là tiểu nữ hài rất nghe lời vị tiên hiền này, dưới sự bảo vệ của các tinh linh hộ vệ, mời nhóm người Lâm Phong vào trong vương cung.

Lâm Phong có chút phiền muộn, nhân cơ hội hướng tới Ngải Lệ Thiển hỏi thăm: “Có làm phiền gì không, Nguyệt tinh linh nhất tộc các nàng thể nào chọn một tiểu nữ hài lông còn chưa đủ dài làm tinh linh nữ vương, không sợ có người tạo phản sao?”

Ngải Lệ Thiển khịt mũi coi thường, “Tinh linh chúng ta không phải nhân loại các người, truy cầu không phải quyền lực, chúng ta tôn sùng tự nhiên, y phục xinh đẹp cùng thực vật tinh mỹ mới là thứ tối ái của mỗi một tinh linh chúng ta, mỗi một đời tinh linh nữ vương đều là người phát ngôn của Nguyệt thần Ái Lệ Ti Á vĩ đại, Đái Lệ Ti cũng không ngoại lệ!”

“Không hiểu!” Lâm Phong rất dứt khoát lắc đầu, “Lực sáng tạo là ngọn nguồn động lực của các chủng tộc phát triển, mà lực sáng tạo lại khởi nguyên từ dã tâm cùng dục vọng không ngừng bành trướng, như quả

không có dã tâm cùng dục vọng, sớm muộn cũng phải đối diện với diệt vong, chính bởi vì tinh linh các nàng không có dục vọng cùng dã tâm, nhân loại mới có thể thay thế tinh linh đại đế quốc, trở thành chủ nhân của Thần Tang đại lục là chứng minh tốt nhất!”

Ngải Lị Thiên giận dữ mắng: “Cái này của ngươi là đạo lý gì chứ, quả thật là nói vớ vẩn!”

Lâm Phong lại không lí tới nàng ta, với tinh linh sùng bái tự nhiên giành những đạo lý này không khác với đàn gậy tai trâu, hao hơi tổn sức.

Ở tinh linh vương thành, Lâm Phong cùng Gia Đức Tây thấy qua mấy vị trưởng lão của Nguyệt tinh linh nhất tộc, bởi vì nguyên nhân của Ngải Lị Thiên, khiến hắn rất dễ dàng thu được tình hữu nghị của những tinh linh này.

Về sau, Lâm Phong hỏi về việc giải trừ vạn độc huyết chú cho tiểu Toa Lị Na, Ngải Lị Thiên lộ ra có chút do dự, “Giải trừ vạn độc huyết chú không có gì khó khăn, chỉ là hiện tại có chút vấn đề, người trước tiên phải thương lượng với Đái Lệ Ti, nói cho cùng hiện tại nàng ta mới là tinh linh nữ vương, có chút sự việc không phải ta nói là được!”

“Thái dương!” Lâm Phong trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác bất diệu, bất mãn hỏi: “Không phải là có vấn đề gì chứ?”

Ngải Lị Thiên đáp: “Là Nguyệt chi quyền trượng có chút vấn đề!”

Lâm Phong lông mày dương lên, hỏi: “Thế nào chứ?”

Ngải Lị Thiên đáp: “Ta cũng là mới biết, 1000 năm trước một vị tinh linh nữ vương du ngoạn đại lục, bị ám sát thần bí, Nguyệt chi quyền trượng lạc đến trong tay ám tinh linh Khắc Lạp Duy Phu nhất tộc, một tộc ám tinh linh sinh hoạt trong địa huyết của Khắc Lạp Duy Phu sơn, bọn họ nhân số ước chừng vào khoảng 10 vạn, là gấp đôi bọn ta, vì thế ...”

“Trời ơi!” Lâm Phong gần như giận mũi phun khói, “Nàng là muốn ta giúp bọn nàng cướp lại quyền trượng sao?”

Ngải Lị Thiên cười nhẹ nói: “Tin rằng chút chuyện nhỏ này với ngươi mà nói không phải chuyện khó khăn gì!”

“Cái đó nàng sao không nói sớm?” Lâm Phong giận dữ nói: “Nàng đã sớm với Đái Lệ Ti liên hệ qua, ta không tin nàng hiện tại mới biết Nguyệt chi quyền trượng lạc đến trong tay của ám tinh linh!”

Ngải Lị Thiên cười nói: “Ngươi bởi đã thu hoạch được tình hữu nghị của Nguyệt tinh linh chúng ta, như vậy ngươi cũng không thể cự tuyệt giúp đỡ bằng hữu một việc nhỏ này chứ!”

Lâm Phong thật là sâu muộn hết mức, thấy gừng càng già càng cay, không thẹn là anh hùng tiền sử, chỉ có thể nói: “Coi như nàng lợi hại, xem ra tinh linh các nàng cũng không phải bọn ngực to không não, còn có điều kiện gì, một lần nói luôn đi!”

Ngải Lị Thiên đáp: “Ngươi cùng Đái Lệ Ti nói!”

Sau đó, Lâm Phong tới gặp tinh linh nữ vương Đái Lệ Ti.

Con nhóc này gặp mặt hắn đã cao hứng kéo tay hắn vừa búng vừa nhảy nói: “Bọn trưởng lão đều nói nhân loại các người rất giỏi hoạt, bất quá ta thấy ngươi không giống như là người xấu, ta hiện tại lại có chút yêu mến ngươi nữa, ngươi làm phò mã của ta không?”

“Cái gì cái gì chứ?” Lâm Phong chóng tụt lại bước tới trước, líu lưỡi ghen lời hỏi lại: “Nàng không làm chứ, muốn ta làm phò mã của nàng? Ta mới 30 tuổi a, Đái Lệ Ti tiểu thư mỹ lệ à?”

Đái Lệ Ti kì quái trả lời: “Ta không có lừa a, ngươi không phải muốn ta giải trừ vạn độc huyết chú cho tiểu nữ hài đó sao, như quả ngươi không làm phò mã của ta ta sẽ không đáp ứng yêu cầu của ngươi!”

“Hứ hứ!” Lâm Phong sắc diện bất thiện trừng mắt nhìn nàng hỏi: “Nàng muốn ép buộc ta ư?”

Đái Lệ Ti cực kì hứng thú đáp: “Ta rất thông minh nha, như quả nói ngươi không đáp ứng ta không biết làm thế nào mới có thể khiến ngươi làm phò mã của ta, bởi vậy nghĩ ra biện pháp này ép buộc ngươi, đợi

người làm phò mã của ta người sẽ là thân vương của Nguyệt tinh linh chúng ta, sau này người cũng có thể ở trong vương thành của ta cùng ta chơi đùa!”

“Con mẹ nó đây là thói đời gì chứ!” Lâm Phong bất tỉnh.

25. Chương 25 Tinh Linh Nữ Vương

Gia Đức Tây nhìn thấy linh chủ đại nhân của mình, da thịt trên mặt co lại, như quả đồi là hấn, loại việc tốt trời ban xuống thế này cao hứng còn không kịp, sao còn cự tuyệt, bất quá nhìn ý tứ của linh chủ đại nhân, tựa hồ giận dữ phi thường.

Lâm Phong là nổi nóng phi thường, của gái cũng có nguyên tắc chứ! Hấn là muốn của tinh linh nữ vương này, nhưng còn chưa đợi hấn ta hành động thì đã bị người ta câu ngã ra, hơn nữa còn rõ ràng còn mang theo uy hiếp, trong lòng có thể cap hững mới là quái sự!

Lâm Phong phát cáu la: “Nàng nghĩ cho kĩ, ta sẽ lấy lại Nguyệt chi quyền trượng cho bọn nàng, nàng giải khai vạn độc huyết chú cho Toa Lị Na, như vật chúng ta hai bên đều không nợ nần gì, còn như các chuyện khác không nằm trong đây, chúng ta để riêng ra bàn sau, ta không thích bị người uy hiếp!”

Đái Lệ Ti ngây ngẩn hỏi: “Ta không phải muốn uy hiếp người a, ta chỉ là muốn để người làm phò mã của ta thôi, người không nguyện ý sao?”

Lâm Phong cùng Gia Đức Tây nhìn mặt nhau, thấy qua nữ nhân đã nhiều, thiên chân thuần khiết như vậy mới là lần đầu gặp, nếu không phải con bé này trí lực có vấn đề, trong lòng không kiềm được dâng lên một cổ cảm giác dị dạng: của mỹ nữ dễ dàng, của tinh linh mỹ nữ càng là đưa tay là có, có tiện nghi mà không chiếm là đồ ngốc, có mỹ nữ mà không cần là thằng đàn, Lâm Phong đương nhiên không phải đồ đàn.

“Nguyện ý, ta đương nhiên nguyện ý!” Lâm Phong rất tò mò hỏi: “Vì sao muốn ta làm phò mã của nàng?”

Đái Lệ Ti thấy hấn đáp ứng, trong con mắt to xinh đẹp lóe lên một tia tiểu ý cổ quái, cao hứng trả lời: “Bởi vì ta thích người a, ta còn chưa có từng đi ra bên ngoài, sau này người làm phò mã của ta, có thể ở lại trong vương cung cùng ta chơi đùa, giảng cho ta cổ sự bên ngoài, ta thực sự rất muốn biết bên ngoài là hình dạng gì!”

“Trời, bị lừa rồi!” Lâm Phong thổ huyết, trong mắt tiểu nữ này lóe lên quang mang thích ý chút kể mưu đồ có thể qua được mắt hấn, thấy được tiểu nữ này trí lực rất là tốt, một điểm vấn đề đều không có, suy nghĩ cũng ra, có thể đảm đương làm tinh linh nữ vương nào có thể là loại dễ bị lừa, lần này thực sự là lật thuyền trong cống rãnh.

“Công phu diễn kịch của nàng không tệ!” Lâm Phong trừng mắt nhìn Đái Lệ Ti, lạnh lẽo nói: “Nói điều kiện của nàng đi!”

Gia Đức Tây trong lòng nghĩ thầm: “Đại sự không tốt, nhà cửa phải lật, linh chủ đại nhân phải tấn công mạnh mẽ!”

Đái Lệ Ti cong cái miệng nhỏ, “Người rất xấu!”

Lâm Phong ghen cả nửa ngày, ngây ra không nói ra lời.

Gia Đức Tây trong lòng vui vẻ chực cười, thấy linh chủ đại nhân ăn móm cơ hội thực sự không gặp nhiều.

Lâm Phong trừng mắt nhìn tiểu nữ trông thiên chân khả ái này, cứ thế nâng không lên nửa điểm tí khí, lại trước đây Gia Đức Tây đã ba lần nhắc nhở hấn, những tinh linh này rất cao ngạo, thiên vạn không thể dùng sức, nói không phải hiện tại Toa Lị Na mạng đang trong một sớm một chiều, dựa theo tính của hấn sớm đã nhảy lên dùng vũ lực giải quyết rồi.

Đái Lệ Ti đắc ý nói: “Ngài Lị Thiên tiên hiền nói người rất lợi hại, ta lừa không được người, ta là không tin, hiện tại người đã biết lợi hại của ta rồi chứ?”

“Người ngu B (?)!” Lâm Phong dựng ngón tay cái xuống, phải nuốt lấy khẩu ác khí này, rất nghiêm túc hỏi: “Đây có phải là điều kiện nàng giải trừ vạn độc huyết chú cho Toa Lị Na không?”

Đái Lệ Ti chớp chớp con mắt to, nghiêng đầu suy nghĩ nói: “Chỉ cần người lấy lại Vạn độc huyết chú cho ta, ta sẽ giải trừ vạn độc huyết chú cho cô nương đó, đây không tính là điều kiện, chẳng lẽ người không muốn làm phò mã của ta sao?” Nói xong còn tội nghiệp nhìn Lâm Phong.

“Hừ hừ!” Lâm Phong trong mũi hừ hừ hai tiếng, cuối cùng cũng có điểm minh bạch, Ngải Lệ Thiên thực sự biến chân chính thực lực của hắn, hiện tại tinh linh nhất tộc suy tàn, Ngải Lệ Thiên phải lấy tộc nhân mà nghĩ, lôi kéo một minh hữu cường đại cũng nói qua được, khó trách tiểu nữ này muốn mình làm phò mã của ả, vốn dĩ là trường quan hệ thông gia chính trị.

“Vì sao muốn ta làm phò mã của nàng?” Lâm Phong cau mày hỏi: “Không phải là Ngải Lệ Thiên khiến nàng làm thế chứ?”

“Oa! Người thế nào biết được chứ?” Đái Lệ Ti giống như mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi nhảy lên.

Lâm Phong hừ lên một tiếng, trong lòng vui vẻ lại, nhìn lại tất cả đều là Ngải Lệ Thiên tiểu nữ nhân đó làm quỷ, tiểu nữ này cũng chỉ là có chút điểm khôn vặt mà thôi, căn bản không rõ cái gì kêu là hôn nhân chính trị, cũng may mà tiểu nữ này chỉ là một chút hiếu thắng, nếu không hắn cũng phải thực sự xem xét qua là nên đáp ứng loại hôn nhân chính trị này hay không.

“Ta đáp ứng!” Lâm Phong nói: “Như quả nói không có việc gì ta hiện tại bắt đầu đi tới Khắc Lạp Duy Phu Sơn!”

“Tốt a, ta cùng các người đi chung!” Đái Lệ Ti xun xoe muốn thử nói: “Ta là thể ma pháp miễn dịch, còn có chủng tộc dị năng Nguyệt thần Ái Lệ Ti Á vĩ đại ban cho ta —— ma pháp phản kích, khẳng định có thể giúp đỡ các người!”

“Các trưởng lão đó của nàng dám để nàng đi mạo hiểm sao?” Lâm Phong hỏi lại.

Đái Lệ Ti giơ cao nắm tay nhỏ nói: “Ta là nữ vương, ta nói là được!” Nói xong còn hai tay chống nạnh, rất oai vệ nói: “Người nhỏ thế này, sau này người phải nghe lời ta, nếu không coi chừng ta sẽ đánh người!”

“Nàng?” Quai hàm Lâm Phong nhanh chóng rơi lên đất, quay đầu nhìn Gia Đức Tây, lão già này cũng là gương mặt dờ dẩn, rất hứng thú quan sát vẻ mặt oai vệ của Đái Lệ Ti hỏi: “Nàng dùng gì đánh ta chứ?”

Đái Lệ Ti giương cao đầu quyền, đắc ý nói: “Bằng cái này, không tin người dùng ma pháp công kích ta thử xem!”

“Cái đó ta phải thử coi!” Lâm Phong vươn tay chụp một cái, ngăn cách cái bàn với Đái Lệ Ti lẳng không chụp lấy, ngang qua trên đùi vỗ mạnh ba cái trên mông nàng ta, cười ha hả nói: “Thế nào? Ma pháp miễn dịch cùng ma pháp phản kích của nàng sao rồi?”

“Người giả trò!” Đái Lệ Ti oa một tiếng khóc lên, “Người dùng không phải là ma pháp, người dùng là yêu pháp!”

“Ta giả trò?” Lâm Phong trong ngực lăm lăm, làm nữ vương lâu tự nhiên có thể nuôi thành một giác ngộ cao cao tại thượng, tiểu đề tử (con đĩ nhỏ) này thực sự không có nửa điểm tiềm chất làm nương tử, xem ra sau này phải để Khải Lâm Na bình thường chăm sóc dạy bảo nàng ta một lượt.

Phải làm Đái Lệ Ti bình tĩnh lại, “Đừng khóc, nhanh chóng đi chuẩn bị, tốt nhất nàng nên thay đổi trang phục, chúng ta là đi giết người phóng hỏa, không phải đi tham quan du lịch đâu!”

Đái Lệ Ti lập tức hết khóc thành cười, trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, duỗi bàn tay trắng nõn niết lấy má Lâm Phong đắc ý nói: “Có thể cho người biết lợi hại của ta!” Nói xong chạy nhảy ra ngoài.

“Thái dương của ta nàng ta cái xiên (?)” Lâm Phong xoa mặt, nghiêng răng nghiêng lợi một trận, trong lòng quả thật sâu muộn đến cực điểm, mùi vị luôn bị người xem như tiểu hài tử đích xác không thể nào để chịu được, hắn thực sự chân chính là thanh niên nhân a!

Gia Đức Tây nhin cười, trên mặt co rút, trong lòng quả thật vui ghê gớm.

Kháp Lạp Duy Phu sơn ở Khải Tư Đặc thú nhân vương quốc cùng Thần Vũ đế quốc là nơi kết giao, từ Lạc Nhật chiếu trạch đến Kháp Lạp Duy Phu Sơn đủ vài dặm lộ trình, tính là hoàng kim cự long cấp 6, cũng cần hai ngày một đêm mới có thể bay đến, Lâm Phong cùng Gia Đức Tây mang theo Đái Lệ Ti, mấy trưởng

lão của Nguyệt tinh linh lải nhải không ngừng, Kha La Đa long ngâm một tiếng cao vút, lo khai tinh linh chi đô.

Còn như bọn tinh linh trưởng đều đã thành tinh đó vì sao có thể yên tâm để Đái Lệ Ti theo hắn cùng đi, Lâm Phong không thích nghĩ đến, không ngoài là Ngải Lị Thiên tiểu nữ nhân đó phía sau gây chuyện, có gì phỏng đoán chứ!

Đái Lệ Ti còn là lần đầu rời khỏi tinh linh chi đô, tâm tình tốt đến khùng khiếp, tiểu nữ này hôm nay đổi cả người váy áo dài pháp sư màu trắng, lộ rõ thanh thuần khả ái, lấy ra một đoản cung màu xanh đen không ngừng hướng về Lâm Phong khoe khoang trang bị ma pháp cực phẩm của nàng, “Đây thực sự là thần khí Nguyệt thần Ái Lệ Ti Á vĩ đại ban cho chúng ta — Nguyệt thần chi nộ, bên trên có phụ trợ ma pháp phong hệ Nguyệt thần Ái Lệ Ti Á đích tay gia trì, tầm bắn 1500m, có thể xuyên thấu bất luận áo giáp ma pháp gì, thế nào, đủ lợi hại không?”

“Lợi hại đủ làm cạn bể!” Lâm Phong cũng cảm giác được nguyên tố ba động cường đại trên đó, từ trong tay Đái Lệ Ti tiếp lấy đoản cung trên có khảm khá nhiều khối bảo thạch đỏ, tỉ mỉ quan sát mấy cái, bên trên có ma pháp triện văn huyền bí hẳn từ hồi nào chưa từng thấy qua, nghĩ là văn tự tinh linh thượng cổ, xạ trình có thể đạt được 1500m, cũng đích xác tính là thần khí cực phẩm.

Bất quá, có thể xuyên thấu áo giáp ma pháp có điểm mơ hồ, Lâm Phong nhìn khuôn mặt đắc ý của Đái Lệ Ti, hỏi: “Nguyệt thần chi nộ này có ma pháp tiền chuyên dụng không?”

Gia Đức Tây tiếp trả lời: “Thuộc hạ từng thấy qua Ngải Lị Thiên sử dụng qua Nguyệt thần chi nộ này, đích xác là dùng ma pháp tiền đặc chế, phối hợp với trọng lực công kích thuật Nguyệt thần đích thân gia trì, có thể kích xuyên bất luận áo giáp ma pháp gì ngoại trừ thần khí!”

Đái Lệ Ti đắc ý nói: “Nguyệt tinh linh nhất tộc chúng ta có hai món thần khí, một món là Nguyệt chi quyền trượng, bị bọn ám tinh linh đó cướp đi, còn có một món là Nguyệt thần chi nộ, Bối Nhĩ Gia hà chiến dịch 5000 năm trước, Nguyệt thần chi nộ còn bắn giết qua một vị pháp sư thánh cấp của nhân loại các người, quên nói cho các người biết, ta thực sự là một vị thần xạ thủ, lợi hại chưa?”

“Lợi hại!” Lâm Phong lia lia gật đầu, “Quên nói cho nàng biết, ta cũng là một thần xạ thủ!”

Lâm Phong biết Bối Nhĩ Gia hà chiến dịch, sau Chúng thần đại chiến tinh linh để quốc nguyên khí đại thương, bắt đầu đi tới hướng suy vong, cuối cùng 5000 năm sau kết thúc lịch sử huy hoàng của bọn họ, chủng tộc liên quân lấy nhân loại làm chủ lật nhào tinh linh để quốc một độ huy hoàng, trong các chiến dịch đó nổi danh nhất là Bối Nhĩ Gia hà chiến dịch.

Lần đó tinh linh để quốc một trận toàn quân bị diệt, chỉ có một số ít bộ lạc triệt hồi vào trong rừng rậm, nhưng cũng trận chiến đó, liên quân lấy nhân loại làm chủ cũng là thương vong tàn trọng, tinh linh nữ vương đương thời của Nguyệt tinh linh nhất tộc từng dùng Nguyệt thần chi nộ tập kích bắn chết một pháp sư thánh cấp của nhân loại, ngăn cản truy kích của liên quân, mới để Nguyệt tinh linh nhất tộc thành công triệt hồi vào trong Lạc Nhật đại chiếu trạch.

Đái Lệ Ti ngạc nhiên hỏi: “Chỉ có tinh linh chúng ta cùng Dực Phong tộc là thần xạ thủ trời sinh, nhân loại các người khi nào cũng thành thần xạ thủ chứ?”

Lâm Phong cười xấu xa nói: “Nam nhân chúng ta đều là thần xạ thủ, chẳng lẽ nàng không biết sao?”

Gia Đức Tây ngăn ra, tiếp đó ôm bụng cười lăn lộn.

Đái Lệ Ti còn là một thiếu nữ thanh thuần, lại thêm chưa từng li khai qua tinh linh chi đô, chưa tiếp xúc qua thế giới bên ngoài, thuần khiết giống như tờ giấy trắng, tính có chút khờ vụng, làm sao có đủ khả năng nghe ra ý tứ thâm ảo trong lời tiểu sắc lang, không tin nói: “Người bắn một tiền cho ta xem coi!” Nói xong còn từ trong không gian giới chỉ lấy ra một cây ma pháp tiền đưa cho Lâm Phong.

“Không dùng của nàng, ta tự mình có tiền!” Lâm Phong vẻ tươi cười càng nồng, da thịt trên mặt đều nhanh chóng co lại.

Gia Đức Tây nước mắt đều chảy ra, bịt má quay đầu qua phía khác.

Đái Lệ Ti không hiểu được, hung hãn trừng mắt liếc nhìn Gia Đức Tây, hướng về Lâm Phong nói: “Nguyệt thần chi nô chỉ có thể dùng ma pháp tiến tinh linh chúng ta chế tạo, tên của người không được, còn dùng của ta thì được, nếu không bắn trúng người lại phải gỡ trở!”

“Có thể bắn trúng! Có thể bắn trúng! Không cần dùng tiến của nàng!” Lâm Phong ôm lấy bụng, mới nhận được không bị kích thích phải phá lên cười.

Đái Lệ Ti nghi hoặc nói: “Các người sao thế, vì sao phải cười, người được thì bắn một tên cho ta xem coi!” Chỉ vào một con ưng trọc ngoài vài trăm mét nói: “Hãy bắn con ưng đó!”

“Tên của ta không phải dùng bắn ưng!”

“Cái đó để bắn gì chứ?” Đái Lệ Ti khờ khạo hỏi.

“Bắn ... dùng để bắn nàng đấy!” Lâm Phong chung quy cũng không nhận được ôm bụng cười lẫn, Gia Đức Tây cũng ôm bụng thở hổn hển, ngay cả sắc long chờ mọi người phi hành cũng run rẩy một trận.

“Người ...” Đái Lệ Ti cuối cùng cũng phản ứng, mới biết được bị tiểu lưu manh đùa bỡn, nước mắt đầm đìa trừng mắt nhìn Lâm Phong mắng: “Người là đồ tồi!”

Lâm Phong kì quái nói: “Ta thế nào là đồ tồi chứ, nàng là nương tử của ta, trong lời ta nói nào có gì không đúng chứ?”

“Người khi phụ ta!” Đái Lệ Ti trừng mắt hạnh oán hận trả lời.

“Được lắm, được lắm, đùa giỡn mà thôi!” Lâm Phong giúp nàng ta lau nước mắt, cười ha hả nói: “Là nàng muốn để ta làm phò mã cho nàng, cái đó nàng nói xem tên của ta không phải dùng bắn nàng hay sao?”

“Người hạ lưu!” Đái Lệ Ti xấu hổ mặt đỏ hồng, không vui xì tiểu sắc lang một cái.

Gia Đức Tây thì trong lòng hung ác đem tên nhóc rắc thúi không có phong độ này so với cái ngón giữa.

26. Chương 26 Bảng Sương Cự Hạc

Khi bay qua đế đô của Thần Vũ đế quốc, Lâm Phong còn gần như đáp xuống đem Tạp Đặc tên hôn quân đó giết đi trút cảm phẫn, cuối cùng hắn còn không bị nô hỏa xông lên mê muội thần trí, không làm ra cái loại việc điên rồ này.

Sớm nghe nói Tháp Khắc Lạp Kiền hoang nguyên điều kiện tự nhiên ác liệt phi thường, Lâm Phong còn chỉ cho là gió thoảng bên tai, hiện tại tận mắt nhìn thấy, mới biết được những thú nhân này sinh hoạt có nhiều gian khổ như vậy, không chỉ tài nguyên tự nhiên thiếu hụt dị thường, hơn nữa bởi vì quốc gia nhân loại hết sức đánh ép, những thú nhân này có thể nói là sinh hoạt từ bắt đầu đã trong lửa nóng.

Phóng mắt nhìn xa, Tháp Khắc Lạp Kiền hoang nguyên đông rét gió cát khắp nơi, gió lạnh kêu gào, hoàn toàn không có quốc gia nhân loại khí tượng đó bao hàm vô hạn sinh cơ, tuy Lạc Nhật đế quốc có thể tính là quốc gia có hoành cảnh tự nhiên ác liệt nhất trong các vương quốc của nhân loại, nhưng so với điều kiện như xưa nơi đây có chút mùi vị phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn vậy.

“Một phương thủy thổ nuôi ra một phương nam nữ, thú nhân chiến sĩ sinh hoạt tại Tháp Khắc Lạp Kiền hoang nguyên tuyệt đối là binh chủng cường đại nhất đứng đầu ở đại lục!” Lâm Phong đứng trên lưng sắc long, cúi xuống nhìn đại hoang nguyên bát ngát một cái, cười ha hả nói: “Như quả cấp cho thú nhân chiến sĩ áo giáp cùng vũ khí trang bị lắp ráp cho quân đội nhân loại của chúng ta, có thể thành một đội quân tinh nhuệ thiên hạ vô địch, tính là Thiết Huyết quân đoàn của Lâm gia cùng Lang kỵ binh của Thần Vũ đế quốc cũng không được!”

Gia Đức Tây cong miệng, nói: “Phi ngã tộc loại, kì tầm tất dị (không phải họ hàng ta, tư tưởng họ tất khác), các quốc gia nhân loại tuy có tranh chấp, nhưng thực sự tuyệt đối không thể để ngoại tộc cường đại nổi lên, như quả thú nhân có thể đủ khả năng trang bị cho quân đội áo giáp cùng vũ khí của quân đội nhân loại chúng ta, tin rằng không cần lâu nhân loại chúng ta có thể giống như với tinh linh đế quốc 5000 năm trước cuối cùng đi đến diệt vong!”

Đái Lệ Ti lập tức hung hãn trừng mắt nhìn Gia Đức Tây, hận không thể phóng tới cắn hấn một cái, đáng người xinh đẹp khả ái dụ người đó nhìn Lâm Phong hận không thể phóng tới cắn hấn vài cái.

Gia Đức Tây lúc này mới phát hiện mồm miệng mình có chút khuyết đức, hì hì cười khan một tiếng.

“A!” Lâm Phong đột nhiên nhìn nơi phía xa nói: “Thế nào lại có khí tức của ma thú siêu cấp, xem ra vận khí của chúng ta còn không phải thường, lại có thể một bút phát tài!”

Ma thú cấp 9 đều là ma thú siêu cấp, nên biết ma thú siêu cấp có rất nhiều loại, giống tứ đại hoàng kim gia tộc, lũ ngu độc đều có thể tính là ma thú siêu cấp.

“Không thể được, thực sự mệnh tốt như thế sao?” Gia Đức Tây thực sự là cũng không có cảm giác được gì, bất quá hấn cắn bản không thể hoài nghi lời Lâm Phong nói ra, người biết được chân chính nội tình của Lâm Phong không nhiều, mà hấn vừa hay là một trong số đó, tuy không biết tên nhóc rầm thú này cường hấn đến loại mức độ thế nào, nhưng hấn biết bên trong sinh vật cường đại còn không có một con có thể cùng tên nhóc rầm thú này ngang hàng.

Đái Lệ Ti ghé con sơ sinh không sợ hổ, nghe nói cũng lại tinh thần, nhanh chóng lấy ra Nguyệt thần chi nộ của mình, kích động muốn thử nói: “Nguyệt thần chi nộ của ta thực sự lợi hại, khi nào gặp ta sẽ dùng tên bắn chết nó!”

Nàng lớn thế này còn là lần đầu tiên li khai Lạc Nhật chiếu trạch, trừ vật cười độc giác thú của nàng ra còn chưa từng thấy qua ma thú siêu cấp nào khác, vừa nghe được có ma thú siêu cấp, nào còn không có tâm tình phấn chấn, tiểu thuyết kị sĩ đã xem nhiều, khó tránh gặp được những cái gọi là anh hùng sở ngộ đồ long, tiểu nha đầu đúng là tiểu nha đầu, một từ: non.

Lâm Phong cùng Gia Đức Tây liếc mắt nhìn nhau, cười hì hì nhìn Đái Lệ Ti nói: “Xem ra Đái Lệ Ti tiểu thư của chúng ta hôm nay muốn làm anh hùng đồ long một lần rồi!”

“Ao!” Kha La Đa đang phi hành lập tức phát ra kháng nghị bất mãn.

Lâm Phong lập tức hung ác giẫm một cước, chửi: “Ao cái rầm chứ ao!”

27. Chương 27 Nguyệt Thần Chi Nộ

Lâm Phong giống như mèo vờn chuột chăm chăm nhìn con đại địa chi hùng, tên này mới kiến thức qua thực lực hấn dùng hàng phục bằng cương cự hạc cao ngạo, nào còn dám lưu lại chút nào, đang chuẩn bị tung trướng trốn đi, ma thú siêu cấp đều có trí tuệ không kém hơn so với nhân loại, hơn hết đánh hay chạy cái đạo lý này còn là minh bạch phi thường, quyết không thể giống cái dạng đó của ma thú khác khi không chịu chết.

Tinh linh thiếu nữ nóng lòng muốn thử, lấy ra đoản cung của nàng ta hỏi: “Để ta dùng tên bắn nó nha?” Nhìn thì giống như xin ý kiến, nhưng nàng làm tinh linh nữ vương đã lâu, luôn quen với việc ngồi tít trên cao, nào có thể thực sự đợi Lâm Phong hồi đáp, ai cũng đều nhìn không rõ nàng ta ra tay thế nào, sau đây một cỗ nguyên tố ma pháp cường đại dao động, một cây ma pháp tiễn đã rút lên bắn tới trên người đại địa chi hùng.

Lâm Phong khêu lông mày, thần khí vẫn là thần khí, lực sát thương thực sự không phải bàn, tuy đại địa chi hùng hiệu xưng ma thú siêu cấp có lực phòng ngự mạnh nhất, nhưng ma pháp tiễn đó mang theo một ngọn lửa màu xanh tron bắn lên trên người đại địa chi hùng, lập tức nổ tung lên, cứ thế phá khai phòng ngự ma pháp thổ hệ của đại địa chi hùng.

“Grừ!” Đại địa chi hùng hiển nhiên không liệu được một cây ma pháp tiễn nhỏ nhoi này lại có thể phá khai phòng ngự của mình, phần nộ đau đớn rống lên một tiếng, nhanh chóng tăng lên một tầng thổ phụ phòng ngự trảo cho bản thân, sau đó hai mắt tỏa ra hung quang, há miệng một quả cầu năng lượng khổng lồ màu vàng đất hướng tới tiểu tinh linh đánh tới.

Lâm Phong vừa muốn ngăn lại, nhưng nghe thấy tiểu tinh linh yêu kiều kêu lên một tiếng: “Xem lợi hại của ta!” Bàn tay trắng nhỏ chỉ ra, quả cầu năng lượng khổng lồ đó bất ngờ đảo ngược bay trở lại, hướng vào đầu đại địa chi hùng đánh tới.

Đại địa chi hùng giống như thấy quỷ rống giận một tiếng, vội vã nhảy qua một bên, thân người kích thước 20m hành động không ngờ lại nhanh nhẹn vô cùng, không có chút nào là đồ dẫn.

“Kháo, phản kích ma pháp!” Lâm Phong lúc này mới bình tĩnh lại, hẳn là đã quên tiểu tinh linh có năng lực phản kích ma pháp, còn may dị năng ma pháp phản kích đó của nàng ta cũng có cự li giới hạn, nếu không nếu để nàng ta cùng một kiếm thánh phối hợp nói đó còn không phải thiên hạ vô địch sao.

“Xem lợi hại của ta!” Tiểu tinh linh hưng phấn kêu to quát nhỏ, lại một tiến bắn ra, đại địa chi hùng một bụng lửa giận chỉ đành lần nữa nhảy tránh, cũng không dám dùng ma pháp công kích lần nữa, nó đã biết được cái con bé tóc bạc này là người gì rồi, có được dị năng phản kích ma pháp trừ các đời nữ vương của Nguyệt tinh linh ra không còn phân hiệu nào khác, nó sao có thể không biết chứ.

Nói trong cự li ngắn dùng ma pháp công kích chỉ có thể tự tìm lấy khổ, đang muốn phóng tới một phát đem con bé đó nuốt xuống, nhưng bên cạnh là một hoàng kim cự long rõ ràng so với nó còn cường đại hơn cùng một băng sương cự hạc đang nhìn chăm chăm như hổ đói, hẳn nào dám nhắm tới việc bỏ đi, đại địa chi hùng hiện tại có loại cảm giác hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Muốn chạy? Nó không thể bay, sao có thể chạy qua được cự long cùng băng sương cự hạc.

Nghĩ nó đường đường là một ma thú thượng vị cấp 9, cả cự long đều không sợ, lại có thể bị một con nhóc tinh linh khi phụ chỉ có thể né tránh tấn công không có lực hoàn trả, gần như là tức chết được.

Lâm Phong đứng trên lưng băng sương cự hạc, cùng Gia Đức Tây một trái một phải nhìn tiểu tinh linh ra uy, trong lòng cũng cảm thấy tức cười, không nghĩ được đại địa chi hùng lực phòng ngự siêu cấp cường hãn lại có thể bị tiểu tinh linh bức đến nhảy loạn khắp nơi, có thể xem được loại kịch hay như vậy cơ hội thực sự không nhiều.

Không then là thần xạ thủ, tài nghệ bắn tên của tiểu tinh linh cũng không phải thổi phồng, lần này là gặp đại địa chi hùng né nhanh, nhưng tiểu tinh linh vẫn là bách phát bách trúng, tên không phát trượt.

Ma pháp tiến lực sát thương cường đại tuy không mang lại vết thương trí mạng cho đại địa chi hùng, nhưng cũng khiến bốn đại hùng này đau đầu kêu lên ngao ngao, đây cũng là do lực phòng ngự siêu cấp cường hãn của đại địa chi hùng, đổi lại là các ma thú khác thì không thể có cái may mắn như vậy, nói cho cùng Nguyệt thần chi nô là thần khí được thần đích tay gia trì qua.

“Ai da, ma pháp tiến của ta dùng hết rồi!” Lâm Phong chính đang nhìn ghiền, tiểu tinh linh đã hoảng hốt kêu lên, nguyên lai nàng ta cũng bắn sương tay, không ngờ đem 100 ma pháp tiến đều dùng nguyên liệu của ma thú siêu cấp chế thành một lần toàn bộ bắn sạch hết, tiểu tinh linh gần như muốn khóc, đó thực sự là toàn bộ hàng tích trữ nàng có.

Tuy uy lực cực lớn, nhưng số lượng tuyệt đối có hạn, đây còn là lần đầu xa nhà, để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh, nên toàn bộ mang theo, không nghĩ được mới rồi cao hứng một lần dùng sạch, tiểu tinh linh tức thì nước mắt đầm đìa nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong gần như nghẹn lại, sững sờ cả nửa ngày, mới không nhịn được cười lên, “Tiếp tục, tiếp tục, Đái Lệ Ti của ta thực là đệ nhất thần xạ thủ của Nguyệt tinh linh nhất tộc, tính rằng dùng cây tên bình thường cũng có thể đem đại địa chi hùng này bắn thành con nhím!”

Đái Lệ Ti tức giận giẫm chân, đại địa chi hùng xấu hổ thành giận cũng đã không nhịn được, sau khi lần nữa gia tăng chiều dày của thổ phủ hộ giáp thêm một tầng cho mình hung hãn hướng về tiểu tinh linh phóng tới.

Lâm Phong từ lưng băng sương cự hạc phi thân xuống, nắm kéo tiểu tinh linh, đã đưa lên trên lưng băng sương cự hạc, hét lên một tiếng, một đoàn kim sắc lôi quang nhắm đầu đại địa chi hùng nổ, theo sát sau đó, thanh sắc thiểm mang lóe lên tức thì, đại địa chi hùng đã bị chém ra, băng sương cự hạc đó nhìn thấy hải hùng khiếp vía một trận, thậm chí khen mình biết trước rõ ràng.

Lâm Phong đem xác đại địa chi hùng bỏ vào trong không gian giới chi, mới nhảy lên băng sương cự hạc, hôn lên trên cái má trắng nõn của tiểu tinh linh, đặc ý hỏi: “Thế nào, phu quân của nàng ta đây có được không?”

Tiểu tinh linh bữu môi, xem thường nói: “Còn đang xem xét!”

“Thái dương!” Lâm Phong gần như thổ huyết.

Lần nữa lên đường, Đái Lệ Ti luôn nói tới ma pháp tiền của nàng, 100 cây ma pháp tiền đó thực sự là hàng tồn, hiện tại luyện kim thuật đã suy tàn, tính cho là nguyên liệu đầy đủ, cũng căn bản không có người có đủ năng lực làm ra, lần này một lượt toàn bộ xài hết, thế nào không khỏi khiến nàng đau lòng chứ.

Lâm Phong cũng là không chút khách khí nói: “Đáng đời nàng, ai kêu nàng muốn khoe khoang, giờ hối hận rồi phải không?”

Đái Lệ Ti giận dữ cắn chặt răng, mắt hạnh tròng lên tròn xoe, cũng đặc biệt có mi thái mê người.

Gia Đức Tây lại thăm chừng thẳng nhóc rầm thú này không rõ thương hương tiếc ngọc.

Lâm Phong thực sự rất có hứng thú nói: “Ta còn chưa thấy qua vật cười của nàng, đem độc giác thú của nàng ra để ta xem coi!”

Tiểu tinh linh lập tức có lại tinh thần, thả độc giác thú nàng cười ra.

Lâm Phong là lần đầu nhìn thấy độc giác thú loại ma thú siêu cấp này, tướng mạo một điểm cũng không uy mãnh, toàn thân trắng như tuyết, trên đầu mọc lên một cây sừng, nhìn qua có chút vô hại, không biết lực chiến đấu như thế nào, theo cách nhìn của Lâm Phong, độc giác thú xem chừng là ma thú thấp nhất trong ma thú siêu cấp hắn từng thấy qua.

Hơn nữa phương thức phi hành của loại ma thú này khiến Lâm Phong cũng lần đầu mở rộng tầm mắt, các ma thú phi hành khác đều tạo cánh để bay, duy chỉ có loại ma thú này lại có thể dựa vào móng chân là được, như thể trong không trung có một tầng bậc thêm vô hình vậy, độc giác thú giẫm lên trên hư không trên không trung để bay, chỉ là tốc độ phi hành đó thực sự có chút không đáng phô trương.

Lâm Phong cùng Gia Đức Tây cười băng sương cự hạc và hoàng kim cự long đấy gọi là sung sướng, tiểu tinh linh cười độc giác thú của nàng hì hục phía sau đuổi theo, nhưng thậm chí dùng hết sức lực bú sữa, độc giác thú cũng không cách nào đuổi kịp băng sương cự hạc và hoàng kim cự long dựa vào cánh mà bay, tiểu tinh linh nổi giận một chút vui vẻ cũng không có.

Bắt đầu từ thời kì viễn cổ, Khắc Lạp Duy Phu sơn mạch là nơi sinh hoạt của một nhánh ám tinh linh bộ lạc, Gia Đức Tây tên sành sỏi này đã từng qua nơi đây, ba người ba thú rất dễ dàng tìm được hắc vực cấm khu trong Khắc Lạp Duy Phu sơn mạch.

Vừa mới tới nơi, tiểu tinh linh đã thu lại độc giác thú của mình, Kha La Đa hiện hình người, vẫn như cũ là một trung niên hán tử diện mạo xấu xí, tướng mạo thực sự không ra làm sao cả, băng sương cự hạc Thụy Đức Lạp cũng hiện hình người, dung mạo so với Kha La Đa cũng không tốt hơn được, khiến Lâm Phong thậm chí kêu kì quái, thế nào mà Long tộc cùng Thiên Hạc gia tộc toàn là xú nam.

“Thế nào lại gặp được khí tức của Long tộc chứ?” Lâm Phong dừng chân lại, kì quái hỏi, ngoài vài dặm vài tên khốn đang đánh đến thiên hôn địa ám, động tĩnh lớn như thế tự nhiên không thể qua được tai mắt hắn.

Kha La Đa là người thứ hai phát biểu ý kiến: “Là ma long bị Long tộc của bọn thuộc hạ lưu đầy tới thâm uyên thế giới, kì quái, những tên khốn tham lam này thế nào có thể chạy lên mặt đất được, chẳng lẽ bọn chúng lại không sợ bị truy bắt sao?”

Ma long là một chủng tham lam cùng tàn bạo nhất trong Long tộc, trước thời Chúng thần đại chiến 1 vạn năm trước đã bị Long tộc lưu đầy tới thâm uyên thế giới, Kha La Đa thực sự là rỗng chính cống, đối với khí tức tộc nhân của mình tất nhiên là có thể cảm nhận được.

Gia Đức Tây nói: “Điều này không khó giải thích, ám tinh linh nhất tộc tu luyện là ma pháp hắc ám hệ, hắc ám hệ ma pháp sư của đại ma đạo sư biệt cấp triệu gọi sinh vật cường đại từ thâm uyên thế giới trợ chiến cũng không phải chuyện khó gì, xem ra bọn ám tinh linh này cũng không phải là ăn chay!”

Thụy Đức Lạp là một thái hạc vừa mới đi ra hành tẩu giang hồ, vừa nhận được một bụng khí không chỗ phát ra, lập tức nói: “Sợ gì, thuộc hạ cùng Kha La Đa sắc long này là đủ có thể trị yên bọn chúng rồi!”

“Tên nhóc ngươi muốn tìm đánh phải không?” Kha La Đa hiện tại trừ linh chủ đại nhân thực sự là trời không sợ, đất không sợ, nghe con tiểu thái hạc này lại có thể dám gọi mình là sắc long, lập tức trợn trừng mắt nhìn.

“Sợ ngươi được sao?” Thụy Đức Lạp cũng không phải yếu, nó mới bị Lâm Phong tên biến thái này đùa giỡn không khỏi có chút điểm thì khí, một bụng lửa đang không nơi phát tiết, tuy biết rõ không phải đối thủ của Kha La Đa sắc long cấp 6 này, nhưng cũng không có chút gì sợ hãi, Thiên Hạc gia tộc cùng Cự Long gia tộc đều là tứ đại hoàng kim gia tộc, sao có thể nói chữ sợ, hắc thực sự là bằng sương cự hạc Thụy Đức Lạp cao quý a.

“Hai tên các ngươi đều lăn qua một bên cho ta!” Lâm Phong trừng mắt trái phải.

Kha La Đa cùng Thụy Đức Lạp lập tức co cổ lại, không nói một lời, thâm lén trừng mắt nhìn nhau.

Tiểu tinh linh vừa nghe có ma long, lập tức lại hứng thú, nắm lấy Lâm Phong nhảy nhót tung tăng, nói: “Ma long ở đâu, chúng ta mau đi xem nào!”

Lâm Phong cũng không lấy làm mình bạch thế nào có thể có ma long chạy lên thế giới mặt đất được, tức thì chạy tới, thuận tay giết vài con ma thú chạy ra, xuyên qua một mảng rừng rậm, thấy trên vách núi trống trải vô số động huyết xanh đen, vài ám dạ tinh linh tất cả vây quanh, đang quan sát đại chiến của một người ba rồng.

Trên cao, một long kỵ sĩ chính đang cùng hai ma long màu đen đấu đến thiên hôn địa ám, vật cưỡi của long kỵ sĩ đó là một cự long thổ hệ cấp 5 màu vàng đất, hai ma long màu đen xem chừng một là ma long cấp 4, một là ma long cấp 5, đánh long kỵ sĩ đó liên tiếp bại thối lui, một người một rồng nhiều nơi đã bị thương.

Một tiếng long ngâm cao vút, long kỵ sĩ cùng hai ma long tách ra, cùng lúc hướng tới bốn người Lâm Phong nhìn qua, hiển nhiên đã cảm nhận được khí tức khí tức cường đại trên người một rồng một hạc, đặc biệt là Kha La Đa, hoàng kim cự long cấp 6 thời kì viễn cổ này càng là khiến hai con ma long cùng một con cự long thổ hệ vừa hoảng sợ, vừa khó chịu.

Từ khí tức cường đại phán đoán, ma long cấp 5 đó cùng cự long thổ hệ đã biết được đồng tộc càng thêm cường đại này rất có khả năng là một cự long cấp 6, mà cự long cấp 6 chỉ có tại long quật mới thấy được, thế nào có thể xuất hiện tại nơi đây?

28. Chương 28 Đồ Long Chuyên Nghiệp

Lâm Phong cũng có chút kinh ngạc: “Hai vị đại ma đạo sư sao? Tất cả đại ma đạo sư của các quốc gia nhân loại cộng lại hết cũng không được 20 vị, chỉ ám tinh bộ lạc này mới không được 10 vạn người lại có thể hai đại ma đạo sư, thực sự là không dễ trên!”

Đái Lệ Ti đặc ý nói: “Chẳng lẽ ngươi không biết tinh linh chúng ta trời sinh chính là ma pháp sư cùng cung tiễn thủ xuất sắc nhất sao? 10 vạn người cho ra hai đại ma đạo sư có gì kì quái, Nguyệt tinh linh bộ lạc chúng ta mới 5 vạn người đã có hai đại ma đạo sư, ma đạo sư tối thiểu cũng có 5 người, quên nói cho các ngươi hay, ta còn là một đạo sư đấy!”

“Không nhìn ra!” Lâm Phong nhìn ngân phát thiếu nữ sắc mặt đặc ý, tiện miệng nịnh hót một câu: “Nhìn thấy trong tương lai không xa Thần Tang đại lục sẽ có thể xuất hiện vị thứ tư ... không, sẽ có thể xuất hiện vị pháp sư thánh cấp thứ năm!”

Đái Lệ Ti rất ra vẻ nói: “Tính là ngươi còn có nhãn quang, ta thực sự là thiên tài ma pháp!”

Gia Đức Tây len lén hướng về linh chủ đại nhân đưa lên ngón tay cái.

Lâm Phong cười ha ha, lão bà tinh linh này còn không phải giống như có tính tự yêu mình sao, bưng bẻ nàng ta hai câu nàng ấy đã lên trời rồi. Ma đạo sĩ? Dực theo thứ bậc của Ma pháp công hội, ma pháp sư chỉ là một ma pháp sư cấp trung, sống được 100 tuổi mới hỗn tạp một ma đạo sư, cái này cũng gọi là thiên tài ma pháp sao?

Kha La Đa cũng Thụy Đức Lạp sắc mặt chiến ý cao dày, Kha La Đa sắc long này đã hiện long hình, dùng long ngữ không ngừng trách mắng hai ma long chạy lên mặt đất, nếu nói ma long hận nhất là người gì, đương nhiên là Long tộc đã đem bọn chúng lưu đầy tới thâm uyên thế giới, loại cừu hận này tính là dùng tiên (?) cũng không nhất định có thể tẩy xóa sạch được, hai con ma long đương nhiên không thể khách khí, cùng Kha La Đa bắt đầu trận chiến nước miếng.

Thụy Đức Lạp thái hạc này cũng không cam lạc hậu, giống như vậy hiện ra hạc hình, gia nhập phe cánh tham gia trận chiến nước miếng, hai ma long tự nhận không phải đối thủ, không dám xuất thủ trước, Kha La Đa cùng Thụy Đức Lạp không có căn dặn của Lâm Phong, cũng không dám xông lên xé giết.

Lâm Phong nhìn vị thú nhân long chiến sĩ cả mặt nghi hoặc đó, không giải thích hỏi: “Tên này đã là Khải Tư Đặc long chiến sĩ, thế nào bề ngoài giống hệt với nhân loại chúng ta chứ?” Hỏi xong mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, vỗ trán một cái nói: “Nghe nói hầu nhân của Khải Tư Đặc cùng nhân loại chúng ta hình dáng hoàn toàn giống nhau, chẳng lẽ tên này là hầu nhân sao?”

Gia Đức Tây cười đáp: “Khải Tư Đặc hầu nhân là dịch long giả nổi danh nhất của thú nhân vương quốc, thời Chúng thần đại chiến long chiến sĩ của Khải Tư Đặc cũng đại đa số đều là hầu nhân, chỉ bất quá Chúng thần đại chiến các tộc đều tổn thất thảm trọng, hiện tại kị sĩ thánh cấp của cả đại lục cộng lại cũng không có một phần trăm của thời kì viễn cổ!”

Lâm Phong nói: “Nghe đồn Khải Tư Đặc vương quốc còn có một kị sĩ thánh cấp tọa kị là kim sí đại bằng, không biết kim sí đại bằng cùng cự long lực chiến đấu nào cường hãn hơn!”

Gia Đức Tây đáp: “Tứ đại hoàng kim gia tộc đều cách biệt không nhiều, đều có trường đoãn, lực công kích vật lí của cự long phải mạnh nhất, năng lực ma pháp của bất tử điều xuất sắc, kháng ma của băng sương cự hạc cường hãn nhất, kim sí đại bằng là không trung chi vương, tốc độ phi hành là cao nhất, bất quá tổng hợp lực chiến đấu đều sai biệt không nhiều, chủ yếu còn là nhìn cấp vị thắng qua!”

Đái Lệ Ti không cam tịch mịch nói: “Độc giác thú của ta cũng là ma thú siêu cấp!”

“Phải, bất quá là một loại thấp nhất!” Lâm Phong không chút khách khí nói móc một câu.

Tiểu tinh linh có chút nóng khổ, dẹt cái miệng nhỏ lại đáng vẻ không cao hứng.

Lâm Phong trong lòng rất sáng khoái, con nhóc này này trước đó chọc hấn trước, hiện giờ cuối cùng cả vốn lẫn lãi đều thu hồi lại được.

Nói tới những người khác đang ở đây, vị Khải Tư Đặc long chiến sĩ đó từ trên tọa kị nhảy xuống, đi lại hàng lễ theo tiêu chuẩn của kị sĩ, nói: “Tại hạ là Khải Tư Đặc long chiến sĩ Gia Ni Mạc Đức, xin phép cho tại hạ gửi tới các vị cường giả tôn quý kính ý cao nhất, xin hỏi các vị bằng hữu từ phương xa vì ám tinh linh mà lại phải không?”

Ấn tượng đầu tiên giữa người với người rất là trọng yếu, vị long chiến sĩ này kim khôi kim giáp, uy vũ bất phàm, toàn bộ trang bị đều là trang bị ma pháp cực phẩm, tuy không phải là loại hình tiểu bạch diện đó của Gia Đức Tây, nhưng tướng mạo thực sự tuyệt không thua kém gì Gia Đức Tây, hơn nữa so với Gia Đức Tây tên vô lại kị sĩ này còn có phong độ kị sĩ hơn, ấn tượng đầu tiên của Lâm Phong với hắn còn là tốt phi thường.

Lâm Phong hỏi lễ không theo tiêu chuẩn kị sĩ gì cả: “Thánh chiến sĩ các hạ tôn quý, xin chào! Chúng tôi chỉ là vài mạo hiểm giả đến thử mạo hiểm, rất cao hứng quen được ngài!” Sau đó rất mơ hồ giới thiệu tiểu tinh linh cùng Gia Đức Tây.

“Mạo hiểm giả?” Vị kị sĩ này tịnh không tinh tường, nhưng thực sự không có hỏi nhiều, hầu nhân là chủng tộc có trí tuệ thông minh bậc nhất trong thú nhân, loại diện kiến chỉ nói đôi ba câu lừa bịp này hắn đương nhiên rất rõ, chỉ là trong lòng trong lòng thầm nghĩ, thánh kị sĩ của quốc gia loại khi nào nghèo tới nỗi phải ra ngoài đi mạo hiểm chứ?

Hơn nữa nhìn tên nhóc rầm thúi này còn dường như là thủ lĩnh, trong lòng Gia Lí Mạc Đức càng thêm nghi hoặc.

“Rất cao hứng được biết các vị!” Tuy mỗi một cường giả đều rất cao ngạo, nhưng đối diện với tồn tại càng cường đại hơn so với bọn họ thì thực sự không có ngoại lệ đều phải cúi thấp cái đầu cao ngạo xuống, long chiến sĩ Gia Ni Mạc Đức đương nhiên cũng không ngoại lệ, nói: “Tại hạ đại biểu cho Cách Lôi Tắt quốc vương bệ hạ hoan nghênh các vị khách nhân tôn quý tới Khải Tư Đặc của chúng tôi làm khách, như quả nói có muốn gì, xin cứ việc phân phó!”

“Nhất định, nhất định!” Lâm Phong khẩu bất đồng tâm nói ra vài câu pho trương, mới đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Gia Li Mạc Đức các hạ thế nào có thể cùng bọn ám tinh linh này phát sinh xung đột, không biết có cần chúng tôi giúp đỡ hay không?”

“Cái này ...” Gia Ni Mạc Đức do dự một hồi, nói: “Rất cảm tạ thịnh tình của các vị, bọn ám tinh linh này đã bắt một vị bằng hữu của tại hạ, như quả nói các vị có thể ra tay giúp đỡ, Khải Tư Đặc vương vị chúng tôi có thể là bằng hữu trung thực nhất của các vị!”

Lâm Phong nghe thấy tên này lại có thể một điểm cũng không khách khí, tịnh không có bởi vì loại tôn nghiêm gì đó của kị sĩ mà cự tuyệt giúp đỡ, không khỏi đối với hần hảo cảm tăng lên nhiều, nói: “Xem ra chúng ta cũng tính là chí đồng đạo hợp, nếu đã như thế, xin thứ tại hạ nói thẳng, tại hạ là ngoại tịch thân vương của Nguyệt tinh linh của Lạc Nhật đại chiếu trạch, lần này tới Khắc Lạp Duy Phu sơn cũng là vì truy hồi vật bị mất!”

Lâm Phong lần nữa giới thiệu tiểu tinh linh cùng Gia Đức Tây, Gia Ni Mạc Đức nghe qua hết sức kinh ngạc, không ngờ cả tinh linh nữ vương cũng đích thân tới, thấy được vật bị mất này không phải thần khí thì cũng không sai lạc nhiều gì, càng khác thường hơn là lại có thể còn có cự long kị sĩ cấp 6, hoàng kim quý tộc duy nhất của đại lục Lâm gia hần biết, nhưng đánh vỡ đầu hần cũng nghĩ không mình bạch ở đâu trong Lâm gia lại có cự long kị sĩ cấp 6.

Hơn nữa ... còn có một bằng sương cự hạc, Gia Ni Mạc Đức một bụng nghi vấn, thực sự là không dễ hỏi ra.

Mang theo nghi vấn sâu sắc, vị Khải Tư Đặc long chiến sĩ này lần nữa hướng về tiểu tinh linh cùng Gia Đức Tây bày tỏ sự tôn kính cao trọng, không lường được hai vị này đều là nhân vật mắt cao hơn lông mày, khiến hần rất là lúng túng.

Gia Đức Tây là viên cổ thánh kị sĩ hàng thật giá thật, hơn nữa còn là cự long cấp 6, trừ Lâm Phong tên biến thái từ dị thời không tới này ra ai cũng dễ không để trong mắt, rất là kiêu ngạo.

Ngân phát thiếu nữ càng không được, nàng thực sự là tinh linh nữ vương cao quý, bình thường quen với việc ngồi tít trên cao, so với Gia Đức Tây cái tên tiểu bạch diện này còn kiêu ngạo hơn nhiều, khiến vị Khải Tư Đặc long chiến sĩ các hạ này đập xám cả mũi (?).

Nói tới các người khác bên cạnh khi đó, bọn ám tinh linh cũng toàn bộ lui vào trong động huyết, ở cửa động khẩu đen ngòm vô số cái đầu chen chúc hướng tới bên này không ngừng nhìn lại, trong biểu tình khùng bố của bọn chúng có thể nhìn ra Kha La Đa cùng Thụy Đức Lạp tới đã mang lại áp lực rất lớn cho mọi người.

“Không được, hai ma long này muốn chạy!” Một trận ma lực ba động cường đại truyền lại, Lâm Phong kêu to một tiếng, lại không kịp kêu Kha La Đa cùng Thụy Đức Lạp động thủ, vạn đạo kim quang hiện lên, bất bảo kim thân đã bay tới, không đợi ma long phản ứng, đem một ma long chop lại rồi đập lên trên người ma long còn lại.

Hai ma long rú thắm một tiếng, từ trên không trung rơi đập xuống trên đất, uy thế cực lớn rung động cụm núi xung quanh khiến, không những bọn ám tinh linh đó sợ đến hồn phi phách tán, ngay cả Khải Tư Đặc long chiến sĩ các hạ cũng sắc mặt chuyển trắng, rất hiển nhiên hần cũng chưa từng thấy qua quái vật cường hần như thế.

Lại có thể khiến hai ma long không có nửa điểm lực phản kháng, thực lực này cường hần như thế nào, hần quả thật không dám tưởng tượng.

Mắt ngân phát thiếu nữ cũng không chớp chăm chú nhìn nhìn bất bảo kim thân cao 9m, giống như con chó xù nhỏ vậy đuôi xin chủ nhân hướng về Lâm Phong cười hề hề đáng thương nói: “Ma thú này của người cho ta nhé, có được không?”

“Còn tùy!” Lâm Phong thu lại kim thân, khinh khỉnh kiêu ngạo, lại có thể đem bát bảo kim thân của hắn làm thành ma thú, thực sự con mẹ nó mà!

Gia Đức Tây tiểu bạch diện này cũng là sắc mặt thèm muốn, ma thú không biết tên này so với Kha La Đa của hắn còn mạnh hơn nhiều.

Không lí tới các loại các dạng biểu tình củ những người khác, Lâm Phong đến gần hai con sâu, sau khi giết đem hai con ma logn giết đi toàn bộ thu vào trong không gian giới chỉ, sau đó vào Kha La Đa cùng băng sương cự hạc Thụy Đức Lạp còn ngẩn ngơ chửi: “Bọn người hai tên ngu xuẩn, nếu không phải ta phản ứng nhanh, hai ma long này thực sự đã quay về thâm uyên thế giới rồi, thứ đồ vô dụng!”

Kha La Đa buồn bực, khi ma long tụ tập ma lực, chuẩn bị phát động ma pháp truyền tống trận quay về thâm uyên thế giới nó đồng thời cũng phản ứng, nhưng nó căn bản không kịp ngăn trở Lâm Phong đã ra tay, bây giờ thế nào lại có thể kêu nó ngu xuẩn, nó thực sự là hoàng kim cự long cấp 6 cao quý a!

Thụy Đức Lạp trong đầu còn ngẩn ngơ, vẫn chưa tỉnh lại, nó là bị ma thú kim sắc không biết tên này bắt giữ, đến hiện tại nó còn chưa minh bạch lúc đó có phải nó xuất hiện vấn đề gì không, thế nào mà không có chút xú lực hoàn thủ, đến hiện tại sau khi mất thấy được thực lực của quái vật này lần nữa, mới xác nhận bản thân thua một chút cũng không oan uổng.

“Có được không? Ma thú đó của người đem tặng cho ta nha?” Ngân phát tiểu tinh linh không ngừng lắc tay của Lâm Phong.

“Không cho!” Lâm Phong rất dứt khoát cự tuyệt yêu cầu ngây thơ này của tiểu tinh linh, nói đùa, đó thực sự là phân thân của hắn, so với thịt trên người hắn không có gì phân biệt, cũng có thể tùy tiện cho người khác sao? Cho như thế, không có nguyên thần của hắn điều khiển, pho kim thân đó quả thật là phế vật.

“Người ...” Đái Lệ Ti không nghĩ được hắn cự tuyệt dứt khoát như thế, giận không nói ra lời, hai má phập phồng.

Khải Tư Đặc long chiến sĩ các hạ hướng về Lâm gia tam thiếu gia kính một lễ kị sĩ, trên mặt mang theo bội phục từ đáy lòng, nói: “Khổ Khắc Sâm Đạt lĩnh chủ đại nhân cao quý, cường đại của người khiến kẻ này có chút bất ngờ, đồng thời cũng khiến kẻ này cảm thấy rung động, dũng sĩ của Khải Tư Đặc chúng tôi sùng bái cường giả, xin cho phép kẻ này gửi tới ngài kính ý cao nhất!”

“Long chiến sĩ các hạ tôn quý, ta cũng rất bội phục dũng khí của ngài!” Lâm Phong vốn dĩ muốn dịch thú vài câu, bất quá thấy biểu tình nghiêm túc như thế của vị long chiến sĩ các hạ này, hắn cũng không nhận được có chút đồ mặt, không khỏi trong lòng thầm chửi: “Trong lòng bội phục là được, đánh đáng gì còn phải nói ra, chơi bốn công tử đến có chút xấu hổ, thái dương xiển cái con mẹ người!”

Gia Đức Tây nhin cười, nói: “Bọn ám tinh linh đó toàn bộ đều quay về trong địa huyết, hiện tại làm như thế nào, bên trong địa huyết đường lối thông đi khắp nơi, sát cơ ẩn phục, chúng ta nếu muốn tiến vào bắt người khẳng định không thực tế!”

29. Chương 29 Biệt Cước Ma Thú

Gia Ni Mạc Đức nói: “Không bằng để tại hạ vào trước dò xét rõ đường đi nước bước rồi hẵng suy tính lại!”

Lâm Phong nói: “Trong địa huyết này không đã có thể cung ứng cho 10 vạn người sinh tồn, bên trong khẳng định là thế giới riêng, các hạ muốn dò xét rõ đường đi thực sự không dễ dàng, ta thấy có lẽ chúng ta chia ra hành động, chia thành ba đường tiến vào, một thời thần sau không quản có tiến triển hay không đều phải đi ra hội họp tại đây!”

Mọi người vui vẻ đáp ứng.

Chỉ có Đái Lệ Ti nói: “Ta cũng một người một tổ!”

Lâm Phong trừng mắt liếc nàng nói: “Nàng theo ta, không cho phép chạy loạn!”

Đái Lệ Ti không cao hứng bĩu cái môi nhỏ, nàng cũng chỉ muốn phô diễn thực lực của mình mọi người, theo Lâm Phong bên cạnh nàng cảm giác thấy bản thân giống như gánh nặng, một chút việc cũng không giúp

được, nhưng Lâm Phong thực sự không dám để nàng đi mạo hiểm, nói đùa chứ, trong địa huyết này có thể giới riêng, nếu để tiểu tinh linh có chuyện bất trắc, chuyện vui của hắn thực sự là lớn.

Động huyết trong hắc vực này không dưới vài trăm, Gia Đức Tây cùng long kỵ sĩ Gia Ni Mặc Đức tùy tiện chọn ra một huyết khẩu, liền dẫn theo tọa kỵ của mình tiến vào.

Lâm Phong cũng dẫn theo Đái Lệ Ti cùng thái hạc Thụy Đức Lạp từ một động khẩu riêng đi vào.

Trong động huyết âm khí u mịch, đường đi giống như địa đạo thông nối khắp nơi, duỗi tay không thấy năm ngón, tiểu tinh linh mới đầu còn vỗ bộ ngực nhỏ vang rền, hiện tại thực sự nhịn không được nắm chắc lấy Lâm Phong, hiển nhiên sợ hãi phi thường.

Lâm Phong tuy tầm mắt không sao, nhưng vì chiếu cố tiểu tinh linh cùng Thụy Đức Lạp, tay trái nâng một hỏa cầu kích thước bằng cái nắm tay, hỏa cầu này là Chiếu Minh thuật cấp 1 trong ma pháp hỏa hệ, tính là ma pháp học đồ cũng có thể gọi ra, Lâm Phong vừa hay tu luyện là ma pháp hỏa hệ, bất quá sau khi kim thân đại thành hắn không nghiên cứu kỹ hơn.

Khi học tập ma pháp là vì tự vệ, hiện tại kim thân đại thành, đâu còn lại dùng để tự bảo vệ nữa.

Lúc đầu tiến vào được vài chục trượng, quẹo qua không biết bao nhiêu chỗ, từ bên trái một cây tên lén bắn tới, Lâm Phong tiện tay vung ra, một đoàn kim quang đánh tới, trong tiếng nổ rền vang, một tiếng kêu thảm thiết vang lên tức thời.

Lâm Phong cười lạnh nói: “Thứ đồ không biết sống chết, loại trò hề nhỏ nhoi này cũng vọng tưởng đã thương người!”

Tiểu tinh linh vẫn nép chặt vào trên người Lâm Phong, lúc này cũng can đảm, tò mò quan sát chung quanh, chỉ thấy động khẩu này ước chừng có 3 trượng chiều cao, nguyên tố ma lực trong không gian dao động cực kì cường đại, không ngờ là một cấm ma lĩnh vực trời tạo, ma lực của nàng ta toàn bộ bị áp chế xuống, không nhin được sợ hãi nhảy một cái to.

Đái Lệ Ti sợ sệt nói: “Đây là một cấm ma lĩnh vực, chúng ta không biện pháp dùng ma pháp công kích!”

Thụy Đức Lạp cũng cảm nhận được, gật đầu nói: “Như quả nói ma pháp sư xông vào khẳng định có thể chết rất khó nhìn!”

Ma pháp sư trong cấm ma không gian lực chiến đấu khả năng còn không bằng ma thú cấp 1 thấp nhất, không thể triệu gọi ma pháp hậu quả nghĩ cũng biết.

Đái Lệ Ti ra sức lắc cánh tay Lâm Phong hỏi: “Người mới rồi phát ra đó là ma pháp gì vậy, là ma pháp kim chú hệ ư? Vì sao người có thể triệu gọi ma pháp, chẳng lẽ người so với đại sư thánh cấp còn lợi hại hơn sao?”

Thụy Đức Lạp cũng có chút không rõ ràng.

Lâm Phong khinh khỉnh kiêu ngạo đáp: “Đây là tiên pháp, cấm ma lĩnh vực chỉ cấm ma pháp, không cấp tiên pháp!”

Đái Lệ Ti hiểu kì hỏi: “Tiên pháp? Ta thế nào chưa từng có nghe qua, là thứ gì thế?”

Lâm Phong bực mình nói: “Nàng thế nào nói nhảm nhiều như thế, không biết thì đừng hỏi!”

“Người ...” Ngân phát thiếu nữ tử thân gần như khóc lên, oán hận ném cánh tay của Lâm Phong ra.

Cánh tay Lâm Phong ôm lấy eo lưng nàng ta, tiểu tinh linh ồn ào vài câu, tiếp tục đi tới.

Đường xá thông nối khắp nơi, ba người đi hơn nửa tiếng đồng hồ, chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, còn chưa tìm được đầu cuối, chỉ đành dừng lại nghỉ ngơi một lượt, Lâm Phong dùng thần niệm quét qua, không khỏi nhăn đầu mày, trong địa huyết này lại có thể có một cỗ lực lượng nguyên tố quỷ dị, cả thần niệm của hắn cũng chỉ có thể quét được ngoài 1 dặm.

Hơn nữa, không xa phía trước còn có một cỗ khí tức cường đại của ma thú siêu cấp, chỉ bất quá ma thú siêu cấp đó ẩn phục tựa hồ là đang trong giấc ngủ say, tịnh còn chưa có tỉnh lại, sự tình quỷ dị thế này hắn là lần đầu tiên đụng phải.

Đái Lệ Ti lúc này đã có chút sợ hãi, hỏi: “Chi bằng chúng ta quay về được không?”

Lâm Phong đáp: “Đường quay về đều quên hết rồi, làm sao về được? Chỉ có thể tiếp tục hướng tới mà đi thôi!” Niết lấy bàn tay ngọc mềm mại trơn nhẵn của ngân phát thiếu nữ, an ủi nói: “Yên tâm, trời có sập xuống ta cũng có thể đội được, không thể có chuyện được đâu!”

Đái Lệ Ti dẹt cái miệng nhỏ xuống, rất là không đồng ý, bất quá trong lòng thực sự là yên tâm không ít.

Lâm Phong cũng không lí tới nàng ta, hướng tới chỗ ma thú siêu cấp tiềm phục đi tới, mới đi được vài bước, thần niệm quét qua, Gia Đức Tây cùng Gia Ni Mạc Đức lại có thể hai bên trái phải không xa mù mờ dò đường, vội vàng dùng thiên lí truyền hoán chỉ pháp kêu hai người lại.

Gia Đức Tây thấy Lâm Phong, cuối cùng cũng thả ra một hơi, nghĩ lại còn sợ nói: “Chẳng trách bọn ám tinh linh này hung hăng càn quấy như thế, nguyên lai bọn chúng là có chỗ ỷ lại, chỉ cần lánh mình trong động huyết không ra, thực sự không có người có thể làm gì được bọn chúng, trong địa huyết này đích xác tù túng cỡ quái, thế nào có thể có cấm ma lĩnh vực cường đại như thế, thực là bất khả tư nghị!”

Gia Ni Mạc Đức hỏi: “Thế lĩnh chủ đại nhân có phát hiện gì không?”

Lâm Phong đáp: “Trước mặt ẩn phục một ma thú siêu cấp, ta nghĩ chúng ta đã muốn nhanh chóng đến sào huyết của ám tinh linh, ma thú siêu cấp này phải là ma thú bảo vệ hang ổ của ám tinh linh, đợi ta tiêu diệt ma thú đó xem sao, như quả nói còn tìm không được đường ra chúng ta trước quay về bàn tính lại!”

Lại hướng tới trước tiến vào vài chục trượng, không gian càng lúc càng lớn, lại có thể chiều cao vài chục trượng, mặt đất đột nhiên rung lên một cái, ma thú ngủ say đó đã tỉnh lại, lúc này mọi người đều cảm giác được khí tức cường đại của nó, lại đi tới trước một đoạn, thấy một tòa núi nhỏ thành hình ngăn chặn giữa đường.

Lâm Phong không ngờ nhìn thấy rõ ràng, cau mày hỏi: “Các người xem coi đây là ma thú gì, ta thế nào từ trước đến giờ đều chưa từng nghe qua?”

Nguyên lai tòa núi nhỏ cao hơn chục mét đó không ngờ lại là ma thú vừa mới tỉnh lại đó, tuy trước đến nay chưa từng nghe qua tư liệu có liên quan tới ma thú này, nhưng từ bên ngoài nhìn được, phải là một ma thú siêu cấp thổ hệ.

Gia Đức Tây lão già này sống trên vạn năm thấy nhiều hiểu rộng, đáp: “Nê thạch quái này là một loại ma thú đã tuyệt tích, thời kì thượng cổ đã rất ít thấy qua, không nghĩ được trong địa huyết này còn ẩn phục một con, nê thạch quái này không có lực công kích ma pháp, nhưng công kích vật lí trong ma thú siêu cấp được xưng đệ nhất!”

Lâm Phong ngạc nhiên nói: “Ma thú siêu cấp không có lực công kích ma pháp, ta là lần đầu nghe nói!”

Gia Ni Mạc Đức cùng tiểu tinh linh cũng là sắc mặt hiểu kì, đều vểnh tai lên chú ý nghe.

Gia Đức Tây nói: “Chính bởi vì loại ma thú này không có lực ma pháp công kích, mới có thể bị con người quên mất, tuy trên chiến thuật nói loại ma thú này không thể phi hành, lại không thể công kích ma thú, trong ma thú siêu cấp là loại thấp nhất, nhưng trong cấm ma lĩnh vực hai con cự long cũng không phải đối thủ của nó!”

Kha La Đa cũng lời ngay nói thật, “Trong cấm ma lĩnh vực thuộc hạ cũng không nhất định là đối thủ của nê thạch quái!”

“Lợi hại thế sao!” Lâm Phong có chút kinh ngạc, thực lực hoàng kim cự long cấp 6 hẳn rất rõ, hơn nữa cự long bốn lai có năng lực công kích vật lí xuất chúng, như quả trừ đi lực công kích ma pháp, cả Kha Đa La cũng không phải đối thủ của nê thạch quái này, nê thạch quái như thế cũng không thể tính là ma thú siêu cấp thấp nhất.

Hơn nữa ma thú thổ hệ lực phòng ngự siêu cấp cường hãn, nê thạch quái này tuy ma pháp không thể, nhưng ai cũng đều nhìn ra được, năng lực phòng ngự vật lí của nó so với lực phòng ngự của đại địa chi hùng tuyệt đối còn cường hãn hơn, loại ma thú này tuyệt đối là chó trông cửa tốt nhất.

“Có khả năng hàng phục hay không?” Lâm Phong hỏi.

Gia Đức Tây lắc đầu nói: “Nê thạch quái này hiển nhiên là thủ hộ giả của ám tinh linh, chúng ta phải từ đây đi qua, ngoại trừ đem nó giết đi không có khả năng khác!”

Lâm Phong thầm tiếc, nghe thấy ngân phát thiếu nữ kì quái hỏi: “Chúng ta đứng đây đã hơn nửa ngày, nó làm sao lại không chủ động công kích chứ?”

Gia Đức Tây đáp: “Nê thạch quái từ trước đến giờ không thể chủ động công kích, như quả chúng ta không chủ động công kích nó, tính là chúng ta đứng ở đây 1000 năm nó cũng không thể chủ động công kích chúng ta!”

“Đó ta thử xem sao!” Lâm Phong giơ tay một đoàn kim sắc lôi quang bay tới nổ.

“Oành” một tiếng vang to, nê thạch quái đó gầm gừ một tiếng, trong tiếng rống giận xen lẫn một chút đau đớn, bốn vách tường đều chấn động rung lên không ngừng, đỉnh động tựa hồ như tùy lúc đều có thể sập xuống, khiến mọi người vô cùng lo sợ, mùi vị bị chôn sống thực sự không dễ chịu.

Tòa núi nhỏ đó chuyển động, giống như một xe lăn đường, hướng tới mọi người lăn tới.

Lúc này ngoại trừ Lâm Phong ra mọi người sắc mặt đều có chút trắng bệch, trong động huyết nê thạch quái này thực sự là thủ hộ giả tuyệt đối, tính là Kha La Đa cự long cấp 6 này lúc này cũng có chút hải hùng khiếp vía, không những năng lực ma pháp mất đi, hơn nữa trong động nó căn bản không thể thi triển tay chân, lực công kích ước chừng một phần mười cũng phát huy không ra, tình huống cực kì bất diệu.

Lâm Phong nói: “Xem ra ma thú biệt cước (thấp nhất) cũng không tuyệt đối, là căn cứ vào hoàn cảnh mà định, này đây, Kha La Đa người một hoàng kim cự long cấp 6, còn có Thụy Đức Lạp người một thái hạc, hai người các người cộng lại cũng có thể bị nê thạch quái này vô thành đồng thịt!”

Đái Lệ Ti yêu kiều kêu lên một tiếng: “Oa! Nó qua kìa!”

“Đừng sợ!” Lâm Phong cười nói, hần rút ra một trường kiếm bề mặt hoàn toàn dùng thuần kim chế thành, niết lấy kiếm quyết, kim kiếm hóa thành một kim quang trơn nhẵn bắn vào trong người nê thạch quái đó.

Nê thạch quái gào rú thảm thương một tiếng, lại tiếp tục tiến lên đè tới.

Lâm Phong kinh ngạc kêu: “Như thế còn chưa chết sao?” Trên kiếm đó mang theo lực chân nguyên cường đại của hần, tính là lực phòng ngự của nê thạch quái cường hãn như thế nào, cũng có thể trong thời gian cực ngắn giải quyết hủy đi toàn bộ cơ năng của nó, lại có thể không chết, Lâm Phong cũng khiếp sợ.

Gia Đức Tây nói: “Quên nói cho người hay, nê thạch quái có hai trái tim!”

Lâm Phong bình tĩnh nói: “Nguyên lai như thế!” Bao kiếm trong tay cũng bắn ra.

Nê thạch quái lần nữa gào rú thảm thiết một tiếng, mới dừng lại, im lặng không tiếng.

Gia Ni Mạc Đức sắc mặt trắng bệch, trong lòng run sợ, đây ... đây là lực lượng cường hãn biết bao!

Đái Lệ Ti lườm con mắt to, hiếu kì hỏi: “Chết rồi chứ?”

Lâm Phong đùa bỡn đáp: “Nàng qua xem không phải là biết sao!”

Đái Lệ Ti rút cổ lại, sắc mặt sợ sệt.

Mấy người tiến tới quan sát cẩn thận, thấy nê thạch quái này thực sự là một tòa núi nhỏ không hơn không kém, như quả không có Gia Đức Tây lão quái vật thấy nhiều biết rộng này, ai đều có thể lầm nó là một tòa núi nhỏ ngăn trên đường, mà không thể nghĩ được tòa núi nhỏ này lại có thể là một ma thú siêu cấp.

Lâm Phong đem thi thể của nê thạch quái thu vào trong không gian giới chỉ, lúc này mới kêu mọi người tiếp tục đi tới.

Ước chừng đi được trên dưới nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng ra khỏi địa huyết, trước mắt đột nhiên rộng rãi, lại là một mảng thân bí sâm lâm bị bao phủ trong đen tối, ám tinh linh phụ trách cảnh giới động khẩu thấy mấy tên khốn này lại có thể xông tới, lập tức phát ra tiếng huyết cảnh giới, nhất thời trong toàn mảng rừng rậm vang lên loạn xạ, khắp nơi đều là tiếng gà bay chó chạy.

Từ trong biểu tình kinh ngạc cộng thêm hoảng sợ trên mặt của vô số ám tinh linh có thể nhìn ra được, bọn chúng căn bản không liệu được mấy nhân loại này lại có thể xông qua thủ hộ giả nên thạch quái, trong nhất thời đều kinh hoàng thất thổ, chạy khắp mọi hướng, giống như bị tổ ong vò vẽ chích vậy.

30. Chương 30 Đồn Ngộ Diệu Đế

Giữa thiên không bị một tần đại vụ phong tỏa, giống như một vỏ nhựa che phủ trên không, chỉ xuyên qua một chút ánh sáng yếu ớt, thoáng chốc tối, nhìn ra rất xa, mảng rừng rậm này cũng không biết có bao lớn, nơi nơi lộ ra quỷ dị, hắc ám ma lực nguyên tố trong không gian đậm đặc phi thường, Lâm Phong có chút ngạc nhiên, hỏi: “Nơi đây không phải đây sao?”

Gia Đức Tây đáp: “Không phải, phải là địa phương của Khắc Lạp Duy Phu Sơn một nơi không cách nào đến được, như quả nói đây là đây thì không có khả năng có ánh mặt trời thấu tới, hiện tại làm thế nào, chúng ta không quen thuộc hoàn cảnh, như quả những ám tinh linh này theo chúng ta đánh du kích sợ là có thể rất phiền phức!”

Lâm Phong nói: “Phiền phức gì, một ngọn lửa đốt nơi này, ta xem bọn chúng còn trốn tới chỗ nào!”

Mấy người rùng mình, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh giá, vẫn là Đái Lệ Ti nói: “Người thế nào có thể xấu xa như vậy, nơi đây lớn thế này, nói người dùng lửa đốt một tháng cũng không hết, chúng ta tới là muốn Nguyệt Chi Quyền Trượng, nhưng không phải tới giết người phóng hỏa!”

Lâm Phong khinh bỉ kiêu ngạo, “Cái này của ta không phải đều vì truy hồi Nguyệt Chi Thần Trượng cho nàng sao, nàng không cảm kích cũng nên tính, lại còn có thể nói ta xấu, thực sự là đâu có lí đó!”

Gia Ni Mạc Đức thâm nói: “Nguyên lai Nguyệt Chi Quyền Trượng của Nguyệt tinh linh lạc đến trong tay bọn ám tinh linh này, quả nhiên không ra dự liệu của tại hạ!”

Đái Lệ Ti bĩu môi nói: “Đã biết người có thể nói như vậy, như quả không phải vì tiểu cô nương đó giải khai cho người ...”

Lâm Phong vội vàng ngắt lời nàng ta nói: “Công kích của bọn ám tinh linh này đã bắt đầu, các người bản thân coi chừng!” Một trận thanh âm khiến người da đầu ngứa ngáy vang lên ở nơi xa, mọi người ngẩng đầu nhìn đi, chỉ thấy một mảng mây đen nghìn nghịt lớn hướng đến bên này nhanh chóng bay qua, mà tất cả ám tinh linh đã toàn bộ triệt hồi vào trong thâm lâm.

“Hắc ma phong!” Gia Ni Mạc Đức thâm sắc trong nháy mắt biến thành thâm bạch, thân người đã bắt đầu run rẩy, không chỉ là hắn, trừ Lâm Phong ra tất cả mọi người đều sau khi nghe được cái tên khủng bố này biến thành mặt mày tái mét, Đái Lệ Ti tuy thích chút khoe khoang, nhưng lá gan của nàng ta so với lão thử lại không lớn hơn bao nhiêu, bây giờ cũng kinh hoàng thất thổ nắm chặt Lâm Phong.

Lâm Phong đương nhiên nghe qua hắc ma phong, loại độc phong màu đen này kích thước nắm tay kì thật tịnh không phải ma thú lợi hại gì, chỉ là một loại ma thú cấp 1 dưới đáy nhất nhất, duy nhất khiến người cố kỵ chỉ là độc ong trong đuôi châm của loại ma phong này, nghe nói chỉ cần bị ma phong chích một cái, thì tính là một cự long cũng phải bị giày vò gần chết.

Chỉ là, loại độc ong này tuy lợi hại, một một ma thú cấp 1 dưới đáy nhất thì căn bản không có lực sát thương gì, một kiếm sĩ cấp 1 đều có thể giết được nó, thế nhưng, ma phong tụ tập thành trên ngàn vạn tại một nơi lực sát thương liền có chút khủng bố.

Trận chiến Bối Nhĩ Gia Hà 5000 năm trước Tinh Linh đại đế quốc bị tiêu diệt, một chi tinh tinh bộ lạc từng đâm đổ một tổ ma phong, kết quả chọc đến tính ra trăm vạn ma phong, đem vài chục vạn đại quân của nhân loại cùng tinh linh chôn sống, số lượng trước mặt tuyệt đối, nếu thêm ngang lực lượng cũng phải bị nước bọt ngập chết, đây chính là chiến dịch kiến nhiều căn chết voi kinh điển.

Hai tên khốn tự cao tự đại sắc long Kha La Đa cùng thái hạc Thụy Đức Lạc lúc này cũng biến sắc mặt, thì tính bọn chúng thế nào nữa, cũng không khả năng giết sạch một mảng ma phong đông nghìn nghịt này, tuy sớm đã liệu được bọn ám tinh linh này không dễ trêu, nhưng vẫn còn không ngờ được mới tiến đến sào huyệt liền có thể tiếp một phần lễ vật to lớn thế này.

“Hiện tại làm thế nào, chỉ bằng chúng ta lùi về địa huyết suy tính lại chăng?” Gia Đức Tây cũng lần đầu lộ ra thần sắc ngưng trọng, có thể khiến hần vị lão bất tử trải qua từ sống đến chết cùng Chúng Thần Đại Chiến này sinh ra ý lui, xem ra bảy ma phong này thực tại không giản đơn.

“Sợ cái địch!” Lâm Phong vậy đầu nhìn rồi nhìn, chỉ thấy bảy ma phong này một mảng đen ngòm, che phủ phạm vi 10 dặm, sợ không phải chỉ có trên ngàn vạn, tuy không sợ, nhưng trong lòng cũng chực đánh trống, đây là một số lượng đáng sợ biết bao, như quả trên chiến trường có một chỉ lực lượng thể này, hoành tảo đại lục cũng tuyệt đối không phải vấn đề.

Mắt thấy ma phong đã đến ngoài 50m, Đái Lệ Ti đã kinh sợ cúi đầu vào trong lòng Lâm Phong, người còn lại đều chuẩn bị tốt tâm lý liều mạng, Lâm Phong lại là giương cao tay lên, thái cực đồ bay ra treo trên đỉnh đầu, trong hắc bạch nhị khí lưu chuyển cung rẩy vài chục khí trảo kích thước hạt gạo, một trận tiếng vang phịch phịch theo sau vang lên, ma phong đụng đến trên khí trảo toàn bộ bị bắn ra.

Chúng nhân rất kinh ngạc, Đái Lệ Ti cũng từ trong ngực Lâm Phong thoát ra, giữa đầu chăm chú nhìn thái cực đồ chậm chạp xoay tròn, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi: “Đây là thứ gì, là thần khí sao? Rất lợi hại, tặng cho ta được không?” Giống hệt như một con chó xù nhỏ đáng thương giương mắt nhìn Lâm Phong.

“Thứ này không thể tặng người!” Lâm Phong rất dứt khoát nói: “Đây là hộ thân pháp bảo ta dùng mạng già luyện ra, nằng muốn nó thì chẳng khác nào cần mạng nhỏ của ta, chẳng lẽ nằng muốn để ta chết sao?” Tiểu nữ thấy gì đều rất hiếu kỳ, vì miễn sau này lại phát sinh loại tình huống tương tự, Lâm Phong buộc lòng phải đem tất cả lòng hiếu kỳ một lần tiêu diệt.

Đái Lệ Ti nghe mơ mơ hồ hồ, tuy không biết gì gọi là pháp bảo, bắt quá nhìn dáng vẻ của Lâm Phong, lại cũng minh bạch loại đồ này không thể cho mình, không khỏi lộ ra thần sắc thất vọng.

Các người khác cũng là vẻ mặt tò mò, không dừng ngẩng đầu quan sát, rất tự nhiên liền cho rằng đây khẳng định là một món thần khí, chỉ có Gia Đức Tây biết món thần khí bị xưng làm pháp này khẳng định là đồ của Lâm Phong từ dĩ thời không mang qua, cho dù cho người, cũng không có người có thể sử dụng.

Lâm Phong tâm thần chấn động, niệm pháp quyết, vậy tay dẫn, trong thiên địa tức thì kim quang đại phóng, thứ kim quang lóa mắt chúng nhân đều không nhìn được nhắm mắt lại, thái cực đồ hóa làm vạn trượng kim quang giữa không trung xoay tròn, đợi một mạch đến khi mọi người mở mắt ra, bảy ma phong đen ngòm đã biến mất không còn dấu vết.

Trong khu rừng nơi xa tiếng kinh hô vang lên liên tiếp, mọi người cũng là trong lòng run sợ, đây là thần khí gì, lại có thể biến thái như vậy, Đái Lệ Ti giống như thấy quỷ nhìn hắc sắc thủy tinh cầu trong tay Lâm Phong, trước là sợ hãi, về sau từ từ biến thành hiếu kỳ.

Lâm Phong thu thái cực đồ, thường thức hắc sắc thủy tinh cầu trong tay, mới rồi hần nhất thời động lòng, đột nhiên tỉnh ngộ ra một mục đích dụng khác của thái cực đồ, không then là tiên thiên linh bảo, vung tay liền thu trên ngàn vạn độc phong.

Trong hắc sắc thủy tinh cầu kích thước nắm tay này chính là ma phong trên ngàn vạn đó, sau khi bị thái cực đồ cưỡng chế rút ép vào bên trong một hư di không gian, đừng thấy thủy tinh cầu này chỉ có kích thước nắm tay, kì thật bên trong là một thể giới tinh tại, ma phong trên ngàn vạn đó ở bên trong không gian thời gian đứng im cũng có thể vĩnh viễn ngủ say, sinh mệnh tiếp tục tiếp diễn vô hạn.

Mà trên mặt thủy tinh cầu lưu chuyển hắc bạch nhị khí óng ánh, trên có một thái cực phù ấn rất nhỏ, trừ Lâm Phong ra trên đời này không có người có khả năng giải khai đạo thái cực phù ấn đó, như quả đem thủy tinh cầu này ném đến một thành thị, sau khi giải khai phong ấn trên mặt đó là có thể một trường khung cảnh hùng tráng bao nhiêu.

Lâm Phong trong lòng hung ác nghĩ, có cơ hội nhất định cầm thủy tinh cầu này ném đến đế đô của Thần Vũ.

“Đây là cái thứ gì, cho ta được không?” Đái Lệ Ti hiếu kỳ ghé ghóm, nằng không biết bên trong thủy tinh cầu thoáng chốc đen này chính là trên ngàn vạn ma phong, nhưng chỉ cần là đồ của Lâm Phong, nằng liền muốn chiếm làm của mình, trong tiềm thức, nằng nghĩ thủy tinh cầu này khẳng định lại là một thần khí lợi hại nằng chưa có nghe qua.

Thái cực phù ấn trên mặt thủy tinh cầu chẳng những đem khí tức của trên ngàn vạn ma phong toàn bộ phong ấn, hơn nữa cũng đem ba động của ma lực nguyên tố của ma phong toàn bộ phong ấn, nếu không ba động của lực ma pháp của trên ngàn vạn ma phong tụ tập tại một nơi, cho dù là ma pháp học đồ thấp kém nhất cũng có thể cảm giác được.

Lâm Phong lần này không keo kiệt nữa, sáng khoải đem thủy tinh cho tiểu tinh linh, Đái Lệ Ti cao hứng chết đi được.

Trong khu rừng mờ mờ ảo ảo phía xa, một đội tinh linh vây quanh một vị ám tinh linh mỹ lệ phương dung thất sắc, sắc diện cũng có chút trắng bệch chạy lại, Lâm Phong nhìn rõ ràng, mỹ tinh linh mỹ lệ đó ước chừng trên dưới 20 tuổi, không giống với Đái Lệ Ti là vị ám tinh linh đó bộ tóc dài màu lục, trông mắt màu nâu.

Đeo ngọc bội leng keng, trên đầu mang một đỉnh vương miện, xem ra là một nữ tinh linh có thân phận.

Chạy đến gần trước, nữ tinh linh đó quan sát mọi người một lượt, không biết đầu chủ sự, đành phải nói: “Khách nhân tôn quý, ta là Ám tinh linh nữ vương Ngải Lâm Khả Na, xin ngài thứ cho chiêu đãi không chu đáo của chúng ta, như quả nói ngài có yêu cầu gì xin cứ việc phân phó, Ám tinh linh chúng tôi hi vọng trở thành bằng hữu tốt nhất với các vị!”

Lâm Phong mấy người khác nhìn nhau một cái, đều cảm giác được biến hóa trước mắt sau mềm của bọn Ám tinh linh này, như quả không phải bầy ma phong đó bị Lâm Phong trong cái vung tay toàn bộ tịch thu, đoán chừng bọn Ám tinh linh này đánh chết cũng không thể ra chủ động cùng bọn họ giao thiệp, khẳng định có thể nghĩ tận tất cả biện pháp tiêu diệt bọn họ những kẻ xâm nhập này.

Đái Lệ Ti lần đầu nhảy ra nói: “Ta là Nguyệt tinh linh nữ vương Đái Lệ Ti tôn quý, các người những sinh vật dọa lạc này, mau chóng đem Nguyệt Chi Quyền Trượng giao ra, nếu không Nguyệt thần Ái Lệ Ti Á vĩ đại có thể khiến vì sự ngu xuẩn của bản thân các người trả ra một cái giá rất thảm trọng!”

Lâm Phong nhìn tiểu nữ này, thế nào có chút vị cáo giả uy hồ.

Ám tinh linh giờ mới chú ý đến Đái Lệ Ti, không kìm nổi sắc mặt liền biến, lùi về sau một bước trốn vào trong hộ vệ, vài người mang theo ma pháp tiên lục sắc hỏa diễm đã bắn đến trước mặt mấy người, không thẹn là xạ thủ trời sinh, cả thời gian đột kích cũng không chần chừ sai đi chút nào.

Cũng thật là kho cho những ám tinh này, tên dùng đột kích đều là Khô Lãnh Tiên có sát lực cường đại, loại ma pháp tiên này là dùng xương đầu của ma thú cấp cao trộn thêm vài nguyên liệu khác chế thành, chỉ cần một kích trúng mục tiêu, liền có thể lập tức nổ tung, uy lực tương quan với nguyên liệu chế tác, mấy cây Khô Lãnh Tiên đột kích đến trước mắt này gần như có thể sánh ngang với một ma pháp cấp 6.

Bất quá, trong mấy người này trừ Đái Lệ Ti ra đều là cường giả trình độ cao nhất, đột kích của những Ám tinh linh này đã định trước không thể thành công, Lâm Phong đưa tay lên liền là một đoàn huyền quang thanh đậm như sơn bảo hộ mọi người, Khô Lãnh Tiên đó bắn đến bên trên huyền quang hộ tráo nổ tung, phát ra một trận tiếng vang “bác tử bác tử”, một bọn Ám tinh linh sắc mặt đại biến.

Lâm Phong cười lạnh một tiếng, “Còn thực là không thấy quan tài không đổ lệ, cảnh cáo các người một câu cuối cùng, như quả nói bọn khốn kiếp tham lam các người đây không muốn bị diệt tộc thì mau một chút giao ra Nguyệt Chi Quyền Trượng, ta không muốn giết sạch các người!”

Kha La Đa nặn nắn quả đấm tiến lên, “Để thuộc hạ cho bọn chúng trí nhớ lâu một chút, bọn ám tinh này thực quá ngu xuẩn, như quả không để bọn chúng tự thân thể hội mùi vị tử vong một lần, bọn chúng là không thể cảm Nguyệt Chi Quyền Trượng giao ra!”

Long chiến sĩ Gia Ni Mạc Đức tới trước nhắm đến bọn Ám tinh linh đó trầm giọng nói: “Mau chóng đem vương tử của chúng ta giao ra, như quả vương tử diện hạ của chúng ta thiếu đi một sợi lông tơ, ta tuyệt không keo kiệt dùng máu tươi các người tưới tẩm lâm này!”

Bọn người Lâm Phong tỉnh ngộ, nguyên lai là vương tử diện hạ lạc đến trong tay bọn Ám tinh linh này, khó trách Khải Tư Đặc lại có thể phái ra long chiến sĩ, trước đó suy đoán được người có thể khiến vị long chiến sĩ này tới cứu nguy khẳng định thân phận không tầm thường, không ngờ lại có thể là một vị vương tử thân phận tôn quý, bọn Ám tinh linh này cũng thực sự rất bạo tay!

Hồi đáp Gia Ni Mạc Đức là khắp nơi tràn ra vô số khô lâu chiến sĩ cùng tử linh kỵ sĩ, trong đó vài khô lâu chiến sĩ càng là Minh Giới Khắc Lỗ Y chiến sĩ trên dưới 5m, loại Khắc Lỗ Y chiến sĩ này thực không phải khô lâu vong linh, mà là một loại sinh vật có trí tuệ của Minh Giới, lực chiến đấu cường hãn phi thường, chỉ là loại Khắc Lỗ Y chiến sĩ này chỉ có vong linh pháp sư cấp cao mới có thể triệu gọi ra.

Ai ai cũng biết, ma pháp sư hệ hắc ám đến cấp bậc đại ma đạo sư mới có thể chuyển hóa thành vong linh pháp sư, chẳng lẽ bọn Âm tinh linh này còn có vong linh pháp sư hay sao? Tuy một bụng nghi vấn, lại là không kịp suy nghĩ cặn kẽ nữa.

31. Chương 31 Thú Nhân Vương Tử

“Vong linh pháp sư?” Lâm Phong bỗng nhiên vắt chặt đầu mày, mắt lộ sát cơ, nguyên hấn vốn đối với vong linh pháp sư cái chức nghiệp này cũng không có phản cảm gì, chỉ tại hiện tại tiểu Toa Lị Na trúng Vạn Độc Huyết Chú của vong linh pháp sư mạng chỉ mảnh treo chuông, khiến hấn đối với vong linh pháp sư từ trong đáy lòng nổi lên một hồi chán ghét.

Đái Lệ Ti lần này không đợi Lâm Phong ra tay, liền đem vài ống ma pháp ném qua, không thi triển thực lực bản thân một lần nữa, sợ là sau này liền không có cơ hội, tiểu tinh linh này rất không muốn thừa nhận bản thân là phế vật, nàng ta thực là ma pháp thiên tài cùng thần xạ thủ a, còn có dị năng đặc thù ma pháp phản kích, hơn nữa còn là Nguyệt tinh linh nữ vương cao quý, thế nào có thể là phế vật chứ.

Mấy người khác cũng không ngoại lệ, đều cảm thấy bản thân thực tại có chút bất lực, khi hai tiếng long ngâm ngân vang đồng thời vang lên, Gia Đức Tây cùng Gia Ni Mạc Đức đã không phân biệt trước sau đồng thời cười lên tọa kỵ, như hung thần ác sát hướng tới những sinh vật bất tử đó bỏ nhào qua, Thụy Đức Lạp làm theo lộ hạc hình, mở miệng liền là một ma pháp hệ băng sương che phủ một diện tích lớn ném tới.

Lực sát thương của ma thú siêu cấp bây giờ hiển lộ ra, mưa đạn băng kích thước nắm tay giống như một cây súng tiểu liên bắn tới giữa đám Âm tinh linh ngoài vài chục mét, kết giới phòng ngự của mấy vị pháp sư cấp thấp bỏ hạ lộ ra là yếu ớt không có sức, trực tiếp bị mưa đá ụp ụp kéo đến đánh xuyên, theo sau vang lên một vùng tiếng kêu thảm.

Kha La Đa càng mạnh, cự long cấp 6 có khả năng thuận theo phát ra ma pháp cấp 7 hướng tới những sinh vật bất tử đó lời thăm hỏi không cần tiền, hỏa diễm thất liên giống như một ống thông bếp đem rất nhiều khô lâu chiến sĩ cùng kỵ sĩ tiến hành phá hủy, dưới long trảo sắc bén càng không có thấp hơn, Gia Đức Tây tiểu bạch diện này cũng đại phát thần uy, kim sắc long thương mang theo đầu khí dài 1m khi quét qua thực sự là không gì cản nổi.

Long chiến sĩ Gia Ni Mạc Đức cũng không kém, tọa kỵ của hấn ta vốn là cự long hệ thổ, loại chiến đấu mặt đất này đối với hấn nói lại càng thêm có ưu thế, vô số thổ trụ không có dấu hiệu nhỏ từ trên mặt đất ra, mang đến cho những khô lâu chiến sĩ đó tai nạn cực lớn, trong đầu khí lấp lóe màu bạc vô số tử linh kỵ sĩ tro bay khói tắt.

Đái Lệ Ti tiểu nữ này hưng khởi chém giết, lại có thể cười trên độc giác thú của nàng ta trực tiếp ngắt phương hướng của của vị Âm tinh linh nữ vương bỏ nhào ra, Lâm Phong huyết sáo, khiến Thụy Đức Lạp theo qua, miễn được tiểu nữ này là hoặc thiếu đi một cánh tay, hoặc là khuyết một cái đùi, tổn thất của hấn ta có thể lớn.

Bất quá lo lắng của hấn hiển nhiên là rất thừa, hấn xem ra độc giác thú ma thú siêu cấp thấp kém nhất đó tuy lực công kích tạm chấp nhận, nhưng năng lực phòng ngự lại là mạnh mẽ cực kì, một tầng lại một tầng thánh quang chỉ thuần được gia trì ở trên người, Lâm Phong tỉnh ngộ, nguyên lai độc giác này còn là ma thú hệ thánh quang, không nhìn được tầm tắc kêu kì, hấn còn là lần đầu nghe nói ma thú ma thú còn có hệ thánh quang.

Xem ra độc giác thú sở dĩ lực công kích tạm chấp nhận được, không phải thực lực không được, mà là theo tính cách hữu quan, thì ví như một lão hổ không ra huy, không phải lão hổ này không có thực lực, mà là hấn không ra uy.

Hiện tại buồn tẻ nhất chính là Lâm Phong, phóng mắt nhìn đi, khắp nơi đều là tiếng la giết, một bên cơ hồ toàn bộ đều là cấp thánh, một bên cao nhất cũng không quá vong linh pháp sư, đừng nói chiến đấu, chỉ là cường nhân thánh cấp cho người áp lực trên tâm lý khiến bọn âm tinh linh này đều phải nhanh tan vỡ, cơ hồ phải tuyệt vọng.

Bất quá rất nhanh, trong khu rừng liền tràn ra vô số Âm tinh linh chiến sĩ, dưới sự chỉ huy của vị Âm tinh linh nữ vương đó tổ chức phản công mạnh mẽ, mưa tên đông đúc giống như giọt mưa rít lên ép qua, công kích mật độ cao phạm vi lớn như thế còn thực sự thu được một ít hiệu quả, bức bọn Gia Đức Tây một trận tay chân lúng túng.

Khi vọt lên ra tay, mấy ma pháp công kích phạm vi lớn lập tức đổ xuống trên đầu bọn Âm tinh linh đó, Đái Lệ Ti cổ vũ tinh thần muốn bắt giữ vị Âm tinh linh nữ vương đó, năng lực phòng ngự của độc giác tuy cường hãn, nhưng như quả không phải Thụy Đức Lạp bên cạnh liều chịu mấy mũi tên thay nàng ta ngăn nạn, tiểu tinh linh đâu có còn có thể yên yên ổn ổn ngồi trên lưng độc giác thú.

Lâm Phong nhìn đông một trận, ngó tây một hồi, cuối cùng hứ một tiếng, liền lắc mình, kẻ đó đã xuất hiện bên cạnh vị vong linh pháp sư, loại nhân vật bất tử này rất khiến người đau đầu, vì miễn tên khốn kiếp này lại trốn đi, đầu ngón tay Lâm Phong lấp lóe một tia hỏa diễm màu u lam, lại trực tiếp dùng tam vị chân hỏa đem linh hồn của tên khốn này đốt bay tro tắt khói.

Một vị nam tinh mặc pháp sư bào bên cạnh thấy Lâm Phong đột nhiên tỏa ra, sợ hãi kêu “a” một tiếng, Lâm Phong liền quay đầu cũng nhìn hắn ta, thấy tên khốn này trong tay cầm một cây ma pháp trượng màu đen, ma lực hệ hắc ám dâng trào, đầu còn có thể khách khí, lại là một ngón tay đưa hắn tới tây thiên cực lạc.

Mấy đoàn đao tinh linh từ bên người đưa qua, Lâm Phong không nhìn, hai tay quạt loạn, dưới chân ngự phong mà đi, trực tiếp hướng tới vị Âm tinh linh nữ vương ngoài 10m mà đi, Âm tinh linh chiến sĩ hai bên liền giống như cỏ nhỏ bị gió thổi qua ngã đông lệch tây, căn bản không có nửa điểm lực phản kháng.

“Mau, mau cản hắn!” Âm tinh linh nữ vương đại kinh thất sắc, đầu còn có nửa điểm phong độ vương giả, một mặt không ngừng để người ngăn cản Lâm Phong, một mặt bứt ra hướng tới trong đám người lui lại, chỉ là Lâm Phong đã ra tay, lại làm sao có khả năng để nàng ta chuồn mất nữa, mấy đoàn huyền quang quét qua, đã đến trước người Âm tinh linh nữ vương.

“Ngải Lâm Khả Na nữ vương, như quả nàng lại giẫy giữa chống đối không cần thiết, thực đừng trách ta không khách khí!”

Hai tay Lâm Phong phân ra, hai tay đập toàn bộ đạn Âm tinh linh bay lại ra, chăm chú nhìn vị Âm tinh linh nữ vương sắc diện bất thiện nói: “Như quả nàng lại không để thủ hạ của nàng ngừng tay, ta không để tâm đem nơi đây biến thành liệt ngục đồ trường, cho nàng một lần cơ hội nữa, tức khắc giao ra Nguyệt Chi Quyền Trượng cùng vương tử điện hạ của Khải Tư Đặc vương quốc, nếu không, hứ hứ!”

Đái Lệ Ti cuối cùng cũng húc qua, kề cạnh bên người Lâm Phong đặc ý nói: “Bọn khốn dọa lạc các người đây, mau chóng giao ra Nguyệt Chi Quyền Trượng, nếu không Nguyệt thần Ái Lệ Ti Á không thể tha thứ bọn khốn kiếp các người!”

Lâm Phong nghĩ thầm: “Người ta lại không thờ phụng Nguyệt thần, làm chuyện rắm Nguyệt thần!”

Âm tinh linh nữ vương sợ hãi phương dung thất sắc, giống như thấy thấy quỷ dán mắt nhìn Lâm Phong, sắc mặt biến đổi vài lần, đột nhiên lộ ra một vẻ tươi cười cực kỳ có lực mê hoặc nói: “Tôn quý ...”

“Ít lời thừa, mau chóng giao ra Nguyệt Chi Quyền Trượng cùng Khải Tư Đặc vương tử!” Lâm Phong giận dữ quát một tiếng, giờ ta một đoàn thần lôi kim sắc xua qua, đem một nhóm Âm tinh linh bổ tới nổ người ngã ngựa đổ, xác ngang khắp đất, tiểu Toa Lị Na còn đang đợi Nguyệt Chi Quyền Trượng tới cứu mạng, hắn rất không có kiên trì ở đây lãng phí thời gian nữa.

Đái Lệ Ti thì ở một bên cầm hận chửi một câu: “Hồ li tinh!”

Lúc này Gia Đức Tây cùng Gia Ni Mạc Đức cũng vây lại, tuần thị không trung, Thụy Đức Lạc cũng xuống bên cạnh, cự địch phiến động đem Âm tinh linh trong phạm vi quạt giống như bóng da bay loạn khắp nơi.

Ám tinh linh nữ vương cuối cùng lộ ra một tia sợ hãi, sắc diện trắng bệch hướng tới một vị Ám tinh linh hộ vệ phía sau phân phối vài câu, hộ vệ đó do dự một lúc, vội vàng đi.

Mà Đái Lệ Ti thì bên cạnh đắc ý nói: “Các ngươi những tên khốn kiếp dọa lạc này bị thần vứt bỏ, tham lam cùng ngu muội vô tri của các ngươi luôn có thể mang lại tai nạn cho các ngươi, hôm nay chính là trừng phạt của Nguyệt thần Ái Lệ Ti Á vĩ đại đối với những tên khốn dọa lạc các ngươi đây, đừng nghĩ trốn trong động chuột chúng ta liền chịu đựng các ngươi, hừ!”

Lâm Phong thấy tiểu nữ này vẻ mặt ngạo mạn, đều nói con mắt của tinh linh là mọc trên lông mày, lời này một điểm không già, Đái Lệ Ti tiểu nữ này là một ví dụ rành rành, còn hay, tâm tính của tiểu tinh linh này vẫn còn thuần lương, chỉ là thích khoe khoang một chút mà thôi, nếu không Lâm Phong có thể thực sự cân nhắc một lần là còn muốn cùng Nguyệt tinh linh kết hạ thân sự nhà này hay không.

Không cần phải thời gian lâu, một đội ám tinh linh áp giải một công tử ca anh tuấn ước chừng 20 tuổi tới, bề ngoài tiểu tử đó không nát, chỉ là hai hốc mắt trũng sâu, một dáng điệu tửu sắc quá độ, khi thấy được long chiến sĩ Gia Ni Mạc Đức trong thiên không, lập tức phát ra một tiếng gọi ngạc nhiên mừng rỡ: “Gia Ni Mạc Đức cứu ta!”

“Vương tử điện hạ chẳng việc gì phải hoảng sợ!” Gia Ni Mạc Đức xuống tới, hướng tới bọn Ám tinh linh đó giận dữ trách mắng: “Còn không thả vương tử điện hạ của chúng ta sao?”

Mấy Ám tinh linh hộ vệ nhìn tới vị Ám tinh linh nữ vương, Ám tinh linh nữ vương chán ghét nhìn vị vương tử điện hạ đó, ra hiệu thả người.

Lâm Phong nghĩ thầm: “Ao, có thể nào vị Ám tinh linh nữ vương này với tiểu tử đó có một chân chứ?” Nghe đồn dọa lạc tinh linh thờ phụng Ám Hắc thần, một dạng với ma long bị Long tộc lưu đày, tức là tham lam lại hiếu sắc, xem dáng vẻ vị vương tử này, hơn nữa là bị bọn Ám tinh linh này cho “hiếp dâm” (tập thể) thành bộ dạng này.

“Nguyệt Chi Quyền Trọng đâu?” Đái Lệ Ti vội vàng hỏi.

Lại có một Ám tinh linh tiến tới đưa lên một cây bích ngọc đoản trượng dài một xích, trên mặt đoản trượng đó nằm vài bảo thạch kích thước long nhãn, xem ra giống như vật phẩm trang sức, như quả không phải ma lực nguyên tố ba động cường đại trên mặt, Lâm Phong còn có thể đem nó cho thành một vật phẩm nghet thuật không có bất kì giá trị nào.

“Thực sự là Nguyệt Chi Quyền Trọng!” Đái Lệ Ti cao hứng nhảy lại, Nguyệt Chi Quyền Trọng này là biểu tượng thân phận của mỗi một nhiệm Nguyệt tinh linh nữ vương, nhưng từ sau khi quyền trọng lạc đến trong tay Ám tinh linh, lịch nhiệm Nguyệt tinh linh nữ vương liền mất đi biểu tượng này, hiện tại truy hồi quyền trọng, trong lòng không cần đề cũng rất cao hứng.

Do mục đích của chuyến đi này đã đạt, cũng không cần thiết lưu lại nữa, một đám người Lâm Phong đường cũ ngược về, sau khi rời địa huyết liền chia tay, Long chiến sĩ Gia Ni Mạc Đức nhiều lần bày tỏ cảm kích, “Lâm Phong lĩnh chủ đại nhân, tại hạ đại biểu Lôi Tư Đặc quốc vương bề hạ của chúng tôi mời các vị đến Khải Tư Đặc vương quốc của chúng tôi làm khách, hi vọng ngài thiên vạn đừng nên cự tuyệt!”

“Sau này có cơ hội đi!” Lâm Phong cau cau đầu mày, vị vương tử điện hạ đó đang thêm muốn chăm chú nhìn tinh linh nương tử của hắn nuốt mạnh nước bọt thể, như quả không phải đối với vị long chiến sĩ các hạ này có hảo cảm, hắn nhất định có thể khiến tiểu tử này về sau làm không được nam nhân, nói: “Chúng ta còn có sự tình rất trọng yếu phải xử lí, nói sau này có cơ hội nhất định tới Khải Tư Đặc vương quốc quấy nhiễu các hạ!”

Đái Lệ Ti là người gì? Nàng ta thực là Nguyệt tinh linh nữ vương a, dung nhan tuyệt thế cùng loại quý khí trước nay trường kì dưỡng thành đó đủ khiến nam nhân bình thường toàn đại lực thần hồn điên đảo, chỉ là tiểu tử này lại có thể dám dùng loại mục quang thêm muốn này nhìn nàng ta, khiến tiểu tinh linh nhin không được sinh ra một loại ý niệm muốn đem con mắt của hắn móc ra, trừng mắt nhìn qua, lạnh lẽo nói: “Nhìn cái gì nhìn, chưa thấy qua sao?”

Gia Ni Mạc Đức tức thời vẻ mặt ngưng ngùng, thầm chửi vương tử điện hạ không biết tốt xấu, vội vàng kéo vương tử điện hạ, sau khi hướng về Lâm Phong chào từ biệt, mang theo vị vương tử điện hạ đó rời đi,

mà vị vương tử điện hạ đó sát trước lúc đi lại có thể còn vẻ mặt tham lam dán mắt vào tiểu tinh linh không bỏ, khiến trong lòng Lâm Phong cũng bốc lên một cỗ hỏa miêu (ngọn lửa), gần như vọt đến cho tiểu tử hần vài bạt tai vang dội.

Mấy người khác đương nhiên cũng không thể có sắc mặt tốt, hung tợn trừng mắt vị vương tử điện hạ đó, khiến tiểu tử hần ta trong lòng nguội lạnh.

Đái Lệ Ti cảm hận giẫm chân, “Bọn dã thú dã man này, sớm biết chúng ta xác định không cứu hần!” Lại vui rạo rức bưng bê Lâm Phong nói: “Nguyên vọng lớn nhất của lịch nhiệm Nguyệt tinh linh nữ vương chúng ta là truy hồi Nguyệt Chi Quyền Trượng, hiện tại ta cuối cùng làm được, sau này Nguyệt tinh linh chúng ta chính là minh hữu trung thật nhất của ngươi!”

Lâm Phong hỏi: “Vậy nàng sao?”

Đái Lệ Ti không hiểu nói: “Ta thế nào, ngươi là phò mã của ta, ta là ngươi ... ngươi ...” Khuôn mặt đỏ lên không nói tiếp.

Kha La Đa cùng Thụy Đức Lạp hai tên sừ nam này lập tức không dám nhận trách nhiệm hì hì cười lên, tiểu tinh linh quần bách xấu hổ vô cùng, hung hãn trừng mắt nhìn hai tên bọn chúng, Giá Đức Tây tiểu bạch diện này lại len lén hướng đến lĩnh chủ đại nhân dựng ngón tay cái.

Lâm Phong liền ha hả cười, ôm chiếc eo nhỏ nhắn mềm mại của Đái Lệ Ti, một đạo kim quang vọt lên trời, trong tiếng cười lớn hướng phía bắc đi.

Kha La Đa cũng Thụy Đức Lạp cũng vội vàng hiện nguyên thân rung cánh đuổi theo, chỉ còn lại Gia Đức Tây đáng khinh thở gấp phía sau giận dữ rống lên: “Thiếu hàng, đừng bỏ ta lại ...”

32. Chương 32 Luyện Kim Đại Sư

Đế đô Lâm phủ hậu viện.

Lâm lão gia tử đầu mày cau chặt ngồi trên ghế thái sư ở trung tâm!

Lâm Khiếu Thiên cùng Tình Nguyệt công chúa phân biệt ngồi hai bên, biểu tình trên mặt cũng là cực kì cổ quái.

Chính là ngày hôm qua, bọn họ đều tiếp được một tin tức không tốt cũng không xấu.

Tập Đặc hôn quân của Thần Vũ đế quốc phái một vị kị sĩ thánh cấp, ba vị kiếm thần cùng một vị vọng linh pháp sư cấp cao tập kích Lâm Phong, nhưng trái lại bị Lâm Phong tận diệt, bọn họ biết, then chốt là bên cạnh Lâm Phong xuất hiện ba cường giả thánh cấp cùng nghe đâu một ma thú kim sắc cường đại khiến bọn họ không thể không trọng thị.

Nhìn tiểu tôn tử của mình từ nhỏ đến lớn, lão gia tử phát hiện một năm lại đây bản thân lại là càng lúc càng không rõ tiểu tôn tử, dựa vào thân thể đâu có không bình thường, lão gia tử lơ mơ khẳng định tiểu lần đó bị kim sắc thiểm điện bổ xủ với tiểu tam có liên quan, nhưng mặc cho ông ta nghĩ vỡ đầu cũng không có khả năng nghĩ được tôn tử bản thân lại có thể bị một tên khốn kiếp lại từ dị không gian đoạt thân thể.

Hiện tại một nhà ba miệng chính là đang hao tổn tâm trí, bên người tiểu tam thể nào có thể có ba vị cường giả thánh cấp, bọn họ luôn luôn đều chăm chú theo dõi động tĩnh của tiểu tử đó, nhưng ngay cả người thân cận nhất bên người Lâm Phong cũng không khả năng biết ba người thánh cấp đó từ chỗ nào tới, càng đừng nói bọn họ những thân nhân này xa ngoài ngàn dặm.

Lão gia tử chính là nghị không minh bạch, đây mới vài tháng ngắn ngủi không gặp, tiểu tôn tử liền mang lại cho ông ta ngạc nhiên mừng rỡ lớn thế này, ba vị cường giả thánh cấp tuy có thể khiến bất kì quốc gia nào đỏ mắt, nhưng ông ta lại càng thêm quan tâm tiểu tôn tử của mình có phải xảy ra vấn đề hay không.

Vũ khí bí mật ai đều có, là hoàng kim quý tộc duy nhất của địa lục, Lâm gia chẳng những là đệ nhất đại quý tộc của Lạc Nhật đế quốc, dù cho cả đại lục cũng là vang danh như thế, lực lượng trong bóng tối vượt xa không dừng ở một vị kiếm thần bề ngoài, khác không nói, trừ ra vị kiếm thánh đại lục công nhân đó, lão gia tử chính là một vị kiếm thánh không có trên bảng.

Hơn nữa còn vượt xa không dừng thế, lão gia tử còn là một vị thánh kị sĩ có vật cưỡi bất tử điều cùng đại sách pháp sư, kiếm thần không trên bảng càng là cao nhiều đạt tới bảy vị, còn có vài lão già chưa lộ mặt qua, những thế lực ẩn tàng trong bí mật này chính cả Lâm Phong gia chủ tương lai này cũng không biết.

Do đó, bên tiểu tôn tử tuy xuất hiện những cường giả đó tuy rất khiến lão gia tử chấn kinh, nhưng ông ta càng quan tâm tiểu tôn tử của mình có phải phát sinh biến hóa gì hay không, nghe nói tiểu tử đó dẫn theo một cự long kị sĩ cấp 6 tới Lạc Nhật Đại Chiếu Trạch, hiện tại cũng phải đem Vạn Độc Huyết Chú của tiểu nha đầu đó giải khai sao?

Lão gia tử trong lòng thầm nghĩ. Ngẩng đầu nhìn nhi tử cùng nhi tức kinh hỉ nghi hoặc quá đáng, lão gia tử hỏi: “Hai người các ngươi thấy thế nào, có cần phải kêu tiểu tam về hỏi rõ không?”

“Hài tử thấy không cần thiết gì!” Lâm Khiếu Thiên bởi vì còn có lão gia tử phí trên, suy xét vấn đề không có nhiều cổ kị như thế, tiểu nhi tử xuất sắc thế này, ông ta làm phụ thân như thế trừ cao hứng vẫn còn cao hứng, còn như nhi tử có phải xảy ra vấn đề gì hay không, ông ta đến là không có bản khoản lớn lao, có gì không yên tâm, ông ta khi trẻ còn không phải một người lưu lạc bên ngoài, nam nhân Lâm gia không thể giống như đoá hoa trong ôn thất chỉ có thể dưới sự bảo hộ của trưởng bối mà trưởng thành.

Lâm Khiếu Thiên nói: “Nó hiện tại mới đến Khố Khắc Sâm Đạt, khẳng định còn có rất nhiều sự tình phải bận bịu, phụ thân nên để nó an định lại về để đi một chuyến nữa, đến đó chúng ta lại hỏi rõ ràng!”

Mẫu thân Tình Nguyệt công chúa lại là vẻ mặt lo lắng, chỉ là bà ta tuy nhớ mong ái tử, nhưng trên loại đại sự này lại không dễ nói chen vào.

Lão gia tử gật đầu nói: “Vậy tạm thời trước tiên không kêu nó về, bất quá bên người nó ba vị thánh cấp đó đột nhiên xuất hiện từ đâu tới chứ? Chẳng lẽ người cho rằng đại lực ẩn tàng mấy lão đó ta có thể không biết sao?”

Lâm Khiếu Thiên sửng người, hỏi: “Chẳng lẽ ba vị thánh cấp bên người nó phụ thân cũng chưa nghe qua sao?”

Lão gia tử rất phiền muộn gật đầu, “Những đại thế gia này của chúng ta tuy rất nhiều đều không qua lại, nhưng đối với từng riêng thế lực trong lòng còn là gián điệp, Long tộc cùng Thần Vũ tuy có bí mật giao dịch, nhưng cũng không có nghe qua Long tộc có thể cấp cho bọn chúng một hoàng kim cự long cấp 6, thủ hạ của tiểu tam thế nào có thể có cự long kị sĩ cấp 6, chẳng lẽ ta lão đầu tử này không theo kịp lịch sử sao?”

Lâm Khiếu Thiên cũng lơ mờ, nghe lão gia tử nói như vậy, ông ta cũng có chút chú trọng, nói: “Phụ thân người cùng mấy vị trưởng lão của Long tộc đều có liên hệ, không bằng người liên hệ một lần, xem có thể có kết quả gì hay không!”

Lão gia tử nói: “Ta sớm liên hệ qua, Long tộc cũng không biết hoàng kim cự long bên người nó là từ đâu chỉ ra, còn có kim sắc ma thú đó của nó, lại có thể lộ mặt liền hủy đi hai kiếm thần, trừ cự thú tiền sử, lão đầu tử ta thật sự nghĩ không ra dạng ma thú gì có loại thực lực này, nhưng trong cự thú tiền sử cũng không có loại ma thú này!”

Lâm Khiếu Thiên nói: “Lại có vài tháng thì là hoàng gia học viện cạnh trại (thi đấu) năm năm một lần, không bằng để nó quay về hỏi cho rõ, thuận tiện đi lấy thứ bậc của hoàng gia học viện, hài nhi nghĩ như quả nói để nó tham gia nắm khả năng có thể so với hai ca ca của nó phải lớn hơn một chút!”

Lão gia tử trầm ngâm, nói: “Bất tất, chính dựa theo lời trước của người mà làm, đợi nó khi nào có thời gian lại về để đi một chuyến, mấy năm này nên để nó bên ngoài rèn luyện thật tốt một lần, nghe nói nó có thể để thủ hạ săn bắn cũng không hướng về trong nhà cầu trợ, có thể thấy tiểu tử này tính khí cũng rất bướng bỉnh, như quả nó muốn nói có thể phái người tới để đi, như quả nó không muốn nói chúng ta hỏi cũng là hỏi vô ích, không quản như thế nào, chỉ cần nó không phụ lòng Lâm gia chúng ta thì được rồi!”

Lâm Khiếu Thiên gật đầu, Tình Nguyệt công chúa lại lo lắng hỏi: “Tiểu tam không thể có chuyện chứ?”

Lão gia tử cười mở miệng đáp: “Yên tâm, một vị long kị sĩ thêm ba vị kiếm thần cùng một vị vong linh pháp sư cấp cao đều không thể đều khiến nó gặp mặt liền tiêu diệt, có kim sắc ma thú đó của nó, ta nghĩ đại lực còn chưa có sinh ra người mạnh hơn so với nó!” Hai mắt lóe lên tinh quang, mắt lộ sát cơ nói: “Tập Đặc tên hôn quân này không kiên nhẫn sống, cây cùng Long tộc có chút điểm quan hệ liên đới vĩnh viễn lên trời, cả

người của Lâm gia chúng ta cũng dám động, người để “Nguyệt Nha” đưa tin tức cho hần, như quả nói hần muốn đi gặp gia gia hần, lão đầu tử ta không ngại tự mình đưa hần một đoạn!”

Bọn người Lâm Phong dùng hai ngày thời gian mới về đến Tinh Linh Chi Đô, mộng còn chưa ngồi nóng, Lâm Phong liền nóng nảy thúc giục Đái Lệ Ti giải trừ Vạn Độc Huyết Chú cho tiểu Toa Lị Na, kết quả trên chộc tiểu nữ này ăn giấm một trận.

Quá trình kì thật giản đơn phi thường, chỉ cần một tế ti dùng Nguyệt Chi Quyền Trương thì phóng ra Nguyệt Chi Lễ Tán, liền cắt đứt lực lượng nguyên tố liên kết linh hồn của Toa Lị Na cũng 300 nguyên linh tà ác, đợi sau khi Lâm Phong giải khai phong ấn hần hạ cho Toa Lị Na, tiểu thiên sứ xinh đẹp lập tức vui sướng nhảy loạn lên, trừ cái bụng đói ra không có bất kì triệu chứng không tốt nào nữa.

Hơn nữa bởi vì lần này thành công truy hồi Nguyệt Chi Quyền quý trọng mất đi vài trăm năm, Lâm Phong cũng chân thực ngồi cái thân phận Nguyệt tinh linh ngoại tịch thân vương này của hần, có được tình hữu nghị vững chắc của Nguyệt tinh linh nhất tộc.

Ăn qua cơm tối, sau khi đợi mấy Nguyệt tinh linh trưởng lão cáo lui, tiểu Toa Lị Na liền bò qua ngồi trên chân Lâm Phong, ngửa con khuôn mặt nhỏ có mắt to long lanh nhìn Lâm Phong nói: “Công tử, những người đó rất xấu, bọn họ bắt nạt Khải Lâm Na thư thư, đợi muội lớn lên nhất định không thể bỏ qua cho bọn chúng!”

Lâm Phong nắm chặt bàn tay nhỏ của tiểu nha đầu đuổi đến gốc đùi của hần, vỗ vỗ má nhỏ của Toa Lị Na, nói: “Không cần muội tìm bọn chúng phiền hà, ta đã đưa bọn chúng lên đường, kì thật tiểu bào bối của ta chỉ cần dụng kiếm pháp ta dạy cho muội, những tên người xấu đó muốn đánh bại muội cũng không dễ, lần này công tử tìm một tọa kị cho muội, sau này tiểu Toa Lị Na của ta chính là thiên hạc kị sĩ!”

Toa Lị Na cao hứng nói: “Thật chứ? Công tử thật tốt!”

Lâm Phong néo khuôn mặt nhỏ hồng phấn phúng phính của cô bé một cái, chỉ Thụy Đức Lạp gương mặt đau khổ ngồi đối diện, cười ha hả nói: “Đây chính là tọa kị công tử tìm cho muội, một băng sương cự hạc thực lực có thể so với cự long cấp 5, hiện tại muội với hần kí kết khế ước linh hồn, sau này muội chính là kị sĩ của hần!”

Đái Lệ Ti vẻ mặt không cao hứng, ý ghen đậm đặc nhìn Toa Lị Na nói: “Người còn nhỏ thế này, hiện tại muốn tọa kị cũng không có trọng dụng gì, để Thụy Đức Lạp làm tọa kị của ta đi!”

Lâm Phong lông mày giương lên, Toa Lị Na đã nói: “Tốt a, Đái Lệ Ti thư thư so với muội xinh đẹp hơn nhiều, muội sẽ đem nó tặng cho thư, công tử sau này lại có thể tìm cho muội!” Nói xong nhìn Lâm Phong.

“Vẫn là tiểu bào bối của ta ngoan ngoan nhất!” Lâm Phong cảm thấy trong con mắt to long lánh sáng người đó của Toa Lị Na thuần tịnh khiến người không tìm được nửa điểm tạp chất, có tín nhiệm, có thâm tình, còn có hồn nhiên không am hiểu thế sự, lòng hần đều say.

Đái Lệ Ti chỉ là ám ức bất công của Lâm Phong, đối với tiểu Toa Lị Na tốt như thế, vì thế mới nhấp giấm hồng, tọa kị của nàng cũng là ma thú siêu cấp, kì thật tịnh không quan tâm Thụy Đức Lạp làm tọa kị cho ai, hiện tại tiểu Toa Lị Na nghĩ cũng không nghĩ liền đáp ứng, đến khiến nàng ta mặt hồng tai đỏ một trận, xấu hổ vô cùng, hậm hực nói không ra lời.

Bất quá, các vị có mặt lại có thể nhìn ra linh hội được vị tinh linh nữ vương phóng túng này đối với linh chủ đại nhân đã sản sinh mùi vị ái tình, nếu không cũng không thể ăn giấm của tiểu Toa Lị Na.

Chỉ có Thụy Đức Lạp buồn rầu đến đi bà ngoại, nghĩ hần cũng là băng sương cự hạ không thua kém cự long, lại có thể bị người xem như hàng hóa tặng qua tặng lại, đây thế nào có thể không khiến hần băng sương cự hạc này buồn rầu muốn chết, đều trách hần khi lần đầu thấy được tọa kị kim sắc ma thú đó của linh chủ đại nhân thì bị hù dọa, liền hồ đồ thần phục, làm hiện tại muốn phản hồi đều không được.

Tôn nghiêm của cá nhân hần thì nhỏ, thế nhưng danh dự của Thiên Hạc nhất tộc thì lớn, hần thế nào có thể thất hứa đây!

Đái Lệ Ti đã có tọa kị, đương nhiên không thể thực sự tranh giành với tiểu Toa Lị Na, Thụy Đức Lạp cuối cùng vẫn là làm tọa kị cho tiểu Toa Lị Na, thấy tiểu thiên sứ cười đại bạch hạc trên trời bay tới bay lui,

trên khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ tươi cười hoạt bát thoải mái, Lâm Phong cũng không nhận được cảm thấy bản thân thực sự rất vĩ đại! Tự mình trong giây phút!

Về đến Khố Khắc Sâm Đạt, Lâm Phong lập tức chui vào trong ổ của mình, lấy ra kim sắc hồ lô rung lắc, tới sau cùng lắc ra một một lão đầu râu trắng lùn lùn mập mập, lão đầu đó râu tóc đều trắng, con mắt nhỏ không ngừng chuyển qua chuyển lại, đến là có vài phần tương tự với Thọ Tinh.

“Quy củ thì không cần ta lập lại cho ngươi nữa, bản thân cẩn thận, chớ nên bị người khác nhận biết thân phận, nếu không ta không để tâm mang ngươi lại đánh hồi nguyên hình!” Lâm Phong cảnh cáo nói, lão đầu này là luyện kim thuật sư nổi danh nhất 1 vạn năm trước, chức vụ của Ma Pháp Công Hội cũng là thánh cấp, tên gọi là Pháp Lạp Đế, còn như gia tộc của lão trưởng Pháp Lạp Đế với hắn có quan hệ huyết thân hay không thì không biết.

“Mẹ ta a! Ta cuối cùng được ra!” Con mắt nhỏ của lão đầu này xoay chuyển, lại đột nhiên phủ phục ngã đổ trên đất lớn tiếng khóc lên, khiến Lâm Phong cùng ba lão khốn chết lặng người một trận.

Tập Lạp Kỳ càng là thở gấp như nhuốc (khí cấp phôi bại?) nhảy lên chửi: “Pháp Lạp Đế lão khốn người không có tiền đồ, phiền người có thể cho chúng ta những thánh cấp này giữ lại chút thể diện được không, mặt mũi của cường giả thánh cấp đều ném sạch cho một mình ngươi, ta làm con mẹ ngươi không để trứng!”

Ba nam nhân còn lại cười ầm lên, cười đủ, Lâm Phong mới nói: “Ta nơi đây có chút vật liệu, một đại địa chỉ hùng, một xích diễm yêu vương, hai ma long, một hoàng kim cự long, một nê thạch quái, một vạn độc thiên ngô, một thiên diện cự thù, thi thể của 8 ma thú siêu cấp này ta đều cho ngươi, ngươi phải luyện ra trang bị ma pháp tốt nhất cho ta!”

33. Chương 33 Ngân Ti Kết Giới

“A?” Pháp Lạp Đế vừa nghe lại có thể có nhiều vật liệu cực phẩm thế này, bỗng nhiên hưng phấn hai mắt liền chực phát sáng, nếu nói luyện kim sư thích nhất là gì, không phải nữ nhân, không phải được ăn thức ăn, cũng không phải kim tệ lấp lánh phát sáng, mà là những vật liệu ma pháp cực phẩm cực kì khó tìm đó.

Thời đại 1 vạn năm trước khắp nơi đều là nhân tài, tuy ông ta là luyện kim thuật sư nổi danh nhất đương thời, nhưng từ trước đến nay cũng chưa có một lần có qua nhiều vật liệu cực phẩm thế này, đầu còn có hưng phấn hai mắt phát sáng, nuốt mạnh nước bọt, lại tự không rõ hỏi: “Xích diễm yêu vương là thứ gì, lão thể nào chưa có nghe qua chứ?”

“Cô lậu quả văn đi thôi!” Tập Lạp Kỳ cùng lão đầu này là người quen cũ, trước rất không khách khí đem ông ta hạ thấp một cấp bậc, sau đó mới giải thích nguồn gốc của Hỏa Diễm Sâm Lâm cùng một ít ma thú sinh sống trong Hỏa Diễm Sâm Lâm, Hỏa Diễm Sâm Lâm là sản phẩm của Chúng Thần Đại Chiến, lão đầu nhếch nhếch này khi lần đầu nghe được xích diễm yêu vương cũng một đức hạnh với Pháp Lạp Đế lão đầu.

Lâm Phong ném ra thi thể của xích diễm yêu vương, Pháp Lạp Đế lão đầu chỉ nhìn một cái, liền hưng phấn kêu to: “Oa! Ma lực nguyên tố hệ hỏa rất tinh thuần, như quả đem gân cốt của xích diễm yêu vương này chế thành pháp trượng tuyệt đối có thể tăng biên độ hiệu quả đến gấp đôi, như quả đem huyết dịch chế thành ma pháp tiễn tuyệt đối có thể phá vỡ phòng ngự cự long tạo thành, như quả đem da kèm thên trên mặt áo giáp có khả năng miễn dịch tất cả ma pháp hệ hỏa dưới tầm chú, đáng tiếc là quá ít, chỉ có thể làm thành một món, oa! Còn có!”

Lão đầu hưng phấn hai mắt đỏ rực ngó Lâm Phong nói: “Tơ nhện của thiên diện cự thù cơ, đó có thể là vật liệu chế tạo thần khí, chế thành thuẫn giáp tuyệt đối so với thần khí còn phải thần khí hơn, có thể miễn dịch toàn hệ ma pháp dưới cấp tầm chú, cho dù thần khí tới cũng không nhất định có thể phá phòng, oa! Phát tài, lần này phát tài!”

Lâm Phong nghe đến ngăn người, thực sự là không nghiên cứu qua luyện kim thuật thì không biết những vật liệu này lại có thể có công dụng lớn như vậy, ngây ngẩn rất lâu, mới bắn ra một câu: “Không biết thái như vậy chứ?”

“Người biết cái rắm!” Pháp Lão Đế lão đầu nổi trận lôi đình, “Luyện kim thuật sâu xa há lại những đồ ngu các người có thể hiểu được, ngân ti kết giới tìm đến tay không có, nói không có thực là tổn thất lớn, mẹ ta a, đừng nói ta hay người không có tìm được ngân ti kết giới, nếu không ta thực là có thể tức đến thổ huyết!”

Lâm Phong không màng giận dữ khiến trách ngôn từ vô lễ của lão đầu này, hỏi hai bên: “Những tơ nhện đó thực sự có hiểm thấy như vậy không?”

Mấy lão già nhìn nhau, La Đế Phong đáp: “Sai không nhiều, chỉ ít lão còn chưa có nghe qua trừ ngài ra trước đây còn có người tìm được ngân ti kết giới!”

Lâm Phong không rõ nói: “Đại lực cường giả như rừng, ta không tin không có người có khả năng săn giết một thiên diện cự thù!”

Gia Đức Tây nói: “Thuộc hạ không phải luyện kim sư, cũng không rõ ngân ti kết giới cho cùng có nhiều trân quý, săn giết thiên diện cự thù kì thật không phải việc khó gì, ba người thuộc hạ liền có thể làm được, bất quá lấy được ngân ti kết giới lại phải khó hơn trên vạn lần, bởi vì trừ ngài ra thuộc hạ còn chưa có nghe qua có ai có thể sau khi thiên diện cự thù phóng ra ngân ti kết giới đem nó một đòn giết ngay!”

Lâm Phong nói: “Giết rồi lại lấy tơ nhện thì được!”

Pháp Lạp Đế giậm chân nói: “Nói rắm, nào có dễ dàng như thế, ngân ti kết giới là tinh hoa sinh mệnh của thiên diện cự thù, như quả không sau khi thiên diện cự thù đem một đòn phải chết, đợi sau khi kết giới thu hồi dù cho đem nó săn giết, ngân ti kết giới cũng chỉ nằm trong huyết dịch của thiên diện cự thù, còn lấy cái rắm!”

Lâm Phong cuối cùng cũng minh bạch, nguyên lai muốn có được ngân ti kết giới còn phải nắm đúng thời cơ, đợi độc tri thù phóng ra tơ nhện thì đem nó một kích phải giết, không thể để nó thu hồi tơ nhện, nói nếu không sau khi thu hồi những tơ nhện đó liền thâm nhập vào trong huyết dịch, đến khi đó thực không có biện pháp lấy ra, khó trách tơ nhện này trân quý như vậy.

Lâm Phong không nhận được thâm tự vui mừng, mù đánh mù va còn thực sự cho gặp mặt, đúng lúc khi đẩy thiên diện cự thù phóng ra ngân ti kết giới phòng ngự La Đế Phong, bị hấn thừa cơ biến đến bên người một kiếm chém rơi đầu, tuy hấn cũng biết như quả nói dùng tiên pháp đem những tơ nhện đó tế luyện thành nhuyễn giáp phòng ngự vật lí khẳng định có thể cực kì cường hãn, nhưng không ngờ được lại có thể cả ma kháng cũng là cao như thế.

Nghĩ cũng phải, thiên diện cự thù chính là ma thú thượng vị cấp 9, như quả nói muốn săn giết chỉ cần Gia Đức Tây, La Đế Phong cùng Tập Lạp Kỳ ba tên liền có thể ung dung làm được, nhưng muốn sau khi thiên diện cự thù phóng ra kết giới phòng ngự ngân ti lửa đến gần bên người đem nó một đòn giết ngay thực rất khó, cường nhân có khả năng làm được một điểm này người của thế giới này từ xưa đến nay trừ hấn cùng Thanh Vân lão đạo ra lại không có người thứ ba.

“Pháp Lạp Đế tiên sinh thân ái ta cảnh cáo người!” Lâm Phong cuối cùng cũng nhớ đến Pháp Lạp Đế lão đầu này lại có thể chỉ mũi hấn chửi ầm lên, lạnh lẽo trừng mắt nhìn lão đầu râu trắng con mắt loạn chuyển khắp nơi nói: “Nơi đây đều là người văn minh, như quả nói người lại đầy miệng phun phân ta không để ý lại đem người ném vào Thất Bảo Linh Lung Tháp, đối một người có phong độ ra!”

Ba lão già còn lại lập tức sắc mặt nghiêm túc, xem hí kịch.

Lão đầu vênh râu, xem bộ dạng rất là giận dữ, bất quá nhớ đến cô tịch dài đến trên vạn năm, cứ là nửa cái rắm cũng không có phóng ra, mà là gấp rút hỏi xin: “Ngân ti kết giới vậy, mau đưa cho lão xem coi!”

Lâm Phong trừng mắt nhìn lão ta, mới lấy ra một đoàn tơ nhện màu trắng bạc kích thước quả bí đỏ, ném cho Pháp Lạp Đế nói: “Toàn bộ chế thành nhuyễn giáp giao cho ta, một món đều không cho phép tham ô, nếu không, hứ hứ!” Không lí tới Pháp Lạp Đế hai mắt phát sáng, đem bốn lão già trực tiếp đuổi ra.

Bốn lão già vừa đi ra, Khái Lâm Na gõ cửa đi vào, cười cứng nhắc đứng một chỗ trước người hấn 1m, con mắt xinh đẹp nháy cũng không nháy chính là một mực chăm chú nhìn hấn như thế, cũng không nói chuyện.

Lâm Phong bị nàng ta nhìn trong lòng có chút tức giận, cau mày nói: “Nàng nhìn ta như thế làm gì? Trên mặt có hoa không?” Đưa tay sờ một cái.

Khải Lâm Na xinh tươi cười đáp: “Vừa về liền trốn đến trong ngọ thất không ra, không phải có sự tình trọng yếu gì chứ?”

Lâm Phong ra hiệu nàng ta đến ngồi bên giường, sau đó cất chân bắt chéo gối đầu lên chân ngọc đầy tính đàn hồi của nàng ta nằm trên giường, đắc ý đáp: “Lần này đi vào Lạc Nhật Chiếu Trạch thu hoạch không ít, lại làm thịt bốn ma thú siêu cấp, còn có nơi đó của Đái Lệ Ti tìm được không ít vật liệu, ta mới thỉnh lại một vị luyện kim đại sư, đem những vật liệu đó đều luyện thành trang bị ma pháp cực phẩm cho ta, đến khi đó chúng ta khẳng định có thể được lợi một khoản to!”

Khải Lâm Na nói: “Rõ ràng có những vật liệu đó còn không đủ, nói dùng 8 ma thú siêu cấp chế tác trang bị ma pháp cực phẩm lượng nhu cầu vật liệu khác cũng là rất lớn, chúng ta hiện tại gì đều không có, như quả nói mua còn phải tìm một món tiền lớn, trừ đi chi phí khác chúng ta hiện tại tối đa chỉ có thể lấy ra 50 vạn kim!”

Nói thực, Lâm Phong còn thực sự không biết 50 vạn kim tệ là bao nhiêu tiền nữa, đến thế giới này hơn một năm, thân làm tam công tử của Lâm gia, gia chủ tương lai của Lâm gia, hẳn qua ngày luôn đều là áo lại tay cơm lại miệng, trước đến nay không có tận lực dùng tiền mua qua gì, do đó căn bản không biết tác dụng của 50 vạn kim tệ có bao nhiêu lớn, thành thử mới có thể bị lão gia tử dày đến vùng núi hẻo lánh nghèo nàn này cọ sát rèn luyện.

“Vô phương, nói đợi Pháp Lạp Đế đem những vật liệu đó chế thành trang bị ma pháp bán đi, chúng ta khẳng định có thể lời không ít!” Lâm Phong làm giấc mộng phát tài của hắn, đầu cũng không ngẩng nói ra.

Khải Lâm Na nhấn nhò nói: “Những thứ trang bị liên quan đến quân dụng vật tư này có chút là không thể bán đi, như quả nói bán cho địch quốc chúng ta khả năng có thể có phiền toái, trang bị ma pháp ma thú siêu cấp chế tác ra tại đại lục rất rất ít, như quả lạc đến trong tay Thần Uy đế quốc, tổn thất của Thiết Huyết quân đoàn có thể rất thảm trọng!”

Lâm Phong còn thực sự chưa suy xét qua vấn đề phương diện này, nghe nói sững người, nói: “Nàng nói phải, xem ra ta khi đó tại Khoái Hoạt Lâu chạm mặt nàng thực sự là một sự kiện may mắn phi thường, có thể cưới được nàng một vị nương tử thông minh thế này, ta còn thực sự phải đa tạ sự quan tâm của Tam Thanh Đạo Tôn đối với ta, a, vậy thì không bán cho Bái Thần Uy, bán cho hữu quốc của chúng ta!”

Lâm Phong hỏi: “Đúng rồi, lần trước khi ở Bỉ Mông vương quốc ta để nàng thành lập thương hội, hiện tại thế nào rồi?”

Khải Lâm Na đáp: “Thành lập thương hội không phải sự tình dễ dàng như vậy, đợi đại ca của ta bọn họ tới sẽ bàn!”

Lâm Phong trầm nghĩ: “Bọn huynh đệ đó của nàng ta thực một chút đều không yên tâm, bất quá ta cũng không sợ bọn chúng có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay của bốn công tử!” Trên miệng lại không nói ra, nói: “Hiện tại thế nào, phải đã có chút thích ta hay không, như quả nói nàng hiện tại muốn đi ta không thể ngăn cản nàng, ta nói lời thực lòng!”

Khải Lâm Na hơi thở dài, hỏi: “Người bảo ta đến đâu chứ?”

Lâm Phong trầm nói: “Thiên hạ rộng lớn, nơi nào không thể đi được!” Bất quá lại biết Khải Lâm Na thực sự đối với hắn có lòng, trong lòng chỉ có vui sướng, nói: “Nàng theo ta cũng có một đoạn thời gian, phải nên biết ta không phải loại người trước loạn sau quên đó, ta đáp ứng chuyện của nàng thì nhất định có thể làm được, nàng cho ta một đoạn thời gian, đợi sau khi thời cơ chín muồi ta liền có thể giúp nàng hoàn thành tâm nguyện!”

Khải Lâm Na cúi người ôm đầu hắn dán vào trên bộ ngực mềm mại của nàng, thở dài yếu ớt nói: “Kì thật những sự việc đó đều đã qua đi, thiếp cũng thông suốt, báo cứu hay không đều không sao cả, hiện tại thiếp chỉ là một quý tộc suy vong, chỉ cần chàng không hiềm thiếp tay chân vụng về thì được!”

“Đương nhiên không thể, ta là loại người đó sao?” Lâm Phong quay đầu gửi thể hương thiếu nữ thanh đậm của nàng ta, xấu xa nói: “Trước để ta ăn chút nải (vú hay sữa đều được!)” Lại hai phía đem áo lót của nàng cuộn lên xé ngực kéo xuống, miệng to liên sát đến.

Một trận thanh hương say người tiến vào tập kích vào trong mũi, Lâm Phong chỉ cảm thấy cả người lâng lâng muốn tiên, tham lam hút mút mềm mại cùng nảy nở trước ngực nàng, thâm hận bản thân thế nào không lớn nhanh mau chút, giờ thì cũng như là một con sói đói miệng bị đóng kín đôi diện bờ ra một khối thịt heo tươi non, khiến hắn buồn bực đến cực điểm.

Khuôn mặt xinh đẹp của Khải Lâm Na đỏ rực, lại không có phản kháng, trái lại ôm chặt đầu Lâm Phong.

Càn quấy một trận, Khải Lâm Na đã đôi chút rên rỉ, thấy làm tiếp nữa nhất định có thể ra chuyện, Lâm Phong giờ mới để Khải Lâm Na mặc y phục, đợi sau khi Khải Lâm Na đi ra, mới nhàn nhã đứng lên, tới đại sảnh xem mấy vị thủ hạ của hắn.

Khi đến nghị sự sảnh trước viện, bọn người Lâm Đại Lâm Nhị sớm đã chờ đợi rất lâu, hỏi tiến triển công tác gần đây, Lâm Trùng đáp: “Đạo phủ trong phạm vi trăm dặm bọn thuộc hạ đều đã toàn bộ quét sạch, dựa theo ý công tử, bọn thuộc hạ luôn luôn áp dụng thủ đoạn chiêu hàng, chỉ có một nhóm đạo phủ phụ cận Hi Lạc Ba Tư đại hạp cốc ước chừng có trên vạn người bọn thuộc hạ còn không thu được liên hệ!”

Lâm Phong hỏi: “Bọn cường đạo đó là lai lịch gì, ta thế nào còn chưa có nghe qua phụ cận còn có một bọn đạo phủ trên vạn người chứ?”

Lâm Đại đáp: “Hình như là một bọn địa tinh cường đạo, thuộc hạ đã từng tới tra thám qua, trong bọn đạo phủ phần lớn đều là địa tinh sau chiến dịch Bối Nhĩ Gia Hà bị nạn đến đây, quốc gia đại lục đều từng đối với địa tinh hạ Phong Sát Lệnh, như quả nói chúng ta chiêu hàng bọn chúng có thể không ổn!”

34. Chương 34 Cận Chinh Địa Tinh

“Thế nào không ổn chứ?” Lâm Phong giương cao lông mày hỏi.

Lâm Nhị giải thích: “Bối Nhĩ Gia Hà chiến dịch 5000 năm trước, địa tinh là chiến hữu của tinh linh, sau khi Tinh Linh đế quốc bị diệt vong địa tinh bị quốc gia nhân loại phong sát, chỉ có số ít bộ phận thoi thóp trốn được, như quả nói chúng ta chiêu hàng chi địa tinh cường đạo này khẳng định có thể dẫn tới công phần, hơn nữa địa tinh trước đến nay coi nhân loại chúng ta là kẻ thù, sợ rằng không dễ chiêu hàng!”

“Những vấn đề này không cần các người hao tổn tâm trí, cứ theo kế hoạch của ta đối chiếu làm thì được, ta muốn xem coi ai dám nhảy ra hoa tay múa chân với ta!” Lâm Phong vung tay, nói: “Các người đi trước chuẩn bị, mang theo 1000 nhân mã, một hồi bốn công tử tự đi đàm phán với những địa tinh này!”

Thời kì viễn cổ thương nhân địa tinh viễn du thiên hạ, mang thông dụng ngữ đến mỗi xó xỉnh của đại lục, chỉ cần là địa phương có người thì có dấu chân của địa tinh, bọn họ là thương nhân xuất sắc nhất, suy vong tịnh không thể che giấu huy hoàng của bọn họ, Lâm Phong muốn chiêu hàng những tinh linh này để bọn họ đi bán hàng, dùng hết người khác mới là tài năng một người lãnh đạo phải có nhất.

Đợi mấy người li khai, Lâm Phong mới hướng tới quan thư kí An Đức Liệt của hắn hỏi: “Người cùng những người địa phương đó thảo luận thế nào rồi?”

An Đức Liệt tuy thành thật, nhưng hắn tịnh không ngốc, vì thế hắn luôn rất cẩn thận, làm việc cũng rất nghiêm túc, trong đầu nhanh chóng chỉnh lí lời nói, đáp: “Thuộc hạ đã cùng một ít dân địa phương bốn địa liên hệ qua, bọn họ còn đang trong do dự, bởi vì sự bất lương của Áo Nhĩ Ni thành chủ đại nhân ảnh hưởng, vì thế tộc trưởng của bọn họ đều yêu cầu có thể cùng linh chủ đại nhân thảo luận kỹ càng một lần!”

“Không có vấn đề, người an bày một cái, ta bớt thì giờ tiếp xúc tộc trưởng của bọn họ một lần!” Lâm Phong biết những dân địa phương đó là không thể bằng một ít lời hứa suông của hắn liền dời đến trên lãnh địa của mình, thành thử cũng tịnh không bất ngờ, hỏi: “Việc xây dựng cả thành trì an bài thế nào, theo đó cần bao nhiêu kim tệ?”

An Đức Liệt suy nghĩ, rất cẩn thận đáp: “Chi tiêu xây dựng cả thành trì rất lớn, như quả dựa theo phác thảo của linh chủ đại nhân vận dụng, tối thiểu cũng đến 500 vạn kim tệ, như quả muốn nội trong 2 năm xây dựng thành trì, tối thiểu đến 1000 vạn kim tệ.”

“Ta cỡ (?), nhiều như thế!” Lâm Phong kinh hãi trực tiếp nhảy lên, cứng họng một trận.

Cổ An Đức Liệt rút lại, chú ý cẩn thận nhìn linh chủ đại nhân, trong lòng bất an một trận, nghe nói vị linh chủ này giết người lông mày đều không cau, nghĩ hẳn ta chỉ là một bình dân có thân phận cùng địa vị mà thôi, nào có thể không nơm nớp lo sợ.

Lâm Phong hiện tại thực sự có chút to đầu, theo Khải Lâm na nói, hẳn hiện tại chỉ có 50 vạn kim tệ mà thôi, còn phải cung ứng chi tiêu của Pháp Lạp Đế lão đầu đó, nào còn có dư lực xây dựng cả thành trì, không làm đương gia không biết chỗ khó của đương gia, hiện tại hẳn cuối cùng thể hội được mùi vị của đương gia, không khỏi đau đầu một trận.

Vậy vậy để An Đức Liệt bắn khoản không lui xuống, Lâm Phong nắn thái dương huyết phát đau, vắt tận chất nào nghĩ như thế nào mới có thể tìm được một số lớn kim tệ, kim tệ không phải vạn năng, nhưng không có kim tệ thì vạn vạn không thể, muốn làm ra chút công trạng, thì tất cần phải xây dựng cả thành trì cho Khổ Khắc Sâm Đạt, thành trì mới là cơ sở phát triển.

Phải, còn có nhân khẩu, nhân khẩu mới là trọng yếu nhất, không có tài nguyên nhân lực tất cả đều là nói suông.

Chính đầu đang đau này, Đái Lệ Ti dồi dào sức sống chạy vào, một cái mông trực tiếp ngồi trên chân hắn hỏi: “Nghe nói người phải đi đàm phán với địa tinh, ta cũng muốn đi chung với người, địa tinh thực là bằng hữu vĩnh viễn của tinh linh chúng ta, như quả có ta ra mặt, khẳng định có thể thuận lợi đem bọn họ kéo đến trên lãnh địa của người!”

Tiểu nữ này từ sau khi theo Lâm Phong chạy đến Khấp Lạp Duy Phu Sơn một chuyến liền không nguyện nằm dí ở Tinh Linh chi Đô, lần này Lâm Phong quay về nói gì cũng muốn theo lại, dựa theo truyền thống của Nguyệt tinh linh nhất tộc, Lâm Phong sau khi truy hồi Nguyệt Chi Quyền Trượng hưởng nhận Nguyệt Quang Tẩy Lễ (lễ rửa tội) của Đái Lệ Ti liền tính là một ngoại tịch tinh linh, hiện tại hẳn cùng Nguyệt tinh linh cũng tính là người trong nhà.

Lâm Phong con mắt liền sáng, nói: “Đúng a, ta thế nào quên mất tinh linh các nàng cùng địa tinh kì thật là người nhà, nói có nàng vị Nguyệt tinh linh nữ vương này ra mặt nói trị bọn địa tinh cường đạo đó không phải là vấn đề gì, ta hiện tại nghèo túng kêu leng keng, như quả để bọn địa tinh này đi buôn bán, khẳng định có thể kiếm được một món lớn kim tệ cho ta, Lạc Nhật chiếu trạch cũng là khối phong thủy bảo địa, Nguyệt tinh linh các nàng đã có thể tự do ra vào, vậy thì phải nhiều người truy tìm khoáng sản cho ta, ta muốn đem Khổ Khắc Sâm Đạt xây dựng thành thành thị lớn nhất đại lục!”

Đái Lệ Ti bĩu môi nói: “Trong Chiếu Trạch độc vật nhiều như thế, người là muốn tộc nhân chúng ta tự tìm đường chết!”

“Nàng đừng nên tính đi vào ngõ cụt được hay không!” Lâm Phong nói: “Ta chỉ là muốn bọn họ đi truy tìm khoáng sản, không phải để bọn họ đi săn bắt ma thú cho ta, chỉ cần tìm được đá khải cùng vị trí, ta có thể phái người đi khai thác, tốt xấu ta cũng là Nguyệt tinh linh thân vương, bọn họ cùng ta cũng tính là người nhà, ta thế nào có thể để bọn họ rành rành đi tìm đường chết chứ!”

Đái Lệ Ti rạo rức vui nói: “Đó thì được, cây long cốt pháp trượng đó của Khải Lâm Na thư thư không tệ, người không phải giết hai ma long cùng một hoàng kim cự long sao? Ta cũng muốn một cây long cốt pháp trượng!”

“Không vấn đề, nàng đi hỏi Pháp Lạp Đế lão đầu đó thì được!” Loại yêu cầu nhỏ nhỏi này Lâm Phong tự nhiên là hoàn toàn đáp ứng, dù sao hiện tại cũng là người trong nhà, thứ của Nguyệt tinh linh còn không chính là thứ của hắn, hưởng hồ Nguyệt tinh linh sinh hoạt tại Lạc Nhật Chiếu Trạch trên vạn năm, vật liệu ma pháp cực phẩm thu gom cũng là không ít, khi hắn quay về liền vét một món lớn.

Khi Lâm Phong dẫn theo Đái Lệ Ti cùng Thụy Đức Lạp ra bên ngoài, Lâm Trùng đã chỉnh hợp 1000 nhân mã bên ngoài chờ đợi, phân phối Lâm Trùng dẫn theo đại đội nhân mã theo sau mà đi, Lâm Phong cùng Đái Lệ Ti cười trên Thụy Đức Lạp, dẫn đầu xuất phát.

Hi Lặc Ba Tư Đại Hạp Cốc cách Khổ Khắc Sâm Đạt 300 dặm lộ trình, Lâm Phong để Thụy Đức Lạp chậm lại tốc độ, dùng 2 tiếng đồng hồ đến được mục tiêu, đợi một hồi, đại đội nhân mã của Lâm Trùng cũng đến, 100 Thiết Huyết thân vệ toàn là kỵ binh một màu xanh, tốc độ đến cũng không chậm.

Hi Lặc Ba Tư Đại Hạp Cốc là đường phân tuyến của Hồng Thập Tự Sâm Lâm với Hi Lặc Ba Tư Sơn Mạch, xuyên qua hạp cốc chính là Thiểm tộc đại thảo nguyên. Đại bản doanh của chi địa tinh cường đạo trên vạn người này ở trong một phiến rừng rậm bên trái của hạp cốc, rất xa, Lâm Phong liền đã thấy được một nhóm địa tinh ló đầu ra nhìn trong khu rừng, hiển nhiên đối phương cũng phát hiện bọn họ.

Lâm Phong cùng Đái Lệ Ti xuống bằng sương cự hạc, thân vệ cười trên một con chiến mã truyền đạt qua, Thụy Đức Lạp tuần thị không trung.

Lâm Trùng ngẩng đầu nhìn Thụy Đức Lạp vỗ cánh giữa cao không, trong lòng cực cực thầm nói: “Tam công tử cũng thực sự lợi hại, cả băng sương cự hạc cũng có thể bắt sống, cũng thực sự biến thái, nếu lão gia tử biết ngài ta lại bắt một băng sương cự hạc làm tay chân, đoán chừng lại đến kinh ngạc một phen!”

Lâm Phong tự nhiên không biết trong đầu vị thủ hạ này của mình đang nghĩ những gì, hướng tới Đái Lệ Ti bên người chút cha chút chất giống như mộ con chim sẻ nhao nhao không ngừng hỏi: “Bối Nhĩ Gia Hà chiến dịch đều qua 5000 năm, năng xác định băng địa tinh này có thể mua cái màn Nguyệt tinh linh nữ vương này của nàng chứ?”

Đái Lệ Ti tự tin đáp: “Đây còn cần nói sao? Xem lợi hại của ta!”

Lâm Phong ha hả cười nói: “Vậy ta mở to con mắt mà xem!” Đột nhiên quay đầu hướng về Lâm Trùng hỏi: “Sự việc của ta gia gia đều biết sao?”

Lâm Trùng kinh hãi, nghĩ không mình bạch hấn vì sao đột nhiên hỏi tới cái vấn đề này, vội vàng đáp: “Sau khi công tử đến Lạc Nhật Chiếu Trạch lão gia tử phải người tới đưa y phục cho công tử, thuận tiện hỏi đến tình hình gần đây của công tử, thuộc hạ cũng không dám che giấu!”

Lâm Phong hứ một tiếng, hỏi đáp của tiểu tử này lấp lửng cái nào cũng được, hiển nhiên không phải chuyện như thế.

Hắn sớm biết tiểu tử này có thể đem một số tình hình của hắn báo cáo cho lão gia tử, nói đến cùng, hắn tuy là gia chủ tương lai Lâm gia lão đầu tử nội bộ định ra, nhưng còn là chưa có nhận được đồng ý của quân phương tướng lĩnh, tiểu tử này tốt xấu cũng là tướng lĩnh xuất sắc bên người lão phụ thân, tuy có thể tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh từ hắn, nhưng hắn ta cũng chỉ là trung với Lâm gia, mà không phải trung với một mình hắn.

Cho đến hiện tại, trong những tử đệ binh này của Lâm gia hắn cũng chỉ vốn vẹn hoạch đắc được trung tâm của Lâm Đại cùng Lâm Nhị hai huynh đệ mà thôi.

Bất quá Lâm Phong trước đến nay không có ý niệm đại nghịch bất đạo gì, trong lòng cũng được thoải mái, trong lòng hắn giống với khối gương sáng, lấy biểu hiện những ngày này của hắn, kì thật đã ở trên trình độ rất lớn khuất phục đoàn kiêu binh hãn tướng này, dù sao cũng đều là người nhà, hắn có đủ thời gian sẽ giành được đồng ý cùng trung tâm của những thành viên gia tộc này.

Duy nhất một điểm khiến hắn bất mãn là tiểu tử này khéo đưa đẩy thái quá, lại không nói lời thật, nghĩ là sau khi kiến thức được một lần hắn giết người không chớp mắt trong lòng sản sinh chướng ngại, sợ hắn bắt ngờ trở mặt, Lâm Phong không khỏi trong lòng sầu muộn, bản thân chỉ bất quá là một người bình thường có thù báo thù, có ơn báo ơn mà thôi, có dính với hung thần ác sát bên trên đâu?

Khi đại đội nhân mã nhanh chóng tiếp cận khu rừng, vài ngàn địa tinh chiến sĩ ăn mặc rách nát, người đầy bụi đất từ trong rừng xông ra vây tròn lấy Thiết Huyết thân vệ đoàn, nói bọn họ là chiến sĩ, chỉ bất quá là coi trọng bọn họ, nhóm địa tinh này lùn nhỏ, tướng mạo hoạt kê, thân người gầy yếu, đầu ra có chút bộ dạng của chiến sĩ.

Chiến sĩ thế này cho dù tới hơn mấy lần nữa, 1000 Thiết Huyết thân vệ cũng đủ đem bọn chúng giết không còn manh giáp.

Lâm Phong giơ tay ngăn cản nhân mã phe mình nóng nảy, liếc nhìn bọn địa tinh đó nói: “Ta là linh chủ Khố Khắc Sâm Đạt Lâm Phong, để chủ sự các người ra nói chuyện!”

Cường đạo vẫn là cường đạo, so với quân kỉ nghiêm minh của Thiết Huyết thân vệ mà nói, đám địa nóng nảy không yên này liền giống như một đám lão nhà quê chưa thấy qua thế giới, quê mùa thô tục, rĩ tai thì

thầm một hồi, mới có một địa linh nhìn không ra cụ thể tuổi tác đi ra, lớn tiếng hướng tới Lâm Phong hỏi: “Chúng ta không có cướp qua thương đội của các người, tại sao phải vây quét chúng ta chứ?”

“Nàng xem, Đái Lệ Ti tiểu thư thân ái của ta!” Lâm Phong hướng về tiểu tinh linh ồn ào, đem nhiệm vụ chiêu hàng quang vinh này giao cho nương tử tinh linh đây, hẳn cũng ghét nghe lén đàm thoại của Đái Lệ Ti với vị địa tinh đó, câu được câu chăng tạm thời chuyển phiên với vài thủ hạ của mình một ít đề tài không đi đến đâu.

Đợi một hồi, Đái Lệ Ti vẻ mặt giận dữ quay về, Lâm Phong vừa nhìn dáng vẻ này nào còn không biết nguyên nhân nào khiến nàng ta nổi giận như vậy, nên lại xung động muốn quở trách ngân phát thiếu nữa, hỏi: “Đám địa tinh đó nói thế nào?”

Đái Lệ Ti thở phì phì đáp: “Bọn chúng muốn mời một vị hiền giả khác, thật là phiền phức, khi nào địa tinh bọn chúng cũng biến thành lăm điều như vậy, chẳng lẽ thời gian dài dằng dặc thực sự đã khiến chúng mất đi dũng khí cơ bản nhất sao?” Lần đầu ra tay liền đụng phải tên người đầy bụi đất, tiểu tinh linh hiện tại thực hận chết đám tinh linh đó.

“Hiền giả?” Lâm Phong nghi hoặc hỏi: “Hiền giả gì chứ?”

Đái Lệ Ti bĩu môi, lễ thẳng khí hùng đáp: “Ta không có hỏi.”

Lâm Phong ghen một cái, suýt nữa thổ máu, với mấy thuộc hạ giường mắt nhìn một hồi, vẻ mặt hận rên sắt không thành thép, xem ra tiểu nữ này làm chút khôn vặt đến là thì tương đối là tin tưởng, như quả thật sự để nàng ta xử lý chút sự việc gì nhất định thất bại.

Đợi một hồi, địa tinh vây xung quanh đột nhiên phân ra làm hai bên, 12 vị mỹ nữ tư sắc tuyệt vời tay cầm trường thương kim sắc 3m thẳng hướng bên này đi lại, 12 nữ tử đó tướng mạo tuy đều có chỗ bất đồng, nhưng không ai không phải tuyệt sắc mỹ nữ quốc sắc thiên hương, da thịt mềm mại trơn láng trắng như mỡ đặc, lông mày bờ bít, cả đầu tóc dài vàng kim càng là tôn thêm sự thần thánh bất khả xâm phạm của bọn họ, hơn nữa còn thêm vài phần tư vị anh phong ào ào.

Chỉ là, 12 vị mỹ nữ này trên người đều mặc trường bào vải bố bụi đất một màu đen, đem khí chất cao quý đặc biệt của bọn họ toàn bộ che đi, lộ ra có chút chẳng ra cái gì.

Trên gương mặt lúm đồng tiền tuyệt thế là biểu tình băng lãnh bền vững không đổi, cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, giữa khi mắt phượng đóng mở tinh quang tỏa ra, người còn chưa đến, 12 cỗ chiến ý cường đại đã vỗ mặt mà lại, khiến một đám thuộc hạ của Lâm Phong thân tâm đều run lên.

“Đại lực chiến thần!” Đái Lệ Ti kinh hô một tiếng, mấy người Lâm Trùng run sợ thất sắc.

35. Chương 35 Đại Lực Chiến Thần

“Đại lực chiến thần?” Lâm Phong cũng có chút ngạc nhiên, không minh bạch Thần tộc thế nào có thể xuất hiện trong ổ cường đạo.

Chủng tộc này uy danh lừng lẫy hẳn đương nhiên nghe qua, Thần tộc cũng một dạng với nhân loại, có ba bảy loại bộ phận, đứng ở chóp đỉnh của Thần tộc không nghi ngờ là Thiên Sứ nhất tộc, chính so như sư tử với lão hổ, giống nhau đều là dã thú, nhưng lại đều không liên quan gì, chỉ là giống như đều là dã thú mà thôi.

Duy nhất bất đồng Thiên Sứ là người từ bên ngoài, mà Đại Lực Chiến Thần thì là một chủng tộc cường đại của Thần Tang đại lực, chỉ là bởi vì bọn họ có lực lượng cường đại mà đồng dạng được xưng làm thần tộc mà thôi.

Bất quá nghe nói sau Chúng Thần Đại Chiến Đại Lực Thần Tộc đã tuyệt diệt, thế nào có thể ở nơi đây xuất hiện 12 Đại Lực Chiến Thần, Lâm Phong liền có chút không minh bạch.

Mà bọn người Lâm Trùng thì là trong lòng run sợ, lịch sử có liên quan ghi chép, thực lực của Đại Lực Chiến Thần cường hãn tương xứng, một chủng tộc không có năng lực ma pháp, nhưng Chiến thần ban cho bọn

họ nhục thể cường hân cả tứ đại hoàng kim gia tộc cao ngạo cũng phải không bằng, hiện tại trong phe đối địch xuất hiện 12 vị Đại Lực Chiến Thần, thế nào không khiến bọn họ kinh hãi.

Lâm Phong cau đầu mày chăm chú nhìn 12 vị mỹ nữ sải bước mà tới, như quả cho bọn họ mặc lên một bộ áo giáp thượng hạng, khẳng định càng có thể thêm anh phong tấp tấp, chỉ bất quá là 12 nữ nhân mà thôi, hẳn đến là tịnh không có để trong lòng, hơn nữa trong lòng còn có một chút điểm hiếu kỳ như thế, tên nghe thì dọa người, chính là không biết thực lực thế nào.

12 vị mỹ nữ đi đến trước mặt, nữ chiến thần thân người cao gầy dẫn đầu mắt phượng lướt qua, hỏi: “Bọn người ai là lĩnh chủ của Khố Khắc Sâm Đạt?” Thanh âm của nàng ta mềm mại êm tai, chỉ là sắc diện băng lạnh dị thường, giống như một tòa núi băng vạn năm không đổi, hơn nữa lời hỏi có vẻ như có chút quá thẳng thắn.

“Nàng chính là Đại Lực Chiến Thần?” Lâm Phong cũng không chút khách khí hỏi ngược một câu, Thiết Huyết thân vệ không thẹn là chiến sĩ tinh anh trên sa trường xuất thân nhập tử, sau khi kinh hãi ngẩn ngừ rất nhanh liền trấn định lại, toàn bộ tay nắm cán đao, chỉ đợi lĩnh chủ đại nhân hạ lệnh một tiếng, liền phảo bổ tới trước đem 12 vị nữ chiến thần này băm thành nhục tương.

Mỹ nữ chiến thần dẫn đầu hơi cau mày, đáp: “Ta gọi là Ngải Lâm Uy Na!”

Lâm Phong ha hả cười lê, nói: “Ta là lĩnh chủ Lâm Phong của Khố Khắc Sâm Đạt, mạo muội hỏi một chút, Đại Lực Thần Tộc các nàng cùng địa tinh là quan hệ gì, vì sao Đại Lực Chiến Thần tôn quý có thể luân lạc làm cường đạo, hòa trộn một nơi với những địa tinh?”

Trong mắt phượng của Ngải Lâm Uy Na lóe lên một đạo tinh quang, lạnh lẽo nói: “Xem ra lịch sử của Đại Lực Thần Tộc chúng ta đích xác đã bị nhân loại lãng quên, lĩnh chủ đại nhân tôn quý, ta hiện tại có thể nói cho người hay, địa tinh vốn chính là tộc lệ thuộc của Đại Lực Thần Tộc chúng ta, như quả các hạ muốn địa tinh nương nhờ ngài, vậy phải thỉnh ngài về thôi!”

“Không thương lượng được sao?” Lâm Phong hỏi.

“Đó thì phải xem ngài có thực lực hay không!” Ngải Lâm Uy Na cười lạnh một tiếng, 12 vị mỹ nữ chiến thần khí thế liền đổi, toàn thân trên dưới tức thì phát ra một cỗ chiến ý cường liệt, Đái Lệ Ti sợ hãi vội vàng chui đến sau lưng Lâm Phong, Lâm Trùng phía sau cũng là trong lòng kinh hãi, loại chiến ý vang dậy này tuyệt đối không phải lớn lên bởi dưỡng ra, mà là bẩm sinh liền có một loại chiến ý áp đảo chân nhiếp nhân tâm.

Chiến ý hân trên người cũng có, nhưng đó chỉ là hậu thiên chiến ý sau khi trải qua huyết tinh sa trường bồi dưỡng ra, cũng có thể nói là sát khí quân nhân, nhưng loại chiến ý vang dậy chỉ vì chiến đấu mà sinh lại tuyệt đối tuyệt đối không phải lớn lên (hậu thiên) có thể bồi dưỡng ra, giữa hai người ai mạnh ai yếu có thể tự nhìn một cái liền rõ ràng.

Lâm Phong hí con mắt xuống, hẳn cũng cảm giác được, 12 nữ nhân này đích xác rất mạnh, nói một đối một cho dù Thụy Đức Lạp bằng sương cự hạc thực lực có thể sánh với cự long cấp 5 này cũng không nhất định có thể thắng, còn thực sự là không ngờ được, địa tinh lại có thể là bộ tộc lệ thuộc của Đại Lực Thần Tộc, những lịch sử cổ xưa này khi hẳn ta đói khát bỗ cứu lịch sử tịnh không có ghi nhớ kỹ càng.

Lâm Phong nói: “Các nàng đích xác rất mạnh, bất quá ta hôm nay tới tịnh không phải vì đánh nhau với các nàng, địa tinh sau chiến dịch Bối Nhĩ Gia Hà 5000 năm trước liền luôn luôn bị nhân loại phong sát, nghĩ tất cuộc sống của các nàng hiện tại cũng tịnh không tốt, như quả nói các nàng đột xuất suy xét một lần dời đến lãnh địa của ta thì cứ đi, mà ta cũng chỉ có một yêu cầu!”

“Chính biết người không có đặt ra hảo tâm gì.” Ngải Lâm Uy Na cười lạnh một tiếng, lại vẫn hỏi: “Yêu cầu gì?”

Lâm Phong đáp: “Yêu cầu này của ta đối với địa tinh lại nói rất giản đơn, chính là muốn bọn họ toàn bộ gia nhập thương hội của ta, địa tinh là thương nhân suất sắc nhất, ta có thể khiến dấu chân của bọn họ tái hiện đại lục, đồng thời cấp cho bọn họ thân phận bình dân, trong lãnh địa của ta bọn họ có thể hưởng thụ được đãi ngộ giống như với các thường dân khác, đương nhiên, làm thương nghiệp hay không là do bọn họ tự mình quyết định, ta không thể cưỡng bách!”

Yên! Một trận yên tĩnh khó tả!

Đối với một chủng tộc bị quốc gia nhân loại hạ phong sát lệnh mà nói, có thể giành được thân phận bình dân là mộng tưởng quang vinh đặc biệt bọn họ muốn đạt được, cho dù là nô lệ, cũng có quyền hạn sinh tồn, thế nhưng bọn họ, ngay cả quyền hạn sinh tồn cơ bản nhất đều không có, nhưng lại có người dám bất chấp thiên hạ rộng lớn không e dè cấp cho bọn họ quyền hạn bình dân sử dụng sao?

12 vị nữ chiến thần cũng có chút kinh ngạc, sau khoảnh khắc thất thần ngắn ngủi, Ngải Lâm Uy Na mới cười lạnh nói: “Điều kiện người mở ra đích xác rất khiến người động lòng, nhưng địa tinh dạ bị quốc gia nhân loại hạ phong sát lệnh, như quả người không có đủ thực lực chứng minh sau khi địa tinh tái hiện đại lục không thể lần nữa bị nhân loại phong sát, vậy cần người vì sự giảo hoạt của người trả ra một cái giá tương xứng!”

Khí thế liền đổi, 12 vị nữ chiến thần chỉnh tề đạp trước một bước, nâng kim long thương dài 3m trong tay chỉ tới Lâm Phong, chiến ý cuộn cuộn ngất trời lập tức cuốn lấy tâm linh của tất cả mọi người trong phạm vi 50m, chiến ý cường liệt 12 vị Đại Lực Chiến Thần liền thủ phát ra ngay cả Thụy Đức Lạp băng sương cự hạc này cũng không nhìn nổi trong lòng run sợ.

Lâm Trùng kinh hãi, “sảng” một tiếng rút ra đơn thủ cự kiếm chính là muốn tiến lên hộ giá.

Lâm Phong vẫy vẫy tay, khiến tất cả mọi người toàn bộ lùi sau, 12 vị Đại Lực Chiến Thần liền thủ, 1000 Thiết Huyết thân vệ này căn bản không đủ bổ người ta, huống hồ Ngải Lâm Uy Na đã chỉ rõ muốn để bọn họ chứng minh thực lực của mình, xem hắn có đủ thực lực bảo đảm sau khi địa tinh tái hiện đại lục không bị quốc gia nhân loại lần nữa phong sát, bởi vậy trường chiến đấu này không thể để người khác nhúng tay.

Đái Lệ Ti tuy khuôn mặt nhỏ phát trắng, lại cắn răng ở bên cạnh Lâm Phong không chịu rời đi, Lâm Phong thấy cảm động một trận, sau 3 lần cam đoan không thể có chuyện, mới đem tiểu tinh linh đẩy đi chỗ khác.

Chính giữa trường để không một khối đường trống đường kính 200m, tất cả địa tinh cùng 1000 Thiết Huyết thân vệ vây thành một vòng tròn lớn, khẩn trương hướng về bên này xem chừng.

Lâm Phong đặc biệt tiêu sái vẫy vẫy tay, cười ha hả nói: “Có thể bắt đầu rồi, hi vọng biểu hiện của ta đừng có thể khiến các nàng thất vọng!” Vạn đạo kim quang chiếu sáng mặt đất, đỉnh đầu hiện Bát Bảo Kim Thân, trong tám cánh tay đều cầm kiếm, ấn, chung các đạo gia pháp khí hàng ma, kim thân trên dưới 9m mọc 4 đầu 8 tay, đích xác rất giống một ma thú khủng bố.

12 vị nữ chiến thần dưới kích thích của kim quang nhìn không được nhắm mắt lại, đợi khi lần nữa mở mắt ra, cũng chỉ là có chút kinh ngạc thấy Bát Bảo Kim Thân trên đỉnh đầu Lâm Phong, tịnh không có lộ ra biểu tình kinh khủng gì, không thẹn là Chiến Thần nhất tộc.

Ngải Lâm Uy Na tịnh không có hỏi đây là ma thú gì, mà là yêu kiều kêu lên một tiếng, 12 cây kim thương hóa làm 12 đạo kim quang mang theo sát khí lăng lệ bắn đến Kim Thân, chỉ là lóe lên, liền đã đến trước mắt, xuất thủ càng là không chút lưu tình, hiển nhiên nói hắn nếu không có cái thực lực đó, những nữ chiến thần lạnh như một tòa núi băng này liền phải để hắn trả giá bằng sinh mệnh.

Lâm Phong hứ một tiếng, động tác hần đường nhiên không chậm, nguyên thần điều khiển kim thân gần cận trước bốn thể, tám tay chỉnh tề, chớp lấy 8 cây kim thương, 4 kim thương còn lại dùng kim thân cản hạ, cũng chỉ vờn vờn lắc lư một cái, tịnh không có thương đến lông da.

Mà 4 cây kim thương đó thì giống như là vật có linh tính ở không trung quay một vòng, lại lần nữa bay về, hơn nữa 8 cây kim thương bị Kim Thân chớp giữ cũng tạo thế thoát tay bay đi, hiển nhiên nhóm nữ chiến thần này còn biết đạo ngự lực.

Lâm Phong hét to một tiếng, 8 cây kim thương bay đi, tốc độ ném càng nhanh hơn quay về.

Ngải Lâm Uy Na lúc này có chút hoảng hốt, bởi vì nàng cảm thấy ngự lực của nàng ta cũng không thể không chế kim thương được nữa, trong vội vàng chỉ đành yêu kiều kêu lên một tiếng, tránh khỏi kim thương bắn về, đợi khi kim thương sát qua thân mới đưa tay chớp lấy thân thương, lại là bị lực xung động cường đại mang theo làm loạn choạng vọt ra 3 trượng có dư mới trụ ổn thân hình.

Đã không có dư nhiều thời gian để bọn họ hoảng sợ nữa, Lâm Phong dùng nguyên thần điều khiển Bát Bảo Kim Thân đã bỏ qua, kim sắc đại chung trong một bàn tay đã thoát bay ra, nhảy mất to ra dữ dội đến

phạm vi kích thước vài chục mét, mang theo vạn đạo kim quang hướng tới 12 vị mỹ nữ chiến thần hung ác chụp xuống.

Ngải Lâm Na sắc mặt đại biến, yêu kiều quát lên một tiếng, 12 cây kim thương ảo hóa thành 12 kim long nâng căn thể ép xuống của đại chung, Lâm Phong “ồ” một tiếng, hàng ma kim kiếm trong một bàn tay thoát tay bay ra, trên chung gỗ một cái, khi tiếng chuông du dương vang lên, đại chung lần nữa ép xuống, mang theo thể không gì sánh nổi đem 12 nữ chiến thần toàn bộ thu vào trong.

Chiến đấu kết thúc, địa tinh cùng Thiết Huyết thân vệ y nguyên nơi xa vậy xem là một bộ biểu tình đồ dẫn, giống như một con rối làm bằng đất sét, miệng há ra rất to, liền giống như ăn mỳ dẹt bụng.

Đái Lệ Ti trừng to con mắt nhìn Bát Bảo Kim Thân thần uy lẫm lẫm, trên mặt vừa là hâm mộ, vừa là khổ não, buồn Lâm Phong không đem ma thú lợi hại này đưa cho nàng làm lễ vật.

Lâm Phong nói Kim Thân, đem 12 vị nữ chiến thần sắc diện hơi bại thả ra, có nói là nữ nhân tâm, hải để châm, vì tránh những mỹ nữ này không nhìn được (diện bì quả bất trụ - không treo được da mặt) liều mạng với hắn, vậy thực là được không bù mất, thế là cố ý thay đổi chủ đề nói: “Không biết các vị khác xưng hô thế nào, ngoài ra các nàng vì sao có thể ở đây chứ?”

Ngải Lâm Uy Na chán nản thở dài, chính đang khi Lâm Phong nghĩ những mỹ nữ này bị hắn đã kích mất đi lòng tin, đối phương lại lần nữa phản chấn, mặt không biểu tình một lần giới thiệu 11 vị mỹ nữ khác, cũng không quản hắn có nhớ hay không, liền nói: “1 vạn năm trước chúng ta không có tham gia Chúng Thần Đại Chiến, 5000 năm trước sau khi Tinh Linh đại đế quốc diệt vong chúng ta liền vẫn luôn với chi địa tinh phụ thuộc tộc này sinh hoạt tại nơi đây, người rất cường đại, chúng ta đã thua, vậy mặc ý người xử trí!”

Lâm Phong trầm nghĩ: “Xem ra tạo vật chủ còn là rất công bình, tuy ban cho bọn họ lực lượng cường đại, lại không có ban cho bọn họ dạng trí tuệ cao cường đó của nhân loại, như quả nói là nhân loại, giờ có thể khẳng định vận hết chất não nghĩ biện pháp thoát thân, mà không phải cam nguyện đợi để kẻ khác xử trí, cũng khó trách một chủng tộc cường đại thế này có thể bị diệt tuyệt, xem ra chỉ có nhân loại mới là chủ nhân chân chính của đại lục này!”

Đồng dạng đều là lão hoạt quái sống trên vạn năm, nhưng 12 vị mỹ nữ chiến thần trước mặt này mới là chân chân thực thực sống trên vạn năm du cửu tuế nguyệt, mà không giống dạng đó của Tập Lạp Kỳ mấy lão đồ đó, tuổi tác chân thực cũng bất quá vài trăm tuổi mà thôi. Chỉ là 12 vị mỹ nữ chiến thần lại có thể ở trong rừng rậm sinh hoạt cùng cường đạo vài ngàn năm, không thể không khiến người bóp tay than thở.

Từ đây xem ra, chỉ có trí tuệ mới là lực lượng cường đại nhất, bằng không cho dù là chủng tộc cường đại nữa, cũng có thể bị thời gian diệt vong.

Lâm Phong nói: “Hoan nghênh phi thường các nàng có thể gia nhập đại gia đình của ta, sau này các nàng chính là thiếp thân hộ vệ của ta, còn như chi địa tinh phụ thuộc bộ lạc này của các nàng ta có thể để bọn họ gia thập thương đội của ta đi hành thương thiên hạ, kì thật các nàng không cần thiết vì thua trong tay ta mà nản chí ngã lòng, ta nghĩ cả đại lục người có thể kích bại 12 người các nàng liền thủ phải chừng không thể tìm ra được người thứ hai!”

Mất thấy sắc mặt các mỹ nữ chiến thần có chút hơi bại, Lâm Phong không thể không an ủi tâm linh thụ thương của bọn họ một lần, hắn muốn là loại chiến sĩ ý chí kiên định đó, mà không phải một đám lọ hoa không có chiến ý cùng tín tâm.

“Bái kiến chủ nhân!” Cảm tình tư duy của mỹ nữ chiến thần cực kì giản đơn, hướng tới cường giả thần phục là một điều trong số ít cảm tri bên trong của bọn họ, thành thử tịnh không có quá nhiều lời thừa, trực tiếp quỳ một gối, hành đại lễ lại cực kì giản đơn.

36. Chương 36 Tá Ma Long Châu

Khi Lâm Phong dẫn theo nhân mã khải hoàn mà về, Khải Lâm Na sớm có được tin tức đã dẫn theo tiểu Toa Lệ Na cùng mấy lão già chờ tại cửa, được biết linh chủ đại nhân lại có thể thu được 12 vị Đại Lực Chiến Thần, mấy lão già này cũng ngồi không yên, ngay cả Pháp Lạp Đế lão đầu nguyên là nên phải đang mê những vật liệu cực phẩm đó cũng chạy ra.

Giải tán đại đội nhân mã, Lâm Phong đem 12 vị mỹ nữ giới thiệu cho thủ hạ thân cận của mình, Khải Lâm Na trang nhã hiểu biết hành hành một lễ quý tộc phủ hung (?) với Ngải Lâm Uy Na biểu tình khuôn mặt có chút cương nghị, mỉm cười nói: “Hoan nghênh các vị gia nhập vào đại gia đình này, sau này mọi người chính là người một nhà, hi vọng các vị có thể coi nơi đây như nhà của mình!”

Lâm Phong thấy được thăm giơ ngón tay cái, trong những nữ nhân bên cạnh hắn cũng chỉ có Khải Lâm Na mới có thể đảm nhiệm được chỗ ngồi chủ mẫu này, ôn nhu hiền lương không nói, nữ nhân này năng lực các phương diện đều xuất chúng phi thường, nàng từng đã du lịch đại lục, thể nghiệm với nhân thế xa không phải Đái Lệ Ti loại đóa hoa trong ôn thất này có thể so.

Ngải Lâm Uy Na có chút ngờ ngàng, Đại Lực Thần chỉ vì chiến đấu mà sinh tồn, trong tư duy giản đơn đó của họ căn bản thì không có bao nhiêu cảm tình tồn tại, chỉ biết nữ nhân xinh đẹp trước mặt này là nữ nhân tương lai của chủ nhân, có chút cứng nhắc hướng tới Khải Lâm Na gật đầu, một câu cũng không nói ra.

Khải Lâm Na bác học đa tài, hiển nhiên biết một ít thường thức có liên quan tới Đại Lực Chiến Thần, thành thử tịnh không để ý, chỉ là thân mật kéo tay Ngải Lâm Uy Na đi về nội viện.

Đái Lệ Ti theo bên cạnh vẻ mặt ghen tức vênh cái miệng nhỏ nói: “Khải Lâm Na thư thư người đừng bị tên khốn nhỏ này lừa dối, mới đi ra một lần lại mang về nhiều nữ nhân thế này, muội thấy hắn trước sau gì có thể lại tìm cho chúng ta một đám lớn thư muội, sớm biết muội liền không để hắn ta làm phò mã của muội, ai biết hắn phong lưu thế này!”

Lâm Phong trừng mắt nhìn nàng ta nói: “Nàng tin ta sẽ thôi nàng hay không?”

Khải Lâm Na cũng khiển trách nói: “Đái Lệ Ti đừng càn quấy, Đại Lực Chiến Thần thuần chiến đấu mà sinh tồn, nào có như muội nghĩ phức tạp như thế, Pháp Lạc Đế đại sư mới từ trên người ba con rồng lấy ra ba viên long châu, nói muội có hứng thú đừng ngại đi xem!”

Không then là đại thư lớn, Đái Lệ Ti tiểu nữ này tuy thích ăn giấm hồng, nhưng trước mặt Khải Lâm Na vị đại thư lớn này, nàng ta liền càn rỡ không lên, đừng thấy nàng ta thực là tinh linh nữ vương cao quý, nhưng trong cái gia đình nhỏ lấy Lâm Phong làm chủ tâm này, Khải Lâm Na như quả ra oai, trong lòng nàng ta còn là có một chút điểm sợ hãi.

Tuy một bụng không cao hứng, bất quá sau khi nghe đến long châu, lập tức hai mắt phát sáng đáp một tiếng, vui sướng chạy đi kiếm Pháp Lạc Đế lão Thọ Tinh đó, dáng vẻ đó giống hệt như một con sơn ca nhỏ vừa được thả ra khỏi lồng.

Lâm Phong hướng tới Khải Lâm Na giơ ngón tay cái, khen ngợi: “Không then là đại nương tử của ta, cả Đái Lệ Ti tiểu nữ này cũng bị thu phục ngoan ngoan, xem ra sau này ta thực là có phúc!”

Khải Lâm Na cười nói: “Kì thật Đái Lệ Ti còn là rất sùng bái chàng, ở bên cạnh chàng lâu, liền có thể cảm giác được quang hoàn chói mắt trên người chàng, chỉ cần là nữ nhân bình thường đều bị quang hoàn đó của chàng hấp dẫn, Đái Lệ Ti từ trên đến nay chưa có rời qua Tinh Linh chi Đô không biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, sau khi kiến thức được thực lực của chàng bị chàng hấp dẫn là rất bình thường!”

Tạm dừng, lại nói: “Tiểu cô nương này tuy có ít tùy hứng, nhưng bản tính lại rất thiện lương, chàng không thể bắt nạt muội ta, lần này muội ấy 1000 thân vệ đều mang theo qua, đã nói rõ phải nương tựa chàng, chàng thực sự không thể khiến tộc nhân của muội ta thất vọng!”

Lâm Phong lập tức rất rầm thú nói: “Nàng xem ta là loại người nào chứ? Chỉ cần các nàng thực tâm đối đãi ta, ta khẳng định cũng có thể thực tâm đối đãi các nàng!” Trong lòng lại khoái trá nghĩ: “Không ngờ bốn thiếu gia lại có thể có mị lực như thế, trước đây thế nào không phát hiện, xem ra sau này phải lợi dụng thật tốt ưu thế phương diện này!”

Khải Lâm Na nói: “Liền biết chàng có thể nói như thế!”

Kì thật hiện tại ai đều không lưu ý một vấn đề rất hiện thực, Lâm Phong vẫn chỉ còn là một hài tử 13 tuổi, bất quá, sống chung một chỗ với hắn lâu, mọi người bên cạnh bất tri bất giác cùng thay đổi một cách vô tri vô giác tới đây, trong tiềm ý thức đã không có người cho rằng hắn là hài tử 13 tuổi nữa, bởi vì các thiếu

gia quý tộc 13 tuổi khác hiện tại toàn bộ đều tại hoàng gia học viện của đế đô trải qua thời thơ ấu của bọn chúng.

Tiểu Toa Lị Na chạy qua kéo ngọc thủ của Ngải Lâm Uy Na, ngửa khuôn mặt nhỏ nhìn Ngải Lâm Uy Na hồn nhiên nói: “Vị thư thư này thật sự xinh đẹp!”

Ngải Lâm Uy Na trên ngọc diện mỹ lệ lộ ra một chút vẻ tươi cười so với khóc còn khó nhìn hơn, cúi người bế tiểu Toa Lị Na lên, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của Toa Lị Na, lại là không nói gì.

Lâm Phong thấy được âm thầm lắc đầu, dạng chủng tộc này như quả không bị thời gian diệt vong, vậy phải heo mẹ cũng tuyệt đối có thể học leo cây được, bởi vì trong tư duy của bọn họ căn bản chính không có bao nhiêu tế bào cảm tình, thuần túy là ý thức chiến đấu trời sinh, thực là đáng tiếc, rõ có một bộ dung mạo tuyệt thế này, lại chỉ là một túi da thối không có cảm tình!

Chuyện 12 vị nữ chiến thần không cần Lâm Phong lo nghĩ, Khải Lâm Na đã bố trí ổn thỏa, hẳn hiện tại đang ở chỗ của Pháp Lạp Đế thỉnh giáo tác dụng của ba viên long châu đó, ma pháp trên châu ngay cả toàn đại lục cũng rất ít thấy, nghe nói ma thú có thể tạo nên trên châu cũng chỉ có long, xà, quy, bạng (trao) 4 loài, ma tinh của ma thú siêu cấp kiếm cũng có nhiều khối, trên châu lại còn là lần đầu thấy.

“Ba viên long châu này đều cho ta nha?” Đề nói lực miễn dịch của nữ nhân đối với trên châu cơ hồ bằng không, nhất là long châu loại trên châu ma pháp cực phẩm này, đối với nữ nhân mà nói càng thêm có lực dụ hoặc, Đái Lệ Ti ngân phát tiểu tinh linh này thì hơn nữa càng không ngoại lệ, nắm chặt ba viên long châu không bỏ tay, nhìn Lâm Phong đáng thương.

Pháp Lạp Đế lão đầu thì ở bên cạnh tức giận gào thét: “Cần quấy, ba viên long châu này không thể cho người, đây thực là món hàng có tiền cũng mua không được, viên long châu của hoàng kim cự long đó là giảm ma long châu ma pháp sư tha thiết ước mơ, cho người quả thật là lãng phí tài nguyên, chỉ có ở trong tay đại sư thánh cấp mới có thể phát huy diệu dụng lớn nhất!”

“Hai viên long châu của ma long đó một viên là phệ ma long châu, một viên là tụ ma long châu, cho người dùng cái rắm, chỉ có đại sư thánh cấp mới xứng đáng có!” Pháp Lạp Đế đại sư tức giận a, bộ râu trắng liền cong lên, ba viên long châu này đối với ma pháp sư mà nói tuyệt đối là trân phẩm vô thượng, cho dù là đại sư thánh cấp cũng phải đổ mắt.

Hơn nữa chính như ông ta nói, ba viên long châu này chỉ có trong tay đại sư thánh cấp mới có thể phát huy hiệu dụng lớn nhất, như quả toàn bộ bị tiểu nữ này bá chiếm, ông ta có tâm liều chết đều có, đặc biệt là viên tụ ma long châu của ma long đó, ông ta thực là liều cái mạng không được cũng phải lấy đến tay, cho dù là Đái Lệ Ti là lĩnh chủ đại nhân hay là tinh linh nữ vương ông ta cũng không nể.

“Từ lão đầu hung gì hung, ta vẫn cứ không đưa ông, xem ông muốn thế nào!” Đái Lệ Ti cũng không nhượng bộ, con mắt long lanh trừng mắt nhìn lão đầu râu trắng.

Lâm Phong giống như một tên nhà quê gốc gác hỏi một câu: “Thế nào thuộc tính của long châu còn không giống nhau vậy? Vì sao ta không cảm giác được long châu có nguyên tố ma pháp ba động?”

Con mắt nhỏ của Pháp Lạp Đế đại sư lật lại, đáp: “Ma tinh mới là thương khổ ma thú trừ tồn ma lực, long châu chỉ là một bộ phận do khớp của cự long tạo thành, đương nhiên không có ma lực ba động, thuộc tính của long châu tùy cơ, không có thuộc tính đặc thù, hai viên long châu của ma long này thuộc tính không giống nhau, một cái là tụ ma long châu, một cái là phệ ma long châu!”

Lâm Phong khiêm tốn thỉnh giáo hỏi: “Tá ma long châu có tác dụng gì, phệ ma long châu lại có công dụng gì?”

Pháp Lạp Đế lão đầu dương dương tự đắc giải thích: “Tụ ma long châu là dùng tụ tập ma lực, có viên tụ ma long châu này, khi suy tưởng liền có thể làm ít ăn nhiều, tốc độ tụ tập ma lực có thể đề cao một lần, phệ ma long châu chính là thôn phệ ma lực, bên trong phụ thêm ma pháp thôn phệ không gì có thể miễn xá, chỉ cần hướng tới mục tiêu phóng ra ma pháp này liền có thể thôn phệ một nửa ma lực của vật mục tiêu, như quả để một ma pháp học học đồ phóng ra ma pháp này với pháp sư thánh cấp, cũng có thể trong nháy mắt đem ma lực của pháp sư thánh cấp thôn phệ đi một nửa!”

“Lợi hại thế!” Lâm Phong nghe nuốt mạnh nước bọt, hỏi: “Giảm ma long châu đó thì sao?”

“Viên giảm ma long châu này Táp Lạp Kỳ lão quỷ đó khẳng định có thể liều mạng già cũng muốn giành đến tay!” Pháp Lạp Đế hưng hân trừng mắt nhìn long châu trong tay Đái Lệ Ti, nói: “Chỉ cần có viên giảm ma long châu này, không quản thi phóng bất kì ma pháp nào, ma lực tiêu hao đều có thể giảm nửa, như quả Táp Lạp Kỳ cái lão quỷ đó có viên long châu này, hẳn có thể liên tục triệu gọi ra hai cấm chú!”

“Thái dương, lần này phát rồi!” Lâm Phong nghe đến hai mắt phát sáng, gấp gấp hỏi: “Thế ba viên long châu này cộng lại có thể trị giá bao nhiêu kim tệ, có thể bán trên 100 vạn kim tệ hay không?”

Hắn hiện tại thực là chính đang vì kim tệ mà đau đầu đây, xây dựng cả thành trì đến 1000 vạn kim tệ a, nghĩ liền to đầu, nếu nói 3 viên long châu này có thể bán trên 100 vạn kim tệ cũng đáng, dù sao cũng còn rất nhiều vật liệu cực phẩm, đợi cái lão đầu này đem những vật liệu đó đều chế tác thành trang bị lại có thể bán được một món lớn kim tệ.

“Trời của ta ơi, tên bại gia tử người!” Pháp Lạp Đế giận nhảy lên chửi: “100 vạn cái rắm, rõ một viên giảm ma long châu này liền trị giá 100 vạn kim tệ, hơn nữa có tiền còn mua không được, người thấy qua ai đem long châu ra bán chưa, loại trang bị cực phẩm này chỉ có bản thân giữ dùng, không có khả năng bán, cái tên dần độn người!”

Lâm Phong tức giận nói: “Như quả người có thể kiếm được 1000 vạn kim tệ cho ta ta liền đem ba viên long châu này cho người!”

“Không cho hắn!” Đái Lệ Ti lập tức đem long châu giấu sau lưng, trừng to con mắt nhìn Lâm Phong, trong con mắt màu lam sắc một thập tự tinh màu lam lóe lên, vẻ mặt chờ mong chăm chú nhìn Lâm Phong.

“Nàng đi chơi trước, ba viên long châu đó thì đều cho nàng, sau này thực không cho phép càn quấy nữa!” Lâm Phong không phải người nhỏ mọn, ba viên long châu đó tuy trân quý, nhưng hắn đối với người của mình trước giờ đều không thể bủn xỉn, huống hồ hắn từ chỗ của Đái Lệ Ti đạt được không ít lợi ích, vật liệu cực phẩm thu gom trong Tinh Linh vương thành của ngân phát thiếu nữ thì bị hắn toàn bộ dọn qua, giá trị vượt xa ba viên long châu này.

Hơn nữa Đái Lệ Ti chỉ là tham chơi, đợi nàng ta chơi chán 3 viên long châu này, đến khi đó còn không rập khuôn đem trả lại.

“Ồ! Trời ơi, ba viên long châu này cuối cùng là của ta, tức chết cái lão đầu người!” Ngân phát thiếu nữ yêu kiều kêu một tiếng, hàm chứa một ít tơ tình ý khó mà diễn tả bay về Lâm Phong, hưng phấn tung tăng nhảy đi.

Pháp Lạp Đế suýt giận méo lông mày, thở hồng hộc nói: “Thi thể của 8 ma thú siêu cấp toàn bộ chế tác thành trang bị ma pháp hoàn toàn đổi kim tệ đủ đem người dè chết, chỉ là một bộ long hồn chiến giáp thì chỉ ít trị giá 10 vạn kim tệ, long bì của hoàng kim cự long cùng hai ma long đó hoàn hảo không có hư tổn, chỉ ít cũng có thể chế thành 50 bộ long hồn chiến giáp, chỉ là một bộ phận nhỏ này này liền trị giá 500 vạn!”

37. Chương 37 Long Hoàng Chuyên Sứ

“Nhiều như thế!” Lâm Phong trước là kinh hãi, sau là đại hỉ, 500 vạn kim tệ có thể nuôi sống bao nhiêu người hắn không biết, chỉ biết 500 này đã đạt được một nửa cần chính kiến thành trì, như thế chỉ cần lại đem linh kiện trên người 8 ma thú siêu cấp đó toàn bộ đổi thành kim tệ, liền đủ hắn xây dựng cả thành trì.

Dựa theo suy nghĩ của hắn, kiếm 1000 vạn tu kiến thành trì thật so với để đồ còn phải to lớn hơn rất nhiều.

Bất quá, còn không đợi hắn cao hứng chán, Pháp Lạp Đế lão đầu liền không khách khí nói: “Trước đừng cao hứng quá sớm, những trang bị này đều là chiến bị vật tư, long hồn chiến giáp là không thể bán đi, càng không thể bán cho địch quốc, như quả để quân đội của Bái Thần Uy có được những trang bị cực phẩm này, Thiết Huyết quân đoàn của Lâm gia các người khẳng định có thể tổn thất thảm trọng!”

Vì một đề tỉnh này của lão đầu, Lâm Phong cũng tỉnh ngộ lại, nói: “Vậy lưu lại một nửa bán một nửa, bán cho Khải Tắt đế quốc cùng Lăng Nguyệt đế quốc, những quốc gia này cách xa với chúng ta, không có lãnh thổ tiếp giáp, hai quốc gia này cùng Bái Thần Uy luôn luôn có mâu thuẫn, chính bán cho bọn họ đi đánh

Bái Thần Uy, còn lại, hì hì, bán cho lão phụ thân của ta, dù sao quân phí của Thiết Huyết quân đoàn là để quốc chi ra!”

Pháp Lạp Đế hung hãn trong lòng khinh thường tên khốn này một hồi, lại cả hầu bao của lão phụ thân cũng muốn móc, thực sự đầy đủ vô sỉ.

Đái Lệ Ti vừa li khai lại chạy vào, cực kì hứng thú nói: “Trên phủ lại có khách nhân, mau theo ta đi xem coi!” Không quản Lâm Phong bận nhàn, kéo đi.

“Khách nhân gì khiến nàng cao hứng như vậy?” Theo Đái Lệ Ti rời cửa, Lâm Phong tò mò hỏi.

“Đi người liền biết!” Đái Lệ Ti thần bí cười, thừa nước đục thả câu.

“Xem sao!” Lâm Phong trong lòng thầm không sáng khoái.

Đến tiền đường chính sảnh, liền thấy Thụy Đức Lạp thái hạc này bên cạnh một nữ tử mỹ lệ, thiếu nữ đó ước chừng 18 19 tuổi, xinh tươi tú lệ vô song, người so với hoa còn đẹp hơn, đang nói chuyện cười đùa với Khải Lâm Na, Thụy Đức Lạp tên sừ nam này miệng toét vô cùng, cười không khép miệng, giống như mẹ hân lại sinh cho hân một muội muội.

Lâm Phong vừa vào cửa, Khải Lâm Na trước là giới thiệu lĩnh chủ đại nhân một lượt, sau đó kéo thiếu nữ đó giới thiệu cho hân: “Vị này là hôn thê của Thụy Đức Lạp Mã Lệ Kiều, cũng là một vị băng sương cự hạc, sau này trong nhà chúng ta lại thêm một vị thành viên!” Hướng về Lâm Phong chớp con mắt to, ý tứ là: còn không mau cho lễ diện kiến?

“Ao, nguyên lai tiểu cô nương này chính là nương tử của Thụy Đức Lạp tên sừ nam này, thực sự là một đóa hoa tiên cấm trên bãi phân bò!” Lâm Phong trong lòng thầm thương tiếc, tiện tay lấy ra khối long tinh của hoàng kim cự long cho Mã Lệ Kiều, hành lễ quý tộc không tiêu chuẩn lắm, cười ha hả nói: “Hoan nghênh Mã Lệ Kiều tiểu thư tôn quý gia nhập đại gia đình của chúng ta, sau này mọi người chính là người một nhà, như quả nói có yêu cầu gì tất phải tìm ta, thiên vạn không nên khách khí!”

Nguyên bốn chỉ là nói đùa với Thụy Đức Lạp, tịnh không hi vọng hân đem nương tử mang qua, tứ đại hoàng kim gia tộc thực là tồn tại đứng trên đỉnh cao nhất của đại lục, cao ngạo của bọn họ khiến người không thể với tới, cường giả nhân loại có thể dựa thực lực khiến một vị băng sương cự hạc thần phục có rất ít, Lâm Phong thực không cho rằng một băng sương cự hạc cao ngạo có thể bởi vì dăm ba câu của Thụy Đức Lạp liền có thể tới nương nhờ hân.

Nhưng, sự thật luôn luôn có thể ra khỏi ý liệu của người, hiện tại Mã Lệ Kiều thực sự lại, xem ra công phu lừa gạt nữ nhân của Thụy Đức Lạp tên sừ nam này đến là không thối nát, nghe nói tiểu mỹ nhân này bị đại địa chi hùng đó ức hiếp qua, Lâm Phong cũng không khỏi nhìn Mã Lệ Kiều thêm mấy cái, trong lòng kêu to một đóa hoa tiên cấm trên bãi phân bò.

“Đa ta lĩnh chủ đại nhân!” Mã Lệ Kiều tựa hồ có chút thẹn thùng, ngượng ngùng nhìn Lâm Phong, gương mặt thanh tú hồng lên, sau đó ngẩng đầu thu gom dũng khí nói: “Thiếp nghe Thụy Đức Lạp nói ngài rất mạnh, bất quá thiếp còn muốn tự mình kiến thức một lần, cường giả đủ tư cách khiến thiếp đi theo rốt cuộc có bao nhiêu thực lực!”

“Không thẹn là thành viên Thiên Hạc gia tộc cao ngạo!” Lâm Phong cuối cùng cũng nhận được cao ngạo của những chủng tộc thượng đẳng này, tuy Mã Lệ Kiều bởi vì nguyên nhân của Thụy Đức Lạp nên tới Khố Khắc Sâm Đạt, thực như quả hân không xuất ra thực lực khiến nàng ta hài lòng, chán hân tiểu mỹ nhân này liền có thể không chút do dự dẹp đường hồi phủ.

Loại cao ngạo này là một chủng tộc trên vạn năm, thậm chí là vài vạn năm cơ nhân (gien) di truyền, Lâm Phong đến cũng có thể lí giải, thấy Thụy Đức Lạp tên sừ nam này không ngừng hướng tới hân mạnh mẽ đưa mắt ra hiệu, ý tứ đó là: Lão đại người thực thiên vạn phải thủ hạ lưu tình a!

Lâm Phong trả hân nhân sắc yên tâm, tung chân đem sắc long Kha La Đa vừa đến gần bên người hân chuẩn bị xem náo nhiệt một cước đạp ra ngoài cửa, cười ha hả nói: “Kha La Đa là một hoàng kim cự long cấp 6, như quả nói nàng cho rằng có thực lực đánh bại một hoàng kim cự long cấp 6 ta đến là rất vui lòng độ sức với nàng một trận!”

Gương mặt thanh tú của Mã Lệ Kiều tức thì đỏ rực, thực lực của hoàng kim cự long cấp 6 nàng ta đương nhiên rất rõ, đừng nói là nàng, cho dù phu quân nàng Thụy Đức Lạp cũng không được, thực lực của nàng với cự long cấp 4 xấp xỉ, thực lực của Thụy Đức Lạp là cự long cấp 5, hiện tại một hoàng kim cự long cấp 6 bị Lâm Phong một cước liền đá ra ngoài cửa, nàng tuy cao ngạo, nhưng cũng không ngu xuẩn cho rằng bản thân có thể chiến thắng Lâm Phong.

Trong lúc Khải Lâm Na muốn ra dần xếp, bỗng nhiên, một tiếng long ngâm ngân vang vang lên, mọi người không khỏi ngẩn người, tiếp Gia Đức Tây về mặt liền biến, kêu lên: “Không tốt!” Vội vàng vọt ra ngoài.

Bọn người Lâm Phong cũng theo đó gấp gấp chạy ra, liền thấy nơi xa ba cự long ưu mỹ nhanh chóng bay lại, ba cự long đó chiều dài đều là 20m, một bạch long, một bích ngọc long, còn có một cự long hệ thổ, Kha La Đa bị Lâm Phong một cước đá ra ngoài cửa cũng hiện long thân, rung cánh bay lên, nghênh đón, tại giữa không trung dùng long ngữ nói chuyện với ba cự long đó.

Bọn người Lâm Phong đều là vẻ mặt ngạc nhiên, không minh bạch thể nào có thể có ba cự long đột nhiên quang lâm Khố Khắc Sâm Đạt, chỉ có Gia Đức Tây cau đầu mày nói: “Có chút vấn đề, Long Quật đã biết tin tức của Kha La Đa, phái tam long cự long tới thông tri Kha La Đa về Long Quật một chuyện, mệnh lệnh là Long Hoàng tự thân truyền xuống!”

“Ao!” Lâm Phong chửi: “Truyền lời cũng phái ba cự long, đây không phải uy hiếp vũ lực sao?”

Gia Đức Tây mặt khổ đáp: “Gần giống rồi, suy cho cùng sau chiến dịch Bối Nhĩ Gia Hà tứ đại hoàng kim gia tộc liền đã hạ lệnh cường giả từ cự long cấp 6 trở lên không thể trở thành tọa kỵ nữa, Kha La Đa của thuộc hạ vượt qua thăng đến cấp 6, Long Quật khẳng định có thể phái cự long tới, chỉ là không ngờ đến nhanh như vậy!”

“Hừ!” Lâm Phong bắt mồm hừ hừ vài tiếng, hỏi: “Hậu quả nghiêm trọng nhất là gì?”

Gia Đức Tây đáp: “Tối đa thì là để Kha La Đa về Long Quật!”

Lâm Phong cười lạnh nói: “Đó cũng phải xem ta đồng ý hay không, đừng quên hiện tại thực không phải thời kì thượng cổ, hiện tại nhân loại mới là chủ nhân chân chính của đại lục, hơn nữa Lâm gia chúng ta cùng Chu Tước gia tộc còn có ước định, ta thì không Long tộc dám chạy đến địa bàn của ta cướp người!”

Gia Đức Tây cười nói: “Cũng không nghiêm trọng như thế, dựa theo thọ mệnh của Long tộc không vượt quá 1 vạn năm, Long hoàng hiện nhiệm có khả năng còn là hậu bối của Kha La Đa, sự tình còn không có gay go đến mức độ phải xé nát da mặt!”

Đái Lệ Ti ở một bên xúi giục: “Ba cự long, Lâm Phong người mau chóng cũng đem ba cự long bắt lại, long châu của bọn chúng ta đều muốn!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cự long cũng là dễ giết như vậy sao? Cho dù cũng cùng nhân loại kí kị sĩ ước, nhưng ba cự long này thực là chuyên sứ của Long Hoàng, đừng nói trừ Lâm Phong đại lục không có một người có thể đồng thời đối diện ba cự long, dù có, cũng không có người sống sót ruột đi đắc tội Long tộc, trừ khi là thăng dần!

1000 cự long của Long Quật một nửa liền đủ hoành tảo đại lục, giết chuyên sứ của Long Hoàng? Trò đùa quốc tế gì!

Lâm Phong trừng mắt nhìn tiểu tinh linh, liền làm không nghe thấy yêu cầu không nên có này của nàng ta.

Đái Lệ Ti rầm rĩ, bộ dạng gương mặt tủi thân.

Khải Lâm Na an ủi nói: “Tốt, ba cự long này là chuyên sứ của Long Hoàng, thực không phải cự long bình thường, muội đã có ba viên long châu, đợi sau này có trân châu nữa liền đều cho muội!” Mấy người ở đây biết tiểu tinh linh không phải bộ não có bệnh, chỉ bất quá là muốn gợi nên sự chú ý của người khác mà thôi, hướng tới người khác chứng minh sự tồn tại của nàng ta.

Khải Lâm Na tịnh không cho rằng ngân phát thiếu nữ có thể đảm đương Nguyệt tinh linh nữ vương trí lực kém hơn so với người khác, chỉ là bởi vì nguyên nhân thân phận của Đái Lệ Ti, mấy người thân cận bên Lâm Phong luôn đối với nàng ta cung kính hơn là quan ái, tiểu tinh linh khắp nơi ngoài ý liệu, cố ý biểu

hiện giống với kém trí, kì thật cũng chỉ là muốn hết sức nhanh chóng dung nhập vào trong đại gia đình này mà thôi.

“Sau này mọi người đều là người nhà, đồ của mọi người cũng chính là đồ của muối, muối muốn gì đều được, chỉ cần là mọi người có gì đều có thể cho muối!” Khải Lâm Na không thẹn là đại thư của đại thư, sau khi đoán được tâm tư của tiểu tinh linh liền lập tức đối chứng hạ được.

Đái Lệ Ti đương nhiên không phải đồ ngốc, vừa nghe lời này của Khải Lâm Na lập tức liền minh bạch, nhẹ nhàng cười nói, lén lút liếc nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong qua loa đương nhiên không thể phí não cân theo nghĩ tâm tử của những tiểu nữ nhân này, hắn hiện tại đang xem xét có thể thông qua Kha La Đa lời kéo chút giao tình với Long tộc hay không, thuận tiện lại kiểm vài cự long bổ sung thực lực của mình.

Tuy nói Lâm gia cùng Chu Tước gia tộc có quan hệ bí mật, nhưng lão gia tử tính không có đề cập qua với hắn, huống hồ những thứ nhìn không thấy trong mắt hắn với chi phiếu trắng không có gì phân biệt, chỉ có thứ đem nắm trong tay mới là chân thật.

Chính đang nghĩ ngợi lung tung thế, ba cự long trên trời đó phát ra một tiếng long ngâm mang theo long uy, khinh thường quét nhìn những nhân loại trong mắt bọn chúng không kham nổi một kích này, sau đó nhanh chóng bay đi.

Kha La Đa cũng phát ra một tiếng long ngâm hồi ứng, đợi sau khi ba cự long đó bay đi mới biến hóa thành hình người hạ xuống.

“Thái dương!” Lâm Phong đại nộ, tuy hắn không thể tự nhiên vô cớ đi đắc tội với Long tộc, nhưng ba con rồng này cũng quá hung hăng can quấy một chút, lại có thể tại cửa nhà của hắn cũng điên cuồng ngang ngược như thế, là có thể nhin ai không thể nhin, ba đoàn lời quang kích thước nắm đấm thoát tay liền truy theo, chuẩn xác nổ trên người ba cự long còn chưa bay ra 100 trượng.

“Ngao!” Ba cự long đau đớn kêu thảm một tiếng, long thân run rẩy, suýt nữa rơi xuống, phần nộ quay đầu rống một tiếng, nhanh chóng vỗ cánh chạy xa.

Gia Đức Tây cũng thấy ba cự long này đặc biệt không thuận nhãn, hứng chí a vui vẻ nói: “Cho bọn chúng chút giáo huấn cũng không sai, tránh được bọn chúng cho rằng trừ Long tộc trên đại lục thì không có chủng tộc trí tuệ khác, bất quá người đánh ba cự long, sau này Long tộc là không có khả năng trở thành bằng hữu với người, đây thì gọi là trừng phạt của xung động!”

“Bằng hữu kiêu ngạo tự đại ta trước giờ không cần!” Lâm Phong vẻ mặt không quan tâm, lướt nhìn Thụy Đức Lạp cùng Mã Lệ Kiều, cười ha hả nói: “Giống Thiên Hạc thần tộc thì so ra không tệ, Thụy Đức Lạp cùng Mã Lệ Kiều thực so với ba tiểu long ngang ngược đó có phong độ quý tộc hơn, khi nào dẫn kiến cho ta một lần, để ta với Thiên Hạc nữ hoàng các người kết giao bằng hữu!”

Thụy Đức Tâm nghĩ thầm: “Thiên Hạc nữ hoàng lẽ nào người muốn gặp liền có thể gặp!” Tuy biết tiểu tử này khẳng định không có tâm yên lành, nhưng nghe hắn tán dương Thiên Hạc gia tộc, hạ thấp Long tộc, trong lòng còn là rất cao hứng, nói: “Thuộc hạ có thể thay người đem lời truyền lại, bất quá Thiên Hạc nữ hoàng có thể gặp người hay không thì thật không dám cam đoan!”

“Thiên Hạc nữ hoàng khẳng định không thể gặp ngài!” Tiểu hạc nữ không có tâm cơ gì, nhin không được liền đem lời thật nói ra, làm Lâm Phong mất mặt một trận, hậm hực trừng mắt nhìn Thụy Đức Lạp, Thụy Đức Lạp cười khổ một tiếng, lại trừng mắt nường tử, cuối cùng làm tiểu hạc nữ gương mặt ngớ ngàng, nghĩ không minh bạch bản thân nói sai ở đâu.

38. Chương 38 Sơ Bộ Quy Hóa

Nội viện đại sảnh.

Lâm Phong ngồi cao trên ghế thái sư ở trung tâm đại sảnh, không ngừng vuốt lông mày,

Long tộc hạ mệnh lệnh là để Kha La Đa về Long Quật một chuyến, tuy không tính là chuyện lớn gì, nhưng cũng không phải chuyện nhỏ.

Trời biết sau khi Kha La Đa quay về còn khả năng trở lại hay không, nói không trở lại thực phải tổn thất một đả thủ thánh cấp, không có Kha La Đa, Gia Đức Tây tên tiểu bạch diện này răm cũng không được, cần bản không thể tính là thánh cấp.

Hơn nữa, thân làm tam thiếu gia Lâm gia cùng gia chủ tương lai Lâm gia, như quả trên sự tình này nhượng bộ, ngay cả bản thân hẳn đều có thể thấy rất không có thể diện, hơn nữa hai băng sương cự hạc mới nương tựa hẳn này khẳng định cũng có thể lần nữa suy xét còn phải hỗn tạp với hẳn hay không.

Sự tình đầu đầu còn không dừng ở một việc này, mới rồi Tạp Lạp Kỳ lão đầu nhếch nhác đó có được tin tức của long châu, liền lập tức chạy lại đòi lấy viên giảm ma long châu đó, Đái Lệ Ti đương nhiên không cho, thế là đánh nhau bằng nước miếng nổi lên, hẳn phiền nghe chịu không nổi phiền, đành phải đem một lão một thiếu đều đuổi ra, để hai người tự mình đi âm ỉ.

Kha La Đa gục đầu đứng bên cạnh người Gia Đức Tây, bộ dạng suýt ngã, hẳn đến là không lưu ý lắm, những vấn đề này không ở trong phạm vi suy nghĩ của hẳn, để lĩnh chủ đại nhân đầu đầu thì đúng, hẳn mới chẳng muốn động não nhiều.

Lâm Phong ngẫm nghĩ, quay đầu hướng về Khải Lâm Na đứng đứng ở phía sau hẳn hỏi: “Khải Lâm Na, nói ý kiến của nàng!”

Khải Lâm Na nói: “Thì để Kha La Đa quay về một chuyến xem coi, nói cho cùng là mệnh lệnh Long Hoàng hạ, chỉ cần không phải ma long, chung quy không tốt chống lại mệnh lệnh của Long Hoàng!”

Lâm Phong chăm chú nhìn Gia Đức Tây, hỏi: “Ý kiến của ngươi sao?”

Gia Đức Tây nhủ vai đáp: “Kha La Đa khẳng định phải về Long Quật một chuyến, nói cho cùng hẳn là một hoàng kim cự long cấp 6 hàng thật giá thật, như quả kháng mệnh lệnh Long Hoàng chính hàm ý phản bội Long tộc!”

Lâm Phong đánh nhịp nói: “Vậy tốt, ngươi là kị sĩ của Kha La Đa, chính cùng với hẳn tới Long Quật một chuyến, như quả Long tộc dám đào góc tường của ta, hứ hứ, ta không để tâm tự mình tới Long Quật đòi người!”

Gia Đức Tây gật đầu: “Thuộc hạ cùng Kha La Đa là lão bằng hữu, thuộc hạ cũng không muốn hẳn bị giữ lại Long Quật!”

Ngay sau đó Lâm Phong tiễn một người một rống đi, gói lớn gói nhỏ mang theo thổ đặc sản của Khố Khắc Sâm Đạt, trở về Long Quật.

Quay về hậu viện, khi qua biệt viện của Đái Lệ Ti, tiểu tinh linh đang cùng Tạp Lạp Kỳ cái lão đầu đó vì một viên long châu âm ỉ thiên hôn địa ám, ai đều không nhường nửa bước, tiểu Toa Lị Na nhấp nháy con mắt to lanh lanh, tò mò hỏi: “Công tử, Đái Lệ Ti thư thư vì sao phải cùng Tạp Lạp Kỳ lão gia gia cãi nhau?”

“Muội gọi lão đầu tử là gia gia?” Lâm Phong ngây ngẩn, không khỏi trong lòng thầm chửi, hỏi: “Là ai dạy muội phải kêu lão đầu tử đó là gia gia?”

Khải Lâm Na liền đáp: “Ai đều không dạy muội ta, là muội ấy tự mình gọi!”

Lâm Phong tuy cũng rõ cái đạo lý tôn lão kính hiền này, bất quá để tiểu Toa Lị Na gọi Tạp Lạp Kỳ lão đầu hỏi thối đó là gia gia, sau này không phải để hẳn bỗng dưng thấp đi hai đoạn, trong lòng liền rất không sáng khoái, nhéo lỗ tai nhỏ của Toa Lị Na răn đe nói: “Toa Lị Na ngoan, sau này không được gọi lão là gia gia, gọi lão là đại sư lão liên rất cao hứng, hiểu chưa?”

Tiểu Toa Lị Na nào biết trong đầu hẳn ra những dạng ý nghĩ nào, nghiêng đầu suy nghĩ liền đáp ứng.

Lâm Phong bỗng nhiên nhớ một chuyện, hướng về Khải Lâm Na nói: “Nàng đi an bài những nữ chiến thần đó một lần, đổi trang phục cho bọn họ, không có việc làm lúc nào cũng cầm kim thương ngồi trong phòng chờ ra, ra bên ngoài hoạt động, cùng người khác giao lưu tình cảm gì đấy, không nên giống như khối gỗ!”

Khải Lâm Na gật đầu nói: “Yên tâm, thiếp có thể an bài tốt, bất quá bọn họ trí tuệ như thế, sống đến hơn vạn năm cũng còn là bộ dạng này, thiếp cũng chỉ có thể tận lực mà làm, không dám bảo chứng gì!”

Lâm Phong cảm ơn, trong lòng cũng biết trí tuệ của chủng tộc này trời sinh chính là chiến đấu, vì chiến đấu mà sinh, như quả muốn bọn họ thay đổi có chút vị người, độ khó rất lớn.

Đợi mấy ngày, một đại biểu của ải nhân bộ lạc ở phụ cận Hồng Thập Tử Sâm Lâm tới, lần này đại biểu ải nhân tới thương đàm chuyện di dời với linh chủ đại nhân là Khế Khoa Ân tộc trưởng của chi ải nhân bộ lạc này, một vị lão ải nhân thập phần tinh minh, nói là thương đàm, kì thật vị ải tộc trưởng này cũng chỉ bắt đắc dĩ mới tự mình tới thám thính một lần ý tứ của vị linh chủ đại nhân này.

Nói thật, ải nhân là vô cùng không nguyện ý đi lại với những nhân loại giao hoát này, chỉ bất quá nói vị tân linh chủ đại nhân này là tam công tử của Lâm gia, hơn nữa tâm ngoan thủ lạt, vừa đến Khố Khắc Sâm Đạt liền đem những quý tộc lớn nhỏ đó hết thảy tịch biên gia sản, có uy hiếp của 3000 Thiết Huyết thân vệ đó, những dân địa phương này chỉ sợ linh chủ đại nhân nổi giận thì phái binh vây quét, vậy mới không thể không tới thăm dò ý tứ.

Lâm Phong ở đại đường tiền viện tiếp kiến vị ải nhân tộc trưởng phong sương đầy mặt này, khi lão ải nhân thấy được linh chủ đại nhân chỉ là một tiểu mao hài 13 14 tuổi, rõ ràng lộ ra sững sờ, sau đấy mới đứng mực nói: “Linh chủ đại nhân tôn quý, anh minh của ngài lão đã sớm có nghe nói, xin hỏi ngài vì sao muốn chúng tôi di dời đến lãnh địa của ngài?”

Lâm Phong cũng không cảm thấy bất ngờ, hắn sớm thì biết bọn ải nhân này là thẳng tính, trước giờ không cần hỏi lời quanh co vòng vo, bỏ qua miệng lưỡi dài dòng, cũng thẳng thắn đả: “Khế Khoa Ân tộc trưởng tôn quý, ta biết ải nhân các vị là thiên sinh chú tạo đại sư (đức, rên), như quả các người có thể gia nhập Khố Khắc Sâm Đạt, ta tuyệt đối không thể bạc đãi các người!”

Lão ải nhân hỏi: “Linh chủ đại nhân, ngài nói gia nhập ta có chút không minh bạch lắm, ngài có thể giải thích một lần hay không?”

Lâm Phong đáp: “Đương nhiên có thể, kì thật chính là để tộc nhân các vị có thể di dời tới lãnh địa của ta, chấn hấn điều kiện cụ thể An Đức Liệt đã giải thích qua với các vị, ta chỉ là yêu cần một lượng thợ rèn ưu tú mà thôi, đương nhiên, phần hồi báo, ta có thể tặng cho các vị một ít lễ vật nho nhỏ, tin rằng Khế Khoa Ân tộc nhân phải không nên từ chối!”

Lâm Phong lấy ra thi thể của xích diễm yêu vương nói: “Không biết Khế Khoa Ân tộc trưởng đối với lễ vật này của ta mãn ý hay không?”

“Ma lực nguyên tố hệ hỏa rất tinh thuần!” Lão ải nhân kinh hô một tiếng, hai mắt phát sáng nhìn cỗ thi thể hỏa hồng đó, rất giống với Long tộc yêu thích tiền của, ải nhân đối với những vật liệu ma pháp cực phẩm này cũng gần như ham thích điên cuồng, làm một chú tạo đại sư thâm niên, lão ải nhân khi thấy được xích diễm yêu vương vật liệu cực phẩm trong cực phẩm này, nào có thể không hai mắt phát sáng.

“Hài lòng! Hài lòng!” Lão ải nhân liền tiếp gật đầu, lại về mặt hi vọng hỏi: “Xin hỏi ... linh chủ đại nhân thực muốn đem thi thể của xích diễm yêu vương này bán cho chúng ta sao?”

Thấy bộ dạng vẻ mặt khẩn thiết đó của ông ta, giống như nói Lâm Phong không đáp ứng ông ta liền có thể động thủ cưỡng chiếm, Lâm Phong trong lòng thầm vui, hào khí vung vung tay đáp: “Vì biểu lộ thành ý của ta, xích diễm yêu vương này chính là thù lao ta tặng cho các vị, chỉ cần các vị sau này có thể rèn chế ra binh khí tốt cho ta, ta có thể cung cấp cho các vị một số lượng lớn vật liệu ma pháp cực phẩm!”

“A! Cái này làm sao có thể!” Lão ải nhân liền tiếp lắc đầu nói: “Đối với ải nhân chúng ta mà nói, vinh dự lớn nhất chính là có thể chế tạo ra binh khí cùng áo giáp ưu tú nhất, xích diễm yêu vương là ma pháp vật liệu cực phẩm trong tất cả ma thú siêu cấp nguyên tố ma pháp hỏa hệ là tinh thuần nhất, có thể chi phối loại vật liệu ma pháp cực phẩm này lão đã thấy rất vinh hạnh!”

Lâm Phong rất vui, những ải nhân này hắn xem ra tuy có chút ngốc, nhưng lại ngốc đến khiến hắn yêu thích, đích xác, mỗi một chủng tộc đều có quan niệm vinh nhục bất đồng, ải nhân là thiên sinh chú tạo đại sư, mục tiêu cuộc đời của bọn họ chính là tìm kiếm kĩ thuật rèn đúc, đối với lão ải nhân cả một ma thú siêu

cấp đều chưa có thấy qua mà nói, thực tại không cách nào kháng cự dụ hoặc của xích điểm yêu vương loại vật liệu ma pháp cực phẩm này.

Ổn định xong những ải nhân này, Lâm Phong trong lòng không tránh có chút dương dương tự đắc, vốn dĩ muốn hưởng Khải Lâm Na khoe khoang một phen, kết quả mỹ nữ này hiện tại là vạn tà bất xâm, du diêm bất tắm (muối dầu không thấm), mặc hắc lười mọc hoa sen như thế nào, mỹ nữ này cũng chỉ là làm người nghe, tịnh không có khen hắc nửa câu, khiến hắc nói không có hứng thú, chỉ đành hậm hực đi kiểm Đái Lệ Ti với tiểu Toa Lệ Na, mới tính thỏa mãn một chút điểm hư vinh.

Theo sau, Lâm Phong lại tiếp kiến qua một ít tộc trưởng địa phương khác, mở ra một loạt chính sách ưu đãi, đem những người bản địa này toàn bộ chuyển đến trên lãnh địa của hắc, phân làm ruộng cho mảg lớn thổ địa, không làm nông lượng tài mà sử dụng, địa tinh đi mở tiệm buôn, cuồng chiến sĩ đi làm lính đánh thuê, thế nào hắc cũng không thể để những bọn thổ trứ (dân địa phương) này nhàn rỗi.

Những thổ trứ này vốn là sinh kế khổn khổ, hiện tại có ăn có uống còn có kim tệ cầm, lại có Lâm gia gốc đại thụ này che mát, hơn nữa không cần đóng thuế, có thân phận thường dân cũng khỏi phải chịu chèn ép của nhân loại nữa, những địa tinh cùng cuồng chiến sĩ này cũng được yên tâm thoải mái.

Lôi kéo những cuồng chiến sĩ này thì lại cực kì dễ dàng, để Tập Lí Tây cái tên to ngốc đó chạy về trong tộc làm tuyên truyền miễn phí, đem linh chủ đại nhân thổi anh minh thần vũ làm sao, nhân nghĩa từ bi như thế nào, những cuồng chiến sĩ này vừa nghe có cơm ăn, còn có tiền cầm, còn có thể làm lính đánh thuê, lập tức kéo nhà mang miệng dời đến Khố Khắc Sâm Đạt, toàn bộ gia nhập hàng ngũ lính đánh thuê.

Duy nhất còn không có giải quyết là chủng thiên sứ Dực Phong tộc đó, vốn dĩ đồng ý phải để tộc trưởng tới hỗn tạp quen mặt, bắt qua đợi mấy ngày đều không có người tới, Lâm Phong bận sứt đầu mẻ trán, cũng không màng suy nghĩ tới, hắc hiện tại xem xét là an bài những cuồng chiến sĩ này như thế nào, thực không thể phí hoa tiền nuôi một nhóm lớn các tên chỉ có ăn cơm không làm việc thế này.

Cuồng Chiến Sĩ nhất tộc đầy đủ có hai vạn người, trừ qua người già phụ nữ trẻ em, có thể đánh có thể chém cũng có hơn 5000 người.

Trong đó gia nhập dong binh thì có ít nhất 3000 người, hơn nữa sau khi cuồng hóa thực lực từ kiếm sĩ cấp 5 trở lên chỉ ít có 500, cả Thiết Huyết thân vệ tinh nhuệ nhất của Thiết Huyết quân đoàn thực lực đạt đến từ kiếm sĩ cấp 5 trở lên cũng bất quá là con số này.

Một toán thực lực thế này, như quả không phải khuyết điểm cuồng hóa của cuồng chiến sĩ người thấy là ngán, sợ là sớm đã bị người thu thập, nào có có thể đến lực hắc, Lâm Phong muốn là 3000 cuồng chiến sĩ chọn lựa này toàn bộ đưa đến dong binh đoàn của Khải Lực Tây, một là có thể tương hỗ giám thị cùng quản thúc, hai là đám cuồng chiến sĩ này toàn là bọn ngực to không não, cũng nên có người quản lí.

Khải Lực Tây tên khổn này có thể đem thân sinh muội muội đổi lấy vinh hoa phú quý, đã tâm tự là không cần nói nhiều, Lâm Phong thực không dám cái gì đều giao đến trong tay hai huynh đệ đó, những cuồng chiến sĩ này tuy trí não không linh biến, nhưng hắc còn là chắn chắn khổng chế, đúng lúc phải quan sát cẩn thận Vinh Dự dong binh đoàn, thực không thể để Khải Lực Tây tên khổn này ngấm ngấm giở trò.

Đương nhiên, những tâm tư này của hắc không thể nói cho Khải Lâm Na hay, còn như Khải Lâm Na có thể nhìn ra được hay không, hắc thì không biết được, cho dù có thể nhìn ra thì như thế nào, hai ca ca của nàng ta là đức tính gì nàng ta bản thân cũng rõ.

Chỉ là Vinh Dự dong binh đoàn của Khải Lực Tây còn chưa đến, hơn nữa vũ khí cùng áo giáp hiện tại của Khố Khắc Sâm Đạt cực kì khiếm khuyết, Lâm Phong đành phải một mặt để Khải Lâm Na thúc giục Khải Lực Tây mau đến Khố Khắc Sâm Đạt, một mặt đem những tên khổn thường ngày không làm chức nghiệp, du thủ du thực vô lại và làm ăn ngảm toàn bộ tịch biên, đầy đến mấy mỏ khoáng sản mới phát hiện làm khổ công.

Phần những tên đạo phỉ chiêu hàng qua, thì phân phát cho đất ruộng khai khẩn nông điền, lại từ trong ải nhân chọn lựa 300 thợ rèn thông thuộc kĩ năng phân phái cho Pháp Lạp Đế, để lão đầu này phụ trách công việc kiến tạo công binh xưởng, có vị luyện kim đại sư 1 vạn năm trước nổi danh nhất này cùng 300 thợ rèn ải nhân, nào còn cần Lâm Phong cái tên trăm rắm không thông nửa điều mù lòa này bận tâm.

Vốn dĩ hắn muốn để những đạo phỉ chiêu hàng qua đi xây dựng tường thành, bất quá kế hoạch của hắn còn không có thực thi, liền bị tiếng cầu xin của An Đức Liệt dập tắt, không biện pháp, hiện tại Khố Khắc Sâm Đạt giai đoạn chinh kiến, chỗ cần tiền thực sự là quá nhiều, mà hắn lại trăm phần trăm là một cùng quỹ, đành phải cả mặt buồn bực đi kiếm những tên khốn không an phận đó phát tiết nộ khí.

39. Chương 39 Sát Phỉ Lập Uy

Khu hoang dã ngoài 20 dặm phía nam trấn, nơi đây là chỗ đạo phỉ tập trung, đạo phỉ trong phương viên trăm dặm của Khố Khắc Sâm Đạt hiện tại đều tụ tập nơi đây, xuyết soát có tới vạn người.

Bất quá hiện tại đám thổ phỉ này đều bị Lâm Phong lưu đầy đến nơi đây khai khẩn hoang địa, tuy là tặc tính không đổi, nhưng tối thiểu cũng có thể ăn no bụng thì không nói, huống hồ không xa còn đồn trú 1000 Thiết Huyết thân vệ bên cạnh nhìn chăm chăm như hổ đói, đối diện Thiết Huyết chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Lạc Nhật đế quốc, thậm chí cả đại lục, bọn thổ phỉ này đều tương đối có nề nếp.

Bởi vì lĩnh chủ đại nhân truyền đạt tử mệnh lệnh, thành thật làm việc thì không nói, như quả có ai cả gan gây rối, nhóm Thiết Huyết thân vệ cả ngày không có chuyện có thể làm đó khẳng định có thể vui với việc đem đầu bọn chúng chặt xuống, chôn nhiep đám ô hợp này của bọn chúng.

Bất quá hôm nay, bọn đạo phỉ thường ngày quen phá nhà cướp quán giở trò này cũng đàn áp không được nữa nổi lên bạo loạn, bắt đầu bởi vì một tên đạo phỉ trong vô ý đào được trứng gà màu vàng kim, kim kê dẫn đó to như cái đầu, bọn đạo phỉ này ban đầu thì không phải một nhóm, bị ép buộc tụ tập đến nơi này mâu thuẫn ban đầu thì không nhỏ, dưới thúc đẩy của tham lam, cuối cùng phát sinh hỏa binh đại quy mô.

Lâm Đại phụ trách trông coi những đạo dân này vốn nghĩ giết đi đầu sổ chủ mưu liền có thể chấn áp, ai ngờ bản tính hung tàn tham lam của lũ đạo phỉ này triệt để bạo phát lên, lũ vong mệnh này không có nỗi lo về sau gì, liều mạng đến gọi là mãnh liệt, Lâm Đại lại không dám hạ lệnh đại khai sát giới, chỉ đành một mặt đàn áp, một mặt hướng về tam công tử xin chỉ thị.

Khi Lâm Phong đến được hiện trường, 1000 Thiết Huyết thân vệ đang bị bọn loạn phỉ này vây ở chính giữa ra sức đánh, bọn đạo phỉ đánh tới đỏ mắt, không có vũ khí, liền cầm gia cụ hướng tới trên người Thiết Huyết thân vệ thăm hỏi.

Thiết Huyết thân vệ chính là chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Lạc Nhật đế quốc, vũ khí cùng áo giáp cũng đều là nhất lưu, nếu không phải Lâm Đại không dám đại khai sát giới, lũ đạo phỉ này nào đủ cho 1000 chiến sĩ hồ lang chặt.

“Me, đám đồ các người tặc tính không đổi, lão tử cho các người ăn, cho các người uống, không để các chết đói chết lạnh, các người lại còn dám tạo phản!” Lâm Phong giận quát một tiếng, giống như một ngọn sét rầm rĩ nổ vang giữa không trung, bọn đạo phỉ chấn động hoảng sợ dừng tay, khi quay đầu ngó tới, tức thì sợ hồn phi phách tán.

Chỉ nghe hai tiếng hạc lệ xé trời, Thụy Đức Lạp cùng Mã Lệ Kiều hiện hạc thân to lớn, đồng thời phát ra ma pháp công kích “Băng bào thuật” che phủ một diện tích lớn hướng tới trên đầu bọn phỉ dân đỏ tới, tức thì tiếng kêu thảm khắp nơi, lũ phỉ dân trong phạm vi 50m ngã xuống một mảng lớn, không có ma pháp sư cản đường, bọn chúng quả thật chính là một bầy cừ con dơi làm thịt.

Lâm Phong vung tay, 500 cuồng chiến sĩ tài năng cũng gào thét xông tới, đại khai sát giới, tức khắc, vùng hoang dã biến thành tu la đồ trường, một ít phỉ dân đánh đỏ mắt còn đang hoàn thủ lập tức gặp tiến công có tính hủy diệt, Thiết Huyết thân vệ bị vây tại ở giữa vừa thấy lĩnh chủ đại nhân hạ lệnh động thủ, đầu ra còn có thể khách khí, lập tức trong ứng ngoài hợp bắt đầu chém giết.

Kêu than dậy trời, lũ cuồng đạo không có vũ khí này liền giống như người cỏ bị thu hoạch sinh mệnh, một ít bọn phỉ gan dạ đánh đỏ mắt tức giận bỏ nhào hướng tới cuồng chiến sĩ đang xung phong tiến lại, nhưng trong loại chiến tranh xem trọng băng lạnh này, không có vũ khí, liền hàm ý diệt vong, huống hồ đối diện còn là cuồng chiến sĩ đã tiến vào trạng thái cuồng hóa, lí nào may mắn sống sót.

Sau khi bị giết gần 1000 tên hung hãn ngoan cố chống lại, bọn phỉ dân khác cuối cùng la to một tiếng, tứ tán trốn chạy.

Lâm Phong quát to một tiếng, kinh lực ngầm chứa đạo gia hàng ma chân ngôn hét tỉnh cuồng chiến sĩ tiến nhập trạng thái cuồng hóa, sau đó Thủy Đức Lạp cùng Mã Lệ Kiều tuần thị xung quanh, đem bọn phỉ dân trốn chạy khắp nơi đuổi về bức đến một chỗ, đợi Lâm Đại dẫn theo nhân mã từ quần phỉ giết ra, mới giận quát một tiếng: “Tất cả dừng tay cho ta!”

Tiếng hét phần nộ của lĩnh chủ đại nhân truyền khắp toàn trường, những lũ phỉ dân này mới kinh hồn bạt vía dừng lại, vô số con mắt vừa kinh vừa sợ đều tập trung trên người tiểu ác ma cười trên ngựa, cuồng chiến sĩ bị hét tỉnh cũng lắc cái đầu to quay về đứng phía sau Lâm Phong, mỗi cái miệng to đều ra toét cười ha hả.

Lâm Đại sau khi xông ra cũng dẫn nhân mã đến đứng một bên, quân dung nghiêm chỉnh, không may có tiếng ồn ào tạp nham, với cuồng chiến sĩ toét cái miệng to châu đầu ghé tai hình thành so sánh rõ ràng.

Lũ ô hợp thì nhất định là lũ ô hợp, cho dù cuồng chiến sĩ trời sinh là chiến sĩ ưu việt nhất, thế nhưng trên chiến trường, lực lượng cá nhân căn bản là không đáng kể, như quả để bọn ô hợp chưa được nhận qua huấn luyện quân sự chính quy này lên chiến trường, tác dụng có thể phát huy căn bản vẫn rất có hạn.

“Nhao nhao cái rắm!” Lâm Phong tức giận quát một tiếng, ánh mắt hung ác quét qua cuồng chiến sĩ đang chế giễu đạo phỉ, mục quang lẫm liệt mang theo hàn ý dày đặc, dưới uy áp cường đại của hắn, đám khốn bướng bỉnh không dạy này toàn bộ đều ngoan ngoãn cúi đầu.

Lâm Phong giận dữ: “Một bọn thùng cơm vô kỷ luật, toàn bộ rút về tiếp thụ huấn luyện quân sự chính quy cho ta, một tháng sau như quả không có một chút quân kỷ, các người liền rút về trong núi săn bắn cho ta, ta muốn là chiến sĩ có kỷ luật, có tổ chức, không phải một lũ ô hợp này của các người, Lâm Đại!”

Thấy tam công tử giận không thể nuốt, Lâm Đại hãi hùng khiếp vía thúc ngựa chạy qua, lật người lộn quỳ trước ngựa, trái tim bầy lên tám xuống, không biết có thể có tai nạn dạng gì rơi vào trên đầu mình.

Lâm Phong nói: “Người dẫn đám đồ khốn nạn này quay về để Lâm Trùng huấn luyện cho ta, một tháng sau như quả còn không có nửa điểm kỷ luật ta liền mình hắn mà hỏi!”

“Tuân mệnh!” Lâm Đại không dám nhiều lời, dẫn đám cuồng chiến sĩ đó quay về,

Lâm Phong quét nhìn một mảng phỉ dân đông nghìn nghịt, từ trên mặt những tên phỉ dân này thấy được hoảng sợ rõ ràng, khoe miệng không khỏi lộ ra một ít nét cười lạnh lẽo, quát: “Đầu số chủ mưu rút ra cho ta!”

Bọn phỉ dân tuy có gần vạn người, nhưng ai cũng nghe được rõ ràng tiếng quát giận của lĩnh chủ đại nhân, ai ai cũng người nhìn, ta nhìn người lại không có ai dám ra nhận tội, tâm ngoan thủ lạt của vị lĩnh chủ đại nhân này bọn chúng thực đã lĩnh giáo qua, đối với kẻ khốn không nghe lời hắn thực sự chưa giờ mềm tay, giết người con mắt đều không chớp lấy một cái.

Lâm Phong đợi nửa ngày, cũng không thấy có người bước ra, không khỏi trong lòng đại nộ, dữ: “Nói một lần nữa, đầu số chủ mưu lập tức rút ra cho ta, ta đếm ba tiếng, nếu còn là không ra lũ cường đạo các người toàn bộ trở thành nô lệ!” Cười lạnh một tiếng, nói: “Hiện tại bắt đầu!”

“Một!”

“Hai!”

“Ba ...”

Đám phỉ kêu vang hỗn loạn một trận, Lâm Phong vừa muốn căn dặn hạ lệnh Thủy Đức Lạp với Mã Lệ Kiều khai sát, lại thấy đám phỉ từ chính giữa bị tách ra, một đám phỉ dân áp chế 10 tên khốn toét miệng dữ bới đi ra, bầy miệng tám lưỡi nói: “Lĩnh chủ đại nhân, chính là những tên đáng chết này cố ý khiêu dậy sự cố, bọn hèn đều là con dân trung thành của ngài, làm tội tở của ngài, bọn hèn cảm thấy quang vinh vô bì, thỉnh ngài nên trừng phạt những tên khốn tụ tập gây chuyện này!”

Bọn phỉ dân này vốn dĩ chính không phải người tốt gì, hiện tại bọn chúng đều là thường dân, hưởng thụ là đãi ngộ của thường dân, nhưng như quả nói rơi làm nô lệ, như vậy mỗi đời này liền đừng nghĩ trở mình,

mấy cái đầu thông minh một chút lập tức quyết định chủ ý, đem mấy tên khốn kích động hỏa binh áp chế ra.

Những lũ vong mệnh này không phải không nghĩ qua trốn chạy hoặc phản kháng, nhưng hai băng sương cự hạc thể hình khổng lồ bên trên phát uy thể cường đại khiến bọn chúng căn bản không nâng lên một chút lòng phản kháng.

Lâm Phong chăm chú nhìn, này đây khá tốt, mấy tên khốn bị áp chế ra này lại toàn là thủ lĩnh đạo phi, chẳng trách có người cả gan vây đánh Thiết Huyết thân vệ của hắn, nguyên lai là mấy tên sơn đại vương này trong đám gây loạn.

“Can đảm của các ngươi không nhỏ!” Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, “Sớm liền nói qua với các ngươi, như quả thành thật làm việc cho ta, ta tuyệt không thể xử tệ các ngươi, hiện tại đám thổ phi các ngươi lại dám phạm thượng làm loạn cho ta, lưu các ngươi không được!” Đùng đoàng vang một tiếng, roi ngựa trong tay hóa làm một đạo hắc quang đen nhánh, mang theo một chút tiếng huýt khùng bổ đánh qua.

Vài tiếng kêu thảm nối nhau vang lên, Lâm Phong thu hồi roi ngựa, mấy tên thủ lĩnh đạo phi đã bị quát vỡ tung đầu, trắng đỏ chảy trên đất, bọn phi dân áp tải bọn chúng mỗi tên đều sợ té cút té đá, hai chân nhũn ra, đều co quắp ngã trên đất, hoảng sợ sắc mặt trắng bệch.

Lâm Phong hừ một tiếng, mắng hỏi: “Vì sao muốn phạm thượng làm loạn?”

Một phi dân run rẩy đáp: “Linh chủ đại nhân tha mạng, không liên quan chuyện kể này, là bọn chúng muốn đoạt thứ đó!” Gương mặt hoảng loạn chỉ xuống mấy tên đầu lĩnh đạo phi bị Lâm Phong đánh vỡ đầu.

Lâm Phong giận dữ: “Còn không lấy thứ đó cho ta?”

Mấy tên phi dân sợ hãi tim mật đều vỡ, liền bò lăn chạy về, đem một vật hình trái gà màu vàng kim kích thước cái đầu đưa lên, một tên phi dân can đảm một chút sợ hãi rụt rè cầm thứ đó bưng qua, miêng cường ép nén khùng bổ trong lòng dâng lên.

Lâm Phong tiếp lấy loại đồ đẩy nhìn mấy cái, trọng lượng đến là không có bao nhiêu, chỉ là bên trong lại có một cỗ ma pháp nguyên tố cường đại ba động, không khỏi trong lòng kinh ngạc, cũng nhìn không ra là thứ gì, chỉ đành tiện tay ném vào không gian giới chỉ, quét nhìn phi dân đông nghìn nghịt, rung tiếng nói: “Đầu sở chủ mưu đã đền tội, hiện tại các ngươi quay về làm việc bình thường, chỉ cần sau này các ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta nói qua không thể xử tệ các ngươi, nếu không, hừ! Mấy thứ cận kề này chính là tấm gương của các ngươi!”

Thỏa mãn nhìn bọn phi dân gật đầu như già tởm, Lâm Phong lúc này mới dẫn Thụy Đức Lạp với Mã Lệ Kiều đôi vợ chồng trẻ trở về nhà.

Khi Lâm Phong tìm đến Pháp Lạp Đế, lão đầu này đang bận rộn ở luyện kim thất của ông ta, mới hoàn thành công nghệ chế tác của ngân ti nhuyễn giáp cuối cùng, đối với một luyện kim thuật sĩ mà nói, trừ vật liệu ma pháp cực phẩm, kỹ năng thợ thuộc luyện cũng là không thể hơi khuyết, những thợ ả nhân này kỹ năng thuộc luyện không nghi ngờ gì hợp tác với ông ta hoàn mỹ phi thường, chế tạo ngân ti nhuyễn giáp hoàn thành trước thời hạn mấy ngày.

Pháp Lạp Đế lão đầu chính đang thông thả tự đắc ném thử nước ép toa la lị Lâm Phong từ Tinh Linh chi Đô mang lại, thấy được linh chủ đại nhân vào cửa, lập tức nhảy lên từ trên bàn giật lấy nhuyễn giáp giấu sau lưng, hoàn toàn một bộ dạng ma quỷ heo chết không sợ nước sôi, mặt dày mày dạn nói: “Vừa hay là 21 bộ nhuyễn giáp, thừa một bộ này là của lão!”

Đối diện một món nhuyễn giáp phòng ngự vật lý so với cự long còn phải cường hãn hơn, hơn nữa toàn miễn ma pháp bên dưới cấm chú, cho dù thánh cấp cũng tuyệt đối không dễ kháng nổi dụ hoặc to lớn như vậy, không có người nào so với ông ta rõ ràng hơn mức độ trân quý của món nhuyễn giáp này, một kiện nhuyễn giáp thể này quả thật chính là khắc tinh của ma pháp sư, cho dù bảo giáp thân khí so ra cũng không trên kiện nhuyễn giáp này.

“Giỏi cho lão bắt tử người, cả góc tường nhà ta cũng dám đào!” Lâm Phong nào còn không nhìn ra lão khốn này ban đầu báo cáo sai số mục, có thể chế ra 21 bộ, thì có khả năng là 22 bộ, thậm chí nhiều hơn, sắc

mặt trầm xuống nói: “Rõ cuộc có bao nhiêu kiện nhuyễn giáp, toàn bộ giao ra cho ta, đồ già người tốt nhất đừng tư tàng cho ta, nếu không nếu là để ta tìm ra, thực đừng trách ta đem lão trả về!”

40. Chương 40 Nộ Nhi Trùng Chi

“Có ... tổng cộng 25 bộ!” Thấy ánh mắt của lĩnh chủ đại nhân hàn ý dày đặc, Pháp Lạp Đế lão đầu ban đầu còn muốn cứng rắn chống đỡ một lượt chỉ cảm thấy trong lòng mát lạnh, cơ hồ là vô ý thức liền nói ra lời thật, ông ta gần như có thể khẳng định, như quả ông ta không nói lời thật, tên khốn kiếp tới từ dị không gian này có thể đem ông ta đánh về nguyên hình, lại đi làm vong linh.

“Đây thì đúng!” Lâm Phong biết lão khốn này không có lừa hắn, băng tuyết trên mặt lập tức tan ra, cười ha hả nói: “Chúng ta nên phải học biết thành thật, đây mới là phong độ quý tộc nên có, niệm lão không có công lao cũng tính có chút khổ lao, thì cho lão một kiện nhuyễn giáp, đem cái khác tất cả giao lên cho ta!”

Pháp Lạp Đế lão đầu trong lòng tức tối muốn chết, ông ta bận rộn nhiều ngày thế này chỉ rơi xuống khổ lao mà không có công lao, thế nào có thể không khiến ông ta vị đại sư thánh cấp này khó chịu, nhưng sâu trong mắt tên nhóc con rầm thú này lóe lên hàn quang, lão đầu liền cảm thấy trong lòng có chút chột dạ, không phải nói nhiều gì, đem 24 kiện nhuyễn giáp còn lại đều giao lên.

Lâm Phong tiện tay cầm lên một kiện nhuyễn giáp, chỉ thấy vào tay mát lạnh, mềm như bông vải, mỏng như cánh chim, không khối trong lòng tầm tắc kêu kì, xem chừng đến là tốt phi thường, mỏng như tờ giấy, mặc ở trên người thoải mái là khẳng định, nhắm không biết là thực sự có năng lực phòng ngự cường hãn như thế hay không, phải thử mới có thể biết.

Ma pháp hệ hỏa hần tu qua vài ngày, ngay sau đó một hỏa cầu thuật cấp 6 nén đến kích thước nắm tay bắn lên trên mặt nhuyễn giáp, bên trong ẩn chứa nhiệt độ cao khủng bố ai đều cảm giác ra, chỉ là sau khi hỏa cầu đó đụng vào nhuyễn giáp, liền nháy mắt biến mất, Lâm Phong đại hỉ, lão đầu này còn thực sự là không có lừa hắn.

Đem 24 bộ ngân ti nhuyễn giáp toàn bộ thu vào không gian giới chỉ, Lâm Phong lúc này mới lấy ra kim sắc kê dẫn kích thước cái đầu đó, lắc lư trước mắt Pháp Lạp Đế, hỏi: “Biết đây là thứ gì hay không, bên trong làm sao có thể có ma lực nguyên tố cường đại ba động?”

“Ồ!” Pháp Lạp Đế lão đầu ồ một tiếng, trừng mắt chăm chú nhìn kim sắc kê dẫn trong tay Lâm Phong, qua nửa ngày, mới mất tinh thần lắc đầu đáp: “Trứng ma thú siêu cấp lão thấy qua không ít, cái thứ này lại chưa có thấy qua, kì quái, lão căn bản cảm giác không được bên trong có sinh mệnh thể, vì sao có thể có ma lực nguyên tố cường đại như thế ba động, thật là quái sự!”

Ma pháp sư thông thường chính là đại biểu học giả, bọn họ tri thức uyên bác, học phú ngũ xa, Pháp Lạp Đế lão đầu sớm ở 1 vạn năm trước thì đã từng danh khắp đại lục, nhưng hiện tại lại không nhận ra kim sắc kê dẫn này là lai lịch gì, đã kích này đối với ông ta nó không thể nói không nhỏ.

Lâm Phong trong lòng đến là không có gì, một ít chuyện thế nào cũng nghĩ không thông hẳn trước giờ không cần hao tổn tâm trí, tuy đối với kim sắc kê dẫn này tò mò phi thường, nhưng thấy cả Pháp Lạp Đế cũng không biết đây là thứ gì, đành phải tiện tay quăng vào không gian giới chỉ, đi tới giáo trường quân doanh giáo huấn bọn cuồng chiến sĩ đó ở ngoại thành.

Cuồng chiến sĩ đích xác là chiến sĩ cường đại nhất, nhưng như quả không có kỉ luật, thì với chia rẽ không có phân biệt gì, sớm đã nghe nói bọn khốn đó không nghe lời lắm, hơn nữa không chắc khi nào liền có thể cuồng hóa, Lâm Trùng cũng quản không được, hiện tại xem đáng về không cho bọn khốn dã man đó một chút giáo huấn là không xong.

Còn chưa đến giáo trường, rất xa liền nghe được có người xé cổ họng gào thét, đến gần nhìn, thực không đúng lúc bọn khốn tì khí so với sư tử còn phải hỏa bạo hơn đó đang xé mở cổ họng lớn tiếng oán trách, mặc ý là Lâm Trùng trách quát thế nào nữa, cũng không có tác dụng.

Lâm Trùng là phụng mệnh lệnh của Lâm Phong, tiến hành huấn luyện quân sự cơ sở nhất cho đám cuồng chiến sĩ này, bất quá muốn để bọn cuồng chiến sĩ này ngoan ngoãn nghe lời, hẳn hiển nhiên có chút tâm cơ

dư mà lực không đủ, thăng đến Lâm Phong tới, hấn mới nhẹ nhõm thở ra, vội vàng chạy qua tổ khổ: “Công tử, những tên khốn này thực tại có chút khó mà giáo hóa, người xem ...”

Lâm Phong vừa nhìn liền thấy rõ tình hình trong trường, vẫy tay để Lâm Trùng ngừng lại, vài bước bước lên đài cao, sắc diện bất thiện nhìn 3000 cuồng chiến sĩ bên dưới ồn ào lật nổi, trên mặt lạnh như khối băng, cũng không nói.

Rầm rĩ một trận, bọn cuồng chiến sĩ đó cuối cùng phát giác có chút rất không bình thường, làm sao trong không khí lạnh giá, và thăng tới khi thấy được linh chủ đại nhân đứng trên đài cao, mới ai cũng vội vàng ngậm chặt miệng lại.

Lâm Phong lộ vẻ tươi cười, nói: “Tiếp tục âm ỉ, vì sao dừng lại!” Tuy có vài ngàn người, nhưng lời của hấn rõ vẫn như cũ có thể rõ ràng đưa đến trong tai mỗi người.

Khi mỗi cái đầu to lớn nghênh đón mục quang của linh chủ đại nhân, lập tức ngoan giống như con cừu nhỏ cúi xuống, không có người dám lên tiếng, cả thở mạnh cũng không dám thở. Không phải bọn chúng muốn ồn ào, bọn chúng cũng không muốn bị linh chủ đại nhân trừng phạt, chỉ là nhịn không được liền âm ỉ lên, thật tại không phải sai của bọn chúng, là sai của loại huyết dịch cường bạo trong phần của bọn chúng.

“Không có người âm ỉ ư?” Lâm Phong tiếp lấy một trường tiên dài hơn 10m thân binh đưa lên, “đôm đốp” tung lên, giọng giận dữ chửi: “Không để các ngươi ồn ào, các ngươi ngày ngày phải ồn ào, hiện tại ta để các ngươi ồn ào, các ngươi lại không lên tiếng, vậy tốt, toàn bộ chạy 10 vòng quanh Khố Khắc Sâm Đạt cho ta, khi nào chạy xong khi đó ăn cơm, 10 tên trước đếm ngược không có cơm ăn, hiện tại bắt đầu!”

Lâm Trùng cùng mấy thân vệ nghe len lén thè lưỡi, cục cựa của ta, lại có thể ác như vậy, chạy 10 vòng quanh Khố Khắc Sâm Đạt, cho dù một đại tượng cũng đến mệt bò xuống, đám đầu to này có nạn.

Cuồng chiến sĩ phía dưới ngẩn người, Lâm Phong “đôm đốp” một tiếng vẫy vang nhuyển tiên giận dữ quát: “Các ngươi đều là đồ điếc hay sao?”

Trong đám người một tiếng hoa nổ ra, một cự hán cao hơn 3m phản ứng trước nhất liền dẫn đầu chạy ra, Lâm Phong chăm chú nhìn, không là Tạp Lí Tây theo hấn trước nhất còn có ai, xem ra tên khốn này theo hấn thời gian dài cũng biến thông minh, có người khởi đầu, 3000 người lập tức chen lấn chạy tán loạn ra.

Cuồng chiến sĩ không sợ tử vong, nhưng bọn họ sợ bụng đói, những năm gần đây bọn họ đã chịu đủ giày vò của đói bụng, không có gì so với đói bụng khiến bọn họ càng thêm sợ hãi hơn.

Lâm Phong hứ một tiếng, vẫy vẫy tay, sau khi đợi Thụy Đức Lạp hiện hạc hình, liền nhảy lên lưng hạc, theo phía sau đuổi tới, thấy chạy chậm liền một tiên quát xuống, ban đầu lũ khốn kiếp còn ôm tâm lí may mắn vừa thấy tình thế này, đầu còn dám làm biếng nữa, dùng ra sức lực ăn nải (vú, sữa) chạy cuồng.

Lâm Phong ngồi trên lưng Thụy Đức Lạp, ngâm nga một điệu hát dân gian từ thế kỉ 21 học lại, nhìn cuồng chiến sĩ bên dưới tung chân chạy cuồng, thỉnh thoảng hướng xuống quát một roi, bọn khốn kiếp này là chiến sĩ tốt nhất không sai, nhưng tuyệt không phải binh sĩ tốt nhất, như quả không dạy bảo thật tốt một phen, thực tại khó có thể trọng dụng.

Trong một lúc, gà bay chó chạy, thường dân trên trấn chen chúc ở cửa trấn theo dõi màn kịch, thỉnh thoảng chỉ chỉ trỏ trỏ với cuồng chiến sĩ tung chân chạy cuồng cùng băng sương cự hạc thân hình khủng bố đuổi theo phía sau môn, thường dân phần lớn chưa thấy qua Lâm Phong, thành thử tịnh không biết nhóc con rầm thú ngồi trên lưng hạc dùng roi quát đánh cuồng chiến sĩ chạy không nhanh chính là linh chủ đại nhân của bọn họ.

Bất quá lòng hiếu kì của bọn họ còn chưa có đạt được thỏa mãn, liền rất nhanh bị dập tắt, một đội Thiết Huyết thân vệ toàn bộ vũ trang phóng bổ qua, không chút khách khí đem mấy tên khốn buồn tẻ nhân rồi toàn bộ bắt đi, sau đó tổng đến các nơi xưởng quặng đi làm khuôn vác.

Quy định của Khố Khắc Sâm Đạt hà khắc phi thường, Lâm Phong vừa đến Khố Khắc Sâm Đạt liền hạ hàng loạt mệnh lệnh, thường dân có quyền lực chi phối thời gian rảnh rỗi của mình, nhưng tuyệt đối không thể xem chính phủ xử lí việc, ở trong mở tiệc có thể, nhưng tuyệt đối không thể ở nơi công cộng tụ hợp đông người ồn ào náo động, để tránh ảnh hưởng diện mạo thành thị.

Lâm Phong tuy không phải ruột gà bụng nhỏ, nhưng cũng không phải thiện nam tín nữ gì, hẳn có trách nhiệm để mỗi một người trong lãnh địa của hắn đều qua cuộc sống sung túc, nhưng hắn tuyệt đối không bằng lòng nghe được một chút tin tức thành kiến liên quan tới hắn lưu truyền trong bình dân, bởi vậy, áp dụng một chút điểm thủ đoạn là không tránh được.

Vốn dĩ những bình dân này đều đem những điều này xem thành đánh rắm, căn bản không có bỏ trong lòng, nhưng hiện thấy rất nhiều hảo bằng hữu thân hữu lại thật sự bị bắt đi làm khổ công, đâu còn dám xem nữa, tức thì chim bay thú tản.

Còn như bọn người Lâm Đại, thì là vẻ mặt hưng phấn vui sướng, mấy ngày này bọn chúng chính là không ít lần vì bọn đầu to không nghe lời này đau đầu qua, hiện tại bọn khốn kiếp này cuối cùng chọc đến linh chủ đại nhân nổi giận lôi đình, cuối cùng để bọn họ thoải mái.

Chạy vòng quanh Khố Khắc Sâm Đạt một vòng nói ít cũng có 7 8 dặm đường, 10 vòng tuy không tính là nhiều, nhưng vì không để bị chọn vào danh sách 10 người đó, liều sức chân toàn lực chạy băng băng, cho dù cường tráng như cuồng chiến sĩ, cũng mệt mỏi gần như mất đi nửa cái mạng.

Lâm Phong hiện tại là ra sức lập uy, đương nhiên không thể bỏ thí tâm tình, kết quả 10 tên xấu số chạy sau chót sau khi hao sạch thể lực còn chịu đói đến ngày mai, khiến bọn khốn to người này cuối cùng kiến thức được thủ đoạn của linh chủ đại nhân, người vào chọn lựa là một bộ mặt cá chết, chạy nhanh thì là một trận hoan hô.

Bất quá, nghĩ đến mùi vị roi da quất trên người đó, tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng mát lạnh, roi đó quất trên người tuy không thấy máu, nhưng vị trí bị quất qua sưng lên một đường máu thấy mà giật mình so với bất kì vết sẹo nào đều phải đáng sợ hơn, bởi vậy những khối đầu to sức lớn như bò này hiện tại vừa thấy được linh chủ đại nhân trên lưng liền lạnh giá.

Buổi sáng ngày thứ hai, Lâm Phong như thường lệ đem bọn cuồng chiến sĩ đó hung ác giày vò một trận, vừa về đến trong nhà, mong sao mong trăng mong cả đầu đều sớm bạc Khải Lực Tây cuối cùng đã dẫn theo Vinh Dự dong binh đoàn của hắn đến.

Ban đầu Lâm Phong là không muốn ra cửa, nhưng địch không nổi ánh mắt khẩn nài của Khải Lâm Na, cuối cùng không chịu nổi chỉ đành dẫn theo một đội lớn thủ hạ thân cận đến trước cửa lớn nhà mình nghênh tiếp Khải Lực Tây Khải Thụy Tư, cũng tính là cho vị đại cứu tử cùng tiểu cứu tử này đủ thể diện.

Vài tháng không gặp, hai huynh đệ này lại thay đổi không ít, thêm vài phần thận trọng, ít vài phần ngạo khí, đặc biệt là Khải Thụy Tư tên nông cạn này, tuy còn chút không làm cho người thích, nhưng đã không có cái ngông cuồng như thế của trước kia.

Rốt cuộc là huynh muội tình thâm, tuy trước đây đã phát sinh qua rất nhiều không thống khoái, nhưng hiện tại, tâm bệnh của Khải Lâm Na đã loại trừ, lại thêm mấy tháng không gặp, mới vừa thấy được người thân, tức thì kích động, cùng ca ca đệ đệ ôn chuyện cũ không hết.

Đội ba huynh muội ôn qua tình cảm sau khi li biệt, Lâm Phong cười ha hả tiến lên thăm hỏi: “Các người cuối cùng đã tới, ta mấy ngày này thực là mong sao mong trăng đợi các người, các người nếu không tới nữa ta thực phải chạy về để đi kiếm các người, a, phải rồi, giới thiệu trước cho các người mấy người!”

Khải Lực Tây có chút lúng túng, quả thực tìm không được lời xoay sở thích hợp, chỉ đành thản nhiên gật đầu.

Khải Thụy Tư tên khốn này đến là ngoan đi không ít, chỉ nói chuyện với thư tự nhiên thư không nghe thấy.

Lâm Phong cảm thấy bản thân thậm chí có chút đỏ mặt, nghĩ không minh bạch bản thân khi nào cũng học biết những lời khẩu bất ứng tâm này, đem mấy lão già cùng Đái Lệ Ti, còn có vợ chồng son Thụy Đức Lạp sau lưng giới thiệu một lượt, ánh mắt trước sau lại chăm chú nhìn Khải Lực Tây, quả nhiên, gã khốn này tuy cực lực bảo trì phong độ kị sĩ, nhưng Lâm Phong vẫn còn từ sâu thẳm trong ánh mắt hắn thấy được một chút run sợ.

Đặc biệt là khi Khải Lực Tây hướng về 12 vị chiến thần trong truyền thuyết, ánh mắt kinh hãi đó rất là khiến hắn mất ý.

Hắn muốn chính là loại hiệu quả này, đối với loại người thêm thường quyền thế này, hành động thuần túy là man trá, chỉ có thể dựa vào cường đại của bản thân mới có thể đem hắn áp chế vững chắc, Lâm Phong tuy không phải chính trị gia gì, nhưng sống cũng có vài chục năm, điểm đạo lý cơ bản nhất này hắn vẫn còn minh bạch.

41. Chương 41 Chân Thật Chi Nhân

Mấy lão già đều là nhân vật thành tinh, nào có thể nhìn không ra điểm quan hệ vi diệu đó giữa linh chủ đại nhân cùng vị đại cữu tử này của hắn, bất quá bọn họ ai ai đều là nhân vật mắt cao hơn đỉnh đầu, trừ Lâm Phong tên biến thái này, căn bản không để bất kì nhân vật nào trong mắt, như quả không phải ngại thể diện của linh chủ đại nhân, bọn họ căn bản thì không thể tự giáng thân phận chạy ra nghênh tiếp tiểu nhân vật thế này.

Khải Lực Tây không dám thất lễ, mỗi khi Lâm Phong giới thiệu một người, hắn liền lập tức tiến lên cung kính chấp lễ, tuy lấy thông minh của hắn không khó cảm nhận được mấy lão già này không đem hắn để trong mắt, nhưng ở trước mặt những cường giả chân chính này, hắn tên tiểu quý tộc lụn bại này căn bản không dám có chút tí ti bất mãn, bởi vì người bình thường cho dù muốn gặp mấy lão già hiệu xưng thánh cấp này một lần thậm chí so với lên trời còn khó hơn.

Đái Lệ Ti cũng không ngoại lệ, nàng ta thực là Nguyệt tinh linh nữ vương cao quý, suất cao dạng nào chưa thấy qua, nào có thể đem Khải Lực Tây tên tiểu bạch diện này bỏ trong mắt, chỉ bất quá ngại thể diện của linh chủ đại nhân cùng Khải Lâm Na, mới không cho Khải Lực Tây khó xử mà thôi.

Lâm Phong ở đại sảnh chuyên dùng đãi khách của hắn bày ra một tiệc rượu thịnh soạn vì vị đại cữu tử này tiếp phong tấy trần, mấy lão già cùng người trẻ tuổi hỗn tạp một nơi có chút không hợp nhau, chuẩn mắt trước tiên, vợ chồng son Thụy Đức Lạp cũng chạy đi tìm Pháp Lạp Đế lão đầu.

Bầu không khí có chút gượng gạo, Lâm Phong chỉ ngồi một hồi, cũng dẫn Đái Lệ Ti với tiểu Toa Lị Na bỏ trốn, để Khải Lâm Na đi chiêu đãi huynh đệ của nàng ta, không có biện pháp, loại quan hệ hiện tại này của hắn với Khải Lực Tây quả thật quá vi diệu.

Trái phải nhầm chán, Lâm Phong dẫn Đái Lệ Ti cùng tiểu Toa Lị Na đi ra tản bộ.

Tới Khố Khắc Sâm Đạt cũng có một đoạn thời gian, Lâm Phong còn chưa từng đi ra tản bộ.

Từ lúc Lâm Phong tịch biên mấy tiểu quý tộc không nghe lời, Khố Khắc Sâm Đạt liền bắt đầu oanh oanh liệt liệt chuyển dời công tác, khối lượng lớn thổ trừ dời đến Khố Khắc Sâm Đạt cùng nhân loại định cư, hàng loạt thổ phỉ bị đuổi đến ngoài trấn khai khẩn hoang địa, cũng có số lớn vô lại du thủ du thực không có chuyện gì làm bị tóm đến quảng trường đi làm khổ công.

Khố Khắc Sâm Đạt hiện tại thế nào cũng là một vùng phồn thịnh hướng tới cảnh phồn vinh, sung mãn sức sống cùng sinh cơ.

Ngay cả hai tên kim bài bảo tiêu gia gia phái cho hắn cũng bị phái đi giúp đỡ cho Lâm Trùng.

Hiện tại phụ trách vấn đề an toàn của hắn là 12 vị mỹ nữ lạnh tựa băng sơn, tuy hắn căn bản không yêu cầu bảo vệ gì, ngoài mặt vẫn còn đòi hỏi được mà!

Dẫn một nhóm lớn mỹ nữ lác lác trang sức trên đường, tỉ lệ ngoạn mục đầu hướng về thật sự cao đến 100%.

12 vị mỹ nữ chiến thần với Đái Lệ Ti đều là tuyệt sắc mỹ nữ, không muốn hấp dẫn con mắt người đều không được.

Tốt là từ sau khi hắn đền Khố Khắc Sâm Đạt gia nghiêm chỉnh đón trị an, không có vô lại du thủ du thực, tử đệ quý tộc không dám chêu chọc phụ nữ nhà lành, chuyện xấu khi nam bá nữ cũng không có, nơi đây cuối cùng có thể tính là một cõi yên vui, chỉ ít biểu hiện trên mặt cũng như thế.

Ở Khố Khắc Sâm Đạt, không có người liêu linh khiêu chiến quyền uy của linh chủ đại nhân Lâm Phong, hàng loạt đội bắt nô toàn bộ bị tóm đẩy ra đến giáo trường bắc trấn chém đầu thị chúng, những tiểu quý tộc tổn thất lợi ích nhận được không cam tịch mịch cũng đi theo gót.

Ở dưới bàn tay sắt của lĩnh chủ đại nhân, thực sự không có người lại liều lĩnh tạo ra chuyện mờ ám lén lút gì.

Đặc biệt những thường dân được lợi, thì không ai không phải đồng thanh xưng tán anh minh của lĩnh chủ đại nhân.

Bởi vì chuyển tới số lượng lớn thổ trú, tòa tiểu trấn hỗn cư này hiện tại càng phồn vinh lên, nhân khẩu so ra rõ ràng tăng thêm, nhất là Nguyệt tinh linh tóc bạc mắt xanh càng là có thể thấy khắp nơi.

Trước đây bởi vì có sự tồn tại của đội bắt nô, rất ít có tinh linh đơn lẻ ra ngoài đi lại, ngẫu nhiên cũng chỉ là tổ đội đi ra mua sắm một ít đồ công nghệ của thương nhân nhân loại, thế nhưng Nguyệt tinh linh nhất tộc hiện tại cũng là con dân của lĩnh chủ đại nhân, bọn tinh linh đối với thế giới bên ngoài sung mãn hiểu kì không sợ hãi nữa, tốp năm tốp ba từ trong Chiếu Trạch chạy ra, với thương nhân nhân loại làm sinh ý.

Khiến Lâm Phong khó hiểu, kì bào hấn “phát minh” ở Khố Khắc Sâm Đạt lại không tìm được thị trường, đả kích này đối với hấn mà nói tuy không lớn, nhưng cũng không nhỏ, cuối cùng tổng kết ra nguyên nhân là, kì bào loại phục trang kiểu mới này chỉ nhận hoan nghênh của những bọn danh viên quý phụ ngọc ở trong nhà nhàn rỗi không có chuyện làm.

Bởi vì đại lục đã có phục trang truyền thống, ma pháp sư cùng chiến sĩ khắp nơi từ trên ăn mặc mới có thể phân được rõ ràng, thành thử Khẩ Lâm Na tuy cũng yêu thích kì bào, nhưng phần lớn thời gian vẫn là mặc bào quần màu trắng, dùng để nói rõ thân phận ma pháp sư của nàng.

Chỉ có những bọn quý phụ xuất thân gia đình đại quý tộc, thật có chút nhàm chán cùng cực mới có thể mặc kì bào đi tham gia mấy tửu hội gì, thành thử kì bào trong quý tộc bậc cao đích xác rất có thị trường, nhưng ở Khố Khắc Sâm Đạt địa phương nghèo khổ này, căn bản thì không có một quý tộc cho giống một chút, muốn kiếm lời thực không phải sự việc dễ dàng.

Đề cập tới địa phương náo nhiệt nhất của Khố Khắc Sâm Đạt, tự nhiên không phải Phi Đông đại nhai.

Khứu giác của sát thủ phải nhạy bén, nhất là một sát thủ đỉnh nhọn, sở trường nhất về lựa chọn thời cơ ra tay.

Bỉ Đặc là một sát thủ đỉnh nhọn, cũng là một thích khách duy nhất của đại lục.

Đạo tặc cái chức nghiệp này tại 5000 năm trước cũng từng với chiến sĩ cùng ma pháp sư ngang ngửa xếp vào chức nghiệp chủ yếu.

Đến hiện tại, đạo tặc đã lưu lạc làm chức nghiệp phụ trợ cấp 3, hơn nữa bởi vì tính đặc thù của cái chức nghiệp này, rất nhiều người vừa đề cập tới đạo tặc liền có thể rất tự nhiên giơ lên ngón giữa.

Đại biểu thánh cấp của đạo tặc chính là thích khách, hiện tại đại lục nghe nói chỉ có một thích khách, nhưng lại không có người biết thánh cấp mà chức nghiệp đạo tặc vẹn vẹn bảo tồn này là thần thánh phương nào.

Mà Bỉ Đặc vừa đứng chính là vị nguyên lão thánh cấp duy nhất cái chức nghiệp đạo tặc vẹn vẹn bảo tồn.

Mục đích Bỉ Đặc đến Khố Khắc Sâm Đạt chỉ có một, đấy chính là thích sát lĩnh chủ đại nhân của Khố Khắc Sâm Đạt, gia chủ tương lai của Lâm gia hoàng kim quý tộc duy nhất của đại lục.

Thần Vũ là đại lục đệ nhất cường quốc, Tạp Đặc làm hoàng đế của Thần Vũ đế quốc, đương nhiên không thể liên chịu để yên như thế.

Sau khi nhận được lời nhắn của Nguyệt Nha tổ chức bí mật của Lâm gia, Tạp Đặc phần nộ phi thường, hấn thực là hoàng đế của Thần Vũ đế quốc đại lục đệ nhất cường quốc a, thế nào có thể chịu người uy hiếp.

Nhưng đối với uy hiếp của Nguyệt Nha của Lâm gia, hấn cũng không thể không cố kị một chút, bởi vì gia gia của hấn chính là chết dưới ám sát của Nguyệt Nha.

Bất quá, không thể tới mình, hấn tới ám còn không được sao?

Lần trước một vị long kỵ sĩ cùng ba vị kiếm thần, lại thêm một vong linh pháp sư cấp cao một đi không về, Tạp Đặc đã biết đối phương tuyệt đối không phải dễ trên.

Bởi vậy lần này hẳn ra Bỉ Đặc thánh cấp chức nghiệp đạo tặc vẹn vẹn bảo tồn của đại lực đến thích sát tên tiểu tử lông thậm chí còn chưa mọc hết đó.

Đối với Bỉ Đặc, hẳn vẫn còn rất có lòng tin, nói cho cùng thích khách thực lực tuy không bằng kiếm thánh, nhưng thích khách sở trường thuận tiện là tập kích cùng ám sát, như quả dưới tình huống không có phòng bị, một thích khách tuyệt đối có thể ung dung ám sát một kiếm thánh.

Bởi vậy Tập Đặc với Bỉ Đặc có được lòng tin cực lớn, mỗi người đều có lúc chớp mắt, hẳn không tin tên tiểu tử lông thậm chí còn chưa mọc hết đó cả khi đi ngủ đều có nhân thủ ở bên giường.

Bỉ Đặc khi Lâm Phong ra cửa liền luôn luôn ẩn giấu thân hình theo phía sau, chọn lựa thời cơ có lợi nhất ra tay.

Hiện tại cơ hội cuối cùng đã tới, tiểu tử đó mang theo một chuyến lớn mã nữ, diễm phúc có thể thực sự không cạn, bất quá, tử kì của hẳn cũng nhanh đến, chính ngay Lâm Phong dẫn đầu từ một tiệm vũ khí đi ra, Bỉ Đặc ra tay.

Phải, Bỉ Đặc ra tay!

Thế nhưng hẳn sơ suất một vấn đề, chính là 12 bằng sơn mã nhân sau lưng Lâm Phong.

Lâm Phong sở dĩ có thể vừa nhìn nhận ra Đại Lực Chiến Thần, là bởi vì Đại Lực Chiến Thần có một tiêu chí rất rõ ràng, đây chính là kim sắc long thương dài 3m trong tay bọn họ, trừ thể ra Đại Lực Chiến Thần tuy có rất nhiều loại đặc tính chủ bút, nhưng đều tịnh không rõ ràng lắm, hôm nay sau trên vạn năm, dù cho một Đại Lực Chiến Thần đứng trước mặt bạn, lại không ra sức quan sát, cũng tuyệt đối nhận không ra.

Không may, Lâm Phong khi ra cửa vì tránh bị người nhận ra, để Khải Lâm Na thu lấy kim sắc long thương tượng trưng thân phận của 12 người bọn họ, bởi vậy, Bỉ Đặc căn bản không biết 12 vị mã nữ đó lại có thể là Đại Lực Chiến Thần trong truyền văn.

Như quả nói hẳn biết, hẳn nguyện đi tìm khối đầu hủ đánh chết, cũng không nguyện tới thích sát Lâm Phong.

Lâm Phong là người gì, sớm sau khi vừa mới ra khỏi cửa đã biết có người ẩn nấp theo phía sau.

Ở kiếp trước trong truy sát trải qua mấy chục năm, loại ám sát không có dinh dưỡng này sao có thể vào được pháp nhãn của hẳn.

Bất quá, căn bản không cần hẳn ra tay, Đại Lực Chiến Thần còn có một dị năng, Lâm Phong từ chỗ Ngải Lâm Uy Na được biết, bọn họ đều có chân thật chi nhãn với Long tộc không phân cao thấp, có thể nhìn xuyên tất cả ẩn thân pháp thuật.

Lúc này, tên khốn không thấy được người đó mới lộ ra chút điểm sát ý, một tiếng kêu yêu kiều, hai bóng nhân ảnh đã từ sau lưng hẳn bổ nhào ra, sau khi một tiếng rên khó chịu qua, một hán tử gầy nhỏ nhìn không rõ tuổi tác lộ rõ thân hình, ngã nằm trên đất.

Bỉ Đặc mắt hồn mất vía, hẳn quả thực không minh bạch vì sao có thể có người có khả năng nhìn xuyên ẩn thân thuật của bản thân.

Hẳn đã nghe ngóng rõ ràng, thủ hạ cự long của lĩnh chủ đại nhân Khố Khắc Sâm Đạt vừa hay không có mặt, vì sao còn có thể có người có khả năng phá đi ẩn thân thuật của hẳn?

Làm một thánh cấp, tuy thực lực thích khách là yếu nhất trong tất cả thánh cấp, nhưng cũng không phải không kham nổi một kích như vậy, nhưng chính là khi hẳn đem toàn bộ tâm thần đều khóa trên người Lâm Phong, lại gặp trọng thương trí mệnh.

Hai Đại Lực Chiến Thần liên thủ, kiếm thánh chính diện giao thủ cũng là hữu tử vô sanh, càng đừng nói thích khách.

Bỉ Đặc thổ ra ngụm máu lớn, cả mặt run sợ nhìn tới hai mã nữ trên mặt lạnh lẽo có thể cạo xuống một tầng sương lạnh đứng trước người hẳn, hẳn phát hiện bản thân đã không cách nào động đậy, trời! Hai nữ nhân này rốt cuộc là người gì?

Lâm Phong không nhanh không chậm đi đến bên người sát thủ này, quan sát tỉ mỉ một hồi, tên khốn này gương mặt cũng không tính xấu, khuôn mặt thần sắc tinh minh, chỉ là thân người có chút thấp bé.

Lâm Phong mỉm cười nói: “Ta dường như không có địch nhân có lai lịch gì, người đã có can đảm tới thích sát ta, như vậy chủ tử của người phải là Tập Đặc cái tên hôn quân đó, ta không đoán sai chứ?”

Bỉ Đặc lại thổ ra một ngụm máu, nhắm mắt lại, sát thủ cũng là có đạo đức nghề nghiệp, một khi thích sát thất bại, có thể đổi diện loại dạng mệnh vận gì Bỉ Đặc rõ ràng phi thường, hẳn tuy quý trọng sinh mệnh, nhưng cũng không thể đem bán khách bán, đây là vấn đề nguyên tắc.

“Đừng ra vẻ tàn khốc với ta, xương đầu của người không cứng hơn quyền đầu của ta!” Lâm Phong nhắc nhở.

Đái Lệ Ti chạy qua, vẻ mặt hiếu kì quan sát sát thủ nằm trên đất, hỏi: “Tên khốn này muốn giết chàng sao? Muội thế nào không có phát hiện hử chứ?”

Lâm Phong ra sức lật mắt nhìn nàng ta, nói: “Nếu phải đợi nàng phát hiện, đoán chừng ta nhắm nhìn không được mặt trời buổi sáng ngày mai!”

Đái Lệ Ti đặc biệt không có thể diện, giận dữ nói: “Người này của chàng thật sự xấu, chẳng lẽ chàng nhắm không thể nhường người ta một lần sao?”

Toa Lị Na chạy qua vẻ mặt cừu hận trừng mắt nhìn sát thủ nằm trên đất, hận không thể bỏ tới cắn hai cái.

Tiểu ny tử thỏa mãn ăn no ấm lạnh của nhân gian, đối với người thân có quyến luyến không cách nào cắt bỏ, đối với địch nhân cũng có cừu hận không cách nào phai mờ, ở trong cái đầu bé tí của nàng ta, công tử chính là người thân của nàng ta, người cả gan thương hại thân nhân của nàng ta, chính là địch nhân của nàng ta.

“Đừng vội vàng đi âm tào địa phủ, ta còn có lời phải hỏi người đấy!” Lâm Phong điểm ra một chỉ, ngăn cản hành vi tự sát của tên khốn không biết xấu tốt này, để mấy thân vệ tuần tra mới qua tới mang hân trở về trong phủ.

“Xem ra Tập Đặc tên hôn quân này còn thực sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Lâm Phong trong lòng cười lạnh một tiếng, thực lực của tên khốn này không kém, có thể ẩn thân tới thiểu cũng là sát thủ cấp bậc ám ảnh, cả đại lục sát thủ cấp bậc ám ảnh thì vài tên như thế, trừ Tập Đặc tên hôn quân đó, còn có ai có thể phái sát thủ tới thích sát hân.

Huống hồ trừ Tập Đặc tên hôn quân đó, hẳn dường như tịnh không có đặc tội qua nhân vật có lai lịch lớn như thế.

42. Chương 42 Thánh Giai Thích Khách

Khải Lâm Na thu xếp Khải Lực Tây với Khải Thụy Tư nghỉ ngơi, sau đó liền đi tìm Lâm Phong, kết quả tìm khắp trên phủ cũng không thấy bóng dáng Lâm Phong, hỏi qua thân vệ trong phủ, mới biết lĩnh chủ đại nhân mang theo một nhóm lớn mỹ nữ lên phố.

Đang chuẩn bị về hậu viện, lại thấy Lâm Phong trái ôm phải ấp, hi hi ha ha trở về, thấy 12 vị mỹ nữ chiến thần bề ngoài không biểu lộ tình cảm theo phía sau Lâm Phong, Khải Lâm Na cũng không gấp hỏi chuyện chính đáng, một mặt kéo tiểu Toa Lị Na hỏi lên phố chơi có vui thích không, một mặt đi về hậu viện.

Toa Lị Na đương nhiên chơi vui vẻ rồi! Lâm Phong thực là thương yêu nàng ta nhất, muốn không vui vẻ cũng không được.

Về đến hậu viện, Khải Lâm Na mới hỏi: “Chàng tính làm sao an bài đại ca thiếp bọn họ, Vinh Dự dung binh đoàn cũng có 5000 người, không bằng thì để thiếp thay bọn họ thảo luận danh phận với chàng nha?”

Lâm Phong vỗ vỗ gương mặt nhỏ của Toa Lị Na, ra hiệu nàng ta với Đái Lệ Ti ra ngoài chơi, đợi hai người đi ra, mới đáp: “Là Khải Lực Tây muốn danh phận sao?”

Khải Lâm Na cười, vuốt xuống mái tóc dài bên tai, đáp: “Cái gì đều không giấu qua chàng, thậm chí hiện tại, chẳng lẽ chàng còn không tin qua thiếp sao? Con người đại ca thiếp chàng cũng không phải không biết, thiếp cũng không muốn giấu chàng, nói thế nào huynh ấy cũng là đại ca thiếp, chàng nên cho huynh ấy một danh phận, cũng tốt để huynh ấy an tâm!”

“Không phải ta không tin qua nàng!” Lâm Phong ra hiệu Khải Lâm Na ngồi đến bên cạnh hắn, sau đó dựa trên bộ ngực mềm mại của nàng, nói: “Nàng là thê tử tương lai của ta, ta làm sao có thể không tin tưởng nàng chứ! Chỉ là đại ca nàng con người đó dã tâm quá lớn, một lòng muốn phục quốc làm hoàng đế, ta được là không sợ hắn có thể bay khỏi lòng bàn tay của ta, nhưng ta sợ như quả nói hắn vạn nhất không an phận nàng có thể rất khó làm người!”

Khải Lâm Na trầm mặc một lúc, thở dài nói: “Chàng có thể vì thiếp nghĩ như thế thiếp đã rất mãn nguyện, nói thế nào huynh ấy cũng là đại ca của thiếp, chàng nên cho huynh ấy một danh phận thôi, thiếp có thể thay huynh ấy làm cũng chỉ có chút này, sau này việc của huynh ấy không muốn hỏi qua nữa!”

Lâm Phong sáng khoái nói: “Như nàng thậm chí nói như vậy, vậy ta không có gì để bàn, bất quá ta hiện tại cũng là một tư lệnh lẻ loi, lão gia tử đem ta điều đến vùng đất khô cằn này là ý tứ gì nàng phải có thể nghĩ được, bởi vậy, chuyện danh phận hiện tại nói tới quá sớm, đợi ta ngày sau chấp chương binh quyền hãy bàn lại!”

Khải Lâm Na vui sướng nói: “Đa tạ chàng, kì thập thiếp biết đại ca thiếp không có gì có thể so với chàng, chàng cũng một chút đều không sợ huynh ấy có thể làm ra chuyện gì, bất quá chàng có thể đáp ứng yêu cầu vô lễ này của thiếp, thiếp vẫn là rất cao hứng!”

Cho dù da mặt Lâm Phong dày như tường thành, nghe phát rầm ngựa này của nữ nhân cũng bất giác có chút đỏ mặt, hì hì cười khan một tiếng, lật người đem đầu vùi trong bộ ngực của Khải Lâm Na không an phận vùng lên.

Khải Lâm Na tức thì ngọc diện đỏ rực, lại không có phản kháng, mà là ôm chặt lấy đầu Lâm Phong.

Làm âm ỉ một trận, Lâm Phong mới từ trên giường lật lên, nói: “Suýt nữa quên đi chuyện chính, tên hôn quân Tạp Đặc đó lại phái người tới thích sát ta, tên khốn này thực lực không kém, nhất là sở trường ẩn thân, ta có lẽ dốc sức khảo tra hắn một lần!”

Khải Lâm Na vội vàng đứng dậy nói: “Chàng có chuyện thiếp không nên quấy nhiễu, thiếp đi thương lượng một chút việc với An Đức Liệt!” Sau khi chỉnh đốn y phục liền đi ra khỏi cửa, nàng thực không muốn lại thấy tình cảnh Lâm Phong chinh người.

Lâm Phong cũng chỉnh trang y phục, nhân nhả đi tới thư phòng, lệnh người đem sát thủ đó mang tới.

Bỉ Đặc hiện tại thật là sống không bằng chết, ngay cả muốn chết cũng không khả năng.

Hắn bị kéo như chó chết tới, trái tim 7 lên 8 xuống ngầy không ngừng.

Hắn thực là không sợ chết, nhưng hắn sợ sống không bằng chết.

Lâm Phong vẫy tay để thân vệ lui xuống, tư thái ưu nhân uống nước ép la lị, rất có hứng thú quan sát tên khốn dám tới giết hắn này, nhân thần đó cực giống thần tình khi mèo vờn chuột.

Tuy hắn kim thân đại thành, đã không cần tới ngũ cấp tạp lương nữa, nhưng những đặc sản đó của Tinh Linh chi Đô vẫn khiến hắn có ham muốn ăn uống mạnh mẽ, loại nước ép la lị này là làm từ một loại trái la lị của Tinh Linh chi Đô, mùi vị với nước chanh của thế kỉ 21 có vài phần gần giống, hơn nữa thêm một phần mát lạnh kéo dài, rất nhận được hoan nghênh của bọn quý tộc nhân loại.

Bất quá đặc sản của tinh linh nhất tộc cũng chỉ có hắn Nguyệt tinh linh phò mã này mới có tư cách đem kiểm lấy kim tệ, chỉ là sản lượng quá ít, bằng không hắn đâu còn có thể vì 1000 vạn kim tệ chỉnh kiến thành trì phát sầu.

“Thế giới này có rất nhiều thứ đáng chúng ta lưu luyến, ta đoán ngươi cũng không muốn nhanh như thế liền tới Mông Ni Tạp đại thần!” Lâm Phong nói: “Sáng khoái chút, trả lời ta vài vấn đề, ta có thể tha một mạng chó của ngươi, ngàn vạn đừng khiêu chiến nhân nãi của ta, ta không thể để ngươi liền chết dễ dàng như thế!”

Mông Ni Táp là âm thần của thế giới này, tương đương với Diêm Vương trên địa cầu.

Bỉ Đặc nói: “Thì để ta kiến thức một lần người có thủ đoạn gì nào!” Không để ý tới uy hiếp của Lâm Phong, nhắm mắt lại.

Lâm Phong thu đi vẻ tươi cười, cười lạnh nói: “Thực sự là không thấy quan tài không đổ lệ!” Dụng thủ nhất chỉ, một đạo lam sắc hỏa diễm nhỏ hẹp kích xạ ra, sau đó trên người Bỉ Đặc kéo tràn ra, đây là đạo gia tam vị chân hỏa, không phá nhục thân, chuyên đốt linh hồn.

Tiếng kêu thảm xé rách trời xanh từ trong thư phòng vang lên, Bỉ Đặc chỉ cảm thấy một đoàn hỏa diễm từ trong tim tỏa ra, tựa hồ muốn đem linh hồn hắn thiêu hủy, loại thống khổ đó quả thật không phải con người có thể chịu đựng được, muốn ngất đi thậm chí không có khả năng, còn không đến một tiếng ngăn ngui, liền đem toàn bộ ý chí của hắn phá vỡ.

Lâm Phong thu lại chân hỏa, nói: “Sớm gạt đầu thì không sao, nào còn cần chịu nhiều đau khổ như vậy, nói, danh tự, lai lịch, đem thứ ta muốn biết đều nói ra!”

Bỉ Đặc giống như cơn bão không ngừng thổi hỗn hển, qua một hồi lâu, mới giao ra tất cả.

Sự thật Lâm Phong sớm đã đoán được 8 9 phần, chỉ bất quá là từ trong miệng Bỉ Đặc chứng thật một lần nữa thôi, sau khi nghe xong, không kìm được cười lạnh một tiếng: “Tạp Đặc thứ củi bỏ đi này, chung quy có một ngày lão tử tự mình đưa hắn lên đường!” Không đếm xỉa tới ánh mắt kinh hãi của Bỉ Đặc, quan sát hắn vài cái, mới tầm tắc nói: “Không ngờ người chính là thích khách vền vền còn lại của đại lục, không tệ, không tệ!”

Bỉ Đặc mặt như tro tàn, run rẩy hỏi: “Ngài muốn làm gì?”

Tam vị chân hỏa thiêu đốt linh hồn không phải con người có thể chịu đựng được, cho dù là người có lực ý chí kiên cường nữa cũng không được.

Thống khổ vượt qua phạm vi tiếp nhận của thân thể mới rồi còn rành rành trong mắt, Bỉ Đặc từ đáy lòng dâng lên một chút sợ hãi.

Lâm Phong nói: “Không cần hoảng sợ như thế, ta nếu muốn giết người thì không thể lưu người đến hiện tại, người còn có chút năng lực, liền giết người thế này quả thật có chút đáng tiếc!” Dụng thủ nhất chỉ, một đạo phù chú kim sắc từ trán Bỉ Đặc bắn tới, hỏi: “Người có thể nguyện ý vì ta làm việc không?”

“Có thể vì ngài dốc sức là vinh hạnh của kẻ này!” Bỉ Đặc trong lòng run lên, hỏi: “Ngài ... ngài làm gì với kẻ này thế?” Tuy hắn phát hiện bản thân đã khôi phục sức lực, hắn thực là lại một chút cũng không dám loạn động.

Lâm Phong cười đáp: “Ta hạ tinh thần lạc ấn cho người, cho dù người ở ngoài ngàn dặm, chỉ cần tâm niệm ta vừa động, người liền có thể chết cả một chút mảnh vụn cũng không còn, bởi vậy người tốt nhất đem những ý niệm bất trí của người xóa đi, không nên lại khiêu chiến nhãn nại của ta!”

Bỉ Đặc sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi cỡ hạt đậu lăn xuống.

Lâm Phong tiếp tục đả kích tâm linh mỏng manh của hắn, “Bản thân ta rất dễ nói chuyện, chỉ cần người ngoan ngoãn làm việc cho ta, ta tuyệt đối không thể bạc đãi người, cho Tạp Đặc tên hôn quân đó làm chó có tiền đồ gì chứ, chỉ cần ta vừa ý, lật bàn tay ta liền có thể đưa hắn đi gặp Mông Ni Táp đại thần!”

Bỉ Đặc vô ý thức gạt đầu liên tiếp, người có thể có được 12 vị Đại Lục Chiến Thần đi theo, có tư cách buông ra cuồng ngôn như thế.

Sớm sau khi bị bắt giữ, hắn liền đã minh bạch bản thân lần này ngã không oan, có thể nhìn xuyên ản thân chỉ thuật của hắn ngoại trừ chân thật chỉ nhãn của cự long, thì chỉ có Đại Lục Chiến Thần trong truyền văn, làm thánh cấp duy nhất của chức nghiệp đạo tặc, kiến thức của hắn tự nhiên không cần nói, như quả nói nghĩ không minh bạch nữa, cái hàm tước thánh cấp này của hắn thì đáng phải hoài nghi.

Tuy không nghĩ minh bạch tên nhóc con rầm thú trước phải ác ma chuyển thế hay không, nhưng hắn hiện tại đã không dám nghĩ nữa.

Lâm Phong nói: “Rất tốt, bắt đầu từ hiện tại, người ở khắp nơi toàn quốc bí mật thu dưỡng một nhóm cò nhĩ cho ta, sau đó tìm một vùng địa phương bí ẩn bồi dưỡng một nhóm nhân tài tinh anh, phải có thể đảm nhiệm ám sát cùng thu thập tình báo vân vân các loại nhiệm vụ, có vấn đề hay không?”

Bỉ Đặc nhận lệnh gật gù đầu, bồi dưỡng sát thủ đối với hắn mà nói đích xác không phải chuyện khó gì, bởi vì hắn chính là nhân vật cấp tổ tông của cái chức nghiệp này, sở trường chính là ẩn tàng thân phận.

Lâm Phong cười nói: “Rất tốt, đây là Huyền Cương Đẩu Khí của Lâm gia, người cầm đi!” Giương tay đem một tập sách nhỏ ném qua.

Bỉ Đặc vươn tay tiếp lấy, chỉ nhìn qua một cái liền cất vào, từ sâu trong nhãn thần hắn, Lâm Phong thấy được một chút thích thú, đối với một võ giả mà nói, đấu khí gia truyền của Lâm gia đích xác có lực dụ hoặc không thể kháng cự, người khác không biết phân lượng của Lâm gia, nhưng làm một thánh cấp, Bỉ Đặc có thể biết rõ lão già đó của Lâm gia tuyệt đối là một kiếm thánh ẩn tàng.

Lâm Phong lại lấy ra một thanh kiếm rộng hai ngón tay, dài ba xích ném qua, “Thanh kiếm này người cầm lấy dùng, ta nhấn mạnh một lần nữa, chú ý che giấu, tuyệt đối không thể để bất kì người nào phát hiện manh mối, nếu không ...” Hai mắt hàn quang bạo xạ, lạnh giọng nói: “Ta có thể tự thân đưa người đi gặp Mông Ni Tập đại thần!”

Bỉ Đặc cả người run rẩy, cung kính đáp: “Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định không thể để người thất vọng!”

Lâm Phong vẫy vẫy tay nói: “Xuống đi, ghi nhớ đừng để người trong phủ phát hiện hành tung!”

Bỉ Đặc cung kính đáp một tiếng, vô thanh vô tức lùi xuống.

Lâm Phong trên mặt lộ ra một chút vẻ tươi cười thỏa mãn, hắn cũng không biết bản thân vì sao có thể quyết định này, hắn chỉ biết muốn đem tất cả đều nắm chặt trong tay bản thân, thì nhất định phải có một chi vũ khí bí mật nắm trong tay, trước đây vừa đến Khố Khắc Sâm Đạt, hắn liền có dự định này, chỉ là luôn luôn không có tìm được nhân tài thích hợp, xuất hiện của Bỉ Đặc cuối cùng để hắn hoàn thành được tâm sự.

Hài lòng thỏa dạ ngâm điệu hát dân gian ra cửa, khi đang chuẩn bị đi tìm Khải Lâm Na, một thân binh chạy qua hành lễ bẩm: “Công tử, đề đô có tin hàm khẩn cấp truyền lại, sứ giả nguyên soái đang ở ngoài cửa cầu kiến!”

“Lão phụ thân phái người tới?” Lâm Phong sững người, nói: “Dẫn lại gặp ta!”

Thân vệ đáp một tiếng lui xuống, không lâu sau, dẫn một tướng lĩnh trẻ 20 tuổi tới, tướng lĩnh này hướng về Lâm Phong hành một lễ, nói: “Mặt tướng Mông Huyền, khấu kiến tam công tử!”

Lâm Phong nói: “Bất tất đa lễ, phụ thân phái người lại có chuyện gì?”

Mông Huyền đáp: “Bẩm tam công tử, mặt tướng là phụng mệnh nguyên soái cùng đi với Lăng Nguyệt đế quốc tam hoàng tử tới, tam hoàng tử điện hạ đang ở ngoài cửa chờ đợi, tam công tử có thể mời tam hoàng tử điện tử vào trước rồi tiến hành tường đàm lại được không?”

“Lăng Nguyệt đế quốc?” Lâm Phong càng thêm nghi hoặc, hướng về thân vệ bên cạnh vung tay, phân phó: “Đi thỉnh khách nhân đến đại sảnh!”

Thân vệ nhận mệnh đi.

Lâm Phong lúc này mới hướng về Mông Huyền hỏi: “Lăng Nguyệt đế quốc cùng Lâm gia chúng ta không có quan hệ, lần này đến lãnh địa của ta làm gì?”

Mông Huyền đáp: “Mặt tướng cũng là không biết, tam công tử có thể hỏi thăm trước mặt tam hoàng tử điện hạ!”

Lâm Phong trong lòng đánh dấu chấm hỏi rất lớn, thấy Mông Huyền anh khí tràn trề, tới đại sảnh đãi khách.

43. Chương 43 Hoàng Tử Điện Hạ

Khi Lâm Phong đến tiền sảnh, Khải Lâm Na chính đang chiêu đãi khách nhân.

Ngồi ở khách tịch thủ vị (ghế đầu bên khách) là một vị thanh niên quý tộc 20 tuổi, chính đang với Khải Lâm Na tán gẫu một vài cái gì đó.

Kim tử bất luận để ở đâu đều có thể phát sáng, dùng cái ví dụ này hình dung vị nam tử quý tộc này lại cực kỳ thích đáng, một đầu tóc dài vàng kim phát phơ hấp dẫn con mắt của Lâm Phong, gương mặt tuần mi đao vọt búa đục khiến Lâm Phong cũng không nhịn được sinh ra một ít đồ kị, trên khuôn mặt tuần mi vĩnh viễn điêu khắc vẻ tươi cười cách thức quý tộc ưu nhã.

Tỏa tử hoàng kim chiến giáp làm nổi lên thân người rắn rỏi hoàn mỹ của hắn, khí chất quý tộc thượng vị khái quát đầy đủ, lồng ngực khoét một đồ án kị sĩ bạch ngân tinh mỹ, trong tay kị sĩ cầm một trường kiếm phát tán quang huy thánh khiết, tượng trưng thân phận tôn quý của hắn — giáo hội thần điện kị sĩ.

Trên mảnh giáp của cửa tay áo một đóa uất kim hương tử sắc đại biểu thân phận hoàng thất tôn quý của hắn — Tam hoàng tử điện hạ Hải Phi Tư của Lãng Nguyệt đế quốc.

Tựa hồ hoàn mỹ của tạo vật chủ đều tập trung ở trên người của một mình hắn, như quả Lâm Phong là một nữ nhân, cũng không có chút nghi vấn có thể điên cuồng yêu nam tử thanh niên này, may mắn Khải Lâm Na tịnh không bị vị tam hoàng tử điện hạ này mê đảo, khiến trong lòng Lâm Phong thăng bằng sơ sơ một chút.

Lâm Phong đi vào đại sảnh, Khải Lâm Na tới nghênh đón, hướng tới vị quý tộc trẻ đó ra hiệu, mỉm cười nói: “Lĩnh chủ đại nhân, vị đây chính là Lãng Nguyệt đế quốc tam hoàng tử điện hạ Hải Phi Tư các hạ.” Quay người lại giới thiệu Lâm Phong, “Vị đây chính là Khố Khắc Sâm Đạt lĩnh chủ đại nhân Lâm Phong của chúng tôi!”

Hải Phi Tư là một vị quý tộc thượng vị rất có phong độ thân sĩ, tư thái ưu nhã hành một lễ nghi tiêu chuẩn quý tộc, hơi hơi mỉm cười, nói: “Lâm Phong lĩnh chủ đại nhân tôn quý, rất vui mừng có thể biết ngài!”

“Không cần khách khí!” Lâm Phong hồi một lễ, mời vị hoàng tử điện hạ này lần nữa ngồi xuống, nhân khi bọn thị nữ dâng lên nước ép ngọt ngào của Nguyệt tinh linh cho khách nhân, quan sát xung quanh vài cái, không khỏi thầm đồ kị, vị tam công tử này lại có thể lại là một vị suất ca siêu cấp so với Khải Lực Tây không vô lễ, thế nào có thể không khiến hắn thân là nam nhân giống nhau cực kỳ đồ kị.

Không chỉ như thế, trong tùy tùng vị tam công tử này mang theo lại có thể có hai thánh kị sĩ, một vị sách pháp sư, hai vị kiểm thần cùng bảy vị pháp sư cấp cao, Lâm Phong tuy không có chân thật chi nhãn của Long tộc, nhưng cũng có thể vừa thấy liền nhìn rõ thực lực mạnh yếu của đám người này.

Thế trận lớn thế này càng thực sự khiến hắn có chút mơ hồ, làm không rõ tên khốn này chạy đến lãnh địa của mình làm gì, quét mắt nhìn hai thanh niên nam tử một xấu một đẹp, Lâm Phong không ngừng kinh nghi, lại có thể là băng sương cự hạc cùng một hỏa phượng hoàng, xem, huyết dịch chảy trong huyết quản của Lâm gia tử đệ một nửa chính là huyết dịch cao quý của bất tử diêu, bất thành linh thấy được một hỏa phượng hoàng, Lâm Phong càng thực sự có chút hiểu kị.

Bởi vì quan niệm vào trước là chủ, Long tộc cùng Thiên Hạc gia tộc đều là thịnh sản sừ nam, hỏa phượng hoàng này lại cực kỳ anh tuấn, lập tức phủ định suy đoán trước kia của hắn, xem ra tứ đại hoàng kim gia tộc cũng không hoàn toàn là sừ nam thôi, chỉ ít suất ca hỏa phượng hoàng này thì là một điểm cũng không thua kém tam hoàng tử điện hạ với Khải Lực Tây.

Chính khi đang quan sát hỏa phượng hoàng đó, suất diêu này lại hướng về hắn nhấp nháy mắt, Lâm Phong sững sờ, cười ha hả hướng về hắn dựng ngón giữa xuống, làm suất diêu này về mặt ngữ ngữ, không biết là ý tứ gì.

Lâm Phong gần như cười lật bụng, đợi sau khi thị nữ dâng lên nước ép, lúc này mới hướng về Hải Phi Tư vào thẳng vấn đề hỏi: “Không biết tam hoàng tử điện hạ tới Khố Khắc Sâm Đạt có chuyện gì, như quả nói thuận tiện xin thỉnh càn nên nói thẳng!”

Hải Phi Tư hơi hơi mỉm cười, đáp: “Lĩnh chủ đại nhân tôn quý, là thế này, Lăng Nguyệt đế quốc cùng Lạc Nhật đế quốc mấy đời giao hảo, giúp đỡ lẫn nhau, ta lần này đi sứ quý quốc một là đại biểu phụ hoàng với quý quốc lại nối tiếp truyền thống hữu nghị lưỡng quốc, hai là còn phải tới Hồng Thập Tự Sâm Lâm xử lý chút việc, thành thử thuận đường tới bái phỏng lĩnh chủ đại nhân một lần.”

“Mẹ, quý tộc đúng là quý tộc, nói lời lên đều cả miệng mùi vị quý tộc, Lạc Nguyệt đế quốc chúng ta cùng Lăng Nguyệt đế quốc lại có truyền thống hữu nghị rắm thúi!” Lâm Phong trong lòng thầm chỉ trích, đồng thời lại thầm chửi tên khốn này nói quá nhiều, nói một đồng lớn lời thừa, còn không nói rõ hần tới tìm ta làm gì.

“Hữu nghị của ngài đủ cảm động bốn biển!” Lâm Phong cũng học làm câu ngữ điệu xa lạ, nói: “Thỉnh các vị trước thưởng thức một lần nước ép ngọt ngào từ Tinh Linh chi Đô, sau khi xong chúng ta lại nói hữu nghị!”

Hải Phi Tư kinh ngạc hỏi: “Nguyệt tinh linh nhất tộc trước giờ không cùng nhân loại qua lại, chẳng lẽ lĩnh chủ đại nhân đã lấy được hữu nghị của Nguyệt tinh linh nhất tộc?”

Lâm Phong hơi hơi mỉm cười, đáp: “Không giấu các vị, kì thật ta cũng là ngoại tịch tinh linh, phò mã hiện nhiệm của Nguyệt tinh linh!”

Hải Phi Tư lộ ra biểu tình bưng tỉnh, lại quan sát Lâm Phong vài lượt, không khỏi nghi ngờ trong lòng, lòng còn chưa mọc đủ nữa, liền đem Nguyệt tinh linh nữ vương tán đến tay, còn cướp nữ nhân của Tập Đặc đồ bỏ đi đó, tiểu tử này còn thực sự không kém.

Thưởng thức một ngụm nước màu xanh trong chén tuyết trúc, Hải Phi Tư lộ ra một biểu tình hưởng thụ, nửa buổi mới động dung nói: “Là nước ép la lệ thượng đẳng nhất của Tinh Linh chi Đô, 5 năm trước ta từng ở Thần Vũ đế quốc có may mắn hưởng dụng qua loại nước quý này, lĩnh chủ đại nhân khoản đãi thịnh tình như thế, Hải Phi Tư nhận đến thẹn!”

Mấy người khác cũng là biểu tình hưởng thụ, bọn họ còn chưa có thưởng thức qua đặc sản của Nguyệt tinh linh vậy.

Lâm Phong thầm cười, loại nước ép này đối với quý tộc nhân loại mà nói đương nhiên là có vật hiếm thấy có tiền cũng mua không được, thế nhưng ở Tinh Linh chi Đô lại nhiều đúng là dùng thùng đến đựng, nếu vị tam hoàng tử điện hạ này biết hạ nhân trong phủ hần đều uống nước ép tinh mỹ của Tinh Linh chi Đô, không biết có thể thổ huyết hay không.

Tán dóc vài câu nói hình thức kiểu quý tộc, Hải Phi Tư giới thiệu mấy vị tùy tùng của hần, Lâm Phong chỉ nhớ hỏa phượng hoàng đó tên gọi là Cận Bố, bằng sương cự hạc tên gọi là Khắc Duy Tư, kẻ khác một người đều không nhớ.

Lâm Phong rất có hứng thú theo dõi hỏa phượng hoàng Cận Bố, nháy nháy mắt nói: “Cận Bố suất ca tôn quý, huynh là một bất tử điều hỏa phượng hoàng sao?”

Mấy người khác giật mình, Hải Phi Tư càng đậm, đánh chết hần cũng nghĩ không mình bạch Lâm Phong là thế nào biết Cận Bố là hỏa phượng hoàng.

Cận Bố lại cười hi hi đáp: “Không cần kì quái, trong huyết quản của Lâm gia bọn họ chảy huyết dịch Chu Tước gia tộc chúng ta, cũng tính là một vị ngoại tịch hỏa phượng hoàng, Lâm tiểu tử có thể nhìn rõ thân phận của ta một chút cũng không kì quái!”

Lâm Phong lúc này mới tỉnh ngộ nói: “Là ta sơ suất, quên đi lĩnh chủ đại nhân cũng là một vị ngoại tịch hỏa phượng hoàng!”

Lâm Phong lại cười tít mắt nhìn Cận Bố nói: “Nếu ta cũng tính là nửa đồng tộc của huynh, vậy huynh sau này không bằng hôn tập với ta thôi, ta bảo chứng huynh nổi tiếng, quyền thế, muốn gì có đó!”

Cận Bố lập tức gương mặt đỏ rực, ấp úng nửa ngày không biết phải nói gì, mấy người khác cũng là ngơ ngác nhìn nhau, đều không liệu được lại có thể vô sỉ như vậy, trước mặt tam hoàng tử điện hạ liền đào góc tường.

“Nói đùa, mọi người không cần để ý!” Lâm Phong ha ha liền cười, có thể đùa bốn thái độ này một lượt cũng là một chuyện vui sướng phi thường, thấy mọi người đều lộ ra biểu tình buồn bực, mới nhìn sừ nam Khắc Duy Tư, nói: “Bằng sương cự hạc Khắc Duy Tư các hạ tôn quý, thủ hạ của ta cũng có hai vị đồng tộc của các hạ, lát nữa ta để bọn họ tới ôn chuyện với các hạ!”

Cái này thực sự là giật nảy mình, tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Khắc Duy Tư kinh nghi không ngừng, hỏi: “Linh chủ đại nhân có thể để bọn họ tới hay không?”

Lâm Phong cười đáp: “Đương nhiên có thể!” Tức thì phân phó thân vệ đi gọi vợ chồng son Thụy Đức Lạp với Mã Lệ Kiều.

Không đợi quá lâu, Thụy Đức Lạp cùng Mã Lệ Kiều quả thực tới, Khắc Duy Tư tức thì kinh hãi kêu một tiếng: “Thụy Đức Lạp, Mã Lệ Kiều, thế nào có thể là hai người các người?”

Đôi vợ chồng son ngăn người, hiển nhiên không liệu được ở nơi đây có cũng thể thấy được đồng tộc, trong lòng đại hỉ lập tức vây tới lôi kéo việc nhà với Khắc Duy Tư tên sừ nam này, lại cả linh chủ đại nhân cũng không quan tâm.

Hải Phi Tư nhìn Lâm Phong, trong lòng kinh nghi không ngừng, không phải nói thủ hạ của tên tiểu tử này chỉ có một vị long kỵ sĩ sao? Thế nào hiện tại lại lôi ra hai bằng sương cự hạc.

Lâm Phong nói: “Tam hoàng tử điện hạ trước khi đến Hồng Thập Tự Sâm Lâm, nghĩ nhất định là có yếu sự đợi xử lý, như quả nói cần ta giúp đỡ đừng ngại nói thẳng!”

Lão phụ thân để Mông Huyền cùng đi với vị hoàng đế tương lai của Lăng Nguyệt đế quốc này tới Khố Khắc Sâm Đạt, có lẽ không ngoài là muốn để hắn bán một điểm nhân tình cho vị tam hoàng tử điện hạ này, dù sao Lăng Nguyệt đế quốc cùng Lạc Nhật đế quốc cũng lại không phải lâm quốc, không có xung đột lợi ích gì, bán cho vị tam hoàng tử điện hạ này một điểm nhân tình, đối với Lâm gia chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Vị tam hoàng tử điện hạ này cũng có tai nghe, nghe nói tên khốn này hùng tài đại lược, tuyệt đối đa số quý tộc của Lăng Nguyệt đế quốc đều là người ủng hộ kiên định của hắn, hoàng đế bảo tọa tương lai của Lăng Nguyệt đế quốc đã là vật trong túi của hắn.

Hải Phi Tư cũng không ra vẻ, thẳng thắn nói: “Khảng khái của linh chủ đại nhân đủ soi sáng đại lục, ta lần này tới Hồng Thập Tự Sâm Lâm là phải tới Bích Thủy Hàn Đàm lấy một gốc Huyền Âm Thảo, nghe nói chỉ có thổ trứ của Hồng Thập Tự Sâm Lâm mới biết thông thuộc đường tới Bích Thủy Hàn Đàm, như quả nói có thể, cũng thỉnh linh chủ đại nhân giúp ta giới thiệu thổ trứ của quý địa, nói cho cùng ta với bọn họ tính không quen biết!”

“Bích Thủy Hàn Đàm?” Lâm Phong ngăn người, truyền thuyết ở đáy đầm của Bích Thủy Hàn Đàm sinh trưởng một loại thảo dược danh quý, cũng chính là Huyền Âm Thảo Hải Phi Tư nói, loại thảo dược này có công hiệu khởi tử hồi sinh, tên khốn này lấy Huyền Âm Thảo làm gì? Lấy thân phận tam điện tử của hắn tự thân tới mạo hiểm, chẳng lẽ là lão phụ thân của hắn sẽ sớm chết? Lâm Phong trong lòng ngầm phỏng đoán.

Tạm thời không nói những cái này, tuy nhiên ai đều biết Bích Thủy Hàn Đàm ở sâu trong Hồng Thập Tự Sâm Lâm, nhưng rốt cuộc ở nơi đâu, lại là không có người biết.

Thổ trứ?

Lâm Phong tịnh không nhận những thổ trứ này có thể để được Hàn Thủy Bích Đàm, Hồng Thập Tự Sâm Lâm là một trong tam đại cấm địa, lại là sâm lâm lớn nhất toàn đại lục, hơn nữa nghe nói ở sâu trong Sâm Lâm còn có thần thú, cho dù cường giả thánh cấp đụng phải thần thú cũng là hữu tử vô sinh, thổ trứ nào có bản lĩnh đó.

Bất quá, cuối cùng không thể đã kích lòng tin của vị tam hoàng tử điện hạ này phải không?

Lâm Phong nói: “Là bằng hữu, ta vô cùng nguyện ý giúp tam công tử điện hạ cái bận này, bất quá những thổ trứ đó biết vị trí đích xác của Hàn Thủy Bích Đàm hay không ta không dám bảo chứng!”

Hải Phi Tư đáp: “Như thế đành nhọc sức lĩnh chủ đại nhân, không quản có thể dò la được manh mối hay không, ta cũng đều ghi nhớ tình hữu nghị của lĩnh chủ đại nhân!”

Khách sáo vài câu, Lâm Phong để Khải Lâm Na chiêu đãi nhóm quý khách này đi xuống nghỉ ngơi, tự tới hậu viện, gọi Ngải Lâm Uy Na tới thư phòng hỏi: “Các nàng sinh hoạt ở Hồng Thập Tự Sâm Lâm trên vạn năm, có thể từng biết vị trí đích xác của Bích Thủy Hàn Đàm chăng?”

Ngải Lâm Uy Na trên mặt còn là một biểu tình núi băng không đổi, đáp: “Bích Thủy Hàn Đàm ở trung tâm nhất của Hồng Thập Tự Sâm Lâm, thuộc hạ đã từng đi qua một lần, nói bất quá thuộc hạ cũng không dám bảo chứng có thể lần nữa tìm được Bích Thủy Hàn Đàm!”

Lâm Phong ngạc nhiên hỏi: “Nàng không phải đi qua một lần sao? Vì sao còn tìm không được?”

Ngải Lâm Uy Na đáp: “Bích Thủy Hàn Đàm là nước mắt của nữ thần Băng Tuyết hóa thành, phiêu du bất định, vĩnh viễn cũng đều không có vị trí cố định, 5000 trước thủ hạ cũng chỉ là ngẫu nhiên chạm qua một lần, vị trí đại khái chính là ở trung tâm nhất của Hồng Thập Tự Sâm Lâm!”

Lâm Phong kinh ngạc, thế giới này thực sự là không thiếu cái lạ, Bích Thủy Hàn Đàm lại còn có thể di động, thực sự là cổ quái, còn cái gì nước mắt của nữ thần Băng Tuyết hóa thành, tầm tắc, không được, hẳn vốn dĩ chính là người có lòng hiếu kì đặc biệt nặng, nghe Ngải Lâm Uy Na nói, lòng hiếu kì tức thì bị khuấy lên.

Lâm Phong hỏi: “Nàng có bao nhiêu chắc chắn có thể tìm được Bích Thủy Hàn Đàm?”

Ngải Lâm Uy Na trầm mặc một hồi, đáp: “Không được 50% chắc chắn.”

Lâm Phong cười nói: “Có chút hi vọng dù sao vẫn tốt hơn không có hi vọng, nàng đi chuẩn bị một lượt, sáng sớm ngày mai chúng ta xuất phát!”

Ngải Lâm Uy Na đáp một tiếng, vừa muốn lui xuống, Lâm Phong lại nói: “Xin nhờ, nàng đừng luôn luôn sa sầm gương mặt, nói như quả nàng có thể cười bình thường một cái có thể càng thêm mỹ lệ!”

Ngải Lâm Uy Ba ngẩn người, lộ ra vẻ tươi cười.

Bất quá, vẻ tươi cười này của nàng ta so với khóc còn khó nhìn hơn lại khiến Lâm Phong khóc cười không được, vung vung tay để nàng lui xuống.

Khi Lâm Phong tìm đến Thụy Đức Lạp, vợ chồng son đang cùng Khắc Duy Tư tên sừ nam này thiên nam địa bắc huyền hoang khoáng lác, đúng lúc Thụy Đức Lạp dồn sức thổi phồng lĩnh chủ đại nhân cường hãn như thế nào, Khắc Duy Tư tên sừ nam này thực sự không tin, tại chỗ liền muốn đo sức với Lâm Phong một trận.

Lâm Phong nào có tâm tình nhân nhã thu thập hãn, một cước trực tiếp đá ra, mới hỏi Thụy Đức Lạp, “Thăm dò ra chưa, phải lão phụ thân của Hải Phi Tư tiểu tử đó sẽ sớm chết hay không?”

Loại chuyện này không dễ dò hỏi trực tiếp, đành phải để Thụy Đức Lạp hướng về vị đồng tộc này của hãn thăm dò trong bí mật.

Thụy Đức Lạp đáp: “Hoàng đế của Lãng Nguyệt đế quốc không có chuyện, là lão nương của tiểu tử đó sớm phải chết, lão nương của tiểu tử này là hoàng hậu của Lãng Nguyệt đế quốc, như quả không có sự ủng hộ của lão nương hãn, tiểu tử này sợ rằng có chút phiền phức, bởi vậy hãn mới nôn nóng như thế dẫn một nhóm lớn thành viên nồng cốt đi tìm Bích Thủy Hàn Đàm tìm Huyền Âm Thảo!”

Mã Lệ Kiều len lén liếc lĩnh chủ đại nhân, lại từ phía sau kéo tay áo của Thụy Đức Lạp, nhỏ giọng nói: “Chàng thế nào nói lời khó nghe như vậy!”

Thụy Đức Lạp hì hì cười khan một tiếng, “Ta là học theo lĩnh chủ đại nhân!”

44. Chương 44 Suất Điều Cận Bó

Khi Lâm Phong thông báo Hải Phi Tư một vị thuộc hạ của hãn từng đến qua Bích Thủy Hàn Đàm, vị tam hoàng tử điện hạ của Lãng Nguyệt đế quốc này lại cũng kiểm chế không được tâm tình cuồng hỉ, đương

trường liền nhảy lên, một trận lớn thiên ân vạn tạ cách thức quý tộc.

Lâm Phong mồ hôi mẩn liệt, văn hóa truyền thống Trung Quốc đã ăn sâu lấy trong lòng hắn quả thật là đối với cái gọi là lễ nghi quý tộc của cái thế giới này một chút cũng không thích, nghe ca ngợi cùng cảm tạ của vị tam hoàn tử điện hạ này, hắn chỉ cảm thấy gai ốc cả người đều nổi lên.

Sau khi cuồng hỉ, Hải Phi Tư mới về mặt hâm mộ hỏi: “Thủ hạ của lĩnh chủ đại nhân thực đúng mãnh tướng như vân, ban đầu ta đối với tìm kiếm Huyền Âm Thảo lần này cũng không báo bao nhiêu hi vọng, nếu quý thuộc hạ từng đến qua Bích Thủy Hàn Đàm, nghĩ ra chần chẫn cũng rất không nhỏ, không biết lĩnh chủ đại nhân có thể triệu quý thuộc hạ tới để gặp mặt hay không?”

“Đương nhiên có thể!” Một yêu cầu nhỏ nhoi thế này Lâm Phong đương nhiên không thể cự tuyệt, sảng khoái đáp ứng, chỉ Ngải Lâm Uy Na khuôn mặt không biểu tình đứng ở bên cạnh hắn, nói: “Ngải Lâm Uy Na là thị vệ cận thân của ta, nàng ta từng đến qua Bích Thủy Hàn Đàm, bất quá lần này có thể tìm được Bích Thủy Hàn Đàm hay không nàng ta không dám bảo chứng!”

Hải Phi Tư gật đầu nói: “Ta tra cứu qua bút kí của một vị kiếm thánh viễn cổ, theo nghe được Bích Thủy Hàn Đàm tịnh không có vị trí cố định!”

Thấy Ngải Lâm Uy Na, trong lòng không kìm được nghi hoặc, nữ nhân lạnh như tòa băng sơn này trên người chính không có ma lực ba động, cũng không có dấu khí ba động, nàng ta có thể tìm được Bích Thủy Hàn Đàm?

Hải Phi Tư có chút không dám tin tưởng, nhưng hắn lại không thể không tin, bản thân tìm hoa trước mắt một tia hi vọng, lại không nhận lấy thân phận của Lâm Phong có thể lấy hắn đùa giỡn, cẩn thận quan sát Ngải Lâm Uy Na mấy cái, đột nhiên lưu ý đến con mắt ngọc lâm đẹp đẽ của Ngải Lâm Uy Na là đồng tử màu tím ít thấy, nhớ tới một ghi chép viễn cổ, không khỏi run sợ nói: “Đại Lực Chiến Thần!”

Lâm Phong cũng kinh ngạc tí xú, tên khốn này kiến thức đến là không ít, lại có thể nhận ra thân phận của Ngải Lâm Uy Na, quả nhiên một chút đều không giản đơn, cười ha hả nói: “Tam hoàng tử điện hạ nhân lực tốt, Ngải Lâm Uy Na đích xác là Đại Lực Thần Tộc, nàng ta còn có 11 vị thư muội đều là thị vệ cận thân của ta!”

“Còn có 11 vị?” Hải Phi Tư sắc mặt trắng bệch, con người đều nhanh chóng trùng ra, vừa là hâm mộ, vừa là kinh hãi, không phải nói Đại Lực Chiến Thần sau Chúng Thần Đại Chiến liền đã diệt tuyệt sao? Thế nào còn có thể xuất hiện 12 vị?

Tuy hắn rất hâm mộ chi lực lượng cường đại này, thế nhưng lấy tư cách là hoàng đế tương lai của Lăng Nguyệt đế quốc, hắn càng là lần đầu tiên nghĩ đến uy hiếp tiềm tàng của chi thực lực này đối với hắn, hắn thực không cho rằng Lâm Phong là chạy vận phân chó chọn được 12 vị Đại Lực Chiến Thần.

Hải Phi Tư không phải thẳng ngốc, hắn đương nhiên biết Đại Lực Chiến Thần chủng tộc cường đại này chỉ vì chiến đấu mà sinh chỉ có trước mặt cường giả mới có thể cúi hạ cái đầu cao ngạo của bọn họ, có thể thu phục 12 Đại Lực Chiến Thần, đòi hỏi có lực lượng cường hãn bao nhiêu, hắn quả thật không dám tưởng tượng.

Bởi vì đồng thời đối phó 12 vị Đại Lực Chiến Thần với đồng thời đối phó với 12 đầu cự long cũng không có phân biệt gì.

Hải Phi Tư cảm thấy bản thân nhanh chóng sụp đổ, hắn quả thật nhớ không ra trong lịch sử còn có vị cường giả nào có khả năng kích bại liên thủ công kích của 12 cự long, thế nhưng sự thật bày ở trước mắt, lại không thể không tin.

“Chẳng lẽ tên nửa trẻ con này đã vượt qua thực lực của đẳng cấp kiếm thánh?” Hải Phi Tư phỏng đoán trong lòng, nhưng từ Thần Tang đại lực có lịch sử ghi chép tới nay, bất luận là võ giả hay là ma pháp sư, đại biểu cuối cùng đều là thánh cấp, tiểu tử này mới mấy tuổi, thế nào khả năng đột phá bình cảnh của thánh cấp.

Lịch sử đã biết ghi lại, cho dù là kiếm thánh La Đế Phong mạnh nhất thời Chúng Thần Đại Chiến khi ở 30 tuổi cũng chỉ bất quá là một kiếm sĩ cấp 4 cấp 5 mà thôi. Hải Phi Tư lắc lắc đầu, phủ định phỏng đoán

không thực tế này của bản thân, hắn đã nghĩ được nói như quả Lạc Nhật để quốc sau này với Lăng Nguyệt để quốc phát sinh xung đột, 12 vị Đại Lực Chiến Thần này tuyệt đối là uy hiếp không nhỏ.

Hơn nữa, tiểu tử đứng sau lưng 12 vị Đại Lực Chiến Thần này hắn đến giờ còn chưa nhìn thấu, Hải Phi Tư trong lòng có chút loạn.

Lâm Phong không phải đồ ngốc, thấy biểu tình của vị tam hoàng tử điện hạ này, hắn đã đại khái đoán được vị tam hoàng tử điện hạ này trong lòng đang nghĩ gì, chẳng qua là đang suy đoán chênh lệch thực lực của hai người hắn.

Chính khi bầu không khí của hai người rơi vào trong trầm mặc, lại nghe thấy một tiếng phượng minh thê lệ vang lên, Hải Phi Tư sắc mặt liền biến, hiển nhiên là đoán được gì, nói: “Không tốt!” Vội vã xông ra.

Lâm Phong cũng theo ra, lại thấy trên quảng trường hậu viện rộng lớn một hỏa phượng hoàng bảy màu bị 11 vị thư muội của Ngải Lâm Uy Na vây tại chính giữa.

Hai cánh hỏa phượng hoàng đó bày ra ước có kích thước 20m, thân hình to lớn, với một bản phóng to của lão ưng không có gì phân biệt, chỉ là bề ngoài xinh đẹp hơn chút, lực uy nhiếp cũng cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, không then là thành viên gia tộc bắt tử điều hỏa hệ chi vương.

Bất quá bây giờ hỏa phượng hoàng này như là thụ trọng thương, bị 12 vị mỹ nữ chiến thần sát khí đằng đằng vây ở chính giữa động cũng không dám động sơ một lần, con mắt kích thước đèn lồng cảnh giác chăm chú nhìn xung quanh.

Khắc Duy Tư cùng Thụy Đức Lạp vợ chồng trẻ này chính là đứng ở bên cạnh xem hí kịch, còn là thỉnh thoảng châu đầu ghé tai, căn bản không có ý tứ muốn ra tay.

Lâm Phong tuy không biết phát sinh sự việc gì, nhưng cũng có thể đoán được, khẳng định là suất điều này nhàn rỗi không việc làm, chọi không được khiêu khích của Thụy Đức Hạc cái tên thái điều chỉ sợ thiên hạ không loạn này, đi kiếm những băng sơn mỹ nữ này làm phiền, mới chọc đến 11 vị mỹ nữ chiến thần đem hắn đánh đau một trận.

Trước đây loại sự việc này cũng phát sinh qua không ít, khi Ngải Lâm Uy Na cùng 11 vị thư muội mới đến trên phủ, Kha La Đa con sắc long đầy thấy sắc khởi nghĩa, chạy đi trêu ghẹo Khải Lâm Uy Na, kết quả bị 12 vị nữ chiến thần liên thủ đánh nhất phát xuất thế, nhị phát thăng thiên.

Thái hạc Thụy Đức Lạc chỉ theo hắn thời gian tuy không dài, nhưng lại có thiên phú gây chuyện thị phi, hắn ta mới chính là xúi bẩy Khắc Duy Tư tên ngu đần đó tới khiêu chiến hắn, suất điều này đoán chừng cũng là chịu khiêu khích của hắn.

Danh hiệu của Đại Lực Chiến Thần há là thổi phồng ra, hai vị mỹ nữ chiến thần liên thủ thì đủ bắt nạt một cự long cấp 5 tới khóc cha gọi mẹ, thực lực hỏa điều này xem đáng về thì cũng xuất soát với cự long cấp 5, 11 vị nữ chiến thần liên thủ, nghĩ cũng đừng nghĩ, chỉ có phần chịu đánh.

Hải Phi Tư phiền muộn chết, đức hạnh của hỏa phượng hoàng Cận Bố hắn lại cực kỳ rõ, tên khốn kiếp này gây chuyện thị phi nhất, hiện tại bị người ta đánh, còn không được phép tìm về trường, làm lão đại này của hắn trước giờ còn chưa có bất lực như vậy.

Mà buồn bực nhất không kể được thì phải kị sĩ của Cận Bố Khắc Nhĩ Phu Lan, hắn cùng suất điều tâm linh tương thông, suất điều làm gì hắn tự là rất rõ, hiện tại đồng bọn bị ăn hiếp, hắn còn không thể đi lên giúp đỡ, cho dù đi lên, kết quả cũng là như nhau, bất quá thì bị người ta xem thành đối tượng trút giận.

Các vị đứng ở tại trường đều là cường giả đứng ở đỉnh cao của Thần Tang đại lục, đến hiện tại, chỉ cần không phải người mù, đều có thể ít nhiều suy đoán ra lai lịch chân thật của những băng sơn mỹ nữ này.

Khắc Nhĩ Phu Lan càng là cực kỳ rõ 11 vị mỹ nữ này liên thủ thực lực có bao nhiêu khủng bố.

“Linh chủ đại nhâ, ngài xem ... có thể để thủ hạ ngài ...” Khắc Nhĩ Phu Lan thánh kị sĩ các hạ vẻ mặt khó xử, mới rồi đồng bọn của hắn chịu không nổi xúi bẩy của Khắc Duy Tư cùng Thụy Đức Lạp, chạy đi khiêu chiến những băng sơn mỹ nữ này, gần như bị đánh thành đầu heo, hắn thì là tiếc thương đồng bọn vậy, cũng là không biết làm sao.

Hải Phi Tư cũng là vẻ mặt ấy này nhìn tới Lâm Phong, hắn đã từ trong tình nhân sĩ thủ biết nguyên nhân hậu quả sự việc, tuy trong lòng thâm tức giận hỏa điều gây chuyện thị phi, lại là chỉ có thể sau chuyện đem nộ hỏa phát tiết trên người Khắc Nhĩ Phu Lan.

Còn như hỏa phượng hoàng Cận Bồ, chỉ cần không phải đồ dần đều không thể đi đắc tội Chu Tước gia tộc.

Lâm Phong nhin cười, vẫy tay để Khắc Lâm Đề Na lui xuống, hỏi: “Rốt cuộc chuyện thế nào?”

Khắc Lâm Đề Na là nhân vật cấp đại thư hạng thứ hai trong 12 vị mỹ nữ chiến thần, trừ Ngải Lâm Uy Na, thì nàng ta lớn nhất.

11 vị mỹ nữ chiến thần lạnh lẽo chòng chọc nhìn suốt điều ảo hóa thành nhân hình, cả mặt đỏ rực lùi đến bên người Khắc Nhĩ Phu Lan, lại không nói.

Lâm Phong thấy rất đau đầu, hắn biết những mỹ nữ chiến thần này tuyệt đối không thể là chủ gây chuyện sai, chỉ là muốn quát hỏi vài câu cho vị tam hoàng tử của Lăng Nguyệt đế quốc này một bậc thêm mượn dốc xuống lửa mà thôi, hiện tại phản đến bản thân hắn rất không có thể diện.

Chỉ là những mỹ nữ chiến thần này thì căn bản không thể giảng đạo lý gì, quả đặng này hắn cũng chỉ có tự nuốt vào trong bụng.

Còn tốt Hải Phi Tư tên khốn này cũng tính có chút nghĩa khí, chủ động nhận sai, mới để hắn hạ đài.

Chỉ là từ đây về sau, kiến thức được thành viên nòng cốt của lĩnh chủ đại nhân Khổ Khắc Sâm Đạt, đám bọn kiêu binh hãn tướng này của tam hoàng tử điện hạ tên tên đều ngoan giống như thổ chết, cũng không dám mời phiền phức của những mỹ nữ chiến thần đó.

Kết thúc, Lâm Phong kéo Thụy Đức Lạp tên họa hại này tới góc nhà hung hãn đập vài cước, kẻ này hiện tại càng lúc càng không giống dạng, lần trước Kha La Đa đi trêu ghẹo Khải Lâm Uy Na, kết quả là hủy đi rất nhiều nhà cửa, để hắn dựng tới món rất lớn kim tệ, hôm nay lại chơi hãn gần như không xuống đài được, không giáo huấn một lần quả thực không thành hình dạng.

Khi Lâm Phong về đến biệt mình ở, Khải Lâm Na chính đang giáo huấn Đái Lệ Ti, tiểu tinh linh cúi đầu không dám lên tiếng, hai con mắt to màu bảo lam lại không ngừng loạn chuyển khắp nơi.

Tiểu nữ này trời không sợ, đất không sợ, đối với Lâm Phong cũng chỉ có kính, không có sợ, duy nhất thì sợ một Khải Lâm Na.

Khải Lâm Na tính ra cũng là nhất quốc công chúa, rất có phong độ bà chủ gia đình, nàng trước giờ không thể quở trách bất kỳ ai, chỉ có thể bình tâm tĩnh khí giảng đại đạo lý cho bạn, mà Đái Lệ Ti sợ nhất chính là Khải Lâm Na giảng đạo lý với nàng ta.

Hơn nữa bởi vì Khải Lâm Na rất có phong độ đại thư, ở trong cái đại gia đình này, Đái Lệ Ti tuy là Tinh Linh nữ vương cao quý, ở trước mặt Khải Lâm Na lại thế nào cũng dễ không lên một chút nộ khí, chỉ có ngoan ngoãn chịu dạy.

Đây cũng là một vật hàng một vật, so như Đái Lệ Ti ở trước mặt Lâm Phong thì trước giờ không thể thuận phục như vậy, dù cho là nàng ta không có lý, nàng ta cũng có thể đội lên vài câu với Lâm Phong.

Tiểu Toa Lị Na ngồi bên cạnh xem người này, lại nhìn người kia, không ngừng thay Đái Lệ Ti xin tha. Thấy công tử về tới, lúc này mới tung nhảy chạy qua chạm trán với Lâm Phong.

Lâm Phong vỗ khuôn mặt trắng nõn béo xinh của Toa Lị Na, vẻ mặt quái lạ hỏi: “Đái Lệ Ti lại gây họa gì!”

Không đợi Khải Lâm Na hồi đáp, Đái Lệ Ti liền trề cái miệng nhỏ cướp lời: “Thiếp đâu có gây họa gì, Thụy Đức Lạp thái hạc đó làm chuyện tốt, với thiếp không có chút quan hệ, Khải Lâm Na thư thư sai muốn nói là thiếp để Thụy Đức Lạp xúi bẩy hỏa phượng hoàng đó đi kiểm phiền phức của những khối băng đó!”

Đái Lệ Ti tính nét sôi nổi, rất là bất bình cả ngày một bộ dạng cự người ngoài ngàn dặm của Khải Lâm Uy Na với mấy thư muội của nàng ta, thành thử dứt khoát đem 12 vị mỹ nữ chiến thần kêu là khối băng.

Lâm Phong tấm tắc nói: “Nàng không nói ta còn nghĩ không ra, ta nói Thụy Đức Lạp thái hạc đó thế nào liền lá gan lớn như vậy, lại dám khiêu khích Kha La Đa đi chọc ghẹo Khải Lâm Uy Na, nguyên lai đều là

tiểu nữ nhân nàng đây ở sau lưng làm quỷ, xem ra thực sự phải để Khải Lâm Na dạy dỗ một lần đại đạo lý phận làm vợ người!”

Khải Lâm Na cười nói: “Đến cũng không có như chàng nghĩ nghiêm trọng như thế, bọn chàng thảo luận ra làm sao, thực là phải để Khải Lâm Uy Na dẫn bọn họ đi tìm Bích Thủy Hàn Đàm sao?”

45. Chương 45 Hàng Ma Trấn Khúc

Lâm Phong đáp: “Ta cũng phải đi, Hải Phi Tư là người kế thừa hoàng vị tương lai của Lăng Nguyệt đế quốc, như quả có thể bán cho hắn một cái nhân tình, đối với chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại, lão phụ thân đã để Mông Huyền cùng hắn tới chỗ này của ta, thì khẳng định có cái ý tứ này, ta cần tự thân đi một chuyến!”

“Thiếp cũng muốn đi!” Đái Lệ Ti lập tức nhảy lên, đầu còn có chút bộ dạng nữ nhân ngoan ngoãn.

Khải Lâm Na cau mày nói: “Bích Thủy Hàn Đàm chỉ là một lời đồn, có được tìm được hay không còn là ẩn số, hơn nữa sâu trong Hồng Thập Tự Sâm Lâm cũng quá hung hiểm, chàng có thể dừng đi liệu lĩnh cái nguy hiểm này hay không?”

Lâm Phong xua tay, đáp: “Ở trong mắt ta trên Thẩn tang đại lục còn không có cấm địa, Hồng Thập Tự Sâm Lâm đối với ta mà nói chính là một tòa kim khoáng (mỏ vàng), ta sớm thì muốn đi xem có thể gặp được vài ma thú lợi hại chút hay không, lần này vừa hay cùng đi, còn có thể bán cho Hải Phi Tư một cái nhân tình!”

Khải Lâm Na nói: “Vậy chàng cần thật một chút, nhất định đừng xảy ra ngoài ý gì mới được!” Trong lòng lại thở dài, tuy nàng ta cũng biết Lâm Phong rất mạnh, thế nhưng nàng ta càng thêm lo lắng Lâm Phong có thể xảy ra chuyện không may, chỉ là sự việc Lâm Phong quyết định cho là dùng 10 con bò cũng kéo không về, khuyên cũng vô dụng.

Lại hướng tới Đái Lệ Ti nói: “Muội cũng đừng thêm phiền phức, qua mấy ngày cùng thư tới Tinh Linh chi Đô một chuyến, hàng tích trữ của chúng ta sắp hết!”

Đái Lệ Ti đáp: “Muội phái một người cùng thư đi liền được, muội muốn theo Lâm Phong tới Hồng Thập Tự Sâm Lâm!” Ở lại trong nhà nàng ta thực là một chút cũng nhàn không nổi, có nào nhiệt có thể tham gia, nàng ta nào có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Lâm Phong nói: “Lần này nàng không thể đi, Bích Thủy Hàn Đàm không có vị trí cố định, e rằng chúng ta tìm trên ba tháng thời gian cũng vị tất có thể tìm được, nàng ở lại đây giúp Khải Lâm Na thu xếp chuyện thương đội một cái, thương đội của chúng ta chính đang thành lập, Khải Lâm Na một mình hết sức bận rộn, nàng làm sao có thể đi theo chung vui!”

Chút chủ ý quỷ đồ trong lòng tiểu nữ này tự nhiên giấu không qua hắn.

Cái miệng nhỏ của Đái Lệ Ti bẹt ra, gương mặt không vui vẻ, lại là không có phản bác nữa.

Lâm Phong nhéo cái má nhỏ trắng mịn của Toa Lị Na, hỏi: “Muội đấy, tiểu ny tử, là muốn theo ta ra ngoài, hay là ở lại trong nhà cùng Khải Lâm Na thư thư của muội?”

Toa Lị Na lạnh lợi đáp: “Muội nghe công tử!”

“Thực ngoan!” Lâm Phong ha hả cười, ở trên bầu má nhỏ của nàng ta liền hôn, nói: “Muội chính ở lại trong nhà cùng Khải Lâm Na thư thư của muội tốt đấy, đợi khi ta về để đô dẫn các nàng đi chung!”

Toa Lị Na cũng hôn hắn, khanh khách cười nói: “Công tử sớm quay về chút, muội cùng Khải Lâm Na thư thư, còn có Đái Lệ Ti thư thư đều sẽ nhớ công tử!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Khải Lâm Na thoáng hồng, xoay đầu đi.

Đái Lệ Ti nhỏ tiếng nói thầm một câu: “Ta mới không thể nhớ hắn tên khốn kiếp xấu xa này!”

...

Khi Lâm Phong trông thấy Táp Lí Tây, tên mãnh nam này vừa mới bị Lâm Trùng trừng trị cơ hồ lột một lớp da, vừa nghe linh chủ đại nhân muốn triệu kiến hắn, cả nước bọt cũng không kịp uống liền chạy tới, thở hồng hồng hành một lễ hỏi: “Công tử, ngài gọi tôi?”

Tên khốn này theo Lâm Phong sớm nhất, luôn luôn theo mấy kẻ khác gọi công tử gọi thành quen, hiện tại không đổi miệng được.

Lâm Phong chậm chậm nhìn hắn, hỏi: “Bài hát ta dạy cho người học biết chưa?”

Táp Lí Tây gãi gãi đầu, đáp: “Tôi học biết rồi, nhưng tôi đã thử, hôm qua hai tên khốn Phỉ Đặc cùng Khắc Lai Ân tự mình cuồng hóa, thuộc hạ thử ở trên người bọn chúng không có tác dụng!”

“Người liền ngồi xuống ở đó!” Lâm Phong gật gật đầu, chỉ xuống đất, Táp Lí Tây nghĩ cũng không nghĩ liền ngồi xuống trên đất.

Lâm Phong nói: “Hả miệng!”

Táp Lí Tây vô ý thức mở miệng ra.

Lâm Phong cong tay bắn ra, đem một trái chu quả bắn vào trong miệng hắn, sau đó đứng dậy tới trước, vươn tay niết xuống ở trên toàn thân Táp Lí Tây, tên mãnh nam này đau đớn lập tức phát ra tiếng kêu thảm như giết heo, khối cơ thể so với Lâm Phong to hơn rất nhiều lần giống như bị rết run rẩy không ngừng, da thịt trên mặt co rút không thành nhân dạng, lại là người không thể cử động.

Sau nửa tiếng đồng hồ, Lâm Phong lau mồ hôi, nhả ra một ngụm khí dài, nói: “Tốt rồi, sau khi quay về chuyên cần luyện tập thêm, nên nhanh đem bài hát ta dạy người học tốt, đừng để ta lại nghe có Cuồng Chiến Sĩ cuồng hóa thương người, nếu không ta có thể đem cái đầu của người vụn xuống!”

Táp Lí Tây lật qua quỳ xuống dập vang đầu, lúc này mới bò dậy toét cái miệng cười nói: “Công tử yên tâm, tôi biết người cho tôi không ít lợi ích, Táp Lí Tây tôi là người thô lỗ, không biết nói chuyện, tôi đem mạng này cũng giao cho người!”

“Bỏ đi, cái mạng thối nát này của người có thể trị giá nhiều tiền!” Lâm Phong vẫy vẫy tay, nói: “Quản tốt Cuồng Chiến Sĩ cho ta, đừng lại gây ra tai vạ gì cho ta thì tốt!”

Táp Lí Tây đáp lại một tiếng, toét cái miệng to cười, lúc này mới lui xuống.

Lâm Phong bình tĩnh ngồi xếp bằng tọa định, bắt đầu điều dưỡng chân khí.

Vấn đề cuồng hóa của Cuồng Chiến Sĩ hắn nghĩ rất lâu, mới quyết định từ nơi Táp Lí Tây bắt đầu, hao phí thời gian lớn tương đương, mới để Táp Lí Tây tên khốn so với heo còn ngu hơn này học một bài hàng ma trấn khức, dùng kêu tỉnh Cuồng Chiến Sĩ tiến nhập trạng thái cuồng hóa, chỉ là bài hàng ma trấn khức này cần lực chân nguyên thối tấu, hắn mới không thể không dùng phương pháp tốc thành thoáng chốc cải tạo thân thể cho Táp Lí Tây.

Còn hay Táp Lí Tây tên mãnh nam này mấy ngày nay bị hắn giày vò ra một thân đồng cân thiết cốt, nếu không còn thực sự tiếp nhận không được loại đau đớn khi gân mạch bị cải tạo đó, đối người khác, sợ là sớm liền thần kinh đoạn liệt mà chết.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Phong cùng Hải Phi Tư cùng xuất phát.

Lâm Phong chỉ dẫn hai huynh đệ Lâm Đại và Lâm Nhị, cùng 12 vị mỹ nữ chiến thần của Ngải Lâm Uy Na.

Lâm Đại Lâm Nhị hiện tại trong những tử đệ của Lâm gia tuy là kẻ mạnh bậc nhất bậc nhì, nhưng ở bên cạnh Lâm Phong tên biến thái này liền lộ rõ có chút thấp kém, Lâm Phong lần này dẫn hai huynh đệ hắn ra ngoài mục đích kì thật là để hai tên đó chạy việc, làm tạp vụ, đến không trông đợi phải để hai người chúng ra sức.

Nói cho cùng bên người còn có 12 vị mỹ nữ chiến thần, nào còn có thể dùng đến chút thực lực đó của bọn chúng.

Vợ chồng son Thụy Đức Lạp cùng mấy lão già đó toàn bộ ở lại trong nhà coi nhà, giáo huấn của lần trước thực là vẫn còn rất khiếp hãi, nếu không phải hắn kịp thời đến, sợ rằng việc vui liền lớn, lần này lưu hai

bằng sương cự hạc cùng hai pháp sư thánh cấp, một vị kiếm thánh trông nhà, hơn nữa không còn lâu lắm Gia Đức Tây liền có thể quay về, Lâm Phong rất yên tâm.

Một nhóm hơn 20 người từ phụ cận Hi Lạc Ba Tư Đại Hạp Cốc tiến vào Hồng Thập Tự Sâm Lâm, sau đó xuyên ngang hướng tây, càng đi sâu vào, ma thú đụng phải cũng càng lúc càng nhiều, đẳng cấp cũng là càng cao, đến là khiến một đám người đánh không ít thú săn, đặc biệt Lâm Phong, đem không gian giới chỉ của 12 vị nữ chiến thần của Ngải Lâm Uy Na cho đầy kín.

Hơn nữa mỗi lần hắn đều lựa chọn lớn, đem nhỏ lưu cho Hải Phi Tư, làm tam hoàng tử buồn bực chết đi được, Lâm Phong cơ hồ mỗi lần đều là một chiêu làm thịt, mà bọn thủ hạ của hắn mạnh nữa cũng không có cái bản lĩnh này, muốn giành cũng giành không qua.

Hơn nữa từ sau lần trước Cận Bố suất điều này bị Khắc Lâm Đề Na giáo huấn một lần, khiến thủ hạ Hải Phi Tư đám khốn cao ngạo này cũng ngoan không ít, lại cũng không có coi trời bằng vung khi vừa đến phủ Lâm Phong.

Ba ngày sau.

Càng đi vào trong, càng là khó đi, một nhóm người trên đường phải giết để tiến, bên trong Sâm Lâm đây mây phủ bốn bề tự do, độc chướng mai phục khắp nơi, rất là khó đi, đành phải để Lâm Đại Lâm Nhị cùng hai vị kiếm thần của Hải Phi Tư phía trước mở đường.

Dựa theo Ngải Lâm Uy Na nói, hiện tại mới tính là vừa mới vào Sâm Lâm, nếu muốn đến được sâu trong Sâm Lâm, tối thiểu còn đến thời gian nửa tháng mới xong, đây còn là thể trạng của nhóm người quá cường đại, hơn nữa chuẩn bị cũng chu đáo, như quả đấm người khác, thỉnh thoảng bị ma thú kéo bước chân hắn một chút, tối thiểu cũng đến 3 tháng thời gian mới xong.

Lâm Phong hồi hận ruột đều xanh, lần này thật sự là tính nhầm, mang theo một nhóm lớn nhân mã thế này thật là phiền toái, sớm biết chỉ dẫn theo Ngải Lâm Uy Na cùng hai bằng sương cự hạc, tính cả hai ma thú phi hành siêu cấp Hải Phi Tư mang tới, phải có thể dùng phi cơ bay.

Hiện tại đến hay, được từng bước từng bước bò vào, thật là tự xin quả đắng.

Tuy đối với hắn mà nói mang theo hơn 20 người lữ hành ở không trung cũng không tính chuyện khó gì, nhưng hắn cũng là cân nhắc ý nghĩ của người khác một chút, không thể bị người khác coi thành quái vật phải không?

Bất quá biểu hiện mấy ngày này của Hải Phi Tư kim chi ngọc diệp đây đến cũng khiến hắn nhìn với cặp mắt khác, bắt đầu tới giờ vị tam hoàng tử điện hạ này khẳng định chịu không nổi loại khổ cực này, ai biết tên khốn này còn là một cao thủ thâm tàng bất lộ, thực lực không dưới Lâm Đại Lâm Nhị.

Hơn nữa nghe nói vị tam hoàng tử điện hạ này còn là thần thánh kỳ sĩ.

Không nói tiêu chuẩn của Lâm Phong, Thần Tàng đại lục đại kiếm sĩ trở lên liền tính là cao thủ, mà cao thủ thực lực cấp bậc đại kiếm sư so kiếm thần cũng chỉ kém một đẳng cấp, dựa vào thứ bậc đẳng cấp, đại kiếm sư là một cấp với đại ma đạo sư.

Tuy ma pháp sư nếu so chiến sĩ nổi tiếng trên một vạn lần, hơn nữa một vị đại kiếm sư cũng không nhất định có năng lực qua một vị đại ma đạo sư, nhưng cũng không thể xem nhẹ tồn tại của đại kiếm sư, phải biết tính đến là đại lục đệ nhất cường quốc, chính thức đăng ký đại kiếm sư cũng tối đa không quá 300 người mà thôi.

Thần Vũ đế quốc có bao nhiêu người? Không ít hơn 30 vạn người.

Tính một tí cái ví dụ này liền biết sản lượng đại kiếm sư thấp bao nhiêu.

Lâm Phong sớm dĩ có thể đem đại kiếm sư coi thành là võ sĩ cấp thấp, là bởi vì bản thân hắn quá cường hãn, khiến Lâm Đại với Lâm Nhị những tinh anh thực lực không tầm thường này khi ở bên cạnh hắn căn bản không có cơ hội biểu hiện, bởi thế mới giống khối của bỏ.

Hơn nữa giai tầng quý tộc phần lớn đều ẩn tàng tuyệt đại bộ phận thực lực, Lâm Đại cùng Lâm Nhị thì là tinh anh kiếm sĩ bí mật bồi dưỡng của Lâm gia, bởi thế mới rõ ràng không lộ rõ, như quả bom đến trong thị

dã, khẳng định cũng là một nhân vật tên hiệu vang đĩnh.

46. Chương 46 Ngoại Tịch Cự Nhân

Buổi trưa hôm nay, sau khi mọi người dựng trại đóng quân, sau khi dùng qua thịt khô cùng mì tửu thịnh soạn, Hải Phi Tư tới tìm Lâm Phong.

Nhắc tới Bích Thủy Hàn Đàm, tam hoàng tử điện hạ anh tuấn liền nhin không được mặt ủ mày chau, chuyện này quan hệ mạng nhỏ của lão nương hần, thì tính trong bình thường tư thái ưu nhã làm sao, lúc này khắc này cũng đều ưu nhã không lên.

Lâm Phong thì là tương đối lạc quan, mục đích chuyến này của hần chính là ra ngoài săn đánh, có thể tìm được Bích Thủy Hàn Đàm cùng Huyền Âm Thảo gì hay không hần đến là không quan tâm lắm, dù chết cũng lại không lão nương hần.

Tốt ở vị tam hoàng tử điện hạ này lòng kiên nhẫn đến cũng là cực tốt, tuy lòng nóng như đốt, lại rất ít viết trên mặt.

Hai người ngồi dưới một gốc đại thụ trước doanh trường, chính khi đang bình bình hứng trí thảo luận thu hoạch của mấy ngày qua, Lâm Phong đột nhiên cau đầu mày, quay đầu quát lên: “Thứ không thấy được người, cút ra cho ta!”

Hải Phi Tư kinh hãi, vội vàng đứng dậy giới bị, xem xét xung quanh một hồi, lại là gì cũng không sục sạo được, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Linh chủ đại tuyệt không phải nghe lầm chứ?”

Lâm Phong hứ một tiếng, nói: “Lỡ tai ta rất tốt, thế nào có thể nghe lầm!”

Hải Phi Tư hơi hơi cười, nói: “Vậy thì được, linh chủ đại nhân thực lực cường hãn, tự nhiên không thể nghe sai!” Mấy ngày nay hần cũng ít nhiều kiến thức được một chút thực lực của Lâm Phong, biết cường hãn của tên khốn này có chút biến thái.

Không quá lâu, một trận thanh âm “xào xạc” vang lên, liền thấy không xa ba cự nhân thân cao đủ có 8 9m chiều cao từ bên trong Sâm Lâm dày đặc đi ra.

Ba cự nhân đó cả người đều xanh, bộ y phục kết ghép lá xanh thành, ăn mặc hoạt kê, tướng mạo cổ lão, cũng nhìn không ra cụ thể tuổi tác có nhiều lớn, chánh tự lộ đầu ra hướng tới bên này đi lại.

“Thụ Cự Nhân!” Lâm Phong vẽ mặt sững sốt.

Khi sớm đang đọc hiểu lịch sử đại lục, hần liền đã tận khả năng hiểu rõ được một phần đặc tính của rất nhiều chủng tộc có liên quan đến khối đại lục thần bí này, ở trong Hồng Thập Tự Sâm Lâm đụng phải cự nhân khổng lồ thể này, trừ Thụ Cự Nhân nhất tộc, cự nhân khác tự nhiên không thể chạy đến bên trong Sâm Lâm.

Hải Phi Tư điện hạ cũng kinh ngạc tán thán nói: “Nghe đồn Thụ Cự Nhân sau chiến dịch Bối Nhĩ Gia Hà 5000 năm trước liền đã diệt tuyệt, không ngờ còn có thể ở nơi đây thấy được 3 Thụ Cự Nhân!”

Lâm Phong cười nói: “Nghe nói thiên chức của Thụ Cự Nhân chính là chặn rừng rậm, rừng rậm chính là hài tử của bọn họ, lãnh địa của ta trong phạm vi vài trăm dặm đều hoang dã, đúng lúc đem 3 Thụ Cự Nhân này mời về giúp ta hóa xanh lãnh địa một chút cũng không tệ!”

Hải Phi Tư mỉm cười nói: “Thụ Cự Nhân nhất tộc ở phương diện ma pháp hệ thực vật có thiên phú cực cao, trình độ một cự nhân trưởng thành ở phương diện ma pháp hệ thực vật như quả bình luận đẳng cấp ở Ma Pháp Công Hội, tốt nhất cũng là đại ma đạo sư, thậm chí có thể xuất hiện một đại sách pháp sư cũng có khả năng. Ba Thụ Cự Nhân này đều là người trưởng thành, tối thiểu cũng là ba đại ma đạo sư, tiếc là trong đội ngũ ma pháp sư của ta chỉ có vài ma pháp sư cấp cao, cả một ma đạo sĩ đều không có!” Bộ dạng khuôn mặt thương tiếc, hiển nhiên cũng là động tâm tư.

Lâm Phong nghĩ thầm: “Chỉ có kẻ đần mới có thể tin tưởng phần quý thoại này của người!” Nhân tài là vô giá, đặc biệt là như Thụ Cự Nhân loại nhân tài hiếm có này, trình độ ma pháp hệ thực vật xuất sắc cùng

năng lực chặn rừng rậm của bọn họ chỉ cần không phải quý tộc dần dần đều có thể lôi kéo, để những hậu duệ của Thái Thân này vì bản thân ra chút sức lực.

Viễn cổ tương truyền, Thụ Cự Nhân là hậu duệ của cự nhân Thái Thân, Thái Thân sau khi khai phách hỗn độn từng đã phong thả tộc nhân, Thụ Cự Nhân nhất tộc bị phái đến hai khối đất cần cỗi của đại lục thời kì viễn cổ đi chặn đi chặn thả rừng rậm, mà Mê Đồ Sâm Lâm cùng Hồng Thập Tự Sâm Lâm trong tam đại sâm lâm cấm địa của đại lục hiện nay, nghe đồn chính là Thụ Cự Nhân chặn thả mà sinh.

Không quản truyền thuyết này là chân thực hay không, trình độ ma pháp hệ thực vật cùng năng lực chặn thả rừng rậm của bọn họ là không thể hoài nghi, Lâm Phong không có tâm tư đi khảo cứu lịch sử, hẳn hiện tại suy xét là như thế nào mới có thể đem 3 Thụ Cự Nhân này thu làm thủ hạ dốc sức thay hắn.

Mỗi chủng tộc trí tuệ của Thân Tang đại lục đều có đặc tính chủng tộc riêng biệt của bọn họ, tới được thế giới này một năm, Lâm Phong đã dần dần biết rõ được rất nhiều thứ chỉ có bản thân trải qua mới có thể thể hội được.

Giống như những cự nhân trong huyết quản chảy huyết dịch của Thái Thân này, muốn lấy lòng bọn họ thì không phải sự tình dễ dàng.

Mỗi chủng tộc trí tuệ đặc tính chủng tộc khác nhau, ở phương diện tín ngưỡng cũng là thiên kì bách quái, có thể trong trong tất cả chủng tộc trí tuệ nhân loại có khả năng là một loại động vật lí tính sợ chết nhất, bởi vậy mấy lão khốn chết được phục sinh sau khi trải qua trên vạn năm cực khổ sống không bằng chết đó, khi bị Lâm Phong đem mạng nhỏ nắm trong tay, mới có thể ngoan ngoãn làm thuộc hạ cho hắn.

Nhưng loại thủ đoạn uy bức dụ dỗ này lại không thể dùng ở trên người những cự nhân này, bằng không, khẳng định có thể vĩnh viễn có thể mất đi cơ hội khiến những cự nhân này thành tâm cống hiến sức lực.

Thụ Cự Nhân tuy là chủng tộc thiện lương, nhưng tịnh không đại biểu bọn họ chính là quần thể yếu thế, trái lại, mỗi Thụ Cự Nhân trưởng thành kém nhất cũng là một vị đại ma đạo sư, thành thử chính sách gây to tính không thích hợp dùng ở trên người 3 Thụ Cự Nhân này, tới được thế giới này một năm, Lâm Phong ít nhiều cũng học biết một ít đạo thượng vị giả, cái đạo lí cơ bản nhất này còn là hiểu rõ.

12 vị mỹ nữ chiến thần khi Thụ Cự Nhân đẩy giạt dây leo dày đặc từ sâu trong rừng cây đi ra, liền đã toàn bộ đã hướng tới phương hướng này, chiến ý cường đại trong nháy mắt vây chặt ba khối đầu to này cả Lâm Phong cũng sợ cho Thụ Cự Nhân.

“Hậu duệ Đại Lục Thần Tộc tôn quý, chúng ta đối với các vị cùng mấy vị bằng hữu nhân loại không có ác ý, thỉnh người không nên hiểu lầm!” Thụ Cự Nhân dẫn đầu hiển nhiên đã nhìn ra lai lịch của đám nữ nhân Ngải Lâm Uy Na, thân mật chào hỏi, “Ta là tộc trưởng Cấp La của Thụ Cự Nhân nhất tộc, chúng ta mới vừa từ trong giấc ngủ sâu ngàn năm tỉnh lại, liền nghĩ được hương rước của các vị tỏa ra, vì thế qua xem!”

“Cấp La tộc trưởng tôn quý, rất cao hứng có thể quen biết ngài!” Tam hoàng tử điện hạ vượt lên trước một bước, nghênh tiếp, đặc biệt có phong độ hành một lễ kị sĩ, trên mặt mang vẻ tươi cười cách thức quý tộc ưu nhã, giới thiệu Lâm Phong cùng mọi người một lượt, sau đó mới thao thao bất tuyệt nói chuyện với Thụ Cự Nhân Cấp La, đồng thời nói chuyện một phần có liên quan tới vấn đề phương diện ma pháp hệ thực vật hợp ý với chỗ hay của bọn họ.

Không thể không nói, tên khốn này đích xác không giản đơn, hơn nữa nắm nhân tâm rất có bài bản, hơn nữa học vấn cũng rất uyên bác.

Thụ Cự Nhân Cấp La rất hiển nhiên đối với vị quý tộc trẻ tuổi có phong độ thân sĩ phi thường này rất có hảo cảm, rất là khách khí thảo luận ảo diệu của phương diện ma pháp với tam hoàng tử điện hạ.

Bất quá, Lâm Phong phát hiện con mắt to kích thước của ba khối đầu to này luôn luôn nhìn loạn khắp nơi, cái mũi rộng cũng thỉnh thoảng ngửi vài cái, vậy vậy tay, để 12 vị mỹ nữ chiến thần lui xuống, Lâm Phong thầm nghĩ ba khối đầu to này đã là bị hương rượu gọi lại, không bằng đem mỹ tửu tới thử so bì lại.

Lập tức Lâm Phong nói: “Cấp La tộc trưởng tôn quý, nơi đây của chúng ta còn có chút rượu nhạt, không bằng mọi người ngồi xuống cùng uống vài chén, lại tiến hành trường đàm như thế nào?”

Thụ Cự Nhân Cáp La nhìn giống như đang bưng bưng hứng trí thảo luận vấn đề phương diện ma pháp với tam hoàng tử điện hạ, thực sự thì tư tưởng không tập trung, nghe được lời này lập tức liền nói: “Linh chủ đại nhân Lâm Phong tôn quý, vô cùng cảm tạ lời mời thịnh ý của ngài, lãnh đi của ngài ở liền bên cạnh Hồng Thập Tự Sâm Lâm, Thụ Cự Nhân chúng ta vô cùng vui sướng làm bạn với ngài!”

Tam hoàng tử điện hạ vừa nghe, tức thì thầm kêu không hay, trong lòng thầm gọi khổ vậy.

Lâm Phong lại là trong lòng rất vui, lập tức nói: “Vô cùng vinh hạnh có thể trở thành bằng hữu với Cáp La tộc trưởng tôn quý, nơi đây của ta còn có vài bồn mỹ tửu, mới mấy vị bằng hữu tôn quý lần lượt thưởng thức!”

Liền sau đấy mấy Thụ Cự Nhân ngồi xuống, mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết là phải ngồi hay là liền đứng như thế.

Không biện pháp, 3 khối đầu to cho dù ngồi xuống cũng có cao hơn 4m, mọi người ngồi ở bên cạnh bọn họ không thể không ra sức ngưỡng cổ, đó gọi là khó chịu.

Lâm Phong cũng thầm kêu không sáng khoái, tinh thần ba tập kích sơ sơ một cái, tất cả mọi người trong nháy mắt liền chỉ cảm thấy bản thân có chút chóng mặt, nhanh chóng đem bốn thân nhục thể ném vào bên trong vô tướng không gian niệm phòng giữ lại, dùng nguyên thần khống chế Bát Bảo Kim Thân, biến hóa thành bộ dạng của bốn thể nhục thân, sau đó lại biến kích thước giống như với mấy Thụ Cự Nhân, ngồi xếp bằng đối diện ba Thụ Cự Nhân.

Bát Bảo Kim Thân này chính là lực tinh thần tụ hợp, biến hóa vô cùng, quả thật kì diệu không thể nói.

Do thế có thể thấy, Thái Cực Huyền Công xác thực là huyền diệu phi thường.

“Úc! Trời ơi, linh chủ đại nhân tôn quý, chẳng lẽ ngài là ngoại tịch Đức Lỗ Y?” Tam hoàng tử điện hạ kinh hô một tiếng, tất cả mọi người đều là gương mặt đỏ ửng.

Chỉ có 12 vị mỹ nữ chiến thần vẫn y như cũ là một bộ dạng băng tuyết không tan, tựa hồ chủ nhân là người gì với bọn họ không có quan hệ nào.

Quả thực quá bất ngờ.

Chung cực biến thân thuật là độc quyền của Đức Lỗ Y, chỉ là Đức Lỗ Y nhất tộc qua sau Chúng Thần Đại Chiến thì đã diệt vong, vị linh chủ đại nhân tuổi chưa tới nhược quán (thành niên) này lại cũng biết chung cực biến thân thuật của Đức Lỗ Y, làm sao có thể không khiến tam hoàng tử điện hạ hoảng hốt.

Nghe đồn chung cực biến thân thuật của Đức Lỗ Y có thể biến hóa thành các loại sinh mệnh trí tuệ, đương nhiên, điều kiện trước tiên nhất định phải sau khi đạt được tích huyết nhận thân của loại sinh vật trí tuệ muốn biến thân mới có khả năng biến thân, như loại pháp thuật biến thân trực tiếp biến thân thành cự nhân này của Lâm Phong cho dù là Đức Lỗ Y cũng chỉ có thể sử dụng hai lần.

Mà ngoại tịch Đức Lỗ Y thì chỉ có thể sử dụng chung cực biến thân thuật một lần, một khi sau khi biến thân liền không thể biến hình mạo khác nữa, sau này chỉ có thể biến thân thành cự nhân, tam hoàng tử điện hạ thầm thương tiếc, loại chung cực biến thân thuật này không đến vạn bất đắc dĩ, đương nhiên không thể tùy tiện lãng phí cơ hội, càng không thể đem ra sử dụng.

Tiểu tử này lại liền phung phí như thế, tam hoàng tử điện hạ vừa là đáng tiếc, vừa là hâm mộ, bản thân vì sao liền không phải ngoại tịch Đức Lỗ Y, như quả bản thân cũng có một lần cơ hội chung cực biến thân, vậy thực là có thể làm rất nhiều sự việc a!

“Ngoại tịch Đức Lỗ Y?” Lâm Phong trong lòng buồn bực, “Lão tử lúc nào lại thành ngoại tịch Đức Lỗ Y, loại pháp thuật biến thân thấp kém đó của Đức Lỗ Y nào có thể đánh đồng với Bát Bảo Kim Thân này của ta, muốn biến gì liền biến đó, bất quá cũng tốt, vừa vặn có thể mượn dùng cái thân phận giả này che giấu một lượt!”

“Linh chủ đại nhân tôn quý, nguyên lai ngài cũng là một ngoại tịch cự nhân!” Còn không đợi Lâm Phong xác định thân phận của mình, Thụ Cự Nhân Cáp La lại đứng lên hành một lễ nghi cổ xưa tiêu chuẩn, nói: “Ta từ trên người ngài ngửi được khí tức của Hoàng Kim Cự Nhân, nguyên lai ngài còn là vị ngoại tịch hoàng kim cự nhân, là hậu duệ trực hệ của tổ tiên, thỉnh dung nạp kính ý tối cao Cáp La gửi tới cho ngài!”

Một vùng sụp xuống.

Con mắt mọi người đều sắp trừng ra ngoài.

Tam hoàng tử diện hạ gương mặt đều xanh, vừa lòi ra một cái thân phận ngoại tịch Đức Lỗ Y liền đủ hấn giật mình, hiện tại lại có thể lại nhảy ra cái thân phận ngoại tịch Hoàng Kim Cự Nhân, có cái thân phận này, ba Thụ Cự Nhân này với Lâm Phong cũng tính là nửa người nhà, bản thân lôi kéo ba Thụ Cự Nhân này đã không có chút xíu hi vọng.

Hơn nữa Hoàng Kim Cự Nhân chính là hậu duệ trực hệ của Thái Thần, không giống nhóm Thụ Cự Nhân, Sơn Khâu Cự Nhân tuy là hậu duệ của cự nhân Thái Thần, lại không phải trực hệ, thành thử Thụ Cự Nhân Cấp La đối với cái mác giả Hoàng Kim Cự Nhân này của Lâm Phong mang theo một loại tôn kính bẩm sinh.

Viễn cổ tương truyền, trong rất nhiều cự nhân cùng ải nhân, chỉ có Hoàng Kim Cự Nhân, Ngân Tiêu Cự Nhân cùng Đồng Thần Cự Nhân mới là hậu duệ trực hệ của Thái Thần, ở trong rất nhiều hậu duệ của Thái Thần, ba loại cự nhân này có địa vị cao quý, đặc biệt là Hoàng Kim Cự Nhân trong tam đại trực hệ hậu duệ, càng là giống như sự tồn tại của hoàng đế.

Thành thử ba vị Thụ Cự Nhân này đều lập tức đứng dậy, hướng tới vị ngoại tịch Hoàng Kim Cự Nhân này gửi đến lễ nghi cao quý cổ xưa nhất.

Lâm Phong chỉ sững sờ một thoáng, lại khôi phục bình thường, trong lòng cười ghê gớm, “Mẹ, thế nào lại thành ngoại tịch Hoàng Kim Cự Nhân, có cơ hội tốt thế này không lợi dụng một chút thật có lỗi với lương tâm bản thân!”

Cũng không quản ba Thụ Cự Nhân này là thần kinh có vấn đề hay không, Lâm Phong nói: “Cấp La tộc trưởng tôn quý, vô cùng cao hứng có thể thành bằng hữu với ngài, nguyện ngài đồng tồn tại với quang vinh của tổ tiên!”

47. Chương 47 Ba La Mật Tử

“Trời ơi! Phượng Hoàng nữ thần tại thượng!” Suất diệu Cận Bố kinh ngạc tán thán một tiếng, tám tám xưng kì nói: “Lâm tiểu tử vừa là ngoại tịch Nguyệt Tinh Linh thân vương, vừa là ngoại tịch Đức Lỗ Y, vừa là ngoại tịch Hoàng Kim Cự Nhân, vừa là gia chủ tương lai của Lâm gia, cũng tính là ngoại tịch Hỏa Phượng Hoàng của Chu Tước gia tộc chúng ta, người thực đừng nói ta hay người còn ngoại tịch Cự Long hoặc là ngoại tịch Thiên Hạc nha!”

Lâm Phong cười nói: “Chính có cái ý tứ này, có thời gian đi báỉ phỏng Thiên Hạc nữ hoàng cùng Long hoàng một cái, thuận tiện lại tìm ngoại tịch Cự Long cùng ngoại tịch Thiên Hạc cũng không tệ, khả khả!”

Suất diệu Cận Bố bĩu môi một hồi, da thịt trên mặt tất cả mọi người cũng đều co rút, trên mặt rõ ràng viết bốn chữ: nhĩ tỵ xuy ba! (Người chính là khoác lác thôi)

Lâm Đại cùng Lâm Nhị liền giống hai tiểu Ải Nhân đứng bên cạnh thân thể sau khi biến thân thành cự nhân cao 8 9m của Lâm Phong, cái miệng căng thành cái phễu, đến hiện tại đều không nói ra một câu, chỉ cảm thấy trong sương mây, đồng thời trầm nghĩ: “Thực sự thấy quý con mẹ nó, chúng ta theo ở trái phải công tử, thế nào không biết công tử còn là ngoại tịch Đức Lỗ Y cùng ngoại tịch Hoàng Kim Cự Nhân!”

Lần nữa ngồi vào chỗ, tiếp theo Thụ Cự Nhân Cấp La tụng hết ma pháp chú ngữ, cành cây bên cạnh mọi người ào ào rủ xuống, như sản sinh tạo thành một mảng băng ghế bằng cây, khi đợi mọi người ngồi lên, lại nâng lên, đem mọi người đến một độ cao giống nhau.

Mọi người rất kinh ngạc tán thán, lại trầm bội phục trình độ đích xác bất phàm ở phương diện ma pháp hệ thực vật của khối đầu to này, một trò ma pháp lô hỏa thuần thanh này tuy không có uy lực gì, nhưng lại thực dụng phi thường, cũng chính là Thụ Cự Nhân có khả năng với lực sắc thực vật nối kết, trong ma pháp còn trộn lẫn một đạo mệnh lệnh trao cho lực sắc thực vật.

Đổi là ma pháp sư nhân loại, cho dù là pháp sư thánh cấp chuyên tu luyện ma pháp hệ thực vật, cũng không có khả năng nối kết với lực sắc thực vật, càng không nói tới có thể chỉ huy lực sắc thực vật.

Lâm Phong cũng thu nguyên thân, nguyên thần quay về bốn thể, cũng giống như với người khác, cùng ngồi trên ghế dài bằng gỗ lưng chừng giữa trời, treo ở giữa không trung lắc tới lắc lui.

Lâm Phong lấy ra 3 bồn mỹ tửu, sau khi nhẹ nhàng vỗ mở trát phong liền đưa đi, vò rượu giống như bị một bàn tay to vô hình cầm giữ, từ từ bay đến trước người ba vị Thụ Cự Nhân, một trận hương vấy rắc ngào ngạt tức thì ở trong không gian tán phát ra, mọi người đều không nhận được ra sức ngửi mũi xuống.

“Ba la mật mỹ tửu!” Tiếng hô kinh ngạc lập tức từ trong miệng tam hoàng tử điện hạ cùng ba Thụ Cự Nhân vang lên, mấy tên khốn khác bất luận thân phận cùng địa vị đều không đủ hưởng dụng loại mỹ tửu đỉnh cấp so với hoàng kim còn phải trân quý hơn này vừa nghe cái tên như sét đánh qua tai này, tức thì thêm thường nước dãi đều sắp chảy ra.

May là tại trường đều là nhân vật thấy qua cảnh lớn, còn không đến mức đương trường lời mặt xấu, bất quá thấy biểu tình giống như oán phụ phát tình thấy được “bất đảo kim thương” đó của họ, liền biết dụ hoặc của mỹ tửu này đối với bọn họ to lớn bao nhiêu.

Loại ba la mật mỹ tửu này là dùng một loại thực vật của Tinh Linh chi Đô ủ mật chế thành, chính là đặc sản hiếm có nhất của Nguyệt Tinh Linh nhất tộc. Thật sự bởi vì loại thực này chỉ thích hợp sinh trưởng ở Nguyệt Tinh Linh chi Đô bên trong Chiếu Trạch, hơn nữa sản lượng cũng thấp phi thường, thành thử loại mỹ tửu này chẳng những là mỹ tửu được quý tộc hoan nghênh nhất đại lục, hơn nữa giá trị của nó càng là hơn hẳn hoàng kim.

Ba la mật là một loại thực vật do được hấp thu tinh hoa của nước mưa trong Chiếu Trạch cùng tinh hoa của lực sắc thực vật dày đặc của Nguyệt Tinh Linh chi Đô, trải qua thời gian dài dằng dẳng kết thành, Tinh Linh yêu thích mỹ tửu mỹ thực liền dùng bí phương đặc biệt ủ thành mỹ tửu, rượu thơm mà thuần, phẩm là quý tộc uống qua ba la mật tửu, lại uống mỹ tửu khác đều có thể uống không biết vị, với uống nước lã không có phân biệt gì.

Thành thử, loại mỹ tửu này có thể nói là cống phẩm hoàng thất của các quốc gia đại lục cùng trân phẩm tư tàng của đại quý tộc siêu cấp, đến mức giá của ba la mật tửu trên chợ đen lại có một đạo leo thang đến gấp 10 lần so với giá ngày của hoàng kim.

Hơn nữa luôn là có cầu mà không có cung. (hữu giới vô thị - có giá không có chợ)

Dưới roi lợi ích to lớn, mỗi ngày đều có lượng lớn mạo hiểm giả xách đầu tiến vào Lạc Nhật Đại Chiếu Trạch, chờ đợi cơ hội bắt vài Nguyệt Tinh Linh, hoặc là bán đến thị trường nô lệ, hoặc là dùng trao đổi một chút ba la mật tửu, sau đó lấy giá trời bán đến chợ đen, sau đó lưu lạc đến trong tay hoàng thất cùng đại quý tộc các nước.

Bất quá chút mỹ tửu mỗi năm lưu lạc đến đại lục quả thật ít lắm thương, bọn đại quý tộc thường thường đem loại mỹ tửu thể gian hiếm có này cất giấu kỹ từ từ hưởng dụng, cho là trên mấy yến hội đặc biệt đều tiếc rẻ lấy ra chiêu đãi khách nhân tôn quý có thân phận cùng địa vị đặc biệt.

Lâm Phong lần này sau khi ra ngoài mang theo năm hủ ba la mật tửu, hiện tại một lần lấy ra ba hủ, hẳn cũng không tìm được có chút cảm giác đau xót, bất quá chỉ cần có thể làm ba Thụ Cự Nhân suy nghĩ có chút trì độn này là đến linh chủ ta, khiến bọn họ đem vài trăm dặm trong phạm vi Khố Khắc Sâm Đạt xanh hóa một tí, ba hủ mỹ tửu này cũng đáng giá.

Suất điều Cận Bố hỗn hển nói: “Úc! Trời ơi, lại có thể có nhiều ba la mật mỹ tửu nhiều như vậy, linh chủ đại nhân, ngài tốt xấu cũng là ngoại tịch Hỏa Phượng Hoàng của Chu Tước gia tộc chúng ta, nếu đã có ba la mật tửu nhiều như vậy, vì sao không đem ra cho mọi người chia vui, quá không đủ ý tứ!”

Tam hoàng tử điện hạ cũng nói: “Linh chủ đại nhân tôn quý, ta nghĩ lấy thân phận của ngài, phải không thể nặng bên này nhẹ bên kia!”

Hải Phi Tư điện hạ cũng là ba năm trước khi đi sứ Thần Vũ đế quốc, mới có may mắn thưởng thức qua chút ba la mật mỹ tửu hoàng đế đệ hạ của Thần Vũ cất giấu riêng, hơn nữa bởi vì người nhiều rượu ít, hẳn

cũng chỉ vồn vện nếm được chừng ít rượu mà thôi, hiện tại Lâm Phong một lần lấy ra ba hủ ba la mật tửu, tuy hẳn còn thể bảo trì nộ cười mỉm quý tộc ưu nhã, nhưng trong bụng lại đã là sâu rượu tàn sát bừa bãi.

“Cái này đương nhiên!” Lâm Phong lấy ra hủ thứ tư, hất bỏ trát phong đưa qua, trong lòng lần nữa đau xót một cái, hay còn có một hủ, nói gì cũng không thể lại đem ra, thích hợp giữ cho bản thân từ từ hưởng dụng.

Lâm Đại cùng Lâm Nhị tuy cũng là đại phát cơn nghiện rượu, hay tam công tử trước nay không hề xử tệ thuộc hạ, khi ở trong phủ cũng thường xuyên có thể cho bọn chúng một chút ba la mật tửu, đến là không có dục vọng sàm ngôn như vậy giống người khác.

Còn như 12 vị mỹ nữ chiến thần, bọn họ không có thực dục vẫn như cũ là một bộ biểu tình lạnh băng băng, không có nửa phần động tâm.

Ba vị đầu to Thụ Cự Nhân nào có chút xú do dự, vừa từ trong giấc ngủ say ngàn năm tỉnh lại, hiểu tửu của bọn họ liền bị một trận hương rượu dẫn tới, hiện tại thấy được ba la mật tửu, sâu rượu trong bụng sớm liền đã bắt đầu kháng nghị, làm sao còn có thể chịu được, lập tức bưng vò rượu “ừng ực ừng ực” uống như trâu.

Tam hoàng tử điện tuy còn có thể bảo trì phong độ quý tộc ưu nhã, đem mỹ tửu phân phát xuống, nhưng thấy biểu tình có chút không thể chờ đợi được đó của bọn họ, quả thật thần tình với một bầy ác lang đói một tháng khi thấy được một con cừu con nhỏ không có gì phân biệt.

Lâm Nhị tát vào mồm, vẻ mặt cười hèn hướng về Lâm Phong nhỏ tiếng nói: “Những Thụ Cự Nhân này chần chừ cái đầu có bệnh, lại đem công tử nhận thành là ngoại tịch Hoàng Kim Cự Nhân, thuộc hạ thấy không chừng ngày nào bọn họ cò có thể nhận công tử thành là tổ tiên Thái Tổ của bọn họ cũng nên!”

Lâm Đại so ra thận trọng, tuy không nói gì, nhưng cũng gật đầu biểu thị khẳng định.

Lâm Phong cười nói: “Ma mà đầu bọn họ có bệnh, nếu không ta muốn lôi kéo ba Thụ Cự Nhân này thực không phải một việc dễ dàng, ba khối đầu to này trình độ ở phương diện ma pháp hệ thực vật rất có chỗ độc đáo, Cấp La tộc trưởng càng là một vị đại sách pháp sư, một cổ thực lực thể này thực không thể để tam hoàng tử điện hạ lôi kéo qua!”

Trong lòng lại nghĩ, ba Thụ Cự Nhân này thật sự là bộ não có vấn đề không? Là một sinh mệnh trí tuệ sống trên ngàn năm, nếu là đầu của Thụ Cự Nhân Cấp La ra bệnh, như vậy mặt trời ngày mai cũng có khả năng ra từ phía tây.

Lâm Phong đã có thể xác định, có thể là trên mặt tòa kim thân của bản thân có khí tức của Hoàng Kim Cự Nhân, bởi thế mới khiến Thụ Cự Nhân Cấp La coi hẳn thành là một vị ngoại tịch Hoàng Kim Cự Nhân.

Khi hai người nói chuyện ép thấp thanh âm, thành thử trở Lâm Đại ra ai đều không nghe được.

Một vò mỹ tửu 20 cân rất nhanh bị ba khối đầu to Thụ Cự Nhân uống như trâu cạn sạch, bàn tay to như cái quạt phủ của Cấp La tộc trưởng xoa bụng, biểu tình gương mặt thỏa mãn.

Một đám bọn thuộc hạ của tam hoàng tử điện hạ cũng là vẻ mặt thỏa mãn, có thể uống được loại mỹ tửu cực phẩm chỉ có hoàng thất cùng đại quý tộc mới có thể hưởng dụng được này, đối với bọn họ mà nói quả thật là một đại hưởng thụ trong đời, quả thật là chuyển đi này không uống.

Cấp La tộc trưởng tụng chú ngữ, một đạo quang hoàn lục sắc chìm vào đỉnh đầu của Lâm Phong, Cấp La nói: “Linh chủ đại nhân tôn quý, khải khái của người đủ cảm động Lục Sắc chi Thần, “chúc phúc của Lục Sắc chi Thần” này là lễ vật lớn nhất Lục Sắc chi Thần ban cho ngài, Thụ Cự Nhân nhất tộc chúng ta sẽ là bằng hữu trung thật nhất của ngài!”

Lâm Phong ngạc nhiên hỏi: “Chúc phúc của Lục Sắc Thần?”

Cấp La giải thích một lượt, Lâm Phong mới tính là minh bạch.

Nguyên lai Thụ Cự Nhân nhất tộc trời sinh thích rượu, đối với các loại mỹ tửu ham thích lấy một chữ yêu mà nói, vị Thụ Cự Nhân tộc trưởng này mới từ trong giấc ngủ say ngàn năm tỉnh lại, liền uống được ba la

mật tử loại mỹ tửu cực phẩm này, lại thêm Lâm Phong lại là một ngoại tịch Hoàng Kim Cự Nhân, nhận định mà không quản thân phận này là thật là giả, Cáp La tộc trưởng lại nhận là thật.

Thành thử, vị Thụ Cự Nhân tộc trưởng này lại cho Lâm Phong một thân phận ngoại tịch Thụ Cự Nhân, phụ thêm tặng cho Lâm Phong một hạng kỹ năng rất đặc thù — chúc phúc của Lục Sắc chi Thần.

Vốn dĩ thấy biểu tình hâm mộ của mọi người, Lâm Phong còn cho rằng chúc phúc của Lục Sắc chi Thần này có nhiều bảo bối, thế nhưng sau khi nghe Cáp La giải thích qua, gần như tức thổ ba thăng máu.

Bạn cho chúc phúc của Lục Sắc chi Thần này là đồ chơi phế phẩm gì, nguyên lai là một lục sắc trớ chú trước khi chết dùng phản kích địch thù, cũng chính là một kỹ năng lâm tử cần lại một phát.

Lâm Phong ở thế giới này gần như có thể tính là bất tử chi năng (nghĩa như bất tử), vị Thụ Cự Nhân này tặng cho hắn một kỹ năng như vậy, đây không phải trừu tượng mau chết sao, thực sự con mẹ hắn!

Lâm Phong tức giận trong bụng chửi mẹ.

Bất quá, hay ở Cáp La tộc trưởng cho hắn cái thân phận ngoại tịch Thụ Cự Nhân này, với ông ta cũng tính là người một nhà, như thế liền để bọn họ tới lãnh địa của mình giúp mình làm việc cũng chính là một chuyện đương nhiên.

Một hồi lâu, mới lắng lại ngọn lửa căm tức, hướng tới Thụ Cự Nhân Cáp La nói: “Cáp La tộc trưởng tôn kính, Khổ Khắc Sâm Đạt có mỹ tửu cùng thức uống tốt nhất của Tinh Linh chi Đô, nói như quả ngải thích loại ba la mật mỹ tửu này đừng ngại tới lãnh địa của ta làm khách vài ngày, chu vi trăm dặm của Khổ Khắc Sâm Đạt đều là hoang dã, ngài có thể cũng thuận tiện mang theo hài tử của ngài tới đó, không biết Cáp La tộc trưởng tôn kính có thể đáp ứng yêu cầu nhỏ nhoi này của ta hay không?”

Cáp La tộc trưởng cười đáp: “Linh chủ đại nhân tôn quý, chẳng thả rừng rậm là thiên chức của mỗi một Thụ Cự Nhân, ngài hiện tại cũng là một thành viên của Thụ Cự Nhân nhất tộc chúng ta, chúng ta rất cao hứng cũng có thể mang theo hài tử của chúng ta đến lãnh địa của ngài, đương nhiên, như quả mỗi ngày còn có thể hưởng dụng được các loại mỹ tửu của Tinh Linh chi Đô, chúng ta cũng vô cùng cảm tạ ngài!”

Lâm Phong trong lòng tính toán một cái, lập tức kêu gào một tiếng, trời, một vò ba la mật tửu trị giá ít nhất 1 vạn kim tệ, như quả mỗi ngày bị ba Thụ Cự Nhân này uống trên vò vò như thế, vậy không phải mỗi tháng đều phải uống mất của hắn chỉ ít trên 100 vạn kim tệ.

Lâm Phong hiện tại đã bắt đầu tính kế khoản nợ này rồi cuộc có lợi hay không, quả thật là ba la mật tửu quá ít ỏi, một phần ba la mật tửu sản vật của Tinh Linh chi Đô thuộc về Đái Lệ Ti Nguyệt Tinh Linh nữ vương cũng gần miễn cưỡng đủ chống đỡ nhu cầu trên phủ của hắn, như quả phải lấy ra phụng dưỡng ba Thụ Cự Nhân này, đoán chừng hắn cũng đành đi uống nước lã.

Âm thầm tính toán một hồi, còn là quyết định trước đem ba Thụ Cự Nhân này mang về sẽ bàn lại, cho dù mỹ tửu của Tinh Linh chi Đô các quốc gia nhân loại đều là không có, cho dù không có ba la mật tửu, dựa vào thân phận ngoại tịch Thụ Cự Nhân cùng ngoại tịch Hoàng Kim Cự Nhân một thật một giả của hắn cùng các loại mỹ tửu khác, để ba Thụ Cự Nhân này làm việc cho hắn cũng không phải là chuyện khó gì!

48. Chương 48 Đấu Khí Tung Hoàn

Tính toán như ý của Lâm Phong là đánh rất tốt, hảo cảm ba vị Thụ Cự Nhân đối với hắn cũng là một bờ hai sọt, lại thêm Cáp La vừa mới cho hắn cái thân phận ngoại tịch Thụ Cự Nhân này, muốn lưu ba vị Thụ Cự Nhân đến cũng không tính chuyện khó.

Hắn ở đây nói chuyện vui sướng, tam hoàng tử nơi đó lại là buồn bực không thôi, hiện tại Thụ Cự Nhân Cáp La tộc trưởng đã đáp ứng Lâm Phong sẽ tới Khổ Khắc Sâm Đạt, Hải Phi Tư điện hạ cũng là không có một chút hi vọng nữa.

Hai đại ma đạo sư cùng một vị đại sách pháp sư a, nghĩ liền kêu người cảm thấy đỏ mắt.

Bầu không khí chính đang hài hòa, bỗng chốc một quần bạch vân đông nghìn nghịt ép tới, tất cả mọi người sợ gần như từ trên đất nhảy lên.

“Trời ơi, Quang Minh Thần phù hộ!” Thiên Hạc kị sĩ Khắc Nhĩ Phu Lan kinh hãi kêu một tiếng, “Thế nào có thể có bảy bạch phong lớn như vậy, Lộ Ny Đế đáng chết, vì cái gì ách vận lại có thể rơi lên đầu chúng ta!”

Lộ Ny Đế là nữ thần ách vận.

Sắc mặt mọi người lập tức biến thành cực kì khó coi.

Kế đó quần bạch vân bay đến đỉnh đầu mọi người, tất cả mọi người cuối cùng nhìn rõ phiến bạch vân này.

Đây chỗ nào lại là bạch vân gì, lại là một quần bạch phong, bạch phong này đủ có kích thước một con nghé con, so với bảy hắc ma phong Lâm Phong ở trong địa huyết Âm Tinh Linh thấy được còn phải vượt quá hơn trên vạn lần, bảy ông liên miên kéo đến không biết có bao nhiêu, hơn nữa thể hình cũng lớn không hợp thói thường, con mắt Lâm Phong gần như trừng ra ngoài.

Đây ... có giống mặt lớn thế này sao? Cơ thể so với một con trâu không kém hơn bao nhiêu, Lâm Phong không nhìn được trong lòng cảm thán, thế giới này rộng lớn, quả thực là không thiếu cái lạ.

Từ lúc đến thế giới này, hắn liền đã khai nhãn giới không vô số lần, không ngờ hôm nay lần nữa để hắn mở tầm mắt một lần, xem ra khối đại lục này quả thực là thần bí khó đoán.

Sắc mặt tam hoàng tử điện hạ có chút khó coi, “Linh chủ đại nhân tôn quý, ta nghĩ lần này chúng ta phải không may, bạch phong tuy không có hung tàn như thể của hắc ma phong, nhưng cũng rất là không dễ đối phó, hơn nữa bảy bạch phong số lượng nhiều, hắc ma phong căn bản không cách nào đánh đồng với nó, bạch phong thích rượu, nghĩ chừng là bị mùi rượu của ba la mặt hấp dẫn tới!”

“Trời!” Lâm Phong thảm chửi một tiếng, bản thân thế nào liền xúi quẩy như thế, uống rượu cũng có thể dẫn tới một bảy bạch phong, số lượng ít một chút cũng còn bỏ qua, tại trường đầu không phải cường giả, thế nhưng một bảy lớn một cái nhìn nhìn không tới biên này, muốn giết cũng giết không hết.

Thụ Cự Nhân Cáp La cũng nói: “Linh chủ đại nhân tôn quý, bạch phong tuy không có độc, nhưng đuôi ong của bọn chúng có mang theo một loại dược chất có hiệu quả gây mê, như quả bị đốt một cái liền có thể say ngủ không tỉnh, Hồng Thập Tự Sâm Lâm rất hiếm vết chân người, trong một tháng nói nếu là không có người giải cứu, qua kì hạn một tháng liền có thể ngủ chết, nói chúng ta hiện tại triệt thoái còn kịp!”

Hắc ma phong tuy cơ thể không lớn, nhưng cũng tính là ma thú, độc dịch độc hiểm thấy không gì sánh được, trúng người tức chết.

Bạch phong tuy không phải ma thú, nhưng thể hình cùng số lượng lại là hắc ma phong không cách nào so sánh, tuy không có độc, dược chất gây mê của đuôi ong cũng không phải mê dược lợi hại gì, dùng rượu liền có thể giải trừ, nhưng ở sâu trong Hồng Thập Tự Sâm Lâm này lại rõ ràng có chút phiền phức.

Như quả bị đốt một cái, nhưng ở trong Sâm Lâm hiếm có dấu người này, như quả đốt một cái, nói như quả không có người giải cứu, qua kì hạn một tháng, sẽ có thể vĩnh viễn ngủ chết, cũng không có khả năng tỉnh lại nữa.

Hơn nữa loại thuốc gây mê này là không thể miễn xá, cho dù lấy ma kháng cường hãn của Băng Sương Cự Hạc, cũng vô phương đề kháng.

Không then là một trong tam đại cấm địa, quả thật là hung hiểm khó đoán.

Lâm Phong nói: “Chúng ta nhiều người thế này, chỉ có hai ma thú phi hành, làm sao có khả năng rút lui, tốc độ phi hành của những ma phòng này tuy so không trên tốc độ phi hành của ma thú siêu cấp, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, chúng ta như quả quay người trốn chạy, khẳng định có thể bị vô số đuôi bạch phong theo truy kích, đến khi đó sợ rằng càng thêm khó thoát thân hơn.”

Quay đầu nhìn Hải Phi Tư điện hạ, lại nói: “Không bằng tam hoàng tử điện hạ triệt thoái trước, rồi để ta cùng vài vị thị vệ của ta ở lại vì mọi người đoạn hậu, thế này có lẽ còn có một đường sinh cơ!”

Hải Phi Tư mỉm cười, tư thái ưu nhã nói: “Linh chủ đại nhân tôn quý, nếu mọi người đã là bằng hữu, ta lại thế nào có thể triệt thoái trước, tự nhiên là ở lại cùng mọi người cùng nhau lui địch, như quả linh chủ đại nhân coi ta là bằng hữu, thì không nên để một bằng hữu một mình bỏ trốn làm người vô sỉ!”

Lâm Phong cười cười, không tỏ rõ ý kiến, rướn người dậy nói: “Đã như thế, mọi người đều lưu lại kiến thức thử lợi hại của bầy bạch phong này, tam hoàng tử điện hạ, không bằng hai ta đi trước một lần, như thế nào?”

Hải Phi Tư cũng là hào tình đại phát, cười đáp: “Có thể cùng lĩnh chủ đại nhân cùng nhau tác chiến là vinh hạnh của ta!” Liền sau đó mặc đội kỹ giáp trụ, lấy ra một cây kim địch thổi lên, liền nghe một tiếng kêu mãnh liệt xé trời đáp lại, một Kim Sí Đại Bằng chói mắt vô bì phá không mà tới.

Lâm Phong còn là lần đầu nhìn thấy thành viên của Kim Sí Đại Bằng gia tộc, liền thấy Kim Sí Đại Bằng Điều đó mở hai cánh ra so với cơ thể Hỏa Phượng Hoàng Cận Bồ không hơn kém bao nhiêu, có kích thước 20m, lông vũ khắp người màu hoàng kim, hai cánh nhanh chóng vỗ quạt, phá không mà tới, tốc độ phi hành quả thực không gì sánh kịp, chỉ là chớp mắt liền đã đến gần, hạ xuống trước người tam hoàng tử điện hạ.

Không then là không trung chỉ vương sở trường tốc độ phi hành, chỉ luận tốc độ phi hành, bất luận là Cự Long hay là Hỏa Phượng Hoàng, hoặc là Băng Sương Cự Hạc, đều còn thua rất xa Kim Sí Đại Bằng Điều này, gió cánh to lớn quạt một trận cát bụi tung bay, thực sự là uy phong đến cực điểm.

Tam hoàng tử điện hạ cười lên tọa kỵ, lại là một tiếng kêu mãnh liệt, Kim Sí Đại Bằng vọt lên trời, khi gió cánh mạnh mẽ thổi mấy pháp sư cấp thấp yếu ngã đông đảo tây, xông vào trong bầy ong vừa bay đến đỉnh đầu.

Kim Sí Đại Bằng hả miệng liền là một Long Quyển Phong cấp 7, cột gió to lớn đem toàn bộ số bạch phong trong phạm vi vài chục mét xoắn giết thành bột mịn, mưa máu đỏ tanh cùng thịt vụn liền theo đó rơi xuống.

Hải Phi Tư kim khôi kim giáp, tay cầm kim long chiến thương dài 3m, kim sắc long thương leo lên đầu khí thần thánh chói mắt, giống như ánh sáng thẩm thấu xuống địa ngục a tì, nhanh chóng thu cắt sinh mệnh của bạch phong. Một mái tóc dài vàng kim cả Quang Minh Thần đều phải đổ kị theo gió tung bay, lại phối thêm dung mạo anh tuấn cùng hào khí ngất trời của hắn, tức thì khuất phục đại bộ phận nhân tâm.

May là trong tứ duy 12 vị mỹ nữ chiến thần tịnh không có thành phần cảm tình phức tạp, nếu không nhất định cũng có thể bị mỹ lực vô khả kháng cự của vị tam hoàng tử điện hạ này hấp dẫn.

Lâm Phong nhìn đỏ con mắt, nguyên lai vị tam hoàng tử điện hạ này chẳng những là vị đại kiếm sư, hơn nữa còn là vị kị sĩ thánh cấp, càng là một vị thánh đường của Thần Thánh Giáo Hội, lại thêm thân phận cao quý cùng tướng mạo anh tuấn đến không khiếm khuyết của hắn. Rất nhiều vàng sáng chói mắt tập trung ở một cơ thể, ngay cả Lâm Phong cũng nhìn không nổi có chút đổ kị.

Mắt thấy tam hoàng tử điện hạ cười Kim Sí Đại Bằng bổ vào trong bầy ong, Lâm Phong cũng không chậm, thân hóa kim thân vọt lên, giương tay liền là vô số đạo Thái Thanh Thần Lô kim sắc, kim quang ở bên trong bầy ong nổ tung lên, trong phạm vi trăm trượng tức thì một trận mưa máu tung bay, thân thể bắn khắp nơi, quả giống như ngày tận thế giáng xuống.

Hải Phi Tư luôn luôn lưu ý động hướng của Lâm Phong là lần đầu tiên kiến thức được thực lực chân chính của Lâm Phong, lực sát thương cường đại như thế lại không có chút đầu khí ba động cùng ma pháp ba động, không khỏi khiến hắn thâm kinh hãi, làm không明白 bạch đây là một loại lực lượng dạng gì.

Bất quá rất nhanh, tam hoàng tử điện hạ liền bị bầy ong màu trắng yểm ngập bên trong hải dương màu trắng.

Thấy hai vị chính chủ đều đã động thủ, hai vị kị sĩ thánh cấp tam hoàng tử điện hạ mang theo cũng không chậm, Hỏa Phượng Hoàng Cận Bồ cùng Băng Sương Cự Hạc Khắc Duy Tư đồng thời hiện nguyên hình, hai vị kị sĩ cười lên tọa kỵ, phượng minh cao vang cùng hạc lệ nhọn liệt đồng thời vang lên, hai vị thánh cấp vọt lên, gia nhập vào trong vòng chiến.

Hai vị kiếm thần tuy lớn tuổi, nhưng tốc độ lại là một chút không chậm, cơ hồ sau khi Lâm Phong cùng Hải Phi Tư vừa vọt đi liền gia nhập vòng chiến, đầu khí cường đại giống như một cây liềm thu hoạch hoa xanh, thu hoạch một số lớn sinh mệnh sống uống phí yếu nhỏ.

“Bảo hộ đội ngũ pháp sư!”

Thanh âm trong trẻo của Lâm Phong từ bên trong dòng lũ màu trắng xa xa truyền lại, 12 vị nữ chiến thần lập tức chấp hành trung thực lĩnh chủ đại nhân, từ khắp nơi đem bọn ma pháp sư vây tại chính giữa, 12 cây kim long thương trong khi huy động đầu khí kim sắc tung lên, hình thành một mặt lưới phòng ngự to lớn, phàm là bạch phong vọt xuống không thể không lập tức hóa thành bụi phấn.

Lâm Đại cùng Lâm Nhị giờ cũng gia nhập vào trong hàng ngũ bảo hộ ma pháp sư, không biện pháp, kiếm sĩ cùng ma pháp sư chỉ có sau khi đạt đến thực lực chức nghiệp cấp 8 mới có dựa vào đầu khí cùng ma lực cường đại phi hành.

Hai người bọn chúng còn thiếu một cấp, đành phải buồn bực vô bì tham gia chiến đấu dưới đất.

Bọn ma pháp sư tốc độ cũng không chậm, cơ hồ lúc Lâm Phong cùng tam hoàng tử điện hạ vọt lên trên không, liền đã tung lên chú ngữ ma pháp dài dòng, đợi khi hai vị thánh kỵ sĩ các hạ của tam hoàng tử điện hạ theo sát vọt lên không, một đạo lục sắc cùng bạch sắc hộ thuẫn ma pháp hệ thủy đồng thời gia trì trên thân tất cả mọi người.

Thụ Cự Nhân không then là người phát ngôn của Lục Sắc chi Thần, ở trong Sâm Lâm này thi triển ma pháp hệ thực vật nếu so với vị đại sách pháp sư tam hoàng tử điện hạ mang tới nhanh hơn rất nhiều, sau khi cho mọi người lục sắc hộ thuẫn, rất nhanh, cây cối xung quanh lập tức nổ tung lên, một đạo quang hoàng lục sắc thăng lên, tấn công vào trong bầy ong.

Bạch phong liền tiếp từ trên trời rơi xuống, bị dây leo màu xanh chi chít trói giống như cây dây cọ, rất hiển nhiên ba vị Thụ Cự Nhân này tịnh không muốn tạo quá nhiều sát nghiệt.

Theo sát, vị lão pháp sư đó cũng hoàn thành ma pháp chú ngữ, vô số đạo thủy trụ phá mở hư không bị triệu gọi ra, ở trong bầy ong nở hoa.

Sau đây là công kích ma pháp bảy vị ma pháp sư cao cấp phát động, các loại các dạng đạn cùng cuộn ma pháp gào thét đập vào bên trong cơn lũ màu trắng, sau đó nhanh chóng nở hoa.

Không then là thành viên nòng cốt của tam hoàng tử điện hạ, cả thân gia đều là phong phú như thế.

Trong nhất thời đầu khí tung hoành, ma pháp tỏa sáng.

Giết gọi là thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Bất quá không quá lâu, Lâm Phong liền có chút không kiên nhẫn, bầy bạch phong này hung hãn không sợ chết, hơn nữa liên miên vô hạn, nhìn không thấy được đầu cùng, cũng không biết có bao nhiêu, làm thế nào có thể giết sạch, đây thì rất giống một con kiến cường đại muốn ăn hết một con lạc đà nạc chết, quả thực có chút làm khó, có lẽ cố gắng thoát thân sớm cho đẹp.

49. Chương 49 Cẩm Ma Lĩnh Vực

Khi đang nghĩ tới thoát thân như thế nào, lại nghe Hải Phi Tư nói: “Bạch phong là loại ong tạo mật số lượng lớn nhất, nói như quả có thể mang về vài bạch phong sau này có thể mỗi ngày hưởng dụng được mật ong mỹ vị ngon miệng, đó phải một sự việc tuyệt vời biết bao, đáng tiếc không gian giới chỉ của ta đều là không gian tĩnh thái, không thể mang theo vật thể có sinh mạng!”

Lâm Phong hỏi: “Loại bạch phong này bắt về làm sao nuôi dưỡng?”

Hải Phi Tư đáp: “Chất gây mê của bạch phong chỉ có chút lợi hại bên trong Sâm Lâm, nói bị đốt trúng không có người ứng cứu mới có thể ngủ chết, như quả bắt về, cho dù bị đốt trúng dùng nước lạnh tưới qua cũng không không ngại, chỉ cần tìm một thuần thú sư liền có thể chăn nuôi!”

Lâm Phong rất là động lòng, quốc gia nhân loại căn bản thì không có gia cầm tạo mật gì, mỗi năm đều là dựa vào một lượng lớn mạo hiểm giả từ Sâm Lâm hoặc các địa phương khác tìm được một chút mật, sau đó trải qua vài lần chuyển tay, giá đã cao dọa chết người lưu lạc đến trong tay những quý tộc thượng lưu.

Hơn nữa số lượng cũng là cực ít, quốc gia nhân loại mỗi năm có thể tìm được mật nhiều nhất không vượt quá 1 tấn, Thần Tang đại lục quốc gia cùng quý tộc nhiều như thế, trừ một ít đại quý tộc giống như Lâm gia còn có thể tìm được một chút đáng thương như vậy, quý tộc bậc trung hạ căn bản thì không có phần.

Như quả tìm một bầy bạch phong về nuôi, vậy một năm tạo mật đủ kiếm về cho hẳn một lượng lớn kim tệ. Nghĩ tới chỗ này, Lâm Phong liền rung Thái Cực Đồ, một đạo kim quang hóa không, đem trên 100 bạch phong trong phạm vi 100 trượng toàn bộ cuốn qua, tiện tay đem một thủy tinh cầu kích thước nắm tay ném vào không gian giới chỉ.

Con mắt Hải Phi Tư đều sắp trừng vỡ, cứng mồm cứng lưỡi hỏi: “Ngài là pháp sư không gian?”

Dựa theo ghi chép lịch sử của ma pháp ta biết, trong các hệ ma pháp chỉ có sách pháp sư chuyên tu luyện ma pháp hệ không gian mới có thực lực mở không gian thứ nguyên, tử đẩy lợi dụng nguyên lí không gian đem vật mục tiêu đánh vào không gian thứ nguyên, thành thử pháp sư hệ không gian cũng pháp sư chuyên tu hệ độc luôn luôn đều là đại danh từ khủng bố.

Không có cách chết gì so với lạc vào vị trí không gian thứ nguyên cùng chết dưới pháp sư hệ độc giết người vô hình càng khiến người sợ hãi hơn.

Chỉ bất quá từ sau chiến dịch Bối Nhĩ Gia Hà, trên đại lục liền cũng không có xuất hiện qua pháp sư chủ tu ma pháp hệ không gian cùng hệ độc nữa, bởi vì cái trước là một hệ trong các hệ ma pháp khó hiểu rõ nhất, cái sau thì đối với bản thân có quá nhiều thương tàn, thành thử 5000 trở lại đại lục cũng không có xuất hiện một vị pháp sư hệ không gian cùng ma pháp sư hệ độc nữa.

Còn như ở trong núi sâu rừng hoang có ẩn thế cao nhân hay không thì không thể biết.

Mắt thấy trên 100 bạch phong trong khoa tay của Lâm Phong liền biến mất tung tích, tam hoàng tử điện hạ vô ý thức cho rằng Lâm Phong là một vị ma pháp sư cao cấp chủ tu hệ không gian.

“Ta tựa, lão tử khi nào lại thành không gian pháp sư!” Lâm Phong trong lòng thầm chửi rủa, lúc này hẳn thực không dám lại làm cần nhận thân, trách được ngày sau bị vạch trần thủ đoạn bịp bợm vô phương lấp liếm, tiện miệng nịnh bầy: “Ngài xem ta giống không gian pháp sư sao? Là công lao của món thần khí này!” Liền rung Thái Cực Đồ, lại cuốn trên 100 bạch phong cơ thể to lớn.

Hải Phi Tư nghe hẳn không phải không gian pháp sư, rõ ràng tỏ nhẹ ra, còn như thần khí hay không thần khí hẳn cũng không quan nhiều như vậy.

Chỉ cần Lâm Phong không phải không gian pháp sư, lòng tự tin của hắn cũng còn chưa đến nỗi triệt để đánh tan.

Anh hùng tuy luyện tiến, nhưng tuyệt đối cũng có thể đổ kị, Lâm Phong lộ ra thực lực cường hoành khiến lòng tin cường đại trước đây của tam hoàng tử điện hạ liên tục đều phải tiếp nhận tàn phá cùng đả kích mãnh liệt.

Ma lực của ba vị Thụ Cự Nhân đã hầu như tiêu hao sắp hết, mắt thấy bầy ong đã bỏ xuống, chỉ cần bị đốt trúng, sợ rằng cả đời này cũng không thấy được mặt trời ngày mai nữa, Cáp La có chút cấp bách nói: “Linh chủ đại nhân, hiện tại làm thế nào, chúng ta có nên tập trung lực lượng, hợp lực phòng thủ, sau đó mới nghĩ đối sách hay không?”

“Tức khắc!” Lâm Phong đáp trả một tiếng, thân hóa cầu vồng, Thái Cực Đồ liền rung, liên tục cuốn trên ngàn bạch phong.

Chỉ là Thái Cực Đồ này mỗi một lần rung pháp lực tiêu hao quả thật kinh người thái quá, lấy tu vi luyện thân sơ kị của hắn, cũng chỉ run 10 lần liền cảm thấy khó chịu, ngay lập tức vội vàng lui lại, đem Thái Cực Đồ cố định ở đỉnh đầu, hắc bạch nhị khí tung xuống phòng hộ trảo phạm vi kích thước vài chục mét, che phủ tất cả mọi người bên trong, bạch phong bỏ xuống toàn bộ bị bắn ra rơi trên đất không biết sống chết.

Thái Cực Đồ vừa xuất, kết giới phòng ngự mấy vị pháp sư bổ hạ lập tức tan thành mây khói, tiếng kinh hô liên tục không ngừng: “Cấm ma linh vực!”

Tam hoàng tử điện hạ lại là kinh hãi.

Lâm Phong chẳng muốn để ý tới những tên khốn không kiến thức này, ngẩng đầu nhìn cả bầy ong che phủ cả thiên không, trong lòng thầm chửi, trời, giết một ngày một đêm cũng giết không hết, tuy hẳn là bắt tử

chi thân, nhưng những người bên cạnh thì lại không được, đợi đầu khí cùng ma pháp tiêu hao sạch chỉ thì chỉ có phần đợi chết.

Đương nhiên hắn còn có rất nhiều biện pháp có thể giải quyết việc phiền phức này, bất quá những biện pháp đó bị hắn tự động lọc qua.

Lâm Phong quét mắt nhìn, hét một tiếng: “Đắc tội trước!” Sau đó đề khởi lực chân nguyên hét to một tiếng, một cổ chân nguyên cuộn dâng mãnh liệt trào lên, tất cả mọi người chỉ cảm thấy trong đầu “vo ve” liên cũng không biết gì.

Ngay cả ba ma thú siêu cấp cũng không ngoại lệ, lão đảo ngã xuống.

Đương nhiên, trừ 12 vị mỹ nữ chiến thần cùng hai hộ vệ thiếp thân của Lâm Phong.

Lâm Đại cùng Lâm Nhị sớm kiến thức qua thực lực biến thái của tam công tử, một chút cũng không kì quái.

Hải Phi Tư trước khi hôn mê ý niệm cuối cùng chính là run sợ cực độ.

Lâm Phong cười khà khà, dụng tay chỉ, Thái Cực Đồ hóa làm một cây kim kiều dài vài chục trượng, phát tán vạn đạo kim quang, đem bạch phong liễu mạng phóng xuống chấn bay loạn khắp nơi, tròng mắt nhìn Lâm Đại cùng Lâm Nhị gương mặt đờ đẫn, cười: “Nhanh một tí, còn dẫn đòn ngăn ra làm gì?”

Dùng tay vung, một đám người bất tỉnh toàn bộ bay lên kim kiều, Lâm Đại cùng Lâm Nhị phản ứng trước sau từ hai đầu bò lên kim kiều, Lâm Phong lại bảo 12 vị mỹ nữ thị vệ lên kim kiều, lúc này mới đứng ở đầu cầu, tay nặn pháp quyết, thấp giọng một tiếng: “Lên!” Kim kiều nhanh chóng nâng lên không, đem bảy bạch phong chen chúc tới đánh ra, nhàn nhả đi xa.

Trời thì xanh, mây thì trắng.

Tâm tình của Lâm Đại cùng Lâm Nhị thì chấn động vô bì.

Còn hay, trước đây không ít lần kiến thức qua thực lực biến thái của tam công tử.

Tuy hiện tại vọt lên lá sương khiến bọn chúng rất chấn động, thế nhưng miễn cưỡng cũng còn có thể tiếp nhận.

Đương nhiên, bọn chúng tuyệt đối không dám nói ra, bởi vì Lâm Phong thì sớm trước đó giao qua.

Hơn nữa, chính là hưng phấn.

Bởi vì bọn chúng đều thấy được mặt trời ngày mai, mặt trời ngày mai sẽ vì bọn chúng mà lên.

Hỗn tạp với tam công tử, tuyệt đối có tiền đồ, đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng bọn chúng.

Còn như 12 vị mỹ nữ thị vệ, trên gương mặt mỹ lệ trước sau đều điều khắc thần sắc băng lạnh vĩnh hằng bất biến, tựa hồ đây chính là độc quyền của bọn họ, biểu tình không có một chút biến hóa.

Bỏ rơi bảy bạch phong trăm vạn, Lâm Phong thu pháp bảo, đem đám khốn kiếp làm biếng toàn bộ làm sạch.

Một trận tiếng ngập vang lên, trước sau dụi con mắt ngủ bò dậy, Hải Phi Tư hãy còn nói mớ, “A! Bắt mấy con bạch phong về nuôi ...”

“Hi hi!” Lâm Nhị nhin không được cười ra tiếng.

Mặt Lâm Đại co rút.

Lâm Nhị nhìn qua, nhỏ giọng hỏi: “Công tử, mới rồi có phải mới rồi người bắt rất nhiều bạch phong không?”

“Ngủ nhanh đi!” Lâm Phong một cước đá lên đầu hắn, mấy người vội vàng nằm xuống giả ngủ.

12 vị mỹ nữ thị vệ sớm liền ngồi ở một bên nhắm mắt lại, giống như người chết, ban đầu Lâm Phong là muốn bọn họ nằm lung tung trên đất, bất quá xét thấy kiểu dáng đó quả thực không lịch sử lắm, cũng liền thôi.

Hải Phi Tư đầu óc mụ mẫm ngủ dậy, nhìn tình hình xung quanh, còn là bên trong Sâm Lâm, bất quá đã không phải địa phương mới rồi, hơn nữa bấy bạch phong che kín bầu trời cũng không thấy, nhảy lên hỏi: “Trời ơi, Quang Minh Thần tại thượng, ta thế nào đột nhiên có thể bất tỉnh chứ?”

“A! Đầu đau quá!” Lâm Phong cũng giả bộ dụi mắt bò dậy.

Sau đấy, mấy người khác cũng lục tục bò dậy, ra sức vung đầu mấy cái, toàn bộ vây qua chất vấn Lâm Phong chuyện thế nào.

Lâm Phong rất dứt khoát, vẻ mặt vô tội, “Đừng hỏi ta, ta gì cũng không biết!” Sau đó nhắm mắt lại.

Hải Phi Tư cùng một đám thủ hạ của hắn đưa mắt nhìn nhau, biết tên khốn này không muốn để lộ một chút bí mật, cũng liền không hỏi nữa.

Ba Thụ Cự Nhân đầu cũng rất ngăn nắp, không bị thuốc mê của bạch phong ngủ chết bọn họ liền đã rất cao hứng, nào có thể nhiều chuyện hỏi dò việc riêng tư của người khác, đều là lão nhân tinh sống trên vạn năm, Cáp La tộc trưởng há có thể không biết thăm dò riêng tư của người là rất trái đạo đức.

Xong chuyện, Lâm Phong dùng sơ sơ chút thủ đoạn, ba vị Thụ Cự Nhân vừa nghe Khổ Khắc Sâm Đạt còn có khá nhiều ba la mật tử, dưới “thịnh tình” muốn mời của linh chủ đại nhân lập tức liền tới Khổ Khắc Sâm Đạt trước “làm khách”.

Đuổi đi ba Thụ Cự Nhân trí não chậm chạp, mắt thấy sắc trời đã tối, đám người liền dựng trại đóng quân, chuẩn bị nghỉ ngơi ngày mai trời sáng lại tiếp tục lên đường.

Tuy không có hạ nhân nổi lửa làm cơm, không có thị nữ phục thị, hay là đám người khi ra ngoài thì làm đủ công tác chuẩn bị chu đáo, ăn là thịt khô thượng đẳng, uống là mỹ tửu thơm thuần, giản dị thì giản dị chút, nhưng cũng chỉ là so với cấm kỵ ngọc thực trong nhà tương đối mà nói có chút giản dị, thực không phải những bọn mạo hiểm giả chạy đến đâu ngủ tới đó có thể so sánh.

Hải Phi Tư có chút phiền muộn, hắn luôn luôn đều tìm kiếm vài con bạch phong về nuôi, hiện tại đến tốt, sau khi ngủ một giấc không hiểu ra sao cả liền đến nơi đấy, tuy biết khẳng định là tiểu tử này làm quỷ, nhưng lại không dễ truy vấn, không khỏi trong lòng thầm giãy vò suy nghĩ, thứ đồ nhỏ này rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật không cho người biết.

Ăn no uống đủ, tam hoàng tử điện hạ giờ mới hỏi Lâm Phong: “Bằng hữu thân ái của ta, ngài nhất định bắt không ít bạch phong?”

Lâm Phong bên cạnh miệng hít hơi dài, nằm trên tấm thảm da thú mềm mại đáp: “Đừng hỏi, sau khi quay về ta cho ngài năm con bạch phong!”

Tam hoàng tử điện hạ rất mừng, 5 con bạch phong mỗi ngày chỉ ít có thể làm 10 cân mật, đủ hắn dùng lôi kéo bọn quý tộc đang đưa không định đó, hơn nữa bản thân còn có thể hưởng dụng được một chút.

Dưới vui mừng không xiết, tam hoàng tử điện hạ cũng không suy nghĩ phong độ gì hay không, dù sao nơi đây cũng lại không có người ngoài, hắn cũng đã quyết định về sau nhất định phải thành bằng hữu với Lâm Phong, nói: “Úc, trời ơi! Quang Minh Thần phù hộ, bằng hữu thân ái, hào phóng của ngài đẹp ngang với tấm lòng của Quang Minh Thần, Thần với ngài đồng tồn!”

Lâm Phong rung mình một hồi, nhấp nháy con mắt hỏi: “Thật sao? Ta thật vĩ đại như vậy ư?”

Hải Phi Tư mỉm cười, “Lòng dạ của ngài sánh ngang với thiên không rộng lớn, sáng suốt của ngài so với Bối Nhĩ Gia Hải còn phải uyên thâm hơn, ta có thể quen biết ngài bằng hữu như vậy cảm thấy vinh hạnh, ta, Lăng Nguyệt đế quốc tam hoàng tử Hải Phi Tư “Tư Đế” Đức Khát Tát Tư, nguyện ý thành bằng hữu vĩnh viễn với ngài, lấy danh nghĩa của Quang Minh Thần tuyên thệ, hữu nghị ta đối với ngài sẽ đồng tồn với Thần!”

Hải Phi Tư là tên, Đức Khát Tát Tư là họ, cũng chính là Đức Khát Tát Tư gia tộc đương kim chủ nhân của Lăng Nguyệt đế quốc.

Còn như Tư Đế, Lâm Phong càng không thể không quen, bởi vì tên đầy đủ của hắn chính là Tư Đế Lâm Phong.

Tư Đế đại biểu chúc phúc của Quang Minh Thần, mỗi một vị quý tộc của đại lục đều phải trên gia tính thêm lên Tư Đế, thần quyền to lớn của Thần Thánh Giáo Hội do thế có thể thấy một phần nhỏ.

Bất quá, vị tam hoàng tử điện hạ này đột nhiên nghiêm túc, khiến Lâm Phong trong lòng chuyển qua vô số ý nghĩ, rất nhanh liền nghĩ được tên khốn này là chú ý gì, chẳng qua kiến thức được thực lực của hắn, ở giữa địch nhân với bằng hữu, cuối cùng lựa chọn thành bằng hữu với hắn, mà không nguyện thêm ra hắn một địch nhân cường đại như vậy.

Điểm này Lâm Phong đến là không quan trọng, tất cả thuận theo tự nhiên của nó, cũng hợp đối với tâm ý của hắn.

Khi một tiếng kêu the thé ở không xa vang lên, Lâm Phong từ trên thảm nhảy lên, nhìn quanh vài cái, nói: “Đi qua nhìn xem!”

50. Chương 50: Tam Vĩ Quy Châu

Hồng Thập Tự Sâm Lâm lúc nào cũng là thiên đường của mạo hiểm giả và dong binh (lính săn tiền thưởng-lính đánh thuê)

Nơi đây sở dĩ gọi là cấm địa vì chưa tiến bước vào trong đã thấy có xác người chết, mức độ nguy hiểm đó đồng thời cũng xác định giá trị của những vật phẩm kiếm được từ sâm lâm trên thị trường.

Càng tiến vào sâu, nguy hiểm càng tăng lên gấp nhiều lần, bởi thế mới gọi là cấm địa. Đối với bọn mạo hiểm giả và dong binh có thể tiến sâu vào trong vài ba ngày đường đã là rất đáng tự hào rồi.

Nếu tiến vào sâu hơn có thể tình cờ đụng phải những ma thú cấp cao, tức thì tinh thần và dũng khí của đám dong binh cùng mạo hiểm giả đại tăng, thật khó nói đối với bọn chúng lúc đó thì kim tệ hay cái tiểu mệnh mới là quan trọng.

Không cần nghi ngờ, đương nhiên cái mạng nhỏ là đáng trọng.

Nhưng đôi khi cũng có vài nhóm người gan to mặt lớn vẫn liều lĩnh tiến vào sâu hơn.

‘Tán Mĩ Giả’ là một nhóm mạo hiểm giả chẳng có chút danh tiếng, thậm chí còn chẳng phải là mạo hiểm giả hạng ba.

Cái nhóm nhỏ này chỉ vốn vẹn chỉ có năm thành viên, 1 kiếm sĩ, một cung tiễn thủ, một ma pháp sư, một đạo tặc cùng với một vị mục sư, trong đó ma pháp sư chính là thành viên nữ duy nhất.

Mạo hiểm đoàn này chỉ là do một đám người đi du lịch khắp địa lục gặp nhau rồi lập thành một đoàn. Bọn họ săn được vài con ma thú cấp thấp đi lẻ ở ven Hồng Thập Tự Sâm lâm mà đã khiến hào khí bốc lên ngàn ngút. Quả đúng là bê con không biết sợ hổ.

Tiếp đó họ lại thuận buồm xuôi gió làm thêm được vài vụ nữa khiến cho hào khí bộc phát, liều lĩnh tiến sâu vào Hồng Thập Tự Sâm Lâm. Họ vượt qua chặng đường đầu tiên vô cùng thuận lợi, có điều không phải lúc nào nữ thần may mắn cũng theo sau mà ban phúc cho họ được.

Hôm nay, ngay bên cạnh đám lều trại mới dựng xong bỗng xuất hiện một con Tam Vĩ Quy- ma thú hệ thủy cấp 6, thân hình nó không thể gọi là quá to lớn được nhưng cũng đủ khiến nữ pháp sư Mã Lệ vừa gặp đã thét lên một tiếng kinh thiên động địa.

Con rùa ba đuôi này màu tro xám, bao phủ trên lớp mai là dày đặc những ký tự bùa chú khó hiểu, có thể đoán rằng nó có năng lượng siêu cường dạng phòng ngự.

Có điều, đội trưởng của nhóm mạo hiểm, kiếm sĩ cấp 4 Áo Đặc Mạn vẫn hoàn toàn bình tĩnh, ngay lập tức ra lệnh tổ chức trận tuyến phòng ngự.

Lấy kiếm sĩ làm chủ công, cung tiễn thủ Thản Ba Nhĩ và nữ pháp sư Mã Lệ tấn công từ xa, pháp sư Âu Ba Tang phụ trách gia trì thần thánh trị liệu thuật, đạo tặc Lợi Hanh trong một khoảng thời gian ngắn đã giải một số cạm bẫy nhỏ.

Nhóm người đó tuy không có nhiều trải nghiệm nguy hiểm nhưng quả thật đội hình tiến thoái cũng không đến nỗi tệ, thêm vào đó con rùa ba đuôi này nếu xét về sức mạnh thì hơn xa cái nhúm người cõn con kia, nhưng về tốc độ thì đúng là không thể mang ra khoe mẽ được.

Tốc độ luôn là chìa khóa để đạt được thắng lợi, con Tam Vĩ Quy quá chậm chạp, để cho những mạo hiểm giả đông chém một kiếm, tây bắn một tiễn, thêm vào đó chủ công là kiếm sĩ cấp bốn Áo Đặc Mạn thân thủ rất linh hoạt, dùng phép du đấu khiến cho con rùa ba đuôi này nhất thời không sao chạm được vào thân mình.

Bất quá thực lực của Ma thú cấp 6 vẫn không suy yếu, mặc dù không thể chạm được vào đám người bé con này nhưng Tam Vĩ Quy phóng ra những mũi thủy tiễn cùng áp lực sát thương vô cùng lớn khiến mấy vị mạo hiểm giả không thể chống cự được, mục sư Âu Ba Tang liền bị một mũi thủy tiễn xuyên thủng bắp đùi, máu chảy ứ đọng đầm ống quần.

Đấu được một thời gian, trong lòng mấy vị mạo hiểm giả đã cảm thấy hối tiếc. Đột nhiên con Tam Vĩ Quy hung tợn rống lên một tiếng, rồi không thể tin được, nó chuyển thân bỏ chạy. Tiếng rống mang âm hưởng sợ hãi đã khiến đám mạo hiểm giả bất thành linh bị choáng váng.

Chợt một đạo kim quang từ bên trái khu rừng phóng tới ghim con Tam Vĩ Quy vào đỉnh cái cây to mà đám mạo hiểm giả đang tụ tập ở dưới, nhìn lại thì đó chính là một cây kim long thương dài ba mét.

“Vận khí hôm nay cũng không tệ, con rùa này là món hàng khá tốt!”

Một tiếng cười hào sảng vang lên, Lâm Phong và Tam hoàng tử điện hạ từ trong khu rừng tiến ra. Nụ cười quý tộc lịch lãm cùng mái tóc vàng tảo nhâ mà cả Quang Minh thần cũng phải ghen tỵ đã khiến cho đám mạo hiểm giả lập tức nhìn không chớp mắt.

Đặc biệt là nữ pháp sư Mã Lệ.

Gã kiếm sĩ cấp 4 xuất thân bình dân Áo Đặc Mạn nhìn Tam hoàng tử điện hạ đang mặc bộ Tỏa tử hoàng kim giáp mà trong mắt không giấu nổi sự ghen tỵ.

Mỹ lực của tam hoàng tử quả thật bất phàm.

Lâm Phong quả cũng rất thu hút sự chú ý của mọi người, có điều đó hoàn toàn là vì sự xuất hiện của một tiểu hài tử ở nơi này, điều đó làm cho hắn rất buồn bực

Bất quá, vị linh chủ đại nhân của chúng ta trong bộ trang phục võ sĩ bằng lụa màu vàng không phải không có chút thu hút nào đối với đám người ở đây, mặc dù tuổi hắn còn nhỏ nhưng cũng đã để lộ ra dáng vẻ uy vũ bất phàm.

Rất lạ là trên ống tay áo của hắn có thêu cái gì đó rất giống hỏa phượng hoàng đồ án, khiến cho mấy mạo hiểm giả ngay lập tức lộ rõ vẻ ghen tỵ. Có thể thấy những người này rất quen thuộc với thứ biểu tượng này. Ngoại trừ những người mang huyết thống Bất tử điều - con cháu trực hệ của hoàng kim quý tộc Lâm gia là đủ tư cách mặc, không có khả năng khác.

“Đỡm lược của đám tiểu tử này cũng không nhỏ, không ngờ có thể chạy vào tới tận đây!” Lâm Phong cười ha ha một tiếng, đưa mắt lần lượt nhìn qua 5 vị mạo hiểm giả này.

Kiếm sĩ cấp 4 Áo Đặc Mạn là một gã mặt mỏng xanh lét.

Đạo tặc Hanh Lợi cũng rất ra dáng đạo tặc, vừa thấp lại vừa bé.

Cung tiễn thủ Thẩn Ba Nhĩ cũng có thể coi là một gã trẻ tuổi có triển vọng.

Mục sư Âu ba tang là một tay trẻ tuổi có vẻ khôn ngoan điềm tĩnh, lại tiềm tàng chút khí chất quý tộc, có thể dạy dỗ được, dường như đó là một tay quý tộc suy vong.

Pháp sư Ma Lệ là một cô gái trẻ, tuy không thể gọi là tuyệt sắc giai nhân nhưng cũng có thể coi là viên ngọc quý của gia đình rồi.

Hải Phi Tư cười nhẹ, thể hiện ra phong thái lịch lãm, nói:

- Ta rất bội phục dũng khí của các mạo hiểm giả, năm vừa rồi khi ta du lịch khắp đại lục, có một lần bị lạc đường trong rừng rậm, lại đụng phải một hỏa vân thú thượng vị cấp tám, nếu như không được Quang Minh thần phù hộ, có lẽ ta đã vĩnh viễn không rời khỏi khu rừng đó được rồi.

Lâm Phong đứng sang một bên không thém lý tới, trong lòng cảm thấy rất khinh miệt gã đồng hành này, Quang Minh thần phù hộ cái quái gì? Phù hộ cái rắm á.

Ngải Lâm Uy Na bước tới rút cây Kim Long thương ra rồi mang xác con Tam Vĩ Quy vứt xuống đất, Lâm Phong rất chuyên nghiệp lấy ra khối ma tinh cùng Quy châu.

Quy châu của Tam Vĩ Quy tỏa ra hào quang ngũ sắc rực rỡ như trân châu, trông chỉ nhỏ như quả trứng gà và có hình tròn. Long châu thì Lâm Phong đã biết qua, đối với nữ nhân mà nói quả thực có sức hấp dẫn rất lớn, có điều ba viên long châu kia mà đem so với viên ngọc ngũ sắc này thì còn kém xa.

Hào quang ngũ sắc đó tức thì hấp dẫn nhãn cầu của tất cả mọi người. Nữ pháp sư Mã Lệ lập tức mắt mở to, tim đập thành thạch, thêm khát nhìn cái vật trân quý trên tay Lâm Phong. Ngải Lâm Uy Na cùng 12 vị Bằng sương mỹ nữ cũng không kìm nén nổi đưa mắt liếc mấy cái.

Lâm Phong trong lòng máy động, đem đặt viên trân châu vào lòng bàn tay Ngải Lâm Uy Na rồi nói

- Chỉ có vẻ đẹp mỹ lệ của Ngải Lâm Uy Na nàng mới xứng với viên trân châu này, bây giờ ta tặng nó cho nàng, có thích không?"

Nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh, tha thiết của Lâm Phong tất cả mọi người đều thấy choáng váng, riêng nữ pháp sư Mã Lệ mắt đã đỏ lên vì ghen tỵ.

Ngải Lâm Uy Na chỉ thản nhiên nhận lấy viên trân châu ngũ sắc, rồi tiện tay bỏ nó vào trong Không Gian Giới chỉ.

Cơ mặt Lâm Phong hơi co lại, nhìn đám bằng sương mỹ nữ này đích thực bẩm sinh có vấn đề, một chút cảm xúc con người cũng không có, biết trước như vậy thì đem viên ngọc đó cho vị nữ pháp sư khả ái kia còn hơn.

Lâm Phong nhẹ nhàng lắc đầu rồi làm như không để ý đến ánh mắt kỳ quái của mọi người đang nhìn gã, cười lên một tiếng, quay lại chào hỏi đám mạo hiểm giả:

- Xin chào các vị bằng hữu thân mến. Ta rất vui vì ở nơi hoang sơn dã lĩnh này lại có thể gặp được các vị. Ta tên gọi là Lâm Phong, cứ gọi thẳng tên ta ra cũng được. Chẳng hay các vị tên gọi là chi?

Có lẽ vì lĩnh chủ đại nhân quá khách khí, khách khí đến nỗi các mạo hiểm giả không lường trước được, khiến cho họ đột nhiên cảm thấy vô cùng bối rối. Gã quý tộc bình dân, mục sư Âu Ba Tang liền đứng ra theo nghi lễ quý tộc đáp trả:

- Có thể được gặp ngài là hân hạnh của chúng tôi, thưa Khổ Khắc Sâm Đạt lĩnh chủ đại nhân tôn quý.

- A, vậy là ngài cũng đã nhìn ra thân phận của ta!

Lâm Phong cười cười nói tiếp:

- Ngài chắc cũng là một vị quý tộc, chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện..

Lâm Đại và Lâm Nhị ngay lập tức dựng lên một chiếc lều.

Hải Phi Tư đưa mắt ra hiệu, hai vị kiếm thần cũng đành tiến tới giúp đỡ

Lâm Phong vẫy tay, trải ra đất một chiếc thảm lông màu sắc sặc sỡ được chế thành từ da cự hổ. Hắn nhanh chóng ngồi xuống, tay rút ra một hồ lô rượu làm bằng tử thủy tinh, mở nắp uống một ngụm nhỏ rồi cất tiếng mời:

- Ngồi xuống đây uống vài chén rượu đã. Chúng ta xảo ngộ gặp nhau, nhất định là có duyên từ trước.

Hải Phi Tư lắc lắc đầu, không thể tin được khi thấy bộ dạng hào sảng của tên tiểu tử này. Hắn từ bé đã được tiếp nhận phương pháp giáo dục chính thống của quý tộc, không thể giống như Lâm Phong nói năng

hay làm việc gì cũng rất tùy tiện. Nói thực lòng, Lâm Phong trong mắt hắn đôi khi không khác gì gã nhà quê nông thôn ra thành thị kiếm sống.

Đến khi một vị kiếm thần đem đến một chiếc cốc đôn, tam hoàng tử điện hạ với tư thái ưu nhã mới đặt cái móng xuống

Mấy vị mạo hiểm giả đưa mắt nhìn nhau rồi cẩn trọng ngồi xuống thăm, nhìn Lâm Đại và Lâm Nhị cùng với hai vị Kiếm thần lấy đồ đạc từ không gian giới chỉ ra, trên mặt họ lại thấy viết lên hai chữ ghen tỵ to đùng.

Bất luận là chiếc cốc làm bằng tử thủy tinh hay chiếc cốc làm bằng vàng tinh thuần thì đối với những người bình dân như họ, đều là những vật phẩm trân quý không gì sánh nổi. Những vật đó chỉ có những đại quý tộc mới có cơ hội sử dụng. Chỉ nói nguyên 20 chiếc cốc bằng vàng tinh thuần này cũng đủ cho năm người bọn họ sống vương giả cả năm rồi.

Lâm Phong tiếp đãi họ rất hào sảng, chủ động lấy ra hũ ba la mật tửu cuối cùng, lại đặt lên 5 cốc rượu bằng thủy tinh, mở niêm phong, đưa tay vỗ lên bình rượu, mùi rượu thơm nồng phát tán ra tứ phía, từ trong hũ rượu bắn ra mấy mũi thủy tiễn rót rượu vào trong cốc

Thủy tiễn phóng ra không ngừng cho tới khi các chén rượu đã đầy.

Không chỉ mấy người bọn họ chết lặng người ngồi nhìn không nói được tiếng nào, mà cả Tam hoàng tử điện hạ cùng đám bộ thuộc cũng ngây ra trợn mắt lên nhìn.

- Lĩnh chủ đại nhân thân ái của ta, vậy ra ngài vẫn còn giữ lại ba la mật tửu!

Tam hoàng tử điện hạ nuốt nước miếng, nói:

- Ngài thật là... Làm sao ngài có thể tư tàng (giữ làm của riêng) mỹ tửu mà không đem ra cho bằng hữu cùng hưởng thụ chứ.

Lâm Phong đáp:

- Tam hoàng tử điện hạ thân mến, ta bây giờ phát hiện ra ngài quả thật khôn ngoan, cái gì mà tư tàng chứ? Ta có nói là không còn Ba La Mật Tửu sao? Câu trả lời đương nhiên là không, ngài là bằng hữu của ta, ta có rượu ngon thì nhất định phải chia sẻ với ngài rồi, Ngài vừa ý chứ?

Hai Phi Tử toát ra vẻ cười lịch lãm, đáp:

- Sự hào phóng của ngài có thể sánh cùng vàng thái dương.

Lâm Phong liền cố không để lộ vẻ coi thường của mình.

Mấy vị mạo hiểm giả đồng thời biến sắc hỏi

- Tam hoàng tử điện hạ?

Lâm Phong cười đáp:

- Ta quên mất không giới thiệu, đây là Lăng Nguyệt đế quốc tam hoàng tử, thần điện kỵ sĩ Hải Phi Tử điện hạ.

51. Chương 51 Hỏa Thiêu Cận Bó

Mấy mạo hiểm giả ngây ngốc nhìn vị hoàng gia đại quý tộc này đến nỗi quên luôn cả hành lễ cúi chào.

Đối với những kẻ bình dân mà nói, tầng lớp quý tộc là biểu tượng của địa vị, quyền lực và cuộc sống giàu sang phú quý, có thể tiếp cận với những quý tộc gia thể hiển hách như vậy thực sự là vinh dự to lớn mà quang minh thần đã ban cho các mạo hiểm giả.

Trước đó họ không thể tưởng tượng ra ngày mà mình có thể cùng ngồi uống rượu ăn thịt với một hoàng tử, lại thêm cả dòng dõi của Hoàng kim quý tộc duy nhất trên đại lục- Lâm gia tam công tử.

Cho nên họ hưng phấn.

Cho nên họ kích động.

Đồng thời cũng không biết nên ăn nói, đứng ngồi thế nào cho phải phép.

Ánh hoàng hôn chiếu xuyên vào khu rừng rậm rạp, mặt trời đỏ lửa nhuộm hồng cả một khoảng trời. Mặt trời từ từ lặn xuống dễ khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh một cụ già cố gắng níu kéo lấy cuộc sống đang dần tàn lụi. Lâm Phong đứng trước cảnh tượng ấy đột nhiên trong đầu nhớ lại một câu thơ:

“Tịch dương vô hạn hảo

Chích thị cận hoàng hôn.”

Tức cảnh sinh tình, Lâm Phong thuận miệng mà nói ra, ngữ khí đã đạt đến độ thanh cao thuần khiết nhất. Kết quả đã khiến những người xung quanh nhìn hẩn với những biểu tình rất khác biệt. Đa số mọi người biểu hiện đáng vẻ kỳ lạ, giống như biểu hiện của Columbus lần đầu tiên nhìn thấy tân đại lục.

Tam hoàng tử điện hạ liền cất giọng tán dương:

- Ô! Bạn của tôi, không thể tưởng tượng được ngài lại là một vị vịnh du thi nhân (đại loại có nghĩa là nhà thơ).

“Hắc hắc!” Da mặt Lâm Phong dù có dày đến đâu trong lúc này cũng khó tránh khỏi ngượng đỏ cả mặt. Cười gượng hai tiếng rồi quay ra đưa mắt nhìn Lâm Đại đang nhỏ to khoác lác với nữ pháp sư Mã Lệ, lông mày nhướng cao, khóe miệng dãn ra, khuôn mặt cười ấm áp.

Tên tiểu tử Lâm Nhị từ khi gặp vị nữ Pháp sư thông minh khả ái này, hồn phách đã bị nàng câu dẫn mất. Gã thân vệ này kể cũng là một kẻ chài hoa có hạng, tìm mọi cơ hội tán tỉnh để nữ pháp sư chưa trải chuyện đời này rung động, khiến cho kẻ đang thầm ái mộ nàng là cung tiễn thủ Thản Ba Nhĩ tức đến nổi trừng trừng nhìn không chớp mắt

Không chút khách sáo, Lâm Nhị thao thao bất tuyệt thực sự rất mồm mép, thêm vào đó hẩn lại quý tộc, hơn nữa vì đi theo Lâm Phong nên đã nếm trải rất nhiều chuyện ly kỳ thú vị. Cho nên hẩn nói chuyện quả là rất hấp dẫn, đã khiến cho ả pháp sư này không khỏi say mê nhìn hẩn, đầu gật lia lịa.

Cuối cùng Lâm Nhị xuất kỳ bất ý hỏi ngay nàng một câu:

- Rồi thì... nàng thích ta chứ nhỉ?

Nữ pháp sư theo thói quen lại gật đầu một cái, rồi chợt biết mình lỡ lời, khuôn mặt khả ái liền đỏ hồng lên đưa đôi mắt kiêu mị ngẩng đầu nhìn bản mặt đang ngăm nhìn mình ha ha cười đắc ý của Lâm Nhị.

Bên cạnh đó, Thản Ba Nhĩ mồm miệng chu lên, tức đến nổi mắt nhìn như đỏ lửa.

Hải Phi Tư nhìn Lâm Phong cười cười, nói:

- Bạn của ta, vị thân vệ này của ngài khẩu tài đích thực rất giỏi, ta mạn phép đoán mò, mấy câu đó của hẩn đích thị là do ngài dạy bảo phải không?

Lâm Phong không chút khách khí đáp lại luôn:

- Tam hoàng tử điện hạ, ta nghĩ chắc không phải ngài đang thấy ghen tỵ đó chứ?

Hải Phi Tư mặt không đổi sắc, ưu nhã cười đáp lại:

- Nếu quả thực ngài nghĩ thế thì đó là quyền của ngài, ta quả thực không biết phải nói sao cho được!

Lâm Phong hứ một tiếng, tên tiểu tử này bản sự không tệ khiến hẩn đành cam bái hạ phong.

Suất điệu Cận Bồ liền oang oang nói chen vào:

- Chủ nào tớ nấy, Lâm tiểu tử đến lông còn mọc chưa đủ dài mà đã cười đến mấy bà vợ. Với tấm gương to như vậy, Lâm Nhị tiểu tử có đi tán tỉnh vài vị tiểu cô nương, mọi người cũng đâu cần để ý thắc mắc làm gì, bỏ qua đi thôi. Chậc chậc!

“Trời” Lâm Phong đại nộ hét lên:

- Cận Bồ, cái xác chim thối rữa này, người ăn đập còn chưa đủ à?

- Nếu người dám cùng ta đơn đả độc đấu so tài ma pháp, ta sẵn sàng cùng người đấu một trận.

Cận Bồ giao hoạt thách thức. Hỏa phượng hoàng đích thực rất cao ngạo, nhưng gã Cận Bồ này dù cao ngạo đến đâu cũng không dám cho mình là đệ nhất thiên hạ, chỉ nói nguyên Băng sương cự hạc Khắc Duy Tư có thực lực sánh với cự long cấp 5 đã có thể một cước đá hất ra ngoài cửa rồi, chưa nói đến hất chống cự được hay không.

Sở dĩ Cận Bồ phải dùng phép khích tướng, thách thức Lâm Phong so tài ma pháp. Bởi vì mặc dù Thần Tang đại lục là thế giới chỉ coi trọng kẻ mạnh nhưng tính ra tên tiểu tử Lâm gia này tuy thuộc tộc người nhưng cũng có một nửa huyết thống cao quý của phượng hoàng gia tộc, y đối với hắn cũng có chút quan hệ. Cho nên Cận Bồ không thể thẳng mặt Lâm Phong mà thách đấu được.

“Hê hê” Lâm Phong nhếch mép cười khinh miệt, hắn mà cũng phải đấu trận này bằng ma pháp sao? Ta nhất định sẽ bóc từng lớp da của con chim ngu ngốc đánh không chết nhà ngươi, Lâm phong trong lòng rửa thắm. Trong lúc đó hắn đã bí mật triệu hồi Bất bảo kim thân.

Pháp lực cao cường đến đâu là được quyết định bởi nguyên thần, cho nên bốn thể nhục thân vĩnh viễn không thể so sánh được với sự cường hãn của bất bảo kim thân vốn được ngưng tụ từ tinh thần lực. Bất bảo kim thân to lớn ngang với cự long thì cường hãn quả thật không biết bao nhiêu mà kể. Trong cái thế giới này, nói một cách đơn giản đó là bất tử chi thân, vạn pháp bất xâm, cho nên năng lực ma pháp của Hỏa phượng hoàng có xuất sắc đến đâu thì hắn cũng không để vào mắt.

- Để ta cho người biết thế nào gọi là ma pháp!

Lâm Phong đáp:

- Chuyển động cái người nhanh nhanh lên, tránh để cho ta mất thời gian với cái thứ thiếu hiểu biết nhà ngươi.

Cận Bồ hiển nhiên không nghĩ rằng tên tiểu tử Lâm gia chỉ có một nửa dòng máu hỏa phượng hoàng lại có khả năng ma pháp sánh ngang với dòng dõi thuần chủng như hắn, cho nên hắn không mấy may suy nghĩ lại, rú lên một tiếng phượng thanh cao, trở lại nguyên hình, đôi cánh nhanh chóng mở rộng, phóng vút lên cao hàng chục mét.

Ở đằng xa, mấy mạo hiểm giả tức thì phát ra tiếng hét thất thanh, lần đầu tiên trong đời được tận mắt nhìn thấy bất tử diêu trong truyền thuyết, họ liền không bỏ lỡ cơ hội hiếm có trong đời, dõi mắt quan sát thật cẩn thận. Hỏa phượng hoàng Cận Bồ trải ra sải cánh dài đến hơn 20m, quả thật có năng lực chấn nhiếp rất lớn, khiến cho bọn tiểu tử kia nhìn mà không khỏi rét run vì kinh dị.

Lâm Phong hứ một tiếng, chậm rãi cởi bỏ áo choàng rồi đưa tay chỉnh lại bộ y phục võ sĩ màu vàng sáng đang mặc trên người. Sau đó tay không phi hành đến trước mặt Cận Bồ, giơ ngón giữa lên chỉ vào mặt hắn, nói:

- Có tài gì thì đem ra mà xài đi, để xem bốn công tử thu thập con Suất Điều xấu xí mồm mép bấy bạ, thói hoác nhà ngươi như thế nào.

Cận Bồ trong lòng đã nổi giận đến phát điên, không thể kiềm chế thêm được, tiếng phượng hoàng rú lên phần nộ, miệng mở rộng phóng một luồng lửa đỏ xoắn thẳng tới Lâm Phong trên độ cao hàng chục mét. Đám mạo hiểm giả giật mình hét lên kinh hãi. Lâm Phong kim quang chói lọi, không chút bối rối, đứng vững vàng trong ngọn lửa đỏ đang bao phủ quanh thân thể, một ly cũng không dịch chuyển, vậy mà thậm chí đến một sợi tóc cũng không bị lửa thiêu cháy khiến cho đám người đứng xem ở dưới mồm miệng há hốc, ngây ngốc đứng nhìn.

Cận Bồ cũng thực sự hoảng sợ, không thể tin được siêu cấp ma pháp thuật của mình không mấy may làm Lâm Phong tổn thương, trong lòng ngực, trái tim bất giác đập thình thịch như trống trận.

Lâm Phong cười lạnh, nói:

- Người cũng nên thử vài chiêu xem sao!

Hai cánh tay đưa ra, từ mười ngón tay phóng xuất mười đạo công kích ma pháp cấp 6 Hỏa Diễm Dao nhằm thẳng Cận Bồ mà lao tới, tốc độ nhanh không thể tả. Mười đạo Hỏa Diễm Dao vừa đâm xuyên qua Lâm Phong lại huy động cánh tay làm cho mười đạo Hỏa Diễm Dao theo đó mà quay lại, đâm thêm một lần, rồi lại một lần nữa.

Lâm Phong huy động cánh tay khiến mười đạo Hỏa Diễm Dao như dao ảnh trùng phong liên tiếp nhằm cơ thể Cận Bồ mà chém xuống.

Để phóng xuất ma pháp cần phải huy động đôi tay tạo ra những ma pháp phù chú cùng với đó là tiêu hao đi một lượng ma lực (mana), nếu không thì không cách nào làm được, thêm vào đó lại phải tập trung hết tinh thần để làm phép mới đạt được tỷ lệ thành công nhất định, bất quá điều này chính là phụ thuộc vào tinh thần lực mạnh hay yếu.

Ma lực mạnh hay yếu đối với việc hiểu rõ ma pháp đích xác không có quan hệ trực tiếp, quan trọng là tinh thần mạnh thì ma lực mạnh, thêm vào đó lại có thể dễ dàng điều khiển ma pháp phóng xuất ra, luận về tinh thần lực thực sự Lâm Phong có thể so sánh với Pháp sư thánh cấp.

Có điều nếu hình dung tinh thần lực của Lâm Phong như biển lớn thì pháp sư thánh cấp lại có khả năng tận dụng tinh thần lực đến mức tận mỹ như nước chảy mây trôi. Do vậy hai phạm trù căn bản khác nhau này là không thể so sánh với nhau được.

Mặc dù Lâm Phong đối với phương diện ma pháp này công phu cực kỳ có hạn, nhưng miễn là hắn có học qua ma pháp thì với tinh thần lực cường đại như vậy hắn cũng có thể mỗi ngón tay phóng xuất một loại ma pháp, thêm vào đó lại có thể dựa vào tinh thần lực cường đại khống chế ma thuật một cách chuẩn xác.

Còn về ma lực, bất quá Lâm Phong chỉ mới nghiền ngẫm tu luyện được khoảng nửa năm, nhưng trong cơ thể hắn lại cuộn chảy huyết dịch cao quý của hỏa phượng hoàng, chỉ điều đó thôi cũng đã đủ tạo nên một lượng ma lực dồi dào rồi, thêm vào đó lại được sự hỗ trợ ma thuật từ ma tinh của siêu cấp ma thú mà hắn sở hữu, do vậy căn bản hắn không cần lo sợ ma lực khô kiệt.

Vô số đạo Hỏa Diễm Dao như vạn thiên hoa vũ đồng thời bao phủ tấn công cơ thể Cận Bồ, cứ như vậy trực diện chém vào, sau đó lại có xu hướng tấn công mạnh vào hai bên người, rồi đột ngột đổi hướng tấn công thẳng vào phía sau. Trận mưa Hỏa Diễm Dao che phủ hoàn toàn thân hình Cận Bồ đồng thời khóa chặt mọi ma pháp thuật mà Cận Bồ phóng xuất ra. Lửa cháy rần rạt xung quanh người khiến Cận Bồ cấp thiết bày bố ma pháp hỗ thuẫn.

Ma pháp cấp 6 đối với siêu cấp ma thú mà nói mặc dù lực công kích chẳng lấy gì làm mạnh, có điều số lượng đó quá lớn, đã khiến cho bất tử điều- hỏa hệ chi vương này mặt mày xanh lét, chiến ý đại suy(giảm), vậy mới biết chuyện kiến giết voi không phải chỉ là trong sách vở.

Ma lực trong người Lâm Phong dồi dào vô bì(không thể so sánh, tưởng tượng), đã vậy lại gia trì thêm ma tinh của siêu cấp ma thú khiến cho ma lực của hắn vượt trội Cận Bồ gấp rất nhiều lần (ultra far: hơn rất xa). Khi vòng lửa bao quanh người Cận Bồ dần tắt, vị siêu cấp ma thú bất tử điều- hỏa hệ chi vương này thật đáng tiếc đã bị biến thành con chim quay chín vàng. Còn tệ hơn thế là Cận Bồ đã bị thiêu đến mức cơ thể lỗ chỗ bắt thành nhân dạng từ trên trời rơi thẳng xuống.

“Thiên nộ! Quang minh thần phù hộ!”

Kỵ sĩ của Cận Bồ - Thánh kỵ sĩ Khắc Nhĩ Phu Lan kêu lên một tiếng thảm thiết, trong lòng đau xót vô kể chạy lại bên tọa kỵ của mình, đưa ánh mắt phần uất trừng trừng nhìn Lâm Phong, nói:

- Lĩnh chủ đại nhân thân ái của ta, dù tốt dù xấu thì ngài cũng là ngoại tịch Hỏa phượng hoàng, hà có gì phải hành hạ bạn ta đến không thành hình dạng thế này chứ?

Những người có mặt ở đó đều liếc mắt nhìn, trên mặt để lộ ra vẻ thông cảm vô bờ với thân thể tàn tạ cực điểm của Cận Bồ. Hải Phi Tư cùng với đám bộ thuộc để lộ biểu tình hết sức bất bình. Lâm Đại và Lâm Nhị cơ mặt giật giật không ngừng vì không kiềm chế được sự thỏa mãn, sung sướng trong lòng.

Thật không ngờ là cả “vạn niên băng sơn” Ngải Lâm Uy Na trên mặt bắt đầu cũng hiện ra nét tiếu ý.

Lâm Phong cười đáp:

- Khắc Nhĩ Phu Lan thân mến, ngài đã bỏ quên tinh thần kỵ sĩ ở chỗ nào rồi? Tọa kỵ của ngài chủ động nhắm vào ta mà khiêu chiến, điều này là lỗi của ta hay sao, hử Hải Phi Tư điện hạ?

Nói rồi quay đầu sang nhìn Hải Phi Tư.

Hải Phi Tư gương cười đáp:

- bạn thân mến của tôi, ngài nói quả thật không sai, đích xác là Cận Bồ đã chủ động nhắm vào ngài mà khiêu chiến.

Khắc Nhĩ Phu Lan cuối cùng cũng hiểu ra, khuôn mặt anh tuấn lộ ra một nụ cười khờ khạo, rồi ngậm miệng lại tiến về phía mục sư tìm cách liệu thương cho Cận Bồ.

Trong bảy vị Ma pháp sư cao cấp có ở đó chỉ có một vị là tu theo dòng ma pháp quang minh hệ có khả năng dùng thánh quang trị liệu thuật. Thêm vào đó hỏa phượng hoàng vốn dĩ có khả năng kháng ma pháp siêu cường. Trong sự bao phủ của đại quang cầu màu trắng, Cận Bồ lập tức nhanh chóng hồi phục

Bất quá sau khi nếm qua mùi đau khổ cùng cực đó, hỏa phượng hoàng cao quý ấy không còn dám cả gan tìm đến Khố Khắc Sâm Đạt linh chủ đại nhân mà khiêu chiến nữa. Suốt điều Cận Bồ kể cũng là kẻ biết điều, không ngu dại hướng tới tiểu tử Lâm gia đó mà đòi lại sĩ diện để rồi lại có thể bị hấn giẫm đạp thêm lần nữa.

52. Chương 52: Tử Linh Pháp Sư

Liên tục đi không ngừng nghỉ hơn nửa tháng, cuối cùng đoàn người cũng tiến vào được trung tâm của Hồng Thập Tự Sâm Lâm. Ba ngày rồi, sắc trời vẫn âm u ảm đạm. Cho đến sáng sớm nay, khi mọi người bước ra khỏi lều thì đập vào mắt là một màn tuyết lớn trắng như lông ngỗng, tuyết không ngừng ùa vào mặt mọi người mang theo trận bắc phong rú rít..

Trên mặt Hải Phi Tư vẫn giữ nguyên nụ cười ưu nhã nhưng thực ra trong lòng đã bắt đầu cấp bách. Trên đường đi đã gặp không ít ma thú lớn nhỏ nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Bích Thủy Hàn Đàm, căn bản không thể biết được phải tìm từ nơi nào

Lâm Phong vốn luôn ung dung tự tại, hơn nữa người chết lại chẳng phải lão nương của hắn thì việc quái gì hắn phải lo lắng cấp bách.

Lâm Đại cùng Lâm Nhị đã mang một lượng lớn vật phẩm sẵn được trở về Khố Khắc Sâm Đạt. Lâm Nhị gã tiểu tử này vốn là muốn đưa nữ ma pháp sư Mã Lệ quay về đề phòng nữ nhân trong lòng mình có thể trở thành mối ngon cho ma thú, do vậy hắn mới chủ động đề nghị được hộ tống năm vị mạo hiểm giả trở về. Lâm Phong tiện đó lệnh cho hai anh em họ mang chỗ chiến lợi phẩm đã kiếm được về giao cho Pháp Lạp Đế lão đầu.

Đoàn người đội gió đập tuyết, cơn hàn phong đang rít lên từng trận xung quanh làm thân thể gầy gò, còm cõi của lão ma pháp sư Ti Đồ Gia Đặc lạnh run trong gió. Lão pháp sư dừng lại hạ cây pháp trượng xuống, một quả cầu vô hình từ từ vây bọc chúng nhân vào bên trong, một cơn gió ấm áp thổi tới, mọi người liền cảm thấy cái lạnh bị xua tan đi thay vào đó là cảm giác ấm áp dễ chịu trải ra trên cơ thể.

Ti Đồ Gia Đặc lão pháp sư chính là thủ tịch cung đình đại pháp sư của Lăng Nguyệt đế quốc, trong ma pháp công hội chính là một vị đại sách pháp sư. Ma pháp khí hệ này là nhập môn sơ cấp ma pháp, một kẻ mới tập tành học ma pháp cũng có khả năng thi triển, không có chút lực sát thương nào, thuần túy chỉ dùng để sinh nhiệt khử hàn (nguyên văn: thủ ôn khu hàn = giữ ấm, trừ lạnh).

Lâm Phong một chút cảm giác cũng không có, nguyên nhân sau khi vượt qua sơ kì của luyện thần đã khiến hắn hàn thủ bất xâm, mưa tuyết giá lạnh thế nào cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn.

Được cái là mọi người đều biết rằng hiện giờ đã đi rất xa nhà không cần thiết phải làm khách giữ thể diện làm gì. Những nhà quý tộc này liền vứt bộ lễ phục quý tộc sang một bên, thay lên người trang phục của kỵ sĩ hoặc võ sĩ, với lại ở cái khu rừng phủ đầy gió tuyết này mà khoác trên người bộ trang phục lung lùng thùng của quý tộc thì quả thật rất ngớ ngẩn.

Hải Phi Tư đầu mày máy động, bước tới chỗ Lâm Phong, áy náy nói:

- Bạn của ta, kéo ngài vào đồng phiền phức khổ sở ta thấy thật có lỗi...

- Tam hoàng tử điện hạ thân mến của ta, đã coi nhau là bằng hữu, ngài bắt tất phải nói những lời như vậy!

Lâm Phong thực lòng không để vào tai mấy lời thừa này, lập tức nói tiếp:

- Đã đi đến đây rồi, chẳng lẽ ngài cho rằng ta sẽ quay trở về sao? Xin ngài, ta dù sao cũng là một nhà quý tộc, ngài có thể khinh thường sự tôn nghiêm của ta như thế sao!

Hải Phi Tư trong lòng cảm động, liền làm nghi lễ của kị sĩ. Không biết nói gì hơn, Lâm Phong cau mày, xua tay tỏ ý bất lực, nhắm mắt trầm tư.

Hải Phi Tư vẫn không ngừng lại, bắt quá nhìn hẩn đích thực là có nhiều vấn đề phải cân nhắc, thực tế cũng không gây phiền phức lắm.

Lâm Phong bảo nguyên thủ nhất, tinh thần lực chớp mắt phóng ra, âm thầm dùng tinh thần ba động tra xét lại quang đường đã qua.

Đúng lúc Hải Phi Tư định mở miệng nói thì một cỗ tinh thần ba động cường đại chợt thoáng qua. Lâm Phong lập tức cảnh giác, thần niệm thỉnh thoảng phóng xuất ra, nhưng cỗ tinh thần ba động ấy biến mất không chút dấu vết, như thỏ con bị dọa chạy mất tăm tích vậy.

Ở trong Sâm Lâm này đã 20 ngày, đây là lần đầu tiên gặp phải một thứ tinh thần ba động cường đại như vậy, nói như hai lão đầu thánh cấp đại pháp sư từ 1 vạn năm trước Tập Lạp Kỳ và Pháp Lạp Đế cũng không hơn nổi. Tò mò mà không tìm hiểu, đó căn bản không phải tính cách của Lâm Phong.

Hẩn tinh thần lực cường hoành vô bì, nhưng có ý ẩn tàng thực lực. Kẻ đó có thể nhìn ra chân thực lực của hẩn, liền sợ hãi nấp sau rừng cây để dễ dàng trốn thoát.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ tinh thần ba bị rút về, tập trung về phía đám hắc vụ cách đó 10 dặm.

Trong một đầm lầy của Hồng Thập Tự Sâm Lâm, tọa lạc một lăng mộ tối tăm u ám.

Lăng mộ từ thời viễn cổ này nhất định là 1 lăng tẩm của đế vương (đế vương lăng), quy mô cực kì vĩ đại, so với một cung điện dưới đất cũng không khác biệt bao nhiêu, cơ quan nhiều không kể xiết.

Trong gian thạch thất rộng rãi này hắc vụ giăng giăng, quỷ khí mịt mờ, ở giữa giương lên một cái đài (không biết “đăng” là cái gì nữa, theo ngữ cảnh thì là “cái bàn”) bằng đá lớn. Nhìn bên trong rất giống khung cảnh của một phòng thí nghiệm, có thể dễ dàng nhìn thấy các loại khô lâu và đầu cốt. Những khô lâu ẩn tàng khí sắc hắc ám hốt nhiên phát ra tiếng rít ra kinh khủng, âm thanh đập vào tai giống tiếng chim Kiêu kiếm ăn đêm, khiến người ta rất khó chịu. (Chim “kiêu” là loài chim kiếm ăn đêm giống cú vọ, loài chim này ăn thịt cả chim mẹ đẻ ra mình)

“Phanh” một tiếng, bộ xương khô đột ngột vỡ nát, một luồng tinh thần thể (linh hồn???) màu trắng bốc lên, chuẩn bị bay thoát ra ngoài. Không gian trong thạch thất hốt nhiên dao động bất thường, một cỗ tinh thần ba cường đại từ bốn phương tám hướng ép lại, phong toả cả tòa thạch thất, bạch sắc tinh thần thể lập tức phát ra một thứ âm thanh vừa phẫn nộ, vừa khiếp sợ, nhanh chóng quay lại ẩn trong lớp khô lâu.

Lâm Phong trong mắt nhìn thấy cảnh này, lông mày liền cau lại, trầm ngâm giây lát, rồi hướng nét mặt bắn khoăn sang Hải Phi Tư nói:

- Tam hoàng tử điện hạ thân ái, Ta vừa phát hiện ra gần đây là nơi trú ẩn của một tử linh pháp sư cao cấp, liệu ngài có hứng thú cùng đến đó thăm viếng một chuyến với ta không?

Hải Phi Tư cười khổ đáp:

- Bạn thân mến, hảo ý của ngài ta xin tâm lĩnh.

Lâm Phong liền hiểu ra, gã bằng hữu này xuất thân từ quang minh giáo hội, trên thân thể hàm chứa quang minh thánh lực mà lại mời hẩn cùng tới sào huyệt của tử linh pháp sư. Nghi thế bất giác không nhìn được cười thành tiếng, sau đó liền tỏ ra hối lỗi, rồi chỉ mang theo Ngải Lâm Uy Na tiến về phía mộ địa.

Thực ra cũng có vài người muốn được cùng đi nhưng đều bị Lâm Phong một mực từ chối.

Bao quanh mộ địa là một bãi đầm lầy sâu hàng chục mét, phải như lún chân vào khẳng định sẽ bị chôn sống trong đó liền. Ở cạnh đó là một cây đại thụ chọc trời đường kính ngoài năm mét. Lâm Phong lập tức minh bạch, bên dưới đầm lầy là đường tiến vào trong thân cây đại thụ.

Ban đầu khi tiến vào Hồng Thập Tự Sâm Lâm, Lâm Phong không nghĩ rằng trong này không chỉ có một ngôi mộ địa to lớn mà còn có một vị cao cấp tử linh pháp sư thực lực cường đại, hẳn cũng minh bạch câu nói “Thiên Hạ rộng lớn, không chuyện gì là không thể xảy ra” (Thiên Hạ chi đại, Vô kì bất hữu) thực sự rất chính xác.

Nhìn thấu những di tích, văn vật trên thân cây đại thụ, Lâm Phong vung kim kiếm lên, bụi gỗ bay mù mịt, một lỗ động khẩu đen ngòm rộng một mét, sâu 3 mét hiện ra. Lâm Phong không chút suy nghĩ, rảo bước tiến vào.

Cây kim kiếm đó được tạo thành từ kim loại tinh thuần, trên kiếm còn dính lên nhiều loại đá quý mỹ lệ, trên bề mặt, dấu ấn ma pháp như đồng thủy ngân lưu động không ngừng, tỏa ra những tia sáng rực rỡ. Đây thực sự là món đồ hết sức quý hiếm. Ban đầu Lâm Phong cũng chỉ muốn nhìn qua nhưng không ngờ lại thành đánh bật cả động khẩu đi thế này, bất quá chỉ vì vật vào tay hắn, dù cho là thanh gỗ mục cũng có uy lực như thần khí rồi.

Ngải Lâm Uy Na chứng kiến chủ nhân tiến thẳng vào động huyết trong thân cây, lại thấy gã không gặp chuyện gì liền vội vã bước theo, không nghĩ rằng trong đó là khoảng không sâu hàng chục mét, một chân bước hụt, người liền theo đó ngã đổ xuống.

Đang định dùng đầu gối để trụ thân mình, liền cảm thấy có đôi tay rắn chắc vòng lấy cái eo thon của mình giữ chặt lại, khi thân hình đã vững vàng trụ lại được, dưới ánh sáng của hỏa cầu vừa được tạo ra, Ngải Lâm Uy Na nhận ra tay chủ nhân đang siết lấy đôi ngực của mình, đưa nàng từ từ xuống dưới. Không hiểu tại sao, tâm lý nàng đột nhiên phát hoảng, trên mặt lộ ra vẻ không tự nhiên.

Lâm Phong không chú ý đến biểu tình trên mặt Ngải Lâm Uy Na. Hắn vốn là đang hùng hổ tiến vào trong, lại thấy Ngải Lâm Uy Na ngã xuống, không kịp suy nghĩ liền phóng đến đỡ lấy, vô tình ôm trúng phải ngực nàng. Sau đó một tay ôm lấy cái eo mềm mại của nàng, một tay thì triển quả cầu lửa chiếu sáng xung quanh, ánh mắt xạ ra hai đạo kim quang xua tan toàn bộ khí hắc ám, từ từ hạ xuống phía dưới.

Đứng vững trên mặt đất, hắn thả Ngải Lâm Uy Na ra, trong bóng tối đã không để ý thấy ở nàng sắc hồng hiện lên trên mặt. Hắn thi triển thần niệm(cái này chắc giống ý niệm thần ba của LV) quét qua toàn bộ khu mộ địa. Phát hiện ra khu mộ địa này băng lạnh, quỷ khí mịt mù, khô lâu biến địa (rất nhiều, ở chỗ nào cũng có) khiến trong người cảm giác cực kì khó chịu.

Lâm Phong song thủ giơ lên, một luồng thái thanh huyền quang khu tán (xua tan) khí tức tà ác, vây bọc lấy hai người ở trong. Hắn tung ra một chỉ, tường đá bên trái lập tức vỡ vụn, đá rơi lả tả.

Lâm Phong xuyên tường mà tiến, ở bên kia hiện ra một thạch thất hùng vĩ khác, hắn vừa đến đã dùng thần niệm phong tỏa bên trong gian thạch thất này, mặt đất khắp nơi rải đầy khô lâu cùng những sinh vật ghê tởm khiến hắn cau mày lại.

Ngải Lâm Uy Na đến lúc này đã khôi phục lại thần thái băng lạnh vốn có, theo sau lưng Lâm Phong, trên mặt không lộ chút biểu tình, nhìn cái nơi ô uế đầy khô lâu này đầu mày cũng chỉ hơi nhíu lại một chút.

Lâm Phong xem xét bốn lượt, biết rằng nơi đây chỉ là một gian thạch thất rỗng không, bỗng nhượng mày lên nói:

- Ra đi! Còn phải chờ ta tới bằng người mới chịu hay sao!

Một luồng hắc vụ vụt tới, một kẻ toàn thân bao phủ một lớp pháp bào khô lâu hiện diện, với một thứ âm hưởng thấp trầm vang vọng trong không gian, hắn nói:

- Hai vị khách nhân tôn quý, hai vị đã tới đây, sao không đến ngồi lại một lát, có điều ta không có gì để chiêu đãi, xin các vị cứ tùy tiện.

Lâm Phong nhìn lên đỉnh đầu hắn, trong đồng tử hốt nhiên xạ ra hai đạo kim quang, hư không bùng lên, một thân hình cương thi to lớn cao 3mét rơi xuống, bị hai đạo kim quang xạ trúng tức thì hóa thành một đồng tro(hôi tẩn) bạch sắc.

- Người tốt nhất đừng nên giở trò, ta nói cho người biết trước, trong mắt ta không có cái gì là không thể chết đâu.

Lâm Phong nhướng mày nói.

Hắn mặc dù đối với phương diện ma pháp không hiểu biết lắm, nhưng tinh thần lực cường đại của hắn nảy sinh cảm giác tên cao cấp tử linh pháp sư này tựa hồ đã niệm một chú ngữ nào đó triệu hồi từ dị giới một sinh vật cường đại, chuẩn bị ẩn giấu thân hình để bất ngờ tấn công hắn từ phía sau, chỉ là loại ẩn thân pháp thuật này không thể qua mắt được sự dò xét bằng thần niệm của hắn.

Khô lâu pháp sư lúc này vẫn chưa biết phải cãi lại thế nào, đột nhiên trong khô lâu nhân(mắt khô lâu) của hắn rục lên hai luồng hỏa diễm bạch sắc, ngoài dự liệu hướng tới Ngải Lâm Uy Na hỏi:

- Ngải Lâm Uy Na, vị bằng hữu thân ái của ta, vị tiểu bằng hữu ghê gớm này có phải chủ nhân của người không?

Lâm Phong ngạc nhiên quay lại nhìn Ngải Lâm Uy Na.

Ngải Lâm Uy Na biểu tình bất biến, lạnh nhạt đáp:

- Phí La Đức, nguyên lai là người làm ra mấy thứ ma quỷ này, chúng thần đại chiến nghe nói người lâm trận bỏ trốn, hóa ra là trốn ở nơi này, thảo nào thần thánh giáo hội không thể tìm ra người, bắt quá lưới trời tuy thưa mà khó lọt, hôm nay người khó lòng mà sống sót rời khỏi đây.

Quay người lại, hướng tới Lâm Phong, nàng nói:

- Phí La Đức chính là tử linh pháp sư cường đại nhất của một vạn năm trước, trong chúng thần đại chiến thì hắn lại lâm trận bỏ trốn, lại còn ăn trộm theo không gian pháp luân, khiến cho thiên sứ quân đoàn không thể quay trở về thiên giới, cuối cùng bị cường giả tới từ dị thời không toàn bộ tiêu diệt hết, các đại chủng tộc liên quân cùng lúc bị thiêu sống trong biển lửa. Một vạn năm nay, thần thánh giáo hội chưa lúc nào ngừng việc tìm kiếm truy sát hắn.

Phí La Đức cười âm trầm đáp lại:

- Bằng hữu thân mến của ta, người không định coi ta là đại địch của người đó chứ? Chúng thần đại chiến bắt nguồn từ cái gì chắc chúng ta ai trong lòng cũng rõ, nếu không phải bọn điều nhân vô sỉ đứng đằng sau xúi bẩy (nguyên văn: tông trung thiêu bát) thì liệu kẻ đến từ dị thời không đó có một lúc đồ sát nghìn vạn chủng tộc liên quân không,? Ta nhất định phải đem bọn điều nhân khốn nạn, mặt dày đó tự tay giết hết. Ngải Lâm Uy Na thân ái, không thể nào đại lực thần tộc của nàng lại bị bọn điều nhân đó hà hiếp quá chứ? Nàng nói ta nghe!

Ngải Lâm Uy Na ngăn người ra, nét mặt vốn băng sương lại càng trở nên lạnh giá,tuy nhiên không xuất ngôn phản bác.

Lâm Phong nghe lão khô lâu này một tiếng gọi mình là “vị bằng hữu đến từ dị thời không” trong lòng liền thấy rất thoải mái, dịch ý lập tức tiêu tán, một đảng bảo Ngải Lâm Uy Na lùi lại phía sau, một đảng tiến tới vài bước, hốt nhiên ngẩng mặt lên hỏi:

- Nói cho ta hay, người có nhận biết được Thanh Vân lão đạo hay không, còn nữa, cái không gian pháp luân đó là vật thể nào?

53. Chương 53 Không Gian Pháp Luân

Phí La Đức nói:

- Thanh Vân Tử từng cứu mạng sống của ta, ta đương nhiên biết ông ấy. Ông ấy còn chỉ dạy cho ta nhiều điều về ma pháp, bởi vậy ta mới có thể cảm nhận được ngài và ông ấy là người đến từ cùng một thế giới.

Nhìn thấy trong mắt Lâm Phong thoáng qua tia sát khí, tiếng cười trầm thấp của Phí La Đức vang lên:

- Các hạ, ta biết thực lực của ngài vô cùng cường đại, xin ngài để ta thanh minh đôi điều trước đã, ta với ngài tuyệt đối không có ác ý.

Lâm Phong vẫn bất động, tay hơi rung động, thất bảo lung linh thắp đã xuất hiện trên lòng bàn tay, hỏi lại:

- Người có nhận ra vật này không?

Phí La Đức đáp:

- Thất bảo lung linh thắp, là pháp bảo của Thanh Vân Tử, a a, bạn của ta, vậy ra ngài đã tìm ra thái thanh ngọc phù mà Thanh Vân Tử lưu lại, ta nghĩ ngài nhất định đã biết về chúng thần đại chiến. Thanh Vân Tử đã từng tiên đoán rằng một vạn năm sau sẽ có một vị đồng hương của y đến thế giới này, vậy thì ta có thể thỉnh cầu ngài xuất kì Thái Cực Đồ cho ta đại khai nhãn giới được không?

“Trời!” Lâm Phong hầu như giật thót mình, làm thế nào mà lão đạo sĩ mũi trâu Thanh Vân Tử có thể đoán trước là hắn sẽ đến đây, thêm vào đó cả Thái Cực Đồ cũng bị lão Tử linh pháp sư này gọi tên ra, vì thế không thể không tin lời nói của ông ta.

Lâm Phong trống ngực đập thành thịch, cố gắng ổn định tâm tình, gằn giọng hỏi:

- Không gian pháp luân là món đồ gì vậy?

Phí La Đức không đáp mà hỏi lại:

- Ngài không biết gì về không gian pháp tắc sao?

- Không gian pháp tắc là cái quái gì? . Lâm Phong ngạc nhiên hỏi.

Phí La Đức đáp:

- Ma pháp thủ hằng định luật ngài chắc là có biết qua.

Lâm Phong liền đỏ mặt, thời gian hắn nghiên cứu ma pháp không dài, làm sao có thể biết nhiều thứ như vậy được, đành phải nín thinh rồi nói:

- Ta đối với ma pháp hứng thú không lớn, người nói rõ từng điểm ra đi!

Phí Đức Lạp nói:

- Ma pháp của chúng ta bao gồm duy tâm chủ nghĩa, vô thần luận giả. Mỗi vị thánh cấp pháp sư đều biết, vũ trụ là do bình hành không gian(không gian song song) tạo thành. Ma pháp thủ hằng định luật do một vị đại pháp sư thánh cấp đúc rút được mà đưa ra kết luận rằng trong vô số những bình hành không gian đó nhất thiết tồn tại đô thị bình hành , không một sự tồn tại cường đại vượt trội nào có thể nằm ngoài định luật đó.

Lâm Phong lắng nghe đến nỗi đầu to ra:

- Nhắc chi tiết lại lần nữa!

Phí La Đức cười cười, âm thanh tiếng cười đó nhỏ đến nỗi khó nghe thấy được, đáp:

- Ngài chắc là biết chủng tộc thiên sứ, thần tộc đó đến từ một không gian của những sinh vật cường đại, căn cứ theo kết luận được rút ra từ ma pháp thủ hằng định luật, mọi không gian đều bình đẳng, bởi thế thần tộc nếu đến Thần Tang đại lục nhất định phải theo qui luật này, cùng với những sinh vật trên đại lục duy trì sự cân bằng này.

Lâm Phong hơi hiểu ra chút ít, đáp:

- Ta đã hiểu đôi chút, cái ma pháp thủ hằng định luật hay không gian pháp tắc (phép tắc) này, cũng giống như qui tắc trò chơi, mọi thành viên tham gia đều phải tuân theo qui tắc này. Bởi thế nếu tộc thiên sứ đến Thần Tang đại lục thì nhất định phải cùng với sinh vật có tư duy của đại lục duy trì cân bằng, vậy thì người nói xem, thiên sứ đã bị mất đi năng lực gì?

Phí La Đức đáp:

- Thần tộc nếu như quả thật phá mở không gian mà tới, có thể bị mất một phần sức mạnh, ngang với cường giả của Thần Tang đại lục để có thể bảo trì sự cân bằng. Thượng vị thiên sứ 12 cánh khi đến đây có thực lực tương đương với thực lực của thánh cấp kị sĩ của Thần Tang đại lục chúng ta.

Lâm Phong nhíu mày nói:

- Một vạn năm trước trong chúng thần chi chiến, làm sao quân đoàn thiên sứ hơn trăm vạn người có thể tới được?

Phí La Đức vung pháp trượng, trên cái bàn đá khổng lồ lập tức xuất hiện một cái kim sắc luân bàn to bằng nắm tay, có hình tròn.

Cái luân bàn đó do 7 cái khuyên tròn hợp thành, tỏa ra quang mang 7 màu lóa mắt, khuyên thứ nhất nằm ngoài cùng có màu hoàng kim, cái thứ 2 màu tím... Bấy đạo thải quang tạo thành một cuộn sóng vô hình, ẩn chứa khí tức thần bí. Chính giữa pháp luân có một viên bảo thạch bảy màu, chuyển động không ngừng, mỹ lệ vạn phần.

Phí La Đức nói:

- Đây chính là Không Gian Pháp Luân, theo những gì được biết, vũ trụ sinh ra thì tự nhiên không gian pháp luân cũng ra đời, chỉ cần sở hữu không gian pháp luân này, thần tộc có khả năng không chịu ước thúc của không gian pháp tắc, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Thần Tang đại lục, như quả không có không gian pháp luân, cường hành (dùng sức mạnh cường đại của mình) mà đến thì vĩnh viễn không trở về được thiên giới.

Lâm Phong gật đầu, nói

- Vậy tại sao người thừa dịp lấy cắp không gian pháp luân, khiến cho bọn diểu nhân vây công Thanh Vân lão đạo?

Phí La Đức nghe tiểu mao hài này nói với giọng vô cùng bất mãn kèm với sát khí tỏa ra, lòng máy động, nói:

- Ta biết nơi ngài đến cường giả như rừng, nhưng không có dã tâm khống chế Thần Tang đại lục chúng ta. Bởi vậy ta rất chân thành mà nói với ngài rằng, Thanh Vân Tử cứu tính mạng ta, ta mặc dù là tử linh pháp sư nhưng cũng quyết không lấy oán báo ân.

Lâm Phong cau mày, đáp:

- Nói tiếp đi!

Phí La Đức nói:

- Thần Tộc dựa vào không gian pháp luân để tới, do đó sức mạnh không bị suy yếu, nếu như không có không gian pháp luân, thực lực của họ sẽ bị suy yếu để ngang bằng với cường giả của Thần Tang đại lục chúng ta. Ta sở dĩ lấy cắp không gian pháp luân rồi chạy trốn là bởi vì điều đó khiến thiên sứ quân đoàn giảm đi sức chiến đấu cường liệt. Bất quá, nếu ta không lấy cắp đi không gian pháp luân, đám diểu nhân đó có nhất định là sẽ chết sạch dưới kiếm của Thanh Vân Tử?

Lâm Phong nói:

- Theo như lời người, phạm là sinh vật tiến vào Thần Tang đại lục nhất định sẽ bị không gian bình hành định luật ước thúc, vậy tại sao Thanh Vân lão đạo lại có khả năng tiêu diệt hơn nghìn vạn chủng tộc liên quân?

Phí La Đức biểu tình trầm xuống, đáp:

- Ta với Thanh Vân Tử giao tình không tệ, đối với thế giới của ngài cũng có chút ít hiểu biết, nếu như nhất định có câu trả lời, chỉ có thể nói rằng thế giới của ngài nằm bên ngoài bình hành không gian, do đó Thanh Vân Tử mới không chịu sự ước thúc của không gian pháp tắc.

Lâm Phong nhíu mày nói:

- Nếu đã không chịu sự ước thúc của không gian pháp tắc, bọn điều nhân có thể cường hành phá mở không gian mà tới thì với thực lực của mình, vì sao Thanh Vân lão đạo không phá mở không gian trở về thế giới của mình để đến nỗi chôn xác cùng chủng tộc liên quân?

Phí La Đức đáp:

- Nếu như không có không gian pháp luân, thiên sứ cường hành mà tới thì bốn nguyên lực lượng khi tới cũng chỉ tương đương với sinh vật có trí tuệ của Thần Tang đại lục chúng ta. Cơ thể chúng bị phân thân, thực lực đại giảm, tuyệt đối không thể nguyên vẹn mà đi đến nơi. Thanh Vân Tử đã có nói qua, thế giới của y ở nơi rất xa xăm, ông ấy căn bản không thể định vị được nó trong không gian, bởi vậy mà không cách nào quay trở về được.

Lâm Phong gật gật đầu, đã hoàn toàn hiểu ra, cầm Không Gian Pháp Luân lên nhìn qua rồi nói:

- Cái không gian pháp luân này là điểm khởi đầu của không gian pháp tắc, vậy nếu như cầm không gian pháp luân này phá hủy đi thì không biết sự tình gì sẽ xảy ra?

Phí La Đức nhảy dựng lên, rồi cười âm trầm nói:

- Không một ai có khả năng phá hủy được không gian pháp luân, nếu quả như phá hủy không gian pháp luân, không gian pháp tắc sẽ bị hủy theo, hậu quả là không gian thác loạn, quần ma loạn vũ, không cần biết là ma tộc hay thần tộc khẳng định sẽ cùng nhau trực tiếp tiến vào Thần Tang đại lục, không bao giờ còn chịu ước thúc của không gian pháp tắc.

Lâm Phong nghiêng người đưa một mắt nhìn đồng hồ lâu, nói:

- Người, ta nghe nói tử linh pháp sư đem bán linh hồn và thể xác cho minh thần (nghĩa giống như ma thần, thần địa ngục...), sau đó tiếp tay cho minh giới tiến nhập Thần Tang đại lục phải không?

Phí La Đức lắc đầu, đáp:

- Ta không biết!

Lâm Phong không quản tới hần nữa, một đạo thần niệm phóng tới tiến đến trung ương của Pháp luân là khối bảo thạch bảy màu. Bên trong là một vũ trụ vô cùng vô tận, các loại đại tiểu không gian bình hành tiếp xúc nhau, có điều chuyển động đó không phải tán loạn, Lâm Phong có thể cảm giác được, khối bảo thạch bên trong chính là một vũ trụ thu nhỏ.

Thần niệm nhanh chóng xuyên qua vô số không gian, Lâm Phong cũng tìm thấy Thần Tang đại lục nằm trong không gian này, cùng với thần tộc ở tại thiên giới và ma tộc ở ma giới và còn cả minh giới nữa.... Bất quá không có cách nào kiểm tra xem có bao nhiêu không gian trong đó.

Ở ngoài cùng của không gian đó, đạo thải quang 7 màu kết hợp thành một màu hồng bao quanh trời buộc lấy không gian. Đột nhiên tại một điểm trong không gian xuất hiện một đạo ma lực ba động, tuy nhiên sau đó liền bị đạo thải quang 7 màu hấp thụ hoàn toàn.

Lâm Phong rất tò mò, đạo thải quang 7 màu có sắc hồng đó do một tinh thần lực cực kỳ cường hoành tạo thành, hẳn dùng thần niệm thử tiếp xúc trực tiếp với đạo thải hồng đó.

Không tưởng tượng được rằng thần niệm vừa tiếp xúc với đạo thải hồng, từ hai phía đột ngột sinh ra sự phản kích kịch liệt, vô số không gian lập tức chuyển động, một số cái ở gần Thần Tang đại lục liền tiếp cận tán phát ma lực ba động cường đại.

Phí La Đức thất thanh kêu lớn, bởi vì hắn cảm giác được một cỗ ma lực ba động cực kỳ cường đại nhưng lại không xuất phát từ Không gian pháp luân, hắn nhận ra cỗ ma lực đó từ thiên giới mà tới. Khô lâu pháp sư lập tức mặt biến sắc, chỉ có điều hắn là 1 khô lâu nên căn bản không thể nhìn rõ được mặt hắn biến sắc ra sao.

- Thiên nộ! Không nghĩ được ngài lại phá hủy không gian pháp luân!

Khô lâu pháp sư thảm thiết nói:

- Thôi rồi! Thiên giới đã nhận ra, rất nhanh thôi bọn điều nhân sẽ tới.

“Phanh” một tiếng, Không gian pháp luân vỡ vụn, Khuyên sáng bảy màu tiêu thất, trong khi đó bảo thạch bảy màu nhanh chóng bị Lâm Phong thu vào trên đầu ngón tay, nhẹ nhàng rung động. Cùng lúc đó, toàn bộ sinh vật trên Thản Tang đại lục đều cảm thấy đại địa đột nhiên chấn động dữ dội, trong nhiều ngày liên tiếp trên bầu xuất hiện nhiều vết sáng bạc lướt qua.

Một vài cường giả đỉnh nhọn hiểu biết sâu rộng, khi nhìn thấy cảnh tượng này sắc mặt đại biến. Khoảng không trung phía trên thánh đô quang minh thần điện xuất hiện một đạo không gian chi môn(cánh cửa không gian) cực kì to lớn, ma lực ba động cường đại cuộn cuộn đến. Trên từ giáo hoàng, dưới đến các cấp thần quan đều bị hiện tượng đột ngột này làm kinh hãi, mắt mở to, mồm há hốc.

Trên không, một đại kim môn (cửa lớn màu vàng kim) nhanh chóng hiện ra, thánh quang lập tức chiếu sáng một vùng rộng lớn. Trong thánh quang bạch sắc ấy lộ ra vô số thiên sứ nửa ẩn nửa hiện tranh nhau(tranh tiên khủng hậu) vượt lên để tiến qua đại môn. Bất quá cùng lúc xuất hiện bảy vị thiên sứ phía sau. Trên không lập tức không gian bắt đầu trở nên méo mó, sau đó đại kim môn đột nhiên tiêu thất(biến mất).

- Chủ a, sao ngài có thể bỏ rơi tôi tớ của mình chứ! (chủ = ông chủ, chủ nhân=> chủ a = chủ nhân ời -> đoán thế).

Bảy vị Thiên Sứ vừa xuất hiện sắc mặt liền đại biến, họ lập tức có cảm giác rằng lực ước thúc của không gian hốt nhiên tiêu thất, chuẩn bị đón chờ thánh quang trải khắp mọi ngóc ngách của Thản Tang đại lục. Không thể liệu trước được rằng, không gian đang vô cùng hỗn loạn đột nhiên khôi phục sự bình lặng. Một lực lượng trói buộc cường đại cùng lúc lại sản sinh, không gian chi môn đã biến mất, khiến cho đám bảy người không may đó đến được mà đi không được.

Giáo hoàng và đám thần quan vội vã cùng một lúc quỳ sụp xuống trên mặt đất, đồng thời giương cặp mắt ngu ngốc nhìn lên đám thiên sứ. Đột nhiên nữ thiên sứ hai cánh mỹ lệ, thánh khiết không ngờ lại khóc thảm thiết như mưa gió khiến cho đám con dân đang quỳ sụp ở dưới cảm thấy kì lạ. Vị... vị thần tiên này mà cũng khóc sao?

Trong lòng mọi người ở đó đồng thời khơi dậy nghi vấn, bất quá ngay sau đó lại là sự hối hận không thôi, rồi không dám suy nghĩ linh tinh gì nữa... Bởi vì thần quyền thực sự đã ăn sâu vào đầu họ, do đó không một ai có can đảm báng bổ sự uy nghiêm của thần thánh.

Tất cả bách tính quanh đây không trừ một ai đều là tín đồ của thánh giáo, phút chốc toàn bộ đều đã quỳ xuống trong khoảng sân nhà mình, trên đại lộ cũng đã chật đầy những đám đông đang cung kính quỳ lạy. Đến như đám lưu manh thổ phỉ, lúc này cũng biết khôn mà tỏ ra ngoan ngoãn như đám mèo con, về mặt trông thật là thần thánh(??? = nghiêm túc, uy nghiêm),chỉ là trong lòng dù thế nào đi nữa vẫn muốn ngấm nhìn vị thiên sứ mỹ lệ chưa thấy bao giờ này.

Cùng thời điểm thất thải quang quyển (vòng tròn sáng bảy màu) không gian pháp luân nổ tung, một đạo bạch sắc quang mang cùng Lâm Phong chú nhập vào viên bảo thạch bảy sắc, trùng hợp với Ngải Lâm Uy Na tiến lại gần. Lâm Phong máy động ngón tay, viên bảo thạch bảy màu vốn đang bị hãm giữ trên đầu ngón tay đột nhiên thoát khỏi bay đi, hào quang bảy màu vụt qua, rồi nhập vào giữa trán Ngải Lâm Uy Na.

Ngải Lâm Uy Na thét lên một tiếng, lão đảo thối lui.

54. Chương 54 Tinh Thần Dư Ba

Lần đầu tiên Lâm Phong cảm thấy cạn kiệt sức lực đến vậy, hiện tại hẳn chỉ có duy nhất một ý nghĩ là kiểm một chỗ ngủ cho đã đời.

Vừa rồi tinh thần lực của hắn cùng tinh thần lực của pháp luân không gian quấn nhau đấu không ngừng nghỉ. Hẳn vốn dễ dàng đánh bại cỗ không gian lực lượng đó, chỉ có điều không gian trong khối bảo thạch bảy màu đột ngột co rút lại, phát sinh dị biến. Hẳn không thể không toàn lực sử dụng tinh thần lực trấn áp ỨC VẠN không gian này để duy trì sự cân bằng của không gian.

Hiện tại, tuy hắn đã thành công trấn áp đám không gian lộn xộn đó nhưng cũng đã mệt đến nỗi như mất đi nửa cái mạng rồi.

Khối bảo thạch bảy màu tựa hồ như là một vật thể có sinh mệnh, rất cần một bản thể để ký thác. Đúng lúc đó, Ngải Lâm Uy Na lại tiến tới gần, gần như không kịp suy xét, hần liền mang hàng nghìn không gian linh hồn trong khối bảo thạch đó nhập vào nòng.

Phí La Đức há hốc mồm như muốn rách cả khóe miệng, cơ hồ không thể khép lại được, đôi mắt trắng dã đã biến thành màu đỏ, vẻ cuồng nhiệt và kinh hãi mơ hồ hiện lên. Một khoảng thời gian khá lâu, thần sắc mới trở lại như cũ, hần đột ngột khụy xuống đất gào lên:

- Chủ nhân của ta, xin ngài hãy thu nhận linh hồn tội lỗi của ta, Phí La Đức này nguyện vĩnh viễn là đầy tớ trung thành cho ngài.

Lâm Phong không có tâm trạng nào nhìn tới lão khô lâu thần kinh có vấn đề này, hô hấp nặng nhọc, tiến tới ôm lấy nửa thân trên Ngải Lâm Uy Na, điểm một tay lên trán nàng, một sợi kim quang thoát ra, Ngải Lâm Uy Na dần dần hồi tỉnh, trên trán nàng xuất hiện một ấn ký bảy màu nhỏ bằng móng tay, càng làm nổi bật lên vẻ diễm lệ cao sang không gì sánh được.

Ngải Lâm Uy Na mắt mở tròn xoe, cảm thấy thân mình đang nằm trong vòng tay chủ nhân, trên khuôn mặt tuyệt thế không kiềm được ửng lên sắc hồng, vội vàng đứng dậy, chỉ là trong đầu vẫn cảm thấy choáng váng, một cỗ tinh thần lực cường hãn vô bì xâm nhập thẳng vào đại não, bắt đầu thấy sự tỉnh có phát sinh rất ghê gớm.

Chỉ thấy Ngải Lâm Uy Na bắt đầu phát sinh biến hóa, trên toàn bộ thân thể xuất hiện vô số vết phỏng rộp, khuôn mặt như bức tranh tuyệt thế biến đổi không ngừng, nổi thống khổ không thể kiểm soát từ bên trong đã hiển lộ rõ trên sắc mặt nàng, cho đến khi không còn chịu đựng được nữa, nàng một lần nữa lại ngất đi, bảy màu ấn ký trên trán lúc này cũng dần dần biến mất.

Khô Lâu pháp sư, mắt lồi ra, đỏ quạch như ngọn hỏa diễm sắp phun trào, quỳ trên mặt đất, ngậy đại nhìn Ngải Lâm Uy Na càng lúc càng đau đớn khổ sở rồi ngất đi mà không nói lên lời.

Trong khi đó, Lâm Phong, sau khi nhất chỉ điểm lên trán Ngải Lâm Uy Na, thì đã kiệt sức đến không thể trụ được nữa, liền ngã gục xuống.

Lúc này, Hải Phi Tư ở bên ngoài đang thấp thỏm không yên, Lâm Phong cùng Ngải Lâm Uy Na vừa đi khỏi, trong lòng hần chợt dậy lên cảm giác lo ngại. Không chờ cho Lâm Phong quay lại, hần đã vội dẫn theo đám người chạy tới, còn trong lòng hần có suy nghĩ gì thì chỉ ma quỷ mới biết được.

Vừa đến nơi, nhìn thấy Ngải Lâm Uy Na lao xuống hang động trên thân cây, sau đó lại nghe tiếng Lâm Phong cùng với Tử Linh Pháp Sư nói chuyện, Hải Phi Tư bèn không trực tiếp tiến vào mà chờ bên ngoài. Tính ra đến giờ, hần cũng đã chờ ở ngoài hơn một giờ đồng hồ mà không thấy ai ra thì bảo sao trong lòng hần có thể không nóng như lửa đốt cơ chứ.

Mười một vị mỹ nữ chiến thần cũng nhanh chóng xuống theo. Trên khuôn mặt tuyệt thế nhưng lạnh lùng băng giá của họ cũng đã lộ ra vẻ lo lắng.

Bây giờ, dù Trời Đất có phát sinh quái sự, bọn họ cũng chẳng còn tâm tình mà quan tâm xem đó là việc gì. Hiện giờ thân trong hiểm địa, nếu quả thiếu đi Lâm Phong, gã đồng hành cường đại này thì đúng là đoạn đường sắp tới của họ nhất định sẽ hung hiểm khó lường. Nếu như vạn nhất mà gặp phải siêu cấp ma thú thì bọn họ nhất định phải bỏ lại tiểu mệnh ở nơi này rồi.

- Ta thấy thế này thì không được, tất cả chúng ta thử vào trong đó xem sao - Cả đám người trơ mắt quay lại nhìn suất điều Cận Bố vừa đưa ra ý kiến.

Hải Phi Tư lập tức vỗ bàn đáp ứng, một mặt là để thăm dò tình hình nhằm bớt đi chút lo lắng trong lòng, mặt khác là để xem xét mộ địa nơi mà Tử Linh pháp sư trú ẩn là thế nào. Vả lại lão Tử Linh pháp sư thánh cấp đó là ai cũng còn chưa biết rõ, làm sao dám đảm bảo rằng tính mệnh của Lâm Phong còn an toàn, chỉ có điều không ai muốn mạo hiểm làm tiên phong vào trong đó cả.

Hơn nữa, Tử Linh pháp sư hung danh đã có từ lâu, đã vậy đây lại là một vị thánh cấp pháp sư, có trời mới biết được liệu kẻ đã bán linh hồn mình cho mình thần này có triệu hồi ra vài sinh vật biến thái kiểu như khô lâu hay xác ướp hay không.

Đương nhiên, trừ đám mỹ nữ thị vệ của Lâm Phong, chỉ có điều bọn họ tư duy quá đơn giản, không biết mềm lòng, lại không có lệnh của Lâm Phong thì bọn họ chẳng ai tự tiện tiến vào cả.

Ngay khi có kẻ dám xung phong dẫn đầu, đám người còn lại liền đi theo xuống dưới ngôi mộ địa. Khắc Lâm Đề Na lập tức tiến lên đầu đoàn người, dò tìm theo khí tức của Ngải Lâm Uy Na còn sót lại trên đường. Cuối cùng cũng tìm đến chỗ Lâm Phong cùng Ngải Lâm Uy Na đang nằm bất tỉnh, còn có Tử Linh pháp sư Phí La Đức lúc này còn đang quỳ dưới đất, vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh để đứng dậy.

Khi cả đám người nhìn thấy Lâm Phong nằm gục dưới đất, ngay lập tức cảm thấy chuyện xảy ra này không phải là bình thường. Mọi người đều biết Lâm Phong có khả năng một mình đả bại mười hai vị mỹ nữ chiến thần, điều đó cũng đủ nói lên thực lực biến thái của hắn, mười hai vị đại lực chiến thần chứ có phải bình thường đâu!

Nói ngay như thánh cấp pháp sư chưa chắc đã là đối thủ của một đại lực chiến thần chứ chẳng nói đến cả mười hai người cùng liên thủ, hiện giờ Lâm Phong đang nằm bất động trên mặt đất, bảo sao mà cả đám người bọn họ chẳng hồn kinh phách lạc, ngay cả những kẻ cao ngạo như suất hiệu Cận Bó và hỏa phượng hoàng Khắc Duy Tư cũng không phải là ngoại lệ.

Bởi thế mọi người liền đứng vây quanh Khô Lâu pháp sư đang quỳ trên mặt đất chuẩn bị quần đấu. Đám mỹ nữ chiến thần cũng lập tức vây quanh bảo vệ cho Lâm Phong và Ngải Lâm Uy Na, Khắc Lâm Đề Na cúi xuống xem xét tình hình của hai người, khuôn mặt cương nghị(đang ngưng trọng-nhưng không hay bằng dù xuôi hơn) cũng từ từ giãn ra, bớt đi vẻ căng thẳng.

- Lũ ngu ngốc kia! Các ngươi định làm trò gì vậy? Nhìn nhóm người không có chút hảo ý đang vây quanh mình, Tử Linh pháp sư Phí La Đức liền lên giọng thóa mạ, đứng đứng pháp trượng, nắm cự đại cương thi cao hơn ba mét từ trong màn hắc vụ triệu hồi ra.

Bao trùm toàn bộ năm cổ cương thi đó là một khí tức cực kỳ tà ác, xuyên qua mớ áo quần rách như xơ mướp có thể nhìn thấy lớp da xác chết xám xịt khiến cho mấy người bọn họ giật mình khiếp vía, phút chốc trở nên hỗn loạn.

- Vạn niên cương thi vương! - Bất chợt có tiếng ai kinh hãi hét lên. Cả đám người, mặt liền biến sắc, chăm chăm nhìn vào năm cổ cương thi đang từ trong màn hắc vụ tiến ra, dù là Ma Pháp sư, lòng bàn tay cũng không kìm được mồ hôi bất giác rịn ra.

Mọi người đều biết, Tử Linh pháp sư còn cao cấp hơn Vong Linh pháp sư một bậc(tiền giai nhị sanh) , so với Vong Linh pháp sư tất nhiên còn khó đối phó hơn nhiều. Tử Linh pháp sư có thể triệu hoán dị giới sinh vật cường đại đến trợ chiến, mặc dù phổ thông cương thi thực lực chẳng có gì đáng nói, nhưng vạn niên cương thi lại khác, tính ra thì chỉ một vạn niên cương thi đã có thực lực ngang ngửa với một hoàng kim cự long cấp 5 rồi.

Bởi vậy, cho dù là có mười Hải Phi Tư thì đối phó năm tên vạn niên cương thi này cũng cực kỳ vất vả.

Phí La Đức dù gì cũng là lão yêu quái đã sống trên vạn năm, lão đối với Lâm Phong rất kính sợ vì lão biết Lâm Phong và Thanh Vân lão đạo đều là loại sinh vật biến thái đến từ không gian khác, hơn nữa cũng đã chứng kiến qua sức mạnh cường đại của Lâm Phong, còn đám tôm cá lớn bé trước mặt này thì lão chẳng để vào mắt.

Mặc dù phóng mắt nhìn khắp đại lực thì lực lượng của Hải Phi Tư có thể đương nhiên coi là mạnh, nhưng cũng chẳng thể lọt vào mắt lão yêu quái này. Lão chỉ cần động cây pháp trượng màu đen trong tay một cái là có thể cho đám tiểu tử này một chút giáo huấn.

Mắt thấy trận chiến chuẩn bị diễn ra, Hải Phi Tư trong lòng biết rõ không thể ở tại mộ địa này mà động thủ động cước, giả như liều mạng chiến đấu thì nhất định sẽ vô cùng bất lợi. Nghĩ rồi liền hạ tay xuống, lấy phong độ của kỳ sĩ mà hành lễ, nói:

- Đại sư tôn kính, xin hỏi hai vị bằng hữu này của ta có phải do ngài làm tổn thương?

- Ta không sao, tất cả đều dừng lại đi! - Lâm Phong mở mắt, ra dấu cho hai mỹ nữ chiến thần đang ôm hắn thả tay. Hắn chỉnh sửa lại quần áo rồi nói:

- Các người làm sao mà tới đây, ta và Phí La Đức đang thương lượng vài điều, chỉ là nhất thời đầu hoa mắt choáng nên nghỉ ngơi chốc lát, cứ về trước đi, đợi ta ở doanh trại.

- Ô! Bằng hữu thân ái! Ngài thật khiến ta lo chết mất. - Hải Phi Tư như trút được gánh nặng trong lòng vui vẻ thốt lên, tiến về phía Lâm Phong ôm lấy hân một cái, tạm thời vứt bỏ kiêu cách quý tộc qua một bên nói:

- Như vậy ngài không sao rồi, thật là tốt quá, tốt quá. Thế thì bọn ta về doanh trại đợi ngài, xin chú ý cẩn trọng.

Tam hoàng tử diện hạ một câu cũng không đề cập đến chuyện mà Lâm Phong cùng Tử Linh pháp sư đang đàm luận. Hân cũng là người thông minh, nếu Lâm Phong không nói hân đương nhiên cũng chẳng dò hỏi kỹ làm gì, biết nhiều vị tất đã là hảo sự.

Sau đó, hân cùng đám tùy tùng liền nhanh chóng rời khỏi, Lâm Phong cũng giơ tay ra hiệu bảo đám Khắc Lâm Đề Na cùng về luôn.

Chờ cho mọi người đi khỏi, Lâm Phong cúi xuống kiểm tra thân thể của Ngải Lâm Uy Na, xác định là không có gì đáng ngại, nỗi lo lắng trong lòng liền giảm hẳn.

Khi hân khai mở tinh thần lực vào trong khối bảo thạch bảy màu trấn áp cả vạn không gian, thì dù chút tinh thần lực đó so với Bát bảo kim thân của hân là quá bé nhỏ nhưng đối với Ngải Lâm Uy Na mà nói thì lại là quá khủng khiếp.

Thế giới này vốn dĩ không có ai tu luyện pháp quyết tinh thần lực, tinh thần lực của nhân loại thế giới này chỉ có thể là bẩm sinh, do vậy số lượng ma pháp sư thực sự vô cùng ít ỏi. Tinh thần lực của Ngải Lâm Uy Na mặc dù so với kẻ khác đích thực là rất cao cường, nhưng trong mắt Lâm Phong thì chút ít đó chẳng đáng cho hân để tâm.

Tinh thần lực còn sót lại trong khối thất thải bảo thạch mà Lâm Phong điểm khai, toàn bộ đã bị Ngải Lâm Uy Na hấp thụ hết. Chỉ là cỗ tinh thần lực đó đối với Ngải Lâm Uy Na cường đại ghê gớm, quá trình hấp thụ ấy cũng đồng thời một lần mang toàn bộ thân thể của nàng cải tạo lại, bởi vậy mà khiến cho nàng trải qua một phen thống khổ vô cùng.

Bất quá hiện giờ khổ tận cam lai, nội thể của Ngải Lâm Uy Na đã được cải tạo hoàn toàn. Lâm Phong nhớ lại trước đây khi dùng thần niệm nghiên cứu cấu tạo thân thể của mười hai mỹ nữ thị vệ, hân phát hiện ra bọn họ có một nhục thể cường hân vô bì. Bất quá chiến thần vốn là rất công bằng, bọn họ tuy là có nhục thể cường hân nhưng trong lớp xương thịt ấy lại không có lấy nửa điểm sinh cơ.

Đó chính là nguyên nhân vì sao đại lực chiến thần không có một chút cảm tính nào, bởi vì căn bản họ không cần hô hấp, cũng chẳng cần ăn uống để duy trì sự sống, hoàn toàn là một linh hồn nửa ý thức trong thân xác không có sức sống. Tư duy bọn họ cực kì đơn giản, ngoài chút ý thức có hạn thì họ so với một tượng gỗ biết đi không có gì phân biệt.

Sở dĩ đại lực chiến thần có khả năng sống đến hàng vạn năm mà vẫn giữ mãi được vẻ thanh xuân bởi vì ngoại trừ chiến đấu bọn họ chỉ biết theo tuân lệnh chủ nhân thôi.

Có lẽ nhiều người rất ngưỡng mộ thực lực cường hân của đại lực chiến thần, bất quá Lâm Phong dù sao cũng là loại có tình cảm, đám mỹ nữ hộ vệ này tự nguyện đi theo hân vừa trung thành, tận tụy, lại tận chức tận trách, như bảo hân suốt đời nhìn đám người Ngải Lâm Uy Na như bức tượng gỗ ngơ ngẩn ngẩn đi lại, để cho thời gian dần dần hủy hoại bọn họ thì đó cũng giống như hành hạ hân vậy.

Lâm Phong vốn đã có ý cải tạo lại thân thể cho bọn họ, chỉ là vẫn e khiến cho thân thể họ phải trải qua nỗi thống khổ cực đại không thể chịu đựng nổi, do vậy mà đến giờ hân vẫn không dám khinh xuất động thủ. Vừa may lần này bảo thạch bảy màu nhập vào nội thể Ngải Lâm Uy Na, hân liền dứt khoát mang tinh thần lực tàn dư trong đó phóng xuất ra một lần cải tạo lại toàn bộ thân thể Ngải Lâm Uy Na. Lúc này chưa nhìn thấy có điều bất thường gì xảy ra, Ngải Lâm Uy Na đang chìm sâu trong giấc ngủ yên lành.

55. Chương 55 : Bích Thủy Hàn Đàm

Trong mộ thất, quỷ khí ngập ngụa, ngọn hỏa diễm lục sắc phun trào trong trung tâm của một cự đại ma pháp trận. Bạch khí dày đặc, vô số linh hồn cường đại bị cầm cố trong vòng bạch khí đó, giống như đàn thiêu thân đang điên cuồng đâm đầu vào đám khí bạch sắc mù mịt cố hết sức thoát khỏi sự cầm cố của đám khí tử vong này.

Nhưng những linh hồn đó đấu tranh vô ích, kiệt lực, rồi bị ngọn lửa tử vong lần lượt hủy diệt.

Nơi đây chính là nghiệm thất của thánh cấp tử linh pháp sư Phí La Đức. Thạch thất rộng có đến vài trăm mét vuông, bảy ma pháp trận lớn nhỏ đang cháy lập lòe những ngọn hỏa miêu quỷ dị, đốt cháy linh hồn của những sinh vật cường đại, vô số u linh cường đại cùng vu yêu xung quanh run rẩy nhìn vào, đồng thời phát ra tiếng rít sắc nhọn khiến người nghe cơ hồ tóc gáy dựng đứng.

Trên một chiếc bàn đá lớn chất ngập đầy những đầu lâu cùng các chủng loại ma pháp đạo cụ, không có cái nào không phát tán ra thứ khí tức tử vong khiến người người ghê tởm. Đứng khựng ở cửa hồi lâu, lông mày Lâm Phong càng lúc càng nhíu chặt, ở bên cạnh Phí La Đức không ngừng liếc nhìn biểu tình biến hóa trên mặt của vị tân chủ nhân này, tim đập càng lúc càng mạnh, mặc dù thật ra vị khô lâu pháp sư này chẳng còn trái tim vì cả linh hồn và thể xác đều đã bán cho minh thần rồi.

Một tầng Thái Thanh huyền quang xanh mờ ảo bảo vệ quanh người, đám sinh vật bất tử là u linh và vu yêu đều bị đẩy lùi ra xa, thỉnh thoảng có vài con lớn mật dám lao vào, chạm vào bức tường bảo vệ của Thái Thanh huyền quang liền lập tức hóa thành khói xanh bay mất, khiến cho khô lâu pháp sư đứng bên cạnh tim đập thình thịch, lòng đau như cắt.

- Phí La Đức, cái nghiệm thất này của ngươi cũng không đến nỗi thối nát a! Lâm Phong thuận miệng khen ngợi.

Mặc dù khô lâu không có nhục thể nhưng khô lâu pháp sư vẫn cảm thấy lạnh ngắt sống lưng, vội khiêm cung đáp:

- Cái nơi nhỏ bé này, thật không đáng cho chủ nhân để mắt.

Lâm Phong a a cười một tiếng, cũng chẳng thèm biện bạch, một tay nhấc lên, một đạo bạch quang ở bàn tay bay lên, tản ra, một năng lượng bạch sắc xuất hiện. Phí La Đức lập tức “oe” lên một tiếng, khô lâu nhân nhìn chăm chú vào cái vật đang hiện hình, giọng kinh hoảng hô lên:

- Linh hồn thần chiến thiên sứ 16 cánh!

Lưới năng lượng vững chắc trấn áp linh hồn thiên sứ ở bên trong, khuôn mặt tuần mỹ lúc ẩn lúc hiện, lộ ra biểu tình kinh khủng vô cùng tựa hồ như muốn hét lên gì đó, tiếc là không có một chút âm thanh nào truyền ra được nhưng hần vẫn không ngừng gào thét vật lộn, tuy nhiên có thể nào thì cũng không thể khai mở được tinh thần lực trói buộc cường đại của Lâm Phong.

Lâm Phong cười nói:

- Ta đối với đám cánh dài khốn kiếp này không có lấy nửa điểm hảo cảm, có điều cái tên khốn 16 cánh này tinh thần lực cũng không tệ, nếu như ngươi muốn có thể đem hần quảng quật thể nào cũng được.

- A! Chủ nhân của ta, ngài thật quá vĩ đại, tôi tớ hèn mọn này của ngài nhất định sẽ mang sự vĩ đại của ngài truyền ra khắp thế giới.

Phí La Đức, sống trên vạn năm, nhưng công phu võ mông ngựa của hần lại quá tệ. Ở đằng sau huyền não một trận, mắt thấy sắc mặt Lâm Phong càng lúc càng khó coi, miệng liền im bặt, vội rút cây hắc pháp trượng ra thu lấy linh hồn thiên sứ đó vào.

Được khen thì ai chẳng khoái, Lâm Phong hiển nhiên cũng không là ngoại lệ, chỉ là cái lão khốn này công phu võ mông ngựa chẳng ra làm sao, khiến cho lời của lão nghe như châm biếm hần vậy.

Đã thế, từ sau chuyện xảy ra với tiểu Toa Lị Na, hần đối với đám khốn kiếp có dây dưa với ma quỷ tuyệt không có chút hảo cảm nào. Nếu chẳng phải lão quỷ người không ra người, ma không ra ma này với đồ lỗ mũi trâu Thanh Vân lão đạo có chút quan hệ thì hần đã cho lão một chưởng xong chuyện rồi.

Lâm Phong quay đầu lại nhìn cây hắc sắc ma pháp trượng trên tay Phí La Đức hỏi:

- Ma pháp trượng của ngươi là đạo cụ ma pháp thể nào, ma lực ba động khá mạnh đó?

Phí La Đức nói:

- Đây là thần khí Khô Cốt Trượng có thể chớp mắt triệu hồi ra bất tử sinh vật lại được minh thần chúc phúc, khiến cho thực lực tăng gấp đôi, lại thêm khả năng tạo ra cấm không chi môn, tốc độ ra đòn ma pháp nhanh hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành không gian di chuyển, rồi còn khả năng thi phóng cấm chú cấp 12 và hấp thụ lực lượng linh hồn...

- Tốt lắm , tốt lắm!

Lâm Phong nghe đến nỗi đầu to ra, xua xua tay nói:

- Có vẻ như ngươi vẫn còn một món pháp khí chưa mang ra!

Phí La Đức nghe nói mà giật mình kinh sợ, mặc dù bất cam tâm tình nguyện nhưng vẫn vội vã lấy ra một hạt châu màu đen, với bộ dạng đau khổ mà đưa cho Lâm Phong

Lâm Phong tiếp lấy hạt châu nhìn ngắm một lượt, cảm giác như không có lấy nửa điểm ma lực ba động, không khỏi thắc mắc hỏi:

- Vật này là gì?

Phí La Đức nói:

- Đây là thần khí Nhiếp Hồn Châu, chỉ với nguyên bốn lực lượng của nó, có thể làm tập hợp khơi dậy linh hồn bị tiêu tán

- Không tệ! Cái này đích thực rất hữu dụng, tốt hơn cái cốt đầu pháp trượng kia nhiều! Lâm Phong chép miệng nói:

- Linh hồn đã tiêu tán có thể tập hợp lại, đây chính là nhiếp hồn châu, dù là hồn phi phách tán cũng có cách khôi phục lại được, đây đúng là vật ta cần.

- Có thể khiến ngài hài lòng chính là vinh hạnh của ta! – Công phu võ môn ngựa của Khô Lâu pháp sư đã có chút tiến bộ, chỉ là hiện giờ tâm lý hấn đích thực rất không tốt. Vốn là hấn có 3 món pháp khí, trong đó quý nhất chính là nhiếp hồn châu này, bây giờ đã bị Lâm Phong cầm hộ mất, bảo sao hấn không đau lòng cho được.

Lâm Phong tiện tay liền bỏ nhiếp hồn châu vào trong không gian giới chỉ, quay đầu lại nhìn chăm chú Khô Lâu pháp sư nói:

- Cái bộ dạng này của ngươi thật là không vừa mắt, nếu như ngươi thật sự muốn theo ta, tốt nhất là nên thay một lớp da khác... ừm... quên mất rằng đám sinh vật bất tử các ngươi chỉ có thể tồn tại trong bộ dạng này, vậy thì ngươi không cần luôn đi theo ta, ta sẽ phong ấn khí tức toàn thân ngươi, ngươi ra thế giới đi đây đi đó, thuận tiện giúp ta làm một vài việc.

Hàn phong vẫn gầm rít, tuyết bay trắng trời. Gió tuyết cường hành đường như không có ý dừng lại.

Lâm Phong một tay ôm lấy Ngải Lâm Uy Na lúc này vẫn chưa hồi tỉnh, hô hấp không khí trong lành ngoài động khẩu, sự bức bối trong lòng lập tức tiêu tán, thuận tay vung lên triệt để san bằng cửa động vào mộ địa.

Ở trong mộ địa một thời gian dài làm hấn ngột ngạt khó chịu vả lại có quan hệ với thứ ma quỷ như vậy thật không thể khiến hấn khoan khoái cho nổi.

Cúi đầu nhìn xuống Ngải Lâm Uy Na đang trong giấc ngủ say, Lâm Phong không cảm lòng được mà ngắm kĩ nàng. Khi Ngải Lâm Uy Na ngủ say đúng thực là đẹp vô cùng. Dung nhan tuyệt thế giờ này không còn lấy nửa điểm lạnh lùng băng giá, trên khuôn mặt trắng như bạch ngọc ấy chỉ có một dáng vẻ thư thái yên bình.

Trên cái cổ trắng ngần không tỳ vết, mờ ảo một tầng tử sắc quang vừng hiện lên vẻ đẹp cao quý bất khả xâm phạm, thực sự dụ hoặc người ta đến cực điểm. Chỉ là Lâm Phong đột nhiên nhớ lại mỹ nữ chiến thần này căn bản chỉ là một loài động vật máu lạnh không có tình cảm, trong tim bất giác lạnh ngắt.

Trên vầng trán nàng bảo quang bảy màu lấp lánh, Lâm Phong dùng thần niệm tiến vào dò xét. Qua lại trong không gian vô tận này, tưởng chừng đã đi qua cả vạn không gian.

Lâm Phong căn bản không biết Khối bảo thạch bảy màu này cấu thành từ cái gì, bên trong đó chính là một vũ trụ thu nhỏ, giúp hắn có thể thấy rất nhiều những không gian ngoài Thản Tang đại lục, các loại không gian lớn có nhỏ có trải dài đến vô cùng vô tận, căn bản là không thể đếm hết được.

Vô số không gian bình hành xen kẽ, vận hành theo những quỹ đạo của riêng mình.

Lúc này không gian pháp tắc bị hắn làm loạn cả lên, khiến 7 vị thiên sứ đã xuất hiện ở quang minh thần điện. Chuyện này Lâm Phong vốn đã biết từ sớm. Trên trời phát sinh bất cứ việc gì thì không gian bên trong khối thất thải bảo thạch này đều có cảm ứng, 7 vị thiên sứ xuất hiện cũng không phải ngoại lệ.

Bất quá, 7 vị thiên sứ tiến vào đại lục không có cách nào về lại được thiên giới, không biết rồi sẽ phát sinh ra những chuyện buồn cười nào nữa. Không gian pháp tắc bị hắn dả loạn, kẻ đó hẳn lại dựng lên pháp tắc mới, không hiểu rồi đám diêu nhân đó sẽ phản ứng lại thế nào.

Tương lai không thể biết trước, tinh thần lực của hắn vô cùng cường hoành, vị tất đám diêu nhân đó đã có thể so sánh được.

Tuy nhiên pháp lực của hắn khẳng định chẳng bén gót được Thanh Vân lão đạo đồ biến thái đó. Nhưng chỉ tinh thần lực mà nói, Thanh Vân lão đạo có cưỡi ngựa đuổi theo cũng chẳng bằng được gã. Nhất là, giờ hắn đã đại thành vận dụng thái cực huyền công ngưng tụ tinh thần lực thành bát bảo kim thân

Tinh thần lực của hắn cường hoành như vậy, đám diêu nhân đó có thể cảm ứng được sự tồn tại của hắn đó mới gọi là quái sự thôi.

Ngoái đầu lại nhìn, cửa vào mộ địa đã bị san bằng, Lâm Phong liền ôm Ngải Lâm Uy Na quay về doanh trại.

Cả đám người trong lòng bất an ngồi chờ đợi, thấy Lâm Phong cuối cùng cũng bỗng Ngải Lâm Uy Na đang ngủ say về đến nơi, mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Lâm Phong để Khắc Lâm Đề Na chiếu cố cho Ngải Lâm Uy Na, quay ra nói vài lời rồi nhanh chóng bỏ về lều của mình, yêu cầu mọi người tuyệt đối không được làm phiền hắn.

Hải Phi Tư trong lòng thắc mắc liền hướng đến Khắc Lâm Đề Na để dò hỏi, mỹ nữ băng lạnh này chỉ đáp lại một câu:

- Công tử hao sức quá độ, hiện giờ bế quan tu luyện, không ai được làm phiền!

Hải Phi Tư không ngờ Khắc Lâm Đề Na lại nói thẳng tuột như thế, ưu nhã cúi chào rồi đi về lều của mình.

- Tam hoàng tử điện hạ, chúng ta không thể đi lòng vòng mãi được nữa!

Trong lều của tam hoàng tử điện hạ, Ti Đồ Gia Đặc lão pháp sư cau mày nói:

- Việc của Hoàng hậu chỉ có kì hạn trong ba tháng, hiện giờ đã quá nửa hạn kì rồi, ta nghĩ chúng ta đã tính toán sai lầm, hy vọng tìm ra được Bích Thủy Hàn Đàm thật sự là rất nhỏ, mà cho dù có tìm ra được, chúng ta cũng chưa biết trong đó có hay không Huyền Âm Thảo.

Hải Phi Tư dù trong lòng cũng rất lo lắng nhưng sắc mặt vẫn không đổi, vẫn giữ nụ cười ưu nhã trên môi nói:

- Đại sư thân ái, Thảo Bồn Dược Kỉ không thể ghi chép sai được, Huyền Âm Thảo đích xác có ở Bích Thủy Hàn Đàm, ta có một cảm giác, Bích Thủy Hàn Đàm đang ở rất gần chúng ta.

Lão pháp sư hiển nhiên là không thể tin vào cảm giác vô căn cứ đó, nói:

- Dù cho có tìm ra Bích Thủy Hàn Đàm, nhưng chúng ta không biết chút gì về Bích Thủy Hàn Đàm. Vả lại phàm là linh vật trời sinh, tất sẽ có dị thú thủ hộ cực kì lợi hại, chúng ta thực sự không lường hết được những khó khăn trong lần này.

Hải Phi Tư mới đáp ứng, đột nhiên nghe bên ngoài tiếng la hét truyền lại, nghĩ rằng có ma thú tập kích, thuận tay cầm lên kim long chiến thương, xông ra trại.

Xung quanh bị quét sạch, thực sự không thể tin vào mắt mình, chỉ thấy ở phía tây vốn là một mảng rừng dày đặc thì nay đột nhiên biến mất, thay vào đó là sáu trụ băng cự đại dựng lên.

Mỗi trụ băng cao hơn mười mét, trên bề mặt hào quang vô cùng tráng lệ, những luồng bạch khí mờ ảo bao phủ xung quanh, những ma pháp phù hiệu trên đó cũng không ngừng chuyển động xoay tròn xung quanh trụ. Ma lực ba động cường đại tán phát từ sáu trụ băng nhanh chóng tụ hợp, hiển nhiên đây chính là một ma pháp trận cự đại.

Ở chính giữa là một thủy đàm đường kính mười mét, trên bề mặt hàn khí dày đặc. Nhiệt độ không khí xung quanh thốt nhiên tụt xuống cực thấp, khiến tam hoàng tử điện hạ phải vận đẩu khí miễn cưỡng khu trừ hàn khí, còn mấy vị ma pháp sư thì răng đập vào nhau lách cách, mặc dù họ đã có ma pháp hộ thể nhưng cũng không đủ để chống lại cái lạnh thấu xương thấu cốt này.

Ti Đồ Gia Đặc lão pháp sư liền phóng xuất một không gian bảo hộ ẩm áp nhằm chống cự lại cái lạnh này.

Trong màn sương khói lạnh lẽo mờ mờ ảo ảo, thoáng hiện ra một gốc cây trúc lục sắc, với những phiến lá hình quạt màu vàng kim, ngoan cường tồn tại trong gió lạnh, hướng đến chúng nhân phô ra sức sống kiên cường của mình.

Những pháp sư đầu tiên phát hiện ra thủy hàn đàm không thể chịu nổi hàn khí xâm nhập, rét run lên từng chập, bất đắc dĩ phải lùi lại đến chỗ lão pháp sư bên trong không gian bảo hộ, miệng thở ra từng hơi bạch khí.

Hai vị thánh kỵ sĩ cùng một vị kiếm thần không chịu ảnh hưởng quả lớn, vận khởi đẩu khí chống lại hàn khí, đứng gần thủy đàm chép miệng kêu kỳ lạ.

Hải Phi Tư trong lòng trùng xuống, nhanh chóng bước lại, đến gần thủy đàm xem xét. Thủy đàm bị hàn khí mật mờ phong tỏa, căn bản không thể nhìn thấy gì trên mặt nước, càng tiến gần thủy đàm thêm, hàn khí càng mạnh, khiến cho hắn không thể không toàn lực vận khởi đẩu khí chống lại.

- Ối! Chính đây, quang minh thần trên cao, đây chẳng phải chính là Bích Thủy Hàn Đàm sao?

Hải Phi Tư cố gắng kiềm chế sự kích động trong lòng, bảo trì nụ cười ưu nhã quay lại hỏi:

- Thủy đàm này xuất hiện từ khi nào?

56. Chương 56 Trúc Tử Diệp Tử.

Cả đám người đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đều không biết thủy đàm này xuất hiện khi nào. Vốn là Khắc Nhĩ Phu Lan vừa bước ra khỏi lều liền phát hiện ra rằng sâm lâm đã biến mất, ở chỗ đó tự nhiên đã xuất hiện thủy đàm này, làm cho hắn không biết phải trả lời thế nào.

Ti Đồ Gia Đặc lão pháp sư cũng tiến tới, giọng nói vô cùng kích động:

- Theo như những gì nói trong Pháp điển, đây chính là Bích Thủy Hàn Đàm, chỗ này vốn là một khoảng rừng, bây giờ đã biến thành thủy đàm, ngoại trừ Bích Thủy Hàn Đàm, ở đại lục tuyệt không có cái thủy đàm di động thứ hai nào. Đã vậy thủy đàm này hàn khí rất mạnh, không nghi ngờ gì nữa đây chính là Bích Thủy Hàn Đàm.

Phượng Hoàng kỵ sĩ Khắc Nhĩ Phu Lan nói:

- Chúng ta đều chưa từng thấy Bích Thủy Hàn Đàm, trong sử điển cũng không nói rằng Bích Thủy Hàn Đàm lại có hàn khí nặng nề thế này. Theo như ta thấy chỉ có đồng bạn của Khắc Duy Tư là Cách Lí Nạp

Đức mới có khả năng tiến vào bên trong, kì dư nếu là người khác tiến vào, khẳng định có thể bị đông cứng ngay.

Thiên Hạc kì sĩ Cách Lí Nạp Đức đến giờ vẫn chưa lên tiếng, nghe vậy chỉ gật gật đầu.

Suất điều Cận Bồ nhìn chăm chăm vào cây trúc lục sắc cùng đám lá màu hoàng kim hình quạt, nói:

- Đó là cây gì vậy, trước đây ta chưa bao giờ thấy qua?

Ma pháp sư là đại biểu của giới học giả, học thức cực kỳ uyên bác, bất quá lúc này Ti Đồ Gia Đặc lão pháp sư cũng không thể nhận ra thứ cây, lá đó là cái gì, nhúu mày nói:

- Không có một chút ma lực ba động, những phiến lá màu hoàng kim và loại trúc này có sức sống cực kỳ mãnh liệt, ta chưa từng nghe qua về danh xưng của loại thực vật này.

Băng Sương Cự Hạc Khắc Duy Tư nói:

- Vậy để ta xuống đó xem cho rõ.

Tiếng hạc vang lên, Khắc Duy Tư liền trở về nguyên dạng, ngay sau đó thân thể to lớn liền thu nhỏ lại còn khoảng năm mét, lao người xuống, tiến vào giữa đầm.

Những người xung quanh trong lòng kích động, mắt nhìn chăm chăm không chớp theo dõi động tĩnh trong lớp hàn khí.

Chưa được bao lâu liền nghe một tiếng hạc kêu lên phần nộ, Khắc Duy Tư từ trong đầm vọt thẳng lên trời, trên thân thể băng tuyết ngưng kết tầng tầng lớp lớp. Đám cây trúc lục sắc cùng đám lá màu hoàng kim đó từ trong đầm nhanh không tưởng hướng tới hắn trên không trung mà vây quần lấy.

Khắc Duy Tư phần nộ cực điểm, hắn vừa mới tiến nhập thủy đầm liền bị đám cây trúc và đám lá có linh tính đó bức phải thối lui. Đối với một Băng Sương Cự Hạc cao ngạo như hắn tuyệt đối không chấp nhận được sự sỉ nhục này. Mặc dù thực lực của hắn không phải là thứ bỏ đi nhưng đích thực hàn đàm đó rất cổ quái, nói ngay như hắn là cự hạc băng sương hệ mà cũng gần như bị đông cứng.

Nguyên do là hắn đã tự thu nhỏ bản thể đến bốn lần, thực lực cũng vì thế giảm đi không ít, bởi vậy lại càng khó chống cự được hàn khí của hàn đàm, hơn nữa, mấy cây trúc đó thực sự khá khôn ngoan, khiến cho hắn giận đến phát điên. Kêu vút lên một tiếng, Khắc Duy Tư trở lại nguyên hình to lớn, há miệng phun ra một luồng thủy vụ .

Không ngờ được rằng đám cây trúc và đám lá đó giao hoạt phi thường, lao xuống ẩn mình tránh đám thủy vụ, đột nhiên trên bề mặt của sáu cự đại băng trụ những tia sét đan xen tầng tầng lớp lớp. Ma pháp băng sương hệ cường đại của Khắc Duy Tư đánh vào lớp tia sét đó lập tức tan biến như mây khói.

Khắc Duy Tư cực kỳ phần nộ, hắn là Băng Sương Cự Hạc cao quý, không ngờ lại có ngày này, ba lần bảy lượt lâm vào thế hạ phong trước một cái mặt hồ nước nhỏ bé. Đối với một băng sương cự hạc cao ngạo mà nói, đó chính là một sự sỉ nhục vô cùng lớn. Cảm thấy tôn nghiêm của mình bị vũ nhục, Khắc Duy Tư hét lên phần nộ, triệu hoán cấm chú âm âm đánh tới thứ khốn kiếp đó.

- Bạn của ta, người quay về đây đi!

Thiên hạc kì sĩ Cách Lí Nạp Đức lên tiếng ngăn cản gã bạn hữu đang trong cơn bốc đồng, nhướn mày nói:

- Ma pháp trận đó có chút cổ quái, Khắc Duy Tư là băng sương hệ ma pháp, nhưng khi hắn tiến nhập hàn đàm lại không thể thi phóng ra ma pháp, thu nhỏ hình thể đi thì thực lực đại giảm, không thể đề kháng được hàn khí. Nếu không phá được trận pháp này hoặc là tiêu trừ đám cây lá đó, Khắc Duy Tư e rằng không thể xuống được đến đáy đầm.

Hải Phi Tư cẩn thận xem xét sáu băng trụ, lúc này lớp tia sét đó đang tiêu thất, hướng tới lão pháp sư hỏi:

- Đại sư! Ngài có biết lai lịch của Ma pháp trận này không?

Lão pháp sư nhắm mắt lại, rồi liền đó đột ngột mở ra nói:

- Ta đã từng xem qua một đoạn kí tái mơ hồ trong một cuốn pháp điển cổ xưa. Viễn cổ tương truyền, băng tuyết nữ thần đã phong ấn một cự thú băng sương hệ tiền sử, sáu trụ thủy tinh này nếu không nhằm chính là Lôi Đình Lục Hoàn Liên Tỏa Trận, đáy đầm rất có khả năng chính là đang phong ấn một cự thú tiền sử. Nếu quả đúng như thế, trừ phi trước tiên phải phá khai phong ấn rồi tiêu trừ cự thú tiền sử, băng không Khắc Duy Tư xuống đến đáy đầm sẽ rất nguy hiểm.

Khắc Duy Tư cũng không có can đảm để nói lại. Như quả những lời đó là sự thật thì việc hấn xuống đáy đầm so với đâm đầu vào chỗ chết cũng chẳng khác là bao. Hấn mặc dù thực lực cường hãn, nhưng cũng tự biết khả năng mình, vị tất đã đấu được với cự thú tiền sử.

Chưa nói đến cự thú tiền sử, chỉ một ma thú cấp sáu thôi cũng có khả năng quăng quật hấn đến chết rồi, không thể thi triển ma pháp thì băng sương cự hạc so với lão hổ móm răng cũng không khác nhau bao nhiêu.

Hải Phi Tư nhượng mảy đáp:

- Đối phó với tiền sử cự thú với chúng ta mà nói thì hoàn toàn có thể làm được, trong trường hợp đó là một thần thú thì đề nghị Khố Khắc Sâm Đạt lĩnh chủ đại nhân tương trợ là được. Bất quá hiện giờ chỉ có một vấn đề khó giải quyết, đại sư, ngài cần bao nhiêu thời gian để phá khai phong ấn này?

Tương truyền từ xa xưa, từ khi chưa có ghi chép lịch sử về Thần Tang đại lục, rất nhiều năm trước khi chúng thần đại chiến xảy ra, đại lục yêu ma tung hoành, đa phần sinh sống đều là cự thú tiền sử, thực lực cường đại mà ngay cả tứ đại hoàng kim gia tộc cũng phải cố kỵ.

Đến lúc tối hậu, bắt đắ dĩ, cường giả thần thú biệt cấp của Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc phải ra mặt liên thủ đem những tiền sử cự thú đó phong ấn. Truyền thuyết còn lưu truyền lại các vị thần đã phong ấn không ít những cự thú tiền sử đó.

Cự long cấp 7 là một thần thú đến một cự long cấp 6 cũng không thể làm khó nổi thì cự thú với thực lực của cự long cấp 7, bọn Hải Phi Tư và tùy tùng há có thể đối phó được. Cự thú bị phong ấn ở đây đã tu luyện qua một thời gian rất dài, có trời mới biết cự thú bị băng tuyết nữ thần phong ấn này liệu có tu luyện được thành thần thú hay không.

Lão pháp sư thần nhiên nói:

- Tam hoàng tử điện hạ tôn quý, ma pháp lạc ấn này ta không có khả năng phá giải, có lẽ chỉ có đại sư thánh cấp tài năng mới có thể làm nổi, ngoại trừ Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư ra, nghe nói thủ hạ của Khố Khắc Sâm Đạt lĩnh chủ đại nhân cũng có một vị thánh cấp pháp sư, hoặc là đích thân Lâm Phong lĩnh chủ đại nhân là khả dĩ có thể thôi.

Hải Phi Tư ưu nhã đáp lại:

- Đại sư tôn kính, Ma pháp lạc ấn này quả thực là băng tuyết nữ thần thủ ấn, chúng ta không cách nào phá giải được ư?

Lão pháp sư đáp:

- Chính là vậy! Không kể ma pháp lạc ấn này là do băng tuyết nữ thần tạo nên, mà Lôi Đình Lục Hoàn Liên Tỏa trận chính là lĩnh vực của thánh giai đại sư, ta chưa đủ khả năng thấu hiểu được ma pháp thuật huyền bí đó.

Cận Bồ nói:

- Để ta đi xem Lâm tiểu tử đã tỉnh hay chưa!

Hải Phi Tư hành lễ kị sĩ nói:

- Vậy phiền Cận Bồ các hạ cất công đi một chuyến!

Suất điệu Cận Bồ gật đầu, quay lưng đi liền, không lâu sau đã trở lại, sắc mặt hơi tím tái, chán nản nói:

- Đám nữ nhân dã man đó nói Lâm tiểu tử bé quan không cố định thời gian, có khả năng chỉ trong một ngày, cũng có thể là cả tháng!

Rồi nghiêng răng hàm hực nói tiếp:

- Không có lí nào lại như vậy, không ngờ lại không ra mặt.

Người này nhìn người kia mất hết tinh thần, tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng thì lão pháp sư trầm ngâm nói:

- Ta và Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư cũng có duyên gặp mặt đôi lần, để ta đi thỉnh Lôi Khắc Tây Mỗ chỉ cho cách phá giải ma pháp lạc ấn, sau đó sẽ cố gắng sẵn giết cự thú bị phong ấn.

Một vị pháp sư cao cấp đột nhiên nói:

- Như vậy cũng không ổn lắm, thưa đại sư, hàn đàm này có khả năng di động, giả như tìm cách giải quyết không kịp thời, để cho hàn đàm lại biến mất thì thật khó tìm lại được.

Chúng nhân nghĩ tới nan đề này, lập tức tất cả thần sắc trở nên ngưng trọng, không biết nên xử lý thế nào cho tốt. Đột nhiên có tiếng Lâm Phong truyền tới:

- Cần gì phải thỉnh Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư, ta tới rồi.

Lâm Phong trên người mặc một bộ vũ sĩ y phục màu trắng thượng đẳng, đạp gió bước tới. Mặc dù hấn chưa cao lớn, nhưng đã có thể nhìn ra được nét tiêu sái anh tuấn rồi. Lúc này vẻ mặt của hấn sáng ngời, mái tóc vàng lượn sóng, khí chất hiển lộ ra ngoài khiến cho Hải Phi Tư trong lòng vô cùng thán phục.

Lâm Phong cười nhẹ, từ từ tiến bước, đứng cách bờ thủy đàm chừng mười mét, như không để ý tới biểu tình kinh ngạc trong mắt mọi người, quay đầu cười nói:

- Ta đã kiểm tra qua rồi, đáy đầm này phong ấn một ma thú cường đại phi thường, như quả không có ma pháp trận này áp chế, sợ rằng thứ khốn kiếp đó đã sớm thoát ra ngoài rồi, bất quá ma pháp trận này e rằng không thể duy trì được nữa!

Liên quan đến tính mệnh của lão nương mình, Hải Phi Tư rất cấp bách, lúc này hấn phải bỏ phong độ quý tộc qua một bên, vội vàng hỏi:

- Lĩnh chủ đại nhân có biện pháp nào để phá giải ma pháp lạc ấn này không?

Lâm Phong cười nói:

- Ma pháp lạc ấn chỉ là chuyện nhỏ, bất quá thủy đàm này rất kì quái, các vị đợi chút!

Ngón tay nhất động, thân cây trúc lục sắc và mỗ phiến lá màu hoàng kim bay tới, đúng là bị một cỗ đại lực ép buộc kéo đi.

Chúng nhân cẩn thận nhìn kỹ, thấy thân trúc và chiếc lá lúc này trông càng lúc càng kì dị, tựa hồ như có trí tuệ như vật sống vậy, cực lực chống cự mong đào thoát khỏi sự lôi kéo của đại lực vô hình đó. Chúng nhân thậm chí còn cảm nhận được trạng thái hoảng loạn và tuyệt vọng của chúng, không khỏi kêu lên kì lạ, mắt tròn tròn quan sát.

Lâm Phong cười nhẹ, lại tiếp tục phát lực, thân trúc và chiếc diệp tử kim hoàng đó liền bị hấn giữ trong tay, lòng thầm vui sướng. Lúc Cận Bồ đến thì hấn đã tỉnh dậy, đang ngồi nhập định dùng thần niệm xem xét một lượt, bởi vậy mọi diễn biến xung quanh hấn đều biết cả.

Đáng nhẽ hấn đã định để cho đám người khốn kiếp này đau đầu một trận nhưng không ngờ lại phát hiện ra sự tồn tại của hai thứ bảo bối, khiến hấn vội vàng xuất quan đuổi theo tới đây.

Phiến lá và thân trúc này đối với hấn mà nói chính là cực phẩm bảo bối, thêm vào đó hai loại thực vật này được tiên thiên linh khí thai nghén mà thành, trí tuệ đã sớm khai mở. Đối với nhân loại đại lực, hai vật này có lẽ chỉ là hai loài thực vật thượng đẳng, nhưng đối với hấn mà nói đây chính là những nguyên liệu hoàn hảo để chế tạo ma pháp.

- Không nghĩ được rằng trên đại lực lại có loại thực vật thể này, thật đúng là không tưởng tượng nổi!

Lâm Phong trong lòng rộn rã, hai tay xoa vào nhau, phong bế hai linh vật sinh ra từ tiên thiên linh khí đang tán phát linh khí này, màu lục sắc trên thân diệp tử đã biến thành màu sắc của thân trúc bình thường, màu sắc của hoàng kim diệp tử cũng âm đạm đi không ít.

Tiến đến gần Lâm Phong, Hải Phi Tư thực sự rất hiếu kỳ, lòng hiếu kỳ và ham hiểu biết cường liệt khiến hắn không cách nào bảo trì được phong độ quý tộc ưu nhã, không cầm lòng được hỏi:

- Lĩnh chủ đại nhân, ngài có thể giải thích hai thứ thực vật kỳ lạ này đích xác là cái gì không?

57. Chương 57 Ma Lực Chi Nguyên

Lâm Phong nói:

- Cây trúc lục sắc và phiến lá hoàng kim này chưa tính đến là vật hi hữu gì, chỉ nói đến hai loài này được sinh ra từ hàn khí của hàn đàm đã thấy chúng là thứ thực vật vô cùng đặc biệt, sức sống rất ngoan cường. Ba vị cự thú nhân bằng hữu của ta nhất định sẽ rất hoan hỉ bởi vậy mà ta mới thuận tay lấy chúng để mang về cho họ

Hải Phi Tư biết lời Lâm Phong là không thật lòng, bất quá mục đích chính của hắn là một gốc huyền âm thảo, tịnh không có lòng tham đối với bảo vật, nghe rồi cũng không chất vấn thêm, nói:

- Không biết cự thú bị phong ấn dưới đàm là giống gì, liệu lĩnh chủ đại nhân ngài có khả năng tru sát nó không?

Lâm Phong trầm nghĩ:

- Trong lòng thủy đàm này khẳng định còn có vài món đồ tốt, có thể nào lại để cho Hải Phi Tư cùng đám thủ hạ tiến vào trước, biết đâu chúng lại chẳng có ý chiếm hữu mất?

Nghĩ rồi đáp luôn:

- Để ta tới đó xem xét trước rồi mới nói được!

Ở đó ngoại trừ mười hai nữ chiến thần, chúng nhân đều là loại sắp thành tinh, đương nhiên đều biết đạo lý “trầu chậm uống nước đục”. Trong đàm khẳng định có không ít bảo bối, hiển nhiên là ai cũng muốn có phần, đều là không cam tâm để Lâm Phong một mình lấy cả, bất quá ở đây đại đa số đều là người có vị thế, đương nhiên không thể chủ động tự mình nói ra. Còn đối với Hải Phi Tư mà nói, chỉ cần lấy được huyền âm thảo là đã đủ để hắn sụp xuống bái tạ quang minh thần rồi. Hắn là người thông minh, chưa đạt được mục đích chính, hắn chưa cần cầu thêm thứ gì khác.

Cuối cùng thì một vị ma pháp sư cao cấp không cầm lòng được mà lên tiếng đề nghị:

- Trước tiên để lĩnh chủ đại nhân phá giải ma pháp lạc ấn, chúng ta sẽ hợp lực tru diệt cự thú bị phong ấn đó rồi cùng xuống dưới. Như vậy sẽ an toàn hơn!

Lâm Phong chừ trầm, mặt vẫn không đổi sắc, thoải mái nói:

- Như vậy cũng không ổn, cự thú tiềm phục ở đáy đàm. Như quả trước tiên giải khai ma pháp lạc ấn này, vạn nhất để cự thú đó mang huyền âm thảo mà hủy đi có phải đáng tiếc không. Bởi vậy, để ta xuống đó xem xét trước đã.

Nghe thấy vậy, chúng nhân đều há miệng mắc quai, Lâm Phong nói đích thực là rất có đạo lý. Đám bọn họ đến đây mục đích chính chỉ là huyền âm thảo, như quả mang cự thú phóng xuất, biết đâu thứ tạp chủng đó chẳng thuận tiện mà nuốt huyền âm thảo vào bụng rồi khiến tam hoàng tử điện hạ không được việc mà tức đến phát điên.

Hải Phi Tư vốn là không muốn tranh đoạt gì cả, nghe vậy liền nói:

- Bằng hữu thân ái, như vậy thì thật phiền cho ngài!

Lâm Phong trong lòng nghĩ:

- Tên khốn này cũng là loại người biết lấy đại sự làm trọng!

Lịch sự nói một tiếng rồi vung tay, hàn khí trên mặt thủy đàm lập tức khu thoái, để lộ ra mặt hồ xanh biếc tĩnh lặng. Mắt mọi người chợt hoa lên, bóng Lâm Phong đã biến mất, mặt hồ vẫn tĩnh lặng như một tấm gương, chúng nhân không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau.

Lúc này thì Ngải Lâm Uy Na mới tỉnh lại cũng đã đến, Hải Phi Tư hành lễ quý tộc, ưu nhã hỏi:

- Ngải Lâm Uy Na, tiểu thư tôn quý, ta đang muốn nhờ nàng xác minh lại, hàn đàm này có phải là Bích Thủy hàn đàm không?

Ngải Lâm Uy Na từ sau khi hồi tỉnh đã có những biến đổi rõ ràng, mặc dù khuôn mặt vẫn giá băng, nhưng đã không còn cái khí thế ép người như trước, bình tĩnh nhìn xuống mặt hồ tĩnh lặng, gật đầu nói:

- Không sai, thủy đàm này chính là Bích Thủy hàn đàm, bên trong phong ấn một đám cự thú tiền sử băng sương hệ là Cửu Tử Băng Ma (chín đứa con trai của Băng Ma)

- Cửu Tử Băng Ma?

Hải Phi Tư nghe vậy, muốn hiểu cho rõ liền hỏi luôn:

- Ngải Lâm Uy Na, tiểu thư liệu có thể giải thích rõ hơn được không?

Sử sách về thời kỳ viễn cổ hiện giờ không lưu giữ được bao nhiêu, cả với những ma pháp sư tri thức uyên bác thì hiểu biết về những cự thú tiền sử đó cũng không nhiều. chỉ nói ngay như sự tồn tại của Ngải Lâm Uy Na, người đã sinh tồn trên đại lục từ thời Chúng Thần Đại Chiến, thì những nhân vật uyên bác nhất cũng không thể giải thích một cách tường tận được.

Mọi người xung quanh liền vỗ tai lên, sợ rằng sẽ bỏ lỡ mất cơ hội hiếm hoi để có thêm những hiểu biết về lịch sử thời kỳ viễn cổ này. Ngay cả vị đại sách pháp sư Ti Đồ Gia Đặc cũng không phải ngoại lệ, lòng ham hiểu biết khiến y không thể không cố bình tĩnh mà nghe lý giải được.

Chỉ có mười một vị mỹ nữ chiến thần khi nghe đến Cửu Tử Băng Ma liền nhú mày lại. Hiển nhiên là họ đều biết lai lịch của ma thú này, chỉ là họ không ngờ rằng hàn đàm bên trong lại phong ấn Cửu Tử Băng Ma.

Ngải Lâm Uy Na nói:

- Từ xưa truyền lại, Băng Tuyết nữ thần có một ma thú tọa kỵ là Băng Bạo Ma Quân. Ta có lần nghe một vị bằng hữu cự nhân của ta nói Băng Bạo Ma Quân ngẫu nhiên đào thoát được tới Thảm Tang đại lục này, rồi lại dung thứ cho 9 đứa con trai của mình làm ác. Rốt cuộc khiến cho Băng Tuyết nữ thần tức giận, đem chúng phong ấn tại Hồng Thập Tự Sâm Lâm, Bích Thủy hàn đàm này chính là do nước mắt của Băng Tuyết Nữ Thần tạo thành.

Khắc Lâm Đề Na lạnh lùng nói:

- Nếu quả đúng là Băng Bạo Ma Quân thì ngoại trừ công tử của chúng ta không ai có thể đối phó được. Chín đứa con của hắn thực lực cũng không kém hơn Thụy Đức Lạp bao nhiêu, còn Băng Bạo lão ma thực lực còn mạnh hơn cả hoàng kim cự long cấp 6, ngay như Kha La Đa cũng chưa phải là đối thủ.

Chúng nhân nghe vậy vội hít một hơi khí băng lạnh, họ đều có thể tưởng tượng được đối phó với chúng sẽ khó khăn thế nào.

Ngải Lâm Uy Na hốt nhiên nhú mày nói:

- Có lẽ cũng không chỉ đơn giản như vậy đâu, Băng Bạo Ma Quân hiện đã tu luyện thành công đạt đến cấp thần thú, thực lực không dưới cự long cấp 7.

Một sự im lặng lạ thường bao trùm lên tất cả!

Hải Phi Tư không còn giữ được phong độ kị sĩ, không gì quan trọng hơn là tính mệnh lão nương của hắn, vội vàng hỏi:

- Ngải Lâm Uy Na, tiểu thư tôn kính, nàng thật sự chắc chắn cự thú tiền sử đó đã thành công đạt đến cấp độ thần thú?

Ngải Lâm Uy Na mặt không chút biểu tình chỉ gật đầu, trong lòng cảm thấy thắc mắc, không minh bạch vì sao tinh thần lực của mình lại đột nhiên trở nên cường đại như vậy.

Bích Thủy hàn đàm sâu có tới 110 mét, có hình hồ lô, không gian bên dưới lớn hơn, Lâm Phong vận chuyển pháp lực đẩy làn nước lạnh thấu xương của hàn đàm bức sang hai bên, từ từ chìm dưới hàng chục mét nước. Chu vi không gian rộng hơn 20 mét vuông nhưng khi hần xuống được khoảng 80 mét thì không gian bỗng trở nên vô cùng rộng lớn.

Lâm Phong nhắm mắt lại, dùng thần niệm thám xét toàn bộ chu vi xung quanh. Đáy đàm ẩn phục 9 ma thú cực kì cường đại nhưng hần lại cảm giác rất rõ có mười cặp mục quang hung tàn đang đóng đinh trên người mình, bởi vậy mà ở độ sâu 80 mét này, hần dừng lại trụ vững thân hình.

Thần niệm cẩn thận kiểm tra từng góc đàm, mười cường đại ma thú đó bị thần niệm của hần quét tới liền không dám cử động, cực lực che giấu khí tức trên cơ thể.

Lâm Phong cũng không thêm để tâm, tiếp tục tìm kiếm. Cuối cùng ở một bên thân thể của ma thú cường đại nhất hần phát hiện ra một loại thực vật màu sáng xanh, còn có một cái hộp màu vàng nhỏ cỡ lòng bàn tay.

Cái hộp nhỏ đó phát ra kim quang âm đạm, có vẽ hoa văn bên ngoài, nhìn cũng khá lâu năm, không biết là bên trong chứa loại bảo bối gì, đoán chừng cũng không tệ hơn loài thực vật lục sắc đó.

Loài thực vật màu sáng xanh đó chính là loại cây được ghi lại trong điển tịch- huyền âm thảo, nguyên tố sinh mệnh rất mạnh mẽ, quả nhiên là tuyệt thể trần phẩm có khả năng cải tử hoàn sinh.

Thần niệm quét qua một góc khác, đột nhiên phát hiện ra một khối thạch bích dày 10 mét phía trong có chia thành hai ngăn. Khối thạch bích do thiên nhiên tạo thành này cao 2 mét, dài 10 mét, rộng khoảng 3 mét, từ những kẽ đá nứt ở hai bên rỉ ra những hạt nước kỳ lạ vào trong các ngăn bên trong.

Ở bên trái chảy ra những hạt nước không màu sắc, ở bên phải lại là những hạt nước có màu trắng như sữa bò.

Hai ngăn bên này đích thực rất nhỏ, đường kính chỉ khoảng một mét.

Những hạt thủy châu đó rỉ ra trên lớp nham tảng vô cùng chậm, mỗi giọt nước để xuống đến được ngăn bên trong phải mất đến một giờ, thật không dám tưởng tượng hai cái ngăn đựng đó đã mất bao nhiêu thời gian để có được lượng nước như vậy.

Thứ dịch thể vô sắc trong suốt đó nhất định là một thứ sinh cơ tán cực kỳ linh nghiệm, nguyên tố sinh mệnh cường đại của nó khiến Lâm Phong không khỏi biến đổi sắc mặt, chỉ là hần không thể nhớ ra đó là thứ gì. Cũng bởi thời gian hần nghiên cứu ma pháp quá ít nên những sự vật, hiện tượng mà hần có hiểu biết ở thế giới này quả là không nhiều.

Còn thứ chất lỏng màu trắng chính là ma lực chi nguyên rất tinh thuần. Hần đã nghe Táp Lạp Kỳ và Pháp Lạp Đế hai lão đầu từ từng đề cập đến, nghe nói bất kể ma lực tiêu hao nhiều đến mức độ nào, chỉ cần sử dụng một giọt ma lực chi nguyên này đã có thể khôi phục lại toàn bộ ma lực, chính là thứ vô thượng trân phẩm mà bất cứ ma pháp sư nào cũng mơ có được, so ra còn quý giá hơn trang bị ma pháp rất nhiều.

Lâm Phong tính toán qua một lượt, số ma lực chi nguyên đó ít cũng phải trên 100 cân, từng giọt từng giọt tích lũy, e rằng phải mất cả vạn năm mới tích lũy được chừng đó. Trời! Đúng là mèo mù với cá rán, phen này nhất định phát tài rồi, Lâm Phong cảm thấy sung sướng đến phát cuồng.

Một cỗ tinh thần ba động quét qua, Lâm Phong biết Ngải Lâm Uy Na chưa thể chế ngự được tinh thần lực có được, vô ý phóng xuất ra mà không để ý thấy, hần không còn tâm tư chú ý đến ánh mắt thèm thuồng của đám ma thú cường đại, tay chớp động, một tiếng nổ lớn vang lên, khối thạch bích mười mét đó đã bị đánh thủng.

Đá văng tung tóe, Lâm Phong động tay, cái hộp kim sắc cùng huyền âm thảo liền bay tới nằm trong tay hần. Chuẩn bị rời khỏi chốn này thì một âm thanh rỗng giân kinh thiên vang lên, toàn bộ nước đàm lạnh thấu xương cốt đột ngột đóng băng cầm giữ Lâm Phong ở bên trong.

- Thứ khốn kiếp này cũng có chút thực lực!

Lâm Phong thóa mạ một tiếng, toàn thân rung động, một đạo kim quang lóe lên, thái cực đồ ở trên đỉnh đầu tỏa sáng rực rỡ, nước đàm đang đóng băng lập tức tan chảy, Lâm Phong không chút chần chừ mang

một đạo kim quang xuyên thủng vào trong khối thạch bích.

Thò tay lấy ra một tử kim hồ lô, “bang” lên một tiếng toàn bộ số ma lực chi nguyên bị thu vào trong hồ lô.

Lâm Phong lấy thêm 5 chiếc lọ vốn dùng để đựng rượu, đem thứ dung dịch trong suốt trong chứa đầy vào trong đó, để sau khi trở về mang hỏi hai lão già đầu xem đó là thứ gì. Ma lực chi nguyên là vật bất phàm thì thứ dịch thể vô sắc này ắt hẳn không phải là món tầm thường.

Trở lại đây đầm, Lâm Phong không có tâm tư khảo sát xem vì sao làn nước đầm lạnh thấu xương cốt lại không chảy vào lỗ thủng mà hắt để lại, lôi quang âm âm phóng ra, mang 10 ma thú đánh bật qua hai bên, dùng thái cực đồ rẽ làn nước đầm trực tiếp tiến ra, trong lúc rời đi vẫn còn đưa mắt hiếu kì nhìn vào khối băng có hình dáng của một tiểu hài nhi.

Chín con ma thú rất kì quái, bọn chúng hình thể đều rất to lớn, đích thị là ma thú siêu cấp, chỉ có tiểu hài đó là không có chút uy mãnh nào, nhưng so với hoàng kim cự long cấp 6 Kha La Đa lại còn mạnh hơn, đánh giá đây là thần thú thì cũng chẳng sai là mấy. Lâm Phong trước tiên phải trở về báo bình an với mấy người ở trên rồi mới quay lại đây thu thập thứ khôn kiếp này được.

Ở bên ngoài, mọi người trước tiên nghe thấy một tiếng rống giận, sau lại thấy nước đầm đóng băng, người người đều vô cùng lo lắng. Đến lúc thấy Lâm Phong đạp nước phóng lên, động tác tiêu sái, càng không thể tin nổi trên người lại không dính chút nước nào.

Tam hoàng tử điện hạ liền thấy nhẹ nhõm, lập tức tiến tới nghênh đón:

- Bằng hữu thân ái, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, tình huống dưới đó thế nào, ngươi có cùng Băng Bạo Ma Quân giao thủ không?

Lâm Phong ngạc nhiên:

- Băng Bạo Ma Quân?

Ngài Lâm Uy Na liền giải thích qua một lượt.

Lâm Phong hơi bất ngờ, quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, tiểu hài đó chính thực là một thần thú, thuận tay mang gốc cỏ màu sáng xanh đưa cho Hải Phi Tư nói:

- Ta nghĩ rằng đây chính là huyền âm thảo, tam hoàng tử điện hạ trước tiên xem xem có phải không.

Lão pháp sư học thức uyên bác chỉ nhìn thoáng qua liền lên tiếng xác định:

- Đích xác là huyền âm thảo!

58. Chương 58 Băng Bạo Linh Chủ

Tam hoàng tử điện hạ vô cùng vui sướng, bao nhiêu nỗi lo lắng đè nặng hẳn những ngày qua lúc này dường như đã biến mất, dùng thái độ hết sức thành khẩn nói:

- Thật là vô cùng cảm tạ ngài, bằng hữu của ta! Lãng Nguyệt đế quốc nguyện cùng với ngài sau này sẽ là đồng minh trung thành nhất!

Lâm Phong nói:

- Tam hoàng tử điện hạ quá khách khí rồi, Khố Khắc Sâm Đạt mới là phải là đồng minh trung thành nhất của ngài.

Mặc dù hiện tại Khố Khắc Sâm Đạt là mảnh đất cần cỗi, quả thật không có khả năng cùng với Lãng Nguyệt đế quốc sánh ngang hàng, nhưng cũng lúc này không có một ai dám nói Khố Khắc Sâm Đạt không đủ tư cách cùng với Lãng Nguyệt đế quốc kết minh. Có thực lực cường đại mới là tất cả, vị tam hoàng tử điện hạ này không phải là kẻ ngu muội, tự nhiên là minh bạch đạo lý này.

Lâm Phong liền chuyển đề tài:

- Băng Bạo Ma Quân đích xác đã tu luyện thành thần thú, thực lực cường hãn phi thường. Tam hoàng tử điện hạ tôn quý, đợi ta pháp giải phong ấn này, rồi ta và ngài cùng thi triển khả năng, xem ai sẽ tiêu diệt được con ma thú này, ngài nghĩ sao?

Hải Phi Tư mục đích chính đến đây đã đạt được, nếu có thể kiếm thêm một ma thú siêu cấp thì có thể tính là thu hoạch không ngờ được, đương nhiên không thể đại gò từ chối, mỉm cười gật đầu, nói:

- Rất sẵn lòng! Lãnh chúa đại nhân lòng dạ thật rộng rãi, hoài bão có thể sánh được với trời đất.

Những người khác tuy thấy nguy hiểm nhưng họ đều là người có thực lực trên đại lục nên không có ý kiến gì khác. Mỗi năm số siêu cấp ma thú bị tiêu diệt không vượt quá tám con, như quả không có Lâm Phong-gã đồng hành này, chỉ với đám người ở đây mà đòi săn giết chín siêu cấp ma thú cùng một thần thú ư? Đúng là mơ hồ, nếu không trở thành mồi ngon cho thần thú đã phải tạ quang minh thần phù hộ lắm rồi!

Hướng hồ, nếu không có Lâm Phong cùng tham gia chuyến này, có lẽ bọn họ đã không thể hoàn thành mục đích rồi.

Lúc này, Lâm Phong phát xuất thái cực đồ, tay chớp động, thái cực đồ mở rộng vô hạn. Hắc bạch nhị khí trở thành tấm khiên bao trùm hết cả một vùng chu vi hàng trăm trượng. Lôi Đình Lục Hoàn Liên Tỏa Trận đã bị trấn trụ, vô số ma pháp phù chú xung quanh 6 cái bạch ngọc trụ lập tức biến mất.

Khi mọi người vẫn còn kinh hoảng chưa kịp bình tĩnh lại, liền nghe thấy hai tiếng rống giận dữ tiếp nhau vang lên, thạch bích xung quanh thủy đầm hốt nhiên vỡ nát. Nước đầm xanh biếc lạnh lẽo bỗng bắn tung tóe lên trời. Không bị ma pháp trận cầm cố, mười ma thú cường đại liền từ lòng Bích Thủy hàn đàm phóng ra.

Kể đã tu luyện thành Băng Bạo lĩnh chủ-Băng Bạo Ma Quân, cơ thể lúc này đã hiện ra trong mắt mọi người. Thân thể được bao bọc bên ngoài bởi một lớp mây hơi nước giá lạnh, nửa ẩn nửa hiện lơ lửng trên không trung, mục quang vô cùng hung tàn, chằm chằm nhìn vào đám nhân loại bên dưới, như thể muốn mang cả thế giới này xé nát.

Mọi người bất giác nắm chặt hai tay, áp lực cường đại của thần thú khiến bọn họ cảm thấy khó thở, kể cả 12 nữ chiến thần và hỏa phượng hoàng Cận Bồ hay băng sương cự hạc Khắc Duy Tư cũng không phải ngoại lệ. Duy nhất chỉ có Lâm Phong là vẫn vô cùng thoải mái.

Chín đứa con của Băng Bạo Ma Quân, đầu người thân chim, thân hình to lớn, lại có đôi cánh băng sương để bay lượn trên trời, ở sát đằng sau lưng Băng Bạo lĩnh chủ. Luận về hình thể chúng không kém hơn băng sương cự hạc một chút nào. Nhìn kẻ địch cường đại như vậy, tam hoàng tử điện hạ cùng đám thủ hạ, trái tim bất giác trùng xuống.

Vô số đá tảng cùng nước lạnh đột ngột lao tới, chúng nhân buộc phải thối xuất ra ngoài mười mét, Lâm Phong liền xuất ra một đạo kim quang ngăn trở những khối đá đang lao tới đó.

Hải Phi Tư thần sắc ngưng trọng nói:

- Thực lực thần thú quá mạnh, lãnh chúa đại nhân, ngài có tin rằng đối phó được với Băng Bạo lĩnh chủ không?

Lâm Phong chưa đáp lại thì thanh âm của Băng Bạo lĩnh chủ đã vang lên:

- Đám nhân loại nhỏ bé kia, nói cho ta hay, các ngươi vì sao mà giải phóng ta ra ngoài? Không thể nào dám khốn kiếp tham lam các ngươi lại nghĩ rằng ta không dám đem linh hồn bắn thủng của các ngươi gửi xuống địa ngục hả?

- Đừng có khoác lác! - Lâm Phong a a cười đáp lại:

- Cứ nhìn xung quanh xem, như quả các ngươi sớm biết điều mà chuồn đi ta cũng có thể thoải mái mà tha cho, nhưng có lẽ thực sự vận mệnh của các ngươi chính là để cường giả nhân loại đem giết thịt, chặt đầu lấy ma tinh, chặt chém mỗi phần cơ thể thành một thứ linh kiện!

- Nhân loại đáng chết, dám vũ nhục sự tôn nghiêm của Băng Bạo lĩnh chủ, ta nhất định khiến các ngươi phải trả giá bằng mạng sống của mình! - Ẩn tàng sau lớp mây hơi nước, Băng Bạo lĩnh chủ rống lên phần

nộ. Nhưng trí thông minh của hắn không dễ dàng cho phép hắn hành động bốc đồng, từ khi ở trong thủy đàm hắn đã thấy tên nhân loại nhỏ bé này đích thực không phải là loại dễ chơi.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trong chu vi trăm trượng được bao phủ lấy bởi một thứ lớp khí hai màu đen trắng kì quái, không thể tin được rằng ma lực nguyên tố lại bị lớp khí đó cách ly ở bên ngoài. Mặc dù bất ngờ về uy lực của thần khí đó nhưng Băng Bạo lĩnh chủ đã tu luyện thành thần thú này tịnh không coi chuyện đó ra gì.

- Nhân loại tham lam, xuống địa ngục đi! Băng Bạo lĩnh chủ rống lên giận dữ, tức thời phát động ma pháp băng sương hệ cấp 10 uy lực cực đại-Băng Bạo Phong Quyển. Một luồng băng bạo phong quyển cực lớn mang theo nộ hỏa của Băng Bạo Ma Quân nhằm mọi người phóng tới.

Đứng trước đạo băng bạo phong quyển ghê gớm đó, mọi người có cảm giác như chiếc thuyền lau trước cơn bão biển.

- Băng Bạo Phong Quyển! Có lẽ nào! Tên khốn đó lại có khả năng phóng xuất ma pháp cấp 10, Thánh thần cũng không chống nổi, chúng ta làm sao có thể thoát được đây!

Bất giác một vị ma pháp sư gào lên, Hải Phi Tư cùng đám thủ hạ sắc mặt đại biến. Ma pháp cấp 10 cũng có thể phát xuất, Trời ạ! Mọi người đều chết lặng đi.

Lâm Phong âm thầm quan sát sắc mặt mọi người, không khỏi rửa thầm lũ nhà quê này. Lâm Phong tiến tới, thần thái lộ ra vẻ vô cùng hoa lệ, cao quý, tay cầm một thanh thuẫn kim đoản kiếm, hét lên một tiếng, hướng về phía trước đánh ra, một đạo kiếm khí kinh thiên phóng xuất, khiến băng bạo quyển phong uy lực cực đại bị chẻ ra như thanh củi, quét qua hai bên mọi người rồi tan biến.

- Sức mạnh cũng chỉ có vậy, không thể hơn được sao!

Lâm Phong nói lại một câu. Băng bạo lĩnh chủ liền run lên tức giận.

Hỗn chiến cuối cùng cũng diễn ra, Thiên hạc kị sĩ Cách Lí Nạp Đức và lão pháp sư Ti Đồ Gia Đặc công vây một băng bạo ma tử(con trai của băng bạo ma quân), đánh cũng khá lắm, xem ra đã chiếm thế thượng phong.

Phượng hoàng kị sĩ Khắc Nhĩ Phu Lan cùng tọa kị đấu với một băng bạo ma tử, tam hoàng tử điện hạ cùng bảy vị ma pháp sư của mình ở bên trợ chiến, cũng thắng đến nơi rồi.

Nhìn ra đám ngốc này cũng biết đạo lý “ba người đánh một không chột cũng què”!

Ngải Lâm Uy Na, một mình đối đầu với một băng bạo ma tử, cũng có vẻ chiếm được một chút thượng phong. Mười người còn lại lấy hai đánh một đương nhiên là chiếm được tiện nghi. Chỉ có Khắc Lâm Đề Na, một mình đối phó với một băng bạo ma tử là đang lâm vào yếu thế, chủ yếu là vì nàng không thể sử dụng đầu khí bay lên không trung nên không tránh khỏi bất lợi.

Đã qua một lúc, trên chiến trường đầu khí tung hoành, ma pháp hiển uy.

Tử thần gầm rống, ma quỷ gào thét.

Trận chiến diễn ra đến thiên hôn địa ám.

Cuộc đấu kết thúc nhanh nhất đương nhiên là của Lâm Phong, Bất bảo kim thân âm thầm phóng xuất sau đó biến thành bản thể nguyên hình, không cần biết băng bạo lĩnh chủ công kích ma pháp gì, vung tay một cái, thái cực đồ phát ra một phiến kim quang, phá vỡ đại hình cấm chú cấp 13 Băng Phong Vạn Lí mà Băng Bạo lĩnh chủ triệu hồi, trực tiếp tiến lại sát gần, hét lên một tiếng, một kiếm moi ra khối ma tinh màu trắng to bằng quả trứng gà.

Thân thể tên khốn đã tu luyện thành công này không biết được bao nhiêu nhưng khối ma tinh bên trong đáng tiếc là hơi nhỏ, tuy vậy nói về ma lực bên trong, khối ma tinh này là khối ma tinh cường đại nhất mà Lâm Phong từng sở hữu. Ma tinh của siêu cấp ma thú vốn là vô giá, khối ma tinh này ước chừng không phải là để bán đi bởi không một ai đủ khả năng để trả giá cho nó cho nên Lâm Phong cũng tự hiểu là không cần phải tính toán đắt rẻ làm gì.

Bất quá, thân thể của tên thối tha đó mặc dù nhỏ, nhưng lại là của cường giả cấp thần thú, mỗi tác nguyên liệu trên thân thể này đều đáng giá hơn cả Xích Diễm Yêu Vương. Sợ bị người khác cướp lấy hoặc sợ ánh mắt ghen tỵ của người ngoài, Lâm Phong cũng không muốn nghĩ, thuận tay bỏ xác của Băng Bạo lĩnh chủ vào không gian giới chỉ.

Cẩn thận đánh giá lại khối thần thú ma tinh bằng sương hệ này, thể tích tuy nhỏ, nhưng khối ma tinh trước mắt hắn lúc này dù là nói đến màu sắc hay ma lực đều là tối tối cực phẩm. Nắm chặt trong tay, một khối khí tức mát lạnh thấu vào gan phổi, khiến cho người ta vô cùng dễ chịu, bạch khí mờ ảo di chuyển không ngừng vừa rực rỡ lại vô cùng mỹ lệ.

- Coi ra, nếu để cho Đái Lệ Ti tiểu nữ đó nhìn thấy khối ma tinh này, sợ rằng ả sẽ vô lý đòi mãi không thôi.

Chợt nhớ lại vẻ hứng thú với bảo thạch và trân châu của cô vợ tiểu tinh linh, Lâm Phong thầm nhủ.

Nhìn qua chiến trường, chỉ thấy thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, các loại ma pháp bay tứ tung đầy trời, đầu khí tung hoành tứ phía, tiếng thét đánh vang lên khắp nơi, giống như đang xảy ra thế giới đại chiến. Thứ khí thể này so với trận đấu của hắn cùng Băng Bạo lĩnh chủ thì bí tráng hơn nhiều.

Nói như vậy không có nghĩa là thực lực của Băng Bạo lĩnh chủ là yếu, tính ra 12 vị mỹ nữ chiến thần hợp lại cũng vị tất đã là đối thủ của vị Băng Bạo lĩnh chủ đã đạt đến cấp thần thú này. Chỉ là vị băng bạo lĩnh chủ này vừa mới thoát khỏi phong ấn chưa thể lấy lại được thực lực chân chính của mình, đã vậy hắn lại bị đục ra khối ma tinh một cách rất không minh bạch, chết đi quả thật cũng có điểm oan uổng.

Nhìn thấy Khắc Lâm Đề Na đang ở thế hạ phong, hắn liền nhanh chóng tiến tới, một kiếm chặt đôi tên băng bạo ma tử thành hai đoạn, sau đó thu xác lại.

Những tiếng rống giận đến cực điểm đồng loạt vang lên, chính là tám băng bạo ma tử còn lại nhìn thấy cha và anh em mình bị giết, tâm lý liều chết trời dậy.

Hải Phi Tư cùng đám thủ hạ thêm một lần kiến thức thủ đoạn của lĩnh chủ đại nhân, thầm kêu thán phục, gia tăng thêm khí lực mong muốn kết thúc trận đấu nhanh nhất có thể.

Lâm Phong cũng không tiến tới giúp đỡ, lý do rất đơn giản, đó là về vấn đề tôn nghiêm.

Cũng như là hắn, trong thế trận đã sắp chiến thắng này thật không muốn người ngoài xông vào giúp, vì như thế thực sự rất mất mặt.

Để không khiến cho tam hoàng tử điện hạ cùng đám thủ hạ của hắn phải lúng túng, Lâm Phong chỉ đứng một bên quan chiến, Khắc Lâm Đề Na đã đến tương trợ cho Ngải Lâm Uy Na, lúc này trong lòng bắt đầu suy tính giá trị của số ma lực chi nguyên cùng mớ nguyên liệu cực phẩm này, sau khi trở về là có thể xây dựng một quân đoàn ma pháp sư rồi, người không nhiều, nhưng ít ra cũng phải được 1000.

Có được số ma lực chi nguyên và đồng nguyên liệu cực phẩm này để chế tạo vũ khí ma pháp, dù là tiêu thêm kim tệ, chí ít cũng tập hợp được một quân đoàn ma pháp sư 1000 người, thêm vào đó thực lực tối thiểu của một người cũng phải đạt cấp ma đạo sư.

Chỉ là ma pháp sư hiện giờ rất ít, tính ra Lạc Nhật đế quốc bao gồm cả sơ cấp ma pháp sư thì có đạt đến được con số 1000 không cũng đã là vấn đề. Trong Nguyệt Tinh Linh tộc có không ít ma pháp sư, lần này trở về nhất định sẽ bảo Đái Lệ Ti tuyển ra 500 tên cho gia nhập vào ma pháp sư quân đoàn.

Ma pháp sư trong chiến tranh tác dụng đến mức nào không cần phải nói thêm. Như quả có thể sở hữu một quân đoàn ma pháp từ cấp ma đạo sư trở lên, phối hợp cùng Lâm gia Thiết Huyết Quân Đoàn, chỉ tưởng tượng thôi đã khiến máu trong người sôi sùng sục.

Trong quy ước chiến tranh đã quy định rất rõ ràng, để tránh thương vong hai phía, từ sau Bối Nhĩ Gia Hà chiến dịch, tứ đại hoàng kim gia tộc đã liên hợp đưa ra quy tắc này. Chiến tranh quy mô lớn không được phép có sự tham dự trực tiếp của cường giả thánh cấp, kể cả thân tộc cũng không được tham gia trong tình huống đó, nếu không muốn công khai chống đối lại tứ đại hoàng kim gia tộc.

Tứ đại hoàng kim gia tộc tuy là số lượng ít nhưng không ai không là cường giả. Chỉ nói 2000 Bất tử điều ở Phượng Sào mà tùy tiện cử đi một nửa cũng đủ để san bằng thánh đô rồi. Đương nhiên, đó chỉ là giả thuyết

đưa ra khi không có thần tộc can dự vào.

Không kể vạn bất đắc dĩ, tứ đại hoàng kim gia tộc cùng thần thánh giáo hội xảy ra xung đột, Thần Tộc lơ đi ước thúc của không gian pháp tắc, bất chấp thực lực đại giảm bởi ước thúc khi cường hành tiến vào Thần Tang đại lục

Nếu có trực tiếp tham gia cũng phải có điểm hạn chế, ví như thủ lĩnh đề nghị cường giả thánh cấp tại chiến trường bảo hộ cho mình thì cường giả cũng không được trực tiếp tham dự vào chiến tranh. Lực sát thương của cường giả thánh cấp thực sự rất khủng bố, mặt khác lực sát thương quá lớn, trên chiến trường lại không phân biệt địch ta nên bất kể là ta hay địch nhất định đều gặp tổn thất rất lớn.

Như quả hai quân đối trận, nếu mỗi bên có một vài hỏa phượng hoàng và cự long tham chiến hoặc giả thay vào đó là kim sí đại bằng hay băng sương cự hạc thì đó không phải gọi là chiến tranh mà phải gọi là hủy diệt.

Đương nhiên cũng có những ngoại lệ, ví như quân chủ là một vị thánh cấp kị sĩ thì không nằm trong phạm vi của ước thúc, bất quá tứ đại hoàng kim gia tộc sẽ không để sự tình phát sinh như vậy, nếu không Lâm Khiếu Thiên đã cười tóa kị hỏa phượng hoàng ra chiến trường rồi.

Bất quá, nếu như thực lực tự thân của quân chủ là cường giả thánh cấp, như kiếm thánh hay pháp sư thánh cấp, thì không bị ước thúc bởi quy ước chiến tranh này. Tuy nhiên đưa mắt nhìn khắp đại lục không có quân chủ thống suất quốc gia nào đạt đến cường giả thánh cấp, tối đa chỉ là kiếm thần hoặc là thần điện kị sĩ, để là ma pháp sư ở địa vị quân chủ cũng không có khả năng xảy ra.

Bởi vậy mà ngày nay Thánh cấp cường giả cũng tương đương với vũ khí chiến lược.

Trong lúc Lâm Phong suy nghĩ vấn đề thì bên ngoài cuộc chiến đã đi vào hồi kết

59. Chương 59 Phân Đạo Dương Tiêu.

Tiếng phượng hót, hạc kêu hòa cùng tiếng rú rít của Kim sí đại bằng chấn động cửu thiên. Bộ móng sắc nhọn của hỏa phượng hoàng vô cùng rắn chắc, vô cùng hung tợn nhằm xuống một bên cánh của băng bạo ma tử, Khắc Nhĩ Phu Lan tay cầm long thương, ánh mắt sáng ngời, đầu khí hùng hực hung ác đâm thẳng vào ngực băng bạo ma tử. Sự hủy diệt cường hành liên tiếp xuyên phá cơ thể của băng bạo ma tử.

Thương của kị sĩ Tam hoàng tử điện hạ xông vào bên trái băng bạo ma tử, lợi trảo sắc nhọn của Kim sí đại bằng gần như đồng thời xé nát bên cánh còn lại của băng bạo ma tử. Tiếng thét thảm khóc vang lên vọng khắp không gian, Băng Bạo ma tử không thể chống chọi được với sự thiêu đốt liên tục của Hỏa phượng hoàng ma pháp hỏa hệ, lão đảo từ không trung rơi xuống mặt đất.

Kim sí đại bằng với Long Quyển Phong uy lực vô luân cuối cùng đã kết thúc đi tiểu mệnh của Băng Bạo ma tử.

Ở cạnh đó, Băng Sương cự hạc với sự trợ công của lão pháp sư ma lực tấn công càng lúc càng dữ dội(câu này dịch theo ý hiểu). Chiếc mỏ nhọn vừa dài vừa sắc đâm xuyên ngực Băng Bạo ma tử. Cách Lý Nạp Đức hồng lên một tiếng, hàn băng đầu khí từ kị sĩ thương như một thực thể cắm ngập vào yết hầu băng bạo ma tử.

Thành công giết được hai tên Băng Bạo ma tử, Hải Phi Tư điện hạ cùng bọn thủ hạ vô cùng sung sướng. Thực lực của hai con băng bạo ma tử đó còn trên cả hỏa phượng hoàng Cận Bồ cùng băng sương cự hạc Khắc Duy Tư đã khiến bọn họ ai nấy đều phải tận sức chiến đấu, đặc biệt là bảy vị ma pháp sư cao cấp, toàn thân mình từ trên xuống dưới đầm ướt mồ hôi.

Tuy vậy, nhìn thấy Lâm Phong ở bên cạnh đứng an nhiên quan sát, khiến bọn họ đều vô cùng hổ thẹn, hận rằng mặt đất không nứt ra cái lỗ để họ có thể chui xuống.

Lúc này, cuộc chiến đã đến hồi kết, sáu cặp đấu còn lại cũng không khiến mọi người phải đợi lâu.

Để giữ lại chút thể diện cho Tam hoàng tử điện hạ, Lâm Phong đã bảo nhỏ đám Ngải Lâm Uy Na nhẹ tay nhẹ chân, nếu không với thực lực của bọn họ, nếu lấy một chọi một với Bằng Bạo ma tử đã không khác biệt nhiều, còn như hai đánh một thì khẳng định trận đấu đã kết thúc từ sớm rồi.

Đám người bên phía Hải Phi Tư tuy đông người, nhưng ngoại trừ hai vị siêu cấp ma thú và Ti Đồ lão pháp sư là còn ngang với Bằng Bạo ma tử, kì dư những người còn lại đều không gây được áp lực gì lớn, không đủ để so sánh với thực lực của một trong những vị mỹ nữ chiến thần này.

Bọn họ vì chiến đấu mà sinh ra, mỗi đòn đánh ra đều là trí mạng, nếu đơn đả độc đấu, những thánh kỵ sĩ từng tung hoành đại lục này mà không có tọa kỵ trợ chiến, khẳng định 12 vị mỹ nữ chiến thần này có thể mỗi nhất thương thịt đi một gã.

Quay đầu nhìn lại hai cái xác bằng bạo ma tử bị giết cho không thành nhân dạng, đông mất một mảng, tây khoét một lỗ, toàn thân tựa hồ không còn chỗ nào nguyên vẹn, Lâm Phong không cầm được lòng mà thấy tiếc rẻ, thật là lãng phí nguyên liệu, sớm biết thể này hẳn đã ra tay từ đầu đem hai tên đó giết đi. Hiện giờ quả là hối không kịp nữa!

Mắt nhìn bên cạnh thấy trận chiến đã hoàn toàn kết thúc, theo ám hiệu của Lâm Phong, đám Ngải Lâm Uy Na không cần nhường nhịn nữa. Thanh âm mềm mại vang lên, Ngải Lâm Uy Na trong tay cầm kim long chiến thương chiếm hoàn toàn thượng phong, kim sắc đầu khí từ mũi thương dài như hữu hình kéo dài tới ba mét lao tới xuyên thủng yết hầu Bằng Bạo ma tử, chiến ý cường đại cực điểm đó khiến hai vị thánh kỵ sĩ bất giác toát mồ hôi lạnh.

Thực không hổ danh chiến thần nhất tộc.

Rất nhanh, mọi cặp đấu đều đã kết thúc. Ngoại trừ Lâm Phong, những người còn lại đều ít nhiều có thương tích, tuy là trang bị mặc trên người họ đều có thể gọi là cực phẩm trong cực phẩm nhưng cũng không thể hoàn toàn miễn dịch với ma pháp, hướng hồ đối thủ của họ lại là siêu cấp ma thú cho nên không ít thì nhiều cũng phải chịu chút thương tổn ngoài da, chuyện này ngay cả 12 vị mỹ chiến thần cũng không tránh khỏi.

Bất quá hiện giờ mỹ nữ chiến thần, từ sau khi gặp Lâm Phong tại sào huyệt cường đạo, đã không còn mặc trên người bộ trường bào thô lậu rách nát nữa, trên người khoác những bộ khải giáp đều là trang bị ma pháp cực phẩm, kháng ma cực mạnh, nếu so với đám người của Hải Phi Tư mà nói thì thương thế nhẹ hơn rất nhiều.

Trang bị hai bên mạnh yếu ra sao hiện giờ đã thấy rõ, Pháp Lạp Đế lão đầu quả nhiên không hổ danh là vị luyện kim đại sư ưu tú nhất.

Mấy vị ma pháp sư tu tập quang minh thần hao sút hết sạch ma pháp, hiện giờ ngồi trên mặt đất thở hồng hộc, trên cánh tay của tam hoàng tử điện hạ cũng bị mất đi một miếng, máu chảy không ngừng, nhưng không còn ai có thể giúp hẳn trị thương.

Những người kia cũng chẳng khá hơn mà tới giúp.

Đưa mắt nhìn lại tốc độ hồi phục của 12 vị mỹ nữ chiến thần quả thực kinh người, chỉ trong một thời gian cực ngắn, miệng những vết thương vốn không nặng lắm đã liền sẹo. Đúng thực là đại lực thần tộc, nhục thể vô cùng cường hãn, nhìn bọn họ tựa hồ như không biết đau đớn là gì.

- Tam hoàng tử điện hạ thân ái, nhìn dáng vẻ của ngài lúc này quả thực không lạc quan chút nào!

Lâm Phong nhin cười, tiến tới chỗ Hải Phi Tư điểm tay lên miệng mấy vết thương, khiến cho máu đang chảy như suối liền được cầm lại, nói:

- Siêu cấp ma thú quả là vô cùng cường đại. Chà! Bằng hữu, người không sao chứ?

Hải Phi Tư cười khổ một tiếng:

- Bằng hữu, đa tạ người đã quan tâm, giá như ta có thực lực bằng nửa người thì đã không thê thảm như vậy!

Nhìn đi nhìn lại thì thể hai đầu ma thú bất thành nhân dạng, tuy không nói ra, nhưng ánh mắt Lâm Phong vẫn nhìn chúng với sự thương cảm sâu sắc.

Rất hiển nhiên, vị tam hoàng tử điện hạ này cũng thấy xót xa khi lãng phí đồng cực phẩm nguyên liệu đó, nhưng siêu cấp ma thú vốn là không dễ dàng săn giết được. Lần này đi, hẳn vốn là có mục đích gì khác, hiện giờ lại săn giết được hai tên Băng Bạo ma tử, tính toán lại quả thực lợi ích cũng không nhỏ chút nào.

Lâm Phong nói:

- Ngài trước hết chịu khó một chút, đợi Phổ La Nhĩ đại sư khôi phục lại ma lực sẽ đến liệu thương, ta đối với việc này quả thực là nằm ngoài khả năng.

- Đa tạ sự quan tâm của ngài!

Hải Phi Tư đứng dậy, cũng không để ý nhiều tới vết thương ở cánh tay trái, lấy lại khí độ quý tộc vốn có của hắn, nói:

- Chân thành cảm tạ sự giúp đỡ của ngài, bằng hữu thân ái! Nếu có thể, ta muốn mời ngài tới Khảm Đức Lạp Tư thành làm khách, không biết ta có được cái vinh hạnh đó không?

Lâm Phong cười nói:

- Tam hoàng tử điện hạ tôn quý, hảo ý của ngài ta xin ghi nhận trong lòng, bất quá ta thật sự còn nhiều sự tình phải trở về xử lý, nếu có cơ hội nhất định ta sẽ tới Lăng Nguyệt Đế Quốc làm phiền ngài một phen!

Hải Phi Tư trên mặt lộ vẻ nuối tiếc nói:

- Thật đáng tiếc! Vậy nếu có thời gian, ngài nhất định phải tới Khảm Đức Lạp Tư, Lăng Nguyệt đế quốc chúng ta luôn hoan nghênh ngài quang lâm.

- Nhất định, nhất định thế!

Lâm Phong liền đáp ứng, nói chuyện vô vị một hồi, cuối cùng vị pháp sư tu luyện thánh quang hệ Phổ La Nhĩ đại sư cũng đã khôi phục lại ma lực, liền đi giúp mọi người trị thương.

Bất quá Lâm Phong nghe qua ngữ khí của tam hoàng tử điện hạ nhận thấy hắn đối với mình cũng có chút cảm kích, trong lòng liền thấy dễ chịu.

Nghỉ ngơi tại doanh trại hết buổi chiều hôm đó, hôm sau bọn họ liền khởi hành. Vị Tam hoàng tử điện hạ này cũng rất có nghĩa khí, không chịu tự mình đi trước. Lâm Phong phải khuyên nài mãi mới có thể khiến y dùng ma pháp rời đi. Sau đó, hắn cũng vận khởi kim quang cùng với 12 mỹ nữ chiến thần quay trở về Khố Khắc Sâm Đạt.

Chuyến đi lần này thu hoạch không ít, bất quá vị tam hoàng tử điện hạ đó sử dụng Ma Pháp truyện di chuyển tức thời thực khiến hắn ghen tị muốn đổ mắt, khi quay về nhất định sẽ kiểm Pháp Lạp Đế lão đầu hỏi xem lão có thể làm ra thứ Ma Pháp truyện tổng(dụng cụ di chuyển= ma pháp) đó không.

Khố Khắc Sâm Đạt vào mùa đông giá lạnh dị thường, hàn phong gầm thét tàn phá trên mặt đất, trên ngã ba đường lớn thật khó kiếm được một bóng người qua lại, một cổ gió lốc lạnh lẽo cuốn theo bụi tuyết và bão cát quét qua mặt đường, ngay cả đám du đảng vô lại trên con đường ấy cũng vội vàng ẩn thân dưới tán cây.

Khí hậu phía Tây Bắc lạnh lẽo, mặc dù lân cận dãy núi Hy Lặc Ba Lặc cùng Hồng Thập Tự Sâm Lâm nhưng thổ nhưỡng(chất đất) của Khố Khắc Sâm Đạt lại đa phần bị sa mạc hóa. Gió lạnh nổi lên, quang cảnh trở nên tồi tệ, khung cảnh không còn giữ được vẻ thanh bình nữa, giá lạnh rú rít giống như ma quỷ từ địa ngục đồng thanh gào rống.

Thế nhưng ở bên trong Trấn Nam Lâm phủ lại đang diễn ra một cảnh tượng hết sức nhiệt náo, trên thao trường ở tiền viện, 1000 thiết huyết thân vệ cỡi trần, mồ hôi chảy ướt đầu đang nhằm đối thủ tấn công. Tất nhiên Lâm Trùng cũng không phải ngoại lệ, hắn hiện đang cùng 10 thân vệ của mình quần đấu đến sống chết.

Từ khi lĩnh chủ đại nhân ra lệnh bắt ép đám cuồng chiến sĩ tập luyện thể năng cùng rèn luyện quân kỷ nghiêm khắc và gian khổ thì 3000 thiết huyết thân vệ này cũng chẳng được nhàn hạ, những đại biểu tinh anh nhất của quân đội Lạc Nhật đế quốc này không để lĩnh chủ đại nhân nhắc nhở. Hàng ngày, đều cỡi bỏ khải giáp, tại trường thao luyện này cùng đám người kia tiến hành huấn luyện gian khổ.

Đương nhiên là có kẻ cảm thấy bất mãn, nhưng liền bị lĩnh chủ đại nhân một cước đá văng ra khỏi cửa phủ, khiến cho không còn ai dám có thái độ bất mãn nữa. Thế giới này so với thế giới của Lâm Phong thì chỉ coi trọng thực lực, những người này đã trải qua chiến đấu sinh tử đều là những chiến sĩ thực sự.

3000 thiết huyết thân vệ chia thành ba nhóm, mỗi nhóm 1000 người, có nhiệm vụ riêng biệt, ngoại trừ Lâm Phong thống lĩnh 1000 người ra, Lâm Đại và Lâm Nhị mỗi người nắm 1000 người, thay nhau trấn thủ ở Lâm phủ và trấn áp phỉ dân. Ba nhóm này chia ra ở ba nơi, mỗi tuần lại đổi chỗ cho nhau, thay phiên có một nhóm ở trong phủ và bảo vệ an toàn cho Lâm Phong, nhưng đồng thời cũng phải tiến hành tuần huấn luyện gian khổ nhất

Trong trường đấu tiếng hô rống vang lên liên hồi, đối nghịch hẳn với sự tĩnh lặng ở không gian ngoài phủ.

Hậu viện, Tập Lạp Kỳ lão đầu không thể chịu thêm chiến thuật vừa mềm vừa cứng của Đái Lệ Ti, rất không tự nguyện mà ở không gian hậu viện này gia trì một không gian bảo hộ ấm áp, không khí lạnh giá liền bị đẩy lui, luồng không khí ấm áp thổi qua, khiến cho ả ta tâm thần vô cùng thoải mái.

Đái Lệ Ti trên người mặc pháp sư bào lục sắc, mỗi phân mỗi tắc đều lộ ra vẻ quý phái, thanh lệ bất phàm. Trên khuôn mặt như điêu khắc, vĩnh viễn một nụ cười khôn ngoan, ranh mãnh. Đôi mắt trong sáng như hai viên lam bảo ngọc liên tục đảo qua khắp nơi, lấp lánh tinh quang trí tuệ.

Chiếc quần pháp sư vốn mỏng manh không thể che phủ được hết đôi chân của ả, đám nam nhân một lần nhìn qua máu mũi đã chảy ròng ròng. Cặp tiểu đồn nhô lên khiến cho hai vị thân vệ đứng cách đó không xa không khỏi không kiềm chế được mà trong đầu tưởng tượng ra nhiều thứ. Bất quá nhớ lại vị mỹ nữ này là Nguyệt Tinh Linh nữ vương đồng thời lại là nữ nhân của tam công tử, lập tức mặt khôi phục lại vẻ lạnh lùng, khẩn cấp tiêu trừ ý niệm tội lỗi trong đầu

Gạt Tập Lạp Kỳ lão đầu qua một bên, Đái Lệ Ti đưa mắt nhìn khuôn mặt đang thắc mắc của Toa Lị Na hỏi:

- Toa Lị Na, ngươi không nhớ công tử sao?

- Nhớ chứ!

Toa Lị Na nghe vậy lập tức động tâm, bất quá với giọng không vui đáp lại luôn:

- Nhưng công tử và Hải Phi Tư điện hạ đã tiến vào Hồng Thập Tự Sâm Lâm, khả năng sẽ không sớm trở về đâu!

Qua bộ váy ngắn màu trắng, khuôn mặt trắng mịn của Tiểu Toa Lị Na làm người ta liên tưởng đến một tiểu thiên sứ mỹ lệ. Suối tóc dài đen tuyền xoa xuống vai, tỏa hương thơm man mác. Khuôn mặt trẻ con vô cùng ngây thơ hoạt bát khiến cho ai thấy đều yêu thích.

- Vậy thì!

Đôi mắt xanh của Đái Lệ Ti đảo tròn, dự hoặc nói:

- Vậy chúng ta đi tìm họ, ngươi gọi Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều, hai con đại bạch hạc đó, chúng ta cười bọn họ đến Hồng Thập Tự Sâm Lâm tìm công tử

60. Chương 60

“Công tử mà biết nhất định sẽ rất tức giận, Khải Lâm Na tí tí cũng sẽ rất tức giận.”

Đái Lệ Ti hơi giận, mắt đảo liên hồi, nói tiếp:

“Sao có thể như vậy được, Công tử hiện tại nhất định đang nhớ muội, nếu như ta và muội tìm thấy công tử, công tử còn vui mừng nữa là khác, đương nhiên công tử không thể giận, chỉ cần công tử không giận thì Khải Lâm Na tí tí cũng sẽ không giận!”

Thấy tiểu Toa Lị Na lộ thần sắc do dự không quyết, nàng liền tiếp tục khuyên giải:

“Muội nghĩ mà xem, công tử của muội hiện tại nhất định đang nhớ muội, nếu như ta và muội đi cùng chàng thì nhất định sẽ vô cùng cao hứng.”

“Thật không?”-Tiểu Toa Lị Na không thể chống lại cảm dỗ, nhưng nàng cũng có chút do dự khó đưa ra quyết định, nên trong lòng vô cùng phân vân.

Đái Lệ Ti lập tức nắm lấy cơ hội tiếp tục khích lệ:

“Muội đi gọi cự hạc của muội đi, ta sẽ cùng đi với muội.”

Tiểu Toa Lị Na do dự, cắn nhẹ môi, trong nội tâm đang diễn ra một cuộc đấu tranh tâm lý.

Nàng cũng rất muốn đi tìm công tử, nhưng là một cô gái ngoan, lại không muốn không nghe lời, vì vậy hiện tại do dự.

Thấy vậy Đái Lệ Ti càng ra sức khích lệ, đột nhiên, một luồng kim quang hạ xuống viện, Lâm Phong cùng với mười hai mỹ nữ chiến thần đã hoàn thành xong mục đích chuyến đi và đã trở về, những lời dịu dàng hòa với những tiếng vui mừng đồng thời vang lên, Đái Lệ Ti cùng Tiểu Toa Lị Na đồng thời lao ra ngoài, chạy tới bên Lâm Phong.

“Lâm Phong, cuối cùng chàng đã về rồi, Tiểu Toa Lị Na đang nhớ chàng lắm đó”

Đái Lệ Ti quay sang Tiểu Toa Lị Na dẫu mở, vẻ mặt cười đùa:

“Tiểu ny tử này ngày nào cũng đòi tìm chàng, nếu như ta không ngăn lại có lẽ đã cưới Thụy Đức Lập tới Hồng Thập Tự sâm lâm tìm chàng rồi.”

“Tỉ tỉ?...” Tiểu Toa Lị Na lập tức mặt đỏ gay không nói được tiếng nào.

Lâm Phong cười lớn, lấy tay bóp mũi Đái Lệ Ti, nói:

“Đái Lệ Ti, Những lời giảo hoạt thị phi làm điên đảo chúng nhân của nàng cũng không kém chút nào đâu, rõ ràng vừa nãy ta còn nghe thấy nàng xúi bẩy tiểu Toa Lị Na đi tới Hồng Thập Tự Sâm Lâm tìm ta, chẳng nhẽ nàng không nhớ?”

Đái Lệ Ti cười duyên đáng nói:

Nhớ cái đầu quỳ ấy, đưa đây!”

Bàn tay trắng ngọc đưa ra.

“Đưa cái gì?” Lâm Phong ngạc nhiên.

Đái Lệ Ti lớn tiếng nói:

“Lẽ vật đó! Chàng đi lâu như vậy, đừng nói là không có lễ vật cho ta nha!”.

“Đúng là con mèo tham lam” -Lâm phong đánh một cái vào tay nàng, nói:

“Ta vốn không phải đi du ngoạn, lấy đâu ra lễ vật cho nàng”.

Nói đoạn nhìn khuôn mặt trắng hồng của tiểu Toa Lị Na nói:

“Vẫn là tiểu Toa Lị Na của ta biết nghe lời.”

Cặp mắt to đen long lanh của Toa Lị Na nhìn Lâm Phong rồi quay lại nhìn Đái Lệ Ti nói:

“Công tử, Đái Lệ Ti tỉ tỉ cũng rất nhớ người.”

Đái Lệ Ti tức giận nói:

“Tiểu đề tử hộ thuyết bát đạo, ai thèm nhớ cái thứ ấy cơ chứ, đi lâu như vậy mà không mang về lễ vật cho ta, ta ghét hẳn vô cùng.”

Đái Lệ Ti trừng mắt lên một cái rồi chạy biến đi như một cơn gió.

Lâm Phong nhìn theo tiểu Tinh Linh, trong lòng cười thầm, “tiểu nữ này mà cũng biết xấu hổ cơ à!”

Nhớ đến một chuyên gia tình yêu đã từng phân tích, người phụ nữ càng mạnh mẽ càng hi vọng có một người đàn ông mạnh mẽ hơn đến chinh phục họ, lí luận này được chứng minh khi áp dụng vào Đái Lệ Ti, Tiểu nữ này thân là Nguyệt Tinh Linh Nữ Vương, cao cao tại thượng, không để ai trong mắt. Hơn nữa nữ nhân càng ở địa vị cao càng cảm thấy tích tịch, trong sâu thẳm tâm hồn cũng muốn có một người mạnh mẽ chinh phục và Lâm Phong chính là nhân vật như vậy.

Cho dù Lâm Phong còn ít tuổi nhưng khoảng cách tuổi tác không ngăn được cảm giác vi diệu này.

Huống hồ, Lâm Phong hiện tại cũng không phải là một tên tiểu tử nữa. Chẳng phải tại xã hội hiện đại vẫn có chuyện một lão bác học bảy tám mươi tuổi lấy một nữ lang tuổi chỉ hai mươi, họ cũng yêu nhau tha thiết lắm đó sao?

Còn về tiểu Toa Lị Na, nàng là tiểu hài nhi bị phụ mẫu bỏ rơi, chịu biết bao nhiêu lạnh nhạt đắng cay của nhân gian, hiện tại được sống trong cuộc sống hào hoa, cơ hàn không còn nữa, sự đánh đập và quát mắng cũng không còn, nên hiện tại rất vui vẻ và hạnh phúc với cuộc sống nơi đây.

Tiểu nha đầu không hề biết ái tình là thứ gì, nàng chỉ biết được rằng công tử là người tốt vô cùng, những người bên cạnh công tử là những người thân của nàng, và đối với người thân nàng tin tưởng vững chắc, còn đối với địch nhân, thì nàng hận đến xương tủy.

Tiểu ný tử này cũng không có sở thích gì đặc biệt, nàng chẳng hề có chút hứng thú với những bảo thạch, mà việc hàng ngày ở cạnh công tử chính là niềm khoái lạc lớn nhất của nàng.

Tiểu Toa Lị Na rất nghe lời, hàng này đều hoàn thành tất cả những bài tập mà công tử giao, đó là tu luyện đấu khí tâm pháp cùng kiếm pháp, hai canh giờ đả tọa và hai canh giờ luyện kiếm.

“Tiểu Toa Lị Na, sau khi ta đi nàng có nghe lời Khải Lâm Na tí tí không?” Lâm Phong hỏi.

Song nhân của tiểu Toa Lị Na long lanh, nói:

“có ạ, Toa Lị Na luôn nghe lời, và Đái Lệ Ti tí tí cũng rất nhớ công tử”.

“Uhm, nghe lời thì tốt” Lâm Phong hôn lên đôi má trắng hồng của tiểu Toa Lị Na, nói:

“Khải Lâm Na thì sao, tại sao không thấy xuất hiện?”

Toa Lị Na trả lời:

“Khải Lâm Na tí tí vào trấn cùng An Đức Liệt thúc thúc thương lượng công việc rồi”.

“Uhm, vậy nàng hãy đi chơi với Đái Lệ Ti đi, ta còn có chút việc, nghe lời nào!”

Sau khi tiểu Toa Lị Na đi khỏi, Lâm Phong lập tức đi kiểm mấy lão gia hỏa. Ngoài Pháp Lạp Đế lão đầu cả ngày bận không thể dứt ra, ba lão gia hỏa còn lại đều sống một cuộc sống đến Quang Minh Thần cũng phải ghen tị, quần áo có sẵn, đồ ăn cũng có sẵn, lại còn bao nhiêu thị nữ xinh đẹp phục thị, các món ăn đều là sơn hào hải vị, còn đồ uống là mỹ tửu Nguyệt Tinh Linh, có thể nói còn sướng hơn cả chủ nhân Lâm Phong.

Mấy lão đầu nhàn rồi đến độ phát chán đều thu nhận mấy đệ tử tư chất không tồi, có lẽ tam lão đầu yêu cầu thái quá, ba lão bình nhật bị linh chủ đại nhân áp bức vô cùng ầm ức, chung quy cũng có thể đem hỏa khí trong lòng dồn lên đầu mấy tên đồ đệ xui xẻo.

Lúc Lâm Phong tìm được ba lão đầu, mấy tên đồ đệ xui xẻo đang phải chịu thụ huấn, cúi đầu xuống với bộ dạng đau khổ, mấy lão đầu dường như được dịp phát xuất, phê bình đám đồ đệ không ngừng nghỉ.

Gia Đức Tây cũng từ Long Quật trở về, hắn vẫn chưa có hứng thú thu nhận đệ tử, bình thần ngồi sang một bên, vừa ăn hoa quả vừa thưởng thức mỹ tửu, vừa hứng thú xem Tạp Lạp Kỳ cùng La Đế Phong hai lão gia hỏa đại phát sự uy.

Chỉ đến khi lãnh chủ đại nhân đẩy cửa bước vào mấy tên đệ tử đen đui mới được giải phóng.

“Hai lão đầu các người uy phong thật đấy.” Lâm Phong đẩy cửa bước vào, đưa tay đuổi những tên đệ tử đang liếc trộm hắn ra ngoài, mục quang chuyển hướng Gia Đức Tây:

“Đã về rồi, chuyển đi tới Long Quật thế nào, Kha La Đa đầu, bị giữ lại Long Quật rồi sao?”

Gia Đức Tây dẫu miệng nói: “Kha La Đa là bạn ta, chúng ta đã có linh hồn khế ước, cho dù là Long Hoàng cũng không có quyền lực lưu giữ.”

Nói đến đây, sắc mặt đỏ lên, cười khổ nói: “Long tộc có một sở thích như ngài biết, Khổ Khắc Sâm Đạt có đỉnh hươu, nước thì chẳng có chó gù, Kha Đa La chẳng nhẽ lại hít không khí để sống?”

Linh hồn khế ước chính là một loại giao kèo cao cấp nhất, cũng giống như các loại khế ước khác đều cần phải sau khi qua ý kiến của hai bên ma thú và kị sĩ sẽ hình thành cộng thể sinh mệnh, kị sĩ có thể nhận được sinh mệnh của tọa kị, đương nhiên tọa kị cũng phải bỏ ra một nửa thọ mệnh để trao đổi.

Hiện tại nhân loại đại lục ở các quốc gia cùng Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc có quan hệ vô cùng phức tạp, cũng có tương hỗ lợi dụng lẫn nhau trong đó, ví như đệ nhất đại lục cường quốc Thần Vũ Đế Quốc, mặc dù gần với Long Tộc và quốc gia có nhiều Thánh Giai Kị Sĩ nhiều nhất nhưng lại chẳng có một con cự long nào dám cho tọa kị sĩ của mình một nửa thọ mệnh.

Hơn nữa, chẳng may kị sĩ tử vong, chúng lại phải bỏ ra tính mệnh làm giá, Cự Long cũng chẳng phải đồ ngọc, làm sao có thể đặt sinh mệnh của mình vào tay nhân loại nhỏ bé, yếu đuối và không thủy chung được.

Còn về Gia Đức Tây cùng Kha La Đa là trường hợp ngoại lệ, sinh vật có trí tuệ đều có tình cảm, đôi bạn già một vạn năm tuổi này có một tình bạn gắn bó bất khả phân tách. Kha La Đa tình nguyện cùng Gia Đức Tây ký kết linh hồn khế ước, điều này không có gì là kì quái.

Linh hồn khế ước này lấy danh nghĩa Long Thần để kí kết, vì vậy dù là Long Hoàng cũng không có quyền lực lưu giữ Kha La Đa.

“Trở về là tốt rồi!” Lâm Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy bình bạch ngọc nhỏ bằng nắm tay ném cho Tập Lạp Kì, nói:

“Lần này thu hoạch không nhỏ, lấy được không ít những thứ hay ho, trước tiên hãy xem bình này là thứ gì?”

“Oa! Sinh mệnh chi nguyên!” Tập Lạp Kì mở nắp bình thoáng nhìn vào, ngạc nhiên kêu lên:

“Từ đâu có được sinh mệnh chi nguyên này, nếu có sinh mệnh chi nguyên này thì việc tên đầu to Thụ Cự Nhân mà ngài lừa được về đây chẳng cần mất nhiều thời gian để biến cả phương viên Khổ Khắc Sâm Đạt thành một ốc đảo tươi tốt.

“lão già đáng chết này, nói chuyện cũng không cần khó nghe thế chứ!” Lâm Phong mắng:

“Đừng quên ta là ngoại tịch Hoàng Kim Cự Nhân, ba tên Thụ Cự Nhân cũng tính là đồng tộc, ta mời chúng tới làm khách có gì là không đúng, uhm, ba cái đầu to đó đâu, chúng chạy đâu rồi?”

La Đế Phong ha hả cười lớn nói:

“Nếu như người có quan hệ với Hoàng Kim Cự Nhân, thì Thái Thản chắc đã mù rồi.

.”

Gia Đức Tây cũng cười hắc hắc nói:

“Đúng thế, thật là không thể hiểu nổi ba khối đầu gỗ ấy có phải đầu óc có vấn đề, sao lại có thể coi ngài là Hoàng Kim Cự Nhân, lại còn cái gì ngoại tịch Đức Lỗ Y, ta thấy Hoàng Kim Cự Nhân cùng Đức Lỗ Y thế nào cùng tìm tới gây phiền phức cho ngài.

“Hắc Hắc!” Lâm phong cười một tiếng hỏi:

“Sinh mệnh chi nguyên có tác dụng gì?”

“Tập Lạp Kì nói:

“Cho dù người kiến thức có nông cạn đến đâu thì cũng phải biết thứ đồ này đúng là một cửa quý, một cây La Lợi quả ở Tinh Linh Chi Đô hai năm mới có thể khai hoa kết trái, hơn nữa ở địa phương khác không thể sinh trưởng, hiện tại có sinh mệnh chi nguyên có thể trồng trong Khổ Khắc Sâm Đạt loại cây này, mà lại chỉ cần nửa năm là có thể ra hoa kết quả.”

“Thay đổi như vậy, chẳng phải sẽ đại phát tài sao?”

Lâm Phong kinh ngạc há hốc miệng ra, nhân tình liền hiện những kim tiền lấp lánh bay lượn. “Xem ra lần này thu hoạch chẳng tầm thường rồi, bây giờ có được Sinh Mệnh Chi Nguyên, nếu như trồng cây tại Khố Khắc Sâm Đạt chẳng phải kiếm đủ hay sao.”

Lâm Phong vội cầm chiếc hộp nhỏ màu vàng ném qua, lại hỏi:

“Hãy xem đây là thứ gì?”

61. Chương 61

Tập Lạp Kỳ mở chiếc hộp ra, cẩn thận xem xét phán đoán một hồi lâu, nhưng vẫn có chút không dám chắc chắn nói, “Là hạt giống của Kim tiền quả phải không?”

La Đế Phong cầm lấy chiếc hộp nhìn qua một lượt, nói, “Ta không hiểu biết nhiều lắm về thứ đồ này, Pháp Lạp Đế và ba tên thụ cự nhân có lẽ sẽ biết!”

Lâm Phong mơ hồ không hiểu, hỏi, “Kim tiền quả là thứ gì vậy?”

Gia Đức Tây chép miệng nói, “Kim tiền quả là một loại thực vật, quả của nó rất cuộc có hình dạng như thế nào thì ta cũng không từng được nhìn qua, chỉ nghe người ta nói tới. Tuy nhiên ngay từ trước khi Chúng Thần đại chiến đã bị tuyệt chủng, thứ này có phải là Kim tiền quả hay không thì ta cũng không được rõ.”

Tập Lạp Kỳ bổ sung thêm, “Kim tiền quả mặc dù là thực vật nhưng thứ quả mà nó kết trái lại không phải là thực vật, đừng quên rằng ta là một pháp sư có học thức uyên bác! Hắc hắc! Ta đã từng nhìn thấy Kim tiền quả, xin đừng có quá ngạc nhiên. Kim tiền quả thực chất chính là kim loại đã được tôi luyện. Kim loại đã được tôi luyện dùng để làm gì thì chắc không cần phải để lão đầu ta giải thích nữa chứ?”

“Không phải như vậy chứ?” Lâm Phong ngạc nhiên kêu lên, “Cây làm sao cẽ thể kết ra trái làm kim loại chứ, là thật hay là giả vậy?”

La Đế Phong gật đầu nói, “Không sai, quả mà cây Kim tiền quả kết trái đích thực là kim loại đã được tôi luyện, tuy nhiên vật này hàng vạn năm trước đã vô cùng hiếm gặp rồi. Ta cũng chỉ là nghe nói mà thôi, còn cụ thể là như thế nào thì ta đây không được rõ, hơn nữa nghe nói cây Kim tiền quả nếu như không được sinh mệnh chi nguyên tưới thì sẽ không thể nào sinh trưởng được.”

“Cây lại có thể cho ra quả kim loại! Trời ơi!”

Lâm Phong vỗ trán, cố gắng làm cho đầu óc mình vốn đang mụ mị (mơ hồ) có chút tỉnh táo hơn. Sau đó hắn mới nói, “Vậy tên thụ cự nhân thì sao, gọi bọn họ tới để xem xét khẳng định chắc chắn, nếu như đúng là Kim tiền quả ta nghĩ lần này chúng ta đúng là phát tài to rồi!”

Gia Đức Tây nuốt nước miếng nói: “Kim loại đã tôi luyện mặc dù không phải là hoàng kim, nhưng giá thì chứ thấp hơn hoàng kim một chút, nếu như thứ này đúng là hạt giống của Kim tiền quả, chúng ta lại có sinh mệnh chi nguyên, nếu như để cho Cấp La Ba lão gia hóa để trồng một loạt, như vậy ta nghĩ không đến mười năm, Khố Khắc Sâm Đạt cho dù không coi là phú khả địch quốc thì cũng thua kém không đáng là bao nhiêu.

Lâm Phong đương nhiên biết được giá trị của cây Kim tiền quả này, kim loại đã được tôi luyện là cứng nhất trong các loại kim loại, là kim loại có độ dẻo dai nhất, nghe nói dùng kim loại đã tôi luyện rèn thành binh khí thì có thể gây thương tích cho cả Cự long, chém đứt cả mười đầu Cự long cũng không vấn đề gì.

Chỉ là thứ đồ này trên thực tế là vô cùng hiếm có, vì vậy từ trước tới giờ luôn là món đồ vô giá.

Lâm Phong nói: “Phương pháp để kiếm tiền có rất nhiều, tuy nhiên Kim tiền quả thì không được tiết lộ ra ngoài, tài liệu của siêu cấp ma thu mặc dù rất đáng giá nhưng đối với chúng ta thì cũng không phải là thứ gì quý hiếm, đi tới Hồng Thập Tự sâm lâm hoặc giả Mê Đồ sâm lâm đều có thể nhìn thấy, kim loại đã tôi luyện (tinh kim) đúng là vô cùng quý giá, chà chà! Gia Đức Tây tiểu Bạch Kiếm của người đang mặc loại khải giáp gì vậy, có phải là Long hồn chiến giáp không?”

Lâm Phong giờ mới để ý tới tiểu Bạch Kiềm của Gia Đức Tây đang mặc một kiện kim quang khả giáp, những tấm vảy rồng (long lân) phát ra kim hoàng sắc vô cùng rực rỡ kết hợp lại với nhau, giống như một tác phẩm nghệ thuật, không hổ là tay nghề bậc thầy, tiểu Bạch Kiềm của Gia Đức Tây mặc bộ áo giáp tỏ ra vô cùng anh tuấn diện mạo phi phàm.

Gia Đức Tây tự hào nói: “Uy phong không? Lão gia hỏa Pháp Lạp Đế đệ nhất xảo thủ để làm ra đó, tất cả gồm có năm mươi bộ Long Hồn chiến giáp, thứ đồ này đúng là rất hay, kiếp trước ta chưa từng được mặc bao giờ, hai con ma long kia thì không nhắc tới nữa, người giết một tên hoàng kim Cự long, Long Hoàng có thể vô cùng không hài lòng về người.”

Lâm Phong dẫu mồm ra, không hài lòng nói: “Người vẫn còn nghi oan cho ta, cho dù Quang Minh thần có giáng tội lên đầu ta đi nữa ta cũng vẫn cứ chặt cái con chim nhại nhép nhà hắc bầm cho chó ăn, huống hồ chỉ là một con sâu nhỏ, ta vẫn còn hi vọng tên hôn quân Tạp Đặc phái thêm vài tên Long kỵ sĩ nữa tới đây, như vậy ta càng có lí do để kiếm thêm vài khối long tinh và vài viên long châu nữa.”

Ba ông già (ba lão gia hỏa) đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều lo lắng không nói được lời nào.

Lâm Phong nghĩ tới vấn đề quan trọng, vội vàng phái người đi tìm ba khối đầu thụ cự nhân.

Đối với ba tên thụ cự nhân mà nói, quãng thời gian này là khoảng thời gian mà họ mãn nguyện nhất, vừa mới tỉnh dậy sau giấc ngủ say hàng nghìn năm liền gặp ngay được ngoại tịch mang trong mình huyết thống trực hệ của tổ tiên, sau khi đến Khố Khố Sâm Đạt cả ngày có rượu ngon, cuộc sống như vậy đúng là thoải mái còn gì bằng.

Thụ cự nhân không có quá nhiều sở thích, chỉ có mỗi cái tật đó là ham uống rượu, chỉ cần hàng ngày được uống Ba La Mật mỹ tửu của Tinh Linh chi đô thì có đánh chết họ họ cũng không muốn rời khỏi Khố Khố Sâm Đạt.

Chỉ là suốt ngày chỉ ăn không làm chuyện gì khác, tự coi phụ nhân tương lai của lãnh chủ đại nhân như tài thần, ngày ngày cung phụng. Cho dù ba thụ cự nhân có sống hàng vạn năm, độ dày của da mặt cũng có thể được so sánh với cả tường thành nhưng cũng không thể cứ mãi ăn không như thế này được, vì vậy khu đất hoang xung quanh Khố Khố Sâm Đạt đã trở thành nơi để ba thụ cự nhân làm việc, hàng ngày đều có các loại cây giống được trồng khắp các khu đất hoang này và cũng chỉ cần con mắt bình thường là có thể nhìn thấy từng chồi non đang lớn lên nhanh chóng, chỉ cần một khoảng thời gian nửa tiếng là có thể làm cho cả khu đất hoang này trở thành một ốc đảo, khiến cho lão bản nương Khảo Lâm Na cảm giác được rằng mỹ tửu bỏ ra cũng không hề đáng tiếc.

Ba thụ cự nhân nghe nói Lãnh chủ đại nhân đã về lập tức bỏ lại công việc còn dang dở trở về.

Lúc Lâm Phong gặp ba tên này lừa đến Khố Khố Sâm Đạt bằng mỹ tửu và thân phận giả là chuyện của một canh giờ sau, ba thụ cự nhân rất hòa nhã và hòa đồng với mọi người.

Cùng với việc kể lại một số sự tình sau đó, Lâm Phong mới thỉnh giáo Cáp La tộc trưởng về bí mật của kim đạn.

Cáp La nhìn thoáng qua đã khẳng định ngay rằng, “Tạp Lạp Kỳ đại sư không hề nhìn nhầm, đây chính là hạt giống của Kim tiền quả. Ba nghìn năm trước ta đã từng trồng loại thực vật này ở Hồng Thập Tự sâm lâm, nhưng vì không có Sinh Mệnh Chi Nguyên cho nên không đầy mười năm chúng đã chết khô.”

Lâm Phong nói, “Theo như những gì mà Cáp La tộc trưởng nói thì chỉ cần có Sinh Mệnh Chi Nguyên là có thể trồng đại trà được đúng không?”

Cáp La tộc trưởng nói, “Loại thực vật này mặc dù rất khó trồng nhưng đối với những thụ cự nhân chúng ta thì không có gì là không thể chỉ cần có đủ Sinh Mệnh Chi Nguyên là có thể đem ra trồng đại trà. Bình Sinh Mệnh Chi Nguyên mà Lãnh chủ đại nhân mang về đủ để duy trì sự sống cho mười cây kim tiền quả trong vòng mười năm, nếu như có nhiều hơn nữa thì có phải tốt hơn không?”

Nhắc tới Sinh Mệnh Chi Nguyên, hai mắt thụ cự nhân Cáp La lại sáng rực lên như hai chiếc đèn lồng. Đối với một thụ cự nhân mà nói, Sinh Mệnh Chi Nguyên có giá trị không kém gì so với Ma Lực Chi Nguyên trong lòng của ma pháp sư.

“Vậy thì nhờ cậy cả vào Cáp La tộc trưởng.”

Lâm Phong vô cùng vui mừng, khoát tay lấy ra năm bình rượu đặt vào một chỗ, cười ha ha nói, “Bích Thủy hàn đầm, loại nước này quả là không ít. May mà ta đã thông minh nghĩ ra cách, mang năm bình rượu này về. Chỗ Sinh Mệnh Chi Nguyên trong năm chiếc bình này đã đủ nuôi sống toàn bộ cây kim tiền quả ở Khố Khắc Sâm Đạt rồi đúng không?”

“Wao! Trời ơi! Ta không phải đang nằm mơ đấy chứ?”

Thụ cự nhân Cáp La kêu lên một tiếng kinh ngạc. Dường như ông ta từ từ nhận ra được màu sắc của thứ nước ở trong năm chiếc bình, niềm vui to lớn này khiến ông ta sửng sờ người. Mắt của lão già mở to như muốn nổ tung ra, mẹ ơi không phải là đang nằm mơ, ở đâu mà có nhiều Sinh Mệnh Chi Nguyên như thế này?

Mấy lão đầu cố gắng làm cho đầu óc tỉnh táo hơn. Tên nhóc này số thật may mắn, có nhiều Sinh Mệnh Chi Nguyên thế này đúng là khiến cho Quang Minh thần cũng phải ghen tị, huống hồ họ chỉ là những người phàm tục.

Cáp La tộc trưởng gật đầu liên tục nói, “Tốt quá rồi, Lãnh chủ đại nhân đã mang về nhiều Sinh Mệnh Chi Nguyên như vậy, đủ để trồng Kim Tiền quả khắp nơi trên Khố Khắc Sâm Đạt. Phủ xanh lên từng mảnh đất hoang là trách nhiệm của những thụ cự nhân chúng tôi. Chúng tôi nguyện ở lại cùng Lãnh chủ đại nhân trồng cây kim tiền quả.”

Lâm Phong nói, “Như vậy thì tốt quá rồi, tấm lòng của trưởng lão thật đẹp như ánh mặt trời ấm áp.”

Lâm Phong đột nhiên nhớ đến việc gì đó vội vàng nói, “Vậy Ba La Mật tử thì sao? Có Sinh Mệnh Chi Nguyên rồi có phải cũng có thể trồng được Ba La Mật Tử ở Khố Khắc Sâm Đạt?”

Ha La nói, “Sinh Mệnh Chi Nguyên chính là nguồn gốc sự sống của các loại thực vật. Mặc dù có khó hơn một chút nhưng đối với những thụ cự nhân chúng tôi thì cũng không thành vấn đề.”

Lâm Phong vui mừng nói, “Ba La Mật có thể đáng giá rất nhiều kim tiền, nếu như có thể trồng với số lượng lớn sau này thực sự không phải lo lắng về vấn đề kim tiền nữa.”

Ba thụ cự nhân ôm lấy năm bình Sinh Mệnh Chi Nguyên rời đi, Lâm Phong lúc này mới ném cái hồ lô cho Táp Lạp Kỳ, “Đừng có đổ kị như thế chứ, cái này là tặng lão đó!”

Không đợi cho Táp Lạp Kỳ giận phát điên lên, Lâm Phong đã lập tức bỏ đi. Đi được nửa đường còn nghe tiếng Táp Lạp Kỳ vui mừng kêu lên âm ỉ, “Ma Lực Chi Nguyên... trời ơi!”

Lâm Phong mừng thầm, có thể nhìn thấy vẻ vui mừng ngạc nhiên của lão gia hỏa đã sống qua một vạn năm cũng là một thứ hưởng thụ không tồi.

Lúc Lâm Phong trở về biệt viện của mình, Khải Lâm Na cũng từ trong thị trấn trở về. Xe ngựa dừng lại ở trước cửa, sau khi xe ngựa dừng lại, phu xe vén rèm xe lên nho nhã để Khải Lâm Na từ trong xe đi ra. Nhìn thấy Lãnh chủ đại nhân mỉm cười quyến rũ khẽ gọi một tiếng, nàng ta có chút kinh ngạc sau đó lập tức vội vàng đi tới. Nàng nói, “Chàng đã về rồi đó sao?”

“Ừ, ta về rồi! Trang điểm đẹp thế này chắc lại để đi gặp tình lang chứ gì?”

Lâm Phong thăm dò mỹ nữ đang chuẩn bị ôm lấy hắn ta. Cho dù lập trường của hắn ta không hề kém so với Liễu Hạ Huệ nhưng cũng phải công nhận rằng Khải Lâm Na quả thực xinh đẹp đáng yêu hơn Đái Lệ Ty kia nhiều..

Mặc dù Đái Lệ Ty cũng là một mỹ nữ kiều diễm không hề kém Khải Lâm Na nhưng nếu so về tuổi tác thì tuổi thật của cô nàng mới là mười lăm, vẫn còn đang ở giai đoạn dậy thì. Muốn so sánh với một nữ nhân trưởng thành là Khải Lâm Na thì còn phải đợi thêm chục năm nữa.

Lúc này trên người Khải Lâm Na đang khoác một chiếc áo lông cừu màu trắng. Trong cái rét căm căm của gió và tuyết đan vào nhau này, càng làm tô điểm thêm vẻ đẹp của nàng. Khuôn mặt yêu kiều nở một nụ cười tươi tắn như gió mùa xuân, vào mùa đông lạnh lẽo này càng giống như nữ thần băng tuyết nở nụ cười ấm áp với những người đang nhìn.

Biết bao nhiêu tình cảm đều được bộc lộ hết ra trong một nụ cười. Cử chỉ cao quý, duyên dáng, lễ độ, kết hợp với vẻ đẹp tuyệt thế của nàng cùng với biết bao nhiêu tình cảm. Từng cử chỉ từng động tác đều lộ ra khí chất cao quý ung dung, khiến cho tâm linh nam nhân rung động. Nụ cười ẩn chứa phong tình vạn tượng khiến cho tâm hồn gã phu xe trẻ tuổi cũng phải bay bổng.

“Chàng toàn nói linh tinh!” Khải Lâm Na đỏ bừng mặt, nàng ta vẫn như thường lệ, mở rộng vòng tay ôm chặt lấy Lâm Phong.

Bất giác Lâm Phong dường như cao lên được rất nhiều, bây giờ hẳn chỉ thấp hơn Khải Lâm Na có nửa cái đầu. Ôm lấy cơ thể yếu đuối của Khải Lâm Na, ghé sát vào tai nàng nói, “Khải Lâm Na, năm nay nàng cũng hai mươi tuổi rồi, nếu như nàng không đợi được nữa thì tối ngày hôm nay ta sẽ cùng nàng lập tức động phòng.”

Khải Lâm Na lúng túng, hai tay sau lưng Lâm Phong cầu một cái, then thùng nói, “Chàng có thể nghiêm túc một chút không, vừa mới trở về mà chẳng chịu thành thực chút nào. Mấy ngày này thời tiết rét lạnh, nghe nói ở khu mỏ có mấy người làm việc vất vả bị lạnh mà chết, ngày hôm qua đã xảy ra vài cuộc bạo loạn. Chàng về rồi thì thật tốt, những chuyện này ta quả thật không biết nên xử lý thế nào mới được.”

“Những người làm công bạo loạn?” Lâm Phong lập tức nhíu mày lại, nói, “Ba nghìn người làm công nổi loạn, mỗi tháng trả cho họ ba nghìn kim tệ tiền ăn. Cho dù hàng ngày đều ăn gà vịt cá thịt thì cũng vẫn có kim tệ thừa ra để mua y phục, hưởng hồ mỗi tháng ta còn cho họ năm ngàn tệ tiền lương. Làm sao lại có người chết cớ gì được?”

Một kim tệ đủ cho một gia đình năm người ăn trong vòng một tháng. Nuôi một người, hàng ngày ăn gà vịt thịt cá cũng đủ rồi, bây giờ lại còn có người bạo loạn. Lâm Phong đã lơ mơ nghĩ ra được nguồn gốc của việc nổi loạn.

Hai người bước vào trong sân, Khải Lâm Na nói: “Chi bằng ngày mai ta cùng chàng tới khu mỏ xem xét một chút. Ta nghe Lâm Nhị nói điều kiện ở đó đúng là không ra sao cả. Người làm công nổi loạn cũng bởi vì không được ăn cơm hoặc không có y phục mùa đông nên mới nổi loạn. Chúng ta vẫn không tới khu mỏ như vậy rồi cuộc tình trạng nơi đó như thế nào ai biết được, cũng không thể dám chắc chắn rằng không có kẻ giở thủ đoạn.”

62. Chương 62:

Tình hình ở khu mỏ không chỉ là tồi tệ một cách bình thường, sáng sớm ngày hôm sau, lúc Lâm Phong và Khải Lâm Na tới khu mỏ từ kim lớn nhất, tất cả những cảnh tượng nhìn thấy ở khu mỏ lập tức khiến trong Lâm Phong trong lòng nổi giận.

Không nhớ là từ khi nào hắn đã nghe người ta nói câu: “Cần phải đối xử tốt với mỗi thứ giúp bạn trở thành một người giàu có”

Câu nói này rất có đạo lý. Lâm Phong từ trước tới giờ chưa từng xử tệ với người làm. Vì vậy, khu mỏ có tổng cộng hơn ba nghìn nhân công, mỗi tháng anh ta đều duy trì cho ba nghìn con người ba nghìn đồng vàng tiền ăn.

Nhưng trên khắp đường đi những người công nhân mà họ trông thấy đều giống như những người đói suốt ba tháng qua chưa từng được ăn một bữa no, làm gì có khỏe mạnh trắng kiện như trong tưởng tượng. Ai nấy đều gầy như cành củi khô, dường như một cơn gió là có thể thổi bay được họ. Quần áo trên người thì rách tả tơi, trong cái gió rét của mùa đông hai hàm răng không ngừng đập vào nhau.

Lâm Phong cố gắng kìm cơn giận dữ, cùng với Khải Lâm Na tiến vào. Vài tên giám công không nhận ra lãnh chủ đại nhân, tuy nhiên nhìn thấy mấy vị đại nhân đều cung kính đi ở phía sau vì vậy trong lòng cũng biết rằng đây là một nhân vật cỡ lớn đi thị sát, lập tức chạy lên phía trước tâng bốc nịnh bợ. Những tiếng nịnh bợ thật chói tai, lũ này lại còn không biết sống chết cứ nhìn chằm chằm vào Khải Lâm Na cao quý mà chảy nước miếng. Lâm Phong chỉ “hừm” một tiếng.

Còn đám thợ thì kẻ nào cũng nhìn mấy người Lâm Phong với con mắt thù hận, giống như nhìn đám người đã cưỡng hiếp vợ của họ. Ánh mắt đó chứa đầy thù hận và oán ghét.

Trong tiếng gió thổi, Lâm Phong và Khải Lâm Na đứng ở một nơi có địa thế cao nhất, sau lưng là cả đám quan ở trấn. Đại bộ phận chúng đều là những thành chủ trước kia sau khi bị tịch thu tài sản đành phải dựa dẫm vào đám tiểu quý tộc, nhìn đám người này vẫn còn coi là thành thật, Lâm Phong cho chúng một cơ hội để nói thật

Ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn tên giám công mặt phúng phính thịt, Lâm Phong dùng tay chỉ xuống dưới nói: “Mỗi tháng ta cho ngươi ba nghìn đồng vàng, đủ để cho đám công nhân này ăn gà vịt thịt cá, vậy ngươi đã cho họ ăn gì?”

Tên giám công dáng người cao, hung ác, khoảng chừng bốn mươi tuổi, thoáng nhìn đã biết là kẻ hung tàn giết người cướp tiền, cười trừ lấp bắp nói: “Được gặp lãnh chủ đại nhân đứng là vinh hạnh của kẻ tiểu nhân này, đại nhân thân phận cao quý hà tất phải quản tới chuyện sống chết của đám tiện nhân vô tri này...”

“Bốp” một cái tát khiến cho những lời mà tên giám công này còn chưa nói hết phải lộn lại trong bụng. Tên giám công kêu lên thảm thiết một tiếng rồi ngã lăn ra đất, nửa bên mặt đã sưng vù lên, máu trong miệng học ra, lại còn gãy mất mấy chiếc răng.

Lâm Đại bước lên phía trước, túm lấy tên giám công mắng: “Lời nói của Lãnh chủ đại nhân mà cũng dám hỗn xược, nếu còn nói lăng nhăng nữa cẩn thận ta chặt cái đầu chó của ngươi.”

Giám công sợ đến hồn bay phách lạc, khóc lóc nói: “Lãnh chủ đại nhân tha mạng, tiểu nhân...tiểu nhân mỗi ngày đều cho chúng ăn bánh bao đen.”

Lâm Phong xua tay nói: “Hãy nói thẳng ra ngươi đã tham ô bao nhiêu tiền?”

“Tôi...tiểu nhân...”

Giám công ấp úng một lúc lâu, dưới sự tra xét của Lâm Phong trong lòng vô cùng sợ hãi, không còn dám dấu giếm bất cứ chuyện gì, vội vàng rập đầu nói: “Tiểu nhân chỉ,,tiểu nhân chỉ tham một trăm đồng vàng.”

“Một trăm đồng?”

Lâm Phong cười ha ha nói: “Vậy hai nghìn chín trăm đồng còn lại tất cả đều dùng để mua bánh bao đen thôi à?”

Mấy tên béo ục ịch đứng ở sau lưng đã bắt đầu run rẩy bầy, mồ hôi vã ra trên trán. An Đức Liệt đứng ở phía sau Khải Lâm Na trong lòng cũng có chút bất an, ông ta thông minh như vậy đương nhiên hiểu được Lãnh chủ đại nhân thân phận vô cùng tôn quý tại sao lại phải đích thân tới khu mỏ vừa bần vừa hôi thối này.

Mặc dù chân tay ông ta vô cùng sạch sẽ, nhưng những việc này đều do ông ta phụ trách, bây giờ xảy ra chuyện ông ta trong lòng không lo lắng mới là lạ.

Tên giám công dập đầu đến nỗi trán đã chảy máu tươi: “Tiểu nhân, tiểu nhân bị oan! Tiểu nhân mỗi tháng chỉ lấy hai trăm đồng vàng.”

“Hai trăm?” giọng nói của Lâm Phong lạnh giống như gió trên đỉnh Tuyết sơn Mộc Gia Tư Đốn thổi tới khiến cho đám thịt thà trên người của lũ quan chuyên đi bợ đỡ, người béo ục ịch, đứng phía sau không ngừng run lên. Gan nhỏ một chút là hai chân đều mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

Giám công đại nhân khóc lóc nói: “Lãnh chủ đại nhân tha mạng, tiểu nhân...tiểu nhân không dám nữa. Tiểu nhân nhất định sẽ mang tất cả những đồng vàng đã tham ô giao ra đây!” Không ngờ tên giám công mặt béo đầy thịt này lại sợ chết đến thế.

Lâm Phong cảm ghét vẩy tay, thân vệ như hổ dữ ở bên cạnh lôi giám công đi. Một thân vệ đưa tay tát một cái khiến cho tên đó không còn dám kêu thét nữa.

Lâm Phong quay đầu lại nhìn đám quan viên trấn đã ướt đầm mồ hôi rồi chậm rãi nói: “Không sai, không sai, ba nghìn đồng vàng chi tiêu cho việc ăn uống của đám công nhân đã chỉ còn một trăm đồng vàng. Tốt lắm, tốt lắm.”

Đám quý tộc tham gia vào việc cắt xén tiền mồ hôi đã ướt hết trán, vài tên gan nhỏ đã ngồi phịch hết xuống đất. Lâm Phong dặn dò Lâm Nhị đang đứng bên cạnh: “Ngươi đi thu thập tất cả, dẫn những tên tay không

sạch sẽ áp giải tới quảng trường lớn ở cửa thành đánh năm mươi roi. Sau đó đeo gông xiềng cho chúng, đưa tới trại của những người công nhân làm phục dịch ba năm. Nếu như chạy trốn hoặc là chết cũng không chịu hối cải thì cứ giết, lãnh địa của ta không cho phép có những con sâu mọt này.”

Lâm Nhị cười hề hề, nói: “Công tử yên tâm, tôi nhất định sẽ đối xử với đám rác rưởi này để chúng phải tâm phục khẩu phục.”

“Lãnh chủ đại nhân tha mạng, tiểu nhân sau này không dám nữa.” Đám quý tộc đứng sau lưng lập tức quỳ xuống đất, đập đầu lia lịa, kẻ sau mạnh hơn kẻ trước. Đám quý tộc bình thường quen ăn ngon mặc đẹp này không tên nào là không khiếp sợ. Tất cả bọn chúng chỉ trong chớp mắt đều rơi từ thiên đình xuống địa ngục, suýt nữa đã gọi Lâm Phong là cha.

Lâm Phong tiện tay giật lấy cái roi ngựa trong tay của người phu xe ở bên cạnh, đánh mạnh một cái xuống tên béo đang bò dưới đất ôm chân chàng khiến hắn ta rách da rách thịt, lạnh lùng mắng: “Ta đây sớm đã cho các người cơ hội rồi, đám sâu mọt đáng chết nhà các người không biết thế nào là sống chết, lại thích vàng như vậy. Ta sẽ cho các người một cơ hội nữa, các người phải đi đào thật nhiều vàng về đây.”

“An Đức Liệt, người mau ra đây cho ta!”

An Đức Liệt quỳ ở phía sau đám người đang run rẩy, ông ta vội vàng đứng dậy, cung kính đứng ra một bên, tim đập loạn xạ không ngừng.

Lâm Phong tức giận mắng: “Đồ bỏ đi, đám quý tộc vô dụng này là đồ bỏ đi, lẽ nào người cũng là đồ bỏ đi? Nếu như còn để ta nghe thấy ở lãnh địa của ta còn xảy ra bạo loạn và ăn không đủ no nữa thì ta sẽ tự tay tiễn người lên đường. Bây giờ hãy cứ nhớ kỹ trong cái đầu chó nhà người, ba tháng sau ta lại tiếp tục khảo sát thành tích của người!”

“Lãnh chủ đại nhân anh minh.” An Đức Liệt lau mồ hôi đứng sang một bên, nghĩ thầm coi cũng như đã qua được cửa ải này. Sau này, nhất định không thể nào nhắm một mắt mở một mắt, không thể làm gì được đám quý tộc này thì cũng phải báo cho lãnh chủ đại nhân biết. Nếu không, đợi đến khi lãnh chủ nổi giận lần thứ hai thì kẻ mất đầu chính là ta.”

Lâm Phong không phải là một ác ma thích hút máu người, tuy nhiên anh ta tuyệt đối không thể nào cho phép một con chó không nghe lời ở địa bàn của mình. Anh ta vốn dĩ không phải là người của thế giới này, quý tộc hay bình dân trong mắt anh ta cũng chẳng có gì khác nhau cả, cũng chẳng cần biết là cao quý hay hạ tiện.

Đối với anh ta mà nói, chỉ cần là nghe lời, không quản là bình dân hay quý tộc anh ta đều quý trọng. Nếu như không nghe lời, không cần biết người là quý tộc hay bình dân đều cho ném dòn. Vì vậy từ trước tới giờ, anh ta chưa bao giờ coi những người công nhân kia là đám hạ tiện hay coi đám người có huyết thống quý tộc kia là cao quý.

Không biết từ lúc nào, xung quanh đã vây kín những người công nhân ăn mặc rách nát. Tận mắt chứng kiến lãnh chủ đại nhân nổi giận dùng trừng phạt đám người mà bình thường bọn họ vẫn coi là quý tộc, tất cả đều bùng bùng nhiệt huyết tung hô: “Đánh chết bọn không bằng loài chó lợn ấy đi, đánh chết bọn cặn bã ấy đi...”

“Mọi người đều nghĩ rằng đám sâu mọt tham lam các người đáng phải xuống địa ngục.” Lâm Phong lắc đầu, dưới sự dẫn đường của thị vệ, cùng với Khải Lâm Na từ đầu chí cuối không nói một câu rời khỏi khu mỏ, lên xe hồi phủ.

Chiếc xe ngựa hào hoa do tám ngựa kéo, được lão già Pháp Lạp Đế làm ra, lại được Táp Lạp Kỳ cho thêm ma pháp để giữ ấm ở bên trên, thậm chí trong xe dùng da chồn đỏ thượng đẳng, đệm ngồi cũng được làm bằng lông thiên nga loại đắt nhất, không những không hề cảm thấy xóc mà còn không hề cảm thấy lạnh.

“Phu quân, đừng giận dữ nữa!” Khải Lâm Na từ đầu tới giờ không nói gì, lúc này mới ôm lấy đầu Lâm Phong cười nói: “Tính người vốn dĩ rất tham lam, bọn quý tộc kia là những hạng người nào không phải là chàng không biết. Sau khi sự việc lần này qua đi, ta nghĩ bọn quý tộc đó cũng phải thu kiểm lại. Chúng cũng không có gan để tham nhiều như thế.”

“Ha ha!” Ánh mắt Lâm Phong lóe lên tia sát khí :“Mặc kệ chúng nó tham lam, chỉ cần đừng để ta tóm được.”

Khải Lâm Na nói: “Lần này chàng cùng Hải Phi Tư diện hạ đi tới Hồng Thập Tự sâm lâm, hoàng đế bệ hạ phải thuê quan tới thu thuế của Khố Khắc Sâm Đạt, tiện mang theo cả thánh chỉ của hoàng đế muốn chàng cũng La Đề Phong lão sư và Táp Lạp Kỳ đại sư trở về kinh nhậm chức. Chàng có đi một chuyến không?”

“Ta không về, tuy nhiên ta có thể bảo La Đề Phong và Táp Lạp Kỳ thay ta về kinh nhậm chức.” Lâm Phong cười nhạt nói: “Tên cầu hoàng đế đó chắc là nghe nói ở chỗ ta có một vị thánh giai pháp sư và một vị kiểm thánh cho nên ghen tức, vì vậy mới bắt ta dẫn hai ông ấy trở về để nhân cơ hội mua chuộc lòng người. Tên quân vương vô tích sự, ta có thể cho hai ông bạn đi giao lưu tình cảm với hần ta.”

Khải Lâm Na vội vàng nói: “Chàng đừng có làm bừa, đó...đó là chỉ thị của hoàng thượng, nếu như chàng kháng chỉ không tuân theo, cũng không thể đường đường chính chính tạo phản, như vậy đối với chúng ta mà nói rất không có lợi.”

Lâm Phong một cánh tay đưa vào trong nội y của nàng, cười hề hề. nói: “Yên tâm đi, ta không có ý nghĩ đại nghịch bất đạo, làm sao có thể tạo phản được. Lại còn dù sao đi nữa thì hoàng đế cũng là thúc thúc của ta, ta cũng không thể để mẹ ta phải khó xử đúng không?”

Khải Lâm Na mặt đỏ bừng, nhắc cánh tay không chịu buông ra của hắn ta ra, nói: “Chàng trước hết hãy thành thực một chút, thiếp vẫn còn một chuyện nữa muốn nói với chàng. Gần đây, ở trên thị trấn đã bị mất tích mấy nữ tinh linh người lùn, tộc trưởng Khiết Liệu Ân đã tới tìm An Đức Liệt mấy lần. Chàng hãy mau mau ra mặt giải quyết đi.”

Lâm Phong lập tức nhú mày lại, hai mắt khê sáng lên, nói: “Chẳng lẽ lại là đội đi bắt nô lệ, đám cận bã đáng bị dày xéo địa ngục. Tại sao lại không để thiếp huyết cận vệ đi tìm kiếm?”

Khải Lâm Na nói: “Ta đã bảo Lâm Nhị nghe ngóng một thời gian cũng không thấy tăm tích của những người đi bắt nô lệ, ta đoán bọn họ đã ẩn nấp trong lốt những người thương nhân từ ngoài vào. Chàng cũng biết đó, nếu như không biết chắc chắn thì chúng ta cũng không thể tùy tiện để kiểm tra những đoàn thương nhân. Làm như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt.”

Lâm Phong “hừm” một tiếng, cười nhạt nói: “Để ta xem xem đám cận bã ấy có thể trốn tránh được bao lâu.”

63. Chương 63

Gió thổi ào ào, tuyết rơi khắp trời.

Trên một quảng trường ở cửa phía Bắc của thị trấn, đám quý tộc hàng ngày được ăn sung mặc sướng, da thịt mỡ màng, lúc này đều bị cắt sạch quần áo, buộc vào một chiếc cột. Một đám thiết huyết thân vệ khỏe mạnh tay lăm lăm roi da đã tẩm dầu, quật mạnh từng roi một trên người đám sâu mọt này thành những vết máu.

Những tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp Khố Khắc Sâm Đạt. Những thường dân trong thị trấn đầu đội gió tuyết đứng xem ở một bên, những tiếng chửi mắng, những tiếng khen ngợi cũng không hề yếu hơn so với những tiếng la hét của đám quý tộc, không ngừng ném đá và trứng gà về phía đám quý tộc. Có thể thấy rằng đám người này bình thường không được lòng người đến nhường nào.

Được biết đám quý tộc này bị lãnh chủ đại nhân tước vị, phạt thành thường dân, lại còn phải chịu thêm hình phạt làm ba năm khổ sai, những thường dân từng bị đám quý tộc này bóc lột đã được phen hả giận, tất cả đều khen ngợi lãnh chủ đại nhân anh minh. Những kẻ có lòng oán hận chắc chỉ có người nhà đám quý tộc này mà thôi.

Trong số những người đứng xem, có một người nông phu lùn nói với một người thường dân đứng ở bên cạnh: “Vị huynh đài này, lãnh chủ đại nhân vì sao lại phải trừng phạt đám quý tộc này?”

Người đó nói: “Người đứng là kẻ kiến thức nông cạn, lãnh chủ đại nhân cho chúng ta mỗi tháng ba nghìn đồng vàng tiền ăn, tất cả đều bị đám quý tộc tham lam này tham ô hết cả, số tiền dùng cho chúng ta không

đến một trăm đồng tiền vàng. Nghe nói lãnh chủ đại nhân sáng sớm nay đã đích thân đi tới khu mỏ, điều tra rõ ràng rồi mới cho trói đám quý tộc này ở đây, cho đánh chết cũng đáng đời.”

Người lùn nghe xong, như thở phào nhẹ nhõm, cười trừ: “Đúng, đúng là ta kiến thức nông cạn, vừa mới tỉnh dậy đã nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết ở đây, vẫn còn cho rằng là cường đạo tới cướp bóc.” Hắn ta nói mấy câu để ứng phó rồi âm thầm rời khỏi chỗ đám đông, mắt nhìn khắp bốn phía một lúc rồi mới chui vào nhà một nông phu ở cửa trấn.

Chỉ một lát sau, một người có vẻ ngoài là lính ngó trước ngó sau rồi từ phía sau đi ra. Sau đó rẽ mấy lượt, rồi rẽ ra từ một ngõ nhỏ, lúc này mới bước thấp bước cao đi qua một con phố, cuối cùng rẽ vào một nơi ăn chơi lớn nhất ở thị trấn, nằm ở phố phía đông thị trấn, là đại thanh lâu “Dạ bất quy”.

Thật ra, nhân khẩu cố định của thị trấn chỉ có hai vạn người, tính cả những cường đạo đến đây và những chủ đất thì tổng nhân khẩu cũng không quá ba vạn, thị trấn này cũng chỉ có một thanh lâu duy nhất là ‘dạ bất quy’. Nghe nói việc làm ăn cũng bình thường, những người đi tìm lạc thú chủ yếu là những binh lính giàu có, những người mạo hiểm, và có những tiểu quý tộc ở thị trấn này nữa.

Anh lính kia sau khi bước vào ‘Dạ bất quy’ liền đi theo một người phục vụ lên thẳng một gian phòng sang trọng ở tầng ba. Trong gian phòng sang trọng này bố trí vô cùng hoa lệ, rèm cửa nhẹ nhàng buông xuống, nền gỗ đặt trên cao, trên trần nhà là chiếc đèn chùm thủy tinh rực rỡ buông xuống, kết hợp hài hòa với ánh nến, khiến cho căn phòng sang trọng được bố trí lung linh càng tăng thêm những sắc thái tình cảm nồng đượm.

Đồ gia dụng và những vật bài trí đều là những hàng hóa thượng đẳng đắt tiền, đến thảm cũng là thảm lông thiên nga loại đắt nhất. Nếu như để Đái Lệ Ty nhìn thấy, cô nàng sẽ nhảy cẫng lên mừng rỡ vì chủ lâu này là kẻ sa sỉ vô độ, vì đến phủ lãnh chủ của Lâm phong cũng không bố trí sa hoa đến thế.

Một người đàn ông trung niên phong độ nho nhã ngồi ở giữa căn phòng sang trọng này, người đàn ông trung niên đó vẻ mặt anh tuấn, toàn thân ăn mặc theo kiểu pháp gia, vừa uống rượu vừa ngắm nhìn một tinh linh xinh đẹp và một Dực Phong tộc thiên sứ đang bị trói nằm giãy giụa trên giường, trong ánh mắt lộ ra vẻ ham muốn.

“Cộc! Cộc! Cộc!” Tiếng gõ cửa có tiết tấu vang lên, người đàn ông trung niên cau mày, trầm giọng nói: “Vào đi”

Sau khi người phục vụ dẫn tên lính kia vào, hành lễ rồi lặng lẽ lui ra và khóa cửa ở bên ngoài.

Đưa mắt nhìn tinh linh và Dực Phong tộc thiên sứ bị trói trên giường, tên lính nuốt vội nước miếng, vẻ mặt lộ ra vẻ dâm dăng, nói: “Khắc Lạp Đạo Phu tiên sinh đối diện với tuyệt sắc giai nhân như vậy mà vẫn có thể ngồi bình thản được, bái phục, bái phục!”

Người đàn ông nhíu mày lại, trong lòng mắng thầm: “Tiện nhân thì vẫn là tiện nhân, không có lấy một chút phong độ nào!” mỉm cười, rồi lại nhắc bình rượu lên rót một li mỹ tửu hỏi: “Thế nào rồi, đã nghe giọng được chưa?”

Tên lính kia cười lớn nói: “Khắc Lạp Đạo Phu tiên sinh cứ yên tâm, xem ra đám người tham lam đó không dám bán đứng chúng ta. Kائن này là bọn chúng đen đủi, tay đưa hơi dài đã bị tiểu tử Lâm gia tịch thu toàn bộ gia sản, tước hết tước vị lại còn bị đeo gông xiềng chịu hình phạt, chẳng liên quan gì tới chúng ta cả.”

Khắc Lạp Đạo Phu nét mặt thanh thản, lại nhíu mày nói: “Bác Lạp Đốn thân yêu của ta, nếu như lần sau ngươi không lễ phép, ta nghĩ nên suy nghĩ sau này có lên hợp tác cùng với quý đoàn hay không. Hoặc giả ta nên kiến nghị với đoàn trưởng của quý đoàn, đổi một kị sỹ khác hợp tác với ta.”

Bác Lạp Đốn giọng lập tức lí nhí, cười trừ nói: “Ta sẽ chú ý!” nhưng trong lòng thì chửi thầm: “Khắc Lạp Đạo Phu đáng chết, Lộ Ni Đới có thể tặng cho người một thau nước rửa chân.”

Mắt liếc nhìn nữ tinh linh miệng bị nhét giẻ trắng, bất giác lại chảy nước miếng.

Khắc Lạp Đạo nghiêm sắc mặt, cảnh cáo nói: “Đây là chuyến hàng lần trước, nếu như ngươi dám động vào một sợi lông tơ của họ thì ta nghĩ đầu của đoàn trưởng quý đoàn cũng không đủ để dập tắt lửa giận của ta đâu, nếu như không có chuyện gì nữa, người cũng có thể đi được rồi. Đừng quên lần này chúng ta còn có

một nhiệm vụ khác, người tốt nhất hãy nhanh chóng tìm ra Tàng bảo đồ nếu không công tước đại nhân sẽ rất ức giận đấy.

“Khắc Lạp Đạo Phu tiên sinh xin cứ yên tâm, hỏa diệm dung binh đoàn từ trước tới nay chưa từng để một khách hàng nào phải thất vọng”, vẻ mặt Bác Lạp Đồn hiện lên vẻ dữ tợn, đứng dậy bước khỏi căn phòng sang trọng.

“Thằng cha này đúng là chỉ thích tiền không cần mạng.” Lâm Phong thu lại sắc mặt, nghĩ thầm: “Hỏa Diệm Đoàn đứng ở vị trí thứ mười về dụng binh công, không tồi, không tồi, đám người vong mạng này đúng là to gan.”

Hơn hai mươi ngày gần đây, liên tục có tinh linh, thiên sứ của Dực Phong tộc và cả những người lùn đều mất tích một cách kì bí, Đái Lệ Ty cùng với những tinh linh hộ vệ của nàng ta tìm suốt mấy ngày nhưng vẫn không tìm ra tung tích của bọn người bất nô lệ, tộc trưởng của người lùn Khiết Khoa Ân sớm đã trách móc mấy lần rồi. Thiên sứ của Dực Phong tộc thì không chịu hợp tác, chỉ phái một thiên sứ tới thăm dò động tĩnh, trong ngữ khí thể hiện rõ sự thiếu tin tưởng đối với Lãnh chủ đại nhân.

Lúc này Lâm Phong đang nhập định, thần niệm mở rộng, giám sát nhất cử nhất động của toàn bộ Khố Khắc Sâm Đạt, đợi cả buổi sáng cuối cùng cũng có chút thu hoạch

“Đúng là lửa cháy đốt không hết, gió xuân thổi tới lại bùng lên” Lâm Phong cười dữ dằn, sát khí trong mắt như muốn đông lại, nói một mình: “Đám bò sát tham lam, đám cặn bã đáng đày xuống địa ngục. Các người đã coi thường luật lệ của ta, ông đây sẽ khiến cho các người phải chịu đựng hậu quả vì khiêu chiến với quyền uy của ta.”

“Ấy! Tàng bảo đồ mà cái tên Khắc Lạp Đạo Phu nói tới là sao nhỉ?” Lòng mảy Lâm Phong hơi nhú lên, có chút buồn bã nói: “Xem ra vùng đất hoang vắng cõi Khố Khắc Sâm Đạt này cũng không hề bình yên. Mẹ nó chứ!”

Ngải Lâm Uy Na cảm thấy trên người mình có chút thay đổi rất nhỏ, cụ thể là nơi nào thay đổi thì nàng ta không rõ. Lúc này nàng ta chỉ biết làm tròn chức trách đứng ở bên ngoài thư phòng của lãnh chủ đại nhân, nhưng không biết tại sao, nàng ta đột nhiên lại muốn chạy vào trong xem xem lãnh chủ đại nhân đang làm gì. Điều này làm nàng ta cảm thấy rất kì lạ, chẳng lẽ lãnh chủ đại nhân có nguy hiểm gì sao? Không, không thể nào, không có kẻ nào có thể uy hiếp tới sự an toàn của lãnh chủ đại nhân.

Ngải Lâm Uy Na nghĩ ngợi lung tung.

Lâm Phong từ trong thư phòng bước ra, nhìn thấy người mỹ nữ thị vệ này vẻ lo lắng, nét mặt có chút không tập trung, hỏi: “Ngải Lâm Uy Na, người có phải đang ngủ gật? Nếu như buồn ngủ hãy trở về ngủ một giấc, không cần cần ngày cứ ở bên cạnh ta. Lẽ nào người cho rằng vẫn có người có thể uy hiếp tới sự an toàn của ta hay sao?”

“À, không, không phải như vậy!” Ngải Lâm Uy Na đột nhiên giật mình, có chút lóng ngóng có chút hoảng loạn, không biết nên nói gì mới được.

Lâm Phong nói: “Đi nghỉ ngơi mấy ngày đi, không ngủ là không được, ta có chút việc riêng cần phải đi, không tiện cho người đi theo.”

Những người mỹ nữ hộ vệ này từ khi đi theo Lâm Phong dường như không phân biệt ngày đêm canh chừng bên cạnh anh ta, họ dường như căn bản không hề biết tới mệt mỏi là gì?

Lâm Phong lắc đầu rồi rời khỏi chỗ những mỹ nữ thị vệ, thay một bộ quần áo võ sĩ, đi tới tiền viện.

Lúc đi qua cửa của mấy ông già vừa hay gặp nữ pháp sư Mã Lợi từ trong phòng của Táp Lạp Kỳ bước ra.

“À, chào lãnh chủ đại nhân tôn quý!” Nữ pháp sư Mã Lợi vội vàng hành lễ, đôi mắt to long lanh không ngừng quan sát bốn phía, trong lòng có chút kì quái, lãnh chủ đại nhân hóa trang như thế này căn bản không thể nhìn ra thân phận tôn quý của anh ta, hơn nữa sao anh ta lại không đem theo hộ vệ? chẳng lẽ không sợ có người ám sát hay sao?

“À! Chào tiểu thư Mã Lợi xinh đẹp!” Lâm Phong vẫy tay cười ha ha chào hỏi, “Lâm Nhị đâu, sao không thấy hắn tới cùng nàng?”

Từ mối tình sét đánh trong Hồng Thập Tự sâm lâm, toàn bộ trái tim của người thiếu nữ đã bị Lâm Nhị chiếm cứ. Nghe nói tên tiểu tử Lâm Nhị cứ bám riết không thôi, cuối cùng đã được toại nguyện tiến cử được Mã Lợi tới làm môn hạ cho ông già Táp Lạp Kỳ bừa bộn. Nữ pháp sư xinh đẹp bái vị thánh giai pháp sư làm thầy, khi trong lòng xao động lại bị tiểu tử Lâm Nhị một mực dỗ dành, chỉ thiếu mỗi bước cuối cùng.

Thiếu nữ nhìn trộm lãnh chủ đại nhân vẫn còn thấp hơn nàng một chút, trong lòng vô cùng hiếu kì. Theo Thản Ba Nhĩ nói thì lãnh chủ đại nhân rất lợi hại, nhưng nàng thì không nhìn ra lãnh chủ đại nhân lợi hại ở chỗ nào, thấy ánh mắt Lâm Phong liếc qua, tim nàng giật thót, mặt đỏ lên nói: “Chàng ta đi trực ban rồi, Lãnh chủ đại nhân chắc là muốn ra ngoài?”

“Đúng vậy, vừa hay có chút chuyện muốn hỏi nàng” Lâm Phong tiến lên trước, Mã Lợi lùi lại nửa bước.

Lâm Phong nói: “Mấy người bạn của nàng đâu, hay là đã rời khỏi Khố Khắc Sâm Đạt, nếu như chưa rời đi ta có chút chuyện muốn hỏi bọn họ!”

Mã Lợi nói: “Bọn họ đều không đi, ta và Âu Ba Tang đều cùng đạo sư Ca Lạp Kỳ tu luyện ma pháp, Áo Đặc Mạn cũng bái La Đế Phong đại sư làm thầy, Thản Ba Nhĩ cùng với thần xạ thủ của tộc tinh linh đi luyện bắn cung!” lại hiếu kì hỏi: “Lãnh chủ đại nhân muốn hỏi bọn họ chuyện gì, để ta nói cho người là được!”

Lâm Phong ngạc nhiên nói: “Không tồi, không tồi, chả trách mấy ông già tham ăn lười làm đó có thể mở cửa thu nhận học trò, thì ra là công lao của tiểu tử Lâm Nhị. Ài, đây là tạo hóa của các người, sau này ở lại Khố Khắc Sâm Đạt làm việc giúp ta là được, cũng không cần phải phiêu bạt nữa. Nếu như lại gặp phải tên Tam vĩ quy sẽ chẳng có ai kịp thời tới cứu các người.”

64. Chương 64: Cầm Tặc Cầm Vương

Lâm Phong nói, “Gần đây có rất nhiều quân lính và những người mạo hiểm đến Khố Khắc Sâm Đạt. Họ đều tỏ ra rất bí hiểm, hình như là đang tìm kiếm một vật gì đó rất quan trọng. Khố Khắc Sâm Đạt chỉ là một nơi rất nhỏ bé, trong chốc lát lại có nhiều quân lính và những người mạo hiểm đến như vậy, chắc chắn sẽ có chuyện gì xảy ra. Người có nghe thấy tin tức gì không?”

Nữ pháp sư suy nghĩ một lúc rồi bỗng nhiên nói lớn, “A, ta nghĩ ra rồi, ta nghe bọn Thản Ba Nhĩ nói gần đây có rất nhiều quân lính đi tìm kiếm một tấm bản đồ quý đang được cất giấu. Áo Đặc Mạn nói hình như đang ở trong tay của một con rồng trắng trên núi Hi Cần Ba Tư, rất nhiều các đội quân đang tìm mọi cách giết con rồng đó đấy!”

Người phụ nữ trẻ có chút gì đó rất hứng khởi, chốc chốc lại nhìn trộm Lâm Phong một cái. Cô sớm đã biết được rằng con người có cái miệng nói ra những câu còn ngọt hơn mật đó đã biết được rằng vị lãnh đạo đại nhân này chính là một người chuyên giết rồng.

“Chính mình còn chưa từng nhìn thấy con rồng lớn trong truyền thuyết có hình dáng như thế nào, con rồng đã bị chết lại có đến hơn ba cái đầu. Nghe Áo Đặc Mạn nói con rồng trên núi Hi Cần Ba Tư chiếm giữ một số tài sản rất lớn, hơn nữa lại còn cất giấu một tấm bản đồ quý nữa. Vị lãnh chủ đại nhân này đã yêu rồng đến như thế, vậy thì đáng lẽ ra ông ta cũng không nên bỏ qua con rồng trắng này chứ? Đến lúc đó chính mình sẽ có thể đi cùng chàng trai kia đi xem con rồng trong truyền thuyết đó nó có hình dạng như thế nào, thật là rất mong đến lúc đó.”

Nữ pháp sư trong lòng thầm nghĩ vậy.

“Rồng trắng ư?” Lâm Phong nghe thấy vậy lập tức cảm thấy vô cùng hứng thú. Chính chàng còn không nghĩ được rằng trên ngọn núi Hi Cần Ba Tư còn có một con rồng trắng nữa.

“Nghe Gia Đức Tây nói, hình như Long Hoàng không ưa gì mình!” Lâm Phong thầm nghĩ. Chiếc bản đồ quý được ẩn giấu đó rốt cuộc có hình dạng như thế nào mà khiến cho đám binh lính có cả gan giết rồng nữa, bỗng nhiên tính tò mò trong chàng lại nổi lên.

Buổi chiều, gió ngừng thổi, tuyết cũng ngừng rơi.

Mặt trời biến mất lâu ngày nay cũng đã mọc lên, trong thị trấn lại náo nhiệt hẳn lên. Số tuyết bị tích lại trên đường cũng đã được quét dọn sạch sẽ, các cửa hàng liên tiếp được bày ra bán như những ngọn măng

non mọc lên sau trời mưa. Những ông chủ nhỏ của các cửa hàng ven đường cũng đang cao giọng rao hàng, cố gắng giới thiệu hàng của mình để khách hàng lại mua.

Lâm Phong dẫn đầu vài tên lính thân cận không ra làm sao cả lão đảo bước trên đường, nhìn xung quanh với con mắt hứng khởi. Khổ Khắc Sâm Đạt bây giờ đã náo nhiệt hơn rất nhiều so với lúc chàng mới đến. Không biết là chủ động hay là do dân số của thị trấn tăng lên nhanh chóng mà khiến cho thương nghiệp của thị trấn ngày càng phồn vinh thịnh vượng. Bất kể là quý tộc hay là dân thường, chỉ cần không cảm thấy buồn rầu vì tìm cách kiếm sống thì chắc chắn sẽ phải tiêu phí.

Khổ Khắc Sâm Đạt có ba con đường chính, con đường ở giữa và con đường phía Tây là khu có trật tự trị an nghiêm khắc. Nếu như những du khách ham chơi vô lại dám trêu ghẹo con gái nhà lành ở trên hai con phố này vậy thì chúc mừng anh, anh chắc chắn sẽ bị chịu ba năm liền cải tạo rất khổ cực. Vậy mà, vừa này lại có hai tên không biết tốt xấu gì đã bị quân lính mạnh mẽ như hổ như sói lôi đi.

Con phố phía Đông là náo nhiệt nhất, ở đây không cấm đoán bất cứ điều gì cả. Đây chính là thiên đường của quân lính và những người mạo hiểm, chỗ náo nhiệt nhất chính là công hội của bọn quân lính. Bất luận là những tên binh lính có nhiều kinh nghiệm hay là những người mạo hiểm vừa mới hành tẩu giang hồ, khi không có việc gì thì đều tụ tập lại nơi này để nghe những tin tức làm người ta cảm thấy thú vị nhất.

Phòng lớn là nơi chuyên phục vụ bọn quân lính và những người mạo hiểm. Tất cả những người mạo hiểm và bọn binh lính đều muốn có vài hũ rượu ngon, vài đĩa rau nhỏ, rồi lớn tiếng bàn bạc về những vấn đề quan trọng. Thỉnh thoảng lại để ý đến những người đồng hành đi vào hoặc đi ra khỏi cửa, thỉnh thoảng lại thêm vào vài tiếng trêu ghẹo các cô hầu bàn rồi cười lên những âm thanh thô lỗ.

Trong tay Lâm Phong cầm một chiếc quạt cốt thép, cùng với các quân lính thân cận hùng hổ bước vào công hội của bọn binh lính. Đưa mắt nhìn xung quanh một lát, rồi vui vẻ bước vào ngồi xuống một chiếc bàn trống phía trong góc, chọn lấy vài bình nước hoa quả và rượu ngon. Những quân lính thân cận đứng một bên đang nói những chuyện gì không rõ nhưng chỉ nghe một lúc thôi Lâm Phong đã cảm thấy vô cùng hứng thú, một nhóm những người già cũng nhập vào đó. Vấn đề đang bàn bạc không ngoài những điểm cuốn hút ở phần eo rồi phần mông của các cô hầu bàn, thà để thời gian đi quan sát các bà vợ lớn nhỏ của mình còn hơn là ở đây nói những chuyện tục tằn thô lỗ như vậy.

Sau một hồi bàn luận các vấn đề đó, một người lính khoảng hơn ba mươi tuổi với dáng vẻ to lớn và trông cũng sáng sủa bước ra từ hậu đường. Hắn vừa đi vừa trách móc cái gì đó, đó chính là một người đàn ông tên Bác Lạp Đồn, là một người lính. Mắt Lâm Phong lập tức sáng lên, đợi cho người lính đó đi ra rồi mới ra hiệu bằng mắt cho vài tên lính thân cận của mình đi theo ra ngoài.

Lâm Phong đợi một hồi lâu rồi mới chậm rãi đứng lên khỏi bàn, đặt xuống đó một đồng tiền vàng, quay người rời khỏi công hội, tai vẫn còn nghe thấy tiếng bàn luận rất nhỏ của vài tên binh lính kia. Tên lính A nói, “Tôi thấy tên tiểu tử này mười thì có đến tám chín phần là con nhà quý tộc nào đó, chẳng qua là bên cạnh hắn còn có người bảo vệ nếu không chúng ta chả kiếm được cái gì đó trên người hắn à?”

Tên lính B nói, “Tôi làm rồi, mẹ nó chứ, một tháng không có nhiệm vụ gì cả, ông bà già ở nhà nghèo sắp chết rồi đây. Ta thấy tên tiểu tử này trên người có mang theo một số viên đá quý chắc cũng giá trị không ít tiền, cướp lấy rồi mấy anh em ta cao chạy xa bay. Sau này sẽ không bao giờ trở lại nơi nghèo khổ này nữa!”

Tên lính C nói, “Muốn chết sao? Các người đúng là một lũ ngốc, ta nói cho các người biết một bí mật...”

Lâm Phong bước nhanh hơn rồi rẽ vào một ngõ nhỏ. Nhìn xung quanh một lúc, nhanh chóng trốn vào trong một ngôi nhà tứ hợp. Sau đó rẽ trái rẽ phải thêm một lúc nữa đã đến hậu viện “Dạ Bất Quy”, ngẩng đầu lên nhìn một lúc, xoè quạt ra rồi bước thẳng vào bên trong.

Trước mặt là một mục già với khuôn mặt bôi một lớp phấn hồng rất dày. Mục nói với giọng đơn đả, “Ôi chào! Vị công tử gia này, tiểu diễm chúng tôi chỉ mở cửa ban đêm, mời ngài đến tối quay lại.”

Lâm Phong tung quạt lên một cái rồi bay thẳng lên tầng hai. Ngẩng đầu nhìn một lát rồi chỉ vào một tên đang chuẩn bị chuẩn đi, rồi nhân tiện cũng thăm dò một chút rốt cuộc trong kỹ viện này có điều gì kì lạ đây. Tại sao lại có thể khiến cho một người đàn ông chịu bỏ tiền vào nơi này?

Tiền bối chính là lão Sở Nam, lão đã tu luyện được vài chục năm rồi. Sau khi đến thế giới này, do nguyên

nhân trên cơ thể nên lão vẫn không thể trở thành một người đàn ông đích thực được. Lần đầu tiên đi vào lầu xanh, Lâm Phong thấy vô cùng tò mò, sau khi đã lên tầng hai, nhìn xung quanh một lát, nhân tiện chọn lấy vài cô rồi sau đó mới lên tiếp tầng ba.

Khắc Lạp Đạo Phu kể từ sau khi Bác Lạp Đốn không còn phong độ gì đi mất thì cũng luôn luôn tỏ ra không yên. Lúc nào cũng thăm cảm thấy ở đâu hình như cũng có cái gì đó không ổn, để có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi. Ông ta lại phân tích kĩ càng từ đầu đến cuối cả kế hoạch một lần nữa, cho đến khi cảm thấy không còn chỗ sơ hở nào nữa thì mới yên tâm.

Tuy nhiên, khi ông ta ngẩng đầu lên nhìn thấy hai cô gái đẹp đang bị trói chặt vào giường, miệng bị nhét một miếng vải trắng, trong lòng vừa cảm thấy nhẹ nhõm thì bỗng nhiên lại loạn lên. Tấm lòng của lãnh chủ đại nhân Khổ Khắc Sâm Đạt ông ta không hề lạ gì, dựa vào mức độ dã man mà tên tiểu tử đó đối xử với nô bộc. Nếu như bị bắt được sẽ có một hậu quả như thế nào thì hẳn cũng đã rõ.

Song, chính hắn cũng không phải là chiếc đèn tiết kiệm dầu. Trong khi chấp hành kế hoạch lần này thì cũng đã phải chuẩn bị rất đầy đủ rồi, nhưng không biết tại sao, Khắc Lạp Đạo Phu lại cảm thấy hình như mình sắp xảy ra chuyện gì, trong lòng lại càng cảm thấy không yên.

Ông ta đi đi lại lại trong đó, Khắc Lạp Đạo Phu cắn răng rồi nói thầm, “Không được, phải nhanh chóng đưa hai cô gái này đi. Khổ cực và bạo loạn đã gây nên sự chú ý của tên tiểu tử này, mặc dù tạm thời hắn vẫn chưa đánh hơi được đến nơi này, nhưng ta cũng phải chuẩn bị cho kĩ mới được. Chỉ tiếc là phải mang hai cô gái này đi tặng Công Tước đại nhân, nếu không thì, he he...”

Bỗng nhiên, Khắc Lạp Đạo Phu phát hiện thấy cô gái đẹp mà vốn mặt không có sắc gì nữa lại đang đứng phía sau ông ta nhìn chăm chăm vào ông ta với vẻ rất sung sướng. Để lộ ra bản năng của mình, Khắc Lạp Đạo Phu trong lòng cảm thấy lo lắng, vội vàng quay người nhìn ra chỗ khác, bỗng nhiên phát hiện ra cửa đã mở từ lúc nào. Một chút động tĩnh mà chính mình cũng không thể phát hiện ra.

Điều làm cho Khắc Lạp Đạo Phu kinh hãi hơn đó là, một bóng người mà ông ta rất quen thuộc đang đứng bên ngoài cửa, sau đó liền nhận thức ra ngay. Khắc Lạp Đạo Phu buông ra một câu, “Ôi, trời ơi, làm sao người có thể tìm đến nơi này?”

Lâm Phong cười ha hả rồi sải bước đi vào trong. Chàng không một chút khách sáo mà ngồi ngay vào chỗ lẽ ra là chỗ ngồi của Khắc Lạp Đạo Phu, đưa mắt nhìn vào khuôn mặt rất khó coi của Khắc Lạp Đạo Phu, rồi nói, “Khắc Lạp Đạo Phu tiên sinh thân mến của tôi, vậy thì bây giờ có phải là ông nên cho tôi một sự giải thích hợp lí không?” Chàng quay đầu nhìn vào hai cô thiếu nữ đang bị trói chặt kia, đôi lông mày liễu mác bỗng dương lên.

Khuôn mặt của Khắc Lạp Đạo Phu trắng bệch ra, khắp người đều đang run rẩy không nói được câu gì. Những biểu hiện trên mặt cũng đang thay đổi liên tục, hình như là đang phân vân liệu có nên im miệng không.

Lâm Phong xoè quạt ra rồi nói, “Lão già Ca Lạp Kỳ đó đúng là rất có mắt, đã thu được một đồ đệ tốt như người. Sau này bản công tử ta nhất định sẽ mời ông ta uống rượu. À đúng rồi, ta mạo muội hỏi một chút, Khắc Lạp Đạo Phu tiên sinh đã làm thế nào để có quan hệ được với lão già Ca Lạp Kỳ đó, và làm thế nào để hắn thu nạp ông làm đồ đệ nữa? Tốt nhất là ông không nên hành động sơ xuất mọi việc đều phải cẩn thận.”

Khắc Lạp Đạo Phu này chính là một trong ba học đồ của lão già đó mà chàng đã gặp hôm qua. Ngoài ý muốn, đây đúng là một việc ngoài ý muốn, bản lĩnh của mấy tên này đúng là không nhỏ chút nào. Không những đã trốn thoát được sự lùng bắt của đội quân thân cận Thép Huyết, mà còn trà trộn vào trong phủ của chàng. Ngay cả chàng thần thông quảng đại như vậy cũng phải thừa nhận nhóm người này đúng là cũng có bản lĩnh.

Khắc Lạp Đạo Phu bỗng thay đổi dòng suy nghĩ, trong đầu đang tìm cách đối phó, ông ta đúng thật là không thể nghĩ rằng Lâm Phong lại có thể tìm đến nơi này. Việc Lâm Phong đến đây đã làm rối loạn dòng suy nghĩ của ông ta, đến nỗi mà cái đầu tỉnh táo nhất của ông ta cũng đã bị loạn cả lên. Ý nghĩ xấu xa trong đầu cũng đang hiện lên, cũng không còn kịp tính toán đến hậu quả và khả năng thành công nữa, hắn lặng lẽ lòi ra một cây pháp trượng, tung ra một thứ ma pháp với tốc độ nhanh nhất.

“Đúng là cái thứ không biết sống chết thế nào!” Lâm Phong lạnh lùng cười một tiếng, vung cây quạt cốt thép trong tay lên. Mấy quả cầu lửa mạnh cấp năm đang tiến đến mặt Khắc Lạp Đạo Phu, vung tay lên rồi đánh bật Khắc Lạp Đạo Phu ra xa. Vừa xoè quạt cốt thép ra, đã cắt bỏ chiếc dây thừng trên người của cô thiếu nữ, cho đến khi Lâm Đại mang theo năm tên quân lính đến và vây lấy xung quanh, lúc này mới gọi vài tên thân binh đến đưa Khắc Lạp Đạo Phu về phủ.

Cùng lúc này, Khải Lực Tây cũng dẫn theo một nghìn chiến sĩ hùng mạnh là thủ hạ của mình cùng với một nghìn chiến sĩ dưới sự dẫn dắt của Ca Lí Tây, bao vây bên ngoài thị trấn với hơn năm trăm đoàn người ngựa. Một mệnh lệnh được hạ xuống, một trận chiến ngang tài ngang sức nhanh chóng được bắt đầu, với ưu thế có được hàng chục ma pháp sư cao cấp, đoàn binh lính dùng lửa vốn không có đường nào phản kháng lại cả.

Còn về một số nhân vật chính của hội buôn bán và vài người trong các đoàn binh lính dùng lửa, lại bị bắt bởi Lâm Xung dẫn đầu đoàn năm trăm người ngựa. Một đám người lai lịch không rõ ràng có ý định mua ngôi nhà bình thường đó vốn dĩ đang nấp trong cửa thị trấn sau khi được thông báo cho biết để chạy trốn thì đã bị đội quân hùng mạnh bắt giữ và áp tải về phủ của Lâm Phong.

Dưới sự chú ý của rất nhiều ánh mắt, Lãnh chủ đại nhân Khố Khắc Sâm Đạt lại một lần nữa tung ra những chiêu pháp mạnh như sấm sét, nhấn chìm toàn bộ những phần tử không tốt trong Khố Khắc Sâm Đạt. Đồng thời cũng có hai người bị hại ở đó làm chứng, chứng nhận là bọn thương hội và đoàn binh lính dùng lửa này hợp mưu bắt những mỹ nữ của dân tộc Tinh Linh và dân tộc Dực Phong. Người phụ trách Khắc Lạp Đạo Phu bị Lãnh chủ đại nhân bắt lôi ra ngoài hiện trường từ trong sào huyệt cũ “Dạ Bất Quy”.

Lãnh chủ đại nhân lại một lần nữa tung ra các chiêu sát phá. Cũng trong chính buổi chiều hôm ấy, Lâm Phong cho bọn người dám xúc phạm đến chàng ta phải ra ngoài sân chịu cực hình. Năm trăm binh lính trong đội quân lính dùng lửa có ý định phản kháng lại, cũng đã bị giết sạch ngay tại đó.

Sau đó, Lãnh chủ đại nhân Khố Khắc Sâm Đạt ra lệnh truy nã tất cả bọn quân lính có ý đồ tạo phản. Đồng thời, hai con hạc rất to bay lên bầu trời từ trong phủ của lãnh chủ đại nhân Khố Khắc Sâm Đạt và bay về phía Đông Nam.

65. Chương 65 Huyền Cường Đấu Khí

Vào hai ngày sau!

Tại Đế Đô.

Bầu trời đêm nay đã báo trước đây không phải là một đêm yên bình.

Đúng nửa đêm, khi mọi người trong phủ Công Tước đang chuẩn bị đi nghỉ, bỗng có tiếng thét thê lương như xé toạc màn đêm vọng đến, khiến mọi người đang say giấc nồng ở Đế Đô bừng tỉnh giấc, đám thành vệ binh(quân lính bảo vệ trong thành) ngay sau khi xác định được tiếng kêu từ đâu vọng tới, lập tức kéo đến.

Cùng lúc ấy, Lâm Lão gia vừa mới chuẩn bị đi ngủ nghe thấy tiếng kêu thất thanh thì ngưng trọng sắc mặt, không suy nghĩ nhiều, thân hình quỷ dị lướt khỏi phòng ngủ như cánh chim đêm lao vút vào bóng đêm, hướng về phía Tây Bắc.

Tại Hoa Luân Công Tước Phủ.

La Đế Phong như u linh xuất hiện, mười ngón tay xạ xuất kim sắc đấu khí, điểm điểm kim mang trong bóng đêm như câu hồn vô thường đang giành lấy những sinh mệnh bé nhỏ, vài vị Ma Pháp sư vừa xông ra, chưa kịp thi triển ma pháp đã bị đấu khí đoạt đi tiểu mệnh.

Lĩnh vực của Kiếm Thánh thật khó mà tưởng tượng nổi, nếu không thể thành công gia nhập cảnh giới này thì dù là Kiếm Thần, thực lực chỉ kém chút xíu nữa là lên được đến Kiếm Thánh, nhưng cũng chẳng thể nào hiểu được sức mạnh thực sự của Kiếm Thánh.

La Đế Phong căn bản không sử dụng kiếm, mười đầu ngón tay chẳng bắn ra thứ đạn nào mà xuất ra mười đạo kiếm khí, tại những nơi tập trung đông địch nhân, kiếm khí hoành tảo, huyết nhục tung toé, ít nhất cũng phải có đến hơn trăm người bị mất mạng, đó là lĩnh vực Kiếm Thánh, nó cũng chẳng kém công kích ma pháp của Ma Pháp Sư là mấy, cũng là sức mạnh không thể tưởng tượng, khác biệt so với Kiếm Thần.

Tập Lạp Kỳ đang đứng trên lưng Bạng Sương cự hạc Mã Lệ Kiều, pháp trượng lay động, phát ra công kích ma pháp cấp mười "Điện Thiểm Lôi Minh", phát ra tiếng nổ như sấm chớp, một luồng lửa thiểm điện phá không đánh xuống, mang cả Hoa Luân đại công tước phủ trở thành nơi phát tiết nộ hỏa của lãnh chủ Khố Khắc Sâm Đạt đại nhân.

Được Khắc Lạp Đạo Phu thu nhận, vì thế vị Công tước đại nhân này đã ngay lập tức đã được coi như một trong bốn thế lực lớn nhất của Đế Đô. Tuy nhiên, gia tộc của Hoa Luân đại công tước giờ đã suy sụp. Ngoài ra, dù tước vị công tước có truyền thống kế truyền, nhưng vị thế vẫn không thể so sánh với Lâm gia - dòng họ quý tộc nắm trong tay hơn nửa số quân binh đế quốc.

Nhưng hiện tại thì vị Hoa Luân công tước già vẫn còn rất tráng kiện, trong phủ hiện đã có giấu vài Tinh Linh Mĩ Nữ cùng Dực Phong Tộc Thiên Sư đều là tiểu mĩ nhân, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ, nên đã sai tâm phúc Khắc Lạp Đạo Phu đích thân đến Khố KhắcThâm Đạt tìm bắt thêm mĩ nữ.

Có lẽ chẳng quý tộc nào thêm để mắt đến những pháp lệnh mà Khố Khắc Sâm Đạt lãnh chủ đại nhân đã đưa ra, chỉ coi đó là những trò đùa vớ vẩn của con trẻ, thực sự chẳng đáng để những đại quý tộc với thân phận tôn quý để tâm tới.

Tầng lớp quý tộc đều rất cao ngạo, tuy rằng có thể họ phải nể sợ lão gia của Lâm gia, nhưng họ tuyệt đối sẽ không thêm để tâm gì tới tên tiểu tử vị thành niên của Lâm gia, Hoa Luân đại công tước cũng không phải là một ngoại lệ. Vì thế, Hoa Luân đại công tước một đời chưa từng tranh quyền , đoạt lợi với ai, lần này lại phạm phải một sai lầm vô cùng to lớn đã dẫn tới việc chỉ trong một đêm mà cả gia tộc Hoa Luân giờ đã thành đồng tro tàn.

Tập Lạp Kỳ và La Đế Phong theo lệnh lãnh chủ đại nhân đến Đế Đô tiếp kiến Hoàng đế bệ hạ, tiện thể cũng lên tiếng cảnh báo với đám người quý tộc trước nay không thêm đếm xỉa gì đến mình, cho bọn họ biết kết cục của Hoa Luân đại công tước, là kết quả tất yếu nếu bất kì ai lại lặp lại sai lầm đó.

Muốn tạo quyền uy thì chắc chắn không thể không thẳng tay trừng phạt.

Vị Hoa Luân đại công tước này quả là đã quá đen đủi, đã thành nơi để thị uy trước nhất.

Cả gia tướng và hộ vệ ở phủ của Hoa Luân đại công tước mà chưa đến một nghìn người, tính ra Ma Pháp Sư cũng chỉ có vài vị, trông tưởng là nhiều nhưng thực lực tính ra rất yếu, do đó hiển nhiên với hai Bạng Sương Cự Hạc, một vị viễn cổ kiếm thánh cùng với một thánh giai pháp sư, đi ức hiếp một tên tiểu tử không có khả năng hoàn thủ như vậy, kể ra cũng làm mất phong độ của thánh giới bọn họ.

Tuy nhiên hai lão đầu ấy thì già cũng không thể già hơn được nữa, đều là những người đã từng chết một lần, nào còn cần gì để ý đến phong độ, sau mười ngàn năm mới trở lại thành người, thà nhận một dao còn hơn lại trở về cảnh giam cầm đó, do đó càng không một chút khách khí.

La Phong Đế sau vài lần công kích đã tiêu diệt đến một phần tư đám hộ vệ và gia tướng .Tiếp đó, Tập Lạp Kỳ đại pháp sư dùng pháp trượng xuất ra lôi hệ ma pháp cấp mười "Điện Thiểm Lôi Minh", phát tiết cơn phẫn nộ của lãnh chủ đại nhân, nhấn chìm cả phủ của đại công tước.

Lãnh chủ đại nhân Đông chinh Tây Phật, sưu tập vô số nguyên liệu Ma Pháp cực phẩm, những thứ có giá trị đầu để người ngoài lấy được. Lão đầu tử chẳng hề khách khí, lão ta vốn đã chẳng giữ được nửa điểm phong độ của một thánh giai pháp sư. Bây giờ thì chẳng cần biết đến thánh giới hay phong độ gì nữa, hiện tại thánh giai chẳng phải thánh giai, phong độ chẳng còn phong độ, nếu không tìm cho mình những trang bị tốt nhất thì làm sao có thể an ủi được lương tâm của chính mình.

Vì thế lúc này toàn thân lão đầu Tập Lạp Kỳ đều mang những trang bị ma pháp cực phẩm, được Khố Khắc Sâm Đạt làm ra, do chính Luyện Kim đại sư-Pháp Lạp Đế tự thân xuất thủ, tuyệt đối là những cực phẩm trang bị độc nhất vô nhị tại đại lục.

Đắc ý ngẫm ngía kiệt tác của mình, Tập Lạp Kỳ liếc nhìn La Đế Phong nói: "Lão đầu thân mến, chẳng phải ngươi vẫn từng cho rằng ma pháp của ta không lợi hại được như đầu khí của ngươi sao? Bây giờ thì sao hả, ta chỉ cần một ma pháp là đã tiêu diệt được cả đại công phủ này, đầu khí của ngươi có thể so sánh được không?"

La Đế Phong nói: “Tập Lạp Kỳ đại sư thân ái, đã khi nào ta nói ma pháp của Đại sư không bằng đấu khí của ta, ma pháp và đấu khí thực chất là hai loại lực lượng sức mạnh khác nhau, mỗi loại đều có những ưu khuyết điểm khác nhau. Ngay cả lý lẽ đơn giản ấy mà Đại sư cũng không hiểu sao, ta chẳng thể nào mà hiểu nổi tại sao Đại sư lại có thể gia nhập được thánh giới, lẽ nào ma pháp công hội lại không khai phá tư tưởng của Đại sư?”

“Hắc hắc, chỉ là đùa vui thôi mà, đạo lý con con ấy sao có thể làm khó được Tập Lạp Kỳ thánh giai đại pháp sư tôn kính như ta”. Lão đầu đang tự tăng bốc mình thì đột nhiên ngoảnh đầu lại,捏o mắt nhìn, không còn cười vui vẻ nữa, mà nộ cười bây giờ trở nên lạnh lùng, rồi nói: “Bằng hữu đã xem xong màn kịch hay rồi, còn chưa xuất hiện cho Lão Đầu Tử ta được kiến thức sao?”

Không còn thái độ đùa cợt nữa, Lão Đầu Tử ngay lập tức thể hiện đúng phong độ của một bậc đại sư.

La Đế Phong cũng quay người lại, hai mắt rực sáng, khí thế cường đại toàn thân phát ra, tập trung về một phía.

Hai lão đầu đứng yên lặng trên không trung, vây chặt lấy một hắc ám không gian, hai cánh của hai cự hạc đập cánh tiến về phía hai người, chuẩn bị phát động công kích như lôi đình vạn quân.

Hắc ám không gian được giải khai, Lâm Lão gia tử xuất hiện với vẻ không cam tâm, bước từng bước như bước trên chiếc thang vô hình nối dài từ trên cao xuống. Lâm lão gia dừng lại khi cách hai người Tập Lạp Kỳ và La Đế Phong hai mươi mét, mỉm cười nói: “Hai vị khách tôn quý từ xa tới đây chỉ với mục đích là nhắm vào Hoa Luân gia tộc - một dòng họ trong lịch sử đáng bị xoá tên trong danh sách các gia tộc bị suy tàn sao?”

Hiển nhiên trong lời nói vừa rồi đã cho thấy Lâm lão gia biết lai lịch của hai người.

“Huyền Cương Đấu Khí”, La Đế Phong cũng mỉm cười, “Thì ra là gia gia của Lâm tiểu tử, ha ha ha!! Nói cho cùng, thì mọi người đều là người một nhà cả, công tước đại nhân kính mến, chẳng lẽ ngài lại không mời bọn tôi vào quý phủ uống chén rượu nhạt được sao?”

Lão đầu Tập Lạp Kỳ lúc này cũng tỏ ra vô cùng phong độ, “Thánh giai cường giả tôn quý, đó là tiểu tôn của ngài muốn xoá tên Hoa Luân gia tộc trong lịch sử, ngài xem, thành vệ quân đã sắp đến rồi, hai lão đầu tử bọn ta rất lấy làm vui mừng vào Lâm phủ cùng uống chén rượu, rồi chúng ta cùng ngồi nói chuyện!”

Lâm lão gia thoáng nghĩ: “Chẳng rõ hai lão đầu này lai lịch ra sao, thực lực đúng là không thể so sánh, ngay cả Lão Đầu tử ta còn chưa từng được nghe đến tên hai nhân vật này trong Đại Lục hiện nay, nhưng đã là bằng hữu của Tiểu Tam thì cũng coi như là người của Lâm gia ta. Tiểu Tam mời hai người này đến Đế Đô thì ắt là cũng có cái lý của nó, nó ắt phải hiểu rõ về hai người này rồi.”

Lâm lão gia vui vẻ nói: “Như vậy thì hay quá, hai vị đại sư mời”. Trong lúc đó, Lâm lão gia nhìn thấy thân hình khổng lồ của Băng Sương Cự Hạc, trong lòng vô cùng kinh ngạc, không biết hai con Băng Sương Cự Hạc này từ đâu ra. Lâm lão gia ngày càng cảm thấy tò mò về tiểu tôn của mình. Trong lúc thành vệ quân đang vội vã đến, ba người bọn họ đã vào đến Lâm phủ.

Đêm nay đích thực không phải là một đêm yên bình.

Hầu hết quý tộc đều đã bị âm thanh chém giết làm tỉnh giấc. Sau khi biết Hoa Luân đại công tước hoàn toàn đã trở thành đồng tro tàn chỉ vền vện trong nửa canh giờ đã thì không ai tài nào ngủ tiếp nổi. Họ sợ nguy hiểm bất ngờ có thể sụp xuống đầu, nên dù có được bao bọc bởi vòng tay ôn nhu của mỹ nữ cũng không thể nào dập tắt được sự sợ hãi trong đám người quý tộc.

Đang lúc nửa đêm, khi đang nằm cùng súng phỉ bị đánh thức dậy, Hoàng Đế Bệ Hạ, nộ hỏa vạn trượng, chỉ phụ trách phòng vệ đế đô, thống lĩnh cấm vệ quân Tỉnh Thái Nhị Tuyền mắng:

“Đồ phế vật, óc người bị chó nó tha đi rồi à, hay là người chỉ có năng lực với đàn bà, Hoa Luân gia tộc bị tiêu diệt mà không biết hung thủ là ai, sao người không đi chết luôn đi!”

Tỉnh Thái Nhị Tuyền đang ở phủ lão gia, vừa rồi đúng là hắn còn mải mê với súng thiếp của hắn, vẫn còn chưa biết tin Hoa Luân gia tộc bị tiêu diệt. Như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, Tỉnh Thái Nhị

Tuyền chẳng còn bụng dạ nào mà để ý đến thiếp yêu của mình đang ỉ ôi làm nũng. Tỉnh Thái Nhị Tuyền vội vã mặc y phục, lao thẳng đến hiện trường chuẩn bị truy bắt hung thủ.

Nhưng đúng như những lời hoàng đế bệ hạ đã nói, tên Tỉnh Thái Nhị Tuyền này suốt ngày chỉ tốn thời gian vào việc vui thú với đàn bà thì làm sao có thể bắt được hung thủ. Chưa nói đến là có bắt được hay không, bây giờ ngay cả đến việc ai là kẻ ám hại Hoa Luân gia tộc hần còn chẳng biết. Lúc này, hiện trường chẳng còn lại đến một nhân chứng. Hoa Luân gia tộc không còn một ai sống sót, muốn điều tra cũng chẳng biết điều tra từ đâu.

Tỉnh Thái Nhị Tuyền chẳng dám vọng tưởng rằng Hoàng Đế bệ hạ sẽ nguôi cơn thịnh nộ đang ngàn ngut bốc lên này. Ngay cả thử, Tỉnh Thái Nhị Tuyền cũng chẳng dám thử mạnh, đành ngậm ngùi chửi rủa ba mươi sáu đời tổ tông nhà hần chuyên lo việc phục dịch cho các bậc đế vương, thành ra bây giờ hần cũng phải kể tục, báo hại hần sắp mất đầu vì không làm tròn chức trách.

Hoàng đế bệ hạ Ái Đức Hoa nhìn thấy đại thống lĩnh cấm vệ quân im lặng, không hé răng đến nửa lời, đã tức giận lại càng cău tiết, chỉ thẳng vào Tỉnh Thái Nhị Tuyền đang cảm như thóc mà mắng: “Đáng chết, người đứng là phế vật, vì người đã không làm tròn chức trách nên ngay ngày mai ta sẽ triệu tập toàn bộ đại thần và thượng thư lên điện để xét tội và cách chức đồ vô dụng nhà ngươi. Ta phải đổi một thống lĩnh khác phụ trách an toàn cho Đế Đô, để bách tính có thể yên tâm. Người rút đi cho khuất mắt ta, càng xa càng tốt, không thì đừng trách ta sẽ lấy cái đầu chó của ngươi”.

“Tạ ơn bệ hạ đã không giết”, Tỉnh Thái Nhị Tuyền không dám nói gì nữa, nói rồi thực mạng bỏ chạy. Xảy ra sơ suất lớn như thế, Tỉnh Thái Nhị Tuyền là đại thống lĩnh cấm vệ quân mà ngay cả hung thủ cũng không biết. Hoàng đế không chặt cái đầu chó của hần là đã quá khai ân. Hần đâu dám mơ ước cao sang tiếp tục được ngồi vào ngôi vị khiến bao người phải ngưỡng đầu ngược nhìn ghen tị đó nữa.

Đợi khi Tỉnh Thái Nhị Nguyệt đã chạy bán sống bán chết khỏi đại điện, Hoàng đế bệ hạ Ái Đức Hoa mới quay sang Ngân tu Lão Pháp Sư hỏi: “Pháp Nặc Khắc lão pháp sư tôn quý, ngài có thể cho ta biết kẻ nào đứng đằng sau sự tình không?”

Lão Pháp Sư vuốt vuốt bộ râu dài, chậm rãi nói: “Việc này, chúng giải quyết nhanh gọn quá, lại rất dứt khoát, trước sự phòng vệ nghiêm ngặt của binh lính Đế Đô mà vẫn hành động được gọn lẹ đến như vậy thì chỉ có Bệ Hạ và Lâm gia Lão Gia Tử, tuy nhiên đêm nay đã có vài cường đại khách nhân. Chuyện này không phải do Lâm gia gây ra, xét cho cùng Hoa Luân đại công tước cũng chưa từng đắc tội với Lâm gia!”

Hoàng Đế bệ hạ tiếp lời: “Lão pháp sư thân ái, ta không hề nghi ngờ thực lực của ngươi, nhưng chuyện này cuối cùng thì Lâm gia lại là kẻ được lợi nhất. Những kẻ ngu độn Tỉnh Thái gia không tìm ra hung thủ, chức vị đại thống lĩnh cấm vệ quân chắc chắn rơi vào tay tiểu tử Lâm Hổ. Lão cũng biết, Lâm gia thế lực bành trướng quá mức thật không có nửa điểm tốt đẹp với ta.”

66. Chương 66: Hoài Bích Kỳ Tội

Lão pháp sư nói: “Bệ hạ thân ái, kì thật ngài không nên quên một việc, Lâm lão gia tử đã lập tiểu tôn của mình làm gia chủ tương lai của Lâm Gia. Tầm nhìn của Lâm lão gia tử thì bệ hạ bắt tất phải hoài nghi, bên cạnh tiểu tử hiện có rất nhiều thần bí cao thủ, hy vọng bệ hạ không quên việc này.”

Ái Đức Hoa bệ hạ thất thanh nói:

“Ặc, đồ đáng chết, ý ngài là sự tình có liên quan tới tiểu tử Lâm Gia sao?”

Lão Pháp Sư cười nói:

“Mong rằng bệ hạ không quên sự việc khác nữa, đó là sau khi tiểu tử đó đến Khố Khắc Sâm Đạt đã tiêu diệt tất cả những kẻ chuyên đi bắt nạt, hơn nữa hiện tại hần là thân vương của Nguyệt Tinh Linh nhất tộc, Hoa Luân đại công tước đã sơ suất rồi, kì thật không nên xem nhẹ bất kì ai trong Lâm Gia, huống hồ là gia chủ tương lai của Lâm Gia.”

Ngừng lại một lúc, Lão Pháp Sư nói tiếp:

“Tối nay có bốn vị cường giả khách nhân lai vãng Đế Đô, trong đó có hai người khí tức cường đại phi thường, so với Lâm lão gia tử không kém, thậm chí có phần mạnh hơn, hai kẻ còn lại cùng không thua kém La Nạp Nhĩ Đa, cứ so sánh như thế ta không có khả năng đối phó với bất kì ai trong số đó, nếu như bọn họ muốn làm gì thì e rằng bệ hạ phải tự thân mời bọn họ xuất hiện mới có khả năng cùng họ đấu một trận, còn như muốn giữ họ lại thì không có nửa điểm thành công.”

Ái Đức Hoa bệ hạ hoa chau mày nói:

“Ý của lão là tên tiểu tử Lâm Gia đã tới Đế Đô?”

Lão Pháp Sư nói:

“Không, bệ hạ hãy nghĩ lại, nếu như tiểu tử đó chân chính tiến nhập Đế Đô thì đêm nay Hoa Luân gia tộc đã không xảy ra chuyện, nếu sự việc quả do hắn làm thì không ngoài ý đồ cảnh báo đối với những quý tộc khinh thường hắn, thực ra bệ hạ bất tất quan tâm!”

Ái Đức Hoa bệ hạ không vui nói:

“Chết đi một kẻ vô dụng như Hoa Luân đại công tước thì cũng chẳng sao, ta sẽ bớt tốn kim tệ để nuôi một phế vật! Nhưng hắn ta tự do làm thế, còn gì là tôn nghiêm của hoàng thất, huống hồ Tĩnh Thái Nhị Nguyệt đúng là thẳng ngu, làm mất đi chức vị Cẩm Vệ Quân đại thống lĩnh, Tĩnh Thái Gia khẳng định sẽ bất bình, thử hỏi làm sao yên tâm được?”

Lão Pháp Sư đáp:

“Đó chính là điểm thông minh của Lâm tiểu tử, Tĩnh Thái Gia cùng Lâm Gia vốn đấu đá không ngừng, bây giờ Tĩnh Thái Nhị Tuyền không bắt được hung thủ, khẳng định ngày mai trước đại diện các vị đại công sẽ yêu cầu cách chức, có lẽ để cho Lâm Hồ phụ trách an toàn để đô mới có thể làm họ yên tâm, cuối cùng chẳng ai muốn chết bất minh bạch như vậy.”

Sắc mặt Ái Đức Hoa tái xanh, song quyền bắt giắc nắm chặt.

Lão Pháp Sư nói:

“Thật không hổ là người kế tục của Lâm lão gia tử, bây giờ Tĩnh Thái Gia khẳng định không bắt được hung thủ, ngày mai lên triều, các vị đại thần sớm đã kinh tâm khiếp đảm đó sớm muộn cũng đuổi Tĩnh Thái Nhị Tuyền, Lâm Gia sẽ chấp chương Đế Đô Cẩm Vệ Quân, cá vị đại công phái trung lập sẽ nghiêng về trận doanh của Lâm Gia, thủ đoạn thật lợi hại.”

Ái Đức Hoa bệ hạ không thể kìm nén nộ hỏa, bực tức hỏi:

“Lẽ nào để cho Lâm Gia tiếp tục khuếch trương thế lực sao? Nếu cứ tiếp tục thế này, vinh quang của Hoắc Khắc Tư gia tộc sẽ bị hủy trong tay Lâm Gia!”

Lão Pháp Sư cười nói:

“Bệ hạ, kì thật căn bản không phải lưu tâm, vốn Lâm Gia đều cùng huyết thống với hoàng thất, trong huyết quản của bọn họ có huyết dịch hoàng thất, Tĩnh Nguyệt Công Chúa cùng bệ hạ là đôi huynh muội tình thâm, đại Công Chúa đã định thân với Lâm Long, thất Công Chúa tài hoa khoáng tuyệt, thiên tư kiêu diễm, lại được Lôi Khắc Tây Mỗ Đại Sư để ý, thu làm môn hạ đệ tử, hơn tuổi tác so với Lâm Phong cũng xấp xỉ, chỉ cần tiến hành hôn ước thì bệ hạ không phải lo Lâm Gia sẽ hội binh tạo phản!”

Đang lúc Hoàng Đế Bệ Hạ đang đau đầu vì Lâm Gia, Lâm Phong cùng Gia Đức Tây đã tới Ki Lặc Ba Tư Sơn.

(hic hic đoạn này chỉ đoán ý dịch nhé! bác nào dịch chính xác lại dùm:

Sau khi chứng kiến các kẻ dám thách thức lại luật pháp của lãnh địa chủ nhân bị tróc nã, quét sạch, cuối cùng các tộc tại địa phương đều đã quy thuận, tuy đã trải qua sự giáo hoạt của nhân loại, nhưng các tộc đều cảm thấy tín nhiệm sự công tâm đối xử của lãnh địa chủ nhân, tất cả cùng ra sức tán tụng, chẳng sớm thì muộn Dịch Phong Tộc Thiên Sứ chắc chắn rồi sẽ trở thành một phần tử của Khố Khắc Sâm Đạt)

Với thân phận tôn quý, đích thực Hoa Luân Đại Công Tước dù gần trăm tuổi nhưng vẫn rất cường tráng, chẳng ai có thể nghĩ đây là lúc lão có kết thúc như vậy? Hơn nữa, tính ra hai con chó của Tỉnh Thái Gia chỉ có công phu với nữ nhân, cũng sẽ không thể chịu nổi những bãi nước bọt khinh rẻ của bọn quý tộc.

Sau khi con chó thứ nhất của Tỉnh Thái gia bị cách chức, thì cái chức Cẩm Vệ Quân đại thống lĩnh chắc chắn rơi vào tay nhị ca Lâm Hồ, điều này tất làm cho Lão Gia Tử cao hứng phi thường.

Vẫn còn có Hỏa Diễm Phong binh đoàn, tin tưởng rằng sau khi hai lão đầu Tập Lạp Kỳ và La Đế Phong gặp Lão Gia Tử, Đế quốc sớm muộn cũng thông tập tước nã bọn vong mệnh chi đồ đó, như quả bọn vong mệnh chi đồ đó tự nguyện đến Khố Khắc Sâm Đạt lĩnh tội, giả còn có đường sống, nếu không thì cứ chờ Thiết Huyết Quân Đoàn đến tiền chúng đi.

Lần này tới núi Hi Lặc Ba Tư Sơn, Lâm Phong mang theo Gia Đức Tây, mục đích đường nhiên vì Tàng Bảo Đồ trong tay tiểu bạch long đó.

Từ đó tới nay, Khố Khắc Sâm Đạt đã có không ít đám dong binh tụ tập, với năm dong binh công hội đã tiến nhập Khố Khắc Sâm Đạt đầu tiên, mấy vị lão đại đã bí mật tụ tập thương nghị phương pháp giết con tiểu bạch long, nắm được tiểu mệnh của nó sẽ dễ dàng cướp được Tàng Bảo Đồ, nhưng chẳng đem lại chút kết quả.

Ngoài các dong binh đoàn, còn có nhiều nhân vật lai lịch bất minh đã tụ tập trong phạm vi của Khố Khắc Sâm Đạt, Lâm Phong quan sát kĩ càng thì phát hiện lợi sự lợi hại đang tồn tại đó ngày một tăng, các đế quốc phái tới các Thánh Kị Sĩ ẩn thân ở các vùng phụ cận, tựu chung có chút lo lắng, nhưng rút cục chẳng kẻ nào dám xuất thủ trước.

Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc có mối quan hệ vô cùng phức tạp, nếu như nhân loại có được một con để cưới như Bạch Long thì thật là tài bảo, nhưng nếu làm vậy chẳng khác gì khiêu chiến với uy nghiêm của Cự Long nhất tộc, Chu Tước Gia Tộc cũng sẽ không vô duyên vô cớ đắc tội với Long Tộc, tương tự, Kim Sí Đại Bằng gia tộc cùng Thiên Hạc gia tộc cũng không muốn trêu chọc tới Long Tộc.

Còn về Long Tộc, đương nhiên không có bất kì con Cự Long nào nguyện ý đấu một trận sống chết với kẻ đồng tộc, bọn chúng sợ dĩ trở thành tọa kị của nhân loại chỉ vì mệnh lệnh của Long Hoàng, làm sao có thể liều mạng với chính thành viên gia tộc vì nhân loại tham lam, ích kỉ, đó chính là sự khác biệt căn bản.

Đương nhiên, Cự Long tuy tham tài, nhưng chẳng có con cự long nào mình là đáng mặt, có thể sai khiến tiểu Bạch Long giao ra bảo đồ.

Nghe nói Tàng Bảo Đồ này có cách đây vài trăm năm, tiền triều Quang Minh Đế Quốc bị diệt vong, Hoàng Đế cuối cùng của Quan Minh Đế Quốc đã vận chuyển toàn bộ tài sản cất giấu vào một địa phương bí mật, để sau này chi dung vào việc phục quốc.

Về sau, bỗng chẳng thấy tung tích, chỉ nghe nói Tàng Bảo Đồ lưu truyền trong thế gian, chỉ cần có được Tàng Bảo Đồ thì có thể tìm thấy tài sản Quang Minh Đế Quốc lưu lại, có thể xưng phú khả địch quốc, các quốc gia cũng hao phí không ít tâm tư, trong sáng ngoài tối ra sức truy tìm tung tích của Tàng Bảo Đồ.

Bây giờ đột nhiên truyền xuất tung tích Tàng Bảo Đồ, vì vậy chỉ trong một thời gian ngắn, các lộ cường giả đã tụ tập tại Khố Khắc Sâm Đạt, quả thực vô cùng sôi động.

Lâm Phong cùng Gia Đức Tây đứng hóng gió trên lưng Kha La Đa, mắt nhìn về những ngọn núi trải dài vô tận, chỉ cần phóng xuất thần niệm thì có thể biết được tung bắt minh của bọn gia hỏa theo sau bên trái hay phải, không kìm nổi tức giận, Lâm Phong mắng:

“Loài sâu bọ khốn kiếp không biết sống chết kia, tốt nhất hãy tránh đường cho ta, đừng làm cho lão tử tức giận!”

Gia Đức Tây nói:

“Không có cách nào đâu, kho tàng lưu lại của Quang Minh Đế Quốc Lưu chẳng ai là không động tâm, hiện tại, các quốc gia đã phái xuất rất nhiều Kiếm Thần cùng Thánh Kị Sĩ, Ái Đức Hoa bệ hạ cũng phái xuất hai vị Kiếm Thần cùng ba vị Thánh Kị Sĩ, như quả đại nhân muốn thu nhập Cự Long hay Thiên Hạc thì kết quả đúng là không nhỏ, nhưng cũng nên nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng của nó.”

Lâm phong cười nói: “Chẳng qua chỉ là trò cười thôi, nói đúng hơn là không ai dám đắc tội với Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc!”

Gia Đức Tây nói:

“Kì thật Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc có quan hệ rất phức tạp, tùy tiện giết đi một con Cự long trở thành anh hùng đồ long cũng chẳng làm gì, rốt cuộc cả thế gian đều tôn kính cường giả, nhưng nếu như cố ý đồ long làm thức ăn, thì cũng không khác biệt gì đánh chết một con Cự Long, sẽ trở thành cái đích ngắm của Long Hoàng!”

Ngừng một lúc, Gia Đức Tây nói tiếp:

“Hiện trên đại lục tồn tại Thánh Giai Kị Sĩ chính là để duy trì tình trạng cân bằng mà thôi, những thành viên của Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc trở thành tọa kị của nhân loại thực chất đã xa rời chủng tộc, dù có chiến tử thì Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc cũng sẽ không truy cứu, nhưng nếu đại nhân giết nhiều Cự long cùng Thiên Hạc, Long Hoàng cùng Thiên Hạc nữ hoàng sẽ không có hảo cảm, loại quan hệ phức tạp này khiến người ta đau đầu, bất quá thiết tưởng thông minh như linh chủ đại nhân tất có thể suy tính ra!”

Lâm Phong cười nói:

“Ta đã minh bạch, nghĩa là tọa kị của nhân loại giết Tiểu Bạch Long thì Long Tộc sẽ truy cứu trách nhiệm, sở dĩ mấy tên kị sĩ đang tọa kị dương uy kia chưa dám động thủ, thực chất là đang chờ có người ra tay trước, sau đó mới ngư ông đắc lợi phải không?”

Gia Đức Tây cười nói:

“Chính là như vậy, bất quá ta nghĩ anh minh thần vũ linh chủ đại nhân sẽ không cho bọn ngu xuẩn đó cơ hội, hơn nữa trí tuệ vô cùng như linh chủ đại nhân khẳng định sẽ không đắc tội với Long Tộc, ngài chắc chắn có biện pháp khiến Tiểu Bạch Long còn thành niên kia phải giao ra Tàng Bảo Đồ, tại hạ đoán đúng không?”

“Thông minh lắm!” Lâm Phong chỉ tay nói: “Khi nào có cơ hội, ta sẽ cho ba lão đầu theo người luyện tập thêm chút công phu nịnh hót, trình độ nịnh hót của người đích thực đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh cảnh giới!”

“Hắc hắc!” Gia Đức Tây cười lên hai tiếng khó khăn, rồi quay đầu nhìn về phía trước nói:

“Đến rồi, chính là phía trước!”

Sau khi Kha La Đa kêu lên một tiếng, trên ngọn sơn phong cao ẩn trong mây xuất hiện một tiếng long ngâm đáp lại, trong đám mây, xuất hiện một con bạch long thể hình ưu mỹ đang tung hai cánh bay, nó đang bay trong mây với tốc độ cực nhanh, hướng về bọn họ bay tới.

Bạch Long dài khoảng mười mét, nếu so sánh với Kha La Đa-Hoàng Kim Cự Long cấp sáu thì con tiểu Bạch long vị thành niên chỉ bằng một nửa con Kha La Đa, bay đến gần nhưng chẳng thèm nhìn Lâm Phong cùng Gia Đức Tây, nhiệt tình cùng sắc long Kha La Đa đàm thoại.

Gia Đức Tây cười nói:

“Mấy hôm trước Kha La Đa đã gặp Bạch Long tiểu thư này, tiểu thư Bạch Long này mới tiến đến cấp ba, nói theo cách của nhân loại cũng chưa xem là thành niên, danh tự là Tọa Bối Lạp, ba mươi năm trước viễn du đại lục, sau đó tới Hi Lặc Ba Tư Sơn tiềm tu, nói đi nói lại thì vị Bạch Long tiểu thư cũng rất thanh bạch (nghèo kiệt xác(^_^)., trong khi thu thập những phế vật trên chiến trường đã nhặt được một bộ giáp phát sáng, Tàng Bảo Đồ chắc chắn nằm trong bộ áo giáp đó.”

Lâm Phong nói:

“Thất phu vô tội, hoài bích kì tội, (Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội) nếu như Tiểu Bạch Long không giao ra Tàng Bảo Đồ, thì không lâu sau sẽ bị nhân loại tham lam tiêu diệt, Long tộc tuy cường đại, nhưng đừng quên nhân loại mới là chân chính chủ nhân của đại lục, bị lòng tham thúc đẩy, không ít người sẽ trở thành anh hùng đồ long! Đến ta cũng vậy, ta cũng không bỏ qua cho con Tiểu Bạch Long đó.”

Nói xong liền bay thẳng tới lưng tiểu Bạch Long.

67. Chương 67: Bạch Long Tiểu Tử

“Tiểu thư Toa Bối Lạp yêu quý, lẽ nào đây chính là đạo đón khách của long tộc các người?” Lâm Phong vừa tránh né đòn tấn công điên cuồng của tiểu bạch long Toa Bối Lạp, vừa nói một cách bất mãn. Xem bộ dạng liều mạng không phải người chết thì là ta chết của tiểu bạch long, sự nhẫn nại của Lâm Phong dần dần mất đi.

Vừa này hắn chỉ là nhảy lên lưng rồng, vì hiếu kì mà thuận tay vuốt ve đôi sừng rồng, , không ngờ tiểu bạch long bình thường vẫn rất thân thiện đột nhiên nổi giận đùng đùng, muốn sống chết một phen với hắn.

“Thật đáng chết, đồ rồng cái nhà ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Lâm Phong có chút tức giận

Trả lời câu hỏi của anh ta là một tiếng phì mạnh của rồng, tiểu bạch long không biết nói tiếng người, chỉ biết dùng đòn công kích đơn giản của cự long để trả lời sự bất mãn của Lâm Phong.

“Mẹ kiếp” Lâm Phong giận dữ thét lên một tiếng, đưa tay lên, một đạo thái thanh huyền quang trong veo như nước ngăn chặn luồng khí thủy tính mạnh mẽ của tiểu bạch long. Hắn đưa tay tóm lấy hai chiếc sừng của tiểu bạch long Toa Bối Lạp, thét lên một tiếng, lực dồn về phía hai cánh tay, ném chiếc sừng rồng dài chừng mười mét vào một sườn núi ở phía xa, một hồi đất long núi nổ, cát bụi bay mù mịt.

Kha La Đa cẩn thận bay tới, để lãnh chủ đại nhận đứng trên tấm lưng rồng vô cùng rộng của anh ta, Gia Đức Tây cười nhạt nói: “Quên mất không nói cho người nghe một chuyện, sừng của rồng cái chỉ có chồng của cô ta mới có thể được sờ vào, tiểu bạch long này là một tiểu thư bạch long tiêu chuẩn, người sờ vào sừng của người ta chẳng khác nào cưỡng hiếp một cô gái chưa thành hôn, hì hì!”

“Cái gì!” Lâm Phong tức xì khói, “Làm gì có lăm quy tắc như thế chứ, ta chỉ là sờ đôi sừng rồng của cô ta mà thôi, chẳng nhẽ ta cần phải có trách nhiệm với cô rồng này? Đùa kiểu gì thế hả, lại còn nhà ngươi nữa, tại sao vừa này không nói cho ta biết, đừng nói người không có nhớ đấy!”

Lâm Phong nghiêng răng nhìn Gia Đức Tây đang cười ngặt nghẽo, tên này hoàn toàn giống như một con lợn chết không sợ gì nồi nước nóng.

Tiếng rồng gầm giận dữ lại một lần nữa vang lên, Bạch long tiểu thư Toa Bối Lạp hằm hằm bay tới, giận dữ nhìn Lâm Phong. Mặc dù ban này không hề làm nằng ta bị thương nhưng thân là một cự long cao ngạo lại bị một con người coi là một con giun đất khiến cho bạch long tiểu thư cảm thấy bị sỉ nhục vô cùng.

Nhưng nghe Kha La Đa nói, tên người đáng ghét đứng trước mặt đến anh ta cũng không phải là đối thủ của hắn, tiểu bạch long chỉ có thể trừng mắt nhìn, đến lúc giai hoàng kim cự long còn không địch nổi, nằng ta mới chỉ là bạch long ở cấp ba thì là gì cơ chứ?

Toa Bối Lạp giận dữ nhìn Lâm Phong, hận một nỗi không thể xông lên nuốt tên người đáng ghét đó vào trong bụng, vừa này vì không cẩn thận đã để cho hắn ta sờ vào sừng rồng của mình. Đó là chỗ chỉ có người chồng mới được sờ, làm sao có thể để một tên người nhỏ bé bẩn thỉu bừa bãi sờ vào được

Nhưng....nằng ta lại không phải là đối thủ của hắn ta. Tiểu bạch long càng nghĩ càng thấy tủi thân, càng tủi thân càng muốn khóc.

Lâm Phong cũng giương mắt lên nhìn tiểu bạch long xinh đẹp này, chuyện thế này đây là lần đầu tiên mà hắn ta gặp phải. Với sự cao ngạo của long tộc, cô nằng rồng này nhất định sẽ đòi sống chết với hắn một trận mới thôi. Hắn ta đang suy nghĩ nếu như cô nằng rồng này nếu như không biết tốt xấu, hắn cũng chẳng thể nhẫn nại để giằng co với cô ta.

Cục diện giằng co cứ thế diễn ra một lát, Kha La Đa dùng tiếng rồng để giải thích gì đó với tiểu bạch long, tiểu bạch long không ngừng kháng nghị, chỉ là giọng nói cứ bé dần, cuối cùng, dường như đã bị Kha La Đa tên rồng háo sắc này thuyết phục được.

Lâm Phong đang chẳng hiểu gì, thì nhìn thấy tiểu bạch long với vẻ khó xử bay tới, dùng hai chiếc sừng rồng thân mật cọ về phía anh ta, Lâm Phong vốn thông minh cũng đoán ra được điều gì rồi, liền hỏi Gia Đức Tây: “Kha La Đa tên rồng háo sắc này, người đã nói gì với cô ta?”

Kha La Đa mặt đỏ tía tai xoa quai hàm nói: “Kha La Đa nói cho Toa Bối Lạp tiểu thư là lãnh chủ đại nhân anh minh thần vũ, trí tuệ hơn người, trong phút nói cười có thể định quốc sách, trong chớp mắt có thể giết được thần thú, để cho tiểu thư Toa Bối Lạp tôn quý gia nhập vào gia đình của tiểu thư Khải Lâm Na....ha ha ha!” cuối cùng không thể nào nhịn được nữa cười phá lên.

“Tên Kha La Đa háo sắc kia, từ khi nào đã đi làm mối cho người ta?” Lâm Phong giận đến điên người, trách cứ Kha La Đa một hồi, mới nói: “Nếu như chỉ vì nguyên nhân này mà kết hôn với ta có phải hơi buồn cười không, huống hồ ta vẫn còn chưa biết tiểu thư bạch long tôn quý này có phải xấu ma chê quỷ hờn không, làm sao có thể đại khái như vậy được?”

Tiểu bạch long bắt mắt kháng nghị lại hai tiếng, rất tủi thân lấy sừng rồng cọ vào người Lâm Phong

Gia Đức Tây dịch: “Hi hi! Toa Bối Lạp tiểu thư nói cô ấy là mỹ nữ đẹp nhất nhì của loài rồng, những chàng trai bạch long theo đuổi cô ấy có thể xếp hàng từ Bối Nhĩ Gia tới Mục Gia Tư Đốn đại tuyết sơn.”

“Cái gì?” Lâm Phong không nhịn được nữa nói: “Lại còn xinh đẹp hơn cả cô nàng Đái Lệ Ty đó ư? Hãy bảo cô ấy biến thành hình người để ta xem xem cô ta có thật là xinh đẹp hay không, nếu như đúng là như vậy ta sẽ vui vẻ kết mối lương duyên với long tộc.”

Gia Đức Tây nói: “Tam giai cự long không thể hóa thành hình người được, chỉ có thể luyện tới cấp bốn mới có thể biến thành hình người.”

“Không thể nào chứ?” Lâm Phong cười nhạt nói: “Không biến được thành hình người thì còn nói cái quái gì nữa, ta đến đây để lấy tàng bảo đồ chứ không phải tới để nói chuyện yêu đương, người hãy mau giao tàng bảo đồ ra đây, những chuyện khác sau này sẽ nói”

Tiểu bạch long thân mật cọ vào Lâm Phong, Gia Đức Tây lập tức phiên dịch: “Đi theo nàng ta để lấy!”

Tiểu Bạch long đi trước dẫn đường, Kha La Đa thoải mái đi ở đằng sau đến tận một đỉnh núi cao chọc trời, ở lưng chừng núi có một hang đá lớn, đây là nhà tạm thời của tiểu bạch long Toa Bối Lạp.

Hang đá không to, chỉ khoảng một trăm mét vuông, bên trong ngoài mấy tấm áo giáp rách phát ra ánh sáng kim loại lấp lánh và một ít rác ma tinh thạch ra thì chẳng còn bất cứ thứ gì. Đây chính là toàn bộ tài sản của tiểu bạch long, sự nghèo nàn khiến Lâm Phong nghiêng mặt hỏi: “Không phải là long tộc rất thích những đồ phát sáng lấp lánh hay sao? Tiểu thư bạch long xinh đẹp sao lại chỉ có chút đồ tàn tạ thế này?”

Tiểu bạch long vô cùng ngại ngùng nói: “Người ta mới sinh ra không lâu, lại không từng cướp đồ của người khác, chỉ có chút tài sản thế này thôi, người cũng đừng có cướp tài sản của bạch long tiểu thư Toa Bối Lạp xinh đẹp đấy!” Gia Đức Tây lập tức dịch lại

Lâm Phong bật cười nói: “Yên tâm đi, ta không có hứng thú với tài sản của cô, chỉ cần tấm tàng bảo đồ, để đáp lại toàn bộ ma tinh của vùng Băng Bạo lãnh chủ này ta đều có thể tặng cho tiểu thư Toa Bối Lạp tôn quý!”

Nói rồi lấy một miếng long tinh đặt lên lòng bàn tay, long tinh trắng đục lập tức phát sáng lấp lánh cùng với tiểu bạch long toàn thân trắng như tuyết. Hai mắt tiểu bạch long nhìn xuống nói: “Oa! Ma tinh thật là đẹp, người quả thật rất hào phóng, có tàng bảo đồ hay không thì ta cũng không biết, người hãy tự đi tìm đi, nhưng không được cướp tài sản của ta đó.”

Lâm Phong trong lòng nhủ thầm: “Mấy thứ đồ rách nát của cô có cho không ta cũng chẳng cần”. Trong lúc đảo lộn tìm kiếm trong đồng đồ rách nát này Lâm Phong tìm thấy một cuộn da dê, bên trên là một tấm bản đồ chi chít. Gã nhìn không hiểu, tiện tay ném cho Gia Đức Tây: “Xem xem vị trí trên tấm bản đồ này là ở đâu?”

Gia Đức Tây nghiên cứu một lát nhíu mày nói: “Tấm bản đồ này vô cùng kì quái, ta cũng không nhìn ra chút gì, tuy nhiên vết hỏa diễm màu đỏ ở giữa này chắc là nơi giấu kho báu rồi. Nhưng không biết là vết hỏa diễm màu đỏ này là chỉ cái gì?”

Lâm Phong nói: “Tấm bản đồ này làm cũng thật thần bí, không biết là do bọn người nào làm ra.”

Gia Đức Tây nói: “Chắc tấm bản đồ này do một tên đạo tặc cấp cao làm ra, chỉ có những tên đạo tặc mới giỏi về những thứ cạm bẫy này. Có lẽ chúng ta hãy trở về cùng nhau nghiên cứu không chừng lại có thể tìm được cái gì đó sáng sủa hơn,”

Lâm Phong đột nhiên nhú mồm, cười nhạt nói: “Đồ không biết sống chết!” giơ tay ném một cục kim sắc thần lôi ra ngoài cửa động, sau đó, tiếng kêu thảm thiết trộn lẫn tiếng rống gầm vang lên, mười mấy luồng khí mạnh mẽ ở bên ngoài lập tức lùi lại mấy trăm trượng.

Đúng lúc này, lại nghe thấy tiếng gầm của tiểu bạch long, hai người vội quay đầu lại, trong ánh sáng trắng chói mắt, cơ thể vốn chỉ dài sáu mét của tiểu bạch long đã không ngừng lớn lên với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã dài ra đến gần mười lăm mười sáu mét, ánh sáng trắng lấp lánh. Tiểu bạch long hóa thành một thiếu nữ mặc váy trắng, bộ dạng khoảng mười lăm mười sáu tuổi, tướng mạo hoàn mỹ, yêu kiều đáng yêu, vẻ đẹp vô song, không hề kém cạnh gì so với Đái Lệ Ty.

Toa Bối Lạp vui mừng nói: “Long thần trên cao, cuối cùng ta cũng đã lên được tới cấp bốn, có thể hóa thành hình người rồi!”

Lâm Phong há hốc mồm nhìn bạch long tiểu thư vừa nhảy nhót vừa gào thét, cảm như muốn rơi ra, nghĩ nát óc cũng không tài nào nghĩ ra được tại sao chỉ trong một thời gian ngắn bạch long tiểu thư này lại có thể nâng lên đến cấp bốn.

Anh chàng xấu xí Kha La Đa đứng ở bên cạnh giải thích: “Ma tinh của ma thú chính là sức mạnh thuần khiết nhất, sự trưởng thành của ma thú ngoài cách tự tu luyện ra, còn có thể thông qua cách nuốt ma hạt của các ma thú khác để tăng nhanh tốc độ thăng cấp, tuy nhiên những ma hạt cấp thấp hiệu quả cũng không cao, hơn nữa ma thú cấp càng cao thì hiệu quả của việc nuốt ma hạt cũng càng cao. Tam giới cự long cho dù nuốt ma tinh của cửa siêu giai ma thú cũng không thể nào trực tiếp tăng lên đến cấp bốn, tuy nhiên ma hạch mà người cho Toa Bối Lạp là ma hạch của thần thú, có thể giúp cho nàng ta trực tiếp tăng lên đến cấp bốn.”

Lâm Phong ngạc nhiên nói: “Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy việc trưởng thành của ma thú cũng có đường tắt để đi, vậy lúc đầu sao người không xin ta viên ma tinh này, ma hạt của thần thú chắc sẽ khiến người trực tiếp tăng lên đến cấp bảy.”

Kha La Đa gượng cười nói: “Người đúng là đã coi việc trưởng thành của ma thú hơi đơn giản rồi, cấp bậc thấp còn có thể lấy việc nuốt ma hạt của ma thú khác để tăng tốc độ thăng cấp. Hãy nói về long tộc, từ cấp bốn trở đi thì nuốt ma hạt của ma thú khác về căn bản là không có tác dụng gì, đừng nói tới lục giai cự long đạt tới cảnh giới của ta phải dựa vào việc khổ luyện qua nhiều năm tháng và phải có được cơ duyên nhất định mới có thể đột phá được, cho dù có nhiều ma hạt của thần thú hơn nữa cũng không có tác dụng.”

“Ta có chút hiểu rồi.” Lâm Phong nhún vai nói: “Việc này cũng giống như người tu đạo chúng ta, thời kỳ đầu có thể dựa vào đường tắt để nâng cao thực lực của mình nhưng càng tới thời kỳ cuối càng khó mà có được một tiến bộ ngắn ngủi, tuy nhiên việc tăng thực lực của các người chủ yếu liên quan đến lực tinh thần, nếu như lực tinh thần của các người được nâng cao thì việc thành thần thú của các người có phải càng lớn hơn.”

Gia Đức Tây tiếp lời nói: “Người không phải lại đang nói đùa nữa đấy chứ? Lực tinh thần của mỗi người đều là bẩm sinh cả, đây cũng là nguyên nhân có rất ít ma pháp sư ở đại lục. Lực tinh thần mạnh hay yếu quyết định rất lớn đến tiền đồ của ma pháp sư, có thể nói điều kiện nhất thiết để trở thành thánh giai pháp sư chính là lực tinh thần mạnh mẽ. Nếu như lực tinh thần có thể dùng làm con đường tắt để tăng thực lực thì giá trị của thánh giai pháp sư ở thần tang đại lục không thể nào cao hơn ma thú cấp một kém cõi nhất. Thanh Huyền Tử đừng mãi như vậy, lực tinh thần cũng không mạnh hơn đám điều nhân là bao nhiêu, đừng nói với tôi người có cách làm tăng lực tinh thần”

“Đúng là người kiến thức nông cạn” Lâm Phong liếc nhìn lão nói: “Thế nào? Chỉ cần người thật thà làm việc cho ta ta sẽ truyền cho người cách để tăng lực tinh thần, chỉ cần có đủ lực tinh thần, người sẽ có thể có hi vọng tăng lên thành thất giai hoàng kim cự long, thần thú ạ, người cứ suy nghĩ đi.”

Kha La Đa dẫu miệng tỏ vẻ không tin.

Lâm Phong cũng ngại phải nói nhiều, hắn nhìn bạch long tiểu thư vẫn còn đang hưng phấn, không nhịn được nữa nói: “Tiểu thư Toa Bối Lạp thân yêu của ta, nàng có phải là nên tỏ lòng cảm ơn ta không?”

“Hừ” bạch long tiểu thư kéo mũi hừ một tiếng, hai tay chống hông bất mãn nói: “Tên vô lại đáng ghét nhà người dám nói Toa Bối Lạp tiểu thư xinh đẹp là xấu xí, làm ta tức chết, ta cần phải quyết đấu với người.”

“Ha Ha!” Lâm Phong không nhịn được bật cười nói: “Vậy thì, Toa Bối Lạp tiểu thư tôn quý, ta bây giờ đã quyết định phải lấy một mỹ nữ long tộc làm vợ, nàng cần phải thỏa mãn nguyện vọng nhỏ bé này của ta?”

Mặt Toa Bối Lạp ửng hồng, ánh mắt tình tứ nhìn Lâm Phong, thẹn thùng nói: “Người ta vẫn còn chưa nghĩ kĩ, đồ xấu xa nhà người đợi ta quan sát người một thời gian rồi quyết định”

“Ha ha” Lâm Phong cười lớn nói: “Ta phải trở về Khố Khắc sâm Đạt, đám đồ rách nát này của nàng không phải cũng mang đi cùng đấy chứ?”

Toa Bối Lạp tức giận nói: “Đó là toàn bộ tài sản của ta, tại sao lại nói là rách nát được?”

“Vậy thì nàng cứ mang tất đi là được chứ gì!”

Lâm Phong nháy mắt rồi quay người ra khỏi động

Khố Khắc Sâm Đạt Tử

68. Chương 68 Bảo Đồ Chi Bí

Tại phủ Khố Khắc Sâm Đạt. Lâm Phong và các thuộc hạ thân cận vây quanh chiếc bàn trong thư phòng, Lâm Phong trải tấm bản đồ da cừu ra để chúng nhân cố gắng tìm kiếm những điểm bí mật trên địa đồ.

Bên cạnh Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp chu mỏ lên cãi nhau... Hai vị tiểu thư này từ lần đầu tiên gặp mặt đã nhìn nhau không thuận nhãn, hai người cãi nhau mà không có một chút biểu hiện sẽ dừng lại.

.

Lâm Phong kiên quyết không để ý tới chuyện giữa hai người bọn họ, tinh thần toàn bộ đặt lên bản địa đồ trước mặt.

Pháp Lạp đế lão đầu vĩnh râu trắng lên nói: “ta thấy chẳng có gì đáng phải nghiên cứu, nếu như muốn biết bảo tàng ở địa phương nào thì tốt nhất hãy kiếm một tên đạo tặc giỏi tra cứu may ra có thể tìm được, đừng quên đạo tặc tài ba là những kẻ tinh thông âm mưu!”

Lâm Trùng nói “Như sao thế được , nếu đem địa điểm tàng bảo lộ ra chắc chắn không tránh khỏi phiền toái“ .

Lâm Nhị cũng tán đồng ý kiến: “ Pháp Lạp Đế nói hay lắm , tìm lấy một tên đạo tặc nghiên cứu có thể tìm ra vị trí tàng bảo cụ thể, trong dong binh đoàn cũng có không ít đạo tặc, tùy tiện chọn ra một tên, xong việc giết đi là xong.

Khải Lâm Na cau mày lại , đương nhiên không tán thành đề nghị của Lâm nhị nhưng không nói gì.

Lâm Đại gật đầu nói: “ Cũng chỉ còn cách ấy “ .

“ Các ngươi cứ thông thả mà nghiên cứu , lão phu ta không thể ở đây lãng phí thời gian thêm một chút nào nữa “ . Lão Pháp Lạp Đế quay người đi khỏi thư phòng , trở về thực nghiệm thất của lão, Linh chủ đại nhân đã ra lệnh cho lão tạo ra bảy ma thú siêu cấp cùng một thần thú, với vô số tài liệu mà lão đã khổ công mang về từ Tinh Linh chi đô. Nếu muốn những vật này trở thành đạo cụ Ma Pháp cực phẩm thì cần có thời gian, do đó lão không thể lãng phí.

Lâm Phong đột nhiên nhớ ra đã phụ phục một đạo tặc là Thánh Giai cường giả, nhân tình rực sáng nói: “Ta đã có biện pháp, các ngươi cứ ra đi, mấy ngày nữa sẽ có tin tức”.

Chúng nhân không hiểu, cũng không tiện hỏi thêm, đành khởi thân thoái lui.

Khi mấy nam nhân lui xuống, Khải Lâm Na nhỏ nhẹ :

“Chúng ta cẩn thận vẫn hơn, hiện tại Tàng Bảo Đồ trong tay chàng, nên mọi sự chú ý đều dồn về Khố Khắc Sâm Đạt, chỉ cần một người không cẩn trọng thì sự tình sẽ biến chuyển, ta có cảm giác Khố Khắc Sâm Đạt đang có âm mưu động, nguy cơ tiềm phục!”

Lâm Phong cười nói: “Đây cũng là sự tình đáng lo, bất quá ta đã có tính toán.”

Khải Lâm Na tiếp tục: “chúng ta hãy trách đắc tội với nhiều người vì có nhiều địch nhân cũng chẳng phải là hảo sự “ .

Lâm Phong cười ha ha, tiến đến sát Khải Lâm Na , hôn nhẹ lên má nàng nói “ Yên tâm đi , ta tự có biện pháp “ .Nói rồi chỉ vào hỏa diễm tiêu kí, nói:

“ kì thực tấm bản đồ chỉ nơi cất giấu kho báu này chẳng có gì để mà cân nhắc tìm tòi cả , vị trí cất giấu kho báu thì mọi người ai cũng có thể nghĩ ra , nhưng trong một thời gian ngắn hiếm có ai như thế... nàng xem vị trí này là chỗ nào của đại lục “ .

Khải Lâm Na nghi hoặc nhìn Lâm Phong một lúc rồi nói “đây là nơi tiếp giáp giữa Thần Vũ Đế quốc và Cách Lâm Công .”

Lâm Phong mỉm cười: “ đúng là như thế , hỏa diễm là kí hiệu biểu trưng cho cái gì , giờ nàng đã hiểu ra rồi chứ ? “ .

Khải Lâm Na giật mình kinh ngạc : “ không thể nào là Hỏa Diễm Sâm Lâm ? . Vì Hỏa Diễm Sâm Lâm cả người và động vật đều không thể ra vào được , ngay cả thánh giai cường giả cũng không có khả năng tiến vào, nên làm sao có người cất giấu bảo tàng tại địa phương này “ .

Lâm Phong cười nói: “vì thế mới nói đây chính là nguyên nhân mà ít ai quan tâm, cố nhiên trong mắt thế nhân, không ai dám vào Hỏa Diễm Sâm Lâm nhưng nàng đừng quên là ta đã từng vào Hỏa Diễm Sâm Lâm giết được một con Xích Diễm Yêu Vương, lẽ nào người khác lại không thể đem bảo tàng cất giấu trong Hỏa Diễm Sâm Lâm, nếu như có Tị Hỏa Châu thì sao? . . “

Khải Lâm Na cau mày nói “Giả như tị hỏa châu là có thật, nhưng mấy trăm năm nay không thấy ai có bảo vật vô giá tị hỏa châu, nhưng theo chàng nói thì cũng không phải vô năng , bất quá Hỏa Diễm Sâm Lâm không nhỏ, còn phải tìm ra địa điểm cất giấu bảo tàng?

Lâm Phong cười cười , chỉ vào một hàng chữ nhỏ được chú thích bên cạnh hỏa diễm tiêu kí.

Khải Lâm Na đọc : “ Nguyệt Ảnh Chi Dạ , Bách Diệu Triều Phượng . tám chữ này cho chúng ta biết điều gì ? “

.

Lâm Phong : “ ta đã từng nghe Ngải Lâm Uy Na nói, trước khi Chúng Thần Đại Chiến diễn ra thì đã có thâm uyên thế giới, từ viễn cổ có một phượng hoàng nữ vương thực lực cường hãn đã bị sa vào thâm uyên, sau đó xây dựng Bách Diệu Triều Phượng Tháp, mà lối vào của thâm uyên chính là Hỏa Diễm Sâm Lâm. nếu ta đoán không nhầm thì nơi cất giấu kho báu đúng theo lí sẽ được giấu ở trong Bách Diệu Triều Phượng tháp ở thâm uyên thế giới “ .

Khải Lâm Na cảm thấy không minh bạch: : “ viễn cổ vốn trong lịch sử không rõ ràng, hơn thế sau Chúng Thần Đại Chiến thì lối vào Hỏa Diễm Sâm Lâm đã bị phong tỏa, đừng nói rằng bây giờ không ai biết thâm uyên thế giới là địa phương nào, mà năm nghìn năm trước cũng khó có người biết, bảo tàng sao có thể lưu tại thâm uyên thế giới”

Lâm Phong vẫn thản nhiên nói: “ có chí thì nên , thế thượng vô nan sự, chỉ phạ hữu nhân tâm, có thể năm đó truyền nhân của Quang Minh Đế Quốc không còn đường nào lẫn trốn đành tháo chạy vào Hỏa Diễm Sâm Lâm, cũng chính nhờ có bảo vật vô giá Tị Hỏa Châu mà tránh được bị thiêu thành tro, sau đó phát hiện ra cửa vào thâm uyên thế giới, cuối cùng chạy vào thâm uyên thế giới cất giấu bảo tàng .”

Khải Lâm Na cười nói : Chàng nói cũng có cái hợp lí? Bất quá nghĩ lại chỉ là một cách lí giải, bây giờ phải làm sao, Chàng phải tới thâm uyên thế giới sao ? “ .

Lâm Phong cười hì hì :“ vẫn là nàng hiểu rõ ta nhất , đối với thâm uyên thế giới ta rất hiểu kì, ta muốn nhân cơ hội này tiến nhập thâm uyên thế giới , không biết chừng sẽ thu hoạch được kết quả” .

Khải Lâm Na phong tình vạn tượng nói:“ Thiếp biết không thể khuyên chàng, nhưng thiếp muốn nói vài câu , chính là hãy vì thiếp nhất định phải cẩn thận, nếu chàng có mệnh hệ gì, thì ta biết làm sao , cũng không biết bắt đầu từ bao giờ , thiếp có tính ý lại vào chàng, nếu mà không có chàng , thiếp không biết mình sẽ sống ra sao đây . “

Đây là lần đầu tiên Lâm Phong được nghe những tâm tình của mỹ nữ, Lâm Phong hào tình vạn tượng, vươn mình nói “ Nàng yên tâm, ta bắt đắ dĩ mới phải xa nàng, ta đồng ý với nàng sẽ nhất định bình an trở về để đoàn tụ. “

Khải Lâm Na quay người , ôm lấy Lâm Phong , dịu dàng nói : “ thiếp tin chàng “ .

.

Sáng hôm sau, , Lâm Phong vẫn chưa tỉnh giấc nhưng bên ngoài đã lại truyền tiếng cãi cọ giữa Đái Lệ Ti và Toa Bối Lập, tiếp sau đó cửa phòng bật mở, nhị vị tiểu thư nộ khí lao vào trong phòng, lôi Lâm Phong từ trên giường dậy . Những lời cãi vã của hai người như đồng thanh, liên miên bất tuyệt”

Đái Lệ Ti nói Toa Bối Lập lấy long châu không trả.Toa Bối Lập lại nói như đương nhiên:

“Tất cả tài sản ta đều đã đưa ra,, người còn muốn gì?”

Đới Lệ Ti tức giận nói “ những thứ rác rưởi của nhà ngươi có đem vứt ra ngoài đường cũng không có ai thèm nhặt, sao có thể sánh với Long Châu. “ .

Toa Bối Lập cũng không chịu thua kém cãi lại “ Long Châu vốn được lấy trên thân Long Tộc bọn ta, sao lại phải trả cho người chứ ?” . Đới Lệ Ti vươn tay cướp lại , nói : “ Hồ thuyết bát đạo , viên long châu này do Lâm Phong tặng cho ta , do đó nó chính là đồ của ta , không tin người có thể hỏi chàng xem .”

Toa Bối Lập tức tối nhìn lâm phong, không phục nói:“Giờ chàng hãy cầm lấy, ta không tin chàng cho người”

Đới Lệ Ti hằm hằm tức tối trừng mắt nhìn Lâm Phong:“ con tiểu yêu tinh này nói có thật không ?” .

Toa Bối lập lập tức cãi lại: “người mới chính là con yêu tinh , là con hồ ly tinh hại chết người mà không chịu đền mạng .” .

“Thôi!” đầu của lâm phong rối lên, tức giận hét lớn, vung tay đánh mạnh vào mông hai ả, dùng tay túm cổ tổng ra ngoài cửa, phẫn nộ nói vọng ra:“Hai người thật là phiền toái, sau này đừng có tìm đến phá giấc ngủ của ta.”

Hai vị tiểu nữ thoát cái đã bị hất ra ngoài cửa, tiếp đó nghe tiếng rầm, cửa phòng đã đóng chặt, nhưng sau một lúc ngơ ngẩn lại tiếp tục lớn tiếng cãi cọ.

Lâm phong rất nóng tính, khôngn hiểu hai vị tiểu nữ này kiếp trước có oán thù hay sao mà từ hôm qua tới giờ cứ gặp nhau là cãi vã. Khó khăn lắm Lâm Phong mới có một giấc ngủ ngon lại bị hai tiểu nữ phá hỏng, giờ ngủ tiếp được thì quả là quái sự.

Nghe thấy tiếng cãi cọ từ xa, bọn họ chạy vào phòng Khải Lâm na nhờ phân định.

Lâm phong thở dài lắc đầu, bị hai tiểu nữ làm loạn không thể ngủ được.

Chuẩn bị gọi thị nữ tới phục thị y phục thì tiểu Toa Lị Na bưng một chậu nước đẩy cửa tiến vào, đặt chậu nước sang một bên, chạy đến trước giường Lâm Phong mở to cặp mắt nhìn Lâm Phong đang ngồi trên giường, cao hứng nói:“Công tử đã dậy rồi, để Toa Lị Na phục thị y phục!”

“Uhm” Lâm Phong nói “Toa Lị Na ngoan lắm, ai bảo nàng đến phục thị ta?”

Toa Lị na leo lên giường, đôi má chột hồng, lấy hết dũng khí nói:“là tự Toa Lị Na muốn phục thị công tử, công tử không vui sao?”

“Vui chứ, đương nhiên hoan hỉ!” Lâm Phong hôn nhẹ lên đôi má xinh xinh, trong tâm thoải mái để Toa Lị Na phục thị y phục”.

Sau bữa cơm trưa , Lâm Phong đang nghĩ xem khi nào hai lão gia hỏa sẽ quay trở về thì chợt nghe thấy từ trên không trung có hai tiếng hạc vọng lại , Lâm Phong vội ra xem xét, là hai Băng Sương Cự Hạc hạ xuống đình viện, trên lưng chúng không phải là hai vị lão La Đế Phong và Táp Lạp Kỳ thì còn ai vào đây nữa .

Táp Lạp Kỳ đương nhiên là rất kinh ngạc khi thấy Linh chủ đại nhân tự thân xuất môn nghênh đón, đối với việc này vô cùng mãn ý. Cặp mắt vốn đã bé của lão nay khi cười lại càng bé như sợi chỉ, Táp Lạp Kỳ nói với La Đế Phong đang hạ mình khỏi thân hạc: “Thế nào, ta đã nói Lâm tiểu tử sẽ tự thân xuất môn nghênh tiếp, lần này ngươi thua rồi, đã tâm phục khẩu phục chưa?”

La Đế Phong hiển nhiên là không ngờ Lâm Phong lại xuất hiện, nên khuôn mặt u ám, đáng vẻ đau khổ, nghĩ sao lần này lại thua cuộc lão đầu Táp Lạp Kỳ.

69. Chương 69 Sứ Thần Hoàng Đế

“Oa!Băng Sương Cự Hạc!” Thụy Đức Lập cùng Mã Lệ Kiều hiện nguyên hình hạc, Toa Bối Lạp kêu lên một tiếng nũng nịu, lao thẳng về phía Mã Lệ kiều nói chuyện, tiểu nha đầu này hôm qua vừa đến phủ của linh chủ đại nhân, vì không có ai thân cận nên sầu muộn không vui ,nên đã cãi nhau với Đái Lệ Ti.

Mặc dù Khải Lâm Na cùng mọi người vô cùng hoan nghênh nàng gia nhập đại gia đình, vậy mà tiểu long nữ cao ngạo này lại cảm thấy mọi người không yêu quý mình, mặc dù có một kẻ đồng tộc là Kha La Đa, nhưng già sắc long này vốn không đủ điều kiện để trở thành bạn chốn khuê phòng, thì hiện tại đã có Mã Lệ Kiều, nên khiến Toa Bối Lạp reo lên vui sướng.

Nguyên nhân là do Cự Long cùng Băng Sương Cự Hạc vốn là thành viên tứ đại gia tộc, vì vậy có cảm giác thân thiết như thân nhân.

“Hồ Li Ti!” Đái Lệ Ti sát khí đằng đằng kêu lớn, không chịu thua kém tức khắc đến bên Mã Lệ Kiều giảng co, khiến cho khuôn mặt Mã lệ kiều vốn bên lên nay càng luống cuống không biết làm sao.

Lâm Phong lắc đầu, sau đó dẫn mọi người vào đại sảnh, bọn ti nữ sinh đẹp như hoa như ngọc phục thị mỹ tửu cùng hoa quả rồi lui xuống, Lâm Phong nhìn La Đế Phong hỏi:“Thế nào, đã gặp gia gia chưa, Lão Gia Tử nói sao?”

La Đế Phong nhìn Táp Lạp Kỳ nói: “Điều này để Táp Lạp Kỳ đại sư nói.”

Lâm Phong nhìn Táp Lạp Kỳ. Táp Lạp Kỳ cười hi hi như một đứa trẻ tinh nghịch: “Chẳng có gì, lão tiểu tử mãn ý phi thường, tên Tỉnh Thái Gia ngu ngốc đã bị bãi chức, nhị ca Lâm Hồ của ngươi đã làm Cẩm Vệ Quân Đại Thống Lĩnh, lão tiểu tử đối với ngươi vô cùng khen ngợi.”

Lâm Nhị đứng ngay lên nói:“Nhị công tử lẽ ra phải ở vị trí này, Tỉnh Thái Gia chỉ có công phu đối phó nữ nhân, nếu như công tử bắt hán hạ mã, hai con chó nhà Tỉnh Thái Gia sớm muộn cũng chết vì nữ nhân.”

Lâm Phong nói:“Còn sao nữa? Lão già Hoàng Đế nói sao?”

Táp Lạp Kỳ lắc đầu khổ não nói:“lão tiểu tử đó còn nói gì nữa, đừng nói là tìm ra chứng cứ, ngay cả khi tìm ra cũng chẳng làm được gì, nếu như Hoa Luân đại công mò tới Khố Khắc Sâm Đạt cũng là chủ ý của lão sắc quỷ Hoàng Đế.”

Lâm Phong Lành tiểu nói:“Lão chẳng có chút tự tôn, hẳn biết rõ là ta tiêu diệt tất cả bọn nô bộc, vậy mà còn dám dối đầu, đó chẳng phải làm khó cho lâm gia sao, nếu như lão Hoàng Đế không thích làm Hoàng Đế nữa, ta sẽ bắt lão xuống, mấy vị anh họ đang nghênh cổ nhìn vào vị trí dưới móng hân.”

La Đế Phong cười nói:“Chẳng có biện pháp, hiện thời thế lực lâm Gia vô cùng cường đại, khống chế trong tay một nửa quân đội Đế Quốc, lão già Hoàng Đế muốn yên ổn thì không thể không lo ngại, gia gia ngài chuyển cáo ngài, bảo tàng đích thực phải giải quyết được, không đắc tội với người khác là tốt nhất, xem ra sứ thần của lão Hoàng Đế cũng sắp tới.”

Vừa nói xong, một thân vệ vào báo, sứ thần của lão Hoàng Đế bên ngoài cầu kiến.

Chúng nhân nhìn nhau, Lâm Phong vươn người đứng dậy, phân phó:“Hãy dẫn sứ thần đại nhân vào đại sảnh, lát sau ta sẽ ra;”

Thân vệ ứng thanh rời đi.

Tập Lạp Kỳ nói:“Lão Hoàng phái ba vị Thánh Kị Sĩ, xem ra quyết tâm lấy được Tàng Bảo Đồ, ngài nên ứng phó ra sao?”

Lâm Phong cười nói:“Chỉ là một tấm Tàng Bảo Đồ thôi mà, nếu hấn muốn thì ta đưa, dù sao cũng là thần dân của Lạc Nhật Đế Quốc, cũng phải giữ chút thể diện cho Hoàng Đế Bệ Hạ.”

Lâm Nhị đại kinh nói:“Sao vậy được, nếu giao cho Hoàng Đế Bệ hạ bảo tàng, thì đối với Lâm Gia sẽ cực kì bất lợi.”

Lâm Đại cũng nói: “Không sai, Hoàng Đế Bệ Hạ cùng Tỉnh Thái Gia đều có ý tước binh quyền của Lâm Gia, bình thường đã không phát ngân quỹ cho Thiết Huyết Quân Đoàn. Tàng Bảo Đồ có ý nghĩa vô cùng quan trọng, công tử không thể giao ra được.”

Lâm Trùng cũng gật đầu: “Tài chính đế quốc luôn thiếu thốn, nếu như dâng cho Bệ Hạ bảo tàng, khả dĩ lợi dụng của cải trong đó mở rộng quân đội, đối với Lâm Gia cực kì bất lợi.”

Thời khắc trọng yếu này, cả ba người đều nghĩ tới bảo vệ lợi ích gia tộc, đều là đệ tử Lâm Gia, sinh tử vinh nhục đều lấy Lâm Gia làm trọng, cơ bản chẳng có tư tưởng trung quân.

Nếu như lão gia hỏa quan tâm đến điều này, họ vô cùng lo lắng, theo những hiểu biết của họ về Lâm Phong thì hấn không hào phóng tới mức trao ra Tàng Bảo Đồ, tiểu tử này chắc đã có tính toán.

Còn mấy tiểu nữ nhân, trong khi chúng nhân đang bàn quốc gia đại sự thì lại trò chuyện mà không hề có chút hứng thú nào.

Lâm Phong cùng Khải Lâm na nhìn nhau cười, im lặng không nói lời nào.

Ba tên tiểu tử này tuy trung thành, nhưng cũng khiến Lâm phong cảm thấy chán nản, những lời đại nghịch vô đạo như vậy sao có thể nói ra trước đông người, huống hồ hiện tại hấn cũng chưa có ý tạo phản, tuy nhiên trong lòng đã không coi lão Hoàng Đế ra gì, nhưng cũng giữ đôi chút thể diện cho lão, dù sao lão cũng là Hoàng Đế.”

Lâm Phong cười nói:“Không khó, ta đã có tính toán, ra đại sảnh xem ba vị Thánh Kị Sĩ ra sao.”

Lâm Đại ba người hết sức không hiểu, không hiểu tam công tử nói thể có ý gì, nhưng không hỏi nhiều, lập tức theo Lâm phong tới đại sảnh.”

Lúc chúng nhân tới ,thì thân vệ cũng dẫn năm vị khách nhân vào. Trong đó có hai lão đầu cùng ba thanh niên.

Hai lão đầu tử đều là những chiến sĩ phổ thông, ỳ phục màu xanh, tỏ ra vô cùng biết điều.

Còn ba thanh niên thì mặc giáp vàng, tay mang kim sắc long thương, thần sắc hết sức cao ngạo, bộ dạng cho mình trong thiên hạ là duy ngã độc tôn.

Nếu phán đoán mạnh yếu,thì hai lão đầu kia cường mãnh hơn ba tên thanh niên, lâm Phong nhìn lướt qua ba kẻ trẻ tuổi đã hiểu rõ thực lực của mấy tên tiểu tử này cũng không hơn huynh đệ Lâm Đại cùng Lâm Trùng là bao nhiêu . Từ đó có thể thấy chúng đều nhờ cậy vào ma thú.

Phải biết rằng đại lục hiện nay rất hiếm kẻ chịu khổ tu để trở thành cường giả hay một nhân vật lợi hại, nếu như một vạn năm trước cường giả nhiều vô số, thì hiện tại trên đại lục dương danh thiên hạ dựa vào tọa kỵ, ít người chịu bỏ ra vài chục năm khổ tu để truy cầu cường hoành lực lượng.

Ví như ba kẻ trước mắt, niên kỷ còn ít nhưng đã tự thành Thánh Giai Cường Giả, nếu như kể về tướng mạo thì cũng khiến cho nhiều nữ nhân yêu mến, nhưng thực ra bản thân chẳng có một chút thực lực, thậm chí không bằng Lâm Đại Lâm Nhị, chỉ dựa vào tọa kỵ cường đại mà có thể tung hoành đại lục.

Tuy nhiên cường giả đại lục chức nghiệp bất đồng, cường giả đồng cấp thực lực cũng cao thấp khác nhau, nhưng chắc chắn một vị kiếm thần không có khả năng là đối thủ của một Siêu Cấp Ma Thú, cho dù là một Cự Long cấp bốn, Kiếm Thần đồng cấp vô năng chiến thắng, sở dĩ Thánh Kị Sĩ tuyệt đối ngạo thị trước cường giả khổ tu vì kiếm thần chỉ dựa vào khổ luyện mà thành.

Hai vị kiếm thần bản thân cũng không còn trẻ, biết cách che dấu thực lực, nên cúi đầu ít nói, ba kẻ sở hữu tọa kỵ cường đại còn tráng niên hiển nhiên có ngạo khí, đầu lúc nào cũng ngẩng cao.

Nụ cười quý tộc luôn hiện trên mặt ba tên kỵ sĩ khiến nữ nhân phải si mê, nhưng trong mắt Lâm Phong chẳng đáng thoả mạ: “Đồ ngu”.

Mấy lão gia hỏa nhìn ba kẻ kia bức bối vô bì rất không thuận nhãn, bất quá vì giữ phong độ của một quý tộc, nên không lộ vẻ không thích trên mặt.

Chỉ có Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp hai vị tiểu nữ này trên mặt hiện vẻ khó chịu đối với nụ cười ưu nhã quý tộc của mấy tên Thánh Kỵ Sĩ, bởi vì đích thực là những nhân vật cao cao tại thượng.

Luận thân phận, một người là Nguyệt Tinh Linh Nữ Vương, một người là thành viên của Cự Long gia tộc cao quý.

Luận thực lực, hai người đều là Ma Đạo Sĩ, lại có năng lực phản kích ma pháp, tọa kỵ là siêu cấp ma thú, thủ hộ của Tinh linh là Siêu Cấp Ma Thú Độc Giác thú, vị tất ba tiểu tử ngu ngốc có thể so sánh.

Toa Bối Lạp ngẩng đầu cao ngạo vì là một Cự Long cấp bốn, làm gì để mấy tên tọa kỵ trong mắt, Thần Tang Đại Lục coi trọng thực lực của bản thân, trong mắt vị tiểu thư Long Tộc này vốn không coi nhân loại ra gì, hơn nữa chỉ có một mối ân tình đối với trượng phu tương lai, chứ còn ba tên tiểu tử bản lĩnh bé bằng cái lỗ mũi thì không đáng tính.

Nghĩ đến đây, Bạch Long tiểu thư cao ngạo liếc trộm Lâm Phong, nhận thấy là nhân vật tối cường đại, lộ ra khí độ ung dung hơn hẳn ba tên tiểu tử kia.

Người tuy không cao lớn, cũng không có kim quang của kỵ sĩ chiến giáp, nhưng chính thân bạch sắc khiến hẳn dù không cao lớn cũng khiến nhân loại kính phục, cử chỉ ưu nhã bao hàm cả sự bá đạo khiến chúng nhân vô pháp phản kháng mà sinh ra cảm giác dị dạng đối với hẳn.

Khuôn mặt tuấn mỹ, có chút vẻ thư sinh, nhân thần linh hoạt thể hiện trí tuệ vô bì, thân thể không có tính quang lại càng thâm bất khả trắc, bình thường không lộ ra cái khí thế bá đạo khiến cho nhân tâm kính phục.

Bất tri bất giác, Toa Bối Lạp si mê ngắm nhìn.

Không chỉ Bạch Long tiểu thư mà tất cả nữ nhân cũng có cảm giác đó.

“Ta là Ai Bỉ Đặc thủ lĩnh của đoàn Hoàng Kim Long Kỵ Sĩ, còn hai vị trong đội là Phượng Hoàng Kỵ Sĩ Phạt Lăng Lợi cùng Kim Bằng Kỵ Sĩ Khoa Đặc Lô Nặc!”

một thanh niên ngạo mạn hướng tới chúng nhân tự giới thiệu bản thân cùng hai thông hành là những thánh giai trẻ tuổi, sau đó tư thái ưu nhã hãnh lễ theo kiểu kỵ sĩ, hỏi: “Vị nào Khố Khắc Sâm Đạt linh chủ đại nhân Lâm Phong?”

“hừm”

Thái độ ngạo mạn của Ai Bỉ Đặc lập tức khiến những thanh giai cường mãnh tại Khố Khắc Sâm Đạt bất mãn, những lão gia hỏa thì không nói, như Thụy Đức Lạp cũng lộ vẻ tức giận, hừ lạnh một tiếng, vì thể diện của linh chủ đại nhân nên chưa tiện phát tác.

Còn về mấy lão gia hỏa, thần sắc bất thiện, mục quang hướng về ba tên tiểu tử không chút hảo ý.

70. Chương 70 Nhất Xúc Tức Phạt

Lâm Phong chau mày, ung dung ngồi trên lên thái sư ỷ, sau đó nói: “Ta chính là Khố Khắc Sâm Đạt linh chủ Lâm Phong, không biết tam vị kỵ sĩ tới đây có việc gì, nếu có thì mau nói ra, nhược bằng không thì bản nhân con có công vụ cần xử lý.”

Ai Bỉ Đặc đại nộ, hai vị thánh kỵ sĩ cũng lộ vẻ tức giận. Lâm gia tuy thế lực cường đại, nhưng trong mắt của Thánh Giai Kỵ Sĩ cao ngạo bất quá là gia quyến của Hoàng Đế Bệ Hạ, có điều con gia quyến này dám khinh thị chủ nhân mà thôi, nên không có nửa điểm hảo cảm.

Vì vậy, tam vị thánh giai trẻ tuổi tưởng tiểu tử Lâm gia nghe danh của mình chí ít cũng tán thưởng hoặc nịnh bợ một câu, chẳng ngờ tên tiểu tử này lại không hề nể mặt mình, làm sao không khiến cho bọn Thánh Kị Sĩ cao quý được mọi người tán dương đại nộ.

May mà ba tên gia hỏa này được giáo dục là một kị sĩ chính thống, nên dù sao cũng hiểu phải giữ lấy phong độ kị sĩ, không nên xuất khẩu chữ rủa.

Ai Bĩ Đặc vẫn là người bất mãn nhất, nhìn Lâm Phong ngồi trên thái sư ý chất vấn: “Lẽ nào đó là thái độ các hạ đối đãi với cường giả sao? Nếu mà như vậy! lãnh chủ đại nhân thân ái, ta thân phận tôn quý là đặc sứ của Hoàng Đế Bệ Hạ, nếu ngài không có sự giải thích hợp lí, phải chăng nên nghi ngờ Lâm gia có ý tạo phản?”

Lời vừa nói ra, lập tức tác động đến bọn Lâm Trùng cùng Lâm đại và các kiêu binh hãn tướng khác, họ là những cô nhân được Lâm gia thu dưỡng, từ lúc ý thức được đã coi Lâm Gia là gia đình của mình, tự coi mình là một phần tử của Lâm Gia, nếu như có người muốn làm tổn hại tới danh dự của Lâm Gia, bọn chúng tuyệt đối không do dự mà bảo vệ sự tôn nghiêm của Lâm Gia.

Chẳng qua ngại uy nghiêm của lĩnh chủ đại nhân, nên những kiêu binh hãn tướng phải kìm nén nộ khí, tức giận nhìn Ai Bĩ Đặc, chỉ chờ lĩnh chủ đại nhân hạ lệnh một tiếng, lập tức xông lên băm tên tiểu bạch diện này thành nhục tương.

“Người tự xưng là cường giả?” Lâm Phong xua tay ngăn đám thủ hạ đang tức giận lại, cười vang nói:

“Sự cuồng vọng của các hạ khiến ta nhớ tới một cổ sự kinh điển, nói rằng có một thanh niên nhân chưa từng chơi gái lại luôn tự nói rằng mình là nam nhân, thiết tưởng Thánh Kị Sĩ tôn quý các hạ là nam nhân đó!”

Lời vừa nói ra khiến một trần cười lớn vang lên, tất cả đều cười nghiêng ngả, mấy vị mỹ nữ cũng đỏ mặt, nhìn lãnh chủ đại nhân hài lòng, long nữ Toa Bối Lạp thì nhỏ một bãi nước bọt, chửi thầm lĩnh chủ đại nhân là loại hạ lưu.

Còn vị Thánh Kị Sĩ tôn quý Ai Bĩ Đặc thần sắc xanh xám, nhãn tình phát xuất nộ hỏa, nếu nhân thần có thể giết người, Lâm phong đã sớm bị băm làm vụn mảnh. Hai vị Thánh Kị Sĩ còn lại sắc mặt cũng vô cùng khó coi, đang muốn ra tay trừng trị Lâm Phong, tiểu tử dám vũ nhục những Thánh Kị Sĩ cao quý.

Về phần hai lão kiếm thần đang cúi đầu thì sắc mặt cổ quái, trong tức Lâm phong nhìn lướt qua còn phát hiện hai vị kiếm thần đại nhân tâm thần ba động.

“Các hạ đã có đảm lược nhục mạ tôn nghiêm của một Thánh Giai Kị Sĩ, thì tất yếu phải chịu hậu quả tương ứng!” Ai Bĩ Đặc kìm nén nộ hỏa sắp bùng phát, trừng mắt nhìn Lâm Phong nói từng chữ một: “Giờ ta cảnh cáo người, nếu bây giờ người xin lỗi tan ngay lập tức có lẽ ta còn có thể tha thứ cho sự bất kính của người, bằng không, tuy Thánh Kị Sĩ tôn quý không khi phụ tiểu hài tử, nhưng Lâm Gia sẽ tiếp thụ nộ hỏa của đoàn hoàng kim Long Kị Sĩ.

“Ngớ ngẩn!” chúng nhân trong tâm nhủ thầm.

Lâm Phong cười nói: “Ngồi người không ngại cứ thử xem, liệu Khố Khắc Sâm Đạt có tiếp thụ được lời đình nộ hỏa của đoàn hoàng kim Long Kị Sĩ không, ta phải nói là ta tuyệt đối không suy tâm việc giết một con Cự Long hay Hỏa Phượng Hoàng gì đó để nhắm rượu, Siêu Cấp Ma thú cũng là cực phẩm nguyên liệu Ma Pháp, dù ta không thiếu nhưng người mang tới thì ta cũng không cự tuyệt!”

Không muốn nói những lời vô ích, Lâm phong ném Tàng Bảo Đồ cho hắn, cười lạnh nói:

“Hoàng Đế Bệ Hạ rất muốn có tấm Tàng Bảo Đồ, ta cũng là thần tử phải tự nguyện hai tay dâng lên, mời ba vị Thánh Kị Sĩ đại nhân nghiệm chứng lại, xem xem Tàng Bảo Đồ này là thật hay giả, nếu rời khỏi phủ mà xảy ra chuyện, Lâm Phong ta không có trách nhiệm.

Ba tên Thánh Kị Sĩ ngăn người, hiển nhiên không ngờ rằng không đợi nói ra ý thì tiểu tử Lâm Gia vốn có tâm phản nghịch lại ngoan ngoãn giao ra Tàng Bảo Đồ, thật khó tiếp nhận.

Trong lúc kiểm chứng, chúng nhân không phân biệt được chân giả, chỉ nhìn màu sắc thì biết niên đại đã rất lâu, tuyệt nhiên không có khả năng ngụy tạo ra được.

Lâm Phong nói: “Ba vị đã không còn gì chỉ giáo, xin tùy tiện, thứ lỗi Khố Khắc Sâm Đạt không có hảo tửu chiêu đãi ba vị Thánh Kị Sĩ tôn quý các hạ, xin không lưu lại nữa.”

Nói xong thu liễm tinh thần lực, mười đạo sát khí cường đại như cổ ý phát ra bao trùm đại sảnh, ba vị Thánh Kị Sĩ cùng hai vị Kiểm Thần sắc mặt đại biến, hai vị kiểm thần còn đỡ, không chịu nhiều áp lực, ba vị Thánh Kị Sĩ bản thân thực lực yếu nhược, lúc này phải chịu áp lực, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi tuôn ra như mưa.

Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, thần niệm thu lại, chế trụ khí tức, vẫy vẫy tay, ba vị Thánh Kị Sĩ đồng thời bay ra khỏi đại sảnh như đạn bọc đường.

Lâm Phong thần sắc không chút biến đổi, không quản hai lão kiểm thần biểu tình kinh hãi tự nhiên nói: “Hai vị kiểm thần tôn quý, các vị cũng tận mắt thấy, ba vị Thánh Kị Sĩ cuồng vọng thái quá, mục thị vô nhân, ngạo mạn vô lễ, hoàn toàn không có một chút phong độ khiêm tốn của Thánh Giai Kị Sĩ, thật còn kém xa hai vị lão kiểm thần!”

hai vị lão kiểm thần tuy trong mắt không coi tên mao đầu tiểu tử ra gì nhưng lúc này đã toát mồ hôi lạnh, đường đường ba vị Thánh Kị Sĩ đại nhân chẳng hiểu sao lại bay ra ngoài, hai vị kiểm thần không rõ lời nói của lĩnh chủ đại nhân chưa tới hai mươi còn có ý gì, đành gật đầu nói: “Lĩnh chủ đại nhân quá khen!”

Long Ngâm cùng phượng kê, liên tiếp rền vang cả góc trời, ba vị Thánh Kị Sĩ bị lâm phong ném ra khỏi đại sảnh không thể nhẫn nhịn, triệu hồi tọa kỵ, một băng sương cự long, một hỏa phượng hoàng, một kim sí đại bàng, ba vị Thánh kị sĩ nhảy lên tọa kỵ, mặt tức giận bay trên lĩnh chủ phủ.

Bất quá chỉ một lúc, nộ hỏa bị thay thế bởi sự kinh hãi cực độ, long ngâm cùng hạc kê xuất hiện, Gia Đức Tây tọa kỵ Kha La Đa cùng tiểu bạch long Toa Bối Lạp và hai con băng sương cự hạc, còn có cả Tinh Linh Nữ Vương Đái Lệ Ti cười Độc Giác Thú xuất hiện thêm phần nhiệt náo, cả hai lão già La Đế Phong cùng Tạt Lạp kị cũng bay lên.

Ba vị Thánh Kị Sĩ đáng thương lúc này mới phát hiện ra bản thân đã phạm một sai lầm nghiêm trọng, nhìn thấy thể hình đầu tiên bay lên đã biết là Hoàng Kim Cự Long cấp sáu, và cả trên thân hai lão đầu tử tán phát khí tức cường đại, nếu như không phải vì cái tinh thần kị sĩ thì bọn chúng đã đào tẩu rồi.

Trước mặt là biểu hiện thực lực của Lâm Phong, thực lực mà mọi người đều biết, nếu như ba vị Thánh Kị Sĩ biết được tổng phủ còn có mười hai Đại Lực Chiến Thần ít người biết tới thì chắc chắn đã bủn rủn chân tay.

Kiểu cục diện mang theo cả uy hiếp này đương nhiên sẽ không phát sinh một cuộc chiến, nói thế nào đi nữa thì ba vị Thánh Kị Sĩ cũng là đặc sứ của Hoàng Đế Bệ Hạ, nếu như có rúng động một khối da thịt hoặc thụ thương quay về thì sẽ tự thành tạo phản.

Mấy tên Thánh Kị Sĩ kiêu ngạo bị vây lại, sắc long Kha La Đa lên giọng trưởng bối răn dạy con băng sương cự long cấp năm.

Cự Long cao ngạo dù không hề sợ hãi nhưng đối mặt với uy phong của một con cự long cấp sáu hồi sinh từ viễn cổ chiến trường thì con băng sương cự long mới thành niên này phải vâng vâng dạ dạ.

Đương nhiên, nếu như hai bên khai chiến, tuy biết rõ thực lực không bằng đối phương nhưng con băng sương cự long này sẽ chẳng do dự mà xông lên liều mạng với Kha La Đa.

Đối diện với địch nhân cường đại là thành viên của tứ đại hoàng kim gia tộc từ trước đến giờ chưa hề biết đến hai chữ “Rút lui”.

Lúc Đối Lệ Ty không nhẫn nại dùng đoản cung bắn một mũi tên làm bị thương nhẹ cánh của con Kim Sí Đại Bàng, chiến hỏa xem chừng sắp xảy ra, Lâm Phong và hai vị lão kiểm thần đi từ trong đại sảnh ra, xua xua tay, ra hiệu chúng nhân toàn bộ thối hạ, rồi mới nói với ba vị thánh kị sĩ hai mắt còn đang bừng bừng liệt hỏa: “Thỉnh ba vị thánh kị sĩ tôn quý mang Tàng Bảo Đồ quay về giao cho Hoàng Đế bệ hạ, nếu chậm trễ, thì đừng trách ta chưa đề tính các ngài!”.

Sắc mặt của ba vị thánh kị sĩ tái nhợt, cuối cùng thì đành phải nhận cơ hội này mà quay về, trước lúc đi không quên buông một câu đầy phần uất: “Chúng ta sẽ nhớ mãi sự khoản đãi nhiệt tình của các hạ hôm

nay!”.

Lâm Phong chẳng hề để tâm, quay đầu lại nói với hai vị lão kiếm thần còn đang lúng túng: “Hai vị kiếm thần đại nhân, thân mang trọng trách bảo hộ tàng bảo đồ, Lâm Phong tôi thấp cổ bé họng chẳng tiện giữ hai ngài ở lại!”.

“Linh chúa đại nhân nói quá rồi!” hai vị lão kiếm thần nói một cách không tự nhiên rồi cũng cáo biệt.

chúng nhân quay lại đại sảnh, mấy lão gia hỏa cũng tản đi, Lâm Nhị tức tối mắng: “ba thằng ngu xuẩn đó, chẳng qua chỉ là nhờ tọa kỵ sinh cường, luận về thực lực thì chẳng có, thật chẳng biết sống chết chạy tới lãnh địa của công tử mà tác oai tác quái, quý tộc sao lại có hạng người ngu xuẩn như thế chứ!”.

Lâm trùng cười lạnh: “há không nghe, rừng rộng ắt có đủ mọi loại chim, khi nam nhân Lâm gia chúng ta máu đổ sa trường, thì bọn quý tộc để đồ còn mãi chinh chiến trên giường, mấy tên thánh kỵ sĩ ấy chẳng qua cũng chỉ là vật trang trí, mấy khi thấy chúng đổ máu bảo vệ biên cương đế quốc.”

Lâm Đại im lặng gật đầu.

Lâm Phong giơ tay lên nói: “Được rồi, vấn đề này kết thúc ở đây, năm mươi bộ Long hồn chiến giáp ba người các ngươi tự đi đến chỗ Pháp Lạp Đế mà lấy mỗi người một bộ, tâm pháp phần thứ ba của Huyền cương đấu khí ta đã đưa cho các ngươi rồi, phối hợp với pháp môn ta truyền cho các ngươi, trong vòng năm năm chắc có đột phá!”.

Ba người đại hỉ, long hồn chiến giáp là cực phẩm trang bị ma pháp chỉ đứng sau thần khí, cả đại lục cũng rất ít gặp, từ trước đến giờ là vật vô giá, bọn chúng tâm thần sao không rung động cơ chứ.

Lại nghe thấy Lâm Phong nói: “Ta đã thao luyện binh ma, Thiết Huyết Thân Vệ tuy đều là những kỹ binh tinh nhuệ nhất nhì ở đại lục nhưng mà trong mắt ta vẫn còn chưa đủ, cho dù đã truyền hai phần trước của Huyền cương đấu khí, huấn luyện ba nghìn thân vệ thành những kỹ binh vô địch có thể đánh bại lang kỵ binh của Thần Vũ Đế Quốc, chỉ ít mỗi cá nhân thực lực cũng đạt bằng cường chiến sĩ!”. Lâm Phong vốn đã sớm dùng một môn gọi là “Thái thanh đấu khí” tự sáng tạo thay thế cho Huyền cương đấu khí, trở thành đấu khí gia truyền của Lâm gia sau này và đã nhận được sự cho phép của lão gia nên giờ đây hẳn có sao Huyền cương đấu khí làm mấy vạn bản đi bán cũng không bị người khác dị nghị.

Ba người Lâm phong ứng tiếng rồi đi tìm Pháp Lạp Đế đại sư để lấy Long hồn chiến giáp.

71. Chương 71 Thâm Uyên Thế Giới

- Công tử, Khải Lực Tây ca ca bọn họ đã hộ tống thương hội về đế đô, đợi Toa Lị Na lớn rồi cũng sẽ kiểm cho công tử rất rất nhiều kim tệ.

- Ân, có triển vọng! - Lâm Phong vuốt nhẹ đôi má mịn màng của cô bé, cười nói:

- Nữ hài tử này, muội ngoại trừ luyện tập đấu khí mà ta đã dạy để tự bảo vệ mình, cùng với việc phải học đạo thờ chồng dạy con(><), không=“” được=“” để=“” cuộc=“” sống=“” bị=“” ô=“” nhiễm=“” bởi=“” những=“” thói=“” xấu,=“” cuộc=“” sống=“” sa=“” đoạ=“” lãng=“” phí=“” chính=“” là=“” nguyên=“” nhân=“” lớn=“” nhất=“” khiến=“” cho=“” một=“” quý=“” tộc=“” thế=“” gia=“” hưng=“” thịnh=“” tiến=“” đến=“” suy=“” vong.=“” các=“” năng=“” cũng=“” cần=“” phải=“” nhớ=“” kĩ=“” cho=“” ta=“” điều=“”>

Nói rồi đưa mắt nhìn đám nữ nhân từng người một.

Khải Lâm Na cười nhẹ nói:

- Có điểm không minh bạch tại sao chàng biết những đạo lý to lớn này. Lâm gia hàng nghìn năm là phụ tá của hoàng thất, ngoại trừ trung thành với quân vương đâu biết đến gì khác. 500 năm trước Quang Minh đế quốc suy tàn, tổ tiên Lâm gia của chàng đã có công phụ tá Hoắc Khắc Tư đánh chiếm được giang sơn, con cháu đời sau đều tranh phạt(chiến đấu) trên sa trường đem lại cho Lạc Nhật đế quốc cực diện như ngày nay.

Ngừng một lát, Khải Lâm Na thoải mái nói tiếp:

- Thiếp đã từng đọc qua lịch sử của Lâm gia chàng, trên đại lục bất cứ gia tộc nào cũng hưng thịnh rồi lại suy tàn, cuối cùng đều là dẫn đến vong tộc. Lâm gia của chàng sở dĩ có thể trường thịnh bất suy (luôn hưng thịnh, không bị suy vong), điều đó tịnh không phải là ngẫu nhiên, Lâm gia có thể tính là gia tộc lâu đời nhất của đại lục tính đến nay, với thực lực của mình, gia tộc chàng tự mình khai lập một quốc gia tuyệt đối không phải là vấn đề khó khăn. Nhưng trong cả vạn năm, Lâm gia chàng chưa hề có một vị đế vương nào. Chính điều này đã tránh cho Lâm gia thoát khỏi diệt vong khi thời thế thay đổi, đã vậy Lâm gia lại là hoàng kim quý tộc duy nhất của đại lục. Theo một kế ước cổ xưa, Chu tước gia tộc khi thấy cảnh Lâm gia chàng đối mặt với mối nguy vong tộc, đương nhiên họ không thể ngồi yên quan sát. Là nhân loại gia tộc lâu đời nhất trên đại lục, Lâm gia có thể đứng vững vạn năm không suy suyển, khẳng định phải có một khía cạnh đặc biệt nào đó. Hiện tại hoàng thất các đế quốc tuy phong quang vô hạn (rất hưng thịnh), nhưng đó bất quá chỉ là kính hoa thủy nguyệt, phong trung hủ mộc(= ý chỉ một sự hưng thịnh ảo, không bền vững) . Không sớm thì muộn sẽ bị mai một theo dòng chảy lịch sử, căn bản không có khả năng trở thành một Lâm gia thứ hai, có thể đứng vững vạn năm không suy tàn.

Lâm Phong cười cười nói:

- Những điều nàng biết quả là không ít. Thế lực tiềm ẩn của Lâm gia đến cỡ nào, ngay cả ta là nhất gia chi chủ tương lai cũng còn không biết hết. Chỉ biết trên đời này hợp rồi sẽ phân, phân rồi tất hợp. Sau khi Quang Minh đế quốc suy tàn, những quý tộc mới nổi thừa thế quật khởi, trải qua trăm năm chiến tranh mới giành được thiên hạ. Hiện giờ tuy là ca vũ thăng bình, thái bình thịnh thế(thời đại yên bình, hạnh phúc), nhưng loạn lạc cũng đã bắt đầu xuất hiện. Nếu như xảy ra chiến loạn, Lâm gia đã ngủ quên cả vạn năm cũng không nhất định không tiến lên vũ đài lịch sử!

Khải Lâm Na cười nói:

- Năm năm trước khi Tĩnh Quốc Công phò tá Hoắc Khắc Tư đánh chiếm giang sơn, Lâm gia chàng được gầy dựng, truyền đến đời cha chàng, danh vọng Lâm gia hiện giờ đã như mặt trời giữa trưa, bất quá bỏ qua cho thiếp nói thẳng, cha chàng mặc dù là tuyệt thế danh tướng vô địch trên sa trường nhưng ông ấy tịnh không tính đến việc khai lập quốc gia riêng, nhưng Lâm gia đời này lại xuất hiện một nhân vật lợi hại như chàng, có lẽ vài chục năm nữa, Lâm gia bước ra sân khấu cũng không chừng.

Lâm Phong nhún vai đáp:

- Hiện tại nói đến những việc ấy thực là quá sớm, lão gia tử vẫn còn sống, gia chủ tương lai như ta vẫn chưa có tư cách để quyết định vận mệnh của Lâm gia trong tương lai. Bất quá nam nhân sống trên đời phải tung hoành thiên hạ, được mã sa trường. Nếu lúc này vận mệnh của vô số nam nhân Lâm gia đầy nhiệt huyết đều đặt cả lên mình ta, ta sẽ tự mình gánh trách nhiệm nặng nề ấy. Chỉ là bây giờ nói tới quá sớm, trước tiên ta phải chuẩn bị công việc, đợi mười năm nữa sẽ quyết định kế sách.

- Oa! Nam nhân sống trên đời phải tung hoành thiên hạ, được mã sa trường!

Tiểu tinh linh tóc trắng kiêu mị hô lên một tiếng, đôi mắt dán chặt vào Lâm Phong, ánh lam sắc trong mắt nhảy múa, vô cùng sùng bái thốt lên:

- Chàng chính là thần tượng của thiếp (^_^).

Khải Lâm Na cùng cô rồng nhỏ (tiểu long nữ>”<) đương=“” nhiên=“” không=“” phải=“” ngoại=“”>

Chỉ có Tiểu Toa Lị Na mơ mơ hồ hồ, hết nhìn người này lại nhìn người kia, nét mặt vô cùng thắc mắc.

Lâm Phong sắc mặt đỏ hồng, cười trừ một tiếng, liền chuyển đề tài:

- Tài sản khuynh quốc của đám hậu nhân Quang Minh hoàng thất hiện giờ chôn ở Thâm Uyên thế giới, số bảo tàng đó với chúng ta rất quan trọng. Ngày mai ta sẽ khởi hành đến Thâm Uyên thế giới, có lẽ phải mất một đoạn thời gian mới trở về được, các nàng phải gấp rút giúp ta thành lập thương hội, chuyện này đã báo trước rồi, một vị nhất gia chi chủ tương lai như ta không thể nào dựa hoàn toàn vào sự trợ giúp của gia tộc được, bản thân ta cũng phải tự tạo lập được thứ gì đó chứ!

Khải Lâm Na buồn buồn nói:

- Như vậy là không trở về trong vài ngày được, chẳng lẽ không thể để chúng ta cùng đi được hay sao?

Long nữ Toa Bối Lạp cùng Đái Lệ Ti lập tức đồng thanh nói:

- Chúng ta nhất định cùng chàng đến Thâm Uyên thế giới xem một lần cho biết.

Tiểu Toa Lị Na mở to mắt nhìn Lâm Phong, hiển nhiên là xem ý tứ của công tử.

Lâm Phong sầm muện nói:

- Ngày tháng còn dài, đợi ta từ Thâm Uyên thế giới trở về sẽ lại cùng các nàng vui vẻ tụ họp. Đoạn thời gian này nàng đành chịu khó vậy.

Sau đó hướng tới Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp nói:

- Còn hai cô ả tinh quái này cũng phải cân nhắc đừng gây rắc rối, nghe lời ta giúp đỡ Khải Lâm Na sắp xếp công việc thương hội, nếu như không nghe đừng trách khi ta trở về quên mang theo quà tặng cho hai người.

Hai ả đó sắc mặt lộ rõ vẻ không cam tâm, nhưng không có can đảm làm trái ý hấn. Ai cũng biết vị linh chủ đại nhân này không bao giờ nói lại hai lần. Khi hấn đã quyết định việc gì thì dù là mười cự long cũng không thể khiến hấn đổi ý. Vả lại nữ nhân rất yêu thích kim cương, bảo thạch, hai tiểu nữ nhân này nghe lời liền ngậm miệng lại.

Tiểu Toa Lị Na mắt mở to hỏi:

- Công tử, còn muối thì sao?

Lâm Phong vuốt nhẹ hai gò má mịn màng của tiểu cô nương này, cười nói:

- Đương nhiên là muối cũng ở nhà làm những việc nên làm, chẳng lẽ muối cũng muốn cùng ta đến Thâm Uyên thế giới?

Toa Lị Na sôi nổi đáp:

- Muối cũng muốn đi cùng nhưng muối sẽ nghe lời công tử, không để công tử giận.

- Ngoan lắm!

Lâm Phong tâm tình rất vui vẻ, hốt nhiên nhớ ra một việc, hướng tới Khải Lâm Na hỏi:

- Phải rồi! Chẳng phải là anh nàng đã làm việc cho ta, hiện tại có 50 bộ Long Hồn chiến giáp tự nhiên y cũng có một bộ, sau này những việc ấy sẽ do nàng trực tiếp cai quản, đợi anh nàng trở về nàng chọn lấy mà đưa cho y, thần khí của Bắc Khắc Tác cũng ở đó, mang tặng cho đại ca nàng luôn, coi như đó là quà ra mắt của ta.

Khải Lâm Na cười nói:

- Chàng cũng thật có tâm. Lâm Đại bọn họ mỗi người đều có một bảo kiếm tự mình tế luyện, mặc dù không có những kỹ năng đặc thù của thần khí, nhưng cũng có thể dễ dàng phá vỡ phòng thủ vật lý của cự long, so với thần khí cũng không kém, với lại thánh quang chi kiếm cũng không cần sử dụng, ta đã sớm tặng cho đại ca!

Lâm Phong nói:

- Không được ta đồng ý, đừng mang thần khí đó cho đại ca nàng, việc này không nên lập lại.

Mặc dù một kiện thần khí không đáng khiến hấn để tâm, cũng biết Khải Lâm Na đối với mình không có lòng khác, nhưng tâm lý Lâm Phong rốt lại vẫn không thoải mái.

Còn may là Khải Lâm Na không mang ngân ti nhuyễn giáp tặng cho Khải Lực Tây.

Ngân ti nhuyễn giáp tổng cộng chỉ có 25 bộ, ngoại trừ đã thưởng cho Pháp Lạp Đế lão đầu một bộ. Còn lại 24 bộ thì Khải Lâm Na, Tiểu Toa Lị Na, Đái Lệ Ti, Gia Đức Tây, La Đế Phong và Tập Lạp Kỳ đại sư mỗi người 1 bộ, còn 18 bộ. 18 bộ nguyên giáp đều là tuyệt thể trân phẩm, Lâm Phong còn chỗ sử dụng, thực không muốn đem tặng cho Khải Lực Tây tên phản phúc đó.

Miễn dịch toàn bộ ma pháp dưới cấp cấm chú, dù là thần khí cũng không chắc phá vỡ nổi, ngân ti nhuyến giáp có thể nói là không thể coi chỉ tương đương với thần khí được, tuyệt đối là pháp bảo vô giá, nếu như chuyện này truyền ra ngoài e rằng Khô Khắc Sâm Đạt từ nay về sau sẽ hỗn loạn không yên

Chiều hôm đó giao phó xong mọi việc, sáng sớm hôm sau Lâm Phong cùng một đám thủ hạ bắt đầu cuộc hành trình.

Chuyến đi đến Thâm Uyên thế giới này có quá nhiều thứ mơ hồ và nguy hiểm nên ngoại trừ Lâm Phong và 6 vị mỹ nữ chiến thần ra, chỉ có thêm đại sư thánh cấp Tụ Tập Kỳ trí tuệ uyên bác cùng với hai băng sương cự hạc làm vật cưỡi là vợ chồng Thụy Đức Lạp – Mã Lệ Kiều.

May mắn là Ngải Lâm Uy Na 1 vạn năm trước đã từng đi đến Thâm Uyên thế giới, còn nhân loại thì không biết gì về thâm uyên thế giới này, chuyện này Lâm Phong cũng có thể giải thích được ít nhiều. Vốn là cửa vào một vạn năm trước trong Chúng Thần Đại Chiến đã bị Thanh Vân lão lỗ mũi trâu(đạo sĩ) chôn vùi trong Hỏa Diễm Sâm Lâm, tìm kiếm nó đích thực là không dễ dàng gì.

Mặc dù Hỏa Diễm Sâm Lâm chỉ có chu vi 100 dặm, nhưng để tìm ra được cửa vào thâm uyên thế giới trong khuôn viên 100 dặm là rất khó khăn. Tuy rằng Ngải Lâm Uy Na từng đến thế giới này, nhưng tính đến nay cũng đã 1 vạn năm. Vị nữ chiến thần trí nhớ có hạn, làm sao có thể nhớ được đích xác vị trí cửa vào thâm uyên thế giới.

Vả lại Thâm Uyên thế giới đích xác là dạng thế giới gì, Lâm Phong cũng chỉ qua lời nàng mà biết được đại khái. Ngoại trừ biết được Thâm Uyên thế giới không có bầu trời xanh ra, còn thì nàng chẳng biết gì hơn. Cũng không biết bên trong thế giới bị nhân loại lãng quên đó chính xác có loại sinh vật gì sinh sống.

Lần này xuất hành, Lâm Phong tuy vậy cũng có đủ thực lực. Ngoại trừ Mã Lệ Kiều hạc nữ mỹ lệ hay cả thảy có thực lực chỉ ngang với cự long cấp 4 này, kì dư những người còn lại đều có thực lực ngang với cự long cấp 5 trở lên, còn chưa kể đến quái vật thực lực cường hãn biến thái Lâm Phong hắc. Giả như có gặp phải cự thú tiền sử cường hãn nào đó cũng không đáng ngại lắm.

Hỏa Diễm Sâm Lâm nằm ở mỏm phía nam đại lục, cách Lạc Nhật Đại Chiếu Trạch không dưới vạn dặm đường chim bay. Cưỡi trên mình hai băng sương cự hạc, Lâm Phong cùng mọi người chỉ mất có hai ngày đã đến nơi.

Hàng chục dặm xung quanh Hỏa Diễm Sâm Lâm không gốc cỏ nào sinh sôi nổi, cũng rất ít người đi qua. Đứng cách đó hàng trăm mét, vốn bẩm sinh sợ lửa, hai băng sương cự hạc Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều không thể chịu đựng thêm được. Lâm Phong tế khởi thái cực đồ, phóng xuất một đạo kim quang bao lấy chúng nhân ở bên trong, tức thì cách tuyệt bọn họ với sức nóng ghê gớm bên ngoài.

Thái Cực đồ đối với ma pháp có tác dụng khắc chế vô cùng lớn, vòng sáng kim sắc vừa dựng lên, lửa đỏ xung quanh lập tức tiêu tán. Chúng nhân liền cảm thấy rất thoải mái (thần thanh khí爽) không còn chút cảm giác nóng bức nào.

Có báu vật trong người, Lâm Phong đích thực là vạn pháp bất xâm.

Tụ Tập Kỳ ngẩng đầu nhìn lên Thái Cực Đồ lơ lửng trên đầu, chép miệng kinh hãi kêu lên:

- Thứ thần khí này còn vượt xa thần khí, so ra... hắc hắc, thậm chí còn lợi hại hơn cả thất bảo lung linh tháp.

Lão đầu lỗ miệng nói thẳng ra, may mà kịp thời tỉnh ngộ.

Lâm Phong nói:

- Xem ra người cũng có chút kiến thức. Thân Trúc Tử và phiến lá Kim Diệp Tử ta mang từ Bích Thủy Hàn Đàm về, trong mắt các ngươi là thứ thực vật bình thường, nhưng với ta mà nói lại có diệu dụng(tác dụng kỳ diệu). Đợi sau khi từ Thâm uyên thế giới trở về, xử lí xong mọi việc, ta sẽ bế quan tế luyện pháp bảo, xem có thể luyện ra những thứ cực phẩm pháp bảo gì.

Không biết thân Trúc tử và phiến(lá) Kim Diệp Tử đó là thứ gì, nhưng được sinh ra từ tiên thiên linh khí thì có khả năng là cực phẩm tài liệu để chế luyện pháp bảo. Lâm Phong đến thế giới này đã hơn một năm nhưng đây là lần đầu nhìn thấy loại linh vật này, chắc chắn tế luyện thành pháp khí cũng không tồi.

72. Chương 72 Tẩu Tiến Thâm Uyên

Lâm Phong nhắm mắt lại, phát thần niệm ra xung quanh, không bỏ qua bất cứ thứ gì trong khuôn viên 10 dặm quanh đó, thần niệm không nơi nào không vào được (vô khổng bất nhập = không lỗ nào không chui vô được) này thậm chí còn thâm nhập sâu 10 mét dưới lòng đất để tiến hành kiểm tra.

6 vị mỹ nữ chiến thần ngoại trừ Ngải Lâm Uy Na trong mắt có một chút hồi ức, còn lại 5 người kia vẫn giữ một biểu tình băng lạnh,

Tập Lạp Kỳ lão đầu hiểu kì nhìn ngó, đánh giá đám ma thú hung hãn ở xung quanh. Lần đầu tiên tiến nhập Hỏa Diễm Sâm Lâm này, quả quyết rằng vị thánh cấp pháp sư tri thức không ai dám nói không uyên bác, không ai dám bảo không sâu rộng này, bấy giờ cũng không tránh khỏi vô cùng tò mò.

Ngọn lửa đỏ rực bốc cao tới hàng chục mét trên không trung, cảnh tượng vô cùng rực rỡ, đích xác là kì quan to lớn của đại lục.

Chỉ là bên ngoài Sâm lâm này tựa hồ có một cấm cố vô hình ngăn chặn ở ngoài. Đi ra ngoài sâm lâm chừng 50 dặm liền cảm giác không còn chút sức nóng nào. Thậm chí còn kì quái hơn nữa, ngọn lửa đỏ này tuyệt nhiên không có tác dụng chiếu sáng, trong đêm tối cũng không hề có chút ánh sáng nào, quả thật là vô cùng kì lạ.

Trên đường đi, ngẫu nhiên vài ma thú chưa được mở mắt xông vào gây chiến, những thứ phế phẩm này thì bỏ qua. Gặp phải ma thú cao cấp một chút, Lâm Phong đương nhiên không khách khí, thuận tay giết chúng rồi bỏ vào không gian giới chỉ. Đợi sau này trở về sẽ đưa cho Pháp Lạp Đế lão đầu toàn bộ chế thành ma pháp trang và một ít ma pháp tiến.

Trong chuyến đi Hồng Thập Tự Sâm Lâm, ngoại trừ bảy con Băng Bạo Ma Tử và Băng Bạo Linh Chủ ra còn săn được khá nhiều trung cấp ma thú và 2 đầu siêu cấp ma thú. Giả như đem số thân xác ma thú này toàn bộ dùng là nguyên liệu chế thành ma pháp trang bị, Lâm Phong chắc chắn có thể kiếm được không ít. Bất quá, làm gì cũng cần có thời gian, nếu không có 2,3 năm thì dù lão đầu Pháp Lạp Đế có làm cố sống cố chết cũng không thể mang chỗ nguyên liệu đó đổi thành kim tệ được.

Huống hồ mấy món đồ đều là hàng hóa quân dụng bị cấm vận, không bán cho người ngoài được.

Bay đi lượn lại cả ngày trời khiến cho Thụy Đức Lạp cùng Mã Lệ Kiều tiểu cô nương mệt đến gần như mất nửa cái mạng, cuối cùng thì cũng tìm ra cửa vào Thâm Uyên thế giới nằm ở phía tây Hỏa Diễm Sâm Lâm. Lâm Phong lại thấy hối tiếc, nếu sớm biết cửa vào nằm ở đây đã không đến nỗi tốn nhiều công sức vậy, hẳn vốn bắt đầu tìm từ chính giữa, sau đó tìm từ nam sang bắc, rồi từ đông sang tây, cuối cùng mới tìm được tại chỗ này.

Chẳng lẽ lại không? Người đen đui uống nước lạnh cũng có thể giết rằng, Lâm Phong hiện giờ nghĩ rằng hẳn đường như không nhận được sự chiêu cố của nữ thần hạnh vận(may mắn), bởi vậy những việc hẳn làm không phải là dụng công vô ích.

Cửa vào Thâm Uyên thế giới nằm trên một vách đá dựng đứng. Bọn họ tiến dọc theo vách đá một thời gian thì nhập vào mắt là một vùng bóng tối vô cùng vô tận. Dù là Lâm Phong cũng không thể nhìn thấy vật gì, thần niệm cũng không quét qua được quá 10 mét. Trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ, cửa vào thông đạo này quá thần bí, ngay cả thần niệm của hắn cũng không cách nào xuyên qua, thật vô cùng kì quái.

Nâng trên tay một quả cầu lửa rồi tiến vào trong được một lúc, chỉ cảm giác một ma pháp ba động cự đại truyền trong không gian. Chúng nhân chỉ cảm giác không gian tựa hồ bất động, kể đó trước mắt hoa lên, chúng nhân lại thấy mình đứng trên một vách đá khác, một tia thiên quang(ánh sáng) phía trên đầu chiếu xuống, Lâm Phong ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một mảnh trời mờ mờ tối.

Bầu trời lơ lửng một mặt trời to lớn màu vàng, mờ nhạt vô quang, Không gian này cũng giống như Lâm Phong thấy khung cảnh bão cát trên địa cầu, tăm tối, tiêu điều.

Lâm Phong vô cùng hiểu kì, thực sự như lời Ngải Lâm Uy Na, Thâm Uyên thế giới này không hề thay đổi. Hiện giờ cũng mới đi được một thời gian, chiếu theo tốc độ di chuyển thì cũng chỉ được khoảng 10 dặm, vậy mà đã đến được Thâm Uyên thế giới, thật sự có điểm quái dị, không nhìn được thắc mắc:

- Các người có nhận thấy, chúng ta có khả năng là được một công cụ di chuyển ma pháp(giống cửa thần kỳ của Doraemon á) đưa tới đây!

Bọn Ngải Lâm Uy Na ít hiểu biết về ma pháp đương nhiên là không biết.

Tập Lạp Kỳ đại sư gật đầu:

- Không sai, chúng ta xác thật bị một công cụ di chuyển ma pháp thần bí đưa tới đây. Một vạn năm trước ở Thần Tang đại lục mặc dù thường xuyên có người tiến nhập vào Thâm Uyên thế giới nhưng không ai biết đây vốn là loại không gian gì, bất quá có thể khẳng định Thâm Uyên thế giới chắc chắn không phải thế giới dưới lòng đất của Thần Tang đại lục chúng ta.

Lâm Phong nói:

- Lời thừa, bên dưới có mặt đất, ở trên có bầu trời và mặt trời, nơi đây khẳng định là dị giới(thế giới khác) không sai. Bất quá ta càng lúc càng hiểu kỳ vì sao Thần Tang đại lục lại có cửa thông với thế giới này, đã vậy lại ở vách đá này, không lẽ thánh cấp pháp sư học thức uyên bác người lại không biết chút gì sao?

Tập Lạp Kỳ lắc đầu đáp lại:

- Nơi đây rất kì quái, từ khi sinh vật trí tuệ sống trên Thần Tang đại lục thông đạo này đã tồn tại rồi, không một ai biết nó từ đâu tới, cũng không có vị ma pháp sư nào biết Thâm uyên thế giới rốt cục là loại không gian gì, với thực lực của thánh cấp pháp sư vẫn không có cách nào tìm hiểu được sự tồn tại của không gian này nhưng có lẽ người có thể làm được.

Lâm Phong quay lại hướng Ngải Lâm Uy Na, ngón tay chớp động. Tức thì trên trán Ngải Lâm Uy Na ánh sáng bảy màu sáng rực rỡ. Tập Lạp Kỳ đương trường kinh hãi kêu lên:

- Không gian pháp luân... là không gian pháp luân, trời! Không gian pháp luân có thể nào... có thể nào lại nhập vào trong thân thể Ngải Lâm Uy Na chứ. Thần a! người tha lỗi cho ta!

Như quả nói đây chính là sự kiện khiến Tập Lạp Kỳ chấn động nhất kể từ khi lão ra đời, dù thế nào cũng không thể quên được khoảnh khắc trước mắt. Vốn là viên cổ đại sư lừng danh nhất thời Chúng thần đại chiến, Tập Lạp Kỳ đại sư đương nhiên biết Không gian pháp luân là vật thể nào.

Chỉ là có đánh chết lão cũng không hiểu, vì sao tại chúng thần đại chiến thần tộc đã bị trộm mất không gian pháp luân vậy mà giờ đây lại lạc vào tay Lâm Phong, đã thế còn nằm trong thân thể của Ngải Lâm Uy Na, khiến cho lão ngạc nhiên đến há hốc mồm. Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều hai con Thái Hạc cũng rất băn khoăn. Bọn họ chỉ thấy linh chủ đại nhân và Tập Lạp Kỳ đại sư miệng mấp máy không ngừng nhưng lại không nghe được chút âm thanh nào bởi vậy nghĩ rằng linh chủ đại nhân đã sử dụng phương pháp nào đó cách tuyệt âm thanh, cùng Tập Lạp Kỳ đại sư thương lượng vài điều nhưng không muốn cho bọn họ biết.

Mã Lệ Kiều thì không vấn đề gì, còn Thụy Đức Lạp tên thái hạc đó vẻ mặt rất tò mò, đồng tai lên hóng hớt. Nhưng một nửa chữ cũng chẳng nghe ra, hắn đành buồn bã bỏ cuộc.

Ngải Lâm Uy Na cảm thấy một trận đau đầu dữ dội, ngay lập tức rơi vào trạng thái ngủ mê man.

Năm vị nữ chiến thần rốt lại cũng có phản ứng, đôi mắt tròn tròn nhìn chăm chăm vào thất thải thần quang tỏa sáng chính giữa trán của Ngải Lâm Uy Na lúc này đã hôn mê bất tỉnh.

Thần niệm của Lâm Phong hoạt động trong không gian bên trong thất thải bảo thạch. Thần niệm mở rộng ra xung quanh, nhanh chóng vượt qua vô số bình hành không gian đan xen bên trong, tìm kiếm vị trí không gian nơi mình đang đứng.

Từ sau khi có được không gian pháp luân này, hắn đã bỏ nhiều công sức để tìm hiểu, nghiên cứu công dụng thần kỳ của nó.

Không cần biết hắn đến thế giới nào, từ không gian bên trong khối thất thải bảo thạch hắn cũng có thể xác định được vị trí chính xác của không gian mình đang đứng, kể cả Thần Tang đại lục là không gian gần nhất đến những không gian được biết đến ở Thần Tang đại lục như thần giới và ma giới, hay minh giới cũng vậy.

Mặc dù không có cách nào xác định được khoảng cách từ không gian của thâm uyên thế giới này đến không gian của Thần Tang đại lục nhưng tốc độ thần niệm của Lâm Phong vượt qua các không gian trong khối

thất thủ bảo thạch cực nhanh khiến hắn trong nháy mắt đã đi qua ức vạn không gian, rốt lại hắn chỉ mất khoảng một phút thời gian là tìm được vị trí không gian của thâm uyên thế giới nơi hắn đang đứng này.

Phía trước có một điểm sáng lóe lên, Thần niệm của Lâm Phong lập tức xuyên qua ức vạn bình hành không gian, ngay lúc đó tính toán xác định được vị trí của mình.

Đó là một không gian tối tăm ẩm đậm nhỏ hơn Thần Tang đại lục một chút. Trong quỹ đạo bình hành này, vô số không gian chồng chéo lên nhau, không thể đếm hết được, không gian của thâm uyên thế giới này chu vi rất nhỏ bé so với những không gian khác ở xung quanh, không gian nhỏ ở đây so với Thần tang đại lục vẫn còn lớn hơn.

Thần niệm chỉ có thể kiểm tra đích xác bình hành quỹ đạo và vị trí của không gian đó nhưng không có khả năng thăm dò được bề mặt của nó. Lâm Phong thu hồi thần niệm lại, Ngải Lâm Uy Na lập tức tỉnh dậy, thất thủ thần quang đã ẩn đi mất, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lâm Phong quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt mở trừng trừng như quả hạch đào(quả óc chó) của Tạp Lạp Kỳ lão đầu, nhin không được nói:

- Các người nhìn ta làm cái gì?

Tạp Lạp Kỳ khó khăn nuốt nước miếng nói:

- Không gian pháp luân tại sao lại ở trong tay người, còn chui vào được cơ thể của Ngải Lâm Uy Na nữa?

Lâm Phong đột nhiên nói:

- Thì ra là vì chuyện này, Phí La Đức lão già khốn kiếp đó chắc người cũng biết. Một vạn năm trước trong Chúng Thần đại chiến, lão đã ăn trộm được không gian pháp luân của Thần tộc, khiến cho thần tộc không thể trở về tiên giới, cuối cùng bị Thanh Vân lão đạo đem mai táng toàn bộ ở Hỏa Diễm Sâm Lâm!

- A! Phí La Đức tên tạp chủng mang bán linh hồn cho mình thần vẫn còn sống sao?

Tạp Lạp Kỳ giật nảy mình, có thể trong chiến trường của Chúng thần đại chiến giữ được mạng sống đến cuối cùng bị Thanh Vân lão đạo mang nguyên linh phong ấn trong thất bảo lung linh tháp thì có thể nói là thực lực mạnh nhất tồn tại lúc bấy giờ.

Vốn dĩ với thân phận và địa vị Tạp Lạp Kỳ thì ngọn Mục Gia Tư Đốn có đồ sụp trước mắt cũng không biến sắc, tuyệt đối không dễ giật mình như vậy, nhưng trước đó đã bị không gian pháp luân gây hoang mang, sau đó lại bị tên pháp sư đặc thù tà ác phi thường Phí La Đức làm kinh hoàng thêm lần nữa.

Có lẽ trong 1 vạn năm đến nay, biết đến danh tự của Phí La Đức tuyệt đối không vượt quá ba người nhưng đối với người ở cùng thời đại như Tạp Lạp Kỳ mà nói thực sự là rất quen thuộc.

Chỉ bởi tên khốn đã bán linh hồn cho mình thần này, có lẽ 1 vạn năm trước hắn là kẻ duy nhất trên Thần Tang đại lục kết bằng hữu với Thanh Vân lão đạo, nên cũng chỉ có hắn là người duy nhất hiểu rõ về Thanh Vân lão đạo.

Đương nhiên, có thể coi là tiểu đệ của Thanh Vân lão đạo, Phí La Đức tự nhiên từ Thanh Vân lão đạo đó học được không ít điều hay ho. Bởi vậy 1 vạn năm trước Phí La Đức được coi là pháp sư đương thời cường đại nhất thậm chí còn là ma pháp sư cường đại nhất trong lịch sử, bởi vậy thần tộc cực kỳ đau đầu với vị tử linh pháp sư cường đại này, chuyện đó Tạp Lạp Kỳ làm sao có thể không biết được.

Nuốt nước miếng một cách cực kì khó khăn, Tạp Lạp Kỳ nói:

- Điều này không phải lạ, lão già ta trước đó nghĩ không thông, người ngoài nào có thể lấy trộm không gian pháp luân nằm trong tay của thần tộc được, nguyên lai là Phí La Đức lão tà ác đó. Nhưng làm thế nào không gian pháp luân lại nhập được vào đầu của Ngải Lâm Uy Na?

- Đương nhiên là do ta làm rồi! Lâm Phong nói:

- Không gian pháp luân trấn áp vô số bình hành không gian ở bên trong bằng thức lực(lực trời) bị ta làm loạn lên, cuối cùng mất đi thức lực. Tuy vậy không gian pháp tắc cũng không bị cải biến, hiện tại không

gian pháp luân này không cách nào trở lại tay của Thần tộc, Thiên sứ bởi vậy cũng không có khả năng lại sử dụng Không gian pháp luân trực tiếp đến được Thản Tang đại lục.

73. Chương 73 Thâm Uyên Tộc Loại.

Ái Đức Hoa bệ hạ cuối cùng cũng đạt được mộng tưởng của mình là có được bản đồ bảo tàng, nhưng tin tức lại không biết bằng cách nào lọt ra ngoài, những tiềm phục ở Khố Khắc Sâm Đạt lập tức chuyển mình hướng về phía để đồ hình thành một trận thế rất xấu

Vốn dĩ Ái Đức Hoa bệ hạ đối với tên tiểu tử Lâm gia này cũng không căm ghét lắm, thậm chí còn có chút cảm tình vì công lao hắn lập được lần này quả không nhỏ. Bệ hạ đương nhiên không hẹp lượng, kim khẩu nhất khai(mở miệng nói), thăng tước vị của Lâm Phong lên thêm 3 cấp.

Có điều sau khi nhận được mật báo, lập tức khiến y tức đến nhảy dựng lên, thóa mạ Lâm Phong như đồ chó chết.

Lâm Phong lần này chuyển họa về đông, thành công đã được quả bóng khó khăn đi, nhưng Ái Đức Hoa bệ hạ mặc dù không phải minh quân nhưng tuyệt đối không phải thằng ngu, làm gì không biết ai đem tin đồn truyền ra.

Chỉ là tên tiểu tử Lâm gia đó mới lập đại công, lại không có chứng cứ, bệ hạ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ tự mình biết, căn bản không thể bắt Lâm Phong dẫn về được.

Tốt xấu gì Lâm Phong cũng là bá tước trẻ nhất của đế quốc, không những vậy còn là nhất đẳng bá tước.

Chiếu theo pháp lệnh của Lạc Nhật đế quốc, Lâm gia là nhất đẳng(cấp 1, hàng đầu) đại quý tộc, con trai trực hệ của gia chủ Lâm gia từ khi sinh ra đã được phong tước vị nhất đẳng tử tước. Đến khi tròn 20 tuổi thì hoặc là gia nhập quân đội, hoặc là làm quan trong triều nếu như lập được đại công, tự nhiên sẽ luận công ban thưởng thăng quan tấn tước.

Bất quá tuyệt đại đa số con cái nhà quý tộc trước khi đến tuổi trưởng thành đều được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa. Dưới sự chống lưng của gia đình thì hoặc ra đường chòng ghẹo mỹ nữ hoặc ra cửa khi nam bá nữ v.v... toàn bộ quý tộc đều đi theo những trục lạc đồi bại đó. Đẳng này không học theo thói đó, Lâm Phong còn chưa thành niên đã bị Lâm lão gia tử đầy đi vùng đất cằn cỗi để khẩn hoang, nhìn khắp đại lục cũng không thấy có chuyện tương tự.

Đừng nói để đồ ngậm dây sòng, nguy cơ tiềm phục, Lâm lão gia tử nhận được mật báo, biết được tiểu tôn của mình đã tiến nhập vào Thâm Uyên thế giới cũng chỉ nhíu mày một chút, không nói gì thêm, phân phó cho Lâm Hổ tăng cường giới bị, bắt lại tất cả những kẻ lai lịch không rõ ràng tiềm nhập để đồ đem chặt làm hai nửa.

Lão gia tử vốn cũng đã biết tiểu tôn tử của mình đã từng đến Hỏa Diễm Sâm Lâm, lại còn chém được một đầu Xích Diễm Yêu Vương thượng vị cấp 9 bởi vậy mà không có một chút lo lắng.

Còn Lâm Hổ, bởi vì đã diệt được không ít gián điệp nước ngoài thêm lên thành tích của mình một dấu ấn, y vô cùng vinh hạnh được đi trên tiêu kim điều lớn nhất để đồ khiến cho bạn bè thân thiết của y cũng được hưởng không ít phong quang.

Không hay biết đại lục vì bản đồ bảo tàng mà dậy sóng, Lâm Phong và đám đồng hành lúc này đang đứng trước một khu rừng nguyên thủy, không biết phải đi theo hướng nào thì tốt.

Cửa ra Thâm Uyên thế giới nằm ở nơi sơn cùng thủy tận, sau đi khỏi đường núi thì bị rừng rậm bao phủ bốn bề, độc chương mật mù, xà trùng vô số, bầu trời mờ mịt tối tăm, khiến người không thể chịu nổi.

Không khí vừa ẩm thấp lại nặng mùi lưu huỳnh, ánh dương quang mờ mờ chiếu xuống từ bầu trời màu tro xám, hữu khí vô lực như bà cụ ở tuổi xế chiều

Hoàn cảnh hiện giờ tệ hơn ở Lạc Nhật Chiểu Trạch rất nhiều khiến cho họ cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Lâm Phong đến thế giới này được 1 năm, mặc dù trải qua cuộc sống ăn ngon mặc đẹp nhưng trong lòng vẫn không xóa đi ký ức về cuộc sống khổ cực trước đây, chỉ là vào lúc này không tìm được mà hoài niệm về bầu trời xanh trên Thản Tang đại lục.

Hiện tại hắn đã chuyển qua tiên thiên thai hấp, nhưng trong lòng vẫn rất không thoải mái. Không phải hít thở thứ không khí nặng mùi lưu huỳnh đó mặt khác cũng không đến nỗi ngọt ngào mà chết.

Gió rít!

Sói hú!

Chiến sĩ gào thét!

Nhìn trong khu rừng hồi hải chạy ra một quần áo rách nát, ăn mày không ra ăn mày, chiến sĩ không ra chiến sĩ, nhìn đám người hoang dã này có điểm giống cường đạo hơn, Lâm Phong ngẩn ra nhìn đến nửa ngày, quay ra hỏi Tập Lạp Kỳ:

- Thâm uyên thế giới làm thế nào lại có động vật bốn chân cùng với cường chiến sĩ, chẳng lẽ cường chiến sĩ nhất tộc là chủng tộc tà ác bị lưu đầy đến Thâm uyên thế giới?

Tập Lạp Kỳ nói:

- Cường chiến sĩ tư duy đơn thuần, không phải là chủng tộc tà ác. Trong Chúng thần đại chiến, có một bộ phận liên quân bị bức đến Thâm Uyên thế giới, điều này không có gì là lạ cả. Bất quá Thâm uyên thế giới sản vật ít ỏi, không nghĩ được rằng cường chiến sĩ ở đây vẫn chưa tuyệt chủng.

Thụ Đức Lạp nói:

- Còn có Khải Tư Đặc sư hổ chiến sĩ và mãnh đại lực sĩ, không sai không sai, cả ả nhân cùng cự nhân cũng có, lại còn địa tinh và địa lạc tinh linh nữa, nhìn bộ dạng bọn họ thì không phải cường đạo, các người có cảm giác trong khu rừng này còn có một kẻ cực kì cường đại không?

Lâm Phong nói:

- Người nói đúng, bên trong khu rừng này độc chướng mịt mù, xà trùng đầy rẫy, thông thường ở địa phương như thế này khẳng định phải có cường giả tồn tại, chỉ không biết trong mảnh rừng này là địa bàn của sơn đại vương nào, nghìn vạn đừng khiến ta thất vọng, Khổ Khắc Sâm Đạt của chúng ta rất nghèo khó, siêu cấp ma thú thượng vị càng đông càng tốt, ta chào đón tất cả.

Tập Lạp Kỳ đại sư chớp đôi mắt cá chết nói:

- Siêu cấp ma thú có bao nhiêu giết bấy nhiêu cũng tốt, đại lực mỗi ngày săn giết được vài ba đầu siêu cấp ma thú, nhưng chỉ có người là lúc nào cũng nghĩ đến chất đầy xác ma thú siêu cấp ở Khổ Khắc Sâm Đạt, bất quá Thâm uyên thế giới là thiên hạ của cự thú tiền sử, ta thấy người cũng nên để tâm cẩn thận một chút thì tốt.

Thụ Đức Lạp nói:

- Hiện giờ nên làm gì, đám bia đỡ đạn này vây quanh chúng ta nhưng không tiến tới, cũng chẳng rút đi, bọn chúng muốn gì đây?

Lâm Phong đảo mắt nhìn đám dã nhân bọn họ vây thành vòng tròn, đám dã nhân do nhiều chủng tộc tạo thành này ước chừng có vài trăm người, đại đa số đều sử dụng lá cây để quấn quanh hông che giấu hạ thể, nhưng có một số dùng hai lá cây để che chắn trước ngực, tự nhiên đó là phụ nữ, điều này thực sự cực kì cổ quái.

Lâm Phong quay đầu hướng đến khuôn mặt lạnh lẽo của Ngải Lâm Uy Na nói:

- Nàng đã từng đến Thâm Uyên thế giới, có thể biết nơi này là nơi nào không?

Ngải Lâm Uy Na rất khó khăn lộ xuất biểu tình ngưng ngáp, âm thanh khuôn sáo đáp:

- Ta không biết, sự tình đã trải qua 1 vạn năm, ta chỉ có chút ấn tượng với ngọn tháp Triều Diệu Triều Phượng (triều = châu(trời, vua...)), còn lại thì không thể nhớ ra gì khác.

Lâm Phong im bật, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái. Mĩ nữ chiến thần này đột nhiên lại ngượng ngáp, không lẽ thân thể ả sau khi bị cải tạo triệt để cũng đã nảy sinh tình yêu?

Hồ tư loạn tưởng (suy nghĩ linh tinh) một hồi, Lâm Phong tạm thời gạt bỏ dòng suy nghĩ, cẩn thận khảo sát đám Dã nhân đang kêu lên những âm thanh “chi chi” quái dị rồi cười nói nhỏ:

- Hiểu ra một chút, cái lũ này đang nói một loại ngôn ngữ tinh linh thượng cổ, Khải Tư Đặc thú nhân không tự mình có ngôn ngữ và chữ viết riêng, tại sao nhưng những gì chúng nói đích thực là tinh linh ngữ?

Lâm Phong mang danh là ngoại tịch tinh linh, tự nhiên có khả năng nghe được tinh linh ngữ.

Tạp Lạp Kỳ nói:

- Thời kì thượng cổ tinh linh ngữ là loại ngôn ngữ thông dụng nhất, ta cũng có thể nói được tinh linh ngữ, điều này không có gì lạ, trong số những dân tộc bị đày đến Thâm Uyên thế giới số lượng đa số là đạo lạc tinh linh, bởi vậy tinh linh ngữ có thể là ngôn ngữ hiện tại của thâm uyên đại lục.

Ngài Lâm Uy Na nhanh miệng vọt ra một câu:

- Ta cũng có thể nghe được!

Khiến mọi người không khỏi buồn cười.

Ở đây ngoại trừ Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều không nghe được tinh linh ngữ, còn Tạp Lạp Kỳ và 6 vị mĩ nữ chiến thần đều từ Chúng thần đại chiến sống đến nay, tự nhiên là có thể nghe được.

Thời đại thay đổi, lịch sử phát triển.

Sau 1 vạn năm, ngoại trừ tinh linh chỉ có một số ít người có khả năng nghe nói được thứ ngôn ngữ thông dụng của đại lục 1 vạn năm trước. Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều hai băng sương cự hạc cao ngạo này tuổi cộng lại cũng chưa đến hai tuổi >”<, có=“” thể=“” nói=“” được=“” chỉ=“” có=“” long=“” ngữ=“” thượng=“” cổ=“” cùng=“” với=“” ngôn=“” ngữ=“” thông=“” dụng=“” trên=“” đại=“” lục=“” hiện=“” giờ=“” ngoài=“” ra=“” không=“” có=“” ngôn=“” ngữ=“” thứ=“” 3=“” nào=“”>

Đám người ở đây nói chuyện, một hủ đầu(đầu hủ) đại hán xấu xí cao 3 mét tay cầm thanh đại đao rỉ sét, gân cổ lên hỏi:

- Các người là người thế nào, vì sao muốn chạy vào địa bàn của đại vương chúng ta!

- Đại vương? Lâm Phong không nhận được cười:

-Thực sự có sơn(núi) đại vương sao?

Tạp Lạp Kỳ cũng gật đầu đáp lại:

- Không xứng đáng với địa bàn của đám sinh vật thoái hóa, theo cái mồm to của tên này thì đại vương nhất định chính là kẻ cường đại đang ẩn náu trong cánh rừng này, nhưng không biết loại người thế nào!

Lâm Phong hướng tới gã Khải Tư Đặc thú nhân chiến sĩ nói:

- Bốn công tử từ trên trời giáng xuống, đại vương của các người là thứ gì, gọi hắn đến đây cho ta xem!

Tên thú nhân chiến sĩ đầu óc trì độn hướng tới nữ ả nhân ngắn ngủn xấu xí bên cạnh nói gì đó, nữ ả nhân đó liền tiến lên quát to:

- Các người là thứ sinh vật ti tiện, mau mau báo danh ra, nếu không các người chuẩn bị hứng chịu trận lôi đình của đại vương chúng ta đi là vừa.

Lâm Phong cực kỳ hứng thú đưa mắt đánh giá so sánh thân hình ả với cây đại phủ, thật khó tưởng tượng nổi ả ả nhân nhỏ bé này có thể mỗi tay cầm một chiếc búa nhẹ nhất cũng phải vài trăm cân.

Lâm Phong nói:

- Đại vương của các người là thứ lợn chó nào, còn không lôi ra đây cho ta.

Tạp Lạp Kỳ và Thụy Đức Lạp cười ầm ĩ, Mã Lệ Kiều mím môi cười khúc khích.

Ải nữ nhân đại nộ, đột nhiên một trận âm thanh gầm rống giận dữ vang lên, hỏ đầu thú nhân sắc mặt đại biến, gân cổ lên hét:

- Các chiến sĩ dũng cảm, cầm vũ khí của các ngươi lên, đem đám sinh vật ti tiện dám coi thường quyền uy của chủ nhân chém làm tám mảnh mang về cho đại vương luận công ban thưởng.

Một đám đông Dã nhân gào thét, lập tức tạo nên một tràng âm thanh tiếng kêu quái dị.

Lâm Phong đợi chờ kẻ sắp xuất hiện. Tên khốn ẩn náu trong Sâm Lâm này không ngờ lại là đại sơn vương, đám người ngựa hỗn tạp này cũng rất có khả năng là lâu la của hắn.

Căn cứ theo nhịp thở, kẻ có sức mạng cường đại này nếu không phải là một thần thú thì cũng tuyệt đối không yếu hơn so với Kha Đa La. Nếu ở Thản Tang đại lục nhất định được coi là cường đại mạnh nhất không ngờ lại ở thâm uyên thế giới này làm một tên trù cường đạo, mẹ hắn không biết là loại gì, mặc dù là loại sinh vật thoái hóa bị đày xuống Thâm uyên thế giới nhưng dù sao cũng là tuyệt thế cường giả, sao lại không có chút tôn nghiêm nào như vậy được?

Lâm Phong vung tay hất bọn cường chiến sĩ đó văng xa hàng chục mét, tiếng hạc kêu sắc nhọn liền đó vang lên, Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều đồng thời biến lại hạc hình, há miệng phóng ra ma pháp băng hệ cấp 7 Thiên La Địa Vọng biến đại bộ phận đám Dã nhân đó thành tượng băng.

Loại ma pháp này không cho sát thương lực gì, chỉ là làm đóng băng khiến mục tiêu bị công kích không thể di chuyển cử động, xuyên qua lớp băng có thể nhìn thấy rất rõ biểu tình sợ hãi cực điểm của đám Dã nhân đó.

Bọn còn lại đã hồn phi phách tán, dưới uy thế cường đại của Băng sương cự hạc, chúng không còn lại nửa điểm chiến ý, tức thì chim bay thú chạy khung cảnh chốc lát đã vắng lặng, vừa rồi rít chạy vào trong rừng, vừa lén lút quay đầu nhìn lại.

Lâm Phong thuận tiện lướt sang bên cạnh, nhìn nữ ả nhân đang giơ búa chuẩn bị bổ hắn làm hai mảnh, nhú mày nói:

- Ta không nghĩ đến việc giết một sinh vật yếu đuối không sức lực như ngươi, hạ vũ khí xuống!

Ải nữ nhân cực kì kinh khủng nhìn Lâm Phong, thân thể gầy mòn không ngừng rung động, nghe thấy vậy lập tức mang hai chiếc búa nặng đến 300 cân ném xuống đất, kinh khiếp đáp:

- Đừng giết ta, ta... ta nguyện ý thành nô lệ của ngài, vĩnh viễn đi theo ngài.

Lâm Phong cau mày nói:

- Ải nhân là chiến sĩ dũng cảm nhất, dũng khí của ngươi biến đâu rồi, không lẽ ngươi không phải ả nhân?

Tập Lạp Kỳ không thể tin nổi vào mắt mình tiến tới gần nhìn ả nhân nữ hài đó. Ải nhân nổi danh điên cuồng, chỉ có chiến sĩ ả nhân đổ máu đến chết chứ chưa bao giờ có chiến sĩ ả nhân đầu hàng. Nữ ả nhân sợ chết này khiến cho lão pháp sư cảm thấy vô cùng khó chấp nhận.

Ải nữ nhân đỏ mặt, ngập ngừng nói:

- Ta...!

Đột nhiên, thốt khỏi sinh biến. Nguyên bản ả nữ nhân nét mặt kinh khủng không biết làm cách nào trong tay xuất hiện một thanh loan đao chém thẳng vào hông Lâm Phong.

- Tiểu ả nhân giảo hoạt lắm.

74. Chương 74 CỬ ĐẦU ĐẠI XÀ

Tập Lạp Kỳ nhủ thầm nói:

- Cụ Phong Thuật cấp 10!

Nói rồi pháp tượng dựng đứng, một đạo ma pháp hộ tráo(lưới ma pháp) cự đại bao bọc lấy chúng nhân ở bên trong, đạo Cụ Phong Thuật cấp 10 đó chạm đến ma pháp hộ tráo của lão đại sư, phát ra một âm thanh chói tai, cuồng phong phân tán ra xung quanh, khiến không ít Dã nhân dính phải tai họa này.

Khổ Khắc Sâm Đạt hiện tại cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu nguyên liệu ma pháp và trang bị ma pháp cực phẩm, ma lực chi nguyên càng có thể dùng như nước uống(cái này dùng giống biện pháp nói quá trong ngữ pháp VN, không phải thật đâu ^^), bởi vậy, là thánh cấp đại sư nhất hạng đương nhiên phải sử dụng ma pháp trang bị xứng đáng với thân phận của mình, bất quá kẻ ẩn náu trong khu rừng này có thể chớp mắt phóng xuất ra Cụ Phong Thuật cấp 10, khiến đại sư không thể không mượn thêm ngoại lực.

Pháp tượng của Tập Lạp Kỳ được chế thành từ xương cốt của Hoàng Kim Cự Long cực kỳ có giá trị, đầu tượng còn có gắn hai khối long tinh lập lờ tỏa ánh sáng màu tối sẫm, những khối bảo thạch còn lại cũng rất có giá trị. Hai khối long tinh đều tự gia trì một loại ma pháp. Chiếc pháp tượng này ngoài ra còn chiếc bút thiên văn(???), chưa kể trên người lão đầu này còn mặc một bộ vô giới chi bảo- ngân ti nhuyễn giáp nữa.

Bổn lai muốn gia trì ma pháp cho ma pháp đạo cụ rất hao tổn ma lực trong người, thanh cấp pháp sư cũng không ngoại lệ. Để khôi phục lại được mà nói thì vô cùng khó khăn, bất quá hiện tại Khổ Khắc Sâm Đạt tích trữ ma lực chi nguyên bởi vậy mấy lão đầu này hoàn toàn không sợ hao phí ma lực. Đặc biệt là Pháp Lạp Đế, có được ma lực chi nguyên, lão căn bản không cần cần tọa công để khôi phục ma lực, vì thế mà hiệu suất công việc tăng lên đến vài lần.

Tập Lạp Kỳ phóng xuất lưới ma pháp đó là phong hệ cấm chú cấp 11, hai khối long tinh trên đầu cây pháp tượng của lão, một khối phong ấn một phong hệ cấm chú bảo mạng, khối kia phong ấn cấm chú cấp 11-Lưu tinh hỏa vũ.

Hai cấm chú đó bất luận phong xuất cái nào đều tiêu hao ma lực của long tinh, muốn hồi lại phải mất 3 ngày.

Tập Lạp Kỳ dùng pháp tượng phóng xuất phong hệ cấm chú Ma pháp hộ thuẫn, cực nhanh niệm ra chú ngữ đó.

Sau khi 5 đạo cụ Phong Thuật lần lượt bị ngăn chặn bởi lưới ma pháp, Đại sư đã hoàn thành chú ngữ, dấu hiệu ma pháp trên tay lão cuối cùng cũng tuyên cáo kết thúc, hư không phá khai, một đạo sấm sét cự đại chéo chéo đánh xuống, sấm nổ giữa trời, đạo sấm sét đó giáng xuống tựa ngày phán xét(!!!), từ khoảng không rộng hàng trăm trượng trong khu rừng đánh xuống.

Lâm Phong nghiêng mắt theo dõi màn biểu diễn của Tập Lạp Kỳ, lão già này tuy là có chút tham lam, da mặt lại dày nhưng dù sao cũng là pháp sư thánh cấp hạng nhất đã trải qua chúng thần đại chiến, lão đầu tử tự nhiên lúc này biểu hiện ra ngoài không chút ti tiện, thực lực lại càng không cần phải nghi ngờ.

Có thể trong khoảng thời gian ngắn ngủi thi triển ma pháp cấp 10 thì không thể không nói tu vị ma pháp của lão già này đích thực đã đến mức lô hỏa thuần thanh, phải biết rằng càng có nhiều hiểu biết về ma pháp cao cấp, chú ngữ lại càng không cần thiết, ma pháp dấu hiệu lại càng phức tạp, khả năng thất bại theo đó lại càng cao. Lão đầu rõ ràng mới rồi đã rút ngắn rất nhiều thời gian tụng chú ma pháp Thiểm Điện Lôi Minh cấp 10.

Mỗi âm điệu ma pháp chú ngữ đều có tính quyết định trực tiếp đến khả năng thi triển thành công ma pháp, không thể có sai sót, trên chiến trường tranh nhau hơn thua từng giây một, thời gian là sinh mệnh, nếu hai thánh cấp pháp sư đối đầu nhau thì chính là tranh hơn thua ở thời gian.

Đương nhiên ma pháp đạo cụ là ưu thế chủ yếu nhất, bất quá hai vị thánh cấp pháp sư giao tranh, không có mặt mũi nào sử dụng ma pháp trang bị, bởi vậy thời gian niệm chú chính là chìa khóa thắng lợi.

Âm điệu trong ma pháp chú ngữ có thể làm ngắn gọn lại, thông thường chính là điều thần bí nhất của các pháp sư. Tập Lạp Kỳ đại sư vừa rồi biểu hiện thực sự quá xuất sắc khiến cho Lâm Phong phải động tâm, âm thầm tính toán, khi nào trở về nhất định sẽ bảo lão đầu tử thu nhận môn đồ để có thể mang lại cho hắn một đội ma pháp sư xuất sắc.

Một trận Long Quyển Phong(lốc vòi rồng) từ trong khu rừng quét ra tiếp đón lôi điện hệ ma pháp cấp 10 - Điện thiểm lôi minh của Tạp Lạp Kỳ.

Tạp Lạp Kỳ mặt biến sắc nói:

- Dễ dàng phóng xuất ma pháp cấp 10, chỉ ít cũng đạt đến cấp thần thú, như quả người không nghĩ đến xuất thủ, có lẽ chúng ta sẽ phải ở lại đây vài giờ.

Thần thú, làm thế nào lại tồn tại ở nơi hẻo lánh này.

Thời kì thượng cổ, quần ma loạn vũ, yêu phân tung hoành, là thời đại của cường giả, cường giả tuyệt thế như rồng, đồng thời cũng là thời của thần thú và thánh thú.

Rất sớm trước khi nhân loại sinh ra, Thần tang đại lục là thiên hạ của ma thú.

Tuy nhiên hơn vạn năm trước, ban đầu tinh linh và con người nắm quyền kiểm soát đại lục, trở thành chủ nhân của đại lục. Mặc dù thời kì viễn cổ này cường giả rất mờ nhạt. Nhưng theo tiêu chuẩn thực lực của nhân loại về cường giả thánh cấp, thực lực của một vị pháp sư thánh cấp cũng nằm ở giữa thực lực của cự long cấp 6 và cự long cấp 7.

Cự Long cấp 7 chính là thần thú, thần thú khi tấn cấp thì thăng thành thánh thú.

Thời kì thượng cổ là thiên hạ của Tứ đại hoàng kim gia tộc. Tu luyện đến cảnh giới thánh thú nếu không phải cự long hay phượng hoàng thì cũng là băng sương cự hạc hoặc Kim sí đại bàng, chuyện này không phải hiếm thấy.

Bất quá từ sau chúng thần đại chiến, không gian nguyên tố bị Thanh Vân lão đạo dẫn động thiên địa làm loạn hết cả, Tứ đại hoàng kim gia tộc không thể khôi phục lại được thời huy hoàng. Ví như Long hoàng hiện giờ, người phát ngôn thay cho long thần cũng chỉ là cự long cấp 7, đã vậy còn là cự long cấp 7 duy nhất của long tộc.

Còn như chủ nhân của đại lục sau này là tinh linh và nhân loại, ma pháp văn minh càng lúc càng đi xuống, số lượng pháp sư thánh cấp hiện giờ không bằng nổi một phần trăm của thời trước chúng thần đại chiến.

- Vậy để xem lão đầu tử người liều mạng một phen! Lâm Phong lập tức ra hiệu cho Thụy Đức Lạp phụ phụ và đám mỹ nữ chiến thần lùi lại phía sau.

Một cỗ cuồng phong quét tới, mang theo một cỗ nguyên tố ba động phong hệ cường đại bao trong trận lốc xoáy. Một gã sừ hán mặt mũi hung tàn ẩn hiện trong gió xoáy. Đôi mắt hung tợn của tên sừ hán hung ác nhìn chằm chằm vào Tạp Lạp Kỳ, rất nhiều dấu hiệu ma pháp(ma pháp phù hiệu) không ngừng bay xung quanh người hắn. Ma lực khủng khiếp này khiến Tạp Lạp Kỳ không khỏi lập tức phải nhíu chặt đôi lông mày đen nhánh lại

Pháp tượng giờ lên, hư không phóng xuất vô số lưu tinh hỏa vũ(mưa lửa) tựa như hỏa thần từ bầu trời giáng xuống, xé không gian phóng đến như trận mưa sao băng bao phủ một vùng rộng hàng trăm trượng. Ánh lửa hồng sáng đỏ cả khoảng trời.

Tạp Lạp Kỳ nhanh chóng cầm một cây pháp tượng khác vung lên, một đạo ma pháp hộ thuẫn không ngừng gia trì trên thân lão, sau đó đem pháp tượng thuận tay quăng ra, lưỡng thủ hoa lên dấu hiệu ma pháp kì ảo, trong không gian vang lên một thứ âm thanh rắc rối, thâm thúy, rất khó hiểu. Ma lực nguyên tố ba động cường đại tựa như phá vỡ không gian.

Âm thanh gầm rống vang lên, sừ hán đó hiện nguyên hình là một cửu đầu quái xà(rắn 9 đầu) dài đến 40 mét, thân rắn so với Thụy cự nhân Cấp La cũng to lớn không kém. Cả 9 cái đầu xấu xí không tương đồng thời phún xuất đạo đạo(đạo này nối đạo kia = liên tục) toàn phong (lốc xoáy, cuồng phong), đón đầu thổi bay đám mưa lửa đang cuốn tới.

Lưu tinh hỏa vũ do Tạp Lạp Kỳ phong ấn trong một khối long tinh chính là cấm chú cấp 11, cấm chú đương nhiên không thể vì cơn gió đó mà tan được, mưa lửa liên miên bất tận từ tứ bề vây lại. Cửu đầu quái xà rống lên một tiếng, cái đầu ở chính giữa đột nhiên phún xuất một cỗ tuyệt cường phong trụ(trụ gió cực mạnh), lập tức làm tiêu biến hoàn toàn trận mưa lửa đó.

Một tràng âm thanh chú ngữ cổ xưa vang lên trong không gian, chính là quái xà bắt đầu tụng niệm chú ngữ, Nguyên tố ma lực phong hệ cường đại lập tức cấp tốc nhằm thân thể bọn họ quét tới.

Ma lực nguyên tố ba động hỗn loạn tựa hồ xé nát toàn bộ không gian. Một đám lâu la lúc này đã tâm kinh mật vỡ, miệng gào thét kinh sợ chạy tán loạn về tứ phía, có một số tên thông minh nhìn thấy Lâm Phong và đám đồng hành vẫn an nhiên vô sự đứng trong khoảng đất rộng trăm trượng liền chạy vội đến núp ở phía sau lưng Lâm Phong.

Tập Lạp Kỳ nhanh chóng niệm chú ngữ, tuy nhiên đòn tấn công của đối thủ đến quá nhanh, nhưng vẫn kịp tạm dừng được hơn nửa ma lực.

Đến lúc này lão đầu phải phóng xuất ma pháp phù hào tối hậu. Không gian liền bị phá khai, một đạo thiểm điện cực lớn từ chín tầng trời chớp nhoáng đánh xuống giống như lời phán quyết giáng xuống từ thiên giới, trận sấm sét âm ầm đánh xuống Cửu đầu đại xà.

Tập Lạp Kỳ sắc mặt trắng nhợt, vội vàng lấy ra một cái bình nhỏ, vội vàng trút hết số ma lực chi nguyên trong đó vào huyệt, cũng không thèm quan tâm đến việc uống như vậy có lãng phí hay không. Một trận nguyên tố ma lực ba động cường hoành khơi dậy, Lão đầu tử bắt đầu tụng chú.

Âm thanh nộ hồng vang lên, Cửu đầu đại xà cuối cùng đã hoàn thành tụng chú, một trận gió bão lốc xoáy điên cuồng phá hư không tiếp đón trận sấm sét có uy lực hủy thiên diệt địa của Tập Lạp Kỳ. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên giữa trời, trong chu vi trăm dặm bị dư chấn vụ nổ thổi bay, lửa điện đầy trời, ma pháp hộ thuẫn mà Tập Lạp Kỳ thi phóng đã méo mó, hầu như đã bị dư uy của đạo cấm chú cấp 12 đó phá vỡ.

Ngược lại, tình hình của Cửu đầu đại xà tốt hơn lão nhiều.

Tập Lạp Kỳ không dám lơ là, đạo đại hình cấm chú Lôi thần Chi Nộ cấp 12 đó đã rút đi của lão toàn bộ ma lực. Mặc dù cấm chú đó chỉ là phiên bản thu nhỏ nhưng ma lực bị tiêu hao cũng không có gì thay đổi đồng thời uy lực cũng không có gì giảm sút.

Vội vàng uống hết chỗ ma lực chi nguyên để khôi phục ma lực nhưng không cho đó là lãng phí, một lần nữa lại bắt đầu tụng chú.

Đồng thời, đạo đạo ma pháp quang hoàn (vòng ánh sáng) từ trên thân lão tỏa ra. Lão đầu này ngày thường theo Pháp Lạp Đế lão đầu cũng mờ mẫm được không ít đạo cụ ma pháp cực phẩm, không ngờ rằng cũng có ngày phải dùng tới, bây giờ những thứ đó quả là vô cùng có tác dụng.

Chỉ trong thời gian nháy mắt, đã có tới thiếu hơn 30 ma pháp hộ thuẫn gia trì trên thân người.

Cửu đầu đại xà hiển nhiên không bị cấm chú cấp 12 đó làm tiêu hao hết ma lực. Trong không gian nổi lên âm thanh chú ngữ cổ xưa giống như thượng cổ long ngữ, vô số ma pháp phù hào huyền ảo không ngừng bay quanh thân thể Cửu đầu quái xà, nguyên tố ma lực phong hệ trong không gian dường như toàn bộ đều tụ tập lại trên người của Cửu đầu quái xà.

Cả đám lâu la chân mềm nhũn sợ hãi lùi về phía sau, mặt không sắc khí đứng núp đằng sau người đám Lâm Phong, toàn thân không ngừng run rẩy.

Lúc lưu tinh hỏa vũ xuất ra, Lâm Phong đã triệu hồi thái cực đồ trên đỉnh đầu, tạo ra một vòng sáng bảo vệ sắc vàng, bảo bọc che chở luôn cả đám lâu la vài trăm tên ở bên trong, đem dư kinh của trận chiến ma pháp cường đại này cách li hoàn toàn ở ngoài.

Thụ Đức Lạp thổ dài nói:

- Thánh cấp kỳ sĩ sở dĩ có thể đấu ngang với đại sư thánh cấp là nhờ vào năng lực cơ động cường đại khiến cho thánh cấp pháp sư không có thời gian để triệu hoán đại hình cấm chú, mặc dù như vậy thánh cấp kỳ sĩ cũng không có khả năng chiến thắng được pháp sư thánh cấp nhưng anh ta cũng có thể kìm chân được một vị thánh cấp pháp sư. Nếu như để một vị thánh cấp pháp sư có đủ thời triệu hoán được đại hình cấm chú cấp 12, lúc đó thánh cấp kỳ sĩ tuyệt đối là chỉ còn đường chết.

Lâm Phong cười nói:

- Tập Lạp Kỳ lão đầu đó đích xác không phải loại người ăn chay (...niệm phật), vừa rồi như quả lão triệu hoán hoàn toàn cấm chú lôi điện hệ cấp 12, có thể tưởng tượng được khuôn viên 10 dặm quanh đây nhất định bị thiêu cháy hết. Thật không tưởng nổi lão đầu này trong lòng vẫn còn chút từ bi, bắt quả cửu đầu quái xà đó cũng chưa hoàn toàn triệu hồi cấm chú, hiển nhiên cũng không nghĩ gặp phải lão này!

75. Chương 75 Song Diện Nhân Mãng

Núi rung - Đất chuyển

Một luồng ánh sáng khổng lồ đích thị cự đại thiểm điện mang theo âm thanh khiến người ù tai, một cơn lốc khổng lồ chính là cự đại long quyển phong cấp mười hai đánh cùng một chỗ. Lôi điện ma pháp nguyên tố hòa cùng với phong hệ ma pháp nguyên tố rồi nổ tung khiến cho mọi người có cảm giác không gian như xoắn lại.

Tập Lạp Kỳ rơi xuống mồ hôi như mưa, ma lực bị rút hết, lão đầu tử mộng bột xuống đất, cũng may là thân thể lão được tử kim hồ lô tái tạo tuy không được cường hãn lắm, nhưng còn khỏe hơn nhiều lần đám ma pháp sư bình thường, cú ngã chỉ khiến lão váng đầu chút chút. Lão đầu tử nhanh chóng sử dụng ma lực chi nguyên khôi phục lại ma lực, rồi cuối cùng niệm chú gia tăng thêm vài chục đạo ma pháp hộ thuẫn.

Nếu quả như lúc trước, sau khi thi triển cấm chú rút hết ma lực, lão già bản thủ này chỉ có cách ngồi im đợi chết. Giờ thành ra chiếm tiện nghi, với nguồn ma lực chi nguyên đủ cho lão triệu hồi cấm chú, ma lực lão giờ chỉ có hơn không kém cửu đầu quái xà. Cực phẩm ma pháp trang bị có thể cung cấp đủ ma pháp hộ thuẫn bảo vệ lão. Nếu không một thánh giai cường giả bị A Lạp Bối Gia Tư pháp tắc bó buộc sao có thể so sánh được với thần thú mà người người kính ngưỡng. Nhưng dù Tập Lạp Kỳ dựa vào nguồn ma lực chi nguyên cùng với ma pháp cực phẩm cũng không thể ngạnh đầu cùng Cửu đầu quái xà tinh thông tam đại cấm chú.

Thánh Giai Pháp Sư tối cao có thể triệu hoán được cấm chú cấp mười hai, nhưng Cửu đầu quái xà là thần thú người người kính ngưỡng, nên ma lực cường hãn đến kinh người, nó có thể liên tiếp triệu hồi ba cấm chú mà vẫn dư sức, sự khác biệt đó nhìn qua tưởng chừng như chỉ nửa bước chân, chỉ là nửa bước chân đó thực lực chênh lệch lại quá lớn.

500 năm trước, một vị đại Thánh Pháp Sư sinh cùng tuế nguyệt đã đề ra A Lạp Bối Gia Tư quy tắc, nguyên tắc được mang tên vị Thánh Giai Pháp Sư đó. Trong đó mỗi sinh vật có trí tuệ đều tồn tại một nguyên tố, nguyên tố đó tồn tại trong không gian Thần Tang đại lục, qua bao nhiêu năm nó dần hình thành một quỹ đạo chuyển động.

Theo lý luận của vị Thánh Giai Pháp Sư, trước chúng thần đại chiến, vì thế nên ma pháp văn minh có thể đạt đến đỉnh cao, phương thức tư duy của các sinh vật có trí tuệ đã được định hình, và trải qua bao năm tháng phương thức tư duy dần đi vào lối mòn, không ai có thể thoát khỏi khỏi phương thức tư duy cố hữu. Lý luận đó chính là quy tắc A Lạp Bối Gia Tư. Vì thế nhân loại ma pháp sư tu luyện đến tột cùng đều không thể tiến thêm bước nào nữa. Nếu muốn vượt qua bình cảnh thì phải phá bỏ được quy tắc A Lạp Bối Gia Tư, cũng giống như chim trong lồng, muốn bay lên trời thì phải phá bỏ được cái lồng. Đương nhiên con chim không thể phá bỏ được cái lồng để bay lên trời xanh, nhân loại cũng từ đó mà phương thức tư duy đã hình thành cũng không thể thoát khỏi lối mòn cũ. Với các chủng tộc có trí tuệ khác, nguyên lý cũng tương tự.

Mặc dù Thanh Vân lão đạo đã dẫn phát thiên địa linh khí gây rối loạn sự tuần hoàn nguyên tố, nhưng ma pháp văn minh vẫn đi theo đường cũ, cường giả cũng không thể thoát khỏi phương thức tư duy về các nguyên tố tồn tại. Đây chính là nguyên tắc A Lạp Bối Gia Tư nổi tiếng.

Ma thú thời viễn cổ là chủ nhân Thần Tang đại lục, chủ nhân Thần Tang đại lục sau này là tinh linh rồi mới đến con người, ma thú tự nhiên cũng chịu ước thúc A Lạp Bối Gia Tư quy tắc. Trên toàn Thần Tang đại lục có thể phá bỏ A Lạp Bối Gia Tư quy tắc ngoài thần thú cũng chỉ có hoàng đế tứ đại hoàng kim gia tộc.

Nhưng các chủng tộc trí tuệ có tín ngưỡng bất đồng. Tứ đại hoàng kim gia tộc cái loại cao ngạo đó tự nhiên không công nhận quy tắc A Lạp Bối Gia Tư, mà chỉ nói sức mạnh là do Long Thần ban cho. Thiên Hạc gia

tộc, Chu Tước gia tộc, Kim Sí Bằng gia tộc tự nhiên cũng vậy.

Giờ Cửu quái đầu xà vượt qua A Lạp Bối Gia Tư quy tắc, tu luyện thành cường giả làm cho người người ngưỡng mộ, Tập Lạp Kỳ Đại Sư vô phương đối phó, cho dù có nguồn ma lực chi nguyên cùng các ma pháp trang bị, nhưng cường hân đó trang bị cực phẩm cũng đâu thể quân bình. So với Bằng Bạo Linh Chủ, Cửu đại đầu xà thực không chút thua kém. Sau tam cấm chú, Cửu đầu quái xà hết chịu đựng nổi, cuối cùng phong hệ cấm chú cấp mười bốn cấm ma linh vực hình thành trên không, bao phủ trong phạm vi vài chục mét. Tập Lạp Kỳ sau khi triệu hồi xong Lôi Thần Chi Nộ, bỗng cảm thấy ma lực biến mất, liền thành cừu non chờ giết mổ.

Đối với một ma pháp sư chức nghiệp mà nói, thánh giai pháp sư dưới cấm ma linh vực chính là chờ thần chết phán quyết. Cấm ma linh vực cấp mười bốn của Cửu đầu quái xà đối với Tập Lạp Kỳ như bầu trời không còn chiếu sáng, khiến lão không còn chút sức lực, nhưng Lôi Thần Chi Nộ cũng đánh trúng đầu quái xà, một tiếng kêu kinh thiên động địa vang lên. Cửu đầu quái xà bị Tập Lạp Kỳ đánh trúng, một cái đầu toác ra làm hai, điên cuồng phóng ra một đạo cự phong quyền cấp 10

Mất toàn bộ năng lượng nhưng Tập Lạp Kỳ lại không hiện vẻ kinh hoàng thất sắc, hai mắt nhìn thẳng lên trời, thân hình lam lũ đứng thẳng, khuôn mặt hiện lên vẻ điềm tĩnh, rất có phong độ một thánh giai đại sư.

Có thể cùng tuyệt thế cường giả chiến đấu, có thể nói Tập Lạp Kỳ đã sống không uổng, và khiến Cửu đầu quái xà phải kêu thảm thiết như thế, thì dù gặp môn ni đại thần ngay cũng không chút hối hận. Dù mười nghìn năm mới có một trận chiến kinh thiên động địa, nhưng do thực lực hai bên lại quá chênh lệch, lão còn chưa kịp lên đài biểu diễn thì thân thể đã bị hủy, nguyên anh bị phong ấn trong linh lung bảo tháp, khổ chịu đựng suốt một vạn năm trường. Lần chiến đấu này thực khiến lão không còn chút hối tiếc. Thụy Đức Lạp kinh hoảng kêu “Không tốt” hoang mang hiện nguyên hình. Cùng với tiếng kêu sắc nhọn thái hạc vọt vàng đập cánh bay lên. Mã Lệ Kiều lập tức theo sau, hiện hình đập cánh bay theo. Lâm Phong nói “Lão già hủ lậu không ngờ nghịch thế chứ?” Ngón tay giơ lên, Thái Cực Đồ chuyển động, bay lên đầu Tập Lạp Kỳ, kim sắc quang mang liền biến thành hắc bạch nhị khí khiến cự phong cấp mười của Cửu đầu quái xà tiêu biến. Cửu đầu quái xà do không đề phòng nên đâm vào hắc bạch nhị khí liền bắn ngược lại. Cửu đầu quái xà kêu lên, bay lên vài chục trượng, cẩn trọng nhìn thần khí trên đầu Tập Lạp Kỳ, kinh hoảng vô cùng, nhưng cũng không dám vọng động.

Lúc này, Thụy Đức Lạp cùng Mã Đức Lệ lúc này đã tới chỗ Tập Lạp Kỳ, đứng im nhìn Cửu đầu quái xà. Lâm Phong cũng đến cạnh lão đầu hứng thú nói “Lão già này, không phải muốn chết sớm đến thế chứ?” Tập Lạp Kỳ mắt nhỏ loạn chuyển, bộ dạng lam lũ mọi khi cũng khôi phục lại, ngang nhiên nói “Cái loại giun rết này sao có thể làm gì ta, không phải ta vẫn rất tốt đấy sao?”

“Hắc” Lâm Phong chế diễu “Lão già hủ lậu mềm còn cứng hơn xương, để ta xem lần sau lão có đứng được mà nói cứng không”. Tập Lạp Kỳ cười hi hi nói “Không có lần sau đâu, lão già ta không được như người trẻ tuổi thân hình cường tráng, mấy chuyện đùa giỡn với tính mệnh này không thể làm lần nữa”

Lâm Phong tức đến méo mồm, trừng trừng nhìn tặc lão đầu đã chiếm tiện nghi hắc, cuối cùng quay đầu nhìn cái đầu bị lôi điện cắt đôi nói “Đồ bẩn thỉu này là ma thú thuộc tộc song diện nhân, sao nó lại là phong hệ ma pháp mà không phải độc hệ ma pháp, trong đầu không biết có trân châu không!”. Tập Lạp Kỳ sững người mở to đôi mắt cá chết “sao có loại câu hỏi này? Thật là dẫm đạp lên uy nghiêm cường giả a”. Không đợi hắc nói xong, Cửu đầu quái xà phần nộ hét “Nhân loại ti tiện, ngôn ngữ vô lý của ngươi sẽ mang tai họa vô biên đến trừng phạt ngươi, tôn quý phong bạo linh chủ sẽ lấy máu ngươi để trang điểm tôn nghiêm ta”. Mồm miệng thì lợi hại phi thường nhưng chân tay lại không chịu động, hiển nhiên rất là cố kỵ.

“Thực không đánh là không biết điều” Lâm Phong đang cười chột dờng, nhìn khắp tả hữu nói “Giờ mới thấy phong bạo linh chủ cũng thật ngu ngốc, đã không sớm chạy trốn còn đứng đấy bảo nhân loại ngu ngốc. Xem ra Thần thú cũng xoàng thôi, Cửu đầu quái xà này cũng chỉ giống loại giun rết”. Cường giả đều có tôn nghiêm. Cường giả khả dĩ tha thứ cho người nói xấu, nhưng tuyệt không tha thứ cho ai bảo hắc yếu. Trí tuệ Cửu đầu quái xà không thua nhân loại, đương nhiên hiểu tiểu hài thâm sâu khó lường kia khó đựng tới. Nhưng tôn nghiêm không thể không bảo hộ, tức thì rống lên, lập tức có một cự phong quyền cấp 10 phóng xuống.

Lâm Phong nhất chỉ, thái cực đồ phóng đại, hắc bạch nhị khí bao trùm phạm vi hơn trăm mét trên không,

đạo cự phong lập tức tiêu thất. Cửu đầu quái xà liền thấy mất hết năng lực công kích ma thuật. Cửu đầu quái xà thăm tính toán liền biết hôm nay ngu xuẩn đâm đầu vào tường sắt, hẳn đầu phải kẻ ngu, tuy tôn nghiêm cần bảo hộ, nhưng tiểu mệnh nếu mất tôn nghiêm khỏi phải bảo hộ, liền hét lên quay người chạy trốn. Lâm Phong ngạc nhiên, thần thú hiển nhiên cao ngạo, không ngờ cũng chưa đánh đã chạy, tức thì cười nói “Đi vội vậy sao, nghe nói rắn có trân châu, ta với trân châu rất là có hứng thú, để mang về cho Pháp Lạp Đế lão già đó xem có chế ra được ma pháp trang bị cực phẩm không. Thuận tay lấy ra một bội kiếm, một đạo kinh thiên kiếm khí phóng ra, Cửu đầu quái xà không kịp chống đỡ cũng chưa kịp tung cánh, thì một âm thanh thảm liệt vang trời, một thân đại xà từ trên rơi xuống, núi rung đất chuyển khiến chúng nhân có cảm giác như động đất.

Đám lâu la sợ đến tè ra cả quần, mồm há rất là to, hai con mắt tròn tròn. Lâm Phong vẩy tay bụi đất bay loạn khắp nơi, từ từ tiến tới thì thể cửu đầu quái xà, từ trong đại não lấy ra một khối ma tinh lớn cùng một hoàng sắc trân châu, cầm đùa rờn hỏi Tập Lạp Kỳ “trân châu này có tác dụng gì?”

76. Chương 76 Đoạ Lạc Tinh Linh

Tập Lạp kỳ cầm viên trân châu dùng ma lực nghiên cứu, rồi nói “Ta nghĩ đây là khu ma trân châu, lúc trước Cửu đầu quái xà dùng kĩ năng của viên trân châu này đánh tan lưu tinh hỏa vũ của ta. Chỉ là khi sử dụng kĩ năng của trân châu thì phải tổn lượng ma lực tương ứng.

Lâm Phong nói “Phải tiêu hao ma lực, lại phải có đủ ma lực để hóa giải phép thuật tương ứng, vậy thì ngoài mấy lão già hủ lậu ra liệu còn ai dùng được viên trân châu này?”. Tập Lạp Kỳ nói “Nên nhớ ta có nguồn ma lực chi nguyên, nếu quả phải cùng so tốc độ thì triển pháp thuật với cường giả, viên trân châu này có tác dụng rất lớn, ai còn có nguồn ma lực bằng ta.”

Thụy Đức Lạp ghen tị nói “Trân châu để cho đại sư dùng thật lãng phí, còn ai có thể triển pháp thuật nhanh hơn đại sư, cấp viên trân châu này cho ta, với viên trân châu ta có thể sử dụng ma lực ngang với cự long cấp 6”. Lão đầu tử không chút tham tâm, viên trân châu trong tay Thụy Đức Lạp đúng là phát huy hết công năng, liền đưa cho Thụy Đức Lạp.

Không ngờ Thụy Đức Lạp tên thái hạc đó liền đưa cho Mã Lệ Kiều. Tiểu hạc nữ tức thì mắt sáng lên. Nữ nhân nào mà không thích trân châu, Mã Lệ Kiều cũng đâu ngoại lệ, chỉ là những thứ tốt Đái Lệ Ti chiếm hết, căn bản không hề đến tay. Giờ đến tốt, cầm trân châu trong tay Mã Lệ Kiều rất là sung sướng. Lâm Phong cùng Tập Lạp Kỳ trừng mắt nhìn, Thụy Đức Lạp tên sừ nam này liền cười xấu, nháy mắt liên tục.

Thái cực đồ rung động, Lâm Phong liền thu thi thể cửu đầu quái xà, hướng về Thụy Đức Lạp nói “Người hãy đi hỏi đám lâu la kia đây là địa phương nào. Thụy Đức Lạp vui vẻ đáp lời, tiện thể phô trương sức mạnh của thái hạc, khiến đám lâu la lại sợ đến đái ra quần. Cuối cùng vài tên lâu la thông minh tiến tới hỏi thăm. Thụy Đức Lạp dẫn một tinh linh anh tuấn quay lại. Tiểu tử đích thị đoạ lạc tinh linh, bộ dạng bạch diện khôn lanh, không chờ Lâm Phong hỏi đã trực tiếp nói: “Nhị vị đại sư tôn kính, đây là Cầu Tư sơn mạch, sâu lắm kia là hắc vực sâu lắm, bên trong hắc vực sâu lắm chính là Linh Tinh vương thành, hoan nghênh các vị đại sư tôn kính tới Tinh Linh vương thành làm khách.”

Lâm Phong nhìn tiểu bạch diện nói: “bộ tộc Âm tinh linh có bao người, Thâm Uyên thế giới này có bao nhiêu thế lực, bao nhiêu cường đại ma thú, người biết bao nhiêu thì nói tắt cho ta”. Nam tinh linh không khỏi nghi ngờ, đám người cường đại này đến từ Thản Tang đại lục? không phải cửa khẩu xuất nhập đã bị phong ấn quỷ thần cũng không qua sao, vậy đám người này đến vì mục đích gì đây?. Nam tinh linh dù có nhiều câu hỏi, nhưng lại không dám hỏi, chỉ thật thà đáp “Âm tinh linh bộ tộc nhân khẩu hơn trăm vạn người, tiểu nhân chỉ biết ma thú lệ hại ngoài u đế, minh đế, ma long tộc, cùng độc hoàng, phong bạo lĩnh chủ thì vừa bị các vị đại sư hạ sát, cửu đầu quái xà này thường ở vùng phụ cận Âm tinh linh tác quái, bọn tiểu nhân chịu sai khiến không ít”

Lâm Phong kiếm mi dương lên “Cửu đầu quái xà bắt các người làm gì, còn độc hoàng ở đâu?”. Nam tinh linh tim liền nhảy, đám người này không phải muốn săn độc hoàng chứ? bé con đáng yêu của ta. “Độc hoàng ở tại bách điều triệu phượng tháp trên hỏa diễm sơn, mỗi cường đại ma thú đều có một phạm vi thế lực, hắc vực sâu lắm chính là địa bàn phong bạo lĩnh chủ, chúng tiểu nhân đều bị bắt làm hộ vệ cho hắn.”

Lâm Phong chấp tay sau lưng nói “Hộ vệ?, tức là giờ đầu chịu đòn?”. Nam tinh linh cẩn trọng đáp “Dạ, đối với ngài thì chính là vậy”. Lâm Phong cười cười hỏi “Tên ngươi là gì, hỏa diễm sơn ở đâu?”. Nam tinh linh trong lòng kêu lên “Thiên nột, đám quái vật biến thái này, vừa giết cửu đầu quái xà giờ lại đòi tìm độc hoàng”. Tim đập không ngừng lại không dám chần chừ nói “Tôn kính đại sư, tiểu nhân là Khiếu Mễ Kỳ, hỏa diễm sơn phía tây bắc Thâm Uyên đại lục, rất dễ tìm”.

Lâm Phong cau mày suy nghĩ. Tập Lạp Kỳ bên cạnh liền hỏi “Thâm Uyên đại lục chủng tộc trí tuệ nào đứng đầu, chủng tộc nào thực lực lớn nhất?”. Mễ Kỳ đắc ý nói “Thâm Uyên lục địa đông đảo nhất là ám tinh linh tộc, thực lực tối cường cũng là tinh linh tộc, dưới nữ vương tôn quý có hai thánh cấp đại ma pháp sư, tám vị đại sách pháp sư và hai mươi sáu vị ma đạo sư, ngay cả ma long cũng không dám khai chiến. Lâm Phong nhìn bộ mặt đắc ý của tiểu bạch diện liền xiên xỏ “Thực lực thật lệ hại, sao lại để mỗi con cửu đầu quái xà chiếm lấy môn khẩu, bắt ám tinh linh cao quý thành vật chịu đòn. Không phải các người tự nguyện đẩy chứ?”. Mễ Kỳ bộ dạng đắc ý lập tức vỡ tan, không nói nên lời.

Lâm Phong nhìn đám đông trước mặt muốn chạy lại không dám chạy hỏi “đám thú nhân cùng cuồng chiến sĩ đến từ đâu, sao lại bị cửu đầu quái xà. Mễ Kỳ nói “Chính vậy, đám người này nhân số rất ít, thường xuyên bị thổ trứ lòng giết, không thể không gia nhập ám tinh linh, một số bị cửu xà bắt cùng với tiểu nhân, một số bị bắt từ trước”. Lâm Phong hỏi “Các người không phải không có đầu óc, sao không chạy trốn”. Mễ Kỳ bộ dạng không tự nhiên lại không thể lộ vẻ bất mãn nói “Từ đây cách có 100m là đến tinh linh vương thành, chúng tiểu nhân căn bản không thể trốn chạy khỏi sự truy lùng của cửu xà, chẳng may thất bại bọn tiểu nhân có thể phải trả bằng mạng sống”.

Thụy Đức Lạp liền nói “Toàn một lũ nhát gan”. Mễ Kỳ mặt đỏ tía tai, lại không dám phản bác. Đám dọa lạc tinh linh này truyền thống khinh yếu sợ mạnh, bị cửu đầu quái xà chiếm lấy môn khẩu thực không dám đánh rầm. Nếu không hoàn toàn dón vào chân tường, đám tinh linh này cũng chẳng đủ dũng khí gánh đầu cửu đầu quái xà. Ba vị thánh giai pháp sư, tám đại sách pháp sư, hai mươi sáu đại ma đạo sư, so với một con cửu đầu quái xà, thắng bại chẳng khó đoán, hà huống ám tinh linh toàn dân hơn một triệu người, mỗi người nhỏ bãi nước bọt cũng khiến cửu đầu xà mất nửa cái mạng. Tập Lạp Kỳ hỏi “ma long tộc hiện còn bao nhiêu ma long”. Mễ Kỳ nghĩ nói “đại khái bảy tám chục con”.

Lâm Phong nhìn Tập Lạp Kỳ nói “Mới tới đây, cũng không vội về, chúng ta trước tiên đến ám tinh linh thành một chuyến, ám tinh linh phát triển trên Thâm Uyên đại lục hơn vạn năm, khẳng định có nhiều thứ quý hiếm. Đã tới Thâm Uyên đại lục không thể về tay không”. Tập Lạp Kỳ hỏi “ngài không phải muốn giết toàn bộ ma long đấy chứ?”. Lâm Phong nhún mày hỏi “Nếu như toàn bộ ma long bị xóa sổ, Long Hoàng phản ứng thế nào?”. Thụy Đức Lạp nói “Khẳng định có phản ứng, ma long dù bị đẩy đến Thâm Uyên thế giới nhưng vẫn là một chi trong long tộc, ngài giết một hai thì không nói, nhưng nếu xóa sổ toàn bộ long tộc, cũng như khiêu chiến với toàn long tộc, dù ngài không sợ long tộc, nhưng trở thành cái mục tiêu bị căm ghét không phải chuyện tốt”.

Lâm Phong lạnh băng nhìn Thụy Đức Lạp nói “ngươi hiểu biết nhiều nhỉ, nghe nói tại Thâm Uyên đại lục hồng hạc đỉnh vương bị thiên hạc tộc trục xuất, nếu ta làm thịt hồng hạc đỉnh vương, thiên hạc gia tộc không kiếm ta làm phiền chứ?”. Thụy Đức Lạp cười hihi nói “Xin tùy ngài giết mổ, hồng hạc đỉnh vương không như ma long tộc, nếu quả toàn bộ ma long tộc bị ngài tiêu diệt, sẽ khiến mọi người bảo long tộc là loại nhìn được nhưng không xài được. Còn hồng hạc đỉnh vương dù có bị làm thịt cũng không ảnh hưởng đến danh dự thiên hạc gia tộc, ta cũng muốn nhìn thấy hồng hạc đỉnh vương bị các tiền bối trục xuất.

Mã Lệ Kiều nói “Sao nói thế được, hồng hạc đỉnh vương dù bị trục xuất, nhưng cũng là một thành viên thiên hạc gia tộc, với chúng ta lại không có oán cừu, chúng ta không thể làm thế với hắn được”. Thụy Đức Lạp cười hắc hắc, cũng không nói gì. Tập Lạp Kỳ nhướn mi nói “Tiểu nha đầu nhút nhát người nhân từ không đúng lúc. Bị đẩy đến thâm uyên thế giới chính là sinh vật tà ác dọa lạc. Tại địa phương này dù có bị Lâm Phong sát tử, cũng là chuyện công bình, không liên quan đến người khác. Thụy Đức Lạp liền thừa cơ nói “Đại Sư nói rất phải, bị đẩy đến thâm uyên thế giới đích thị dọa lạc sinh vật, nếu chúng ta không phải có thực lực thì đã bị đám sinh vật dọa lạc đó băm thành thịt vụn!”. Mã Lệ Kiều đỏ mặt nói “ta không có ý đó, người...” .Lâm Phong nói “Tốt, tốt, không tranh cãi nữa, trước tiên đến sào huyệt ám tinh linh, mọi chuyện bàn sau”

Tinh linh suất ca Mễ Kỳ đứng bên cảm giác như nghe thần thoại, rất là khâm phục với kính sợ, da đầu liền

ngứa ran, đám người này nhìn ma long như châu châu thấy sâu, nghe khẩu khí lại như định quét sạch toàn Thâm Uyên đại lục, ma thú cường đại toàn bộ thu thập hết, hơn nữa còn không bỏ ám tinh linh. “Trời ơi, ma thần tại thượng, sao con có thể đen đủi thế này, người sao khiến con rơi vào đám ma quỷ này”. Tinh linh suất cao Mễ Kỳ liền trong tâm than khóc. Lâm Phong không quản người khác nghĩ gì, dụng thủ nhất chỉ, thái cực đồ hóa thành kim kiều phát tán vạn đạo kim quang, kim kiều liền đưa chúng nhân theo hướng Mễ Kỳ chỉ.

Ám tinh linh vương thành bề ngoài giống như nguyệt tinh linh thành đều nằm sâu trong sâm lâm, dù là dọa lạc tinh linh, nhưng tinh linh bẩm sinh yêu cây cỏ đặc tính đó không thể thay đổi, đám tinh linh bên trong thân cây đào rỗng, tác dụng như căn nhà. Dù nằm trong thân cây, nhưng kích thước không nhỏ. Một vạn ám tinh linh ở tại hắc vực sâm lâm đối diện. Diện tích sâm lâm ước chừng mười dặm. Lâm Phong từ xa thấy vài người trong bóng tối hoảng động, hiển nhiên một loại trạm gác. Tinh Linh vương đô nằm tại trung tâm sâm lâm, hiển nhiên vì nơi đó an toàn nhất, đây là Lâm Phong dựa trên thân phận nguyệt tinh linh thân vương kiêm phò mã kết luận. Vì thế không hề dừng lại, thôi động pháp bảo tiến đến trung tâm sâm lâm. Bên trong sâm lâm từng âm thanh kinh hãi nổi lên rất là hoảng hốt, đám tinh linh chỉ thấy một đạo kim quang bay qua trên đầu, nhìn lại đã thấy kim quang đi xa, muốn chặn cũng không kịp. Tức thì tất cả hỗn loạn đều nghĩ kẻ thù tấn công vào sào huyệt ám tinh linh.

Lâm Phong tức thì phát hiện vài khí tức cường đại không kém Tạp Lạp Kỳ, liền phát hiện ra ám tinh linh vương cung, do mười cây cự thụ đường kính hơn trăm mét hợp thành. Nghênh tiếp hẳn là một đội ám tinh linh thị vệ cùng ma pháp sư đội ngũ, trung tâm đội ngũ là một ma pháp sư hai tay cầm pháp trượng, thân mang hắc bào, trên đầu mang tử sắc vương quan, đích thị ám tinh linh nữ vương. Đằng sau là từng lớp thị vệ hình thành bức tường người. Nữ tinh linh thực là tuyệt sắc mỹ nữ, phong tao lộ cốt, vừa nhìn đã yêu. Đôi mắt câu hồn hướng về đám người sau Lâm Phong quét qua quét lại, cuối cùng nhìn Lâm Phong mặt lạnh băng, bên cạnh là Mễ Kỳ mồ hôi lạnh túa ra lóng ngóng, liền hướng tới thị vệ thân tín dẫn dò

77. Chương 77 Độc Hệ Thánh Cấp

Khi kim kiều đáp xuống, đám tinh linh hộ vệ kêu lên một tiếng di chuyển sang hai phía, để lộ một khoảng không gian, tiền đội tinh linh kiểm sĩ tiến lên vũ khí sẵn sàng, đằng sau một đội thần xạ thủ giương cung, vài ma pháp sư cũng chuẩn bị trực chiến. Lâm Phong mục quang lăng lệ nhìn quanh, thu thái cực đồ lại, chúng nhân liền hạ xuống đất, rồi nói “Mễ Kỳ, ám tinh linh đón khách thật phi thường nhiệt tình, bày một lượng lớn vũ khí thế này nghênh tiếp chúng ta, chúng ta thật được yêu quá mà kinh.”

“Đại sư, người cứ nói đùa” Mễ Kỳ liền cảm thấy đau đầu một trận, chỉ thấy vô số đạo mục quang sát nhân nhìn lên người mình, hai chân liền run, đầu cúi xuống không dám nhìn vào mắt tộc nhân. Không phải lỗi hẳn a!, hẳn đâu muốn xông vào tận sào huyệt ám tinh linh, hẳn là thân bất do kỷ mà, đám biến thái này đâu để hẳn dẫn đường lại xông vào, ngờ đâu trưởng đoàn cái tên nhóc dấm thối chưa mọc đủ lông lại xông thẳng vào tinh linh nữ vương cung chứ. Nơi này với hẳn là thánh địa a, tiểu hỗn hỗn hẳn làm gì có thân phận mà làm khách của tinh linh nữ vương, giờ hẳn chỉ muốn đột nhiên tỉnh dậy thoát khỏi cơn ác mộng này.

Lâm Phong cẩn thận nhìn quanh, liền chú ý hai pháp sư mặc hắc bào, nói với Tạp Lạp Kỳ “thật quả không sai a, lão già hủ lậu kia ma lực ba động quỷ dị, là tử linh pháp sư khả năng đạt tới thánh cấp, ngoài ra còn..., a, sao đầu ta đau thế này, là độc hệ ma pháp”. Lâm Phong nhướng mi, từ thân từng đạo thanh quang phát ra, bao phủ toàn bộ người xung quanh, thanh quang xuất ra liền một phát xuất từng trận “bác ta bác tư” âm thanh, “Xích Xích” âm thanh liền nổi lên, trong thanh quang từng điểm lam sắc minh hỏa cháy bùng lên.

Lưỡng vị hắc bào ma pháp sư liền chấn kinh, nhãn thần sâu hoắm lộ vẻ kinh hãi. Tạp Lạp Kỳ thở dài “độc hệ ma pháp thực khiến người ta đau đầu, tu luyện ban đầu rất phiền phức, muốn hại người trước phải hại mình, những tưởng không còn ai tu luyện độc hệ, bất quá độc hệ một khi đại thành lại rất khó đối phó, hai vị đại sư thực lực không nhược không kém ta”.

Lâm Phong nói “đám tử linh pháp sư đó thực không nhược nhưng cũng không bằng Phí La Đức lão quái vật già đó”. Thụy Đức Lạp khẩn trương chen vào “Phí La Đức, không phải tử linh pháp sư tối vô sỉ một vạn năm trước?”. Lâm Phong nói “hắc, vấn đề đó không cần người hỏi, biết ít càng tốt”

Thụy Đức Lạp vẫn còn muốn hỏi tiếp, lại nhìn khuôn mặt lãnh chủ đại nhân lạnh băng, mồm liền ngậm lại. Hai vị hắc bào pháp sư thì thâm đàm luận chuyện vừa rồi, một thị vệ trình tấu lên tinh linh nữ vương, tinh linh nữ vương nhú mày nhìn Lâm Phong, tiếp đó cùng hai vị pháp sư đi tới. Chỉ thấy đội vương quan, mười phần chắc đến tám chín chính là ám tinh linh nữ vương. Khi cách Lâm Phong mười mét dừng chân nói “Ta là tinh linh nữ vương Bích La Phù, tôn kính khách nhân từ xa đến đây, không biết tinh linh bộ lạc có thể làm gì cho ngài”. Lâm Phong cười nói “tôn quý ám tinh linh bộ hạ, ta có chút sinh ý muốn đàm luận với người”. Tập Lạp Kỳ cùng Thụy Đức Lạp thâm chú mắt “Không phải đi ăn cướp sao, lại còn đàm luận sanh ý cái địch a”, Mã Lệ Kiều mặt không biểu tình, đám người phía sau liền đổ mồ hôi lạnh một trận.

Lâm Phong nói “là thế này, ta sẽ vì các vị mà trừ diệt đám đại cừu địch, vì thế cũng cần chút gì đặc biệt để đền bù chứ, ngoài ra phải để chúng ta nhìn tận mắt, nếu khiến chúng ta mãn nhãn, ta sẽ giúp các vị mấy việc này, sao giao dịch tốt chứ?”.

Chúng nhân nghe thấy liền cảm lạnh nhìn nhau. Thế không phải là ăn cướp sao! Nói đến là dễ nghe, đàm luận sanh ý, loại sanh ý khủng bố này ai nguyện ý làm với hắn. Bích La Phù cười rất vui vẻ “ta hiểu phải chăng ngài có ý khiêu chiến ám tinh linh?, hoặc giả quá cuồng vọng?. Úc, thân ái các hạ, trên người ngài có huyết thống tinh linh chúng ta, xin hỏi quý tính đại danh?”. Lâm Phong cười nói “Ta là Thần Tang đại lực lạc nhật đế quốc hắc sâm đạt lĩnh chủ Lâm Phong đồng thời là nguyệt tinh linh phò mã”. Tiếng kinh hô vang lên không ngừng, Bích La Phù sắc mặt đại biến, rồi nhanh chóng trấn định, yêu mị vạn phần cười nói “Úc, tôn quý lãnh chủ đại nhân, nguyên là nguyệt tinh linh thân vương điện hạ, xin hỏi sao các ngài có thể vượt qua hỏa diễm cấm địa.”

Lâm Phong dương kiếm mi nói “đây không phải vấn đề chúng ta không quan tâm, Bích La Phù bộ hạ, không biết với đề nghị của chúng ta có ý kiến gì?”. Đám tinh linh hộ vệ cùng pháp sư nghe tiểu oa nhi này với nữ vương bất kính, liền trừng mắt giận dữ, chỉ cần Nữ Vương ra lệnh, liền đem đám bản thủ ăn gan hùm này chặt thành mười tám mảnh nuôi ma thú trong sâm lâm. Bích La Phù nói “Các hạ thật không có chút thành ý, sao ám tinh linh thành lại phải bồi thường, không hiểu dựa vào gì?”

Lâm Phong vẫy tay, nhìn về Mễ Kỳ hai chân run rẩy “Người nói đi”. Mễ Kỳ sợ suýt phát khóc, cổ phẫn chấn đi lên, không dám nhìn Bích La Phù nói “Hắn..... vị đại sư này đã sát tử hắc vực sâm lâm cửu quái đầu xà”. Nhất thời từng tiếng kinh hô không ngừng vang lên. Thụy Đức Lạp lại gần Lâm Phong nói “Lĩnh chủ đại nhân, dọa lạc tinh linh nổi tiếng tham lam xảo trá, người thực muốn đàm luận loại sinh ý bất thành này?”. Tập Lạp Kỳ hai mắt nhỏ loạn chuyển nói nhỏ “tiểu tử này sao có hảo tâm thế, ta chắc hắn có dự mưu”. Lâm Phong trừng mắt nhìn Tập Lạp Kỳ “điều kiện ta có vấn đề sao, bốn công tử thành ý cùng họ đàm luận sanh ý, thâm uyên thế giới thế lực rất nhiều, đám dọa lạc tinh linh khẳng định không ít cừu địch, nếu giá họ đưa ra khiến ta vừa ý, ta liền khiến họ vui vẻ”. Tập Lạp Kỳ mở to đôi mắt cá chết nói “Người tính toán thật tốt, thu lợi cả hai bên, hơn nữa còn không đắc tội đám ám tinh linh này, sớm biết người không tử tế với ám tinh linh đàm luận sanh ý gì đó!”. Lâm Phong cười nói “đấy là đấu trí không đấu lực, thực lực cường hãn là một chuyện, nguyên tắc lại là chuyện khác. Thế giới này đâu chỉ có mình ta, không thể ngu ngốc đắc tội với cả thiên hạ phải không?”

Thụy Đức Lạp cười hehe “chủ ý hay, nhưng đám ám tinh linh lại không phải thiện nam tín nữ, cũng cần đề phòng”

Lâm Phong thở dài “thần tang đại lực ngoài Tập Lạp Kỳ cùng Pháp Lạp Đế chỉ có ba thánh giai pháp sư, bảy sách pháp sư. Ám tinh linh dân số chỉ một triệu lại có ba thánh giai pháp sư, tám đại sách pháp sư, đám dọa lạc tinh linh tuy dọa lạc nhưng lại không lạc hậu. Lại nhìn đại lực nguyệt tinh linh bộ tộc đang trên bờ diệt vong, so sánh lại thấy đám dọa lạc này thực còn đáng mặt hơn”. Đám người nhỏ giọng đàm luận một lúc, Bích La Phù sắc mặt biến hóa, cuối cùng lộ nụ cười mỉa hoặc, đôi mắt câu hồn nhìn Lâm Phong nói “Tôn quý lĩnh chủ đại nhân, lực lượng của ngài khiến ta chấn kinh, ngài là nguyệt tinh linh phò mã, thì cũng là bằng hữu ám tinh linh, thỉnh ngài vào trong hội đàm?”

“Xã giao đến là tốt” nghe nữ nhân nửa câu cũng không đề cập về cửu đầu quái xà, Lâm Phong không để ý, khẳng khái đáp ứng. Tất cả được mời vào bên trong cự thụ, khoảng không gian bên trong được kiến tạo thành vương cung, tuy không huy hoàng long lẫy, nhưng cũng rất đặc biệt, nhất là so với tiểu thế giới này. Bên đường là đèn dùng lưu li thủy tinh chế thành, so với Đái Lệ Ti vương cung còn ngông cuồng hơn vài phần. Lâm Phong nhìn ngắm thâm xưng kì. Chúng nhân phân chia chủ khách nhập tọa, ám tinh linh thị

nữ mỹ lệ liền mời khách nhân tôn quý một loại hồng sắc mỹ tửu, hương vị gần giống bồ đào tửu, chỉ là mùi vị hơi chua. Vị chua khiến Lâm Phong nhíu mày. Bích La Phù đôi mắt câu hồn quét qua chúng nhân, thậm chí thấy kỳ quái là không cảm thấy chút khí tức cường giả. Mắt dừng tại Ngải Lâm Uy Na nửa khắc, liền thâm tính toán, không biết thực lực bốn người kia ra sao, chỉ sáu vị đại lực chiến thần đủ khiến mình đau đầu.

Chuyện phiếm lãng nhãng một hồi, thấy Lâm Phong chưa vào vấn đề, Bích La Phù nhân châu chuyển động hỏi “Tôn quý linh chủ đại nhân, xin cho ta được thỉnh giáo vài vấn đề, xin hỏi ngài cùng đám thuộc hạ sao có thể đi qua hỏa diễm cấm địa, ngoài ra không hiểu ngài tới đây có mục đích gì”. Lâm Phong nói “Bích La Phù bệ hạ, ngài là thánh cấp pháp sư, vậy có thể triệt thoái đám cận vệ kia chứ, thật đâu cần thiết, Còn hỏa diễm sâm lâm sao ngài nghĩ quý thân cũng không thể vượt qua? Còn mục đích bọn ta tới thâm uyên thế giới, nếu ngài hỏi, thì ta xin trả lời là đến vì tòa kim sơn.” Bích La Phù không hiểu.

Lâm Phong cười đáp “với ta đám ma thú siêu cấp đều là kim sơn, cực phẩm ma pháp nguyên liệu đều trên người chúng, lý do này đủ thỏa mãn chứ?”. Bích La Phù ngơ ngẩn, nhị vị hắc bào pháp sư cũng ngơ ngẩn, không khỏi nhìn lại Lâm Phong, đều thấy tiểu hài rậm thối này không bị diên thì đầu cũng có bệnh, đến thâm uyên thế giới tìm đám thần thú khai quật kim sơn?, thật không khác một ác lang vọng tưởng sát tử sâm lâm chi vương Ban Lan hổ.

Lâm Phong không nói lời thừa, liền niệm thần niệm, Tạp Lạp Kỳ cùng vợ chồng Thụy Đức Lạp ma lực cường đại phát ra khiến không gian chấn động. Bích La Phù biến sắc, nhị vị pháp sư hai bên chưa nói một lời thấy vậy liền tỏ ra bất an. Vị Tử linh pháp sư bên trong hốc mắt hỏa diễm bạch sắc chuyển sang hồng sắc. Bích La Phù thân làm ám tinh linh nữ vương, thực lực không nhược, chính là thánh giai pháp sư, tự nhiên biết Tạp Lạp Kỳ lão già cá xấu ấy đích thực thâm sâu khó lường. Ma lực cường đại ba động đó không hề khiến ả dễ tâm, nhưng ma lực nguyên tố tinh thuần như thế, ả tự nhận không bằng.

Hai băng sương cự hạc hiển nhiên không thể là chủ nhân, chỉ còn tiểu hài này lại là không có chút thực lực, Bích La Phù tiềm thức liền quên đi sự tồn tại của Lâm Phong. Tâm ý chuyển động, thánh giai pháp sư, hai băng sương cự hạc, sáu đại lực chiến thần, nếu xung đột xảy ra, bên mình khẳng định không chút lợi thế.

78. Chương 78 Tinh Thần Huyền Kim

Lâm Phong hứng thú nhìn biểu tình hốt hoảng trên mặt của tinh linh nữ vương cùng hai vị hắc bào pháp sư, đôi mắt sắc bén ẩn chứa khí thế bức nhân khiến Bích La Phù ba người cảm giác như bị lột sạch quần áo đứng trước hân, tim đập mạnh không ngừng. Lão đầu tử Tạp Lạp Kỳ lại nhắm mắt, bộ dạng rất là cao thâm.

Thụy Đức Lạp tên thái hạc này cặp tặc nhãn loạn chuyển trên người ám tinh linh thị nữ như hồ điệp xuyên hoa, dù không có nửa phần nhan sắc, chỉ thấy Mã Lệ Kỳ bất mãn, ngọc thủ luồn qua bàn nhảm đùi non tên sắc hạc véo vài cái, Thụy Đức Lạp đau đớn muốn nhảy lên. Lâm Phong nhìn qua, Thụy Đức Lạp vội vàng vẫy vẫy tay cười nói : “Không có gì, không có gì”. Mã Lệ Kiều mắt tức thì ửng hồng.

Bích La Phù cuối cùng định thần nói : “Không biết tôn quý linh chủ đại nhân cần gì?”. Lâm Phong cười nói : “Bích La Phù nữ vương bệ hạ, ám tinh linh tộc thực lực cường đại, nhưng đám thần thú cường đại đó còn vượt trội hơn, kể cả đám ma long tộc, đừng nói với ta ngài không muốn đám người đó nhanh gặp mộng ni đại thần, tương tự đám thần thú đó rất muốn nhị vị thánh cấp đại sư sớm gặp mộng ni đại thần, ngài cũng phải bỏ chút gì mua mạng đám thần thú chứ?”.

Lời vừa xuất ra, hai vị hắc bào pháp sư bên cạnh Bích La Phù ma lực cấp kì ba động, đám tinh linh hộ vệ đồng thời giãn giữ trường trường. Bích La Phù sắc mặt không chuyển, không chút lộ vẻ bất mãn nói : “Tôn quý linh chủ đại nhân, đây là tinh linh vương thành”. Thụy Đức Lạp cười cười nói : “Tinh linh thành thì sao, bọn ta muốn đến là đến, muốn đi là đi”.

Không khí liền khẩn trương, tức thì kiếm bặt cung giương, chỉ cần chút lửa là chiến hỏa bùng lên. Thủ lĩnh hai bên lại không chút để ý, Bích La Phù không nhìn Thụy Đức Lạp, hướng tới Lâm Phong nói “Bằng hữu của Lâm Phong đại nhân tính khí thật không tốt?” “Sao tính khí bằng hữu này lại không tốt?” Lâm Phong nâng chén nói “Bất quá, nếu Bích La Phù không nguyện ý đàm thoại sinh ý, ta nghĩ U đế hoặc Minh Hoàng

rất nguyện ý làm bạn với bọn ta,tin chắc họ cũng hi vọng nữ vương cùng hai vị bên cạnh sớm gặp mộng ni đại thần”.

Bích La Phù nghe vậy, không chút biến sắc, lạnh lùng nói : “Các hạ hiện uy hiếp bọn ta?”. Hai vị hắc bào pháp sư hai mắt chăm chú nhìn Lâm Phong, đám hộ vệ liền tuốt vũ khí, đôi mắt gườm gườm nhìn qua.Lâm Phong cười cười nói : “Nữ vương điện hạ phải tin ta thực không có ý đó”. Sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo, hồng sắc dịch tửu từ trong chén bắn ra như mưa, toàn bộ bắn về hắc bào pháp sư bên tả Bích La Phù, một âm thanh vang lên vị pháp sư từ từ hạ xuống. Một đạo lam sắc hỏa diễm chợt phát ra, “Phốc” âm thanh liên tục nổi lên,đám thị vệ bên trong liền ngã quỵ quá nửa.Lâm Phong lạnh nhạt nói : “Đám hộ vệ nữ vương điện hạ thật quá vô lễ, ta thay nữ vương dạy chúng bài học,nữ vương có ý kiến gì không?”.

Bích La Phù sắc mặt đại biến,hấp tấp niết tử sắc giới chỉ trên tay trái.Lâm Phong dụng thủ nhất chỉ, thái cực đồ bay lên trên đầu, hắc bạch nhị khí xoắn lại, bao trùm cả phòng, một đạo huyết quang long lanh phát ra dưới hắc bạch nhị khí liền tiêu biến. Một đại khô lâu chiến sĩ từ trong không trung vừa hiện ra, Lâm Phong giơ tay một đạo thanh quang phóng tới, khô lâu chiến sĩ không kịp kêu đã hóa thành cốt phấn bay mất.Bích La Phù đại kinh tức thì cử động,chợt thấy ma lực toàn bộ bị áp chế,một chút không đề khởi, không khỏi cả kinh thất sắc : “Đây là lĩnh vực gì?”.Hai vị ma pháp sư không ngừng run sợ. Đám hộ vệ vẫn ngây ngốc đứng im.

Thụy Đức Lạp thuận miệng nói bừa “Đây là chung cực cấm ma lĩnh vực,khuyên các vị vui vẻ ngồi xuống, vọng tưởng khiêu chiến với lĩnh chủ đại nhân thực không tốt”. Bích La Phù mặt trắng bệch như người chết, nhìn thái cực đồ lưu chuyển trên đầu, hồi lâu vẫn chưa tỉnh lại : “Sau thánh giai có khả năng triệu hồi chung cực cấm ma lĩnh vực? Sao ta thực chưa từng nghe qua?”.

Bích La Phù nghi hoặc,nửa tin nửa không, tiểu hài chưa đủ lông này đã vượt qua thánh cấp? Nhưng không thể thế, tuyệt đối không có khả năng, nhân loại đột phá thánh cấp, lại còn lập tức phát ra cấm chú, thần thú còn không có khả năng đó.Bích La Phù ý niệm chuyển động, cuối cùng khuôn mặt lại hiện nụ cười yêu mị, như chưa có chuyện gì xảy ra đối diện Lâm Phong ngồi xuống. Độc hệ hắc bào pháp sư bị Lâm Phong chấn thương cùng tử linh pháp sư liền đứng sau Bích La Phù.

“Hiện tại tiếp tục đàm luận chứ?” Lâm Phong cười nhẹ nói. Bích La Phù nữ vương cũng cười nhẹ nói : “Thực lực cường hãn của ngài khiến ta chấn kinh,ám tinh linh chúng ta rất vui được làm bạn cùng ngài”. Nữ vương không phải đồ ngu,lúc trước đã sai,tự nhiên không thể làm bừa, lập tức bất động thanh sắc thu hẹp cự ly song phương. Quyền hành lợi hại, nếu quả tiểu hài không biết nông sâu này chạy sang bên đối phương,sợ rằng ám linh tộc suy yếu rồi trở thành nô lệ ma long tộc hay thế lực khác,sau này ám tinh linh tộc còn thể đứng dậy nổi sao,hiện tại bất luận thế nào cũng không thể cùng đám người không rõ nguồn gốc này tranh chấp. Ngừng lại chút Bích La Phù tiếp tục nói “Xin hỏi lãnh chúa đại nhân giá bao nhiêu”.

Lâm Phong cười nói “Giá ư! Không ngờ các vị lại sớm muốn gặp mộng ni đại thần vậy.U Đế cùng minh hoàng với cả ma long tộc.như U Đế chẳng hạn,gia mạng U Đế tính sao đây. Yêu cầu ta cũng không thái quá, nếu quả không có kim tệ, ta với cực phẩm ma pháp nguyên liệu cũng rất hứng thú”. Đám ám tinh linh lặng lẽ nhìn nhau, yêu cầu Lâm Phong thực không quá đáng, bỏ tiền mua mạng, chuyện rất hiển nhiên, chỉ là giá cái mạng nhỏ này không dễ nói,U Đế cùng Minh Hoàng tại thâm uyên thế giới này là hai tối cường đại lĩnh chủ,mạng sống bộ tộc họ giá bao nhiêu,cần bản không thể tính toán. Quan trọng nhất là thâm uyên thế giới rất ít hoàng kim,càng không có một hệ thống xã hội thống nhất, kim tệ là gì họ cũng không biết. Nếu mua tiểu mệnh U Đế, phải trả bao nhiêu,họ càng không biết.

Tuy bị đám người bên trên áp bức, ám tinh linh dù sao vẫn còn có chút tự do,tuy vậy vẫn có không ít kẻ thêm thường muốn biến ám tinh linh tộc thành nô lệ.Ở thâm uyên thế giới này cường giả là chí tôn, siêu cấp ma thú hay cả thần thú đều không như thần tang đại lục độc lai độc vãng, tất cả đều phân chia thành các thế lực.Một thế lực không thể trở thành nô lệ của đám cường giả đó, Bích La Phù đương nhiên đầu thế chấp nhận hậu quả nghiêm trọng ấy.Giả như đám người chen ép ám tinh linh toàn bộ bị loại bỏ, sau này thâm uyên thế giới chính là thế giới ám tinh linh, khoản tiền mua mạng đó thực cũng đáng.

Bích La Phù nói : “Lãnh chúa đại nhân nói về kim tệ ta thực không rõ,thâm uyên đại lục rất hiếm hoàng kim,nếu ngài muốn ma pháp nguyên liệu ám tinh linh chúng tôi có chút ít,hi vọng khiến ngài mãn ý”.Lâm Phong cười nói : “Chỉ cần đủ khả năng mong ngài mau ra lệnh!”. Bích La Phù gọi một thị vệ phân phó, thị vệ tuân mệnh quay ra. Ám tinh linh tộc truyền thống kinh yếu sợ mạnh,đứng ở góc độ khác mà nói,đấy lại

chính là đạo sinh tồn cơ bản. Không lâu sau, đám thị vệ mang vài chiếc hộp vuông lên. Bích La Phù ra hiệu thị vệ mở các hộp, bên trong chứa một số cực phẩm ma tinh cùng ma pháp bảo thạch, một vài ma pháp trượng cùng ma pháp kiếm, những thứ này đều là trung thượng phẩm, chỉ là so với tiểu mệnh thần thú thì còn cách một vạn tám nghìn dặm. Lâm Phong không thèm để ý, bất mãn nói : “Bích La Phù bệ hạ mang mấy thứ bổ thí cho ăn mày ra, không định mua mạng thần thú sao?”.

Tập Lạp Kỳ cũng nói “Mấy thứ này không tệ, nhưng không xứng với cái đầu thần thú, nếu nữ vương không xuất chút thành tâm, chúng ta cũng không cần đàm luận thêm”. Thụy Đức Lạp liền khoa trương “Ồ khổ khắc sâm đật, thi thể siêu cấp ma thú cùng thần thú chất thành núi, trân châu cùng ma tinh siêu cấp ma thú đựng đầy các rỏ, ma lực chi nguyên với sanh mệnh chi nguyên không đủ bình mà chứa, mấy thứ rác rưởi này chúng ta không thèm”.

Đám tinh linh nghe đến ngây ngốc. Có quá khoa trương không thể? Nhìn mặt Thụy Đức Lạp lại rất là lương thiện với đứng đắn, sao có thể giả. Hơn nữa vừa chứng kiến thực lực lĩnh chủ đại nhân, không khỏi tin vài phần. Bích La Phù cười nói “Đây là toàn bộ trang bị ma pháp cực phẩm, ám tinh linh chúng tôi chỉ có vậy, lĩnh chủ đại nhân gia sản to lớn, nếu không thích mấy thứ này, ta cũng có vài thứ thu thập, nếu lãnh chúa đại nhân vẫn không vừa ý, ám tinh linh bộ lạc thực đành chịu”. Liền nói thị vệ mang vài thứ ra.

Cũng có vài khối ma tinh của ma thú siêu cấp cùng long châu của ma long, cuối cùng là một hộp gỗ hình vuông lớn là một kim loại phát trắng lờ lờ, bên ngoài điểm điểm thần quang chớp lóe xuyên suốt qua, tán phát ngân sắc như ánh sáng các vì sao, bên trong lại giống như vũ trụ mênh mông, mọi người nhìn đến hoa mắt. “Cái gì vậy?” Lâm Phong vung tay, khối vật liệu như kim loại lại không giống kim loại to bằng đầu hân liền bay về chưởng tâm. Tập Lạp Kỳ mãnh liệt mở to mắt nói : “Là tinh thần huyền kim”. Bích La Phù nói : “Chính là tinh thần huyền kim, tôn quý lãnh chủ đại nhân, ám tinh linh thành ý xuất ra đủ, tinh thần huyền kim thể nào ngài quá rõ, ám tinh linh bộ tộc đã xuất ra thành ý, lĩnh chủ đại nhân người thấy sao?”.

79. Chương 79 Bách Điều Trêu Phượng

Lâm Phong đâu phải loại cô văn quả lậu, tinh thần huyền kim đương nhiên biết. Huyền kim cùng mật ngân vốn là hai ma pháp kim loại hiếm thấy. Huyền kim lại gồm tinh thần huyền kim và lam kim hai loại, nghe nói tinh thần huyền kim là loại nguyên liệu duy nhất chế tạo động thái không gian. Tinh thái không gian hay động thái không gian chỉ khác nhau ở chỗ tinh thái không gian không thể chứa sinh vật sống, động thái không gian lại chứa được sinh vật. Hơn nữa không gian tinh thần huyền kim chế tạo lớn hơn nhiều lần các loại nguyên liệu chế tạo không gian khác.

Ám tinh linh xuất ra lễ vật to lớn này, Lâm Phong sao thể từ chối, liền khẳng khái đáp ứng : “Tôn quý Bích La Phù nữ vương, khẳng khái của người sánh cùng ánh dương quang, nàng xin cứ phóng tâm về sau tại thâm uyên thế giới không còn thế lực nào dám đe dọa sự sinh tồn của ám tinh linh, ta xin lấy danh dự của quang minh thần bảo chứng!”. Trong tâm lại hung hãn chửi “Phi” quang minh thần cái mẹ nó.

Bích La Phù cũng có tính toán, tinh thần huyền kim tuy trân quý, nhưng cũng có vấn đề tinh thần huyền kim tuy là vô thượng chi bảo, nhưng lại chỉ có thánh cấp luyện kim đại sư sử dụng cực phẩm nguyên liệu này chế tạo ma pháp đạo cụ, cho dù vậy xuất ra bảo vật phải thu lại lợi ích tương đương. Một khi đám cường giả gây bất lợi với ám tinh linh tại thâm uyên thế giới bị loại bỏ, không còn uy hiếp đến thế lực ám tinh linh, một khối tinh thần huyền kim cũng đâu đáng gì.

Nếu không nghe lời tiểu tử lông mao chưa mọc đủ trước mắt này, cũng không có lối thoát khác, dưới áp lực từ hân đầu thể làm khác được, lại từ biểu hiện tối nguy hiểm cùng thực lực đám người này mà nói ba thánh cấp pháp sư thực không có khả năng hoàn thủ. Thực lực cường đại như vậy trước mắt, ả còn có lựa chọn khác sao. Bất quá, ám tinh linh vương cũng không phải ăn rau mà lớn, tâm niệm chuyển động, liền nói : “Tôn quý lãnh chủ đại nhân, ta phi thường tin tưởng thực lực ngài, đám ma thú không biết sống chết đó chỉ là vật sẵn của ngài, nhưng ngài lần đầu mới tới thâm uyên thế giới, với thâm uyên thế giới không chút thông thuộc, ngài không phiền nếu ta phái một hướng đạo theo ngài chứ?”.

Lâm Phong làm gì không hiểu chủ ý quỷ quái của tinh linh nữ vương, không phải sợ hân cảm tiền không làm sao, giờ liền phái người theo bên đề tinh hân khỏi vi phạm hiệp ước liên minh, liền nói “Ta với thâm uyên đại

lục đích xác không thông thạo, cảm ơn nữ vương đã gửi người dẫn đường”. Bích La Phù lộ vẻ cười gọi một tinh linh suất ca kiếm sĩ mang khải giáp nói “Tôn quý linh chủ đại nhân, Phí Nhĩ Phổ La là vương tử của ta, để hắn dẫn đường cho người”.

Quay đầu hướng về tinh linh suất ca anh khí hào hùng nói : “Phí Nhĩ Phổ La. sau này con đi theo Lâm Phong đại nhân.hiểu chứ?”. Phí Nhĩ Phổ La không phải đồ ngu, đáp ứng một tiếng rồi nói “Tôn quý Lâm Phong đại nhân, được phục vụ ngài là vinh dự của Phí Nhĩ Phổ La” .“Bích La Phù phải con trai mình, thú vị, chỉ là không biết là cùng với tên nào sinh ra!” Lâm Phong thầm xưng kì, cười nói “Đã vậy thì, Nữ vương bệ hạ xin chờ tin tức tốt từ ta,ta sẽ để vương tử tận mắt xem toàn bộ diễn biến,tin rằng sẽ khiến người mãn ý!”.

Rời khỏi ám tinh linh thành đã hai ngày.Chỉ thấy thái dương như thiêu cháy vạn vật, không chút khí lực dưới bầu trời màu tro xám.Dù ban đầu bị thiêu đốt dưới ánh dương quang cũng không khiến người cảm thấy không chút sinh khí thế này. Lâm Phong vừa tới một ngày đã không chịu nổi điều kiện nơi này, thật khó tưởng tượng đám đạo lạc tinh linh bị trục xuất đến đây,sao có thể tồn tại hơn vạn năm.Lúc qua đêm tại tinh linh vương thành,vị tinh linh nữ vương duyên dáng yêu mị liền thầm ám muội gợi ý,chỉ tiếc là hắn không thể vội vàng phát tiết nguyên dương khí,sẽ cản trở đến việc tu hành,bằng không hắn đã cùng Tinh Linh nữ vương vui vẻ một trận.

Sự phân bố các thể lực trên thâm uyên đại lục,Lâm Phong lúc này hoàn toàn minh bạch.Thâm uyên thế giới cường giả không như loại cường giả thần tang đại lục thường độc lai độc vãng,đều phân bố thành những thể lực phi thường, không chiếm núi xưng vương thì lập bang phái,cửu đầu quái xà là ví dụ.Trước chúng thần đại chiến bị đuổi đến thâm uyên thế giới đều là quái vật thời tiền sử,thực lực tối cường hẳn là U Đế cùng Minh Hoàng,Độc Hoàng chưa chắc đã yếu hơn.Ma Long tộc càng là người đông thể mạnh,tuy Ma Long hoàng đế chỉ là hắc long cấp 6,nhưng năm mươi cự long không khỏi khiến U Đế cùng Minh Hoàng cố kị,dù cũng không đủ ngóc đầu dậy.

Ám tinh linh tộc thể lực tuy lớn,nguyên bản sinh sống tại thâm uyên thế giới cũng tính là thổ trứ ở đây,đâu dám đâm đầu vào đám cường giả.U Đế, Minh Hoàng hay Ma Long tộc thể lực dù thực lực cường hãn,ám tinh linh cũng có ba thánh cấp pháp sư, tám đại sách pháp sư, cùng hai mươi sáu vị đại ma đạo sư, đâu phải thể lực nhỏ, song phương cùng cố kị.

Ám tinh linh nhất tộc thể lực tuy mạnh,thực lực cá nhân lại không đủ,trừ bị xé mất da mặt mới liều mạng,còn không ngần vạn lần không dám đắc tội đám cường giả, nhìn cửu đầu quái xà chiếm mất môn khẩu,cũng chỉ đứng nhìn, không dám vọng động,đâu thể để người ngoài nhân lửa cháy nhảy vào thu lợi chứ.

Ngoại trừ U Đế,Minh Hoàng, Độc Hoàng cùng Ma Long tộc,ám tinh linh còn cố kị Xích Diễm Linh Chủ, Mãng Cáp Đế Quân và Hồng Hạc Đình Vương, đám cường giả đó đều nằm trên danh sách sát tử của tinh linh nữ vương.Lâm Phong trước tiên đến bách điều triều phượng tháp trên hỏa diễm sơn.Nguyên nhân đơn giản, chiếu theo bảo đồ, bảo tàng quang minh hoàng thất nằm trên bách điều triều phượng tháp,Lâm Phong tự nhiên nôn nóng muốn tới xem xét, tự mình thẩm tra xem bách điều triều phượng tháp có thực chứa bảo tàng.

Hỏa diễm sơn nằm bên trái Ma Nhĩ Cầu Tư sơn,những ngọn núi lửa thành vòng tròn,từng ngọn hỏa sơn to nhỏ năm này sang năm khác phun ra từng dòng kim loại nóng chảy hòa cùng nê thạch,sườn núi gồ ghề, nham thạch bao phủ xung quanh, ngoại trừ thánh cấp không thể tiến nhập.Lâm Phong thôi động pháp bảo,thái cực đồ biến thành kim kiều mang chúng nhân trực tiếp tiến vào.Đây là thâm uyên thế giới,hắn đương nhiên không sợ kinh hãi thể tục,chỉ là đám người thể tục đó lại không nghĩ vậy,vị anh tuấn suất ca tinh linh vương tử sợ đến hồn phi phách tán, rồi lại rất hiểu kì tò mò,tiểu tử mồm miệng lạnh lẽo lại rất hiểu đạo làm người này cần miễn tăng bốc một hồi liền nhanh chóng cùng tên thái hạc Thụy Đức Lạp tán chuyện trên trời dưới biển.

Gia Lý Cách Tư bồn địa vây quanh là quần thể hỏa sơn.Tại trung tâm bồn địa là tòa bách điều triều phượng tháp cao vài chục mét.Thân tháp trang trí bằng một loại hoa văn do các tảng đá kiên cố đắp thành, trên đỉnh tháp dùng các loại đá thạch anh nhiều màu sắc tạo hình cự đại phượng hoàng dương cánh.Tại tòa tháp cao nhất,chỉ thấy một đôi cánh đen toàn bộ phát ra ma lực quỷ dị ba động đích thị phượng hoàng đầu khí,thật khiến thiên hôn địa ám,nhật nguyệt vô quang.Một phượng hoàng đang giương cánh dài hơn mười mét,cùng

một loại thể hình với hỏa phượng hoàng Cận Bồ,ma lực cường đại ba động lại vượt xa tên suất điều Cận Bồ.

Xích hồng sắc như hỏa diễm hòa cùng từng điểm li ti màu đen bên ngoài tạo thành hắc vụ,không khí dường như cũng bị đốt cháy.Ma pháp công kích không chỉ đẹp mắt phi thường còn chứa đựng lực sát thương cường đại,hỏa diễm màu xích hồng sắc,trong suốt tựa như nhìn xuyên qua,bên ngoài lại là từng điểm hắc vụ li ti đủ khiến đối thủ cổ kị phi thường.Đối diện hỏa phượng hoàng là một hấp huyết biên bức.Hấp huyết biên bức rung động hai cánh đen trong suốt phát ra vô số điểm huyết quang.Huyết quang va chạm với đạo hỏa diễm,va chạm lại tĩnh không có chút uy lực kinh thiên động địa.Hoàn toàn không chút tiếng động.Nhưng nếu để ý kĩ liền thấy dòng nham thạch bị đốt thành từng mảnh nhỏ.Uy lực quả thực khủng bố,ma pháp năng lực của Hỏa Phượng Hoàng Cận Bồ tương đương cự long cấp năm còn xa mới đạt tới.

Lâm Phong sớm đã phát hiện sự tình, thái cực đồ liền hóa kim kiều đưa chúng nhân bay tới, xa xa chỉ thấy hai cường đại sinh vật vừa quyết đấu sinh tử hơn trăm hiệp,hai tay đan lại.“U Đế” Âm tinh linh vương tử Phí Nhĩ Phổ La kinh hô.Lâm Phong lộ vẻ hứng thú hỏi “Con dơi cánh dài đó là U Đế?”.Phí Nhĩ Phổ La sắc mặt trắng bệch,hiển nhiên vì vừa chứng kiến thực lực U Đế, định thần lại rồi nói “Tôn quý linh chủ đại nhân,mười năm trước U Đế cùng chúng tôi phát sinh chút mâu thuẫn, vì thế tôi có thể bảo chứng, sinh vật cường đại chính là U Đế, cường giả đứng đầu thâm uyên thế giới”.

Lâm Phong ác khẩu cười nói :“Danh hiệu thật trái ngược,Ta trước nghĩ U Đế phải mười phần lộ vẻ vương giả, ngờ đâu chỉ là một con dơi xấu xí, vậy còn con chim kia? Thực ngốc mà, cái loại hắc phượng hoàng kia, ma lực cường hãn, thể hình lại không nhỏ, không phải Độc Hoàng chứ?”. Tập Lạp Kỳ nói : “Chính là Độc Hoàng, như sách nói, Độc Hoàng Phan Đa Na Lạp vạn năm trước vốn là thành viên Chu Tước gia tộc kiêu ngạo. Trong gia tộc phượng hoàng cũng là một trong số ít Thái Hoàng, sau vì luyện ái nam tử Khải Tư Lặc tộc nhân bị Phượng Hoàng Nữ Thần hạ “phượng hoàng chi nô” tước bỏ toàn bộ ma lực.Về sau Phan Đa Na Lạp không cam chịu liền tu luyện ám hỏa hệ ma pháp cùng độc hệ ma pháp đạt tới đại thành, cuối cùng bị trục xuất đến thâm uyên thế giới.

Lâm Phong không thèm nghe cổ sự dài dòng đó,chỉ hứng thú nói : “Không ngờ, tứ đại hoàng kim gia tộc không qua lại với nhân loại lại cùng Khải Tư Lặc đám thú nhân đó thông hôn? Một hình mẫu tốt thế này, không biết tiểu bạch long Toa Bối Lạp mà biết sẽ nói thế nào?”.Âm tinh linh tiểu vương tử Phan Đa Na Lạp khuôn mặt lộ vẻ tò mò liền dừng tai lắng nghe.

Thiên cổ sự này thành viên tứ đại gia tộc như Thụy Đức Lạp đương nhiên biết rõ : “Phổ thông phượng hoàng thì không hạn chế, Thái Hoàng thì không được, như thiên hạc gia tộc chẳng hạn Tiên Nữ Hạc là Thiên Hạc Nữ Thần sứ giả đương nhiên không thể cùng dị tộc thông hôn, Thái Hoàng chính là Phượng Hoàng Nữ Thần sứ giả, tự nhiên không thể cùng dị tộc thông hôn.

“Thật vậy sao?” Lâm Phong nói : “Chỉ nghe Long Thần à Thiên Hạc Nữ Thần từ trong cái kén chui ra, vậy theo tín ngưỡng của người thì Thiên Hạc Nữ Thần hay Phượng Hoàng Nữ Thần cùng các loại thần khác từ đâu chui ra?”.

Thụy Đức Lạp lập tức đau khổ cung kính nói : “Thiên Hạc Nữ Thần tại thượng, Lãnh Chủ Đại Nhân, ngài có thể xem thường sức mạnh của ta, nhưng cũng không thể phá hủy tín ngưỡng một chủng tộc”.

“Nói đùa thôi, nói đùa thôi” Lâm Phong đương nhiên biết ở thế giới tín ngưỡng được coi thế nào, trước mặt Thụy Đức Lạp dám lăng mạ Thiên Hạc Nữ Thần, tình hình nghiêm trọng cũng như Điền Bá Quang trước mặt Lệnh Hồ Xung cường gian Nhạc Linh San!

Lâm Phong với đám thần thánh này thực mười phần kinh khinh, nhưng cũng không thể không cho vị bằng sương cự hạc này sự tôn trọng tối thiểu phải không nào. Liền cố gắng phi thường giữ mồm giữ miệng hỏi “Vậy Long Tộc cùng Kim Sí Bằng gia tộc thì sao?”

80. Chương 80 Phan Đa Na Lạp

Tập Lạp Kỳ liền giải thích “Tiên Nữ Hạc khác các thiên hạc khác ở nguyên hình,như Thụy Đức Lạp cùng Mã Lệ Kiều là những bằng sương cự hạc phổ thông,nguyên hình chính là thiên hạc hình,chỉ có Thiên Hạc Nữ Thần sứ giả Tiên Nữ Hạc nguyên hình lại là hình người cũng giống như nhân loại chúng ta.

Lâm Phong hứng thú đại tăng nói “Vậy Long Hoàng cùng Huyền Ảnh Bằng Hoàng,ngay cả Phượng Hoàng Nữ Hoàng không phải cũng là hình người chứ?”.Dù ma thú siêu cấp huyền hóa thành hình người không phải chuyện lạ,nhưng đó chỉ là hình dạng thứ hai.Như Thụy Đức Lạp cùng Kha Đa La nhân hình chỉ là hình dạng thứ hai,nguyên hình là cự long cùng băng sương cự hạc,ma thú nguyên hình là hình người thực mới nghe lần đầu.

Thực ra hần cũng có chút cô vấn quả lậu,chuyện này vốn không phải bí mật gì,chỉ là hần vốn chẳng thêm quan tâm, vì vậy cũng không có hỏi qua.Tập Lạp Kỳ nhìn tiểu tử cô vấn quả lậu này nói “Không sai,ngoại trừ nhân loại, các chủng tộc trí tuệ có bốn vị đứng đầu tứ đại hoàng kim gia tộc tồn tại dưới dạng hình người, theo cách nhìn của tứ đại hoàng kim gia tộc mà nói, trên trần gian tồn tại một vị sứ giả do thần chỉ định, bọn họ đều có năng lực đặc biệt do thần ban tặng”.

“Năng lực gì?”Lâm Phong hỏi .Mã Lệ Kiều tiếp tục câu chuyện nói “Thiên Hạc Nữ Thần sứ giả Tiên Hạc Nữ được ban tặng năng lực khống chế tu nhiên ma pháp nguyên tố, chủ tu tự nhiên ma pháp hệ,tự nhiên ma pháp là hệ ma pháp duy nhất có thể tu luyện ma vũ song tu,Tiên Hạc Nữ tu luyện đến cảnh giới ngũ khí triều nguyên thực lực tương đương năm cự long.“Không phải chứ, ngũ khí triều nguyên?”.Lâm Phong kinh ngạc quay đầu.Mã Lệ Kiều má ửng hồng giải thích “Ngũ khí triều nguyên dưới hai cấp so với quy hồn đại pháp,đạt đến đẳng cấp này thực lực tương đương cự long cấp năm.”.“Đây có phải ngũ khí triều nguyên?”Lâm Phong vận huyền công,trên đầu hiện lên năm cổ thanh khí mang năm màu khác nhau.

Thụy Đức Lạp lắc đầu “Hai cái không giống nhau,Tiên Nữ Hạc khi tu luyện đến cảnh giới ngũ khí triều nguyên sẽ có thể tạo ra bốn phân thân,cùng với bốn thể vì thế có thể đương cự với năm cự long cấp năm một lúc,cái ngài làm không phải ngũ khí triều nguyên của chúng tôi” .

Lâm Phong nghi hoặc hỏi “Vậy tự nhiên hệ ma pháp là cái gì?”.Tập Lạp Kỳ buồn chán xen vào “Thực ra ngài chính là tu luyện tự nhiên chi hệ, công pháp của ngài cũng hấp thụ lực lượng của tự nhiên hệ nguyên tố, tu luyện ma pháp hệ này không chỉ có thể trở thành ma pháp sư mà còn trở thành võ đạo cường giả.Chỉ là nếu xét về cảnh giới thiên hạc nữ hoàng sợ còn cách xa ngài, nếu luận về thực lực thì ngài mạnh hơn đến một vạn tám nghìn dặm!”.

“Không phải chứ?” Lâm Phong há hốc mồm “Từ lúc nào mình thành tự nhiên ma pháp sư vậy?”.“Không gì là không thể, công pháp của ngài là hấp thụ một loại nguyên tố năng lượng, chính là loại năng lượng mà trừ Tiên Hạc Nữ ra không ai có thể sử dụng được,vì vậy mà chỉ có một số người biết,vấn đề này ta có thể hiểu được,bằng trí tuệ mình ta đã trải qua bao nhiêu đại sự,chuyện vặt vãnh này sao lại không biết chứ!”.Lâm Phong nói “Vậy sao trước đây ông không nói?”.Tập Lạp Kỳ cười nói “Cần thiết phải nói sao?”.

Lâm Phong không nói nên lời, những sự tình loại này đầu thích hợp nói ra, chân chính lai lịch của hần chỉ có Tập Lạp Kỳ cùng vài lão già hủ lậu biết,thân phận Tập Lạp Kỳ cũng chỉ mình hần biết,những loại chuyện này thực không thể tự nói ra.Tự nhiên hệ nguyên tố là gì Lâm Phong hoàn toàn không biết.Hần chỉ biết luyện nguyên thần chính là hấp thụ thiên địa linh khí,Tập Lạp Kỳ giờ đem thiên địa linh khí thành tự nhiên nguyên tố không phải không chính xác,chỉ là giờ không có cách kiểm chứng.

Không gian này chứa đầy đủ thiên địa linh khí, án chiếu theo quy luật khách quan mỗi thế giới, Tiên Hạc Nữ có khả năng hấp thụ loại linh khí đấy không phải không có khả năng.Chỉ là pháp môn của Tiên Hạc Nữ khác pháp môn của hần.Tự Nhiên Hệ Ma Pháp.....haha ,thú vị thật,có cơ hội phải đến thiên hạc đảo xem ngũ khí triều nguyên cùng quy nguyên đại pháp của Tiên Hạc Nữ có gì đặc biệt.

Thụy Đức Lạp không nhịn nổi,cuộc đàm thoại của Lâm Phong với Tập Lạp Kỳ khiến hần như rơi vào sương mù,linh chủ đại nhân thành cao thủ tự nhiên hệ ma pháp từ lúc nào vậy? Sao có thể vậy,ngoại trừ Tiên Hạc Nữ sao có người khống chế được lực lượng tự nhiên nguyên tố,đành mở mồm hỏi “Các người nói gì sao ta không hiểu,từ lúc nào linh chủ đại nhân thành ma pháp sư tu tự nhiên hệ ma pháp vậy?”

Lâm Phong nói : “Hóa ra ta chưa nói với người, người không biết ta là tự nhiên hệ ma pháp đại sư sao?” tâm niệm chuyển động,hần trước vì chuyện thân phận mà phí bao tâm tư,giờ tự nhiên chi hệ gì đó xuất hiện,rất phù hợp để giấu giếm thân phận,tránh lúc bị người nhà hỏi lại không biết hồi đáp thế nào.

Lâm Phong từ lúc kim thân đại thành tới nay luôn suy nghĩ biện pháp lấp liếm, không để bề trên phát hiện,thực lực cường hần của hần sớm khiến lão hồ ly cùng lão gia thắc mắc, chuyện này khiến quan hệ gia đình hần gặp khó khăn,hại hần có nhà mà không dám về,chỉ sợ không có đường lui.Giờ lại đến tốt,tự nhiên

ma pháp hệ xuất hiện, liền xua tan mọi ưu phiền của hắn. Thụy Đức Lạp nhất thời lóng ngóng, lại không biết nói gì, hắn đương nhiên biết linh chủ đại nhân vốn là quái vật, trước giờ vẫn nghĩ linh chủ đại nhân tu luyện môn đấu khí đặc thù nào đó, giờ lại biến thành tu luyện tư nhiên ma pháp hệ, không khỏi khiến hắn mông lung. Chỉ thấy hai vị bằng sương cự hạc chứa đầy nghi vấn, ma pháp sư học thức uyên bác đều biết tự nhiên chi hệ là do Thiên Hạc Nữ Thần ban cho Tiên Hạc Nữ, duy nhất trên toàn đại lục, sao lãnh chủ đại nhân có thể tu luyện, hơn nữa thực lực hắn có chút...khủng bố cùng biến thái.

Không biết.....

Không biết linh chủ đại nhân có thực

Mã Lệ Kiều không nhịn được truy vấn “Không biết..linh chủ đại nhân ngài cũng nhận được ân huệ của thiên hạc nữ thần? Úc, sao có thể vậy, thiên hạc nữ thần chỉ ban ân huệ cho Tiên Hạc Nữ, sao có thể ban cho người, thực hoang đường, không thể vậy được, hơn nữa ngài là ngoại tịch hỏa phượng hoàng, thiên hạc nữ thần ân chuẩn sao có thể trên người ngoại tịch hỏa phượng hoàng?”.

Lâm Phong không biết trả lời sao đành nói “Tiểu thư Mã Lệ Kiều mĩ lệ à, ta cùng Thiên Hạc Nữ Thần không chút thân thích, càng không phải quan hệ anh chị em gì đó, thần ân của người sao thể trên người ta, nhưng nếu có cơ hội ta phải đến thăm thiên hạc đảo viếng thăm thiên hạc thần thánh, biết đâu chúng ta cũng có điểm quan hệ nhất định.” .

Thụy Đức Lạp mồm mở to đến củ khoai tây cũng cho lọt, ngơ ngẩn nửa ngày trời cuối cùng nói “Không thể hiểu nổi, sao ngài có thể có quan hệ với thiên hạc gia tộc, nhưng điều này cũng rất khó nói, ta có thể báo cáo lên cho thiên hạc nữ hoàng, biết đâu nữ hoàng có thể đồng ý gặp ngài”.

Lâm Phong thầm nghĩ : “Không thoát được sao?”. Tập Lạp Kỳ nói “Vấn đề quan hệ thân thích đó sau nói, giờ giải quyết vấn đề trước mắt đã”. Ám tinh linh vương tử đang nghe đến sướng tai lại không hiểu tại sao lại dừng, rất là không cam tâm, muốn nói ra nhưng lại không dám đành nhanh chóng nuốt lời vào bụng. Chúng nhân liền quay lại nhìn, chỉ thấy Độc Hoàng Phan Đa Na Lạp cùng U Đế đang quyết đấu sinh tử đã dừng lại, đứng cách nhau hơn trăm mét, cảnh giác nhìn chúng nhân.

Lâm Phong dương kiếm mi hỏi “Không phải nói thái hoàng là hình dạng người sao, sao giờ lại trong hình dạng phượng hoàng?”. Tập Lạp Kỳ nói “Thái hoàng nguyên hình đúng là hình người, chỉ là Độc Hoàng Phan Đa Na Lạp sau khi bị Phượng Hoàng nữ thần thu lại thái hồng hệ ma lực đã trở thành phổ thông phượng hoàng, Độc Hoàng chính là thiên tài xuất thế của phượng hoàng gia tộc, chỉ là ám hỏa hệ ma pháp cùng độc hệ ma pháp lại không phải thứ tốt lành gì.”.

Lâm Phong nói “Ám hỏa hệ khác hỏa hệ ma pháp ở chỗ nào?”. Tập Lạp Kỳ nói “Hỏa hệ ma pháp là một hệ lớn, chia thành nhiều phân hệ như minh hỏa hệ, ám hỏa hệ hay lôi hỏa hệ, ám hỏa hệ có chứa hắc ám tính chất, mang thêm hắc ám ma pháp đặc tính như ma tí, hủ thực đẳng”. Lâm Phong nói : “Thái hồng hệ ma pháp là thần ân của phượng hoàng nữ thần vậy không biết khác tự nhiên hệ của Tiên Hạc Nữ thế nào?”.

Thụy Đức Lạp nói “Tứ đại hoàng kim trước giờ vẫn cân bằng, thực lực tương đương nhau, thái hồng ma pháp của Thái Hoàng khác biệt với tự nhiên hệ của Tiên Hạc Nữ, nghe nói thái hồng hệ lợi dụng các nguyên tố thần bí tạo ra sát thương cường đại mà đối phương không thể tránh né, cụ thể thế nào ta cũng không rõ”.

Lâm Phong không khỏi xựng kì, lại không dám hỏi tiếp. Thực là thế giới rộng lớn không gì là không có, như thái hoàng ma pháp này hắn quả thực lần đầu được nghe. Xem ra sau này phải phải tới lão hủ lậu thánh giáo chút kiến thức, để khỏi bị chửi là người ngu dốt. Trong đồn sách vở của tiên tiểu tử này, ngoài đồng binh thư sách lược bị lão gia hắn bắt đọc, cũng chỉ còn ít thi từ ca phú, toàn thứ hắn không thèm quan tâm vì vậy không nghiên cứu qua.

“Thân ái Phan Đa Na Lạp, không phải ta nguyên rửa nàng, chỉ là nữ thần đen đui đang nhắm tới nàng!” Lâm Phong đột nhiên nói. U Đế nhìn Độc Hoàng cười âm hiểm nói : “Người xem, đám người đó tới tìm người gây phiền phức, người nghĩ người còn nhìn được mặt trời của ngày mai sao?”

Phan Đa Na Lạp kêu lên một âm thanh sắc nhọn chính thị tiếng phượng hoàng, biến thành hình người mờ ảo giữa khoảng không “Chỉ cái loại vô sỉ tà ác biến bức như người mới nói được loại vô sỉ như vậy, nếu quả muốn đứng ngoài thu lợi, ta khuyên người sớm quên đi”

U Đế lộ nét cười quái lạ nói : “Úc, thân ái Phan Đa Na Lạp, người có tư cách gì mà chế giễu ta, không phải người đang nghĩ mình là thái hoàng Phan Đa Na Lạp một vạn năm nghìn năm trước đây chứ? Buồn cười thật, giờ người chỉ là độc hoàng bị nữ thần phương hoàng ruồng bỏ, long tộc mỹ nữ ta cũng đã ném qua không ít, giờ ta thực muốn xem mùi vị cao ngạo phương hoàng ra sao!”

“Phốc” Lâm Phong thực không muốn cười nhưng lại không nhịn nổi cười to, hứng thú nhìn phi thường kì lạ biến bức nói “Đây....đây là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga mà!, ta vốn nghĩ người không giống người, không ngờ chim phương đông với chim phương tây lại bay cùng hành trình dâm dục, lại vốn nghe cự long háo sắc, giờ mới biết dơi không thua kém khoản háo sắc!” .

Tập Lạp Kì cùng Thụy Đức Lạp không nhịn nổi bật cười to. Mã Lệ Kiều nỗ lực chịu đựng, chỉ là dù nỗ lực mấy khỏe miệng vẫn hiện nét cười. Phí Nhĩ Phổ La rất muốn cười to, chỉ là không dám phát ra tiếng, cơ mặt co rút không ngừng. Sáu vị mỹ nữ chiến thần vẫn bảo trì khuôn mặt lạnh băng giống như băng sương vạn năm, Ngải Lâm Uy Na mặt ngọc lại có chút biến chuyển rồi khôi phục bộ dạng như cũ

81. Chương 81 Hoàng Kim Quý Tộc

Nguyên tố lực lượng trong không gian đột nhiên ba động dữ dội, lấy U Đế làm trung tâm lan ra xung quanh như thủy triều rồi lại rất nhanh rút xuống. Hiển nhiên là cường đại biến bức đã kiểm chế nộ hỏa. Mặc dù đám người này không cảm thấy chút khí cường giả, nhưng theo con mắt U Đế mà nói, nhìn qua cũng biết đám người lai lịch bất minh này rõ ràng không phải loại tử tế gì. Chẳng cần nhìn hán cũng biết Đại Lực Chiến Thần là gì, một vạn năm trước đây vào thời kì thượng cổ chính Đại Lực Chiến Thần tộc, tiền bối của Ngải Lâm Uy Na đã đánh đuổi hán chạy vào Thâm Uyên đại lục.

Có phải đồ ngu hay không đều từ những thứ tưởng vì diệu này mà nhận ra. U Đế tại Thâm Uyên thế giới xưng đế, tự nhiên không thể là đồ ngu, mặc dù trong tâm nộ hỏa bùng bùng, lại không thể không đè ép nộ hỏa xuống, đem bao dung cùng nhẫn nhịn phát huy đến tối đa, nói, “Các vị khách từ Thần Tang đại lục, nếu các người cùng Phan Đa Na Lạp nói chuyện ăn oán, ta phi thường nguyện ý giúp đỡ các người.”

Đám người này càng không phải ăn rau mà sống, chúng nhân đều nhìn Lâm Phong xem hán ra mặt. Lâm Phong cười nói, “Ngải đầu cần vội đâm đầu vào chuyện thị phi thế, ta tìm Phan Đa Na Lạp đúng là có vấn đề, nhưng trước đó ta cũng có chuyện riêng phải làm. Ban đầu ta định sau khi xong chuyện ở Hỏa Diễm sơn sẽ tới sào huyệt ngải thu thập ngải, không ngờ lại gặp ngải đâm đầu vào ta thế này, thực giúp ta đỡ tốn bao công sức, tiếc là con dơi như ngải thịt ít quá, mổ thịt ngải cũng không bán được bao tiền!”

Nhất thời một trận cười lớn nổi lên. Lâm Phong hướng tới Độc Hoàng Phan Đa Na Lạp đang trong hình người nói, “Tôn kính Phan Đa Na Lạp, sự tình của người ta cũng đã nghe. Dựa trên thân phận ngoại tịch phương hoàng ta rất thông cảm với tạo ngộ bất công của người, cũng không muốn làm kẻ thù của người, trước tiên xin chờ ta giải quyết con dơi này, sau đó đàm luận chút chuyện với người, được chứ?”

Phan Đa Na Lạp biến thành hình người, mặc một ma pháp sư bào màu nâu xám. Trên mặt có mạng che không lộ diện mạo, dưới ma pháp bào ẩn hiện thân thể thủy mị yêu kiều, tuyệt đối là một vị tuyệt sắc mỹ nữ. Chỉ là tu luyện độc hệ ma pháp trước tiên cũng là tự thương tổn bản thân, đối với vị Thái Hoàng mà nói thực quá độc ác. Thật khó tưởng tượng sao khi xưa Độc Hoàng lại có quyết tâm tu luyện độc hệ ma pháp vậy.

Phan Đa Na Lạp tự nhiên cảm nhận trên người Lâm Phong có khí tức quen thuộc, trầm tư một lúc, âm thanh mềm mại cất lên trong không gian, “Tôn kính tự nhiên hệ đại sư, chuyện đó đã qua hơn một vạn năm, Phan Đa Na Lạp giờ không muốn đề cập chuyện không vui đó nữa.”

Lâm Phong cười mỉm, “Là ta quá lỗ mãng.” Quay đầu quan sát U Đế nói, “Ta muốn hỏi người, dơi trên Thần Tang đại lục cũng có, sao ta xem qua đều không phải ma thú gì cả, không biết người khác chúng ở điểm gì?” Tập Lạp Kì cười nói, “Ta nhớ, một vạn năm trước có một đám phi thiên biến bức bị Đại Lực Chiến Thần tộc đánh đuổi tới Thâm Uyên thế giới này. Trong đám phi thiên biến bức đó chỉ duy nhất một con luyện thành Khai Đỉnh Đại Pháp, thực lực tương đương Cự long cấp sáu, không ngờ hán thắng thêm hai cấp thành U Đế bây giờ.”

Thụy Đức Lạp bĩu môi rất là khinh khỉnh, hẳn là Bằng Sương Cự hạc cao ngạo tự nhiên không thèm để biên bức vào mắt. Chỉ là lúc này biên bức khiến hắn có chút phiền muộn, tên dơ xấu xí đó lại tu luyện thành thần thú, nữ thần may mắn thật thiên vị a, sao loại may mắn đó không rơi vào người hắn chứ.

U Đế chuyện gì còn chưa gặp qua, thấy Âm tinh linh sau lưng Lâm Phong liền hiểu rõ đầu đuôi, hung ác quyết định, “Sau này nhất định phải cho đám Âm tinh linh không biết tốt xấu đó một bài học.” Chỉ là đám người này hiển nhiên không có ý tốt, Độc Hoàng Phan Đa Na Lạp lại đứng ngoài nhìn thềm thường. Cường giả tất nhiên phải bảo hộ tôn nghiêm nhưng tiểu mệnh lại quan trọng hơn.

U Đế là lão yêu sống hơn vạn năm, trí lực đâu phải như trẻ lên ba, sao có thể ngu ngốc liều mạng được. Liền nói, “Nhân loại thấp hèn, lần sau ta sẽ khiến ám ngục nghiệp hỏa đốt cháy linh hồn thấp kém vô sỉ của ngươi.” Nói xong liền tung cánh phóng lên trời, chuẩn bị tạm thời lánh nạn. “Cần gì chờ đến lần sau, giờ ta muốn thỉnh giáo ngay!” Lâm Phong vừa nói người đã biến mất, đột nhiên hiện ra trước mặt U Đế chặn đường lui hắn, ra hiệu cho Thụy Đức Lạp cùng Mã Lệ Kiều hiện hạc hình mang, chúng nhân lùi lại, rồi nhìn chòng chọc vào mắt U Đế nói “Ngươi cũng có chút thực lực, ta cũng cho ngươi cơ hội quyết đấu công bình, xuất sức mạnh ngươi ra!”

U Đế đại kinh, tốc độ phi hành hắn không dưới Độc Hoàng Phan Đa Na Lạp, vốn nghĩ nếu chạy trốn không ai truy đuổi nổi, sao tiểu hài khốn kiếp này có thể chặn được hắn, cũng không có lý do trì hoãn, một âm thanh như ma kêu quỷ khóc vang lên tiếp đó là một đạo hắc sắc hỏa bắn tới Lâm Phong. Lâm Phong khoa tay, một đạo thái thanh huyền quang hộ thân, không ngờ đạo hắc hỏa lại bám chặt vào thanh quang hộ thân thiêu đốt chân nguyên. “A, là nghiệp hỏa!” Lâm Phong kinh ngạc hô. Nghiệp hỏa nguồn gốc là từ tội ác của nhân loại, phạm là thân thể bị nghiệp hỏa đốt cháy khỏi cần nói, linh hồn liền rơi xuống U Minh giới, vĩnh viễn bị nghiệp hỏa đốt cháy không thể siêu sinh. Thật không ngờ hắn lại tu luyện được nghiệp hỏa, có lẽ cũng cùng một dạng như Phí La Đức, bán linh hồn cho U Minh thần trở thành quái vật bất tử. Lâm Phong dụng thủ nhất chỉ, Thái Cực Đồ kim quang đại thịnh đẩy lùi U Minh nghiệp hỏa. U Minh nghiệp hỏa tuy không ai chống cự nổi, nhưng không phải là vô địch, bằng không sao biên bức này không thể thu thập nổi Độc Hoàng Phan Đa Na Lạp.

Thái Cực Đồ là tiên thiên pháp bảo, vạn pháp bất xâm, U Minh nghiệp hỏa cũng không ngoại lệ. Lâm Phong quát nhẹ một tiếng giờ Thái Cực Đồ lên, từng đạo kim quang bắn tới U Đế. U Đế dù sao cũng là thần thú thực lực cường hãn nhất Thâm Uyên đại lục, tâm không khỏi đại hãi, tức thì toàn lực vùng cánh, không dám quay đầu lại nhìn, càng không dám dừng lại. Chưa chạy được xa, đã thấy trong đầu vang lên âm thanh, “Tốc độ không chậm, đáng tiếc nếu ta để ngươi thoát hôm nay, sau này thực rất khó tìm!”

U Đế tức thời hồn lìa khỏi xác, lại không có chút phản ứng, chỉ cảm thấy chân bị một bàn tay chạm vào, ma lực từ đùi như sóng nước giận dữ trào lên. Thời khắc này cả người cảm giác như bị chìm vào đại dương mênh mông, không đầy nửa phút hồn phi phách tán mà chết. Lâm Phong không nghĩ nhiều, ngón tay trực tiếp thu lấy xác biên bức ném vào Không Gian Giới chỉ. Đám người kia vẫn chưa tỉnh lại, Âm tinh linh suất ca vương tử cùng Độc Hoàng Phan Đa Na Lạp vẫn còn đang trợn trừng mắt nhìn ngây ngốc, trong tim cảm giác lại rất mới mẻ. Họ đã nhìn thấy nhiều loại nhân vật trên thế giới, chỉ là lần này có chút không tưởng tượng nổi. Trời ơi! Sao lại có thể vậy? Hóa ra chỉ là biên bức thông thường, nhưng sao có thể.....

Lâm Phong lúc này lại đang suy nghĩ đến vấn đề Độc Hoàng. Tạp Lạp Kỳ biết vậy liền nói, “Không biết nên giải quyết chuyện Độc Hoàng thế nào, lúc trước ta đã hỏi Phí Nhĩ Phổ La, Độc Hoàng tại Thâm Uyên thế giới không có thuộc hạ, chỉ sống tại Bách Diệu Triều Phượng tháp, cũng chưa ra khỏi Hỏa Diễm sơn, đám Âm tinh linh sợ thực lực cường hãn nên đưa vào danh sách cần loại bỏ.” Lâm Phong nói, “Ông nghĩ thế nào?” Tạp Lạp Kỳ hai mắt nhỏ chuyển động nói, “Đâu phải chuyện của ta!” Lâm Phong nói, “Thực ra khi nghe tao ngộ của vị đạo lạc phượng hoàng, ta cũng rất cảm thấy vận mệnh đối xử quá bất công với cô ấy. Hà huống ta là tử đệ Lâm gia, nếu không bắt đắc dĩ ta cũng không muốn làm khó cô ta, dù sao ta cũng đã nghe toàn bộ cổ sự!”

Tạp Lạp Kỳ nói, “Ta cũng có ý đấy, tổ tiên Lâm gia ngài Lâm Chiến ta có biết. Cổ sự vị kiếm thánh trẻ tuổi kiêu hùng Lâm Chiến cùng Thái Hoàng thời Chúng Thần đại chiến ta cũng biết rõ, đích thực rất cảm động. Nếu không cần thiết ngài không nên làm khó vị Độc Hoàng đáng thương này, dù sao cô ấy cũng từng là Thái Hoàng.”

Lâm Phong gật đầu, cùng Tạp Lạp Kỳ nhìn mái tóc bảy màu trên đầu Độc Hoàng, chậm rãi nói, “Tôn kính

Phan Đa Na Lạp, xin để ta với thân phận ngoại tịch phượng hoàng chân thành chúc phúc nàng vĩnh viễn được tắm gội dưới ân trạch phượng hoàng nữ thần, cùng tồn tại với phượng hoàng nữ thần!”. Táp Lạp Kỳ khuôn mặt co rút, nhưng rất nhanh lão biết Lâm Phong không phải đùa cợt, hẳn vì tào ngộ bất công của vị Thái Hoàng này mà biểu lộ lời chân thành chúc phúc. Lão đầu hiểu rõ, Lâm Phong là tử đệ Lâm Gia, lại là gia chủ tương lai, với người hay sinh vật khác thực không thêm để vào mắt, nhưng lại không thể không biểu lộ sự tôn kính với vị Thái Hoàng này. Lâm gia ở trên vị trí cao vợi vợi trong hơn vạn năm, cũng là nhờ kế ước của ông tổ Lâm Gia Lâm Chiến với Thái Hoàng. Dù Phan Đa Na Lạp giờ là Độc Hoàng, Thái Hoàng chỉ còn là quá khứ, nhưng dù sao vẫn từng là Thái Hoàng.

Trầm mặc một lúc, cuối cùng âm thanh nhẹ nhàng vang lên, “Ngài có thể nói với ta trong huyết thống ngài sao lại chứa huyết thống hỏa phượng hoàng không?” Lâm Phong nói, “Nói thực với nàng, Lâm gia chúng ta là hoàng kim gia tộc duy nhất trên Thần Tang Đại lục, mười nghìn năm trước tiên tổ Lâm Chiến cùng Thái Hoàng phát sinh tình cảm giống như nàng với vị anh hùng Khải Tư Đặc. Chỉ là tổ tiên của ta cùng vị Thái Hoàng đó vận mệnh may mắn hơn, không bị Phượng Hoàng gia tộc phản đối, Lâm gia trở thành ngoại tịch hỏa Phượng Hoàng gia tộc, được Phượng Hoàng nữ thần bảo hộ, tồn tại trong dòng chảy lịch sử từ xưa đến nay!”

Phan Đa Na Lạp âm u thở dài nói, “Vận mệnh họ thực tốt hơn ta, vậy hôm nay ngài đến tìm ta có việc gì vậy?” Lâm Phong nói, “Xin thứ cho ta đường đột, ta tới đây vì một bảo tàng được chôn giấu, năm trăm năm trước đây, hậu nhân Quang Minh hoàng thất vận chuyển một lượng lớn tài vật đến Thâm Uyên thế giới. Căn cứ theo tàng bảo đồ địa điểm tại Bách Diệu Triều Phượng tháp, bảo tàng này với quốc gia rất quan trọng, vì thế hi vọng nàng bỏ qua cho sự đường đột của ta!”

82. Chương 82:hồng Đỉnh Hạc Vương

Trên bầu trời u ám, một đạo kim quang như lưu tinh nhằm hướng bắc phóng tới. Thái Cực Đồ hóa thành kim kiều đưa mười một người phá không phi hành, kim quang diệu nhãn đánh tan mây mù, với ánh kim quang dưới chân chúng nhân trông như các vị thần tiên. Chỉ là trên mặt mọi người lại không chút cao hứng. Lâm Phong mặt càng nặng nề. Quả là lúc đi vui vẻ khi về lại chán nản.

Thực ra Lâm Phong sớm đã nghi ngờ chuyện Quang Minh hoàng thất vận chuyển tài bảo vào Thâm Uyên thế giới. Chỉ là lúc đó trong đầu kim tệ lấp lánh nhảy múa, không thể tĩnh tâm suy nghĩ, giờ đã minh bạch mọi chuyện. Suy luận ra liền thấy, Quang Minh hoàng thất hậu nhân cùng vài hộ vệ dựa vào Tị hỏa châu tiến vào Hỏa Diễm sâm lâm, cuối cùng lưu lạc tới Thâm Uyên thế giới, dùng kế mượn dao giết người, tạo ra tàng bảo đồ đẩy vài người đến bồi táng cùng Quang Minh hoàng thất.

Cũng thật dễ hiểu, tàng bảo đồ lưu lạc trên Thần Tang đại lục, khẳng định không ít người tìm cách xuyên qua Hỏa Diễm sâm lâm tới Thâm Uyên đại lục, tìm đến Bách Diệu Triều Phượng tháp tìm bảo. Kết quả đầu cần nói nhiều, mạo phạm tới Độc Hoàng Phan Đa Na Lạp so với đi tìm chết đâu có gì khác biệt?

Đương nhiên Tị hỏa châu, vật duy nhất giúp qua Hỏa Diễm sâm lâm cũng đồng thời lưu lạc trên Thần Tang đại lục, giờ trong tay tên dân nào cũng không biết, như là tàng bảo đồ dù đã khiến toàn Thần Tang đại lục nổi bão tố cũng từ lâu không dùng, không phải cũng có đám người thứ hai mang Tị hỏa châu ngu ngu ngốc ngốc tới Thâm Uyên đại lục chứ?

Lâm Phong mở miệng tự cười mình, hẳn dù sao cũng là tên lừa bịp hạng nhất. Cứ nhớ lại là thấy bức mình, không ngờ bị mấy tên đã chết lừa một vố, hẳn sao có thể thư thái đây. May mắn, hẳn dù sao cũng không tới địa ngục làm vong linh bồi táng. Chỉ là nghĩ theo hướng khác, nếu một người bị bức vào tuyệt lộ, không biết hẳn có lập cam bẫy tương tự đẩy một đồng người bồi táng theo không? Đây không phải một mặt của bản tính con người sao. Vì tàng bảo đồ chỉ là một cái bẫy, Lâm Phong cũng không dừng lại ở Bách Diệu Triều Phượng tháp, lập tức hướng tới Minh cung thu thập Minh Hoàng.

Với Độc Hoàng Phan Đa Na Lạp Lâm Phong rất cảm thông với hoàn cảnh vị độc phượng hoàng này, liền tặng một chút lễ vật nhỏ. Tại Thâm Uyên thế giới này có lẽ chỉ Độc Hoàng chân chính không phải dọa lạc sinh vật. Vận mệnh bất công khiến Thái Hoàng cao quý thành dọa lạc sinh vật, nhưng loại sự việc đó trên thế giới xảy ra hàng ngày, Lâm Phong cũng không thể quản nhiều chuyện, chỉ có thể hướng tới vị Độc Hoàng chân thành chúc phúc, giữ lại sự đồng tình trong tim mình.

Tình ái bi thương thiên!

Mệnh vận khải ca khắp!

Thế gian vốn không công bằng. Ngồi trên đầu kim kiều, Lâm Phong phóng xuất U Đế, lại lấy ra trúc côn lấy từ Bích Thủy Hàn Nham, giải trừ phong ấn bên ngoài. Linh khí sung mãn liền phát tán ra xung quanh, thân liễu biến sang màu xanh, lục quang trong suốt, thân trúc tựa như một sinh vật có trí tuệ. Sáu vị Đại Lực Chiến Thần thân mang long hồn chiến giáp phối hợp dung nhan tuyệt thế quả thực cân nhắc không nhường tu mi, chỉ là thần sắc băng lãnh dị thường khiến cho chúng nhân có cảm giác như được làm từ băng. Thụy Đức Lạp kinh hô, “Trúc côn thật kì quái lại sung mãn tự nhiên hệ ma lực, thật không thể sai, Tiên Hạc Nữ của Thiên Hạc gia tộc chúng tôi khi phát ra ma lực ba động cũng giống như cây trúc này, ta tuyệt đối không nhìn nhầm!”

Lâm Phong lúc này không để ý chuyện bên ngoài, dụng chỉ, thân trúc tức thì lục quang đại thịnh, tay trái khua một vòng điểm điểm kim quang xuất ra bay vào đầu U Đế. U Minh hồn thân thể run rẩy dữ dội, khuôn mặt nhăn nhó dữ tợn vô bì, mồ hôi to tựa hồ la hét kiệt lực, chỉ là không phát ra chút âm thanh. Âm tinh linh vương tử nhìn thấy mồ hôi lạnh túa ra, trong lòng run sợ. Lâm Phong niết pháp quyết, nhỏ giọng hô một tiếng, một khối nhỏ hình quả trứng chính là ma tinh màu đen trong suốt từ U Minh nào bộ bắn ra, bên trong ánh sáng khối ma tinh lại thấy hình ảnh U Đế đang cật lực tìm cách thoát ra, khuôn mặt hung dữ méo mó. Linh hồn U Đế mạnh mẽ rời khỏi thân thể rồi bị phong ấn trong khối ma tinh.

Tập Lạp Kì cùng Thụy Đức Lạp mở to mắt, không hiểu Lâm Phong đang làm gì. Mã Lệ Kiều không chịu nổi liền quay đầu đi. Âm tinh linh vương tử sợ đến hai chân mềm ra, hạ mông ngồi bệt xuống. Thái Cực Đồ kim quang đại thịnh, Lâm Phong lại nhỏ giọng hô. Khối ma tinh phong ấn linh hồn U Đế bên trong mang theo hắc khí bay về trúc tử. Trúc tử nguyên bản mang màu xanh giờ bề mặt bao quanh bởi các khối hắc khí, tức thì thân trúc biến hóa kịch liệt, tựa như hắc khí lục khí tranh đấu không ngừng. Thân trúc biến từ xanh thành đen, từ đen thành xanh, cứ như vậy vài lần, Lâm Phong mở miệng phun ra một cổ hỏa điểm lam sắc, bên ngoài thân trúc lập tức bị thiêu đốt.

Lam sắc hỏa điểm chỉ như một ảo ảnh, thiêu đốt không ngừng trên thân trúc, thân trúc lại không chút hư tổn. Chúng nhân cảm thấy linh hồn tự nhiên đau đớn, tựa như bị ngọn lửa vô danh kia đốt cháy, không khỏi thảm kinh hãi.

Lâm Phong trước phong ấn nguyên linh tu luyện U Minh Nghiệp hỏa hơn vạn năm vào trong ma tinh, cùng với trúc tử tế luyện bằng tam muội chân hỏa, một kiện pháp bảo đã sơ thành.

Nghiệp hỏa vốn là kết quả của tội ác con người, chỉ cần dính phải lập tức chết, linh hồn rơi xuống U Minh giới vĩnh viễn bị nghiệp hỏa thiêu đốt không thể siêu sinh. Chỉ là sau khi được tam muội chân hỏa tế luyện liền biến thành một kiện pháp khí. Lâm Phong đứng dậy cười nói, “Không cần quá kinh ngạc, cây trúc này vốn sung mãn linh khí tự nhiên hệ, ta lại dùng U Ngục nghiệp hỏa do U Đế khổ tu tế luyện liền tạo thành một cực phẩm pháp bảo. Không biết các vị có ai muốn thử uy lực không?”

Tại đây ngoài vị Âm tinh linh vương tử ai cũng rõ thực lực hắn, thật không có can đảm thử. Thụy Đức Lạp rất không nghĩa khí đẩy vị Âm tinh linh vương tử lên, cười gian xảo nói, “Vậy để vương tử điện hạ thử uy lực kiện vũ khí do lĩnh chủ đại nhân luyện ra.” Lâm Phong cười nói, “Người thật gian xảo, lấy người ra thử vậy!” Liền cầm gậy gõ nhẹ vào đầu Thụy Đức Lạp.

“A!” một âm thanh kinh thiên động địa phát ra. Thụy Đức Lạp thống khổ ôm đầu ngã ra, âm thanh thập phần thảm khốc khiến chúng nhân hoảng sợ, vô thức lùi lại ngay cả sáu vị nữ chiến thần không ngoại lệ. Thụy Đức Lạp chỉ thấy linh hồn như bị các lực lượng quỷ dị cấu xé kéo ra ngoài thân thể, âm thanh thống khổ vang lên, sự thống khổ này so với đau khổ thể xác thật không thể so sánh. Mã Lệ Kiều hoảng sợ liền chạy tới đỡ Thụy Đức Lạp, hai má hồng rực, phần nộ nhìn Lâm Phong nói, “Người...sao có thể làm thế với Thụy Đức Lạp...” Nói xong lại cảm giác mình vô lý, xấu hổ cúi đầu. “Ha ha!” Lâm Phong cười nói, “Chính là phu thê đồng tâm, sắc bén đủ đoạn kim a. Thụy Đức Lạp thái hạc người lại có một lão bà quan tâm thế này, cũng là ân huệ Thiên Hạc Nữ Thần chiếu cố cho người, haha.” Mã Lệ Kiều nghe thế mặt đỏ rực như quả cà chua hận không có cái lỗ để chui vào.

Thụy Đức Lạp đầu đầy mồ hôi đứng dậy, tự trấn tĩnh lại, cảm thấy không vấn đề gì, kiều ngạo cười, nói “Đương nhiên rồi, Mã Lệ Kiều của ta ôn nhu thiện lương. Chính là Thiên Hạc Đế nhất mỹ nữ, ái!” Không

đề phòng bị ngọc thủ cầu vào phần mềm, vị thái hạc này liền đau khổ hét lên. Nhất thời một trận cười lớn nổi lên, Mã Lệ Kiều đỏ ửng cả mặt rất xấu hổ trước đám đông, không biết giấu mặt vào đâu. Thụy Đức Lạp đang cười to, lập tức chuyển thành bộ mặt đau khổ nói, “Linh chủ đại nhân thân ái, ta chưa từng đắc tội với ngài, sao ngài lại đem sự thống khổ vô nhân đạo đó vào đầu ta? Ta phải kháng nghị!”

Lâm Phong cười nói “Băng Sương Cự hạc các người lực kháng ma mạnh nhất, ta mới chỉ thử chút uy lực pháp bảo mới thôi, kháng cự người liền không chút tác dụng, sao? Kỹ năng của ta không kém lão già Pháp Lạp Đế đó chứ?”. Tập Lạp Kỳ nói, “Kỹ năng luyện kim của ngài khác biệt so với kỹ năng luyện kim bọn ta, nếu ngài truyền kỹ năng đó cho lão già Pháp Lạp Đế, quân trang Khổ Khắc Sâm Đạt khẳng định có thể tiến lên một nấc thang mới!”

Lâm Phong hiểu ý lão già liền nói, “Thực ra, luyện kim thuật này ngoài ta không ai có thể học được, Khải Lâm Na tu luyện tự nhiên hệ ma pháp cũng có thể học. Chỉ là sức mạnh của Khải Lâm Na quá tệ không thể tạo ra thứ gì hay ho, chỉ có thực lực cường hãn mới làm ra pháp bảo lỗi lạc. Cây trúc còn này nếu trong tay Khải Lâm Na, cũng còn xa mới phát huy được uy lực thực sự!”

Thụy Đức Lạp nói, “Đây thực là chuyện kì lạ, ta nghe ngài nói một lúc thấy.... ngài gọi nó là gì nhỉ. Úc! Là pháp bảo, sao ta chưa từng nghe loại pháp bảo kì quái này nhỉ, như là một thần khí uy lực cùng đặc tính đều cố định. Nếu một ma pháp học đồ cầm trong tay thần khí cũng chống lại được một đại ma đạo sư, còn theo như ngài nói nếu trúc còn này trong tay ma pháp học đồ cũng không khác gì phế vật?”

Lâm Phong cười nói, “Đương nhiên, phương pháp chế luyện của ta có đặc điểm riêng, cũng như là người nói nếu một thần khí uy lực cùng đặc tính cố định thì trong tay ta hay trong tay ma pháp học đồ đều như nhau. Cây trúc còn này trong tay ma pháp học đồ thì vô dụng, trong tay ta lại có uy lực, đám tự xưng thần khí đó còn xa mới bắt kịp.”

Thụy Đức Lạp gật đầu nói, “Có thể giải thích, ngài biến thái đến thế, ta tuyệt đối tin tưởng dù cầm que củi trong tay ngài cũng dễ dàng đập chết Cự long.”

Một trận cười lại nổi lên. Lâm Phong trừng trừng mắt nhìn tên thái hạc không biết trên dưới này, Thụy Đức Lạp lại hehe cười gian xảo. Lâm Phong nhìn thẳng vào mắt Âm tinh linh vương tử nói, “Vương tử điện hạ, nếu quả Thâm Uyên đại lục không còn ma thú tộc nào đe dọa Âm tinh linh, không biết Âm tinh linh các ngài có còn nhận ta là bạn không thế?” Phỉ Nhĩ Phổ La sợ hãi vội vàng nói, “Tôn kính linh chủ đại nhân, Âm tinh linh tộc vĩnh viễn là bằng hữu của ngài.”

Lâm Phong thầm cười, đám dọa lạc sinh vật tại Thâm Uyên đại lục cũng có thể nói hai chữ “Thành tín” sao, lợn mẹ tuyệt đối không thể leo cây mà. Sự gian xảo của đám dọa lạc tinh linh tại Âm tinh linh vương thành hẳn cũng đã chứng kiến qua, nói đặc tính Âm tinh linh là khi yếu sợ mạnh thực phi thường chính xác. Nếu không phải thực lực hãn quá cường hãn, sợ đã sớm bỏ xác tại Tinh Linh vương thành, đâu còn mạng mà đi ra.

Không thèm lý đến vị tinh linh suất ca đang run sợ, Lâm Phong hướng tới Tập Lạp Kỳ cùng Thụy Đức Lạp nói, “Các người không cần cùng ta tới Minh cung, Minh Hoàng ta lo. Các người đi tìm vị Hồng Đỉnh Hạc vương kẻ bị Thiên Hạc gia tộc trục xuất. Thánh giai pháp sư, hai Băng Sương Cự hạc lại thêm Ngải Lâm Uy Na. Sáu người bọn họ, không lẽ không giải quyết được mỗi một Hồng Đỉnh Hạc vương bị Thiên Hạc Nữ Thần ruồng bỏ sao?”

Thụy Đức Lạp mặt có chút đỏ, “Hẳn là sự sỉ nhục của Thiên Hạc gia tộc, ngài đâu cần nhắc đi nhắc lại thế chứ!” Tập Lạp Kỳ nói, “Thế cũng tốt, thực lực như thế vẫn đủ hoàn thành nhiệm vụ, chia ra như thế cũng đỡ tốn thời gian. Sau khi xong việc chúng ta gặp nhau.”

83. Chương 83:đọa Lạc Thiên Sử

Lâm Phong trầm ngâm nói, “Tập trung tại thâm lâm của dọa lạc tinh linh, ta sau khi thu thập Minh Hoàng cũng tới Hắc Thủy Chiếu Trạch tìm cấp mô. Các người sau khi xong việc với Hồng Đỉnh Hạc vương thì tìm Xích Diễm Linh Chủ. Nghe nói Xích Diễm Linh Chủ là Xích Diễm Yêu vương từ Hỏa Diễm thâm lâm đến đây, đã luyện thành Liệt Hỏa Phần Thiên, thực lực tương đương cửu đầu quái xà. Các người cũng cần cẩn thận.”

Thụy Đức Lạp nói, “Tuy chúng ta người đông thế mạnh, nhưng Thâm Uyên thế giới lại có nhiều cự thú tiền sử, hơn nữa nhiều loại chúng ta không biết. Tốt nhất là tìm từng tên một làm thịt, chiến đấu với cường giả rất có lợi cho việc thăng cấp của chúng ta. Đám quái vật tiền sử đó ta tuy không dám khiêu chiến, nhưng quần đấu chắc chắn không phải đối thủ chúng ta.”

Lâm Phong không cười nổi nói “Những lời vô sỉ lại phát ra từ mồm một Bằng Sương Cự hạc cao ngạo khiến ta có chút kinh ngạc!”. Thụy Đức Lạp khổ sở nói, “Ngài không thể nói vậy, cao ngạo đâu có nghĩa là ngu ngốc. Nếu đối thủ là Cự long cấp năm hay siêu cấp ma thú, thực lực ta có thể ngạnh đấu, nhưng nếu ta vọng tưởng dám thách đấu thần thú cùng cấp độ với Thiên Hạc nữ hoàng thì thực quá ngu xuẩn. Chúng ta là chủng tộc có trí tuệ sao có thể làm những chuyện như bọn lợn ngu không nào!”

Lâm Phong nói, “Thực là lần đầu được thấy mưu lược của người, rất tốt. Mục tiêu chính là đi săn, làm thịt tất cả ma thú có thể cho ta. Điều là nguyên liệu ma pháp cực phẩm đấy, không ngại nhiều chỉ sợ ít. Nếu thực quá khó chơi thì tạm thời rút lui đừng có sinh cường, tiểu mệnh quan trọng hơn”. Thụy Đức Lạp cùng Mã Lệ Kiều biến lại hạc hình, Tạp Lạp Kỳ cùng sáu vị Đại Lực Chiến Thần chia nhau ngồi lên. Tinh linh vương tử vội vàng chạy lại, một tiếng hạc kêu lên tất cả liền bay về phía xa. Lâm Phong cũng hô lên một tiếng biến thành kim quang bay về phương bắc.

Sào huyết Minh Hoàng Minh Cung nằm trên ngọn núi cao chọc trời Ác Ma Sơn. Nói là cung điện nhưng cũng chỉ là một hang động do thiên nhiên hình thành. Cũng tại điều kiện Thâm Uyên thế giới quá khắc nghiệt, tung tích của nền văn minh còn không thấy, sao có thể có dạng cung điện được. Thâm Uyên đại lực thời gian mặt trời chiếu sáng tương đương Thần Tang đại lực mỗi ngày đủ sáu tiếng. Khoảng mười sáu giờ bầu trời sáng, còn hắc sắc thái dương lại chiếm tới ba mươi hai giờ.

Thái dương ám hôn sắc giờ đã lặn quá nửa trên dãy đại sơn, một nửa còn lại đang cố sức đấu tranh chống lại cái chết. Sắc trời đã dần tối xuống, đêm cuối cùng đã tới, Ác Ma sơn tựa như ma quỷ đang nhe nanh múa vuốt tìm người mà cắn. Thực không hổ danh Ác Ma sơn, người bình thường tới đây nhìn thấy tình cảnh này không khỏi sợ đến vỡ mật. Lâm Phong thân mặc bạch y, chấp tay sau lưng đi trong bóng đêm cười mây đạp gió mà đi, trên ác ma phong mà đi lại như trên đất bằng. Một đạo kim sắc múa lượn trong bóng đêm tựa như kim sắc thái dương. Khuôn mặt sáng sủa góc cạnh phân minh, khóe miệng lộ nét cười mơ hồ, toàn bộ khuôn mặt toát lên vẻ mị lực.

Từng đạo thần niệm không gì cản nổi phát ra khắp chu vi vài dặm tra xét trong màn đêm. Trong hắc ám vô biên thân ảnh bạch sắc thật nổi bật. Một cỗ ma pháp nguyên tố cường đại bất ngờ ba động, thân hình bên trong hắc vụ cực tốc bay tới chỗ Lâm Phong, hắc ám vô cùng vô tận hướng tới như muốn nuốt lấy bạch sắc. Từ trong hắc vụ, một đại khô lâu tung trào hướng về yết hầu Lâm Phong.

“Sâu bọ kém cỏi, còn dám hại người!” Lâm Phong cười dài, thân hình bất động miệng niệm pháp quyết. Kim kiếm thoát vỏ phi xuất vạn đạo kim quang chiếu sáng khắp thiên địa, đạo kiếm khí kinh thiên phá không bay tới, vô biên hắc ám bị cắt làm đôi rồi tiêu thất. Một tiếng nổ vang lên, vài chục khô lâu chiến sĩ bị nổ tung bắn ra tứ phía phát tán từng điểm quỷ hỏa màu lục. Cảnh tượng kì dị đến cực điểm, không khỏi khiến người cảm giác khủng bố.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến tâm tình Lâm Phong. Hắn cho kim kiếm hồi vỏ, nâng trúc trượng, nhìn hắc ảnh cách vài chục mét. Xuyên thấu qua hắc ảnh dày đặc, Lâm Phong có thể thấy kẻ đánh lén lại là một thiên sứ mười sáu cánh, không khỏi khiến hắn kinh ngạc. Thực không ngờ Thâm Uyên thế giới tối cường giả lại là một đạo lạc thiên sứ. “Ra đi, thiên sứ khả ái lại không dám gặp người sao!” Lâm Phong cười nhẹ, “Thần tộc không phải phí sức truy sát dị giáo đồ, lao tâm lao lực khiến nhân loại chúng ta tin vào Quang Minh thần các người sao? Không ngờ vị thiên sứ mười sáu cánh người lại phản bội chúa tể người đến Thâm Uyên thế giới này chiếm núi xưng vương, người không thấy đáng cười sao?”

“Nhân loại cường đại, người là ai?” Âm thanh từ trong hắc vụ truyền ra. Minh Hoàng ngữ khí ẩn chứa sự sợ hãi, “Sao trên người người có khí tức của cá nhân đó? Người là học đồ của cá nhân đó? Không, không thể, tên quỷ đó đã chết sao có thể có truyền nhân. Thực ra người là ai?”. Lâm Phong cười nói, “Nguyên lai người từ Chúng Thần đại chiến chạy tới Thâm Uyên thế giới, quả thực không lạ. Người nói cá nhân đó là Thanh Vân Tử? Thực hứng thú, các người nhân danh chính nghĩa bức Thanh Vân Tử vào tuyệt lộ cuối cùng dẫn đến Chúng Thần đại chiến, người lại ẩn nấp ở đây hơn vạn năm, không sợ chúa tể người hạ Thảm Sát Chi quang với người sao?”

“Hắc hắc.” Minh Hoàng cười âm hiểm, “Thâm Uyên thế giới rộng cách thần giới vạn vạn dặm, lại không có Không Gian pháp luân, Quang Minh thần sao biết được ta vẫn sống vui vẻ, mà cho dù có biết ta vẫn tồn tại. Hắc sao vượt qua vạn vạn dặm đường mà hạ Thâm Phán Chi quang tới Thâm Uyên đại lục? Cứ cho hắc có thể tới Thâm Tang đại lục cũng không vượt qua Hỏa Diễm sâm lâm cấm địa mà truy tìm ta, trừ loại người đến từ dị thời không như ngươi ra, ai có đủ khả năng làm được!” Lâm Phong cười nói, “Không sai, ta với Thanh Vân lão đạo cùng một loại, đều đến từ dị thời không. Tiếc là Thanh Vân lão đạo mũi trâu đó thực quá ngu, bị đám Thần tộc các ngươi bức vào tuyệt lộ, không biết muốn sống phải lùi bước, cuối cùng lại chọn cái chết. Nếu như lão không muốn chết, ngươi nghĩ dựa vào sức mạnh của các ngươi có thể làm gì lão?”

Minh Hoàng nói, “Loại quái vật đến từ dị thời không các ngươi đích thực rất mạnh, nhưng trong vũ trụ rộng lớn hàng vạn vạn dặm này còn có chủng tộc cường đại hơn Thần tộc. Đám quái vật từ dị thời không các ngươi sớm muộn cũng bị tiêu diệt!”

Lâm Phong cười lạnh nói, “Vấn đề đó không cần ngươi lo, trước tiên lo cái mạng nhỏ của ngươi đi!” Từ trong tay trái của hắc, Thất Bảo Linh Lung tháp nằm trên chưởng tâm. Tay trái giơ lên, Thất Bảo Linh Lung tháp lớn lên gấp hàng chục lần, chu vi đến vài chục mét tựa như một tòa Mục Gia Tư Đốn bay giữa không trung. Vạn đạo kim quang phát tán ra xua tan hắc sắc, quang cảnh hoành tráng cực điểm. Lâm Phong chỉ Thất Bảo Linh Lung tháp nói, “Đây là gì ngươi chắc không lạ. Trong này là vô số nguyên linh điều nhân các ngươi, chúng sống còn sung sướng hơn cả ta. Ngươi muốn tự vào hay để ta thỉnh vào?”

“Cường đại dị không gian sinh vật, hóa ra ngươi đã có vật biến thái này.” Minh Hoàng không kìm được sợ hãi, nhưng tuyệt thế cường giả đâu phải ăn cái bắp mà lớn, sao có thể dễ dàng đầu hàng: “Nếu ngươi là một cường giả chân chính, hãy thu vật này lại dùng sức mạnh chân chính đánh với ta.”

Lâm Phong cười lạnh, “Không ngờ thần tộc cao quý lại học hỏi cách dùng kích tướng, nhưng thấy ngươi vứt bỏ tôn nghiêm đi chơi trò xảo trá đó, ta cũng cho ngươi cơ hội quyết đấu công bình.” Vung tay thu hồi Thất Bảo Linh Lung tháp, nâng trục tượng chỉ vào Minh Hoàng, “Lại đây, để ta chứng kiến thực lực của chủ thần mười sáu cánh ngươi!”

Hắc vụ cuồng cuộn chảy kịch liệt, một âm thanh sắc nhọn vang lên. Trên không xuất hiện một đại ma pháp trận, từng Bất Tử linh từ trong ma pháp trận xuất hiện, nhanh chóng lao về hướng Lâm Phong, không ngờ đã thăng cấp thành Bất Tử Vu Yêu. Vu yêu gồm hai chủng loại, một loại là Cốt Vu yêu, còn loại vị đạo lạc thiên sứ này triệu hồi là Bất Tử Vu yêu từ Bất Tử U linh thăng cấp thành. Bất Tử Vu yêu không có năng lực tấn công vật lý, cường đại cốt Vu yêu lại không bảo tồn năng lực ma pháp khi còn sống. So với Cương Thi vương Phí Đa La tên quái vật già đó triệu hồi còn mạnh hơn. Hơn nữa nhìn vào trận pháp thực không biết tên điều nhân đạo lạc này còn triệu hồi được thêm bao nhiêu.

“Nếu ngươi chỉ có chút kĩ năng này, vậy tên đạo lạc điều nhân phản bội nhà ngươi hôm nay phải chết!” Lâm Phong cười lạnh, trục tượng vung lên tạo thành trăm ngàn cơn ảnh. Phàm bị trục tượng quét trúng liền kêu thảm thiết biến thành khói xanh bay mất. Nghiệp hỏa chuyên công phá linh hồn, nếu không có linh hồn chỉ thuần túy sử dụng lực lượng cơ bắp như Cốt Vu yêu nghiệp hỏa tự nhiên thành vô dụng. Nhưng đám Bất Tử U linh này lại là từ những linh hồn cường đại chuyển hóa thành Bất Tử U linh, sau đó thăng cấp thành Bất Tử Vu yêu, bây giờ dưới nghiệp hỏa lập tức rơi xuống U Minh thế giới.

Lâm Phong niệm pháp quyết, trục còn tựa như giao long xuất hải. Trên không trung xuất hiện hàng ngàn cơn ảnh, chỉ cần bị cơn ảnh đập trúng Bất Tử Vu yêu lập tức rơi xuống U Minh giới, vĩnh viễn bị nghiệp hỏa thiêu đốt linh hồn vạn kiếp không thể siêu sinh.

“Mang danh là cường giả ngươi lại không giữ lời hứa, thật quá vô sỉ!” Minh Hoàng cuồng nộ hét lên, từ ma pháp trận liền xuất hiện một đại Cốt Vu yêu thể hình to lớn cùng cặp cánh bằng xương. Đại Cốt Vu yêu vẫy cặp cánh bay về Lâm Phong, chỉ thấy thân thể Cốt Vu yêu ba đầu cao hơn bốn mươi mét. Dựa vào khí tức phán đoán Cốt Vu yêu khi còn sống là Cự long cấp bảy giờ trở thành Cốt Vu yêu thực lực không nhược.

Lâm Phong cười lạnh nói, “Ngươi là đồ ngu chẳng lẽ nghĩ ta cũng là ngu nốt? Lâm trận ác chiến chẳng lẽ ta chấp tay sau lưng mặc kệ ngươi giết mổ? Dù ta chỉ dùng tay không, ngươi hôm nay cũng nhất định phải chết!”

Nói xong thu hồi trục tượng, song thủ niết pháp quyết hô nhỏ một tiếng, vô số đạo kim quang bắn thẳng

vào đại Cốt Vu yêu. Đại Cốt Vu yêu ba đầu lập tức nổ tung, xương cốt bay tứ tung, vài mảnh xương lớn sau khi nổ tung rơi thẳng xuống đất

84. Chương 84 Mãng Cáp Đế Quân

Lâm Phong thầm cười nhạo, tà ác sinh vật chính là kẻ địch thần tộc, tên điều nhân này lại triệu hồi không ít cốt vu yêu với bất tử vu yêu tham chiến, thực khiến tên tuổi quang minh thần rục rĩ biết bao. Minh Hoàng liền thấy tình hình không tốt, thầm giật mình nhanh chóng niệm chú tay vung lên, một đạo huyết hồng phá không bay thẳng tới đầu Lâm Phong, không ngờ chính là Vạn Độc Huyết Chú tối tà ác.

Từ lúc Tọa Lị Na bị trúng Vạn Độc Huyết Chú, Lâm Phong với thứ tà ác này rất căm ghét ghê tởm, nhìn thấy tên điều nhân triệu hồi huyết chú, Lâm Phong mắt xạ tinh quang, đơn thủ xuất ra phát xuất thái thanh huyền quang hộ thân, không ngờ Vạn Độc Huyết Chú lại có thể xuyên qua thanh quang hộ thân phóng thẳng vào. Lâm Phong cũng có chút ngạc nhiên, không ngờ huyết quang này chứa đựng nguyên tố quỷ dị, thái huyền thanh quang không thể ngăn cản, lập tức khởi phát Thái Cực Đồ, hắc bạch nhị khí xoắn lại biến huyết quang thành hư vô. Giờ đây phải lúc khách khí, phá xong Vạn Độc Huyết Chú, Lâm Phong thừa thế rung Thái Cực Đồ, một đạo quang mang phóng tới kết liễu Minh Hoàng. Đêm tối, Lâm Phong tại sào huyết Minh Hoàng nhập định.

Hắc dạ thủy trạch tại thâm uyên thế giới là cấm địa hàng đầu, giống như Lạc Nhật chiếu trạch độc chương dây đặc, xà trùng các loại độc vật ẩn hiện khắp nơi, hơn nữa còn có thâm uyên đại lục tối cường giả Mãng Cáp Đế Quân, trừ khi nào có vấn đề người thường không thể tới đây đi tìm chết. Mãng Cáp Đế Quân một vạn năm trước bị Huyền Ảnh Bằng trục xuất tới thâm uyên thế giới này, kì thực mọi người đều biết cấp mô là Bát Túc Mãng Cáp đứng đầu ngũ loại độc vật, chỉ là độc cấp mô này đã sống hơn vạn năm, tại thâm uyên thế giới là một trong số ít tối cường giả.

Trước khi bị trục xuất đến thâm uyên thế giới cấp mô này thực lực chỉ tương đương cự long cấp sáu, sau khi tới thâm uyên thế giới thành công thăng cấp thành Mãng Cáp Đế Quân, trở thành thần thú vạn người kính sợ. Hắc dạ thủy chiếu trạch vốn xưng Độc Chiếu Chi Trạch hôm nay lại đón một vị khách. Sáng sớm, nhât quang hân chưa cao quá ngọn cây xuất hiện trên chiếu trạch, chỉ thấy độc vụ giăng khắp nơi, không khí quỷ dị cùng tiếng kêu của vài loài độc vật khiến chứng nhân cảm giác rợn tóc gáy. Lâm Phong ngồi trên kim kiều biến hóa từ thái cực đồ, phi hành không ngừng trong chiếu trạch, thần niệm cẩn thận tra xét từng góc nhỏ chiếu trạch. Thái Cực Đồ phát tán vạn đạo kim quang hóa tan độc chương dây đặc, thi thoảng có độc vật hung hãn nhảy vào liền bị đánh bật lại. Bên trong chiếu trạch thực quá rộng, Lâm Phong tìm kiếm hơn hai giờ vẫn không tìm thấy hắc dạ thủy chiếu trạch của Cấp Mô. Chính đang cảm thấy chán nản, lại đột nhiên phát hiện khí tức ngoài trăm mét, khoe miệng liền lộ nét cười, hoá chuyển thành bát bảo kim thân phóng tới. Cách đó hơn trăm trượng một sủ nam mặc thanh y đang đứng giữa không trung ngạc nhiên nhìn Lâm Phong đang dừng chân đột nhiên biến thành tia sáng trắng biến mất.

Bằng nhãn quang của mình, Lâm Phong tự nhiên thấy nguyên hình tên sủ nam này là Cấp Mô cường đại vô bì, thực lực không thua kém Minh Hoàng cùng U Đế. Tên cấp mô thối nát này tu thành Thần Thú thực không mất uy danh độc cấp mô tộc. Chỉ là không biết con cóc ghẻ bản thủ này không biết có muốn ăn thịt thiên nga không? “Cấp mô ta thấy qua nhiều, Cấp mô xấu xí mục nát quả là lần đầu được thấy!” Lâm Phong hiện nguyên thân trước mặt Cấp Mô, động tác nhàn nhã thân người phát tán kim quang nhìn thẳng vào hắn.

Cấp Mô đại kinh lập tức lùi lại vài chục trượng hung hãn nhìn Lâm Phong, dữ tợn nói “cường đại nhân loại, người là ai, sao dám xông vào hắc thủy chiếu trạch, người không biết khiêu chiến tôn quý Mãng Cáp Đế Quân sẽ phải trả giá nặng nề sao?”.

Lâm Phong toàn thân chợt chấn động, “hô xích hô xích” từng điểm lam sắc minh hỏa bùng cháy, chiếu sáng cả không khí, cười to nói “Người con cóc ghẻ xấu xí bản thủ này thực quá tự yêu mình, chỉ cho ta xem chỗ nào cao quý vậy?, rất tốt, người phóng độc còn mạnh hơn ám tinh linh thánh cấp pháp sư, có bao nhiêu bản lĩnh xuất ra cho ta xem coi.

Cấp Mô đại kinh, hắn vừa bất động thanh sắc phát ra độc hệ ma pháp cấp mười, với độc hệ ma pháp của hắn muốn giết người vô hình chỉ như ăn đĩa rau nhỏ, lập tức phát xuất ma pháp độc hệ cấp mười Vô Ảnh Chi Độc, hiển nhiên thực lực ma pháp của hắn quả không cần nói nhiều.

Vô Ảnh Chi Độc không màu không vị, trong lúc cười nói vẫn giết người không ngờ lại dễ dàng bị phá. Nhưng Thần Thú cũng có tôn nghiêm cùng cao ngạo của Thần Thú, Cáp Mô đương nhiên đâu thể thối lui, liền nhanh chóng niệm chú, chỉ thấy từ hắc vụ từ ngoài trăm mét bay đến, từ bốn mặt tám hướng hướng tới Lâm Phong. Từ trong độc vụ phát ra từng tiếng “hô xích hô xích” cùng hắc sắc hỏa diễm hiển nhiên là độc hỏa. Độc Hỏa là ma pháp cấp cao của độc hệ ma pháp, sát thương đâu cần nói nhiều, ngay cả ám tinh linh thánh sư độc hệ cũng không đủ khả năng phát ra, Cáp Mô này quả là đã tu luyện đến lục hỏa thuần thanh.

Lâm Phong nhú mày, trong các hệ ma pháp độc hệ thực khiến người khác đau đầu, những loại độc này không thể dựa theo tiêu chuẩn thông thường mà xét đoán, tùy tiện một ngụm rượu độc cũng đủ khiến một Kiếm Thánh vong mạng. Độc hệ ma pháp của Cáp Mô quả thực khủng bố ngoài tưởng tượng.

Dụng thủ nhất chỉ, Thái Cực Đồ xuất hiện trên đỉnh đầu, hắc bạch nhị khí đảo lộn lưu chuyển trên người không ngừng, không trung tựa như xuất hiện các đợt sóng vô hình, ngoại lực gặp hắc bạch nhị khí liền bắn ngược ra, hắc vụ lập tức bị đẩy lùi, Lâm Phong khuôn mặt giãn ra, Thái Cực Đồ là khắc tinh của ma pháp, ngay cả độc hệ cũng không ngoại lệ.

Cáp Mô phần nộ hết lên, Lâm Phong chuyển thân phóng tới, khi tới gần tay cầm trục côn nhằm thẳng đầu Cáp Mô đánh xuống. Một âm thanh thảm liệt phát ra tựa như bầu trời bị xé tan, Cáp Mô thống khổ ôm đầu lăn lộn trên đất, bên trong thân thể mỗi mét là linh hồn đang kêu thảm thiết không ngừng, âm thanh bị thấm cùng độc chương trong chiếu trạch tạo thành khung cảnh kì dị, khiến người không rét mà run. Tất cả độc vật tứ phía đều chạy trốn không ngừng tựa như ma quỷ bị thiên sứ truy sát sau lưng.

Lâm Phong hừm một tiếng, Cáp Mô này thực không yếu, chịu một côn mà vẫn không đẩy linh hồn hắn xuống u minh giới không khiến hắn bất ngờ, liền chấn bị đánh tiếp một côn đưa hắn đi gặp mộng ni đại thần, không ngờ lúc này Mãng Cáp Đế Quân lại vội vàng cầu xin “Tôn quý cường đại nhân loại, xin đừng giết ta, ta nguyện ý làm toạ kị của người, vĩnh viễn chịu sự sai phái của người”. Lâm Phong lại có chút lúng túng, lại có cảm giác như Tiên Hạc Nữ lấy một lão trư làm chồng... thực quá hoang đường! .Cường đại sinh vật giữa ranh giới tử vong với tôn nghiêm thường chọn đánh tới chết, không như con người quỳ gối cầu xin, siêu cấp ma thú đã vậy, thần thú càng không cần nói, chỉ là không nghĩ Cáp Mô này lại mở miệng cầu xin, khiến hắn có chút cảm giác bất khả tư nghị

Lâm Phong nói “Người quả là đồ lưu manh, nhưng nếu ngươi nguyện ý đi theo ta, ta cũng không từ chối, nhưng ta cũng cảnh tỉnh ngươi, đừng giả trò hoa dạng sau lưng ta, những điểm gian trá toàn bộ loại bỏ, đừng để ta phát hiện ngươi nghĩ ra trò quỷ gì, chó phản chủ đều không có kết quả tốt, hiểu chứ? Cáp Mô gật đầu rồi lại gật đầu, bộ dạng lộ vẻ rất thuần phục. Lâm Phong vẫy tay một đạo kim sắc bắn vào đầu Cáp Mô nói “Sau này tên bất thành khí ngươi cùng ta ra ngoài, tất cả tài sản đưa ra cho ta!”. Cáp Mô chỉ thấy linh hồn bị một lực lượng vô hình giam giữ, thậm sợ hãi không dám nói linh tinh, liền triệu hồi đám thủ hạ thu thập toàn bộ tài bảo đem ra.

Trong đám thủ hạ lâu la tên bất thành khí đó cũng có một siêu cấp ma thú, Lâm Phong đâu thèm khách khí liền một tay làm thịt, đem ma tinh cùng xác ném vào không gian giới chỉ, Cáp Mô nhìn thấy tim liền nháy lại thậm kêu khổ không ngừng. Trong đám tài sản Cáp Mô thực chẳng có thứ tốt, không là đồng nát thì cũng sắt vụn, Lâm Phong cũng không có tập quán lượm ve chai, toàn bộ ném sạch, cùng Cáp Mô trở về địa lạc sâm lâm. Bầu trời vẫn một màu hơi ám sắc, dương quang hôn ám vô lực chiếu rọi khắp địa lạc sâm lâm. Chiều muộn, Lâm Phong đã tới địa lạc sâm lâm, trực tiếp hướng tới ám tinh linh vương thành, Ám tinh linh nữ vương nhận tin liền cùng thủ hạ nghênh đón trọng thể, với khuôn mặt kiều mị cùng nụ cười như dụ dỗ người ta phạm tội, ám tinh linh nữ vương nói “Tôn quý linh chủ đại nhân cuối cùng cũng trở về.....Phí Nhĩ Phổ La?” Bích La Phù không thấy con trai mình, sắc mặt tức thì biến đổi.

Lâm Phong cười nói “Phí Nhĩ Phổ La cùng thuộc hạ ta đi săn Hồng Đỉnh Hạc Vương cùng Xích Diễm Linh Chủ, tin chắc sớm quay lại”. Chỉ vào Cáp Mô đứng bên cạnh nói “Cáp Mô này là Mãng Cáp Đế Quân, giờ là thuộc hạ ta, U Đế cùng Minh Hoàng về sau không còn có thể uy hiếp đến sự sinh tồn của ám tinh linh tộc!”. Mặc dù Bích La Phù hàm dưỡng không thấp cũng không khỏi mở mồm “A” một tiếng nhìn ngây ngốc Cáp Mô hỏi “Sao thế....đây là Mãng Cáp Đế Quân?”. Không chỉ có ả, tất cả đám ám tinh linh cũng đang thi xem ai mở mồm to hơn!

Cáp Mô dù đại nộ lại không dám phát tác, đồng thời có cảm giác sợ hãi, nghe khẩu khí tiểu tử này, tựa hồ U Đế cùng Minh Hoàng hai tên điều nhân đều bị hắn giết mổ a, trời ơi, đám người đến từ thần tang đại lục này

thực là quái vật a,sao lại đến thâm uyên thế giới kiếm bọn hắc làm phiền chứ!”.Cáp Mô đang tư tưởng loạn chuyển,cực kì không sáng khoái đáp lời “Ta là Mãng Cáp Đế Quân,nay là tọa kỵ của chủ nhân”.Lâm Phong với tinh thần ba liên cảm thấy Cáp Mô có chút bất mãn,quay đầu nhìn lại,mục quang như xuyên thấu linh hồn Cáp Mô,Cáp Mô liền thấy rét run,không dám nghĩ linh tinh.Bích La Phù cố gắng định thần lại nói “tôn quý linh chủ đại nhân,sao ngài có thể để thuộc hạ ngài cùng Phí Nhĩ Phổ La truy sát Hồng Đỉnh Hạc Vương cùng Xích Diễm Linh Chủ,thực quá nguy hiểm”.

Lâm Phong tự nhiên biết ả lo cho tiểu mạng con trai mình,cười nhẹ nói “Thủ hạ ta một thánh giai pháp sư hai bằng sương cự hạc cùng sáu đại lực chiến thần,nữ vương người nghĩ không đủ tìm giết Hồng Đỉnh Hạc Vương cùng Xích Diễm Linh Chủ sao?”.Bích La Phù nghe vậy không dám nói nhiều liền mời Lâm Phong tiến vào.

85. Chương 85 Thần Câu Bạch Long

Tại địa lạc sâm lâm,bầy ngày trôi qua vẫn không thấy đám người Tập Lạp Kỳ quay lại,Lâm Phong chẳng thể ngồi yên.Lúc trước hạn định gặp nhau tại địa lạc sâm lâm,giờ đã qua bầy ngày không thấy bóng đám người Tập Lạp Kỳ đâu,không chỉ mình Lâm Phong bất an,vị tinh linh nữ vương cũng nóng ruột,trong đám người đi truy sát Hồng Đỉnh Hạc Vương cùng Xích Diễm Linh Chủ có cả con trai ả,liền muốn đi tìm ngay.

Chỉ là vị linh chủ thực lực thâm sâu khó lường lại không chút nóng vội, ả cũng đâu thể viết rõ lên mặt phải không nào,đành phải ngồi cạnh hỏi thăm sự tình Lâm Phong.Lâm Phong ngoài mặt thanh thản,trong lòng lại đầy lo lắng.Đến ngày thứ tám không thể ngồi yên đành cùng Cáp Mô chia ra đi tới chỗ Hồng Đỉnh Hạc Vương cùng Xích Diễm Linh Chủ tìm Tập Lạp Kỳ mấy người.Sau khi rời địa lạc sâm lâm Cáp Mô đi đến sông huyết Hồng Đỉnh Hạc Vương còn Lâm Phong biến thành kim quang tới sào huyết Xích Diễm Linh Chủ tìm kiếm.

Hỏa diễm cốc cùng hỏa diễm sơn hai địa phương,hỏa diễm sơn nằm phía nam,hỏa diễm cốc lại ở phía tây bắc cách địa lạc sâm lâm của ám tinh linh hơn ba nghìn mét,Lâm Phong chỉ mất vài giờ tới nơi.Hỏa diễm cốc khác với hỏa diễm sơn ở chỗ hỏa diễm cốc là sản phẩm của chúng thần đại chiến.Năm xưa Thanh Huyền lão đạo phát động địa hỏa chi tinh tại cửa thâm uyên thế giới đồng thời nguyên tố ba động cũng tới thâm uyên thế giới tạo ra hỏa diễm cốc.

Chỉ là hỏa diễm cốc so với hỏa diễm sâm lâm thật quá nhỏ bé.Cửa cốc chỉ có một tiểu địa hỏa chi tinh chu vi có vài chục mét,địa hỏa lại không phun ra ngoài,với thực lực đám người Tập Lạp Kỳ thực không có chút trở ngại.Xa xa Lâm Phong nhìn thấy một tiểu cốc giữa trời lộ rõ hỏa quang.Kì quái là Tập Lạp Kỳ bầy người trên hai cự hạc đang công kích một bạch mã, khiến Lâm Phong tưởng nhìn lầm, không đi truy sát Xích Diễm Linh Chủ đám thánh cấp này lại ở đây chơi với một con ngựa vậy?.Dù sao nhìn chúng nhân vô sự,Lâm Phong cũng có chút yên tâm.

Cẩn thận nhìn bạch mã, không khỏi xưng kì, chỉ thấy bạch mã này so với chiến mã phổ thông còn to hơn nhiều, thân mình dài toàn thân trắng bạch, bốn chân như bốn ngọn hỏa diễm, di chuyển nhanh như thiểm điện, vó ngựa đá ngược lại, uy lực đủ chấn lụi Ngải Lâm Uy. Lâm Phong sung sướng đi tới, đây....sao có loại chiến mã cường hãn thế này?. Đại lực chiến thần là gì?. Công kích vật lý của đại lực chiến thần đứng đầu thiên hạ, mặc dù đám người Ngải Lâm Uy Na đấu khí rất bình thường, nhưng nếu luận bàn thực lực ngoài Lâm Phong ra tuyệt đối không dưới ai, hiện tại lại bị một bạch mã đẩy lùi, thực khiến Lâm Phong đại khai nhãn giới.

Càng nhìn càng thấy kì quái, bạch mã này lại không có chút công kích ma pháp, lại có thể khiến hai bằng sương cự hạc không thể phát huy chút lực lượng nào. Tứ đại hoàng kim gia tộc công kích vật lý tuy cường hãn tuy nhiên chủ yếu vẫn là ma pháp công kích, hiện tại ma pháp công kích không chút hiệu quả, hai bằng sương cự hạc chỉ phát ra chiến lực rất hữu hạn. Tập Lạp Kỳ lão đầu này lại càng là phế vật, chỉ đứng ngoài xem, sáu vị đại lực chiến thần cùng bạch mã ngạnh đầu mà cũng không chiếm nổi chút tiện nghi, chỉ miễn cưỡng cân bằng. Cái khiến Lâm Phong ngạc nhiên nhất là Tập Lạp Kỳ lão đầu bố trí ma pháp cấp mười hai cấm ma lĩnh vực, chẳng lẽ bạch mã này biết cả ma pháp công kích?

Mang theo một đồng nghi vấn Lâm Phong thu hồi độn quang hạ xuống cạnh Tập Lạp Kỳ đang đứng quan chiến hỏi “bạch mã này từ đâu ra, sao có năng lực công kích vật lý cường hãn vậy?”. Tập Lạp Kỳ nhìn thấy

Lâm Phong thở phào nói “hôm kia sau khi chúng ta sát tử Xích Diễm Linh Chủ xong,bạch mã này không biết từ đâu ra,chúng ta không đề phòng để nó đập vỡ đầu ám tinh linh vương tử,sáu vị đại lực đánh suốt hai ngày vẫn không thu thập được nó”.

“Cái gì”Lâm Phong thất thanh kêu “Phí Nhĩ Phổ La đã chết?”.Tập Lạp Kỳ cười khở chỉ tay về phía xa.Lâm Phong nhanh chóng nhận ra đầu vị anh tuấn tinh linh vương tử đã thành quả dưa thối,thi thể ở cách đây không xa,thực không biết nên cười hay khóc,chín vị thánh cấp bên cạnh trở mắt nhìn để vị ám tinh linh vương tử này bị một con ngựa đập chết,cái chuyện cười này lớn đấy,có ma nó tin nổi.Lâm Phong còn không tin nổi,ám tinh linh nữ vương chắc chắn khẳng định hấn mưu sát con trai ả. “Tiểu tử này chẳng được việc gì!”Lâm Phong lắc mạnh đầu nói “ám tinh linh vương tử đã chết,đám ám tinh linh chắc chắn liều mạng với bọn ta! ”.Tập Lạp Kỳ mặt như miếng lương khô nói “ai biết được bạch mã này lại lợi hại thế,động tác lại quá nhanh,tốc độ chạy nhanh như băng sương cự hạc phi hành,chúng ta không kịp phản ứng,Phí Nhĩ Phổ La tiểu quý xui xẻo đó liền bị bạch mã đá một cái đầu đã thành quả dưa thối!”

Lâm Phong cười khở nói “Giờ nói cũng quá muộn,ta sợ đám ám tinh linh đây tìm chúng ta liều mạng,nhưng hấn bị một con ngựa đá chết trước mắt chín vị thánh cấp ta cũng không còn mặt mũi quay lại,mà sao ngài lại hạ cấm ma linh vực,chẳng lẽ con bạch mã kia có ma pháp công kích?”. Tập Lạp Kỳ u sầu nói “ai bảo là không,bạch mã năng lực ma pháp công kích còn hơn Thụy Đức Lạp,nếu chỉ bàn luận năng lực ma pháp bạch mã này không dưới ta,hơn nữa còn miễn dịch ma pháp công kích,vật lý công kích càng cường mãnh lạ thường,nếu ta không nhầm,bạch mã này là long mã trong truyền thuyết.Lâm Phong hỏi “Long mã là sao?”

Tập Lạp Kỳ nói “theo tương truyền long mã là tọa kỵ của long thần,theo sách cổ long mã toàn thân trắng như tuyết,bốn vó sinh ra lửa,cao lớn hơn nhiều lần so với chiến mã phổ thông,phù hợp với hình dáng bạch mã kia,nếu quả bạch mã kia là long mã trong truyền thuyết,sao có thể không cường hấn!”.Lâm Phong ngạc nhiên hỏi “Long mã vậy là rồng hay là ngựa”càng lúc càng hứng thú.Tập Lạp Kỳ nói “Là rồng,long mã là tọa kỵ của long thần,tư nhiên phải là rồng,nghe nói long mã là bạch long biến thành,bạch mã này phù hợp các đặc tính,vật lý chiến đấu cường mãnh hơn đại lực chiến thần,ma pháp thì hoàn toàn miễn dịch.Thần thú còn không khứng bỏ bằng.

Lâm Phong ngẩng đầu lên nhìn,thấy Bạch Long tiến lui như gió tung hoành trên không trung,thực là uy phong bát diện,bất quá bạch mã với sự bao vây của sáu người Ngải Lâm Uy Na giận giữ phi thường,một âm thanh phẫn nộ vang lên,bốn vó như hỏa diễm nhất thời tiên đập hậu đoán,khiến Ngải Lâm Uy Na sáu người không dám tới gần.“Nếu đây là tọa kỵ long thần, bạch long sao lại tiến vào thâm uyên thế giới?”Lâm Phong lắc nhẹ đầu.Hai vị băng sương cự hạc cũng chỉ đứng ngoài hứng gió thu.Lâm Phong hai mắt sáng lên noi “Ta công nhận đây là Bạch Long,may mắn là ta cũng chưa có tọa kỵ!”.Tập Lạp Kỳ há mồm ra,nghe đến nửa ngày trời,đành nói “ngài không thể,bạch mã long là thánh vật,chưa nói trước kia là tọa kỵ của long thần,tính khí lại nóng như lửa,thực lực lại không dưới Long Hoàng,sao có thể bị thu phục dễ dàng,mỗi cường giả đều có tôn nghiêm a!”

Lâm Phong cười nói “Trước kia ta cũng tin đạo lý đó,hiện tại thì chưa chắc!”.Tập Lạp Kỳ không hiểu hỏi “Là sao?”.Lâm Phong nói “Ta lúc tới hắc thủy chiếu trạch đã thu phục Cấp Mô,ai nói thần thú không bị thu phục,tên lưu manh Cấp Mô thấy tình hình không tốt lập tức van lạy xin tha,chỉ là tên Cấp Mô này còn biết điều hơn biên bức cùng đạo lạc thiên sứ kia!”.Tập Lạp Kỳ nghe thế liền ngó ra hiển nhiên sự tình này ngoài tiên liệu lão.Ngơ ngẩn nửa ngày trời cuối cùng lắc đầu hỏi “Đạo lạc thiên sứ là sao?”. Lâm Phong cười nói “cũng có một ít,thâm uyên thế giới tối cường giả Minh Hoàng một vạn năm trước là vị chủ thần mười sáu cánh chạy trốn khỏi chúng thần đại chiến tới thâm uyên thế giới,thần tộc đời đời truy sát tà ác sinh vật,vị điều nhân này lại triệu hồi không ít vụ yêu cốt cùng bắt tử vụ yêu đánh với ta,quang minh thần mà biết chắc thổ ba lít máu nằm liệt giường vài ngày!”

“không phải là chủ thần chứ?,Úc,thiệt nột,thế có quá hoang đường không?”.Tập Lạp Kỳ lão già hét lên,hai mắt trợn trừng như muốn nổ tung,thần thú lay lức xin tha khiến lão không tưởng tượng nổi,vị Minh Hoàng đó lại là Thần Tộc chủ thần mười sáu cánh,càng khiến lão ngây ngốc. Sáu vị đại lực chiến thần với Bạch Mã tựa như không biết mệt là gì,hai ngày liên tục đánh nhau với bạch mã bên trong tâm cũng không xuất hiện chút tình cảm,lúc này vừa nhìn thấy Lâm Phong,Ngải Lâm Uy Na không ngờ tự nhiên thở phào.Thụy Đức Lạp cùng Mã Lệ Kiều lại là một không bay nổi nữa,biến thành hình người rời khỏi trận chiến,hít vài hơi dài rồi chạy lại,Thụy Đức Lạp khở sở nói “thiên nột,Thiên Hạc Nữ Thần tại thượng,sao có loại bạch mã bắt tử biến thái thế này,chắc chắn là Bạch Long Mã trong truyền thuyết,ta dám khẳng định!”.

Lâm Phong nói “Không thèm quan tâm nó có phải Bạch Long Mã không, bạch mã này ta rất thích, rất hợp làm tọa kỵ của ta!”, Thụy Đức Lạp không chút phản đối gật đầu nói “Nếu vậy rất tốt, với thực lực linh chủ đại nhân, long hoàng còn phải nể mặt ngài vài phần, hơn nữa ngài cũng chưa có tọa kỵ, chỉ là tính tình Bạch Long Mã quá cường liệt, chỉ sợ khó thu phục!”. Bạch Long Mã đâu phải tọa kỵ Thiên Hạc Nữ Thần hẳn chẳng thèm quan nhiều. Mã Lệ Kiều đương nhiên không nói gì. Lâm Phong kể lại chuyện thu phục Cấp Mô hai vợ chồng Bằng Sương Cự Hạc giống bộ dạng Tạp Lạp Kỳ đều là ngây ngốc nghe.

Một lúc sau, Lâm Phong để sáu vị mỹ nữ chiến thần lùi lại, chỉ thấy Bạch Long Mã hí vang, một bóng trắng chớp động, một bóng trắng tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía Lâm Phong, hai đốm hỏa diễm lơ lửng cao nhằm đầu Lâm Phong đập xuống. Lâm Phong thân hình lui lại tránh khỏi vó ngựa bạch mã, trúc côn xuất ra nhằm đầu Bạch Long Mã đánh xuống, Bạch Long Mã thống khổ hí lên, thân hình lùi lại, hai chân trước liên tục tạo thế lôi đình vạn quân, một lần nữa lao tới Lâm Phong.

Lâm Phong cười dài “súc sanh nhà người, thật không biết tốt xấu!” Không thèm lùi lại, trúc côn gia tăng lực đạo đánh xuống đầu bạch mã. Bạch mã hí lên thảm thiết, lao đảo lùi lại vài chục mét, gắng gượng khỏi ngã, hai mắt phát ra hỏa diễm bùng bùng, hung ác nhìn Lâm Phong, do dự xem có nên chạy trốn không. Lâm Phong cười nói “súc sinh này khả năng đề kháng hơn hẳn dọa lạc sinh vật!”, biến thân trước Bạch Mã Long, trúc côn nhắm vào đầu bạch mã, Bạch Long Mã cảm giác linh hồn như rơi vào giữa u minh khổ hải, linh hồn thống khổ gào rống.

86. Chương 86: Thu Phục Tọa Kỵ!

Bạch Long Mã muốn chạy, nhưng dù làm thế nào đi nữa cũng không thể có nổi một chút sức lực. Tên tiểu tử đáng ghét ở trước mắt không biết tại sao lại có một sức mạnh như vậy, không những có thể dùng một đôi tay yếu đuối kéo chặt lấy phía sau của nó, lại có thể lấy cây gậy trúc côn cũng đáng ghét không kém ở trong tay đánh cho hồn phách bên trong người như sắp vỡ ra ngoài.

Bạch Long Mã trong lòng vô cùng giận dữ, nó là Bạch Long Mã cao quý a, làm sao nuốt trôi nỗi nhục này, ban này tên tiểu tử này nói bắt nó làm ngựa cưỡi cho hắn, điều này đối với Bạch Long Mã cao ngạo mà nói đúng là sự nhục nhã khủng khiếp, nó là tọa kỵ của long thần, dám còn trừng bỏ sát hèn hạ làm sao có tư cách đứng trước mặt nó mà giễu võ giương oai, tên hèn hạ này làm sao có đủ tư cách để bắt nó làm tọa kỵ chứ. “Ngao” một tiếng long ngâm kinh thiên động địa vang lên khắp không gian, Bạch Long Mã cuối cùng cũng nổi cơn phẫn nộ, dùng đến bản năng bẩm sinh mà long thần vĩ đại tặng cho nó—rồng gầm (long khiếu-dịch ra theo kiểu tiếng việt là rồng cưỡi-ặc ặc).

Lúc đầu Lâm Phong chỉ cảm thấy linh hồn run rẩy, không khỏi có chút sợ hãi, lúc này hắn mới thực sự tin rằng con Bạch Long Mã này đúng là rồng, tiếng rồng gầm đầy khí thế như vậy đúng là khắp nhân gian này khó thấy, tiếng rồng gầm của Kha La Đa hẳn cũng đã từng thấy qua nhưng nếu như so sánh với con ngựa này thì đúng là một trời một vực. Hai người bọn Tạp Lạp Kỳ đứng ở tận chỗ xa tít mà hai chân cũng run rẩy, suýt nữa thì ngồi phịch xuống đất, không khỏi kinh hãi thất sắc.

Lâm Phong trong lòng có chút phẫn nộ, cầm lấy cây gậy trúc côn giáng mạnh vào đầu Bạch Long Mã, mắng: “Súc sinh, để ta xem xem xương cốt mi rắn chắc hay là quyền đầu của ta rắn chắc!”

Lâm Phong giơ ngón tay, một luồng tam vị chân hỏa phóng ra, chui vào trong người Bạch Long Mã. Bạch Long Mã lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, giận dữ ngẩng đầu lên liền bị Lâm Phong dùng chân đưa chân đập xuống, Bạch Long Mã giống như bị cả núi tuyết Mục Gia tư dồn đè xuống đầu, không tài nào ngóc đầu lên nổi. Lâm Phong chân giẫm mạnh, ghì đầu của Bạch Long Mã xuống đất, thôi động tam vị chân hỏa thiêu đốt linh hồn Bạch Long Mã. Bạch Long Mã tuy thà chết không chịu khuất phục nhưng cũng không thể chịu đựng nổi nhưng đau đớn như vậy, chẳng bao lâu, cái cao quý trong xương cốt đã bị tam vị chân hỏa thiêu đốt hết một nửa, Bạch Long Mã không còn giãy giụa nữa, bên trong đôi mắt to đã ngân nước, hàng nước mắt tủi nhục chảy ra. Lâm Phong vô cùng ngạc nhiên, thu chân trái đang giậm trên đầu Bạch Long Mã về, ngạc nhiên nói: “Đồ súc sinh nhà người cũng biết khóc à, sao vậy? Đồng ý làm tọa kỵ cho ta hay là muốn ta đổi cách khác đây?”

Bạch Long Mã cố gắng đứng dậy, lấy đầu cọ vào Lâm Phong coi như là chấp nhận.

Lâm Phong vô cùng vui mừng, cười nói: “Nếu như sớm biết như thế này, hà tất phải chịu bao nhiêu cực khổ như vậy chứ, làm tọa kỵ cho ta coi như người cũng không phải chịu nhục, tin chắc rằng trên thế gian này tuyệt đối không tìm ra người thứ hai có thể cười lên lưng người, người có thể hóa thành hình người không?”

Bạch Long Mã hí lên một tiếng, hai vó phía trước quỳ xuống trước, miệng há ra nhả ra một khối khí màu vàng to bằng nắm tay, Lâm Phong lập tức cắt đứt ngón tay, một giọt máu tươi rơi vào bên trong khối khí, khối khí đó lập tức biến thành màu đỏ tươi và bị Bạch Long Mã nuốt vào. Rất nhanh, Bạch Long Mã xuất hiện chút biến hóa, trên đầu mọc ra một đôi sừng rồng màu tím sẫm, vẻ thất vọng ban nãy không còn nữa, Bạch Long Mã lại trở nên uy phong凛冽, cùng với đôi sừng mới mọc ra, càng tăng thêm khí chất của rồng, mọi người chỉ thấy trước mắt bừng sáng. Bạch Long Mã cao quý cuối cùng cũng chịu khuất phục, đứng trước mặt cường giả thật sự cho dù là loài rồng cao ngạo cũng phải hạ mình, Bạch Long Mã đã cùng Lâm Phong kí kết linh hồn khế ước cấp cao nhất. “Lấy danh nghĩa của ta, ta cùng Bạch Long Mã kí kết linh hồn khế ước, từ nay về sau đồng sinh cộng tử, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!”

Một loạt những lời nguyện cổ xưa vang lên, Bạch Long Mã thân thiết cọ đầu vào người Lâm Phong, một luồng sáng màu vàng từ trong miệng nó bay ra, không nhập vào trong người Lâm Phong mà là đang cùng Lâm Phong kí kết giao ước linh hồn. Linh hồn khế ước là giao ước cấp cao nhất giữa tọa kỵ và kỵ sĩ sau khi kí kết giao ước, Lâm Phong và long mã sẽ có sự cộng hưởng sinh mệnh, tâm linh tương thông, thực lực cộng hưởng, đến cả sinh mệnh cũng có liên kết mật thiết với nhau. Đương nhiên, bây giờ thực lực cộng hưởng phải đổi lại, bây giờ là Bạch Long Mã cộng hưởng sức mạnh của Lâm Phong chứ không phải là Lâm Phong cộng hưởng sức mạnh của Bạch Long Mã, thực lực cộng hưởng chính là bên yếu sẽ cộng hưởng sức mạnh của bên mạnh, Lâm Phong đương nhiên không cần mượn sức mạnh của Bạch Long Mã để làm mạnh bản thân. Kết giao với Bạch Long Mã mới biết được rằng nó đã chạy tới Thâm Uyên thế giới từ trước khi chúng thần đại chiến, và cứ thế du ngoạn ở Thâm Uyên đại lục.

Còn về Long thần, Bạch Long Mã cũng không biết rốt cuộc long thần có tồn tại hay không, chỉ là từ trong những kí ức xa xưa của sâu thẳm linh hồn, nó biết nó thuộc long tộc. Nó bẩm sinh chính là tọa kỵ của long thần, long thần tặng cho nó sức mạnh cường đại và khả năng nguyên tố miễn dịch khiến cho nó có thể tung hoành ở thâm uyên thế giới này cả vạn năm, mà chẳng có ai có thể gây khó dễ cho nó. Tuy nhiên bây giờ, những tháng ngày tiêu dao của nó cuối cùng cũng đến hồi kết. Chỉ có điều đáng tiếc duy nhất đó là thực lực của Bạch Long Mã mặc dù mạnh hơn thần thú nhưng vẫn không có được hình dạng thứ hai, theo như những ký ức đến từ nơi sâu thẳm trong tâm hồn nó thì long thần mặc dù tặng cho nó sức mạnh cường đại nhưng không hề cho nó hình trạng thứ hai.

Đám người Tập Lạp Kỳ há hốc miệng chứng kiến toàn bộ quá trình Lâm Phong thu phục Bạch Long Mã rồi cả việc sau khi Lâm Phong và Bạch Long Mã kí kết linh hồn khế ước và Bạch Long Mã mọc ra đôi sừng rồng, lúc này đầu óc mới có thể tỉnh táo hoàn toàn, lắc đầu liên tục, tất cả đều cho rằng được tận mắt chứng kiến biết bao nhiêu kì tích phát sinh cũng coi như sống cũng không uổng. Bạch Long Mã quỳ xuống, Lâm Phong tung mình lên trên lưng, Bạch Long Mã ngẩng đầu hí một tiếng dài, chỉ mất chút ít công sức đã phi xa hàng chục dặm, tốc độ phi quả thật không kém gì so với tốc độ bay của Băng Sương Cự Hạc, hơn nữa phi rất nhẹ nhàng, Lâm Phong cười trên lưng không hề có cảm thấy lắc lư nghiêng ngả chút nào. Bạch Long Mã sau khi phi được khoảng mấy chục dặm lại quay ngược trở lại, phi xung quanh đám người Tập Lạp Kỳ mấy vòng, diều võ giương oai với chúng nhân, hí lên một tiếng, sau đó mới quay đầu lại dụi vào người Lâm Phong. Lâm Phong vỗ nhẹ đầu rồng rồi nhảy xuống khỏi lưng ngựa, vui mừng nói: “Thu hoạch của ngày hôm nay cũng không tồi, có được Bạch Long Mã, cho dù bị đám vong linh của quang minh hoàng thất lừa cũng xứng đáng, nếu như không phải tên đó bày đặt ra cái bẫy này chúng ta cũng đã không tới Thâm Uyên thế giới và cũng không có được Bạch Long Mã!”

Tập Lạp Kỳ vẫn tròn mắt, lại đưa mắt nhìn chăm chăm con Bạch Long Mã đang nhìn về phía mình nói: “Người đúng là vô cùng may mắn, chuyện tốt đẹp gì người cũng gặp được, bây giờ thì làm thế nào đây, những chuyện cần làm đều đã làm xong cả rồi, có phải cũng nên trở về rồi hay không?”

Lâm Phong nói: “Không phải là số ta may mắn, đây là vấn đề về thực lực, nếu như ta chỉ là con thái hạc như Thụy Đức Lạp, thì ở Hồng thập tự sâm lâm đã bị Băng bạo lãnh chủ tiêu diệt rồi, làm gì có thể nói đến việc may mắn được, công việc cũng giải quyết được tương đối rồi, tên suất ca vương tử Âm tinh linh xúi quẩy thật ngu ngốc, ta cũng chẳng còn mặt mũi nào mà tới Địa Lạc sâm lâm nữa, Bạch long vô cùng thông thuộc Thâm Uyên thế giới, chúng ta hãy đi xem xét khắp một lượt xem có thể săn được thứ gì hay

không?”

Tập Lạp Kỳ nói: “Ma Long thì sao, người định đối phó như thế nào?”

Lâm Phong cười nhạt nói: “Đám ám tinh linh này tham lam vô cùng, đợi đến khi chúng ta tiêu diệt hết bọn ma thú ở Thâm Uyên thế giới này, chúng không còn uy hiếp gì, không phải lo lắng cho lúc loạn lạc, có lẽ sẽ nghĩ cách chạy đến Thản Tang đại lục để phát triển, chúng ta dù có ngu ngốc cũng không để ám tinh linh làm thương sử nữa, chẳng nhẽ lại không biết đến đạo lý ngao sò đánh nhau ngư ông đắc lợi sao?”

Tập Lạp Kỳ nghiêm túc tán thành nói: “Người hiểu được điều này thì tốt, thực chất ta cũng không hề tán thành người đi đối phó với ma long tộc, ma long là một bộ tộc rất đông đúc, không chỉ có một tên Hồng Đỉnh hạc vương, thiên hạc gia tộc chắc chắn cũng không thăm thắp vào đâu, chỉ một tên hồng đỉnh hạc cũng đã đại diện cho toàn bộ thiên hạc gia tộc rồi, nhưng ma long tộc thì không như vậy, nói thế nào đi nữa thì ma long tộc cũng rất đông đảo, nếu như bị người giết danh tiếng của long tộc sẽ bị ảnh hưởng, đến lúc đó cho dù long tộc không khai chiến với người thì cũng không thể nào hòa nhã với người được, Kha La Đa đứng ở giữa cũng sẽ rất khó xử.”

Lão đầu tử này bình thường rất lộn xộn, nhưng dù sao thì cũng là lão quái vật sống được trên vạn năm rồi, mặc dù bình thường có vẻ nhu nhược nhưng trong lòng thì vô cùng tinh tường, không hề hồ đồ chút nào.

Thụy Đức Lạp cũng nói: “Tập Lạp Kỳ đại sư nói không sai, Hồng Đỉnh hạc vương là sự sỉ nhục của gia tộc thiên hạc chúng ta, sự phẫn nộ của thiên hạc nữ thần sớm muộn gì cũng đổ lên đầu hắn, chết rồi ảnh hưởng cũng không lớn lắm, ma long mặc dù là Đọa Lạc tộc bị long tộc xua đuổi nhưng bọn chúng vẫn có mấy chục đầu ma long, xem xét về mặt thực lực ma long cũng đại diện cho thực lực của long tộc, nếu như tất cả đều bị người tiêu diệt hết như vậy, long tộc đúng là thật mất mặt.”

Đột nhiên lại vui mừng nói: “Tuy nhiên, trong mộ địa của ma long cũng có mấy trăm bộ xương của ma long, mấy trăm viên long tinh và long châu có thể nghĩ cách để giành về tay được!”

Ánh mắt của gã bỗng trở nên sắc như dao cạo. Lâm Phong quả trách nói: “Nói linh tinh, ma long tộc mặc dù sa đọa nhưng cũng là chủng tộc có trí tuệ, khi đã mở yên mả đẹp chúng ta làm sao có thể làm ảnh hưởng tới sự an nghỉ của người đã khuất chứ, uống cho người là một bằng sương cự hạc cao quý, sao lại có thể nghĩ ra một ý nghĩ bẩn thỉu như vậy?”

Hàng trăm viên long tinh và long châu mặc dù cũng có sức dụ hoặc không nhỏ đối với Lâm Phong nhưng những việc đi đào mộ người chết làm sao hắn có thể làm được, dù sao thì hắn tu luyện cũng là đạo gia tâm pháp, lại chịu ảnh hưởng của tư tưởng nho gia, nhưng những việc đi đào mộ người ta thì hắn ta không thể nào làm được, hắn cho dù tới long quật giết cự long cũng không thể nào làm được những chuyện bất nhân này được. “Chỉ là đùa một chút thôi, mọi người đừng để ý!”

Thụy Đức Lạp tủi thân vô cùng, hắn ta cũng chỉ là buột miệng, nói bừa ra mấy câu mà thôi, làm sao có thể đi đào mộ ma long thật, nhìn thấy mọi người đều giận dữ đành phải hậm hực đứng sang một bên. Mã Lệ Kiều có chút bất mãn, đưa mắt nhìn Lâm Phong sau đó lại nhanh chóng quay đầu lại an ủi phụ quân. Tập Lạp Kỳ nói: “Được rồi, Thụy Đức Lạp cũng chỉ là buột miệng nói vậy thôi, bằng sương cự hạc tuyệt đối không thể làm những việc thiếu đạo đức như vậy, nghe tên tinh linh vương tử xúi quẩy ấy nói trong Bồ Nhĩ Luân sâm lâm có một Mộc tinh linh bộ lạc, chỉ bằng chúng ta đi xem xem, may ra có thể có chút thu hoạch”

“Mộc tinh linh?” Lâm Phong ngạc nhiên nói: “Chính là loài nhỏ như con muỗi, mộc tinh linh có hình thể bé nhất?”

Tập Lạp Kỳ gật đầu nói: “Không sai, mộc tinh linh chính là loài bé nhỏ nhất của tộc tinh linh, nhưng cũng là loài tinh linh gần gũi với tự nhiên nhất, loài tinh linh có vẻ ngoài chỉ nhỏ bằng con ong mật này mặc dù rất nhỏ bé yếu ớt nhưng lại có thể sinh sống cùng với thực vật, có được mộc tinh linh những loài thực vật của Tinh Linh chi đô trồng trong Khố Khắc Sâm đạt càng dễ dàng được mùa.”

Lâm Phong nói: “Nói cụ thể hơn chút nữa!”

87. Chương 87 Vô Hại Quần Thể

Tập Lạp Kỳ trợn ngược mắt lên nói: “Ví dụ như ba la mật, chúng ta mặc dù có sinh mệnh chi nguyên cùng với sự giúp đỡ của Thụ Cự Nhân có thể thành công trong việc trồng cây ở Khố Khắc Sâm Đạt, nhưng đối với các loại hoa cỏ, mộc tinh linh còn lợi hại hơn cả Thụ Cự Nhân, và cũng không có chủng tộc nào có thể so sánh với mộc tinh linh về điểm này.

Lâm Phong chợt bừng tỉnh, lại nói tiếp: “Ám tinh linh đã biết trong Bồ Nhĩ Luân Tát sâm lâm có tộc mộc tinh linh, vậy thì tại sao không thu phục bộ tộc mộc tinh linh này?”

Thụ Đức Lạp nín nhịn được một lúc nhưng cuối cùng cũng không nhịn được nữa, dẩu mồm nói: “Mộc tinh linh đến khả năng tự bảo vệ còn không có, Ám tinh linh cần chúng để làm gì, trong mắt của Ám tinh linh mộc tinh linh chẳng khác gì với đám muỗi nhai nhép, không làm thức ăn cho chim và côn trùng là may lắm rồi.”

Lâm Phong thần sắc thư thái, vẻ ngoài của mộc tinh linh chỉ nhỏ bằng đám ong mật đi hút nhụy hoa, con to nhất nghe nói cũng chẳng to hơn là bao so với một con chim sẻ, đây rõ ràng là loài nhỏ yếu nhất của tộc tinh linh. Nếu như không phải đám tinh linh nhỏ bé này có thể lấy thiên nhiên để bảo vệ cho mình, thì quả thật đã có thể trở thành mồi ngon trong miệng của lũ chim rồi.

Lúc ấy, Lâm Phong cười trên lưng bạch long, những người còn lại thì cười lên hai con băng sương cự hạc, đám người trước tiên đi đến tổ của Hồng Đỉnh Hạc Vương tìm Cấp Mô, sau đó đi thẳng tới Bồ Nhĩ Luân Tát sâm lâm.

Bồ Nhĩ Luân Tát sâm lâm, nằm ở góc Tây nam của Thâm Uyên Đại Lục, cách Hỏa diễm cốc hàng nghìn dặm, tuy nhiên do có Siêu cấp phi hành ma thú dẫn đường lại cộng thêm với tốc độ của Bạch Long cũng không hề chậm so với Băng sương cự hạc, đoàn người chỉ mất nửa giờ đồng hồ là tới nơi.

Thời gian chiếu sáng của mặt trời ở Thâm uyên đại lục vốn rất dài, lúc mọi người đến được Bồ Nhĩ Luân Tát sâm lâm, vẫn còn vài tiếng đồng hồ nữa thì trời mới tối, Tập Lạp Kỳ sớm đã nghe ngóng được từ Ám tinh linh vương tử xúi quẩy chỗ cư trú của tộc Mộc tinh linh, vì thế nên không cần tốn nhiều công sức để tìm những sinh vật nhỏ bé này.

Những nguy hiểm trong sâm lâm ai cũng biết, đoàn người đi vào trong sâm lâm không thể tránh khỏi sẽ gặp phải những ma thú mà trước nay chưa từng được thấy, tuy nhiên nhìn thấy cả một đoàn người của Lâm Phong thì đến siêu cấp ma thú còn phải sợ cúp đuôi chạy mất, những ma thú khác làm sao còn dám tới tìm cái chết chứ, vì vậy đoàn người đi vô cùng nhanh chóng.

Mất khoảng hai tiếng đồng hồ, đoàn người đã đi vào Bồ Nhĩ Luân Tát sâm lâm, đi tới một sơn cốc phong cảnh cũng không tồi, mặc dù cách xa vùng đất của nguyệt tinh linh ở Lạc Nhật Chiếu Trạch những một vạn tám nghìn dặm nhưng ở Thâm Uyên thế giới này có thể nhìn thấy một ốc đảo như thế này đúng là một chuyện cực kì hiếm có.

Khi nhìn vùng đất xanh đó, mọi người thấy vô số những tiểu tinh linh chỉ to bằng đám ong mật đang chen chúc ở bên trong, đang thụ phấn cho các loại hoa, trong khung cảnh bận rộn đó tràn ngập sinh khí, sơn cốc tràn ngập sự yên bình.

Trong cốc mọc lên mấy cây cự thụ cao chọc trời, mấy chục người ôm cũng không hết. Nói về tuổi tác của cây chỉ sợ rằng có đến hàng nghìn năm.

Đoàn người Lâm Phong tiến vào trong sơn cốc, mấy sinh vật nhỏ bé bay tới, vỗ đôi cánh trong suốt nhanh nhẹn bay vây quanh đám người, Lâm Phong thậm chí còn nghe thấy tiếng những sinh vật nhỏ nhiệt tình hoan nghênh khách.

Có lẽ nhìn thấy Lâm Phong người nhỏ bé, nụ cười trên khuôn mặt cũng rất ôn hòa, mấy tiểu tinh linh gan dạ đã bay tới, đậu trên vai và đầu hắn ta phát ra những tiếng cười vui vẻ.

Lâm Phong đưa tay ra, lập tức mấy tiểu tinh linh đậu ngay vào lòng bàn tay của hắn, không khí vui vẻ hòa nhã cũng ảnh hưởng tới đoàn người.

Lâm Phong quay đầu cười với mọi người: “các người có nghe thấy tiếng nói của mấy tiểu gia hỏa này không?”

Tập Lạp Kỳ lắc đầu nói: “Mộc tinh linh không hề có tiếng nói bởi những sinh vật nhỏ bé này có dị năng truyền âm cho nhau và chúng hiểu được. Tuy nhiên, cái cách dùng tâm linh để phát ra âm thanh này cũng chỉ có tộc tinh linh là có thể nghe thấy mà thôi, người là ngoại tịch thân vương của nguyệt tinh linh đương nhiên cũng có thể nghe thấy. Những sinh vật nhỏ bé này nói gì vậy?”

Lâm Phong nói: “Không sai, những sinh vật khả ái này đã gửi thấy huyết thống tinh linh trên người ta, bọn họ đang hoan nghênh chúng ta tới đây, có một tiểu gia hỏa đã đi mời vua của họ tới

Thụ Đức Lạp thì cứ nhìn chằm chằm đắm tham thiên cự thụ, nói: “Mọi người có phát hiện ra không, những cây cự thụ này có chút gì đó không bình thường,”

Lâm Phong liếc mắt nhìn qua nói: “Sớm đã biết rồi, những cây cổ thụ này là chủng tộc có trí tuệ, có ý thức, có thể coi chúng như những cây thụ yêu đã tu luyện thành tinh. Những tiểu gia hỏa nói rằng những cự thụ đó là những thần thủ hộ cho bọn họ, những mộc tinh linh sinh sống ở trong sơn cốc này đã không bị diệt vong cũng chính bởi vì có những yêu thụ đó bảo vệ.”

Thụ Đức Lạp ngạc nhiên nói: “Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy thực vật ma pháp có trí tuệ, chỉ có điều không biết thực lực như thế nào?”

Lâm Phong nói: “Đảm bảo không thua kém gì một thái hạc như người, ta có thể cảm giác được điều đó. Ma lực thực vật dao động cường hân tương đương với một thánh giai pháp sư thực vật hệ.”

“Vẫn còn một vấn đề nữa, mộc tinh linh sao lại chạy tới sinh sống ở Thâm Uyên thế giới?”

Thụ Đức Lạp nói: “năm nghìn năm trước, giữa tinh linh đại đế quốc và nhân loại liên quân đã xảy ra chiến hỏa, nhân loại liên quân đã giết rất nhiều tinh linh, mộc tinh linh không phải là chủng tộc dễ chiến đấu vì vậy khi đối diện với sự truy sát diệt tộc của liên quân nhân loại, họ chỉ có thể chạy trốn tới Thâm uyên thế giới!”

Lâm Phong ngạc nhiên nói: “Những sinh vật nhỏ bé này làm sao có thể chạy qua hỏa diễm sâm lâm?”

Tập Lạp Kỳ giải thích: “Tộc mộc tinh linh có một thứ thần khí là ‘Thời không chuyển di pháp luân’, có thể thực hiện các bước chuyển di trong không gian, vừa hay có thể dùng để những sinh vật nhỏ bé này chạy trốn, nếu như đối lại là nhân loại sắp chết cũng không thể nào dùng thời không chuyển di pháp luân để chạy thoát hết trong một lần”

Lâm Phong hiểu ra, lại nghi hoặc hỏi: “Thời không chuyển di pháp luân là thứ gì, có phải là muốn di chuyển tới nơi nào cũng được có phải không?”

Tập Lạp Kỳ lắc đầu nói: “Làm gì có việc tốt đẹp như thế chứ, tiến hành di chuyển vượt không gian cũng có những tỉ lệ thất bại nhất định, một khi thất bại là lập tức bị rơi vào trong hố đen, thực chất số lượng có thể mang đi được của thời không pháp luân không thể bằng một ma pháp truyền tống trận, chỉ là bởi vì những sinh vật nhỏ bé này ngoại hình quá nhỏ mới có thể chạy trốn đến Thâm uyên thế giới, nếu như đối lại thành nhân loại thì một lượt nhiều nhất cũng chỉ có thể đưa được năm mươi người là cùng.”

Lâm Phong hiểu ra nói: “rõ ràng đó là thứ thần khí chỉ thích hợp dành cho những sinh vật nhỏ bé này thoát thân mà thôi, đối với nhân loại thì không có tác dụng gì lớn.”

Người khác đã nhiều lần nói rằng, tiểu tinh linh có thể bay, một tiểu tinh linh bay tới trước mặt Lâm Phong, đập cánh dừng lại giữa không trung, nghe ngóng thanh âm những người khác:

“Úc! Lực thần trên cao, tôn quý Nguyệt Tinh Linh thân vương điện hạ, mộc tinh linh nữ vương Phù Lệ á, rất cao hứng được diện kiến ngài, hoan nghênh các vị đã tới lực sắc chi hương thành thị”

Cho dù Mộc tinh linh thực sự chẳng khác gì với đám ong mật nhỏ bé nhưng Lâm Phong không thể nào có thể coi tinh linh vương có trí tuệ là loài sâu kiến thấp kém được, thực hiện những nghi lễ cổ xưa của tinh linh, Lâm Phong đáp lời: “Mộc tinh linh nữ vương bệ hạ tôn quý, sự nhiệt tình và tấm lòng tốt đẹp của người, Lực thần cùng tồn tại với người.”

Phù Lị Á vui mừng nói: “Đã năm nghìn năm trôi qua, không ngờ lại có thể nhìn thấy tung tích của người cùng tộc, đây thật là một ân sủng của Lục thần đối với chúng ta, Nguyệt tinh linh thân vương điện hạ tôn quý, người đến từ Thần Tang đại lục phải không? Những người trong tộc của chúng ta vẫn khỏe cả chứ? Bọn họ có còn nhớ tới Mộc tinh linh nhất tộc chúng ta hay không?”

Lâm Phong cười nói: “Phù Lị Á nữ vương điện hạ tôn quý, thật bất hạnh, tinh linh đại đế quốc từ năm nghìn năm trước đã phân chia, nhưng người trong tộc của người đều đã quay trở về sâm lâm, nhưng nguyệt tinh linh tộc vẫn không hề quên tinh linh tộc lương thiện các bạn, vì vậy lần này ta tới Thâm uyên thế giới chính là để đón các bạn trở về, Nguyệt tinh linh rất hi vọng các bạn có thể trở về quê hương của mình.”

Phù Lị Á đau lòng nói: “Tinh linh đại đế quốc cuối cùng cũng đã bị diệt vong, thân vương điện hạ, lẽ nào nhân loại không truy sát chúng ta nữa?”

Lâm Phong nghiêm nghị trả lời: “Nữ vương điện hạ tôn quý, thời gian có thể xóa mờ tất cả. Đã qua năm nghìn năm, những thù hận giữa nhân loại và tinh linh đã bị thời gian gột rửa sạch rồi, hiện nay trên Thần tang đại lục nhân loại và tinh linh chung sống hòa bình, hai bên không xâm phạm lẫn nhau. Hơn nữa ta đã là một ngoại tịch tinh linh tuyệt đối không thể nào cho phép sự sinh tồn của tinh linh bị uy hiếp.”

Mộc tinh linh không cần phải nghĩ ngợi nhiều đến việc vị thân vương của nguyệt tinh linh tộc này làm chuyện gì bất lợi đối với họ. Chỉ là việc di dời này là một chuyện đại sự, không thể không suy nghĩ thận trọng một lượt rồi mới đưa ra quyết định.

Chuyện dời đi không phải là chuyện nhỏ, Mộc tinh linh mặc dù đơn thuần nhưng việc liên quan đến sự sinh tồn của cả bộ tộc về sau này, Phù Lị Á cũng cần phải suy nghĩ đến những tiểu tiết ở bên trong đó. Còn về việc vị Nguyệt tinh linh thân vương này sau khi có thể lừa được bọn họ tới Thần tang đại lục, có mang bọn họ ra bán thịt hay không, Phù Lị Á chưa từng mấy may suy nghĩ.

Bọn họ chỉ là một quần thể thể lực yếu ớt, cho dù là bán thịt thì cũng chẳng có thịt mà bán. Bọn họ chẳng có chút giá trị gì để lợi dụng, nếu không thì Ám tinh linh đã chẳng dễ dàng bỏ qua cho bọn họ. Vì vậy, Mộc tinh linh cũng chỉ là một chủng tộc lương thiện, suy nghĩ vẫn đề cũng vô cùng lạc quan, không nghĩ đến những mặt xấu của vấn đề và cũng không suy nghĩ phức tạp như loài người. Phù Lị Á chẳng hề có chút nghi hoặc nào về tính chân thực trong lời nói của Lâm Phong, nói: “Thân vương điện hạ tôn quý, xin hỏi ở Thần Tang đại lục còn có chỗ cho chúng tôi sinh tồn hay không?”

Lâm Phong cười nói: “Đương nhiên, tinh linh vốn dĩ là người một nhà, tinh linh chi đô ở Lạc Nhật Chiếu Trạch chính là nhà của các bạn. Lãnh địa của ta ở ngay sát Lạc Nhật Chiếu Trạch, ở đó có sâm lâm, có ốc đảo, cũng có nhà của các bạn. Ta lấy danh dự thề rằng ở trong lãnh địa của ta, tuyệt đối không có bất cứ điều gì có thể uy hiếp đến các bạn. ”

Mộc tinh linh không cần phải nghĩ ngợi nhiều đến việc vị thân vương của nguyệt tinh linh tộc này làm chuyện gì bất lợi đối với họ. Chỉ là việc di dời này là một chuyện đại sự, không thể không suy nghĩ thận trọng một lượt rồi mới đưa ra quyết định.

Phù Lị Á nữ vương nghĩ ngợi một chút nói: “Năm nghìn năm trước chúng tôi chạy trốn tới đây. Đã ở nơi ốc đảo này sinh sống được năm nghìn năm rồi, tuy nhiên có thể quay về cố hương, chúng tôi phải chuẩn bị tâm lí. Chúng tôi cần thương lượng một chút mới có thể đưa ra quyết định hi vọng người sẽ thông cảm cho.”

Lâm Phong cười nói: “Cũng nên như vậy, chuyện này có liên quan đến việc sinh tồn sau này của mộc tinh linh tộc, nữ vương bề hạ quả thật cần phải suy nghĩ thật kĩ lưỡng.”

Phù Lị Á đáp lại một tiếng sau đó được bảy tiểu tinh linh khiêng bay đi.

Tập Lạp Kỳ nhìn theo ra tận xa, nói: “Theo người đám mộc tinh linh này có theo chúng ta trở về hay không?”

Lâm Phong nói: “Đương nhiên không có vấn đề gì, tinh linh không những yêu tự nhiên mà còn rất yêu chủng tộc. Sinh sống trong môi trường khắc nghiệt của Thâm Uyên thế giới đối với tinh linh mà nói là một chuyện không thể nào có thể chịu đựng được, huống hồ mộc tinh linh ngoài việc có thể lấy phấn hoa ra thì không có chút giá trị nào có thể lợi dụng. Một quần thể không hề có chút phân lượng như vậy, chẳng có bất

cứ kể thừa hơi nào đi làm khó dễ cho họ cả. Phù Lị Á mặc dù vô cùng đơn thuần nhưng bà ta tuyệt nhiên không phải là một kẻ ngốc, đạo lý đơn giản này ta nghĩ bà ta cũng hiểu.”

88. Chương 88: Nguyên Tắc Lỗ Đen

Kết quả rất nhanh chóng xuất hiện.

Tối hôm đó đám người Lâm Phong cắm trại ở cửa cốc, nghỉ ngơi một tối. Sáng ngày hôm sau, Phù Lị Á liền mang tới một tin tức tốt lành.

Mộc tinh linh có cách giao tiếp của riêng mình, tiếp thu ý kiến của quần chúng. Có được lời hứa của Lâm Phong một Nguyệt tinh linh thân vương điện hạ, hầu như tất cả mộc tinh linh đều tình nguyện trở về Thần Tang đại lục. Tất nhiên đối với những mộc tinh linh yêu bầu trời và yêu tự nhiên mà nói, điều kiện của Thâm Uyên thể giới quả thật cũng hơi khắc nghiệt.

Không gian sinh sống của những sinh vật nhỏ bé bọn họ không rộng, chỉ cần có một mảnh đất nhỏ là được rồi. Tinh linh chi đô ở Lạc Nhật Chiếu Trạch muốn tiếp nạp bọn họ cũng không khó khăn gì. Còn về việc chuyển nhà, cơ bản không có vấn đề gì phức tạp cả, đối với những sinh vật nhỏ bé bọn họ thì cứ có rừng là có nhà.

Điều duy nhất khiến bọn họ buồn phiền chính là làm sao có thể mang theo cả những yêu thụ thủ hộ “Tang Mạt Nã”, và làm thế nào mới có thể vượt qua Hỏa Diễm Sâm Lâm..

Bởi vì sau khi bọn họ lưu lạc tới Thâm Uyên đại lục từ năm nghìn năm trước, thánh khí của mộc tinh linh tộc là ‘Thời không chuyển di pháp luân’ đã bị mất tích không có ‘thời không chuyển di pháp luân’ những sinh vật nhỏ bé bọn họ căn bản không thể nào vượt qua được hỏa diễm sâm lâm.

Còn về ‘Tang Mạt Nã’, chính là những thụ yêu. Tam mạt nã là cái tên theo cách gọi của tiếng tinh linh ý nghĩa chính là thần bảo vệ của màu xanh.

Những lo lắng của mộc tinh, linh đúng là thừa, Lâm Phong vung tay áo, biết bao nhiêu tiểu tinh linh lập tức bị hút vào bên trong tay áo. Điều này không khỏi khiến cho chúng nhân phải tròn mắt kinh ngạc.

Trong ‘thái thanh tiên pháp’ có một thượng thừa tiên pháp gọi là ‘Tụ lí càn khôn’, không gian dùng tiên pháp để tạo ra này chỉ cần tu luyện thành nguyên thần của tiên nhân đều có thể thực hiện được, nhỏ hay to là do pháp lực của bản thân quyết định, Lâm Phong đã luyện đến luyện thần sơ kì, chỉ cần luyện tới luyện thần hậu kì là có thể vượt cửu thiên đại kiếp, không những có thể có được thiên tiên đại đạo, nguyên thần có thể ngao du ngoài cơ thể, mà còn có thể khiến cho thân thể dù có bị hủy nhưng nguyên thần vẫn có thể tu luyện lại.

Với pháp lực của Lâm Phong lúc này dùng để thi triển Tụ lí càn khôn, mặc dù không vừa cho một vạn người tuy nhiên để chứa những sinh vật nhỏ bé như đám ong mật này thì chẳng hề có chút vấn đề nào cả.

Lâm Phong ngẩng đầu nhìn mấy thụ yêu, phát tay áo rộng, mấy cự thụ liền biến thành một đạo lục quang bay thẳng vào trong tay áo.

Thụy Đức Lạp nuốt nước miếng hỏi: “Đây có phải là không gian ma pháp, tự nhiên hệ ma pháp mặc dù thần bí những cũng không thể tạo ra được thứ nguyên không gian.”

Lâm Phong nói: “Ai bảo là tự nhiên ma pháp không thể tạo ra không gian, đó chẳng qua là người chưa được nhìn thấy hoặc là những tiên nữ hạc của thiên hạc gia tộc nhà người chưa tu luyện hết mà thôi!”

Thụy Đức Lạp đột nhiên cứng lưỡi không nói được lời nào.

Táp Lạp Kì thì nhìn quen rồi không lấy gì làm lạ, nhìn chỉ còn có Phù Lị Á đang đứng ở ngoài, neho mắt nói: “Phù Lị Á nữ vương bệ hạ tôn quý sao người vẫn còn chưa vào?”

Mộc tinh linh bẩm sinh là một chủng tộc vô hại, cho dù Lâm Phong có lấy mặt trời hạ xuống trước mặt bọn họ Phù Lị Á cũng không có chút gì kinh ngạc, sinh vật nhỏ bé vỗ cánh bay tới trước mặt Lâm Phong vui mừng nói: “Tôi ở lại bên ngoài nói chuyện với mọi người một chút, thân vương điện hạ tôn quý, chúng ta bây giờ đã có thể đi được chưa?”

Lâm Phong nói: “Mọi việc của chúng ta đều đã làm xong, cũng đến lúc khởi hành trở về rồi, Phù Lị Á, người hãy đứng lên vai tôi đi”

Phù Lị Á nói: “Ồ, như thế làm sao có thể được, thật thất lễ.”

Lâm Phong cười nói: “Không sao...” Lâm Phong đột nhiên nhú mào ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Mọi người đều cảm thấy được, tất cả đều đứng vững quan sát, chỉ nhìn thấy trên bầu trời lục cốc đột nhiên không hiểu sao lại uốn khúc, từng đợt ma lực bắt đầu dao động và tốc độ càng ngày càng trở nên nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt một dòng nhỏ biến thành cả một biển lớn mênh mông, nguồn khủng bố ma lực như muốn nhấc tung toàn bộ không gian, một hắc động nguyên tố vô cùng lớn đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

“Hố đen nguyên tố!” Tập Lạp Kỳ lập tức biến sắc mặt.

Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều sắc mặt cũng thay đổi

Lâm Phong gật đầu nói: “Hố đen nguyên tố chỉ là được nhìn trong sách vở, sao lại xuất hiện ở nơi này, nếu như theo những gì sách vở nói thì nơi mà hố đen nguyên tố xuất hiện tất cả những sinh mệnh của sức mạnh nguyên tố đều sẽ bị hút vào trong, không biết là thật hay là giả.”

Tập Lạp Kỳ vẻ mặt lo lắng gật đầu nói: “Tuyệt đối không phải là giả, lúc chúng thần đại chiến một vạn năm về trước, hố đen nguyên tố cũng từng xuất hiện ở Thần Tang đại lục, những chủng tộc liên quân bị hút vào cũng không phải là ít!”

Lời vừa dứt, vẫn không kịp để cho mọi người mau chóng chạy trốn, đã cảm nhận được một lực hút cực mạnh như đang muốn hút lấy mọi người.

Chúng nhân đều kinh hãi, trên trán lập tức vã mồ hôi, hủy diệt thiên tự số một trong truyền thuyết đang ở trước mặt, sức mạnh của chúng nhân lập tức tỏ ra thật yếu nhược, Tập Lạp Kỳ toàn thân run rẩy, cố gắng giữ vững tinh thần, không dám có chút mạnh động.

Đối với ma pháp sư mà nói, hố đen nguyên tố không có nghi ngờ gì nữa chính là chí tôn.

Tất cả những lực lượng nguyên tố khi đứng trước hố đen nguyên tố đều trở nên yếu ớt, giống như một giọt nước rơi vào biển cả, căn bản không thể tạo ra được một gợn sóng.

Có thể nói rằng hố đen nguyên tố chính là khắc tinh số một của pháp sư, đó là một quy luật tự nhiên mà con người không thể phản kháng.

Lâm Phong vô cùng kinh hãi, hẳn ta một nửa là ma pháp sư, đương nhiên cũng cảm thấy được điều bất ổn, bây giờ đã chứng thực được rằng thiên địa linh khí trong thế giới này cũng thuộc về lực lượng nguyên tố, với thực lực mạnh mẽ, lực hút mà linh hồn có thể chịu được không phải Tập Lạp Kỳ cùng với hai băng sương cự hạc và cả Cấp Mô có thể so sánh.

Phù Lị Á vẻ mặt sợ hãi hạ xuống bả vai của Lâm Phong không ngừng run rẩy, nàng ta không phải ma pháp sư, mà là sợ hãi trước sự hủy diệt của tự nhiên. Chỉ có sáu nữ chiến thần là không có phản ứng gì. Bọn họ không phải là những người sử dụng sức mạnh nguyên tố, hố đen nguyên tố không hề có nửa điểm uy hiếp đối với họ

Lâm Phong không kịp suy nghĩ cẩn thận. Dường như lúc lực hút vừa mới sinh ra đã hiện ra bát bảo kim thân, bảo vệ mọi người ở bên trong.

Lâm Phong chỉ ngón tay, thái cực đồ kim quang lập tức mở rộng, giống như một bàn tay khổng lồ đưa lên trời đỡ lấy vũ trụ đang đổ sập xuống, giữ lấy hố đen nguyên tố đang ép xuống đầu chúng nhân.

Chúng nhân chỉ cảm thấy lực nén được nới lỏng, lực hút mạnh tới cực điểm kia đột nhiên biến mất không còn chút tung tích nào, lúc này mới lau mồ hôi, sau đó vẻ mặt lo lắng nhìn sang phía Lâm Phong.

Lâm Phong ngồi xếp bằng ở trong không trung, bát bảo kim thân hiện trên đỉnh đầu, một tay chỉ thiên, một tay bấm pháp quyết, dựa vào sức mạnh của thái cực đồ toàn lực chống chọi với lực hút khủng khiếp. Hẳn cảm thấy pháp lực toàn thân giống như dòng nước ào ào với tốc độ không thể nào tưởng tượng được phóng ra.

Thần niệm quét qua, bên trong hố đen không thấy giới hạn kia cũng không biết đi về phương nào, dường như cái hố đen nguyên tố này không hề chịu sự hạn chế của Không gian pháp tắc.

Đúng lúc này, đột nhiên Ngải Lâm Uy na kêu thất thanh lên một tiếng, nàng ta đã rời khỏi mặt đất bay về phía hố đen nguyên tố.

Lâm Phong kinh hãi, kêu lên một tiếng thay đổi pháp quyết, thái cực đồ biến hóa thành thanh trọc nhị khí, dùng bát bảo kim thân mang theo nguyên thần, cố định Hố đen, ném Trấn Hồn chung trong hàng ma bát bảo trong tay ra, tiếng chuông(chung) du dương vang lên trong không gian, một màn kim quan bay xuống, Ngải Lâm Uy Na bị hút vào bên trong chiếc chuông.

Đây là lần thứ hai nàng ta bị hút vào trong chuông.

Chuông chấn hồn hút lấy Ngải Lâm Uy Na, lại thu về hình dạng nhỏ như ban đầu bay về trong tay Lâm Phong.

Mọi người nhìn chăm chăm về phía Lâm Phong nét mặt đầy lo lắng.

Hố đen gây ra kiếp nạn khủng khiếp trong truyền thuyết, bây giờ đã sắp xảy ra đổ xuống đầu chúng nhân.

Cái này nói lên điều gì, có ý nghĩa gì?

Theo tương truyền từ xa xưa, chỉ xuất hiện siêu xuất không gian bình hành vượt qua không gian quy tắc tương đối, mới có thể xuất hiện hố đen nguyên tố.

Lúc chúng thần đại chiến hố đen nguyên tố xuất hiện một lần, Táp Lạp Kỳ đã từng tận mắt nhìn thấy, tới hôm nay lại một lần nữa xuất hiện. Điều này đã đủ để giải thích vấn đề chính là ở trên người của Lâm Phong và Thanh vân Lão đạo hai người ngoại lai.

Một vạn năm trước, mười vạn chủng tộc liên quân đã dùng máu lấp đầy hố đen nguyên tố nhưng tới bây giờ thì lấp gì để lấp?

Lão Pháp sư có chút lo lắng

Những người còn lại trong lòng đều vô cùng lo lắng

Một giờ trôi qua

Hai giờ trôi qua

Ba giờ trôi qua

Cuối cùng hố đen nguyên tố từ từ biến mất trong không gian, kim quang biến mất. Lâm Phong trên không rơi xuống, một vị nữ tử thị vệ lấp tức xông lên trước một bước đỡ lấy chủ nhân.

Chúng nhân vây lại, Lâm Phong đã dùng hết pháp lực toàn thân, nguyên thần yếu ớt cực điểm.

Táp Lạp Kỳ quan tâm nói: “Ngài không sao chứ?”

Lão Pháp sư trong lòng có chút phức tạp, mặc dù lão ta có chút mâu thuẫn với Lâm Phong và Thanh vân Lão Đạo ,những sinh vật mạnh mẽ đến từ dị thời không. Nhưng sau một thời gian sống cùng Lâm Phong những xích mích nhỏ nhất trong lòng đại sư cũng dần dần mất đi, chỉ còn lại tình cảm thương yêu của một lão đầu dành cho đứa cháu của mình.

Nhân loại là động vật có tình cảm, lão Pháp sư là người đã sống được một quãng thời gian vô cùng dài lại không hề có con, đến một đứa cháu chống gậy cũng không có. Điều này đối với loài người với tình cảm tư duy phong phú mà nói đúng là một điều thống khổ vô cùng.

Không biết từ khi nào lão pháp sư đã coi Lâm Phong ban đầu khiến lão căm ghét này làm tử tôn của mình, ngày trước Lâm Phong chưa bao giờ phải chịu một chút tổn hại nào vì vậy đại sư không hề phát hiện ra những thay đổi trong lòng mình. Đến tận lúc này, thấy Lâm Phong dùng Thái cực đồ bảo vệ tất cả mọi người, chống chọi với hố đen nguyên tố, đại sư mới tỉnh ngộ ra.

Lâm Phong miễn cưỡng nở một nụ cười, vô cùng yếu ớt nói: “Yên tâm, ta có tấm thân bất tử, không có chuyện gì đâu. Chỉ là pháp lực tiêu hao quá độ, không có vấn đề gì đâu.”

Tập Lạp Kỳ lúc này mới có chút an tâm, thở phào nói: “Bây giờ làm thế nào?”

Lâm Phong nói: “Ta cần phải nhanh chóng hồi phục. Mọi người bây giờ hãy cắm trại ở chỗ cũ, đợi sau khi ta hồi phục pháp lực sẽ trở về Thẩn tang đại lục.”

Thụy Đức Lạp không nhịn được hỏi: “Nếu như lại xuất hiện hổ đen nguyên tố thì phải làm thế nào?”

“Trời! Đồ đáng chết nhà ngươi!” Tập Lạp Kỳ vừa nghe xong lập tức nhảy lên, đập mạnh vào đầu thái hạc mắng: “Lúc nào ngươi cũng nói những điều không may mắn, đồ mồm quạ đen nhà ngươi không thể nói được những điều may mắn hơn sao?”

Mã Lệ Kiều cũng có chút bất mãn trợn mắt lườm Thụy Đức Lạp.

Thụy Đức Lạp vội vàng cười nói: “Nói sai, nói sai, mọi người xin đừng để ý!”

Lâm Phong cố cười nói: “Mọi người đừng đoán bừa và cũng không cần bận tâm, ta có thể cảm giác được lần này hổ đen nguyên tố xuất hiện có liên quan đến không gian pháp luân. Bây giờ, Ngải Lâm Uy Na đã bị ta tạm thời nhốt trong hàng ma pháp khí, hổ đen nguyên tố không thể nào lại xuất hiện!” Nói rồi chỉ tay lên thái cực đồ hóa thành một kim kiều bắc ngang không trung.

Lâm Phong bước lên trên kim kiều, ngồi xếp bằng nhập định.

Chúng nhân chăm chú quan sát một lúc, Tiểu tinh linh Phù Lị Á vẻ mặt đầy lo lắng hỏi: “Thân vương điện hạ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tập Lạp Kỳ lắc đầu nói: “Sẽ không có chuyện gì đâu, tên tiểu tử này mệnh lớn lắm, chẳng dễ dàng xảy ra chuyện gì đâu.”

Thụy Đức Lạp đề nghị nói: “Lần trước lãnh chủ đại nhân bế quan những một tháng, lần này thời gian có thể sẽ dài hơn, chúng ta cứ ở đây cũng chẳng có tác dụng gì, chẳng bằng nhân khoảng thời gian này chúng ta đi giết mấy tên ma thú, bằng sương cự hạc chỉ thông qua chiến đấu mới có thể nâng cao thực lực của bản thân, chúng ta hãy đi hoạt động chút.”

Tập Lạp Kỳ nhú mày nhìn Lâm Phong, không nói lời nào.

Một mỹ nữ thị vệ lạnh lùng nói: “Chúng ta phải ở bên cạnh công tử, bảo vệ công tử.”

Thụy Đức Lạp nhún vai nói: “Con kim sắc ma thú của lãnh chủ đại nhân cường hãn vô bì, tất cả đám ma thú của Thâm Uyên thế giới căn bản chả là gì, chúng ta lưu lại cũng không có tác dụng.”

Năm vị mỹ nữ thị vệ lập tức sắt khí đờ đờ nhìn Thái hạc.

Thụy Đức Lạp lập tức rùng mình, vội vàng rút cổ lại không dám ho he, hẳn cũng đã từng nếm mùi khổ đau của các mỹ nữ thị vệ.

Tập Lạp Kỳ nói: “Thụy Đức Lạp nói không sai, có Bạch long ở đây, chúng ta ở lại cũng không có tác dụng gì, thực lực của Bạch Long mọi người cũng rất rõ. Chi bằng cùng chúng ta đi săn mấy con thú ma, Khố khố Sâm Đạt chẳng có chút của cải gì, rất cần có chút thú ma để mở rộng thực lực.

Bạch Long lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực hí một tiếng dài, đáng vẻ rất đắc ý.

Chỉ có Cáp Mô là nép vào một bên không dám nói gì, đối với bạch long nó vô cùng hiểu, trước đây đã không ít lần bị bạch long khi phụ.

Năm vị mỹ nữ thị vệ lạnh nhạt nhìn lão đầu, do dự một hồi cuối cùng cũng đồng ý với đề nghị của lão pháp sư.

89. Chương 89 Cai Hồi Gia Liễn

Thời gian ba tháng nhanh chóng trôi qua, Tập Lạp cùng chúng nhân trong đoàn đã đi khắp lượt Thâm Uyên đại lục. Một vị Thánh giai pháp sư lại có hai bằng sương cự hạc và sáu vị Đại lực chiến thần, vẫn còn có Cáp mô vốn là một trong những Thâm uyên vương giả, một lần nữa gột rửa sạch một lượt những thế lực mạnh ở Thâm uyên thế giới, không ít những ma thú cường đại đã trở thành vật săn của đám người này.

Trong đó không ít siêu cấp ma thú và một số cự ma thú thực lực còn mạnh hơn cả cự long cấp năm, thu hoạch quả là không nhỏ.

Đoàn người trở về Bồ Nhi Luân Tát sâm lâm, ba ngày sau Lâm phong cũng đã tỉnh lại.

Lâm phong sau khi tỉnh lại nét mặt rạng rỡ, sắc mặt hồng hào, có những thay đổi lớn so với ba tháng trước kia. Pháp lực sau khi cạn kiệt nhập định ba tháng xong, Lâm Phong đã gần đột phá được luyện thần trung kì.

Mở mắt ra thì nhìn thấy rất nhiều người đang vây lấy xung quanh mình, trong những ánh mắt mang theo sự quan tâm, Lâm Phong cảm thấy sự ấm áp.

Lâm Phong cười lớn, thu lại Thái cực đồ từ trên không trung, một chiếc bóng trắng hiện ra, bạch long đã chạy tới, dùng sừng thân thiết rúc vào người hắn..

Những người khác lần lượt tới hỏi thăm tình hình.

Lâm Phong vỗ nhẽ đầu của Bạch Long, đợi Bạch Long vui vẻ phi đi mới cười với mọi người, nói: “Ta không sao. Pháp lực đã hồi phục hoàn toàn, đứng rồi, ta nhập định bao lâu?”

Ca Lạp Kì tròn tròn mắt nói: “Ba tháng.”

“Lâu vậy sao?”

Lâm phong giật mình. Trong hư không không tính năm tháng, sau khi nhập định tâm trí rơi vào trạng thái hư không, không biết gì về thế giới bên ngoài, làm sao có thể biết được đã nhập định bao nhiêu lâu?

Thụy Đức Lạp nói: “Cũng may chúng ta dự kiến trước được tình hình, lần trước người nhập quan mất một tháng, lần này dự tính thời gian người nhập định nhất định lâu hơn lần trước vì vậy ngoài Bạch long ở lại bảo vệ người, những người còn lại đều đi rà soát khắp một lượt Thâm uyên đại lục và đã săn bắt được rất nhiều ma thú”

Mã Lệ Kiều lấy ra một chiếc dây chuyền thủy tinh nói: “Cái này cướp được trong tay một con khủng long, tự nhiên hệ ma pháp nguyên tố ở bên trong ba động cường đại phi thường, có thể là một kiện trang sức ma pháp cực phẩm.”

Cái thói tham lam háo sắc của cự long tất cả mọi người trên thế giới đều biết. Khủng long chính là loài nghiệt chủng cự long du lịch đại lục tạp giao sinh ra, ngoại hình vô cùng xấu xí, đúng là không phụ với cái tên là khủng long.

Lâm Phong nhận lấy quan sát, nhìn thấy chiếc dây chuyền được làm từ một chuỗi những hạt thủy tinh màu lam trong suốt. Mỗi hạt thủy tinh đều được mài dũa to bằng một hạt trân châu nhưng lại không hề lưu lại vết tích của sự mài dũa, rõ ràng là tự nhiên tạo ra. Những hạt vòng phát ra lam sắc quang mang, diễm lệ vô cùng.

Quang lượng lam sắc bên trong chiếc vòng lưu chuyển, linh khí vô cùng mạnh mẽ, cũng chính là tự nhiên hệ ma lực nguyên tố mà Mã Lệ Kiều nhắc tới.

Lâm Phong vô cùng vui mừng, linh khí trong mấy chục hạt vòng còn nhiều hơn cả một phiến Kim diệp tử và một cảnh trúc, nếu như có thể dùng tiên pháp luyện chiếc vòng này thành một pháp bảo phòng thân đảm bảo sẽ trở thành một kiện pháp khí cực phẩm, nói: “chiếc vòng này là chiến lợi phẩm của nàng, đợi ta luyện nó thành một kiện pháp khí cho nàng.”

Mã Lệ Kiều cười nhạt nói: “Không cần đâu, những bằng chứng cự hạc chúng ta trước tới này không sử dụng ma pháp đạo, chiếc vòng ma pháp này đối với ta không có chút tác dụng nào cả.”

Lâm Phong vỗ trán, cười nói: “Ta quên mất điều này, vậy t hi đợi ta luyện nó thành một kiện phòng thân khí sẽ tặng cho nàng.”

Ca Lạp Kì nói tiếp: “Người nhập định đã ba tháng, Bọn Khải Lâm Na nhất định lo lắng lắm, bao giờ sẽ trở về đây?”

Lâm Phong nói: “Bây giờ đi, mọi người chuẩn bị một chút đi.”

Chúng nhân đều đi thu xếp hành trang.

Phù Lị Á bay tới dừng trước mặt Lâm Phong nói: “Thân vương điện hạ tôn quý, ngài không cần phải gấp gáp vậy!”

Lâm Phong cười nói: “Không vấn đề gì, bây giờ pháp lực của ta đã khôi phục lại, chúng ta bây giờ có thể khởi hành về Thản tang đại lục rồi. Nguyệt tinh linh chi đô sau này sẽ là nhà của các bạn, lãnh địa của ta, Khố Khắc Sâm Đạt, sẽ trở thành nhà của các bạn. Nếu như mọi người định xây dựng một gia viên khác, ta có thể xây dựng một khu rừng trên phủ của ta cho các bạn sinh tồn, người xem thế nào.”

Phù Lợi Á vô cùng vui mừng nói: “Thân vương điện hạ tôn quý, vô cùng cảm kích trước tấm lòng của người, người sẽ sống mãi cùng lục thần.”

Lâm Phong cười nói: “Người hãy đậu lên vai ta đi, không cần thận một chút là có thể bị gió thổi bay mất.”

Phù Lị Á cười nói: “Bay lượn trên không trung chính là bản năng bẩm sinh của một tinh linh chúng tôi, chúng tôi đã quen với việc bay lượn trên không trung rồi!”

Tuy nhiên nàng ta cũng không cự tuyệt, vỗ đôi cánh trong suốt hạ xuống vai Lâm Phong.

Nói chuyện với tiểu tinh linh một lát, cả đoàn người thu dọn hết hành trang, Lâm Phong chỉ ngón tay, thái cực đồ lại hóa thành một kim kiều hoành không, cả đoàn người bước lên trên kim kiều, Lâm Phong bấm pháp quyết lẩm bẩm một tiếng, kim kiều xuyên qua không gian làm thành đường trở về phủ.

Đoàn người trở về theo đường cũ, lúc xuyên qua hỏa diễm sâm lâm, kim quang của thái cực đồ phát ra mạnh mẽ, xua tan xích diễm, đến tận khi ra khỏi rừng lửa Lâm Phong mới thu lại thái cực đồ, cười lên Bạch long, một tiếng long ngâm vang động đất trời, bạch long tung bốn vó, tốc độ như lưu tinh cắn nguyệt nhằm hướng tây bắc phi về.

Vợ chồng Thụy Đức Lạp hiện nguyên hình hạc, Tạp Lạp Kì và năm vị mỹ nữ chiến thần cười trên lưng Hạc bay theo sau Lâm Phong.

Còn về Cáp Mô, nếu như ngay cả việc bay đơn giản nhất mà cũng không biết thì còn gọi gì là thần thú.

Ngay sau khi đoàn người của Lâm Phong rời khỏi hỏa diễm sâm lâm, trên một thị trấn nhỏ gần hỏa diễm sâm lâm nhất, những mật thám của các nước ẩn nấp ở đây ngay lập tức thông báo tin tức tới bộ hạ của mình.

Giấy không bọc được lửa, trên thế giới cũng không có bức tường nào không lọt gió, việc Lâm Phong mang theo cả một đoàn người tiến vào hỏa diễm sâm lâm tới Thâm Uyên thế giới tìm kiếm bảo vật sau khi Lâm Phong rời khỏi Khố Khắc Sâm Đạt liền bị những người có ý đồ thông qua cách này nghe ngóng được.

Ngay từ thời gian ba tháng Lâm Phong nhập định, ở đại lục đã vô cùng âm ỹ náo loạn.

Bảo tàng của quang minh hoàng thất ở Thâm uyên thế giới đã không còn là bí mật, bảo tàng đó cũng không còn gì là bí mật, ai cũng biết bảo tàng của Quang minh hoàng thất ở Thâm Uyên thế giới, nhưng chẳng có ai dám vượt qua tử vong chi địa là Hỏa Diễm Sâm Lâm.

Chỉ sau khi Lâm Phong cùng một đoàn thủ hạ tiến vào Hỏa Diễm sâm lâm, hoàng thất các nước biết được tin này lập tức phái mật thám chú ý mật thiết tới động tĩnh của Hỏa Diễm sâm lâm, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, lòng tham của loài người còn lớn hơn cả của Cự long, hoàng thất các nước đương nhiên là không cam tâm để Lâm Phong độc chiếm bảo tàng.

Vẫn còn một chuyện lớn nữa là dưới sự xúi giục của Thần Vũ đế quốc, Bái Thần Uy và Cách Lâm Công quốc không hiểu vì lý do gì đã liên quân tấn công Lạc Nhật đế quốc.

Bái Thần Uy và Lạc Nhật đế quốc chiến tranh đã hàng trăm năm, vốn dĩ đã là kẻ thù của nhau chẳng có gì là lạ cả,

Cách Lâm Công Quốc mặc dù là nước láng giềng của Lạc Nhật đế quốc, từ trước tới nay tình cảm vốn rất tốt nhưng không hiểu vì lý do gì lại trở mặt liên hợp cùng Bái Thần Uy phát binh.

Nhưng nghĩ lại chắc cũng chỉ vì lợi, chiến tranh giữa các nước đều là vì kết quả từ lợi ích kinh tế và lợi ích chính trị, căn bản không có chút tín nghĩa nào có thể nói(giải thích).

Cách Lâm Công Quốc phát binh ba mươi vạn, từ phía nam đánh tới Đế Ba Luân thành.

Bái thần Uy trên danh nghĩa là một trăm, tấn công Kiếm Môn Quan.

Sau khi sứ giả của hoàng đế bệ hạ phái đi trở về, tuyên bố đàm phán thất bại, Lâm Khiếu Thiên nhanh chóng tới quân doanh, dẫn theo mười năm vạn thiết huyết tinh tinh kỵ dạ hành tới Dịch La Luân thành chống lại đại quân của Cách Lâm Công Quốc, chỉ để lại dưới Ba mươi lăm vạn đại quân do phó soái Lâm Khiếu Vân của Thiết Huyết quân đoàn thống soái chần thủ Kiếm Môn Quan.

Sau hai tháng chiến đấu kịch liệt, cả hai bên tướng sỹ đều chết và thương tích rất nhiều.

Lâm Khiếu Thiên không hổ là Uy vũ chiến thần, đại lục đệ nhất danh tướng, đã đẩy lùi thành công ba mươi vạn đại quân của Cách Lâm Công quốc, và nhân cơ hội phát binh nam hạ, liên tiếp hạ được ba thành, cuối cùng đã ngồi vào bàn đàm phán với sứ thần của Cách Lâm Công Quốc.

Trên tuyên đông tây, chiến tuyến chủ lực mà Lâm khiếu Vân thống soái thì vô cùng lạc quan, chiến thắng vô cùng dễ dàng, ba mươi năm vạn đại quân giữ chặt cổng thành của đế quốc trên Nam chiến tuyến là Kiếm Môn Quan, chặn đứng đội quân gồm năm mươi vạn đại quân và hai mươi vạn nô lệ của Bái thần uy đế quốc.

Lâm Phong không thể ngờ tới rằng chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà đại lục đã xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, hơn nữa tất cả những phiền toái đó đều đổ lên đầu mình, lúc này hắn đang ngồi vững chắc trên lưng Bạch Long, đang vội vàng trở về nhà đoàn tụ với mấy nữ nhân của mình.

Bạch Long lại tiếp tục bay lên trên trời, vui sướng hí lên một tiếng dài, bốn vó bốc lửa đỏ rực, phi như bước trên những bậc vô hình trên không trung, một luồng khí vô hình chặn luồng gió từ trước mặt thổi tới, tránh để gió thổi bay mất Phù Lợi Á đang ở trên lưng.

Phía sau hai con bằng sương cự hạc cũng đang gấp rút đuổi theo đằng sau, nhưng dù thế nào đi nữa vẫn không tài nào đuổi kịp bạch long đang ở trước mặt, có thể duy trì khoảng cách không bị bạch long bỏ lại đã là không tồi rồi.

Ở tận đằng sau cùng chính là Cáp Mô đáng thương.

Cáp Mô không có khả năng thiên bẩm là ngao du thiên không, sau này dựa vào tu luyện thành thần thú mặc dù có thể bay trên trời nhưng không thể nào có thể so sánh được với những bằng sương cự hạc bẩm sinh đã là vương giả của không trung.

Lúc trở về Khố Khắc Sâm Đạt thì trời cũng đã tối.

Đới Lệ Ti vẫn cãi nhau với Toa Bối Lạp như thường ngày.

Tiểu Toa Lị Na đang làm bài tập, hai giờ đồng hồ đã tọa tham tu.

Khải Lâm Na đang cùng với ba Thụ Cự Nhân và đám thủ hạ thân cận của Lâm Phong thương lượng kế sách phát triển Khố Khắc Sâm Đạt. Đang là mùa xuân âm áp trăm hoa đua nở, cũng là thời kỳ bận rộn nhất, Khải Lâm Na những ngày này bận đến đầu tắt mắt tối, chuyện lớn chuyện bé đều đổ lên đầu lãnh chủ phu nhân nàng.

Nhưng Khải Lâm Na trong lòng cũng đang lo lắng, đã ba tháng trôi qua.

Lâm Phong tới Thâm Uyên thế giới đã hơn ba tháng không hề có chút tin tức, những bất an cứ lớn dần lên trong lòng nàng. Lâm Lão gia cũng phái người đi hơn mười lần, nhưng Thâm Uyên thế giới rõ ràng là quá xa, và cũng quá lạ lẫm, bên trong tồn tại những nguy hiểm gì chẳng ai có thể biết được, làm sao có thể không khiến người ta lo lắng.

Trong đại sảnh, ngoài những người quan tâm tới việc nhà là Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp cùng với Tiểu Toa Lị Na đang làm bài tập ra những thủ hạ thân tín của Lâm Phong đều đến đông đủ.

Khải Lâm Na, Lâm Đại, Lâm Nhị. Lâm Trùng, La Đế Phong, Gia Đức Tây, Kha La Đa không thiếu một ai, đến cả Pháp Lạp Đế từ trước tới giờ đều bận tới tắm mũi cũng ở đây, còn có cả quan nội chính được Lâm Phong cất nhắc An Đức Liệt

Tuy nhiên mấy lão gia hỏa đều hiện ra vẻ mệt mỏi buồn ngủ, đối với những chuyện vụn vặt này những người chỉ truy cầu sức mạnh chẳng hề có chút hứng thú nào.

Còn lại sáu vị mỹ nữ chiến thần dẫn đầu là Khắc Lâm Đề Na đều đứng phía sau Khải Lâm Na

Nội dung cuộc họp bao gồm vấn đề liên quan đến nhân khẩu, đương nhiên nhân khẩu mới chính là cơ sở phát triển vững chắc của lãnh địa, Khố Khắc Sâm Đạt lúc này kể cả chủ đất nữa mới có khoảng ba vạn người, muốn phát triển hơn nữa đúng là giống như kẻ ngốc nói mơ.

Nhưng đất của Khố Khắc Sâm Đạt bao la. Chu vi có tới hàng trăm dặm đều là đất hoang dã, muốn giải quyết vấn đề thiếu nhân khẩu thực chất không phải là một chuyện đơn giản, may mà hai tháng trước, khi chiến hỏa nổi lên, tiếng khóc của lưu dân nổi lên khắp nơi.

Khố Khắc Sâm Đạt ngay lập tức giương cờ hiệu thu nhận lưu dân. Sau khi ra hàng loạt những chính sách ưu đãi, một số lưu dân bị chiến hỏa thiêu trụi nhà cửa không có nhà để về đã bước vào đường cùng, nhiều người đã rời nhà dẫn người thân tới Khố Khắc Sâm Đạt.

Lúc mọi người đang thương lượng xem nên để những lưu dân này đi khai mở hay đi khai khẩn đất hoang, tiếng long ngâm vang dậy từ phương xa, chúng nhân còn tưởng là cường địch tới xâm phạm, lập tức chạy ra khỏi đại sảnh, nhìn thấy Lâm Phong cưỡi một con bạch mã cao lớn từ trên trời hạ xuống, trên vai còn có một tiểu tinh linh đang đứng.

Con bạch mã này cao to hơn rất nhiều so với những con chiến mã bình thường, bốn vó bốc lửa, đầu ngựa còn mọc ra hai chiếc sừng màu tím, uy phong凛冽. Mọi người bây giờ mới biết tiếng long ngâm ban này chính là do cơ ngựa này phát ra.

Kha La Đa trước tiên kêu lên kinh hãi: “Bạch Long Mã, là Bạch Long Mã! Ôi rồi ơi, lãnh chủ đại nhân sao lại cưỡi bạch long mã trở về? Long thần tại thượng, ta không phải đang nằm mơ chứ?”

90. Chương 90: Tội Hạng Nhất Chương

“Bạch Long Mã đúng là long mã trong truyền thuyết là tọa kỵ của Long thần!”

Lâm Phong nhảy xuống ngựa bước lên phía trước mỉm cười nói: “Kha La Đa thân ái của ta, người không phải là đang nằm mơ đâu. Bạch Long Mã thực lực cường hãn, không hề thua kém thần thú. Nếu như người còn không tin có thể thử xem, xem xem hoàng kim cự long cấp sáu có phải là đối thủ của bạch long không?”

“Ngao” Bạch long gầm lên một tiếng, uy vũ ầm ầm nhìn Kha La Đa.

Kha La Đa trong lòng hơi run, ý thức tới từ sâu trong linh hồn nói với hắn rằng, con long mã có hai chiếc long giác đứng trước mặt kia đúng là long tộc, hơn nữa cũng rõ ràng đó là cường giả. Hắn không thể nào là đối thủ của con long mã này, chỉ gượng cười hành một nghi lễ cổ xưa với bạch long, nói: “Bạch long đại nhân tôn kính, người luôn tồn tại cùng long thần.”

Bạch Long khẽ gầm lên một tiếng, dường như rất thoải mái, đặc chí vô cùng nhìn chúng nhân một lượt, ánh mắt của mọi người đều nảy lên.

Khải Lâm Na vẻ mặt xúc động, mỉm cười nói: “Chàng trở về, chúng ta đang bàn chuyện, gần đây Khố Khắc Sâm Đạt thu nhận không ít lưu dân, ta đang không biết quyết định cho bọn họ đi khai khai khoáng hay đi khai khẩn đất hoang, chàng về rồi thì thật tốt quá!”

Niên kỷ của Lâm Phong bây giờ thuộc vào thời kỳ phát triển chiều cao, sau ba tháng không gặp Lâm Phong đã cao lên rất nhiều. Bây giờ, hắn chỉ thấp hơn Khải Lâm Na gần nửa cái đầu, thiếu chút nữa thì đã cao bằng.

Lâm Phong cười rạng rỡ, dang rộng hai tay ôm lấy Khải Lâm Na, nói: “Vừa mới trở về vẫn chưa nghỉ ngơi được một chút nàng đã muốn ta đi xử lý công việc, phải chăng là nàng muốn nam nhân của nàng làm việc

mệt đến chết, lần này ta đi tới Thâm Uyên Thế giới rất không may mắn, chúng ta đã gặp phải phiền phức rất lớn, thiếu chút nữa là không thể về được rồi!”

Ba tháng không gặp, Khải Lâm Na gầy đi rất nhiều. Khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng không che dấu được vẻ lo buồn, rõ ràng là vì tình mà đau buồn, nhưng không hề làm giảm bớt đi vẻ phong tình khuynh quốc của nàng, ngược lại càng làm tôn thêm vẻ diễm lệ thoát tục của nàng. Mái tóc vàng óng ả của nàng được buộc gọn gàng ra đằng sau bởi một sợi lụa màu, vẻ mặt lại hồng rục thẹn thùng, dường như vui mừng vừa như tức giận càng làm tăng thêm vẻ diễm lệ vô song của nàng.

Chiếc váy dài màu trắng không thể nào che hết đi thân thể hoàn mỹ của nàng, khi người nàng đứng đưa, lại hiện hiện phong tình tuyệt thế.

“Mọi người bây giờ không phải là đã bình yên trở về hay sao?” Khải Lâm Na cho dù đã cố giữ thái độ bình thường nhưng trong ánh mắt nàng vẫn hiện ra vẻ lo lắng, tim nàng đập nhanh cuối cùng nàng ta không thể nhịn được nữa hỏi: “Sao, đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Phong nói: “Cũng chẳng có gì, chỉ là không cẩn thận gặp phải hổ đen nguyên tố, làm hao phí hết pháp lực của ta, hại ta phải ở lại Thâm Uyên đại lục bế quan mất ba tháng mới có thể hồi phục lại được!”

Những tiếng kêu kinh hãi vang lên, mặc dù Lâm Phong đã cố nói hết sức bình thường nhưng tất cả mọi người đều có thể tưởng tượng ra tình thế nguy hiểm đó. Suy cho cùng, uy danh hiển hách của hổ đen nguyên tố xuất hiện ở đâu, ai là không biết, ai mà không hiểu, chỉ khiến cho Lâm Phong tiêu hao hết pháp lực của toàn thân phải bế quan ba tháng mới có thể hồi phục lại đã đủ khiến mọi người kinh ngạc rồi.

Thực lực của Lâm Phong mọi người đều ít nhiều biết được, có thể khiến hắn tiêu hao toàn bộ pháp lực đúng là một việc không tầm thường.

Khải Lâm Na bịt miệng kêu lên, sau đó thời dài nói: “Không sao là tốt rồi, cũng coi là bình yên trở về!” Nói rồi vội vàng đón chúng nhân vào trong đại sảnh.

Lâm Phong quay đầu nhắc nhở Bạch long tự đi dạo chơi, sau đó mới đi vào trong đại sảnh.

Hai bóng người lao đến, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp lần lượt lao tới, mỗi người túm lấy một cánh tay Lâm Phong, bây giờ hắn ta đã cao hơn hai người này một đỉnh đầu, đứng cạnh hai tiểu nữ này rõ ràng là không cân xứng.

Hai tiểu nữ bây giờ đã quên mất việc cãi nhau, mỗi người túm lấy một tay của Lâm phong, léo nhéo một hồi, mở miệng là đòi quà, cánh tay nhỏ bé của Đái Lệ Ty đưa ra, nàng ta cao giọng nói: “Chàng đã từng hứa với ta khi trở về sẽ tặng quà cho ta.”

Toa Bối Lạp cũng không chịu yếu thế lắc lắc cánh tay còn lại của Lâm Phong, hai mắt long lanh nói: “Người ta bây giờ vô cùng nghèo khó, bất cứ một thành viên long tộc nào trong long quật cũng giàu hơn ta, chàng phải tặng cho ta thật nhiều thật nhiều bảo thạch đấy, thật nhiều thủy tinh, thật nhiều... thật nhiều...”

“Được rồi!” Khải Lâm Na nghe không nổi nữa, quay mặt lại trách: “Lâm Phong vừa mới trở về hai người đã xoắn lấy đòi quà, thật là không biết điều chút nào!”

Những người còn lại đều quay đầu sang một bên làm như không hề nhìn thấy điều gì.

Hai má tiểu nữ hồng lên, lập tức dừng việc làm phiền Lâm Phong, hiển nhiên đối với Khải Lâm Na vị đại tể này vô cùng kính trọng.

Lâm Phong mỉm cười nói: “Được rồi, đừng vội, Lần này tới Thâm Uyên thế giới, chúng ta thu hoạch không ít, mỗi người đều có quà, lát nữa đi tìm lão đầu Tạp Lạp Kỳ là có.”

Hai tiểu nữ lập tức vỗ tay kêu rồi rít, cũng không quên hỏi thăm Lâm Phong, Đái Lệ Ti ai oán nói: “Sao lại đi liên ba tháng, khiến cho chúng ta lo chết, Khải lâm Na tỷ tỷ còn cho rằng mọi người đã gặp bất trắc, nếu như có thể đi qua Hỏa Diễm Sâm Lâm, chúng ta sớm đã tới Thâm Uyên thế giới tìm chàng rồi.”

Toa Bối Lạp cũng nói: “Tại sao ban nãy ta lại nghe thấy tiếng Long ngâm, có phải người đã bắt về từ Thâm Uyên thế giới một con ma long? Đám vật sa đọa đó đáng ghét chết đi được, tại sao chàng lại dắt ma long về nhà.”

Kha La Đa đi vào cùng nói: “Không phải ma long, là Bạch Long Mã, lãnh chủ đại nhân dắt một con bạch long mã trở về.”

“Bạch Long mã?” Toa Bối Lạp kêu lên thất thanh. Là một cự long chân chính, Toa Bối Lạp đương nhiên biết bạch long mã gì, đó chính là tọa kỵ của long thần, Thâm Uyên thế giới tại sao lại có Bạch Long mã được, và tại sao lại có thể bị kẻ này dắt về nhà?

Sa Bối Lạp nghi hoặc nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong cười nói: “Đích thực là Bạch Long Mã, Bạch Long Mã đã chạy tới Thâm Uyên thế giới từ trước chúng thần đại chiến. Sau khi cửa vào Thâm Uyên thế giới bị phong trụ bởi hỏa diễm sâm lâm, Bạch long mã không thể trở ra. Lần này ta tới Thâm Uyên thế giới đã gặp được, nhân tiện lấy nó làm tọa kỵ của mình, Bạch long mã đang ở ngoài.”

Toa Bối Lạp không kịp hỏi han tình hình trên đường đi của Lâm Phong, kêu lên một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Đái Lệ Ti tiểu nữ này cũng là người có lòng hiếu kỳ to hơn cả một con đại tượng, do dự một lát cũng xông ra ngoài.

Lâm Phong quay đầu hỏi: “Toa Lệ Na đâu, sao không thấy đâu vậy?”

Khải Lâm Na cười nói: “Tọa Lệ Na đang luyện tập còn đang nhập định”

Đột nhiên phát hiện không thấy Ngải Lâm Uy Na đâu, trong lòng đột nhiên lo lắng hỏi: “Ngải Lâm Uy Na đâu? Sao không trở về?”

Lâm Phong nói: “Ngải Lâm Uy Na có chút vấn đề, ta tạm thời nhốt nàng ta lại rồi.”

Khải Lâm Na trong lòng lo lắng nói: “Không có chuyện gì chứ?”

Lâm Phong lắc đầu cười nói: “Đừng lo lắng, không thể xảy ra chuyện gì đâu, trời có sắp xuống vẫn còn có ta chống đỡ, đừng quên ta cũng là một ngoại tịch cự nhân

Chúng nhân đều mỉm cười, Khải Lâm Na cũng cười.

Đoàn người tiến vào trong đại sảnh, mấy lão già kéo Tập Lạp Kỳ về biệt viện của họ để hỏi thăm về quá trình đi Thâm Uyên Thế giới, Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều thì một tối nổi không thở ra hơi, cũng sớm trở về nghỉ ngơi rồi.

Sau khi Lâm Phong và mọi người ngồi xuống trong đại sảnh, Nguyệt tinh linh thị nữ xinh đẹp bưng rượu lên. Lúc vừa bước vào cửa, Phù Lệ Á không biết đã bay đi đâu rồi mới bay vào đại sảnh, hạ xuống vai Lâm Phong giọng lạnh lạnh nói: “Thần Vương điện hạ tôn quý, lãnh địa của người thật là đẹp, sao lại có nhiều đặc sản của nguyệt tinh tinh thể, chẳng nhẽ người có sanh mệnh chi nguyên?”

Lâm Phong sớm đã để ý tới, Khố Khắc Sâm Đạt ngày nay so với ba tháng trước đúng là thay đổi một trời một vực, xung quanh đều là một màu xanh, tăng thêm biết bao nhiêu sinh khí, xem ra sau khi Lâm Phong đi tới Thâm Uyên thế giới Khải Lâm Na đã bỏ ra không ít công sức để kiến thiết lãnh địa

Lâm Phong lại mừng thầm vì lúc đầu đã kéo được ba vị thụ cự nhân tới Khố Khắc Sâm Đạt, cười nói: “Ta đã lấy được một lượng lớn sinh mệnh chi nguyên tại Bích Thủy Hàn đầm, nếu như người thích Khố Khắc Sâm Đạt thì cũng có thể ở đây an gia, nhân tiện giúp ta chăm sóc những đặc sản của nguyệt tinh linh chi đồ.”

Lại nói với Khải Lâm Na: “Đây là Mộc tinh linh nữ vương Phù Lệ Á, sau khi tinh linh đại đế quốc và nhân loại khai chiến năm nghìn năm trước, mộc tinh linh tộc đã di rời tới Thâm Uyên thế giới, vừa hay lần này ta tới Thâm Uyên thế giới đón bọn họ trở về, sau này mộc tinh linh cũng chính là một thành viên của Khố Khắc Sâm Đạt.”

Khải Lâm Na hơi ngạc nhiên, lập tức thi hành lễ nghi quý tộc đối với Phù Lệ Á, nói: “Nữ vương bệ hạ cao quý, hoan nghênh người cùng những thành viên trong bộ tộc của người ra nhập Khố Khắc Sâm Đạt!”

Cũng giống như Lâm Phong, không có ai coi một người có trí tuệ như một tinh linh nữ vương là đám sâu kiến cấp thấp. Cho dù một tinh linh thật sự không khác gì với đám côn trùng nhưng những sinh mệnh có trí tuệ thì vẫn là những sinh mệnh có trí tuệ, không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của bọn họ.

Lâm Phong giới thiệu Khải Lâm Na một chút, Phù Lợi Á lãnh lút nói: “Chào tiểu thư Khải Lâm Na tôn quý, Lâm Phong thân vương điện hạ đã đưa chúng tôi về từ Thâm Uyên thế giới. Một tinh linh tộc chúng tôi tình nguyện quy phục thân vương điện hạ.”

Phù Lợi Á suy cho cùng là sinh mệnh trí tuệ có một trí tuệ cao, cho dù chỉ là trong những suy nghĩ đơn thuần của một tinh linh căn bản không tồn tại chút suy nghĩ mờ ám, có ý đồ khác. Nhưng lần này vì nghĩ tới an nguy của những người trong bộ tộc, Phù Lợi Á cũng không thể không suy nghĩ tới đại kế sinh tồn của một tinh linh tộc thời gian sau này.

Sau khi nhận thấy được thực lực hùng mạnh của vị thân vương điện hạ này, Phù Lợi Á lập tức chọn lựa cách dựa vào Lâm Phong. Có được sự hậu thuẫn hùng mạnh như vậy, cũng có nghĩa là đem lại cho những người trong bộ tộc của mình một cây đại thụ có thể che lấp mặt trời chói lọi

Nói thế nào đi nữa thì Lâm Phong cũng là nguyệt tinh linh thân vương, trong cảm giác của Phù Lợi Á đã gần gũi hơn rất nhiều.

Lâm Phong và Khải Lâm Na nhìn nhau, cả hai đều mừng thầm, đem chuyến đi tới Thâm Uyên thế giới thuật lại một lượt, sau đó nói với Phù Lợi Á: “Người đã thích nơi đây, vậy thì ta sẽ cho xây một lâm viên ở Khố Khắc Sâm Đạt cho mọi người, làm nơi cư trú cho bộ tộc một tinh linh.”

Tay áo vung lên, lập tức vô số tiểu tinh linh từ trong tay áo bay ra, bay lượn trong đại sảnh, lập tức căn đại sảnh vô cùng rộng rãi tự nhiên có phần chật chội. Tiểu tinh linh bay ra đầu tiên bay một vòng trong đại sảnh lập tức quay đầu bay ra ngoài những người nhìn thấy không khỏi ngạc nhiên.

91. Chương 91 : Tân Địch Khai Thuỷ

(thời gian vùn vụt trôi qua chẳng khác chi nước chảy mây bay !)

Thời gian mười năm trôi qua rất nhanh chóng, thời gian tựa như dòng lưu thuỷ, nhất khứ bất phục [đã trôi qua thì không bao giờ trở lại], bánh xe của lịch sử cũng không ngừng chuyển động.

Từ lúc Lâm Phong được bước vào tử quan đến nay đã mười năm rồi, trong mười năm đó, Lâm Phong chưa một lần bước chân ra khỏi mặt đất, ngoại trừ những người đặc biệt thân cận, không một ai có thể nhìn thấy ảnh tử của linh chủ đại nhân.

Mười năm trước, Lâm Phong sau khi trở lại từ Thâm Uyên Thế Giới, tiếp đó đưa ra đại kế phát triển sau này cho Khố Khắc Sâm Đạt, thì bề quan tu luyện, trước tiên là tâm hữu sở động, muốn tham tu thiên tiên đại đạo, thứ hai là tự mình tế luyện vài kiện pháp bảo, vì thế nên bỏ ra ngoài tai tất cả mọi chuyện bên ngoài, giao hết tất cả những sự vụ của bản thân cho những thủ hạ thân cận sắp xếp.

Mười năm thời gian đủ để phát sinh ra nhiều chuyện quan trọng.

Trước tiên là trên Đại Lục, mầm loạn xuất hiện khắp nơi, cũng có nhiều cuộc nổi loạn đã hiện ra, giữa các quốc gia khác nhau cũng xảy ra tranh chiến, mâu thuẫn hàng trăm năm nay cuối cùng cũng đã không chế trụ được, chiến tranh bạo phát.

Các quốc gia không ngừng tuyển quân, tăng cường tài lực, trùng kiến lại quân đội, đã tâm đã hiện ra một cách rõ ràng.

Hoả chiến nổ ra, trước tiên là làm hại đến những thường dân không có của cải, hoả chiến nổ ra, khiến cho những lưu dân gia phá nhân vong không thể không mang theo gia đình của mình để bắt đầu cuộc đào vong gian nan. Đối với những người khác mà nói, thì cũng không khác gì lắm so với những lưu dân không có của cải. Nhưng nói đến Khắc Khố Sâm Đạt mà nói, thì nó lại trở thành nơi phồn hoa thịnh vượng vào bậc nhất.

Mười năm thời gian, Khắc Khố Sâm Đạt đã không còn là một cái tiểu trấn thô sơ như trước đây nữa, bức tường thành cao mười tám mét lúc nào cũng đập vào mắt của thường nhân, tiếp đó là tám trăm vạn nhân khẩu với biết bao tâm huyết của Khải Lâm Na và nhiều người khác nữa.

Trong khuôn viên hoang dã hàng trăm dặm đã không còn như trước nữa, mà giờ đây ở đó đã có là một toà cung điện kì dị, nơi này không có chiến tranh, không có bạo loạn, đây chính là thánh địa trong mơ của hàng vạn lưu dân vô gia cư.

Ở nơi này, ban ngày thì sinh hoạt tấp nập, đến đêm cũng không cần phải đóng cửa, dân sinh an định.

Ở nơi này hoàng kim cũng như cục đất, nơi nào cũng nhà cao cửa rộng, sinh cơ có thể kéo dài đến hàng ngàn hàng vạn năm.

Dù ở nơi nào cũng vậy, đều vương lại vô số tâm huyết và mồ hôi của thác hoang giả [người khai hoang] .

Khuôn viên hoang dã hàng trăm dặm đã được thụ cự nhân cùng với Mộc Tinh Linh biến thành một dải màu mỡ, sắc màu hoàng kim của vàng đã cũng đã được thiết lập tỉ giá với những loại đặc sản được mang đến đây từ Tinh Linh chi đô, thêm vào đó là trong bảo khố còn có lưu trữ những tài liệu chế luyện Ma Pháp khí và hàng trăm Siêu Giai Ma Thú cùng Thần Thú đủ để khiến cho bất kì vị vương giả nào trên đại lục này đều muốn nhìn đến đỏ cả mắt.

Không phải nói kể lại một cách khoa trương, sau mười năm tích góp, đã biến cho Khắc Khố Sâm Đạt thực sự có thể xem như một nơi phồn thịnh nhất đại lục.

Thành trì đã sớm hoàn thành vào năm năm trước đây, dài ba mươi dặm, rộng hai mươi dặm, luận về quy mô, để đô của Thần Vũ đế quốc – đương kim Đại Lục đệ nhất cường quốc cũng vẫn còn chưa đủ tư cách để so sánh với chiều dài của thành Khắc Khố Sâm Đạt.

Mỗi một đặc sản được đem đến từ Tinh Linh chi đô đều được tiếp tục được buôn bán khắp mọi nơi trên đại lục, thương nhân của tộc Địa Tinh Linh thì xuất hiện khắp nơi trên Đại Lục, mang về vô số kim tệ cho Khắc Khố Sâm Đạt, vô số thương hội cũng đã đến nơi đây thành lập cứ điểm, sử dụng khối lượng kim tệ khổng lồ của mình thông qua việc trao đổi đã đem lại lợi nhuận khổng lồ cho bọn họ.

Trong những xưởng vũ khí rộng lớn, dưới sự rèn giũa từ thanh đại thiết chuỷ trong tay của các Ải Nhân đã tạo ra những vũ khí và khải giáp tối ưu cho toàn bộ đại lục, tinh kim là biểu tượng của sự giàu có ở Khắc Khố Sâm Đạt, vũ khí cùng khải giáp ở Khắc Khố Sâm Đạt tuyệt đối là những trang bị tối ưu hơn so với tất cả mọi nơi ở khắp đại lục.

Ở nơi đây, vĩnh viễn không phân biệt thân phận của đại quý tộc tôn quý và tầng lớp đại phú thương, những đồ trang sức ma pháp của Khắc Khố Sâm Đạt vĩnh viễn là những thứ yêu quý nhất của các danh viện lẫn quý phụ, tất cả các tác phẩm nghệ thuật dưới bàn tay của đương kim đệ nhất luyện kim pháp sư Pháp Lạp Đế đều vĩnh viễn đều là đối tượng tranh dành của các thương hội.

Trong Thanh Hoa cao cấp Ma Vũ học viện, mỗi một ngày đều có rất đông người đến để báo danh gia nhập với mong muốn trở thành học tử ở nơi đây, những thủ toạ cao cấp của Ma Vũ học viện ở Khắc Khố Sâm Đạt là Tập Lạp Kì Đại sư và La Đế Phong cùng với vài vị nguyên lão tự thân toạ trấn, nghiêm thu môn đồ, vì Khắc Khố Sâm Đạt mà bồi dưỡng ra không ít Ma Pháp sư cùng với kiếm sĩ xuất sắc.

Khi Lâm Phong định ngày phát triển đại kế trong tương lai, theo đề nghị của những người bọn họ mà cho phép thành lập học viện, do các lão gia hoả đố tự thân toạ trấn, chuyên vì Khắc Khố Sâm Đạt mà bồi dưỡng Ma pháp sư cùng kiếm sĩ, sau khi đã tạo ra được nền móng cho Ma Đạo Quân Đoàn, rồi mới tự thân bổ nhiệm vị trí trong học viện.

Ngày nay, do hai vị pháp sư thánh cấp cùng với một vị kiếm thánh tự thân toạ trấn Thanh Hoa Cao Cấp Ma Vũ học viện đã được mười năm thời gian phát triển và giữ gìn, thanh danh dĩ nhiên là đã vượt xa so với Hoàng Gia Cao Cấp Ma Vũ học viện, từ những đứa trẻ bình dân cho đến những con em quý tộc đều có thể trở thành môn hạ của học viện, nếu đập phá cánh cửa của học viện, nếu bản thân có thể bước vào học viện là đủ tiêu chuẩn nhập học.

Điều kiện để chính thức nhập học đều dễ dàng phi thường, chỉ là một vài sự kiểm tra, miễn là thông qua những đợt kiểm tra, thì có thể tiến vào học viện, tuy nhiên những sự kiểm tra đó lại ngăn cản không biết

bao nhiêu con tim nhiệt huyết cầu học của quý tộc đệ tử.

Tiêu chuẩn nhập giáo của Thanh Hoa học viện vô cùng giản đơn, chỉ là kiểm tra độ trung thành của mỗi vị học viên đối với linh chủ đại nhân, trông có vẻ không hà khắc cho lắm, nhưng lại là đợt kiểm tra thập phần nghiêm khắc khiến cho khiến cho vô số người đồng thời thất vọng, nhằm tránh việc thành công rồi quay trở lại gây bất lợi với Khắc Khố Sâm Đạt.

Tóm lại, tất cả mọi chuyện đó đều vẫn chưa đủ để hình dung thanh danh cao vút của Khắc Khố Sâm Đạt ngày nay.

Nếu ví để đô là mỏ bạc, thì ở Khắc Khố Sâm Đạt chắc chắn là một núi vàng chứ không nghi.

Điều này là đương nhiên, sự giàu có ngày nay của Khắc Khố Sâm Đạt khiến cho vô số người ghen tỵ, vì thế có một vài chuyện cũng không thể tránh được.

Mười hai vạn thành vệ do Lâm Trùng đứng đầu, mỗi ngày đều bắt lấy không ít phần tử bất lương, những phần tử này đều bị chặt đầu đem thị chúng.

Quân đội là một công cụ không thể thiếu được, với dân số tám trăm vạn của Khắc Khố Sâm Đạt, nếu như không có một đội quân ở lại toạ trấn thì đúng là một chuyện nghịch thiên, dưới sự quản lý của ba ngàn Thiết Huyết Thân Vệ cùng với ba ngàn Cuồng chiến sĩ vẫn thiếu hụt vô kể.

Vì thế còn có cả đội Thành Vệ Quân do Lâm Trùng tổ kiến và lãnh đạo, Lâm Đại và Lâm Nhị phụ trách huấn luyện, bản thân Lâm Phong định ra rằng luyện binh thì cũng cần phải luyện cương thiết vũ khí, binh lính phải phối hợp chặt chẽ với vũ khí đã luyện thành, chỉ bàn luận đến sự tối ưu của vũ khí, Thành Vệ Quân của Khắc Khố Sâm Đạt tuyệt đối có thể xưng bá thiên hạ.

Thêm vào đó là các cường giả toạ trấn một cách bí mật, khiến cho Khắc Khố Sâm Đạt vững như bàn thạch, hơn nữa ở trên bầu trời lại vang lên tiếng một con cự long như đang hưởng thụ gió thu, và tất nhiên nó chính là Bạch long mã, vô thanh vô tức bay lượn trong màn vân vụ trên cao cùng với nó là Cáp Mô.

Trước khi Lâm Phong Bế nhập tử quan, cũng đã thả cho Bạch long mã cùng Cáp Mô tự do hành động, bí mật hành động nhằm quét sạch tất cả những gì gây bất lợi cho Khắc Khố Sâm Đạt, nó có hai nhiệm vụ là bay vòng quang trên bầu trời và bảo vệ Khắc Khố Sâm Đạt với tất cả sức mạnh của bản thân, nếu như Thánh Kị Sĩ ở Thần Vũ đế quốc dám đến bầu trời của Khắc Khố Sâm Đạt để diễu võ dương oai, thì cũng có thể đánh cho hắn ta rơi trở lại xuống đất.

Lâm Phong từ để đô trở về đã mang theo thân nhân của những thủ hạ thân cận như Lâm Trùng và Lâm Đại về đây, tất cả đều chuyển sang cư ngụ trong phủ ttrạch của bọn họ, duy chỉ có Tập Lạp Kỳ cùng với gia thất của một vài vị nguyên lão là ở trong phủ của linh chủ đại nhân.

Thủ phủ của vị linh chủ Lâm Phong nằm ở vị trí trung tâm của Khắc Khố Sâm Đạt, khi bá tước phủ của hắn được trùng tu và cải kiến lại, quy mô của nó không chỉ được gia tăng lên gấp mười lần, kiến trúc của nó chỉ có thể nói là lộng lẫy huy hoàng vô cùng, ốc vũ thì có hàng ngàn, lầu các lập ra nhiều vô kể, lâm viên thì được bày bố tràn lan, thính trai thì có tới vài ngàn, quy mô có thể không bằng hoàng cung của hoàng đế bệ hạ, nhưng về vẻ lộng lẫy thì hơn xa.

Ba ngàn Thiết Huyết Thân Vệ cũng ngụ tại nơi này, khiến cho Bá Tước Phủ thể vững như thiết bàn.

“ Đã mười năm trôi qua rồi, ài ! ” Tại hậu đình lẻ loi nằm giữa sân, Khải Lâm Na ngồi trong một căn phòng lạnh lẽo, nhìn về toà pháp đàn cao lớn ở đằng xa, u uẩn thở dài một tiếng.

Đã mười năm, mọi chuyện đã qua mười năm.

Mười năm thanh xuân mà nữ nhân quý nhất bất tri bất giác đã trôi qua, Khải Lâm Na không thể không nhớ lại sự chuyên quyền độc đoán đáng ghét của tên tiểu gia hoả của Lâm Gia ngày nào trong một tửu lâu tại để đô vào mười năm trước, trong con tim thiếu nữ của nàng đã âm thầm khắc sâu hình bóng của hắn, lúc đó nàng còn là một thiếu nữ son sắc, thực sự không ngờ rằng mười năm trôi qua đã vô thanh vô tức cuốn đi tuổi thanh xuân của nàng.

Mặc dù bản thân tu luyện Thái Thanh Đấu Khí , dung nhan không bị cải biến, nhưng xuân tâm của một người thiếu nữ đã bị lão hoá mất rồi, hai mươi chín tuổi, bản thân đã hai mươi chín tuổi rồi, không biết

rằng hần có còn thích mình nữa không ?

Trong tâm lý của Khải Lâm Na chớ chút không bình tĩnh.

Pháp đàn của Lâm Phong đây đã được kiến tạo lại theo lệnh của hần, sau khi pháp đàn được tạo thành, nơi đó luôn luôn có kim quang bao bọc, hai năm gần đây hần hoàn toàn không lộ diện.

Toa Lị Na lặng lẽ ngồi cạnh nàng ta, trên khuôn mặt tuyết mỹ tựa ngọc hiện lên một nụ cười tựa như vui mừng lại tựa như giận dữ, trong nội tâm như đang suy nghĩ về chuyện xấu hổ nào đó, trên khuôn mặt trắng nõn nà đột nhiên hiện lên một tia bẽn lẽn.

Đã mười năm thời gian, Toa Lị Na đã lớn lên nhiều, chiều cao của thân thể chỉ thua Khải Lâm Na một nửa cái đầu, không còn là một tiểu nha đầu gặp người là hoan hỉ của ngày xưa nữa, hiện giờ nàng đã là một tuyệt sắc mỹ nữ có khả năng khiến cho bất kì trái tim của nam nhân nào cũng phải rung động.

Thân thể tuyệt mỹ của nàng ta ẩn hiện trong bộ y phục bạch sắc khiến nam nhân trông thấy đều cuồng phún máu mũi, sự uyển chuyển của những đường cong trên thân thể như muốn thoát khỏi sự chế trụ của y phục vươn thẳng ra ngoài, bộ kiêu đồn [đồn - mông] khiến cho nam nhân khi nhìn thấy không khỏi nảy sinh những mơ tưởng bậy bạ, chưa hết, bộ ngực ngạo nhân của nàng lại rất có sức dụ người phạm tội. Phải nói thân thể của nàng ta đích thị là một tuyệt tác của tạo hoá vậy.

Trên khuôn mặt mỹ lệ như được khảm lên một nụ cười khoái lạc, trông chẳng khác gì một thiếu nữ ngây thơ hoạt bát, cặp mắt tinh minh trông giống như hai vì sao sáng trong đêm, khi làn thu ba của nàng lướt qua, khiến cho không biết bao nhiêu quý tộc đệ tử của Khắc Khố Sâm Đạt điên đảo thần hồn

“ Công tử đã nói sau khi người xuất quan thì sẽ cùng với ta động phòng, đó thực sự là một chuyện rất tuyệt vời ! ” Toa Lị Na bí mật suy tưởng về điều này, trên khuôn mặt sáng sủa đột nhiên ửng hồng lên, rồi vội vàng quay sang nhìn khắp tứ phía như sợ có người khác phát hiện ra tâm tư của mình.

Cách đó không xa, Đái Lệ Ti đang cùng hai ả tiểu nha đầu đang đùa giỡn vui vẻ, những tiếng cười đùa vui vẻ liên tục được phát ra, vì cuộc sống của bọn họ rất dài nên có lẽ tuổi thanh xuân của bọn họ không ngắn như nhân loại, mười năm đối với bọn họ chẳng khác chi một ngày, hồn nhiên không biết đến sự mâu thuẫn trong tâm lý của Khải Lâm Na cùng xuân tâm trong lòng của Toa Lị Na, khoái hoạt và hồn nhiên tựa hồ vĩnh viễn là đức tính của bọn họ.

Đột nhiên, một không gian to lớn bắn vọt ra, bầu trời đang tràn ngập ánh nắng đột nhiên bị mây đen kéo đến dày đặc, lôi thanh phát ra liên hồi, trông chẳng khác gì ngày tận thế cập đến, khiến cho một vài nữ nhân lập tức trở nên sợ hãi, khắp cả Khắc Khố Sâm Đạt từ bình dân cho đến quý tộc đều bị biến cố này chấn động đến lặng người đi.

Nhân thần của Khải Lâm Na cùng Toa Lị Na đều loé lên vẻ kinh hãi, khoảng không đó liệt khai, một đạo thiểm điện loé sáng mang ánh điện hoa đánh thẳng vào pháp đàn bên ngoài trọng viện, ánh kim quang đang bao bọc xung quanh pháp đàn chống lại một kích của đạo thiểm điện đó, cả đại địa rung động như gặp phải địa chấn, ánh kim quang bao bọc xung quanh pháp đàn cũng dịu đi, rồi khôi phục lại vẻ bình thường.

“ A ! ” Sau khi một đạo thiểm điện thứ hai từ không trung phách xuống, Khải Lâm Na cả kinh la lên một tiếng, rồi khôi phục lại sự điềm tĩnh của mình, không có thời gian để suy nghĩ về điều này nữa, cũng không lý tới phong độ quý tộc gì nữa, bạch ảnh lập tức loé lên, rồi biến mất.

Toa Lị Na cũng không chậm trễ, cấp tốc theo sau.

Mười năm khổ tu, Thái Thanh đầu khí của Khải Lâm Na và Toa Lị Na cũng đã có thành tựu, đến cả Kiếm Thánh La Đế Phong cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Sau khi phản ứng trở lại, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp rồi cấp tốc truy theo.

Đồng thời bên cạnh đó, vài đạo nhân ảnh cũng trùng thiên nhi khởi, trực diện hướng thẳng về pháp đàn.

Tiếng long ngâm cũng vang vọng khắp không trung, bóng bạch ảnh xuất hiện, bạch long xuất hiện trước tiên rồi hạ xuống pháp đàn, sau đó là đến Gia Đức Tây và Kha Đa La, những thủ hạ thân cận của Lâm Phong và các lão đầu tử cũng lần lượt đổ xô đến.

Trong tiếng lòi minh cực lớn, đạo thiểm điện thứ hai cũng hiểm độc phách xuống pháp đàn, sau khi làm méo mó kịch liệt ánh kim quang, thân hình Lâm Phong dần xuất hiện bên trên pháp đàn.

Chỉ thấy hần ta đang ngồi ở trung tâm pháp đàn, trên đỉnh đầu hiện lên bát bảo kim thân, tay bắt ấn pháp quyết, Thái cực đồ cũng lơ lững ở trên không trung, tán phát ra một đạo kim mang bảo vệ pháp đàn, khuôn mặt của Lâm Phong của bị bóp méo hiện lên vẻ thống khổ vô cùng, thân thể thì không ngừng run rẩy.

Mây đen như bị xé toạc ra, đạo thiểm điện thứ ba lớn hơn so với hai lần trước cũng lập tức phách xuống một lần nữa, chẳng một chút do dự, tất cả mọi người đều nhẩy lên trên pháp đàn, chuẩn bị hợp lực chống đỡ đạo thiểm điện này.

Đột nhiên song mục của Lâm Phong mở ra, ánh tinh quang như điện cũng theo đó mà bạo xạ, hét lên một tiếng hung tợn : “ Lùi lại ! ” hàng vạn đạo kim quang từ trên bát bảo kim thân xạ ra, đẩy bay tất cả mọi người bên trên pháp đàn, đạo thiểm điện thứ ba mang theo khí thế lòi đình của hàng vạn quân, một lần nữa oanh kích vào bên trên Thái Cực Đồ.

92. Chương 92 : Cửu Thiên Lô Kiếp

Ánh kim quang thâm liễm, Lâm Phong thu lại Thái Cực Đồ, trên khoé miệng hiện ra một tia huyết hồng, khởi thân rời khỏi pháp đàn để gặp gỡ mọi người.

Vừa rồi, hần ta đã vượt qua thành công lần độ kiếp thứ nhất trong Cửu Thiên Lô Kiếp.

Mười năm đã trôi qua, Lâm Phong đã không còn là một tên mao đầu tiểu tử nữa, nghiêm nhiên trở thành một nam nhân.

Vóc người không khủng bố như thân hình của Thụ Cự Nhân, cũng không bằng Cuồng chiến sĩ .. thân hình lúc này của hần ta đã cao hơn Khải Lâm Na nửa cái đầu, thân hình cao lớn cân xứng, vai rộng, chân dài, thắt lưng mảnh khảnh, mái tóc vàng được một băng vải buộc túm về phía sau, hiển nhiên có chút bù xù, nhưng lại rất tự nhiên, càng làm toát lên khí chất tôn quý của hần .

Trường sam trông có phần chật chội so vóc người cao lớn của hần ta, khí độ trên khuôn mặt đã tăng lên vài phần, cử chỉ thì ưu nhã, đôi mày kiếm khẽ giương lên làm xuất hiện mục quang ngạo thị quần nhân, từ thân thể toát ra khí thế khuynh đảo thiên hạ tựa như bầm sinh, trên khuôn mặt tuấn mỹ như được điêu khắc vĩnh viễn một nụ cười khẽ khiến cho phái nữ phải trở nên phong cuồng, cánh tay nâng lên như phách ra một đạo khí hồng hách lệnh nhân kinh hãi. Lâm Phong ngày nay đã không còn là một tên vụng về (quê mùa) và lấu cá như mười năm trước nữa, bất luận là khi cường thường Khải Lâm Na, hay là mắng chửi hoàng đế đệ hạ là con lừa già đi chẳng nữa đều được giữ lại, còn những kiểu cách khoa trương giống như kẻ mới phát lúc trước đã dần biến mất theo thời gian, khiến cho Lâm Phong trở thành một vị quý tộc chân chính.

Hồng hách và ôn nhu, ngoan lạt và thiện lương.

Lâm Phong hiện tại là một sự kết hợp của các mâu thuẫn, không cho phép bất kì người nào hoài nghi về pháp lệnh của hần ta nữa, trên khuôn mặt hần ta hiện giờ đã hoàn toàn thể hiện sự hồng hách của mình, nhưng đối với vài nữ nhân thì hần lại thể hiện vẻ khoan dung và sủng ái, điều này tượng trưng cho mặt ôn nhu của hần.

Đối với địch nhân thì tuyệt không nương tay, tất cả đều chỉ có con đường chết, điều này được thể hiện thông qua những con ma thú và những tên buôn bán nô lệ, còn nếu như dám xúc phạm pháp lệnh của hần ta thì sẽ được ném mặt ngoan lạt của hần, đối với những quần thể kém thể như Mộc Tinh Linh thì hần ta tuyệt đối bảo hộ, sau khi hần ta tự chôn mình thì mặt hiện lương của cũng cùng lúc xuất hiện, bản tính nguyên thủy của mỗi một loại người đều được thể hiện một cách hoàn mỹ nhất trên thân thể của hần ta.

Lướt mục quang qua những người thân cận đang hiện diện tại pháp đàn, Lâm Phong kiểm mi khẽ dựng lên, hồ mục mãnh tình [mở mắt ra một cách mãnh liệt], hạ xuống pháp đàn với đại bộ chẳng khác gì long hành hổ bộ, kéo sát Khải Lâm Na ép sát vào bộ ngực rắn chắc của hần, nữ nhân này đã vì hần mà chịu khổ suốt mười năm dài, hần có thể không lí tới nàng ta trước tiên sao ? Thân thể của hần tựa hồ như dung hợp lại với kiểu thể nhu huyền của Khải Lâm Na tại một chỗ.

Ai nói anh hùng không rơi nước mắt, chỉ là sự thương tâm đó vẫn chưa đủ mà thôi.

Cảm thấy tâm tình kích động của Khải Lâm Na tự nhiên gia tăng gấp đôi, nhân thần của Lâm Phong bắt giác bỗng trở nên ươn ướt, bởi vì khi đến thế giới lạ lẫm này, ngoài sự quan tâm của phụ mẫu và gia gia ra, chưa có một ngoại nhân nào quan tâm đến hắn, sâu trong lòng Lâm Phong có cảm giác rất tịch mịch, giờ đây nữ nhân đang ở bên cạnh hắn ta lại nhất tâm kết hợp với hắn ta, làm sao không khiến hắn ta cảm động cho được.

Nỗ lực áp chế tâm tình của bản thân bình tĩnh trở lại, Lâm Phong nâng niu Khải Lâm Na chẳng khác gì nân gnu một mảnh thủy tinh dễ vỡ rồi ghé sát vào cái tai nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, cất giọng ôn nhu : “ Nữ nhân yêu quý của ta, ta đã làm khổ nàng nhiều rồi ! Hiện tại đại công của ta đã cáo thành, ngày mai ta sẽ hạ thiếp khắp tứ phương, chính thức kết hôn với tân nương đầu tiên của ta ! ”

Mười năm khổ sở hy vọng như cách xa vạn thế, đột nhiên nghe thấy những lời đường mật chẳng khác gì mợc cam tuyến như thế, tâm tình Khải Lâm Na kích động có dư, tâm tư lấp đầy vẻ cô khổ của nàng bỗng không thể kiên trì được nữa, lệ tình chảy ra một cách ồ ạt, thấm đẫm ngực Lâm Phong.

Đứng ra hai bên ở phía sau Toa Lị Na, đôi mắt của hai tiểu nha đầu Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp không biết sâu khổ này cũng trở nên ảm ướt.

Còn những người khác đều đứng ở phía sau, nhìn thấy tình cảnh động nhân đó, trong thâm tâm cũng chân thành chúc phúc cho vị ngọc nữ đầy tài năng này, còn Băng Sương Cự Hạc Mã Lệ Kiều thì “rót” hết tất cả các tế bào tình cảm phong phú của mình vào ngực Thủy Đức Lạp, đôi dòng lệ thủy tuôn trào, tiểu thủ bắt nhẫn nhéo vào người Thủy Đức Lạp, khiến cho Thủy Đức Lạp trông hết sức khó chịu.

Tâm lý của Thủy Đức Lạp trở nên sầu muộn, bản thân lão ta trước đây không ngờ rằng sau khi lĩnh chủ đại nhân lớn lên lại không còn quá tháo vớ với nữ nhân như lúc trước nữa, nếu sớm biết như thế thì lão ta đã học hỏi vài phần từ hắn ta, hiện tại lão ta đang bị Mã Lệ kiều phá phách trên thân thể không biết đến lúc nào mới ngừng lại.

Một khắc thời gian hoàn toàn dừng lại, trông chẳng khác gì một khoảng thời gian vĩnh hằng, khiến cho mọi người nhìn không được liên bắt đầu trò chuyện, Bạch Long mã thì nhảy xóc tới, dùng long giác của mình cạ vào lưng của Lâm Phong một cách trêu mếu. Lâm Phong lập tức cười lên một cách tiêu sái, khẽ buông Khải Lâm Na đang trở nên khuôn mặt đăm lệ và hồng ửng vì xấu hổ ra khỏi vòng tay, rồi chuyển thân tiến đến vuốt ve đầu của Bạch Long mã, Bạch Long mã lập tức trở nên khoan khoái rồi phát ra một tiếng long ngâm, sau đó cất bốn vó bay đi.

Bây giờ Lâm Phong đi đến để “diện kiến” những người thân cận của mình, mỗi người đều thuật lại một vài hoạt động hằng ngày của gia đình mình, sau đó tiến sang nắm lấy ngọc thủ nhu nộn của Toa Lị Na, khẽ mỉm cười : “ Mười năm trôi qua, tiểu Toa Lị Na của ta giờ đây đã trở thành một tuyệt thế đại mỹ nhân rồi, hai năm không gặp, sức mạnh của muội đã tiến triển không ít, tốc độ còn nhanh hơn cả Khải Lâm Na tí tí nữa a ! ” Toa Lị Na đỏ mặt nói : “ Côn gử không biết đấy thôi, Khải Lâm Na tí tí cả ngày đều bận rộn với công việc, không có thời gian tu luyện Thái thanh Đấu khí, nếu không còn lâu mới bằng được Khải Lâm Na tí tí ! ”

Lâm Phong nói : “ Ngày mai ta sẽ hạ thiếp tứ phương, chọn ngày để thành hôn cùng Khải Lâm Na tí tí, cả muội nữa, muội có muốn cùng Khải Lâm Na tí tí trở thành tân nương của ta ? ”

Tim của Toa Lị Na đập thành thạch liên hồ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mặt ngọc khẽ hồng lên, hạ giọng nói ; “ Tất cả đều do công tử làm chủ ! ”

Lâm Phong hắc hắc cười lên, hiện lộ hào khí của bản thân, chuyển thân tiến đến bên cạnh Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp nói : “ Hai nàng thì sao, có ý kiến gì không ? ”

Đái Lệ Ti chu cái miệng lại, nói : “ Người đã quên người đã là phò mã của ta rồi sao, ta làm sao mà dám có ý kiến gì ! ”

Lâm Phong kéo lấy Tinh Linh Nữ Vương cao quý mỹ lệ ghé sát vào lồng ngực của mình, hít lấy hít để mùi hương xử nữ dụ nhân của nàng ta, ghé sát đầu vào tiểu nhĩ mỹ lrrj của nàng rồi hạ giọng : “ Ta chưa có ‘ăn thịt’ nàng, hay là hay là đêm nay chúng ta động phnồng luôn đi ! ”

“ Úc, tên gia hoả đáng ghét, thực sự là tính tình vẫn không đổi mà ! ” khuôn mặt nàng bỗng trở nên hồng nhuận, không quan tâm đến mục quang dị dạng của mọi người, nàng ta rời khỏi ngực của Lâm Phong chạy ra xa, khi ở một vị trí khá xa thì phát ra một vài tiếng cười dễ thương.

Lâm Phong lộ ra một nụ cười cổ quái, quay đầu nhìn sang long nữ Toa Bối Lạp, nói : “ Toa Bối Lạp thân ái của ta, hai năm không gặp, nàng vẫn với bộ dạng già dặn như thế, một chút cũng không cải biến a ! ”

Toa Bối Lạp xao hai tay vào tiểu yêu, rồi nói : “ Úc ! Tên gia hoả mới vừa sống lại chàng thật là chẳng có chút lương tâm mà, ta đã giúp đỡ cho Khải Lâm Na tỉ tỉ giải quyết không ít việc, mọi người ở nơi đây đều biết, không tin chàng cứ hỏi những người khác thì khắc biết ! ”

Tiểu Tinh Linh Phù Lệ Á lẳng không bay tới, rồi “đậu” xuống vai của Lâm Phong rồi vui vẻ nói : “ Thân vương điện hạ tôn quý, Toa Bối Lạp tiểu tỉ (tiểu thư) đích xác là giúp đỡ Khải Lâm Na tiểu tỉ giải quyết không ít sự việc đó ! ”

Lâm Phong nâng Phù Lệ Á đặt vào trong lòng bàn tay của mình, mỉm cười nói : “ Tình cảm rất tốt (thắm thiết), Phù Lệ Á, đa tạ tộc Mộc Tinh Linh của các người mười năm qua đã khắc khổ cống hiến cho Khắc Khổ Sâm Đạt ! ”

Phù Lệ Á cười nói : “ Linh chủ đại nhân lại khách khí rồi, Khắc Khổ Sâm Đạt là gia đình của tộc Mộc Tinh Linh chúng tôi, Mộc Tinh Linh chúng tôi ra sức cống hiến cho quê nhà cũng là việc nên làm, bất quá người khổ cực nhất trong mười năm vừa rồi đích xác là Khải Lâm Na tiểu tỉ, linh chủ nên cảm tạ tiểu tỉ mới đúng ! ” Lâm Phong quay sang nhìn Khải Lâm Na một lần nữa, hai người hiểu nhau liền nở một nụ cười, tất cả đều không thể diễn tả bằng lời.

Thao thao bất tuyệt với một vài nữ nhân ở vòng ngoài cùng, Gia Đức Tây tiểu bạch diện đón đầu Lâm Phong rồi bình luận : “ Chép chép (tiếng chép miệng), linh chủ đại nhân đã trở nên cao lớn hơn hai năm trước khá nhiều, đều đã trưởng thành cả rồi, Úc ! Trời ơi, tên tiểu tử nhà người sao điểm nào cũng hơn ta hết vậy, thật là muốn đồ kị đến chết mà, Hạnh Vận Nữ Thần tại thượng, tại sao lại chẳng có may mắn đến với ta hết vậy ! ”

Mọi người đều ha hả cười lớn lên.

La Dé Phong khẽ mỉm cười nói : “ Tên gia hoả nhà người một điểm tư cách cũng không có, nếu quả như người có ưu thế của Lâm Phong, thì thật không biết có bao nhiêu thiếu nữ vô tri ở Khắc Khổ Sâm Đạt bị tàn hại trong tay người, ta nghĩ người nên sớm thành thân với Ngải Thiển đi là vừa, nếu không thì tám đến mười năm nữa đã trở nên quá muộn rồi, chuyện thành thân và sinh con đẻ cái là một đại sự quan trọng nhất của đời người ”

Gia Đức Tây nghe xong thì sắc mặt lập tức hạ xuống, rồi ngượng ngịu cười lên hai tiếng, chuyển khuôn mặt trở nên xám xịt ra chỗ khác.

Tên gia hoả này phong lưu thành tính, không ít những phụ nhân nổi tiếng ở Khắc Khổ Sâm Đạt coa quan hệ ám muội với hắn ta, ba năm trước có một nữ học viên của Thanh Hoa học viện nảy sinh luyến ái với thầy của mình, chỉ là tên gia hoả đó thật là ham ăn, nhưng đối với thiếu nữ đó lại không chịu nhận trách nhiệm, hại cho thiếu nữ thanh thuần đó phải mòn mỏi đợi chờ ba năm qua. Còn Tập Lạp Kỳ nhìn sang đánh giá Lâm Phong một lượt, rồi hân hoan nói : “ Lâm tiểu tử đã lớn rồi, cũng nên thành thân đi thôi, đến đây cùng với ta thương lượng một chút, trong tương lai tiểu công tử đầu lòng của Toa Lị Na sẽ nhận ta làm gia gia, thế nào, yêu cầu này của ta không quá đáng chứ ? ”

Sắc mặt Toa Lị Na chuyển sang hồng nhuận núp sau lưng Khải Lâm Na, khiến cho một vài lão già cười lớn lên một cách khoái chí.

“ Như thế thì không được ! ” Đôi mi của Lâm Phong khẽ dương lên, nói : “ Người không thể chiếm tiện nghi một cách không công bằng như thế được. ”

“ Không được cũng phải được ! ” Đại sư lo lắng vô cùng, đột nhiên nói tiếp : “ Chuyện này ta đã cùng Toa Lị Na thương lượng rồi, dù thế nào đi chăng nữa thì tiểu công tử đầu lòng của con bé cũng phải nhận lão nhân gia ta đây làm gia gia, lão nhân gia ta đây tuổi đã cao. Cũng có thể coi như bậc trưởng bối, làm thế nào mà nói lão gia ta chiếm tiện nghi của người chứ. ”

“ Chấm dứt trò đùa này thôi, Ta đáp ứng điều đó. ” Lâm Phong gộp lại hai kiếp cũng đã gần trăm tuổi, kinh nghiệm sống thì phong phú, làm thế nào mà không cùng với lão già này nảy sinh sự quan ái một cách bất tri bất giác chứ, lão đầu tử này chẳng có con cái, rồi lại sầu muộn về tuổi già, tự nhiên đem tình thân của mình chuyển lên trên người hắn ta, Lâm Phong làm sao cự tuyệt cho được. Không nhìn sang lão đầu tử thường xuyên ướt át đó, với danh hiệu là thánh cấp đại pháp sư, bất luận là trí tuệ hay là tinh thần, lão đầu tử đó đều có tư cách để con trai của bọn họ gọi một tiếng gia gia, còn về sự tin tưởng thì hắn ta tuyệt đối tin tưởng bọn họ, những phong ấn trước đây trên người bọn họ, Lâm Phong đã hoàn toàn giải trừ.

Nhiều lão đầu tử đều đã coi Khắc Khố Sâm Đạt là gia của bản thân họ, đối với bọn họ mà nói thì lũ hậu bối của họ đã quên đi thân tình sau một vạn năm dài giằng giặc, chính Lâm Phong cũng nhìn không thấu điểm này.

Tập Lạp Kỳ nghe xong thì lập tức hoan hỉ, cười nói : “ Biết là tiểu tử ngươi không thể cự tuyệt mà ! ” Tâm lý cảm khái vì niên đại bất đồng cuối cùng cũng theo niềm vui sắp có tôn bối (cháu) thay thế, mặc dù nó đích thực không có quan hệ thân sinh nhưng có còn hơn không. Lâm Phong khéo léo khua tay, hứa chắc rằng trong tương lai những đứa con của bọn hắn bất kể là trai hay gái đều gọi những lão đầu tử này là gia gia, các lão đầu tử này lập tức hoan hỉ duyệt ngay, Khải Lâm Na và Toa Lị Na hận không có lỗ nào để mà chui xuống.

Khải Lâm Na đối với những lời nói tốt phúc đó, mặc dù khuôn mặt đã hơi đỏ nhưng thực sự vẫn có khả năng bảo trì sự điềm tĩnh, còn Toa Lị Na thì e lệ đỏ mặt, ẩn núp sau lưng của Khải lâm Na, không dám nhìn mặt mọi người.

93. Chương 93 : Cao Cấp Tiên Hoá

Lâm Phong nhìn sang chỗ đứng của mười hai vị mỹ nữ Chiến Thần, mười hai vị mỹ nữ hộ vệ này đều có bộ dạng không khác gì mười năm trước, vĩnh viễn vẫn có biểu tình như những cổ băng sơn ngàn năm không tan, trong ngày nóng bức như hôm nay, không tưởng được là bọn họ vẫn khoác bộ Long Hồn Chiến Giáp lên người, chỉ có khác là tuy sắc mặt Ngải Lâm Uy Na băng lạnh nhưng trong nhãn thần lại lộ xuất một tia thần sắc dị dạng.

Khuôn mặt Lâm Phong lơ mờ hiện lên nụ cười ôn hoà, hướng sang Ngải Lâm Uy Na nói : “ Ngải Lâm Uya Na của ta, cuối cùng cũng đã sở hữu trí tuệ cấp cao, chúc mừng nàng, nếu như nàng có thể tu luyện đấu khí, ta có thể dạy cho nàng cách ngưng luyện [đông lại, tạo ra ?] nguyên anh chi pháp, có lẽ nó sẽ giúp cho nàng dễ tham tạo hoá, cũng có thể khiến cho trí tuệ của nàng tiến hoá lên bậc cao cấp hơn. ”

Ngải Lâm Uy Na cao quý mỹ diệu lộ ra một nụ cười cực kì mê nhân, hàm súc nụ cười nói : “ Tất cả đều do công tử ban tặng, Ngải Lâm Uy na dùng danh nghĩa chiến thần để phát thệ, ta cùng với các tỉ muội vĩnh viễn là tùy tùng bên cạnh của công tử. ”

Lâm Phong mỉm cười một cách ưu nhã, rồi nhìn sang mười một khuôn mặt chẳng có chút tình cảm nào của bọn người Khắc Lâm Đề Na, nói : “ Đối với mười một vị tỉ muội đó của nàng, ta đều có thể cải tạo sinh thể của bọn họ, có lẽ là trong một tương lai không xa, bọn họ đều có khả năng tiến hoá đến một trí tuệ cao cấp, không còn sống để chiến đấu nữa. ”

Khải Lâm Uy Na mỉm cười, nói ra vài từ : “ Ta thay mặt cho bọn họ cảm tạ công tử ! ”

Quay trở lại vào bên trong hội viện, hỏi thăm về tình hình gần đây của Khắc Khố Sâm Đạt, Khải Lâm Na đại khái giải thích tường tận mọi biến chuyển, Lâm Phong hỏi : “ Thanh Hoa học viện thế nào rồi, bọn họ đã đào tạo được bao nhiêu Ma Pháp Sư, có thể tạo thành một Ma Đạo Quân Đoàn trên một ngàn người không ? ”

Tập Lạp Kỳ nói : “ Ma Pháp học viên trong Thanh Hoa học viện nhiều hơn một ngàn người, bất quá từ trung cấp Ma Pháp Sư trở lên cũng chỉ có một nửa, chỉ khoảng hơn năm trăm người, phần còn lại có thể tìm trong Nguyệt Tinh Linh nhất tộc ”

Lâm Phong gật đầu nói : “Tốn nhiều tiền của và công sức xây dựng học viện, thu hoạch một nửa như vậy cũng đư rồi, những kim tệ bỏ ra không bị uổng phí, trong Nguyệt Tinh Linh nhất tộc từ trung cấp Ma Pháp

Sư trở lên cũng có thể tìm thấy độ ba trăm người, Ta sẽ nhờ Đái Lệ Ti chọn ra thêm khoảng hai trăm người, rồi tập hợp lại cho đủ một ngàn người, còn trang bị thì chuẩn bị đến đâu rồi ? ”

Pháp Lạp Đế lão đầu tử vuốt chòm râu trắng bạc của mình rồi đáp : “ Cũng chỉ còn thiếu khoảng một trăm cái sáo (sáo – gậy của ma pháp sư ??), Trong những Ma Pháp Sư của Thanh Hoa học viện thì chỉ có ba mươi Ma Đạo Sư, mặc dù những cực phẩm Ma Pháp tài liệu của Khắc Khố Sâm Đạt gia tăng lên vài trăm lần, nhưng một ngàn cái sáo có thể khiến cho thực lực của trung cấp Ma Pháp Sư đạt đến trình độ Ma Đạo Sư dĩ nhiên là không dễ dàng tạo ra, Khải Lâm Na cũng đã bỏ ra một lượng lớn kim tệ để đi thu thập nhiều tài liệu cực phẩm khắp nơi. ”

Trước khi Lâm Phong bế quan đã đưa ra kế hoạch thành lập một đội Ma Đạo Sư quân đoàn, giao nhiệm vụ cho Pháp Lạp Đế chuẩn bị những cực phẩm ma pháp nhằm gia tăng thực lực của 1000 Ma Pháp Sư trung cấp lên ba cấp, thăng tiến đến cấp độ Ma Đạo Sư.

Sau lần săn bắt ở Thâm Uyên Thế Giới, số lượng thi thể của Siêu Cấp Ma Thú ở Khắc Khố Sâm Đạt đã nhiều hơn trăm, thêm vào đó là một vài Thần Thú cùng vô số cực phẩm ma pháp tài liệu, những tài sản đó thực sự là vô cùng to lớn, nhưng 1000 ma pháp cực phẩm có thể khiến cho thực lực một trung cấp Ma Pháp Sư thăng tiến lên ba cấp - trở thành Ma Đạo Sư, quả thật là một con số không nhỏ chút nào.

Tiêu chuẩn tối thiểu của những trang bị đó phải là ma tinh của những con ma thú cấp 7, thêm vào đó là những cực phẩm tài liệu cực kì trân quý trên thân thể của Siêu Cấp Ma Thú và những ma pháp nguyên liệu quý hiếm mới có thể chế thành. Cộng với tay nghề không tiền khoáng hậu của Pháp Lạp Đế đại sư, tuy tiện đưa một kiện ma pháp đó đem ra bán đấu giá ở chợ, bảo đảm đủ để khiến đám hào môn quý tộc tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, điều này cũng không khs hình dung cho lắm.

Mặc dù Khải Lâm Na đã sử dụng nguồn tài lực đồ sộ để thu mua (thu dụng/ tìm mua) một khối lượng lớn nguyên liệu, nhưng vẫn thiếu hụt đến một trăm kiện. Nếu như chỉ tính toán đến giá trị của nó thôi, thì tuy tiện đưa ra một kiện trong 1000 kiện trang bị này đem bán đấu giá thì tối thiểu cũng đạt đến hàng triệu kim tệ, vì thế trị giá của 1000 kiện này thực sự là không dám tưởng tượng đến, đối với những kiện trang bị này, hoàng kim cũng không đáng giá đến một phần triệu. (ý nói là hoàng kim phải dùng đến đơn vị hàng triệu cũng không xứng.)

Lâm Phong nói : “ Như thế cũng đủ rồi, thực lực Ma Đạo Sư tiêu chuẩn trong cuộc thi Ma Pháp Sư cũng có vài trang bị trong mình rồi, Ma Đạo Sĩ thì sử dụng tuy tiện một vài kiện trang bị ở Khắc Khố Sâm Đạt cũng có thể trở thành Ma Đạo Sư tiêu chuẩn, còn 900 kiện kia đem phân phát cho cao cấp và trung cấp Ma Pháp Sư thì có thể kiến lập một Ma Đạo Quân Đoàn rồi ! ”

Tạp Lạp Kỳ nói : “ Cũng chỉ còn có cách đó thôi, gia gia của ngươi lúc trước có phái vài người đến để báo một tin tức (lời cảnh báo), tình hình của Thiểm tộc gần đây có vài biến cố nho nhỏ, muốn ngươi cẩn thận chú ý đến khuynh hướng của họ. ”

Lâm Trùng cũng nói xen vào : “ Những năm trước đây ở Thiểm tộc cũng đã phát sinh nội loạn, ba bộ lạc hùng mạnh nhất của Thiểm tộc đã bắt đầu khai chiến, Mặc Cấp bộ lạc cùng với Sát Nhĩ Ba bộ lạc đã liên hợp tấn công bộ lạc Hô Lan, nghe nói 20 vạn thiết kị của Hô Lan bộ lạc đã bị đánh cho tan tác, mong rằng sẽ sớm có tin tức mới truyền về ! ”

“ Hô Lan bộ lạc ? ” Lâm Phong nói : “ Mười năm trước chúng ta đã cứu được đại vương tử cùng công chúa của Hô Lan bộ lạc ở ngay bên ngoài Bồ Đạt Luân Bảo ! ” Lâm Đại đã sớm biết được biểu tình trên mặt hắn ta, nhanh chóng để tỉnh, chỉ là khi nhớ lại chuyện này, sắc mặt Lâm Đại hiện lên vẻ ngượng ngịu (xấu hổ) nói tiếp : “ Trí nhớ của công tử thực tốt, chuyện này chúng tôi đã nhanh chóng nhớ ra rồi ! ”

Lâm Nhị cười hắc hắc rồi nói : “ Ta nhớ ra rồi, năm đó công tử của chúng ta đã ‘ lấy được ’ một mảnh ngọc bội trên người của cô tiểu công chúa đó, sau đó thì quay trở lại Bồ Đạt Luân Bảo tham tu, kết quả là thất tung mấy ngày, khiến cho mọi người phải một phen kinh hãi ! ”

Mọi người đều cười ồm cả lên, những lão đầu tử đến lúc này mới biết là Lâm Phong đã từng tiêu thất (biến mất) một cách thần bí.

Lâm Phong lướt mục quang lên trên thân thể của cả ba người, rồi lập tức cười nói : “ Được lắm, thực lực các ngươi ít nhiều gì cũng tăng lên vài ba lần, có vẻ như mười năm trôi qua các ngươi vẫn sống không uống

phí a ! ”

Lâm Trùng nói : “ Tất cả đều là do công tử ban cho, nếu không thì tối thiểu là 30 năm sau chúng tôi mới có khả năng đột phá. ”

Lâm Nhị cười nói : “ Đó gọi là dưới tướng mạnh chẳng hề có binh yếu, nếu chúng tôi quá kém cỏi thì sẽ làm mất mặt công tử. ”

Tiếp đó thì An Đức Liệt ngồi ở bên tay phải hắn ta cũng , cung kính nói : “ Lĩnh chủ đại nhân tôn quý, gần đây có một số gia đình quý tộc đều mong muốn ngài có thể phân cấp phong địa (địa bàn ?) cho bọn họ, mười năm gần đây bọn quý tộc hạng vừa và nhỏ đều từ nơi khác liên tục đổ xô đến đây, tiểu nhân về vấn đề này vẫn không dám quyết định, thỉnh đại nhân hãy xử lý việc này. ”

Khải Lâm Na cũng nói : “ Mười năm qua dưới sự xây dựng cẩn thận của chúng ta, Khắc Khố Sâm Đạt đã trở thành một hậu phương lớn mạnh, mỗi một tấc đất đều là lãnh địa của chàng, hoàng đế bệ hạ lúc nào cũng muốn chuyển đến đây, bất úa có lão gia đại đế toạ trấn, hoàng đế bệ hạ vô pháp tiến đến. Hiện tại ai ai cũng ghen tị với tài phú của Khắc Khố Sâm Đạt, mỗi một vị quý tộc đều có quyền lực và phong địa cho riêng mình, nên những người đó đã đề nghị chàng phong đất (cấp đất) cho bọn họ, thiếp thực sự không có cách nào cự tuyệt . ”

“ Phải phong đất sao ? ” Lâm Phong cười lên với ngữ khí âm lạnh, đưa ra một chiết phiến mang theo ánh kim quang rực rỡ, sau đó nói tiếp : “ Quý tộc đích xác là có quyền lực và phong địa cho riêng mình, muốn phong địa cũng được, nhưng phải hỏi xem thử ta có đồng ý hay không cái đã. ”

Chiết phiến này của hắn ta được có nguồn gốc từ phiến Kim Diệp Tử lấy từ Bích Thủy Hàn Đàm, phiến Kim Diệp Tử đó sau khi bị Pháp Lạp đế cắt ra rồi tự tay đan lại thành một chiếc quạt, tiếp đó lão “ nghệ thuật đại sư ” này lại chạm trổ trên đó hình ảnh của một Hoả Phượng Hoàng, dùng tiên pháp trong tâm linh của bản thân tế luyện trong suốt 10 năm, cuối cùng trở thành một kiện pháp bảo cực phẩm.

Tạp Lạp Kì gật đầu tán thành : “ Kỳ thực ta đối với tác phong sinh hoạt thối nát của bọn quý tộc đó rất là không thuận mắt, khi Khắc Khố Sâm Đạt hoang sơ nghèo nàn thì dù có nói to nói nhỏ thế nào đi chăng nữa thì chẳng một ai tới, nhưng Khắc Khố Sâm Đạt hiện tại căn bản không cần đến sự ăn không ngồi rồi của bọn họ. ”

Pháp Lạp Đế hừ lên hai tiếng căm phẫn rồi nói : “ Đám củi mục bọn chúng ngày càng chuyên quyền chẳng khác gì vua chúa mà, đến lão nhân gia ta đây hiện tại còn không có lấy một nửa mảnh đất (phong địa), bọn chúng lại còn dám xin cấp đất sao, thực là không biết trời cao đất dày gì cả. ”

Mọi người đang thương thảo thì đột nhiên dừng lại một lúc, một thân vệ ở ngoài cổng chạy đến báo tin, tuần binh ở tại Đại Hạp Cốc của Hi Lạc Ba Sơn đã phát hiện một đội quân Thiểm tộc với nhân số vài trăm người.

Lâm Phong vẫy tay cho phép thân vệ đó lui ra sau rồi hướng sang Lâm Trùng nói : “ Làm thế nào mà ở tại Đại Hạp Cốc của Hi Lạc Ba Sơn lại xuất hiện một đội quân của Thiểm tộc, chẳng lẽ ở tình hình ở Thiểm tộc đã có chuyển biến ? ”

Lâm Trùng đáp : “ Rất có khả năng là Hô Lan bộ lạc đã bại vong rồi ! ”

Lâm Phong đứng dậy nói : “ trước tiên hãy đi xem thử cái đã. ”

Lâm Phong lập tức rời khỏi cổng, từ miệng phát ra một âm thanh tín hiệu, tức thì ở đằng xa phát ra một tiếng long ngâm, chớp mắt bạch long (mã) đã lao đến một cách uy phong lẫm lẫm, thân mật cọ cọ vào người Lâm Phong, lộ ra bộ dạng vô cùng cao hừng.

Lâm Phong vuốt nhẹ lên trên đầu của bạch long mã, rồi nhanh chóng phi thân lên trên người bạch long mã, tâm ý của hắn ta cùng bạch long mã tương thông với nhau, tự nhiên là biết được ý muốn của hắn ta rồi, một tiếng rống gầm phát ra, bạch long mã dương vó đằng không bay lên, trực tiếp hướng về cửa bắc của Khắc Khố Sâm Đạt, tiến đến Đại Hạp Cốc ở Hi Lạc Ba Sơn.

Tiếp đó Lâm Trùng lãnh xuất 500 Thiết Huyết Thân Vệ rời khỏi cổng bắc của thành bất quá khi hắn ta đưa quân đến cửa bắc thì Lâm Phong đã cưỡi bạch long mã tiến đến Đại Hạp Cốc ở Hi Lạc Ba Sơn rồi.

Ở khoảng cách khá xa, nhìn thấy một đội thành vệ binh khoảng vài trăm người chiến sĩ Thiểm tộc, toàn thân bọn họ máu me đầm đìa, chính giữa bọn họ là một thanh niên thủ lĩnh đang lớn tiếng mắng nhiếc những chiến sĩ Thiểm tộc, mong muốn các chiến sĩ này nhanh chóng đầu hàng.

Vài trăm chiến sĩ Thiểm tộc tuy thân thể máu me đầm đìa, hầu hết là đã bị thương, nhưng vẫn ưỡn ngực ngẩng cao đầu, căn bản không hề để Thành vệ Quân của Khắc Khố Sâm Đạt vào mắt, hai bên đều cật lực khắc chế nhân mã của bên mình, cố gắng không để xảy ra chiến sự.

Tiếng long ngâm của bạch long mã vang lên, rồi lập tức đáp xuống ngay chính giữa Thành Vệ Quân và chiến đội của thiểm tộc, bạch long mã hùng dũng và ngang tàng tiến đến tiếp cận Thiểm tộc chiến đội, phát ra một tiếng long ngâm, khiến cho những con chiến mã lập tức không còn chịu sự khống chế của kỵ sĩ, rồi toàn bộ bỗng nhiên quỳ phục xuống phía dưới mặt đất, trông bộ dạng chẳng khác gì lũ chuột đứng trước một lão miêu vậy.

Lâm Phong nhìn lướt qua ánh mắt kinh hãi của chiến sĩ Thiểm tộc, lớn tiếng hỏi : “ Các người là dũng sĩ của bọn lạc nào trong Thiểm tộc, tại sao lại chạy đến lãnh địa của ta ? ”

“ Chúng tôi là dũng sĩ của bộ lạc Hô Lan, các hạ có phải là linh chủ tôn quý của Khắc Khố Sâm Đạt - lâm Phong ? ” một hán tử bước ra từ trong đám đông, nhìn vào hán tử này Lâm Phong thấy hán tử này râu hùm hàm én mày ngài (giữ ý cho quyen thuộc) , tuổi trạc độ 20, thân hình vô cùng rắn chắc, đôi tay thì thô ráp, trên thân thể đầm đìa máu me, khuôn mặt tuy hung dũng, kiên nghị nhưng cũng bị xanh tái đi, hiển nhiên là đã bị thương không nhẹ.

Bất quá dù hiện tại bị trọng thương nhưng cặp hổ mục của hán tử này vẫn xạ xuất tinh quang, trong thập phần hùng dũng và đáng sợ.

Lâm Phong âm thầm tán thưởng, nói : “ Ta là Lạc Nhật Đế Quốc nhất đẳng bá tước, linh chủ của Khắc khố Sâm Đạt Lâm Phong, các hạ nếu như là dũng sĩ của Hô Lan bộ lạc thì có thể cho ta thỉnh giáo một câu, không biết A Lỗ Thai vương tử cùng Hô Lan Na công chúa hiện tại vẫn tốt chứ ? ”

“ Ha ha ha ! ” hán tử đó cười lớn lên ba tiếng, nói : “ Ta chính là A Lỗ Thai đây, không thể ngờ rằng linh chủ đại nhân vẫn còn nhớ đến tôi ? mười năm trước chia tay ở bên ngoài thành Bồ Đạt Luân, linh chủ đại nhân mắng A Lỗ Thai là một kẻ thô thiển, ta thực sự cao hứng phi thường . ”

“ Cái gì ? người là A Lỗ Thai ? ” Lâm Phong thất thanh la lên.

94. Chương 94 : Thiểm Tộc Chi Loạn

So với mười năm trước đây, một thiếu niên liều mạng để bảo vệ muối muối của mình ở bên ngoài thành Bồ Đạt Luân đã không còn tồn tại nữa, Lâm Phong quả thực khó có thể nhận ra cầu nhiệm đại hán [đại hán có râu quai nón – gọi là râu hùm cho dễ gần] trước mặt chính là đại vương tử của Hô Lan bộ lạc lúc ở bên ngoài thành Bồ Đạt Luân của mười năm trước, cũng giống như hán tử A Lỗ Thai mặc dù có cảm giác mơ hồ là Lâm Phong có cái gì đó rất giống với trước đây, nhưng chung quy trong một thời gian ngắn hán tử ta cũng không thể nhận ra Khắc Khố Sâm Đạt linh chủ Lâm Phong – vị quý tộc trẻ tuổi với khí độ bất phàm đã cứu tính mệnh của hán tử ta bên ngoài Bồ Đạt Luân thành mười năm trước, vì thế mới buột miệng hỏi một câu.

Lâm Phong rời khỏi lưng của bạch long mã, sải bước nghênh đón, giang đôi tay ra nắm chặt lấy đôi bờ vai đang bị vô số vết thương của hán tử rồi dụng lực lắc vài cái, sau đó ha hả cười lớn và nói : “ Đã mười năm rồi, ta cũng không thể nhận ra người đã đến đây, đối với Lâm Phong ta dũng sĩ của Hô Lan bộ lạc luôn là bằng hữu của mình, hãy đến Khắc Khố Sâm Đạt, quay trở lại thành đô cùng với ta để nghỉ ngơi một lát, sau đó chúng ta còn có rất nhiều việc cần phải thảo luận nữa. ”

“ Dũng sĩ của Hô Lan bộ lạc chúng tôi mãi sẽ là bằng hữu của ngài. ” Đôi hổ mục của A Lỗ Thai loé sáng những tia cảm kích, đưa tay lên rài rệu cho thủ hạ phân khai, một vị thảo nguyên nữ tử thiên hương quốc sắc chậm chậm bước tới, hướng sang Lâm Phong mà thi hành một lễ nghi của Thiểm tộc, yêu kiều cất tiếng : “ Linh chủ đại nhân tôn quý, tinh thần của ngài đủ để so sánh với hoài bão của nữ thần chinh chiến, cầu mong ngài luôn cùng tồn tại cùng với nữ thần. ”

“ Sự mỹ lệ của nàng cũng đủ để sánh với vẻ đẹp của chiến thần nữ thần ! ” Lâm Phong ưu nhã tiến hành nghi lễ của một quý tộc, rồi xem xét cẩn thận khuôn mặt nữ tử trước mặt, chỉ thấy nữ tử thảo nguyên này khoác lên mình một bộ áo cừu màu tử hồng làm bằng da hổ, thân thể yếu điệu, khuôn mặt thanh tú, trên đầu mái tóc dài màu nâu được trát thành một bím đuôi ngựa kéo thẳng ra phía sau, trông rất là ngông nghênh, nhưng lại hàm ẩn trong đó là khí chất thanh nhã.

Lâm Phong nói : “ nàng ... nàng là Hô Lan Na công chúa ? ”

Nữ tử mỉm cười duyên dáng rồi đáp : “ Không tưởng được là Lâm Phong ca ca vẫn còn nhớ đến Hô Lan Na, tộc nhân của muội đã hoàn toàn bị Mặc Cáp bộ lạc cùng Sát Nhĩ Ba bộ lạc thôn tính, hiện tại muội và đại ca đang bị Mặc Cáp bộ lạc truy sát, có thể sẽ gây tai họa cho lãnh địa ca ca. ”

Với vấn đề vô cùng nguy hiểm của bản thân A Lỗ Thai căn bản không muốn đề cập tới, nhưng hiện tại đã bị Hô Lan Na nói na, tức thì trở nên lúng túng ngượng ngịu, khuôn mặt của vài trăm chiến sĩ đang nhuộm máu me đầy mình ở phía sau hẳn ta cũng trở nên đỏ hồng lên, tất cả các ánh mắt đều tập trung về phía Lâm Phong.

“ Nam nhân của Lâm gia chúng ta cũng cùng một dạng với những dũng sĩ của Hô Lan bộ lạc, đều sục sôi trong người dòng nhiệt huyết không chịu khuất phục, không bao giờ bị sự cường đại của địch nhân khiến cho sợ hãi ! ” Lâm Phong phi thân lên trên mình của bạch long mã, hô lớn lên : “ Hô Lan bộ lạc dũng sĩ, các bạn luôn luôn là bằng hữu của Lâm Phong này, còn bây giờ thì hãy quay trở lại thành cùng với ta. ”

Một tiếng long ngâm phát ra, bạch long mã cất bốn vó bay đi, chớp mắt đã tiến đến cốc khẩu. Nhiệt huyết của hàng trăm thảo nguyên hán tử của Hô Lan bộ lạc tức thì sôi lên, tâm thần trở nên kích động, cùng nhau hô lên một tiếng, cấp tốc thượng mã đuổi theo sau Lâm Phong, tiến ra của cốc.

Còn một ngàn Thành Vệ Quân sau đó cũng nhận lệnh của đội trưởng quay lại thành trì.

Lâm Phong dẫn đầu hàng ngàn Thiểm tộc chiến sĩ tiến vào trong phủ của mình, trước tiên là an bài chỗ nghỉ ngơi cho hai huynh muội A Lỗ Thai, phái xuất mục sư đến để trị thương cho chiến sĩ Thiểm tộc, sau đó thay hết những bộ trưởng sam dính đầy vết máu, cuối cùng thì tiến vào trong hội trường để nghị sự, cho gọi hết tất cả những thuộc hạ thân cận đến để bàn luận.

Không lâu sau, trừ lão Pháp Lạp Đế đng vô cùng bận rộn ra thì tất cả mọi người đều có mặt đông đủ, Lâm Phong lướt mắt quét qua thân thể của mọi người, rồi nói : “ Hô Lan bộ lạc đích xác là đã bị Mặc Cáp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc thôn tính rồi, chỉ là đại vương tử A Lỗ Thai đã cùng đoá hoa của thảo nguyên – Hô Lan bộ lạc Hô Lan Na công chúa đào thoát đến hạp cốc ở dãy Hi Lạc Ba sơn, theo các ngươi thì chúng ta nên giải quyết việc này như thế nào ? ”

Lâm Đại ngạc nhiên nói : “ Mười năm trước đây chúng ta đã cứu họ một lần, thiết nghĩ lần này cũng nên cứu họ lần nữa. ”

Lâm Trùng đề nghị : “ Mặc Cáp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc dù là đã thôn tính được Hô Lan bộ lạc, nhưng A Lỗ Thai có thể đào thoát thành côngđiều này có thể khẳng định nội bộ của hai bộ lạc này không ổn định, có khả năng là hai bên vẫn còn có nhiều điều nghi kỵ lẫn nhau, nếu không thì A Lỗ Thai vương tử không thể nào chạy thoát được, hơn nữa hai bộ lạc lớn này sẽ liên tục lôi kéo tộc nhân của Hô Lan bộ lạc trong một thời gian ngắn khiến cho nội bộ bất ổn, mầm hoạ cực lớn cũng từ đó mà sản sinh, chúng ta có thể gửi thông điệp yêu cầu Bồ Đạt Luân Bảo cùng xuất quân với chúng ta, chớp lấy thời cơ vàng bạc này nhất cử đánh thẳng vào đại quân chủ lực của Thiểm tộc, sau đó dẫn theo kị binh thừa thắng truy kích, nhất cử giải quyết mối hoạ ngầm ngấm của Thiểm tộc đối với chúng ta. ”

Kể từ trận chiến Bối Nhĩ Gia Hà 5000 năm trước, sau khi con người thay thế Tinh Linh, trở thành chủ nhân của đại lục này, những thế hệ dân tộc du mục sinh sống trên đại thảo nguyên Thiểm tộc luôn là mối hoạ to lớn từ bên trong đối với ngai vàng của Văn Lai nhân 9chỉ con người), những dân tộc du mục này sinh sống ở những nơi gần nguồn nước và cây cối, nhưng họ không có một chỗ ở cố định, tùy theo sự thay đổi của bốn mùa mà di chuyển.

Điều kiện tự nhiên trên thảo nguyên ác liệt dị thường, sinh sống năm này qua năm khác trên mảnh đất khắc nghiệt đó, dân tộc du mục thường xuyên tranh đấu với những tai nạn của tự nhiên, hình thành nên những

cộng đồng xã hội rất hùng dũng và đáng sợ, mỗi một nam tử Thiểm tộc đều là những chiến sĩ trời sinh, bọn họ ngay từ nhỏ đã sinh sống trên lưng ngựa, thuật bắn cung, thuật xạ kị của bọn họ vô cùng thành thục.

Mỗi một nữ tử trên thảo nguyên đều là một người vợ tiêu chuẩn trong gia đình, phục vụ trưởng phu và chăm sóc con cái đích xác là trách nhiệm thiên sinh của bọn họ, không có bất kỳ một quý phụ nhân, một tiểu thư nào đó có những sinh hoạt xa hoa, đối với các thảo nguyên nữ tử mà nói, trưởng phu trong lòng bọn họ đích thị cao thể so sánh với trời, từ khi được sinh ra, bọn họ luôn chấp nhận những an bài của lão thiên đối với vận mệnh của bọn họ.

Dân du mục sinh tồn trong điều kiện khắc khổ, nguồn tài nguyên tự nhiên thì thiếu hụt, thường sinh hoạt ở những thôn trang phụ cận thảo nguyên, tất cả các triều đại trước đây trên đại thảo nguyên Thiểm tộc đều tiếp cận đế quốc, nên hoàng đế đã lệnh cho đại quân ở phương bắc trùng tu thành quách kiên cố nhằm chống lại những dân tộc du mục, Quang Minh đại đế sau khi thống nhất đại lục thậm chí có một lần phái xuất hàng trăm vạn đại quân để chinh phạt đại thảo nguyên Thiểm tộc.

Mặc dù đã tiêu diệt thành công Thiểm tộc, nhưng bọn họ tiến rồi lui nhanh chẳng khác gì gió, sinh mệnh lực [sức sống] của những dân tộc du mục ngoan cường dị thường chẳng khác gì dã thảo [cỏ dại], sau khi trải qua hơn trăm năm sinh trưởng và nghỉ ngơi, bọn họ bùng lên như lửa cháy rừng hạn, phút chốc đã khôi phục lại nguyên khí, Quang Minh hoàng thất không có khả năng phái đại quân trường kì bảo vệ đại thảo nguyên Thiểm tộc, nên đối với chuyện này chỉ biết nhắm mắt bưng tai mà thôi.

Sau này, Quang Minh hoàng thất bị huỷ diệt, sau khi Hoắc Khắc Tư đại đế kiến lập Lạc Nhật đế quốc, trong lòng biết được tuyệt không có khả năng tiêu diệt triệt để những dân tộc du mục, nên chỉ biết đóng quân trường kì chống đỡ bên cạnh thảo nguyên, tu kiến thành quách Bồ Đạt Luân, phái đại quân nhiều năm canh giữ, chỉ thủ không công.

Ba mươi năm trước thiết kị của Thiểm tộc một lần nữa xua quân nam hạ, nên Lâm Khiếu Thiên phụng mệnh xuất quân bắc thượng, nhanh chóng tiêu diệt đại quân chủ lực của Thiểm tộc bên ngoài thành Bồ Đạt Luân, vì thế đế quốc mà giữ được 30 năm thái bình thịnh trị, đồng thời lệnh cho Lâm Khiếu Đường xuất lĩnh 20 vạn Cuồng Phong thiết kị trú thủ ở thành Bồ Đạt Luân, giám thị nhất cử nhất động của Thiểm tộc.

Tiêu diệt triệt để tâm phúc đại hoạ [mối hoạ lớn từ bên trong] Thiểm tộc, đối với mỗi nam nhân của Lâm gia mà nói đích xác là nguyện vọng lớn nhất, hiện tại thì cơ hội đã đến, làm thế nào mà có thể bỏ qua cơ hội ngàn vàng ở trước mắt ? Dù không thể tiêu diệt hoàn toàn đại quân của Thiểm tộc nhưng cũng có thể làm cho bọn họ tổn thất nghiêm trọng, lần thứ hai vì đế quốc mà đem lại vài chục năm an định cho bách tính, đồng thời thêm vào công huân của bản thân thêm một chiến công.

Lâm Nhị cũng nói : “ Lạc Nhật đế quốc của chúng ta là đế quốc đông dân và giàu có ở phương nam, hiện nay so với kị binh của Thiểm tộc thì Thiết Huyết quân đoàn của chúng ta còn kém một bậc, nếu không nguyên soái đã sớm xuất thủ thần uy thu thập gọn gàng tử tôn của bọn họ rồi, bây giờ chính là thời cơ tốt để xuất binh, chỉ cần làm cho Thiểm tộc có những tổn thất nghiêm trọng, thì nguyên soái có thể xuất thủ thần uy đánh cho tử tôn bọn họ không còn manh giáp ! ”

Lâm Phong nhìn sang Tập Lạp Kỳ ở bên cạnh hỏi : “ Người có ý kiến gì không ? ”

Lão đầu tử đạo chuyển đôi mắt cá chết của mình rồi nói : “ Ta chỉ là một Ma Pháp Sư, đối với những việc quốc quân đại sự, lão gia tử ta đây không một chút hứng thú, những kiến nghị của ba tên tiểu tử kia quả thật không sai, nhưng huyết dịch lưu chuyển trong người của các bộ lạc Thiểm tộc đích xác là rất đáng khen, đồng thời nếu hành động như thế thì có phần không ổn lắm, mỗi dân tộc đều có lí do sinh tồn của mình, người phải xem xét cho thật kĩ càng ! ”

Lâm Phong nói : “ Kì thực là ta cũng đã có cách giải quyết tốt hơn, chỉ là không một ai đề cập đến mà thôi, hơn nữa Văn Lai nhân (là một loại người, cung giống như Ải nhân vậy, ở đây là chỉ những người dân du mục) cũng chính là một trong những chủ nhân trước đây của Thần Tang Đại Lục, chỉ là nền văn hoá của những những tộc dân du mục rất là lạc hậu, họ là những man đầu tử chưa được thành thị khai hoá nên bị mọi người khinh thị, không chấp nhận kết bạn với bọn họ, nếu như những người đương quyền có khả năng cấp đất để bọn họ có một không gian sinh tồn, chỉ cần kiến lập một đội kị binh Thiểm tộc gồm 50 vạn người, lại cấp thêm cho bọn họ binh khí thượng hạng, muốn hoành tảo thiên hạ thực không phải là một chuyện khó. ”

Tập Lạp kì nói : “ Ý nghĩ của người quả thật rất hay, nhưng người đừng quên những quan niệm cố hữu của Văn Lai nhân, quốc gia của nhân đã được kiến lập hàng ngàn năm nay, làm sao những người đương quyền chịu hạ thấp thân phận của mình để cùng chung sống với Thiểm tộc trong một nhà được, kể từ 5000 năm trước, quan niệm truyền thống đó như đã ăn sâu vào trong nhân tâm của nhân loại, nếu như người klàm như thế, khẳng định sẽ gây công phần ! ”

Lâm Phong cười lạnh rồi nói : “ Nhân sinh tại thế, nơi nào cũng bị ước thúc chân tay, thì thử hỏi sống còn gì lể lạc thú nữa, ta mặc dù không thể phá bỏ quy tắc du hí của đại lục, nhưng tuyệt đối không để quy tắc đó ước thúc chân tay mình. Người Thiểm tộc năng chinh thiện chiến, toàn bộ đều là những nam nhân không những nhiệt huyết mà còn bất khuất, tại sao lại không thể cấp cho họ một không gian để sinh tồn ! ”

Đình chỉ một lúc, rồi tiếp tục nói : “ Nếu như ta giữ A Lỗ Thai lại trên chiến xa của ta, sau khi giúp ta bình định Thiểm tộc, thì trang bị cho vài chục vạn thiết kỵ của Thiểm tộc những vũ khí và áo giáp ở Khắc Khố Sâm Đạt của chúng ta, đến lúc đó bọn họ có thể trở thành một quân đoàn vô địch thiên hạ, tính ra Lang kỵ binh của Thần Vũ đế quốc cũng không đủ tư cách để tương tranh với thiết kỵ của Thiểm tộc một khi chúng ta đã trang bị cho bọn họ vũ khí của chúng ta. ”

Mọi người trầm mặc trong một lúc, Khải Lâm Na lên tiếng phá vỡ không khí im lặng : “ Ta tán đồng với quyết định của chàng, với tài phú hiện tại ở Khắc Khố Sâm Đạt của chúng ta, muốn tạo ra một chi khách của Thiết Huyết quân đoàn thì không thành vấn đề ! ” Mặc dù quyết định đột ngột này của Lâm Phong khiến cho mọi người khó có thể tán đồng, nhưng với tư cách là nữ nhân trong tương lai của Lâm Phong, Khải Lâm Na rất hiểu bản thân nam nhân này, cũng chỉ những người đã kinh qua cảnh gia phá nhân vong (nhà tan của nát) như nàng mới có thể nhìn thấu được những ước thúc của thế tục, rồi nàng lại đứng trên lập trường của hắn mà quyết định.

Tập Lạp Kì cũng nói : “ Nếu như người đã quyết định như thế rồi, thì cứ chiếu theo đó mà làm, ta cũng không phải là không tán đồng với giải pháp này của người, chỉ là cần đề tỉnh người một vấn đề mấu chốt. Người của Thiểm tộc rất trọng anh hùng, chỉ có trên chiến trường mới có thể triệt để chinh phục bọn họ, mới có thể nhận được sự chấp thuận của họ, bản thân của những dân tộc du mục không có nền văn hoá riêng, cũng không biết bất kì một ma pháp nào. Vì thế nếu người muốn chinh phục nhân tâm của những chiến sĩ Thiểm tộc, không nên để Ma Pháp Sư vào trong tham chiến, chieh e là cái giá phải trả cho việc này là quá đắt thôi. ”

Mặc dù đại sư trong ấn tượng của mọi người thì không được tốt cho lắm (ý muốn nói là không năng nổ trong bất cứ chuyện gì, ngoài ma pháp), nhưng đối với nền văn minh Ma Pháp, vị Thánh giai đại sư này dù gì cũng nảy sinh tâm huyết một đời, tình cảm cao thượng như thế quả thực là không thể chối cãi được.

Trong mắt của vị Thánh Giai đại sư này không có tồn tại ý niệm tôn ti, trong nhãn quang của ông ta vạn vật trên thế gian đều bình đẳng, đối với Tập Lạp Kì mà nói, bất kể là những Văn Lai nhân cao quý hay là những những Thiểm tộc man đầu tử chưa được khai hoá, đều không có bất kì một sự phân biệt nào cả.

Vì thế lão đầu tử này đối với quyết định của Lâm Phong tịnh không có bất kì một sự phản kháng nào cả.

La Đế Phong cũng thực sự là một vị Thánh Giai nổi tiếng, tư tưởng tự nhiên khác xa thường nhân, nói : “ Ta cũng không có bất kì ý kiến nào cả, ta cũng đã từng giao hảo với một vị thánh chiến sĩ của Thiểm tộc, mặc dù những dân tộc du mục chưa từng được khai hoá, nhưng so với những bọn đoạ lạc quý tộc [quý tộc thoái hoá] của Văn Lai nhân chúng ta còn có tư cách hơn, ta cũng tán đồng với quyết định của Lâm Phong. ”

Gia Đức Tây tiểu bạch diện cũng cấp tổ chen vào : “ Ta cũng không có ý kiến gì cả, xuất quân tuy là một chuyện rất quan trọng, nhưng an toàn của Khắc Khố Sâm Đạt còn quan trọng hơn nữa, để giảm bớt sự bất an của tên gia hoả người trong lúc xuất chinh, ta cam tâm tình nguyện ở lại nơi này giữ thành . ”

Mọi người trông thấy tên tiểu bạch diện lấy sự lười nhác của mình đem nói ra một cách đường đường chính chính như thế, còn nói ra là “ cam tâm tình nguyện ” nữa chứ, thực là vô sỉ đến cực điểm mà. Mục quang của hai lão đầu tử kia lập tức lộ xuất sắc thái khinh bỉ, nhưng Gia Đức Tây tên tiểu bạch diện này quả thực coi như chẳng thấy gì, khuôn mặt cứ dương dương tự đắc.

Lâm Phong nói : “ Muốn triệt để chinh phục nhân tâm của chiến sĩ Thiểm tộc, phải lộ ra thực lực của Văn

Lại nhân bọn ta thì mới có thể thực hiện được, vì thế cự long và thiên hạc không cần phải đi theo, nếu không chiến sĩ Thiểm tộc khẳng định sẽ cho là bọn ta mượn sự giúp đỡ từ bên ngoài mới có thể đánh bại được bọn họ, vì thế tịnh không thể thu phục được nhân tâm, các người cứ đi về đi, ta còn phải đi qua xem thử phản ứng của A Lỗ Thai thế nào. ”

95. Chương 95 Xuất Binh Tiên Tấu.

Lúc Lâm Phong đi vào khách viện(nơi ở của khách), thương thế của A Lỗ Thai đã bình phục hoàn toàn, đang cùng với Hồ Lan Na đàm luận. Nhìn thấy Lâm Phong tiến đến, A Lỗ Thai đứng dậy, tiến tới nghênh đón, hơi dùng sức ôm chầm lấy Lâm Phong nhắc lên, hào sảng nói:

-Linh chủ đại nhân, A Lỗ Thai này nhận của người đại ân cứu mạng lần này. Dũng sĩ Thiểm Tộc chúng ta không hiểu biết lễ tiết của các người, ta lại cũng không biết phải cảm tạ người thế nào, chỉ cần người có thể giúp cứu lấy các tộc nhân của ta, A Lỗ Thai này nguyện làm trâu ngựa để trả ơn người.

Lâm Phong trầm nghĩ:

- “Cái ta cần chính là một đạo cương thiết hùng sư, một người như người thì có tác dụng gì chứ!”

Rồi cũng dùng lực nhắc A Lỗ Thai lên một chút, mắt nhìn thấy đại hán vô cùng cường mãnh này bị mình đè nén đến méo mặt, kêu không thành tiếng, trong lòng không khỏi cười thầm, buông A Lỗ Thai ra, sau đó trở lại ghế ngồi. Sau khi bảo thị nữ dâng rượu lui ra ngoài, nâng chén mời gã Thiểm Tộc thô莽 A Lỗ Thai này cùng uống một ly rồi nói:

- A Lỗ Thai bằng hữu, ta rất nguyện ý xuất binh giúp người cứu tộc nhân của mình, thậm chí ta còn có thể giúp người thống nhất các bộ tộc, bất quá, chúng ta mặc dù là hảo bằng hữu, nhưng cũng lại là lập trường bất đồng, người có thể cam đoan ngày sau thiểm tộc thiết kỵ không còn xâm phạm đến biên cảnh đế quốc chúng ta không?

A Lỗ Thai mặc dù diện mạo thô hào, nhưng thân là một vị vương tử, hẳn tự nhiên không phải là một thứ đầu heo ngu xuẩn, liền đáp lại:

- Linh chủ đại nhân tôn quý, nếu như ngài thật sự có thể giúp ta thống nhất các bộ lạc. A Lỗ Thai này thề trên danh nghĩa của nữ thần chiến tranh mà cam đoan với ngài, khi ta còn sống trên đời tuyệt đối sẽ không để cho dũng sĩ Thiểm Tộc đặt chân lên đất đai của các người. Người Thiểm Tộc chúng ta mỗi ngày đều có không ít dũng sĩ đặt mình dưới sự che chở của nữ thần chiến tranh, nếu ngài có thể cho chúng ta một vùng đất riêng để dũng sĩ Thiểm Tộc chúng ta có một chút không gian sinh tồn. Chúng ta, những dũng sĩ của Hồ Lan bộ lạc nguyện ý vĩnh viễn theo chân ngài, vì ngài mà khai cương thác thổ(mở rộng lãnh thổ, đất đai).

-Thật tốt quá! Mặc dù Lâm Phong lúc này rất chần chừ nhưng thấy A Lỗ Thai tự mình hiểu ra như vậy trong lòng cũng không khỏi kích động, cố gắng giữ bình tĩnh, rồi đứng thẳng người dậy nói:

- Thiểm Tộc và chúng ta vốn là một nhà, kỳ thật không có gì phân biệt, chỉ là bọn cầm quyền kia có mắt như mù, sau này Thiểm Tộc đại thảo nguyên và Khố Khắc Sâm Đạt của ta là người một nhà. Ta sẽ phân chia cho tộc nhân của người một vùng đất ở phía bắc Khố Khắc Sâm Đạt để sinh tồn, sau đó lại dạy cho tộc nhân của người học cách trồng trọt cấy cấy, giúp cho những dũng sĩ Thiểm Tộc gan dạ không còn phải vì thiên tai mà sống khổ sở, lay lắt. Ta sẽ suất lĩnh dũng sĩ Thiểm Tộc các người đương oai trên chiến trường, để cho những dũng sĩ Thiểm Tộc can đảm đó có thể có được sự giàu sang phú quý và địa vị xứng với bản thân mình. Đi! Bây giờ chúng ta đi thương lượng một chút xem sẽ cứu tộc nhân của người như thế nào!

A Lỗ Thai nhiệt huyết sôi trào, tâm tình xúc động, đập bàn mà nói:

- Có được những lời này của linh chủ đại nhân. Chúng ta, những dũng sĩ của Hồ Lan bộ lạc sẽ vĩnh viễn theo sau bước chân của ngài.

Hồ Lan Na mắt nhìn hai nhân vật anh hùng hào khí can vãn, trên khuôn mặt cũng lộ ra thần sắc vô cùng xao động.

Sau khi hai người cùng bước ra cửa, A Lỗ Thai hạ giọng nói nhỏ:

- Lĩnh chủ đại nhân! Khí lực của ngài quả thực là mạnh!

Lâm Phong trong lòng vui vẻ, hiểu rằng vừa rồi mình thông qua cái ôm đã biểu hiện chân thực lực rất lại đã hoàn toàn thu phục được gã mãnh hán sùng bái anh hùng này, đáp:

- Bởi vì chúng ta đều là người phi thường, liên thủ lại có thể tự mình khai sáng một khoảng trời riêng, đem thiết kỵ dũng sĩ Thiểm Tộc đạp bằng Thản Tang đại lục không chừa một góc, để cho tên tuổi chúng ta thiên cổ lưu danh.

Hai người đi vào nghị thính thất(phòng họp), tất cả mọi người đều đang ngồi tại chỗ, chỉ có Khải Lâm Na và An Đức Liệt đã ra ngoài thương lượng chính vụ

Lâm Phong giới thiệu A Lỗ Thai với các thủ hạ thân cận dưới trướng. Theo ý muốn của hắn, không cần biết là già hay trẻ, tất cả đều phải hướng tới chào vị thiết hán Thiểm Tộc này với kính ý cao nhất khiến A Lỗ Thai cảm thụ sự nhiệt tình của Khố Khắc Sâm Đạt một cách sâu sắc nhất.

Sau khi ngồi lại ghế, những tinh linh thị nữ xinh đẹp như hồ điệp (con bướm) xuyên hoa dâng lên ba la mật tửu. Người Thiểm Tộc sành uống rượu, thuộc hạ dưới trướng Lâm Phong mọi người liền dùng bát lớn, hướng tới vị Thiểm Tộc thiết hán này kính 3 bát. Lâm Phong lúc này mới nhìn quanh mọi người, giọng âm vang:

- Mặc Cáp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc tham lam trâu bò dê ngựa của Hô Lan bộ lạc nên hợp mưu phát động chiến tranh thôn tập Hô Lan bộ lạc, là bằng hữu của Hô Lan bộ lạc, ta quyết định xuất binh Thiểm Tộc đại thảo nguyên, tương trợ cho A Lỗ Thai vương tử cứu hồi tộc nhân của y.

Chúng nhân nghe nói vậy liền cảm thấy lý do bất minh bạch, Lâm Trùng lập tức đứng lên hưởng ứng:

- Bọn tiểu nhân thề chết đi theo lĩnh chủ đại nhân giúp bằng hữu cứu xuất tộc nhân.

Lâm Đại và Lâm Nhị cũng nói nhau tuyên biểu lộ thái độ, Tạp Lạp Kỳ nói:

- Thiểm Tộc và chúng ta là người 1 nhà, Lĩnh chủ đại nhân và A Lỗ Thai vương tử vốn là bằng hữu, Khố Khắc Sâm Đạt chúng ta đương nhiên vui vẻ xuất binh giúp vương tử điện hạ cứu xuất tộc nhân của ngài.

La Đế Phong nói:

- Chuyện đó còn phải nói, bất quá Mặc Cáp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc có tới 30 vạn kỵ binh, không kém hơn binh lực của Khố Khắc Sâm Đạt chúng ta, thiết tướng muốn tương trợ vương tử điện hạ cứu xuất tộc nhân ta e rằng có chút khó khăn.

Lâm Nhị lập tức đáp:

- Có một cách, công tử có thể viết một phong thư, ước hẹn với Bồ Đạt Luân Bảo hầu tước đại nhân cùng xuất binh, để 20 vạn cuồng phong thiết kỵ của y giữ chân đại quân chủ lực của Mặc Cáp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc, chúng ta nhân cơ hội đó mà cứu xuất tộc nhân của vương tử điện hạ.

Tất cả mọi người đồng thanh:

- Kế này không tồi!

Lâm Phong liền ở đó viết một phong thư, đóng tỉ ấn, sai Thụy Đức Lạp cầm phượng hoàng kim lệnh đem đến Bồ Đạt Luân Bảo.

A Lỗ Thai gã thiết hán này bị kích động đến nổi trợn tròn mắt, tâm thần phấn khích, vốn hắn cũng có chút hối hận vì lúc đầu nhất thời càn rỡ, nhưng đến lúc này thì chút hối hận đó đã bị quẳng hết xuống Tây Tư Mông đại hải rồi.

Kế sách đã định, trong phủ Khố Khắc Sâm Đạt lĩnh chủ lúc này trở nên nhộn nhịp (bận rộn). Nuôi quân mười năm, dùng trong 1 giờ. Hành động quân sự lần đầu của Khố Khắc Sâm Đạt chuẩn bị triển khai, làm sao lại không khiến cho quân tướng, sĩ tốt đang nóng lòng muốn lập quân công không nhiệt huyết sôi trào. Nói cho cùng kẻ bình dân muốn trở thành quý tộc, ngoại trừ trên chiến trường kiến lập quân công ra không còn cách nào khác.

Lần này xuất binh Thiểm Tộc, Lâm Phong quyết định chỉ mang đi 3000 cường chiến sĩ trong biên chế quân sự chính quy cùng 5 vạn kỵ binh thành vệ quân. Trận đánh với Thiểm Tộc lần này không giống với chiến tranh của nhân loại, bộ binh có mang đi cũng chỉ như bia đỡ đạn, không có nửa điểm tác dụng.

Bất quá trước khi xuất binh, Lâm Phong vẫn còn nhiều vấn đề phải giải quyết.

Vốn dĩ đã định mời tân khách tới dự tiệc để chính thức rước Khải Lâm Na về, chỉ là không nghĩ được vừa mới xuất quan đã muốn xuất binh Thiểm Tộc, bởi vậy Lâm Phong tự hiểu phải có chút đền bù cho những mỹ nữ đã chờ đợi mình này.

Khi hần quay lại với đám nữ nhân của mình ở trong, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp hai tiểu nha đầu đang vây quanh trên chóc Toa Lệ Na trong tòa lương đình (tiểu đình để hóng gió), khiến cho Toa Lệ Na khuôn mặt đỏ hồng. Đề tài trên chóc tự nhiên là không nằm ngoài chuyện Toa Lệ Na sinh dưỡng tiểu hài tử khiến cho thiếu nữ đang tuổi xuân thì chưa trải sự đời này vô cùng xấu hổ.

Hai tiểu nữ đầu đó từ xa đã nhìn thấy Lâm Phong, không thềm để ý, một đảng vẫn tiếp tục trên chóc Toa Lệ Na, một đảng đưa mắt nhìn Lâm Phong đang đến. Đợi Lâm Phong đến gần, hai tiểu nữ đầu này liền đứng dậy áp tới, ôm cứng hai bên Lâm Phong, hai miệng đồng thanh:

- Toa Lệ Na nói muốn sinh con gái, không muốn sinh con trai cho chàng.

Nói rồi, hai tiểu nha đầu chu mỏ, đưa mắt ngấm nguyệt người này nhìn người kia.

Lâm Phong liền rút tay lại nhìn hai ả nha đầu mặt trắng như bạch ngọc này hỏi:

- Vậy còn các nàng, các nàng muốn sinh cho ta con trai hay gái?

- Sinh cho chàng một đại đầu quỷ!

Đái Lệ Ti miệng xì một tiếng, cười yêu kiều đi tới sau Lâm Phong, lấy tay đập nhẹ lên lưng hần một cái.

Toa Bối Lạp cũng cười hi hi đáp:

- Ta sinh cho chàng một đứa khủng long (^__^") (nguyên văn: nhất đầu khủng long)

Lâm Phong thiếu chút nữa thì chết ngẹn, sững sờ nửa ngày trời, nhằm ngay cặp móng vĩnh của ả long nữ này vỗ 3 cái, rồi đi vào trong tiểu đình. Toa Lệ Na mặt cười đỏ bừng tiến tới đón, thẹn thùng nói:

- Chàng tới rồi!

Lâm Phong ôm ghì nàng vào ngực:

- Thời cục có biến, ta có khả năng sáng ngày kia phải xuất binh Thiểm Tộc, lần này xuất binh không giống với lần trước tới Thâm Uyên Thế Giới, thời gian có thể sẽ kéo dài.

Rồi ghé sát vào vành tai trắng mịn như ngọc của Toa Lệ Na nói nhỏ:

- Để các nàng an tâm, đêm nay ta sẽ cùng các nàng động phòng, cùng hưởng thụ hoa chúc chi nhạc.

Toa Lệ Na xấu hổ càng nép sát vào ngực hần, hai vành tai cơ hồ đã đỏ hồng.

Hai tiểu nữ đầu đứng bên cạnh bốn mắt mở to, tai vểnh lên hết cỡ, rõ ràng là cố nghe trộm, bất quá có thể thấy vẻ mặt hai người rất không cao hứng, hiển nhiên hai tiểu nữ này chẳng nghe được gì.

Lâm Phong cười ha ha, buông Toa Lệ Na ra, tay cầm thanh trúc đưa cho nàng, nói:

- Thần khí này là do ta bế quan 10 năm tế luyện cho nàng, với thực lực của nàng hiện giờ, cho dù là một đầu cự long cũng có thể bị nàng dùng cây mặc ngọc trúc này một đập tiến xuống u minh, nàng chỉ cần dùng pháp môn ta dạy tái tế luyện (tế luyện lại) một lượt là được.

Toa Lệ Na dịu dàng cười đáp:

- Tạ tạ công tử!

Nói rồi cầm lấy cây gậy trúc.

Hai tiểu nữ kia liền là không thể phớt lờ, vây quanh hần hai miệng một lời đồng thanh nói:

- Ta thì sao?

Lâm Phong một trái một phải cầm lấy ngọc thủ hai tiểu nha đầu ngồi trong tòa tiểu đình đáp lại:

- Đúng là hai tiểu nha đầu người lớn không ra người lớn, trẻ con không ra trẻ con. Ta tặng các nàng trân bảo còn ít hay sao? Trân bảo các nàng theo sau mấy lão đầu tử vợ vét được đều là của ta đó.

Đái Lệ Ti nói:

- biết là chàng sẽ nói như vậy, ta đã sớm mang hết mấy thứ đó đưa cho lão Pháp Lạp Đế chế tạo trang bị rồi, hiện tại chẳng còn gì cả!

Trùng mắt nhìn Toa Bối Lạp, nói:

- Ả tiểu đề tử(trộm cắp) này mới là tham ô không ít trân châu ma tinh, chàng phải bắt ả toàn bộ mang ra.

Toa Bối Lạp cũng chẳng chút kém cạnh trợn mắt nhìn lại:

- Đó là tài sản của ta, liên quan gì đến ngươi chứ!

Đái Lệ Ti còn định phản bác nhưng Lâm Phong liền lấy tay bịt miệng hai tiểu nữ đó lại, nói:

- Hai tiểu đề tử (trộm cắp??) này, chẳng lẽ không thể nói ít một chút sao, đều là người một nhà cả, các nàng thế nào lại om sòm chẳng ra làm sao như vậy. Sau này có tranh cãi cũng được, nhưng không được để xảy ra mâu thuẫn, ta còn có việc cần xử lý, các nàng tự mình đi dạo đi.

Thoát khỏi hai ả nha đầu đó, Lâm Phong trở về thư phòng riêng của mình, viết liền một lá mật hàm(thư bí mật), sai người gọi Gia Đức Tây tới, nói:

- Lần này xuất binh Thiểm Tộc không phải việc nhỏ, chúng ta thành lập Thành Vệ quân đã là xúc phạm luật lệnh của đế quốc, mặc dù có gia gia che chắn, nhưng cũng khó tránh khỏi miệng lưỡi thế gian. Lần này xuất binh không có phê chuẩn của quân bộ, khẳng định sẽ gây ra không ít điều tiếng. Ngươi hãy lập tức khởi hành ngày đêm mang mật hàm này về để đồ đưa cho lão gia tử, để lão gia tử chuẩn bị việc xuất binh cho chu đáo.

Gia Đức Tây khổ sở đáp:

- Úc! Thưa ngài, ta còn phải tới Thanh Hoa học viện chỉ đạo học viên, ngài để Mã Lệ Kiều đi được rồi!

Lâm Phong liếc mắt nhìn gã tiểu bạch kiểm này nói:

- Sự tình loại này ngươi để Mã Lệ Kiều đi phân trần với lão gia tử thế nào được, giả như hoàng đế bệ hạ triệu kiến hỏi chuyện, lại ăn nói linh tinh thì ngươi chịu nổi trách nhiệm không?

Gia Đức Tây chỉ đành khổ sở đáp ứng, mang theo mật hàm, ra ngoài gọi Kha La Đa tới, đang đêm khởi trình quay về đế đô.

Lâm Phong quay lại thư án ngồi một lúc, đột nhiên mày kiếm giương lên, nói:

- Ra đi!

Trong không gian khơi dậy một trận ba động vô hình, thân hình Bỉ Đặc- trên người mặc dạ hành trang hiện ra.

Lâm Phong lấy ra một mô hình cung điện lớn cỡ một bình rượu, đưa cho Bỉ Đặc nói:

- Đây là thần khí “A Phòng Cung” do ta dùng tinh thần huyền kim tế luyện ra, sau này giao cho người chưởng quản, đem “cơ địa”(căn cứ???) -> mình nghĩ là “thông tin tình báo” thì đúng hơn) toàn bộ chuyển dời vào bên trong A Phòng Cung, bất luận thế nào cũng không được để lộ manh mối gì, nếu không, Mông Ny Tạt Đại Thần nhất định sẽ rất hoan nghênh ngươi chui vào vòng tay của mình. Thôi, đi đi!

Bỉ Đặc không lộ ra nửa điểm biểu tình, đáp ứng một tiếng, trong không gian lại dậy lên một trận ba động, Bỉ Đặc hư không tiêu thất.

96. Chương 96 Xuân Tiêu Nhất Khắc

Li biệt đích thị là chuyện đau lòng, cho dù xa cách ngắn ngủi cũng mang tư vị chờ đợi lâu dài như thiên trường địa cửu.

Đêm buông xuống như một tấm màn, ngàn sao lấp lánh.

Khổ Khắc Sâm Đạt vào ban đêm vẫn phô ra vẻ phồn hoa của mình với người đời, ánh đèn rực rỡ khiến tòa thành khổng lồ này huy hoàng giống như thành La Mã của châu Âu thời trung cổ vĩnh viễn được ánh đèn chiếu rọi, trên đại lộ phồn hoa xe ngựa hoa lệ không ngừng rầm rập chạy qua hướng tới dãy phố đèn đỏ phồn hoa nhất Khổ Khắc Sâm Đạt trong tiếng hò hét của đám xa phu.

Còn ở Khổ Khắc Sâm Đạt lĩnh chủ phủ trên Chu Tước đại lộ yên tĩnh vô cùng, thỉnh thoảng có đội ngũ Thiết Huyết thân vệ giáp trụ thượng hạng tuần tra đi qua, tưởng chừng một con chuột cũng không qua lọt (nguyên văn nghe kì quái: cho dù nửa đêm có xuất hiện một con chuột đi kiếm ăn cũng phải tìm đường vòng mà trốn đi), không để một ai gây ồn ào trước phủ.

Phía sau khách viện, Lâm Phong sau khi phân phó thị nữ trong phủ phục thị những khách nhân say như bần nghĩ ngơi, mới khởi thân quay về biệt viện.

Khải Lâm Na ngồi ở đầu giường tại khuê phòng tâm sự lộ hẳn ra ngoài mặt, ngẩng đầu nhìn ngọn đại điếu đăng (đèn trần to) làm từ thủy tinh thái bạch trên trần (làm bằng) gỗ thông đỏ (hồng sam) ngậy đại.

Chờ đợi mười năm, cuối cùng cũng đến lúc khổ tận cam lai.

Thật là, thể sự biến hóa nhanh chóng ngoài dự liệu, vốn dĩ có thể giải quyết xong tâm nguyện mười năm (không đọc phần trước nên chả biết tâm nguyện gì dịch đại chỗ này) của bản thân, không ngờ hẳn lại có ý lập tức xuất chinh, như thể đứng trước ngã ba lòng (nhất ba tam chiết) Khải Lâm Na trong tâm trào dâng nổi thất vọng ngôn từ khó diễn tả.

Mười năm khổ công chờ đợi, tuổi xuân một đi không trở lại, lẽ nào trở lại như cũ, ta có thể chờ đợi mười năm nữa hay sao? Khải Lâm Na u oán than thở, tự nghĩ mình đã qua rồi những năm tháng thanh xuân tối quý giá của nữ nhân, cho dù dung nhan không biến đổi, nhưng mà...

“Thân vương điện hạ hồi lai!”

Thanh âm tinh linh thị nữ cất lên ngoài ngoại môn, Khải Lâm Na tức khắc thu thập tâm tình, đem tâm sự đầy bụng thâm tàng tâm để, nhanh chóng khởi thân mở cửa nghênh đón Lâm Phong, Khải Lâm Na cười nói: “Đã về rồi à, uống không ít nhĩ, ta đã chuẩn bị nước ấm rồi, trước tiên đi tắm một cái đi!”

Uống đến ba vò Ba la mật tửu Lâm Phong đi chân này đã muồn đá qua chân kia (), tuy đã vận công luyện hóa, nhưng thể nội vẫn còn hơi rượu tàn dư, lúc này tửu khí lập tức bốc lên, nào có tâm tình tắm tấp gì nữa, tay giơ lên xuất ra một đạo bát quái đầy luôn ả tinh linh thị nữ ra ngoài, vươn tay ôm Khải Lâm Na vào lòng, cắn vào tai nàng bá đạo nói: “Đêm nay ta và nàng động phòng hoa chúc, hành Chu Công chi lễ!”

Mặc dù không biết gì về “động phòng hoa chúc”, hay “Chu Công chi lễ”, nhưng qua lời nói Khải Lâm Na vẫn biết rõ ý tứ của hắn, ngọc diện không kìm nổi hồng lên, ngũ khí bá đạo của Lâm Phong lọt vào tai điểm điểm nhu tình, làm trong tâm nàng nổi lên nổi e thẹn tốt cùng, cất ngọc diện rời khỏi gương mặt anh tuấn màu sắc phân minh của Lâm Phong, mỉm cười nói: “Nào, tắm cái đã rồi hẵng nói, để Lâm Na phục thị chàng!”

“Xuân tiêu nhất khắc đáng ngàn vàng, sao lại phải lãng phí thời gian, không cần phải tắm!” (nóng quá rùi ^_ ^). Lâm Phong bá đạo nâng Lâm Khải Na trên tay sải bước đến bên giường.

Khải Lâm Na trên mặt thoáng hiện nét hạnh phúc, nghiêng đầu dựa vào bộ ngực khỏe mạnh của Lâm Phong, sâu trong tim cố kìm một tiếng thở dài, nàng vốn mơ tưởng đến cảnh được bạch mã hoàng tử cười trên một bạch mã hùng tráng phong quang tiến lâm Lâm gia, sau đó sẽ khắc ghi vĩnh viễn hoài niệm buổi động phòng, không nghĩ gì khác...

Nghĩ ngợi lung tung một hồi, Khải Lâm Na bỗng phát giác y phục trên thân đã bị lột sạch nằm vương vãi trên mặt đất, một cơn đau tê tâm liệt phế từ hạ thân truyền lại, kéo nàng trở lại hiện thực, khóe mắt bắt tri ứa hai hàng lệ đau đớn ,gấp gáp ôm chặt thân trên, khóe mắt trào ra đôi dòng lệ không biết là đau thương hay khổ sở, ôm chặt đầu Lâm Phong đang phẫn khích như trâu đực động tình vào lòng...

Ngày thứ hai, Khải Lâm Na rời khỏi, trừ Lâm Phong không gặp một ai.

Toa Lị Na không nói gì, gương mặt tươi cười thủy chung vẫn hồng hào rạng rỡ.

Không như Toa Lị Na, Đái Lệ Ty cùng Toa Bối Lạp hai tiểu nữ này thần sắc tiêu tụy, hai mắt quầng thâm như gấu mèo, gặp mặt Lâm Phong, Đái Lệ Ti mặt hồng tai đỏ xì một tiếng, che mặt chạy mất.

Toa Bối Lạp cười toe toét đến gần Lâm Phong kề tai thầm thì, bị Lâm Phong phát cho một cái vào mông, rồi mỉm cười bước đi.

Những người khác trong gia đình đều biết Khải Lâm Na xưa nay chưa từng nghỉ ngơi giờ lại đột nhiên lần đầu tiên xin nghỉ, đều nhìn Lâm Phong một cách kì lạ, làm y vừa mắc cỡ vừa tức điên người, tùy tiện tìm một lý do, đem Lâm Trùng ra sức giáo huấn một trận, sẵn trốn chỉ đông chờ tây (chỉ tang mạ hộc) mắng xiển mắng xéo lão gia hỏa không tâm không phế một điểm chẳng thông.

Đội hỏa khí lắng xuống, Lâm Phong chất vấn Lâm Trùng: “Chuẩn bị mọi việc xong chưa, khi nào thì có thể xuất binh?”

Lâm Trùng vô duyên vô cớ bị giáo huấn một trận nên thân, nhưng trong tâm không có lấy nửa điểm bất mãn, chỉ lấy làm hâm mộ điểm phúc của linh chủ đại nhân, báo cáo: “Khổ Khắc Sâm Đạt mười năm gần đây trong kho tồn trữ trang bị đủ cho năm mươi vạn kỵ binh tinh nhuệ, ba trường ngựa (mã tràng) với toàn thiết huyết chiến mã tinh thuần sẵn sàng đáp ứng năm vạn con, toàn bộ vật tư hiện trong thành, ba ngày sau có thể xuất binh!”

Lâm Phong đạo nói: “Nên nhanh một chút ,Gia Đức Tây và Thụy Đức Lạp đang trên đường về, nhân dịp Mặc Cấp Bộ Lạp và Sát Nhĩ Ba Bộ Lạp đang mâu thuẫn nhau, bọn ta nên nhanh chóng xuất binh, phối hợp Bồ Đạt Luân Bảo hầu tước đồng loạt tấn công, đánh cho Thiểm tộc toàn quân tan vỡ, vì Lâm gia triệt để tiêu trừ mối lo tiềm ẩn này!”

Lâm Đại nói: “Xuất binh là việc cần phải bàn bạc kĩ lưỡng, đề ra kế hoạch hành quân!”

Lâm Phong khoát tay nói: “Mọi việc chờ Thụy Đức Lạp và Gia Đức Tây về rồi hẵng tính, các người trước tiên khẩn trương tranh thủ thời gian chuẩn bị mọi sự, đợi đến khi còn một ngày nữa thì xuất binh mới tái thương thảo kế hoạch hành quân, ta đi xem A Lỗ Thai một cái!”

Khi Lâm Phong đến biệt viện đang cư ngụ của A Lỗ Thai thì gã thiết hán này sau trận tuý lúy đêm qua vẫn còn ngủ say như chết, tới giờ vẫn còn chưa tỉnh dậy, một thị nữ trông thấy linh chủ đại nhân giá đáo, lập tức chuyển thân hành lễ.

Lâm Phong khua tay cho thị nữ đó lui ra, rồi tiến đến bên cạnh Hô Lan Na cười nói : “ Xa cách đã mười năm, lần thứ hai tương kiến ta quả thật không thể nhận ra nàng, lúc đó ta đã may mắn lấy được từ nàng một mảnh ngọc bội, nhờ vào đó ta đã hoàn thành được tâm nguyện của mình, bổn lai trước đây vẫn luôn tìm cơ hội để đáp tạ nàng, chỉ là nội sự ở lãnh địa có vô số công việc đang chờ trực, thêm vào đó Thiểm tộc của nàng ở quá sâu trong nội mạc, nên trước giờ ta khó lòng đến đó được, giờ đây đã có cơ hội rồi, sau này chúng ta đều là người nhà cả, nàng có bất kì tâm nguyện gì thì hỷ nói với ta, ta sẽ giúp nàng hoàn thành.”

Cẩn thận đánh giá đoá hoa của thoả nguyện, Lâm Phong không thể ngăn trở được những lời thì thầm trong tim, có lẽ nàng ta giống mẫu nương nhiều hơn, tên gia hỏa A Lỗ Thai là người thô tục đến mức không thể chịu nổi, còn muội muội của hắn lại quá kiêu diễm.

Mười năm không gặp, hình ảnh một tiểu nữ hài đã dần trở nên mơ hồ trong kí ức giờ đây đã hoá thành một đoá hoa kiều diễm, một đoá hoa được lớn lên dưới linh tuệ chi khí của thảo nguyên, chỉ là hành trình bốn ba quá dài, khuôn mặt có phần tiêu tụy, cũng có vài phần bi thương, yêu kiều và duyên dáng.

“ Lâm Phong ca ca đã quá nhạy cảm rồi ! ” Thảo nguyên nữ tử tính tình cởi mở, giống có nhiều truyền thống (phong tục) như những nữ tử Văn Lai nhân, mười năm trước tiểu hài tử này đã gọi hắn là Lâm Phong ca ca, thì cách xưng hô mười năm sau cũng chẳng chút cải biến, nếu đây là lời nói phát ra từ miệng một nữ tử Văn Lai nhân, chắc hẳn sẽ bị mắng là hồ li tinh (người đàn bà – con gái lằng lộn), nhưng Lâm Phong lại thấy được mặt cởi mở của những nữ tử Thiểm tộc.

“ Mạng sống của muối và đại ca muối đều do ca ca hai lần tương cứu, ca ca vĩnh viễn là người bạn thân thiết nhất đối với Hồ Lan bộ lạc của muối ! ” Khuôn mặt mỉm cười của Hồ Lan Na có phần gượng ép, chính giữa đôi mày của nàng khẽ hiện lên vẻ ưu thương, nhưng lại cố che giấu đi.

Lâm Phong biết trong tim nàng ta đang đau buồn vì phụ mẫu bị giết hại bởi Mặc Cáp bộ lạc, nên cũng không phí lực để khuyên nhủ, chuyển giọng nói : “ Đêm qua đại ca của nàng cùng với ta chén thù chén tạc cho đến say, thân thể đã không còn bị thương nữa, nàng không cần đứng ở đây làm gì, trước hết hãy đi nghỉ ngơi đi, nếu nơi này buồn chán quá thì hãy đi tìm Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp bảo họ dẫn nàng đi xem nền văn hoá của những Văn Lai nhân, thuận tiện giải trí luôn thể. ”

Hồ Lan Na nói “ Muội biết rồi, cảm ơn Lâm Phong ca ca ! ”

Lâm Phong vô tình nói chuyện với nàng ta một lúc, sao đó thì tiến đến quân doanh.

Khi trời ngã về chiều, Thụy Đức Lạp và Gia Đức Tây đã lần lượt quay trở về, với Phương Hoàng Kim Lệnh – đại biểu cho quyền uy chí cao được đưa ra, dù là ban ra cấm lệnh đi chăng nữa Lâm Khiếu Đường căn bản không có lấy nửa điểm do dự, lập tức bắt đầu chỉnh đốn nhân mã, chuẩn bị khi nhân được lệnh thì lập tức xuất binh bắc trượng.

Gia Đức Tây đã được sự phê chuẩn của đế quốc quân vụ đại thần Lâm Khiếu Thiên, vì thế không có bất kì một sự trở ngại nào, chỉ là lão hoàng đế bề hạ có tâm trạng cực kì không tốt, “ lão lư ” đó chỉ nghe thấy Lâm Phong định giúp Thiểm tộc thống nhất các bộ lạc, lập ra hoàng đế, ngoài ra còn cấp đất cho bọn họ cư ngụ nữa, có lẽ lão ta sẽ lập tức chấn động kịch liệt.

Cuối cùng phải nhờ đến Lâm lão gia tử tự thân xuất mã, mới có thể khiến cho hoàng đế bề hạ phê chuẩn.

Kì thực, cho dù có là đầu heo đi chăng nữa thì mọi người cũng đều minh bạch phương thức giải quyết mỗi hoạ Thiểm tộc tốt nhất là định lãnh thổ (cấp đất) cho đế quốc của bọn họ, đưa lãnh thổ của bọn họ lên trên bản đồ, chỉ là không một người đương quyền nào dám phá bỏ những quy tắc hàng ngàn năm nay, những nhà quý tộc cao quý cũng không thể cùng ở chung với những man đầu tử này trong một nhà.

Hiện tại mặc dù sự xuất hiện của Lâm lão gia tử đã áp chế tiếng nói của giới quý tộc, bức bách hoàng đế bề hạ đáp ứng, nhưng thực sự cũng đã đắc tội với tất cả những nhà đại quý tộc ở đế đô rồi.

Lâm lão gia tử đã đáp ứng đề nghị của Lâm Phong, tất nhiên cũng đã nhìn thấy lợi ích lâu dài của kế hoạch này, nhưng kế hoạch đó có thành công hay không, thậm chí ông ta còn chẳng thèm quan tâm, cái ông ta quan tâm chính là thấy được sự trưởng thành của tên tiểu tôn tử này của ông ta, tương lai sau này của Lâm gia đều đặt trên vai của hắn, vì thế sau khi nhận được cấp báo của Lâm Phong, lão gia tử này chẳng có lấy nửa điểm do dự, liền chấp nhận đề nghị của hắn ngay.

Mặc dù đều đã đắc tội với cả giới quý tộc ở đế đô, nhưng lão gia tử vẫn chẳng để tâm, so sánh với sự hưng suy trong tương lai của Lâm gia, đắc tội với một vài quý tộc cũng chẳng hề gì, hơn nữa địa vị tôn quý của giới quý tộc trong mắt ông ta kì thực còn không bằng cả một con bọ chết bé tẹo.

Tiểu tôn tử của ông ta gánh vác trách nhiệm sau này của Lâm gia Đại Lương, nếu như không khiến cho hắn ta trưởng thành nhanh chóng, thì sau độ vài trăm năm nữa, Lâm gia có lẽ sẽ mau chóng suy vong, nhi tử của ông ta dù rằng là một đại chiến thần, là một tuyệt thế danh tướng vô địch ở trên chiến trường, nhưng tuyệt đối không hợp cách trở thành một gia chủ, nếu không thì làm sao lão gia tử lại đem đứa tiểu tôn tử chưa thành niên của mình đi ma luyện, khiến cho nó ngày càng vững vàng hơn.

Cả chiều hôm đó Lâm Phong chỉ ở trong quân doanh, hoặc là cùng với các tướng lĩnh đàm thoại, biết được Gia Đức Tây và Thụy Đức Lạp đã trở về, liền lập tức hỏi phủ, tập trung tất cả những thủ hạ thân cận lại để thương thảo chi tiết về việc xuất binh, dự hội còn có A Lỗ Thai và những tướng lĩnh thân cận của hắn ta

97. Chương 97 Xuất Binh Thiểm Tộc

Ngoài cửa sổ đêm đen như mực, trong phòng sóng tình dào dạt, xuân sắc vô biên.

Rất lâu, rất lâu!

Không gian trở lại tĩnh lặng. Trên chiếc giường lớn, Lâm Phong xiết lấy thân hình mềm mại còn đầm ướt mồ hôi của Khải Lâm Na, vẻ mặt thỏa mãn, thâm thì:

- Ngày mốt ta muốn cầm quân xuất chinh, nàng ở nhà nhất định phải tự chăm sóc bản thân, chờ ta trở về sẽ cùng nàng thành thân!

Khải Lâm Na ép sát khuôn mặt xinh đẹp vào lồng ngực rắn chắc, cánh tay trắng tựa ngó sen nhẹ nhàng vuốt ve trên gương mặt anh tuấn của hắn, dường như nhân lúc này mang khuôn mặt tuấn mỹ ấy in sâu vào lòng nàng.

Rất lâu, nàng mới dụi dãi cất tiếng:

- Chàng trước kia chưa từng cầm quân, lần đầu tiên xuất binh, chàng phải đáp ứng ta, bất luận thế nào cũng phải cố gắng trở về an toàn.

Lâm Phong đáp:

- Nam nhân Lâm gia chúng ta từ khi ra đời đã được định sẵn phải chinh chiến nơi sa trường, ta lại là gia chủ tương lai của Lâm gia tự nhiên cũng không phải ngoại lệ. Cha ta mặc dù là một đại chiến thần nhưng ông ấy lại không phù hợp để trở thành một gia chủ. Lão gia tử sớm đã tổng ta ra khỏi nhà, chính là muốn cho ta khổ luyện, cạo sát một phen. Lần này ông không chút do dự đã đồng ý để ta quyết định. Nếu ta không có chút vinh quang trở về, chắc chắn sẽ khiến ông vô cùng thất vọng vì ta.

Khải Lâm Na nhu nhuyến nói:

- Kỳ thực, mọi việc chàng đã làm đều rất tốt, hiện giờ có nói Khố Khắc Sâm Đạt khắp nơi đều là hoàng kim vạn lạng cũng không hề quá đáng, khiến cho bao nhiêu người đổ mắt vì hâm mộ, đã vậy chàng còn có bên cạnh rất nhiều cường giả. Cho dù là một hoàng thất hay kể cả thần thánh giáo hội đi nữa cũng không có can đảm coi thường của chàng. Chàng hiện giờ thanh danh vang dội, lão gia tử khẳng định là vô cùng cao hứng.

Lâm Phong cười nhẹ đáp:

- Nàng không cần phải đem vàng dát lên mặt ta. Ta có bản lĩnh gì tự ta khắc biết. Khố Khắc Sâm Đạt dù nhờ ta mà có, nhưng làm cho Khố Khắc Sâm Đạt biến thành núi vàng (nhất tọa kim san) như bây giờ lại không phải công lao của ta, mà là công lao của hiền nội trợ các nàng và những người kia.

Khải Lâm Na cũng cười đáp lại:

- Tuy nói là như thế, nhưng chúng ta đều là làm theo kế sách chàng để lại mà phát triển Khố Khắc Sâm Đạt. Khố Khắc Sâm Đạt hết thấy đều thuộc về chàng. Hiện giờ bên ngoài ai mà không biết đến tên chàng chứ, chỉ là chàng bé quan tới 10 năm, chẳng ra ngoài lấy một phút thì làm sao biết được những điều này.

Lâm Phong giật mình, khó trách A Lỗ Thai vừa gặp mặt đã hỏi hắn có phải là Khố Khắc Sâm Đạt lĩnh chủ không, nguyên lai chính là vì đại danh của mình cả người dân Thiểm Tộc cũng biết.

Tâm tình thân mật một hồi, Khải Lâm Na mệt mỏi ngủ thiếp đi, chìm sâu trong giấc mộng ngọt ngào.

Lâm Phong lúc này mới đứng dậy mặc áo ngủ, khéo léo kéo chăn đắp cho Khải Lâm Na. Tự ý bước qua phòng của Toa Lị Na ở sát bên cạnh, không ngờ trong phòng trống rỗng, đành phải tới tiểu viện của nàng.

Nguyên bốn Toa Lị Na cho thuận tiện đã ở tại phòng bên cạnh Khải Lâm Na. Chỉ vì đêm qua không thể chịu thêm nổi, chẳng những Toa Lị Na dọn về tiểu viện của mình mà cả Đái Lệ ti và Toa Bối Lạp hai tiểu nữ đó cũng chạy biến về biệt viện của mình.

Vài gã Tinh Linh thân vệ gác đêm thấy thân vương điện hạ canh ba nửa đêm mặc độc một bộ quần áo ngủ chạy loạn lên nhưng cũng không dám hỏi tới, chỉ làm như không nhìn thấy gì.

Khi Lâm Phong bước vào khuê phòng của Toa Lị Na, thiếu nữ này đang nằm trên giường hồ tư loạn tưởng (suy nghĩ linh tinh). Nghe thấy có người đẩy cửa tiến vào, thân thủ vô thức cầm lấy cây mặc ngọc trúc đặt ở đầu giường, chờ đến khi nghe giọng nói quen thuộc của Lâm Phong vang lên, trái tim liền đập loạn liên hồi, hơi thở tức thì trở nên gấp gáp.

Lâm Phong tỉnh mắt vô cùng, dù là trong phòng tối đen như mực, nhưng hắn vẫn nhìn rõ từng cử động của Toa Lị Na, nói:

- Toa Lị Na của ta, muội đến giờ này vẫn chưa đi ngủ sao, lại đang nghĩ gì đó?

Toa Lị Na “a” lên một tiếng, lấy chăn gấm trùm kín đầu, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Lâm Phong âm thầm kỳ quái, tiến đến trước giường vén chăn lên, không ngờ được ả dưới lớp chăn gấm lại là một thân hình lỏa lồ trắng nõn mịn màng, khiến hắn nhất thời giật mình.

Kéo tay Toa Lị Na lúc này đang che trước ngực ra, Lâm Phong hỏi:

- Sao thế, không dám nhìn ta sao?

Toa Lị Na vừa thẹn vừa mừng, duỗi cánh tay như ngọc ngà ôm lấy cổ Lâm Phong, đỏ mặt nói:

- Công tử sao không đến bồi tiếp Khải Lâm Na tỷ tỷ, Khải Lâm Na tỷ tỷ chờ đợi chàng 10 năm qua quá thật khổ cực vô cùng..

Lâm Phong nói:

- Thế nào, chẳng lẽ muội không muốn để ta bồi tiếp muội? Vậy thì được rồi, ta đi đây

Toa Lị Na biết rõ hắn giả trò xấu, nhưng vẫn vô thức ôm chặt lấy cổ hắn, sáp đôi môi mềm mại của mình vào vành tai hắn, ngượng ngùng nói:

- Toa Lị Na là người của công tử, công tử muốn làm gì ta cũng làm theo.

Lâm Phong bật cười ha ha, rồi chợt thở dài nói:

- Đáng tiếc là ngày mốt ta phải lãnh binh xuất chinh, không thể ở lại bồi tiếp các nàng thêm một thời gian được. Lần này xuất binh, Thiểm Tộc không thể so với lần trước tới Thâm Uyên thế giới được, có lẽ là một tháng mà cũng có thể là nửa năm, hoặc thậm chí là dài hơn. Chỉ đành chờ ta sau khi bình định xong Thiểm Tộc, lại quay về vui vầy cùng các nàng.

Toa Lị Na vui vẻ cười nhẹ:

- Công tử cứ yên tâm mà đi, bọn muội sẽ tự chăm sóc cho mình được mà.

... ..

Ngày thứ hai, Toa Lị Na lại xin phép nghỉ, những người biết nội tình bên trong đều thấy ánh mắt của lĩnh chủ đại nhân càng lúc lại càng âm áp.

Hai tiểu nha đầu Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp trong lòng cũng thấp thỏm không yên, thầm nghĩ có lẽ đêm nay sẽ đến phiên mình...

Hai ngày sau, toàn bộ công việc xuất chinh đều đã chuẩn bị tốt, Thụy Đức Lạp từ Bồ Đạt Luân Bảo trở về, đã cùng khối mộc đầu thúc thúc đó ước hẹn ngày xuất binh.

Toàn bộ vật tư cho 3000 Thiết Huyết hộ vệ và 5 vạn Thiết Huyết tinh kỵ mới thành lập đều được Thụy Đức Lạp phụ trách hộ tống. Quá nửa khối tinh thần huyền kim lấy được của bọn ám tinh linh đã bị hắn lấy về tế luyện thành một thứ nguyên không gian cơ địa (cơ địa = căn cứ), kì dư toàn bộ được Pháp Lạp Đế lão đầu chế thành 50 cái không gian giới chỉ.

Tinh thần huyền kim chế thành không gian giới chỉ thì không gì sánh bằng, mỗi không gian giới chỉ có thể chứa một khối lượng hàng hóa lên đến 100 tấn, khiến Thụy Đức Lạp phụ trách hậu cần vật tư, đi lại giữa Thiểm Tộc và Khố Khắc Sâm Đạt bất quá cũng chỉ trong vòng 1 ngày, giúp cho Lâm Phong miễn trừ được mối lo hậu binh cần làm chậm tốc độ tiến quân.

Khai chiến với Thiểm Tộc khác hẳn với chiến tranh của quốc gia nhân loại. Đại quân Thiểm Tộc đều là kỵ binh cực kỳ tinh nhuệ, chỉ có rũ bỏ được số hậu binh làm chậm tốc độ hành quân, mới có khả năng làm kỵ binh cơ động linh hoạt ngang hàng với thiết kỵ của Thiểm Tộc.

Trên giáo trường trong thành, 5 vạn tân binh chưa từng đặt chân trên chiến trường, mặc quân phục chỉnh tề, đứng trang nghiêm trước đài tướng quân. Bọn họ từ khi tới Khố Khắc Sâm Đạt cũng chỉ nghe danh chứ chưa từng thấy mặt lĩnh chủ đại nhân, giờ phút này về mặt ai nấy đều tò mò giương mắt nhìn xung quanh.

Không lâu sau, tiếng móng ngựa dội rầm rập trên mặt đất từ xa vọng lại. 3000 thiết huyết thân vệ trên mình mặc khải giáp làm từ tinh kim (kim loại được tinh luyện) kim quang thiểm thiểm phi tới như bay. Chiến mã dậm móng làm bụi mù cả một khoảng giáo trường. 3000 thiết huyết thân vệ này, người người đều đã nếm trải máu thịt chiến tranh, là thép đã tôi qua lửa, khí thế tỏa ra khiến cho đám tân binh dẫn tử (lính mới) này không khỏi trong tim lạnh buốt.

Dẫn đầu đoàn kỵ binh đó là một vị tướng trẻ tuổi cười trên lưng cự đại bạch long mã. Vị tướng trẻ tuổi mình mặc ngân khôi ngân giáp (mũ bạc, giáp bạc), mái tóc dài màu vàng tung bay theo gió, hai gò má đầy đặn, tuấn mỹ được khắc lên một nụ cười vừa thông dong vừa thanh nhã, quả thực là người anh tuấn ngựa oai hùng. Trong đầu đám tân binh đang nóng lòng nóng ruột này cũng đã có thể đại khái đoán ra người đang tới là ai.

Cười trên lưng Bạch long mã đương nhiên là Lâm Phong, ngoại trừ hắn thì còn có thể là ai khác.

Bạch long mã ngậm một tiếng, nhanh như điện chớp phi tới, sau đó cực kỳ cấp tốc phanh đứng lại, trầm ổn dừng trước tướng đài, uy phong lẫm lẫm hồng lên một tiếng, lập tức khiến tất cả đám chiến mã xung quanh như bị dọa nạt nằm rạp trên mặt đất.

Lâm Phong vỗ vào đầu Bạch long, phi thân hạ xuống, bước từng bước lên đài, bàn tay cầm kiếm, đưa mắt nhìn một lượt khắp bốn phía, rồi cất tiếng quát vang dội:

- Các tướng sĩ dũng cảm, mang danh là kỵ sĩ của Khố Khắc Sâm Đạt, các người đều có tiền đồ sáng sủa, tương lai vô cùng xán lạn, tài phú đều là cùng các người bất tay hữu hảo, danh dự cũng nằm trong tay các người mà chui vào, nhưng tất cả những thứ ấy đều cần bằng võ dũng của mình mà tranh đoạt lấy. Nói với ta, các người có phải loại yếu ớt nhu nhược không?

- Không phải! Không ai thừa nhận mình là loại người yếu ớt, đám người võ dũng có thể được chọn vào lực lượng kỵ binh này tự nhiên lại càng không thể thừa nhận mình là loại yếu hèn, lập tức đồng thanh hét lớn. Giọng nói của Lâm Phong đều như rót thẳng vào tai của mỗi người bọn họ. 5 vạn người nhất tề gân cổ gào lên, tưởng như thiếu chút nữa đã rạch nát cả bầu trời, thành công kích phát sĩ khí.

Đứng phía sau Lâm Phong, nét mặt khối đầu to Táp Lí Tây và đám tướng sĩ cũng cực kỳ cuồng nhiệt.

Lâm Phong cất giọng lạnh băng quát:

- Đó thì tốt, các người đã không phải loại người hèn yếu, vậy hãy sử dụng võ dũng chứng minh thực lực của mình, lấy sự dũng cảm, mạnh mẽ mà đối lấy tài phú và địa vị.

Nói xong liền bước xuống đài, cười lên lưng Bạch Long, dẫn 3000 thiết huyết quân về chớp mắt đi khuất.

Thần thánh lịch năm thứ 35 đời giáo hoàng A Nhĩ Mạt Đặc, Thiểm Tộc nội loạn. Bộ lạc hùng mạnh nhất trong tam đại bộ lạc của Thiểm Tộc là Hô Lan bộ lạc bị Mặc Cấp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc liên thủ thôn tính. Hai mươi vạn kỵ binh bị đánh tan, tộc nhân, trâu bò dê ngựa đều bị hai bộ lạc đó chia nhau chiếm sạch, A Man (tộc trưởng) cũng bị Mặc Cấp bộ lạc bắt giữ, vương tử A Lô Thai và công chúa Hô Lan Na dẫn theo vài trăm thân vệ đào thoát tới Khố Khắc Sâm Đạt.

Vào đầu tháng tư cùng năm đó, Lạc Nhật đế quốc sau 30 năm kể từ khi Lâm Khiếu Thiên ở Bồ Đạt Luân Bảo một trận đẩy lùi quân chủ lực của Thiểm Tộc, lần đầu tiên chủ động hướng tới Thiểm Tộc xuất kích. Bồ Đạt Luân hầu tước Lâm Khiếu Đường suất lĩnh 20 vạn cuồng phong thiết kỵ rời khỏi Bồ Đạt Luân Bảo, Khố Khắc Sâm Đạt lĩnh chủ bá tước Lâm Phong xuất binh rời khỏi Hi Lặc Ba Tư đại hạp cốc (khe núi). Đông tây hô ứng, trực tiếp bức đến các bộ lạc nhỏ phụ thuộc hai đại bộ lạc ở ngoại vi.

Ngày xuất binh, người thân theo tiễn chân đến tận bắc môn (cửa bắc), mấy lão đầu tử cũng theo chúc đôi lời may mắn, mỗi người đều có những lời dặn dò riêng, Pháp Lạp Đế tay cầm một cây nhuyễn tiên dài màu bạc mười mét đưa cho Lâm Phong.

Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp đều là người có lối sống ung dung tự tại, không biết vì sao lúc này nơi đây lại ưu sầu thương tâm như vậy. Chỉ có Khải Lâm Na và Toa Lị Na mặc dù cố gắng tươi cười, cứng cỏi, nhưng đôi mắt đã không kìm được mà rơi lệ.

Lâm Phong cũng không quá vắn vường tư tình nam nữ, chỉ ôm lấy nữ nhân của mình một lát, sau đó cũng không quay đầu lại, phóng người lên lưng bạch long, hét lớn một tiếng. Bạch long giậm mạnh bốn vó, cùng với đám thân vệ bao xung quanh đuổi theo đại đội đã xuất phát từ trước.

Hi Lạc Ba Tư đại hạp cốc trải dài đến 500 dặm, vượt qua hạp cốc này là đến đại thảo nguyên Thiểm Tộc. Nơi đây cùng sơn ác thủy. Ở sâu bên trong đại thảo nguyên, chỉ sinh tồn những dân tộc bộ lạc du mục sống thành từng nhóm nhỏ không quá 1000 người.

Nguyên bản những bộ lạc này đều là những bộ lạc phụ thuộc vào Hô Lan bộ lạc, chỉ là sau khi đại quân Hô Lan bộ lạc bị đánh tan, không ít tộc nhân đã đào thoát tới nơi đây, lại bị 2 vạn thiết kỵ của Mặc Cáp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc chia đường đuổi theo truy bắt, liên lụy cả đến những bộ lạc ấy.

Hai vạn kỵ sĩ này vốn đuổi theo truy sát A Lỗ Thai và Hô Lan Na, chỉ là A Lỗ Thai bước vào đường cùng, bất đắc dĩ phải tiến nhập vào Hi Lạc Ba Tư hạp cốc. Trong cốc hẹp đại quân khó di chuyển, hai đội nhân mã lại có lòng nghi kỵ lẫn nhau, bởi vậy ở cự li cách hạp cốc 100 dặm hai bên đóng quân gằm ghè nhau ở hai phía bờ sông Ốc Nhĩ Mã.

Hai bộ tộc vốn dĩ đều có lòng khác, giờ đây Hô Lan bộ lạc đã bị diệt, chỉ còn lại một vương tử bất thành khí và một công chúa đào tẩu. A Man (tộc trưởng) của hai tộc thực tế đã không còn để việc này trong lòng. Ngược lại bọn họ lại ngấm ngầm đề phòng đối phương, tránh tương hợp bị đối phương nhân cơ hội cắn lên sau lưng.

Lâm Phong để A Lỗ Thai chỉ huy hơn 300 thân vệ của hắn đi trước, cắt đặt hai bộ phận lính do thám ở cửa cốc, còn tự mình suất lĩnh đại quân ở hậu phương hành quân ngày đêm, cuối cùng đến sáng sớm ngày thứ 3 cũng đã xuyên qua Hi Lạc Ba Tư hạp cốc.

Từ sau khi Quang Minh đế quốc bị tiêu diệt, nhân loại cho tới bây giờ cũng chưa từng chủ động xuất kích, bởi vậy các bộ lạc Thiểm Tộc căn bản không liệu trước được nhân loại sẽ xuất binh từ phía sau, cảnh giới quả thực vô cùng qua loa.

Một đội tinh kỵ như phong quyển tàn vân phi tới, khi mấy trăm chiến sĩ Thiểm tộc phi đến bản trận Lâm Phong, một hàng ngựa ghì cương cùng dừng lại rầm rập rất đẹp mắt trước mặt Lâm Phong chừng vài chục mét, kỵ thuật cao siêu khiến một đám tân binh đồ mồ hôi không ngớt, trong mắt ba ngàn Cuồng chiến sĩ lóe lên quang mang cuồng nhiệt, có chút ý nghĩ phân cao thấp với các Thiểm tộc dũng sĩ từ bé lớn lên trên lưng ngựa này.

A Lỗ Thai thúc ngựa tiến ra, đến bên cạnh Lâm Phong nói lớn:

- Lĩnh chủ đại nhân, chúng ta đã tìm hiểu rõ ràng. Hai vạn nhân mã của Mặc Cáp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc vẫn chưa ly khai, hiện giờ đang đóng quân ở hai bên bờ sông Ốc Nhĩ Mã. 10 vạn tộc nhân của ta đang hứng chịu sự lăng nhục của bọn chúng, để tránh đêm dài lắm mộng, tốt nhất hiện giờ chúng ta lập tức xuất kích, kéo dài thời gian e không tránh khỏi bị phát giác.

Lâm Phong thanh âm phấn chấn:

- Vậy thì tốt, truyền lệnh xuống, lập tức chỉnh quân toàn bộ xuất kích, vì A Lỗ Thai dũng cảm cứu lấy tộc nhân của y.

Đại mạc cô yên trịch

Trường hà lạc nhật viên!

Khi mặt trời vừa lên, thanh âm tiến bước của thiên quân vạn mã hòa cùng tiếng trống trận vang dậy cả một góc trời của đại thảo nguyên mênh mông, ở đường chân trời một doanh trường dần hiện ra trong tầm

mắt, dòng thác đại phiến kim sắc thể như vũ bão ồ ạt tiến tới phía xa xa, tựa như trận gió thu cuộn xoáy lá vàng, thể tiến như chớp giạt tập trung về Thiểm Tộc đại doanh cách đó vài dặm đường.

Lâm Phong cười trên lưng Bạch Long, một ngựa tiến lên trước nhất đoàn người, tay cầm trường tiên ánh bạc chỉ hướng tiền phương, quát lớn:

- Các kị sĩ của ta, địch nhân đang ở trước mắt, hãy xuất ra dũng khí của mình, khiến chúng nằm rạp dưới chân, để cho người Thiểm Tộc được một lần diện kiến thiết huyết hào tình của nam nhân nhân loại, để thiết huyết chiến mã của Lâm gia giẫm đạp khắp thảo nguyên cứu lấy tộc nhân của Hồ Lan bộ lạc.

- Thề sống chết cùng đại nhân!

Tiếng hô ứng vang dậy kinh thiên động địa. A Lỗ Thai thú huyết sôi trào, cuồng chiến sĩ dã tính hùng hực, đám kị sĩ máu nóng sục sôi. Ngựa đạp thảo nguyên khiến người ta tỉnh thần, nguyện vọng đều xao động biết bao, tại thời khắc quyết định này, sự dũng mãnh của đám con dân Lạc Nhật đế quốc đã được kích phát triệt để.

Bọn họ mắt vẫn đỏ giận dữ, gầm gừ, gào thét, gấp gáp đuổi sát phía sau linh chủ đại nhân, tiến càng lúc càng gần Thiểm Tộc đại doanh.

98. Chương 98 Mã Đạp Thảo Nguyên

Tiếng kèn lệnh du dương tạo nên sự hòa hợp của giai điệu chiến tranh, hai vạn quân thiết kỵ Thiểm Tộc trú thủ ở hai bờ sông Ốc Nhĩ Mã đã phát hiện ra có địch quân đột kích, liền vội vàng tập hợp đại quân.

Người Thiểm Tộc đã thiện chiến mà năng lực cơ động cũng là siêu cấp cường hãn. Bọn họ vốn không có khái niệm tốt như loài người, họ chỉ có nhục thể cương mãnh được tôi luyện trong quá trình chống chọi lại đại tự nhiên để đối kháng lại với trường thương sắc bén của kẻ địch. Những vết thương kinh tâm động phách trên cơ thể của nam nhân Thiểm Tộc chính là minh chứng rõ nét nhất.

Chỉ cần trăm mã đao có thể một chém là cắt được đầu địch nhân xuống là được.

2 vạn Thiểm Tộc thiết kỵ mau chóng tập kết, sau đó dưới sự chỉ huy của hai tướng lĩnh cường mãnh, Thiểm Tộc chiến sĩ liều lĩnh dũng cảm quyết không lùi bước, chính diện công kích đám địch nhân đang từ xa lao tới. Trong tay giờ cao trăm mã đao chỉ chực đem máu địch nhân để viết lên những chiến tích huy hoàng của mình.

- Ngựa đạp thảo nguyên, dương cao thánh uy để quốc!

Lâm Phong thét lên 1 tiếng sắc lạnh, bên dưới bạch long mã bị nhiễm chiến ý của chủ nhân rống lên một tiếng long ngâm chấn nhiếp cửu thiên, dẫn đầu xông vào trận địa tiên phong của Thiểm Tộc. Lâm Phong dùng ngân tiên chế từ da của Cửu đầu đại xà giống như giao long xuất hải, hoành tảo thiên quân, hàng ngàn chiến sĩ Thiểm Tộc đứng hàng đầu chưa kịp kêu lên một tiếng đã bị đánh bay khỏi lưng ngựa, hồn lìa khỏi xác.

Tiếng gió rít

Tiếng ngựa hí

Tiếng người gào thét.

Tiếng gào giết trộn lẫn trong tiếng ngựa hí chấn động trời đất, cả hai đạo quân cuối cùng cũng lao vào cuộc hỗn chiến. 3000 cuồng chiến sĩ đã tiến nhập hoàn toàn vào trạng thái cuồng hóa, lấp lánh nhần thân điên cuồng khát máu dưới sự chỉ huy của Tật Lí Tây, bám theo sau A Lỗ Thai và hàng trăm thân vệ mình trần hùng hãn của y vội vàng bám gót Lâm Phong đánh thẳng vào giữa đoàn quân Thiểm Tộc thiết kỵ, một tay một kiếm chém đến máu nhuộm đỏ trời.

Tật Lí Tây tay cầm chắc soái kỳ theo sát phía sau linh chủ đại nhân. Soái kỳ của Lâm Phong đến đâu, liền quét sạch chương ngại ở đó. Ngân sắc trường tiên dài mười mét giống như bàn tay trái tử thần thu lấy sinh

mệnh của chiến binh Thiểm Tộc. Theo sát phía sau là 3000 cuồng chiến sĩ dưới sự chỉ huy của lĩnh chủ đại nhân cương ngạnh xé nát trận địa trung tâm của Thiểm Tộc thiết kỵ.

Chiến pháp của Thiểm Tộc thiết kỵ cực kỳ đơn giản, bọn họ không có cái gì là chiến trận. Cái họ dựa vào chỉ có nhiệt huyết và vũ dũng khiến cho kẻ địch lĩnh hội được sự dũng cảm của Thiểm Tộc bọn họ. Cho nên, trận địa trung tâm bị chia cắt nhưng những chiến sĩ Thiểm Tộc kiêu hãnh thiện chiến này tịnh không có chút bối rối, thậm chí lại càng kích phát thêm chiến ý điên cuồng của bọn họ, gào thét xông vào đám địch nhân dũng cảm này.

Cuộc chiến đến thời điểm này đã diễn ra toàn diện.

5 vạn tân binh dẫn tử(lính mới) đã bị lĩnh chủ đại nhân kích động thú huyết sôi trào, hiện giờ không còn nửa điểm khiếp sợ, dưới sự chỉ huy của Lâm Đại và Lâm Nhị cất lên bài ca tử vong, cuốn phăng đi 2 vạn Thiểm Tộc thiết kỵ trong dòng nước lũ màu vàng (quân của Lâm Phong mặc quần áo màu vàng, cờ vàng)

Chiến giáp của bọn họ là chiến giáp tốt nhất đại lục, vũ khí của họ cũng là thứ sắc bén nhất. Bọn họ giờ cao vũ khí lấp lóe hàn quang, hung hãn không sợ chết lao vào cùng với Thiểm Tộc chiến sĩ lấy mạng đổi mạng, hai mắt vằn máu đỏ rực quang mang điên cuồng liều mạng nhằm hướng địch nhân lao tới.

Không có cái gì là trận pháp tinh diệu, chỉ có một trận hình kị sĩ công kích cơ bản nhất, bọn họ chỉ biết nhằm theo theo soái kỳ của lĩnh chủ đại nhân mà lao tới, bởi nơi đó chính là bờ bên kia của thắng lợi.

Cùng Thiểm Tộc tác chiến thì không có cái gì gọi là chiến trận, chỉ có sử dụng vũ dũng của chính bản thân mình mới có thể triệt để chinh phục những chiến binh Thiểm Tộc hung hãn thiện chiến này.

Lâm Phong trên lưng ngựa tung hoành khắp nơi, bộ chiến giáp màu bạc trên người bị máu huyết nhuộm đỏ. Bạch long mã cũng đã trở thành một hồng mã, điên cuồng gầm rống đem bốn chiếc móng xích hồng hỏa diễm (đỏ lửa) dẫm đạp lên đám địch nhân nhỏ bé yếu ớt.

Lâm Phong chĩa roi lên trời, lạnh lùng quát:

- Tướng sĩ! Cầm chắc vũ khí! Cho chiến sĩ Thiểm Tộc dũng cảm được chứng kiến vũ dũng của nhân loại chúng ta, lấy máu tươi bọn cầm thú dám lăng nhục tộc nhân của Hô Lan bộ lạc này bồi thường cho tính mạng của những tộc nhân Hô Lan bộ lạc đã chết, không để lại một người, giết hết không tha!

Tiếng kèn lệnh tử vong lại một lần nữa vang lên trên đại thảo nguyên, Lâm Phong mang theo 3000 cuồng chiến sĩ tung hoành ngang dọc giữa trận địa kẻ địch, đi tới nơi nào nơi đó người ngã ngựa lăn, giống như sói lạc vào giữa bầy cừu, trường tiên vung tới đâu, nơi đó liền tan tác.

Chỉ là những chiến sĩ Thiểm Tộc này tịnh không phải là đàn cừu nhu nhược. Mặc dù bọn họ không cách nào dùng nhục thể chống cự được trường tiên trong tay Lâm Phong và những ngọn giáo dài sắc nhọn của đám cuồng chiến sĩ, nhưng bọn họ hai mắt đỏ bừng, hung hãn liều chết ào ào xông tới, dùng máu của mình nhuộm đỏ chiến bào kẻ địch.

5 vạn tân binh dẫn tử trên chiến trường mặc dù cũng có những kẻ sợ chết, nhưng tuyệt đối không có nhiều. Dưới sự chỉ huy của tướng soái, bọn họ cắn chặt răng dùng vũ khí của mình nhằm vào người địch nhân gửi lời chào hỏi. Viễn cảnh trước mắt bọn họ lấp lánh tài phú, trong lòng bọn họ luôn hướng về vinh dự và địa vị, bọn họ thậm chí đã bắt đầu nghĩ đến ngày khải hoàn trở về trong sự hoan nghênh chào đón của con dân Khố Khắc Sâm Đạt.

Họ tưởng tượng ngày khải hoàn trở về trong vô số ánh mắt của những cô nương xinh đẹp ngưỡng mộ nhìn mình. Còn chính mình thì hào hùng hiên ngang, mặt vênh ngực ưỡn cười trên lưng chiến mã bước đi trong cái nhìn say mê của các nàng.

Còn A Lỗ Thai, từ sớm đã dẫn theo mấy trăm thân vệ hướng tới đại doanh giải cứu đám tộc nhân của mình.

Mặt trời đã lặn xuống quá nửa ở đường chân trời, báo hiệu một ngày sắp kết thúc, trận chiến lúc này cũng đã tàn.

Mùi máu tanh trên đại thảo nguyên mênh mông bốc đến tận trời cao, thi thể văng vãi khắp nơi, chiến mã vô chủ hí lên bi thảm trên khắp chiến trường, bồi hồi không nở bỏ đi. Vô số sói hoang bị mùi máu tanh

nồng hấp dẫn tới nhưng cũng chỉ vây quanh bên ngoài cách đó vài dặm không dám tiến lại gần bởi vì trong màn tinh huyết dày đặc đó có khí tức cường đại khiến chúng run sợ không dám tiến tới.

Vô số linh hồn vất vưởng khoảng không trên chiến trường bởi hồi không cam lòng rời đi. Thay lên người một bộ y phục mới sạch sẽ, Lâm Phong liền bước ra khỏi doanh trướng, mây cau lại, rút ra cây chiết phiến màu vàng vấy ra, thanh quang quét lại, tất cả các linh hồn đó lập tức được giải thoát, mặt đầy cảm kích bay về cõi u minh.

Trên bầu trời cũng vang vọng tiếng chim ưng, bay cách rất xa mặt đất, hiển nhiên là không dám xuống

Rồng gầm một tiếng thanh cao, Bạch Long lao vào đám dã lang đằng xa, bốn vó tung bay, vô số dã lang gào khóc vội vàng trốn chạy thừa sống thiếu chết, trên bầu trời tiếng chim ưng vang lên sợ hãi rời khỏi khoảng không trên chiến trường.

Tiếng hạc vang vọng, Thụy Đức Lạp từ trên trời đáp xuống, từ tinh thần huyền kim giới chỉ phóng ra một đội ngũ mục sư. 100 danh đạo sĩ chức nghiệp mục sư liền lập tức đi lo phụ trách chữa trị cho đám chiến sĩ bị thương sau cuộc chiến.

Còn lại những binh lính không bị thương thì đi lo dọn dẹp chiến trường. Bất luận là người phe mình hay chiến binh Thiểm Tộc, đời người không chết được 2 lần, đều được gom lại đem hỏa táng, tránh để những đống sĩ đã hy sinh trên chiến trường ấy đến khi chết lại bị ngựa lang rửa thịt.

Dọn dẹp xong chiến trường, đến lúc này đám chiến sĩ vừa mới bước qua cánh cửa sinh tử đó lập tức nhảy ào vào dòng nước sông Ốc Nhĩ Mã trong vắt, đem những vết máu trên người tẩy rửa sạch sẽ. Sau đó người nào người ấy nôn ọe, thổ ra một bụng nước xanh, mật vàng...

Trên sa trường tuyệt đối không thể có nửa điểm run sợ, run sợ trên chiến trường cũng chính là cái chết. Sớm trước khi xuất trận, những binh sĩ này đã được Lâm Trùng mất mười năm huấn luyện để hiểu rõ những đạo lý ấy. Hơn nữa lúc ấy bị lĩnh chủ đại nhân kích động khiến cho khí huyết sôi trào, sớm đã quên đi tử vong và sợ hãi, chỉ biết liều mạng cầm vũ khí trong tay tiêu diệt sinh mạng địch nhân.

Bây giờ chiến sự đã đi qua, lúc này hồi tưởng lại giờ phút sinh tử huyết chiến vừa rồi, không kìm được liền nôn thốc nôn tháo, hai mắt trắng nhợt, nằm dài trên mặt đất thở hồng hộc.

Trong cuộc chiến này, toàn bộ 2 vạn thiết kỵ Thiểm Tộc đã bị tiêu diệt triệt để. Người Thiểm Tộc không hổ là chiến sĩ dũng mãnh trong thiên hạ. Không một ai đầu hàng, càng không có ai lùi bước, tận cho đến khi chỉ còn lại một người cuối cùng, trước khi chết vẫn lôi một kỵ binh Khố Khắc Sâm Đạt cùng theo bồi táng, khiến cho tất cả mọi người giật mình chấn động trước huyết tính của người Thiểm Tộc, bởi vậy kỵ binh Khố Khắc Sâm Đạt cũng chịu tổn thất rất thảm trọng.

5 vạn kỵ binh tinh nhuệ mặc dù mặc trên người vũ khí và áo giáp tốt nhất của Khố Khắc Sâm Đạt, nhưng cũng đã chết trận đến 1 vạn người. Tuy khiến người ta có chút khó lòng chấp nhận được nhưng nếu so với con số 2 vạn Thiểm Tộc thiết kỵ thương vong, chiến tích ấy cũng đã cực kỳ huy hoàng rồi. Quốc gia nhân loại cho tới tận bây giờ cũng chưa có quân đội nào chính diện giao phong với thiết kỵ Thiểm Tộc mà lại có thể giành được thắng lợi.

Chứ chưa nói đến tỷ lệ 1 mạng đổi 2 mạng, giết sạch 2 vạn quân thiết kỵ Thiểm Tộc.

Dù là 30 năm trước ở trường huyết chiến bên ngoài thành Bồ Đạt Luân Bảo, dù Lâm Khiếu Thiên thành công gây thiệt hại nghiêm trọng cho Thiểm Tộc thiết kỵ nhưng thương vong cũng là lấy 1 đổi 1, 10 vạn quân của Bỉ Mông vương quốc cũng gần như bị tiêu diệt hoàn toàn.

Hiện giờ Khố Khắc Sâm Đạt dùng một đội kỵ binh mới được thành lập đã tiêu diệt được 2 vạn Thiểm Tộc thiết kỵ, cố nhiên là nhờ chiếm ưu thế tuyệt đối về quân số, nhưng quan trọng nhất chính là Khố Khắc Sâm Đạt lúc này đang sở hữu lượng vũ khí và áo giáp hoàn mỹ nhất trên đại lục. Đương nhiên vị chủ soái tung hoành vô địch trên sa trường Lâm Phong này cũng tuyệt đối không thể xem thường.

Chính là Lâm Phong chỉ huy dẫn dắt 3000 cuồng chiến sĩ làm rối loạn trận địa của thiết kỵ Thiểm Tộc, cũng chính là Lâm Phong tung hoành vô địch khơi dậy dũng khí liều chết sát địch của đám tân binh dẫn tử

...

Cho nên, Lâm Phong vị chủ tướng này công lao tuyệt đối không thể xem nhẹ, chủ soái chính thực là linh hồn của toàn quân.

3000 cuồng chiến sĩ hoàn toàn không có thương vong. Trang bị cho 3000 thiết huyết thân vệ và cuồng chiến sĩ đều là kim loại cực kỳ tinh thuần chế tạo thành chiến giáp. Loại chiến giáp này do thuần tinh kim chế tạo dày đến 5cm, bọc kín toàn thân, do ả nhân đại sư thiết kế chế tạo. Khi mặc thì chỉ ở những chỗ tương ứng bên trong mới đặt cơ quan, để dễ dàng cởi bỏ khỏi cơ thể, hoàn toàn là một lớp chiến lũy bằng thép, bất khả xâm phạm.

Trảm mã đao của người Thiểm Tộc dù là sắc bén nhưng cũng tuyệt không có khả năng chém thủng được khối tinh kim dày 5 cm.

Chỉ là loại chiến giáp này nặng đến 200 kg, sức nặng quá sức kinh khủng. Ngoại trừ thực lực cường hãn của 3000 thiết huyết thân vệ và đám cuồng chiến sĩ trời sinh mạnh mẽ vô cùng ra, căn bản không ai có thể mặc bộ giáp đó mà đi lại, chứ đừng nói đến giết địch trên sa trường.

99. Chương 99 : Khu Hồ Thôn Lang

Đương nhiên những người có đồng bạn chiến tử thì đều ưu uất, bất quá gia nhân của những người chiến tử đều được thưởng 100 kim tệ. Điều này khiến những người còn do dự lập tức đem sự chết chóc của bản thân quăng lên chín tầng mây, dẫu cho chiến tử sa trường cũng không hề hối tiếc

Đối với những người có thể từ chiến trường trở về thì sau này khả dĩ trở nên giàu có, vinh dự tầng tầng cũng đủ khiến cho những người bình dân trở nên phong cuồng, trên dưới đều quyệt tử, ví thử kẻ nào khiếp nhược sẽ bị quân pháp xử tử, còn như theo chân những chiến binh Thiểm tộc mà liều mạng, nếu có chết thì cũng là cái chết quang vinh, nhược bằng còn sống trở về thì trở thành quý tộc cũng không phải không có khả năng.

Những tiểu binh bên ngoài đang trong giấc mộng gia quan tiến tước, danh lợi song thu thì bên trong trướng, Lâm Phong triệu tập toàn thể tướng lĩnh bàn bạc về lộ trình hành quân.

Trong trướng, A lỗ Thai đã dự đoán Mặc Cấp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc có khoảng 10 vạn người, nhưng trong đó đa số đều là người già, phụ nữ và trẻ em, chỉ có khoảng 2000 nam tử trai tráng được phân cấp chiến mã, đây đều là những hán tử thảo nguyên tinh thông thuật xạ kỵ, tất cả đều là những chiến sĩ tối ưu, tức khắc gia nhập có thể doanh cứu các thành viên bộ lạc

Trong soái trướng trung quân, Lâm phong ngồi ở vị trí cao nhất, cau mày trầm tư.

Các tướng lĩnh có địa vị cao được phân ra ngồi hai bên, một bên là A lỗ thai cùng các Thiểm tộc hán tử, một bên chính là Lâm Đại cùng Lâm Nhị cầm đầu tướng lĩnh của Khắc Khố Sâm Đạt, đứng sau lưng hai người bọn họ như mọc rễ ở đó là Tập Lí Tây hiện đang tạm thời gánh vác chương kì Hồ Bí và đội thân vệ thống lĩnh.

Lâm phong lúc này mặc một bộ y phục kiếm sĩ, tám mặt ngân khải giáp được đặt sang một bên, trên eo là một đai lưng kim sắc, bề mặt đai lưng gắn đầy ma pháp bảo thạch với hào quang thiểm thiểm, gắn một kim kiếm dài 3 xích trên đai, bao kiếm làm từ da của hoàng kim cự long chế thành, chạm trổ trên đó là các loại ma pháp bảo thạch, hiển nhiên tôn quý vô bì

Mái tóc vàng óng được buộc lại, tùy ý buông xuống sau đầu, đôi mày kiếm khẽ nheo lại, nhãn thần thâm trầm, trên khuôn mặt tuần mi hiện lên chút sầu muộn, hiện ra vẻ trầm tư vô bì, lúc này Lâm Phong không còn nửa điểm chiến ý kinh nhân như trên chiến trường.

Tất cả đều im lặng, không ai lên tiếng.

Một hồi lâu, Lâm Phong xoa đầu nói: “ Phiên nào a, Thiểm tộc nhân không thẹn là tối ưu chiến sĩ, tuyệt nhiên không có ai đầu hàng, mới có một trận đã tổn thất hơn một vạn người, nếu cứ tiếp tục như thế e rằng 5 vạn kỵ binh Khắc Khố Sâm Đạt chúng ta sẽ chẳng còn ai trở về”

Lâm đại nói: “ Đã ra chiến trường sao có thể tránh khỏi có người tử trận, kỵ binh Khắc Khố Sâm Đạt chúng ta đều được trang bị rất tốt, đều là những trang bị đệ nhất trên chiến trường, hơn nữa những người đã từng

trải qua sinh tử huyết chiến có khả năng trở về đều là những chiến sĩ tinh nhuệ, mai hậu thương vong không lớn như trước nữa, đã có Bồ Đạt Luân hầu tước ở phía đông phối hợp, lúc đó chúng ta đủ sức đánh tan hai bộ đại quân của họ. ”

Lâm nhị nói: “ Đấy không phải là một biện pháp hay, Thiểm tộc nhân hân dũng thiên hạ, chỉ chiến bất hàng, hôm nay mọi người đều đã thấy, dù sao đi nữa thì Khắc Khố Sâm Đạt chúng ta cùng Thiểm tộc là người một nhà, như quả chúng ta sát hại quá nhiều, tất sẽ khiến cho nguyên khí Thiểm tộc tổn thương nghiêm trọng và Khố Khắc Sâm Đạt chúng ta thương vong thảm trọng, đối với chúng ta mà nói đó không phải là một điều tốt lành gì. ”

Lâm Phong gật gật đầu nói: “ trận chiến hôm nay chúng ta mới chỉ đưa những lính mới đi ma luyện nơi xa trường, mai hậu nhất định sẽ đại khai sát giới chứ không như hôm nay, chúng ta ở đây là để giúp A Lỗ Thai thống nhất đại thảo nguyên chứ mục đích không phải là sát nhân ”

A lỗ thai nói: “ Thiểm tộc nhân chúng tôi chỉ trọng anh hùng, chỉ cần lĩnh chủ đại nhân người không dùng quỷ kế chiến thắng bọn họ, Thiểm tộc dũng sĩ chúng tôi đều tùy ý đi theo lĩnh chủ đại nhân. ”

Tướng lĩnh Khố Khắc Sâm Đạt nghe xong những lời nói đó đều cảm thấy không thoải mái, nhưng không ai có can đảm nói gì tiếp.

Lâm Phong kiếm mi dựng lên, tức thì cười nói: “ Hôm nay chúng ta thắng thật không vinh quang cho lắm, lấy 5 vạn người đấu với 2 vạn không nói, chỉ nói vũ khí cùng铠 giáp của kỵ binh chúng ta đã chiếm đại tiện nghi rồi, bất quá ta tin rằng chỉ cần kinh qua huyết chiến sa trường, kỵ binh Khố Khắc Sâm Đạt chúng ta tuyệt không thua kém gì Thiểm tộc thiết kỵ ”

A lỗ thai đích thị là một hán tử cương trực, không khi nào nói quanh co, nên đi thẳng vào sự việc nói: “ Thiểm tộc dũng sĩ chúng tôi chỉ biết văn Lai nhân các vị thể chất nhu nhược, bất quá lĩnh chủ đại nhân chỉ huy chiến sĩ đích thực rất dũng mãnh. ” Dừng lại một chút lại nói: “ Mặc Cáp bộ lạc cùng Sát Nhĩ Ba bộ lạc cộng lại có khoảng ba mươi vạn tinh binh, như quả chúng ta đánh tan chủ lực của chúng thì khẳng định kỵ binh của lĩnh chủ đại nhân sẽ tổn thất trầm trọng ”

Lâm phong nói: “ Ta cũng đã nghĩ đến vấn đề này, ba mươi vạn thiểm tộc thiết kỵ đích thực là một con số không nhỏ, không thể tùy ý dẹp tan được, chỉ cách chờ đợi tin tức từ bên Bồ Đạt Luân hầu tước thôi ! ”

Sau một hồi tranh luận không có kết quả, chúng nhân chỉ đành giải tán.

Tổng tiền mọi người xong Lâm Phong quay lại trưởng của mình, Lâm Đại cùng Lâm Nhị cũng quay lại không nói gì tự động ngồi xuống ghế thủ hạ, có A lỗ Thai nhiều điều không thể trực tiếp đưa ra bàn bạc nên Lâm Phong mới sai hai người đưa y đi rồi mới quay lại trưởng soái.

“Hai người có chủ ý gì hay ho hông?”

Lâm nhị lộ xuất vẻ mặt cười gian trá nói : “ Kì thật công tử đã sớm có chủ ý hay rồi, hà tất phải hỏi bọn tôi nữa, chỉ cần khiến cho Mặc Cáp bộ lạc cùng Sát Nhĩ Ba bộ lạc khởi binh đánh lẫn nhau, chúng ta có thể khá dễ ngồi yên làm ngư ông đắc lợi, cùng Bồ đạt luân hầu tước hai mặt giáp kích, một đòn đánh tan tác hai bộ đại quân, nhường cho A lỗ Thai thống lĩnh thiểm tộc các bộ. ”

“Làm thế nào mới có thể khiến hai bộ lạc đó khởi binh. ” Lâm Phong nói.

Lâm Nhị vẫn với điệu cười gian xảo nói: “ Trực tiếp sai Thụy Đức Lạp đi xử lí một tên a man (thủ lĩnh ?) của bọn chúng, thiết nghĩ hai bộ lạc đó không trở mặt cũng không xong. ”

Lâm đại trầm ngâm xem xét cẩn thận nói: “ Ta e điều này thật không dễ, Thiểm tộc nhân đều dùng vũ lực để tuyển a man, mỗi tên a man đều là những dũng sĩ tối xuất sắc của bộ lạc, ngay như chúng ta thực lực đã đột phá qua cảnh giới kiếm thần cũng chưa chắc đã là đối thủ của A lỗ Thai, nói gì đến việc thích sát một a man. ”

Lâm phong gật đầu nói: “ Sai Thụy Đức Lạp đi thích sát một Thiểm tộc a man đích thực không có khả năng, thám tử đã trở về chưa ? ”

Lâm đại nói: “ Đã trở về, phương viên một trăm dặm xung quanh đều không có nhân mã hai bộ lạc. ”

Lâm nhị nói:” Thiểm tộc nhân hiện nay đang quần cư tại một chỗ, chúng không như Văn Lai nhân chúng ta kiến tạo thành trì, giờ trời đã vào hạ, khí trời trên thảo nguyên đã nóng lên, theo những gì A Lỗ Thai đã nói, Mặc Cáp bộ lạc đã di dời đến mục trường ở hồ Bối La Tây Á, Sát Nhĩ Ba bộ lạc thì ở tại mục trường bên bờ sông Duy Đa Lợi Á. ”

Bối La Tây Á hồ ở phía tây bắc của Thiểm tộc đại thảo nguyên, là nơi đổ vào của con sông Ốc Nhĩ Mã, mùa hạ ở nơi đó có khí hậu dễ chịu, theo tập tục của các dân tộc du mục, mỗi bộ lạc tùy theo tiết trời thay đổi mà di chuyển.

Mặc Cáp bộ lạc tại phụ cận hồ Bối La Tây Á đã xây dựng mục trường, khi mùa hạ đến thì di dời cả tộc đến đây chăn thả gia súc.

Duy Đa Lợi Á nằm tại phía đông bắc thảo nguyên, phát tích từ vùng núi non mù sương phía bắc thảo nguyên, Sát Nhĩ Ba bộ lạc tại đây cũng kiến lập một mục trường cho mùa hạ.

Lâm phong nói: “ Hiện nay hai bộ lạc hợp lại tiêu diệt xong Hồ Lan bộ lạc, khẳng định bọn chúng giờ đang nghi kỵ lẫn nhau, bất quá thích sát một a man phải suy nghĩ kỹ càng, làm sao phải khiến hai bộ quay sang cắn nhau mới được, như quả trực tiếp tiêu tập một a man, bọn chúng không phải ngốc nghếch, nhất định sẽ hoài nghi chúng ta đầu tiên, kế sách này sẽ không có tác dụng lâu dài, bởi vì việc chúng ta xuất binh có thể đã truyền đến tai hai vị a man rồi. ”

Lâm Đại nói: “ Thích sát một vị a man không phải dễ, ngoài công tử ra e là không còn ai có khả năng làm được. ”

Lâm Nhị buột miệng nói: “ Còn có Cáp Mô khả dĩ làm được. ” Lời vừa nói ra lập tức cảm thấy không ổn bèn cười hề hề hai tiếng.

Tên của Cáp Mô không ai biết, chỉ biết Lâm Phong gọi hắn là Cáp Mô nên mọi người cũng gọi hắn như thế, chỉ là không dám trước mặt Lâm Phong và Cáp Mô nói ra điều đó mà thôi.

Lâm đại có chút chịu đựng khó kiềm chế nói: “ Giả sử cho rằng công tử thành công thích sát một vị a man cũng không nhất định khiến cho hai bộ lạc khởi binh giao đấu, Thiểm tộc nhân không phải kẻ ngu ngốc, tin tức chúng ta xuất binh nhất định sẽ truyền đi, khẳng định chúng sẽ theo dõi chúng ta, bất quá nếu như thực sự khiến cho người của Mặc Cáp bộ lạc nhìn thấy a man của họ bị người của Sát Nhĩ Ba bộ lạc thích sát, hai tộc khẳng định sẽ khởi binh đánh nhau. ”

Lâm nhị cong môi nói : “ Nói những lời bỏ đi, nếu như quả thực người của Sát Nhĩ Ba bộ lạc sát tử a man của Mặc Cáp bộ lạc há có thể để người của Mặc Cáp bộ lạc trông thấy. ”

Lâm phong cũng không chú ý đến điều đó, trầm tư chốc lát nói: “ Xem ra ta chỉ đành tự thân đi vậy. ”

Lâm Đại kinh hãi nói: “ Như thế làm sao được, công tử là chủ soái của toàn quân, sao có thể tự ý dời khỏi quân doanh. ”

Lâm nhị cũng nói:” Việc này đích thực không thích hợp để công tử xuất thủ, việc công tử không ở trong quân doanh nếu để A Lỗ Thai biết được, đến khi tin a man Thiểm tộc chết truyền về, chúng nhất định sẽ hoài nghi là người làm, Thiểm tộc nhân thẳng thắn nhưng không phải kẻ ngốc.”

Lâm phong nói:” Việc ấy không lo, nếu như thuận lợi ta chỉ đi vài ngày thời gian là sẽ quay về, huống chi ta bế quan mười năm đã sáng tạo ra Phân Thân Pháp môn, không lo bọn A Lỗ Thai nghi ngờ. ”

Lâm Nhị ngạc nhiên nói:” Phân Thân Pháp môn ?”

Lâm Phong toàn thân phát sáng, bát bảo kim thân biến hoá thành bốn thể hình dạng hiện ra, lấy nguyên thần làm chủ, bản thể nhục thân xuất ra nguyên thần ngồi bất động tại tọa vị trưởng soái.

Lâm Đại cùng Lâm Nhị lập tức kinh hãi đến trợn cả mắt, tự nghĩ mình bị hoa mắt vội đảo nhẹ con ngươi, nhận thấy mình không phải là hoa mắt, chỉ có điều sự tình nằm ngoài phạm trù lí giải của chúng khiến hai người há mồm không nói được gì.

Lâm Phong chỉ vào bốn thể nhục thân nói:” Hai người chỉ thấy phân thân của ta, khả dĩ A Lỗ Thai bọn chúng tiến lại, nhưng vạn lần không được để chúng chạm vào, chỉ nói ta bế quan tham tự tu hành, ta chỉ

cần đi vài ngày là sẽ quay về. ”

Hai người máy móc gật đầu.

Lâm phong lại tiếp tục dặn dò:” Việc này tuyệt không được truyền ra ngoài, chỉ có hai người biết, ta li khai một thời gian hai người khả dĩ giúp A Lỗ Thai bình định các Thiểm tộc tiểu bộ lạc xung quanh, ngay khi Thiểm tộc nổi loạn khởi lên, chúng ta lập tức phát binh bắc thượng, nhưng A Lỗ Thai trước tiên thu nhập tộc nhân của hắn, sau khi nhất cử bình định cả Mặc Cáp bộ lạc cùng Sát Nhĩ Ba bộ lạc, tất sẽ bình định Thiểm tộc. ”

Hai người đồng thanh nói:” Công tử yên tâm chúng tôi nhất định không để ai khác loạn động lên phân thân của người.”

Lâm Phong gật gật đầu, thân hoá thành kim quang bay ra khỏi trướng, không mang theo bạch long, tự mình hoá thành ánh sáng bay đi.

Lâm Đại cùng Lâm Nhị hai mặt nghệt ra, đều thấy tam công tử càng lúc càng thần bí, việc này vượt quá suy nghĩ của chúng, thử hỏi ngay cả thần cũng liệu có khả năng hoá 1 thành 2 hay không ?

Mắt to nhìn mắt bé một trận, hai người trong tiềm thức đều coi tam công tử như một vị thần không gì không làm được, mặc dù bọn chúng tuyệt đối không tin có vị thần nào tồn tại.

100. Chương 100 Thâu Tập Âm Sát

Trong mục trường bên hồ Bối La Tây Á, Thiểm tộc mục dân của bộ lạc Mặc Cáp đang tổ chức buổi ăn mừng cho cả tộc, hoan hô vị a man vĩ đại của bộ tộc, hoan hô những dũng sĩ dũng cảm, nhưng trong quân doanh ở phía bắc mục trường là mười vạn tộc nhân của hồ lan bộ lạc đang bàng hoàng lo lắng không ai giúp đỡ.

Các chủng tộc trên Thản Tang Đại Lục bất kể là nhân loại hay tứ đại hoàng kim gia tộc đều lấy thật lực làm đầu, Thiểm tộc nhân cũng không ngoại lệ, vận mệnh của kẻ chiến bại chỉ có thể trở thành những tên nô dịch.

Trong doanh trướng trung quân, các vị vương tử của Mặc Cáp bộ lạc đang cao giọng đàm luận, chủ đề dĩ nhiên là không ngoài da thịt nữ nhân của Hồ Lan bộ lạc ướm át thế nào, thân hình uốn éo lay động, hay tràn đầy nhựa sống như thế nào, hay là những chuyện ... đại loại như vậy, vì thế từ trong trướng luôn truyền xuất những tiếng cười dâm dật.

Một con muỗi nhỏ bay vào doanh trướng, lẳng lặng đậu xuống giữa trán một đại hán, an tâm tại đó lắng nghe các vị vương tử khoe khoang về những chiến tích quang vinh của mình.

Thiểm tộc nhân không như Văn Lai nhân, vương tử của họ đều xông pha trận mạc, phần dũng sát địch, đó là truyền thống đã trải qua hàng vạn năm mà không hề thay đổi của bọn họ, còn những vị hoàng tử và công chúa của những Văn Lai nhân lại tựa như những đoá hoa trong nhà kính, bị dung dưỡng thành một đồng thối nát, phú quốc cường binh thì chẳng chịu học cho đầy đủ, còn những tập tục thô lậu của giới quý tộc thì môn nào cũng tinh thông vô bì.

Tất nhiên cũng có những hoàng tử xuất sắc, bất quá đó chỉ là một bộ phận rất nhỏ.

Tứ vương tử ngồi ở phía dưới cười nói một cách dâm dật : “ Lão già Da Lợi A Đức có mấy nữ nhân thực sự là rất tuyệt, ai nấy đều có da thịt nõn nà, thân hình thì tràn đầy nhựa sống, đáng tiếc là Hồ Lan Na đã chạy thoát, nếu không thì huynh đệ ta khả dĩ ..., he he khả dĩ có thể thưởng thức được hương vị của đoá hoa trên thảo nguyên rồi. ”

Ngồi tại ghế chủ tọa, đại vương tử cau mày nói : “Nhe nói A Lỗ Thai và Văn Lai nhân lĩnh chủ Khắc Khố Sâm Đạt có quen biết với nhau, hiện nay bọn họ đã chạy đến khe núi của Hi Lặc Ba Tư, nếu quả thật hắn xách động Văn Lai nhân tấn công chúng ta, chúng ta không thể không đề phòng.”

Nhị vương tử cười lớn nói: “ Đại ca đích thực đã đa tâm quá rồi, hàng trăm năm trở lại đây chỉ có chúng ta chủ động tiến đánh bọn chúng chứ lũ Văn Lai nhân yếu đuối đó chỉ giỏi dụng âm mưu quỷ kế hại người,

nào có can đảm công đánh chúng ta, chúng ta không gây phiền cho bọn chúng là chúng đã phải tạ ơn trời đất lắm rồi.”

Lại nghe tam vương tử nói: “ Thiên Hương Công Chúa của Sát Nhĩ Ba bộ lạc cũng không tệ, nghe nói so với thân hình mềm mại của Hồ Lan Na cũng không khác nhiều, tại sao phụ vương lại không phái ta đi cầu thân chứ, hê hê, các người nếu không muốn đi để cầu thân thì hãy cho ta cơ hội này.”

Đại vương tử nói : “Cầu thân là quyết định của phụ tử Sát Nhĩ Ba, làm sao mà có thể nói nhường là nhường được, phụ vương sai ta ngày mai xuất phát, ghé qua Sát Nhĩ Ba bộ lạc nghênh đón Thiên Hương Công Chúa, các vị hãy nhanh chóng giúp ta chuẩn bị mọi thứ, ta cần một vạn con thất hãn huyết mã, mười vạn con trâu, dê, tốt nhất là các vị nên đưa cho ta một ít Văn Lai nhân mà các vị giữ riêng để cùng đi, việc này vô cùng trọng đại, ngàn vạn lần không được xảy ra sơ suất.”

Ngũ vương tử thốt nói tiếp như phản đối .“Nghênh đón Thiên Hương Công Chúa không cần phải sính lễ trọng hậu vậy chứ?”

Nhị vương tử khinh bỉ nhìn ngũ vương tử rồi nói tiếp : “ Ngu xuẩn đích thị là ngu xuẩn, vấn đề đơn giản thế mà người cũng không minh bạch, hiện nay Mặc Cáp bộ lạc chúng ta và Sát Nhĩ Ba bộ lạc đều đề phòng lẫn nhau, nếu như không đưa sính lễ trọng hậu như thế, không chỉ chúng coi chúng ta hẹp hòi mà còn khiến chúng xem chúng ta không có thành ý hợp thân.”

Ngũ vương tử tức giận bột phát nói :“ Người chứ ai là ngu xuẩn hả ?”

Nhị vương tử hừ hừ một tiếng, khuôn mặt khinh khỉnh liếc xéo ngũ vương tử.

Ngũ vương tử đại nộ, vỗ án đứng dậy, đại vương tử bèn nói: “ Được rồi, đều là huynh đệ của nhau, tranh cãi nhau làm gì !”

Ngũ vương tử khuôn mặt tái xanh, nộ khí đằng đằng ngồi xuống.

Nhị vương tử cũng kiềm chế lại một chút.

Con muỗi ấy chính thị Lâm Phong, hần biến thành con muỗi nhỏ đậu trên kê oa nằm ở phía sau tóc của đại vương tử, vô cùng hứng thú lắng nghe chúng vương tử ám minh ganh đua nhau, cuối cùng giữ mục tiêu là ổn định trên thân của gã gia hỏa này.

Không khí tự nhiên trở nên trầm mặc, đột nhiên có thân binh tiến vào thông báo a man triệu tập các vị vương tử, cả năm vị vương tử lập tức khởi thân đến vương trưởng tại trung quân, Lâm Phong cũng vô kinh vô hiểm theo đại vương tử tới vương trưởng.

Trong vương trưởng hiện có 10 thiểm tộc tướng lĩnh, ngồi tại vương vị chính thị là một vị trung niên đại hán với bộ dạng kì đặc, nhìn bộ dạng ước chừng độ ngũ tuần tuổi, đầu cũng đội một chiếc mũ to tròn có hình dạng đặc biệt vô bì, vai hổ eo gấu, khuôn mặt phong sương, đôi ngươi nhàn xạ chỉ hai luồng tinh quang, lại thêm một chủng bá khí phát ra từ thân khiến Lâm Phong biết đây chính là người cần tìm.

A man của Mặc Cáp bộ lạc Mặc Cáp Nguyên Thác Ba Ô.

Khi các vương tử đến, Mặc Cáp Nguyên ngồi trên vương vị lập tức nói: “Sát Nhĩ Ba bộ lạc vừa truyền tin đến, Văn Lai nhân đã xuất binh, Lâm Khiếu Đường ở Bồ Đạt Luân Bảo đã xuất hai mươi vạn Cuồng Phong Thiết Kị quét sạch Sát Nhĩ Ba bộ lạc ở khu vực đồng cỏ của các tiểu bộ Hồ Lan bộ lạc, nhất lộ tiến tới sông Duy Đa Lợi Á.”

Chúng nhân nghe xong tức thì đắm chiêu suy nghĩ, một lúc sau thì một tướng lĩnh thân tín ở sau lưng Mặc Cáp Nguyên nói tiếp: “ Vừa có tin tức của thám tử truyền về, lĩnh chủ của Khắc Khố Sâm Đạt của lạc nhật đế quốc cũng xuất binh từ khe núi Hi Lặc Ba Tư, hai đội quân tiên phong không có tin tức gì truyền lại, e là toàn quân đã bị diệt.”

Trong vương trưởng tức thì bắt đầu trở nên sôi nổi, đại bộ phận tướng lĩnh đều hô lên thất kinh : “Không thể nào, lũ Văn Lai nhân hèn nhát lấy đầu ra can đảm để xuất kích Thiểm tộc nhân chúng ta, không nói đến chuyện địa điểm lí tưởng, hai đội tiên phong của chúng ta đều là kị binh tinh nhuệ, sao có khả năng không một kẻ nào quay về.”

Mặc Cáp Nguyên trầm giọng nói:” Văn Lai nhân tuy nhu nhược, nhưng các người chớ coi chúng như phế vật, Thần Tang Đại Lục hiện nay tầng lớp quý tộc thì hủ bại, chỉ có hoàng kim quý tộc là đã tồn tại hàng vạn năm, há lại dễ đối phó, hắc ưng của chúng ta tại sông Ốc Nhĩ Mã đã phát hiện quân kì của Văn Lai nhân, không có đại kì của Thiểm tộc chúng ta, điều này đã chứng minh vấn đề trên. ”

Lâm phong tự nhủ: “ Ai nói Thiểm tộc nhân đều là những man tử chưa được khai hoá, chỉ là những sinh mệnh có trí tuệ, không thể đem những gì được giáo dục tại nhà ra để so sánh với những chúa tể săn bắn này được. Thiểm tộc nhân cũng có những kẻ chuyên thám tra tình huống của địch, đây chính là minh chứng.”

Một tướng lĩnh bên cạnh Mặc Cáp Nguyên nói:” Theo những tin tức do hắc ưng mang về thì binh lực của Văn Lai nhân ước khoảng 4 vạn, tất cả đều là những kị binh được tranh bị rất tốt, còn nữa, A Lỗ Thai cũng có mặt tại đó, bọn chúng đã thu phục được các tiểu bộ lạc phụ thuộc Hô Lan bộ lạc, việc Văn Lai nhân chủ động xuất kích lần này đều là do hắc khởi ra.”

Đại vương tử phần hận nói:”Ta sớm đã nói rồi mà, A Lỗ Thai không thể lưu lại, tiên phong hai bộ của chúng ta nhất định là do hắc trăm sát, cũng do lão hồ li Sát Nhĩ Ba bộ lạc đã sớm triệt thoái về hồ duy đa lợi á, giờ thì tốt rồi, lũ Văn Lai nhân đã kéo đến.”

Ngũ vương tử lớn giọng thưa:” Thỉnh phụ vương cấp cho con một đội nhân mã, con nhất định khiến lũ Văn Lai nhân không biết tốt xấu đó biết sự dũng mãnh của dũng sĩ Thiểm tộc chúng ta, nộ hoả của Nữ Thần Chiến Tranh sẽ giáng xuống thân của lũ dư nghiệt Hô Lan bộ lạc bội phản Thiểm tộc đó.”

Nhị vương tử không thèm liếc mắt nhìn tên măng phu đó, nói:” Hiện tại không nên xuất binh, chúng ta nên nhanh chóng cùng Sát Nhĩ Ba bộ lạc kết thành liên minh để cùng nhau liên thủ đối kháng với đại quân của Văn Lai nhân, Thiết Huyết Kị Binh của Lâm gia ba mươi năm trước đã để lại cho chúng ta một kí ức đau thương, chúng ta không thể để điều đó tái diễn.”

Tim Lâm Phong tức thì giật thót lên, “ Gã gia hoả ấy là kẻ thông minh nhất, người thông minh không nên lưu lại, nếu không thì việc bình định Thiểm tộc nhất định sẽ gánh lấy nỗi phiền phức.”

Mặc Cáp Nguyên nói:” Chính hợp với ý ta, Bồ Luân, người hãy lên ngựa xuất phát, trước tiên hay tới sông Duy Đa Lợi Á nghênh đón Thiên Hương Công Chúa, theo Sát Nhĩ Ba bộ lạc kết thành liên minh, sau này hãy lưu lại Sát Nhĩ Ba bộ lạc để chống Cuồng Phong Thiết Kị của Lâm Khiếu Đường, tạm thời con không cần quay về, giữa các bộ lạc của Thiểm tộc chúng ta vẫn còn có chút mâu thuẫn nhưng cũng không thể để cho ngoại nhân ngồi yên làm ngư ông đắc lợi.”

Đại vương tử Bồ Luân lập tức nhận lệnh xuất phát.

Lâm Phong từ kê oa của y bay đi, bay một vòng quanh đại doanh của Mặc Cáp bộ lạc, sau nhìn thấy đến đại vương tử Bồ Luân mang theo sính lễ cùng ba nghìn nhân mã khởi hành, liền phi đến doanh trường của nhị vương tử, lẳng lặng lo lắng về sự hiểu biết của tên tiểu tử này rồi mới đuổi theo đội ngũ của đại vương tử.

Sính lễ của đại vương tử Bồ Luân tương đối phong phú, đủ một vạn con hãn huyết chiến mã cùng mười vạn trâu dê, và vô số tơ lụa cùng các chủng đồ trang sức vàng bạc do Văn Lai nhân tự tay làm ra.

Lâm Phong thầm tính toán, một vạn con hãn huyết chiến mã tối ưu cùng mười vạn ngư dương đối với thiểm tộc nhân mà nói chỉ bất quá là một sợi tóc trên chín cái đầu (ý nói nhỏ bé), còn đối với Văn Lai nhân mà nói đây đích thực là một khoản tài phú không nhỏ, nhưng một sức phẩm ma pháp tam lưu của Văn Lai nhân đối với thiểm tộc nhân mà nói đích thị là một vật trân tàng hi hữu. Hai dân tộc sinh sống ở những nơi khác nhau nên phong tục cùng văn hoá bất đồng.

Lâm phong theo cách cũ, vẫn ngồi tại kê oa của đại vương tử, ngủ một giấc, khi tỉnh lại thì đã phát hiện rất nhiều doanh trường và nhiều kẻ lạ mặt, thì ra là đã đến Sát Nhĩ Ba bộ lạc, phía ngoài vương trường có rất nhiều người đang thay nhau mời rượu vô cùng sôi nổi, a man của hai bộ lạc sớm đã định ra đại kế liên kết, thông qua liên kết để khiến đối phương an tâm.

Hiện tại đại quân của Văn Lai nhân đã thâm nhập đại thảo nguyên, khiến cho việc liên kết càng trở nên cấp bách, bọn chúng đều muốn thông qua việc liên kết này để giải trừ mâu thuẫn trước mắt, hợp lực lượng của đại bộ lạc rồi mới truy đuổi lũ Văn Lai nhân không tự lượng sức đó ra khỏi đại thảo nguyên.

Ngồi trên vương vị chính thị là một vị a man trung niên độ ngũ tuần của Sát Nhĩ Ba bộ lạc - Sát Nhĩ Ba Tư Đạt Thác Khắc Phong, ngồi bên cạnh y là một thiếu nữ mỹ lệ, thiếu nữ này khoảng mười sáu tuổi, trên thân vận một tấm áo da cáo màu hồng.

Nhân tình mở to liếc qua liếc lại không ngừng trên thân đại vương tử, hiện ra nét cười vô cùng khả ái.

Lâm phong nghe thấy một hồi, thì đoán thiếu nữ này chính là tam nữ nhân Thiên Hương Công Chúa của Sát Nhĩ Ba bộ lạc, không khỏi thầm kêu lên một tiếng: “ Bông hoa nhài cấm bãi cứt trâu a.”

Đánh giá cân nhắc chúng tướng thiểm tộc trong vương trưởng một hồi, thì thấy một số lão gia hoả có thực lực không kém, có vài kẻ không dưới Lâm Đại cùng Lâm Nhị - hai người có thực lực chuẩn kiểm thân, tên a man Sát Nhĩ Ba đó đích thị rất cường hãn, thực lực còn trên cả kiểm thân, xem ra muốn thích sát hãn mà thần bất tri quỷ bất giác, khó ai có thể làm được.

Suy nghĩ kĩ càng một lượt, Lâm Phong nghĩ ra một kế, sử ra Chương Nhân Pháp khiến tất cả mọi người choáng váng một trận, nhanh chóng hiện thân, tay áo nhất triển thu đại vương tử Bồ Luân vào Tụ Lí Càn Khôn, tự mình biến thành hình dạng của Bồ Luân, rồi ngồi tại vị trí Bồ Luân.

Tất cả đều không sao hiểu nổi tại sao tự nhiên lại choáng váng, cũng không biết được trong khoảng thời gian nháy mắt đó đã phát sinh sự tình gì.

Khi Bồ Luân lấy thân phận con rể đứng dậy hướng đến a man Sát Nhĩ Ba kính tâu, thì một thanh đoản đao theo ống tay áo của y xạ xuất xuyên qua lồng ngực của a man Sát Nhĩ Ba, căn bản là không kịp phản ứng, Sát Nhĩ Ba đã ngã xuống, trong chớp lát ánh mắt tất cả mọi người như tối sầm mất lại.

Ngay lập tức, Lâm Phong lại sử dụng Chương Nhân Pháp lần nữa, rồi một mặt bí mật đem đại vương tử Bồ Luân phóng ra, chúng tướng của sát nhĩ ba bộ lạc vào lúc đó cũng bất ngờ có phản ứng trở lại, những tiếng gào thét phần nộ vọt ra, căn bản không nói một lời phé thải nào, điên cuồng vây quanh Bồ Luân rồi chém xuống.

Bồ Luân sau một lúc bàng hoàng liền cùng với những kẻ tùy tùng đều kiên cường chống cự lại, cuối cùng bị những tướng lĩnh của Sát Nhĩ Ba bộ lạc với cặp mắt đỏ ngầu chém thành đồng thịt bầy nhầy.

Một vị vương tử của Sát Nhĩ Ba bộ lạc hai mắt đỏ ngầu tức giận hét lên : “Mẹ nó, Mặc Cáp Nguyên lão cầu dám thử sát phụ vương, đừng sĩ Sát Nhĩ Ba bộ lạc hãy cầm vũ khí của mình lên, đem lũ súc sinh của Mặc Cáp bộ lạc toàn bộ giết sạch đi, rồi mới phát binh đến hồ Bối La Tây Á san bằng Mặc Cáp bộ lạc vì phụ vương của ta mà báo thù.”

Chúng tướng lĩnh đang trong tình trạng căm phẫn tại đó đều chú ý đến y, cùng hét lên một tiếng căm phẫn rồi đều đi ra khỏi vương trưởng.

So với việc đại vương tử của Mặc Cáp bộ lạc thích sát a man của Sát Nhĩ Ba bộ lạc thì việc đại quân của Văn Lai nhân áp sát đã không còn là điều trọng yếu nữa, cừu hận này không gì có thể làm tan được, chỉ có thể dùng máu tươi mới có thể xoa được.

Con muỗi nhỏ ngồi trên vương toạ bên cạnh Thiên Hương Công Chúa ngậy ngốc nhìn một hồi, rồi không cầm được tiếng thở dài bay ra khỏi vương trưởng, không một ai chú ý đến nó cũng không có ai nghiên cứu lai lịch của con muỗi này.

101. Chương 101 Thiên Lí Bôn Tập.

Lâm Phong sau khi nộ sát Sát Nhĩ Ba vương tử rồi suất lĩnh tinh ki rời khỏi hậu tràng Duy Đa Lợi Á Hà, quay trở lại quân doanh.

Thủ đoạn dù không được quang minh chính đại,nhưng hai quân giao chiến vốn không gì là không làm,việc gì cũng phải nghĩ cho đại thể,tuyệt không hối hận,cưỡi gió đạp mây bay về phương nam.

Khi trở về quân doanh ở bờ Ốc Nhĩ Mã Hà,Lâm Đại và Lâm Nhị đang mở to mắt đứng thủ bất di bất dịch tại doanh trường,Tập Lí Tây thân cũng như một khúc gỗ thẳng đơ tại trước soái trưởng, cùng với tâm phức

cố gắng làm tận chức trách mình, lo sợ linh chủ đại nhân trong một lúc phân thân gặp phải chuyện bất trắc gì đó, hoàn toàn không dám khinh tâm.

Lâm Phong nguyên thần quy khiêu, từ từ đứng lên, hoạt động một chút cho giãn gân cốt, hướng mắt về Lâm Đại và Lâm Nhị cười nói :”Không cần phải khẩn trương như thế, dù có lấy đao chém ta vài nhát cũng không có sao đâu !”

Hai người nuốt nước miếng khan một cái, Lâm Nhị nói:”Công tử quay về quả thật là nhanh, chẳng lẽ là đã...”

Lâm Phong ngẩng đầu nói :”Sát Nhĩ Ba chết trong tay đại vương tử của Mặc Cáp, giờ mười lăm vạn Thiết Kị của bộ lạc Sát Nhĩ Ba đang đến Mặc Cáp để trả thù cho A Man của họ!”

Hai người tức thì đại hỉ, dù có chỗ không minh bạch, nhưng vẫn không ngu gì mà hỏi han cụ thể, Lâm Đại nói :” Úc!Thiên nột (trời ơi !), hôm nay lại có thêm một hảo sự, Bồ Đạt Luân Hầu Tước đại nhân có báo cáo tình hình, hai mươi vạn Cuồng Phong Thiết Kị đã bình định vài tiểu bộ lạc của Thiểm tộc, A Lỗ Thai phái thân tín tướng lĩnh của mình để lôi kéo những tộc nhân của bộ lạc Hô Lan !”

Lâm Phong nói : “A Lỗ Thai chưa đến à ?”

Lâm Nhị cười hắc hắc nói : “Đã đến, hần ta vừa nghe ngài bệ quan, vốn dĩ không muốn đến, nhưng chúng tôi đã mời hần đến đây, để hần nhìn thấy sự phân thân của công tử, vì thế về việc của Sát Nhĩ Ba bộ lạc hần sẽ không bao giờ nghi ngờ chúng ta đâu.”

Lâm Đại nói : “Kì thật Mặc Cáp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc đều là cừu nhân của A Lỗ Thai, thật không thể tính được hần đang tính toán điều gì!”

Lâm Phong lắc đầu nói : “Không giống nhau, cừu nhân là cừu nhân, nhưng nếu để A Lỗ Thai biết việc này, rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến quan hệ sau này của hai bên, điều này đối với chúng ta chẳng có lấy một nửa điểm lợi ích, lúc trước ta đã đến đại doanh của Thiểm tộc, nghe thấy tin tức thân tộc của A Lỗ Thai bị Mặc Cáp bộ lạc đem ra xử tử toàn bộ, điều này cũng giảm bớt cho chúng ta không ít phiền phức !”

Lâm Nhị gật đầu nói : “Như thế là tốt nhất, cứ để cho A Lỗ Thai thống nhất các bộ lạc của Thiểm tộc, sau này Thiểm Tộc Thiết Kị sẽ nghe lệnh của Lâm gia, nếu như A Man của Hô Lan bộ lạc không chết, không biết sẽ có bao nhiêu vấn đề phiền phức xảy ra nữa !”

Lâm Phong từ tốn ngồi xuống soái vị, rót một ly nước ép la lị quả, rồi nói : “ Không lâu sau, sẽ có kết quả binh tình của Sát Nhĩ Ba và Mặc Cáp, gọi Thụy Đức Lạp đến đây cho ta !”

Lâm Nhị ứng tiếng rồi lùi ra, nhanh chóng đi tìm Thụy Đức Lạp.

Thụy Đức Lạp liên tục ở tại quân trung phụ trách hậu cần công tác vận tải lương thảo, sau khi bước vào trường hướng về phía Lâm Phong đang ngồi nói : “Ngài tìm ta có chuyện gì, không phải là muốn ta ra chiến trường đấy chứ ?”

Lâm Phong nói: “Chiến trường là nơi Văn Lai nhân chúng ta gây dựng công danh, không phải là nơi để người dương uy, đại vương tử của Mặc Cáp bộ lạc đã giết A Man của Sát Nhĩ Ba, giờ hai tộc có lẽ đã khởi binh rồi, người đi quan sát tình huống, có gì thì cấp báo lại cho ta !”

Thụy Đức Lạp gật gù, không nói một lời nào rồi chuyển thân bước ra ngoài soái trường, hiện nguyên hạc hình rồi dang rộng hai cánh bay về hướng bắc.

Lâm Phong hướng về Lâm Đại và Lâm Nhị nói : “Hai người nghỉ ngơi trước đi, dưỡng túc tinh thần, rồi sau đó giúp A Lỗ Thai tảo bình toàn bộ các tiểu bộ lạc, khi thời cơ đến thì chúng ta tập hợp toàn bộ binh lính xuất binh bắc thượng, phối hợp với Cuồng Phong Thiết Kị nhất cử bình định Thiểm Tộc !”

Trưa ngày thứ ba, tin đại vương tử bộ lạc Mặc Cáp ám sát A Man của bộ lạc Sát Nhĩ Ba đã truyền tới, thám tử A Lỗ Thai gửi đi cũng đã nghe thấy, đồng thời một tin tức không tốt cũng được truyền đến, đó là sau một trận chiến thì bộ lạc Sát Nhĩ Ba và Mặc Cáp đột nhiên hóa địch thành bạn.

Nhị vương tử Sát Nhĩ Ba lên ngôi vị trí A Man của bộ lạc Sát Nhĩ Ba, Mặc Cáp Nguyên đem toàn bộ trách nhiệm tội trạng đổ lên đầu đại vương tử Bồ Luân, sự tình rốt cuộc cũng ngừng lại ở đó, tạm thời hai tộc

thu binh, rồi liên thủ xuất binh.

Lâm Phong lập tức triệu tập mọi người về trưởng nghị sự, đợi mọi người tập trung đông đủ rồi mới nói : “Mặc Cáp và Sát Nhĩ Ba đã liên hợp xuất binh, các người có đối sách gì không ?” Trong tâm nửa điểm cao hứng cũng không có, đầu óc những Thiểm tộc nhân này cũng không đơn giản, Mặc Cáp Nguyên quả không hổ là nhất tộc chi chủ lão hồ li, không ngờ lại phá giải được độc kế khu hổ thôn lang này.

Kì trung cũng có thể đoán được Sát Nhĩ Ba bộ lạc tối chung đã thu hoạch được một lợi ích nào đó, có lẽ chuyện Cáp Đạt Căn Tư lên vương vị là giải thích hợp lí, nếu không có sự hỗ trợ của con cáo già Mặc Cáp Nguyên, vương tử dù có muốn lên ngôi thì cũng khó có thể giơ tay ra là được.

A Lỗ Thai nói : “Ta cũng có vài điểm không minh bạch, Bồ Luân làm sao có thể giết A Man Sát Nhĩ Ba, con người Bồ Luân ta biết rất rõ, hắc cơ bản không thể làm cái việc ngu ngốc thể này, hiện nay Cáp Đạt Căn Tư lên ngôi vị A Man, đem Thiên Hương Công Chúa gả cho ngũ vương tử Mặc Cáp bộ lạc, hoặc có thể là cái chết của Sát Nhĩ Ba có liên quan đến hắc!” Các thính giả nghe mà mơ hồ cả đầu óc, không minh bạch nổi chuyện gì.

Chỉ có Lâm Đại và Lâm Nhị biết rất rõ ràng, mặt không để lộ nửa điểm dị dạng, phối hợp luân phiên hỏi vài câu.

Lâm Phong nhớ ra rằng thì ra Mặc Cáp bộ lạc có một tên ngũ vương tử giống như tinh tinh, ngậm thở dài một tiếng, đại vương tử vừa chết, tên tinh tinh ngũ vương tử này đúng là không có cảm giác, nữ tử trong vương thất Thiểm tộc quả có địa vị thấp hơn Văn Lai nhân nhiều, bị tổng tới tổng lui.

Thiên Hương Công Chúa yếu đuối thanh tú là thế, lại không ngờ phải gả cho cái tên ngũ vương tử ấy, tưởng như Nữ Thần Chinh Chiến cũng phải thở dài một tiếng a!

Lâm Phong nói : “Những sự tình này chúng ta không cần để tâm, hiện tại hai đại bộ lạc liên hợp xuất binh, Mặc Cáp nhị vương tử và ngũ vương tử suất lĩnh năm vạn Thiết Kị nghênh kích chính diện chúng ta, hai bộ tộc tổng cộng hai mươi vạn tinh kị nghênh kích Bồ Đạt Luân hầu tước đại nhân, nhanh đấu thì chúng ta không có khả năng, chúng ta không thể háo chiến được, need không trận này chúng ta sẽ bị Thiểm tộc làm cho nguyên khí đại tổn !”

Lâm Nhị lập tức nói:”Mặc Cáp và Sát Nhĩ Ba hai bộ tộc toàn quân xuất kích, hậu phương khẳng định không còn gì, lĩnh chủ đại nhân và Bồ Đạt Luân hầu tước đại nhân có thể phái một đội tinh kị thiên lí bốn tập hậu phương hai bộ, đại quân thì kèm giữ nhân mã hai bộ, đợi sau khi hai bộ triệt thoái, thì chúng ta truy kích, nhất định sẽ chiến thắng!”.Nói xong không biết vô tình hay hữu ý nhìn vào A Lỗ Thai.

Lâm Phong gật đầu nói: “Chủ ý này không tồi!”

A Lỗ Thai có hơn mười vạn tộc nhân bị bộ lạc Mặc Cáp nô dịch hóa, vốn là nghĩa bất dung từ, liền đứng lên nói: “Lĩnh chủ đại nhân, để ta dẫn năm vạn dũng sĩ Hồ Lan bộ lạc đột kích vào Bối La Tây Á hồ, cứu xuất tộc nhân của ta!”

Lâm Phong nói : “Đột kích vào Bối La Tây Á hồ hung hiểm dị thường, làm sao có thể để huynh mạo hiểm, bản thân ta sẽ tự dẫn ba ngàn cuồng chiến sĩ, ngàn dặm hành quân đánh vào hậu phương hai bộ tộc, còn huynh hãy dẫn đại binh kèm giữ năm vạn kị binh của Mặc Cáp bộ lạc, đợi khi chúng lui binh, thì có thể tùy ý truy kích, nhất chiến giành thắng lợi!”

Lâm Đại nói : “Lĩnh chủ đại nhân thân là soái lĩnh toàn quân, làm sao có thể đi vào chỗ nguy hiểm, để cho thuộc hạ dẫn năm ngàn tinh kị đột kích Bối La Tây Á hồ là được rồi!”

Lập tức có vài người tranh giành xuất binh, sau một trận tranh giành, cuối cùng để cho A Lỗ Thai đích thân dẫn năm ngàn Thiểm tộc thiết kị đánh vào đại bản doanh bộ lạc Mặc Cáp, Lâm Phong tự thân dẫn binh kèm giữ năm vạn tinh kị của địch.

Sau khi được cảnh giới hết lần này đến lần khác, A Lỗ Thai đứng dậy bước ra khỏi soái trưởng, dẫn năm ngàn Thiết kị rời khỏi thế trận của đại quân, vượt qua sông Bối La Tây Á đi về hướng tây.

Trong những ngày này, A Lỗ Thai đã bổ xung thêm hai ngàn Thiết Kị thu thập từ hơn chục bộ lạc nhỏ về dưới trướng, lập nên một đội kị binh năm ngàn người, vốn những tiểu bộ lạc đó phụ thuộc vào Hồ Lan bộ

lạc, nay vương tử điện hạ trở về báo cừu, đương nhiên hăm hở gia nhập.

Khi chúng tướng hỏi báo về soái tướng, Lâm Nhị cười hi hi bảo : “Tốt nhất để lũ Thiểm tộc ấy tự chém giết nhau, đỡ cho kị binh Khổ Khắc Sâm Đạt vốn cực khổ gầy dựng khỏi mất thêm một vạn !”

Lâm Phong nhíu mày, mắng rằng : “Thiểm tộc Thiết kị sau này cũng là của Khổ Khắc Sâm Đạt chúng ta, cái kiểu nói năng này mai hậu không được tái phạm, bằng không ta cho mi đi gác cổng thành!”

Lâm Nhị rụt cổ lại, cười khan lấp liếm.

Lâm Đại thật sự lo lắng : “ Hồ Bối La Tây Á dù chỉ còn lại lão nhược cùng phụ nữ, nhưng cũng có hàng chục vạn tộc nhân Hồ Lan bộ lạc, trong đó cũng có nhiều tinh tráng chi sĩ, Mặc Cáp Nguyên không thể không lưu binh lực trú thủ, A Lỗ Thai dẫn năm ngàn thiết kị thiên lí bồn tập, khả năng có thể quay về là rất nhỏ !”

Lâm Phong nói : “Cái này thì không thành vấn đề gì,Hồ Lan bộ lạc đúng là hơn chục vạn tộc nhân bị bắt giữ, nhưng trong thời gian ngắn Mặc Cáp Nguyên hoàn toàn không có khả năng lấy được lòng trung của họ, miễn là A Lỗ Thai đến, tự nhiên tộc nhân sẽ phất cờ đi theo vương tử của họ, duy nhất ta sợ là hấn quá ham đánh, làm Thiểm tộc nguyên khí đại thương, đó không phải là kết quả mà chúng ta mong muốn !”

Lâm Nhị nói : “Chúng ta ngênh kích năm vạn kị binh Mặc Cáp bộ như thế nào đây?”

Lâm Phong nói : “Tạm thời không cần lo về bọn họ, chúng ta không cần chánh diện giao phong với chúng, nếu không thì tổn thất khăng định có thể rất thảm trọng, đối với năm vạn Thiểm tộc thiết kị chỉ có thể thực hiện đấu tranh du kích, nhân tiện đào luyện tân binh và đợi tin tức của A Lỗ Thai. Lũ Thiểm tộc nhân này chúng ta hoàn toàn không có khả năng bắt chúng đầu hàng, cái chính là để A Lỗ Thai gặp lại tộc nhân, chúng ta giúp hấn thống nhất đại thảo nguyên, để A Lỗ Thai thu phục bọn chúng !”

Lâm Đại trầm giọng lo lắng : “Nếu chúng ta trợ giúp A Lỗ Thai thống nhất các Thiểm tộc, nếu lỡ hấn ta nuốt lời hứa thì tính sao !”

Lâm Phong đứng lên đi tới đi lui trong soái tướng, rồi nói : “Thiểm tộc nhân luôn là tâm phúc đại họa của Lạc Nhật Đế Quốc chúng ta, họa Thiểm tộc này tất phải bình định sớm, nếu không tương lai đối với chúng ta sẽ bất lợi phi thường. Tuy khó có khả năng, nhưng nếu A Lỗ Thai dám phản lại lời hứa, ta chỉ cần tái phù trì một cá nhân khác lên lãnh đạo Thiểm tộc là xong !”

Lâm Nhị nói : “Công tử sao không sáp nhập luôn đại thảo nguyên Thiểm tộc vào bản đồ đế quốc, thế không phải là tốt nhất sao !”

Lâm Phong nói : “Cách nghĩ đó là loại tiểu nông tư tưởng, Văn Lai và Thiểm tộc là hai dân tộc khác nhau, có văn hóa và tư tưởng lẫn giáo dục khác nhau, hai văn hóa dân tộc bất đồng làm sao có thể tập trung tại một nơi, không thể nào cột chúng vào chiến xa của ta, cũng không thể thò tay vào nội bộ Thiểm tộc, nếu không thì vẽ hổ không thành mà lại thành chó thì nguy, Quang Minh hoàng thất là một ví dụ trước mắt!”

Rồi sau đó lại nói : “ Con cáo già Mặc Cáp Nguyên đúng là không dễ đối phó, chúng ta không được cẩu thả, không thể nói chắc rằng tên cáo già ấy không tìm phục trọng binh để hạ A Lỗ Thai, ta phải tự thân dẫn ba ngàn cuồng chiến sĩ tiếp ứng phía sau, vạn nhất lỡ mà có sai sót xảy ra thì công sức trước giờ đều ra tro !”

Lâm Đại nói : “Công tử là chủ tướng toàn quân, thoát ly đại quân thì thật không thỏa đáng lắm, để thuộc hạ dẫn ba ngàn cuồng chiến sĩ tiếp ứng A Lỗ Thai là được rồi !”

Lâm Phong lắc đầu nói : “Ta phải tự thân làm thì mới thấy yên tâm, hai người các người dẫn binh mã kèm giữ năm vạn Thiết kị Mặc Cáp bộ, nên nhớ không được luyện chiến, chỉ dùng du kích chiến, vạn nhất tình hình không tốt thì rút về Hi Lạc Ba Tư hạp cốc [khe núi], ngàn vạn đừng có sính cường !”

Lâm Đại vẫn còn muốn nói gì nữa, Lâm Phong đã gạt tay : “Không cần nói nhiều, cứ làm theo lời ta!”

Lâm Đại buộc phải ứng tiếng vâng dạ.

Lâm Phong lập tức đại lĩnh ba ngàn cuồng chiến sĩ,sau A Lỗ Thai nửa ngày cũng lại vượt qua Ốc Nhĩ Mã Hà, trực tiếp tới đại doanh Mặc Cáp Bộ ở Bối La Tây Á hồ.

102. Chương 102 : Thủ Chu Đãi Thỏ - [ôm Cây Đợi Thỏ]

Thiết huyết quân kì uy chấn đại lục đó chính là Thiết Huyết quân kì của Lâm gia Thiết Huyết Quân Đoàn, phạm là một bộ thuộc Thiết Huyết Quân đoàn, Thiết huyết chiến kì cũng là soái kì đều được nhuộm đỏ bởi tiên huyết của tướng sĩ trận vong, chiến kì này chính là tiêu chí đã ngạo thị Thẩn Tang Đại Lục suốt một vạn năm của Lâm gia, mà chưa lần nào thay đổi, đã thấm không biết bao nhiêu nhiệt huyết của nam nhân Lâm gia.

Bên cạnh soái kì cũng có một lá cờ trắng chữ đỏ, trên đó ghi “Đế Quốc Đại Tướng Bồ Đạt Luân Lâm hầu tước”, là tiêu minh của chủ tướng đại quân này.

Mỗi một nhánh của Thiết Huyết Quân Đoàn đều có một Thiết Huyết chiến kì, chủ soái thì giữ soái kì. Thiết Huyết chiến kì này là linh hồn của tướng sĩ Thiết Huyết Quân Đoàn, là tượng trưng cho vinh dự của tướng sĩ, là tâm lí của mỗi tướng sĩ Thiết Huyết Quân Đoàn, đây chính là chiến kì độc nhất vô nhị tại Đại Lục, tương đương với tài phú và địa vị trao trên tay họ.

Bên trong đại tướng nằm giữa đại quân, chúng tướng ngồi xuông ở hai bên, chủ soái Cuồng Phong Thiết Kị Lâm Khiếu Đường mặt vô biểu tình ngồi ở ghế cao nhất, nhân thần lấp lánh tinh quang hải nhân, quét qua khuôn mặt của mọi người, rồi nói :” Theo Khắc Khố Sâm Đạt chiến báo, thiếu chủ đã phái đại vương tử A Lỗ Thai của Hô Lan bộ lạc đem năm ngàn Thiểm Tộc Thiết Kị thiên lí bồn tập vào đại hậu phương của Mặc Cấp bộ lạc, muốn ta đợi phối hợp công kích , hiện tại các người có ý kiến gì thì cứ đề xuất !”

Chúng nhân liếc mắt nhìn nhau , sư đoàn trưởng Phất Lan Khắc của đệ nhất sư đoàn nói :” Đại nhân, thiếu chủ làm chuyện này thật mạo hiểm, bất luận là có khả năng thành công hay không, cái chính là Thiểm tộc nhân kết đại cừu với Văn Lai nhân chúng ta, tới giờ đã như thủy hỏa bất tương dung, thiếu chủ thật là không suy xét gì cả!”

Những người khác tuy không nói lời nào, kì thật cũng đồng tình với kiến giải của Phất Lan Khắc.

Hai mươi vạn Cuồng Phong Thiết Kị chia làm mười sư đoàn, mỗi sư đoàn hai vạn người, mười sư đoàn trưởng đều là phần tử tinh anh cốt cán của Thiết Huyết Quân Đoàn, toàn là tử đệ binh được Lâm Gia bồi dưỡng, lòng trung thành đối với Lâm Gia chắc chắn không cần phải nghi ngờ.

Lâm Khiếu Đường nhíu mày, không hài lòng nói :” Thiếu chủ đã chấp chương Phượng Hoàng Kim Lệnh, chúng ta cũng vốn thuộc Thiết Huyết Quân Đoàn, làm sao có thể nói thiếu chủ đúng hay sai được chứ!”

Phất Lan Khắc tuy là không phục, nhưng Lâm gia có khả năng đứng vững không đổ suốt mười ngàn năm, gia quy nghiêm khắc không cần phải nói, Phượng Hoàng Kim lệnh tại Lâm gia đại biểu cho quyền uy tuyệt đối, nghi ngờ mệnh lệnh của người chấp chương Phượng Hoàng Kim Lệnh chính là phạm thượng tắc loạn, Phất Lan Khắc thân là tinh anh cốt cán của Thiết Huyết Quân Đoàn, làm sao không biết, lập tức cúi đầu nhận sai :”Tiểu nhân lỗ mãng, xin đại nhân thứ tội!”

Lâm Khiếu Đường thấy hấn ta do vô tâm mà nói, cũng không truy cứu, liền nói:” Thiếu chủ lần này hành động là bớt củi dưới nồi, tận diệt đại quân của hai bộ Thiểm tộc, ta đợi phối hợp với hành động của thiếu chủ, kèm giữ hai mươi vạn đại quân của hai bộ tộc, để cho A Lỗ Thai có đủ thời gian lôi kéo tộc nhân, tiến tới thống nhất các bộ Thiểm tộc!”

Chúng tướng từ đầu đã không tin Thiểm tộc có thể quy hội Khắc Khố Sâm Đạt, đều lo lắng về các bộ Thiểm tộc lờ như thống nhất, Bồ Đạt Luân Bảo vĩnh viễn sẽ không có một ngày an bình, chỉ là Lâm Phong chấp chương Phượng Hoàng kim Lệnh, Lâm Khiếu Đường vốn là quân nhân tiêu chuẩn không thể nào không tuân lệnh, vì thế, chúng tướng cũng phải cố đè nén vô số nghi vấn, nghiêm nghiêm túc túc chấp hành mệnh lệnh chủ soái.

Lập tức Lâm Khiếu Đường nói:”Phất Lan Khắc, ngươi dẫn nhân mã của mình vòng qua đại quân Thiểm tộc, trực tiếp đánh vào đại doanh Sát Nhĩ Ba, nếu không có khả năng thành công thì tuyệt đối không được luyến chiến, dẫn đại quân hướng thẳng về Bối La Tây Á hồ, trợ giúp A Lỗ Thai đánh vào đại quân trú thủ của bộ tộc Mặc Cấp, ta sẽ dẫn đại quân kèm giữ hai mươi vạn đại quân địch!”

Phất Lan Khắc lĩnh lệnh tiền, đứng dậy bước ra khỏi trường, không tốn nhiều thời gian đã dẫn nhân mã đi về hướng bắc, chuẩn bị đi vòng qua sông Duy Đa Lợi Á trực tiếp đột kích đại doanh Sát Nhĩ Ba bộ lạc.

Cùng lúc đó Lâm Khiếu Đường tự thân dẫn mười tám vạn Thiết Huyết tinh kỵ còn lại ngày đi mười dặm, với tốc độ ... sên bò hướng về trung tâm đại thảo nguyên, cực kì cẩn thận, mục đích chính là không để đại quân Thiểm tộc phát hiện ra điểm dị thường.

A Lỗ Thai suất lĩnh năm vạn Thiết Kỵ vượt qua Ốc Nhĩ Mã Hà hành quân hai ngày một đêm, cuối cùng vào sáng ngày thứ ba thì đã đến đại doanh Mạc Cáp bộ lạc ở Bối La Tây Á hồ, khi lều bạt trải dài hàng trăm dặm xuất hiện trong tầm mắt thì A Lỗ Thai hoành đao dừng ngựa, lớn giọng nói :”Các dũng sĩ của ta, địch nhân hiện đang ở trước mắt,hãy cầm vũ khí của mình lên, giải cứu tộc nhân của chúng ta!”

Năm ngàn người cùng lúc hét lên, thanh chắn tứ dã, Trảm Mã Đao trong tay giơ cao, nhân tình lấp lánh quang mang phục cừu hướng đến đại doanh cách đó vài dặm.

Gần nữa, lại gần hơn nữa!

Hai trăm mét.....

Một trăm mét.....

Năm chục mét.....

Có điểm không hợp lí, làm sao đại doanh mà một nửa điểm động tĩnh cũng không có, A Lỗ Thai đã bắt đầu kinh nghi bất định, nhưng đã không còn có thể ngừng lại xem xét, mắt thấy đã đến ngoại vi của đại doanh, A Lỗ Thai gầm lên giận dữ, chiến mã cũng hí dài, trực tiếp vượt qua rào chắn, chạy thẳng vào bên trong đại doanh.

Năm ngàn Thiết kỵ cũng nhanh chóng khéo léo điều khiển chiến mã phi vào đại doanh, chỉ là bên trong đại doanh không một bóng người, gây ra một cảm giác bất diệu, từng phút trôi qua trong tâm mọi người càng có cảm giác bất diệu rõ nét hơn, A Lỗ Thai thì cảm thấy lo lắng bất an. Chính vào lúc vô kế khả thi đó, một âm thanh cuồn cuộn cùng tiếng vạn mã bồn đàng chấn động mặt đất, từ trong các lều chi chít liền thành một dãy đột nhiên xuất hiện vô số kỵ binh, bốn phương tám hướng vây chặt đến mức nước cũng không lọt, đúng là đã lọt vào bẫy mai phục.

A Lỗ Thai, giờ chết của mi đến rồi!” Thành linh một giọng nói giận dữ cất lên, chính là tam vương tử của Mạc Cáp bộ lạc đang dẫn một đội kỵ binh từ hậu phương tiến lên phía trước.

Tứ vương tử Khải Đức Lạp Tư cũng dẫn một đội kỵ binh bao vây phía sau, A Lỗ Thai giật mình không ngờ ở đây lại có tới hai vị vương tử, tới hiện tới hẳn biết rằng đây là việc lão hồ ly Mạc Cáp Nguyên làm, nguyên lai đã ẩn tàng trọng binh trong đại trại đợi hắn đến. “Chiến Chinh Nữ Thần tại thượng, Cáp Ba Đặc, người giết những tộc nhân của ta, hôm nay ta muốn người nợ máu phải trả bằng máu!” Sự đã như thế, không còn có thể rút rè rút lui được nữa, A Lỗ Thai hét lớn một tiếng, dẫn năm ngàn Thiết Kỵ xông vào hướng Cáp Ba Đặc.

Tiếng la hét xung sát và tiếng chiến mã hí chấn động mặt đất, năm vạn Thiết Kỵ của Mạc Cáp và Sát Nhĩ Ba bộ lạc vây bốn phương tám hướng quanh năm ngàn kỵ sĩ của A Lỗ Thai, chém giết đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, cừu nhân gặp nhau thì mắt ai cũng đỏ ngầu, nếu mi không tử thì là ta vong, thế nên nửa điểm cũng không lùi, vốn Thiểm tộc nhân luôn luôn chiến đấu không bao giờ lùi bước.

Năm ngàn dũng hán của Hô Lan bộ lạc mắt bị che phủ bởi lửa cừu hận, dưới sự lãnh đạo của A Lỗ Thai, họ thủ như thiết bàn, công mạnh như mãnh hổ, thế bất khả kháng, tam vương tử Cáp Ba Đặc bị thế công như hổ đói của A Lỗ Thai chém giết đến độ phải liên tục lùi về sau, trông cực kì khó chịu.

Hoàng tử công chúa của Văn Lai nhân thường sống ở ôn thất thành liễu tường cao, nhưng Thiểm tộc nhân thì ngược lại, thân là Vương tử thì nhất định phải là thân sĩ tốt tiến lên đầu tiên ở chiến trường, dũng cảm sát địch, Văn Lai nhân hiếm khi có vị hoàng tử nào tự dẫn binh chinh chiến, Thiểm tộc nhân toàn bộ là do vương tử dẫn tướng lĩnh chinh chiến tứ phương.

Vì thế, vương tử của Thiểm tộc khẳng định tuyệt đối không phải là nhược giả.

A Lỗ Thai cố nhiên là hãn dũng, nhưng Cáp Ba Đặc cũng không phải là đồ vô dụng, bất quá A Lỗ Thai với cổ khi thế quá mạnh liên tục ép hắn xuống hạ phong, tứ vương tử Khải Đức Lạp Tư và hai vị vương tử Sát Nhĩ Ba đã bao vây xung quanh, bốn người đã chắc chắn trận này A Lỗ Thai nhất định phải chết.

Còn tình trạng của A Lỗ Thai thì nguy hiểm phi thường, sự nguy hiểm thể hiện rõ trên thân, cơ thể đã xuất hiện nhiều vết thương ứa máu, tuy nhiên bất ngờ là máu chảy ra không quá nhiều, là nhờ vải thân binh lấy thân ra che chắn, cố hết sức chống lại bốn người.

Tứ vương tử hét to :”A Lỗ Thai, ta không ngờ hôm nay ngươi lại chạy đến đây, phụ vương đã tiên định là ngươi có thể sẽ đánh lén, nên đã ra lệnh chúng ta đợi ngươi ở đây, ha ha, không ngờ là ngươi cũng có ngày này !”

Ba vị vương tử còn lại cũng lớn tiếng cười cuồng dại, Sát Nhĩ Ba đại vương tử hét lớn :” Các dũng sĩ, giết hết lũ dư nghiệt Hồ Lan bộ lạc này, thắng lợi sẽ thuộc về chúng ta, Nữ Thần Chinh Chiến sẽ luôn phù hộ cho chúng ta!”

Binh sĩ ứng thanh hét lớn, hàng loạt những tiếng ‘sát’ vang lên chấn động thiên không.

A Lỗ Thai và năm ngàn kỵ binh ngay lập tức bị hãm nhập vào gian khổ chiến, mắt nhìn từng dũng sĩ bị địch nhân bốn phía ép tới, rồi lấy nhiều thắng ít chém rơi xuống ngựa, A Lỗ Thai mắt hổ rơi huyết lệ, gầm lớn :”Các dũng sĩ của Hồ Lan bộ lạc, cầm vũ khí lên, hãy để lũ cầm thú vô sỉ này tiếp nhận sự trừng phạt của Nữ Thần Chinh Chiến Tranh, dũng sĩ bộ lạc Hồ Lan chúng ta thà chết không hàng !”

“Thà chết không hàng!” Năm ngàn tiếng rống như thú gầm lên, âm thanh chấn thiên, hai mắt đầy tia máu ghim thẳng vào địch nhân.

“Các dũng sĩ, hãy lấy máu địch nhân chứng minh vũ dũng của mình, thắng lợi cuối cùng thuộc về chúng ta!” Sát Nhĩ Ba vương tử cũng hô lớn, tướng sĩ hai phe chém giết tới đỏ mắt, lại bắt đầu một cuộc chém giết sanh tử. Đại địa diễn ra trận chiến kinh thiên, sát thanh chấn thiên.

Ở chiến trường thảm liệt như tu la đồ trường đó, không một ai lùi bước, không một ai sợ hãi, hai bên chiến sĩ đều là hạng dũng cảm, cặp mắt của đôi bên đều đỏ ngầu, trong ánh sáng cuối cùng của sinh mệnh đó, quang vinh quay về lòng tay ấm áp của Nữ Thần Chinh Chiến Tranh.

Cuộc chiến tiếp tục bành trướng như lửa cháy, hiện A Lỗ Thai đã phải trả cái giá gần hai ngàn sinh mệnh dũng sĩ, bất thành lĩnh đại địa kịch chấn, một phiến kim sắc hồng lưu từ xa tiếp cận lại, từ ngoài vải dậm đang tiến đến với tốc độ như sấm chớp, chiến mã bốn đẳng làm bụi cát tu bay mù mịt khắp nơi.

Bốn vị vương tử của bộ lạc Mặc Cáp và Sát Nhĩ Ba đại kinh, lập tức phân ra năm ngàn lính tiến tới nghênh kích địch nhân.

103. Chương 103: Mã Đạp Liên Doanh

Vạn mã bốn đẳng, sơn hà giai động.[vạn mã đăng trình, sơn hà đều chấn động]

Đoàn kim sắc hồng lưu đi trên thảo nguyên tựa như một cơn bão lửa quét tới, 3000 cuồng chiến sĩ tiến lên như tường đồng vách sắt, đạp bằng mọi thứ.

(Binh : Kim sắc hồng lưu là để chỉ đội quân của LP; “hồng lưu” không phải chỉ màu sắc mà là chỉ dòng chảy mạnh mẽ)

Dẫn đầu đội quân là một kỵ sĩ mang ngân khôi ngân giáp, mái tóc vàng óng phát phơ trong gió, gương mặt tuấn mĩ ngời phát chiến ý mạnh mẽ, cưỡi trên Bạch Long Mã, đầu có đôi sừng, bốn vó bốc lửa, lao đi như truy tinh cản nguyệt, uy vũ thần tốc đến cực điểm.

“Trùy hành liệt đội, đột kích!” Theo sau âm thanh của Lâm Phong là âm thanh hô ứng kinh thiên động địa của 3000 Cuồng Chiến Sĩ, phía dưới Bạch Long Mã cũng phát xuất tiếng long ngâm chấn động cửu thiên, rồi lao thẳng vào giữa 1 vạn Thiểm Tộc Thiết Kị đang tiến đến, ngân sắc trường tiên như một con rắn bạc mang đến tử vong cho hàng ngũ Thiểm Tộc Thiết Kị.

Lâm Phong đầu khai trường tiên, đánh thẳng vào phía trước, làm hơn mười cái xác bay thẳng lên trời, không một ai có thể chống cự, khiến cho trong vòng vài chục mét không có bất kì một Thiểm Tộc Kị Binh nào có khả năng đứng vững, ngân sắc trường tiên đảo qua, thân người cứ như lá thu bay thẳng từ chiến mã xuống đất.

Tập Lí Tây đơn thủ giữ vững suất kì(cây cờ chủ), theo sát nhân mã của lĩnh chủ đại nhân, ngũ mã (5 mét) thuần tình kim trường thương hễ xuất ra là lại có thân thể không còn lạnh lặn, 3000 Cuồng chiến sĩ tiến nhập trạng thái cuồng hóa, truy hình [hàng ngang] đột kích trận trở thành trận chém giết tối phổ thông, bất quá sau khi trường đồ sát đi qua 1 vạn Thiểm Tộc Thiết Kị, sẽ chỉ còn lại thây phơi đầy nội.

“Định Thiểm Tộc mã đạp thảo nguyên, đã là nam nhân phải dương uy nơi sa trường!” Lâm Phong hét lớn, Bạch Long Mã cũng theo đó gầm lên, tung vó lên đạp vào hai Thiểm Tộc chiến sĩ, rồi ngẩng đầu phát ra một tiếng long ngâm, quay trở lại trường đồ sát.

3000 cuồng chiến sĩ thú huyết sôi trào cũng phát thanh hô ứng, rồi quay đầu lại, theo sát ngay sau lĩnh chủ đại nhân mà tàn sát địch nhân.

Mã đạp thảo nguyên, dương uy sa trường!

Lâm Phong khí huyết như sôi lên, 3000 cuồng chiến sĩ cũng sục sôi chiến ý.

Thiểm Tộc nhân cũng chẳng chịu kém cạnh, nhưng căn bản không có khả năng ngăn chặn đoàn quân như mãnh hổ hạ sơn này, Cuồng chiến sĩ nhất tộc vốn là tối ưu tú chiến sĩ, Thiểm tộc chiến sĩ lúc bình thường đã khó có thể thắng, giờ còn trang bị thêm khía giáp cương thiết hộ thể thì chẳng khác gì thành đồng vách sắt (mình đồng da sắt), Thiểm Tộc chiến sĩ dùng Trảm Mã Dao cũng chỉ có thể cắt được năm phân vào tinh kim khải giáp mà thôi.

Kim sắc hồng lưu tiến lên mạnh mẽ và nhanh chóng, một vạn Thiểm Tộc Thiết Kị bị giết một phần lớn, lòng tin của một vạn Thiểm Tộc Thiết kị đều đi theo cái đầu của viên chủ tướng bị Lâm Phong dùng roi đánh bay thẳng lên trời, cuối cùng chỉ còn vài ngàn bắt đầu chạy trốn, dù cho có dũng hãn thế nào thì bây giờ cũng không thể nào không sinh ra cảm giác bất lực, giống như cảm giác của con cừu non lúc đứng trước mặt lão hổ vậy.

“Liệt đội trùng phong, cứu xuất các dũng sĩ của bộ lạc Hô Lan!” Lâm Phong dương tiên lập mã (kìm ngựa giờ roi), hét lớn một tiếng, 3000 Cuồng Chiến Sĩ cắt đôi thể trận của địch, cao tốc trùng phong vững chãi như thành đồng vách sắt, lao thẳng vào cửa trận đã mở, chém giết mà vào. Hăm nhập vào trọng địa, A Lỗ Thai hổ mục hơi ứ, đang ngồi trên ngựa tức thì hét lớn lên: “Các Dũng Sĩ, hãy cầm lấy vũ khí của mình, hãy để lĩnh chủ đại nhân nhìn thấy sự vô dũng của Hô Lan Bộ Lạc dũng sĩ chúng ta, thắng lợi vĩnh viễn thuộc về chúng ta!”

Khoảng độ 3000 Thiết kị sĩ khí đại chấn, phần lực bác sát, hướng về phía Lâm Phong đột kích mà chạy lại chém giết.

Bốn vị vương tử đại kinh: “Thiên nộ, chiến chinh nữ thần tại thương, đây là quái vật gì vậy!”

Tứ vương tử Khải Đức Lạp Tư hét lớn: “Các dũng sĩ, nữ thần chiến tranh sẽ bảo hộ cho chúng ta, thắng lợi vĩnh viễn thuộc về chúng ta, hãy đem lũ Văn Lai nhân dám thách thức với tôn nghiêm Thiểm Tộc dũng sĩ của chúng ta toàn bộ giết sạch, hãy dùng máu của chúng để tế điện cho các dũng sĩ của chúng ta!” Nói rồi, dẫn một đội nhân mã gia nhập chiến đoàn.

Một vị vương tử của Sát Nhĩ Ba bộ lạc cũng dẫn đội nhân mã nghênh kích địch ở chính diện.

“Đến rất tốt!” Lâm Phong gầm lên, thanh âm chấn động toàn trường, thu lại trường tiên, hai tay niết pháp quyết, tức thì vô số kim sắc lôi điện đánh xuống trong phương viên trăm trượng trong trận doanh Thiểm Tộc, khí thế như chẻ tre khiến trận doanh của Thiểm tộc lập tức tan rã, trong những tiếng thét gào thê thảm, thân xác bị hất bay lên trời, máu huyết bắn tung tứ phía, trông chẳng khác gì ngày tận thế đã đến.

Bốn vị vương tử trừng mắt như muốn rách cả mí, không thềm để ý đến sự có mặt của A Lỗ Thai, gương đôi mắt đỏ ngầu nhìn vào Lâm Phong đang tàn sát mà tiến tới.

Bất thành lĩnh, một đạo kinh thiên kiếm quang bắn vọt lên trời, Lâm Phong thôi động ngự kiếm chân quyết, kim bội kiếm bên hông thoát vỏ, một đạo kinh quang trực xạ chém ra trong vòng trăm trượng, Tứ vương tử Khải Đức Lạp Tư đầu lập tức bị chém tung lên trời, thân vẫn ngồi trên chiến mã chạy hơn mười trượng rồi mới rớt xuống ngựa.

“Khải Đức Lạp Tư, huynh đệ của của ta!” Tam vương tử Cáp Ba Đặc cuồng hô lên một tiếng, há miệng phun ra cả ngụm máu, trong mắt xuất hiện huyết sắc quang mang, thúc ngựa lao tới Lâm Phong.

Thảm họa chưa kết thúc, kim kiếm hàm chứa chân nguyên lực cường đại của Lâm Phong sau khi chém rơi đầu tử vương tử Khải Đức Lạp Tư đã không ngừng lại, kim quang lướt tới đem tam vương tử Cáp Ba Đặc và hai vị Sát Nhĩ Ba vương tử toàn bộ cắt làm đôi ở ngay giữa thân, kiếm quang quét qua, hơn trăm Thiểm tộc chiến sĩ trở thành hồn ma dưới kiếm, cả suất kì(soái kì) cũng bị chém xuống. “Vương Tử điện hạ!” Thanh âm trầm thiết vang lên, lưỡng doanh của hai bộ lạc lập tức rơi vào thế đại loạn.

Cũng vào lúc này, trận thế phía đông tiếng vạn mã bồn đặng tựa như sấm vang chớp giạt, sau khi Phất Lan Khắc dẫn hơn 2 vạn tinh kỵ tập nhiều phía sau đại doanh của Sát Nhĩ Ba bộ lạc, thì lập tức tràn đến Mặc Cáp bộ đại doanh ở Bối La Tây Á hồ,

Phất Lan Khắc tọa kỵ là một Hô Vân Thú lục giai, có thể hô mưa gọi gió, đích thị là thuộc khí hệ ma thú.

“Các kỵ sĩ, vinh dự và tài phú đã mỉm cười với các bạn, hãy cầm vũ khí lên, tranh đoạt vinh dự và tài phú đáng thuộc về mình, cứu xuất dũng sĩ của Hô Lan Bộ Lạc!” Thời gian vừa đúng lúc Tử vương tử bị Lâm Phong trăm sát, Thiểm Tộc trận doanh đại loạn, Phất Lan Khắc gầm lên, trường thương nhất chỉ (hoành ngang), dẫn hai vạn tinh kỵ đánh vào Thiểm tộc trận doanh. “Các chiến sĩ dũng cảm, chiến binh đánh thuê của ta, tập thể liệt đội trùng phong ! (toàn bộ tiến lên theo đội hình!)” Lâm Phong hét lớn trên lưng Bạch Long Mã, trường tiên thu lại, dẫn 3000 cuồng chiến sĩ theo hướng Phất Lan Khắc đột kích mà sát địch.

đại địa nữ thần tại khóc khắp.

tử vong nữ thần tại trào tiếu.

Kỵ binh của Mặc Cáp Bộ và Sát Nhĩ Ba chỉ có thể hướng tới Chiến Chinh Nữ Thần mà kêu khóc.

Kim sắc hồng lưu như mảnh hổ hạ sơn, tại Thiểm Tộc trận doanh tả xung hữu đột, đảo loạn trận doanh của 5 vạn Thiểm Tộc Thiết Kỵ, giết đến nỗi Thiểm tộc nhân trong tâm dao động, mất hết lòng tin, ở nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn xuất hiện cảm giác kinh sợ. Cuối cùng, 3000 cuồng chiến sĩ và hai vạn tinh kỵ của Phất Lan Khắc, còn A Lỗ Thai có chưa tới 3000 Thiết Kỵ tại giữa trận doanh tương ngộ, Lâm Phong lập tức lên ngựa đối nhân với hai người Phất Lan Khắc và A Lỗ Thai, không nói lời nào chuyển tọa kỵ, hướng về con đường cũ lúc tiến tới mà truy kích.

Chung quy lại, Mặc Cáp bộ và Sát Nhĩ Ba bộ năm vạn Thiết Kỵ bắt đầu đánh bài tẩu, vì không có chủ tướng nên trông lộn xộn như lũ nhặng không đầu, chạy loạn cả lên, hơn nữa còn bị địch nhân truy kích, các dũng sĩ trước mũi thương của địch nhân không biết lòng tự tin Thiểm tộc đã rơi đi đâu mất.

Binh bại như núi đổ, chủ tướng đã tử trận, Thiểm tộc dũng sĩ không còn tâm trạng để tái chiến liền hướng về phía sau mà triệt thoái, lúc đầu là chỉ một người, rồi cả đại đội, cuối cùng là toàn quân đều chạy, hai bộ 4 vạn kỵ binh cuối cùng đều xoay đầu ngựa, hướng hậu bại thoái.

Vương tử đã chết, họ không biết vận mệnh của bản thân sau này sẽ ra sao, nên tự nhiên là cảm thất thần.

Chiến sĩ Sát Nhĩ Ba bộ ra khỏi đại doanh, tán loạn triệt thoái theo hướng đông, hướng về gia đình của họ ở sông Duy Đa Lợi Á.

Chiến sĩ Mặc Cáp bộ lạc thì lùi về trung tâm đại doanh, ở đó có thân nhân của họ, họ phải bảo vệ an toàn của thân nhân. Người Thiểm Tộc không sợ chết, nhưng không muốn cái chết của mình là vô giá trị.

Sau khi Thiểm Tộc đại quân thoái lui, Phất Lan Khắc cười tọa kỵ tiếp cận, ngồi hướng về Lâm Phong hành lễ tiêu chuẩn kỵ sĩ, lớn tiếng nói:”Bồ Đạt Luân hầu tước đệ nhất sư đoàn, để quốc nhất đẳng bá tước Phất Lan Khắc ra mắt thiếu chủ .”

Lâm Phong trên tọa kỵ cũng làm lễ hồi đáp, đoạn nói:”Phất Lan Khắc, lập tức dẫn nhân mã truy kích nhân mã của Sát Nhĩ Ba, tấn công đại trại ở sông Duy Đa Lợi Á của Sát Nhĩ Ba, ta sẽ theo sau !”

Phất Lan Khắc vừa trải qua kinh nghiệm được vị thiếu chủ đích thân dẫn tam quân, làm gì còn dị nghị nào nữa, lập tức dẫn quân truy kích tàn quân của Sát Nhĩ Ba bộ lạc. Lâm Phong trên tọa kỵ đến trước A Lỗ Thai, cất thanh âm truyền cảm : “A Lỗ Thai, chúng ta hợp lực sát tiến đại doanh của Mặc Cáp bộ lạc, cứu xuất tộc nhân của Hô Lan bộ lạc !”

A Lỗ Thai lớn tiếng khen hay, thế là hai lộ nhân mã hợp làm một, cộng năm ngàn người vừa tiến đại doanh Mặc Cáp bộ vừa ra sức giết chóc, khi gặp nơi kháng cự thì sát vô xá, đột kích vào đại doanh.

Trong đại doanh, trừ hai vạn kỵ binh thối lui, còn mười vạn lão nhược phụ nhụ, chỗ dựa vững chắc đã mất, Mặc Cáp bộ không có tướng lĩnh áp trấn, làm sao có thể phản kháng, không lâu sau đó hai vạn hội quân đều bị Lâm Phong đánh linh ba ngàn cương thiết bảo lữ (ý chỉ cuồng chiến sĩ) kích hội, A Lỗ Thai giết hết bọn lính ở trại nô, phóng thích hơn vài chục vạn tộc nhân.

Trong mục trường Mặc Cáp bộ, chiến mã vô số, nhanh như chớp A Lỗ Thai từ trong số nô lệ đồng tộc đã lựa ra ba vạn tinh tráng hán tử, mỗi người cấp chiến mã và Trảm Mã Dao, lên ngựa bọn họ liền nhanh chóng trở thành chiến sĩ ưu tú.

A Lỗ Thai và ba vạn thiết kỵ lưu lại chinh đồn Mặc Cáp bộ, Lâm Phong sau khi nghỉ ngơi ba ngày, dắt theo ba ngàn cuồng chiến sĩ một lần nữa tiến hành đột kích dài ngày đến đại doanh Sát Nhĩ Ba ở bờ sông Duy Đa Lợi Á.

Một tràng huyết chiến, dù là cuồng chiến sĩ thiên sinh lực đại vô cùng, nhưng trên thân mang trọng铠 giáp đến 400 cân, cả ngày chém giết thì rốt cuộc cũng có chỗ khó tiêu, khoảng vài chục cuồng chiến sĩ gục xuống vì mệt mỏi, bị vạn mã dẫm đạp trở thành thịt băm nát bét, liên tuần tinh kim铠 giáp năm phân cũng bị đạp thành phế liệu.

Chiến mã cũng cực kì mệt mỏi, cần được ăn uống nghỉ ngơi, 3000 cuồng chiến sĩ ở Thiểm tộc đại thảo nguyên vốn dĩ đã được cấp cho hãn huyết chiến mã, rồi lại bắt đầu chuyển hành quân dài hạn.

Quả thật là hãn huyết mã của Thiểm Tộc và Thiết huyết chiến mã của Lâm Gia là Đại Lục tối ưu chiến mã, đổi lại là loại nam phương chiến mã khác, căn bản không thể chịu nổi Cuồng chiến sĩ mang bộ tinh kim铠 giáp hơn 400 cân nặng chứ đừng nói đến là di chuyển.

Lâm Phong chỉ nghỉ ba ngày, rồi tiếp tục hành quân đường dài đến đại trại Sát Nhĩ Ba ở sông Duy Đa Lợi Á, tự thân dẫn thêm mười lăm vạn thiết kỵ, xưng là hai mươi vạn Cuồng Phong Thiết Kỵ tiếp cận A Man của Mặc Cáp bộ lạc và A Man mới nhậm chức A Đạt Căn Tư của Sát Nhĩ Ba cùng với năm vạn thiết kỵ trú thủ ở đại doanh. (hai a man này đang ở chung chỗ)

****oO****

Vài chục năm giành giật vùng mạn với Văn Lai nhân, Mặc Cáp Nguyên đã tưởng rằng tên Văn Lai nhân giáo hoạt nhất định sẽ chơi trò tập kích mạnh mẽ vào hậu phương, lại thêm A Lỗ Thai có thể sẽ đích thân tiến đánh đại bản doanh của chính mình để cứu đồng tộc, vì thế sau khi tiến hành bàn bạc với Cáp Đạt Căn Tư, thì mới biết được đại bản doanh của họ ở Bối La Tây Á chỉ còn là cái vỏ rỗng cùng năm vạn phục binh mà thôi.

Vốn dĩ theo ý tưởng này thì có thể tiêu diệt địch quân một cách dễ dàng, nhưng lại không tưởng được rằng đại doanh bị hạ, tứ vương tử chiến tử, Mặc Cáp Nguyên vốn trầm tĩnh cũng phải đại kinh thất sắc, 5 vạn thiết kỵ bị đánh tan, hơn nữa hai đứa con của mình và hai huynh đệ Cáp Đạt Căn Tư cũng đương trận chiến tử, Mặc Cáp Nguyên giáo hoạt cách mấy cũng đã bị dọa tới tam hồn xuất khiếu.

Từ miệng của những binh sĩ thất trận biết được rằng nguyên nhân chính đánh bại năm vạn thiết kỵ đáng ngạc nhiên lại là ba ngàn thiên cương thiết bảo lữ Cuồng Chiến Sĩ và Khố Khắc Sâm Đạt lĩnh chủ Lâm Phong, Mặc Cáp Nguyên miệng phún một vòi tiên huyết, hiển nhiên là không thể chấp nhận nỗi sỉ nhục bại trận lần này.

Năm vạn Thiểm tộc Thiết Kỵ a, nhìn toàn đại lục này lực lượng quân sự cường đại tương đồng chánh diện giao phong xét về người và ngựa chỉ có lẽ tẻ một hai, nói gì tới lấy ít đánh nhiều mà hạ được năm vạn Thiểm Tộc Thiết Kỵ thì xưa nay chưa hề có, không lạ gì Mặc Cáp Nguyên mất bình tĩnh, không thể chịu nổi đả kích to lớn này.

104. Chương 104 Thiên Hương Công Chủ.

Ba ngày sau, khi Cuồng Phong Thiết Kị bắt đầu đánh du kích, Thiểm tộc đại quân đã bắt đầu phải rút lui, Mặc Cáp Nguyên vẫn tỉnh táo, tâm cấp như hỏa nhưng cũng biết đạo lý binh bại như sơn đảo, lưu lại năm vạn đại quân phòng ngừa Cuồng Phong Thiết Kị, hai vị A Man cùng năm vạn đại quân quay về đại doanh cứu viện, hy vọng có thể đến kịp thời.

Lâm Khiếu Đường cũng đồng thời nghe được tin tức Lâm Phong tự thân dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ, đột kích đại doanh Mặc Cáp bộ lạc, mắt thấy Thiểm tộc đại quân triệt thoái, làm sao mà không minh bạch đạo lý đó, nên lập tức để lại hai đội nhân mã để giữ chân năm vạn Thiểm Tộc thiết kị, và đích thân suất mười vạn Cuồng Phong Thiết Kị đi theo đường vòng, nhanh chóng đánh kẹp phía sau Mặc Cáp Nguyên và Cáp Đạt Căn Tư, làm hai A Man một ngày không đi nổi hai mươi dặm.

Lâm Phong dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ, hành quân một hơi dài hơn vài trăm dặm, trong một ngày đã đến đại trại Sát Nhĩ Ba ở bờ sông Duy Đa Lợi Á, Phất Lan Khắc mang hai vạn tinh kị đánh du kích với ba vạn Thiết kị thủ thành của Sát Nhĩ Ba, bất kỳ kiểu thâm tập nào cũng không từ, làm ba vạn thiết kị Sát Nhĩ Ba khổ không nói hết.

Muốn truy đuổi, mà lại sợ trúng kế dụ địch, Phất Lan Khắc lại không chính diện công kích mà chơi lối đánh du kích, làm những binh lính cổ thủ Sát Nhĩ Ba nộ hỏa xung thiên, lớn tiếng chửi mắng lũ Văn Lai nhân là lũ không có đảm lược, Phất Lan Khắc dù là quý tộc kị sĩ, cũng là một thống binh tướng lĩnh nghiêm túc, ở chiến trường cũng bỏ qua những phong độ kị sĩ ngạo ngãn, dù sao có thiếu cũng đâu có chết đâu ?

Vì thế, dù Thiểm Tộc nhân chửi mắng cỡ nào, Phất Lan Khắc thì cứ đông một kích, tây một roi, ba vạn Thiểm Tộc thiết kị như bị đem ra đùa bỡn, nhưng trong Sát Nhĩ Ba đại trại là hơn trăm vạn lão nhược phụ nhụ [phụ nữ], tướng lĩnh cầm binh có ngu ngốc cỡ nào cũng không dám xuất binh truy kích, lỡ trúng dụ địch chi kế, lúc đó không khéo sẽ sảng khoái lắm đa.

Lâm Phong dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ, vượt qua sông Duy Đa Lợi Á, khi đến sát phía sau đại trại Sát Nhĩ Ba, thì Phất Lan Khắc đang thu thập vài tiểu binh, mắt thấy đại quân Thiểm Tộc sắp bắt kịp, chính là đang chuẩn bị chuẩn đi, Lâm Phong thúc Bạch Long Mã tiến lên phía trước, hét lớn :” Nam nhân sống trên đời phải tung hoành thiên hạ, thượng hiệu quốc gia, dĩ báo quân vương, hạ an lê dân, dĩ ẩm tử tôn, các tướng sĩ, hãy cưỡi ngựa đạp nát đại doanh của Sát Nhĩ Ba bộ lạc, hoành dương uy vũ của đế quốc ta!”

Hai vạn Cuồng Phong Thiết Kị vốn không muốn chánh diện trùng phong với Thiểm Tộc Thiết Kị, vốn đánh lên từ từ cũng có thể đạt mục đích, hiện tại vừa bị Lâm Phong kích thích bầu nhiệt huyết. Đại quân do Phất Lan Khắc dẫn đầu, lập tức bạo xuất tiếng gầm chấn thiên.

Bạch Long Mã gầm lên một tiếng, rồi cấp tốc lao thẳng về phía Thiểm Tộc Thiết Kị ở phía trước khiến cho cát bụi tung bay mù mịt, ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ chân lực đại tăng, và hai vạn Cuồng Phong Thiết Kị của Phất Lan Khắc cũng theo sát phía sau, xông lên giết địch. Trận chiến tạo nên một bản tấu hưởng ở bờ sông Duy Đa Lợi Á, cả đại doanh cách đó vòng vài trăm dặm cũng nghe thấy sát thanh vang trời, khiến cho những mục dân trong đại doanh đều sợ hãi chạy về nhà mà giữ lấy thân, chiến tranh đối với dân tộc du mục thì vốn không phải là chuyện mới mẻ lạ gì, nam nhân sống trên thảo nguyên mỗi ngày đều như đi giữa sự sống và cái chết, những mục dân không có năng lực lên trên chiến trường thì chỉ biết trở về nhà mà âm thầm cổ vũ và hy vọng những dũng sĩ của bộ lạc Sát Nhĩ Ba có thể bảo hộ cho họ.

Gió rít lên từng hồi.

Ngựa hí lên dồn dập.

Tiếng gầm rống của Bạch Long Mã cũng không bị những âm thanh hỗn loạn đó áp chế.

Mỗi một tập thể đều hợp thành trùng phong trận hình, Lâm Phong dẫn đầu ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ, thế tiến như thao thiên huyết lãng, xẻ một đường máu giữa đội hình của hai vạn Thiểm Tộc Thiết Kị, rồi vòng sang hướng tây, đem đội hình của Thiểm tộc cắt làm bốn, tiếp ngay sau đó là hai vạn Cuồng Phong thiết kị tập trung đột kích vào, hai vạn Thiểm tộc thiết kị vốn dĩ đã hỗn loạn bất kham nhưng số lượng còn lại quả là khá lớn.

“Các kị sĩ dũng cảm, tài phú đều sẽ nằm trong tay các bạn, vinh dự đều sẽ mỉm cười với bạn, ở gia thành mã nữ đang đón đợi các bạn mang đại Dũng Sĩ chiến thắng trở về. Hãy cầm vũ khí lên, giục ngựa đạp bằng liên doanh !” Lâm Phong cất cao giọng, vung trường tiên dài hơn mười mét lên, dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ đã cuồng hóa, một lần nữa trùng phá trận doanh của Thiểm tộc thiết kị, sát tiến đại doanh của bộ tộc Sát Nhĩ Ba.

Cuồng Chiến Sĩ bốn lại thực lực vốn dĩ đã cao hơn Thiểm Tộc Thiết Kị một bậc, sau khi đã cuồng hóa lại mang thêm thượng cấp tinh kim thiết bảo lũy khả giáp, lực sát thương cường mãnh không cần phải nói. Tuy Thiểm Tộc Thiết Kị rất cường hãn, nhưng vẫn là máu thịt bình thường, làm sao có thể so sánh với những cỗ máy sát nhân ấy, nếu không phải là Thiểm tộc nhân vốn dĩ mạnh như thế, thì trận chiến này đã kết thúc rồi.

Lâm Phong dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ, tiếp tục quay lại tiến hành san phẳng đại doanh Sát Nhĩ Ba bộ lạc, chỉ với hai lần hồi đầu đã quét đi gần một vạn Thiết kị, ngự kiếm chân quyết hạ phạm, quét qua là có tướng lĩnh bị cắt làm đôi, khiến ba vạn Thiểm Tộc thiết kị có cảm giác vô lực, cuối cùng bị phân cắt thành từng khối từng khối, rồi lần lượt bị tiêu diệt.

Lâm Phong đánh vào đại doanh quét đi một vạn Thiết kị, sau khi trăm vài vị tướng lĩnh, vốn chuẩn bị dưỡng tinh thần, rồi dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ lại bắt đầu thiên lý bồn tập đại quân chủ lực Thiểm Tộc, phối hợp với mộc đầu thúc thúc cùng lúc đánh vào đại quân Thiểm tộc, thành linh nghe thấy một thanh âm yêu kiều vang lên, một nữ tướng anh phong dẫn một đoàn nữ binh đang tiến đến gần.

Lâm Phong ở trên ngựa chờ đợi, khi nhìn rõ nữ tướng ấy, thì trông mắt gần như muốn rớt ra ngoài, bất ngờ thay vị tướng lĩnh đó lại là Thiên Hương Công Chúa, chỉ là bất quá vị công chúa của Sát Nhĩ Ba bộ lạc này không nhận ra hấn, nhìn lại thì thấy lúc này Thiên Hương Công Chúa một thân nhung trang, mang một kiện tinh trí bì giáp, cười trên một bạch mã thuần tuấn phi phạm, trông thật anh thư bất phạm.

Thiên Hương Công Chúa mặt hoa chứa đầy nộ khí đến độ đỏ lên, vung đoản thương chỉ vào Lâm Phong nói một cách giận dữ :” Bọn Văn Lai nhân từ bỉ vô sỉ các ngươi, vì sao lại bất thành linh đánh vào đại doanh của chúng ta ?”

Lâm Phong cười rộ nói :” Lưỡng quân giao chiến, mi không tử ất ta vong, Thiểm tộc nhân của nàng đánh hàng ngàn trận với Văn Lai nhân chúng ta, giờ còn phải hỏi lý do à?”

Thiên Hương Công Chúa yêu kiều hét lớn :” Ngươi giết tộc nhân của ta, ta phải báo cừu !”

Lâm Phong càng cười lớn :” Cứ phóng ngựa qua đây, để ta kiến thức xem Công Chúa của bộ lạc Sát Nhĩ Ba có khả năng gì !”

Thiên Hương Công Chúa tay nâng đoản thương miệng hoa ra lệnh, bạch mã đang cười hí dài một tiếng, bốn vó vừa cất, đã xông về hướng Lâm Phong.

Lâm Phong tức thì thúc vào hông ngựa, Bạch Long Mã ngẩng long đầu lên rồi phát xuất thanh long ngâm, thiểm điện giáng hạ, khiến cho con “tuần mã” kia đang oai phong thế bỗng nhiên lỏng lên hoảng loạn, Thiên Hương Công Chúa cũng bất ngờ đến ngó người, Lâm Phong hai tay rộng mở, ôm lấy Thiên Hương Công Chúa từ trên lưng ngựa, Bạch Long Mã bắt đầu đằng không bay lên, ở trên không đại chuyển thế, bay từ đầu tới cuối trận tiền chỉ trong chớp mắt.

“ Thả Công chúa của chúng ta ra mau !” Nhóm nữ binh thấy công chúa bị bắt, không khỏi đại kinh, chẳng quản ba bảy hai một gì liền lao đến.

Lâm Phong lướt qua nộ dung đỏ hồng của Thiên Hương Công chúa, xoay tay đặt nàng ngồi lên trên lưng Bạch Long Mã, trường tiên nhất huy, ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ rút lui khỏi đại doanh ngay lập tức, rồi hướng về phía Thiên Hương Công Chúa trầm giọng nói :” Ta không có nghĩ tới lật thủ tội hoa [vung tay hủy hoa], giết những nữ nhân vô phương phản kháng, giờ nàng ra lệnh cho họ lui lại ngay lập tức !”

Thiên Hương Công Chúa cảm hận nhìn Lâm Phong, mím môi không nói.

Lâm Phong cười lạnh, thúc ngựa một cái, Bạch Long Mã ngâm lên một tiếng, phát xuất đặc kỳ long uy của long tộc, hàng trăm nữ binh tức thì người đổ ngựa xiêu, chiến mã không chịu nghe sự khống chế, toàn bộ quy phục dưới đất không dám đứng lên.

Thiên Hương Công Chúa cặp mắt mở to, nhìn vào Lâm Phong như nhìn ma quỷ.

Lâm Phong nói :” Liên quân Sát Nhĩ Ba và Mặc Cáp từ khi liên thủ tấn công Hồ Lan bộ lạc thì đã định sẵn vận mệnh thê thảm hôm nay, giờ nàng bảo tộc nhân phóng hạ vũ khí đầu hàng, bằng không ba vạn nam nhân Thiểm tộc này sẽ không còn thấy mặt trời ngày mai !”

Thiên Hương công chúa mắt to như trái nhãn, tức giận nói :” Mơ tưởng hảo huyền, mi giết cha anh ta, ta thề trên danh nghĩa Nữ Thần Chiến Tranh, nhất định vì phụ huynh báo thù !”

Lâm Phong cười lạnh nói: ” Đó là nếu như nàng có cái bổn sự đó kìa !” Rồi vỗ nhẹ lên đầu Bạch Long Mã, bay khỏi đại doanh, một tay kèm giữ Thiên Hương Công Chúa, một tay vung trường tiên, một lần nữa dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ xông vào chém giết, đội ngũ địch vốn ngoan cường đề kháng lập tức trở thành tứ phân ngũ liệt,

Thiểm Tộc chiến sĩ vừa nhìn thấy Công Chúa bị nắm giữ, lập tức lòng lên, sinh mệnh của bản thân cũng quăng qua một bên, thề cứu xuất công chúa khỏi ma chướng.

Địch thị bị tiên huyết dính vào người tư vị thật không thoải mái, Lâm Phong vận kim thứ hộ thể, nửa điểm huyết tích cũng không thể rơi vào, một thân ngân khôi giáp hoàn toàn không bị vậy bẩn, đuôi tóc vàng kim cột ở phía sau phất phơ theo gió, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở một nụ cười lãnh lệ : ” Đồ không biết sống chết !”

“Quân Bồ Đạt Luân rút lui, toàn quân Khắc Khố Sâm Đạt tấn công với ta !”

Lâm Phong hét lớn một tiếng, trường tiên vung lên, để Phất Lan Khắc và hai vạn Cuồng Phong Thiết Kị dưới quyền rút về phía sau, địch thân dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ bắt đầu một đợt công kích mới.

Chi thể tứ tiên, huyết nhục hoành phi.

Thiểm tộc chiến sĩ cam đảm là đáng khen ngợi, chỉ là đứng trước ba ngàn bức thành lũy tinh cương này, nhân lực rõ ràng trở nên yếu ớt, giống như lúa đối với liềm gặt vậy, vô số Thiểm tộc dũng sĩ cuối cùng đã rơi xuống ngựa mà chết.

Phất Lan Khắc và hai vạn kị sĩ bộ thuộc nhìn cảnh mà thảm cảm thấy kinh tâm.

Thiên Hương Công Chúa bị Lâm Phong dùng hai tay kèm giữ trên lưng Bạch Long Mã hai mắt đỏ lên, nghiêng rằng nghiêng lợi dùng thảo bện cào xé Lâm Phong, rốt cuộc kết quả bị kiên ngạch khải giáp có thần giác lăm lăm dính máu.

Thiên Hương công chúa thống khổ nhắm mắt, cơ bản không muốn nhìn tên ma quỷ này đồ sát tộc nhân của mình, tộc nhân dũng cảm đứng trước mặt tên ma quỷ này như là không chịu nổi một kích, sinh mệnh như yếu nhược hẳn đi, Thiên Hương Công Chúa khóe mắt đã ướt đầm, không thể chịu nổi nhìn thân ái tộc nhân bị dị tộc nhân đồ sát thể này.

Chiến đấu kết thúc cũng khá nhanh chóng, vài ngàn Thiểm tộc chiến sĩ bị ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ hai lần trùng phong, triệt để tiêu diệt toàn bộ dũng khí của họ, để lại phía sau lưng toàn là xác chết và chiến mã vô chủ, tiên huyết thậm chí chảy ra sông Duy Đa Lợi Á, nhanh chóng biến cả con sông thành màu huyết hồng.

Thiểm tộc nhân cuối cùng đã thấy kinh sợ, họ không sợ cái chết, nhưng họ thật không muốn chết không có giá trị gì, hà huống gì họ còn thê nhân phụ mẫu, đương nhiên không muốn đem thân ra thử đồ đao của địch, thể nhân sau khi vài ngàn người ngã xuống, không còn ai dám xông lên nữa.

Lâm Phong cuối cùng quét mắt qua đại trại Sát Nhĩ Ba, để Phất Lan Khắc thân dẫn hai vạn tinh kị tiến tới tiêu diệt mọi đề kháng, quản lý đại doanh Sát Nhĩ Ba bộ lạc. Sau khi nghỉ ngơi một ngày, mang theo Thiên Hương Công Chúa với mặt hoa đầy phần nộ bị kèm trên lưng Bạch Long Mã, dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ bắt đầu đạp lên con đường chinh chiến.

Mục tiêu ? Địch thị là ở ngoài thiên lí.

Ở đó còn hơn mười vạn Thiểm tộc thiết kị, lại còn A Man của hai đại bộ lạc, chắc chắn là một trận sinh tử huyết chiến tối ư gian nan, miễn là đánh bại được đội quân Thiểm tộc thiết kị này, hai bộ lạc Mặc Cáp và

Sát Nhĩ Ba coi như đã bị xóa khỏi lịch sử, sau đó thì để A Lỗ Thai nhất thống các bộ Thiểm tộc, còn mình thì đứng ở bên ngoài vừa giảm bớt sự hao tổn binh lực vừa không gây phan cảm.

105. Chương 105: Dũng Quan Tam Quân.

Mặc Cáp Nguyên và Cáp Đạt Căn Tư nóng lòng muốn quay về đại doanh cứu viện, nhưng hiện tại vô pháp thoát khỏi truy kích phía sau, chung quy cũng phải quay đầu lại cùng mười bốn vạn Cuồng Phong Thiết Kị chánh diện giao phong trên đại thảo nguyên.

Còn Lâm Khiếu Đường vốn cũng không thể để cho mười vạn Thiết Kị này quay về chi viện, thế nên cả hai bên đều không tránh khỏi tình huống này, một trường chiến tranh thảm liệt chung quy cũng đã bắt đầu trên thảo nguyên. Thiểm Tộc Thiết Kị tuy là hãn dũng, nhưng lại chiến đấu tự do, không theo một thể trận nào cả. Ngược lại, Cuồng Phong Thiết Kị kinh lịch xa trường đã lâu, không ai không là tinh binh cường tướng, kị binh bài thành một trận hình trùng phong nghiêm mật, liên tục xé toạc ngực của địch nhân.

Âm thanh xung sát vang vọng, máu chảy thành sông, hai binh chủng tối tinh duệ của Thẩn Tang Đại Lục vốn cười ngạo với cái chết, tất cả đều là dũng sĩ vốn đã vào sinh ra tử, không một ai có tư tưởng thoái lui, cũng không có một cá nhân nào sợ hãi, họ chỉ biết đi theo soái kì của chủ tướng để từ cái chết tìm được cơ hội sống, tìm đến chiến thắng ở bờ bên kia.

Chủ tướng của Thiểm tộc vĩnh viễn không giống như chủ tướng của Văn Lai nhân núp tại hậu phương để binh sĩ xông lên trước còn mình thì toàn theo sau, dùng sinh mệnh của binh lính đổi lấy vinh dự. Ngược lại mỗi vị tướng của Thiểm tộc Thiết Kị đều là dũng sĩ ở tại tiền tuyến, hai Thiểm tộc A man đương nhiên không thể trốn ở phía sau để hưởng thụ thành quả chiến thắng được.

Người Thiểm tộc tôn trọng anh hùng, như quả không phải tái chiến trường biểu hiện võ dũng của chính mình, thì chắc chắn không thể trở thành vương giả. Vì thế, hai vị Thiểm tộc A Man đều là người xông lên đầu tiên ở tiền tuyến.

Lướt mưa tiễn đầu tiên tiếp xúc, đôi bên vô số nhiệt huyết nam nhân ngã xuống, xạ thuật tinh nhuệ của Thiểm Tộc chiến sĩ gây thương vong lớn cho Cuồng Phong Thiết Kị, nhưng Cuồng Phong Thiết Kị cũng không phải nhược, mưa tiễn phô thiên cái địa bắn cho Thiểm tộc chiến sĩ người đổ ngựa ngã, lại còn quân đoàn một trăm Ma Pháp Sư làm Thiểm Tộc Thiết Kị khổ không chịu nổi.

Bất quá người Thiểm Tộc là những dũng sĩ năm nào cũng phải đối kháng với tự nhiên, miễn là không phải vết thương trí mệnh thì vẫn hùng dũng vùng Trăm Mã Dao, dùng máu của mình bảo vệ nhà cửa và gia quyến.

Lực công kích của Ma Pháp quả thật là cực kì hữu hiệu, bất quá nói đội ngũ một trăm Ma Pháp Sư có thể tiêu diệt mười vạn Thiểm Tộc Thiết Kị năng lực siêu cường thì nghe quá nhảm nhí rồi.

Đến lúc hai quân đoàn cuối cùng bắt đầu xáp chiến, Lâm Khiếu Đường lập tức bỏ toàn bộ Ma Pháp Sư vào trong Không Gian Giới Chỉ chế từ tinh thần huyền kim, rồi dẫn đại quân xông lên đối đầu với Thiểm Tộc Thiết Kị.

Tinh Thần giới chỉ đương nhiên là Lâm Phong phát cho trước đó, và cũng chỉ có Không Gian Giới Chỉ làm từ tinh thần huyền kim là có thể mang người sống mà thôi.

Chém giết từ khi mặt trời lặn đến tận lúc tờ mờ sáng, rồi lại chém giết từ tờ mờ sáng đến lúc mặt trời sắp lặn, ánh sáng mặt trời còn sót lại nhuộm đỏ cả bầu trời, cùng với dòng sông máu bên dưới tạo thành một hình ảnh vừa đẹp vừa quỷ dị. Thiểm Tộc dũng sĩ mất đồ ngẫu, nam nhân Lâm Gia mắt cũng đỏ không kém, họ đều là nam nhân coi thường cái chết, đều can đảm xông lên đầu, dùng máu của địch nhân để chứng minh vũ dũng của mình.

Chiến trường kéo dài hàng chục dặm, hai vị Thiểm Tộc A Man dẫn vài dũng sĩ tung hoành không hề bị ngăn trở, Lâm Khiếu Đường cũng dẫn thân binh đồ sát chiến sĩ Thiểm Tộc một cách vô tình, song phương đánh giết tới tê cả tay.

Bất thành linh, một tiếng long ngâm chấn nhiếp cửu thiên cất lên trên đại thảo nguyên, một dòng hồng lưu kim sắc xuất hiện ở chân trời, tựa như cơn bão trên thảo nguyên, chỉ một thời gian ngắn đã tiến đến rìa ngoài của chiến trường, xông thẳng vào chiến trường chém giết một cách tàn khốc, công thẳng xuyên qua trận doanh Thiểm tộc với lực lượng cường hoành vô bì, tiêu diệt ngay một lộ quân trước trận tuyến của Cuồng Phong Thiết Kị.

Lâm Phong một người một ngựa đi đầu, kẹp Thiên Hương Công Chúa trên lưng Bạch long, ngân sắc trường tiên hoành tảo bát phương, từ trên Bạch Long Mã cao giọng hét: “Nam nhân đổ máu sa trường, da ngựa bọc thây. Các dũng sĩ, thắng lợi vĩnh viễn thuộc về nam nhân của Lâm Gia, hãy dũng cảm lên, cầm lấy vũ khí, dùng máu của lũ Thiểm tộc man tử này đổi lấy tài phú cùng địa vị!”

Âm thanh trên không vang vọng cả chiến trường, rót vào tai từng vị dũng sĩ, mười vạn dũng sĩ cùng lúc hét lớn, thanh chấn tứ dã, tinh thần vốn đã có cảm giác bất kham như được tái sinh, chiến ý tại thời điểm đó tăng cao đến đỉnh điểm.

Lâm Phong thúc ngựa xoay đầu, lại

dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ đánh giết vào trận doanh Thiểm tộc, Tụ Lí Tây đơn thủ giữ soái kì, khăn trương theo sau ngựa của lĩnh chủ, soái kì như quét tan mọi trở ngại, kim sắc hồng lưu như hổ vào đàn dê, binh phong trực tiến vào trung quân Thiểm tộc thiết kị.

“Trời ơi, hần là quỷ a!” Thanh âm kinh hô ở giữa trận doanh Thiểm tộc bắt đầu vang lên, ngay sau đó bị ngập chìm trong thanh âm cuồng hồng xung sát và tiếng ngựa hí vang lừng.

Hai vị Thiểm Tộc A Man sắc mặt đại biến, lập tức ngừng chém giết tập trung vài dũng hân sĩ hướng về phía Lâm Phong, Thiểm Tộc nhân vĩnh viễn không thể lùi, đó chính là hình tượng của họ, thân là Thiểm tộc A Man, Mặc Cáp Nguyên và Cáp Đạt Căn Tư làm sao có thể núp ở phía sau dùng xương máu tộc nhân đổi lấy mạng mình, thân là Thiểm tộc vương giả, vươn lên từ chiến trường, trong từ điển của họ vĩnh viễn không có ai từ thối lui.

“Trùy hình liệt đội, sát!” Lâm Phong giơ roi hét lớn, dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ hướng về Mặc Cáp Nguyên, Thiểm Tộc dũng sĩ ở trước mặt như lá vào mùa thu bị thổi bay tả tơi, không kham nổi một kích, trường tiên quét qua, người ngã ngựa đổ, máu huyết tung bay, ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ trường thương vung lên, vô số nam nhân Thiểm tộc té ngựa ôm hận sa trường.

Hai Thiểm tộc A Man mắt đỏ ngầu, toàn bộ Thiểm tộc dũng sĩ mắt đỏ ngầu, Thiên Hương công chúa mắt cũng đỏ ngầu.

Gần nữa, lại gần hơn nữa!

“Chạy nhanh đi!” Thiên Hương Công Chúa bị Lâm Phong kèm giữ trên lưng ngựa khổng lồ chỉ còn khả năng la lớn, nhưng trong chiến trường hơn mười vạn người này, lực lượng của cô ta cơ bản không đáng nhắc tới, Thiên Hương Công Chúa hoa dung thâm đậm nhắm chặt đôi mắt, không muốn phải chịu đựng huyết cảnh trước mặt.

Trong vòng trăm trượng của Thiểm Tộc trận doanh sấm chớp nổ liên tục, vài Thiểm tộc dũng sĩ dùng thân che chắn cho hai vị A Man tôn kính, nhưng một đạo kim sắc kiếm quang phá không bay tới, thuần kim trường kiếm không hề bị ngăn trở xuyên qua thân thể vài chục dũng sĩ Thiểm tộc, chém bay đầu Mặc Cáp Nguyên.

“Đại vương ơi!” Thanh âm bi phẫn nộ hồng vang lên trên chiến trường, Thiểm tộc nhân như phát cuồng, tận mắt vô lực nhìn đại vương của mình bị địch nhân trăm sát, sâu trong mắt huyết lệ đã ứa ra, họ hận chính mình vô dụng, vô pháp giải cứu A Man tôn kính.

Cáp Đạt Căn Tư sắc mặt đại biến, giật mạnh cương ngựa, không để ý tới mình là Sát Nhĩ Ba A Man, vốn trên chiến trường không bao giờ được lùi bước giờ không giờ lại giục ngựa tháo lui, hần ta vừa lên ngôi, vừa trở thành Sát Nhĩ Ba A Man, chưa hưởng thụ được lạc thú nhân sinh nên không muốn mất đi sinh mạng đáng quý nhanh chóng thế.

Cuồng Phong Thiết Kị triệt để bùng phát chiến ý, mắt nhìn thiếu chủ tung hoành sa trường, sở hướng vô địch, trông hình tượng vô địch của thiếu chủ trước tam quân, mắt không kèm được đã ứa lệ, xa trường vốn

là chiến trường tạo dựng anh hùng, ở thời điểm này họ thấy đều nguyện ý theo sau thiếu chủ mã đạp thảo nguyên, dương uy sa trường.

“Chạy đi đâu, để mạng lại đây!” Sau tiếng hét của Lâm Phong là tiếng long ngâm cao vút, Bạch Long bay lên không, truy đuổi Cáp Đạt Căn Tư với tốc độ như lưu tinh cản nguyệt, vài dặm ngắn ngủi chỉ chớp mắt là tới, từ trên không nhìn xuống chỉ thấy một con hỏa long hàng chục mét phút chốc đã san phẳng những Thiểm tộc dũng sĩ ở trước mặt, Lâm Phong trường tiên vung tới, đánh tới Cáp Đạt Căn Tư đang thúc kị mã chạy trốn.

“Đừng mà!” Thiên Hương Công Chúa không biết khi nào đã mở mắt, mặt đầy bi phẫn trừng trừng nhìn Lâm Phong, trong đôi mắt đầy tia máu hiện lên thần sắc cầu xin : “Lại muốn giết nữa sao, cái tên đồ tể người đã giết bao nhiêu tộc nhân của ta còn chưa đủ ư ? Nữ Thần Chiến Tranh sớm muộn gì cũng giáng sự phẫn nộ lên đầu người, ta van người, tha cho hai anh của ta đi!”

Cuối cùng, cái nhu nhược của nữ nhân đã thể hiện tại thời khắc này, Thiên Hương Công Chúa không thể kèm được khóc nhỏ một cách bất nhẫn.

Lâm Phong hừ lạnh, trường tiên rung lên một cái, cột Cáp Đạt Căn Tư quăng xuống mặt đất, hướng về vài Cuồng Phong Thiết Kị đang theo sát phía sau hét: “Bắt lấy”!

Lập tức vài kị sĩ nhanh chóng chạy đến trước, trói chặt Cáp Đạt Căn Tư lại.

Lâm Phong xoay đầu ngựa tiến theo một lộ khác hướng về ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ đang dũng mãnh tiêu diệt Thiểm Tộc Thiết Kị

Như một mũi tên không mũi, lực sát thương đại giảm, Lâm Phong không đi trước mở đường, ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ năng lực sát thương giữa vạn quân này quả thật bị giới hạn, bị Thiểm Tộc Thiết Kị dùng chiến thuật biến người vây lấy, vài Cuồng Chiến Sĩ ngã xuống, liền bị ngựa của Thiểm Tộc dũng sĩ đạp lên, biến thành một đồng thịt.

Lâm Phong nhất lộ diệt địch, trường tiên hoành tảo, đã thông một khuyết khẩu, dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ đi đánh giết giữa trung tâm đại quân Thiểm tộc, lâu lâu lại chém đầu một cao cấp tướng lĩnh. Vốn dĩ là một trận doanh Thiểm tộc vững chắc, ngay sau khi hai A Man một bị giết một bị bắt, vô số tướng lĩnh bị trăm sát, cột trụ đã đổ, cuối cùng trận doanh đại loạn.

Ba lộ Cuồng Phong Thiết Kị cuối cùng cũng triệt để đánh tan trận doanh đại quân Thiểm tộc, binh bại như núi đổ, hơn bảy vạn Thiểm Tộc Thiết Kị cuối cùng bỏ chạy, mất hết chiến ý, như lũ ruồi nhặng mất đầu bỏ chạy tứ tán, vốn là họ không sợ chết, nhưng vì hai vị A Man một chết một bị bắt, ngoại trừ rút lui họ cơ bản không còn có cách nào khác.

Lâm Phong và Lâm Khiếu Đường không bàn mà cùng ra lệnh không truy sát, lại còn lui binh, vì tính ra vẫn còn năm vạn Thiểm Tộc Thiết Kị đánh du kích chiến với Cuồng Phong Thiết kị sư đoàn.

Lâm Phong kéo cương quay đầu ngựa, một phiến bụi mù tung lên, một số kị sĩ chạy lại, rồi dừng lại trước mặt Lâm Phong, Lâm Khiếu Đường ngồi trên phong hệ lang vương cấp bảy, cưỡi chiến khôi hành lễ kị sĩ nói :” Thống lãnh Thiết Huyết Quân Đoàn Lâm Khiếu Đường xin ra mắt thiếu chủ!”

Lâm Phong vỗ nhẹ Bạch Long, tiến lên nói: “Thúc thúc không cần đa lễ, Phất Lan Khắc tướng quân cũng ở tại đại doanh Sát Nhĩ Ba, thúc có thể dẫn nhân mã của mình đến sông Duy Đa Lợi Á để bình định Sát Nhĩ Ba, ta dẫn nhân mã của mình tập hậu năm vạn Thiểm Tộc Thiết Kị!”

Bạch Long uy phong lẫm lẫm quét mắt một vòng, Phong Lang Vương cấp bảy lập tức phủ phục dưới đất, vừa ngẩng thấy khí tức cường giả trên thân Bạch Long Mã thâm tâm đã có cảm giác vô lực, cái cảm giác ấy đến từ sự sợ hãi tự nhiên vốn nằm sâu trong kí ức linh hồn tổ tiên.

Trong mắt Lâm Khiếu Đường thoáng qua một tia hài lòng, lướt mắt nhìn Bạch long mã, trên khuôn mặt cổ hủ cũng phải xuất hiện một tia kinh ngạc, tình thật cũng không muốn hỏi nhiều, nói:”Đã phiền thiếu chủ rồi!”

Ngay sau đó Lâm Phong từ biệt Lâm Khiếu Đường, sau khi nghỉ ngơi một chút lại dẫn ba ngàn Cuồng Chiến Sĩ bước lên con đường chinh chiến.

Sau khi Lâm Khiếu Đường chinh hợp binh mã, cũng dẫn binh truy đuổi hai bộ bại binh.

106. Chương 106 : Hô Lan Công Chúa

Trong đêm đen, trên khoảng không của đại thảo nguyên lấp lánh ánh lửa lốm đốm, lang yên phân bố dày đặc.

Cuồng Chiến Sĩ sau một ngày huyết chiến, mỗi người đều tự cởi bỏ tinh kim chiến giáp, tùm ba tùm năm lại thành từng đám vây quanh đồng lửa, một tay cầm lấy bình rượu, tay kia thì cầm lấy những miếng thịt, cái miệng rộng lớn thì hưởng dụng mỹ tửu, Ba La Mật Tửu được đặc chế từ Khắc Khố Sâm Đạt mang theo hương khí mê người theo gió phiêu dật khắp khuôn viên mười dặm, thu hút vô số những cái miệng tham lam đang chảy nước của ngựa lang, nhưng chúng chỉ đứng ở đằng xa nhìn lại chứ không dám tiến đến gần.

Trong soái trường, Lâm Phong nhất thân y phục bạch để kiểm sĩ, cởi bỏ tấm áo choàng tử sắc xuống, sau khi ngồi vào soái vị thì đôi kiếm mi neho lại nhìn vào một thân người đang bị trói lại bởi hai sợi dây thừng đang nằm bên trong trường, quan sát Thiên Hương Công Chúa đang nằm ở chính giữa tấm thảm lớn màu hồng, khe khẽ thốn thức, Lâm Phong không khỏi nhức đầu, tiểu nữ nhân này nhất mực tìm cách báo thù cho những tộc nhân yếu thế của cô ta, lúc thì thân tập như muốn “xăm” cho hắn ta vài đao, đến khi bị bắt rồi thì lại không ngừng cắn xé hắn ta Thật là nhức đầu với cô ta mà.

Hiện tại việc thân tập đã thất bại, những lợi khí trên thân thể cô ta đã bị Lâm Phong tước bỏ toàn bộ, vì thế chỉ biết khóc cho vơi đi nỗi thất vọng (có lẽ không phải sợ như thế mà sợ LP đem đi động phòng thì nguy – hơ hơ).

Một lúc sau, Lâm Phong khẽ giãn đôi kiếm mi ra, cởi trói cho cô ta và nói : “ Nếu như cô muốn đi tìm những tộc nhân của mình, hoặc rời khỏi đây, ta sẽ không ngăn cản. ”

Thiên Hương Công Chúa lau đôi hàng lệ đang chảy dài trên khuôn mặt thanh nhã, trừng mắt nhìn vào Lâm Phong rồi đáp trả với ngữ khí thù hận : “ Người là đồ ma quỷ, là tên đồ tể, nữ thần chiến tranh sẽ trút nợ hoá lên trên đầu của người, ta sẽ không tha thứ cho người đâu ! ” Nói xong liền đứng dậy tựa hồ như muốn rời khỏi soái trường, nhưng đôi chân do bị ngồi quá lâu ở tại một chỗ nên đã sớm trở nên tê liệt.

Sau một lúc búng bình, cuối cùng Thiên Hương Công Chúa cuối cùng cũng rời khỏi soái trường, biến mất trong màn đêm.

Lâm Phong thở dài một hơi như đã trút bỏ được gánh nặng, Táp Lí Tây hiên ngang tiến đến Soái trường, hàm tiểu nói : “ Lĩnh chủ đại nhân, số thương vong thì tôi đã thống kê xong rồi, trong 3000 Cuồng Chiến Sĩ của tôi thì đã thương vong hết 50 người, nhưng một bộ phận huynh đệ cần phải nghỉ ngơi, có lẽ là cần phải dưỡng sức một vài ngày nữa mới có thể hành quân tiếp. ”

Lâm Phong đứng dậy khỏi soái vị, chậm chậm bước những bước trong đại trường, sau đó nói : “ Đã làm khổ người rồi, sau khi bình định xong Thiểm tộc, ta nhất định sẽ thưởng cho người thật hậu hĩnh. ”

Táp Lí Tây nói : “ Lĩnh chủ đại nhân, Táp Lí Tây không cần thưởng bất cứ thứ gì cả, chỉ cần ngài không bỏ đói những tộc nhân của tôi, đám người Cuồng Chiến Sĩ bọn tôi đều sẵn sàng đi theo sau ngựa của ngài. ”

Lâm Phong gật đầu nói : “ Cuồng Chiến Sĩ nhất tộc của người là những linh dân tối trung tâm ở Khắc Khố Sâm Đạt của ta, bất kì một chủng tộc nào ở tại Khắc Khố Sâm Đạt, chỉ cần có năng lực thì đều có quyền tranh thủ quyền lợi và địa vị cho bản thân mình, Cuồng Chiến Sĩ của các người cũng không ngoại lệ, đối với những chiến sĩ tử trận, sau khi an táng đàng hoàng cho họ, thì sẽ cấp cho những gia đình có người tử trận những điều kiện đủ để sinh hoạt một đời. ”

Táp Lí Tây nói : “ Tôi cũng biết lĩnh chủ đại nhân đối xử rất tốt đối với Cuồng Chiến Sĩ bọn tôi, mọi người trong tộc nhân đều rất cảm kích người. ”

Lâm Phong quay trở lại soái vị và ngồi xuống, lấy tay xoa xoa lên trán rồi nói : “ Thiểm tộc thiết kỵ không dễ đối phó, thực lực của 3000 Cuồng Chiến Sĩ các người sau khi được trang bị thêm chiến giáp, nếu như giao chiến với quân đội của Văn Lai nhân, căn bản không có một tiền đề Ma Pháp Sư nào có thể gây thương

vong, nhưng Thiểm tộc thiết kị lại có thể làm chết đến 50 chiến sĩ, không hổ danh là những dũng sĩ đáng sợ nhất thiên hạ. ”

Tập Lí Tây cười toe toét nói : “ Người dân của Thiểm tộc thực sự là một chủng tộc tốt, nếu 3000 Cuồng Chiến Sĩ chúng tôi không được linh chủ đại nhân cấp cho chiến giáp, có lẽ hiện tại đã không còn một mống rồi, còn nếu như đưa cho bọn họ khải giáp của linh chủ đại nhân, thì Văn Lại nhân của ngài dù có nhiều như thế nào đi chăng nữa cũng không phải là đối thủ của bọn họ. ”

Lâm Phong biết tên gia hỏa này rất ... “thẳng ruột”, nhưng cũng không ngăn chặn những gì hắn nói, hơn nữa những gì hắn nói đều là sự thật, nên nói ; “ những ngày hôm nay giới chiến sĩ các ngươi cũng đã chịu khổ không ít, ngươi hãy an bài cho bọn họ nghỉ ngơi ở nơi này, ba ngày sau chúng ta sẽ xuất phát, thời gian không còn sớm nữa, hãy bảo bọn họ quay lại trường của mình nghỉ ngơi đi. ”

Tập Lí Tây đáp ứng một tiếng, rồi rời khỏi trường.

Lâm Phong vỗ nhẹ vào trán mình vài cái, xa trường, đúng là một nơi tốt để ma luyện con người a, bất quá ... cái khổ cực ở trên xa trường không phải ai cũng có thể “tiêu hoá ” được, khi nâng một đứa trẻ lên nếu không biết cách thì sẽ làm đau nó, cũng giống như thế, trên chiến trường nếu không linh hoạt ứng biến thì thân mình đã sớm phơi thân trên thảo nguyên rồi, ngày nào cũng tàn sát rồi lại tàn sát, nhưng điều này vẫn không thể ngăn trở hắn ta hoài niệm về những thân nhân trong gia đình hắn.

“ Nếu bây giờ đang ở nhà thì thật alf thoải mái a ! ” nghĩ về thân thể nhu huyễn đang nằm trên chiếc giường lớn, Lâm Phong không thể không nghĩ đến sự đoan trang hiền thực của Khải Lâm Na cùng sự ôn nhu khả ái của Toa Lệ Na, cũng không thể không nhớ đến hai đứa trẻ suốt ngày cãi nhau là Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp.

Ai nói làm thần tiên là việc khoái lạc, làm thần tiên chính là tịch mịch rước cái tịch mịch cho mình, vì thế làm phàm nhân là khoái lạc hơn cả, nhất là làm ... (hê hê)

***** oOo *****

Thiên Hương Công Chúa sau khi rời khỏi soái trường, thì quan sát khắp tứ phía một lượt, nhìn thấy màn đêm đen ngịt trên khoảng không của đại thảo nguyên bao la, bất giác không biết nên đi về đâu, nhớ lại những tộc nhân và người thân của mình đã chết trong bàn tay của ma quỷ, cô không thể ngăn được sự buồn rầu, sâu trong thâm tâm của mình cô cảm thấy bản thân mình thật là vô dụng, vì không thể vì những người thân và tộc nhân của mình báo thù.

Mấy ngày gần đây mùi máu ở dưới mặt đất như đã lan tràn khắp cả thảo nguyên, Thiên Hương Công Chúa mím chặt môi lại, thân thể yếu đuối khẽ run lên, tính ra nàng ta dù có kiên cường đến thế nào đi chăng nữa, thì cũng chỉ là một nữ tử chân yếu tay mềm, vì thế vào trong thời khắc này, Thiên Hương Công Chúa không khỏi không nhớ đến trượng phu chưa cưới của mình, muốn dựa vào bộ ngực rắn chắc của hắn ta.

Một khuôn mặt anh tuấn hiển hiện lên trong tâm tưởng, Thiên Hương Công Chúa bỗng run lên, đó là ác quỷ, là hắn ta, là tên đã đồ sát vô số tộc nhân và gia đình của cô ta, bản thân phải vì bọn họ mà báo thù.

Suy nghĩ về điều này, Thiên Hương Công CHÚA bỗng như được tiếp thêm sức mạnh, khắp khiêng tiến vào trong màn đêm.

Giữa màn đêm dày đặc, cũng không biết là đã đi bao xa, Thiên Hương Công Chúa vẫn không biết mình đan g bị bao vây bởi một bầy ngựa lang, đến khi cô ta phát hiện được bản thân đang hăm nhập vào trong một nhóm ngựa lang, sự kinh hãi vạn phần khiến cho cô ta phát ra một thanh âm cao vút vang vọng khắp không gian, toàn thân đứng im tại chỗ.

Vô số ngựa lang từ khắp tứ phía tiến đến, cái miệng đang nhỏ dãi vì thèm thuồng hướng về Thiên Hương Công CHÚA, cặp mắt loé sáng quang mang hung tàn trong màn đêm đen ngịt, sau một lúc gầm gừ liên lập tức tranh nhau lao tới miếng mỗi ngon trước mặt.

Thiên Hương Công Chúa do kinh hãi quá độ nên đã trở nên si ngốc, quên cả việc phản ứng lại, đột nhiên một đoàn kim quang chói mắt từ bên cạnh hướng ra bên ngoài thân thể cô ta mà bùng nổ, trong màn đêm tối chỉ nghe thấy tiếng những con ngựa lang thảm khiếu liên hồi, một đạo bạch sắc thân ảnh xuất hiện ngay bên cạnh trong sự sững sốt của Thiên Hương Công CHÚA, mái tóc vàng óng trên đầu hiện ra trong màn đêm u tối đập vào mắt cô ta trước tiên.

Một tia sát khí nhanh chóng khuấy động khắp không gian, làm khiếp hãi tất cả những con ngựa lang tại đường trường, sâu trong linh hồn của bọn chúng nảy sinh sự kinh khủng khiến bọn chúng nhanh chóng chạy đi, không còn chú ý đến miếng mồi ngon trước mắt nữa.

“ Quay trở lại với ta ! ” Lâm Phong thở dài một hơi, cánh tay đưa ra chế trụ lấy Thiên Hương Công Chúa, nữ hài tử 16-17 tuổi này đã gánh lấy quá nhiều trách nhiệm, điều này thực sự đã làm khó cho cô ấy. Ở thế giới này, những nữ hài tử ở độ tuổi như thế vẫn còn chịu sự sủng ái của phụ mẫu, đó chính là thời khắc hạnh phúc đáng nhớ nhất của bọn họ.

Thiên Hương Công Chúa cũng không thể chế trụ được nội tâm mỏng manh của mình, oa lên một tiếng rồi ôm chặt lấy bộ ngực rắn chắc của Lâm Phong mà khóc nức nở, khóc đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt lu mờ, đem hết những điều uỷ khuất trong lòng mà trút ra hết, hàng chục Cuồng Chiến Sĩ ‘ thẳng ruột ’ đều bị tiếng khóc đó cảm nhiễm.

Bên cạnh đó, bạch long mã thì lo lắng bất an, quay sang nhìn khắp tứ phía liền thấy vô số cặp mắt của những con ngựa lang hiện đang bao vây xung quanh bọn họ thì tức giận gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, khiến cho những con ngựa lang xung quanh chấn động đến bay cả ba hồn bảy vía, nhanh chóng bỏ chạy, chớp mắt đã không còn một bóng lang ảnh.

Thiên Hương Công Chúa khóc lóc một trận đã đời, sau khi phát tiết hết toàn bộ những uỷ khuất trong lòng, thì tâm thần cũng không thể kiên trì nữa, bám chặt lấy bộ ngực rắn chắc của Lâm Phong mà nghỉ ngơi.

Ba ngày sau, Lâm Phong dẫn 3000 Cuồng Chiến Sĩ một lần nữa đập thượng chính đồ (xuất binh lên đường), bất ngờ tấn công 5 vạn Thiểm tộc thiết kỵ, lập uy giữa chiến trường hàng vạn quân, bên cạnh đó phối hợp với hai đạo Cuồng Phong Thiết Kỵ sau khi đánh tan 5 vạn Thiểm tộc thiết kỵ, nhưng vẫn không dừng ở đó, một lần nữa lại một lần nữa bất ngờ tấn công Ốc Nhĩ Mã Hà, dùng 4 vạn kỵ binh của Khắc Khố Sâm Đạt thực hiện chiến tranh du kích đối với 5 vạn kỵ binh của Mặc Cáp bộ lạc.

Kì thực Lâm Phong đã sai Thụy Đức Lạp đi điều tra rõ ràng, mặc dù xưng là 5 vạn kỵ binh nhưng thực sự bất quá quân số chỉ là 3 vạn, mấy vạn kỵ binh này là những lực lượng cuối cùng của hai bộ lạc Mặc Cáp và Sát Nhĩ Ba, do nhị vương tử Mạc Lạp Bối của Mặc Cáp bộ lạc cùng ngũ vương tử Côn Đạt suất lĩnh, chỉ cần đánh tan được đạo kỵ binh này Mạc Cáp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc đều sẽ bị dẹp tan.

Khi cấp tốc hành quân trong ba ngày, Lâm Phong đã đổ xô đến khe núi của Hi Lặc Ba Tư, sau khi Lâm Đại và Lâm Nhị đem 4 vạn kỵ binh nhanh chiến vài lần với 4 vạn thiết kỵ của Thiểm tộc, đem những tân binh một lần nữa ma luyện nơi xa trường, sau khi tổn thất vài ngàn kỵ binh thì đã ép được bọn họ vào trong khe núi của Hi Lặc Ba Tư, đưa Mạc Lạp Bối và Côn Đạt vào trong tình trạng đầu hàng không điều kiện.

Mạc Lạp Hoà và Côn Đạt đã sớm nắm được tin tức đại bản doanh bị huỷ, chỉ là sau đó Lâm Đại và Lâm Nhị xuất lĩnh kỵ binh, cả hai người đều không dám vọng động, tuy muốn sớm ngày hoàn toàn thành công, nhưng Lâm Đại và Lâm Nhị vẫn không chính diện giao phong, chỉ bất ngờ tấn công một đợt rồi rút lui, khiến cho Mạc Lạp Bối và Côn Đạt như muốn phát điên lên vì liên tục thịnh nộ.

Đêm đã khuya, khi Lâm Phong tiến đến đại trướng ở chính giữa, thì Lâm Đại và Lâm Nhị đã lập tức có mặt nghênh tiếp, sau lễ ra mắt bọn họ liền tiến vào soái trướng, Lâm hong ngồi ở soái vị cao nhất, quan sát những tướng lĩnh trong trướng, rồi nói : “ Hiện tại đại quân chủ lực của Mặc Cáp và Sát Nhĩ Ba bộ lạc đã tan tác, chỉ còn lại một đạo quân cuối cùng này thôi, trận chiến ngày mai chúng ta sẽ toàn lực tấn công ! ”

Chúng tướng đại hỉ, trên khuôn mặt trầm ổn của Lâm Đại cũng không khỏi lộ xuất một nụ cười.

Lâm Nhị nói với ngũ khí hưng phấn : “ Thế thì quá tốt rồi, xuất chinh đã được một tháng rồi, cuối cùng cũng có thể sớm trở về nhà rồi, vài tháng nữa là Mã Lệ cũng sẽ sinh con cho ta, he he... .. ” Đột nhiên phát giác ra tất cả đều nhìn vào mình với mục quang quái dị, liền lập tức kiềm tiếng cười lại rồi ngồi xuống.

Lâm Kỉ nói : : “ Không còn lâu nữa đâu, vương thất huyết thống của Mặc Cáp và Sát Nhĩ Ba lưỡng đại bộ lạc hầu hết đã tử vong trên chiến trường, Cáp Đạt Căn Tư và Thiên Hương Công Chủ cũng đã bị chúng ta giam cầm, chỉ cần chúng ta có thể đánh tan đạo binh mã cuối cùng của Mặc Cáp bộ lạc, chém đầu hai vị vương tử của Mặc Cáp bộ lạc, những việc còn lại thì cứ giao cho A Lỗ Thai làm, những việc trong nội bộ của Thiểm tộc chúng ta không nên nhúng tay vào!”

Đang khi định nói tiếp thì một tiếng hạc kêu lên ở bên ngoài trướng truyền tới, Thụy Đức Lạp với khuôn mặt khổ sở dẫn theo mấy nữ nhân đang lú lo đi vào, Toa Bối Lạp cùng Đái Lệ Ti không ngừng mở miệng cãi cọ, sau lưng bọn họ còn có Toa Lệ Na cùng Hồ Lan Na đang phục sức trên mình bộ y phục của Văn Lại nữ tử.

Bốn vị tuyệt sắc nữ tử vừa tiến vào trướng, tất cả những tướng lĩnh trong đại trướng tức thì trừng mắt há miệng một cách si dại, tất cả mọi sự vụ đang dang dở đều bỏ hết, quay sang quan sát những vẻ đẹp khác nhau của cả bốn vị nữ tử, cả nửa ngày sau mà hồn vẫn phiêu diêu ở nơi nào.

Cảm giác thấy có điều gì đó không ổn, Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp đành chỉ tranh cãi, lướt mắt nhìn qua xung quang, ánh mắt dừng lại trên thân thể một người ngồi trên soái vị, thấy thân thể của Lâm Phong khoác bộ mật ngân chiến giáp, hai tiểu nữ này lập tức quên hết mọi chuyện, tả hữu lao đến kéo lấy hai tay Lâm Phong một cách táo bạo, truy vấn thử xem trên chiến trường có đủ kích thích hay không.

Hồ Lan Na và Toa Lệ Na ở phía sau tức thì khẽ mỉm cười, đôi mắt của Toa Lệ Na nhu tình vạn tượng tựa như ngọn lửa lộng lẫy trong đêm, ẩn chứa bên trong đó là nhu tình không thể tan chảy cùng những tư niệm khắc cốt ghi tâm, mang trên mình một chiếc váy bạch sắc làm tôn thêm vẻ xuất trần thoát tục, thanh lệ vô song, trên khuôn mặt kiều diễm một cách thanh nhã mang theo vẻ thiên chân cùng thuần phác của một thiếu nữ.

Hồ Lan Na cũng giương đôi mi mục mà nhìn vào Lâm Phong, một thanh ảnh anh hùng lập tức đập vào mắt, nữ tử này xuất thân từ đại thảo nguyên nên bản tính vốn rất nhiệt tình và hào hoa, táo bạo chú thị nhìn vào Lâm Phong, trong đôi mi mục lộ xuất vài tư vị cổ quái.

Lâm Đại cùng Lâm Nhị liếc nhìn qua một cái nhìn đầy ý nghĩa, chúng tướng lập tức thu hồn trở lại, rồi nhanh chóng lui khỏi soái trướng, Lâm Đại cùng Lâm Nhị cùng quan sát lĩnh chủ đại nhân ứng phó như thế nào rồi cũng lui ra, trên khuôn mặt của Lâm Nhị ngời ngời tiểu dung.

Việc ứng phó đối với sự truy vấn của hai tiểu nữ này đích thực là một khó khăn lớn, Lâm Phong nói : " Mọi người không ở nhà giúp đỡ Khải Lâm Na sắp xếp gia vụ, mà lại chạy đến quân doanh thế này, hiện tại binh hoang mã loạn, lỡ có chuyện gì xảy ra thì ta biết xoay sở làm sao đây !"

Đái Lệ Ti chu mỏ lên nói : " Hiện tại ở nhà không có chuyện gì cả, Khải Lâm Na tí ti bình yên vô sự, chúng tôi đến đây là để xem chàng có chết hay chưa, để còn giúp chàng thu thập thi thể !"

Toa Bối Lạp cười hi hi nói : " Nghe nói chàng ở trên chiến trường đại thắng, uy thế lợi hại vô cùng, chúng tôi đến đây là để xem chàng dương uy !"

Lâm Phong lắc lắc cái đầu, mục quang lướt qua Toa Lệ Na cùng Hồ Lan Na, nói : " Hai người các nàng cũng đến đây sao, cuộc chiến với Thiểm tộc chiến sĩ cũng sẽ nhanh chóng kết thúc, không lâu nữa thì ta cũng sẽ quay về Khắc Khố Sâm Đạt !" Mục quang hướng tới khuôn mặt đang ửng hồng của Toa Lệ Na, cười nói : " Toa Lệ Na thân ái của ta, không thể tưởng được rằng nàng lại đến quân doanh tìm ta cơ đây ?"

Tức thì tất cả đều dồn mục quang hướng về Toa Lệ Na, hai tiểu nữ Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp lập tức kích động chen vào : " Việc này còn phải hỏi sao ! Không biết cô ấy uống nhầm thuốc gì, mà cứ lại liên tục kêu tên của chàng !"

Đái Lệ Ti còn cường điệu hơn nữa : " Úc ! Nguyệt thần tại thượng, người hãy cho con biết cô ấy đang giấu giếm bí mật gì ?"

Sắc mặt Toa Lệ Na lại càng đỏ hồng hơn, chỉ biết trừng mắt nhìn vào hai tiểu nữ, sau đó thẹn thùng nói : " Thiếp nghe Thụy Đức Lạp nói cô tử đã đánh tan được đội quân chủ lực của Thiểm tộc, hiện tại đã đến quân doanh ở khe núi Hi Lạc Ba Tư, sau đó mới cùng Đái Lệ Ti đi đến đây để tìm người, Hồ Lan Na tìm đại ca của cô ấy, nên cũng đi cùng chúng tôi."

Lâm Phong nhìn sang Hồ Lan Na, nói : " Đại ca của muội đang ở tại Bối La Tây Á hồ để chinh hợp Mặc Cấp bộ lạc đại doanh, Mặc Cấp Nguyên cùng những vị vương tử đã bị ta trảm sát nơi xa trường, xem như đã thay mặt tộc nhân cùng thân nhân của muội mà báo thù, hiện tại chỉ còn lại đội quân trú thủ tại Ốc Nhĩ Mã Hà do nhị vương tử Mặc Lạp Bối và Côn Đạt, ngày mai ta sẽ dẫn binh tấn công, mai hậu có thể giúp cho đại ca của muội thống nhất các bộ lạc của Thiểm tộc. "

Hô Lan Na nói : : ” Có Lâm Phong ca ca tương trợ, những tộc nhân của muội sau này khẳng định là sẽ có một cuộc sống tốt. ”

Đái Lệ Ti uốn cái mỗ lại, hạ thấp giọng thì thầm một câu : ” Gọi nhau một cách thân mật thế sao, trông có vẻ như chàng ta là của cô vậy !”

Lâm Phong trừng mắt nhìn vào tiểu nữ đầu này một cái, sau đó hướng đến Hô Lan Na mà nói : ” Đái Lệ Ti ăn nói không phải phép, muội đừng nên để ý làm gì. ”

Hô Lan Na yêu kiều nói : ” Nữ vương bề hạ không hiểu phong tục của người dân Thiểm tộc chúng tôi rồi, trong lòng tôi không có ý gì cả đâu. ”

Đái Lệ Ti với bộ dạng ngượng ngùng nói : ” Xin lỗi nha, ta chỉ đùa với cô thôi mà !” Lâm Phong ngach nhiên quay đầu sang nhìn vào tiểu nữ đầu này một lần nữa, trong kí ức của hắn ta thì tiểu nữ này chưa bao giờ nhận sai với người người khác, trông có vẻ như vị Nguyệt Tinh Linh nữ vương tôn quý này đại thể không phải là loại công chúa điều man không nói lý lẽ.

Lâm Phong gật đầu nói : ” Văn Lai và Thiểm Tộc đều là người một nhà, kì thật không có bất cứ sự phân biệt nào, mỗi cá nhân đều có quyền tranh thủ tài phú và địa vị cho bản thân, Thiểm tộc chiến sĩ hãn dững thiên hạ, tại sao lại không thể cho bọn họ cơ hội để chứng minh sức mạnh của bản thân trên vũ trường, mai hậu có thể là huynh sẽ đái linh Thiểm tộc chiến sĩ của muội tiến hành chinh phạt sa trường, miễn là có quân công, huynh nhất định sẽ hồi báo về đế đô, khiến cho mỗi một vị chiến sĩ Thiểm tộc dững cảm có được vinh dự cùng tài phú !”

Thụy đức Lạp chen vào : ” Lĩnh chủ đại nhân, có một chuyện cần phải nói, Lãng Nguyệt Đế Quốc cứ mỗi mười năm đều tổ chức một lần ‘Hải Cống Đại Hội’ dưới ánh trăng, Lâm lão công tước sai người làm đại biểu cho Lâm Gia đến Lãng Nguyệt Đế Quốc để tham gia thịnh hội, hơn nữa tam hoàng tử điện hạ của Lãng Nguyệt Đế Quốc đã thân tự đi đến Khắc Khố Sâm Đạt để thỉnh người đến Lãng Nguyệt Đế Quốc làm khách. ”

” Hải cống đại hội ?” Lâm Phong nói : ” Tạp Lạp Kì đại sư nói gì về việc này ?”

Lãng Nguyệt Đế Quốc là đất nước của pháp sư, nơi đây đã sản sinh ra rất nhiều Ma Pháp Sư, Hải Cống Đại Hội được Lãng Nguyệt Đế Quốc đề xướng, thịnh hội này đã được lưu truyền hàng trăm năm, cứ mười năm sẽ tổ chức một lần đại hội, các nước đều chọn ra một nhóm Ma Pháp Sư đi đến đó để tham gia thịnh hội, một mặt nhằm chứng minh đội ngũ Ma Pháp Sư của quốc gia mình, mặt khác thuận tiện đưa ra vài kiện trang bị ma pháp để người khác tham quan.

Hơn nữa trong hai trong ba vị Thánh Giai Đại Pháp Sư của đại lục là Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư có thể cũng sẽ được mời đến, vị Ma Pháp Sư xuất sắc nhất sẽ được trao huân chương, đồng thời sẽ là khách mời cho thịnh hội kì sau, có địa vị và thân phận tiêu biểu, vì thế Hải Cống Đại Hội cũng chính là nơi minh tranh ám đấu của các nước.

Thụy Đức Lạp nhún vai nói : ” Đại sư đương nhiên là cực lực tán đồng, hiện tại khắp Đại Lục này ai mà không biết Khắc Khố Sâm Đạt của chúng ta, đây chính là cơ hội để chứng minh thực lực của Khắc Khố Sâm Đạt chúng ta, mục đích chính của lần tham gia thịnh hội này chủ yếu là chấn nhiếp quần hùng, ai lại cự tuyệt bao giờ. ”

Lâm Phong gật đầu tán đồng: ” Thời gian như thế cũng đủ rồi, sau khi ta bình định xong Thiểm tộc thì sẽ quay trở về Khắc Khố Sâm Đạt. ”

Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp lập tức hoan hô : ” Khắc Khố Sâm Đạt của chúng ta có Ma Đạo Quân Đoàn, nhất định có khả năng đoạt quán quân. ”

107. Chương 107 : Dạ Trưởng Xuân Sắc

Trong đêm đen yên tĩnh, Toa Lị Na không thể ngủ được, chỉ biết nằm lăn qua lăn lại trên chiếc giường nhỏ, đêm đầu tiên ở lại quán doanh nàng có cảm giác khá là mới mẻ, trong lòng nàng cũng đầy cảm giác đợi chờ, kể từ cái đêm động phòng hôm đó cho đến nay cũng đã một tháng có dư, tư vị quan hệ đó khiến cho hằng

đêm Toa Lị Na đều mộng thấy hình ảnh của công tử, đêm nay nàng lại nằm cạnh trưởng của hần ta, làm thế nào mà nàng có thể ngủ cho được.

“ Công tử quay về nhanh thế sao ? ” Toa Lị Na vừa băng quơ đi dạo trong doanh trướng, vừa hồ tư loạn tưởng, công tử đang cùng các tướng quân uống rượu đã hai giờ rồi mà vẫn chưa về, thực sự là khiến cho người ta mong muốn chết mà, trong lòng Toa Lị Na điên cuồng kêu gọi, nhịn không được đã vài lần định li khai doanh trướng.

Khôn li khai thì thôi, khi muốn li khai thì vừa bước ra đến cửa thì lại thấy Lâm Phong đang tiến đến trước doanh trướng, thân thể đỉnh đạt tiến bước trong màn đêm hiện ra vẻ cô ngạo bất quần, trên khuôn mặt tuấn mĩ lại được mặc lên một nụ cười thâm sâu khó dò, đôi kiếm mi khê giương lên, để lộ ra anh khí ngời ngời, mái tóc kim sắc trên đầu được buộc chặt và kéo về phía sau trông rất tự nhiên.

“ Công tử đã về ! ” Toa Lị Na như kẻ vụng trộm bị chủ nhà bắt quả tang ngay tại đương trường, tâm trạng trở nên lúng túng, khuôn mặt tự nhiên lại hồng vừng lên, con tim trong ngực không ngừng thỉnh thỉnh nhảy lên, đợi khi Lâm Phong tiến đến gần thì lao người tới ôm chặt lấy hổ yêu của hần ta.

“ Việc sinh hoạt ở quân doanh rất thiếu thốn và nóng bức, nàng có quen không ? ” Lâm Phong hàm tiếu hỏi, một tay ôm lấy tiểu yêu nhu huyền như không xương của nàng, một tay nâng cái cằm với khuôn mặt đang nhuần hồng của nàng lên, chú thị nhìn vào đôi mắt long lanh trong đêm của Toa Lị Na, ghé sát đầu vào khuôn mặt kiều diễm của nàng ta rồi nhẹ nhàng hôn vào đôi môi mọng nước.

Toàn thân Toa Lị Na như điện giật, hần hồn trở nên điên đảo, miệng khê rên lên một tiếng, áp sát mặt ngọc vào ngực của Lâm Phong, hoan hỉ nói : “ Cũng có thể sinh hoạt được, miễn là được ở bên cạnh công tử, Toa Lị Na đã thoả mãn lắm rồi ! ”

“ Tiểu sàm [háu ăn] miêu ! ” Lâm Phong cười nói : “ Không phải là không chịu được tịch mịch nên mới chạy đến quân doanh tìm ta sao ? ”

Toa Lị Na tức thì cảm thấy ngưỡng đến không thể chui xuống đất mà trốn, chỉ biết áp chặt khuôn mặt vào bộ ngực cường tráng của hần ta, tựa như muốn hoà chung vào một thể với Lâm Phong.

Lâm Phong hắc hắc nhất tiếu, ôm chặt lấy thân thể nhu huyền của Toa Lị Na mà tiến đến bên cạnh giường.

*****oO*****

Đái Lệ Ti nằm trần trổ trên chiếc giường nhỏ, không ngừng chửi rủa hai tên gia hoả đáng ghét, hiện giờ là lúc nửa đêm mà bọn họ lại làm ồn như thế, ồn ào đến mức khiến cho bản thân không thể ngủ được, dù cho bản thân có bỏ qua tiếng ồn đó, thì cũng thấy bức rức khôn tả, hai tên gia hoả đó thật là đáng chết mà ! Đái Lệ Ti thực không thể chịu được tiếng rên rỉ đó, âm thanh đó thật khó mà tiếp thu cho được, liền lấy bông mà bịt lỗ tai lại.

Toa Bối Lạp ở bên kia thì đang ngồi trên giường, liền dùng đôi chân tinh oánh như ngọc của mình tiến đến sát vách, vểnh đôi tai lên mà thưởng thức tiên âm động nhân từ bên kia truyền lại, vị bạch long tiểu thư thuần khiết này mặc dù biết hai tên gia hoả bên kia đang làm gì, nhưng lại rất tò mò về cách tiến hành hảo sự này của nhân loại.

Khuôn mặt tinh anh của Toa Bối Lạp cũng phát hồng lên, một lúc sau thì cũng không thể chịu nổi loại thanh âm này, liền lén lút lấy gối chụp lên đầu để tiến vào giấc ngủ.

Sớm ngày hôm sau, đại quân bắt đầu lên đường, trực tiếp tiến thẳng về phía khe núi, Thiểm Tộc Thiết Kị cũng đã cho thám mã hồi báo, nhị vương tử Mạc Lạp Bối và Côn Đạt tự thân xuất lĩnh đại quân nghênh chiến, chuẩn bị quyết một trận chiến sinh tử với bọn Văn Lai nhân tham sinh uy tử.

Lâm Phong suất lĩnh 3000 Cuồng Chiến Sĩ, áp trụ bốn trận, khi còn cách đại quân của Thiểm tộc vài dặm thì thu quân, phái người gọi Mạc Lạp Bối và Côn Đạt ra nói chuyện.

Thụỵ Đức Lạp hiện nguyên hình hạc bay lượn trên không trung, mang theo vài nữ nhân vững chắc ở trên lưng, mỗi người đều mở tròng mắt nhìn vào đại quân của Thiểm Tộc Thiết Kị điên cuồng lao tới, chiến trường – đối với bọn họ mà nói đích xác là một địa phương lạ lẫm, chỉ có Hồ Lan Na là không ngừng hướng đôi điệu mục chiếu vào thân thể Lâm Phong.

Lâm Phong khoác trên mình bộ ngân khôi giáp, vững chãi ngồi trên lưng của bạch long mã, anh khí ngời ngời hiện lên trên khuôn mặt, trác tuyệt bất quần, khi một đạo bạch quang bùng sáng lên thì Thiên Hương Công Chúa đã xuất hiện ở trước ngực hắn ta, Hô Lan Na lập tức kinh hô lên một tiếng ; “ Thiên Hương Công Chúa ! ”

Đái Lệ Ti nghiêng răng kèn kẹt, Toa Bối Lạp cũng nói với ngữ khí phần uất : “ Biết ngay là Lâm Phong có thể sẽ tìm kiếm nữ nhân khác ở bên ngoài mà, nhưng không ngờ rằng mới có hơn một tháng mà hắn đã rước về một vị Thiểm tộc công chúa, Ưc ! Trời ơi, Long Thần tại thượng, bạch long tiểu thư cao quý ta làm sao lại có thể kết hôn với một tên gia hỏa hoa tâm như thế này chứ ! ”

Toa Lệ Na nhìn vào Thiên Hương Công Chúa ở trước ngực Lâm Phong với khuôn mặt tò mò.

Thiên Hương Công Chúa trước đây bị nhốt trong tinh thần giới chỉ, hiện tại đã được phóng xuất ra, liền quan sát mọi thứ ở đương trường, nhìn thấy mình đang trong vòng tay của tên ma quỷ đã lập ra vô số chiến công từ không biết bao nhiêu máu huyết của Thiểm tộc dùng sĩ, lập tức vùng vẫy chống cự : “ Hãy thả ta ra, ngươi là con ác quỷ vạn ác, ta không muốn một lần nữa nhìn thấy ngươi đồ sát tộc nhân của ta. ”

Lâm Phong huy thủ vẫy tay, Thụy Đức Lạp lập tức bay đi mất, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp thì tức khí đến không thể chịu nổi nhưng chỉ biết dậm chân, miệng thì không ngừng chửi rủa, nhưng nhìn vào bộ dạng của Lâm Phong thì hai tiểu nữ này chỉ biết im lặng, vì thế chỉ còn cách âm thầm nguyên rửa Thiên Hương Công Chúa, với những từ ngữ như là tiểu hồ li, tiểu yêu tinh hoặc là những từ ngữ đại loại như vậy.

Lâm Phong ôm chặt Thiên Hương Công Chúa lại rồi nói : “ Đừng có vùng vẫy nữa, nghe nói Côn Đạt là vị hôn phu của cô, nên ta muốn cô giúp a khuyên nhủ hắn ta và Mặc Lạp Bối, hiện tại Mặc Lạp Bối chỉ còn lại hai vị vương tử, nếu như bọn họ thức thời, quay sang hỗ trợ A Lỗ Thai thống nhất các bộ lạc của Thiểm tộc, ta tuyệt đối không đuổi tận sát tuyệt. ”

Thiên Hương Công Chúa nói : “ Ngươi đừng có nằm mộng, Thiểm tộc dùng sĩ bọn ta không bao giờ đầu hàng Văn Lai nhân các người đâu ! ”

Lâm Phong nói : “ Ta đương nhiên là không muốn bọn họ hướng về phía ta mà đầu hàng, ta chỉ muốn bọn họ giúp đỡ A Lỗ Thai thôi, hiện tại Mặc Lạp Bối và Sát Nhĩ Ba bộ lạc đã tan tác, Thiểm tộc đại thảo nguyên sớm muộn gì cũng bị A Lỗ Thai thống nhất. ”

Thiên Hương Công Chúa nghiêng răng nói : “ A Lỗ Thai đã bội phản lại Nữ Thần Chiến Tranh, Nữ Thần Chiến Tranh sớm hay muộn gì cũng giáng tội xuống đầu hắn ta. ”

Lâm Phong cười lạnh : “ Hô Lan bộ lạc bị Sát Nhĩ Ba bộ lạc cùng Mặc Lạp Bối bộ lạc của cô đánh bại, sao cô không nói Sát Nhĩ Ba bộ lạc và Mặc Lạp Bối bộ lạc đã phản bội lại Nữ Thần Chiến Tranh, diệt sát những tộc nhân của bọn họ. A Lỗ Thai vì cứu những tộc nhân của mình mà cầu trợ sự giúp đỡ của Văn Lai nhân bọn ta, như thế là phản bội Chiến Tranh Nữ Thần sao, đúng là một nữ nhân ngu ngốc mà ! ”

Thiên Hương Công Chúa quát cường trừng mắt nhìn Lâm Phong, nhịp hô hấp trở nên gấp gáp, khuôn mặt mũi đã trở nên rất hồng nhuận.

Thiểm Tộc Thiết Kị từ phía chân trời ùn ùn kéo đến, Lâm Phong cũng không quản tới cô ta nữa, áp trứ trung quân chậm chậm tiến tới nghênh đón, 3 vạn thiết kị của Mặc Lạp Bối khi tiến đến cách đội quân của Lâm Phong một dặm thì đột nhiên dừng quân, Lâm Phong dùng đơn thủ chế trụ Thiên Hương Công Chúa, rồi khê thúc vào hông ngựa, bạch long mã gầm lên một tiếng long ngâm, rồi khỏi bốn trận mà lao tới phía trước, khi tới gần trận doanh của Thiểm tộc độ trăm mét thì ngừng lại.

Lâm Phong hét lớn lên : “ Thỉnh Mặc Lạp Bối vương tử cùng Côn Đạt vương tử tiến ra đây để nói chuyện ! ”

Thiểm tộc nhân tuy bất đngf về văn hoá đối với Văn Lai nhân, nhưng những lễ giáo tối cơ bản cũng có chút ít, quân đoàn phân khai ra làm hai, hai con khoái mã đạp vó tiến đến, bất ngờ là không một ai đi theo hộ vệ, điều này khiến cho trong lòng Lâm Phong khẽ tán thưởng một tiếng, mặc dù trên xa trường nếu người không tử thì ta vong, nhưng nam nhân của Thiểm tộc rất hào tình [anh hùng], điều này cũng đủ khiến hắn ta tôn trọng.

Trừ những hán tử của Thiểm tộc ra, những quốc gia Văn Lai nhân mỗi khi muốn đàm thoại thì chủ soái đều không dám không dẫn binh theo để hộ vệ, chiến đấu với hững đối thủ này, đích xác là đáng để hấn ta tôn trọng.

Nhị vương tử Mạc Lạp Bối và ngũ vương tử Côn Đạt cười ngựa tiếp cận, khi chiến mã tiến đến gần đối phương ngoài chục trượng thì kiềm lại một cách thuần thực, cả hai người đều nhìn vào Lâm Phong với ánh mắt trừng ra đến toé lửa, ngũ vương tử nhìn thấy Thiên Hương Công Chúa đang bị chế trụ bởi Lâm Phong, liền nói : “ An La Ny, bọn Văn Lai nhân ti bỉ vô sỉ kia, hãy thả cô ấy ra. ”

Lâm Phong cười lạnh : “ Cô ấy bây giờ là tù binh chiến tranh của ta, người có tư cách gì mà yêu cầu ta thả người. Ta trân trọng nói với người, hiện tại Mạc Cáp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc chỉ còn lại 3 vạn nhân mã ở nơi này nữa mà thôi. Nếu như các người không muốn huyết mạch của Mạc Cáp nhất tộc đoạn tuyệt, thì nên quay đầu lại hỗ trợ A Lỗ Thai nhất thống đại thảo nguyên, bằng không thì sẽ chỉ có kết cục như Mạc Cáp Nguyên cha của người thôi ! ”

“ Người hãy mau thả An La Ny ra ! ” Trong con mắt của Côn Đạt thì chỉ có vị thê tử chưa cưới này thôi, ngoài ra những chuyện khác hấn ta đều bỏ ngoài tai, gầm lên một tiếng giận dữ, một con ngựa lập tức lao tới, nhị vương tử đưa tay ngăn cản lại, nhưng lại bị tên đại tinh tinh húc qua một bên, sắc mặt tê tái, thân thể lắc lư.

Lâm Phong cười lạnh lên một tiếng : , ” Hành động liều lĩnh chẳng khác gì một tên ngốc, trước tiên hãy để ta dạy cho người một bài học Khế thức vào hông ngựa, Bạch Long Mã ngâm dài lên một tiếng, chiến mã của Côn Đạt đang ầm ầm lao tới tức thì phân khai cả bốn vó quay trở lại bốn trận. ”

108. Chương 108 : Khải Toàn Nhi Qui

Vầng tịch dương hạ về trời tây, dư quang của nó khiến cho cả bán không nhuộm một màu hồng, ánh hào quang của vầng tàn dương trong sự thôn phệ của bóng đêm vẫn cố lưu lại ánh sáng lay lắt trông chẳng khác chi hồi quang phản chiếu của người sắp chết, tán phát ra quang hoa cuối cùng của sinh mệnh.

Chiến tranh, đã kết thúc.

Ba vạn Thiểm Tộc Thiết Kị cuối cùng sau khi nhìn thấy hai vị vương tử lâm trận bị trăm sát, đã sớm có ý thoái lui. Liền tiếp nhận được tin chiến bại từ chiến trường truyền về đã khiến cho bọn họ dần mất hết tinh thần, hai vị a man cùng các vị vương tử đã chết gần hết nơi xa trường, làm tinh thần bọn họ suy sụp dần, từng người từng người gục xuống.

Cả chiến trường lan rộng ra hàng chục dặm, nơi nào cũng đều có những thi thể tàn khuyết bất toàn và rải rác những con chiến mã vô chủ, máu chảy thành sông, khói bụi tung bay mù mịt khắp nơi, đại quần thể ngựa ác [thú hoang] và ngựa ưng [kền kền] bị mùi máu hấp dẫn tiến tới, nhưng chúng chỉ dám đứng từ xa nhìn lại, đợi chờ và ngấp ngừng không dám tiến lại gần, sự có mặt của chúng cùng điểm tô thêm vài phần thê lương.

Lâm Phong vẫn ngồi trên lưng của bạch long mã, di chuyển qua lại trên chiến trường tựa như con thoi, vì những tướng sĩ vong trận mà siêu độ linh hồn của bọn họ. Còn những tướng sĩ khác thì đang thu dọn chiến trường, đem thi thể những chiến sĩ tử trận của cả hai bên dồn lại thành một đồng rồi bắt đầu hỏa táng. Lúc này trận xuất chinh đến Thiểm tộc lần này đã kết thúc một cách hoàn mỹ, ai cũng có suy nghĩ sẽ sớm được đoàn tụ với những người thân nơi quê nhà, đặc biệt là những tân binh vừa mới được huyết tính nơi xa trường tẩy rửa thì kích động dị thường.

Còn về hơn một vạn kị sĩ tử trận, dĩ nhiên là bọn họ sẽ mãi nằm lại nơi xa trường, may ra chỉ có hiện về thăm người thân trong những giấc mơ ...

Trên bầu trời, Toa Lị Na và Hô Lan Na ngồi trên lưng hạc, tĩnh lặng quan sát sự bận rộn của giới tướng sĩ, ngực của Hô Lan Na thì ôm chặt lấy Thiên Hương Công Chúa hiện đang hôn mê bất tỉnh. Côn Đạt đã bị trăm sát tại trận, Thiên Hương Công Chúa khóc đến hôn mê nên Lâm Phong đã giao cô ấy cho Hô Lan Na chiếu cố.

Đái Lệ Ti thì cười độc giác quái thú, thu thập những con dã lang, trông rất là uy phong bát diện.

Toa Bối Lạp hiện tại cũng hoá thành long hình, tự phụ nhìn vào đám ngốc ưng ma phiên [phiên phức].

Hại vị vương tử của Mặc Cấp Bộ đã ngã xuống, sau này trên đại thảo nguyên đã không có ai xứng là đối thủ của A Lỗ Thai.

Kì thực Lâm Phong cũng không muốn nhìn thấy kết cục như thế này, người có vị trí cao thì có sự phiền muộn của người có vị trí cao, suốt cuộc đời của Lâm Phong mặc dù không bao giờ có thể là một chính khách [nhà ngoại giao], nhưng đầu não cũng rất là tinh minh, làm thế nào mà ngăn ngừa được A Lỗ Thai sau khi thống nhất được đại thảo nguyên sẽ quay ngược trở lại phản bội nhấc ta, thuận phục một con người làm sao giống việc thuận phục một con chó cho được, nhưng nghi ngờ thì vẫn cứ là nghi ngờ thôi.

Dã tâm của con người bất tri bất giác sẽ tăng dần theo sự lớn mạnh của bọn họ, Thiểm tộc dù sao cũng là một dân tộc, không giống như đệ binh trung thành của Lâm gia, Lâm Phong rất muốn lưu lại Mặc Bối Lạp cùng Côn Đạt để bọn họ kiềm chế lẫn nhau, làm giảm bớt sự lo lắng của hắn ta.

Nhưng kế hoạch này hiện tại đã hoàn toàn phá sản.

Dọn dẹp sạch sẽ chiến trường, đại quân dựng trại bên bờ sông Ốc Nhĩ Mã, khi màn đêm buông xuống, toàn quân tướng sĩ đều từng bừng hớn hở, đối với bọn họ thì chung quy cũng có thể trở về nhà với vợ con rồi.

Trong soái trường trung quân, Lâm Phong thiết yến đãi chúng tướng, được nửa thời thần tiên thì tiên mĩ nhục trấp [thịt ngon] cùng hương thuần mĩ tửu được không chuyển từ Khắc Khố Sâm Đạt đều chui lọt hết vô bụng những tên sàm trùng [những con trùng tham ăn] này. Sau bữa thiết đãi linh chủ đại nhân, mọi người đều đã bắt đầu không còn hình tượng thôn hồ khu lang như trước nữa, đều mở mắt trừng trừng nhìn vào đám nữ nhân

Trông đám nữ nhân đều ngồi quanh một chỗ, Đái Lệ Ti thở dài nói : “ Trời ơi, Nguyệt Thần tại thượng, bọn họ đều là những kị sĩ quý tộc, làm thế nào mà ăn nói chẳng chút phong độ của quý tộc thế này, đối với những tên tử quý đầu thai thật chẳng có chút gì phân biệt. ”

Toa Bối Lạp gật đầu tán đồng, không cam chịu kém : “ Đúng đó, khoong chỉ có những binh sĩ, tướng sĩ đâu, ngay cả Lâm Phong cũng chẳng còn chút phong độ quý tộc nào, hắn ta đã như thế thì binh lính còn phong độ quý tộc mới là quái sự. ”

Hô Lan Na thật thà nói : “ Nam tử hán thì nên lộ xuất vẻ khí khái của đại trượng phu, những quý tộc Văn Lai nhân các người đều tuý tửu kim mê, làm sao có những suy nghĩ bình dân hạ đẳng của Thiểm tộc dững sĩ chúng tôi - những người dùng hầu hết thời gian của mình để đấu tranh sinh tồn, những tướng quân đó hiện tại cũng xuất thân từ bình dân, không hiểu lễ nghi của quý tộc cũng là chuyện thường. ”

Sắc mặt hai tiểu nữ liền hiện lên vẻ bất phục, định mở miệng biện bác thì Toa Lị Na đã lên tiếng : “ Đích thị là như thế, hai người các cô một là Tìng Linh Nữ Vương một là cự long, cả hai đều có thân phận cao quý, làm sao biết được những khổ sở của thường dân, giới quý tộc tạo ra lễ nghi dành riêng cho quý tộc, những người bình dân cả ngày lam lũ thì làm sao có thể biết được thế nào là phong độ quý tộc, lối sinh hoạt của giới quý tộc ở để đồ ngày càng thối nát. Khi các vị tướng quân trên xa trường thì dùng máu của mình để bảo vệ an nguy của đế quốc, nhưng còn bọn quý tộc thì lại bỏ chạy để giữ lấy thân, các người sau này nên ăn nói cẩn thận một chút. ”

Hai tiểu nữ không phải là loại người bất minh, bình thường thì vô tư vô lự, hỉ hoan tranh nhau nói, nhưng lúc này nghe thấy những lời nói có lí của Toa Lị Na thì chỉ biết le lưỡi chịu thua, Nhìn sang Lâm Phong một lần, Đái Lệ Ti nói : “ Ta chỉ tùy tiện nói có một câu thôi, saop mọi người lại chửi xối xả vào ta như thế ! ”

Toa Lị Na khẽ mỉm cười nói : “ Ta không nói cô, chỉ là theo lý mà luận thôi. ”

Lâm Phong dàn xếp nói : “ Được rồi, tất cả đều là người một nhà, sau này không được phép gây gổ với nhau ! ” Huy thủ cho các vị tướng lĩnh đã nhét thịt đầy bụng được phép lui trở về doanh trường của mình, rồi hướng sang Hô Lan Na nói : “ Ta sẽ sai Thụy Đức Lạp đưa muối đi đến hồ Bối La Tây Á, ở đó đại ca của muối đang chỉnh hợp lại đại doanh của Mặc Cấp bộ lạc, tộc nhân của muối đều ở đó. ”

Hô Lan Na nói : “ Lâm Phong ca ca không cần lo lắng cho muối, ở nơi này cũng có những tộc nhân của Hô Lan bộ lạc do ca ca giải cứu, muối muốn huynh cấp cho bọn họ một mảnh đất, để những tộc nhân của muối di dời đến lĩnh địa của huynh. Hiện tại đang là mùa xuân, nếu như những tộc nhân của muối cũng có thể

trông trọt thâm canh như Văn Lại nhân các huynh, thì đến mùa đông không cần phải di cư đến nơi khác nữa rồi. ”

Lâm Phong nói : “ Phía bắc của Khắc Khố Sâm Đạt có một mảnh đất trống khá là rộng rãi, có thể để những tộc nhân của muội đi đến đó, bất quá việc di dời đến đó còn phải được bàn lại một cách cẩn thận, những tộc nhân của muội có đồng ý di chuyển đến lĩnh địa của ta hay không cũng là một vấn đề, hơn nữa cũng còn có những pháp lệnh luật pháp của nó, ta và đại ca của muội cũng còn cần phải thương lượng về vấn đề những tộc nhân của muội khi đến nơi đó cũng cần phải tuân thủ những cơ sở pháp lệnh đã được ban ra tại lĩnh địa. ”

Hô Lan Na nói : “ Thế thì tốt rồi, muội trước tiên cần phải đến hồ Bối La Tây Á để tìm đại ca cái đã. ”
Đôi điệu mục mở to ra một cách hoan hỉ, sau đó nói tiếp : “ Lâm Phong ca ca, A La Ny là đứa con gái nhỏ nhất của a man Sát Nhĩ Ba, hiện tại phụ thân ừn ca ca của cô ấy đều trở về bên cạnh của Nữ Thần Chiến Tranh, huynh nên thả mẫu thân của cô ấy ra, cô ấy thực sự là rất đáng thương. ”

Lâm Phong mỉm cười nói : “ Cô ấy là một nữ nhân yếu đuối, huynh sao có thể làm khó cô ấy chứ, muội cứ an tâm, ta cũng cảm thấy rất có lỗi với cô ấy ”

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Phong sai Thụy Đức Lạp hộ tống Hô Lan Na đi đến Bối La Tây Á hồ, sẵn đó mang đến cho A Lỗ Thai một phong thư, sau đó đại quân khai bạt, quay trở về Khắc Khố Sâm Đạt.

Việc thống nhất Thiểm tộc là việc của A Lỗ Thai, hẳn ta không nên nhúng tay vào chuyện nội bộ của Thiểm tộc khiến cho người khác phản cảm, đứng ở vị trí trung gian Lâm Phong hoàn toàn hiểu rõ điều này.

Lĩnh dân của Khắc Khố Sâm Đạt đều nhận được tin tức lĩnh chủ đại nhân của bọn họ xuất chinh Thiểm tộc đã thắng lợi và đang trên đường khải hoàn trở về, khi đại quân về đến dưới thành Khắc Khố Sâm Đạt thì dân chúng tự giác xếp hàng nghênh đón, tiếng hoan hô chấn động vang trời, vô số nữ tử mỹ mạo hưởng về các dũng sĩ chúc phúc với những lời tốt đẹp nhất, khiến cho những tướng sĩ từ trận chiến trường trở về đều cảm thấy vinh dự vô thượng.

Ở ngoài bắc môn, Một ngàn Thiết Huyết Thân Vệ do đích thân Lâm Trùng đại lĩnh hộ tống Khải Lâm Na cùng mấy lão đầu tử tiến đến dưới cổng thành, Tự thân nghênh đón Lâm Phong đắc thắng trở về, Khải Lâm Na với bộ dạng đoan trang, khoác trên mình một chiếc váy màu trắng, phong tư trác việt, duyên dáng vạn phần, trên khuôn mặt mỹ miều không hề có bất kì một biểu tình nào, chỉ khi nhìn vào nhân thần của nàng ta thì mới có thể nhìn thấy sâu trong tâm linh của nàng hiện đang rất kích động.

Một phiến kim sắc hồng lưu từ phía xa xa đập bụi tiến tới, dần tiếp cận cổng thành, Lâm Phong nhất thân ngân khôi ngân giáp, ngồi trên bạch long mã dẫn đầu đoàn quân, hiển hiện vẻ anh vũ bất phàm, lập tức khiến cho vô số thanh xuân thiếu nữ điên cuồng vỗ tay khen ngợi và la hét om sòm.

Bạch long mã lao đi như truy tinh cản nguyệt, chớp mắt đã tiến đến dưới cổng thành, quyet mắt nhìn sang tứ phía, cuối cùng dừng lại trước mã xa của Khải Lâm Na. Lâm Phong pòh thân rời khỏi yên ngựa, sải bước tiến đến trước mặt Khải Lâm Na rồi nhanh chóng ôm chầm lấy nàng.

Nhất nguyệt [một tháng] cách biệt tựa hồ như xa tam thu, tư niệm chi tình dâng lên traten traten như nước sông Bối Nhĩ Gia, nhu tình dồn dập tựa như vạn cơn lũ cuốn qua, tư tình triển miên bất tận.

Mấy lão đầu tử trông rất là phong độ hiện đang đứng ở phía sau, không một ai tiến đến lại gần bọn họ.

Vô số tiếng reo hò vang lên tựa sấm, nhân tình của vô số hoài xuân thiếu nữ ở Khắc Khố Sâm Đạt đều hiện lên vẻ ái mộ, khuôn mặt đều trở nên si dại.

Sau một lúc lâu, Lâm Phong mới thả Khải Lâm Na ra, quan sát cẩn thận khuôn mặt đang ửng hồng của nữ nhân này, rồi ghé vào đôi tai nhỏ nhắn của nàng mà cười hi hi rằng : “ Có nhiều đôi mắt như thể tác chứng, từ hôm nay trở về sau khẳng định nàng sẽ trở thành nữ thần trong mắt giới hoài xuân thiếu nữ [thiếu nữ đang yêu] ở Khắc Khố Sâm Đạt ”

Khải Lâm Na cuối nhận ra có điều bất diệu, sắc mặt thoáng hồng nhuận, nhưng ngay lập tức khôi phục lại vẻ bản đầu, mỉm cười nói : “ Nghe chàng nói đợt xuất chinh Thiểm tộc vừa rồi đại thắng, các vị lão gia tử đều rất cao hứng, mọi người đều bỏ bê hết sự vụ để tự thân ra đây nghênh tiếp chàng, hãy mau mau ra mắt họ đi. ”

Lâm Phong gật đầu, tiến tới phía trước các lão đầu tử mà nói câu thăm hỏi, còn Táp Lạp Kì thì nhìn vào Lâm Phong vài lần rồi phiến chuyển đôi mắt cá của lão nói : “ Được lắm, mới có một tháng không gặp mà thân thể của ngươi lại toát ra sát khí đằng đằng như thế rồi, cũng ra dáng lắm rồi đó ! ”

Lâm Phong không biết đáp như thế nào cho phải.

Gia Đức Tây nở một nụ cười dễ giải : “ Nghe nói ngươi đã ‘thu hoạch’ được một vị công chúa, đúng là thu hoạch không nhỏ a ! ”

Lâm Phong

109. Chương 109 Hải Cống Đại Hội.

Phản hồi từ các quốc gia khác không giống nhau, những quốc gia tiếp giáp với Lạc Nhật Đế Quốc đã nhận ra tình hình bất diệu, minh tranh ám đấu, đồ kết thành liên minh để gây áp lực cho Lạc Nhật Đế Quốc, để tránh sau này không trở thành Thiểm tộc thứ hai, trở thành mục tiêu tấn công của Thiết huyết quân đoàn.

Chỉ là các quốc gia quyền lực hỗn loạn, đại đa số các quý tộc đều có thái độ lạc quan, vì thế nên chuyện liên minh cũng trôi qua nhanh chóng.

Tiếp theo đó, Thần Thánh Giáo Hội lần đầu tiên phái xuất thần điện kị sĩ, gặp gỡ các đại quý tộc của Lạc Nhật Đế Quốc, mục đích bất minh.

Lạc Nhật Đế Quốc các đại quý tộc đều có ý kiến khác nhau , nhưng tuyệt đại đa số đều bất mãn Lâm Gia khuếch trương thế lực, chĩa mũi dùi vào Khắc Khố Sâm Đạt lĩnh chủ Lâm Phong, có cơ hội xài xể Lâm Phong, bọn quý tộc này đương nhiên không bỏ qua, Khắc Khố Sâm Đạt giàu nhất thiên hạ, vốn dĩ đã khiến bọn chúng ghen tức từ lâu, bọn quý tộc môn này nửa điểm bản sự cũng không có, duy chỉ có bản sự “ném đá xuống giếng” là đã đạt đến tình trạng lô hỏa thuần thanh.

Đương nhiên, về phía Lâm Gia mà nói, ngoại trừ Lâm Gia - quý tộc ngoài hệ phái, trong tam đại quý tộc chỉ có Pháp Lạp Đế gia tộc những năm nay đi lại khá gần gũi với Lâm gia mà thôi, còn về tại sao Lao Bì Tư Đại Công có chủ ý như thế, thì chỉ có cái lão hồ ly ấy tự biết được mà thôi.

Trong phòng họp mặc dù âm ỉ sục sôi, bất quá chiến công của Lâm Phong tuy dừng ở đó, chiến công bình định Thiểm tộc không thể nào phủ nhận được, hơn nữa là Lao Bì Tư đại công chúa cũng đứng về phía Lâm Phong mà lên tiếng, khiến Hoàng Đế Bệ Hạ cũng không tự chủ được, tuy là rất phần nộ, nhưng cũng phải ban tặng tước vị, nếu không thì sao tránh khỏi làm tâm tư tướng sĩ sa trường nguội lạnh chứ ?

Bên trong đại sảnh Khắc Khố Sâm Đạt Bá Tước phủ, những người thân tập trung lại, cử hành tiệc mừng công, nhân tiện tẩy trần cho sứ thần tuyên đọc chỉ ý của Hoàng Đế Bệ Hạ.

Sứ thần là một thanh niên có triển vọng của Pháp Lạp Đế gia tộc, tên là Pháp Lai Khắc Phúc, là nhân tài của học viện hoàng gia, cũng là ngoại chắt của đại công Lao Bì Tư, tại đế đô nổi danh có tiếng, lần này theo lệnh của Hoàng Đế Bệ Hạ mà làm sứ thần , lần đầu tiên là đích thân kiến thức vị Khắc Khố Sâm Đạt lĩnh chủ, hai là để thuận tiện đàm luận một sự tình bí mật.

Tửu quá tam tuần, thái quá ngũ vị, Pháp Lai Khắc Phúc cũng là một thanh niên tuấn kiệt, nhanh chóng hòa mình vào với nhóm người trẻ tuổi của Khắc Khố Sâm Đạt, phát xuất khí tức phong lưu, nho nhã bất phàm, Lâm Phong đối với nhân huynh có khả năng trở thành đại cứu tử này cũng có khá nhiều hảo cảm, chỉ là tửu lượng của Pháp Lai Khắc Phúc quá bèo, mới uống vài chung thì đã bắt đầu nói năng lung tung.

Ba La Mật Tửu đầy trong bụng, Pháp Lai Khắc Phúc vốn dĩ là Ma Pháp Sư cơ thể yếu nhược, bị hơi rượu xộc lên, cái lưỡi to bắt đầu hoạt động, hi lí hồ đồ bắt đầu phun ra là lần này có sự tình bí mật , nguyên lai là hần ta thay mặt Lộ Thiên Á tiểu nữ truyền đến cho Lâm Phong vài lời nói.

Tiếp theo còn nói gì nữa?

Đương nhiên là buông lời trách hần nhần tâm, Khắc Khố Sâm Đạt giàu nhất thiên hạ, Lâm Phong thanh danh sớm vang dội, tự nhiên các lĩnh chủ phu nhân khuynh quốc khuynh thành cũng nổi danh không kém, Lộ Thiên Á tiểu nữ đó đương nhiên không chịu, đại nhân của hai nhà đã bí mật kết thành thông gia, Lộ

Thiên Á thân là cành vàng lá ngọc của gia tộc Pháp Lạp Đế, tự nhiên không muốn sau khi cưới lại bị xem nhẹ, vì thế nên để Pháp Lai Khắc đến trước cảnh báo.

Hai nhà kết thông gia cũng là sau đó Lâm Phong mới được từ miệng của Pháp Lai Khắc Phúc.

Sau khi cái lưới nhanh chóng xì hết ra, Pháp Lai Khắc Phúc đầu gục xuống bàn, Lâm Phong bèn vẫy tay để cho thị nữ mang hần đi nghỉ, lướt mắt nhìn những khuôn mặt đang tức giận của các nàng, không thể nhịn cười nói : " Làm sao đây, lão gia tử đích thân đánh hôn sự, bản thân ta không thể nói gì, chỉ biết thủ khẩu như bình thôi!"

Khải Lâm Na cười, rồi nói : " Thật ra chàng thân là gia chủ tương lai của Lâm Gia, hôn nhân chính trị là không tránh khỏi, bất quá sau này có thành thân với ai, cũng nên nói với đám nữ nhân bọn ta một tiếng, nhưng bất quá tiểu nữ Lô Thiên Á ấy quá kiêu quý, xem ra chúng ta phải xây dựng quan hệ thân thiết với nàng càng sớm càng tốt!"

Đái Lệ Ti vĩnh viễn môi lên nói : " Tưởng đẹp lắm đấy, muội không quan tâm nàng ta là thiên kim của nhà nào, tiên lai vi đại, hậu lai vi tiểu, làm như gia đình này không có cô ta là không xong, đừng quên Lâm Phong là phò mã của ta!"

Toa Bối Lạp trừng cặp mắt to tròn nói : "Tai họa a, tai họa a ? Thiếp chính là Bạch Long tiểu thư cao quý, sau này phải cùng với Toa Bối Lạp mĩ lệ nghe lời cô ta à ? Hừ, chúng thiếp nhất trí phản đối để Lâm Phong cưới xú nữ nhân không biết đạo lý ấy!"

Khải Lâm Na chật vật nói: "Hai người đừng nói linh tinh, Lâm Phong tương lai là gia chủ Lâm Gia, nhiều sự tình sẽ là thân bất do kỷ!"

Toa Lệ Na cười nói : " Không cần tranh nhau, công tử xem mọi người như nhau, không thiên vị ai cả đâu, các tử ở đây cãi nhau ầm ĩ cũng không có ý nghĩa gì !"

Lâm Phong mày đang nhíu lại cũng giãn ra, nhìn về Toa Lệ Na cười nói : " Chỉ có Toa Lệ Na là hiểu ta nhất, hai tiểu nha đầu khờ các người, chưa bước qua cổng Lâm Gia nhà ta đã bắt đầu muốn đẩy người khác ra rồi, còn ra thể thống gì, ta luôn đối với mọi người mọi việc đều xem xét công bằng, các người có bao giờ thấy ta thiên vị Khải Lâm Na hay Toa Lệ Na chưa ?"

Hai tiểu nha đầu bị khí thế của hần thu nhiếp, chỉ muốn phản bác, lại vừa ra đến miệng thì nuốt ực vào bụng, rụt đầu rụt cổ lại, chia nhau níu chặt hai tay của Lâm Phong, nháy nháy mắt một hồi, rồi bắt đầu cười hi hi đùa giỡn.

Lâm Phong lắc lắc đầu, để vấn đề này trôi qua.

Tạp Lạp Kỳ cuối cùng cũng chen vào nói lên : " Hải Cống Đại Hội của đại lục còn khoảng một tháng nữa là khai mạc, người định chừng nào đi?"

Lâm Phong nói : "Thời gian vẫn còn sớm, dù gì cũng một tháng, vài ngày sau rồi chúng ta đi!"

Tạp Lạp Kỳ nói : " Ý của ta là trong thời gian này người nên quay về để đồ, mười năm gần đây Khắc Khố Sâm Đạt phát triển đúng là quá nhanh, dẫn đến vô số ánh mắt dò xét của những ma phiến, tất cả là nhờ gia gia người áp trụ ở trên, giờ vấn đề Thiểm tộc đã định, người nên về để đồ một lần, ta cũng nghe nói mẫu thân người cũng bị bệnh, người thế nào cũng phải sớm quay về thăm chứ!"

Lâm Phong gật đầu nói: "Đúng là phải quay về, tốt thôi, sau ba ngày nữa chúng ta lên đường tiến về để đồ!"

Gia Đức Tây nháy nháy mắt thấp giọng nói : "Người túm được công chúa đó thật là tốt a, da thịt mềm mại đẹp đẽ!"

Tức thì nhiều mục quan không có hảo ý chiếu tới ngay, đáng tiếc tên tiểu bạch diện Gia Đức Tây này da mặt càng ngày càng dày, hoàn toàn không để ý.

Lâm Phong thở dài một hơi, rồi nói : "Nhất tướng công thành vạn cốt khô, tự cổ sa trường là nơi chôn thây những nam nhân nhiệt huyết, Thiểm tộc đã kinh qua đại lễ này rồi, nhưng cũng không biết có khả năng tổ kiến bao nhiêu kỵ binh đây, Thiên Hương công chúa là một nữ tử yếu nhược cũng vì tộc nhân mà liều

mạng,nữ tử Văn Lai nhân chúng ta nếu đều có cái giác ngộ này, chúng ta làm sao mà bị Thiểm tộc thiết kị khi phụ suốt cả vạn năm chứ !”

Gia Đức Tây cười khan một tiếng, tỏ ra bực bội.

La Đề Phong trừng mắt nhìn Gia Đức Tây một cái, cười lạnh nói: ”Người cái tên đầy tớ này việc chính không làm, ngày nào cũng chỉ biết nhìn nữ nhân....khụ khụ! ” Lão đầu tử ho lên một tiếng, gần như đã nói toẹt ra hết, bất ngờ nhớ lại ở đây cũng có vài vị linh chủ phụ nhân ngồi, nhanh chóng ho khan ngừng nói.

Gia Đức Tây nhìn mấy vị linh chủ phụ nhân sắc diện bất hảo sắp phát tác, hận không có cái lỗ nẻ nào để chui vào.

Khải Lâm Na nhẹ nghiêng đầu, nói:” Chúng ta nghỉ ngơi trước đã, các người nói chuyện tiếp đi!” Đứng lên dẫn các nữ nhân rời khỏi phòng họp.

Pháp Lạp Đế lão đầu cuối cùng cũng mở to cặp mắt ti hí, râu dài vểnh lên rồi mới nói:”Người cái tên bại gia tử này, lão nhân gia suốt mười năm lao tâm lao lực, thời gian ăn cơm hàng ngày cũng không có, người ở bên ngoài thì tốt rồi, từ trên xuống dưới đầy kim tệ thu hút ong bướm, không phải muốn làm lão nhân gia tức chết sao chứ!”

Lâm Nhị ở bên cạnh hoàng hững nói:”Đã biết đại sư tối ngày bận rộn, đêm đến một cô nương cũng không có, đại sư ngày nếu quả có hứng thú thì để tối nay giúp ngài kiếm một cô !”

Một tràng cười nổ ra.

Lão đầu tử áp chế hết đợt nộ khí này thì đợt khác lại dâng lên, nộ khí trùng trùng, chỉ về Lâm Nhị chửi mắng :”Rắm thối a! Úc,Thiên nộ! Người cái tên hỗn đản này, dám đem lão nhân gia ra mà đùa cợt, người.... người lăn ra đây cho ta!”

Lâm Nhị cười hi hi tiến tới gần, lão đầu tử đưa tay lên, lại không thể đánh xuống, cay đắng nhìn tên cẩu huyết lâm đầu Lâm Nhị, cục tức bị đè nén vẫn không thể xả đi được.

Sau vở kịch hài đó, Pháp Lạp Đế đại sư mặt đỏ phừng phừng ngồi trên ghế, nửa tiếng cũng không thềm nói, hiển nhiên là bị tên Lâm Nhị làm tức đến không nói được.

Tạp Lạp Kì đảo đôi mắt cá chết nói:”Tốt thôi, tốt thôi, cả lũ đều đã sống hơn một vạn năm giờ còn gây gổ với lũ trẻ này làm gì, ta đang nghĩ người nếu không chết vì già thì trước sau gì cũng bị tên Lâm Nhị tiểu tử này chọc cho tức chết!”

Pháp Lạp Đế lập tức nhảy đồng lên chửi :”Người nói toàn rắm thối, tên tiểu tử này..... hừ hừ!” Ngồi xuống mà mặt đầy phẫn uất.

Lâm Phong cười một trận, rồi hướng về Lâm Nhị trừng mắt một cái, xong rồi nói :”Một lớn một nhỏ , sau này ăn nói phải cẩn thận hơn!”

Lâm Nhị lập tức rút cổ lại, thuận phục ngay lập tức.

Lâm Phong cuối cùng hướng về mọi người nói:”Ma Đạo quân đoàn tổ chức thế nào rồi, Hải Cống Đại Hội chúng ta không có quyền được mất thể diện !”

Tạp Lạp Kì nói:”Ma Đạo Quân Đoàn vốn đã tương đối, bất quá Hải Cống Đại Hội cố nhiên là quan trọng, cũng không đáng để chúng ta biểu lộ toàn bộ thực lực, chỉ biểu lộ một chút, chấn nhiếp cái lũ tiểu nhân giàu có tham lam tài phú của Khắc Khố Sâm Đạt là cũng được rồi!”

Lâm Phong cười dài nói:”Tuy là nói vậy, bất quá ta cũng không thích vụng trộm, chúng ta kiến tạo Ma Đạo Quân Đoàn cũng không phải là bí mật, những kẻ tiềm phục tại Khắc Khố Sâm Đạt cũng đã truyền ra tin tức rồi, trên thế giới này có bức tường nào cản được gió, miễn là sức mạnh chúng ta có ở đây, việc gì phải sợ người khác nói này nói kia chứ?”

Lão đầu tử xoay cặp mắt cá chết, rồi nói:”Tài bất ngoại lộ cái đạo lí này hình như người không hiểu!”

Lâm Phong cười cười nói:”Ta hiểu, ta đương nhiên hiểu, nhưng có vài vấn đề ông không hiểu, tại sao hiện tại Ma Pháp Sư của nhân loại tối cao cảnh giới chỉ là Thánh Cấp ? Đó là bởi vì quan niệm đối nhân xử thế

của thế tục ảnh hưởng, thời gian kéo dài, vô hình trung đã hình thành một khuôn phép, vì thế tài năng không thể tiến lên, tài năng cũng không ra ngoài được ý thức nhân loại đã nuôi dưỡng hàng nghìn năm, 1 ảo đầu tử nếu không nhìn qua được điểm này, thì cả đời cũng không thể đột phá Thánh Cấp!”

Tập Lạp Kỳ cúi đầu trầm tư cả nửa ngày, thở dài nói: “Người nói thế chứ, đây có thể nói là nguyên nhân Ma Pháp Sư của nhân loại vô pháp đột phá thánh cấp cảnh giới, chỉ là những sinh vật có trí tuệ tồn tại ở không gian này đã biết được điều đó, không ai có thể thoát khỏi, không ai có khả năng có thực lực cường hãn như người, không bị thế tục quan niệm ảnh hưởng hành vi !”

Các lão gia hỏa lập tức hăm nhập vào trạng thái trầm tư, họ có thể nói nhân loại khả dĩ là sự tồn tại đỉnh cao, đến ngày nay trong sự truy cầu lực lượng này, câu hỏi này không biết đã có bao nhiêu người nghĩ tới, chỉ là mãi không có kết quả, điều Lâm Phong vừa nói không nghi ngờ gì đã truyền cho họ một cảm hứng lớn lao.

Chỉ là.....quan niệm đã hình thành rồi, muốn thoát ra khỏi pháp tắc A Lạp Bối Lạp thì quả là nói dễ hơn làm.

Khi màn đêm buông xuống, lúc Lâm Phong đi đến biệt viện mà Thiên Hương công chúa tạm cư, Thiên Hương công chúa đang ngồi ngây ngốc ở trong phòng, khóe mắt vẫn còn đọng vài giọt lệ trong veo, thấy Lâm Phong đẩy cửa tiến vào, nguyên bản là một cô gái vui vẻ vô ưu, thiếu nữ gia phả nhân vong này quật cường quay đầu lại, không chịu đưa mắt nhìn Lâm Phong.

110. Chương 110 Gia Tặc Nan Phòng.

Lâm Phong tiến lên ngồi vào bên cạnh, vòng tay ôm lấy Thiên Hương công chúa, dùng tay nâng cằm của nàng lên, nhìn vào đôi mắt quật cường của thiếu nữ này, rồi mỉm cười nói ” Không cần phải thù địch với ta như thế này! Sau này Thiểm tộc các bộ thống nhất, nàng sẽ còn tự lưu lại bên ta nữa kìa, ta cũng có thể sẽ phái người đến đón mẫu thân của nàng đến Khắc Khố Sâm Đạt!”

Thiên Hương công chúa quật cường nói :”Ta phải trở về đại thảo nguyên !”

Lâm Phong vẫn cười cười, cúi đầu hôn lên trên đôi môi nhỏ đỏ thắm của nàng.

Thiên Hương công chúa kịch liệt vùng vẫy, nhưng vô phương thoát khỏi bàn tay khống chế của Lâm Phong, ủy khuất và tuyệt vọng vô hạn căm xé tâm hồn ngây thơ của nàng, trên má đã chảy hai dòng lệ.

Lâm Phong ngẩng đầu lên, lau nước mắt đọng trên mi cho nàng, nhẹ nhàng vuốt ve nàng ta, từ tốn nói :” Đã sống trên thế giới này, nếu không thể kháng cự và tránh khỏi vận mệnh, thì sao không thử chấp nhận nó ? Có thể cuộc sống của cô sẽ vui vẻ hơn, sau này có thể hoan hỉ sống ở Khắc Khố Sâm Đạt này!” Thiên Hương công chúa mắt nhắm lệ nói :”Người cái tên ma quỷ này, ta hận người suốt đời!”

Lâm Phong lắc lắc đầu, mỉm cười nói: ”Ta có sanh mệnh vô cùng vô tận, cuộc sống quá bình đạm đối với ta mà nói cũng là một dạng đau khổ, nàng hận ta thì cứ hận, ta vĩnh viễn có đủ thời gian chờ đợi tới ngày nàng thích ta mà ? Không phải sao ? Thiểm tộc nhân của nàng tôn trọng anh hùng, đối với nàng mà nói, chẳng lẽ hai chữ “Anh Hùng” không đủ để miêu tả ta hay sao ?”

Thiên Hương công chúa cắn răng thấp giọng nói:”Mi là một tên ác ma!”

Lâm Phong không nhịn được mỉm cười, vỗ nhẹ lên cái má thanh tú mềm mại của nàng, đoạn nói : ”Nghỉ sớm đi, vài ngày nữa ta phải xuất môn viễn hành, như quả nàng thấy sống ở tiểu viện cứng nhắc buồn chán, cũng có thể ra ngoài đi lại, Khắc Khố Sâm Đạt có nhiều thứ nàng chưa hề tưởng tượng ra được, có thể đi ra ngoài đại khai nhãn giới, không biết chừng nàng lại thấy thích ở đây!”

Nói rồi đứng dậy bước khỏi biệt viện không hề quay đầu lại.

Thiên Hương công chúa ngốc ngốc ngồi trước cửa, miệng mấp máy hai chữ “ma quỷ”.

Hoa đăng sơ thượng [đèn vừa khiêu lên – ý nói trời vừa tối], một chiếc hào hoa mã xa chở lĩnh chủ đại nhân đi ra từ trong Hầu Tước Phủ, đi vào chu tước đại nhai, trực tiếp quay sang hướng đông đi tiếp.

Lâm Phong bình định Thiểm tộc, việc thăng quan tiến tước đương nhiên là muốn tránh cũng không được, có điều Hoàng Đế Bệ Hạ cũng không cam tâm lắm.

Thiết Huyết Thân Vệ đang trực vừa trông thấy cỗ mã xa, tình không bước tới ngăn cản mà còn chủ động mở đường khai lối.

Đồng nhai là quý tộc chi nhai, có thể sống ở phải có địa vị đại quý tộc hoặc là đại phú thương danh tiếng lẫy lừng, ngoài ra, phủ trách của các đại quan quyền quý cũng được xây ở đây, cũng là một dạng hình tượng nói lên thân phận và địa vị.

Mã xa đi một vòng, cuối cùng dừng tại phủ của phó thành thủ Khắc Khố Sâm Đạt, phủ tiền của đế quốc tử tước Khải Lực Tây, xa phu tiến lên phía trước nói chuyện với lính gác cổng, rồi lái mã xa trực tiếp tiến vào hậu viện.

Mã xa dừng lại trong sân sau, xa phu liền nâng tấm rèm xe, Khải Lâm Na giản dị và đoan trang bước từ trên xe xuống, sau khi chạm đất thì bảo xa phu đứng đợi ở đó, rồi được lưỡng danh phủ vệ hộ tống tới thư phòng của Khải Lực Tây.

Khi Khải Lâm Na bước vào thư phòng, Khải Lực Tây đang xử lý công vụ, nhận ra Khải Lâm Na đang tiến vào, Khải Lực Tây mỉm cười gật đầu nói: "Muội đến rồi à, vừa đúng lúc Khải Thụy Tư chuẩn bị đến Hầu Tước Phủ của lĩnh chủ đại nhân tìm muội đấy!"

Khải Lực Tây tuổi hơn ba mươi nhưng thời gian không làm mất đi vẻ trẻ trung, hơn nữa vì chưa có vợ, Khải Lực Tây trong mắt các thiếu nữ tuổi trưởng thành giống như bạch mã vương tử vậy.

Khải Lâm Na mỉm cười nói: "Hôm nay là ngày giỗ của phụ thân đại nhân, làm sao em không đến chứ!"

"Đúng a, đã hai mươi năm rồi!" Khải Lực Tây thở dài một hơi, đứng dậy nhường ghế cho Khải Lâm Na, rồi bước ra bảo hạ nhân tìm Khải Thụy Tư.

Cũng không phải đợi lâu, Khải Thụy Tư loạng choạng tiến vào, vừa vòng tay ôm hai thị nữ mỹ lệ, vừa mở miệng mả lị: "Không cần để ý con tiện nhân đó, vừa có nam nhân là quên hết cả gia cừu rồi, phụ thân đại nhân trên trời mà biết được, nhất định không thể nào tha thứ cho người cái con tiện nhân vô tâm này!"

Khải Lâm Na sắc mặt biến đổi phức tạp, cắn răng không nói gì.

Khải Lực Tây sắc mặt lạnh lùng, giận dữ nói: "Người cái tên hỗn đản, quốc cừu chưa báo, đã lưu luyến yên hoa chi địa, giờ còn ở đây hồ ngôn loạn ngữ, lập tức biến đi cho ta!"

Khải Lâm Na sắc mặt từ phức tạp cũng biến đổi, lập tức khôi phục trở lại bình thường, chỉ là sắc diện hơi trắng một chút.

Khải Thụy Tư tức giận nói: "Đệ nói sai à?" Nhìn về hướng Khải Lâm Na, điên cuồng cười hai tiếng, nói: "Vào năm phụ thân chết thì người chỉ mới chín tuổi, là nhờ đại ca nuôi dưỡng người lớn khôn, giờ thì người thân phận tôn quý, tương lai có thể làm chủ mẫu của Lâm Gia, không còn nhớ tới báo cừu cho phụ thân, còn để huynh đệ ta trong mắt sao!" Câu cuối gần như là găm thét.

Khải Lâm Na mặt trở nên trắng bệch, cả người run rẩy, nhìn về hướng Khải Lực Tây.

Khải Lực Tây trầm giọng nói: "Khải Thụy Tư nó say rồi, muội đừng nghe nó nói bậy bạ!"

Khải Lâm Na bất nhẫn nói lại: "Chỉ vì hấn ta say nên có thể nói hết suy nghĩ trong tâm, mười năm nay muội vất vả làm mọi việc vẫn chưa đủ để huynh hài lòng sao? Thân ái đại ca ơi, trong tâm lý của huynh, muội thật sự là nữ nhân không biết liêm sỉ sao?"

Khải Lực Tây trầm mặc không nói gì.

Khải Thụy Tư cười lạnh nói: "Tâm của người cũng phải rõ, ta và đại ca ở Khố Khắc Sâm Đạt mười năm, đại ca bất quá chỉ có danh nghĩa phó thành thủ thôi, vô binh vô quyền, còn phải sợ đỡ nịnh hót lũ quý tộc đó ở mọi nơi, người đã làm gì cho chúng ta!"

Khải Lâm Na bật khóc nói: "Nguyên lai là vì chuyện này, có phải trong tâm lý huynh, tình huynh muội không bằng nỗi danh lợi không?"

Khải Thụy Tư nói :”Chính vì chúng ta là huynh muội, ta mới phải mắng người, mười năm nay người đã làm gì cho chúng ta, người hãy tính toán lại xem, Vinh Dự Dong Binh Đoàn của chúng ta ít ra cũng tốt hơn cái danh hảo ở Khắc Khố Sâm Đạt này!”

Khải Lâm Na thảm thiết nói :”Cái muội làm vẫn không đủ sao? Huynh đã vi phạm bao nhiêu pháp lệnh rồi, muội không để An Đức Liệt báo lên cho hần, không tranh thủ quyền vị cao hơn cho huynh, chỉ là vì muốn để lại cho huynh một điểm sanh tồn dư địa, nếu không thì chắc chắn không qua quá một ngày, huynh nghĩ có thể che dấu mọi thứ dưới con mắt của hần sao ?”

Khải Thụy Tư cười lạnh một tiếng, không nói thêm lời nào.

Lâm Phong quay về nội viện thì phát hiện Khải Lâm Na không có ở đó, hỏi thị nữ trong phủ thì được biết Khải Lâm Na đã ra khỏi phủ, tâm lí ngạc nhiên một phen, rồi lại đến tiểu viện của Toa Lị Na, Toa Lị Na bế môn tạ khách, bảo hần đi tìm Khải Lâm Na.

Lâm Phong lại đến tiểu viện của Đái Lệ Ti, tiểu nữ đang ở cùng Toa Bối Lạp mắt lớn trừng mắt nhỏ, cực xem Lâm Phong sẽ đi đến phòng của Khải Lâm Na hay tìm đến với Toa Lị Na.

Tranh chấp bất hạ lại không tưởng được Lâm Phong đẩy cửa đi vào, hai tiểu nữ ra khỏi nhà, lập tức nhảy tới hần, một tả một hữu chia nhau ôm lấy tay hần, Đái Lệ Ti hỏi đón đầu :”Úc !Thiên nột, sao chàng lại không chạy đến chỗ của tỉ tỉ Khải Lâm Na, lại chạy đến chỗ này, không phải là muốn ta.....”Gò má đỏ ửng lên, ôm mặt chạy thẳng vào trong phòng.

Toa Bối Lạp thì lắc lắc tay Lâm Phong, thân mật hạ giọng :”Tốt a! Sao lại không tìm những người khác mà lại chạy đến chỗ của Đái Lệ Ti thế!”

Lâm Phong nhéo cái mũi nhỏ, rồi nói :”Hay tối nay hai nàng cùng ở một chỗ nhé?”

Khuôn mặt thông minh của Toa Bối Lạp ứng hồng, không dám nhìn mục quang trần trụi của Lâm Phong, đưa mắt nhìn khắp nơi tránh né, cuối cùng dựa vào ngực Lâm Phong, vừa nhéo vừa thấp giọng nói :”Người cái tên gia hỏa này, lại dám khi phụ ta!”

Lâm Phong cười hắc hắc, nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại yêu kiều của Toa Lị Na, bước vào khuê phòng của Đái Lệ Ti.

Đái Lệ Ti thò đầu ra khỏi giường, nhìn thấy Lâm Phong ôm cả Toa Bối Lạp tiến vào, lập tức bất mãn nói :”Làm gì mà để cả Toa Bối Lạp vào đây, chàng đi qua chỗ của cô ta đi, chỗ của ta không hoan nghênh chàng đâu !”

Lâm Phong huy thủ thả Toa Bối Lạp với khuôn mặt ứng hồng xuống giường, rồi cười hi hi nói : ” Vì để miễn cho hai tiểu nữ các nàng khỏi phải tranh phong cật thổ, bảo ta không công bình, tối nay hai nàng cùng ở một chỗ, để ta cho hai nàng trở thành phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian!”

Đái Lệ Ti tức thì đổ đến tận mang tai, rồi rụt đầu vào chiếc giường.

Toa Bối Lạp thì khắc khoải bồn chồn kéo tấm rèm che trước giường, cũng lén lút tìm cách trốn tránh, Lâm Phong thoát ý siêu nhanh, dập tắt ngọn đèn, tức tốc phi thân lên giường Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Phong hộ tống Khải Lâm Na và Toa Lị Na hai nàng, cùng vài lão đầu tử hưởng tụ bữa sáng tại đại sảnh, quay tới quay lui không thấy Toa Bối Lạp và Đái Lệ Ti đến, bảo thị nữ đến hỏi thăm, mới biết hai tiểu nữ cáo bệnh, không chịu ra ăn sáng.

Tức thì cả một phiên mục quang quái dị chiếu ngay vào Lâm Phong, Lâm Phong ho khan vài tiếng, dày mặt nói : ” Không cần phải đợi họ, chúng ta cứ ăn sáng trước, rồi còn đi xử lí một đồng công vụ nữa !”

Mấy lão đầu tử nhìn mặt là biết lòng, tự nhiên trên miệng nở một nụ cười.

Khải Lâm Na hốc mắt có vẻ hơi đỏ, Lâm Phong nhìn thấy lạ, hỏi : ”Khải Lâm Na nàng, tối qua sao ta đến không thấy nàng ở trong phòng, thị nữ bảo nàng đã đi mất, thật ra là đã có sự tình gì vậy?”

Khải Lâm Na cười nói : ”Không có việc gì cả, đêm qua là lễ giỗ phụ thân đại nhân của thiếp, thiếp phải đến phủ thượng của đại ca!”

Lâm Phong hoảng hồn nói :”Sao lại không nói sớm, là lễ giỗ của nhạc phụ đại nhân mà, ta cũng phải đến đó tể bái đốt giấy tiền vàng bạc chứ!”

Toa Lị Na thông minh lấu lỉnh, thấy Khải Lâm Na hiển nhiên không muốn nói tiếp, ngay thơ nói : ”Ăn cơm thôi, An Đức Liệt lúc này đi tìm công tử, bảo rằng phải hồi báo công vụ, công tử ăn xong là phải đi xử lí công vụ đấy!”

Lâm Phong cũng không truy vấn kĩ, lập tức bảo chúng nhân dừng cơm.

Sau khi ăn sáng xong, khi mấy lão đầu tử đi về phía Thanh Hoa Học Viện thì Lâm Phong đi đến tiền viện của đại sảnh, nơi An Đức Liệt đã đợi khá lâu, Lâm Phong ngồi lên thượng vị, rồi bảo An Đức Liệt ngồi vào ghế bên tả, hỏi :”Sáng sớm đã có chuyện gấp, thật ra đã phát sinh sự tình trọng yếu gì ?”

An Đức Liệt lúc đầu bắt quả chỉ là một bình dân, mười năm nay cùng với sự phát triển của Khắc Khố Sâm Đạt nỗ lực cống hiến công sức, bây giờ đã là chính hiệu nội chánh trưởng quan của Khắc Khố Sâm Đạt, giờ cũng là chân chính quý tộc của Khố Khắc Sâm Đạt, nhưng ngoại trừ một vài vị quý tộc ra, thì cả giới quý tộc đều mong muốn kết thân với vị quý tộc có quyền lực như hắn.

An Đức Liệt xuất thân bình dân, xoay sở tiến bước đến ngày hôm nay cũng không phải dễ, tự nhiên cũng hiểu các bước tiến thoái, không vì được sủng ái mà kiêu ngạo. Khởi thân hành lễ quý tộc, rồi nói : ”Linh chủ đại nhân, gần đây thuộc hạ xử lí tài sản của thành thì phát hiện một phần tinh kim được sản xuất ra trong năm qua đã biến mất không biết tẩm tích, xin hỏi ngài có cần truy tra hay không ?”

Lâm Phong đảo mắt nhìn xuống, trong não các ý niệm xoay vần nhanh chóng, An Đức Liệt thân là nội chánh trưởng quan, vốn những sự tình này thuộc phạm vi của hắn, có người buôn lậu tinh kim, An Đức Liệt không điều tra rõ, lại còn bầm báo cho mình, sao lại không phải là việc lớn chứ ?

Lâm Phong sầm mặt, hỏi : ”Đại sự như thế, ngươi là nội chánh trưởng quan lại không biết, thế thì ngươi còn dùng vào việc gì được nữa?”

An Đức Liệt mím chặt miệng lại, ”phụ” một cái quỳ xuống, cúi đầu nói : ”Thỉnh linh chủ đại nhân trách phạt!”

Lâm Phong lạnh lùng nhìn An Đức Liệt quỳ trên mặt đất, rõ ràng là hắn biết nội tình, nhưng lại không dám nói ra, Khắc Khố Sâm Đạt lại có nhân vật nào làm cho hắn không dám đắc tội như thế?

Trong đầu vô số ý nghĩ thoáng qua, Lâm Phong vẫy vẫy tay nói :”Ngươi lui xuống trước đi!”

An Đức Liệt như được đại xá, đầu đổ mồ hôi hột nhanh chóng đứng dậy lùi ra ngoài.

111. Chương 111 : Sát Kê Cảnh Hầu [giết Gà Dọa Khỉ]

Thanh Hoa Cao Cấp Ma Vũ học viện tọa lạc tại trung tâm Khắc Khố Sâm Đạt, phía nam là đại quảng trường Khắc Khố Sâm Đạt, phía bắc giáp giáo trường thành vệ quân, chu vi vài trăm mẫu, trong học viện bóng cây xanh rợp, hoa cỏ phồn thịnh, hoàn cảnh tĩnh lặng ưu nhã, học viên may mắn được tuyển vào học được cung cấp hoàn cảnh học tập tốt nhất.

Vào khoảng giữa trưa, Lâm Phong đã thay một trường sam màu trắng, khi đến trước cổng học viện thì, ở xa xa nhìn thấy có một đám người quây thành một vòng tròn nhiệt náo, có bình dân bách tính, cũng có dong binh và quý tộc, tam giác cửu lưu, loại người nào cũng có.

Bước lại gần, mới thấy rõ là việc gì. Nguyên lai là là một tiểu nữ hài muốn báo danh nhập học bị hai quý tộc kị sĩ giữ cửa ngăn lại, tiểu cô nương khoảng mười bốn mười lăm tuổi, ngũ quan đoan chánh, trông thanh tú đáng yêu, chỉ là ăn mặc rách rưới, vừa nhìn đã biết là hạ đẳng bình dân.

Lại nhìn vào hai kị sĩ đứng trước cửa, đều là quý tộc kị sĩ, mặt đầy ngạo khí.

Kị sĩ là quý tộc hàng hạ đẳng nhất, tuy là so sánh với các quý tộc khác, kị sĩ không thể vênh mặt, bất quá đối với bình dân mà nói, dù gì đi nữa vẫn là quý tộc.

Lâm Phong lắng nghe từ trong đám đông, mới biết được là hai kị sĩ canh cửa bất thành lĩnh chặn tiểu cô nương đòi tiền vào cửa, nguyên bốn tâm tình cảm thấy hoang đường, lại nhìn quanh trên mặt mọi người chung quanh đều có biểu tình khinh thường, lập tức trong tim lửa giận nổi lên, đi tới phía trước hung hăng vung tay ra một cái “bét” đánh tên kị sĩ kia lão đảo, an ủi tiểu cô nương vài câu, rồi quay lại trầm giọng chỉ mắng :”Lũ chó dựa hơi chủ các người, ai cho các người quyền đó, để các người đứng trước cửa thu tiền hả ?”

Hai kị sĩ nhìn lại không ngờ là lĩnh chủ đại nhân đích thân đến, tự dưng cảm giác bất diệu, chân mềm nhũn ra, từ từ quỳ xuống tại chỗ, vẻ mặt thống thiết cầu xin :”Lĩnh chủ đại nhân tha mạng, là... là.....!” Suốt nửa ngày một lí do cũng không nói ra được.

Đám đông vây xung quanh “Oa” lên một tiếng bắt đầu nghị luận, Lâm Phong lộ khí càng thịnh, một cước đá hai kị sĩ thành bộ dạng như chó gãy xương, lại kéo tiểu cô nương đang ngơ ngác rời khỏi đám đông đi vào học viện.

Ầm ỉ đi một hồi thì tới thư phòng lão Táp Lạp Kỳ xử lí sự vụ học viện, lão đầu tử hiện tại đang bận rộn đến tối mắt tối mũi, thấy Lâm Phong hề hề khéo một tiểu cô nương tiến vào, không tự chủ được nói :”Sao người lại có thời gian đến đây thăm ta?”

Lâm Phong cố áp chế lộ khí, cười nói:”Người cái tên viện trưởng này làm tốt quá ha ! Kị sĩ ở tại cửa học viện thu tiền vào cửa của học viện báo danh, sau này học viện nếu muốn tiến vào Thanh Hoa học viện, chắc phải sớm chuẩn bị một khoản chi lớn gọi là quá quan phí quá!”

Lão đầu tử cả ngày chính lí bao nhiêu là công chuyện quan trọng, làm sao mà có thời gian để ý tới những chuyện nhỏ như cái mụn này, nghe lời tức thì mặt áy náy nói:”Việc này có thật à?”

Lâm Phong nói :”Ta tận mắt chứng kiến,chứ bộ ta nói oan uổng cho lão hay sao?”

Đại Sư ho khan một tiếng, gương mặt vô liêm sỉ dày như mo cau cũng phải đỏ hồng lên, nói :”Những sự tình kiểu này ta không tự xử lí, đều giao cho hạ cấp lo, cái lũ cai tử đáng chết này, người để La Đế Phong truy ra giáo huấn chúng là được rồi!”

Lâm Phong mắt nhìn vào tiểu cô nương đang bàng hoàng bất an đứng ở bên cạnh rồi nói :”Tiểu cô nương này phụ mẫu đều qua đời, không có tiền trả học phí, người thu cô ta làm quan môn đệ tử đi!”

Lão đầu tử gật đầu đáp ứng, đại khái hỏi lai lịch của tiểu cô nương, gọi hộ vệ dẫn tiểu cô nương đi, rồi mới nói:”Giữa trưa mà đến học viện này, đã có chuyện gì thể?”

Lâm Phong ngồi vào một bên, đợi thị nữ dâng nước ép trái cây lui ra, rồi mới nói:”Sáng sớm hôm nay An Đức Liệt báo rằng từ năm ngoái đã có không ít tình kim biến mất không tung tích, sự tình này người có biết không?”

Lão đầu tử đưa mắt nhìn Lâm Phong, hỏi ngược lại:”Người không biết à?”

Lâm Phong nói:”Ta muốn tra ra thì không khó lắm, có điều muốn trước tiên hỏi mấy lão đầu tử các ông có biết không!”

Đại sư gật gù đầu, nói:”Khải Lực Tây và Khải Thụy Tư hai tên tiểu tử này tay chân không sạch sẽ, Khải Thụy Tư tên hỗn dân thì không cần nói, chỗ nào cũng sinh sự thị phi, chỉ là nhìn vào mặt Khải Lâm Na, những lão đầu tử chúng ta cũng phải làm như không thấy gì, Khải Lâm Na trước đây yêu cầu An Đức Liệt chiếu cố huynh đệ của nàng, có thể là không biết huynh đệ của mình lại có thể đi buôn lậu tình kim, An Đức Liệt sợ vấn đề quá nghiêm trọng, không giám dấu, báo cáo với người à?”

”Khải Lực Tây?” Lâm Phong tay trượt khỏi chỗ gác, cười lạnh nói:”Cái tên đại cữu ca này của ta thật là xem thường ta, hần ta bộ nghĩ là ta không dám động tới hần sao?”

Đại sư lắc đầu quây quây nói: ”Tính ra, một nhà với nhau làm ầm lên thì cũng không vui vẻ, Khải Lâm Na đã đợi người hơn mười năm, người không nên để cô ta thương tâm rơi lệ chứ, dù sao giữ tất cả trong tim cũng đã rất khó đối với cô ta, mười năm nay không phải nhờ cô ta sắp xếp, Khắc Khố Sâm Đạt cũng không phát triển lên quy mô như hiện nay đâu, bất quá hai tiểu tử ấy cũng không biết điều, người cứ để An Đức Liệt sau này nắm lấy một điểm nào đó, không để cho chúng vượt tay ra xa quá là được rồi!”

Lâm Phong thở dài một hơi rồi nói: "Ta cũng không phải là người vô tình vô nghĩa, Khải Lâm Na đối với ta rất là thâm tình, điều này đương nhiên ta biết, chỉ là ta không muốn nàng bị khó xử kẹt giữa hai bên, như quả chuyện này điều tra ra, Khải Lâm na vì bảo vệ hai vị huynh trưởng, tâm lý khẳng định xem người nhà trọng hơn, ta làm sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng gặp khó khăn chứ!"

Đại Sư nói : " Người nếu vẫn còn muốn xử phạt rõ ràng hai tên tiểu tử ấy, Khải Lâm Na không thể nào cảm thấy khá nổi, thế này đi, người đánh một đòn cảnh cáo chúng, như quả chúng biết an phận thì bỏ qua, còn nếu chúng vẫn không biết hối cải, thì tới lúc đó có thể đem mọi việc ra ánh sáng!"

Lâm Phong gật gật đầu, tự nhiên cười nói : "Giờ cơm trưa sắp đến rồi, ta và ông cùng ăn ở đây vậy!"

Tập Lạp Kỳ vỗ trán một cái nói: "Người không nói thì ta cũng quên mất tiêu, ai, lúc đầu cứ tưởng sẽ có những ngày thanh nhàn, ai ngờ đầu lão nhân gia già rồi mà không được yên ổn!"

Ăn trưa ở học viện cùng Tập Lạp Kỳ xong, Lâm Phong trở về phủ, vừa vào cổng thì lại đụng phải Lâm Trùng vừa thay ca, lập tức dừng lại gọi Lâm Trùng bảo: " Người lập tức tìm gọi An Đức Liệt đến cho ta!"

Lâm Trùng vừa cúi đầu, lên tiếng vâng dạ thì Lâm Phong đã quay người đi xa rồi.

Quay về ngồi trong thư phòng, nhướng mày nói: "Ra đây đi!"

Một trận ba động kịch liệt phát ra trong không gian, Bĩ Đặc toàn thân mang dạ hành xuất hiện trước thư án, hai tay đưa ra một danh sách những cái tên vào tay Lâm Phong.

Lâm Phong xem lướt qua vài cái tên, đầu không ngẩng lên nói: "Người lui xuống đi!"

Bĩ Đặc vâng một tiếng, sau một trận ba động nữa, vô thanh vô tức tiêu biến mất khỏi thư phòng.

Lâm Phong vỗ đầu bộp bộp, nhìn vào bảng tên tự nói với mình: "Xem ra tài phú có thể làm người ta phong cuồng, không ngờ có nhiều quý tộc như thế này, ân, mười năm không xuất hiện, cái lũ bò sát này càng ngày càng không xem luật lệ của ta ra gì!"

Nguyên lai cái bảng tên này có liên quan đến hơn vài chục tấn tinh kim biến mất không một vết tích.

Chỉ dựa vào tên Khải Lực Tây thì đương nhiên không thể nào đem bán ra bên ngoài hơn mười tấn tinh kim, trong các bộ - môn đều có người lợi dụng quyền thế để tư lợi, ngoài ra trong những kẻ tham lam đó thì còn có những kẻ quý tộc đã đến Khắc Khố Sâm Đạt từ rất sớm nữa.

Mười năm năm trước Lâm Phong bắt đầu bế quan, không hỏi đến sự vụ, vì để ứng phó với sự phát triển nhanh chóng, Khải Lâm Na dùng mọi cách gom một đồng quý tộc bất đắc chí về đây, cả gia tộc đến Khắc Khố Sâm Đạt, vì Khắc Khố Sâm Đạt phát triển hạ tầng cơ sở, chỉ là lũ quý tộc đó đắm chìm trong kết quả mỹ mãn, đã sớm quên pháp lệnh của linh chủ đại nhân ra khỏi đầu óc.

Ngồi một lúc, mỹ nữ chiến thần thủ tại cửa vào báo, An Đức Liệt đang ở ngoài chờ gặp mặt.

Lâm Phong phân phó: "Để hắn vào!"

Mỹ nữ chiến thần vâng dạ một tiếng, lùi ra ngoài.

Không nói nhiều lời, An Đức Liệt bước tới, hành lễ rồi không một tiếng động đứng sang bên, đợi linh chủ đại nhân phân phó.

Lâm Phong nói: "Ta xuất chinh Thiểm tộc người bảo quý tộc đòi được phong đất,hiện tại thì sao, không phải vẫn còn muốn được phong đất chứ?"

An Đức Liệt không thể nhìn thấu ý tứ của linh chủ đại nhân, thận trọng trả lời : "Vài ngày gần đây cũng có vài người đến nhắc với thuộc hạ!"

Lâm Phong cười lạnh một tiếng, đoạn nói: "Người đến lũ quý tộc đòi phong đất ấy gọi đến phòng lớn cho ta, bảo ta đáp ứng nguyện vọng của chúng!"

An Đức Liệt tâm lạnh chân run, không dám đa ngôn, liền đáp ứng lùi xuống.

Sau nửa giờ, Lâm Phong đi vào trong phòng họp lớn, hiện đang trong đại sảnh đã đứng đầy đại tiểu quý tộc tướng mạo hoang đường, lũ quý tộc này đều là loại to béo không hề có ngoại lệ, từ bộ mặt béo phì đầy thịt mỡ và phục sức hoa lệ, có thể nói gia cảnh cũng rất phong túc.

Lũ quý tộc này vừa nghe nói linh chủ đại nhân đáp ứng yêu cầu phong đất, hai mắt đã sáng lên như nhìn thấy vàng, làm sao còn có thể nghi ngờ gì, lập tức cưỡi xe ngựa thẳng hướng về Hầu tước phủ của Linh chủ đại nhân, ở trên đường truy vấn An Đức Liệt thì, An Đức Liệt cũng không phải là thành ngu, làm sao mà để lộ tin tức, vả lại hắn cũng không rõ linh chủ đại nhân muốn làm cái gì.

Cả đám quý tộc đang nhao nhao nghị luận, tự đề nghị linh chủ đại nhân phân cấp cho phần đất phù nhiều nào cho mình, Lâm Phong bước vào từ cung điện bên cạnh, cả đám quý tộc liền lập tức đình chỉ nghị luận, tức dung nhi lập, ưỡn ngực thóp bụng, đứng theo dáng tiêu chuẩn, cố lưu lại nửa điểm ấn tượng cho linh chủ đại nhân.

Lâm Phong từ từ đi lên trên ghế thái sư ngồi xuống, đưa mắt quét qua lũ quý tộc này, đúng là cả lũ trên bảng tên đều đúng tội, không tên nào bị oan, may kiếm giường lên, hỏi: "Vừa nghe các người thảo luận rằng mười năm qua các người vì sự phát triển của Khắc Khố Sâm Đạt đã cống hiến không nhỏ, các người tiếp tục, ta ở đây nghe các công lao của các người, sau đó luận công ban thưởng!"

Cả lũ quý tộc không hiểu không đoán nổi ý tứ của linh chủ đại nhân, lác mắt ra nhìn nhau, rồi đồng thanh nói: "Đều là do linh chủ đại nhân dẫn dắt con đường đúng đắn, chúng tôi không dám nhận công lao!"

"Phải thế không?" Lâm Phong sắc mặt lạnh lùng, nhân thần lẳng lẽ quét qua, lũ quý tộc dưới khi thế ức bách của hắn, ai ai cũng thâm tâm kinh đảm đầu heo cúi xuống, tâm lý đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Lâm Phong cười lạnh nói: "Ai cho các người cái can đảm đó, để cho quý tộc cao quý các người bí mật buôn lậu tình kim?"

Cả lũ quý tộc tức thì ngơ ngẩn, họ chỉ biết đại cữu ca của linh chủ đại nhân trên đã nổi danh, chắc chắn không để lộ sự tình, không tưởng được linh chủ đại nhân hiện giờ có thể tra ra, không khác gì sấm sét giữa trời xanh đánh thẳng xuống đầu, cả đám quý tộc lập tức rơi vào trạng thái si ngốc.

Lâm Phong đập bàn chửi: "Để cho lũ giả trá các người sống trên thế giới này là bất hạnh của đế quốc, hảo sự một việc cũng không làm, còn việc xấu xa thì thủ đoạn cực kỳ cao minh, cấm dụng vật tư của ta cũng dám buôn lậu, là ai đã cho các người lòng can đảm đó hả? Ta tốn tiền nuôi các người để các người ăn tàn phá hại đào tường khoét vách của ta à ? Đồ vô tri liều lĩnh!"

Quay đầu hét lớn ra bên ngoài đại sảnh: "Người đâu, vào đây đem cả lũ vô dụng này ra toàn bộ chém đầu cho ta! "

112. Chương 112 Quỷ Mị Hoàn Hành.

Ngoài cửa, một đám đông Thiết Huyết Thân Vệ thấy đều nhìn về phía Lâm Phong.

An Đức Liệt tâm thần chấn động, bí mật tự nhủ với lòng mình, sau này ngàn vạn lần không nên dây vào lũ quý tộc này.

Lâm Phong khiển trách : "Lũ ngốc các người còn đợi gì nữa ?"

Đám thân vệ liền lập tức nhào đến, lời xềnh xệch lũ quý tộc đang la hét đến thiên hôn địa ám ấy đi như kéo chó.

Lâm Phong thấy một danh sách ghi đầy những tên tuổi cho Lâm Trùng : "Tra theo danh sách này, phạm là những ai có tên là chém đầu rồi treo lên bắc môn để thị chúng, gia nhân thì đầy đi làm phu khai hoang vùng biên ải, rồi tra tội lỗi của đám cận bã này viết thành thông báo dán lên bảng thiếp tại cửa chính của thành thủ phủ, tiếp đó ghi thêm : sau này những thân binh của giới quý tộc ở Khắc Khố Sâm Đạt đều không được vượt quá con số 100, tất cả kẻ vi phạm đều bị giáng xuống làm dân thường!"

Lâm Trùng quét mắt qua danh sách, tức thì hồn bay phách lạc, ngược lên nhìn vào khuôn mặt đang hầm hầm giận dữ của Lâm Phong, đáp ứng một tiếng rồi nhanh chóng chuồn thẳng.

Lâm Phong cẩn thận dò xét An Đức Liệt, rồi nói : “ Sau này nếu còn để những sự việc như thế này phát sinh nữa thì hãy mang cái đầu của nhà ngươi đến để gặp ta ! ”

An Đức Liệt bí mật lau mồ hôi lạnh, rồi vội vàng gật đầu đáp ứng.

Đến buổi trưa, không khí ở Khắc Khố Sâm Đạt đã nao động đến gần như sôi lên, vài quý tộc thường ngày ra vẻ cao quý bất thành hình bị Thiết Huyết Thân Vệ phá cửa xông vào, kéo ra chặt đầu treo lên bắc môn thị chúng, gia nhân toàn bộ bị gông lại rồi đẩy đi làm phu khai hoang vùng biên ải, trong thời gian ngắn giới quý tộc ở Khắc Khố Sâm Đạt nhân tâm kinh hoàng, nhà nào nhà nấy cũng xác bác xang bang đi điều tra nội tình.

Bất tố khuy tâm sự, bất phạ quỷ xao môn. (Ngày không làm điều ác, đêm không sợ quỷ gõ cửa)

Nhân tính vốn tham lam, dù luật của Khắc Khố Sâm Đạt không phải là không nghiêm, nhưng lũ quý tộc tâm lý bại hoại này kì thực làm sao có thể không động thủ động cước chứ? Ai có thể nhìn thấy cả đồng vàng trước mắt, nhưng lại không một hai bí mật đút vào túi cơ chứ ?

Có lẽ có rất ít người có khả năng khắc chế dục vọng tham lam cường liệt của bản thân.

Còn nhắc đến thường dân, dĩ nhiên là bọn họ vỗ tay vui mừng, dù cho dân thường của Khắc Khố Sâm Đạt có đời sống sinh hoạt vật chất cao hơn dân thường của các lãnh địa khác cả ngàn lần, nhưng dân thường dù sao thì vẫn chỉ là dân thường. Vẫn là lĩnh chủ đại nhân anh minh, mọi chuyện lớn nhỏ trong lãnh địa có tới 800 vạn nhân khẩu đều do lĩnh chủ tự thân quản lý, những chuyện quý tộc khi áp bình dân này quả là khó tránh.

Vì thế giới thường khi nhìn thấy bọn quý tộc ngày thường cao cao tại thượng nay bỗng dưng bị phán án tử, nên ai ai cũng đều hưng phấn.

Ngay sau đó, cổng chính của thành thủ phủ liền dán thông cáo ghi rõ tội ác của lũ quý tộc kèm cả chứng cứ một cách chi tiết, thế là thường dân của thành Khắc Khố Sâm Đạt mới biết lũ quý tộc này bị phán tử là có nguyên nhân, thành ra vừa chửi bới xỉ vả bọn lạm quyền vừa ca ngợi lĩnh chủ đại nhân đích thị là anh minh thần, vũ vân vân và vân vân.

Việc phán tử hình lũ quý tộc xui xẻo vốn bị Khải Lực Tây xui khiến đó, quả thật có hiệu quả chấn nhiếp phi thường, pháp lệnh vừa được ban ra, lũ quý tộc đang bị thần hồn át thần tính đó liền trở nên thông minh hơn lập tức giao ra ngay số kim tệ đã tham ô từ các nguồn khác nhau, động tác nhanh lẹ đến mức làm cho Lâm Phong đại khai nhãn giới.

Xem ra cái lũ quý tộc này cũng không phải là không có bốn sự, biệt tài đón hướng gió của bọn họ đích xác là chuyên nghiệp phi thường.

Giải quyết xong lũ quý tộc, Lâm Phong quay về thư phòng của mình, để Ngải Lâm Uy Na trấn thủ tại cửa, nhắm mắt nhập định.

Màn đêm buông xuống, nhẹ nhàng phủ một tấm màn nhung lên tất cả vạn vật.

Đế quốc tử tước, tại phủ của Khắc Khố Sâm Đạt phó thành thủ đại nhân cao quý, Khải Lực Tây sắc diện xám xịt ngồi tại thư phòng, Khải Thụy Tư liên tục đi tới đi lui, mặt đầy nộ hỏa chửi : “Con tiện nhân này, không ngờ ngay cả anh ruột cũng dám bán đứng, đúng là thừa hưởng tính cách của mẹ mà, một con tiện nhân bạc tình bạc nghĩa !”

Khải Lực Tây nhướn mày, nghiêm giọng nói : “Nói nhiều quá đấy, Khải Lâm Na với chúng ta là huynh muội hơn 20 năm, làm sao phản bội chúng ta được, có người đấy, nhìn lại xem bản thân có tí đức hạnh nào không, suốt ngày không lo làm, chỉ lo chạy tới thanh lâu với đám kĩ nữ ấy, rốt cuộc ta phải nói với người bao nhiêu lần hả !”

Khải Thụy Tư hét lên : “Chẳng lẽ để nói oan cho tỷ ấy sao ? Nếu không phải tỷ ấy nói cho Lâm Phong, làm sao thằng tiểu tử Lâm gia đó có thể dọn dẹp nổi đám quý tộc ấy, đây nhất định là đòn cảnh cáo chúng ta, đệ thật không nuốt nổi cục tức này, nếu từ đầu không phải là do cái tên chết bầm lẽ ra đã phải xuống địa ngục ấy, thì giờ này chúng ta cũng đang hưởng thụ nhàn nhã rồi còn gì !”

Khải Lực Tây trầm mặc một lúc, rồi nói: “Dù sao đi chăng nữa, sau này người cũng phải kiềm chế cho ta, tốt nhất là tránh cái lũ cầu bằng hữu ấy của người càng xa càng tốt, quốc cừu phải báo, còn nếu như người để hấn nắm thóp lần nữa, đừng trách ta không niệm tình huynh đệ !”

Khải Thụy Tư trong thâm tâm bỗng phát lạnh, mặc dù đang đè nén nộ hỏa trong lòng, nhưng lại ngậm tằm không dám nói gì thêm.

Trong lúc đó thì Khải Lâm Na đang ngây ngốc ngồi trong phòng của mình, thông qua chấn song của khung cửa sổ nhìn vào những ánh sáng huyền ảo trong đêm đến xuất thần.

Vào giờ ngo ngày hôm nay, Lâm Phong đột nhiên đem cả lũ quý tộc đi xử chém, đương nhiên là nàng biết được lý do tại sao hấn ta lại không đem nội tình của chuyện này ra đề cập với nàng, mà lại đem treo đầu những kẻ quý tộc đó để thị chúng.

Con người lâu lâu cũng hay gặp những chuyện hoàn toàn không nguyện ý, hai huynh đệ của nàng là loại người nào, nàng đương nhiên biết rõ, mặc dù biết là không thể ngăn cản hai người vi phạm pháp lệnh, nhưng nàng cũng đã đề tỉnh không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc Khải Lực Tây nửa lời cũng không bỏ vào tai, nàng chỉ còn cách che đậy cho hai huynh đệ của nàng thôi.

Dù sao cũng có tình huynh muội hai mươi năm chứ không phải tầm thường, Khải Lâm Na làm sao có thể vô tình vô nghĩa, nhẫn tâm nhìn huynh đệ của mình bị đưa lên đoạn đầu đài chứ.

Dù biết giấy không gói được lửa, bữa tiệc nào cũng sớm tàn, nhưng khi cái ngày này đã đến, cũng khiến nàng cảm thấy đau lòng, đau lòng không phải vì Lâm Phong thi triển thủ đoạn “sát kê cảnh hầu - giết gà dọa khỉ” với Khải Lực Tây và Khải Thụy Tư, chiếu theo luật lệ của Khắc Khố Sâm Đạt, tội của Khải Lực Tây và Khải Thụy Tư tuyệt đối đủ để lên đoạn đầu đài.

Nàng chỉ đau buồn vì bị kẹp ở giữa, tại sao lại phải sanh trong gia đình đế vương, tại sao phải mang trên vai trách nhiệm báo thù cho phụ mẫu, như quả không có những gánh nặng đó, như quả không sanh từ gia đình đế vương, thì có thể bản thân cũng sẽ sống những ngày vô ưu vô lự giống như Toa Lị Na.

Nhưng hiện tại ...

Ngước đầu lên nhìn bầu trời đêm thăm thẳm, Khải Lâm Na không kiềm được phải khẽ thở dài. Lâm Phong đã không đến tìm bản thân nàng, có phải chăng vì nàng không hoàn thành công việc của mình ?

Khải Lâm Na hồ tư loạn tưởng (nghĩ ngợi vẩn vơ) ...

Khắc Khố Sâm Đạt khu bình dân lớn nhất là ở giữa khu tây bắc thành, ở đây trừ bình dân vô quyền vô thế, chắc chắn không có vị quý tộc với thân phận cao quý đang cớm no áo ấm nào lại chạy đến đây. Với địa vị cao quý của giới quý tộc mà nói, nơi này đối với họ cũng như cây kim trong mắt con mắt vốn cũng cao quý của họ vậy.

Phía trên hoa đăng, một bóng hắc ảnh nhanh chóng đi qua khu bình dân trên con đường lớn không một bóng người, không một ai có thể nhận ra thân ảnh đó đang lẩn khuất trong đêm đen, người mang bộ dạ hành hắc sắc đó có một thân thể yếu điệu, hiển nhiên là một nữ tử, điều đáng chú ý là tốc độ của nữ tử đó nhanh đến cực điểm, chỉ trong chớp mắt đã biến mất vào một trong hàng tá những ngõ hẻm chằng chịt.

Đến lần thứ hai xuất hiện, thì thật bất ngờ là đã đến một con đường khác cách con đường cũ đến 3 - 4 con hẻm.

Khu tây bắc là khu bình dân nhất của Khố Khắc Sâm Đạt, ở đây đường và hẻm giao nhau, phòng ốc hàng ngàn căn, đạo lộ cực kì phức tạp khó mà phân biệt được, nhưng nữ tử đó đi đêm mà lại tỏ ra cực kì quen thuộc, xuyên nhai quá hạng [đi xuyên, băng qua con đường đó], nhanh chóng tiến đến một con hẻm tuyệt đối rất bình thường, lại cảnh giác nhìn khắp mọi hướng, xong rồi mới lên vào một gian nhà dân.

Ngôi nhà dân này có nét không bắt mắt cho lắm, nhưng kì thật bên trong có ba trọng viện, quy mô rất lớn.

Hắc ảnh quỷ mị lướt đến hậu viện, thân thể từ từ bay lên, khi đáp xuống mái ngói thì không ngừng xem xét mọi hướng xung quanh, sau khi xác định không có ai đi theo, liền đáp lại xuống đất, tiến đến một gian phòng nhỏ đang lấp lánh ánh đèn một cách mờ nhạt ở phía bắc, tiếp đó liền gõ nhẹ vào cửa ba lần một cách có thứ tự, một thanh âm trầm thấp truyền ra : “Từ dạ thì phân – đến nửa đêm thì phân ra!”

Đạo hắc ảnh ứng tiếng : “Quý mị hoành hành !” Thanh âm đỉnh thị là giọng của nữ nhân.

Giọng nói trầm thấp lại vang lên “Vào đi!”

Đạo hắc ảnh quay người nhìn lại vài lần nữa, rồi đẩy cánh cửa lớn mà tiến vào trong, rồi nhanh chóng đóng chặt cửa lại.

Bên trong gian phòng này bố trí rất có phong cách một thư phòng, mọi thứ được thiết kế một cách cực kì giản đơn, chỉ có một vài cái ghế và một cái bàn, trước cái bàn có một người toàn thân mặc trường bào cũng toàn đen đang ngồi, nhìn không rõ ràng diện mạo, nhưng theo tướng người thì là một người đàn ông.

Hắc y nữ tử vừa bước qua cửa liền đứng trước cái bàn, không một cử động nhìn vào người đàn ông.

Hắc y nam tử ngồi tại chiếc án (bàn) song nhãn phát xuất một đạo hàn quang chiếu vào hắc y nữ tử một hồi, rồi nói: “Y Lan, có biết vì sao tối nay ta gọi cô đến không ?”

Hắc y nữ tử tên Y Lan không ngờ lại có giọng nói cực kì vui tai, trả lời : “Ba Luân, ta đã nói nhiều lần rồi, nguyện vọng của Tu La Vương bệ hạ căn bản là không có khả năng thực hiện, nếu ngài lập tức quay về, có lẽ còn có khả năng đào thoát mà giữ được mạng, chứ nếu bị hắn ta phát hiện, thì chỉ còn con đường chết !”

Ba Luân song nhãn xuất lưỡng đạo sâm quang hải nhân, nhìn vào Y Lan cất giọng lạnh lùng nói : “Y Lan công chúa thân ái, cô phải biết rằng, phản bội Tu La vương bệ hạ thì phải gánh chịu hậu quả gì rồi đó!”

Y Lan nói:”Ta đương nhiên biết, nhưng nghĩ lại từ khi người đưa ta đến đây, ta đã mất dần lòng tin với Tu La vương bệ hạ, dù cho ông ta đã cho ta sinh mệnh, bất quá ta phải nói với người rằng, tính ra nếu Tu La vương bệ hạ có thể đến đây, thì liệu người có cần đến ta hay không !”

Ba Luân cười lạnh: “Thế à ? Thế thì ta chắc chắn phải thử rồi! ” Vừa nói vừa vận công, một trận khí quỷ dị cường đại đã khóa Y Lan lại trước án thư.

Y Lan hoàn toàn không có lấy nửa điểm ảnh hưởng, nói: “Ba Luân, ông hãy nhìn vào sự thật của bộ tộc ta đi, đây là lời khuyên cuối cùng của ta, nhân lúc còn sớm thì hãy trở về đi, ông không có hy vọng nào đâu, Tu La vương bệ hạ không có khả năng làm đối thủ của hắn!” Đơn thủ huy động, Ba Luân hồn thân kịch chấn, song nhãn lộ xuất ra vẻ ngạc nhiên.

Sau một lúc trầm mặc, Ba Luân trầm giọng hỏi: “Y Lan, có phải cô thật sự muốn phản bội Tu La vương bệ hạ, phản bội lại tộc nhân của mình không ?”

Y Lan thở dài bảo : “Ông đã đưa tôi đến đây đã mười năm, tôi đã coi ngôi thành trì này như là gia đình của mình rồi, tôi không muốn quay trở lại, không muốn tiếp tục bị ông ấy bài bố (sắp xếp).Bây giờ tôi rất vui vẻ, rất hạnh phúc, họ đều xem tôi là người trong gia đình, tôi thật không muốn từ bỏ cuộc sống bình yên này!”

Ba Luân cười lạnh: “Buồn cười thật, cô nghĩ lữ Văn Lai nhân giả trá ti bỉ ấy có thể tin được sao ? Đừng có mơ mộng, công chúa Y Lan khả ái của ta, đừng quên rằng sinh mạng của cô là Tu La vương bệ hạ ban tặng cho cô!”

Y Lan mỉm cười bảo: “Đừng uống phí tâm cơ nữa, mười năm trước ông có thể bài bố cho tôi, nhưng hiện tại tôi muốn tự điều khiển vận mệnh của mình, Văn Lai nhân tuy là giáo hoạt, nhưng Tu La vương bệ hạ tôn quý cũng chưa chắc đã chịu kém !”

Ba Luân cười âm u: “Sớm biết cô có thể sẽ phản bội Tu La vương bệ hạ, nhưng cả mẫu thân của mình cô cũng không quản sao ?”

Y Lan toàn thân run lên, lạnh lùng nói: “Nếu ông dám đụng đến mẫu nương tôi, tôi sẽ đích thân giết ông để báo thù cho mẹ!”

Ba Luân cười nói: “Phải rồi, công chúa điện hạ thân ái của ta ơi, thủy chung cô luôn là con gái yêu thương nhất của Tu La vương bệ hạ, làm sao có thể phản bội Tu La vương bệ hạ tôn quý được chứ, miễn là cô vẫn làm theo chỉ điểm của Tu La vương bệ hạ, thì công lao của cô sẽ được ghi vào sử sách, mẹ của cô cũng có thể sống tốt sống khỏe !”

Y Lan lạnh lùng nhìn Ba Luân, mục quan lạnh tới mức đáng sợ ... _____

113. Chương 113 : Bằng Thích Tiềm Hiềm [hiềm Thù Tiêu Tan]

Khải Lâm Na bao che cho hai huynh đệ của nàng, tuy biết là xuất phát từ tình huynh muội không phải bàn cãi, nhưng hẳn cũng không phải là thánh nhân, tâm lý cũng có điểm không thoải mái.

Khi đến chỗ của Toa Lị Na, thị nữ lại bảo là Toa Lị Na đã đến chỗ Khải Lâm Na, Lâm Phong ngỡ ngàng một hồi, rồi cũng đi đến chỗ của Toa Bối Lạp, lại không ngờ là Đái Lệ Ti tiểu nữ cũng ở đó, từ ở rất xa đã nghe thấy tiểu long và tiểu tinh linh đang cá cược với nhau, cược xem tối nay hẳn có thể đến không.

Đái Lệ Ti bảo Lâm Phong khẳng định sẽ không đến tìm Toa Bối Lạp, cô rồng nhỏ này rất là phần nộ, lớn tiếng cược rằng Lâm Phong nhất định sẽ đến.

Lâm Phong vừa đẩy cửa bước vào, Toa Bối Lạp liền nhảy tới hô lớn, hưng phấn ôm lấy một bên, Đái Lệ Ti mặt phụng phịu trừng mắt nhìn Lâm Phong, đôi mắt xanh mở to như hạt nhãn, nhân tình như bảo : "Người chạy đến đây làm gì ? Cho dù có đến thì cũng không nên đến vào tối nay chứ!"

Lâm Phong kéo cả hai tiểu nữ ngồi xuống, để thị nữ dâng rượu, rồi mới hỏi : "Các người cá cược cái gì thế, nói cho ta nghe được không?"

Toa Bối Lạp hưng phấn vui vẻ nói : "Cá cược cái vòng tay này này!"

Lâm Phong quay đầu lại nhìn, trên cổ tay trắng như ngọc của Đái Lệ Ti có một thượng cấp ma pháp thủ trạc (vòng đeo tay) đẹp rực rỡ, chính là kiệt tác của lão đầu Pháp Lạp Đế, cái thủ trạc đó vốn là hai tiểu nữ tranh giành đã gây ỏm tỏi cả lên, cuối cùng bị Đái Lệ Ti giành được, nhưng Toa Bối Lạp thì vẫn lẳng nhăng theo dõi.

Cự long ái tài [ham thích tài phú, tài vật], Toa Bối Lạp cũng không ngoại lệ, hai mắt nhìn Đái Lệ Ti tay mang ma pháp thủ trạc tỏa hào quang ngũ sắc, con người mở to như hai đồng tiền.

Đái Lệ Ti đảo mắt một vòng, nhăn mặt, tức tối tháo vòng tay xuống, đưa cho Toa Bối Lạp, xoay đầu về phía Lâm Phong, bĩu vành môi nhỏ : "Là người hại ta mất cái vòng tay, phải bồi thường cho ta!"

"Tốt thôi!" Lâm Phong nói: "Bất quá chỉ là cái vòng tay, có thời gian thì đòi lão đầu tử Pháp Lạp Đế, ta không có gì để bồi thường cho nàng đâu!"

Đái Lệ Ti vì vẫn chưa thể chấp nhận chuyện này, phồng má trợn mắt (có thể tạm hiểu là phùng mang trợn mắt), không tình nguyện nhìn Toa Bối Lạp.

Toa Bối Lạp được như ý nguyện, cũng không để ý cho lắm, ôm tay Lâm Phong, đặc ý nhìn Đái Lệ Ti nói : "Tối nay Lâm Phong nghỉ lại chỗ ta, cô còn không mau đi, ta không giữ lại đâu nhé!"

Đái Lệ Ti vừa bị mất vòng tay, tâm lý đang không thoải mái, lại còn thấy con rồng cái đáng ghét này mắng mình, không thể không thẹn quá hóa giận, nói : " Úc! Nguyệt thần tại thượng, con rồng cái đáng ghét nhà người, tối hôm qua người chạy qua bên ta làm cái gì, còn đòi ta qua bên người, ta không phải đã qua rồi sao, giờ xem người còn nói gì ta nữa!"

Toa Bối Lạp không quan tâm, cười hi hi nói : " Nếu da mặt cô dày như thế, thì ta cũng không có biện pháp nào cả. "

Mắt nhìn Đái Lệ Ti tựa như muốn âm ỉ chạy đi, Lâm Phong quay qua vỗ ba chương lên móng Toa Bối Lạp, nói : " Tốt a, hai tiểu nha đầu của ta sau này phải học cách nghiêm dĩ luật kỷ, khoan dĩ đãi nhân [khoan dung đối với người khác], cả ngày mấy cái miệng này không nói ra được cái gì hay cả!"

Toa Bối Lạp "ai da" một tiếng yêu kiều, dùng tay che lấy bộ kiều đồn rồi trốn phía sau Lâm Phong.

Đái Lệ Ti giờ mới có thể thở ra một hơi ác khí, miệng cương ngạnh nói: "Ta tha thứ cho người đó!"

Uống được vài bôi [ly] với hai tiểu nữ, Lâm Phong đã có điểm quá vui vẻ không nhớ tới công việc nhà cửa, đơn giản chỉ còn biết đi theo Toa Bối Lạp vào trong nghỉ ngơi, còn Đái Lệ Ti cũng không trở về tiểu viện của nàng.....

Ngày hôm sau, Lâm Phong và hai tiểu nữ đang lôi lôi kéo kéo ở hành lang thì, Khải Lâm Na và Toa Lị Na đã đến trước, các lão đầu tử cũng đã đến, đều đang đợi hẳn.

Lâm Phong hấp tấp (nguyên văn là tam lưỡng bộ) quay lại bước đến trên ghế cao nhất của mình, chúng nhân bắt đầu ăn sáng, chỉ là mọi người đều trầm mặc không phát ra âm thanh nào, làm không khí bữa ăn sáng có phần trầm muộn, Khải Lâm Na rõ ràng tâm trạng có hơi không tốt, nhẵn tình hơi có màu đỏ, sau khi các lão đầu tử phẩy ăn xong liền như được bôi dầu vào chân phóng cái vèo tới Thanh Hoa Học Viện.

Toa Lị Na vốn nhiều lời hôm nay cũng im lặng không nói nhiều.

Cật vật ăn xong bữa sáng buồn thảm này, Khải Lâm Na và Toa Lị Na đều quay về phòng, đại sảnh chỉ còn Lâm Phong và hai tiểu nữ, đợi thị nữ dọn dẹp bàn ăn, sau khi dâng lên nước ép trái cây rồi lui xuống, Đái Lệ Ti biểu tình kì lạ hỏi : ” Hai người ấy làm sao thế, làm sao lại có vẻ mâu thuẫn với chàng như vậy?”

Toa Bối Lạp cũng gật đầu liên tục nói : ” Đúng thế, nhìn bên ngoài cũng đã có thể biết rồi!”

Lâm Phong mắng nhẹ : ” Nói nhảm nhí, gia đình chúng ta đang dĩ hòa vi quý, làm sao ta có thể có mâu thuẫn gì với họ, cái chính là hai nàng, suốt ngày gây gổ, tự nhìn lại mình trước đi rồi hãy nói đùa như thế!”

Hai tiểu nữ cùng lúc lè lưỡi, mắt xoay vòng không biết đã nghĩ ra chủ ý ma quỷ gì.

Lâm Phong đứng dậy đi đến thư phòng, ngồi yên một hồi, rồi ngẩng đầu nhìn vào thần tình nghiêm túc trong lời nói và cách cư xử của Ngải Lâm Uy Na ở đằng sau, không nhịn được phải hỏi một câu: ” Ngải Lâm Uy Na, nàng nghĩ hiện tại ta có nên đến thăm hỏi Khải Lâm Na không?”

Ngải Lâm Uy Na toàn thân mặc một trang phục võ sĩ màu vàng, toàn thân như bị bộ y phục này phủ lên toàn bộ chẳng chừa ra một chút nào, mái tóc vàng óng cực dài được chải chuốt kĩ càng một cách dị thường, trên đầu còn đeo một món trang sức hình đóa hoa sắc hoàng kim, bộ dạng trông thật mỹ miều dị thường, trên gương mặt trắng như tuyết đã không còn biểu tình bằng lãnh như trước nữa, hơn nữa trên hàng mi đã có một ít ý vị nhân tình.

Ngải Lâm Uy Na nghĩ ngợi một hồi, chỉ nói ra được bốn chữ:”Tôi cũng không biết!”

Lâm Phong nhúc nhích đầu đến mức phải lắc lắc đầu, sâu thẳm trong tâm lại vui mừng, nhìn bề ngoài của mỹ nữ này, tâm lí khẳng định có ý tưởng, nhưng lại không nói ra, chắc chắn là đã có những suy nghĩ đa cảm từ cao cấp trí tuệ, từ lúc này cô ta đã có thể biểu lộ để thuyết minh vấn đề.

Trước kia Ngải Lâm Uy Na chỉ suốt ngày mang trên người long hồn chiến giáp, làm gì biết thế nào là ngoại hình, nữ nhân yêu thích cái đẹp là thiên tính, sau khi sở hữu cao cấp trí tuệ, giờ nàng ta đã biết tự ăn mặc để làm mình thu hút hơn.

Với tay tới Ngải Lâm Uy Na xinh đẹp thướt tha, ôm lấy cái eo không có một tí thịt thừa, để Ngải Lâm Uy Na ngồi lên trên đùi, Lâm Phong cười nói : ” Ngải Lâm Uy Na, giờ nàng đã sở hữu trí tuệ cao cấp, đã bắt đầu cảm nhận được cảm tình tư duy ý thức cực kì phức tạp của nhân loại rồi sao ? Ồ, hay là, có thể nàng đã biết tình là vật chi rồi ư?”

Lâm Phong tuy nhân thần ôn hòa, nhưng cái đạo khí thế được nuôi dưỡng từ lâu ấy không hề bị giảm sút một tí nào, Ngải Lâm Uy Na gần như nằm vào lòng hắn, dưới cái nhìn thu hút của hắn, cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, trên khuôn mặt xinh đẹp như ngọc bích lúc này như được phủ lên một màn hồng sắc, nặn ra một nụ cười dờ dẩn, đem lại cảm giác có điểm bẽn lèn và yếu đuối : ” Tôi..... đây đều là do công tử ban cho !”

Lâm Phong nói:”Thế thì nàng nghĩ giờ ta nên hay không nên đi thăm Khải Lâm Na?”

Ngải Lâm Uy Na nói rất nhỏ:”Khải Lâm Na tiểu tử mười năm nay ngày đêm vất vả vì sự phát triển của Khắc Khố Sâm Đạt, công tử nên đến an ủi tí ấy!”

Lâm Phong trầm tư một hồi, hốt nhiên cười nói:”Nàng nói cũng đúng, có lẽ ta thật sự nên đến thăm hỏi nàng ta!”

Mỗi một gia đình đều có những sự việc riêng rất khó nói, nhưng cũng phải tìm cách nói rõ ra vấn đề đó.

Có hai huynh đệ như Khải Lực Tây và Khải Thụy Tư, đối với Khải Lâm Na mà nói đúng là một dạng bất hạnh, thân tình không thể nào buông bỏ làm nàng không còn cách nào khác phải che chở cho hai huynh đệ bọn họ, nhưng thân là chủ mẫu của Khắc Khố Sâm Đạt, hành vi của nàng không nghi ngờ gì đã vi phạm

pháp lệnh Lâm Phong định ra, sự bất đồng giữa đạo nghĩa này làm hấn từ sâu trong tâm cũng thấy thật khó khiến trách.

Lâm Phong hoàn toàn không lo hai cái khúc xương lòi ra ấy có khả năng xoay chuyển thời thế, chỉ là đối với Khải Lâm Na không nói rõ với hấn, trong tâm lí cũng có vài điểm cảm thấy khó chịu.

Bất quá với tu vi và tâm tính của hấn, thì hấn đã sớm lường đi cái suy nghĩ yếu đuối đó từ lâu rồi, cuộc sống ngày sau khẳng định là sẽ còn rất dài, Khải Lâm Na hiện tại đã là nữ nhân của hấn rồi, làm sao có thể để một con chuột nhất làm đổ nồi canh, để Khải Lực Tây và Khải Thụy Tư hai tên phá gia chi tử này chen vào giữa tình cảm của mình và Khải Lâm Na.

Đã nghĩ thông chuyện này, Lâm Phong tiêu sái đi đến tiểu viện của Khải Lâm Na.

Khi Lâm Phong đến chỗ của Khải Lâm Na, Khải Lâm Na đang ngồi đến phát ngốc trước cửa sổ, trên khuôn mặt như ngọc như ngà vẫn còn vài lệ ngắn rất rõ, những tinh linh thị nữ như hoa tự ngọc tự lại xung quanh thấp giọng thảo luận gì đó, thấy thân vương điện hạ tiến đến, lập tức đôi tai nhọn vươn lên.

Lâm Phong vẫy tay để thị nữ lui xuống, đi tới trước ôm lấy Khải Lâm Na rồi đứng dậy đưa nàng đến chiếc giường kê bên.....

Trong đêm đen sâu thẳm, Lâm Phong nhẹ nhàng vỗ về kiều khu đang vã mồ hôi của Khải Lâm Na, sau một trận ân ân ái ái, thì mới phá vỡ sự trầm mặc rồi hỏi : "Có những sự tình cả ta và nàng đều không muốn nhìn thấy, sau này nàng để dành nhiều thời gian hơn để giải quyết chuyện gia đình, những chuyện khác cứ để An Đức Liệt phụ trách đi, miễn không người nào dị nghị là được rồi!"

Khải Lâm Na thở ra một hơi như được giải tỏa khỏi sức nặng đè lên vai, dịu dàng nói:"Tạ ơn chàng!"

Nàng vốn đâu phải là loại phụ nữ tham quyền quyền thế, Khắc Khố Sâm Đạt chính vụ như một ngọn núi đè lên đôi vai mảnh mai của nàng càng ngày càng nặng nề, giờ Lâm Phong không còn để nàng phải hồi tới chánh vụ nữa, nàng trái lại còn cảm thấy thoải mái không ít.

Không có quyền lực tương ứng, thì cũng không có nhiệm vụ và trách nhiệm tương ứng, sau sự tình lần này, nàng đã không còn có thể che dấu bao bọc cho hai huynh đệ của mình nữa, nếu quả sau này có ngày họ bị đưa lên đoạn đầu đài, thì nghĩa là Nữ Thần May Mắn (chán cái truyện này quá, lúc nào cũng chỉ nữ thần này nữ thần nọ, sao lại không có nam thần nhỉ ???) không còn phù hộ cho những hậu quả của họ nữa, đến lúc đó nàng cũng chỉ là vô năng vô lực rồi.

Lâm Phong nở nụ cười tươi, nhẹ giọng nói : "Nghỉ ngơi đi!"

.....

Trưa ngày hôm sau, Lâm Phong và Khải Lâm Na mặt đầy tiểu ý trông khá thân cận với nhau xuất hiện trong mắt vài người, Toa Bối Lạp và Đái Lệ Ti hai tiểu nữ này cảm thấy cực kì tò mò, trên mặt lộ vẻ quỷ quái truy hỏi các thị nữ của Khải Lâm Na nội tình bên trong, cuối cùng không có câu hỏi nào đem lại nửa điểm tin tức hữu ích, làm hai tiểu nữ cảm thấy rất là sầu muộn.

Sau buổi trưa, Lâm Phong tự thân chủ trì nghi thức tế tự các tướng sĩ trận vong trong lần xuất chinh Thiểm tộc, rồi cấp cho gia đình của trận vong tướng sĩ một lượng huyết kim (tiền đền bù) an ủi, chỉ tới lúc đó mới giải thoát được vô số gia đình khỏi cảnh ai thương thống khổ, vì số lượng huyết kim này đủ cho họ sống suốt nửa đời còn lại.

Kì thật tướng sĩ luận công ban thưởng, thăng quan có thăng quan, phát tài có phát tài.

Vì thế binh sĩ có đủ can đảm bước chân lên chiến trường, dù gì đi nữa mỗi tháng tiền lương cũng vài kim tệ, hơn nữa nếu trên chiến trường lập quân công, trong tương lai gần có thể trở thành quý tộc, quang diệu môn mi [mở mày mở mặt], đạo lí đó thẳng ngu cũng minh bạch, Lâm Phong đương nhiên biết rõ lòng dạ chúng, đáng phạt thì chắc chắn sẽ phạt, mà đáng thưởng thì cũng tuyệt đối không thể nào dè xén vài đồng kim tệ.

Cũng tốt là hiện tại Khắc Khố Sâm Đạt giàu nứt đổ đổ vách, Lâm Phong không còn phải vì kim tệ mà phát sầu, thưởng cho binh sĩ là một lần đại thủ đại cước, dù là ném ra không ít kim tệ, thật ra lại cũng thu hoạch được nhiều sự hỗ trợ hơn từ tướng sĩ.

tổng nhi ngôn chi, ngôn nhi tổng chi [tính đi tính lại], lần này vui vẻ nhìn lũ tân binh dẫn tử vừa trải qua chiến trường, khoắc lác với cận thân bằng hữu đang kêu gọi ầm ĩ, nhận được vô số mục quang sung bái cùng ghen tị, trong lòng cũng hơi hơi có một chút cảm giác hư vinh.

Thành Vệ Binh không được theo quân xuất chinh, giờ cả thầy đều ghen tức đỏ mắt nhìn lũ bột tử này.

Dù là lương tháng của binh lính Khắc Khố Sâm Đạt tuyệt đối cao hơn nhiều so với binh sĩ tại những nơi khác, nhưng mắt nhìn thấy tướng sĩ xuất chinh quay về được lĩnh chủ đại nhân ban cho ba lần tiền lương, hơn nữa khá nhiều tướng lĩnh được phong thành quý tộc, lũ tân binh dẫn tử không được xuất chinh đồ kị tới mức muốn phát khùng.

Với những tướng sĩ trận vong, trực tiếp bị quăng cái vèo ra khỏi đầu, lũ tân binh dẫn tử chưa bước lên chiến trường, không biết chiến trường thảm liệt, chúng chỉ quan tâm là tướng sĩ xuất chinh được thưởng nhiều quá, một số lại còn được danh hiệu quý tộc, làm sao mà còn quan tâm tới trận vong tướng sĩ.

Sau ba ngày, chuẩn bị toàn bộ đầy đủ, Lâm Phong dẫn đại đội nhân mã hướng về đế đô, suốt mười năm không một lần về thăm nhà, cũng không biết đế đô ngày nay có hình dáng thế nào, Lâm Phong tâm lý ẩn ước kích động, cũng có một chút mong đợi

114. Chương 114 : Trọng Hồi Đế Đô

Tầng lớp quý tộc hủ bại chính là căn nguyên suy vong của đế quốc, đây là tính tất nhiên của lịch sử, quy luật bất biến suốt ngàn năm này trực tiếp chứng kiến sự thay đổi của hết triều đại này tới triều đại khác, cùng với vô số tân hưng quý tộc do quá trình suy vong càng ngày càng nhanh chóng.

Đế đô ở hiện tại dù biểu hiện trên bề mặt vẫn là quốc thái dân an, nhưng thường dân đi lại trên được phố có thể thấy vẻ bề ngoài đập vào mắt, mười năm trước tuy giới bình dân sinh hoạt gian khổ, nhưng chưa đến cái độ rách rưới, giờ nhìn bộ phận bình dân của đế đô không ngờ không khác gì so với ăn mày cả.

Chỉ một điểm này, đã đủ để chứng minh Lạc Nhật Đế quốc giống như một ông già sống đến những ngày cuối cùng, chỉ là không biết sinh mạng còn có thể kéo dài bao lâu, chứ đã vô pháp nghịch chuyển lại bánh xe của lịch sử.

Có lẽ, chỉ có Khắc Khố Sâm Đạt là phát triển mạnh mẽ khỏe khoắn, sinh mệnh lực mạnh mẽ dị thường như một hạt gạo mới nảy mầm.

Thâu tất cả mọi thứ vào tầm nhìn, Lâm Phong không thể không bí mật thở dài một hơi!

Kiếp trước không có một khái niệm quốc gia, nhưng khi không ngờ được đưa đến cái thế giới này, rồi lại cũng may mắn xảo hợp trở thành thành viên của Lâm Gia, sau này trở thành gia chủ tương lai của Lâm Gia, bất tri bất giác hẳn đã xem đây như là gia đình thứ hai, giờ đế đô có cảnh tượng hủ bại thế này, cũng khiến hắn có tâm trạng u sầu buồn nản.

Ai bảo thần tiên không có tình cảm dục vọng, người tu đạo tuy là giảng cứu thanh tâm quả dục, nhưng đó cũng là chỉ đem tình cảm và dục vọng vốn là tối nguyên thủy của con người vào sâu trong tâm, để có thể toàn tâm toàn ý truy cầu lực lượng, tình không thấy người tu đạo nào không có tình cảm và dục vọng.

Vạn pháp tự nhiên ?

Đạo lý này ai mà không minh bạch, nhưng người tu đạo mà muốn chân chính đạt được vạn pháp tự nhiên, thì phải đối diện với chủng chủng thế dục, cũng có những người tu đạo bị hồng trần nhiễu loạn tâm cảnh, nên để tránh tu hành gặp trở ngại, tuy là minh bạch cái ý nghĩa vạn pháp tự nhiên, cũng không có cá nhân nào dám dùng thân để thử, nhập hồng trần lịch luyện.

Có lẽ chỉ có Lâm Phong vốn đã chết một lần tâm lý đã có điểm thành kiến, không còn muốn truy cầu tiên đạo nữa, mà chọn trở thành phạm phu tục tử, bất tri bất giác lại đứng ngay yếu nghĩa vạn pháp tự nhiên, thông qua một loạt những xảo hợp may mắn, từ từ đậm hóa bốn tính nguyên thủy của nhân loại là tình tự, sở dĩ như thế mới có thể sau mười năm khổ tu trực tiếp vượt qua đệ nhất trọng thiên kiếp.

Ví như, lúc đầu xây dựng Khắc Khổ Sâm Đạt cực kì khó khăn về vấn đề kim tệ để sử dụng, Lâm Phong cái tâm tham lam dục vọng bị triệt để kích phát ra ngoài, nhưng nhiên tại, Khắc Khổ Sâm Đạt trở thành tắc đất tắc vàng, tông vô đảo hữu, tông hữu đảo vô [từ không thành có, từ có lại về không], Lâm Phong sau khi đã tự thân trải qua cái quá trình này, trong tâm thâm từng điểm tham niệm đã từ từ bị đạm hóa mất.

“Úc, Thiên nột, Nguyệt Thần tại thượng ! Đây là đế đô của chàng đấy à ? ” Đái Lệ Ti kinh hô một tiếng, kéo Lâm Phong trở về hiện thực.

Toa Bối Lạp bĩu môi, trên mặt có biểu tình thất vọng: “Tưởng là Đế đô tốt thế nào chứ, nguyên lai còn tệ hơn Khắc Khổ Sâm Đạt của chúng ta. Úc ! Long Thần tại thượng, sao trên đường có nhiều ăn xin thế này, hoàng đế của chàng không cho dân chúng ăn sao ? ”

Long nữ ngây thơ nói ra, lập tức bị cả đám mục quang cổ quái chiếu vào.

Kì thật đế đô biểu thị trên bề mặt hai tiểu nữ ấy nói chung cũng hơi quá, vốn cũng là cảnh tượng phồn thịnh như trước đây, chỉ là so với Khắc Khổ Sâm Đạt, thì lại có vẻ hơi kém hơn, mà hai tiểu nữ này vốn thân phận bất đồng, một là Tinh Linh Nữ Vương, địa vị tôn sùng, còn một là tiểu Bạch long nữ, đã sống tại Khắc Khổ Sâm Đạt mười năm dài, đương nhiên không tránh khỏi có cái ảo tưởng này.

Khải Lâm Na cười nói : “Hai người nói thế người khác nghe không chịu được đâu, bình dân của đế đô so sánh với bất kì địa phương nào cũng tốt hơn mấy lần, hai người có thân phận đặc thù, vả lại cũng sống tại Khắc Khổ Sâm Đạt lâu, không thấy cái khó khăn của thế gian, tưởng những địa phương khác cũng giống như Khắc Khổ Sâm Đạt của chúng ta, sau này sẽ không còn cái ý nghĩ mộng tưởng ấy đâu!”

Toa Lệ Na lần đầu đến đế đô, không tránh khỏi cảm thấy tò mò, nhìn xa xa thấy một hoàn cảnh tử đệ đang khi áp bình dân hứng thú nói : “Đế đô không có luật pháp hay sao ? Làm sao mà lũ quý tộc vênh váo huênh hoang ấy dám ở trên đường lớn đánh dân thường, lại còn cướp tiền của dân thường ?”

Lâm Phong đưa tay ra véo nhẹ cái mũi xinh xinh của nàng, đoạn cười nói : “ Đế đô là đế đô, Khắc Khổ Sâm Đạt là Khắc Khổ Sâm Đạt, hai nơi không thể gộp làm một, sự tình quý tộc khi áp bình dân này ở đô thị nào trên đại lục này thời khắc nào cũng xảy ra, tính ra Khắc Khổ Sâm Đạt của chúng ta cũng không ngoại lệ đâu, chẳng qua nàng chưa thấy thôi!”

Toa Lệ Na không tin nói :” Khắc Khổ Sâm Đạt có luật pháp công tử định ra, có lũ quý tộc nào dám khi áp bình dân chứ!”

Lâm Phong nói:”Nàng chưa thấy không có nghĩa là không có, luật pháp nghiêm khắc chỉ có thể chế trụ tham lam dục vọng của nhân loại thôi, gần đây khi ta đến Thanh Hoa học viện đã đụng phải hai tên kị sĩ trực ban đòi tiền vào cửa của học viện báo danh vào học viện đấy, ngay cả dưới mắt ta mà cũng xảy ra sự tình như thế này, đế đô làm sao mà ngoại lệ được chứ!”

Mấy lão gia hỏa lập tức sắc mặt khó coi, đây cũng là một nỗi đau chung của họ.

Toa Lệ Na vừa mở miệng, hốt nhiên lại nghĩ tới chuyện gì đó, miệng sắp nói ra lời gì đó lập tức nuốt vào ngay.

Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp hai tiểu nữ này lòng tò mò có thể dè chết cả con voi làm sao có thể bỏ qua chuyện lớn thế này, lập tức nhìn mấy lão đầu tử nói :” Tốt a, mấy lão đầu tử thường nỡ rằng Thanh hoa học viện có cái lực hấp dẫn thế nào, giờ lại có liên quan tới chuyện kị sĩ gác cổng dám chặn học viên đòi tiền phí vào cổng cơ đấy!”

Mấy lão đầu tử đều đã sống tới hơn vạn năm, mà vẫn cảm thấy hơi ngượng ngịu, nhanh chóng quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Tạp Lạp Kì đại sư cố gắng xoay đôi mắt cá chết, cười bất hảo nói :” Chúng ta không phải là thần, học viện có quá nhiều sự tình quần không xuể như thế, cái loại tiểu sự như lông gà thế này thì cứ để lũ tiểu sự tính toán quản lí, hai nha đầu các người ăn nói châm biếm mà vô trách nhiệm, thế thì sau này quay về tốt nhất giúp chúng ta chia xẻ một phần công tác!”

Hai tiểu nữ liền lập tức ngậm miệng lại ngay, Toa Bối Lạp trực khí trắng địa nói :” Úc! Long Thần tại thượng, mấy lão đầu tử các người nên chết đi, không tưởng tượng được lại bắt linh chủ phụ nhân làm việc

cho các người, đây là đạo lý gì cơ chứ!”

Một tràng cười nổi lên.

La Đế Phong nói :”Hiện tại để đô so sánh với thời gian mà ta và Táp Lạp Kỳ đại sư đến thì trông tệ quá, xét cho cùng để quốc suy vong căn nguyên đều là do cái lũ quý tộc ấy cả, tính đi tính lại Lạc Nhật Đế Quốc vốn giàu có như thế, không tránh được xuất hiện lũ sâu bọ ăn tàn phá hại, rốt cuộc cuối cùng cũng chỉ còn nước đợi diệt vong!”

Pháp Lạp Đế lão đầu hôm nay cả người phong độ cực kì, trên người mặc bộ pháp sư đạo bào mới, trên khuôn mặt có biểu tình lão thọ tinh, nói:”Nhân cư vi bất thiện, một gia tộc muốn hưng thịnh sau này thì phải bảo trì tác phong sanh hoạt liêm khiết, giống như Lâm Gia người đã tự lập nên truyền thống của một đại gia tộc tuyệt vô cận hữu, có lẽ trong số những đại gia tộc toàn Đại Lục hiện nay, duy nhất chỉ có Lâm Gia người là không có tình trạng bị hủ hóa!”

Lâm Phong nói :” Dù là nói như thế, chỉ là không biết Lâm Phong cũng có thể đi xa đến như thế không thôi!”

Chinh phạt sa trường là quan niệm truyền thống của Lâm Gia hình thành trong cả vạn năm, đã sớm thâm nhập vào nơi sâu xa nhất của linh hồn mỗi cá nhân tử đệ Lâm Gia đều muốn được bước chân lên chiến trường, dùng máu của mình bảo vệ sự sanh tồn của gia tộc, cũng nhờ gia pháp nghiêm khắc khó tưởng tượng nổi, tất cả đều là nền móng xây dựng nên một Lâm Gia vạn năm không đổ.

Cái nền tảng căn bản này đã trải qua hơn một vạn năm thăng trầm, tự nhiên đã hình thành nên quan niệm truyền thống từ cổ xưa của gia tộc.

La Đế Phong bình thần như không nói :”Lâm Gia và Chu Tước Gia tộc khế ước viễn cổ tuy là đã mất đi công dụng của nó, bất quá hiện tại xuất hiện vị gia chủ tương lai này, sau này đẩy Lâm Gia thêm một bậc, biến Lâm Gia cùng tồn tại muôn đời với Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc cũng không phải là sự tình không thể có!”

Toa Bối Lạp lập tức bất phục nói :” Lão đầu tử người đang mơ đấy à ? Để Lâm Gia cùng tịnh diệt với Long tộc chúng ta, Long Thần tại thượng, ta không biết có nghe nhầm không nữa ?”

La Đế Phong tiêu sái cười, cũng không thèm tranh cãi với tiểu nữ này.

Đái Lệ Ti lập tức nắm lấy câu nói đó mà xỏ xiên :” Cô nóng vội cái gì, Long tộc hùng mạnh lắm đấy à ? Khắc Khố Sâm Đạt chúng ta không những có Ma Đạo Quân Đoàn, mà còn có Bạch Long Mã và Cáp Mô, hơn nữa còn mười hai vị Đại Lực Chiến Thần, dù Long Hoàng của cô cũng không đáng xách dép cho Lâm Phong, lớn lắm đấy !”

Toa Bối Lạp lập tức mặt hoa đỏ hồng, trừng trừng nhìn Đái Lệ Ti nói :”Ưc, Thiên nột, Long Thần tại thượng, người cái con đàn bà đáng ghét này dám vũ nhục Cự Long gia tộc chúng ta, ta phải chính thức khiêu chiến với người!”

Đái Lệ Ti làm sao tỏ ra yếu nhược, lập tức đánh rần phải đập đầu nói :” Nguyệt Thần tại thượng, ta sợ mẫu thân của người sao (câu này là lời nói tục nên dịch không sát lắm ???) ?” Lập tức triệu hồi Độc Giác Thú bay lên cao hơn Toa Bối Lạp.

Lâm Phong nhướng mày, lần lượt vỗ vào hông mỗi nàng ba cái, làm hai tiểu nữ kinh hô một tiếng, rồi nghiêm mặt dạy dỗ :” Đã nói nhiều lần rồi, cả nhà quan trọng nhất là dĩ hòa vi quý, hai tiểu nha đầu các người cứ hay khẩu chiến mãi, không biết sai là gì!” Toa Bối Lạp tay xoay hông bất phục nói :” Chàng thiên vị, là cô ta khích ta trước, tại sao đánh cả ta chứ!”

Đái Lệ Ti cũng không kém nói :” Dĩ nhiên là vì người ngạo khí quá lớn, lại còn không nhớ nơi của bọn ta với người cũng có quan hệ, cái con rồng cái nhà người dù gì thì cũng là linh chủ phụ nhân, thì cũng là người của Lâm Gia, nửa điểm ý thức là người Lâm Gia cũng không có !”

Không để Toa Bối Lạp phản bác lại, đã nhanh chóng nói tiếp : ”Ta nói sai cho người sao ? Vốn người trong tâm không nghĩ mình là người của Lâm Gia, thế thì người về cái Long Quật của người cũng tốt!”

Nhanh chóng trừng mắt nhìn nhau tóe lửa, sắp bắt đầu một trận nữa, mấy lão đầu tử lập tức toàn tâm toàn ý chuẩn bị xem vở kịch hay, Toa Bối Lạp giận đến đỏ mặt, đang sắp phản bác, Lâm Phong đã bắt đầu thấy chán nản, sầm mặt trầm giọng nói : "Tốt thôi, hai nàng cãi lộn một lần nữa thì quay về Khắc Khố Sâm Đạt cho ta, từ nay về sau không được ra ngoài nữa!"

Hai tiểu nữu liên lè lưỡi, sợ hãi ngậm chặt miệng lại, bình nhậ thì không sợ Lâm Phong chuyện gì, nhưng hiện tại trông dáng vẻ Lâm Phong như thế, ước chừng đã rất là khó chịu, hai tiểu nữu làm sao dám sinh sự nữa, chỉ còn có thể cầm hận trừng trừng đối phương, trong đầu xoay chuyển ý nghĩ tìm cơ hội báo thù.

Khải Lâm Na và Toa Lị Na thì ra mặt an ủi hai tiểu nữu một hồi, rồi thì hai tiểu nữu này cũng tạm thời tạm ngưng khẩu chiến làm hòa, không lâu sau đã bắt đầu mở miệng đùa cợt với mọi người.

115. Chương 115 : Nhị Ca Háo Sắc.

Hai mươi vị Ma Pháp Sư là nhân vật cốt cán của Ma Đạo Quân Đoàn, thực lực đều trên cấp Ma Đạo Sư, trong số đó có sáu vị Đại ma đạo sư, kì dư mười bốn vị còn lại đều thuộc cấp Ma Đạo Sư.

Trong sáu vị Đại Ma Đạo Sư có hai vị là ma pháp thiên tài của Nguyệt Tinh Linh tộc, còn lại bốn người là do Tập Lạp Kì và Pháp Lạp Đế hai lão đầu hao phí tâm huyết tài bồi trong suốt mười năm trời, chỉ bồi dưỡng bốn Đại Ma Đạo Sư, hai vị viễn cổ Thánh Cấp Đại Sư này đã bỏ ra không biết bao nhiêu là tâm huyết.

Nghĩ lại ở Khắc Khố Sâm Đạt ngoại trừ thụ cự nhân Cáp La, cho tới bây giờ vẫn chưa bồi dưỡng ra được một Đại Sách Pháp Sư nào, đây cũng không phải là vấn đề xong trong một ngày một đêm, cả đại lục Sách Pháp Sư cũng chỉ le ngoe vài tên, cường cầu cũng không được.

Thánh Gai Đại Pháp Sư lại càng hiếm hơn, dù là hoàng đế của một nước cũng phải làm lễ tương đãi, vốn dĩ Lâm Phong khởi hành đi không hề có tin tức, tịnh không kinh động một người nào, tới khi đến cổng lớn của Lâm Gia tại đế đô, mới kinh động đến toàn bộ trên dưới cả phủ, lập tức hạ nhân và thị nữ trong phủ tranh nhau chạy đi báo, tin tức nhanh chóng truyền đến tai lão gia tử.

Lâm lão gia tử đang ở thư phòng xử lí nội vụ, vừa nghe nói tiểu tôn mười năm không gặp đã trở về, lập tức quẳng xấp công vụ đang cầm trên tay xuống, đi ra tiền viện thì, từ xa đã nhìn thấy một thanh niên anh đĩnh vĩ ngạn dẫn một đám người đang tiến vào nội viện, trong số đó cũng có vài khuôn mặt quen thuộc.

Những người thân cận ở bên cạnh Lâm Phong, lão gia tử mặc dù cũng đã thấy qua vài người, nhưng những Ma Pháp Sư thì không rõ.

Lâm Phong thân vận trang phục võ sĩ màu trắng, ở eo mang các chủng cực phẩm ma pháp toàn thạch yêu đài [thất lưg] và thuần kim bội kiếm tượng trưng cho tài phú của Khắc Khố Sâm Đạt, cũng là biểu thị thân phận tôn quý vô bì của hắn, hoàn toàn không bị tiêm nhiễm khí tức xa hoa và dâm mĩ của lũ quý tộc, mái tóc vàng óng dài được buộc lại sau đầu bởi một sợi dây, trông hơi bù xù mà lại thấy rất tự nhiên.

Tướng người đỉnh bạt cao lớn khôn tả, lại toát ra một cổ anh vũ chi khí, mục quang thâm trầm biểu lộ trí tuệ, lại không mất đi hào tình và khí phách, ngẩng cao đầu biểu lộ một khí độ bất phàm, nói năng thì lại ưu nhã không có vẻ ra lệnh mà lại có khí thể nhiếp nhân, làm lão gia tử trong tâm vui sướng cực độ.

Lâm Phong cũng thấy lão gia tử đã đến ngay trước mặt, mười năm không gặp, lão gia tử vẫn mạnh khỏe như xưa, chỉ là trên khuôn mặt cương nghị ấy tuế nguyệt phong trần đã để lại thêm vài điểm thương tang, khí độ còn có vẻ nhiếp nhân hơn xưa, bước chân như long hành hổ bộ, cái khí phách tiêu sái lẫn hunh hân vô bì đó không phải kẻ bình thường có thể có được.

Lâm Phong nhanh chóng tiến đến trước, đè nén kích động trong tâm, hành lễ với lão gia tử, rồi cười hi hi nói : "Gia gia, con về rồi đây!"

Lão gia tử lồng ngực già nua cũng bị kích động, cuồn cuộn cười ha ha hai tiếng, cổ võ mạnh một cái vào bờ vai rắn chắc của cháu mình, ngữ khí biểu lộ sự vui sướng cực độ, còn có quan tâm yêu thương sâu sắc, mặt tươi như hoa nói : " Về đây là tốt rồi, về đây là tốt rồi, công sức của người mười năm nay ai ai cũng biết, lão nhân gia ta đúng là không uống phí tâm huyết rồi!"

Lâm Phong thân thiết nhận ra ngữ khí hàm chứa tình cảm quan tâm yêu thương của lão gia tử, tâm không tránh khỏi kích động, dù là hẳn không phải Lâm Phong thật, nhưng Lâm Gia vẫn xem hẳn là huyết nhục, làm sao hẳn không cảm động, bình phục lại tâm trạng như trước, rồi cười hi hi vô mông ngựa lão gia tử: "Tất cả đều là nhờ lão nhân gia có phương pháp dạy dỗ tốt!"

"Hảo tiểu tử, cái tài vô mông ngựa này của người lão nhân gia chịu không thấu rồi !" Lão gia tử cười đùa một câu, rồi đi đến mấy lão đầu tử phía sau, hành lễ tiêu chuẩn của quý tộc cổ xưa, hướng về các lão đầu tử nói : "Đa tạ các vị đại sư tôn quý mười năm nay đã chăm sóc cho tiểu tam, ta đại biểu cho Lâm Gia biểu lộ thành ý biết ơn thành khẩn nhất!"

Tạp Lạp Kỳ và La Đế Phong thì ông đã thấy, Pháp Lạp Đế tuy chưa từng thấy, nhưng ma pháp tố dao động không nhỏ chút nào, nhìn lão đầu tử như biển sương khói cường đại ma lực có thể phóng ra ngay, cái lão râu trắng phong độ phiến phiến này chắc chắn là không yếu hơn Tạp Lạp Kỳ Thánh Giai Đại Pháp Sư.

Hơn nữa thân phận Luyện Kim Thuật Sĩ cũng được lão gia tử trọng thị cao độ, trong thời điểm hiện nay luyện kim thuật hiếm có như vàng, Thánh Cấp Luyện Kim Đại Sư đi đến đế đô, tính cỡ thân phận tôn quý như Hoàng Đế đệ hạ, cũng phải tự thân ra nghênh tiếp, làm sao lão gia tử có thể biểu lộ trọng thị và tôn trọng cho đủ được.

Mấy lão đầu tử cũng nhanh chóng hoàn lễ, không dám thờ ơ, ở xã hội tôn sùng cường giả này, dù mấy lão đầu tử là những lão yêu sống hơn vạn năm, cũng không có cách nào khác ngoài biểu lộ lòng tôn trọng với một cường giả, vả lại lão gia tử đâu phải chỉ là một vị kiếm thánh, hơn nữa còn là Đại Sách Pháp Sư và Thánh Kị Sĩ.

Lâm Phong dùng ánh mắt đầy ý nghĩa liếc một cái, mấy nữ nhân liền tiến tới hành lễ chào lão gia tử, lão gia tử lần lượt nhìn sắc đẹp của từng nàng dâu của cháu mình, không thể nào không khen hảo liên tục, trực tiếp khen ngợi Lâm Phong có khả năng hơn nhiều so với hai anh, chỉ nói đến Đái Lệ Ti là Tinh Linh Nữ Vương và Bạch Long của Cự Long gia tộc đều đến làm dâu Lâm Gia, cũng đủ để làm lão gia tử cười không ngậm miệng nổi rồi.

Khải Lâm Na đoan trang đặc thể, hoa quý ung dung, thật đúng là phong phạm của một đại gia khuê tú.

Toa Lệ Na băng thanh ngọc khiết, ôn uyển khả ái, không hề kém hơn Công Chúa Bạch Tuyết trong mắt các vị Bạch Mã Vương Tử.

Đái Lệ Ti thì tú lệ vô song, tuệ hiệt thông minh [thông minh sáng sủa], thân có khí chất cao quý của Tinh Linh Nữ Vương .

Toa Bối Lạp kiều tiểu linh lung [thanh tú trang nhã], hoạt bát thiên chân, cũng có huyết thống cao quý của Cự Long gia tộc.

Với hai người đó, tính toán lại thân phận của lão gia tử, nếu là như trước kia, lão gia tử không thể nào không biểu lộ lòng tôn trọng phải có, bây giờ không ngờ đều là cháu dâu của ông ta, lão gia tử thật là yêu quý cái thằng tiểu tôn này quá đi.

Khai Lâm Na mười năm trước từng gây một trận ầm ĩ tại đại công phủ, lần này tiến thẳng lên phía trước hành lễ với lão gia tử, Toa Lệ Na thì cảm thấy hơi dè dặt, cũng hành lễ nghi quý tộc tham kiến lão gia tử.

Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp hai tiểu nữ này tuy cao ngạo, lần này cũng khá là khôn khéo, kéo dãn một hồi, hành lễ nghi cổ truyền Lâm Gia mà Lâm Phong truyền cho ra mắt lão gia tử.

Chỉ có Ngải Lâm Uy Na không biết phương thức kiến lễ nào, lão gia tử lại hành cổ lễ trước, nói : "Đại lực Thần Tộc hậu duệ tôn quý, hoan nghênh đến làm khách Lâm Gia chúng ta, nguyện vĩnh viễn tắm trong ân trạch của Nữ Thần Chiến Tranh với các hạ!"

(Bình : Ưc quá đi mất, sao tác giả lại toàn là các nữ thần không thể, nam thần ko có sao)

Ngải Lâm Uy Na không biết hành lễ thế nào, đành phải đặt tay lên ngực trả lễ, rồi nói : " Nguyện cùng ngài tồn tại với Nữ Thần Chiến Tranh !"

Lâm Phong trong tâm nghĩ: "Thần Tàng Đại Lực các chủng tộc tín ngưỡng bất đồng, quan niệm vinh nhục bất đồng, nhân loại dù sao cũng chỉ là nhân loại, muốn đứng trên thượng vị tại đại lực, sợ là khó như lên

trời, xem ra Lâm Gia muốn đứng ngang hàng với Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc như một đại gia tộc thì cũng còn phải đi một con đường khá dài!”

Khi chúng nhân đi đến hậu viện nội đường, hai mươi Ma Pháp Sư được an bài chỗ nghỉ, Lâm Phong và ba lão đầu tử cùng năm nữ nhân đi theo lão gia tử đến đại sảnh để họp, lão gia tử kéo mấy lão đầu tử ra nói chuyện, bước đi trước tiên, sau khi được tin thì mẫu thân hắn - Tình Nguyệt Công Chúa và nhị ca Lâm Hồ cũng ngay lập tức vắt chân lên cổ chạy về.

Mười năm không gặp, Tình Nguyệt Công Chúa mới đầu gặp không nhận ra nổi tiểu tử con mình ngày xưa giờ đã lớn lên đến thế, không chỉ tuần lẫm bất phàm, khí độ trầm ổn có thể vượt qua cả hai huynh của nó, không nhận được phải khóc vì vui mừng, mãn phúc tâm toan [hạnh phúc vạn phần và đau xót tràn ngập] đều hóa thành nước mắt, vừa nhìn thấy là ôm Lâm Phong thật chặt, biểu lộ tình cảm quan tâm sâu sắc.

Mười năm không gặp, mẫu thân dung nhan dĩ nhiên đã già hơn, tuy nhiên sinh hoạt vô ưu, bảo dưỡng cũng tốt, nhưng thanh xuân cũng không thắng nổi tuế nguyệt, năm tháng vô tình trôi qua mang theo tuổi thanh xuân của mẫu thân, để lại những nếp nhăn trên trán, chỉ là từ ái cùng quan hoài sâu sắc, làm Lâm Phong trong tâm cũng xúc động kịch liệt.

Lâm Hồ âu yếm nhìn hắn đứng đó, quét lên quét xuống định lượng tiểu tam, nghĩ là mình thế nào đi nữa cũng không sánh bằng tiểu tam, trong tâm cũng thầm nghĩ, thằng tiểu tử này đến để đồ, sợ là trong tương lai những gì mình có được sẽ rơi vào tay hắn mất, huynh đệ thì vẫn là huynh đệ, nhưng mà..... trong tâm cảm thấy quá đồ kị a!

Lại nhìn các tuyệt mỹ nữ với những sắc đẹp khác nhau, Lâm Hồ tâm lý cực kỳ đồ kị a, tình cảm ghen tị tức thì dâng lên như sóng lớn vỗ đê, thầm chửi Hạnh Vận Nữ Thần thật là thiên vị, không ngờ toàn bộ điểm phúc đều rơi vào đầu tiểu tam.

Tổ quá thân tình [tạm dịch : giới thiệu mọi người xong], Tình Nguyệt Công Chúa lập tức nở ra nụ cười mãn nguyện, nhìn mấy đứa con dâu khen ngợi không thôi, rồi sau đó kéo bốn nữ nhân về chỗ ở của bà, bảo là nữ nhân cũng có chuyện riêng cần nói.

Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp hai tiểu nữ này đối với tình cảm của nhân loại không thể hiểu hết, lúc đầu không muốn đi, nhưng nghĩ lại bà mẹ chồng này hòa ái khả thân, làm họ sinh một cảm giác thân thiết, rất cuộc chịu không nổi cũng đi.

Chỉ có Ngải Lâm Uy Na là còn đứng lại sau Lâm Phong có chết cũng không rời.

Đợi mẫu thân kéo bốn nữ nhân li khai xong, Lâm Hồ giờ mắt đã đỏ lên, mạnh mẽ nắm cho Lâm Phong một quyền, mặt đầy vẻ ghen tị nói : ” Ước, thiên nộ!Mười năm không gặp, tiểu tam nhà ta đã trở thành siêu cấp đại suất ca, anh tuần tiêu sái vô kể, văn vũ song toàn làm nhị ca bị người che mất rồi!”

Rồi sau khi bình tĩnh lại, hạ thấp giọng như một tên tội phạm cười nói :”Ta bảo này tiểu tam, Nguyệt Tinh Linh nhất tộc và Dục Phong tộc thiên sứ là chủng tộc sản sinh ra nhiều tuyệt đại mỹ nữ, nhị ca của người hiện tại thiếp không có một người, người xem, nên gởi cho ta vài mỹ nữ Tinh Linh và thiên sứ tộc cho ta nạp làm thiếp đi !”

Lâm Phong ngạc nhiên nhìn lại nhị ca của mình một lần, cái tên gia hòa này vốn dĩ rất lương thiện, không tưởng được mười năm không gặp, lại có thể thay đổi nhiều đến thế, không kiềm chế nổi phải cười nói :”Huynh nếu không sợ tẩu tẩu phạt quỳ gối trên sàn, thì cứ tới Khắc Khố Sâm Đạt tầm hoa, miễn là huynh có cái bốn sự có thể đeo đuổi mỹ nữ Tinh Linh và thiên sứ tộc, đệ cũng cung hỉ huynh à nha!”

Hai vị đại ca vốn tám năm trước đã sớm thành hôn, chỉ là vì hắn đang trong lúc bế nhập tử quan, vô pháp quay về để đồ, Khải Lâm Na đã sai người đưa lễ vật đến chúc mừng.

Đại tẩu là đương kim công chúa của Hoàng Đế đệ hạ, tuy nói là hoàng thất là tối dâm loạn chi địa thể gian, nhưng cũng không thể nào quơ đũa cả nắm, mẫu thân hắn - Tình Nguyệt Công Chúa là loại hình hiền thê lương mẫu điển hình, đại công chúa có thể bước vào cổng nhà Lâm Gia, tự nhiên cũng không phải là hạng đọa lạc, cũng có điểm tốt.

Nếu không thì gia quy của Lâm Gia nghiêm khắc như thế, đại công chúa mà không lọt vào pháp nhãn của lão gia tử, thì làm sao có thể bước qua nổi cổng Lâm Gia.

Nhị tẩu An Ny - là thiên kim của Sử Đế Phong thị công vụ đại thần Kiệt Khắc, ôn nhu mỹ mạo, hiền lương danh tiếng ở tại đế đô, quý tộc muốn kết hôn làm thân không biết có bao nhiêu, không ngờ lại gả cho cái tên nhị ca Lâm Hổ này được tiện nghi.

Không có thằng đàn ông nào tự nhận mình là đồ sợ vợ, Lâm Hổ tự nhiên cũng không ngoại lệ, ngạo nghễ nói :” Tức cười, nhị ca của người sợ nữ nhân đó hồi nào, nhị tẩu của người vẫn thường khuyến khích ta nạp thêm vài tiểu thiếp, chỉ là nhị ca người vẫn thả phong lưu, cái lũ ở đế đô này không để vào mắt, vì thế mới bảo người gởi cho vài Tinh Linh mỹ nữ!”

Lâm Phong bùng nổ một tràng cười lớn rồi cổ nói :”Không phải à ? Làm sao mà đệ nghe được từ mấy mối quen biết cũ đều nghi ngờ là nhị tẩu bám theo huynh suốt không bao giờ rời ra, sao qua miệng huynh lại biến đổi 180 độ thế!”

Lâm Hổ nghe những lời đó lập tức mặt đỏ lên như dít khi, ngượng ngịu cười hắc hắc bảo :” Nói năng bày bạ, nhị ca người anh minh thần vũ, làm sao lại bị nữ nhân kèm giữ chứ, chỉ là ta sủng ái nhị tẩu người, nhị tẩu người không phải là loại phụ nữ tranh phong cật thổ, làm sao mà có thể tranh cãi những chuyện này với ta!”

116. Chương 116 : Thái Thanh Đẩu Khí.

Ngôn nhi tổng chi, tổng nhi ngôn chi [tạm dịch : tính đi tính lại], bất luận là bình dân gầy gò hốc hác thế nào, bất luận ăn mặc rách rưới thế nào, bọn quý tộc trong tâm không có nửa điểm tế thế ấy, trong con mắt của bọn chúng thì dân thường làm lụng cực khổ còn thấp hơn cả heo chó.

Từ lâu lớn nhất ở đế đô này ở nam thành phần vinh nhất, đến đây không phải là đại phú thương thì cũng chỉ là tôn quý đại quý tộc, vì thế, bình dân đi qua không thể nào bước vào nổi, ở những chỗ cao cấp này hộ vệ hoàn toàn không để cho lũ bình dân rách rưới có cơ hội lên vào, để tránh đắc tội với lão bản.

Lâm Phong và nhị ca Lâm Hổ đi chơi lung tung ở con đường lớn nhất phần hoa nhất đế đô, nhất lộ mà đi, hai huynh đệ đi cạnh nhau mà ước lượng tình cảnh của giang sơn, tức thì kéo theo một phiến mục quang hiểu kì, hai người thân mặc trang phục vũ sĩ phổ thông, nhưng tịnh không ai là không nhận ra. Huynh đệ hai người trông rất nổi bật, Lâm Hổ tướng mạo tính ra cũng rất anh tuấn, tán phát khí thế phong lưu, chỉ là đứng cạnh Lâm Phong tên đệ đệ này thì không tránh khỏi thấy kém hơn, Lâm Phong khí độ trầm ổn không hề để ý mà vẫn tán phát đạo khí thế không ai có thể bắt chước được. Không lạ gì khi các cô nương quý tộc chiếu một phiến mục quang si mê tới, Lâm Hổ than phiền liên tục, rằng Lâm Phong đã giành mất vương miện của hắn.

Tán tới tán lui một hồi, rồi Lâm Hổ hỏi tới một vấn đề chính : ”Ta hỏi này tiểu tam, nghe gia gia nói rằng người tu luyện tự nhiên ma pháp hệ, lại còn Thái Thanh Đẩu Khí có phải là pháp hệ tu luyện tự nhiên ma pháp không ?”

Lâm Phong đưa tay ra sau lưng, rút ra cái quạt màu vàng, cười nói : ” Thái Thanh Đẩu Khí đúng là pháp môn tu luyện tự nhiên hệ ma pháp, tuy là tự nhiên hệ ma pháp có thể ma vũ song tu, thật ra có khác biệt rất lớn, huynh nếu theo đúng pháp môn mà tu luyện, sau mười năm không khó trở thành kiếm thánh, nhưng về phương diện ma pháp thì không thể có thu hoạch lớn được !”

Lâm Hổ kì quái hỏi : ”Tại sao thế?”

Lâm Phong lắc lắc đầu, cái vấn đề này quả thật không có câu trả lời cho chính đáng.

Cái gọi là Thái Thanh Đẩu Khí bất quá chỉ là phương pháp cơ bản của pháp môn ngưng luyện kim đan, Khải Lâm Na và Toa Lị Na vốn dĩ không có biết gì về chuyện tu luyện thành kim đan, dù sao hai thế giới nhân sinh quan bất đồng, tiên pháp đạo gia chân nghĩa ở thế giới này không biết giải thích như thế nào, cũng có nghĩa là không biết tu luyện từ đâu. Vì chân quyết uy lực cường đại không chỉ là do khổ tu luyện thành, mà còn phải do giác ngộ bản thân, vì thế nên Khải Lâm Na và Toa Kị Na như hiện tại kim đan đại thành, thực lực siêu vượt kiếm thánh La Đế Phong, nhưng một điểm tiên pháp cũng không lĩnh hội được, tính ra có tu luyện lại nữa, cũng không có thêm nổi một điểm thành tựu, vô pháp tu luyện nguyên anh, dĩ tham tạo hóa.

“Cái vấn đề này đệ nghĩ huynh một ngày nào đó đến Thiên Hạc Đảo gặp Tiên Hạc Nữ mà thỉnh giáo, chứ đệ cũng không thể giải thích rõ ràng được!” Lâm Phong không biết hồi đáp thế nào chỉ có thể nói như thế.

Quả nhiên, Lâm Hổ như mắc nghẹn cả nửa ngày rồi mới nói :” Cái pháp môn tu luyện tự nhiên ma pháp hệ không phải là đệ tự sáng tạo sao ? Vì sao mà lại không thể giải thích rõ ràng chứ?”

Lâm Phong chẳng đợi dừng nói :”Huynh nếu muốn hỏi ra nguyên nhân, thế thì em chỉ có thể nói thế này, Thái Thanh Đẩu Khí chỉ là sơ cấp pháp môn, không phải là ma vũ song tu, đợi anh vượt qua cảnh giới đó rồi hãy nói lại!”

Lâm Hổ hoảng hồn, nhìn vào vị huynh đệ như thấy một con quái vật, rồi cảm khái Hạnh Vận Nữ Thần quả thật bất công : “Vì sao cả phúc phận và tài năng đều rơi trên đầu đệ, vì sao tự nhiên hệ ma pháp lại không là do ta tạo ra, đệ hiện tại thật ra đã đạt đến cảnh giới nào rồi?” Hai người vai kề vai tiến vào tửu lâu lớn nhất để đô, Lâm Phong phe phẩy quạt, nói: ”Đệ ? Giờ đệ cũng không biết thật ra hiện tại mình đạt tới cảnh giới nào, chắc chắn là đã vượt qua Thánh Cấp rồi, Thần Thú thì cũng chém chết khá nhiều, Thánh Thú thì chưa thấy, thật không biết thực lực mình tới đâu!” Lâm Hổ hoảng hồn quay đầu lại, cảm thấy não không thể chấp nhận sự thật này, đơn giản thật sự nội tình quá là không tưởng tượng nổi, thì ở phía trước một tên phục vụ tiến lại, nở nụ cười phục vụ hỏi : “Không biết hai vị khách tôn quý cần tiểu điểm phục vụ gì đây, nhị vị lên nhị lâu xem hát hay ở đại sảnh dùng cơm?”

Lâm Hổ không muốn suy nghĩ, vẫy tay nói : “Phòng riêng lâu ba!”

Phòng riêng lâu ba là dành riêng cho các đại quý tộc thân phận đặc biệt tôn quý, bọn tiểu quý tộc căn bản không có tư cách bước lên, huynh đệ hai người khí độ bất phàm, trên đai lưng Lâm Phong cùng bội kiếm có ma pháp tỏa thạch phát ra ngũ quang thập sắc do Khảm Lâm Na đeo biểu thị thân phận bất đồng, phục vụ cũng phải thấy những thứ cực phẩm biểu lộ thân phận tôn quý của hắn, tùy tiện bỏ xuống một mảnh cũng là báu vật vô giá.

Phục vụ tinh minh cho dù không cần nhìn rõ giá trị chân chính của những thứ đeo trên người Lâm Phong, chỉ cần nhìn biểu thị bên ngoài, cũng đã thấy hai người này không phải lũ quý tộc tiểu tốt có thể so sánh được, lập tức không dám can lỗi mà còn cung kính mời hai huynh đệ lên lầu.

Lâm Phong khoát tay từ chối nói : “Tính ra thì đồ ăn ở đâu mà chả giống nhau, sao lại phải đi đến cái nơi buồn chán ấy, quý tộc không nhất thiết phải tỏ ra khác người mới thể hiện được sự cao quý của quý tộc, thân phận địa vị chỉ là tượng trưng mà thôi ! Cần gì phải bắt chước kiểu ăn uống của cái lũ quý tộc thô鄙 ấy !”

Lâm Hổ cười hắc hắc nói :” Nói cũng đúng, tục nhân bình thường cũng không thể nào dám nói ra những lời nghe chịu không nổi đó !” Huynh đệ liền chọn một bàn gần cửa sổ ngồi xuống, chọn vài đĩa rau nhỏ với rượu.

Phục vụ nghe huynh đệ ăn nói giọng điệu như thế, hoàn toàn không xem quý tộc đại lão gia môn thường ngày cao tao tại thượng ra cái gì, chửi như chửi heo mắng chó, không khỏi trong tâm thất lên :”Thiên nột ! Hai cái tên gia hỏa này là người từ đâu ra, dù có không muốn sống đến thế, cũng đừng có liên lụy tới ta!”

Nhanh chóng nhìn quanh một vòng, thấy tịnh không ai để ý tới, trong tâm như cất bỏ được gánh nặng.

Sau khi cơm rượu đều được dọn lên, huynh đệ bắt đầu dùng được một phần, Lâm Hổ hắc một tiếng, đoạn nói :” Người nhìn cái lũ quý tộc khác xem, rồi cửa là tiền hô hậu ủng, xe ngựa nhất cá hào hoa, hộ vệ thì gọi một tiếng là rầm rộ đến, huynh đệ chúng ta một điểm cũng chả giống với cái lũ quý tộc ấy, nếu không sợ bị lão gia tử trọng phạt, ta cũng muốn thử xem cái tư vị ấy một lần xem cảm giác nó thế nào!”

Lâm Phong hạ đĩa xuống, động tác ưu nhã chùi miệng, rồi cầm quạt ở trên bàn lên phe phẩy hai cái, mới nói :” Cái này gọi là từ cần kiếm tiền tới xa hoa thì dễ, từ xa hoa trở thành cần kiếm thì khó, quý tộc thể hiện tác phong bên ngoài thì đẹp đẽ bên trong thì thối nát, nếu Lâm Gia chúng ta cũng đọa lạc như thế, làm sao có thể đứng vững vạn năm không đổ chứ!”

Lâm Hổ nói :” Cái đạo lý này thì ta cũng rõ rồi, chỉ là tò mò cái cảm giác nó thế nào thôi!”(câu này lữ hút ma túy cũng hay xài nè ^.^!)

Rồi nhỏ giọng xuống nói :” Gia gia đã định sẵn hôn sự của ngươi và Lộ Thiên Á, Pháp Lạp Đế gia tộc thông hôn với chúng ta là một đại sự, bất quá Lộ Thiên Á tiểu nữ ấy bị cha mình cưng chiều quá độ, hơn nữa bên cạnh ngươi lại có nhiều nữ nhân như thế, sau này sẽ chịu khổ dài!”

Lâm Phong tiêu sái cười một tiếng, đoạn nói :” Làm sao có thể quản được mọi thứ chứ, như quả không hợp thì bãi bỏ hôn sự, bọn họ cũng không nên cầu toàn ở bản thân đệ như thế ?” Lâm Hồ nói :” Không tưởng được là ngươi cũng nghĩ tệ đến như thế, mười năm trước Lộ Thiên Á bại dưới tay đệ, luôn rất là không phục ,sau khi đệ đi đến Khắc Khố Sâm Đạt, Lộ Thiên Á và thất công chúa Ngải Lị Phù lần lượt được kiểm thánh Tây Tư Tập và đại sư Lô Khắc Tây thu làm quan môn đệ tử, một năm trước Lộ Thiên Á học nghệ đã thành quay về tập trung lũ tiểu nữ quý tộc nhân rồi vô liêu ở mọi phương, thành lập một Sắc Vi Dong Binh Đoàn, hắc, thanh danh cũng không nhỏ đâu nhá!” “Sắc Vi Dong Binh Đoàn?” Lâm Phong cực kì ngạc nhiên hỏi lại.

Sắc Vi Dong Binh Đoàn này hẳn cũng đã từng nghe qua, nghe nói là tập trung toàn là nữ dong binh, tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ dong binh cao tới mức gần bằng 100%, đoàn trưởng và thành viên cốt cán không rõ là ai, bất quá hẳn chỉ nghe người khác nói qua mà thôi, cũng không lưu ý cho lắm, không ngờ lại có thể là việc làm của Lộ Thiên Á tiểu nữ ấy.

Lâm Hồ cười bần tiện nói :” Đã nghe thất công chúa Ngải Lị Phù cũng ở trong đó, hai tiểu nữ đều là tuyệt sắc mỹ nữ sắc đẹp mê người, các quý công tử theo đuôi thậm chí có thể lập nên một binh đoàn, vì thế bọn đạo phỉ vừa thấy mặt là đã không dám còn chủ ý gì, mà hành tẩu các quốc gia dưới sự hộ giá của các hộ hoa sứ giả, tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ cũng đạt tới 100%!” Lâm Phong nói :” Sợ là không được đơn giản đến như thế!”

Lâm Hồ gật đầu nói :” Những cái tên công tử ngoài theo đuổi sắc đẹp của Ngải Lị Phù và Lộ Thiên Á, chủ yếu là sau khi chiếm được họ, còn có thể đạt được thế lực hùng hậu chống lưng phía sau, Thánh Cấp của nhân loại không nhiều, trừ Lâm Gia chúng ta, Đại Lục chỉ có một vị kiểm thánh và ba vị Thánh Giai Pháp Sư, nếu có thể được hỗ trợ của vị kiểm thánh, so với được mười vạn đại quân có khi còn lợi hại hơn!”

Lâm Phong nhướn đôi mày kiếm, phe phẩy quạt vài cái rồi nói :” Còn phát hiện gì khác nữa ?”

Lâm Hồ nói :” Lao Bĩ Tư đại công dĩ nhiên đã đáp ứng hôn sự của đệ và Lộ Thiên Á với gia gia, chỉ là tiểu nữ đó vốn là cao ngạo, không chịu mất mặt với gia tộc, lại nghe thất công chúa và lục hoàng tử Uy Nhĩ Tồn của Ngải Sâm đế quốc cũng nóng bỏng lắm, Hoàng Đế bệ hạ cũng vì điều này mà tổn không ít tâm sức, chỉ là Ngải Lị Phù phía sau có Lô Khắc Tây Mỗ đại sư, Hoàng Đế bệ hạ cũng chịu nhiều khó khăn lắm!”

Lâm Phong không rõ hỏi lại:”Cái đó thì có quan hệ gì?”

Lâm Hồ nhìn Lâm Phong vài lần, rồi cười hắc hắc nói :” Nguyên bản là Hoàng Đế bệ hạ phối hôn Thất công chúa với đệ, kết quả là bị gia gia ngăn cản, vì thế sau khi Hoàng Đế bệ hạ biết thất công chúa Ngải Lị Phù và Uy Nhĩ Tồn vai kề vai với nhau thì đại phát cổ tì khí đó, bắt công chúa hồi cung, kết quả thất công chúa cơ bản đi đến đâu cũng bị quản thúc!”

Lâm Phong lập tức nhướn mày, vì sao lão gia tử lại ngăn trở chuyện này ? Thất công chúa đó có vấn đề gì hay sao?

“ Cái tên Uy Nhĩ Tồn đó là loại người nào ? ” Lâm Phong lên tiếng hỏi.

Lâm Hồ sắc mặt ngưng trọng trở lại, nói :” Mười năm trước đã phát sinh một sự kiện rất lớn, cụ thể thì ta không biết rõ, nhưng sau đó, Thần Thánh Giáo Hội bắt đầu đại phát trương thân quyền, tổ chức Thánh Điện Quân Đoàn lớn mạnh, các hoàng thất đều phái xuất những tối ưu hoàng tử đến Thánh Đô tiếp thị bồi dưỡng của giáo hội!” Lâm Hồ nói tới đây lại ngưng lại, thấy Lâm Phong đang ngắc đầu lắng nghe, lại tiếp tục nói :” Những hoàng tử này từ Thánh Đô quay về ai ai cũng có thực lực cường hãn, cơ hồ vượt qua cấp độ kiểm thân, tề nhất cũng đạt thực lực kiểm thân, nghe người ta nói là cái luyện chính là Thần Thánh Đẩu Khí, hơn nữa không biết Thần Thánh Giáo Hội và Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc đã đạt được hiệp nghị gì, những hoàng tử được giáo hội bồi dưỡng đều được ban cho thân phận Thánh Kị Sĩ, cái tên lục hoàng tử của Ngải Sâm Đế Quốc ấy là một vị Phương Hoàng Kị Sĩ!”

117. Chương 117 Khi Thiện Phạ Ác

Lâm Hổ nói :”Thái Thanh Đầu Khí có nhiều chỗ chúng ta căn bản không có khả năng lí giải, vì thể tốc độ tu luyện bị chậm hẳn lại, tiến triển như sên bò, ta và đại ca tới giờ nói chỉ đạt tới thực lực kiếm thần, còn phụ thân thì tuổi đã cao, tu luyện Thái Thanh Đầu Khí có lẽ đã quá trễ, bất quá nghe lão gia tử nói là Thái Thanh Đầu Khí của đệ và Thần Thánh Đầu Khí của họ cũng tương đương với nhau!”

Lâm Phong gật gật đầu, Thái Thanh nhất khí quyết tuy là nhập môn pháp quyết của ngưng luyện kim đan, nhưng ở Thần Tang Đại Lục này không có một chủng loại tâm pháp đầu khí nào có thể ngang hàng, nếu cái thứ Thần Thánh Đầu Khí này không dưới Thái Thanh Đầu Khí, thì chắc là tâm pháp tu luyện chân chính của thiên sứ rồi, có lẽ cũng có liên quan tới bảy vị thiên sứ đã từng xuất hiện tại Quang Minh thánh điện.

Lâm Hổ cười hắc hắc nói :” Không nói tới đệ, Ngải Sâm Đế Quốc lục hoàng tử điện hạ và Lăng Nguyệt Đế Quốc tam hoàng tử Hải Phỉ Tư tề danh nhân vật xuất thế, không chỉ có gia thế hiển hách, mà hơn nữa là nhân vật tiêu biểu nhất trong giới trẻ, lại còn có địa vị Thánh Giai Kị Sĩ, không biết bao nhiêu tiểu cô nương quý tộc mơ tưởng được làm tình nhân của họ!”

Lâm Phong lại nhướn mày, nói:” Không quá thối phồng như thế chứ ?”

Lâm Hổ dù trên mặt không lộ ra điều gì, nhưng ngữ khí thì không tránh khỏi có hơi hướm ghen tị :” Nhìn là biết, hai tiểu tử đó so với những kẻ khác thì chắc chắn là cuốn hút hơn vài phần, mỗi lần đi tới nơi nào là lại âm ỉ ở đó một phen, bọn danh媛 quý phụ và tiểu nữ theo đuôi phía sau cứ như chơi đèn kéo quân !”

Lâm Phong không khống chế nổi cười nói :” Đừng có ghen tị thế mà! Nếu huynh thấy chúng không thuận nhãn, đệ cho huynh mượn Bạch Long Mã, huynh dạy cho lũ hoàng tử ấy một trận thật tốt!”

Lúc này thì trong đại sảnh đã đầy khách, ồn ào khởi cần phải nói, hai người lại không nói lớn tiếng, tránh để người khác nghe thấy.

Lâm Hổ cười ha ha, đoạn nói:”Nhị ca của đệ đâu có hèn hạ đến thế, chỉ là không chịu nổi cái sự kiêu căng ngạo mạn của lũ tiểu bạch diện đó, tưởng là có giáo hội hỗ trợ phía sau, cứ như trời là lão đại, chúng là lão nhị, có cơ hội ta cũng phải đích thân phân cao hạ với chúng, để chúng cảm nhận được lệ hại của tử tôn Lâm Gia chúng ta!”

Lâm Phong nói :” Đối phương là Thánh Kị sĩ đó, huynh có tự tin đánh bại Thánh giai kị sĩ sao?”

Lâm Hổ thở dài một hơi, đoạn nói :” Bỏ lại chiếu theo khế ước cổ xưa, ta và đại ca cũng có thể coi là thánh kị sĩ của Chu Tước gia tộc, có thể có Phượng Hoàng tọa kị, chỉ là hai năm trước gia gia sau khi liên hệ với Chu Tước gia tộc xong, không ngờ lại nổi giận dữ dội, từ đó tới nay chưa hề bàn lại sự tình tọa kị, hiện tại cái tên tiểu bạch diện ấy lại trở thành Phượng Hoàng Kị sĩ, ôi!”

Lâm Phong bắt nhẩn phải hỏi :” Đệ bảo này nhị ca, huynh hận cái tên Uy Nhĩ Tồn đó đến thế, không phải là đã bị hắn chơi cho rồi đấy chứ?”

Lâm Hổ khuôn mặt vô liêm sỉ cũng đỏ bừng, rất là xấu hổ thấp giọng nói :” Hai tháng trước tiểu tử ấy truy theo Ngải Lị Phù mà đến Đế Đô, ta đã phát sinh ra vài điểm bất đồng nhỏ với hắn, cái tên tiểu tử thật khôn kiêu lại giở võ ra với ta, hơn nữa lại còn thêm Bát Tử Điều tọa kị, kết quả là ta yếu hơn một chút, hắc hắc, chúng ta là huynh đệ, đệ sau này nhớ trả mỗi nợ này cho huynh!”

Lâm Phong cũng cảm thấy lòng trầm xuống, nam nhân phát sanh hiểu lầm phần lớn nguyên do chỉ có thể là nữ nhân, nhìn bề ngoài của nhị ca là biết ngay, thế nên cũng không truy vấn nữa, phe phẩy quạt hai cái rồi mỉm cười nói :” Nghe huynh nói thế giống như cái tên ấy như là thiên thượng vô song, địa hạ vô đối, thật là làm cả đệ đây cũng phải thấy ghen tị, có cơ hội thì cũng phải kiến thức xem vị hoàng tử điện hạ của Hải Sâm Đế Quốc này có khả năng gì!”

Lâm Hổ cười hắc một tiếng bảo :” Đánh với hắn cũng có hai điểm không tốt, Lạc Nhật Đế Quốc hiện tại bang giao rất tốt với Ngải Sâm Đế Quốc, không nên làm tình hình xấu đi, mà tiểu tử ấy còn có hỗ trợ của Thần Thánh Giáo Hội, chỉ là trong Ngải Sâm Đế Quốc vẫn có vài hoàng tử có thực lực cũng rất muốn tiếp nhận hoàng vị, chúng ta có thể lợi dụng điều này để đối phó với tiểu tử ấy!”

Lâm Hồ tự biết tên đệ đệ này của mình rất là cường hãn, cả Bạch Long Mã hung hãn cũng hàng phục được, khơi khơi một tên Thánh Kị Sĩ thì bõ bèn gì.

Lông Phong nói :” Thần Thánh Giáo Hội muốn phát trưng thần quyền để làm gì nhỉ, Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc một điểm phản ứng cũng không có sao ? Lạc Nhật Đế Quốc của chúng ta có tình huống thế nào?”

Lâm Hồ nói :” Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc thái độ rất là ám muội, lão gia tử không nói, ai mà biết được chúng có cái chủ ý quỷ quái nào, giáo hội đúng là muốn đại phát trưng thần quyền, Ái Đức Hoa cái lão rùa già ấy ngày nào cũng suy nghĩ tới chuyện đè ép Lâm Gia chúng ta như thế nào, cũng đã hòa vào quan hệ với giáo hội như một lũ chó đại, Đế Đô đã xây xong một ngôi chùa, phái một quân đoàn ba ngàn Thánh Điện Kị Sĩ trú ở đó!”

Lâm Phong nhú mày, hỏi:”Gia gia nói thế nào?”

Lâm Hồ nói :” Việc đề xuất chinh Thiểm Tộc là nhờ có lão gia tử xuất lực chỉ trì, hiện tại đại bộ phận quý tộc Đế Quốc đều vịn vào chuyện này muốn bài xích Lâm Gia, giáo hội có sự tình gì lão gia tử cũng không nói gì cả, dù sao cũng không phải lo, tính ra nếu như Lạc Nhật Đế Quốc bị diệt thì Lâm Gia chúng ta cũng không bị tổn thất nhiều, cứ để cho Ái Đức Hoa lão tử ấy tự chịu ác quả của mình!”

Lâm Phong cười lạnh nói :” Lâm Gia chúng ta làm sao mà phải lo lắng bị lũ binh tằm tướng cá ấy động thủ động cước, hiện tại cứ tạm thả cho bọn chúng đắc ý một trận, ngày sau một trận thu dọn toàn bộ!”

Hai người đang bàn luận với giọng rất nhỏ, tự nhiên nghe trước cửa vọng lại tiếng gậy gõ, hai người quay lại nhìn, thì ra là một thanh niên quần áo rách rưới đứng ở trước cửa, bị mấy tên phục vụ chỉnh sửa một trận, thanh niên ấy không ngờ lại có ngạo cốt, ngược lại đem bọn phục vụ ấy ra trào lộng một phen.

Lúc ấy xảo hợp làm sao lại có một tên quý tộc trẻ đom đống đi từ tầng ba xuống, rất khinh bỉ chửi mắng thanh niên ấy một trận, thanh niên ấy cũng hiểu là tình huống đã thay đổi, vừa thấy bất hảo, liền quay đầu tính bỏ đi, tên quý tộc trẻ ấy lại không muốn bỏ qua chuyện này, lập tức bảo vài tên hộ vệ chạy đến đánh người.

Cái kiểu khi nam phách nữ ấy lúc nào cũng có thể thấy lũ quý tộc này làm, hiện đã giống như chiêu bài của cái lũ quý tộc dọa lạc thời nay, quý tộc bắt nạt dân thường đã là chuyện thường ngày ở huyện, cơ bản không phải chuyện lạ gì, Lâm Phong từng tận mắt thấy trước cửa Thanh hoa học viện xảy ra sự tình loại này. Nguyên bốn Lâm Phong cũng không có rảnh tới mức quản chuyện của người ta, cái tên quý tộc đom đống ấy chính là Tỉnh Thái tiểu miêu mười năm trước từng có chuyện với hắn, mười năm không gặp, tên tiểu tử này cũng thành một nhân vật, du đầu phần diện ra vẻ quý phái, một đám hộ vệ đông đảo tiền hô hậu ủng trông rất là phô trương. Chỉ là bên trong cái vẻ quý phái này là dọa lạc tuyệt đối, trông thì có vẻ ra dáng lắm nhưng tình thật lại thấy chả có gì, Lâm Phong nhìn thế nào cũng thấy cái tên tiểu tử này di chuyển lắc qua lắc lại cứ như vừa đi đại tiện một trận xong, trang sức thì loè loẹt, thật muốn làm cho người ta thấy muốn ói.

“Đó là tiểu miêu của Tỉnh Thái Gia! ”Lâm Hồ cười nói :” Ta thấy đệ cũng đã nhớ lại mười năm trước cũng có một ngày từng bùng, đệ chém chết một trong tứ miêu của Tỉnh Thái Gia, sau khi cả lũ đại tiểu miêu này quay về rất là thống hận, muốn đòi báo thù đệ!”

Lâm Phong cũng cảm thấy hài hước, nói:” Trước đây đã từng thấy rồi!”

Giờ này trước cửa tửu lâu đã đầy người bu lại xem hí kịch, Lâm Phong đưa tay ra một cái, đám người đứng phía trước lập tức bị một đạo vô hình khí kinh cường hành xé ra một khoảng rộng ba xích, mà hoàn toàn không một ai bị nghiêng ngã, Lâm Hồ nhìn thấy là đã lặng đi vì kinh ngạc không thể che giấu nổi.

Khi hai người tiến ra phía trước, thì thấy một khuôn mặt tiểu miêu đang dùng chân đạp lên đầu của thanh niên ấy, tên thanh niên vốn sớm đã bị đánh đến xanh tím cả người, giờ hoàn toàn co rút người lại trên đất, không rên la tiếng nào, đúng là một tên cứng đầu.

Cái tên tiểu miêu ấy hiềm độc đâm lên người thanh niên ấy, hướng về chúng nhân lớn giọng hô :” Tiệp dân đúng là tiệp dân, một điểm phong độ cũng không có, để cái lũ tiệp dân này sống trên thế giới này đúng là bất hạnh của đế quốc, Lạc Nhật Đế Quốc địa đại vật bác, khoáng sản phong túc, tại sao lại có thể nuôi lớn cái lũ tiệp dân vô tri này, tên tiệp dân này đáng bị rơi xuống mười tám tầng địa ngục, đám tranh nữ nhân

cùng bốn công tử!” Những người đứng xem chung quanh đa phần đều là đại bang quý tộc, hiện nay quý tộc của đế quốc phân làm hai phe, một bên là Lâm Gia và Pháp Lạp Đế gia tộc đứng đầu một phái hệ quý tộc, bên còn lại là phái hệ Tĩnh Thái Gia tộc đứng đầu, chỉ là bất quá Lâm Gia và Pháp Lạp Đế gia tộc hiện thời rề thì sâu mà lá thì ít, còn Tĩnh Thái Gia tộc thì thuận buồm xuôi gió tụ tập với nhau.

Quý tộc xung quanh phần lớn là chó theo đuôi của Tĩnh Thái Gia, lập tức tiếng chó sủa vang lên ầm ỉ. ^

Tĩnh Thái tiểu miêu mặt đầy thỏa mãn, tiếp tục tàn phá trên cơ thể thanh niên ấy, càng lúc càng thấy đắc ý :” Tên tiện dân dơ bẩn, trớ chú của Ách Vận Nữ Thần chỉ có thể giáng lên cái loại nửa điểm hữu dụng cũng không có như ngươi, Quang Minh Thần không bao giờ có thể thương hại cái lũ hạ tiện không có tín ngưỡng như ngươi, người mẹ hạ tiện của ngươi sinh ra ngươi là bất hạnh của ngươi, muốn trách thì trách bà mẹ hạ tiện của ngươi đi!”

Thanh niên tay ôm lấy bảo vệ đầu, răng cắn ngập vào môi, Lâm Phong đã thấy rõ là hắn đang cật lực cố gắng đè nén nộ hỏa đang điên cuồng thiêu đốt trong tâm, nhất nhất điểm tình cảm sâu nhất trong tâm cũng nhận thấy, không nhận được phải nhịu mày, chỉ tay xuất ra một đạo kiếm mang, Tĩnh Thái tiểu miêu lập tức ôm lấy chân phải lẫn lộn dưới đất gào thét như heo bị lên lò mổ.

Đám đông cùng lúc bùng lên một tiếng “Oa”, cả đám quý tộc theo đuôi Tĩnh Thái Gia và Hoàng Đế lão nhân tức thì chuẩn xa khỏi nơi này, tiểu tâm nhìn quanh bốn phía, cả đám hộ vệ của Tĩnh Thái tiểu miêu hoảng hốt dựng Tĩnh Thái tiểu miêu dậy, vài tên đã há miệng chửi lớn :”Là tên nào dám đánh lén công tử nhà ta, lăn ra đây cho lão tử!”

“Ai cho ngươi quyền làm lão tử thế?” Lâm Hổ bước dài tới, thuận tay “pát” một phát vào sau tai đánh tên hộ vệ vừa mở miệng phải méo mặt, thấy cái tên hộ vệ khi thiện phạt ác bị đánh lăn xa tới vài mét, tốt lên tiếng kêu thảm thét, rồi mới chậm chạp bò đứng dậy.

Các hộ vệ của Tĩnh Thái Tiểu Miêu giờ mới nhìn rõ là Lâm Hổ, âm thanh kinh hô vang lên liên tục, không tên nào dám hung hăng nữa.

Từ tôn Lâm Gia vốn không phải chỉ biết nhả nhận, trước không cần nói đến thế lực Lâm Gia, chỉ cần Lâm Hổ tay nắm mười vạn cấm vệ quân, thủ ác bình quyền, bọn hộ vệ chỉ biết khi thiện phạt ác, làm sao mà có can đảm đắc tội với Lâm Hổ.

Cái tên hộ vệ bị đánh đang bò dậy cũng đã thấy Lâm Hổ rõ ràng, lập tức nuốt hết xuống bụng những câu chửi ác độc đang sắp bắn ra khỏi miệng, cúp đuôi chạy vòng về sau lưng người khác.

Lâm Hổ lướt ánh mắt ác độc qua làm cả đám hộ vệ lùi lại một bước, mở miệng ra chửi mắng :” Lũ hèn nhát không có đảm lược, đánh cái lũ cận bã các ngươi còn làm dơ tay ta, sau này nói chuyện phải để ý một chút, không nói năng cái kiểu thất đức như thế, bằng không lần sau ta cắt lưỡi bọn cận bã các ngươi đem cho chó ăn!”

Cái đám quý tộc theo đuôi Tĩnh Thái phái hệ thấy tình thế bất diệu, đã chia nhau tìm đường chuẩn mất, chúng cũng không có ngu đến độ đưa cái đầu cá bé nhỏ ra tiếp lấy tai họa ở đây .

Tĩnh Thái Tiểu Miêu bị phế mất một chân, cái vẻ mặt la hét thảm thiết giống như oán phụ bị cưỡng gian, cả đám hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, vốn dĩ chỉ biết theo chủ tử khi thiện phạt ác đã quên hết bég cái gọi là tình thần kị sĩ, vinh nhục quan niệm cũng theo đó mà bay, không muốn phí sức đi tìm cái chết vô ích. Lâm Phong tiến lại gần kéo một cái, kéo thanh niên ấy đứng lên, Lâm Phong tiếp cận Lâm Hổ nói :” Đi thôi, đừng mất công nói chuyện với lũ phế vật này!”

118. Chương 118 : Cương Tắc Dịch Chiết.

Lâm Phong hỏi:”Rốt cuộc ngươi tên là gì, lai lịch ra sao?”

Tên thanh niên ấy cũng không biết có lại lực khí từ đâu, lại cũng không nghĩ ngợi nhiều, thấy hai vị quý tộc trẻ này hành xử không giống lẽ thường, có khí độ rất là bất phàm, tịnh không phải giống như cái lũ quý tộc đáng ghét thích hà hiếp người khác, có thể thấy là lũ phôi chủng Tĩnh Thái Gia hoàn toàn không so sánh

được, vì thế không ấm cũng chẳng lạnh nói ra gia môn của mình ngay: "Ta tên Khải Luân, là học viên của Đế Quốc Hoàng Gia Học Viện!"

Lâm Hồ nhướn mày, có chút bất mãn với thái độ của tiểu tử này, nói sao đi nữa hai huynh đệ mình cũng vừa cứu lấy tiểu mệnh của hắn, dù là làm ơn không có ý mong chờ báo đáp, nhưng cái thái độ của tiểu tử này quả là có một chút khó tiêu.

Lâm Phong rất ngạc nhiên nhìn lại Khải Luân, khâm phục nói: "Là học viên nổi bật của hoàng gia học viện? Thú vị thật, có thể tiến vào Hoàng Gia học viện đều là nhân tài, bất quá cũng phải xem xét là loại người nào, tuy là phần lớn đều lấy từ đồng quý tộc tử đệ, nhưng bình dân tử đệ mà có khả năng được tuyển vào hoàng gia học viện, khẳng định phải có thiên phú xuất sắc ở một phương diện nào đó, thế ngươi chuyên về phương diện nào?"

Khải Luân biểu thị bản hữu cô ngạo, trên khuôn mặt bầm xanh bầm đỏ tuy có nét đau buồn, nhưng vẫn xuất ra một chút ngạo khí, nói: "Ta chuyên tu chiến lược quân sự, không phải ta tự khoe, mỗi lần thôi diễn và bố cục quân lược chiến trận, Hoàng Gia học viện không có cá nhân nào có thể so bì được với ta!"

Lâm Phong nguyên bản nghe được tên tiểu tử này là cao tài của Hoàng Gia học viện, đã định cho hắn một cơ hội, giờ nhìn thấy tên tiểu tử này mặt hiện rõ sự ngạo nghễ, ý tưởng đó lập tức biến mất, vỗ vào vai Khải Luân một cái, ưu nhã cười nói: "Duệ khí của người trẻ tuổi thì cũng tốt, nhưng không nên dẫn tới kiêu ngạo thái quá, cương quá dễ gãy, ngươi phải minh bạch cái đạo lý này!"

Nói rồi cùng Lâm Hồ nghênh ngang bước đi.

Khải Lâm cẩn thận nhắm lại ý nghĩa của bốn chữ "Cương quá dễ gãy", trong tai nghe được lời Lâm Phong từ xa bay lại, "Ta là linh chủ Lâm Phong của Khắc Khổ Sâm Đạt, như quả có một ngày ngươi cảm thấy không thể sống ở đây được nữa, cũng có thể đến Khắc Khổ Sâm Đạt tìm ta!"

Khải Luân giật mình tỉnh lại, hai huynh đệ đã đi xa không còn bóng dáng nữa rồi.

Hai người quẹo qua một góc phố, Lâm Hồ không hiểu phải hỏi: "Cái kiểu thấy tài sinh kiêu ngạo này, với lũ xú cốt đầu của Hoàng Gia học viện ta đã thấy nhiều, kiểu người này phần lớn tưởng năng lực siêu trác, tài trí bất phàm, rất khó có thể dùng lời nói khống chế chúng, đệ có thật muốn nhận cái khối xú cốt đầu này về Khắc Khổ Sâm Đạt không?"

Lâm Phong nói: "Có tài đương nhiên là có tật mà! Nếu không thể làm sao có thể gọi là nhân tài, cái tên tiểu tử này rõ ràng đã phải chịu nhiều nỗi đau khổ, dù là có điểm thị tài ngạo vật, nhưng cũng đã được vài bài học như hôm nay rồi, đệ nghĩ hắn cũng có thể đến Khắc Khổ Sâm Đạt tìm đệ, dạng cốt đầu này tuy là có điểm thú, nhưng tuyệt không phải là đồ ngu!" Lâm Hồ bất thành linh hỏi: "Cái tên tiểu miêu của Tỉnh Thái Gia thế nào rồi?"

Lâm Phong cười nói: "Đồ phôi chủng Tỉnh Thái Gia ấy làm sao mà so với Lâm Gia chúng ta, đệ chỉ phé một chân của tên Tỉnh Thái tiểu miêu ấy để lưu lại một lời cảnh cáo, nếu làm đệ nổi giận, đệ có thể để Cấp Mô đưa toàn bộ những tên mang họ Tỉnh Thái đi gặp Mông Ny Tạt Đại Thần (diêm vương)!"

Lâm Hồ hoảng kinh, vội nói: "Không thể lỗ mãng như thế được, làm như thế có thể làm đế quốc phát sinh nội loạn đấy!"

Cấp Mô hẳn đương nhiên biết, Khắc Khổ Sâm Đạt có hai thủ hộ giả cực mạnh, một là Bạch Long Mã, một là Cấp Mô, toàn là cấp Thần Thú, Cấp Mô còn là độc hệ thần thú, vô thanh vô tức độc chết Tỉnh Thái Gia dễ ợt, chỉ là Tỉnh Thái Gia giờ đang phụ trách nhiều bộ phận yếu hại của đế quốc, nếu không phải là vạ bất đắc dĩ, không thể làm cái hành động thất phu này.

Lâm Phong cười ha hả, phe phẩy quạt hai cái nói: "Nói đùa thôi mà, đệ làm sao có thể làm chuyện thất phu đó, bất quá Ái Đức Hoa cái lão già đó xem ra đã xem Lâm Gia chúng ta như cái gai trong mắt, cả ngày chỉ biết lo nghĩ làm sao diệt trừ Lâm Gia chúng ta, cái tên hôn quân này đã không còn thuốc chữa rồi!" Lâm Hồ thở dài một hơi nói: "Còn ai nói gì được nữa chứ, mẫu thân mười năm nay bị kẹp ở giữa rất là khó khăn, thường xuyên khóc thầm, tên hôn quân ấy luôn bắt chẹt chúng ta, may mà có lão gia tử, tên hôn quân ấy cũng không dám phóng túng, chỉ là lũ phôi tử của Tỉnh Thái Gia và đám con cháu chó chết của tên hôn quân cứ hay ở trước mặt hắn bàn lộng sự phi, quả thật là đáng chết mà!"

Lâm Phong đột ngột hỏi :” Lộ Thiển Á hiện tại có phải đang ở đế đô không ?”

Lâm Hồ đảo mắt một vòng, cười hề hề bảo :” Tiểu nữ ấy và thất công chúa dẫn Sắc Vi Dong Binh Đoàn của mình đến Ngải Sâm Đế Quốc, hộ hoa sứ giả theo sau cũng không ít, đệ cũng phải cẩn thận một chút, thiên vạn đừng để tiểu nữ ấy làm Lâm Gia chúng ta phải mọc sừng nhá!” Lâm Phong không khống chế nổi cười nói :” Làm sao có thể nói như thế, Lâm Gia và Pháp Lạp Đế Gia mình ước hôn nhân chỉ bằng lời nói, Lộ Thiển Á chưa bước qua cửa Lâm Gia ta, mặt mặt là Lao Bĩ Tư đại công và Pháp Lạp Đế gia tộc kìa, sao lại có liên quan gì với Lâm Gia chúng ta!”

Lâm Hồ nói :”Hắc, không nhắc tới chuyện này thì cũng suýt quên, tiểu nữ ấy đã từng nói, ai có thể hạ được người, sẽ dùng thân báo đáp, Lao Bĩ Tư đại công vì chuyện này mà nổi giận suýt nữa mạng cũng ô hô, cũng có nghe nói có nhiều hoàng tử và quý công tử bắt phàm đã chạy đến Khắc Khố Sâm Đạt tìm người làm phiến, không biết chuyện này có thật không!”

Lâm Phong ngạc nhiên nói :” Có chuyện này thật sao? Đệ bế nhập tử quan tham tu mười năm, chỉ vừa xuất quan tháng trước, chưa hề nghe nói tới sự tình này, bất quá nghe Khảm Lâm Na nói qua, một năm trước có nhiều tên quý tộc trẻ địa vị không tồi chạy đến Khắc Khố Sâm Đạt muốn gây sự, tất cả đều bị Bạch Long Mã tàn nhẫn dạy cho một trận nên thân!”

Lâm Hồ vỗ bạch bạch lên vai đứa em của mình, cười ha ha mấy tiếng, hạ giọng nói với về tâm phục :” Lão gia tử lúc đầu để đệ chấp chương Phượng Hoàng Kim Lệnh đúng là có con mắt nhìn người rõ ràng, Lâm Gia chúng ta có một nhân vật siêu trác thế này, sau này cho dù không có hỗ trợ của Chu Tước Gia Tộc, cũng vẫn có thể bảo tồn trong thời chiến hỏa này!” Hai người du ngoạn đế đô một trận, khi quay về đại công phủ, quản gia trong phủ chạy tới thông báo, rằng lão gia tử gọi Lâm Phong tới ngay hậu viện cần gấp.

Khi Lâm Phong đến hậu viện thư phòng lão gia tử đang ở, mấy lão đầu tử đã quay về nghỉ ngơi, lão gia tử ngồi sau cái án thưởng thức một bôi ba la mật mĩ tửu, ánh mắt thâm thúy, nhìn vào có cảm giác như là sự việc khó đến cỡ nào cũng có cách giải quyết.

Khi Lâm Phong bước vào thư phòng, lão gia tử nở nụ cười tươi như hoa, để tiểu tôn ngồi vào bên cạnh mình, cười sảng khoái một tiếng, hướng về Lâm Phong mắng vui :” Xú tiểu tử, vừa đến đế đô đã không biết an phận, mới rồi lão quỷ của Tỉnh Thái Gia đến nhà, bảo Lâm Hồ đã phế một chân của Tỉnh Thái tiểu miêu, phải mi làm không!”

Lâm Phong cười nói :” Con và nhị ca không hề xuất thủ, ai dám chứng minh là chính con đã phế tên Tỉnh Thái tiểu miêu đó chứ!”

Lão gia tử hiểu ra liền cười, thỉnh linh bảo :”Tiểu tam này, con lại đây đầm lưng cho gia gia!”

Lâm Phong theo lời bước đến, đứng sau lưng lão gia tử đầm bóp hai bờ vai rộng, lão gia tử nói chuyện rất là thân thiết, chuyện gia đình hàng ngày gì đều đem ra nói với hắn, cuối cùng cũng đến chủ đề chính, nói :” Nói tới thành tựu mười năm của con, tự nhiên hệ Ma Pháp là chuyện của Tiên Nữ Hạc thuộc Thiên Hạc Gia Tộc, làm sao con cũng có thể tu luyện tự nhiên hệ ma pháp?”

Lâm Phong trong tâm cũng biết ngày này sớm muộn cũng đến, cũng không hoang mang, không suy nghĩ gì nói luôn :” Cái này à, gia gia không phải thường nói con là thiên tài sao? Thiên tài có khả năng tạo ra những phát minh thiên tài thì mới gọi là thiên tài chứ !” Lâm Phong cũng hơi đỏ mặt, hay là vì đứng sau lưng của lão gia tử, tịnh không phải sợ bị lão gia tử thấy.

Lão gia tử ngữ khí khá là vui vẻ:”Nói như thế pháp môn tự nhiên hệ ma pháp toàn bộ là do con sáng tạo ra à?”

Lâm Phong nhanh chóng lựa chọn nguyên nhân, rồi gật đầu nói :” Mười năm trước con ở ngoài Bồ Đạt Luân Bảo, ở đó lấy được một khối ngọc bội từ Hô Lan Na công chúa của Hô Lan bộ lạc, trong khối ngọc bội đó tự nhiên hệ ma lực rất là cường đại, kì duyên xảo hợp con lại hấp thu tự nhiên hệ ma lực của khối ngọc bội đó, từ đó tạo ra một pháp môn tu luyện, sau đó bế quan mười năm coi như cơ bản thành công!” Lão gia tử nhướng cặp mi dài, nói:” Chỉ là thành công một tí thôi sao ? Có thể hàng phục Bạch Long Mã mà chỉ là mới thành công một tí ? Kim Sắc Ma Thú (chỉ bát bảo nguyên thân) của người có phải là thượng cổ ma thú không, sao lão nhân gia chưa hề nghe nói tới?”

Lâm Phong cười nói :” Gia gia làm sao lại nghe người ta nói sai rồi, Tiên Nữ Hạc có ngũ khí triều nguyên, có khả năng biến ra bốn phân thân, làm sao con không thể chứ, đó không phải là ma thú, là con dùng pháp lực ngưng tụ lại thành pháp thân, có thể còn lợi hại hơn phân thân của Tiên Hạc nữ thần, miễn dịch toàn bộ Ma Pháp, cũng đỡ được toàn bộ vật lí công kích !”

Lão gia tử gật gật đầu, đã nghe người ta thuật lại tiểu tôn tử dùng pháp thân trấn áp mười hai vị Đại Lực Chiến Thần, biết rằng đạo pháp thân cường hãn vô bì, ngay cả vật lí công kích của Đại Lực Chiến Thần được xưng lực chiến đấu vật lí đệ nhất thiên hạ cũng bị đỡ hết, thì đúng là không bình thường, chỉ là.....có khả năng đó sao ?

Trong thâm tâm lão gia tử đầy những câu hỏi, mà cũng không muốn tiếp tục truy vấn, miễn Lâm Phong là con cháu của ông, mọi thứ khác không quan trọng, nhìn suốt lịch đại tiên tổ Lâm Gia, mỗi thế hệ đều có kiệt xuất nhân vật xuất hiện, nhưng so sánh với thành tựu của đức tiểu tôn này thì không tránh khỏi bị lu mờ, Lâm Gia xuất hiện một nhân vật siêu trác thế này, nói thật tình, lão gia tử tâm lí rất là cao hứng.

Xoa bóp phần bị đau dưới mi tâm, lão gia tử chuyển đề tài, hỏi :” Nghe nói vài năm gần đây Khắc Khố Sâm Đạt có một bộ phận tinh kim biến mất không có tung tích, con vài ngày trước lại chém hơn mười quý tộc, có liên quan đến chuyện này không?”

Lâm Phong trong tâm cũng biết nhất cử nhất động cũng không trốn được nhãn tình của lão gia tử, trả lời rất thật thà rằng :” Sự tình tinh kim thật ra là do Khảm Lực Tây, mấy tên quý tộc đó chỉ là lũ thế mạng, con giết chúng là chỉ để gởi một lời cảnh cáo tới Khảm Lực Tây thôi!”

Lão gia tử nhần mặt nói :” Gia gia vốn không thường giáo huấn con, bất quá sự tình này con nên thận trọng một tí, Khảm Lực Tây cái khúc xương thừa ấy muốn làm gì con và ta đều biết rõ, ta nghe nói hắc đả liên lạc với tàn dư thế lực của vương thất Thiên Hoa Vương Quốc, đối với cái chủng họa này tốt nhất con nên diệt cỏ tận gốc, đừng quên vận mệnh của Lâm Gia đều nằm trên người con đấy!” Lâm Phong cũng minh bạch cái đạo lí này, hắc đả phải là kẻ không quả quyết, nhưng hắc không phải là kẻ vô tình vô nghĩa, hắc có sinh mệnh vô tận, sau này còn một đoạn đường rất dài phải đi, làm sao lại có thể gây nên một vết thương vô phương cứu chữa giữa hắc và Khảm Lâm Na, đây tuyệt đối không phải là kết quả hắc mong muốn.

Lâm Phong nói :” Người cứ phóng tâm thoải mái đi, hai huynh đệ Khảm Lực Tây làm sao có thể giấu nổi sự thật với con, con có thể tìm một cơ hội nào đó, ở thời điểm nào đó tiêu trừ cái hậu hoạn ẩn tàng này!”

Lão gia tử này cũng biết tính cách tiểu tôn mình, cũng không nói nhiều, gật đầu nói :” Thế thì tốt, Thiên Hoa Công Chúa cũng có vài phần tương tự mẫu thân của người, cũng có thể làm chủ mẫu tương lai của Lâm Gia chúng ta, gia gia cũng hy vọng giữa hai người không phải để lại một vết thương nào, vấn đề này sau này con xử lí cho thỏa đáng!”

Lâm Phong gật gật đầu, hỏi :” Giáo hội khuếch trương thần quyền, muốn phù trì cái tên hoàng đế bù nhìn ấy, gia gia có cái nhìn gì về việc này?”

Lão gia tử thở dài một hơi nói :” Tình huống có điểm bất diệu a, mười năm trước không gian phát sinh đại biến động, bảy vị Thiên Sứ đột nhiên không tuân theo ước thúc của không gian pháp tắc, bốn thể xuất hiện tại thánh đô, sau khi không gian bình tĩnh trở lại, bảy vị đó vô pháp quay về thiên giới, đành trốn ở Quang Minh Thánh Điện, không thể nói trước được Thần Tộc có phải đã biết được bí mật phá vỡ không gian pháp tắc hay không!”

119. Chương 119 Cứu Chuyển Thật Huống.

Lâm Phong đầu mày cau lại, cái họa này đúng là do hắc tạo ra, đáp: “Chuyện này... thần thánh giáo hội tạm thời sẽ không hướng bàn tay vào Lâm gia chúng ta chứ?”

Lão gia tử hừm một tiếng, cười lạnh nói: “Nếu nói loại sinh vật tối ti bỉ vô sỉ trên Thần Tang đại lục là bọn nào, tự nhiên là không ngoài lũ cam nguyện làm chó săn cho đám thần tộc hạ tiện. Đám bò sát tham lam đó không phải mới chỉ dòm ngó Lâm gia chúng ta trong 1,2 năm. Từ thời chúng thần đại chiến đến giờ, giáo hội lúc nào cũng muốn loại trừ Lâm gia của chúng ta, bất quá ta há có thể để bọn chúng được như ý muốn.”

Lâm Phong phồng mồm trợn mắt, lão gia tử xua xua tay nói: “Trước kia bởi vì mối quan hệ với Chu tước gia tộc, đám tay sai giáo hội đó không dám hung hăng càn quấy. Nhưng một năm trước, Chu tước gia tộc đột nhiên đơn phương giải trừ khế ước cổ xưa, Lâm gia chúng ta mất đi sự hậu thuẫn phía sau, không tránh khỏi phải tự mình cầu tồn.”

Lâm Phong ngạc nhiên nói: “Chu tước gia tộc như thế nào lại đơn phương giải trừ hiệp ước từ viễn cổ, chẳng lẽ có kẻ gây cản trở từ bên trong?”

Lão gia tử lắc lắc đầu, rồi chuyển qua chủ đề khác: “Mặc dù là Lâm gia chúng ta dựa vào Chu tước gia tộc mới đứng vững ngàn năm không đổ, nhưng Lâm gia có thể từ thời viễn cổ tồn tại đến ngày nay, tự nhiên cũng có đạo lý trong đó tịnh không phải chỉ dựa vào một mình Chu Tước gia tộc mà đứng vững cả ngàn năm, đám chó săn đó chủ ý muốn xô đổ Lâm gia, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì!”

Lâm Phong nói: “Lâm gia chúng ta cũng vị tất phải nhìn sắc mặt của Chu Tước gia tộc, Thần tộc đã không thể trực tiếp hàng lâm, chỉ bằng một cái thần thánh giáo hội đó liệu gây ra được bao nhiêu sự tình âm ỉ chứ. Ma đạo quân đoàn của Khắc Khố Sâm Đạt đã được thành lập, nếu Lâm gia chúng ta cứ giúp người khác đánh thiên hạ, cháu cảm thấy có chút không đáng.”

Lâm lão gia tử mắt lấp lóe một tia tàn khốc, bỗng nhiên ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong làm sao có thể tỏ ra yếu kém, chỉ nói tiếp: “Cháu không có ý nghĩ gì khác, chỉ là đem suy nghĩ trong lòng nói ra mà thôi!”

Lão gia tử nhìn hẩn nửa ngày rồi thở dài đáp: “Trở thành vương thất là tối kỵ của Lâm gia chúng ta, gia quy của lịch đại tiên tổ để lại, con cháu Lâm gia vĩnh viễn không được bước chân lên ngôi cửu ngũ, bởi vậy mà Lâm gia chúng ta mới có thể đứng vững trên Thần Tang đại lục ngàn năm không đổ, loại suy nghĩ đó của cháu Lâm gia tử tôn nào cũng đều từng nghĩ tới, nhưng tổ huấn là không thể sửa đổi.”

Lâm Phong nhin không được nói: “Cháu tuy không dám bàn luận bừa bãi về tổ huấn, nhưng hiện giờ thời thế đã thay đổi, Chu tước gia tộc đã đơn phương giải trừ viễn cổ khế ước, tổ huấn của Lâm gia chúng ta cũng phải tùy thời mà thích nghi chứ. Dù là cự long ngủ đông ngàn năm cũng sẽ đến lúc vươn dậy tỏ rõ uy phong. Giờ đây loạn lạc trên đại lục đã xuất hiện, Lâm gia chúng ta vì cái gì lại không thể bước ra, khai sáng nên một cục diện mới.

Lão gia tử dứt khoát phất tay nói: “Việc này không nói đến nữa, Hải Cống đại hội 10 năm một lần này Lạc Nhật đế quốc chúng ta do người và Khắc Lạp Mỗ dẫn đoàn tham gia tới Lăng Nguyệt đế quốc, nhất định không được làm hổ thẹn bộ mặt của đế quốc. Sáng sớm mai hoàng đế bệ hạ có thể sẽ triệu người vào cung, người nên đi chuẩn bị một chút, không thể để người ta nắm được thóp của mình.”

Lâm Phong cũng thâm hiểu nhiều lời chỉ vô ích, liền tán gẫu vài việc nhà thường ngày rồi lui ra ngoài.

Là gia tộc lâu đời nhất của quốc gia nhân loại, Lâm gia sớm đã tồn tại trước khi loài người trở thành chủ thể của Thần Tang đại lục, Lâm gia truyền đời đã được mấy ngàn năm, quan niệm gia tộc được hình thành từ hàng ngàn năm trước không phải chỉ nói là có thể thay đổi được. Lão gia tử mặc dù là người già tâm không già, nhưng cũng không dám khinh địch đem hàng vạn sinh mệnh Lâm gia mạo hiểm phen này.

Nhưng....

Lâm Phong cho tới bây giờ cũng chưa từng là loại người biết nghe lời, hẩn chỉ im lặng, cười lạnh...

Biệt viện nơi hẩn ở trong Đại Công phủ cũng chưa bị người ta chiếm mất, mẫu thân hẩn liền phái người tới giúp hẩn dọn dẹp, tất cả những người đi theo hẩn từ Khắc Khố Sâm Đạt cũng đều ở lại trong biệt viện này. Phụ thân và đại ca Lâm Long đã đi đến quân doanh, Đại Công phủ vốn có chút tĩnh lặng, lạnh lẽo từ sau khi Lâm Phong trở về đã nhiệt náo trở lại

Khắp nơi đều thấy hình bóng bận rộn của đám nha hoàn và nô bộc, và đám hạ nhân nhỏ giọng nghị luận.

Chủ đề bọn hạ nhân nói đến không nằm ngoài chuyện tam thiếu gia lần đầu tiên về nhà sau 10 năm. Khắc Khố Sâm Đạt sau 10 năm đã trở thành lĩnh địa giàu có nhất đại lục, Lâm Phong thanh danh vang xa, đám hạ nhân đương nhiên là hiếu kỳ không kìm nổi.

Lúc Lâm Phong quay trở lại biệt viện, LA Đế Phong và nhị ca Lâm Hổ đang thổi diễn quân kì (đánh cờ) trên bàn ở ngoài vườn, Táp Lạp Kì và Pháp Lạp Đế lão đầu ngồi ở bên cạnh quan chiến, vài ma pháp sư cũng ở bên cạnh say sưa theo dõi, không phát hiện ra lĩnh chủ đại nhân đang đi vào.

Lâm Phong tiến tới xem, hai người đang hùng hực khí thế đánh qua đánh lại. Chỉ có điều La Đế Phong rốt cục cũng không phải là tướng quân trên sa trường, bị Lâm Hổ đánh cho tơi bời hoa lá, tán loạn không chịu nổi. Mặt lão nhân đỏ lừ, hiển nhiên cảm thấy mất mặt cực kỳ.

Quân kỳ thổi diễn Lâm Phong cũng có biết chơi. Lúc trước khi còn nhỏ đã bị lão phụ thân bức ép phải học rất nhiều binh thư, hiện tại chính là lúc tốt để dùng đến. Lập tức ngồi thế vào chỗ của La Đế Phong. Mặc dù đã ở thế thua không thể gỡ lại được, nhưng vẫn trong trận doanh của Lâm Hổ chém qua giết lại, thông dong thoát ra, sát khí tỏa ra trên bàn cờ mấy lão nhân đều cảm giác được.

Táp Lạp Kì chuyển động đôi mắt cá chết nói: “Sát khí quá nặng, chủ tướng trên chiến trường chú ý tới toàn bộ đại cục, nào có liều mạng như người!”

Lâm Hổ vốn đã nắm chiến thắng trong tay, lại bị kẻ địch ở trung quân chém giết một hồi, thiếu chút nữa cả soái kỳ cũng bị đoạt mất, vẫn còn giữ được sĩ diện, nhưng nhịn không được liền nói: “Đại quân đối chiến thực lực của cá nhân không thể quyết định được toàn cục, để liều mạng chém giết một hồi như thế này, còn thiếu nửa điểm khí độ của tướng cầm quân.

La Đế Phong bị tiểu tử này đánh cho tơi bời, giận hằn không chịu nhường nhịn một chút, cũng cười lạnh nói: “Tiểu tử ngươi thì biết cái gì, Khắc Khố Sâm Đạt binh lính đứng đầu thiên hạ. 3000 cuồng chiến sĩ hét thây đều mặc Phong Bế Thức chiến giáp, lại được những mãnh tướng vô địch chỉ huy, cho dù là giữa trăm vạn đại quân cũng có thể tùy tiện đoạt soái, mấy trò tạp kĩ của ngươi thì có tính là cái gì chứ!”

Hai lão nhân cũng gật mạnh đầu nói: “Đúng rồi, không sai. 3000 thiết huyết thân vệ và 3000 cuồng chiến sĩ của Khắc Khố Sâm Đạt đều được trang bị Phong Bế Thức chiến giáp, chỉ cần có Lâm Phong chỉ huy, giữa trăm vạn quân cũng có thể lấy đầu tướng lĩnh. Thiểm tộc thiết kỵ cũng đánh không nổi, chút trò chiến trận hoa dạng này của ngươi một chút tác dụng cũng không có, căn bản là không chống nổi một đòn!”

Đám pháp sư của Khắc Khố Sâm Đạt cũng lập tức lên tiếng phụ họa.

Lâm Hổ làm sao chịu phục, máu chảy trong người chính là dòng máu của Lâm gia. Trên phương diện quân sự, năng lực của hắn không cần phải nghi ngờ. Bước ra sa trường tuyệt đối có thể đảm nhiệm vị trí đại tướng, vậy làm sao hắn có thể cam tâm, liền nói: “Mang cửu chuyển thật hướng (thật hướng: tình hướng thực -> cái này là từ riêng của truyện, không tiện dịch qua tiếng việt) của các ngươi cho ta xem!”

Có thể ghi lại toàn bộ tình hướng thực tế là năng lực độc quyền của Cửu Chuyển Thủy Tinh, Khắc Khố Sâm Đạt giàu nhất thiên hạ, tự nhiên là không thiếu loại thủy tinh hiếm có này, Lâm Phong cười nói: “Vị nhị ca này của ta tâm khí cao ngạo, nếu không cho ý hiểu rõ, ý có chết cũng không nhận thua đâu!”

Lâm Phong dụng thủ nhất chỉ, một màn nước màu xanh nhạt vẩy ra, trước mặt tình hướng ghi lại trên Âm Tương Cự Toàn lúc Lâm Phong xuất chinh Thiểm Tộc lập tức hiện ra trong căn biệt viện. Trên chiến trường đầm máu đỏ, Lâm Phong mang theo 3000 cuồng chiến sĩ tung hoành vô địch, đánh tới đâu thắng tới đó không gì cản nổi, cười trên Bạch long tung hoành khắp nơi, uy vũ thần tốc vô cùng.

Tình hình thảm liệt của cuộc chiến cùng sự dũng mãnh đến cực điểm của Thiểm Tộc chiến sĩ khiến Lâm Hổ nhìn đến nổi máu nóng bừng bừng trời dậy, Tự cổ sa trường là nơi anh hùng sinh ra. Việc thuần túy dựa vào thực lực để liều mạng trên sa trường trong mắt thế nhân mà nói, bất luận là phe địch hay phe ta đều tuyệt đối là biểu tượng của anh hùng.

Cầm thần Cuồng chiến sĩ không hổ là chiến sĩ mạnh nhất trên đại lục, đồng thời, Lâm Hổ cũng giống như tự mình trải qua trận chiến, linh hội được hân dũng của người Thiểm Tộc. Nếu như cởi bỏ tình lương chiến giáp, Thiết huyết quân đoàn đích xác không có năng lực chống cự với Thiểm Tộc thiết kỵ, chỉ cần để những Thiểm tộc thiết kỵ dũng mãnh ấy mặc trên người khải giáp chế tạo ở Khắc Khố Sâm Đạt thì Lang Kị binh của Thân Vũ đế quốc cũng chẳng là cái gì.

Bất quá, dù nhìn đến nhiệt huyết sôi trào, Lâm Hổ làm thế nào cũng không chịu phục, nói: “Dưới điều kiện không có ma pháp sư tham gia tác chiến, 3000 cuồng chiến sĩ đích xác không ai cản nổi, nhưng nếu một khi

có đội ngũ ma pháp sư tham gia, 3000 cuồng chiến sĩ này vị tất đã có thể tung hoành vô địch, đoạt suất tam quân(cướp tướng giữa quân địch)!”

Lâm Phong ha ha cười đáp: “Nhị ca thân ái của ta, xem rốt cuộc là huynh phục hay không phục, dưới chung cực linh vực của ta, dù là thần thú cũng không cách nào thi phóng ma pháp, không lẽ huynh cho là đám ma pháp sư đó có thể tạo thành uy hiếp với ta?”

Lâm Hồ sững sốt, vẻ mặt lập tức mất tinh thần, trong lòng chịu phục nói: “Người đứng là quái vật mà!”

.....

Nhanh đến buổi chiều, thị nữ bên cạnh mẫu thân tiến đến kêu mọi người đến tiền đường ăn cơm. Máy lão nhân thối thác không đi, Lâm Phong đành phải phân phó hạ nhân dọn bữa cho mấy lão và 20 ma pháp sư ở biệt viện, rồi cùng nhị ca Lâm Hồ đi đến tiền đường.

Lúc vào đến tiền đường, lão gia tử và mẫu thân cũng ngồi tại chỗ, 4 nữ nhân chia ra ngồi ở cạnh mẫu thân, Khải Lâm Na và Toa Lị Na có điểm khác thường, khuôn mặt xinh đẹp mang theo một tia đỏ ửng, rất là thực nữ ngồi ở một bên.

Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp cũng không cố kị cùng với mẫu thân trò chuyện hăng say, pha trò khiến Tình Nguyệt công chúa liên tục cất lên tiếng cười. Lão gia tử ngồi ở chính ngai khâm tọa(vị trí VIP nhất trong bàn ăn) đối diện cũng không nói gì.

Lâm Phong và Lâm Hồ tiến đến ngồi ở hai bên lão gia tử, Ngải Lâm Uy Na liền đứng ở phía sau lưng Lâm Phong.

Lão gia tử liếc mắt nhìn Lâm Phong nói: “Tiểu tam à, bảo vị bằng hữu đó của cháu ngồi xuống đi, cử hành gia yến không cần quá cố kị như thế!”

Lâm Phong “a a” cười, sai thị nữ mang đến 1 chiếc ghế, quay đầu hướng đến Ngải Lâm Uy Na nói: “Ngồi xuống cùng dùng bữa đi, ở đây đều là người thân của ta, không cần cố kị gì cả!”

Ngải Lâm Uy Na do dự một trận, cười rụt rè, rồi cũng chầm chậm ngồi xuống một bên Lâm Phong.

Mặc dù đã tiến hóa đến cấp cao trí tuệ, nhưng cổ khí tức băng lạnh khiến người từ ngoài ngàn dặm của đại lực chiến thần cũng không hề tiêu biến, bởi vậy ngoại trừ Lâm Phong ra, trong tiềm thức những người khác đều bảo trì một cự li nhất định với nàng, ngay cả mẫu thân Tình Nguyệt công chúa cũng không dám tiến đến cùng vị nữ thị vệ của con trai chủ động lập quan hệ, vô thức lảng tránh ra xa.

Lâm Hồ nhìn mà hâm mộ muốn chết, thầm mắng nữ thần hạnh vận một chút cũng không có công bằng, làm thế nào mà bản thân hắn lại không có được tỷ điểm phúc nào như vậy.

Thức uống là Ba la mật tửu, đồ ăn là La Nhĩ Hoa Thái, cả nhà ăn uống rất vui vẻ đầm ấm, không khí hòa đồng, tịnh không vì có một khối băng lạnh ngồi đó mà xua đi sự hào hứng. Thấy Lâm Phong ra hiệu, Khải Lâm Na và Toa Lị Na liền đứng dậy kính rượu cho lão gia tử. Hai tiểu nữ Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp tâm lí lại có chút không muốn làm.

Bất quá, hai tiểu nữ mặc dù trời không sợ, đất không sợ, nhưng cũng không dám làm cho Lâm Phong tức giận, chỉ đành rất không thống khoái hướng đến lão gia tử kính rượu.

Lão gia tử cũng không dám thờ ơ, hai tiểu nữ đó mặc dù là vợ của cháu mình, nhưng các đại chủng tộc có trí tuệ trên đại lục đều có những phong tục và tín ngưỡng bất đồng. Tình Linh và cự long mặc dù không phải chủ tể của đại lục, nhưng cũng là chủng tộc trí tuệ thượng vị, nếu nói rộng ra, lão gia tử đại diện cho cả Lâm gia, Toa Bối Lạp cũng có thể đại diện cho cự long gia tộc, Lâm gia làm thế nào có thể nhận được đại lễ này của cự long gia tộc.

Lão gia tử đứng dậy uống rượu mời của hai tiểu nữ rồi mới ngồi xuống, sau đó quay đầu trợn mắt nhìn đứa cháu.

Thật không ngờ Lâm Hồ rất bất mãn, trừng mắt với Lâm Phong nói: “Ta nói với tiểu tam này, mấy vị đệ muội đứng là lần đầu tiên tham gia gia yến của Lâm gia chúng ta, làm thế nào lại không để các nàng ấy mời nhị ca này uống một chén rượu chứ?”

120. Chương 120 : Tây Phương Tứ Lĩnh

Khải Lâm Na và Toa Lị Na đều quay lại nhìn Lâm Phong.

Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp hai tiểu nữ mặc dù chưa đến mức miệng trơn như bôi mỡ, nhưng cũng mở to mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Phong.

Lâm Phong trong lòng hiểu rõ, theo tập tục của nhân loại, để mấy mụ vợ kính rượu cho huynh trưởng là việc phải làm. Vì vậy hướng tới bốn nàng gật gật đầu, Khải Lâm Na vừa định đứng dậy, lão gia tử đã lên tiếng: “Gia yển bình thường mà, không cần phải để ý quá nhiều đến quy củ!” Rồi quay đầu hướng đến Lâm Hồ nói: “Cái tên hỗn trướng này, nếu còn càn quấy nữa thì sau này không cho người cùng tham dự gia yển nữa!”

Lâm Hồ buồn muốn chết, hắn chỉ là nhất thời hứng khởi, thuận miệng nói đùa một câu, lại không nghĩ rằng có thể bị lão gia tử quát cho một trận, cũng không dám phản bác, chỉ đành buồn bã cúi đầu nhận sai. Cũng là người biết khôn, ngay sau đó liền tỉnh ngộ, Đái Lệ ti và Toa Bối Lạp có thân phận khác, cả lão gia tử cũng không dám trong gia yển nhận lễ, tự thấy đúng là bị mỡ heo phủ mờ cả đầu óc mà, đúng là tự chuốc khổ vào thân.

Dùng xong bữa cơm, Lâm Phong bị mẫu thân gọi lại, đám nữ nhân cũng trở về tiểu viện nghỉ ngơi.

Khi Lâm Phong cùng mẫu thân đi đến chỗ ở của bà, Tình Nguyệt công chúa trước tiên bảo con ngồi xuống, sai thị nữ lấy cho Lâm Phong một ly nước la lị quả của Khố Khắc Sâm Đạt, lúc này ôn hòa nhìn Lâm Phong nói: “Tiểu tam à mẫu thân có một số việc cần thiết phải cùng con bàn bạc!”

Lâm Phong cười nói: “Mẫu thân sao lại khách khí vậy, có việc gì thì cứ trực tiếp nói ra là được rồi!”

Tình Nguyệt công chúa thở dài nói: “Con phải chú ý điểm này, quý tộc nạp thiếp vốn cũng là sự tình hết sức bình thường, nhưng những nữ tử bên cạnh con hiện giờ đều có thân phận không tầm thường. Phụ thân của con đã đính hôn cho con với Lộ Thiên Á, tương lai con lấy được Lộ Thiên Á ở vị trí chánh thê, những vị nữ tử này con định xử lý thế nào đây?”

Lâm Phong lập tức mày kiếm dựng lên, trong giai cấp quý tộc loài người của Thản Tang đại lục, thân phận của người vợ bé kỳ thật nói ra chẳng có một chút chỗ đứng nào. Chỉ là hấp thụ quan niệm của thế kỷ 20 khiến cho hắn tới bây giờ cũng không nghĩ tới loại vấn đề này. Hiện đang nghe mẫu thân nhắc tới, liền nhớ lại vấn đề này.

Tình Nguyệt công chúa nói tiếp: “Vốn gia yển của Lâm gia chúng ta chỉ có chánh thê mới được tham gia, chỉ là gia gia con hiểu được thân phận bất đồng của những nữ tử ấy, nên mới để các nàng cùng tham gia gia yển. Nhưng mà phụ thân con và Lao bĩ Tư đại công tước - cha của Lộ thiên Á đã quyết định hôn sự, vị trí chánh thê thế nào nhất định phải do cô ấy làm, cho nên ta mới nhắc nhở con một chút!”

Lâm Phong hỏi: “Không lẽ chánh thê chỉ có một người sao?”

Tình Nguyệt công chúa gật đầu, đáp: “Cho nên con mới phải để ý một chút, gia gia con đối đãi với mối quan hệ con cùng những nữ tử ấy không có khác biệt, nhưng để ta nhắc lại lần nữa với con, Lâm gia chúng ta là thế gia đứng hàng thứ nhất thứ nhì, nên không thể rối loạn thân phận, để cho người ta cười nhạo, con là gia chủ tương lai của Lâm gia, lại càng không thể để người khác mượn cớ chê bai!”

Lâm Phong lần đầu tiên cảm thấy làm thân phận của một gã quý tộc thật sự không phải là chuyện tốt đẹp gì, cũng là lần đầu tiên nổi dậy cảm giác chán ghét đối với đẳng cấp chế độ của cái thế giới này, lập tức nhủ mày nói : “Đái Lệ Ti là đương kim Nguyệt Tinh Linh nữ vương, Toa Bối Lạp là một vị bạch ngọc long cấp bốn, vậy con rốt cuộc làm sao có thể để các nàng ấy làm thiếp được?”

Tình Nguyệt công chúa thở dài, cúi đầu không nói, hiển nhiên bà đã không biết phải xử lý việc này như thế nào, thật sự là thân phận của Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp không tầm thường, nếu để một vị bạch long tiểu thư làm thiếp cho con mình, phỏng chừng không cần bao lâu Long Hoàng cũng sẽ tìm đến Lâm gia để khiến Lâm gia kiến thức một chút long uy của Cự Long gia tộc.

Trầm mặc một lúc, Tình Nguyệt công chúa thở dài nói: “Lao bĩ Tư đại công tước lâu nay vẫn giữ quan hệ với Lâm gia chúng ta, con đã trở về đế đô, cũng nên đến phủ của ông ấy chào hỏi một chút, nhất thiết

không nên để thất lễ!”

Lâm Phong gật đầu đáp ứng.

Khi quay trở lại biệt viện, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp Lạp tức bước tới, tả hữu quặp chặt lấy hần, bắt đầu thăm thì to nhỏ.

Đái Lệ Ti nói với giọng rất bất mãn: “Úc! Thiên nột, Nguyệt Thần tại thượng, nhị ca đó của chàng thật là đáng ghét mà! Lại đòi Nguyệt Tinh Linh nữ vương cao quý ta đây mời rượu hần, lời nguyên rửa của Nguyệt Thần Ái Lệ Ti Á vĩ đại khẳng định sẽ nhằm vào đầu hần mà giáng xuống!”

Toa Bối Lạp cũng không cam lòng chịu kém, nói: “Đúng vậy, tên đáng ghét đó, ta dù sao cũng là bạch long tiểu thư cao quý mà, làm sao có thể kính từ hần được, gã khó ưa, sự phẫn nộ của Long Thần cũng sẽ giáng xuống đầu hần.”

Tiếp đó Khải Lâm Na và Toa Lị Na đang muốn tiếp lời, đã thấy sắc mặt của Lâm Phong trầm xuống, đành phải im miệng không dám nói.

Lâm Phong vốn dĩ đang tâm phiền ý loạn, hiện tại lại nghe hai tiểu nữ khoe khoang thân phận, tự khoe mình biết bao nhiêu cao quý, giống như cả thế giới này đều vì bọn họ mà xoay chuyển vậy, trong lòng cao hứng lên được mới là chuyện lạ.

Rút tay ra khỏi sự bám víu của hai tiểu nữ đó, hừ lên một tiếng lớn, rồi đi về phía thư phòng.

Hai tiểu nữ sững sốt, đang muốn đuổi theo thì Khải Lâm Na đã vội vàng đưa mắt ra hiệu, lúc này mới tỉnh ngộ, cái miệng nhỏ lập tức bịt lên, vẻ mặt rất là không vui, Đái Lệ Ti hạ giọng cất tiếng nói với ngữ khí rất bất mãn: “Chúng ta nói sai điều gì, vì cái gì lại đối đãi với chúng ta như vậy?”

Vẻ mặt của Toa Bối Lạp cũng rất uất ức nói: “Tên đó đúng là coi thường tôn nghiêm của Cự Long gia tộc chúng ta mà!”

Khải Lâm Na đưa mắt ra hiệu hai tiểu nữ dãn bớt phần hận lại, chờ cho hình bóng có chút cô độc của Lâm Phong khuất hẳn trong mắt, mới cau mày nói: “Đừng nhắc lại lần nữa, Lâm Phong hôm nay có tâm sự, hai người đừng có hành động theo cảm tính nữa!”

Đái Lệ Ti bình thường kính trọng vị đại tỷ Khải Lâm Na này cũng là vì Lâm Phong, lúc này đang bực tức với Lâm Phong, bởi vậy cũng không nể sợ Khải Lâm Na, giọng rất không phục nói: “vốn không phải là chúng ta sai, hần vì cái gì lại muốn đổ tức giận lên người chúng ta!”

Toa Bối Lạp lại càng tức giận hơn nói: “Cùng lắm ta quay về long quật, có gì mà không đi được chứ!”

Khải Lâm Na nhìn thấy cảnh này, cũng không biết nên nói gì, đành âm thầm thở dài, chỉ có nàng mới hiểu được Lâm Phong sau khi đến chỗ của tình Nguyệt công chúa khẳng định đã xảy ra việc gì đó, hai tiểu nữ này mặc dù đã sống cả trăm năm nhưng tuổi thực tế bất quá cũng chỉ 15,16 tuổi, chưa thể nghĩ đến những điều này được.

Toa Lị Na tiến đến kéo tay hai nàng lại mỉm cười nói: “Được rồi, thân phận hai người tôn quý, công tử đích xác không nên như vậy với các người, bất quá hôm nay công tử dường như có tâm sự gì đó, các người cũng phải thông cảm cho y một chút, đều là người một nhà, chuyện cũng đã qua rồi, bỏ đi, mọi việc đều cho vào quá khứ là được rồi!”

Toa Lị Na thường ngày đối với người rất hòa hoãn, hai tiểu nữ cũng không có ý gây khó nàng, bất tình bất nguyện một trận rồi trở về phòng mình.

Trong thư phòng, Lâm Phong bất động im lặng ngồi sau thư án, nghe tất cả những lời đàm thoại của đám nữ nhân, không khỏi trầm lắng đầu, từ sâu trong linh hồn thở dài một tiếng.

Ngải Lâm Uy Na đứng sau lưng hần tựa hồ cảm giác được nỗi buồn trong thâm tâm công tử, sắc mặt lạnh như băng không khỏi hơi giật giật, liền sau đó đã khôi phục lại bình tĩnh.

Lâm Phong cảm giác được mũi nữ sau lưng mình tâm tình có một chút rối loạn, không kìm được quay đầu liếc mắt nhìn Ngải Lâm Uy Na, hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Ngải Lâm Uy Na đỏ mặt, tay chân bối rối đáp : “Không.... không có gì!”

Lâm Phong cũng không truy vấn nói : “Ta có chút việc, người ra ngoài cửa chờ một chút!”

Ngải Lâm Uy Na đáp ứng một tiếp rồi hấp tấp đi ra ngoài.

Lâm Phong nhìn mỹ nữ đang dần có những tư duy tình cảm phong phú ấy, không khỏi lắc đầu. Dội hình bóng cao gầy của Ngải Lâm Uy Na đi khuất mới trầm giọng nói: “Đi ra đi” Trong không gian xuất hiện một trận ba động, Bỉ Đặc thân mặc dạ hành trang xuất hiện ngay trong thư phòng.

Lâm Phong mày kiếm hơi giãn ra, hỏi: “Điều tra rõ việc đó chưa?”

Bỉ Đặc không chút tình cảm nói: “Tình Kim mà Khải Lực Tây lên chuyển ra ngoài toàn bộ đều rơi vào tay Tây Phương Tứ Linh, theo tin tức thu được, Tây Phương Tứ Linh và một số quý tộc để đô có qua lại mật thiết, chúng ta đã nắm vững đầy đủ chứng cứ, trong đó có không ít là đại quý tộc nắm giữ bộ - môn yếu hại của đế quốc

Lâm Phong mày kiếm dừng đứng, cười lạnh nói: “Đúng là bọn lòng lang dạ thú, chẳng biết sống chết là gì!”

Tây Phương Tứ Linh và Khắc Khố Sâm Đạt liền kề nhau, từ khi đế quốc mới thành lập, Hoắc Khắc Tư đại đế đã vì đề phòng Cự Ma nhất tộc trong dãy núi Phí Nhĩ Lô Tư, tại hoang nguyên Khắc Lí Đa đã thiết lập Tây Phương Tứ Linh, đã phải trọng binh trông nom, trấn thủ biên cương đế quốc.

Chỉ là mấy trăm năm gần đây, Cự Ma chưa từng phạm vào biên cương, cũng khiến cho Tây Phương Tứ Linh yên ổn phát triển lớn mạnh, ba mặt đông, nam, bắc của đế quốc có cường địch bao vây, Thiết Huyết Quân Đoàn nửa khắc cũng không dám lơ là, khiến cho những linh chủ của Tây Phương Tứ Linh đó càng trở nên ngồng cuồng, tự tiện tăng cường quân bị, ngầm ngầm tạo thế tự lập, căn bản không để đế quốc vào trong mắt.

Điều này thật đúng với một câu cổ ngữ : “Cao sơn hoàng đế viễn” (núi cao của hoàng đế ở xa)

Trong lòng tứ đại linh chủ đều biết đế quốc không thể tự lo cho mình, nên thừa cơ ở chỗ yếu hiểm không thể bỏ được, đế quốc cũng không muốn tự đốt cháy hậu phương nên đành tạm thời coi như không thấy. Được thế, mấy năm gần đây lại càng tệ hại hơn, lại dám có ý định quấy rối Khắc Khố Sâm Đạt.

Đương nhiên, trong đó cũng có những nguyên nhân khác nhau. Nếu không phải Thiết Huyết Quân Đoàn đồng thời phải đối mặt với uy hiếp của Bái Thần Uy Đế Quốc và Cách Lâm Công Quốc, cho dù có lấy oai trời đưa cho đám Tây Phương Linh Chủ, chúng cũng không dám có một chút ngồng cuồng.

Lâm Phong hỏi: “Trong triều có những quý tộc nào đã cùng Tây Phương Tứ Linh giao dịch?”

Bỉ Đặc lấy ra một danh sách cung kính đưa lên, bên trong không chỉ liệt kê tất cả hàng tá những quý tộc lớn nhỏ có quan hệ với Tây Phương Tứ Linh, mà còn cả gia thế, thực lực của các quý tộc cùng Tây Phương Tứ Linh giao dịch cũng liệt kê ra tường tận, lại còn cả những sở thích của đám quý tộc cũng được kể ra trong đó.

Đương nhiên, sở thích của những quý tộc đó không nằm ngoài những thứ như mỹ nữ, tài phú và quyền lực.

Lâm Phong xem qua một lượt, thu danh sách đó lại, nói: “Làm tốt lắm, quả không phụ sự tín nhiệm của ta đối với người năm đó. Nghe nói người có cháu gái ở Thần Vũ đế quốc đang mở một tiệm trái cây, đưa cô ấy đến Khắc Khố Sâm Đạt đi”

Bỉ Đặc toàn thân chấn động, đầu buông thông xuống, hàm răng cắn chặt lại.

Lâm Phong cảm thấy rõ được Bỉ Đặc vừa thu lại sát ý, nhượng mày, liền hiểu được đối phương đã biết sai, không khỏi cười nói: “Không cần đa tâm, ta chỉ muốn tặng cho cháu gái người một chút tốt lành, Lâm Phong ta không phải là loại người vô tình vô nghĩa, tất sẽ không xử tệ với người đã trung thành làm việc cho ta.”

Bỉ Đặc lúc này mới âm thầm lau mồ hôi lạnh, đánh chết hắn cũng không biết làm thế nào thứ ma quỷ này lại có thể biết bí mật to lớn là mình còn 1 cháu gái mở tiệm hoa quả ở đế đô Thần Vũ Sát Quốc. Đồng thời trong lòng cũng hiểu được một điều, vị chủ nhân thâm sâu không thể dò nổi này không hề có ác ý, lập tức đáp: “Tấm lòng ngài to lớn vĩ đại sánh bằng trời đất”

Lâm Phong xua xua tay nói: “Lui ra đi!”

Bỉ Đặc ngưng lại một chút, lại nói : “Còn có một sự việc cần bẩm báo với ngài!”

Lâm Phong hử một tiếng.

Bỉ Đặc nói: “Mười năm trước tôi theo sự phân phó của chủ nhân lập nên mạng lưới tình báo thì có một tổ chức rất bí mật, mười năm trở lại đây tôi đã cố tìm hiểu lai lịch của tổ chức đó, nhưng mà căn bản không tìm được bất cứ tin tức gì có giá trị, thỉnh chủ nhân định đoạt!”

“Tổ chức bí mật?” Lâm Phong chớp mắt, nói: “chẳng lẽ lại là Nguyệt Nha của Lâm gia chúng ta?”

Là gia tộc lâu đời nhất trong lịch sử quốc gia loài người, cho dù là thứ ngu ngốc cũng có thể nghĩ đến thế lực của Lâm gia khẳng định không chỉ ngưng lại ở những gì trên bề mặt, cả Lâm Phong cũng không thể tưởng tượng được là như thế nào. Nguyệt Nha mặc dù thần bí, cũng không thoát khỏi mắt hắn.

Bỉ Đặc đáp : “Không phải, hiểu biết về người của Nguyệt Nha mặc dù không nhiều, nhưng là đại lục các đại hoàng thất cũng khẳng định có thể đoán chừng Lâm gia có tổ chức bí mật, với lại nhất cử nhất động của Nguyệt Nha chúng ta cũng có thể nắm vững, nhưng tổ chức này so với Nguyệt Nha còn thần bí hơn, chúng tôi đã bỏ ra rất nhiều tài lực cũng không thể tra ra lai lịch của bọn họ.

121. Chương 121 : Nữ Tể Thượng Môn

Bỉ Đặc nói:”Chủ nhân yên tâm, trừ người ra không còn kẻ thứ ai biết sự tồn tại của chúng tôi!”

Lâm Phong nói:”Còn Nguyệt Nha ấy, có biết sự tồn tại của các ngươi không?”

Bỉ Đặc nói:”Nguyệt Nha tuy là có chú ý đến chúng ta, nhưng họ chỉ có thể phát hiện ra thế lực ngoại vi của chúng ta, tình không thể tra được tin tức nội bộ, Nguyệt Nha đã vài lần muốn lên vào nội bộ chúng ta, nhưng không lần nào thành công!” Ngừng lại một chút, rồi lại nói:”Ngoài ra cũng có vài manh mối, chúng ta phát hiện vài tên quý tộc có giao dịch với Tây Phương Tứ Linh bị tổ chức thần bí đó khống chế, nhưng bọn quý tộc đó tình không biết sự tồn tại của tổ chức thần bí ấy, vì đối phương chỉ toàn thông qua kẻ trung gian truyền đạt mệnh lệnh!”

“Có chuyện này sao?” Lâm Phong nhướng đôi mày kiếm, dựa lưng vào chiếc ghế thái sư trầm tư một trận, rồi nói:”Người lui xuống trước đi, tạm thời trước tiên không làm gì cả, đợi ta xem thử xem thử tổ chức thần bí đó có khả năng thần thánh ra sao!”

Bỉ Đặc vâng dạ một tiếng, sau một trận ba động trong không gian nội thất thì biến mất khỏi thư phòng.

Lâm Phong nhìn Bỉ Đặc tiêu thất xuất thần nghĩ ngợi, sự tình thật là quá nhiều, không tưởng được tự nhiên lại xuất hiện một tổ chức còn thần bí hơn cả Nguyệt Nha Hoàn của Lâm Gia, nghĩ thật là tốt, Đại Lục thật sự là trên nổi sóng cuộn cuộn, dưới ám lưu cũng lại mạnh mẽ a!

Quý tộc của Đế Đô không ngờ là đã bị bí mật khống chế, đây là cái chuyện gì?

Trong đầu Lâm Phong hiện đang loạn xà ngầu, nhất thời không thể nghĩ ra được một đầu mối nào.

Bất quá, không phải là mãnh long thì không quá giang, xem ra cái tổ chức thần bí này hoàn toàn không tầm thường, thật là phải kiến thức một phen mới được.

Nhớ lại mình cũng phải đến bái hội đại công Lao Bỉ Tư, Lâm Phong chật vật đứng dậy dọn dẹp, bảo ba lão đầu từ chuẩn bị một lễ vật thật hậu, rồi dẫn Ngải Lâm Uy Na thượng môn.

Đại công phủ của Lao Bỉ Tư nằm cạnh Lâm Gia phủ, Lâm Phong dẫn Ngải Lâm Uy Na cưỡi xe ngựa không quá thời gian uống hết ấm trà, xa phu trước mặt đã lên tiếng thông báo, hạ nhân nhà Pháp Lạp Đế vừa nghe thiếu gia của Lâm Gia đến trước cửa bái hội, không dám qua loa, cũng không thông báo, đã cung kính dẫn Lâm Phong đến phòng lớn ở tiền viện, gọi người an bài cỗ xe ngựa của Lâm Phong.

Lâm Phong và Ngải Lâm Uy Na được hạ nhân dẫn đến đại sảnh, rồi thị nữ trong ấy dâng rượu, đợi một thời gian, Lao Bỉ Tư đại công vừa mới tham gia yến hội trở về chưa có thời gian kịp thay lễ phục đã nhanh chóng chạy đến.

Khả năng là do nguyên nhân sinh hoạt phong túc[đầy đủ], mười năm không gặp, Lao Bửu Tư đại công so với xưa không thay đổi nhiều lắm, người đã 50 mà diện mạo trông vẫn như 40, da dễ trắng trẻo mượt mà, trên mình mặc một bộ lễ phục rất hợp, rất có bộ dạng phong lưu nho nhã.

Lâm Phong đứng dậy tiến đến trước mặt hành lễ nghi quý tộc, cười nói:”Lâm tam đến thật lỗ mãng, đã quấy nhiễu đại nhân, mười năm không gặp, công tước đại nhân phong thái vẫn như cũ, không giảm tí nào, mong cùng công tước đại nhân vĩnh viễn được hưởng sự chúc phúc của nữ thần!”

Lao Bửu Tư quét mắt lên xuống đánh giá tên thanh niên quý tộc này, mười năm không gặp, tên tiểu tử này đã thay đổi hoàn toàn từ đầu tới đuôi [nguyên văn : triệt đầu triệt vĩ], hoàn khổ [bộ y phục của con nhà quyền quý] đã không còn, thêm nữa là kiểu cách cư xử của kẻ mới phát đã không còn nữa, năng tay nhắc chân cũng toát ra vẻ ưu nhã, khí độ trầm ổn, tập quán trường kì ra lệnh cho người khác đã hình thành nên một khí thế không giận mà uy thế nhiếp nhân, cả mình cũng không khống chế được tim đập nhanh hơn một chút.

Một thân phục trang võ sĩ màu vàng mặc tấm thân đỉnh bạt cực kì hoàn mỹ, ống tay áo thêu hình Dục Hỏa Phượng Hoàng nói lên một nửa huyết dịch phượng hoàng cao quý đang chảy trong người, trên ngực có một hoa mai bằng vàng điêu khắc chính là huân chương chứng minh thân phận đế quốc Hầu Tước tôn quý và chiến công xuất chinh Thiểm Tộc hiển hách.

Lao Bửu Tư đại công càng nhìn càng thấy yêu mến, nữ tể như thế này có đốt đèn đi tìm cũng vị tất đã thấy được, lại còn nghe tên tiểu tử này chính là tuyệt đại thiên tài bất thế xuất của Lâm Gia, tự sáng tạo ra tự nhiên hệ Ma Pháp vốn chỉ có Thần Thánh Thiên Hạc có tư cách nắm được, thực lực cường hãn quán tuyệt cổ kim không cần phải nói, thủ hạ cường giả cũng nhiều không thể đếm hết.

Hơn nữa trong vòng mười năm ngắn ngủi phát triển Khắc Khố Sâm Đạt thành một tòa núi vàng to lớn.

Lao Bửu Tư không thể không ngẫm tán thưởng mình tiên đoán sáng suốt, Lâm Gia xuất hiện nhân vật như thế, mình cũng có thể được sáng kè, như thời loạn thế sắp tới hiện nay, miễn là có thể gả con con để trở thành thông gia với đệ nhất đại gia tộc của nhân loại Lâm Gia này, Pháp Lạp Đế gia tộc hy vọng tồn tại thật là lớn hơn nhiều.

“Không tệ, không tệ!” Lao Bửu Tư đại công nhìn rồi gật đầu liên tục, ưu nhã hành lễ nghi quý tộc trả lễ, rồi nói:”Đã nghe con ở Khắc Khố Sâm Đạt đã đạt được những chiến tích bất phàm, mười năm không gặp, nếu không phải là con đã báo tên trước cửa, chắc ta cũng không thể nhận ra nổi, Lâm Gia thật đáng là Hoàng Kim Quý Tộc duy nhất ở đại lục, quả thật là nhân tài bất thế xuất, có một đứa con như thế, Lâm Khiếu Thiên chắc là tự hào lắm!”

“Công tước đại nhân khen quá lời!” Sau khi Lâm Phong nghiêng người giới thiệu Ngải Lâm Uy Na phía sau :” Đây là thân vệ bên người của con, tên nàng là Ngải Lâm Uy Na, là hậu duệ của Đại Lực Thần Tộc!”

Ngải Lâm Uy Na hành nghi lễ cổ xưa, chẳng ấm chẳng lạnh nói:”Chiến thần và ngài cùng tồn tại!”

Lao Bửu Tư đại công bị dọa một phát, suýt nữa là mất cả phong độ, không dám qua loa, cũng vội vàng hoàn lễ, nói:”Tôn quý hậu duệ Đại Lực Thần Tộc, nguyện vĩnh viễn cùng người tắm trong ân trạch của chiến thần!”

Bị dọa một trận suýt nữa đứng tim, lão cũng có nghe nói là Lâm Phong thu phục được 12 vị vốn chỉ có tồn tại truyền thuyết này, chỉ là tới lúc chánh diện đối mặt, thì cũng không tránh được bị dọa một trận, Đại Lực Chiến Thần ... trong truyền thuyết cổ đại, huyết thống Đại Lực Chiến Thần cũng có thể so sánh ngang với Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc ở trên đỉnh cao kia. Chiếu theo lịch sử các chủng trí tuệ Đại Lực từ viễn cổ, huyết thống tối cao quý nhất tự nhiên là thuộc về Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc, đương nhiên, cũng có vài chủng tộc trí tuệ tịnh không dưới Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc, Đại Lực Chiến Thần nhất tộc chính là một trong số đó. Chỉ là trước khi xảy ra Chúng Thần Đại Chiến, trục hệ huyết mạch chủng tộc chiến thần truyền thuyết này đã bắt đầu suy tàn, trong dòng chảy hơn vạn năm đã từ từ biến mất khỏi kí ức của mọi người.

Nghe nói thực lực của Đại Lực Chiến Thần tỉ lệ với trí tuệ của họ, Đại Lực Chiến Thần trí tuệ tiến hóa cao cấp có thực lực ngang với hoàng gia của Tứ Đại Gia Tộc, từ khí chất cao quý của vị mỹ nữ không ngờ biết tự ăn diện này, nàng ta có lẽ đã tiến hóa trí tuệ cao cấp, nói cách khác thực lực của nàng tịnh không dưới

hoàng gia của Tứ Đại Gia Tộc. Tính ra Tứ Đại Hoàng Kim Gia Tộc mà đến thì phải lấy lễ tương đãi, Lao Bửu Tư đại công làm sao dám thờ ơ, dù là Ngải Lâm Uy Na hiện tại chỉ là cận vệ tùy thân của Lâm Phong.

Sau khi phân phó cho khách ngồi xuống, Ngải Lâm Uy Na đứng phía sau lưng Lâm Phong, Lao Bửu Tư đại công bảo thị nữ ra ngoài đổi loại rượu, đưa lên mời tối thượng phẩm ba la mật mỹ tửu mà Khắc Khố Sâm Đạt rất ít bán ra ngoài.

Lâm Phong đảo mắt một vòng, rồi hỏi chuyện vốn đã biết rõ: "Công tước đại nhân, nghe nói thiên kim tiểu thư Lộ Thiên Á của ngài bái làm môn hạ kiếm thánh Tây Tư Tập đại sư, vừa hay ở Quý Tân Viện của con cũng có một vị kiếm thánh, tu luyện là hoàng kim đấu khí viễn cổ, muốn giao kết bằng hữu với Tây Tư Tập đại sư, không biết công tước đại nhân có thể để quý thiên kim có thể ra để gặp mặt một lần không!"

Lao Bửu Tư đại công vừa nghe thấy đã thấy khó xử, Lộ Thiên Á từ nhỏ đã bị lão cương chiêu làm cho hư hỏng, mười năm trước bái làm môn hạ Tây Tư Tập, khi nghệ thành quay về thì đã vô pháp quản giáo, đường đường là thiên kim của gia tộc Pháp Sư, không ngờ lại tổ chức nên dong binh đoàn gì đó, bầu bạn với cái lũ dong binh không chính thống, làm mất thể diện của lão, giờ bị Lâm Phong hỏi tới, khó xử tới mức ước gì có cái lỗ chuột nào để chui vào cho rồi.

Hơn nữa, Lâm Phong vừa đến Đế Đô đã đến phủ để viếng thăm, hiển nhiên là đã biết sự tình hai nhà định thân, hiện tại nữ nhân thì đã dẫn cả lũ quý tộc tiểu thư chạy đi gây rắc rối, bản thân lão là cha già cũng không thể quản không giữ được, lỡ như xảy ra sự tình bất hảo gì khác bị Lâm Gia thấy được, chuyện thân sự này mà bị đổ vỡ thì thật có thể rất sáng khoái đa.

Lao Bửu Tư đại công không ngăn nổi thầm chửi trong lòng tên xú tiểu tử thật thích nói tới chỗ đau của người khác, trên mặt không dám lộ ra điểm bất hảo nào, nói: "Lộ Thiên Á giờ không có trong phủ, đã cùng với Thất công chúa điện hạ đến Ngải Sâm Đế Quốc, tháng sau Hải Cống Đại Hội có khả năng cũng đến Lăng Nguyệt Đế Quốc, nghe nói là con cũng đại biểu Đế Quốc tham gia Hải Cống Đại Hội mười năm một lần!"

Lâm Phong trong lòng cũng rõ, cũng không truy vấn tiếp, nói: "Hải Cống Đại Hội rất quan trọng với danh vọng đế quốc, hơn trăm năm đế quốc hiếm có vị Ma Pháp Sư có thể tại Hải Cống Đại Hội biểu lộ, nay Khắc Khố Sâm Đạt đã tạo nên Ma Đạo Quân Đoàn, chắc chắn có thể tại Hải Cống Đại Hội nhất triển hùng phong, để những nước khác không dám nhìn xuống Lạc Nhật Đế Quốc chúng ta!"

Lao Bửu Tư đại công gật gật đầu, Khắc Khố Sâm Đạt thành lập Ma Đạo Quân Đoàn không phải là bí mật, mười năm nay không biết bao nhiêu người đổ mắt vì tài phú của Khắc Khố Sâm Đạt, sự tình này làm sao có thể che giấu mọi người, chỉ là sự tình này lão không quan tâm lắm, cái quan tâm là làm sao nhanh chóng xúc tiến thân sự này càng sớm càng tốt, có thể được cơ hội tốt giành lấy cơ hội tồn tại của Pháp Lạp Đế gia tộc trong thời loạn thế này.

Đương kim hoàng đế thì ngu muội vô năng, kị hiền đồ năng [nghi kị hiền thần, đồ kị người có năng lực], sớm muộn gì cũng bị thời loạn thế này đào thải, Hoắc Khắc Tư gia tộc triệt để dọa lạc đã hoàn toàn không còn tiền đồ gì nữa, sớm muộn cũng trở thành một lớp sóng trên đại hải thôi.

Lao Bửu Tư đại công không phải là kẻ ngu trung, thân là gia chủ của một đại gia tộc, lão quan tâm hơn tới lợi ích và mệnh vận sau này của Pháp Lạp Đế gia tộc, hoàn toàn không có nửa điểm ngu trung nào, huống chi Hoắc Khắc Tư gia tộc và Ái Đức Hoa bộ hạ thật không có ưu điểm nào để lão thể hiện ra một điểm trung tâm [lòng trung].

Tán gẫu vài chuyện thường ngày xong, Lâm Phong để Ngải Lâm Uy Na tận tay đưa lên lễ vật, chính là những ma pháp thủ sức và giới đồn không hề bán ra tức thì làm vị chương quản tài chánh Lao Bửu Tư đại công nhúc nhúc một phen, tâm lý khinh tán không thôi.

Lâm Phong tự thân chọn ra lễ vật đương nhiên không phải là mấy cái thứ hàng hóa có tiền là mua được, căn bản là ma pháp trang sức vô pháp nhìn thấy này chính là từ tay cổ kim đệ nhất luyện kim sư Pháp Lạp Đế đại sư, tính ra từ sau Chúng Thần Đại Chiến tới nay tịnh không thấy nhiều, Lao Bửu Tư đại công tuy là địa vị tôn quý, tình thật cũng là lần đầu tiên được đại khai nhãn giới.

Lâm Phong từ trong một hộp tím trong suốt hình chữ nhật ra một thanh trường kiếm dài ba xích tinh oánh như ngọc, cười nhẹ đưa cho Lao Bửu Tư đại công, nói: "Thanh hồng kiếm này là chính con luyện ra, trên thân

gia trì một tự nhiên hệ công kích ma pháp cấp 18, tính ra Thái Tử Long Hoàng cũng không nhất định có khả năng được!”

Thanh hồng kiếm này là một trong vài kiện pháp bảo Lâm Phong bế quan mười năm dùng thái thanh tiên pháp luyện ra, trên thân điêu khắc một tự linh trận nho nhỏ, dùng dấu khí có thể phát động tự linh trận tụ tập thiên địa nguyên khí phát xuất kiếm khí, án chiếu theo công kích lực của Ma Pháp mà tính, uy lực có thể nói bằng với công kích ma pháp cấp 18.

Đương nhiên, cái cấp 18 này là hần tự tính ra, Thần Tang đại lục đẳng cấp Ma Pháp được biết đến, cũng chỉ có cấm chú đẳng cấp tối cao của Thần Thú - là lĩnh vực cấp 14.

“Ma pháp cấp 18?” Lao Bĩ Tư đại công mở miệng cực kì khó coi, trông mắt xém tí nữa là rớt ra luôn.

Lâm Phong cười nhẹ, từ một hộp khác đi kèm lấy ra một thủy tinh hạng liên toán phát lam sắc quang mang nhu hòa đưa cho Lao Bĩ Tư đại công, nói:” Cái hạng liên này là con dùng một loại thủy tinh không biết tên gì luyện thành, trên đó gia trì một cấm chú ma vũ song kháng cấp 20, dùng dấu khí là có thể phát động, đây là lễ vật con tặng cho Lộ Thiển Á tiểu thư!”

Cái hạng liên này là mười năm trước tại Thâm Uyên Thế Giới Mã Lệ Kiều lấy được từ trong tay cái con khủng long, bên trong thiên địa nguyên khí sung mãn dị thường, sau khi hần tế luyện thành hộ thân pháp bảo, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp hai tiểu nữ này khẳng định không nhường nhau, chỉ là không đưa ra, để lại tặng cho Lộ Thiển Á.

122. Chương 122 : Sơ Lịch Triều Đường [lần Đầu Dự Hội Triều]

Lâm Phong ra khỏi Lao Bĩ Tư đại công phủ thì trời đã quá nửa đêm, để đô vào đêm vẫn không giảm đi cảnh huyền ảo như lúc ban ngày, bọn quý tộc lăng xăng cả ngày chung vu cũng đón chào đêm tối với khát vọng vô bờ của chúng.

Đối với sinh hoạt tửu túy kim mê của lũ quý tộc mà nói, những thủ đoạn mãnh khoé ban ngày đúng là có thể đem tới cho chúng quyền lực và tài phú, nhưng mà tinh thần thật sự không cảm thấy thỏa mãn, chỉ có thể vào ban đêm, tửu trì nhục lâm [sự ăn chơi trác táng] mới có thể cho tinh thần và tâm lí hư vinh của chúng đạt đến cảm giác cực kì thỏa mãn.

Bất luận là tiêu tiền mua dật tộc mỹ nữ về nhà làm mỹ kiều thiếp, toàn là để khi lũ quý tộc này thú dục bành trướng, thì có thể phát xuất ra cái loại dục vọng biến thái từ trong tâm xua chúng.

Trên đường quay về, Lâm Phong nghĩ tới cái biểu tình “trần tròng” vừa rồi của lão hồ li Lao Bĩ Tư, thì không thể không cười lớn ba tiếng.

Nhưng khi nghĩ đến Lộ Thiển Á thì hần không thể nào cười nổi nữa.

Đến thế giới này đã mười năm hơn, Lâm Phong trong lòng đầu tiên rất hận cái chế độ đẳng cấp của cái thế giới này, sinh hoạt luôn luôn không được hoàn toàn như ý, Pháp Lạp Đế gia tộc là nhất đẳng đại quý tộc của Đế Quốc, như quả để Lộ Thiển Á thiên kim của Pháp Lạp Đế gia tộc này gả làm tiểu thiếp cho hần, Lao Bĩ Tư đại công tước mất mặt không thua gì đầu heo.

Chỉ là.....

Lắc lắc đầu, Lâm Phong tổng hết những cảm tình tư lự này ra khỏi đầu, cái vấn đề vô cùng đau đầu này hần thật tình không muốn phí óc suy nghĩ, hay cứ để thuận theo tự nhiên là tốt nhất, xa đao sơn tiền tất hứa lộ thôi [chuyện gì thì cuối cùng cũng sẽ có cách giải quyết thôi mà – thành ngữ]!

Quay đầu đưa mắt nhìn Ngải Lâm Uy Na ngồi bên cạnh, mỹ nữ này cúi mắt nhìn xuống, lâu lâu lại bí mật nhìn hần một cái, đóa châu hoa nàng vừa hái đeo trên tai tỏa ra vài phần tình vị, mái tóc vàng nhu thuận được chải chuốt kĩ lưỡng không có điểm rối nào, khí chất cao quý không chỗ nào không có, làm tên nam nhân nào nhìn thấy cũng không nén nổi kích thích tim đập ầm ầm .

Lâm Phong đưa tay vòng qua chiếc eo mềm mại vô bờ của Ngải Lâm Uy Na kéo qua, để Ngải Lâm Uy Na nửa nằm nửa ngồi trong lòng hần, nhần thần thiêu đốt dục vọng chiếm hữu cường liệt quét qua khuôn mặt

đỏ hồng của ngải Lâm Uy Na và lên bờ ngực ngạo nhân của nàng, cười nhẹ nói: "Ngải Lâm Uy Na của ta, nàng có muốn thử cảm giác mỹ diệu dị thường giữa quan hệ nam nữ không?"

Ngải Lâm uy Na mặt đỏ phừng phừng, mặt ngọc thoảng qua một tia hoảng loạn, yếu ớt vô lực nói : "Ta ..."

Lâm Phong nhanh chóng cúi đầu nòng nân hôn lấy bờ môi tỏa hương thơm ngát của nàng, tham lam hút chặt không nhả.

Ngải Lâm Uy Na lúc đầu kêu lên một tiếng, trong đầu trở thành một phiến trắng bạch, sau một khoảng thời gian thất thần, hoảng loạn không biết làm thế nào mới tốt, chỉ là không ý thức vòng hai cánh tay nhu nộn ôm lấy cái cổ thô trắng của Lâm Phong, chỉ cảm thấy miệng của công tử tự hồ như có một loại ma lực, tư vị mỹ diệu tiêu hồn thực cốt ấy làm nàng thích đến mê người, mà cũng không tránh khỏi phát sợ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nghe thấy thanh âm của xa phu ở phía trước, bên trong xe ngựa Lâm Phong đang chìm trong tình dục nam nữ tĩnh lại, thấy đã đến trong phủ, phải buông Ngải Lâm Uy Na với mị nhãn như tình ra, sau khi chỉnh lí tình tự với nữ nhân một hồi, rồi mới dẫn Ngải Lâm Uy Na trở về biệt viện của mình.

Khả năng là do nguyên nhân cả ngày không nghỉ ngơi, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp hai tiểu nữ này đã đi nghỉ từ sớm.

Chỉ có Khải Lâm Na và Toa Lị Na trong phòng đèn vẫn còn sáng.

Lâm Phong để Ngải Lâm Uy Na lui xuống nghỉ ngơi, khi vào đến phòng của Khải Lâm Na, mỹ nữ này đang đèn không chiếc bóng, nhìn song cửa đến phát ngốc, khi Lâm Phong tiến vào trong phòng, Khải Lâm Na mới vội vã đứng dậy tiến đến nghênh tiếp, phong tình vạn chủng cười, nhẹ giọng nói: "Chàng đã về rồi, trước tiên tắm rửa cái đã, để thiếp chuẩn bị ôn thủy [nước nóng] cho chàng!"

Lâm Phong không nói tiếng nào gật đầu, để Khải Lâm Na phục thị tắm rửa xong, rồi nghỉ ngơi tại phòng của Khải Lâm Na.

Sau một phen kích tình triền miên đến tới bởi khói lửa, Lâm Phong mới nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhu nhuyễn của Khải Lâm Na, hồi lâu sau, mới mở miệng hỏi: "Khải Lâm Na, như quả tương lai ta để nàng làm thiếp, nàng có phải sẽ tranh giành danh phận không?"

Khải Lâm Na nghe lời thân tự nhiên cứng đờ, trong lòng lập tức hiểu rõ, trong quan niệm truyền thống, quý tộc chỉ có thể có một chánh thê, còn lại đều chỉ là thiếp, Lâm Phong vừa đến bái hội Pháp Lạp Đế Gia, đã có thể nói là Lâm Gia và Pháp Lạp Đế gia tộc đã kết thành thông gia, sau buổi trưa Lâm Phong quay về nói chuyện cùng mẫu thân Tình Nguyệt Công Chúa chắc cũng không ngoài cái nguyên nhân này.

Khải Lâm Na trong lòng cũng rõ, tự biết mình là công chúa của một vương thất suy tàn cơ bản không thể tranh giành với người khác, thậm chí dài một hơi, lộ ra vẻ mặt cười nhu tình vạn lữ, nhẹ giọng nói: "Có thể ở cùng một nơi với chàng, đã là chuyện may mắn lớn nhất đời thiếp, thiếp không dám ngông cuồng đòi lấy danh phận, miễn là trong lòng chàng có một chỗ nhỏ cho thiếp, thiếp đã mãn nguyện rồi!"

Lâm Phong nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nhu thuận, góc miệng không kềm được lộ ra nét cười thông cảm, Khải Lâm Na thông tình đạt lý đúng là làm hân phi thường hài lòng, như quả Khải Lâm Na muốn tranh giành danh phận chánh thê này, đối với hắn mà nói là đã kích tuyệt đối không nhỏ.

"Nàng cứ an tâm đi, ta không để nàng chịu ủy khuất đâu!" Lâm Phong cười nói: "Trong lòng ta kì thật các nàng mỗi người đều rất quan trọng, không có vấn đề cao quý hạ tiện, miễn là các nàng chân thành yêu ta, ta đối với các nàng mỗi người đều như nhau, không vì thân phận bất đồng mà thiên vị ai, nàng đã minh bạch chưa?"

Khải Lâm Na quan sát tấm thân như hổ của Lâm Phong thật gần, rồi dựa khuôn mặt ngọc ngà lên bờ ngực vững chắc của Lâm Phong, thâm tình nói : "Thiếp tin chàng!"

Lâm Phong cười nhẹ một tiếng, nói: "Nghỉ sớm đi, sáng ngày mai nhất định phải gọi ta dậy sớm!"

.....

Sáng sớm hôm sau, Lâm Phong cùng với người nhà ăn cơm, thì xa phu đã sớm chuẩn bị xe ngựa đợi bên ngoài.

Lâm Phong cũng không hỏi Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp hai tiểu nữ này vì sao không ra, để Khải Lâm Na và Toa Lệ Na trở về biệt viện, dẫn theo Ngải Lâm Uy Na lên xe ngựa đi đến hoàng thành.

Sau nửa giờ, xe ngựa dừng lại trước cửa bắc hoàng thành, Lâm Phong và Ngải Lâm Uy Na xuống khỏi xe ngựa, chỉ thấy trước cửa cung đầy xe ngựa của các quý tộc lên triều, sau lưng cũng có vài tên quý tộc xuống xe ngựa, nhìn thấy Lâm Phong thì tịnh không lộ ra ý gì, ngược lại Ngải Lâm Uy Na hấp dẫn hết toàn bộ sự chú ý.

Lâm Phong đến để dò hỏi về binh dân mà nói là sự tình bí mật, nhưng đối với lũ quý tộc quan hệ cực kỳ phức tạp mà nói thì không phải là bí mật gì, hơn nữa Lâm Phong rời để đô hơn mười năm, tuy là lần đầu quay về để đô, nhưng Ma Pháp tượng của hắn đã sớm được lưu truyền trong giới quý tộc để đô, vì thế bọn quý tộc này tịnh không thấy lạ.

Duy nhất làm bọn quý tộc môn thất thần chính là Ngải Lâm Uy Na sau lưng hắn, Ngải Lâm Uy Na khí chất cao quý cùng với dung nhan tuyệt thế làm bọn quý tộc môn tim đập chân run, không thể khống chế mà lộ ra thần sắc tham lam.

Ngải Lâm Uy Na làm sao không biết, trong lòng nổi lên một sự phẫn nộ không tên, lạnh lùng hừ một tiếng, trong mắt quét qua một đạo sát khí lẳng lẽ, làm mấy tên quý tộc sống lưng đổ mồ hôi lạnh, như là tỉnh mộng luyện tiếu không thôi thu hồi mục quang, mặt cười lòng không cười hướng về Lâm Phong chào mừng, rồi tiến về hoàng cung.

Lâm Phong khí độ ưu nhã hành lễ nghi quý tộc trả lễ, sau khi xuất ra yêu bài, cùng với mấy tên quý tộc tiến đến hoàng cung, không ngờ Ngải Lâm Uy Na nửa bước không rời cũng bước đến, bị hoàng cung thị vệ chặn lại, tên thị vệ mặt đầy ngạo khí hướng về Ngải Lâm Uy Na lạnh lùng nói: "Đứng lại, hoàng cung không phải là nơi đầy tớ hạ tiện có thể tiến vào!"

Tức thì một cỗ hỏa dăng lên trong tim, Ngải Lâm Uy Na hung dữ quay đầu, lạnh lùng nhìn kĩ tên thị vệ, chiến ý cường đại khóa chặt đối phương, nộ khí không kềm chế hóa thành vô tận sát khí với khí thế phò thiên cái địa [ngiên trường lệch đất] hướng tới tên thị vệ đó.

Sau khi Ngải Lâm Uy Na tiến hóa cao cấp trí tuệ, thực lực đã đạt đến cấp thần thú, tính ra Kha La Đa trước cường đại chiến ý của nàng cũng phải run sợ, làm sao cái tên hộ vệ này có thể chịu nổi, sắc mặt liền biến trắng thắm, hai chân run như cây sậy, mồ hôi lạnh chảy điên cuồng trước trán.

Lâm Phong quay đầu nhìn, trong mắt lướt qua một tia khinh bỉ, vẫy tay một cái, để Ngải Lâm Uy Na lui xuống, nói: "Đây đúng là quy định của Hoàng Đế Bệ Hạ, nàng ở đây chờ ta, không cần phải theo nữa!"

Ngải Lâm Uy Na vâng dạ một tiếng, lạnh lùng liếc tên thị vệ một cái, rồi lui xuống.

Áp lực vừa tiêu mất, tên thị vệ giống như vừa thoát chết tức thời chạy ngay lập tức, không dám nhìn lại Ngải Lâm Uy Na một cái, trên mặt lộ vẻ kinh khủng vô tận nói lên trong lòng hắn bây giờ rất hối hận mình vừa không biết tốt xấu là gì.

Sự tình phát sinh chỉ trong chớp mắt, nhưng cũng thoát khỏi cặp mắt của Tĩnh Thái Đại Tuyền vừa tiến đến.

Tĩnh Thái Đại Tuyền sinh ra đã là một kẻ tiểu nhân, trên mặt cười cười mà người ta không thấy vẻ tín cẩn nào, nhìn Khải Lâm Uy Na một cái, giả lả cười hướng về Lâm Phong nói: "Lâm tam công tử uy phong thật lớn, cả thị vệ bên cạnh Hoàng Đế Bệ Hạ cũng không để trong mắt, làm Khiếu Thiên dạy con thật là giỏi a!"

Trong mắt Lâm Phong thoáng qua một tia sắc lẻm, lập tức trở lại vẻ mặt cười cợt nói: "Vị thuộc hạ này của ta chỉ là không hiểu quy củ, đâu như công tử của công tước đại nhân trước mọi người khi áp bình dân, cường thường dân nữ, công tước đại nhân mới đúng là có cách dạy con!"

Tĩnh Thái Đại Tuyền trên mặt lướt qua một tia oán độc, mặt cười lòng không cười nói: "Lâm Gia quả thật xuất ra nhiều nhân tài, tam công tử ngôn từ lợi hại, bốn công tử sánh không bằng, ha ha!" Nói xong phẩy tay áo rồi đi vào trong cung.

Lâm Phong cười nhẹ một tiếng, tiến đến vài vị quý tộc thuộc hệ phái Lâm Gia chào một tiếng, rồi đi tiếp.

Chánh Đức Điện thuộc bắc bộ của hoàng cung, mỗi ngày Hoàng Đế Bệ hạ chủ trì triều hội đều cử hành tại đây, đại thần đến đây tham gia triều hội đều phải xuống xe đi bộ vào hoàng cung, tùy tùng nhân viên đều không được phép vào trong, không cho phép đem theo vũ khí.

Chánh Đức Điện cách bắc môn hoàng cung một đoạn khá xa, đối với lũ quý tộc địa vị cao quý mà nói mỗi ngày buổi sáng cái khoảng cách này với họ không nghi ngờ gì là một dạng chịu đựng khó khăn gian khổ.

Khi Lâm Phong đến Chánh Đức Điện, trong đại điện rộng lớn đã có một số vị đại thần lên triều sớm, số đại thần ấy phân thành hai àng đứng trước đại điện, có thể nói nhìn là phân biệt rõ ràng không sai, một bên là phái hệ Tỉnh Thái Đại Tuyền làm chủ, phía sau trừ ngoại hệ của Tỉnh Thái Gia, còn có vài tên quý tộc theo gió căng buồm.

Lâm Gia vốn là quân vụ đại thần, Đế Quốc nguyên suất Lâm Khiếu Thiên đứng đầu, hiện lão gia đã đi đến quân doanh, trên đó là quân vụ phó đại thần, đường bá Lâm Khiếu Thang đứng đầu, đứng sau là vài vị đường thúc bá trực hệ của Lâm Phong.

Tước vị của Đế Quốc vốn theo chế độ thế tập, vì thế triều đường hôm nay công tước tùy tiện cũng nắm được một mớ lớn, tùy tiện quăng một viên đá ít nhất cũng trúng một tên Hầu Tước, nhưng đứng cạnh hàng của Lâm Gia tối đại biểu quý tộc không nghi ngờ gì là Pháp Lạp Đế gia tộc hiện là gia chủ Lao Bĩ Tư đại công, hơn nữa Pháp Lạp Đế gia tộc cũng có vài nhân vật nắm quyền.

Lúc Lâm Phong đi đến đại điện thì, không tránh khỏi liếc mắt một lượt, không biết mình nên đứng ở chỗ nào, may là đường bá Lâm Khiếu Khang đánh một cái liếc mắt đầy ý nghĩa cho hắn, Lâm Phong hiện đứng ở hàng thứ tám, đứng bên tay phải của đường thúc Lâm Khiếu Chương.

123. Chương 123 : Vô Dực Khả Cứu

Nhưng trong khoảng thời gian trước khi Hoàng Đế Bệ Hạ tới, thường thì giữa những vị đại thần sẽ xảy ra tranh luận. Khi hai phe quý tộc đấu khẩu, hai vị đứng đầu hai hệ phái sẽ nhắm mắt thờ ơ, tựa như không nghe thấy.

Lâm Phong đứng bên dưới đường thúc [chú họ] Lâm Khiếu Chương, hứng thú quan sát hai phe phái quý tộc. Các vị đường thúc bá của hắn cùng gia chủ Pháp Lạp Đế gia tựa như những vị cao tăng nhập định, bất quản bất cố, đối diện với gia chủ của Tỉnh Thái gia tộc cũng có cùng một loại biểu tình. Hắn lần đầu tiên tham dự một buổi thiết triều thế này, cũng không khỏi có chút cảm thấy kỳ lạ.

Sau khi hai phe quý tộc lan man những vấn đề phụ, cuộc tranh luận dần xoay quanh Hải Cống Đại Hội mười năm một lần sắp được tổ chức. Ngồi bên phải Tỉnh Thái Đại Tuyền, Tỉnh Thái Nhị Tuyền đột ngột hướng mắt về phía Lâm Phong, cất giọng kì lạ: “Khắc Khố Sâm Đạt thành lập Thanh Hoa Học Viện, đã đào tạo cho Đế Quốc rất nhiều Ma Pháp Sư ưu tú, xem ra Hầu Tước Đại Nhân rất có khả năng chiếm được ngôi cao tại Hải Cống Đại Hội lần này, vì đế quốc dành lấy thể diện, bốn công kính chúc Hầu tước đại nhân kì khai đắc thắng, mã đáo thành công.”

Lâm Phong có chút bối rối, không hiểu lão hồ ly này nói một loạt những câu sáo rỗng, rốt cuộc có dụng ý gì.

Lâm Khiếu Chương liếc nhìn Tỉnh Thái Nhị Tuyền, chùng không để hắn vào mắt, nói: “Công tước đại nhân tận trung với đế quốc, lại vì Hoàng Đế Bệ Hạ mà lo lắng, bất quá Thiết Huyết Quân Đoàn đã hơn trăm năm nay bảo vệ biên cương cho đế quốc, vì đế quốc đổ xuống vô số nhiệt huyết nam nhân, Khắc Khố Sâm Đạt vì Thiết Huyết Quân Đoàn bồi dưỡng vô số Ma Pháp Sư ưu tú, đích xác vì đế quốc lập công không nhỏ !”

Lâm Phong mặc dù thông minh tuyệt đỉnh, nhưng trong chính trị một khiếu cũng không thông, nghĩ đến vỡ đầu vẫn không minh bạch ý tứ của hai lão đầu tử sành sỏi này, không nhẫn nhịn được quay qua Lâm Khiếu Chương hỏi khẽ: “Khiếu Chương thúc thúc, Tỉnh Thái Nhị Tuyền lão hồ ly đó mưu tính gì vậy ?

Lâm Khiếu Chương vừa cười vừa nhẹ giọng đáp: “Cái lão cẩu đó liên tục lẩn tránh việc Hoàng Đế Bệ Hạ phải thừa nhận Ma Đạo quân đoàn của con, hẳn chắc chắn có ý đồ xấu, ta trước hết bắt hắn cầm cái miệng cẩu đó lại!”

Lâm Phong không nhịn được cười lạnh nói: “Mơ mộng hảo huyền, muốn Ma Đạo Quân Đoàn của ta ? Kể cả ta đồng ý, thủ hạ của ta đều là kiêu binh hãn tướng vị tất đã để lão hoàng đế đó vào mắt, Tinh thái gia có muốn cũng chỉ là nằm mộng!”

Trong lòng quả thực tâm phục khẩu phục, lão hồ ly đúng là lão hồ ly, luận âm mưu quỷ kế, đối với sự toan tính trong triều, người giang hồ tuyệt không thể so bì, bề ngoài cười cười nói nói, bên trong ẩn hàm không biết bao nhiêu quỷ mưu độc kế.

Vừa rồi may mà Lâm Khiếu Chương nhanh chóng dùng Thiết Huyết Quân Đoàn khiến Tinh thái nhị Tuyền cứng họng, đành bóp bụng hủy bỏ âm mưu kia.

Lâm Khiếu Chương mỉm cười, rồi hạ giọng nói: “Khi lên triều, mỗi câu mỗi chữ đều phải thật chú ý, tránh để đối phương nghe lọt”

Lâm Phong cười nói: “Thúc thúc đừng lo, dù chúng ta có cười to ba tiếng cũng chẳng ai nghe thấy. Nói đùa, trong tinh thần lĩnh vực mà cũng bị người ta nghe trộm, thì mặt trời ngày mai phải mọc ở hướng Tây rồi.”

Lâm Khiếu Chương biết vị chủ nhân tương lai của Lâm gia này đích thị là một tuyệt thế cường giả, không phải cuồng ngôn, liền mỉm cười không nói thêm.

Đúng lúc đó Tinh Thái Đại Tuyền mở mắt, mỉm cười giả tạo nói: “Trong vài năm gần đây đế quốc chinh chiến liên miên, quốc khố tổn hao trầm trọng, Khắc Khố Sâm Đạt phú xứng địch quốc, Lâm Phong đại nhân trung quân ái quốc, sao lại không đóng góp cho quốc khố, trước là giải quyết mối lo lắng về hậu cần cho Thiết Huyết Quân đoàn, hơn nữa đó cũng là việc mà thần tử nên làm!”

Lâm Phong thâm kêu lợi hại, lão hồ ly này mỗi câu mỗi chữ đều ẩn tàng bẫy rập, thật vô phương từ chối, cũng không tiện tự mình nói ra, đành trông chờ vào đường thúc Lâm Khiếu Chương.

Lâm Khiếu Chương ngấm ngầm gợi ý, Lao Bĩ Tư đại công đứng bên trên Lâm Khiếu Khang bình tĩnh mở mắt, dùng tư thái ưu nhã hành một lễ quý tộc, cười nói: “Đại địa nữ thần chứng giám cho tấm lòng trung quân ái quốc của Công tước đại nhân, bất quá tài vụ của đế quốc vẫn ổn định, khả dĩ đủ cho đế quốc chi dùng.”

Tinh Thái Đại Tuyền vẫn điềm nhiên cười nói: “Là bốn công đa tâm.”

Lao Bĩ Tư đại công mỉm cười đáp lại.

Lâm Phong ngấm ngầm lắc đầu, loại địa phương này thật sự không hợp với hắn, đừng có nhìn mấy lão gia hỏa này cười cười nói nói với nhau, trong lòng thực sự chỉ muốn dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra, không ngừng chửi ba sáu đời tổ tông của đối phương.

Những nhân vật đứng đầu của hai phe đã ngừng nói chuyện, những kẻ bên dưới tự khắc cũng thu binh. Ai nấy ra vẻ phong độ quý tộc, hoặc nhắm mắt dưỡng thần, hoặc ngấm nhìn đại điều đăng làm bằng thủy tinh treo ở trung tâm đại điện, trong lòng không ngừng suy tính độc kế.

Quả thật kiên nhẫn vô cùng.

Lâm Phong cảm thấy khó chịu, ngấm ngầm rửa xả lão hoàng đế, đang lúc không dần lòng được chuẩn bị li khai thì lão Hoàng đế cùng mười vị Hoàng tử điện hạ, được bảo vệ bởi thân vệ tiền hô hậu ủng tiến vào. Sau khi lão thượng tọa tại ngai vàng nơi trung tâm đại điện, quần thần liền hành lễ, Lâm phong cũng bái một lễ.

Còn may tại thế giới này không dùng ngũ thể đầu địa đại lễ (quỳ gục người xuống để tứ chi và đầu chạm đất), chỉ cần dùng nghi lễ của quý tộc là được, bằng không có giết hắn hắn cũng không tham gia triều hội này.

Đưa mắt nhìn lên nơi Hoàng Đế Bệ Hạ thượng vị, chỉ thấy mười năm không gặp, lão già này đã triệt để biến dạng, đôi mắt lơ lơ vô thần, thân người như ngọn cỏ khô mất hết sinh khí, chỉ cần một ngọn gió nhẹ

cũng đủ thổi gãy ông ta, chắc chắn là do tử sắc quá độ, trong tâm lí không khỏi mẫn chửi lão gia hỏa này một phen.

Tiếp đó lại nhìn mười vị hoàng tử. Người lớn nhất trạc độ tứ tuần, kẻ trẻ nhất thì mới mười tuổi, cũng không ngoài mô dạng tử sắc quá độ, cặp mắt thiếu ngủ thất thần.

Lâm Phong ngấm ngấm lắc đầu, Lâm gia sở dĩ có khả năng tại Đại Lục trải qua ngàn năm không đổ, đạo lý bên trong cố nhiên không ít, tối trọng yếu là mỗi nam nhân Lâm gia không hề được trưởng bối nâng niu như cành vàng lá ngọc, vừa mới thành niên đã bị đẩy ra chiến trường, kinh qua chiến hỏa cùng sanh tử thí luyện mà trưởng thành.

Mười vạn năm trở lại đây, máu huyết của nam nhân

Lâm gia đổ ra tại sa trường, thúc tử Lâm Chiến chiến tử sa trường, cái giá phải trả không nhỏ, chỉ là do gia quy của lịch đại tiên tổ không thể cải biến, vì thế nội bộ Lâm Gia không hề bị hủ bại.

Còn những vị hoàng tử cành vàng lá ngọc lớn lên trong nhung lụa, làm sao biết được nỗi khổ của thứ dân hay gian khổ nơi sa trường, trải qua cuộc sống dâm dục hủ bại, trở thành một lũ vô dụng. Lịch sử đã chứng minh, một khi nội bộ đã hủ bại, gia tộc làm sao trở lại thời kì huy hoàng, làm sao thoát khỏi bánh xe lịch sử.

Hoàng Đế Bệ Hạ cuối cùng cũng khó nhọc mở mắt, hữu khí vô lực nhìn qua đám quần thần, con mắt dừng ở Lâm Phong, lập tức tinh thần phấn chấn, liền nói: “Úc! Quang Minh Thần tại thượng, Lâm Phong hầu tước, hậu cung của trẫm còn khuyết vài vị phi tần, vài ngày nữa hãy gửi vài mỹ lệ tinh linh nữ tử tới cho trẫm”

“...” Lâm Phong há hốc miệng, chút nữa thì ngã lún ra đất, ...cái này... cái này có thể xảy ra được không, hiện tại là triều hội a, lão già này không kiếm được nơi khác để thể hiện sự đọa lạc sao? Giữa triều hội mà nói những lời không biết xấu hổ như vậy, so với chửi mười tám đời tổ tiên lão ta cũng không có sự khác biệt.

Lâm Phong thực sự bất khả tư nghị [không thể tin được], Lịch sử Trung Quốc hôn quân hắc cũng nghe không ít, nhưng có điều nhìn đi nhìn lại, muốn kiếm ra một vị có khả năng so sánh với Ái Đức Hoa Bệ Hạ quả thực là đầy bể mò kim a. Đó ... đó ... con mẹ lão ta chứ.

Lâm Phong cố gắng vứt bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu, rồi phóng mắt quan sát tứ phía, thì thấy các vị thần tử đều bế mục dưỡng thần, chững như đối với lời nói của Hoàng Đế Bệ Hạ không hề bận tâm, còn các vị hoàng tử thì đang nhìn hẩn, ánh mắt lang sói cùng Ái Đức Hoa bệ hạ căn bản không khác một mảy may.

Hoàng Đế lão nhân thúc giục một lần nữa, Lâm Phong đang định lên tiếng thì có tiếng truyền âm của đường thúc Lâm Khiếu Chương vang lên bên tai: “Con cứ hết thảy đều đồng ý, trí nhớ của Hoàng đế bệ hạ không tốt, có lẽ qua vài ngày là quên thôi.”

Lâm Phong bèn quỳ xuống nói: “Được vì bệ hạ xuất lực là vinh hạnh của thần, khi nhi thần trở về về nhất định sẽ gửi tới bệ hạ mười vị mỹ mạo Tinh linh nữ tử.”

Hoàng đế lão nhân tức thì hưng phấn, mở mắt cười nói: “Lâm Phong Hầu tước quả là trung tâm thần tử, Quang Minh thần phù hộ cho người!”

Lâm Phong khiêm tốn bái tạ, quay trở lại vị trí, hướng về phía Lâm Khiếu Chương hỏi: “Khiếu Chương thúc thúc, Hoàng đế bệ hạ u mê như vậy bao lâu rồi?”

Lâm Khiếu Chương cười nói: “Vài năm gần đây Hoàng đế bệ hạ tham luyện nữ sắc, trí nhớ giảm sút”

Lâm Phong á khẩu vô ngôn, ấn tượng đối với hoàng đế lão nhân tuy hảo sắc, nhưng không phải quá suy nhược, không ngờ mười năm không gặp, lão già này đã không thể phân biệt đúng sai. Lâm gia mười vạn năm một lòng phò tá hoàng thất, tuy không phải gian thần nhưng cũng tuyệt đối không phải ngu trung.

Lại nói Lâm gia đối với lợi ích gia tộc tuyệt đối đặt lên hàng đầu, nếu như Hoắc Khắc Hoắc Tư hoàng thất vô được khả cứu, Lâm gia tuy không làm phản, nhưng cũng tuyệt đối không bồi táng theo Hoắc Khắc Tư gia tộc. Điều này thoạt nghe vô lý, có điều một vạn năm tồn tại của Lâm gia đã chứng minh điều đó.

Giờ lão hoàng đế nói hần là trung thần, hần thật muốn cười to ba tiếng, có thể những người khác của Lâm gia thực sự vì Lạc Nhật Đế quốc xuất lực, hần chắc chắn không nằm trong số đó. Tuy hần có thể vì vận mệnh của Lâm gia mà hi sinh tính mạng, cũng tuyệt đối không vì hoàng thất tha hóa vô phương cứu chữa đó xuất nửa phân lực khí.

124. Chương 124 : Triều Đường Hồn Loạn

Lão Hoàng đế tuy ngu ngốc, nhưng vẫn không quên Lâm gia đích thực là một cái gai trong mắt, được cảnh tỉnh liền lập tức phản ứng, nói: “Pháp Nặc Tây Tư ái khanh, khanh không nói thì ta cũng quên mất”

Quay đầu sang Lâm Phong, nói: “Lâm Phong hầu tước vì ta mà lập công lớn, ta nhất định hảo hảo trọng thưởng [trọng thưởng hậu hĩnh] cho ngươi”

Lâm Phong lông mi cau hần lại, nhìn sang các vị thúc bá, nhìn thấy mấy lão hồ ly đó mặt không đổi sắc, đường bá Lâm Khiếu Khang liếc hần đầy ý nghĩa, ám thị thoải mái trả lời.

Lâm Phong liền nói: “Bệ hạ, hiện tại thiên hạ bắt đầu đại loạn, việc trước mắt là phải tập trung binh lực khuếch trương lãnh thổ, dương uy của đế quốc, không nên tin tưởng những lời xàm ngôn của kẻ tiểu nhân, nam nhân Lâm Gia của thần vì Đế quốc khai cương lập thổ, Bệ hạ không nên vì những lời xàm ngôn của kẻ tiểu nhân tại triều đường mà khiến lòng người nguội lạnh.

Chúng thần đại kinh, Lâm Gia cùng Pháp Lạp Đế gia cũng sắc mặt đại biến, hiển nhiên không ngờ Lâm Phong lại đột nhiên nói ra những lời kinh tâm như vậy.

Ái Đức Hoa bệ hạ cũng run rẩy cả hồn lẫn thân, chỉ vào Lâm Phong run run giọng nói: “Ngươi ...Úc! Quang Minh Thần tại thượng, Lâm Gia ngươi muốn làm phản phải không ?”

Tĩnh Thái Nhị Tuyền chớp lấy thời cơ nói lớn: “Bệ hạ, Lâm Phong coi khinh lễ pháp, đại nghịch bất đạo, thỉnh Bệ Hạ cách chức, thu hồi lại Khắc Khố Sâm Đạt về cho đế quốc!”

Những bậc tiền bối trong gia tộc lập tức đánh mắt ra hiệu cho Lâm Phong, đồng thời cất tiếng nói: “Bệ Hạ, Lâm Phong hầu tước một lòng vì nước, ngôn từ ngay thẳng nên đã mạo phạm, thỉnh Bệ hạ minh kiến!”

Lâm Phong đứng giữa đại điện, ngạo nghễ nhìn bốn hướng, lạnh giọng nói: “Ta nói sai sao ? Tên hôn quân này sủng tín gian thần, dung dưỡng cho lũ Tĩnh Thái gia âm hiểm tiểu nhân hoành hành tại triều, tàn hại trung lương, trước loạn triều đường, sau gây họa đến bá tánh, đại loạn khó tránh, đến lúc đó đế quốc bị diệt vong, tội chính là của tên hôn quân này.”

Lâm Gia và Pháp Lạp Đế gia chúng nhân đều đại kinh, mắt mở miệng há nhìn Lâm Phong, Lao Bĩ Tư công tước đại nhân cũng đành á khẩu vô ngôn.

Tĩnh thái gia cũng là nhất bang quý tộc, dù bị chửi mắng vẫn ung dung, ngấm ngấm mỉm cười trước màn kịch hay sắp đến.

Ái Đức Hoa bệ hạ đầu óc quay cuồng, chút nữa thì té lảo ra long tọa, chỉ Lâm Phong giận đến không nói ra lời: “Ngươi...úc! Thiên nột, Quang Minh Thần tại thượng, ngươi đầu, bắt lấy tên loạn thần tặc tử đó chém đầu cho trảm.”

Tức thì, đám thị vệ như lang như hổ lao vào trong điện. Lâm phong ung dung chẳng hề sợ hãi, cánh tay tùy tiện vung một cái, đám thị vệ vừa mới lao vào lập tức toàn bộ bị hất ra ngoài, thất thanh la hoảng không ngớt, khiến ai nấy đều thấy khiếp đảm, Tĩnh Thái gia nhất bang quý tộc ai nấy sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa.

Lâm gia và Pháp Lạp đế gia ai nấy cũng đều miệng mồm há hốc .

Hoàng Đế bệ hạ lúc này đã được bao quanh bởi đám thân vệ, toàn bộ đám thị vệ thực lực bất nhược đao kiếm đã rời khỏi vỏ, cảnh giác nhìn Lâm Phong đang đứng tại trung tâm đại điện.

Hơn mười vị hoàng tử đều đã co rúm lại, so với một đám nô lệ chẳng khác là bao.

Lâm Phong chỉ Ái Đức Hoa Bệ Hạ mắng: “Người là tên hôn quân vô đạo, cơ nghiệp Hoắc Khắc Tư gia tộc sẽ sớm bị hủy trong tay tên hôn quân người. Nam nhân Lâm gia ta vì Hoắc Khắc tư gia tộc đã đổ bao nhiêu máu huyết, người lại nghe lời sàm tấu của lũ tiểu nhân Tỉnh Thái gia mà gây bất lợi cho Lâm gia chúng ta, nếu người mà không có lời giải thích thỏa đáng thì đừng hòng rời khỏi đây hôm nay.”

Đoạn quay đầu về hướng Tỉnh thái gia tộc, mắng: “Lũ chó họa quốc ương dân các người nếu còn tồn tại ở thế gian chính là nỗi bất hạnh của đế quốc!”. Tay lại vung một cái, một lần nữa tổng lũ thị vệ ra khỏi đại điện, tiếp tục mắng: “Hôm nay ta mà để cái lũ tha hóa khốn nạn các người chạy ra khỏi đại điện, ta sẽ chết luôn ở đây”

Thân thủ lẳng không huy một trảo, trảo trụ lấy Pháp Nặc Tây Tư kéo lại, rồi nâng chưởng giữ cho lão ta lơ lửng ở trên không trong đại điện.

Thấy sự tình trở nên nghiêm trọng, hoàng đế lão nhân sa dọa sợ hãi run rẩy, được bảo vệ bởi đám thiếp thân thị vệ tiến về phía trước thực sự là không còn dám ở tại đây nữa. Còn lại hơn mười vị hoàng tử thói nát núp vào một góc, trông tựa như lũ nô lệ len lén đào vong.

Tỉnh thái gia tụ tập lại một chỗ, tất thấy đều khởi tụng chú ngữ.

Pháp Lạp Đế gia tộc bàng quan tọa thị đứng xem một trường nhiệt náo. Bên cạnh đó, chúng nhân Lâm gia ai nấy đều sợ hãi, đường bá Lâm Khiếu Khang định khuyên giải, chỉ là lâm Phong đã được lão gia tử lập làm Lâm gia tương lai gia chủ, chấp chưởng Phượng Hoàng Kim Lệnh, thành ra không thể lên tiếng can trở.

Lâm Phong dụng thủ nhất chỉ, Thái Cực Huyền Đồ hiện tại đỉnh đầu, ánh kim quang bao trùm cả đại điện. Khi đã niệm xong một đạo Ma Pháp chú ngữ, thì bọn người Tỉnh Thái gia tức thì da mặt tái mét như xác chết, mồ hôi chảy ra như suối.

Lâm Phong vẫy tay về phía một vị quý tộc đang muốn đào vong xuất ra một chưởng, đoạn chỉ hoàng đế lão nhân cùng Tỉnh Thái gia tộc mắng chửi, cả đại điện chìm trong bị bao trùm bởi sự sợ hãi. Hoàng đế lão nhân được bảo vệ bởi đám thiếp thân thị vệ, vừa chạm phải ánh mắt của Lâm Phong, lão đã vãi đái ra quần.

Tỉnh thái gia tộc nhân mặt mày tái mét, vốn dĩ là lũ vô dụng ăn không ngồi rồi, chưa từng trải qua sự hung hiểm, nay đối diện với cái chết cận kề, lập tức lộ xuất sự hèn yếu tham sanh úy tử, tinh thần kị sĩ nửa điểm cũng quảng bay mất, cúp đuôi co người lại mà nghe mắng chửi.

Pháp Lạp Đế gia tộc chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp đó, cũng cảm thấy lạnh gáy.

Chỉ có Lâm gia tộc nhân là không biết làm sao, không ai ngờ sự tình lại tiến triển đến mức này, trong tâm đã nghĩ đến cảnh Lâm gia bị bức vào tuyệt lộ, đồng thời lại vì Lâm gia đã xuất liễu một vị tuyệt thế cường giả mà cao hứng.

Lâm Phong tay chỉ bát phương, chửi chán chê khoảng nửa canh giờ thì lão gia tử tiến vào đại điện, mắt đầy nộ khí hướng về phía Lâm Phong quát lớn: “Đủ rồi !”

Lâm Phong lập tức ngừng mắng, chuyển thân đứng sau lão gia tử, trong tâm thầm kêu may mắn, nếu lão gia tử đến muộn khoảng vài phút nữa, thậm chí bản thân cũng thực sự không thể chửi tiếp.

Lão gia tử hoàn toàn không mắng Lâm Phong, hướng về phía Hoàng đế lão nhân, ái ngại nói: “Liệt tôn tuổi nhỏ không biết, mạo phạm thiên nhan của bệ hạ, cúi mong bệ hạ bỏ qua, đợi sau buổi triều hội hôm nay, thân về nhất định bắt Lâm Phong hưởng bệ hạ thỉnh tội!”

Lâm Phong chẳng nói nửa lời, chỉ đứng yên một chỗ.

Hoàng đế lão nhân xuất mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy, nói không lên lời, dựa vào thiếp thân thị vệ mà nhanh chóng trở về hậu cung. Tỉnh thái gia cũng không dám chậm trễ một khắc, lập tức ly khai đại điện chạy trốn chết.

Lão gia tử nhìn đứa tiểu tôn tử, muốn mắng một trận, nhưng lại không thể thốt lên lời, ngửa mặt nhìn trời thở dài một tiếng, phất tay áo thoát ly đại điện.

Lao Bửu Tư Đại công nhìn Lâm phong, thần sắc liên tục biến đổi, cuối cùng lắc lắc đầu, cũng dẫn tộc nhân li khai đại điện.

Đường bá Lâm Khiếu Khang bước tới, thở dài hỏi: “Tiểu tam không phải kẻ lỗ mãng, tại sao hôm nay lại hành động như vậy, con có biết hành động này có thể đẩy Lâm gia vào tuyệt lộ không?”

Vài vị đường thúc bá cũng vây xung quanh, thần sắc không chút cao hứng.

Lâm Phong thở dài một hơi: “Điều đó con đương nhiên biết, nhưng con làm tất cả những điều đó là vì tương lai của Lâm gia, chỉ là gia gia không tán thành ý kiến này, vì thế con làm điều này cũng là vạn bất đắc dĩ, như quả nếu có khả năng mở ra một cục diện mới, dù gia gia có không tha thứ đi chăng nữa thì con vẫn cứ tiếp tục theo nguyên tắc của bản thân mình mà tiến hành.

Lâm Khiếu Khang trầm ngâm cả một lúc lâu, cuối cùng nói: “Trước hết cứ để chuyện đó lại đã, lão gia tử hôm nay đang nóng giận, hãy về xin lỗi người đi.” Nói rồi dẫn đầu đám tộc nhân li khai đại điện.

Lâm phong cặp mắt trống rỗng nhìn về Chánh Đức điện, lắc đầu rồi cũng rời bước.

Đợi khi Lâm Phong đi khỏi, đám thủ môn thị vệ mới tiến lại trung tâm đại điện, bắt đầu thu dọn thi thể.

Lâm Phong sau khi trở về Đại công phủ, tịnh không yết kiến lão gia tử, mà quay về biệt viện của hần, tìm ba lão đầu tử, rồi thuật lại một lượt về sự kiện triều hội sáng nay. Ba lão đầu đó có sóng gió nào chưa từng trải qua, việc này cũng không ngoại lệ, Táp Lạp Kỳ nhướn đôi mắt cá chết nói: “Những gì người làm không hề sai, nhưng người cũng phải nghĩ đến cảm xúc của gia gia người.”

Lâm Phong nói: “Ta làm thế hoàn toàn là vì Lâm gia, hiện tại Chu tước gia tộc đã giải trừ viễn cổ khế ước, Lâm gia chúng ta đã ngủ yên mười ngàn năm, tại sao đến giờ vẫn phải phụng sự cho kẻ khác, vô số máu huyết của nam nhân chúng ta đã đổ tại sa trường, nếu ta không tác động, làm sao lão gia tử đáp ứng đề nghị của ta!”

La Đế Phong nói: “Vấn đề ở chỗ lão gia tử đang tức giận vì bị trái ý, hậu quả có vẻ sẽ nghiêm trọng!”

Lâm phong nói: “Ta không lo lắng về việc đó, đợi khi cơn giận của gia gia biến mất, tự nhiên có thể hiểu ta làm tất cả đều vì Lâm gia!”

Pháp Lạp Đế nhướn đôi lông mày, nói: “Những gì người làm hiển nhiên tạo ra tình thế buộc phải tạo phản, giết người giữa triều đường, chuyện này làm sao có thể bỏ qua được!”

Lâm Phong cười nói: “Bởi vậy mới nói ! Ta chỉ muốn kích thích lão gia tử, sự tình này không thể hóa giải, bất quá vấn đề chính là lão nhân gia ra mặt, hoặc giả có thể nén xuống, chẳng qua Lâm gia từ hôm nay sẽ khó có chỗ đứng tại triều đường, lúc đó kể cả lão gia tử không đáp ứng đề nghị của ta, ta cũng có cách thuyết phục người.”

Táp Lạp Kỳ gật đầu nói: “Thủ đoạn của người quá ư lợi hại, có điều giờ người làm cho gia gia tức muốn thổ huyết, trước hết hãy tới xin lỗi ông ấy, tránh làm lão nhân thất vọng.”

Pháp Lạp Đế và La đế phong cũng nói: “Đúng đó, hay là trước hết người xoa dịu cơn giận của gia gia người, tiếp đó là đến xem thử xem cảm giác của mẫu thân của người thử xem, có lẽ hiện tại bà ta đang rất buồn bã.

Lâm Phong nhướn đôi kiếm mi, nói: “Lão gia tử hiện tại đang nộ khí trùng trùng, giờ ta đi thì không chút hiệu quả, đợi khi ông ấy hạ hỏa rồi, ta mới đi sẽ tốt hơn!”

Táp Lạp Kỳ nói: “Người nói cũng đúng, vấn đề này mấy lão già chúng ta không giúp được, còn quả thật người muốn biến Đế đô thành bình địa, thì cứ giao cho mấy lão đầu tử bọn ta.”

Lâm phong cười nói: “Đầu ta đâu có bệnh đầu mà muốn san bằng đế đô, mẫu thân phái người tới, ta trước hết tới thăm mẫu thân rồi nói sau!”

Vừa mới dứt lời, có thị nữ tới báo mẫu thân cho người gọi hần, Lâm phong vươn người đứng dậy, nhằm hướng phòng mẫu thân đi tới.

Mấy lão đầu tử nhìn nhau, cùng lắc đầu.

125. Chương 125: Tri Thác Năng Cải (Biết Sai Có Thể Sửa)

Lâm Phong vẫy tay cho thị nữ rời khỏi, bước tới sau lưng mẫu thân, nhẹ nhàng bóp vai cho bà.

Sau một hồi, Tình Nguyệt Công Chúa thở dài: “Tiểu tam à! Làm sao mà con ... ài!”. Bà dù xuất thân từ hoàng thất, nhưng mẫu tử tình thâm, vốn muốn nói với Lâm Phong rất nhiều, lại nhớ đến ái tử này từ sau tai nạn mười năm trước tính tình đại biến, không còn dễ bảo như trước đó nữa, đến hôm nay xảy ra sự tình nghiêm trọng này, nếu bản thân nói nặng lời, sẽ khiến ái tử đau lòng.

Lâm Phong tự vẫn không thẹn với lòng, muốn an ủi mẫu thân đôi lời, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Trầm mặc hồi lâu, Tình Nguyệt Công Chúa cuối cùng thở dài, nói: “Con trước hết hãy qua vấn an gia gia của con đi !”

Lâm Phong đáp ứng, nhưng khi bước ra khỏi tiểu viện của mẫu thân, nào dám đến chỗ của lão gia tử chịu nghe mắng chửi. Hiện tại lão gia tử đang đầy bụng nộ khí, có nói gì cũng vô dụng, chỉ đành đợi lão nhân gia hạ hỏa, rồi trở lại nhận tội. Giờ mà đến đó, lão nhân gia khẳng định sẽ càng giận dữ hơn.

Lâm Phong li khai nơi ở của mẫu thân, định quay trở về tiểu viện của mình thì nghe nhị ca Lâm Hổ gọi giật lại. Lâm Hổ hai mắt phóng quang, khoa trương nói: “Úc ! Thiên nột, nhị ca của đệ cũng chẳng biết tán dương đệ thế nào đây, giữa triều đường mà dám sát nhân, thực là ngốc trùn đời mà. ”

Lâm Phong hắc hắc cười lên một tiếng, rồi kéo Lâm Hổ nói nhỏ: “Sao huynh thấy ?”

Lâm Hổ nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Đệ gây ra chuyện lớn, khiến Lâm gia lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, tất cả là muốn bức gia gia cho phép Lâm Gia tự lập, huynh đoán có sai không ?”

Lâm Phong nói: “Không sai, đệ thực sự không muốn Lâm Gia lại phải ra sức vì người khác nữa, còn ý kiến của huynh thì sao ?”

Lâm Hổ nói: “Huynh cũng có cùng cách nghĩ với đệ, nếu như nam nhân Lâm gia chúng ta phải đổ máu vì người khác, chẳng thà tự mình đứng ra khai sáng một con đường mới, bất quá cái gương của hoàng thất ở trước mắt, như quả Lâm gia tự lập, biết đâu chừng một trăm năm sau Lâm Gia chúng ta lại chẳng giống Hoắc Khắc Tư hoàng thất bây giờ, bị cuốn theo bánh xe lịch sử. Có điều đó cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi, như quả ta được làm gia chủ, vì kế lâu dài, ta cũng có thể có cùng lập trường với gia gia.”

Lâm Phong nói: “Đệ hiểu điều này, lão gia tử hiện đang nộ khí trùng trùng, đợi khi người hạ hỏa, đệ sẽ cố thuyết phục người lần nữa!”

Lâm Hổ lắc đầu nói: “Khả năng lão gia tử đồng ý là rất thấp, phụ thân tính tình cương trực, xích đảm trung tâm, nếu như người biết đệ tại triều đường chửi mắng Hoàng Đế Bệ Hạ, giết hai vị đại thần, rất có thể sẽ dùng gia pháp trừng trị đệ, mẫu thân đứng ở giữa thăng định rất khó xử, đệ trước hết hãy tới an ủi mẫu thân!”

Lâm Phong nói: “Đệ vừa mới từ chỗ mẫu thân trở về!”

Lâm Hổ nhìn hần cũng đại khái đoán được phần nào, nói: “Huynh sẽ khuyên nhủ mẫu thân, lịch sử đã chứng minh, Hoắc Khắc Tư hoàng thất không sớm thì muộn cũng sẽ bị diệt vong, đệ làm thế là nghĩ cho Lâm gia, mẫu thân nhất định sẽ hiểu, thiết tưởng có thể sẽ lượng thứ cho đệ.”

Lâm Phong gật đầu, bật cười nói: “ Lão hôn quân đó dù sao cũng là đại cữu của chúng ta, đệ hôm nay ở giữa Chánh Đức điện mắng hần thậm tệ, chuyện này nếu đồn ra ngoài, có thể khiến người ta cười đến vỡ bụng!”

Lâm Hổ hắc hắc cười lên một tiếng, nói: “Đại cữu ? Trong hoàng thất thì thân tình còn có đáng gì, nữ nhân hoàng thất chẳng khác nào một món hàng bị người ta mua qua bán lại, chúng ta là họ hàng bên ngoài của Hoàng Đế Bệ Hạ cũng chẳng đáng giá bằng một vạn kim tệ”

Đoạn thở dài một hơi, nói: “Triều đình luôn là nơi bẩn thỉu nhất, đệ nhất định phải nhớ thật kỹ, một khi Lâm gia chúng ta tự lập, sau vài trăm năm, hoặc giả hậu nhân Lâm gia cũng sẽ tha hóa giống Hoắc Khắc Tư gia tộc bây giờ!”

Lâm Phong gật đầu.

Lâm Hồ lại nói: “Ta vừa nghe được một tin tức, tối nay Đại giáo chủ cho mời các quý tộc tới Đại giáo đường dự lễ, duy chỉ có Lâm Gia và Pháp Lạp Đế gia là không được mời, khẳng định là để bàn mưu tính kế đối phó với Lâm Gia ta, đệ thấy thế nào ?”

Lâm Phong nhú mày, nói: “Chuyện này dễ thôi, tối nay đệ tự thân tới bái phỏng Đại giáo chủ!”

Lâm Hồ gật đầu nói: “đệ trước tiên cứ về chuẩn bị, huynh qua thuyết phục mẫu thân!”

Khi Lâm Phong trở về nội viện, mấy lão đầu tử đều nhìn hẩn dò hỏi.

Lâm Phong sắc diện thoải mái, nói: “Không vấn đề gì, dù cho Hoắc Khắc Tư gia tộc bị diệt phong, Lâm gia chúng ta quyết không bồi táng theo chúng, đạo lý này mẫu thân dĩ nhiên hiểu rõ, sau một khoảng thời gian là bình tĩnh lại thôi. Hoắc Khắc Tư gia tộc không sớm thì muộn cũng bị diệt vong, ta cũng không phải là ác nhân nên sẽ không có chuyện gì cả đâu.

Mấy lão đầu tử đã chết đi sống lại một lần, có chuyện gì mà chưa từng chứng kiến.

Tạp Lạp Kỳ chợt nói: “Đế Đô hôm nay đột nhiên xuất hiện một cỗ khí tức cường giả, người có cảm thấy không ?”

Lâm Phong ngồi xuống, đợi thị nữ hầu rượu lui xuống mới nói: “Thực lực so với các người không chênh bao nhiêu, đang ẩn bên trong Giáo Đường!”

La Đế Phong nghi hoặc nói: “Thần Thánh Giáo Hội xuất hiện Thánh Giai Pháp Sư khi nào vậy ? Khí tức này thật phần kì quái, chính là Thần Tộc Quang Minh thánh lực, chẳng nhẽ bảy tên gia hỏa đó đã tới Đế Đô ?”

Mười năm về trước không gian phát sinh dị biến, bảy vị Thiên sứ xuất hiện tại Thánh đô, tại Thánh đô có tới hàng vạn người trông thấy, không phải là bí mật to lớn gì. Mấy lão đầu tử đã kinh qua Chúng Thần Đại Chiến, đối với Thần Tộc Quang Minh thánh lực tất nhiên biết rõ, lập tức nhận ra lai lịch của đám điều nhân đang hiện diện tại giáo đường.

Lâm Phong nói: “Theo ước thúc của Không gian phép tắc, chỉ có Thiên Sứ mười hai cánh mới tới được Thần Tang đại lục, thực lực cũng tương đương với ba lão đầu tử các người, mấy tên gia hỏa đó khẳng định là Chiến Thiên sứ mười hai cánh. Giờ vừa hay tối nay có cơ hội, ta sẽ tới bái kiến Đại giáo chủ !”

Pháp Lạp Đế nói: “Một vạn năm trước Thiên sứ dạ quân nguyên khí trọng thương, bảy tên Thiên Sứ đó tới Thần Tang đại lục cũng chẳng làm nên trò trống gì, người không nhất thiết phải lấy chúng ra khai đao!”

Lâm Phong nói: “Còn tùy tình hình mà hành động, nếu quả đám người Giáo hội dám loạn động, ta cũng không tiếc mà tiến chúng đi gặp Quang Minh Thần của chúng !”

Giữa trưa, Lâm Phong cũng chẳng buồn đi đâu, ngồi tại tiểu viện của mình, cùng mấy lão đầu tử và đám nữ nhân dùng bữa. Đợi tới đợi lui, cũng không thấy Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp hai tiểu nha đầu tới.

Sau khi thị nữ đi mời hai tiểu nữ đó thì mới ủy khuất trở lại, cuối cùng mới biết hai nha đầu đó lại gây gổ. Lâm Phong nhướn mày, còn chưa kịp lên tiếng, thì Toa Lệ Na đã nhanh chóng đứng dậy, cười nói: “Tối qua hai người họ ngủ muộn, giờ có thể còn mệt, công tử đợi một chút, muội đi xem họ thế nào.”

Khải Lâm Na cũng nói: “Vậy chúng ta đợi thêm một chút!”

Tam lão đầu tử bế mục dưỡng thần, không hề để ý.

Lâm phong hừ một tiếng nói: “Hai tiểu nha đầu đó thật không biết tốt xấu!”

Tạp Lạp Kỳ mở đôi mắt nhỏ, dùng biểu tình của người từng trải nói: “người trẻ tuổi tính tình lúc nào chẳng có chút nóng nảy, Đái Lệ Ti đích thị Tinh Linh Nữ Vương, địa vị cao quý, bình thường nửa điểm cũng không ai dám trái. Ta nghĩ người nên chú ý, trong nhà mà ồn ào như vậy quả thực không phải chuyện tốt!”

La Đế Phong và Pháp Lạp Kỳ cũng cực lực tán đồng (gật mạnh đầu @_@)

Khải Lâm Na cũng ngậm tán đồng.

Lâm Phong nhìn thần sắc của mọi người, không bỏ sót một ai, rồi hừ một tiếng không nói gì.

Ngồi đợi một lúc, chỉ thấy Toa Lị Na dẫn hai tiểu nữ quay lại, hai tiểu nha đầu biểu tình không vừa ý, cái miệng nhỏ dẩu lên, bắt quá ánh mắt đều hướng về phía Lâm Phong. Lâm Phong tuy không quay lại, nhưng trong lòng đã minh bạch.

Toa Lị Na trở lại bàn, trước tiên kéo hai tiểu nữ ngồi xuống hai bên Lâm Phong rồi mới tự mình ngồi xuống. Đôi mắt trong như bảo thạch nhìn Lâm Phong, cười nói: “Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp đêm qua ngủ không ngon, thân thể hơi mệt mỏi, giờ mọi người đều đã tới đủ, có thể dùng bữa rồi chứ ạ?”

Hai tiểu nữ mặt đỏ tận mang tai, ngấm ngầm đưa mắt nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong quay đầu lại hỏi: “Hai người vốn không muốn đến ? Sao giờ lại đến ?”

Khải Lâm Na hàm ý nhìn Lâm Phong, Thấy Lâm Phong như không để ý, chỉ đành ngậm thở dài một tiếng.

Đái Lệ Ti giương con mắt ủy khuất nhìn xung quanh, chỉ nhận được biểu tình lạnh lẽo, hướng đôi mắt màu lam bảo nhìn Lâm Phong không nói nên lời, ánh mắt dần nhòa đi bởi màn thủy vụ đang dần dày đặc.

“Người khi phụ người thái quá, ta sẽ quay trở về Long quật!” Toa Bối Lạp la lớn, khởi thân định chạy ra ngoài.

La Đế Phong nhìn thấy, giữ lấy vai của long nữ, nói :” Điều là người một nhà, hà tất phải ầm ĩ như vậy. Lâm phong, người đâu phải người hẹp lượng, tính toán làm gì!”

Tạp Lạp Kì cũng nói: “Tính toán làm gì, hai tiểu nha đầu đó cùng rời khỏi, người sẽ không để ý sao ?”

Lâm Phong hừ một tiếng, một tay kéo Toa Bối Lạp, một tay kéo Đái Lệ Ti trở lại, thở dài một hơi nói :” Ta không phải muốn làm khó họ, nhưng hai tiểu nữ tử này suốt ngày ầm ĩ, không chịu an phận, ta giờ không dạy dỗ họ thì khi nào mới có thể ? Các người có hiểu tại sao loài người có thể trở thành chủ nhân của Thần Tang Đại Lục, Tinh Linh nhất tộc bị đẩy lên con đường diệt vong, cao quý Cự Long và Phượng Hoàng phải trở thành tọa kỵ của nhân loại ? Bởi vì bọn họ quá kiêu ngạo, kiêu ngạo không để những sinh vật có trí tuệ khác vào mắt, vì vậy mà tên tuổi bị xóa mờ trong lịch sử. Hai tiểu nha đầu này người nào người nấy đầy ngạo khí, ta nếu tiếp tục mặc cho họ có những hành động khinh suất như xưa, sau này làm sao có thể hòa đồng với những người khác trong Lâm gia ?”

Ba lão đầu tử tức thì cứng họng.

Khải Lâm Na xoa dịu nói: “Được rồi! Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp cũng chỉ là thích tranh đua, sau này khẳng định sẽ không làm thế nữa!” Vừa nói vừa ngấm ngầm đưa mắt ra hiệu cho hai tiểu nữ.

Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp đỏ mặt cúi đầu.

Toa Lị Na cũng nói: “Được rồi, giờ đã được phép dùng bữa chưa ạ?”

Lâm Phong nắm ngọc thủ ôn nhuận của hai tiểu nữ hỏi: “Đã biết sai chưa ?”

Hai tiểu nữ đồng thời hạ giọng đáp ứng một tiếng.

Lâm Phong cười nói: “Biết sai là tốt, sau này phải nhớ tự cảnh tỉnh bản thân, sinh tồn chính là lí do tồn tại của mỗi sinh vật có Trí tuệ trên Đại lục, không kể tôn quý hay thấp hèn, quan trọng nhất chính là sinh tồn. Nếu không hiểu được sinh tồn chi đạo, không sớm thì muộn cũng bị lịch sử đào thải. Nguyệt Tinh Linh nhất tộc hiện tại còn khoảng năm vạn nhân khẩu, như quả tiếp tục không mưu cầu sanh lộ, lưu tại chiếu trạch bế quan tự thủ, không tiếp xúc với nhân loại, không quá vạn năm nữa, chỉ sợ không còn một Tinh linh nào trên Thần Tang đại lục!”

Quay đầu hướng về phía Toa Bối Lạp nói: “Cự Long gia tộc cũng thế, Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc cũng không phải ngoại lệ!”

Hai tiểu nữ ngấm tự thấy xấu hổ, Đái Lệ Ti thân là Nguyệt Tinh Linh nữ vương, còn nhớ mười ngàn năm trước khi mới tới triều chạch định cư, nhân số khoảng 5 triệu người, hiện tại chỉ còn 5 vạn, trong tim rối loạn bao cảm xúc, đúng sai đã quá rõ ràng, cao ngạo tiểu Tinh Linh cũng không khỏi lảng lạng thốn thụt.

phamduy88

126. Chương 126 : Chủ Chiến Thiên Sư.

Ma Định đại giáo đường nằm trên giải đất phồn hoa ở thành đông đế đô. Sớm tại bảy năm trước, sau khi Lâm Phong bế quan, thần quang của Quang Minh thần đã chiếu rọi tới Lạc Nhật đế quốc, giáo đường to lớn, vĩ đại chiếm giữ một diện tích đất mà so với Lâm gia đại công phủ cũng không kém hơn bao nhiêu, nếu luận về độ phú lệ đường hoàng, cả Lâm gia đại công phủ cũng phải chịu kém một vài phần.

Hiện nhiệm đại chủ giáo Bá Trữ tuyệt đối là một tín đồ ngoan đạo, vâng chịu ân trách của Quang Minh Thần, cố gắng đem vinh quang và ánh sáng thần thánh của Quang Minh Thần chiếu rọi tới từng góc ngách của đế đô.

Vị Bá Trữ đại chủ giáo này được 50 tuổi, phàm là người đã từng gặp qua lão sẽ không thể quên được trên mặt lão thủy chung điêu khắc đáng vẻ tươi cười thành kính đến cực điểm với tín ngưỡng của Quang Minh Thần.

Đương nhiên, người hiểu lão cũng hết sức rõ nụ cười trí thức, hiền từ của vị tổng giám mục ngoan đạo che giấu quả tim đen tối tham lam, bẩn thỉu bên trong.

Cuộc sống hiện tại của Bá Trữ đại chủ giáo có thể ví như cá sống trong nước, so với khi còn ở Thánh Đô thì phong quang hơn không biết bao nhiêu lần. Đám quý tộc đó dâng tặng lên các chủng loại cực phẩm mỹ nữ khiến người hưởng không hết, đã vậy mỗi ngày còn có hàng loạt tín đồ tới đây cầu khẩn, khiến cho lòng háms hự vinh của lão đồng thời được thỏa mãn đầy đủ, cũng không khỏi lòng thâm cảm khái : Làm thổ hoàng đế đích thực là sung sướng.

Đương nhiên, hưởng lạc thì cứ hưởng lạc, nhưng nhiệm vụ ở trên giao phó thì lão cũng không dám có chút qua loa đại khái nào.

Lạc Nhật đế quốc người dân hung mãnh, mấy trăm năm trở lại đây không gắng sức vì thần thánh giáo hội. Lần này Bá Trữ đại chủ giáo phụng chỉ đến đây, qua thời gian 7 năm, Bá Trữ đại chủ giáo lợi dụng thời cơ, tiến nhập vào Lạc Nhật đế quốc lúc này đang xảy ra đấu tranh nội bộ gay gắt, thành công mang ánh sáng huy hoàng của thần thánh rải ra khắp các góc ngách của Lạc Nhật đế quốc.

Vào buổi sáng hôm nay, Bá Trữ đại chủ giáo đã nhận được tin vị gia chủ tương lai của Lâm gia chẳng những giữa triều đường ngang nhiên giết chết hai vị đại thần, càng thiếu chút nữa đã hạ luôn cả thủ cấp của hoàng đế xuống. Chuyện này chẳng phải là tạo phản sao, Bá Trữ đại chủ giáo không khỏi đắc ý mừng thầm, cơ hội đã đến.

Lâm gia thủy chung vẫn là chương ngại lớn nhất trong công cuộc chiếu rọi thần quang lên từng tấc đất Lạc Nhật đế quốc của Bá Trữ đại chủ giáo. Giờ đây có cơ hội tốt này để đả kích Lâm gia, lão làm sao có thể không tích cực hướng tới quang minh thần biểu hiện một chút tín ngưỡng tràn đầy thành kính của mình được. Để mang thần quang trải rộng khắp từng góc ngách của Lạc Nhật đế quốc, bản thân lão cũng đã bỏ ra không biết bao nhiêu máu và mồ hôi rồi.

Bữa yến tiệc buổi tối nay thực ra chính là thỉnh mời toàn bộ những quý tộc đứng ở phe đối lập với Lâm gia tới, sau đó tập trung ý kiến để thương thảo đề ra một diệu kế đối phó với Lâm gia. Dù sao thì hợp lại cả hai bên cùng có lợi, mặt khác Bá Trữ đại chủ giáo biết rất rõ bản tính của đám quý tộc này, với lại không phải chỉ mới hợp tác với nhau một hai lần, không có cái gì phải lo lắng cả.

Nội đường rộng lớn, đèn treo lớn làm bằng thủy tinh rất nghệ thuật lại có nhiều bạch ngọc trang trí thêm, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, mang cả đại đường chiếu sáng như ban ngày. Những ma pháp bảo thạch lớn cỡ nắm tay trên chiếc đèn treo lớn làm bằng thủy tinh nghệ thuật phút chốc gia trì ánh sáng thần thánh, tán phát ra lớp lớp quang huy màu trắng sữa.

Chỉ là lúc này trong đại đường đầy mùi vị thần thánh đó lại bị trộn trộn âm điệu không phù hợp ở đây làm hoen ố. Ngồi ở hai bên đại đường là đám quý tộc mặc trên người y phục hoa lệ, vẻ mặt không che giấu sự tham lam và bỉ ổi, tựa như hướng đến Quang Minh thần mà cười nhạo, khiến cho hai người trẻ tuổi ngồi ở vị trí chủ vị đầu mày cau tít.

Bá Trữ đại giáo chủ đứng ở cửa nhà, nét mặt tươi cười đầy vẻ chân thành, không ngưng chào hỏi những những quý tộc đến tham gia và mời họ ngồi vào chỗ. Chốc chốc lại trộm liếc mắt nhìn hai người trẻ tuổi

ngồi ở trung tâm chủ vị, ngồi ở bên phải là nữ tử mặc quần áo trắng, mắt lão thỉnh thoảng lóe lên cái nhìn thâm uế nhưng lại lập tức che giấu đi.

Đôi nam nữ trẻ tuổi đó có lai lịch thể nào Bá Trữ đại chủ giáo tịnh không biết, lão chỉ biết rằng cái gã trẻ tuổi đẹp đẽ, đường hoàng đó cường hãn tới cực điểm, đã vậy còn có cả Thiên Sứ Ngọc Lệnh của giáo hoàng, tuyệt đối không phải người lão có thể đắc tội.

Còn như nữ tử áo trắng vô cùng đáng yêu thuần khiết đó, thực lực mặc dù có vẻ rất tầm thường, nhưng khí chất và dung mạo này... tựa như nữ thần trong những lời đồn vậy, đẹp đến mức khiến người ta đầu hoa mắt choáng, thánh khiết, cao xa đến nỗi khiến người ta không thể vươn tới. Bá Trữ đại chủ giáo trong lòng dậy lên một ảo tưởng âm thầm, nếu đem được tiểu nữ đó chơi đùa trên giường, khua tan cái vẻ bề ngoài thánh khiết, khiến cho ả giống như con chó cái nằm rạp dưới chân mình, việc đó quả là khiến toàn thân vô cùng kích thích và phấn chấn.

Gian sát xử nữ chính là sở thích lớn nhất của Bá Trữ đại chủ giáo, cũng là việc có thể khiến người lão bộc phát hết toàn bộ thú tính. Ngẫm lại, bảy ngày gần đây mặc dù có không ít thiếu nữ xinh đẹp mang lại cho lão rất nhiều “hạnh phúc” đều đã được gửi tặng vào vòng tay của Mông Ni Táp Đại Thần (thần chết), nhưng cũng chưa từng được hưởng qua loại mỹ nữ cấp độ này. Thú huyết của Bá Trữ đại chủ giáo chủ không tránh được âm thầm trở nên sôi sục.

Bất quá lão vẫn còn muốn sống, không nghĩ đến việc vội chui đầu vào vòng tay của Mông Ni Táp Đại Thần, bởi vậy đó cũng chỉ là một chút ảo tưởng trong đầu chứ không dám ngu dại hành động thật.

Chính là lúc này, Bá Trữ đại chủ giáo đột nhiên trợn trừng con ngươi, sắc mặt đại biến.

“Thật là náo nhiệt! Xem ra ta cũng không đến muộn đâu!” Khuôn mặt Lâm Phong dính lên một nét tươi cười cởi mở, trong tay cầm kim quang phiến, mang theo Ngải Lâm Uy Na thông dong tiến tới. Bước tới trước mặt Bá Trữ đại chủ giáo, quét mắt nhìn bên trong một lượt, cười nói : “Tốt, tốt lắm, không tin được lại có nhiều người đầu nhập vào vòng tay Quang Minh Thần như vậy, Bá Trữ đại chủ giáo đúng thật là tín đồ ngoan đạo nhất của Quang Minh Thần, thần thánh cùng ngài tồn tại!”

Bá Trữ đại chủ giáo sắc mặt liền biến đổi, quý tộc trẻ tuổi trước mặt là ai lão chưa có thấy qua, nhưng cũng đã nhận thức được, mặc dù quả thực có chút giật mình vì tên tiểu tử làm thế nào lại đến đây vào đúng lúc này, nhưng mặt vẫn cười tươi, không mềm không cứng hỏi: “Hầu tước đại nhân tôn quý, hình như ta tịnh không có mời các hạ tới, các hạ không sợ mất phong độ sao?”

Mục quang cũng đồng thời bay tới thân hình cao quý diễm lệ của Ngải Lâm Uy Na ở đằng sau, chớp sáng vẻ tham lam thâm uế.

Trong mắt Lâm Phong lóe lên một tia tàn khốc, đưa tay trái xua xua, ngăn chặn Ngải Lâm Uy Na đang rất phần uất, rồi tiến lên mỉm cười nói: “Từ chối người từ ngoài cửa không lẽ lại là đạo đãi khách của Bá Trữ đại chủ giáo?”

Bá Trữ đại chủ giáo hiển nhiên cũng không phải loại dễ chơi, lập tức nghiêng người mời khách nói: “Hầu tước đại nhân, mời!”

Lâm Phong cười nhẹ mang theo Ngải Lâm Uy Na bước thẳng vào đại đường, trực tiếp bước tới ngồi vào chỗ ngồi chủ vị còn trống ở bên trái. Rất có hứng thú đánh giá gã đẹp trai trẻ tuổi vẻ mặt đầy phần nộ và nét mặt tò mò, thánh khiết của thiếu nữ đang ngồi ở trung ương thủ vị.

Đám quý tộc đó hiển nhiên cũng không liệu trước Lâm Phong lại đột nhiên không mời mà đến, lập tức tay chân cuống quýt, trong lòng hoảng loạn bất an. Vào buổi sáng hôm nay, bọn họ mới quay về từ quỹ môn quan, hiện tại không có sợ đến nỗi rơi mất “trứng” đã là rất tốt rồi, làm sao còn dám có ý kiến với việc Lâm Phong ngồi trên chủ vị chứ.

Trên mặt Bá Trữ đại chủ giáo lóe qua một tia phần nộ, nhưng rất nhanh lại che giấu đi, ra vẻ chẳng để ý tới, lại bước đến chào hỏi một đám quý tộc. Đến lúc toàn bộ số quý tộc được mời đã đến đông đủ, Tỉnh Thái Đại Tuyên mời mang theo một nhóm hộ vệ thông dong đi tới. Vừa nhìn thấy Lâm Phong đang ngồi ngưỡng ngồi trên chủ vị bên trái, lập tức sắc mặt tái lại chỉ còn thiếu điều quay đầu bỏ chạy.

Bá Trữ đại chủ giáo không hổ là một lão hồ ly, mời Tỉnh Thái Đại Tuyên ngồi xuống chủ vị bên phải, Sau đó từng bước điều tiết không khí vốn đang áp ứ trở nên dễ chịu hơn. Chỉ là cho dù có như thế, đám quý tộc đó cũng vì có Lâm Phong ở đây, ai ai cũng ăn nói dè dặt, miễn cưỡng nặn ra nụ cười đàm luận về những chủ đề giời ơi đất hỡi nào đó.

Lâm Phong cũng tự đặt mình ra ngoài, chỉ để ý đánh giá gã suất ca sắc mặt càng lúc càng khó coi lúc này đang ngồi ở trung ương chủ vị.

Những quý tộc khác nhìn thấy sát tinh này không phải tới vì mình, tất cả đều ngấm ngầm thở ra một hơi, trong lòng thầm nguyện rửa Quang Minh Thần như thế nào lại không giáng xuống Thảm Phán Chi Quang, tổng khứ cái đồ biến thái đó về với Mông Ni Tạp Đại Thần. Bằng không dưới sự uy hiếp này đối với an toàn tính mạng cho bọn họ, họ đích thực có thể cân nhắc lại lập trường của mình.

Bá Trữ đại giáo chủ cũng phát giác có chỗ không thoải mái, mắt nhìn lên chỗ nhân vật nắm giữ thần thánh Thiên Sứ Ngọc Lệnh của giáo hoàng thấy hấn gân xanh nổi đầy trán rất kinh khủng, mồ hôi to bằng hạt đậu theo chót mũi rơi xuống, một chút cũng không dám vọng động, trong lòng không khỏi hãi nhiên, âm thầm nguyện rửa Quang Minh thần vì sao không giáng Thảm phán chi quang xuống hủy diệt tên tiểu tử Lâm gia đó.

Lâm Phong gấp kim quang phiến, thu tinh thần áp lực lại, gã suất ca trẻ tuổi liền được nói lỏng áp lực, vội thở mạnh một hơi.

Lâm Phong mỉm cười nói: “10 năm trước, không gian gian phát sinh biến động lớn, bảy thiên sứ các người thừa cơ trốn ra. Sau đó không gian quay lại bình thường, 10 năm qua 7 người các người đều ở tại Quang Minh Thần Điện, vì sao mà hiện tại cũng có hứng thú đi ra ngoài kiến thức một chút phong thổ nhân tình của Lạc Nhật đế quốc chúng ta vậy, thưa chủ chiến thiên sứ 12 cánh thân ái của ta?”

Trong đại điện lập tức nổ ra một tiếng “Oa” lớn, sắc mặt cả đám người đều cuồng biến, toàn bộ đều hướng tới chủ vị nơi gã suất ca trẻ tuổi đang ngồi.

“Loại người ti tiện kia, người khinh thường sự tôn nghiêm của thần thánh, Ta muốn người đem sinh mệnh ra để trả giá!” Nam thiên sứ sau khi thoát khỏi áp lực lập tức đứng bật dậy, mười hai đôi cánh thánh khiết vốn được ẩn giấu, trước ánh mắt đang kinh hãi cực điểm của mọi người, xuất hiện từ sau lưng y. Trong đại đường ngoại trừ Lâm Phong và Ngải Lâm Uy Na, tất cả mọi người đều cúi rạp người trên mặt đất

Từ 1 vạn năm trở lại đây, thần thánh đã là một khái niệm rất cao xa, cho dù bọn quý tộc này căn bản không đặt thần thánh vào trong mắt. Nhưng “thần” trong truyền thuyết hiện giờ đã xuất hiện ngay trước mắt, lập tức bọn chúng trở nên vô cùng thành kính, chỉ ít là tại thời khắc này bọn họ đều là những người ngoan đạo phi thường.

Thiên sứ, Thần Tang đại lục cũng có, Khắc Khố Sâm Đạt còn có cả một chi dực phong thiên sứ bộ lạc, đám quý tộc bọn họ đại bộ phận thậm chí còn từng hưởng dụng nhục thể mỹ lệ mê người của các thiếu nữ thiên sứ dực phong tộc. Nhưng trong giờ phút này lại tuyệt đối không có ai có chút ý niệm dâm tà nào...

Nam thiên sứ sắc mặt lạnh lùng, triển khai 12 cánh thánh khiết phi lên không trung, thánh quang chi kiếm thần tốc xuất hiện trong tay y...

Thiếu nữ thánh khiết, xinh đẹp ngồi bên cạnh cũng liền hiện xuất đôi cánh bạch sắc, phi lên không trung, trong tay cũng cầm cùng một loại thánh kiếm, chính là loại tiểu thiên sứ 2 cánh hạ cấp nhất.

Thánh quang bạch sắc chiếu sáng cả đại đường, tùy theo thánh kiếm của chiến thiên sứ 12 cánh chém xuống, rạch nát không trung, Quang Chi Thảm Phán giống như dòng ngân hà từ cuối chân trời nhằm vào Lâm Phong đổ xuống. Tất cả đám quý tộc đang nằm trên mặt đất đều cực độ kinh hãi, rồi lại tràn đầy hy vọng, trông chờ tên tiểu tử Lâm gia đó mau chóng đi gặp Mông Ni Tạp Đại Thần.

Lâm Phong vẫn bất động, thần nhiên gấp mở kim quang phiến.

Ngải Lâm Uy Na tiến lên một bước, chiến ý cường đại bao trùm lên từng người trong đại sảnh, thân thủ nhất triểu, một vùng đầu khí ngưng tụ thành kim sắc long thương nắm trong tay, văng thượng nhất huy, thánh quang như ngân hà rót xuống tiêu thất vô tung vô ảnh.

Nam thiên sứ phun ra một ngụm tiên huyết, hoảng sợ lùi lại, âm thanh phấn nộ vang vọng trong đại điện: “Đê tiện, không ngờ đại lực chiến thần nhất tộc chỉ biết đứng sau lưng đánh len? Không lẽ đại lực chiến thần các người đã rơi xuống thành đám vô sĩ hèn hạ làm tay sai dưới gót loài người sao?”

Nữ thiên sứ bên cạnh nhìn thấy đồng bạn thụ thương, cũng cắn chặt răng, hét lên một tiếng, vung thánh kiếm đang nắm trong tay...

127. Chương 127: Dị Biến Đột Sanh

Trong đôi mắt trong sáng của thiên sứ thiếu nữ tràn ngập vẻ sợ hãi, mở miệng hét lớn: “Lưu manh...thả ta ra...”

Mọi người hai mắt mở lớn kinh ngạc. Đây ...đây chính là thần ? Một nhóm quý tộc trong tâm bắt đầu hoài nghi.

Bên trong giáo đường bốn phía tĩnh lặng, chỉ có tiếng hét của thiên sứ thiếu nữ vang lên.

Lâm Phong cúi đầu nhìn khuôn mặt hoảng sợ của thiên sứ thiếu nữ trong lòng mình, không thể nhịn cười được liền nói: “Nếu Quang Minh Thần của nàng nhìn thấy tình cảnh này, không biết có tức đến mức thổ huyết mà chết không? ”

Ngẩng lên Uy Na đứng ở phía sau biểu tình biến đổi, Lâm Phong cảm giác thấy rõ nàng đã mỉm cười.

“Vạn ác ma quỷ, sự trừng phạt của Quang Minh Thần sẽ sớm giáng xuống đầu ngươi!” Tuấn mĩ Chiến Thiên Sứ 12 cánh hét lên: “Hỡi vị thần vĩ đại, hãy ban cho tôi sức mạnh, thay người trừng phạt tên ma quỷ dám thách thức đến sự tôn nghiêm của người!”

Nhóm quý tộc có mặt trong điện sợ đến vãi phân, khoảng không phía trên Giáo đường đột ngột tê liệt, một luồng cự đại bạch sắc quang trụ kèm theo một tiếng sấm lớn phá vỡ không trung, nhắm hướng Giáo đường phóng xuống. Trước thanh thế cự đại đó, lũ quý tộc trong Giáo đường mặt mũi xám ngoét như xác chết, sợ đến mức quên cả chạy.

Trong khoảng khắc đó, một đạo kim quang từ trong Giáo đường phóng ra với tốc độ mắt thường không thể nhìn rõ, rồi nhanh chóng khuếch đại nhằm hướng bạch sắc quang trụ lao tới. Bạch sắc quang trụ tức thì vô thanh vô tức tiêu biến, ánh kim quang cũng biến mất theo.

Trong giáo đường, Chiến thiên sứ 12 cánh hồn thân run rẩy, co lại thành một nhóm, mặt cắt không còn giọt máu, ánh sáng thánh khiết từ 12 chiếc cánh trở nên ảm đạm vô quang, giống như sanh mệnh không thể tiếp tục trì trệ.

Quý tộc bang môn toàn thân run rẩy ngồi bệt xuống đất, trên mặt mồ hôi tuôn ra như tắm.

Tiểu thiên sứ mĩ lệ thuần khiết cũng run run rẩy rẩy ở trong lòng Lâm Phong, chứng kiến sức mạnh cường đại bất khả tư nghị của hắc tên vạn ác ma quỷ, bên trong nhận thức ngây thơ của nàng, ngoại trừ tối thượng Quang Minh Thần ra, không ngờ còn có một tên ma quỷ cường đại đến thế này tồn tại. Tại sao tên ma quỷ này lại có thể dễ dàng đánh bại Phí Lí Ngang chứ.

Phí Lí Ngang đích thị chuyên chức chiến đấu trong hàng ngũ Chiến Thiên Sứ 12 cánh.

“Ô, tên ma quỷ này cũng thật hấp dẫn ! Hơn thế nữa ... nụ cười của hắc quả thật đầy mị lực...” Thuần khiết tiểu thiên sứ tâm lí hồ loạn tưởng.

“Kỷ sở bất dục, vật thi vu

nhân!” [] Lâm Phong lạnh lùng nói: “Chuyển lời của ta tới Giáo hoàng, ta không muốn nhìn thấy thần quang của Giáo hội trong lãnh địa của ta. Ta chính thị là một kẻ vô thần, tín ngưỡng cũng được, thần quyền thì xin miễn, đến từ đâu thì trở về nơi đó, bằng không ta sẽ tự thân tới Thánh đô một chuyến, người tốt nhất nên khiến A Nhĩ Mạt Đặc giáo hoàng hiểu điều đó.”

Vẫy tay phóng khai lương dực nữ Thiên sứ, Lâm Phong không thèm để ý tới lũ quý tộc đang hoảng sợ cùng cực, dẫn Ngài Lâm Uy Na an nhiên rời khỏi Giáo đường.

Mĩ lệ thiên sứ thiếu nữ quay trở lại với đồng bạn, Chiến Thiên Sứ 12 cánh Phí Lí Ngang thỏ ra một búng máu tươi, mực quang lãnh tuần quét quanh đám quý tộc si ngốc, đoạn vỗ cánh bay khỏi Giáo đường, thiên sứ nữ hài cũng lập tức triển khai đôi cánh thánh khiết rời khỏi Giáo đường.

Bá trử đại giáo chủ nhìn quanh, vừa đỏ mồ hôi lạnh vừa lồm rồm cầu khẩn, thâm tâm thì rửa xả mười tám đời tổ tông Quang Minh Thần.

Trời chuyển dần sang sắc tối.

Trong màn đêm, Phí Lí Ngang điên cuồng vỗ cánh bay về phía Tây Nam, gấp gấp trở lại Thánh đô, hẳn thực không muốn ở đây thêm nữa, dù là nửa tuần trà cũng không, chủ yếu là bởi vì hắn thật không muốn phải đối diện với thực lực thâm bất khả trắc của tên nhân loại đó một lần nữa.

Mĩ lệ thiên sứ thiếu nữ không hề bị thương, bởi vậy vô cùng nhàn nhã, tò mò nói: “Úc! Quang Minh Thần tại thượng, Phí Lí Ngang huynh có ổn không?”

Phí Lí Ngang không đáp, chỉ cắm đầu bay thẳng.

Thiên sứ thiếu nữ cũng không để ý, tư lự nói: “Thiên nột! Tên nhân loại đó quả thật lợi hại, hẳn có thực sự là nhân loại không nhỉ?”

Đột nhiên phát hiện sắc mặt của đồng bạn không tốt, thiên sứ thiếu nữ le lưỡi rồi ngậm miệng lại. Trong lòng đột ngột hiện lên nụ cười của nhân loại đó...

Khi Lâm Phong vừa trở về phủ thì nghe lão gia tử triệu kiến. Vừa mới bước qua cửa, lão gia tử đã nổi trận lôi đình mắng lớn: “Hỗn trưởng tiểu tử, ngươi khi nào mới chịu buông tay đây, buổi sáng thì náo loạn triều đường như loạn thần tặc tử, giờ lại phá tung Giáo đường, ngươi thực sự muốn ta dùng gia pháp để sửa trị ngươi sao?”

Lâm Phong không nói được câu nào, chỉ biết đứng nguyên một chỗ.

Lão gia tử càng giận, tiếp tục mắng: “Ta biết ngươi muốn làm gì, nhưng gia quy của tổ tông không phải nói muốn đổi là đổi, trên vai ngươi là sinh mạng hàng vạn người của Lâm gia, sao ngươi có thể lỗ mãng như thế? Vương thất cố nhiên có thể bị Lâm Gia ta lấn áp trong một thời gian ngắn, nhưng còn trăm năm sau thì sao? Lịch đại hoàng thất chính là một minh chứng trước mắt, tại sao ngươi không chịu minh bạch?”

Lâm Phong vừa định phản bác, thì lão gia tử thở dài một hơi, vẫy tay nói: “Ngồi xuống rồi nói!”

Lâm Phong ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh, không hề nhượng bộ cùng lão gia tử đối nhãn, nói: “Gia quy của lão tổ tông là vật chết, con người mới là vật sống, tại sao không thể thay đổi, lại nói gia quy hàng ngàn năm trước hiện tại đã không còn thích hợp, tại sao chúng ta không thể khai sáng ra một cục diện mới?”

Lão gia tử lạnh lẽo nhìn tiểu tôn một lượt, đột nhiên thở dài nói: “Hãy nói ta nghe kiến giải của con!”

Lâm Phong nói: “Con biết người lo rằng một trăm năm sau Lâm gia sẽ trở thành một Hoắc Khắc Tư hoàng thất thứ hai, bước lên con đường không có đường quay lại, Khắc Khố Sâm Đạt đã tích trữ đủ tài phú, đó chính là căn bản cho Lâm gia chúng ta tự lập, còn thực lực nguyên bản của Lâm gia vẫn bất động, hình thành lên thế trận một sáng một tối, dù cho trải qua vạn năm, Lâm gia chúng ta vẫn đứng vững không đổ.”

Lão gia tử nói: “Dưới một cái tổ võ không có quả trứng lành!”

Lâm Phong hào khí can vãn, nói: “Con đã kiến lập Hồng Hà kiếm đội, dù cho không có sự trợ giúp của Chu Tước Gia Tộc, mười vạn năm nữa Lâm Gia chúng ta vẫn có thể đứng vững trên Thản Tang đại lục!”

Lão gia tử nói: “Dù thực lực cường đại đến đâu cũng không thắng được sức mạnh của thời gian!”

Lâm Phong cười lạnh nói: “Con một khi đã nói, nhất định có thể làm được, Hồng Hà kiếm đội do đích thân con tuyển chọn những cá nhân xuất chúng, tuế nguyệt tuy vô tình, nhưng cũng không có khả năng xâm trọc vạn vật, ví như cảnh giới của con hiện tại, dù sống tới mười vạn năm nữa vị tất đã thành vấn đề, tại sao người còn phải lo lắng về tương lai của Lâm gia!”

Lão gia tử hai mắt mở lớn, lẳng lẳng nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong thản nhiên tương đối, thực ra trong lòng cũng ngấm ngấm cảm thấy xấu hổ, cái gì mà sống quá mười vạn năm? Dù là vượt qua Cửu thiên đại kiếp, chắc gì thiên tiên đã có thể thọ tựa trời đất? Hiện tại chắc gì bản thân có thể an nhiên vượt qua Cửu thiên đại kiếp, thành tựu thiên tiên chi thể?

Đáp án thực sự là chẳng hề có ai biết được.

Gia gia cùng tôn tử nhìn nhau một hồi, lâm phong lại nói: “Không nói dối người, Không Gian Pháp Luân đang nằm trong tay con, mười năm trước con đã thay đổi không gian phép tắc, bảy vị thiên sứ xuất hiện tại Thánh đô là do con trong khi định lại Không gian phép tắc phát sinh chút rối loạn, mới nhân đó mà chạy xuống đại lục. Giờ người có thể xem xét lại đề nghị của con không?”

“Định lại Không gian phép tắc?” Lão gia tử mai mắt tròn, thực không dám tin.

Hồi lâu sau, cuối cùng lão gia tử cũng vẫy tay nói: “Con lui ra trước đi, chuyện này ta phải xem lại một lần nữa!”

Lâm Phong biết đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của lão gia tử, trong lòng hẩn lập tức tính toán, hiện thời không nên nói thêm, đoạn khởi thân rời khỏi thư phòng của lão gia tử, trở về biệt viện của mình.

Có thể khiến lão gia tử thối bộ, đây đích xác không phải một chuyện dễ dàng, bỏ ra thêm chút công phu nữa, không sợ lão gia tử không đáp ứng đề nghị của hắn.

Quan niệm một vạn năm của gia tộc không phải muốn đổi là đổi, trong thời điểm này, vận mệnh của gia tộc đều dựa trên quyết sách trọng đại này, nếu có thể khiến lão gia tử quyết định hành động, tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Khổ công mười năm có thành công hay không đều quyết định tại thời điểm này, cũng may là hiện tại hắn nắm trong tay Phượng Hoàng Kim Lệnh, nếu không thì khi hắn vừa đề cập đến vấn đề này, e rằng lão gia tử đã bắt hắn đem đi giam giữ mất rồi.

Còn chuyện sau này thì ...

Lâm Phong lắc lắc đầu, thật sự là không muốn nghĩ thêm nữa, trong tiền kiếp tu vi cũng chỉ bình thường, quyền lên tiếng một nửa cũng không có, hiện tại đã độ qua cửu thiên đệ nhất kiếp, lại sở hữu thiên tiên linh bảo - Thái Cực Đồ, thậm chí cũng có khả năng vượt qua Cửu Thiên Trọng Kiếp, thành tựu thiên tiên đại đạo.

Hiện tại chỉ có thể nhập thế tu tâm, không thể phá vỡ quy tắc bình hành trước đó đã đề ra của thế giới, dụng tâm để có thể thấu hiểu những nhân quả triền miên của hồng trần thế tục, con đường sau đó không biết phải đi thế nào, làm gì mà còn tâm tình nhàn rỗi để xem xét lại vấn đề này.

Hoặc giả nói không chừng bản thân có thể sẽ không độ qua được thiên kiếp nữa !

Trời tối, Lâm Phong đang xem những bức mật hàm do Bỉ Đặc mang tới, hốt nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Ngải Lâm Uy Na đang đứng phía sau, kiếm mi khẽ nhú lại rồi dần ra, nói: “Ngải Lâm Uy Na, hôm nay ta nghỉ tại phòng nàng!”

Ngải Lâm Uy Na đã không còn khối băng lạnh ngắt không có chút biểu tình như trước nữa, nàng hiện tại trong tâm rối loạn, không ngừng hồ tư loạn tưởng, nhớ lại chiều qua khi đang trên đường trở về từ Pháp Lạp Đế gia thì nghe tiếng của Lâm Phong, đột ngột “A” lên một tiếng sợ hãi.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Phong thấy kì quái liền hỏi.

Ngải Lâm Uy Na hoảng loạn nói: “không ... không có gì!” khuôn mặt ngọc đột ngột nhuốm một màu hồng, làn da trắng mịn phát xuất một luồng quang vừng nhu hòa dụ nhân, thần thái hoảng loạn động lòng người đến cực độ.

Lâm Phong ha hả cười lớn, rời khỏi thân đến bên nàng, ôm lấy eo lưng nhu nhuyễn tuyệt đẹp của nàng, và chân bước về phía ngoại thất.

Trong lúc này, Ngải Lâm Uy Na đột ngột trở lên nhút nhát hơn cả một con chuột nhỏ, nằm gọn trong lòng của Lâm Phong không chút kháng cự, trái tim đập nhanh liên hồi.

Hoa khai kiến minh nguyệt, mãn đường giai xuân sắc.

[hoa nở nhìn ngắm minh nguyệt, căn phòng ngập tràn xuân sắc]

Ngoài song chan chứa ánh trăng, trong phòng ngập tràn xuân sắc. Những âm thanh dụ hoặc cứ vang lên từng đợt dịu dặt như tiếng nhạc, lại cuồng nhiệt tựa tiếng sóng, một thanh âm vừa kích thích vừa dịu dàng cực điểm đột ngột vang lên.

Đột nhiên, đúng vào lúc đó thì viên thất thải bảo thạch kích cỡ khoảng một quả trứng đột ngột xuất hiện, trong phòng thất thải thần quang đại phóng, Lâm Phong cảm thấy một cỗ chân nguyên lực cường hoành đột ngột mãnh tiến vào trong thể nội, nguyên thần tựa hồ yếu thế trước cỗ chân nguyên lực này, nên liền tiếp bị nó xông phá, tức thì giật mình kinh hãi đến cùng cực.

128. Chương 128: Lương Trọng Thiên Kiếp

Không để hần có một giây nào để thở, dị biến lại xuất hiện. Đột nhiên, không gian nứt ra, một đạo cự đại thiểm điện uy mãnh chính là lưới sét từ chín tầng trời giáng hạ, nhắm hướng thư phòng hiểm độc phóng xuống.

“Tệ thật! Tại sao thiên kiếp chọn đúng thời điểm này mà tới chứ!” Lâm Phong chấn kinh, không kịp khoác y phục, thấp giọng niệm một câu Đạo gia chân ngôn, pháp lực toàn thân vận chuyển, tức thì Bát bảo kim thân xuất hiện, kim quang mạn thiên bao bọc lấy tòa tiểu viện, trong màn đêm đen tối, giống như vầng kim sắc thái dương phút chốc hiện ra lóa mắt, khiến người ta không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

“Oanh long long!” một tiếng cực lớn, đệ nhất đạo thiểm điện chuẩn xác đánh vào tầng kim quang, mặt đất rung chuyển như một cơn địa chấn nhẹ, kim quang sau khi chịu một đạo cửu thiên hãn lôi, bát bảo kim thân rung động dữ dội, tám cánh tay vung lên trong ánh kim quang, khôi phục lại bốn thể.

Đệ nhị đạo hãn lôi cũng tức thì phóng xuống, Đạo gia chân ngôn thanh khiết du dương vang lên, tương tự như Ma pháp chú ngữ, vô cùng khó hiểu, nếu để người khác nghe được chắc chắn sẽ khiến họ trợn mắt há mồm (mắt trừng khẩu ngốc)

Thái cực đồ hiện lên giữa ánh kim quang, diễn hóa thành thanh trọc nhị khí, giống như một vật thể có sinh mệnh, lượn quanh kim quang theo một quỹ đạo quỹ dị, tạo thành một thái cực đồ án, diễn hóa thái cực lưỡng nghi, tứ tượng bát quái, tựa như một lá bùa bên trong kim quang, tiếp nhận đệ nhị đạo thiên lôi.

Khắc Khố Sâm Đạt chúng nhân toàn bộ chạy ra khỏi phòng, tụ tập tại một mái nhà xa xa, thần sắc ngưng trọng.

Lão gia tử giống như một ngọn pháo thăng thiên lao tới, thở gấp hỏi: “Phát sinh chuyện quái gì vậy?”

Tạp Lạp Kỳ đáp: “Ngài đừng quá lo, là Lâm Phong đang tiếp thụ thiên kiếp!”

Sau khi Lâm Phong độ qua thiên kiếp lần đầu tiên đã giải thích một lượt, thành ra lão đầu tử này ít nhiều cũng biết một chút.

Lão gia tử ngạc nhiên hỏi: “Thiên kiếp là cái gì?”

Thấy lão đầu tử thần sắc lo lắng, La Đế Phong liền giải thích: “Lâm Phong tu luyện Tự nhiên hệ Ma pháp đạt đến cảnh giới nhất định thì phải vượt qua Cửu Thiên Lôi Kiếp để có thể tiếp tục tu luyện lên tầng tiếp theo, một tháng trước khi y xuất quan đã vượt qua đệ nhất thiên kiếp, thiết nghĩ lần này cũng không khó khăn gì!”

Tình Nguyệt Công Chúa cùng Lâm Hổ cũng vừa tới nơi, Khải Lâm Na cùng chúng nữ lại phải giải thích một lần nữa.

Lâm Gia chúng nhân hết thấy đều tỏ ra lo lắng, lục thần vô chủ tập trung nhìn lên luồng kim quang cự đại đang tỏa sáng, nhìn thấy những gì xảy ra bên trong luồng kim quang. Một thân thể kim sắc cao lớn đứng

giữa ánh kim quang, bốn đầu tám tay, trong tám cánh tay là những thứ pháp bảo kì quái, tựa như thái cổ hung thú, lại không có nửa phân sát khí, quả thực là cổ quái vô cùng.

Bên trong ánh kim quang, hắc bạch nhị khí tổ thành một cỗ cổ quái đồ án trầm phù bất định, ẩn ẩn lộ xuất một cỗ khí thế cường đại vô biên, hư không lần thứ ba nứt ra, một đạo thiểm điện so với lần trước còn to lớn hơn giáng xuống, thập nhị cấp cấm chú đứng trước đạo thiểm điện cường mãnh vô bì này chỉ hệt như một đứ tra trẻ vô lực, không đáng nhắc tới.

Lâm lão gia tử kinh hãi, Tình Nguyệt Công Chúa “a” lên một tiếng hãi hùng.

Tam lão đầu tử cũng mặt mày biến sắc, họ đã cảm giác được uy lực của đạo thiên kiếp này so với đạo thiên kiếp Lâm phong vượt qua lúc mới xuất quan cường hoành hơn rất nhiều.

Trước ánh mắt tràn ngập lo âu mọi người, đệ tam đạo thiểm điện phóng tới luồng kim quang, lại bị thái cực đồ bình ổn phá giải. Khi Lâm Phong thư thái thở ra một hơi, đang định thu lại bát bảo kim thân thì dị biến lại xuất hiện, không gian một lần nữa nứt ra, đệ tứ đạo thiểm điện theo đó giáng xuống.

“Sao có thể như thế!” Lâm phong trong lòng chấn động, căn bản không thể nghĩ thêm gì, tám cánh tay cùng lúc vung lên, thái cực đồ diễn hóa thanh trọc nhị khí tựa như một tấm lưới lớn, tiếp nhận đệ tứ đạo thiểm điện, liền sau đó, đệ ngũ đệ lục đạo thiểm điện theo sau phá khai không gian, uy mãnh bổ xuống kim quang bên dưới.

Lâm Phong liên tục độ qua lưỡng trọng thiên kiếp, thực sự không còn sử nổi nửa phân pháp lực, thu liểu bát bảo kim thân cùng thái cực đồ, sau khi thu lại nguyên thần liền gục xuống bên cạnh tẩm thân hương nhuyễn như ngọc của Ngải Lâm Uy Na, hai mắt nhắm nghiền như thể nhập định, toàn thân tỏa thể, thật sự không thể để cho người khác thấy tình cảnh hiện tại.

Mặc dù mới vừa rời chân nguyên lực cường đại đến từ cổ thất thải bảo thạch khiến cho nguyên thần hấn mạnh lên không ít, lại có thái cực đồ cùng bát bảo kim thân thập phần cường hãn, nhưng liên tục độ quá lưỡng trọng thiên kiếp đã khiến hấn mệt đến muốn chết, nguyên thần hư nhược cực độ, không thể quản tới sự tình khác, bất tri bất giác tự phong bế ý thức, rơi vào trạng thái nhập định.

Giả như không có bảo bảo kim thân cùng thái cực đồ tiên thiên linh bảo, hấn có vượt qua được đệ nhất kiếp hay không cũng là một vấn đề.

Sau khi đã bình tĩnh trở lại, Lâm Lão gia tử là người đầu tiên khởi thân, chạy về phía thư phòng.

Mấy lão đầu tử cũng theo phía sau.

Khải Lâm Na cùng Toa Lệ Na đỡ Tình Nguyệt Công Chúa, sắc diện lo lắng, Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp hai tiểu nữ cùng chạy hối hả tới thư phòng.

Liền sau đó, một âm thanh kinh hoảng vang lên, Lâm lão gia tử tới đã nhanh, ra lại càng nhanh hơn, như thể sau lưng có một con hung thú đang đuổi gấp tới, vạn phần bối rối từ thư phòng bước vội ra, vẻ mặt xấu hổ cũng không hề quay đầu nhìn lại vội vàng đi mất..

Tiếp theo đó, tam lão đầu tử cũng ngượng ngập chạy ra, ho khan mấy tiếng, bước trở về phòng mình.

Khải Lâm Na và Toa Lệ Na còn chưa hiểu chuyện gì, từ thư phòng phát ra thanh âm nửa cười nửa náo loạn lại pha chút oán trách của Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp, lòng thầm cảm thấy rất kỳ quái, liền giao Tình Nguyệt Công chúa cho thị nữ chăm sóc, hai người vội vàng chạy về phía ngoại thất sau thư phòng.

Sau khi bước vào cửa, mới phát hiện ra Ngải Lâm Uy Na toàn thân không mảnh vải, mặt đỏ hồng, nằm trên giường ôm lấy thân thể trần truồng của Lâm Phong, Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp hai tiểu nữ này vẫn không ngừng giễu cợt, ngữ khí đồng thời mang chút tư vị ghen tuông.

Không khí dâm mỹ kì diệu, cùng với biểu tình hoảng loạn của Ngải Lâm Uy Na khiến Khải Lâm Na và Toa Lệ Na lập tức hiểu ra vấn đề, hai khuôn mặt lập tức đỏ bừng, không tưởng được Mĩ nữ chiến thần khí chất cao quý lại có thể có một bộ dạng ngượng ngập như vậy (nguyên văn là dâm đảng, nhưng thấy dịch vậy hơi...tội Ngải Lâm Uy Na ^^” -> biên dịch cũng không nỡ sửa lại (^ i ^), Khải Lâm Na vội vàng hỏi: “Lâm Phong thế nào, chàng có chuyện gì không?”

Trên khuôn mặt ngọc của Ngải Lâm Uy Na xuất hiện một đám mây hồng, khiến cho bầu không khí đậm mẽ được tôn lên cực điểm, tay chân bối rối đáp: “Ta...ta không biết!”

Khải Lâm Na liền nói: “nàng trước hết hãy mặc lại y phục đã rồi hãy nói!”

Ngải Lâm Uy Na đang ôm lấy Lâm Phong vốn đang bất tỉnh, không biết phải làm thế nào.

Khải Lâm Na liếc mắt ra hiệu cho Toa Lị Na, hai nàng bước lên trước tiếp lấy thân thể lâm Phong. Ngải Lâm Uy Na lúc này mới hấp tấp đứng dậy, vớ bữa y phục mặc vào, mái tóc màu vàng rồi bù lên đóa châu hoa bên người cũng lệch về một phía, bộ dạng vụn vặt nhếch nhác.

Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp chạy tới, lấy một tấm vải phủ lên Lâm Phong, lén lút phun một bãi nước bọt, Đái lệ Ti lúc này mới tò mò hỏi: “Lâm Phong không sao chứ?”

Khải Lâm Na cười nói: “Không sao, chàng vừa mới trải qua độ kiếp, pháp lực tiêu hao quá độ, đã bế quan điều dưỡng!”

Toa Bối Lạp cười hi hi nói: “Còn tưởng là hẩn đi đâu, nguyên lai là trốn ở đây với Ngải Lâm Uy Na..hi hi!” Hai tiểu nữ kinh qua vụ hiểu lầm lần trước, đã ôn hòa đi nhiều, bớt đi mấy phần cao ngạo, mặc dù ngữ khí không khỏi có chút vị chua của giấm hồng, nhưng cũng là cố ý nhẹ đi, trong tiềm thức đối với Ngải Lâm Uy Na cũng không có nửa điểm mâu thuẫn gì.

Ngải lâm Uy Na lần đầu tiên trải qua chuyện nam nữ, nhất thời tâm hoảng ý loạn, khuôn mặt hồng lựng, chôn chân một chỗ không biết phải làm gì, hoàn toàn không có nửa điểm khí tức cự tuyệt người từ ngàn dặm của Đại Lực Chiến Thần.

“Được rồi, hai người đừng nói nữa!” Khải Lâm Na nhìn Ngải Lâm Uy Na, ngăn không cho hai tiểu nữ tiếp tục trêu chọc, nhớ lại hồi nãy mấy lão đầu tử đều vào trong này, trong lòng không khỏi cảm thấy hoang đường, cùng Toa Lị na chỉ biết nhìn nhau, không biết phải nói gì.

Hôm đó quả thật là đêm không ai ngủ được, uy thế cường đại của thiên kiếp khiến người người tại Đế Đô đều kinh hoảng tỉnh giấc, đại bộ phận dân cư đều đổ dồn sự chú ý về phía Lâm Gia công phủ nơi bị luồng lôi điện cự đại đánh xuống, kẻ thì vui mừng, người lại cảm thấy bất an.

Những kẻ ngấm ngầm vui mừng đương nhiên không ngoài đám quý tộc suốt ngày nguyên rửa Lâm gia, hiện tại chúng tận mắt nhìn thấy Lâm Gia bị sét đánh, kẻ nào kẻ nấy bàn tán sôi nổi, hưng phấn dị thường. Nguyên lai bị lũ quý tộc đó vốn bị Lâm phong chấn nhiếp, tự thân đã ném trải hai lần kinh nghiệm có chết cũng khó quên, giờ lại bắt đầu sôi nổi trở lại.

Đối với những người có quan hệ với Lâm gia thì liên tục tới phủ để hỏi han sự tình, thành ra dù hiện tại đã là nửa đêm, Lâm gia vẫn ồn ào náo nhiệt không ngớt.

Mẫu thân Tình nguyệt Công chúa sau khi tỉnh lại, nghe tin con trai không sao, liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau khi tự thân qua thăm mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Khải Lâm Na để cho Ngải Lâm Uy Na nghỉ ngơi, rồi cùng Toa Lị Na đưa Lâm Phong về ngoại thất, ngày đêm bảo hộ bên cạnh, nửa điểm cũng không dám sơ ý.

Mấy lão đầu tử không còn mặt mũi nhìn người khác, liên miên ở trong phòng không dám ra ngoài. Ba ngày sau, cuối cùng mấy lão đầu tử mới trở lại bình thường, nhưng khi nhìn thấy Ngải Lâm Uy Na vẫn không khỏi cảm thấy có chút ngượng ngập.

Ngải Lâm Uy Na đã khôi phục biểu tình bằng giá ngàn năm của Đại Lực chiến thần, chỉ là ẩn dưới khuôn mặt băng lãnh ấy, trái tim của nàng thập phần bất an.

Lâm Phong tuy bế nhập tử quan, nhưng tri giác vẫn còn, khi mấy lão đầu tử tới hẩn cũng cảm nhận được, trong lòng cảm thấy ngượng ngập vô cùng, đúng là khi gặp ách vận thì dù uống nước cũng có thể bị dắt rằng, cái thiên kiếp chết dẫm đó sao lại chọn đúng thời điểm đó mà giáng xuống, thật khiến hẩn phiền muộn đến cực điểm mà.

Có điều Không Gian Pháp Luân rốt cuộc là cái gì, tại sao thất thải bảo thạch đó đột nhiên xuất khỏi thể nội của Ngải Lâm Uy Na, đồng thời phóng xuất một luồng chân nguyên lực cường đại, chút nữa thì phá nát

nguyên thần của hần.

Nhớ lại thời điểm hung hiểm đó, Lâm Phong cũng không khỏi xuất mồ hôi lạnh, một khi nguyên thần bị phá vỡ, hần nhất định sẽ bị hồn phi phách tán, một điểm chân nguyên cũng không thể bảo tồn, chết là điều chắc chắn.

Hiện tại khối thất thải bảo thạch đang lưu lại trong thể nội, Lâm Phong trước đó chưa có dịp để xem xét, liên tục độ quá lưỡng trọng thiên kiếp khiến hần phải dốc cạn toàn bộ pháp lực, hần giờ phải hồi phục càng sớm càng tốt, đành nhập định phong bế ý thức.

Khi Lâm Phong nhập định tĩnh lại, sự việc đã qua một tháng, việc hần tại triều đường loạn động đã bị lão gia tử trấn áp, sự tình bên trong không ai hay biết, chỉ biết là do hoàng đế lão nhân cùng Tĩnh thái gia bỏ qua cho Lâm Gia, tựa hồ chưa từng có sự tình gì phát sinh.

Hoàng đế lão nhân không truy cứu chuyện Lâm Phong phạm thượng tắc loạn, đám quý tộc làm sao dám lên tiếng, Thánh điện quân đoàn của Thần Thánh giáo hội cũng vô thanh vô tức triệt thoái khỏi đế đô, Giáo đường đóng cửa, vô số tín đồ hăm nhập bóng tối bao la.

129. Chương 129 Hồng Mông Tử Khí

Sau khi tiến vào tự phong bế tử quan, pháp lực khôi phục tương đối nhanh chóng, chỉ trong thời gian ngắn ngủi một tháng đã lấy lại được pháp lực, yên lặng vận huyền công, một cỗ thanh khí trùng xuất trên đỉnh đầu, ngưng tụ thành nguyên thần to lớn bằng cơ thể mình, tương mạo y hệt một Lâm Phong thứ hai, chỉ là nguyên thần đó có chút mờ ảo mà thôi.

Lâm Phong pháp lực vận chuyển mười hai chu thiên, sau đó thu lại nguyên thần, khi thử điều vận khối thất thải bảo thạch thân bí tiềm tàng trong tử phủ, đột nhiên trong tử phủ khí tím cuộn cuộn, một đoạn khẩu quyết tối nghĩa khó hiểu đột nhiên xuất hiện trong đầu, không khỏi đại chấn kinh, chờ đợi xác nhận tử phủ vô sự, lúc này mới yên tâm.

Cần biết tử phủ chính là thương khố(nhà kho/kho tàng) pháp lực của người tu đạo, nguyên thần chính là ở trong đó, không cho phép có nửa điểm sai lầm.

Thăm dò một chút đoạn khẩu quyết kia, cũng là một đoạn tiên gia pháp quyết không thua gì Thái Thanh tiên pháp, tên là Hồng Mông Tử Khí, tự phạt phi phạt, tự đạo phi đạo (như phạt mà không phải phạt, như đạo mà không phải đạo), cũng chỉ là thiên kiến về đạo, đạo của người hay đạo của ta, là đạo mà người tu đạo truy cầu, cũng chỉ là chỉ một chữ đạo của đạo gia mà thôi.

Điều làm Lâm Phong kì quái chính là trên nguyên thần đột nhiên được bao bọc một tia tử khí nhàn nhạt, dựa theo hồng mông tử khí quyết vận chuyển huyền công, đỉnh đầu liền xuất hiện một cỗ tử khí lưu chuyển, sau đó lại xuất hiện một cỗ thanh khí thanh đậm như nước, cùng cỗ thanh khí kia xoắn xuýt tranh chấp một trận, cuối cùng dung hợp tại điểm xuất hiện, hiển hiện nguyên thần.

Lâm Phong kiểm tra đi kiểm tra lại, xác định thân thể không có gì khác thường thì thở phào thả lỏng tâm tư, dụng pháp lực dò xét khối bảo thạch bảy màu đó, bên trong như cũ là một mảng bình hành không gian rộng lớn vô cùng, tịnh không có lấy nửa điểm dị trạng, không khỏi nghi hoặc không ra.

Lâm Phong ngồi yên, nghiên cứu một hồi, chỉ cảm thấy Hồng Mông Tử Khí Quyết thâm ảo dị thường, vô cùng ảo diệu, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào minh bạch hết huyền diệu trong đó, đành phải dừng lại.

Vừa mới thu công đứng dậy, Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp đẩy cửa đi đến, vừa đi vừa tranh một thứ gì đó, nhìn thấy Lâm Phong tỉnh táo đi tới, hai tiểu nha đầu lập tức đình chỉ mồm mép, chạy vội tới bên người Lâm Phong, trên dưới quan sát Lâm Phong thật kỹ càng, hai tiểu nha đầu đột nhiên đồng thời quay người chạy ra khỏi cửa lớn tiếng hô: “Lâm Phong tỉnh lại rồi!”

Lâm Phong lắc đầu, bước theo hai tiểu nữ nhẹ nhàng nắm chặt hai cái eo nhỏ nhắn, truy vấn: “Lớn tiếng như vậy làm gì, có phải là cao hứng quá không?”

Đái Lệ Ti chu mỏ kêu lên: “Không phải thiếp, là Ngải Lâm Uy Na của chàng nhớ chàng muốn bệnh đó!”

Toa Bối Lạp dụi dụi đầu vào người Lâm Phong, hi hi ha ha nói :” nói cứng nhỉ, vậy mà ta nghe người nằm mơ toàn kêu tên Lâm Phong thôi!”

Đái Lệ Ti ngang ngạnh tìm cách phản bác, đột nhiên nhớ lại gì đó, lời nói lên đến miệng vội nuốt trở lại bụng, dùng sức lay cánh tay Lâm Phong, nụ cười kiều mị thật khiến người ta mê thích.

Toa Bối Lạp áp sát cái miệng nhỏ bên tai Lâm Phong, hạ thấp giọng nũng nịu nói: “Cả tháng rồi chàng không có cùng thiếp... đây! Đêm nay đến phòng thiếp nhé!”

Lâm Phong vuốt nhẹ cái mũi khả ái của nàng,cười hì hì hỏi:“Ta chỉ nghe nói rằng đực háo sắc, sao chưa thấy ai nói rằng cái cũng là một dạng háo sắc như vậy nhỉ?”

Toa Bối Lạp tuy tuổi còn nhỏ, nhưng mỗi khi cười trên mặt luôn có một nét nữ tính tươi mát, kiều mị liếc nhìn Lâm Phong, quần lấy cổ hấn nũng nịu: “Người ta mặc kệ, dù thế nào đêm nay chàng cũng phải đến phòng người ta đó!”

Lâm Phong cười nói: “Được, được, được, đêm nay ta nhất định dốc lòng thỏa mãn tiểu đề tử phóng đảng này!”

Đái Lệ Ti đồng tai nghe ngóng một hồi rốt cục nhịn không nổi nhỏ giọng mắng một câu: “Hồ ly tinh!”

Toa Bối Lạp không thèm để ý, dương dương tự đắc liếc ngang Đái Lệ Ti.

Đái Lệ Ti bĩu môi, đôi mắt màu lam ngọc lại chớp chớp liếc nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong vuốt nhẹ lên khuôn mặt trắng nõn của nàng, cười nói: “Đêm nay cùng ngủ với hai người một lúc!”

Cách đó không xa tiếng Khải Lâm Na cùng Toa Lị Na đi tới, hai tiểu nữ lúc này mới buông Lâm Phong ra, chạy ra ngoài hướng những người khác báo tin.

Một tháng không gặp, hai nàng mất đi không ít nét rực rỡ được mưa móc thấm nhuần, nhìn thấy sắc mặt hồng nhuận của Lâm Phong, Khải Lâm Na còn có thể miễn cưỡng giữ được vẻ trấn định, Toa Lị Na rốt cuộc cũng nhịn không được, hoan hỉ nhào vào lòng Lâm Phong, thân thiết ôm chặt eo hổ hùng tráng, không chịu buông ra, chỉ mong thời gian vĩnh viễn dừng lại tại thời khắc này.

“Làm sao vậy?” Lâm Phong vỗ tấm lưng thon thiếu nữ hỏi: “Mới một tháng không gặp cũng không cần vui mừng đến thế chứ?”

Toa Lị Na ôn nhu khẽ sát môi son bên tai Lâm Phong, nhỏ giọng thì thầm: “Công tử! Thiếp và Khải Lâm Na tỷ tỷ còn có Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp đều rất nhớ chàng!”

Lâm Phong trong lòng ấm áp, an ủi Toa Lị Na vài câu, đợi Toa Lị Na từ trong lòng hấn đứng lên, lúc này mới hướng đến Khải Lâm Na đứng bên cạnh cười nói: ” Một tháng không gặp sao các người đều gầy đi thế, thể này thật không tốt, từ nay về sau phải tự chú ý chăm sóc cho bản thân đấy!”

Khải Lâm Na phong tình vạn chủng cười cười , đầu mày cuối mắt đều không che dấu nét tương tư , nói: ” Chàng là cột trụ tinh thần của bọn nữ nhân chúng ta,không có chàng, cuộc sống của chúng ta cũng mất đi ý nghĩa tối cơ bản của nó!”

Lâm Phong gật gật đầu, im lặng ôm Khải Lâm Na vào lòng một hồi lâu, rồi mới hỏi: “Ngải Lâm Uy Na đâu, sao không thấy nàng đến ?”

Khải Lâm Na và Toa Lị Na sắc mặt cổ quái cười cười nói: “Có thể nàng ta còn chưa biết chàng đã tỉnh!” Nhớ đến cảnh tượng dâm mê lần trước, hai nàng đều không khỏi trong lòng nổi lửa, hai má ửng hồng.

Bữa cơm trưa, cả nhà tề tụ, ba lão đầu tử cũng đến đầy đủ, ngay cả Tình Nguyệt công chúa vốn báo bệnh nhưng vừa nghe ái tử tỉnh lại tình trạng lập tức tốt lên nhiều, xem ra tâm bệnh đã được trị bằng tâm dược.

Bữa cơm vừa tàn,lão gia tử lên tiếng :“Người bề quan một tháng , nếu đã tỉnh lại thì hoàng đế bề hạ yêu cầu phái người đi tham gia Hải Cống đại hội , thời gian ba mươi ngày còn có năm ngày, người chuẩn bị nhanh một chút, sáng ngày mai khởi hành đến Lăng Nguyệt đế quốc!”

Lâm Phong cười nói: “Không cần gấp vậy, chúng con chỉ cần nửa ngày là có thể đến Lăng Nguyệt đế quốc!”

Lão gia tử gật gật đầu, cũng không hỏi lại, Tình Nguyệt công chúa bước tới hỏi han ngắn dài một lượt, Lâm Phong an ủi mẫu thân một hồi, đợi bữa ăn kết thúc, mới quay về biệt viện.

Vừa mới tiến vào viện môn, nhị ca Lâm Hổ đuổi tới, dựng đứng ngón tay cái, nhả nhả cười nói: “nghe nói đệ cùng vị thị vệ mỹ nữ kia miệt mài giao chiến dẫn đến thiên kiếp, đệ thật lợi hại, làm việc đó mà cũng gây ra thiên kiếp kinh người như vậy, nếu là ta nói không chừng đã bị đạo thiểm điện kia bổ thành tro rồi, hắc hắc!”

Lâm Phong cười khan một tiếng hỏi: “Việc này còn có ai biết?”

Lâm Hổ trả lời: “người biết đích xác không nhiều, ta đã phân phó vài thị nữ biết nội tình bế khẩu, nên sẽ không truyền ra đâu!”

Lâm Phong thở phào nói: “Vậy là tốt rồi!”, mặc dù không phải là chuyện mất mặt gì, nhưng nếu chuyện này truyền ra ngoài, loại chuyện này chỉ cần qua tai của kẻ có ý thổi phồng, e rằng sẽ làm chuyển hướng câu chuyện trở thành một trò cười to lớn.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện đám hảo đồ đệ đàm luận việc Lâm gia tam công tử cùng thiếp thân thị nữ tình tự lại dẫn phát thiên lôi, thiếu chút nữa bị thiên lôi bổ chết loại chuyện xấu hổ này khiến Lâm Phong không khỏi mồ hôi đổ ướt lưng..

Lâm Hổ lại nói: “Cho đệ biết thêm một tin tức, nửa tháng trước Lộ Thiển Á cùng Thất công chúa đã trở về!”

Lâm Phong Lập tức tinh thần phấn chấn nói: “Một lát ta đi xem!”. Mười năm không gặp, cũng Không biết Lộ Thiển Á cái tiểu nữ quật cường kia có nhớ mình không, Lâm Phong không khỏi có chút hứng thú trong lòng, cảnh tượng mười năm trước tại đế đô ma vũ cao cấp học viện ở chung một tháng thoáng hiện lên trong đầu.

Lâm Hổ hắc hắc cười nói: “Trông cái vẻ gấp gáp của đệ kìa, ta nói còn chưa hết, Lộ Thiển Á cái tiểu nữ kia sau khi trở về biết đệ đã đến đế đô, liền phao tin khiêu chiến với đệ, bất quá ta thấy nàng tìm một cái cớ, để ở lại đế đô chờ đệ, kết quả cũng chờ đến mười ngày rồi, cuối cùng đã bị Thất công chúa kéo đến Lăng nguyệt đế quốc rồi, Uy Nhĩ Tồn cũng vừa khởi hành thôi ”

Lâm Phong há hốc miệng, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Hổ, gã này đúng là cố ý chọc tức hấn mà!

Lâm Hổ lại nói “Tên tiểu tử Uy Nhĩ Tồn thật là điên cuồng ngang ngược, mới cùng thất công chúa tới đế đô đã ôm hết các tiểu thư quý tộc ở đế đô vào lòng, còn khoác lác nói đợi sau khi đệ xuất quan sẽ tìm đệ phân cao hạ, ta thấy tên tiểu tử này ăn phải đuôi rồng, vênh đuôi tới trời, lại còn cho rằng cả thiên hạ này chỉ vây quanh một mình hấn chứ!”

Lâm Phong nhìn hấn vài lượt, đáp: “Đệ chẳng lẽ giống loại người lấy việc công báo thù riêng lắm sao?”

Lâm Hổ nói: “Ta chỉ là nhìn không thuận nhãn tên tiểu tử cả ngày ghéch mặt lên trời đó, ngang nhiên khiêu khích lão nhị ta, đã có quan hệ mập mờ với thất công chúa, lại còn muốn thu hút cả chú ý của Lộ Thiển Á, Lâm gia chúng ta đã cùng Pháp Lạp Đế gia có hôn ước, tiểu tử đó lại coi như trò đùa, dám cùng tử tôn Lâm gia chúng ta tranh giành nữ nhân, bất quá người cũng cần cẩn thận một chút, tiểu tử này đối phó với đàn bà đích thực cũng có phương pháp lắm.”

Lâm Phong nói : “Nếu vậy thì để đệ thiên hấn, cho hấn cả đời không làm được nam nhân, vậy thì không cần lo lắng nữa rồi.”

Lâm Hổ sững sốt, tiếp đó lại cười ha hả: “Hay! Tiểu tam đúng là tiểu tam, thứ chủ ý hay ho đó mà đệ cũng nghĩ ra được, bất quá đó đúng là chủ ý tốt, đem thiên bég tiểu tử đó đi cho hấn cả đời không được làm nam nhân, xem hấn còn gì để mà huyênh hoang chứ.”

Lâm Phong hồ nghi nói : “Huynh không phải muốn đệ đừng động vào hấn? Vì sao lại còn muốn đệ thiên hấn nữa?”

Lâm Hồ đáp : “Trong một tháng đệ bé quan xảy ra khá nhiều việc, tên tiểu tử Uy Nhi Tồn đó gần đây cùng Bác Khắc Lôi hoàng tử của Bái Thần Uy đi lại rất gần gũi, nhận được sự ủng hộ của Bái Thần Uy để quốc, ngấm ngấm đã ngồi vững trên ngôi thái tử, Ngải Sâm để quốc đối với Lạc Nhật để quốc chúng ta lại có mối bang giao rất tốt, tiểu tử này lại cùng Bái Thần Uy mày qua mắt lại, mới đây Ngải Sâm để quốc lại điều binh ở vùng Đông Bắc, khẳng định là muốn làm mất mặt chúng ta, đệ phết tên tiểu tử này đi là đúng rồi!”

Lâm Phong gật gật đầu hỏi : “Cứ điểm phía Đông Bắc- Thạch Đà thành là địa bàn của Tỉnh Thái gia tộc, đám tạp chủng ngu xuẩn Tỉnh Thái gia đó có phản ứng thế nào?”

Lâm Hồ đáp: “Lâm thái gia lão tam trấn thủ ở Thạch Đà thành với 30 vạn đại quân, đám xuẩn ngốc đó cùng Uy Nhi Tồn tiểu tử bí mật thực hiện thứ giao dịch xấu xa đó, ta đoán Bái Thần Uy rất có khả năng lại xuất binh lần nữa!”

Lâm Phong sững sốt, lập tức có phản ứng : “Ý của huynh là đám tạp chủng Tỉnh Thái gia và Ngải Sâm để quốc đã cùng với Bái Thần Uy âm thầm cấu kết, ngoài mặt là Ngải Sâm để quốc xuất binh đánh Thạch Đà, kỳ thật là diễn kịch cho Lâm gia chúng ta xem, đợi Bái Thần Uy vừa xuất binh, liền từ phía sau cắn chúng ta một cái?”

Lâm Hồ đáp : “Rất có khả năng, họ Tỉnh Thái làm gì có tên nào ra hồn, việc gì chẳng dám làm, loại sự tình bán nước cầu vinh này có lẽ là việc bọn chúng giỏi nhất.!”

Lâm Phong gật đầu nói: “Việc này đệ sẽ sai người để ý một chút, đợi sau Hải Cống đại hội sẽ biết rõ, có lẽ lần này đến Lăng Nguyệt để quốc không chừng sẽ thu hoạch được chút ít.”

130. Chương 130 Không Trung Khách Xa

Khắc Lạp Mỗ hiện nay là một trong sáu đại sách pháp sư bình định Ma pháp công hội của đại lục hện nay, lại là sự phụ của hoàng đế, vốn ở phía đối lập với Lâm Gia, Lâm Phong cũng chẳng có gì để nói, cả hai bàn bạc một lát, liền dẫn người lên ‘Không trung khách xa’ đi tới Lăng Nguyệt để quốc

‘Không trung khách xa’ là sản phẩm ma pháp tiên tiến nhất ở Khắc Khố Sâm Đạt, tiêu tốn hết mười năm nghiên cứu của Pháp Lạp Đế đại sư, sưu tập vô số những nguyên liệu ma pháp, hao tổn rất nhiều tiền của mới chế tạo thành, cả chiếc xe là một chiếc sê ngựa lông lầy cỡ lớn, chỉ là chiếc xe khách trên không trung này không dùng ngựa cưỡi mà là dùng ma lực của hai đại đạo sư khởi động những ma pháp trận cực kỳ phức tạp của nó để bay lên

Chiếc ‘Không trung khách xa’ này có thể coi là một tác phẩm đáng kinh ngạc, mỗi ma pháp trận không phải là chỉ dùng một số ít những nguyên liệu ma pháp loại tốt đeo thành mà bản thân nó đã có công hiệu tự tập trung ma pháp lực, chỉ cần có hai vị ma pháp sư của cấp đại ma đạo sư dùng ma lực để khởi thông là có thể bay lên không trung

Một tác phẩm như vậy, chỉ có thể là Pháp Lạp Đế một vị đệ nhất đại luyện kim sư từ trước tới nay mới có thể làm ra được, hơn nữa số tiền phải tiêu tốn cũng khiến người ta giật mình, chỉ tính tới ma tinh của ma thú siêu giới đã dùng hết tám khối, ngoài ra lại còn những loại vật liệu khác nữa, Khắc Khố Sâm Đạt tiêu tốn hết mấy năm công phu mới sưu tập đủ, đến tận bây giờ chiếc xe khách để đi trên không trung mới hoàn thành

Khoang xe không lớn, phân thành ba ngăn, phía trong cùng là một phòng ngủ rất sang trọng, so với tẩm cung của hoàng đế chắc rằng cũng không có điểm nào thua kém, gian giữa là phòng ăn, tiền đường dùng để nghỉ ngơi, có thể thích hợp cho khoảng mười người, nhiều hơn nữa có vẻ chật, hơn nữa có thể có những ảnh hưởng nhất định tới tốc độ phi hành.

Ngoài hai vị tinh linh đại ma đạo sư ở khoang lái phục trách việc lái xe ra, những ma pháp đại sư khác đều được cho vào tinh thần giới chỉ, bốn nữ nhân ở trong phòng ngủ hứng thú bàn luận những đề tài của phụ nữ, Lâm Phong và ba ông già thì ngồi tại tiền đường nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, Ngải Lâm Uy Na về mặt lạnh lùng ngồi phía sau lưng hắn.

Lâm Phong tay cầm kim quang phiến, mặc một bộ quý tộc trường bào rộng thùng thình màu tím, mái tóc vàng óng buông phía sau lưng, xoắn tít , lại có vẻ vô cùng dũng mãnh, có nụ cười rạng rỡ của người thanh

niên, lại không mất đi sự nhỏ nhen của một quý tộc, cho dù mất đi hình tượng quý tộc nhưng những người trên xe đều là người trong nhà, cũng không có gì cần phải kiêng nể cả.

Trời xanh mây trắng, lượn lờ bay qua

Đoàn xe vũng trải bay đi trong không gian , không khác gì so với ngồi ở nhà cả

Lâm Phong phe phẩy kim quang phiến cười nói: “Ba ông già các người có phải cũng nên suy nghĩ một chút hay không, sau khi trở về nạp thêm mấy nàng tiểu thiếp, cũng cần phải để lại hương hỏa chứ, Gia Đức Tây chính là một điển hình của các người đó”

Ngài Lâm Uy Na đứng phía sau mặt đỏ ửng, tuy nhiên rất nhanh đã biến mất, trở lại vẻ lạnh lùng như bình thường

Ca Lạp Kỳ mắt tròn nói: “Tên tiểu tử hỗn đản này, ba lão già chúng ta là những kẻ sắp sửa xuống lỗ rồi, làm gì còn có những ý đó nữa, chỉ cần Toa Lị Na có thể sinh cho ta một đứa cháu trai, lão già ta coi như kiếp này sống cũng coi như không có gì hối tiếc.”

La Đế Phong và Pháp Lạp Đế cũng gào ầm lên theo, không quên nhắc nhở Lâm Phong, lúc trước khi Lâm Phong xuất quan từng đồng ý với họ sẽ tặng cho mỗi người bọn họ một đứa cháu

Lâm Phong cười nói: “Muốn chết làm gì có chuyện dễ dàng thế, thân thể do tử kim hồ lô của ta tạo ra mặc dù không khác gì với người bình thường, nhưng sống một nghìn tám trăm năm thì không phải là vấn đề, các người nóng vội chui vào vòng tay của Mông Ni Tạp đại thần nhưng người ta vị tất đã thu lưu mấy lão nhân già cả vô dụng như các người chứ!”

Ba ông già lắc đầu gượng cười, Tạp Lạp Kỳ nói : “Ta bây giờ càng ngày càng nhận ra người là một ngôi sao hủy diệt, chỉ cần những cần là những nơi người đi qua là chó gà không được yên, tới Đế ĐỒ không được đáng bao nhiêu ngày, đã gây sự loạn cả lên, hại gia gia người phải chạy ngược chạy xuôi, lo lắng đi thu xếp những hậu quả do người gây ra, Lãn Hải Cống đại hội này người lại định giở trò gì ra nữa đây?

Lâm Phong tròn ngược mắt nói : “Lão nói vậy là không đúng, việc ta làm hết thấy đều là vì Lâm gia, nếu ta không phải con cháu của Lâm gia, không phải gia chủ tương lai của Lâm gia, ta đã có thể tiêu dao hậu thế, trường tồn cùng thiên địa rồi.”

Pháp Lạp Đế vút bộ râu trắng muốt nói: “Trường tồn cùng trời đất? Được rồi đó, Thanh Vân Tử lợi hại như vậy sao không thấy hần có thể trường tồn cùng trời đất?”

Lâm Phong nói: “Đó là vấn đề của con người, không thể nói lẫn vào đây được, ở thế giới của ta, những người tu đạo có cách nói nhập thế tu tâm, nói một cách cụ thể chính là hòa mình vào thế giới hỗn loạn, ta thân nhập hồng trần là hoàn toàn dung nhập hòa đồng vào xã hội của loài người, Tinh Vân Tử thì lại lựa chọn một con đường khác, là kẻ thù của thế giới này, cho dù hần ta có hùng mạnh đến thế nào đi nữa, cho dù hần có tiêu diệt hết những sinh vật có trí tuệ ở Thần Tang đại lục thì sau cùng chỉ còn lại một mình hần cô độc , những ngày tháng bất tận sau đó hần ta làm sao có thể sống đây? Chỉ có thể chọn cách tự hủy diệt chính mình, đây là vấn đề nguyên tắc, sức mạnh càng to lớn thì cũng không nói lên được điều gì, nếu không thì ta sớm đã chém đầu hết mấy lão hoàng đế của các nước rồi”

La Đế Phong gật đầu nói: “Lãn Đại hội Hải cống này chính là sự tụ hội quyền lực của các nước, từ trước tới giờ, chiến tranh chính trị còn hung hiểm hơn cả chiến tranh trên sa trường, người nên cẩn thận một chút, đừng có đắc tội với tất cả những kẻ quyền quý của các nước, tránh để tới lúc các nước liên hợp lại xuất binh thảo phạt Lạc Nhật đế quốc tới lúc đó Lâm Gia của người gặp phải không ít khó khăn đâu.”

Tạp Lạp Kỳ và La Đế Phong cũng gật đầu, theo như những gì họ hiểu về Lâm Phong, tên tiểu tử này chắc chắn không phải là một kẻ biết an phận, nhất là bây giờ tình hình đang vô cùng rối loạn, Lâm gia là cây đại thụ hàng ngàn năm không đổ và một Khắc Khố Sâm Đạt phú xưng thiên hạ càng khiến cho những kẻ quý tộc kia đổ kị, dẫn tới việc tất cả bọn chúng đều phần nộ là rất có thể

Lâm Phong cười lớn, rướn người đứng dậy nói: “Lâm gia có thể đứng vững hàng vạn năm mà không bị đánh đổ, đương nhiên có cái đạo lý ở trong đó, ta từ trước tới giờ làm việc gì cũng tuân theo tự nhiên, chẳng kiêng kị nhiều tới như vậy, con cháu Lâm gia việc gì phải sợ ai chứ, không còn sớm nữa, chắc cũng sắp tới Lăng Nguyệt đế quốc rồi, ta đi thay quần áo đây” nói rồi nhẹ nhàng đi vào trong phòng ngủ

Mấy lão nhân lắc đầu rồi cũng tự mình cũng đi chuẩn bị

Lâm Phong trở về phòng ngủ, bốn người con gái mỗi người cầm một bộ quần áo đang so sánh, rì rầm bàn bạc xem cho hẳn mặc bộ nào thì đẹp, vừa trông không tầm thường, lại có thể thể hiện được thân phận tôn quý và phong độ bất phàm của hẳn.

Đái lệ Ti gọi lớn một tiếng, cầm lấy một bộ võ sỹ sảng phục bó sát màu vàng, chạy tới phía trước mặt Lâm Phong đo đạc một lúc, nói: “Wao! Thân ái của ta, chàng mặc bộ quần áo này là hợp nhất, vừa thanh cao lại vừa có thể thể hiện được dáng người cao lớn, khí chất cao quý của chàng, đây là tấm áo ta tự tay làm đó”

Toa Bối Lạp cũng không chịu kém cạnh, cầm lấy bộ quần áo mình tự tay làm cho Lâm Phong bước tới khoe, Khải Lâm Na và Toa Lị Na thì đứng ở phía sau, mắt nhìn về phía Lâm Phong

Lâm Phong nhìn Toa Lị Na vẻ mặt tươi như hoa, lại nhìn vẻ mặt chờ đợi của bạch long tiểu thư Toa Bối Lạp, lại nhìn hai bộ quần áo của hai tiểu nha đầu, lập tức hiểu được tâm tư của những tiểu nữ nhân này.

Bộ quần áo Toa Bối Lạp may cho hẳn là một bộ lễ phục quý tộc màu trắng, thiết kế cũng không đến nỗi tồi, chỉ có điều trên bộ lễ phục đính đầy những hạt ma pháp bảo thạch loảng xoảng chói mắt, nhìn thấy phát sáng lấp lánh, chỉ là đã quá xa hoa, mặc lên người khó tránh khỏi có vẻ là kẻ thích phô trương

Theo như tính cách yêu quý vật báu của long tộc, Toa Bối Lạp dám lấy ra bao nhiêu tài sản của mình tích góp được để làm đẹp cho hẳn, mặc dù bộ quần áo này không thích hợp với chàng những chỉ tấm lòng này thôi cũng đủ rồi, chỉ nhìn ánh mắt chờ đợi của tiểu bạch long Lâm Phong trong lòng lại cảm thấy thật ấm áp

Tác phẩm của Khải Lâm Na là một chiếc áo dài quý tộc màu tím, cách thức thật đáng để suy nghĩ, tay nghề đúng là vô cùng khéo léo, dường như không thể tìm thấy một khuyết điểm nào, chỉ là có vẻ hơi cổ hủ, không thích hợp với tính cách muốn sao làm vậy của hẳn

Tác phẩm của Toa Lị Na là một tấm áo võ sỹ màu đen, phía trước ngực có thêu hình một con phượng hoàng lửa, cách thức rất phù hợp với tính cách của Lâm Phong

Bộ võ sỹ sảng phục bó sát màu vàng của Đái Lệ Ti cũng không tồi, ống tay có thêu hình một con phượng hoàng rực rỡ, tấm huân chương màu lam ở trước ngực thể hiện tư cách đế quốc nhất đẳng hầu tước của hẳn, một bức hình màu tím trên vai trái thì thể hiện thân phận phò mã tinh linh của hẳn, Lâm Phong nhìn bốn người con gái, những bộ quần áo này đúng là thật khó chọn lựa

Thuận tay cầm lấy bộ y phục của Đái Lệ Ti, lật qua lật lại mấy lần rồi nói: “Mặc bộ này đi!”

Đợi Lệ Ti kêu lên một tiếng, vẻ mặt rạng rỡ vui mừng

Vẻ mặt chờ đợi của Toa Bối Lạp lập tức biến thành nét mặt thất vọng, môi nàng mím chặt lại.

Khuôn mặt trắng hồng của Toa Lị Na cũng lộ rõ vẻ thất vọng

Chỉ có Khải Lâm Na là hơi mỉm cười, liền bỏ bộ y phục trong tay mình xuống bước lên phía trước giúp Lâm Phong thay quần áo

Lâm Phong đưa tay ra cầm lấy cả ba bộ y phục, xoa má Sa Bối Lạp nói: “Những bộ y phục của các nàng ta đều rất thích, hôm nay mặc bộ của Đới Lệ Ti trước, mai mặc của Toa Bối Lạp, ngày hôm sau nữa mặc của Toa Lị Na, sau này những việc như thế này hãy để người khác làm, các nàng chỉ cần có tấm lòng thế này là được rồi!”

Toa Bối Lạp lập tức lại cười rạng rỡ, Toa Lị Na cũng vui mừng, bước lên phía trước giúp Lâm Phong thay quần áo

Thường nói ba người con gái thường có rất nhiều trò, bây giờ lại có thêm một người nữa, trò lại nhiều hơn vài phần.

Chỉ thay có mỗi bộ quần áo thôi nhưng cả bốn người con gái đều vây lấy Lâm Phong thay trong vòng nửa tiếng đồng hồ, cho tới tận khi Lâm Phong sốt ruột muốn kêu lên, Khải Lâm Na mới cười mạn nguyện nói: “Được rồi, bây giờ có thể ra rồi!”

Lâm Phong đứng trước tấm thủy tinh lưu li ngấm nghĩa một chút, thở phào nhẹ nhõm, có ngấm thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể được như thế này mà thôi, không thể thiếu đi một sợi tóc, không thể tìm thấy một chút khuyết điểm nào của mình, sao mấy nữ nhân này lại có thể tìm ra được nhiều khuyết điểm như vậy.

Tuy nhiên, dường như bộ dạng lúc này quả thật cũng không đến nỗi tồi, mỗi một vẻ đẹp trên người hẳn đều tập trung tâm huyết của bốn nữ nhân, nếu như hẳn còn có thể tìm ra một chút khuyết điểm thì đúng là chính là trực tiếp phủ nhận tâm ý của các nàng rồi, còn gì có thể xoi mói được nữa chứ, hẳn dẫn theo bốn người họ ra khỏi phòng ngủ

Tới phòng khách, ba lão nhân đã đợi ở đó rất lâu rồi, từ vẻ mặt sốt ruột của ba người có thể nhận thấy họ đã đợi tới phát chán lên rồi

Bay qua ngôi làng phía dưới, Lâm Phong nhìn ra phía xa, đã nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng của đế đô của Lăng Nguyệt đế quốc, vẫn còn cách khoảng chừng mười dặm nữa, hẳn nói: “Vẫn còn mười dặm đường nữa, chúng ta hạ xuống Lăng Nguyệt đế quốc hay là bây giờ hạ xuống, sau đó đi xe ngựa tới đó đây?”

Khải Lâm Na nói: “Hạ xuống Lăng nguyệt đế quốc có vẻ không hay lắm, như vậy thật thiếu lễ độ, chúng tay bây giờ nên hạ xuống, sau đó đi xe ngựa tới đó!”

Ba ông già và Toa Lị Na đều gật đầu đồng ý, chỉ có Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp là thế nào cũng được, những lễ tiết của loài người hai nàng không thêm quan tâm, chỉ có điều, từ lần mâu thuẫn nhỏ nhất trước hai tiểu nha đầu cũng có vẻ hiểu biết hơn rồi, từ từ tự mình dung nhập vào môi trường xung quanh.

Lâm phong bảo Ngải Lâm Uy Na tới phía trước bảo hai vị tinh linh đạo sư hạ xuống —

131. Chương 131 Quý Khách Đáo Phỏng

Nơi đây với vẻ bề ngoài bình lặng nhưng thật chất đang ẩn giấu vô số những âm mưu tranh giành vô cùng nham hiểm

Ba ngày sau là chính thức bước vào kì đại hội, những kẻ quyền quý và những đoàn đại biểu pháp sư của các nước đều đã tới Lăng Nguyệt đế đô từ mấy hôm trước,

Đoàn người của Lâm Phong hạ xuống vùng đất cách đế đô của Lăng nguyệt đế quốc chừng mười dặm, Hải Phi Tư điện hạ sau khi biết tin đã lập tức sắp xếp đích thân dẫn theo một số quý tộc thân phận bất phàm tới cửa thành phía bắc để nghênh đón.

Không cần biết loài người có nham hiểm giả dối như thế nào, mặc kệ những tranh giành đấu đã giữa các quý tộc có kịch liệt như thế nào đi nữa thì quan niệm kẻ mạnh của Thần Tang đại lục cần phải được tôn trọng trải qua hàng vạn năm cũng không thể nào thay đổi được, giờ đây đại lục đệ nhất cường giả đã tới Lăng Nguyệt đế quốc, hoàng đế bệ hạ của Lăng Nguyệt nửa điểm cũng không dám qua loa. Tam hoàng tử điện hạ và Lâm Phong giao tình lại càng không tầm thường, không đích thân ra thành nghênh đón làm sao được.

Còn về những quý tộc của các quốc gia khác, vì là khách, để tránh mất thể diện của nước mình đành phải ở trong phòng khách đóng cửa không ra ngoài.

Lâm Phong sớm đã nhìn thấy đội ngũ nghênh tiếp hoành tráng của hoàng gia đứng tại cổng thành phía bắc của Lăng Nguyệt đế quốc, khi vừa nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc, Lâm Phong bước mau chân, dẫn đám người đi tới.

Đội ngũ tới nghênh tiếp vô cùng long trọng, không những có những gương mặt mà Lâm Phong quen thuộc mà còn có cả những vị quý tộc mà hẳn không quen, từ cách ăn mặc sang trọng của họ có thể đoán được rằng thân phận của họ tuyệt đối không hề tầm thường, chỉ có điều trong mắt họ đều ẩn dấu chút phiến muộn

Đối với những kẻ hùng mạnh cần phải có sự tôn trọng, đó là phong độ mà tất cả các quý tộc cần phải có, nhưng trong lòng họ thực sự nghĩ gì thì miễn bàn tới

Đứng ở hàng đầu chính là người khá quen thuộc với Lâm Phong - tam hoàng tử điện hạ Hải Phi Tư

Mười năm không gặp, vị tam hoàng tử điện hạ này vẫn phong độ như ngày nào, trên người mặc một bộ áo giáp của quý tộc, đứng đầu tiên trong đội ngũ đi nghênh tiếp, giống như chim hạc đứng giữa đàn gà, thật là bất phàm. Nụ cười nho nhã luôn luôn nở trên khuôn mặt y, ngoài vẻ trưởng thành chín chắn và tăng thêm vài phần khí tức thành thực, trầm tĩnh ra thì vị tam hoàng tử điện hạ dường như không có chút thay đổi nào.

Phía sau là thủ tịch cung đình pháp sư Tư Đồ Gia Đặc của Lăng nguyệt đế quốc và Khắc Nhĩ Phu Lan, cùng với Cách Lí Lạp Đức hai vị Thánh giai kỳ sĩ, sau cùng là mười mấy vị quý tộc lạ hoắc, những tên quý tộc này mặc dù tất cả đều vô cùng hào nhoáng, nhưng dù thế nào cũng không giấu được bản chất bị thịt của chúng.

Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp nhìn thấy vị hoàng tử điện hạ của Lăng Nguyệt đế quốc này cũng vô cùng phong độ, khí thế phi phàm, chiếm mất chút ít uy thế của Lâm Phong, lập tức xì xào bàn tán những khuyết điểm của Hải Phi Tư

Đái Lệ Ti nói: “Vị hoàng đế điện hạ của Lăng Nguyệt đế quốc này cũng thật chẳng ra sao, còn kém xa Lâm Phong của chúng ta!”

Toa Bối Lạp cũng không chịu kém cạnh nói: “Ta thấy hần ta cũng chỉ là thứ bị thịt thôi, đám thánh kỳ sỹ gì đó dựa vào đám tọa kỳ mới có chút oai phong, làm sao có thể so sánh được với Lâm Phong của chúng ta!”

Toa Lí Na mỉm cười phụ họa: “Đúng! Đúng! Đúng! Các người nói không sai, vị hoàng đế điện hạ của Lăng Nguyệt đế quốc đúng là loại bất tài vô dụng!”

Khải Lâm Na làm gì chẳng biết tâm tư đó của hai tiểu nha đầu, cười nói: “Được rồi, cứ cho rằng y bất tài thì cũng dừng ở đây, chúng ta không được thất lễ!”

Mấy lão nhân thì sắc mặt vẫn không đổi, giống như là không hề nghe thấy gì.

Lâm Phong cười tươi, bước lên phía trước, mở rộng vòng tay thân thiện ôm chặt lấy Hải Phi Tư người bạn quý tộc này, cười lớn nói: “Ồ, bằng hữu thân ái của ta, mười năm không gặp, điện hạ vẫn oai phong như ngày nào, ngài đúng là một mẫu quý tộc điển hình, mong ngài sẽ mãi mãi tắm mình dưới ân trạch của thần linh!”

Hải Phi Tư nho nhã mỉm cười, đáp lễ nói: “Bằng hữu thân mến của tôi, tấm lòng của người thật vĩ đại như trời đất!”

Dò xét đối phương chỉ thấy mười năm không gặp, vị đương kim đại lục đệ nhất cường giả này đều không thua kém mình ở bất cứ điểm nào, không còn một chút ba hoa, cuồng ngạo như năm xưa.

Bộ y phục quý tộc bó sát màu vàng khiến cho vẻ ngoài của hần trở nên vô cùng hoàn mỹ, hần lại còn cao hơn mình một chút, lưng và vao rộng, chân dài, cơ thể cân đối, phong độ phi phàm, vẻ mặt anh tuấn luôn ẩn ước nét tiêu sái kèm theo chút bá đạo.

Lông mày sắc, hơi sếch lên, không cần phải giận dữ cũng khiến cho người ta phải khiếp sợ, mắt hổ trong lúc nhìn không khỏi lộ ra cái nhìn bao phủ khắp thiên hạ, sinh ra cảm giác áp lực

Hải Phi Tư mặc dù vô cùng tự phụ, lúc này cũng tự thẹn mình không sánh bằng đối phương.

Lâm Phong quay người giới thiệu những người bên cạnh, Hải Phi Tư vội vàng đáp lễ từng người một, có đạo lý rằng thủ hạ dưới tay tướng mạnh không bao giờ là kẻ yếu cả, bất luận là ba ông già hay mấy người mỹ nữ tuyệt thế trong nhân gian kia, đều có một thân phận không tầm thường, và thực lực đáng để người ta phải kính trọng.

Cho dù là tiểu tinh linh Đới Lệ Ti thực lực yếu nhất nhưng tọa kỳ cũng là siêu cấp ma thú độc giác thú Hải Phi Tư mặc dù là hoàng đế tương lai của Lăng nguyệt đế quốc cũng không dám coi thường.

Những người khác cũng dùng những lễ nghi của quý tộc bước lên trước hành lễ với đoàn người của Lâm Phong, Tư Đồ Gia Đặc lão pháp sư tỏ ra là một học trò hành lễ với ba ông già, nói: “Ba vị đại sư tôn quý, được gặp ba vị là niềm vinh hạnh của học trò hoan nghênh ba vị tới làm khách ở Lăng Nguyệt đế quốc!”

Ba ông già cũng đáp lễ nói: “Đại sư khách sáo rồi!”

Nếu như là hàng ngày, Tư Đồ Gia Đặc lão pháp sư mái tóc bạc phơ với tư thái như thế này có thể làm tổn hại tới hình tượng tôn quý của ông ta trong lòng những quý tộc khác, nhưng bây giờ, một chút cũng không có cổ kị gì cả.

học vô tiên hậu, đạt giả vi tôn

(Học tập không phân biệt trước sau, người thành công trước được tôn trọng)

(Hoặc : đạo học không phân trước sau, người giỏi thì làm thầy)

Với thân phận giai thánh đại sư của ba ông già, rõ ràng có tư cách nhận lấy sự tôn kính này

Hải Phi Tư cũng giới thiệu đám quý tộc phía sau mình, Lâm Phong cũng rất phong độ hành lễ với từng người một, chỉ có không nhớ được tên của người nào cả.

Sau khi hai bên hành lễ xong, đoàn người của Lâm Phong dưới sự hộ vệ của năm trăm lính ngự lâm quân hoàng gia của Hải Phi Tư tiến vào cửa bắc.

Được Hải Phi Tư dẫn tới một khu nhà sang trọng chuẩn bị riêng cho bọn họ, hàn huyên một lúc, bởi vì hoàng đế bệ hạ phải đích thân thiết tiệc tiếp đón đoàn người của Lâm Phong, Hải Phi Tư đành phải dẫn đám người của người về hoàng cung để chuẩn bị.

Trong phủ tất cả đều đã được chuẩn bị xong xuôi, tất cả mọi thứ đồ ăn đều là sản phẩm của Khắc Khố Sâm Đạt, lại còn ba mươi người thị nữ trẻ trung xinh đẹp và ba mươi nô bộc đứng đợi lệnh, ngoài phủ có ba nghìn ngự lâm quân của hoàng cung bảo vệ, xem ra về mặt này tam hoàng tử điện hạ cũng bỏ ra không ít công phu.

Đội đám thị nữ mang nước, rượu và hoa quả lui xuống, Tập Lạp Kỳ mới nói: “Chúng ta phải chăng là hơi quá phô trương, để cho hoàng tử của Lăng Nguyệt đế quốc phải xuất thành đích thân ra nghênh đón chúng ta, điều này đã gây ra sự đố kỵ với các nước khác bây giờ vị Hải Phi Tư điện hạ đó lại chuẩn bị cho chúng ta một nơi ở như thế này, e rằng lại càng tăng thêm công phần.”

Pháp Lạp Đế và La đế Phong cũng gật đầu, những nhà quyền quý của các nước khác đều sống trong các nghênh tân quán, chỉ có đoàn người của mình được hưởng một sự quan tâm đặc biệt tới thế này, không gây ra sự phẫn nộ của những kẻ khác mới lạ.

Lâm Phong ngồi trên ghế thái sư, uống một cốc nước cốt la lị quả, cười tươi nói: “Lo nhiều như vậy làm gì? Có thể hưởng thụ sự tiếp đãi này là quyền của chúng ta, ai không phục thì cứ lên tiếng, quý tộc cũng có phong độ của quý tộc, ta cho rằng đám quý tộc các nước sẽ không có gan để gây náo loạn đâu, xấu mặt là bọn họ, chứ không phải chúng ta bị mất mặt”

Mấy ông già lại tiếp tục lắc đầu, biểu thị không tán thành với những suy nghĩ của Lâm Phong.

Khải Lâm Na cũng nói: “Chúng ta một mình hưởng thụ sự tiếp đãi lớn như thế này rõ ràng có thể khiến cho những quý tộc của các nước bất mãn, tuy nhiên Lâm Phong bây giờ là đại lực đệ nhất cường giả, các vị đại sư thân phận bất phàm, xứng đáng được nhận sự đón tiếp như thế này, nếu như chúng ta cũng ở nghênh tân quán như những quý tộc khác, mới là không phù hợp với thân phận của Lâm Phong”

Ba ông già nhìn nhau, lời nói của Khải Lâm Na đã vạch ra hết sự lợi hại

Toa Lị Na cũng gật đầu tán thành,

Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp cũng cất lực tán thành nói: “KHông sai, Lâm Phong đâu có thể đem ra so sánh với đám quý tộc sa đọa đó được, làm gì có cái đạo lý sống cùng chỗ với đám quý tộc đó, vị hoàng tử điện hạ đó xem ra cũng có con mắt nhìn người đó. Sắp xếp cho chúng ta sống trong một phủ viện như thế này”

Toa Lị Na thì nói: “Mọi người không phát hiện ra rằng, ánh mắt của vị Hỏa Phượng Hoàng cận bộ có gì đó rất kì quặc?”

Mọi người nghĩ lại một chút, đều có vẻ bình tĩnh, nhưng cũng không ai nói gì. Vẫn Là Đới Lệ Ti nhanh nhẩu: “Hay là xấu hổ gia tộc Chu tước của hần ta đơn phương xóa bỏ giao ước từ xa xưa do tiên tổ Lâm Gia kí với vị Thái Hoàng đó, ta nghĩ hần ta không còn mặt mũi nào gặp Lâm phong”

Sa Bối Lạp cũng liên tục gật đầu, tỏ ý tán đồng.

Lâm phong nói: “Có lẽ là như vậy, chẳng trách Cẩn Bồ cái tên suất điều lăm mồm đó hôm nay không dám ho he một tiếng, thì ra là vì điều này, Chu Tước gia tộc tại sao lại đơn phương xóa bỏ giao ước cổ xưa không phải là một nghi vấn, Lão gia cũng không nói, có lẽ ta phải tìm cơ hội đích thân tới phượng sào hỏi cho ra nhẽ”

Toa Lị Na đột nhiên cười nói: “Công tử nếu như tới phượng sào thì đừng quên mang về một Thái hoàng làm tỷ muội với bọn thiếp.”

Mắt của ba ông già như muốn nhảy ra ngoài, có một nữ nhân thoáng tính như vậy sao?

KHải Lâm Na mỉm cười, không nói gì, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp thì bĩu môi, rõ ràng bọn họ không muốn chia sẻ Lâm Phong với những nữ nhân khác.

Lâm Phong đằng hắng một tiếng, hỏi: “Khắc Lạp Mỗ đại sư đã tới đây, sao không nhìn thấy ông ta đâu cả?”

La Đế Phong nói: “Khắc Lạp Mỗ Đại sư đi nghỉ cùng với mấy học trò của ông ta rồi!”

Lâm Phong nghĩ ngợi, Khắc Lạp Mỗ là thầy hoàng đế lão nhân, hẳn hiện giờ không hề coi hoàng thất ra cái gì, nói chuyện không hợp nhau, để tránh những căng thẳng không cần thiết lão pháp sư đọc đường đi đều trốn tránh ,

Đang định nói, vị quản gia lâm thời mà Hải Phi Tư chọn cho hẳn bước vào nói: “Lãnh chủ đại nhân tôn quý, Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư tới bái phỏng.”

“Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư?”Lâm Phong nhìn ba ông già

Ba lão nhân đứng dậy nói: “Ngưỡng mộ hai vị đại sư ở lĩnh vực ma pháp đã lâu, hôm nay may mắn được gặp đúng là một điều vui mừng, chúng ta đi nghênh tiếp nào”

Trong ba vị thánh giai đại sư của nhân loại, ngoài thánh giai vong linh đại pháp sư thần bí nhất mà mọi người không thể hiểu tường tận được, thì Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư là có danh tiếng nhất, phàm là cường giả thì đều biết tới và ba lão nhân này cũng không phải là ngoại lệ

Lâm Phong cũng muốn gặp hai vị thánh giai đại pháp sư nổi tiếng nhất ở Thẩn Tang đại lục, lập tức dẫn người ra ngoài cửa phủ nghênh tiếp, nhìn thấy hai vị lão pháp sư râu tóc bạc phơ, vẻ mặt hồng hào đứng ở ngoài cửa phủ, đang nói chuyện gì đó, mấy tên ngự lâm quân của hoàng gia đứng ra xa ở bên cạnh hai vị đại sư, vẻ mặt vô cùng sùng bái.

Ma lực ba động cuộn cuộn trên người hai vị lão pháp sư đã đủ để nói lên thân phận của họ.

Lúc Lâm Phong lên nghênh đón thì hai vị pháp sư đã tiến tới, hành lễ trước: “Rất vinh hạnh được gặp các vị đại sư tôn quý, xin hãy cho tôi được bày tỏ lòng tôn kính chân thành nhất tới các vị đại sư kiến thức uyên bác, Khắc Khố Sâm Đạt lĩnh chủ đại nhân tôn quý, ngài sáng lập ra con sông dẫn đến tự nhiên hệ ma pháp thật xứng đáng được nhận sự tôn kính của tất cả các ma pháp sư của đại lục. Xin ngài ngàn vạn lần đừng từ chối lòng cầu học của một ma pháp sư!”

Sự chân thành của hai vị ma pháp sư khiến cho Lâm Phong cũng bớt chút kiêu ngạo, đáp lễ nói: “hai vị đại sư khách sáo quá rồi! sự thần kì của ma pháp chính là ở chỗ khác nhau giữa người và người, trình độ của hai vị trong lĩnh vực ma pháp ta cũng vô cùng bái phục, mời hai vị vào trong nói chuyện!” lâm phong quay đầu trách cứ viên quản gia đứng bên cạnh: “Thứ hỗn trưởng này, tại sao không trực tiếp mời khách vào trong đại sảnh, lại để hai vị đại sư đứng giữa trời nắng như thiêu như đốt thế này. Còn ra thể thống gì nữa!”

132. Chương 132 Hoàng Thành Tử Yên

Tên quản gia vô cùng tủi thân, là một quản gia đã khó, làm một quản gia bị chủ nhân mắng càng khó, hẳn ta làm sao không biết thân phận tôn quý của hai vị đại pháp sư này, nhưng là hai vị đại pháp sư cứ yêu cầu hẳn ta phải vào báo một tiếng, bây giờ lại bị Lâm PHong trách cứ, lại không thể phản bác đành phải toát mồ hôi cúi gầm mặt

May mà Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư kịp thời giải nguy cho tên quân gia đen đủi này, Lâm Phong liền mời hai vị đại pháp sư này vào, an vị trong đại sảnh, chờ hai thị nữ xinh đẹp mang rượu lên, hai vị đại pháp sư lập tức phát huy tinh thần học hỏi của ma pháp sư, khiêm tốn thỉnh giáo Lâm Phong về những vấn đề ma pháp

Đáng tiếc Lâm Phong ma pháp kém cỏi, lại không biết tự nhiên hệ ma pháp của tiên nữ hạc là thể nào, hẳn chỉ tinh thông tiên pháp lại không phải là ma pháp của thế giới này, chút ít ma pháp tri thức mà hẳn biết căn bản không thể được 2 vị thánh cấp pháp sư này để vào trong mắt, làm sao có thể nói ra cái gì mà học thức uyên bác đó, tóm lại là không thể giảng giải gì cho 2 vị đại sư được.

May mà Táp Lạp Kỳ và Pháp Lạp Đế biết được những điểm nông sâu của Lâm Phong, lập tức nói tiếp vấn đề, thảo luận cùng với hai vị ma pháp sư, sau đó thì tốt rồi, đúng là mèo gặp mỡ, bốn vị pháp sư dính vào một chỗ, mặc dù điều hình dung này có chút dâm dăng nhưng đúng là dính chặt với nhau.

Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư mặc dù gần một trăm năm nay chính là đại diện cho đỉnh cao của văn minh ma pháp loài người, nhưng Táp Lạp Kỳ và Pháp Lạp Đế lại là những ma pháp xuất sắc nhất của thời kì viễn cổ, có thể chống đỡ đến phút cuối cùng ở chúng thần đại chiến, hai lão nhân này há lại là kẻ yếu?

Đặc biệt là Pháp Lạp Đế, hiện tại luyện kim thuật đã cực độ suy thoái, lão thọ tinh này vượt xa so với Táp Lạp Kỳ, những kiến thức về vấn đề về mặt luyện kim thuật đã thất truyền khiến cho lòng ham học hỏi của hai vị đại sư lại dâng cao lên tới cực độ, hai vị đại sư thậm chí đều có lòng muốn bái làm sư phụ.

“Học vô tiền hậu, đạt giả vi tôn.” chính là đạo lí này.

Trong mắt của thánh giai đại sư, danh vọng và da mặt còn xa mới được bằng một phần vạn của kiến thức, người có thể tu luyện được thành cường giả thánh cấp đều có tư chất và phong độ mà người thường không thể nào có thể so sánh được, đối với những thánh giai đại pháp sư, nếu như có thể thắng được họ về mặt kiến thức, thì ngay cả khiến cho họ đi thỉnh giáo học vấn một tên ăn mày cũng là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra

Bốn lão nhân này đều có những trình độ đáng kinh ngạc trên lĩnh vực ma pháp, khi đã mở ra vấn đề, là lập tức xúm lại như ruồi bâu lấy đĩa mật, mỗi người đều đem những sáng tạo mới về mặt ma pháp của mình ra để thảo luận, khiến cho Lâm Phong – siêu cấp đại sư sáng tạo ra những kì tích ma pháp trong mắt thế nhân này – phải ngồi ra một góc.

Khắc Lạp Mỗ cũng nhân cơ hội cũng thỉnh giáo bốn vị thánh giai đại sư một số vấn đề khó về ma pháp

Những ma pháp sư khác có lẽ muốn giữ gìn những bí mật của mình, nhưng những thánh giai đại sư thì chẳng có cái kiêng kị này, đây cũng là một nguyên nhân khiến cho ngày nay các thánh giai ma pháp sư lại ít như vậy, chỉ với tấm lòng như vậy người thường đã khó mà sánh nổi, điều kiện để trở thành một thánh giai pháp sư có rất nhiều, thiên bẩm là một chuyện nhưng phong thái tấm lòng cũng là một nguyên nhân chủ yếu.

Lâm phong thấy mình không thể nói vào được, cũng nhân cơ hội nói mấy chuyện vui vui với đám nữ nhân, hai tiểu nha đầu Đới Lệ Ti và Sa Bối Lạp không thể nào an phận được, lập tức đề nghị đi dạo phố, Lâm Phong vui vẻ đồng ý, không ngờ khi chưa kịp ra khỏi cửa, thiên Hạc kì sĩ Cách Lí Nạp Đức đã tới mời mọi người tới hoàng cung dự tiệc

Lâm Phong đành phải cắt ngang câu chuyện của mấy ông già, nói: “Các vị đại sư, Mục Tư Ni Á bệ hạ mở tiệc rượu tại hoàng cung mời các vị pháp sư tới dự tiệc, chỉ bằng sau khi trở về các vị lại thảo luận tiếp có được không?”

Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư không quay đầu lại, xua tay nói: “Không cần đâu, cái kiểu yến tiệc vô vị đó hai ông già chúng ta không có hứng thú” Đột nhiên ông ta giật mình, nói kiểu như thế với Lâm Phong vị đương thời đại lục đệ nhất cường giả này thì qua thật hơi thất lễ, ông ta vội vàng quay lại xin lỗi

Lâm Phong có thể hiểu được tinh thần ham học hỏi của các vị đại sư, hẳn mỉm cười, cũng không để ý tới điều nhỏ nhặt đó nói: “Mục Tư Ni Á bệ hạ đã để dành ghế cho các vị, chúng ta cùng đi xem, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian”

Tập Lạp Kỳ cũng đứng dậy nói: “Hai vị đại sư cũng đi tham gia đi, là Mục Tư Ni Á bệ hạ có lời mời, mấy ông già chúng ta chẳng lẽ lại không nể mặt bệ hạ”

Pháp Lạp Đế cũng đứng dậy tán đồng

Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư vừa mới rồi chỉ là phản xạ, tự nhiên đã hiểu rõ cái đạo lý này, lập tức tỏ ý đồng tình

Sau khi gọi Khắc Lạp Mỗ đại pháp sư và những đồ đệ của ông ta, đoàn người ra khỏi phủ, ngoài cửa đã có mấy chiếc xe ngựa sang trọng và một đội ngự lâm quân đứng đợi. Lâm Phong và bốn ông già ngồi trên một chiếc xe, năm nữ nhân ngồi cùng nhau, những ma pháp sư còn lại ngồi trên những chiếc xe ngựa còn lại, tất cả đi về hướng hoàng cung!

Tiệc của Mục Tư Ni Á bệ hạ của Lăng Nguyệt đế quốc được chia thành hai phần, một bên là do tam hoàng tử điện hạ Hải Phi Tư đích thân phụ trách tiếp đãi các bậc quyền quý của các nước, một bên là do Mục Tư Ni Á bệ hạ và tư đồ Ca Đặc lão pháp sư đích thân tiếp đãi các ma pháp sư tới từ các nước.

Còn về những điểm nghi ngờ ở bên trong đó, Lâm Phong mặc dù không phải là kẻ hay xói mói nhưng cũng không phải là kẻ ngốc nghếch, ít nhiều hẳn cũng có thể đoán được một chút

Mục Tư Ni Á mời những pháp sư khác cũng không vấn đề gì, nhưng trong đó có thêm Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư là đáng phải cân nhắc, có vị quân vương của một đế quốc nào lại không muốn kéo một vị thánh giai đại pháp sư làm thế lực của mình chứ, mặc dù thánh giai đại sư trên lý luận không phân quốc gia, không là thế lực của bất cứ hoàng thất nào, nhưng nếu như có cơ hội để khiến cho hai vị pháp sư hứa hẹn điều gì cũng tốt

Giống như lâm Phong khi bình phẩm Thanh Vân Tử trước kia từng nói, người không thể nào thoát khỏi xã hội, với sự hùng mạnh của ông ta cũng đều phải bước vào trong xã hội, Lôi Khắc Tây Mỗ và Mai Cách Lợi hai vị đại pháp sư này làm sao có thể là ngoại lệ được, nghiên cứu ma pháp cũng cần có kinh phí đúng không? Những đồng tiền vàng này lấy ở đâu ra? Vì thế nên vấn đề này đáng để suy nghĩ!

Sau khi tới hoàng cung, Khải Lâm Na và bốn nữ nhân bị một đám các phân nhân quý tộc kéo về một chỗ, bốn ông già cũng được kéo tới bàn tiệc dành riêng cho các ma pháp sư, còn về Lâm Phong, thì cùng với Khắc Nhĩ Phu Lan tham gia bàn tiệc dành cho các nhà quyền quý các nước do tam hoàng tử điện hạ Hải Phi tư phụ trách

Bữa tiệc được đặt tại một đại điện huy hoàng sang trọng, khi Lâm Phong từ cửa bên bước vào trong điện, các vị trí trong đại điện đã đầy kín người, có cả người quen và những người không quen, những người cần đến đều đã đến, chỉ còn vị trí đầu của hàng ghế bên trái là còn trống

Khi Lâm Phong dẫn Ngải Lâm Uy Na bằng lạnh bước vào đại điện, đại điện vốn ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh, tất cả mọi ánh mắt đều dồn về phía bên này, tất cả đều dồn mắt về phía Khải Lâm Uy Na đi sau hẳn, thêm thường, dăm dăm đủ mọi loại mục quang.

Nói chung là không có một ánh mắt nào khiến cho người ta thoải mái, dễ chịu cả

Lâm Phong cảm thấy Ngải Lâm Uy Na có vẻ giận dữ, lóe lên chút sát khí, trên miệng bỗng xuất hiện một nụ cười kì quái, tam hoàng tử điện hạ hai phi Tư bước tới nghênh tiếp, tư thế ưu nhã thực hiện lễ nghi quý tộc, sau đó mời Lâm Phong tới vị trí đầu của hàng ghế bên trái còn trống

Vốn dĩ những quý tộc khác tới tham dự ít nhiều đều mang theo một hai hộ vệ theo, tất cả đều phải đứng ở phía sau, không có chỗ ngồi, nhưng Hải Phi Tư không dám để một vị đại lực chiến thần đứng như thế, vội vàng chuẩn bị một chỗ ngồi ở sau Lâm Phong cho nàng

Điều này không thể nào làm qua loa được, nếu như để một vị cực đại cường giả phải đứng, thì mấy chục quý tộc trong điện làm gì có kẻ nào có đủ tư cách để ngồi hưởng thụ mỹ tửu và đồ ăn ngon?

Mặc dù những người khác không biết thân phận của Ngải lâm Uy Na nhưng Hải Phi Tư thì biết rất rõ

Ngải Lâm Uy Na không có một chút vui vẻ, chỉ nhìn về phía Lâm Phong

Lâm Phong mỉm cười, không thèm để ý ánh mắt lộ vẻ sát khí của những quý tộc kia, nói với Ngải Lâm Na: “Tam Hoàng tử điện hạ đã có thịnh tình vậy thì ngồi xuống đi”

Ngải lâm Uy Na đáp lại một tiếng rồi ngồi xuống phía sau Lâm phong

Nếu như ánh mắt có thể giết được người, thì Lâm Phong sớm đã chết hàng nghìn hàng vạn lần rồi

Những kẻ được mời tới đây có kẻ nào không phải là đại quý tộc, không phải là hoàng tử cũng là đại công, sao lại chỉ để Lâm Phong ngồi ở vị trí đầu trong đám khách, những tên quý tộc này mặc dù không thể để mất phong độ nhưng đã thâm chử rửa tổ tông ba mươi sáu đời của Lâm Phong

Cùng với việc Hải Phi tư không ngừng giới thiệu khắp một lượt với các quý tộc đang ngồi đây, Lâm Phong cũng bắt đầu chú ý tới một vài người khiến cho hắn cảm thấy hứng thú.

Trong đó đứng đầu là lục hoàng tử Uy Nhĩ Tôn của Ngải Sâm Đế Quốc, hắn đã khiến cho tên tiểu tử này đồ kị muốn chết, tên nhóc này rõ ràng cũng rất kiêu ngạo, luận về tướng mạo, đẹp trai cũng không thua kém gì hắn và Hải Phi Tư, khí chất nho nhã truyền lại hàng trăm năm của gia tộc cũng không phải là một quý tộc như hắn có thể so sánh.

Duy nhất có lẽ chỉ có một khuyết điểm là tên tiểu tử này quá ngạo mạn khinh người, trong số các hoàng tử của các đế quốc ngày hôm nay, chỉ có tam hoàng tử điện hạ Hải Phi Tư của Lãng nguyệt đại quốc là người đáng kể, còn lại những kẻ khác trong mắt Lâm Phong kì thật so với đám giá áo túi cơm cũng chẳng khác gì, đại hoàng tử của Thần Vũ đế quốc ngồi ở thủ vị phía đối diện thì đúng là thập phần bị thẹn.

Đã vậy, tên tiểu tử đó còn nhìn chằm chằm Ngải Lâm Uy Na mà nước miếng chảy thành dòng, cả mặt dâm dăng, hình tượng thật vô cùng tệ hại.

Lại còn một tên hoàng tử khiến cho hắn chú ý đến là đại hoàng tử Phổ La của Khải Tát đế quốc ngồi ở phía dưới hắn, vị hoàng tử điện hạ này giống như Khắc Khố Sâm, thuộc loại thật thà chân chất, không có bản tính gọi ong hút bướm. không thể khiến cho người ta phải đồ kị, vì vậy Lâm phong cũng có chút thiện cảm với hắn

Xem ra Hải Phi Tư để chỗ cho hắn cũng bỏ ra nhiều công sức, vừa không để cho hắn phải ngồi dưới kẻ khác lại không để hắn cảm thấy bối rối ở đây, nên mới để cho vị đại hoàng tử của Khải tát đế quốc sắp đặt ngồi ngay bên dưới hắn

Lại còn mấy nữ nhân thu hút sự chú ý của Lâm Phong, trên vị trí chủ có mấy người mỹ nữ kiều diễm, trong đó có một người là tam công chúa điện hạ của Lãng Nguyệt đế quốc, tuổi chừng hai mươi, vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành, chỉ có điều khiến cho người ta cảm thấy nàng ta thật lạnh lùng, làm cho đám quý tộc chỉ có thể âm thầm suy nghĩ về nàng chứ không dám trực tiếp dùng ánh mắt đưa tình

Lại còn một người là thất công chúa Ngải Lợi Phù của Lạc Nhật đế quốc, mười chín tuổi, khiến cho người ta phải kinh ngạc về sắc đẹp của nàng, hai mắt hút hồn người, lúc này nàng ta không chút ngại ngùng, chằm chằm nhìn Lâm Phong.

Lại còn một nữ kị sĩ khí chất cao quý đã là vị hôn thê của Lâm Phong Lộ Thiển Á, lâm Phong bất giác cẩn thận thăm dò nàng.

133. Chương 133: Nhĩ Kiền Ngạc Trà

Nếu như không phải là Hải Phi Tư giới thiệu, Lâm Phong quả thật sẽ không thể nhận ra nữ kị sĩ cao quý ngồi ở vị trí chủ nhà là tiểu nha đầu mười tuổi ương ngạnh của mười năm trước, thân hình cao ráo có thể so sánh sắc đẹp với Ngải Lâm Uy Na. còn cao hơn Ngải Lâm Na một chút, thật khó khiến người ta có thể liên tưởng tới thời gian trước kia

Làn da trắng như tuyết, vẻ mặt kiều diễm, đôi môi gợi cảm hơi hé ra, khiến cho người ta phải nghĩ ngợi lung tung, làm điên đảo biết bao nhiêu tâm hồn của những người đàn ông, ánh mắt long lanh, không chút che dấu đang thăm dò Lâm Phong ngồi ở vị trí đầu của hàng ghế khách, khiến cho biết bao nhiêu những quý tộc cao quý đang ngồi đó phải ghen tức muốn phát điên

Chiếc cổ trắng ngần đeo một sợi dây chuyền được làm từ những hạt thủy tinh trong suốt lấp lánh, mỗi hạt vòng đều không quá to giống như một hạt ngọc trai, phát ra ánh sáng màu lam nhạt sáng bóng, khiến cho nàng ta trở nên xinh đẹp lộng lẫy tới cực điểm, bất ngờ đó chính là một trong những món quà Lâm phong tặng tới Lao Bì Tư đại công

Lâm phong mỉm cười gật đầu với ba cô gái, Lộ Thiển Á đột nhiên hai mắt sáng long lanh, đúng lúc đám quý tộc đổ kị đến phát diên, Thất công chúa Ngải Lị Phù đứng lên trước không hề khách sáo bảo thị nữ đem ghế ra ngồi bên cạnh Lâm Phong, Uy Nhĩ Tôn ngồi ở vị trí đối diện đột nhiên mặt xám ngoét, mắt như muốn bốc lửa.

Thất công chúa Ngải Lị Phù là một tiểu yêu tinh mê hồn người, đôi mắt hút hồn đang nhìn Lâm phong, không có chút che giấu sự ái mộ, ‘Không hổ là đại lục đệ nhất cường giả, phong thái của Lâm Phong hầu tước đúng là người thường khó mà bì kịp, Uy Nhĩ Tôn cũng còn kém người chút ít’

Uy Nhĩ Tôn ngồi ở ghế đối diện suýt nữa thì ngất xỉu, vẻ mặt nhợt nhạt, nhưng lại không thể để mắt đi phong độ, đành phải đành hắng một tiếng, vô cùng bất mãn nhìn Ngải Lị Phù, quay đầu đi

Ngải Lị Phù và Uy Nhĩ Tôn có mâu thuẫn, những quý tộc tại đây ai mà không biết ai mà không tường tận, tất cả đều thấy Uy Nhĩ Tôn buồn cười, lại thầm nguyên rủa Lâm Phong tốt nhất là kẻ không có năng lực

Lâm Phong tươi cười nói: “Thất công chúa điện hạ quá khen rồi, hoàng đế bệ hạ vô cùng nhớ công chúa điện hạ, trước khi tới đây có dặn dò ta nếu như nhìn thấy công chúa điện hạ thì nhất định đưa công chúa điện hạ về để đô một chuyến, Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư cũng đang ở chỗ của ta, đợi sau khi tiệc rượu kết thúc, nếu không ngại công chúa điện hạ có thể tới gặp ông ta!”

Ngải Lị Phù hai mắt câu hồn đảo một vòng, toát ra vẻ quyến rũ tiêu hồn người, dụ hoặc linh hồn Lâm Phong, nàng ta nói: “Ồ như vậy thật cảm ơn ngài quá, đã một thời gian rất dài rồi ta chưa gặp lão sư, cũng hay là ta chưa tìm được chỗ ở, tạm thời ở lại chỗ của ngài cũng được!”

Đám quý tộc mặc dù đổ kị muốn chết nhưng những ánh mắt dị thường đó lại không thể nhẫn nhịn được nhìn về phía Uy Nhĩ Tôn

Uy Nhĩ Tôn Lạnh lùng nhìn Ngải Lị Phù, mắt hần lóe lên sát khí

Ngải Lị Phù chẳng thêm để ý, tiếp tục khiêu khích khả năng giữ bình tĩnh của Lâm Phong

Lâm Phong đã bước vào Độ Kiếp trung kì, huyền công vô cùng tinh thâm, làm sao có thể bị tiểu yêu tinh này mê hoặc được, ung dung đối phó với những trò khiêu gợi của Ngải Lị Phù, ánh mắt lại liếc nhìn Lộ Thiển Á

Lộ Thiển Á trong lòng bất mãn vì Ngải Lị Phù huyền binh đoạt tướng, cướp đi vị trí vốn dĩ là của nàng ta, thấy Lâm phong nhìn mình, đôi mắt phượng mê hồn người lập tức sáng lên, mỉm cười duyên dáng đáp lại lâm phong

Lâm Phong trong lòng bồn chồn, tại sao mười năm không gặp, tiểu nữ này lại có thể học được cách dùng ánh mắt mê hoặc đàn ông thể chứ, nếu không ngoài dự liệu rất có thể đã nhiễm cái thói xấu của tiểu yêu tinh Ngải Lị Phù rồi

Lúc này, lại có thêm một quý tộc đi theo Phượng hoàng kị sĩ Khắc Nhĩ Phu Lan bước tới, Lâm Phong đưa mắt nhìn tới, chính là Âm Tinh linh có duyên gặp mặt ở Khắc Lạp Duy Phu Sơn – Khải Tư đặc Long chiến sĩ Ca Ni Mạc Đức

Sau khi Khải Tư Đặc Long chiến sĩ phong độ ung dung tiến vào trong điện, hải Phi Tư điện hạ lập tức tiến tới đón, hai bên cũng hành lễ, được Hải Phi tư giới thiệu, Ca Ni Mạc Đức thực hiện theo nghi lễ quý tộc long kỵ sĩ chào hỏi từng vị quý tộc một

Khải Tử Đặc Long chiến sĩ rất có tinh thần kị sĩ, đương nhiên không thể quên được mười năm trước đã cùng Lâm Phong hợp lực cự địch ở sào huyệt của Âm Tinh Linh, vừa nghe nói người thanh niên ngồi ở vị trí đầu chính là đương kim đại lục đệ nhất cường giả Lâm Phong, lập tức tinh thần kịch chấn, thực hiện lễ nghi quý tộc nói: “Lãnh chủ đại nhân tôn quý, mười năm không gặp rồi, ngài vẫn phong độ như ngày nào, ngài mãi mãi trường tồn cùng các vị thần”

Lâm Phong đứng dậy đáp lễ, cười nói: “Mười năm không gặp, tài ăn nói của Long chiến sĩ các hạ tiến bộ lên rất nhiều!”

Ca Ni Mạc Đặc mỉm cười nói: “Lần này ta phụng mệnh Cách Lô Tát bệ hạ tới đây, đợi sau khi Hải Cống đại hội qua đi, ta thay mặt Cách Lô Tát bệ hạ mời lãnh chủ đại nhân tới làm khách tại Khải Tư Đặc, những dũng sĩ ở Khải Tư Đặc chúng tôi vô cùng ngưỡng mộ phong thái của lãnh chủ đại nhân”

Lâm Phong nói: “ Nhất định, có thời gian ta sẽ tới làm khách của Khải tư Đặc”

Nói chuyện mấy câu, Ca Ni Mạc Đức được sắp xếp chỗ ngồi ở ghế dưới của hoàng tử điện hạ Phổ La của Khải Tát đế quốc

Sau khi tiệc rượu bắt đầu, không khí đột nhiên trở nên náo nhiệt, đám đông quý tộc mặc dù vẫn duy trì thái độ nho nhã nhưng đề tài bắt gặp lại chuyển sang chuyện phong tuyết nguyệt, những người tự cho mình có thân phận không tầm thường lại chủ động đi bắt chuyện với những mỹ nữ, điều này khiến cho Lâm Phong than thở, đúng là chẳng khác gì so với đám súc vật

Làm gì có thằng đàn ông nào không có chút tâm đồ đen tối, đặc biệt là về mặt đàn bà, rõ ràng không có một kẻ nào chịu thua kém, tên hoàng tử bất tài của Thần Vũ đế quốc là một ví dụ, không thêm để ý tới sự tồn tại của Lâm Phong, mắt không rời khỏi Lộ Thiển Á ở ngay bên trái Lâm Phong, đứng dậy bước tới nói một cách vô cùng phong độ: “Lộ Thiển Á tiểu thư tôn quý, vẻ đẹp của nàng có thể so sánh được với nữ thần hạnh vận, ta đại hoàng tử Tắc Cách của Thần Vũ đế quốc chân thành mời nàng tới làm khách của Thần Vũ đế quốc”

Trong truyền thuyết, Nữ thần May mắn là nữ thần đẹp nhất trong chúng thần, có người con gái nào không thích được đàn ông khen là đẹp, Lộ Thiển Á cũng không phải ngoại lệ, mặc dù nàng ta không hề coi trọng tên hoàng tử bất tài này nhưng vẫn nở một nụ cười thật duyên dáng,nói: “Tắc Cách hoàng tử điện hạ tôn quý, lòng chân thành của người có thể cảm động được cả thần mặt trời, nếu như có thời gian ta nhất định sẽ tới làm khách tại Thần Vũ đế quốc”

Lâm Phong thầm lắc đầu: “Bị thịt vẫn cứ là bị thịt, dù có che lấp thế nào đi nữa thì cũng không thể giấu được cái khí chất bị thịt đó.”

Ngải Lị Phù ngồi bên cạnh chàng ta thì ngồi xích lại, giọng nói nhỏ nhẹ: “Lâm Phong đại nhân, Lộ Thiển Á là vị hôn phu trong tương lai của ngài. lẽ nào ngài không giận dữ sao?”

Lâm Phong cười nói: “Cái này thì có gì mà phải tức giận, chẳng lẽ trong lòng Thất công chúa điện hạ Lâm Phong ta là kẻ nhỏ nhen thế sao?”

Ngải Lị Phù nét mặt thoáng chút ngạc nhiên, cười giòn tan nói: “Ồ, đúng là ta đã thất lễ rồi!”

Lâm Phong mỉm cười nói: “Không dám!” trong lòng thì cười nhạt, công phu “đâm bị thọc chọc bị gạo” của tiểu yêu tinh này quả không kém, đúng là nhanh trong miệng rắn độc, tối độc phụ nhân tâm (lòng dạ đàn bà là độc địa nhất), chàng hình như không hề đắc tội với vị công chúa điện hạ này, sao tiểu yêu tinh này lại lấy kim độc ra đâm mình chứ?

Tam hoàng tử điện hạ Hải Phi Tư bận rộn không lúc nào ngừng nghỉ quay đầu mỉm cười tạ lỗi, Lâm Phong cũng mỉm cười, những vấn đề bàn tán cao rộng của đám quý tộc kia chàng không thể nào theo được, và cũng không muốn dính líu gì tới đám quý tộc này, lúc này chàng chỉ lấy thân phận là người ngoài cuộc để quan sát đám thân sĩ này trao đổi những thứ chẳng ra gì, và tự khoe khoang thân phận và địa vị của bản thân

Đại hoàng tử của Khải Tát đế quốc Phổ La ghé đầu lại gần nói nhỏ: “Lãnh chủ đại nhân, Khải Tát đế quốc chúng tôi rất muốn có thể cùng với Khố Khắc Sâm Đạt tiến hành một số giao lưu buôn bán, xin hỏi người có thể cùng với Khải Tát đế quốc chúng tôi kết thành đồng minh chiến lược hay không, tôi thập phần nguyện ý cùng ngài trở thành bằng hữu!”

Trong đầu Lâm Phong đột nhiên xuất hiện vô số những ý nghĩ, Khải Tát đế quốc là biên thù của đông tây nguồn khoáng sản vô cùng nghèo nàn không thua kém gì với Lạc Nhật đế quốc, có thể nói rằng trong các quốc gia của loài người thì Lạc Nhật đế quốc và Khải Tát đế quốc là hai nước có điều kiện tự nhiên khắc nghiệt nhất.

Lăng giềng của Khải Tắt đế quốc chỉ có vùng đất biên cương phía nam và Lăng Nguyệt đế quốc, tiếp giáp với Thần Vũ đế quốc, phía đông là Ngải Sâm đế quốc, hai phía của lại không là núi thì cũng là biển cả, mặc dù tình bang giao với ba nước cũng không tới nổi nào nhưng có một số hàng hóa cấm vận chuyển thì không được quyền buôn bán

Tình bang giao không đến nỗi nào cũng chỉ là xây dựng trên cơ sở lợi ích ngấm ngầm tranh giành, ba đại đế quốc luôn có dã tâm thôn tính Khải Tắt đế quốc, Khải Tắt đế quốc cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ, làm gì có sức mà tiến thủ, xem ra vị đại hoàng tử này thật ra có chút khôn giống với ngoại hình ngốc nghếch của hắn, hắn cũng nắm rất rõ cục diện của đại lục hiện nay, lại còn biết tìm cho mình một bạn đồng minh hùng mạnh

Lâm Phong nhanh chóng suy nghĩ một chút, Khải Tắt đế quốc và Lạc Nhật đế quốc không hề giáp giới, không có những xung đột lợi ích trực tiếp, liên kết với một đồng minh như thế này, cắt đi chân sau của Bái Thần đế quốc và Ngải Sâm đế quốc cũng không tồi, sao lại có thể từ chối chứ?

Lâm Phong cười nói: “Đương nhiên là có thể, Khải Tắt đế quốc nguồn sản vật phong phú, Khổ Khắc Sâm Đạt đã muốn tiến hành trao đổi buôn bán với Khải Tắt đế quốc từ rất lâu rồi, sau này ta sẽ cùng với điện hạ bàn bạc những công việc hợp tác cụ thể!”

Phổ La vẻ mặt thoáng vui mừng, nói: “Ồ. Lãnh chủ đại nhân tôn quý, Khải Tắt đế quốc chúng tôi nhất định sẽ trở thành bạn đồng minh trung thành nhất của Khổ Khắc Sâm Đạt”

Lâm Phong mỉm cười, chỉ giả vờ như không nghe thấy ý xúc xiểm trong lời nói của anh ta, Phổ La nhắc đi nhắc lại là muốn kết thành đồng minh với Khổ Khắc Sâm Đạt chứ không phải là kết đồng minh với Lạc Nhật đế quốc, ý mập mờ trong lời nói của anh ta làm sao Lâm Phong có thể không hiểu ra chứ, nhưng cũng tốt dù sao thì hắn cũng chẳng coi đám hoàng thất Hoắc Khắc Tư ra gì, cho dù bị tên hoàng đế đó nghe thấy thì đã làm sao?

Hướng hồ nếu như chàng không muốn để cho người khác nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ thì tiểu yêu tinh Ngải Lị Phù làm sao có thể nghe thấy được

Xem ra vị hoàng tử điện hạ Phổ La này cũng không hề ngốc nghếch như vẻ bề ngoài của y, có thể thay mặt cho cả Khải Tắt đế quốc, chẳng lẽ lại là một kẻ đần độn, hắn suýt nữa đã bị vẻ bề ngoài thật thà chân chất của y che mắt

Ngải Lị Phù ngồi bên cạnh nhìn thấy hai người môi mấp máy chứ không hề nghe thấy giọng nói của họ, với những tạo nghệ trong ma pháp của hắn, cũng có thể biết được Lâm Phong đã sử dụng cách gian ma pháp kết giới, nàng ta kinh ngạc, kiều mị hỏi: “Lâm Phong đại nhân, Người và Phổ La điện hạ đang nói chuyện gì thế, nếu như người không muốn để cho ta nghe thấy, ta sẽ tạm thời lánh đi!”

Phía đối diện lập tức xuất hiện những ánh mắt không bình thường, vài quý tộc quay ra nhìn Lâm Phong, lại nhìn Phổ La, sau đó bắt đầu bình luận

Lâm Phong cười nhạt, tiểu yêu tinh này không lúc nào quên đâm chàng một nhát ở sau lưng, nói: “Không có gì, ta và Phổ La đang nghe ngóng xem lò luyện kim nào nổi tiếng nhất ở Lăng nguyệt đế quốc, lại khiến cho công chúa điện hạ nghĩ ngợi nhiều rồi”

Phổ La mặt đỏ bừng, vẻ mặt bối rối.

Những vị trí đối diện lập tức xuất hiện những ánh mắt khinh bỉ, đám quý tộc rõ ràng rất khinh bỉ y không hề có chút phong độ quý tộc này, trong lòng thì không tin những lời Lâm Phong nói, mỗi kẻ đều có những suy nghĩ riêng của mình, thậm chí đoán nội dung cuộc trò chuyện giữa Lâm Phong và Phổ La

Ngải Lị Phù hai mắt hồ li liên lảo, lại cười giòn tan nói: “Nghe nói người sáng tạo ra môn tự nhiên hệ ma pháp tu luyện chỉ có tiên nữ hạ mới có thể nắm được, ta cũng là một ma pháp sư, nếu như người không ngại, ta muốn theo học ngài về tự nhiên hệ ma pháp thần bí, không biết Lâm Phong đại nhân có thể đồng ý với thỉnh cầu nhỏ bé này của ta hay không?”

Không thể nào có thể phủ nhận tiểu yêu tinh này đúng là một tuyệt thế vũ vật, bản lĩnh mê hoặc đàn ông đúng là siêu phàm nhập thánh, công phu khiêu gợi này khiến cho đám quý tộc mềm nuốt nước miếng, mắt như muốn nổ ra ngoài, nếu như không phải còn giữ cái phong độ quý tộc thì đã chạy tới ân cần rồi

Phổ La ngồi bên cạnh chờ đợi, Lộ Thiển Á vẫn để ý tới Lâm Phong về mặt càng ngày càng bất mãn, càng bất mãn hơn vẫn là Uy Nhĩ Tôn, tên tiểu tử này lúc này mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Phong và Ngải Lị Phù miệng liên tục cười lạnh.

Lâm Phong đang định trả lời thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Ngải Lâm UY Na ở phía sau lưng: “Hồ Li Tinh”

134. Chương 134 Nhất Xúc Tức Phát

Ngải Lị Phù mặt biến sắc, đang định nói gì thì tứ hoàng tử Bác Khắc Lôi của Bái Thần Uy đế quốc ngồi ở phía trên Uy Nhĩ Tôn đã lợi dụng cơ hội lạnh lùng nhạo báng: “Lâm Phong các hạ đúng là cai quản kẻ dưới thật thoải mái, đến hộ vệ bên cạnh mình cũng cũng dám mạo phạm cả công chúa điện hạ Ngải Lị Phù tôn quý, bốn hoàng tử ta vô cùng bái phục!”

Ngải Lị Phù lập tức tặng cho Bác Khắc Lôi một nụ cười thật ngọt ngào, khiến cho tên tiểu tử này chờ đợi hết cả người

Mỹ cách lăng đại công của Cách Lâm công quốc ngồi ở ghế dưới của Uy Nhĩ Tôn cũng không chịu tụt sau, sẵn đón: “Lâm Phong các hạ, thuộc hạ của người dám hồ xược mạo phạm tới thiên diễm của Ngải Lị Phù công chúa điện hạ, sẽ khiến cho mọi người nổi giận, mọi người nói có đúng không?”

Đám quý tộc lập tức nhao nhao lên hưởng ứng

Ngải Lị Phù cũng không quên liếc mắt đưa tình sang phía vị công tước đại nhân của Cách Lâm Công quốc, khiến cho vị công tước đại nhân cười đến nổi những mảng mỡ trên mặt đều nức nắc

Lâm Phong cau mày, đột nhiên bật cười nói: “Thiết huyết quân đoàn sắp sửa đánh tới Cách Lâm công quốc hoàng đô rồi, đề nghị Mĩ Cách Lăng công tước hãy biết lo lắng nhiều hơn cho quý quốc một chút, hà tất gì phải lo lắng không đúng chỗ như vậy chứ?”

Không khí trong bữa tiệc lập tức trở nên kì lạ, những quý tộc khác lập tức chú ý về phía Mỹ Cách Lăng, muốn xem vị trọng thần của Cách Lâm công quốc sẽ ứng phó như thế nào với những uy hiếp trong lời nói của Lâm Phong

Ngải Lâm Uy Na thì vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Bác Khắc Lôi, khiến cho tên tiểu tử này trong lòng lo lắng sợ hãi

Mỹ Cách Lăng vẫn cười, trong lòng thì vội vàng suy nghĩ, gần đây Cách Lâm công quốc và thiết huyết quân đoàn liên tục xảy ra những trận hỏa chiến, Cách Lâm Công quốc bị đương thế đệ nhất danh tướng đánh cho sứt đầu mẻ trán, đây là một chuyện vô cùng mất mặt. Bây giờ lại bị Lâm Phong lôi ra nói trước đám đông, nếu như không ứng phó tốt sẽ làm tổn hại đến thanh danh công quốc.

Còn chưa đợi anh ta kịp nghĩ ra cách ứng phó, Uy Nhĩ Tôn sớm đã không ưa Lâm Phong cười nhạt nói: “Không hổ là hoàng kim quý tộc duy nhất ở đại lục, sớm đã nghe nói tới hoàng quyền của Hoắc Khắc Tư hoàng thất đang bị xuống dốc, bây giờ đến một hộ vệ bé nhỏ cũng không coi hoàng thất ra gì, thật là thất vị!”

Lời nói của hắn ta không chỉ nhạo báng Lâm Phong mà còn chửi cả Ngải Lị Phù, Ngải Lị Phù giận ra mặt, đưa mắt nhìn Lâm Phong

Lâm Phong làm như không nhìn thấy gì, đưa mắt nhìn Uy Nhĩ Tôn nói: “Nghe nó các hạ từng nói rằng muốn khiêu chiến với ta, bây giờ ta muốn xem thực lực của các hạ như thế nào?”

Uy Nhĩ Tôn há lại chịu thua: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, bốn hoàng tử bây giờ cũng muốn lĩnh giáo tự nhiên mà pháp hệ của các hạ có gì hơn người, xem các hạ có xứng đáng với thân phận danh giá là đại lục đệ nhất cường giả hay không?”

Hải Phi Tư thấy tình hình có vẻ không ổn, vội vàng chạy tới nói: “hai vị bằng hữu tôn quý, nếu như hai vị muốn giao lưu học thức một chút xin hãy đợi sau khi tiệc rượu kết thúc, bốn hoàng tử sẽ chuẩn bị chon hai vị một trường đấu được không?”

Lâm phong cười nói: “Đương nhiên là có thể!”

Uy Nhĩ Tôn cười ngạo nghễ, liếc nhìn Ngải Lị Phù, sau đó lại ngồi xuống ghế của mình

Những quý tộc khác thầm nuối tiếc vì mất đi một cơ hội để xem kịch hay

Lộ Thiển Á thì nhìn Lâm Phong, sau đó lại nhìn Uy Nhĩ Tôn, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi Lâm Phong, không thèm nhìn tên Uy Nhĩ Tôn đom đóm đáng nữa

Hải Phi Tư thì nhìn Lâm Phong với ánh mắt cảm ơn, Lâm Phong mỉm cười

Phổ La quay ra nói nhỏ: “uy Nhĩ tôn mặc dù có một Hỏa Phượng Hoàng tỏa kị hơn nữa thực lực bản thân của hắn cũng vượt qua Kiếm thân, tuy nhiên nếu như hai người đấu với nhau thật, ta vẫn đặt cược lãnh chủ đại nhân thắng”

Lâm Phong liếc nhìn anh ta nói: “Sao có thể biết được?”

Phổ La cười nói: “lãnh chủ đại nhân một mình giết Thần thú, Uy Nhĩ Tôn há có thể là đối thủ của người, hắn ta chỉ là quá ngạo mạn mà thôi, không muốn bị mất mặt nên mới liều mạng ứng chiến mà thôi, Ngải Sâm để quốc những năm gần đây vẫn áp bức Khải Táp để quốc của ta, nếu như có cơ hội ta rất muốn xem Uy Nhĩ Tôn bị mất mặt dưới tay lãnh chủ đại nhân!”

Lâm Phong cười nói: “Vậy đợi khi nào ta xử lí hắn sẽ gọi ngài tới!”

Trong lòng Lâm phong địa vị của anh chàng ngốc này lại tăng lên một bậc, có thể lựa chọn cơ hội có lợi nói ra các nghĩ trong lòng mình, nhân điều này đề mê hoặc hắn, đúng là không hề tầm thường, nếu như không phải hắn suy nghĩ nhanh nhạy phát hiện ra cái bẫy của tên hoàng tử đầu gỗ này, rất có thể sẽ bị cái vẻ ngoài thật thà chất phác của hắn mê hoặc rồi!”

Phổ La vui mừng nói: “Ồ, vậy thì cảm ơn người rất nhiều!”

Tiệc rượu cứ như thế kết thúc, Lâm Phong dẫn Ngải Lâm Uy Na ra khỏi đại điện, Hải Phi Tư chạy tới, tỏ ý xin lỗi nói: “Thật sự xin lỗi, bằng hữu, xin người chớ có để ý tới những lời nói vụn vặt của đám quý tộc đó, ta thay mặt cho phụ hoàng bệ hạ gửi tới người lời xin lỗi chân thành nhất!”

Lâm Phong tươi cười nói: “Điện hạ lại nghĩ ngợi nhiều rồi, ta chẳng tới mức độ nhỏ nhen như vậy”

Hai người kẻ vai nhau bước đi, Hải Phi Tư cũng mỉm cười nói: “Thật ra ta biết với thân phận của Lãnh chủ đại nhân, người cũng chẳng thèm chấp nhặt gì với những lời khiêu khích của đám quý tộc kia, chỉ là thất công chúa điện hạ của quý quốc và Uy Nhĩ tôn có giao tình với nhau, lãnh chủ đại nhân cũng nên cẩn thận một chút”

Lâm Phong trong lòng biết Hải Phi Tư đang nhắc nhở mình Hoắc Khắc Tư hoàng thất có thể sẽ cùng với Ngải Sâm để quốc hợp mưu gây bất lợi với Lâm gia, bất giác cảm kích trước tấm lòng nghĩa khí của vị hoàng tử này, sau đó gật đầu cảm ơn

Hải Phi Tư còn phải tiếp những người quý tộc khác, nói mấy câu, sau đó vội vàng có từ. chưa đi được mấy bước, Lộ Thiển Á từ phía sau đi tới, đôi mắt phượng nhìn Lâm Phong nhưng không nói lời nào

Lâm Phong mỉm cười nói: “Lộ Thiển Á, mười năm không gặp rồi, nàng thay đổi nhiều quá! Ta thấy đám quý tộc hôm nay đều đã bị nàng làm cho hồn phách điên đảo hết cả rồi, thế nào, có phải là có lời muốn nói với ta không?”

Lộ Thiển Á nhìn chằm chằm nhìn Lâm Phong một lúc, rồi đột nhiên yêu kiều cười nói: “Biểu hiện của ngài cũng không tồi, miễn cưỡng có thể qua được cửa của bản tiểu thư, tuy nhiên chỉ như vậy để ngài chiếm được tình cảm

của ta thì đúng là đã coi thường ngài rồi, ngài hãy giết Uy Nhĩ Tôn cho ta!”

Lâm Phong cười nói: “Ta không nghe nhầm đấy chứ, Uy Nhĩ Tôn sao lại đắc tội với nàng được?”

Lộ Thiển Á trên mặt lộ ra vẻ thù hận, đột nhiên nàng ta lại cười, nụ cười rạng rỡ, khí chất cao quý của nữ kị sĩ và vẻ khêu gợi kết hợp tạo nên vẻ gợi cảm, đến Ngải Lâm Uy Na đứng sau Lâm Phong cũng cảm thấy có chút đổ kị

Lâm Phong nói: “Sao thế, chẳng lẽ Uy Nhĩ Tôn có thù hằn gì với nàng sao?”

Hai người kẻ vai đi ra khỏi đại môn hoàng cung, sau khi lên xe ngựa, Lộ tây Á không hề có chút giữ ý, quần lấy Lâm Phong ngay trước mặt Ngải Lâm Uy Na, ôm lấy cổ hân , đôi môi đỏ thắm ghé sát lại bên tai Lâm phong giọng nói đầy thù hận: “Nói cho ngài biết, ta suýt nữa thất thân với tên tiểu nhân bỉ ổi đó, ngài phải giúp ta chém hân thành trăm nghìn mảnh”

Lâm Phong rung mình, hỏi: “Hân ta đã làm gì nàng?”

Lộ Thiến Á cười nói: “ngài sợ ta bị hân chiếm mất? Yên tâm đi, phụ thân đã định việc hôn nhân cho ta, ta làm sao có thể không suy nghĩ cho tương lai của gia tộc chứ, tên tiểu nhân bỉ ổi đó nhân lúc ta không chú ý đã cho thuốc vào trong rượu, nếu như không phải ta phát hiện ra sớm, thì gian kế của hân đã thành công rồi!”

Mắt Lâm phong hiện lên luồng sát khí đáng sợ, đặt giữ lấy hai má của Lộ Thiến Á , nhìn chăm chăm một lúc lâu, sau đó đột nhiên cười nói: “Nghe nói nàng và thất công chúa tổ chức một dụng binh đoàn, lại còn tạo nên không ít danh tiếng, Lao Bĩ Tư đại công rất giận nàng, sao nàng không chịu ở nhà hiếu đạo”

Lộ Thiến Á vẻ mặt giận dữ,nói: “đừng nhắc tới con hồ li tinh đó nữa, con tiểu yêu tinh Ngải Lị Phù đó vẻ mặt xinh tươi như hoa đào nhưng trong lòng thì như một con rắn độc, nếu như không phải là ả muốn khiêu khích mâu thuẫn giữa Lâm gia nhà chàng và Ngải Sâm đế quốc, Uy Nhĩ Tôn làm gì có cơ hội cho thuốc vào trong rượu của ta, ta hận ả vô cùng!”

Lâm Phong nhú mày, nghĩ rằng vấn đề này không hề đơn giản chút nào cả, hỏi: “Ngải Lị Phù hình như cũng không hề coi Hoàng đế bệ hạ ra gì, nhìn bộ dạng của ả cũng chẳng có chút gì gọi là nghĩ cho đất nước, tận sức cho gia tộc, Lâm gia nhà ta lại chưa từng đắc tội tới ả, ả ta sao lại muốn gây hiềm khích giữa Lâm gia và ngải Sâm đế quốc

Lộ Thiến Á nói: “Ta làm sao mà biết được, chuyện này người đi mà hỏi ả, dù sao thì ta cũng không muốn dây dưa gì tới ả ta nữa, ả tiểu yêu tinh đó thân mật với Uy Nhĩ Tôn, nhưng cũng không phải là một kẻ biết an phận, hôm nay ả ta dám quyến rũ ngài trước mặt biết bao nhiêu người, ôi ta tức chết mất!”

Lâm Phong bật cười nói: “Đừng nói những lời khó nghe như vậy, cái gì gọi là quyến rũ chứ, chẳng nhẽ ta nói mấy câu với ả cũng không được hay sao?”

Lộ Thiến Á cười nói: “Không được, chàng thật đáng chết, mười năm trước ức hiếp ta sau đó chạy tới Khố Khắc Sâm đạt, phụ thân lại định chuyện hôn nhân cho ta, bao năm nay cũng không trở về để đồ thăm ta, lại còn có biết bao nhiêu đàn bà nữa chứ, khiến cho người ta thật mất mặt, sau này những người đàn bà của người đều phải nghe lời ta!”

Mười năm không gặp, mỹ nữ này không những học được cách dùng ánh mắt để hút hồn đàn ông mà còn học được cách làm nũng, vẻ yêu kiều quả thật có thể khiến cho bất cứ người đàn ông nào cũng phải động lòng, Lâm Phong cười nói: “Bước vào cửa nhà Lâm gia là đã vinh hạnh cho nàng, nàng lại còn ra vẻ ta đây, cần thận ta bỏ nàng”

Lộ Thiến Á thở dài, ôm lấy cổ Lâm Phong ghé vào tai hân thì thầm: “mặc dù...mặc dù việc hôn nhân là do phụ thân một tay lo liệu cho ta, ta căn bản không hề có ý từ chối, nhưng ta rất miễn nguyện với việc hôn nhân này, ít nhất chàng cũng là một người đàn ông thật sự, nếu như chàng cũng thô kệch như những kẻ quý tộc khác ta thà cãi nhau với phụ thân một trận cũng không lấy chàng!”

Lâm Phong trong lòng suy nghĩ, cô ả này từ nhỏ tính khí ương ngạnh, thuộc tuýp những người phụ nữ độc lập rất ít gặp, có chủ kiến của riêng nàng ta, cũng có yêu cầu rất cao đối với bạch mã hoàng tử trong lòng mình, nếu như không phải là hân bất luận ở mặt nào cũng vượt trội hơn so với Uy Nhĩ Tôn, mỹ nữ này rất có thể sẽ lao vào lòng của Uy Nhĩ Tôn

Lộ Thiến Á lại cười thật tươi, ngồi thẳng người dậy nói: “Yên tâm đi, bốn tiểu thư cũng không phải là kiểu phụ nữ nhỏ nhen, chỉ cần những người đàn bà kia của chàng không bài xích ta, bốn tiểu thư cũng chẳng thêm dầu đá gì với họ!” sau đó lại quay đầu sang nhìn Ngải Lâm Uy Na lạnh lùng ngồi một bên,cười nói: “Những mỹ nữ bên cạnh người cũng không hề ít, đến một hộ vệ cũng vượt hơn so với đám quý tộc kia hàng

trăm lần, tuy nhiên hộ vệ của chàng tính cách giống hệt với cô em gái có vẻ mặt cả ngày lạnh như băng của Hải Phi tư, cứ giống hệt như có ai đó thiếu của họ ba trăm kim tệ.”

135. Chương 135: Tâm Sinh Ái Mộ

Lâm Phong nhìn Ngải Lâm Uy Na, không nén nổi, phá lên cười: “Ôi! Ngải Lâm Uy Na của ta, cuối cùng nàng cũng dần dần tiến hoá được tới thứ tư duy tình cảm cực kỳ phức tạp của con người rồi, bây giờ nàng thấy thế nào, thứ đó đã chuyển sang nằm trong cơ thể ta, nàng có cảm thấy khó chịu gì không?”

Ngải Lâm Uy Na mặt liền đỏ đến tận mang tai, rõ ràng là nghĩ lại cảnh tình đáng xấu hổ lần trước, chân tay trở nên lóng ngóng nói: “Ta... ta... không có gì cả!”

Lộ Thiển Á tò mò hỏi: “Các người đang nói chuyện gì vậy, thứ gì đã chui vào trong cơ thể chàng?”

Lâm Phong cười nói: “ Không có gì cả, đúng rồi, Sư phụ Tây Tư Tạt của nàng đâu rồi, không phải là cũng đến Lăng Nguyệt đế quốc rồi sao?”

Cánh tay ngọc ngà như ngó sen của Lộ Thiển Á lại vung lên, hỏi: “Không phải là chàng muốn khiêu chiến với sư phụ thiếp đấy chứ?”

Lâm phong cúi đầu hôn nhẹ lên vàng trán trắng ngần của nàng, khẽ cười nói: “Ta thách thức sư phụ nàng làm gì, mọi người đều biết Tây Tư Tạt không phải là đối thủ của ta, ta cần gì phải tìm kiếm thánh để phô trương võ công của mình!”

Lộ Thiển Á kêu lên lãnh lút, thân hình yêu kiều đầy sức sống của nàng khẽ run rẩy, duyên dáng cười nói: “Con người chàng thật là không thật thà, lần này lại muốn chiếm tiện nghi của thiếp, Hải Phi tư sắp xếp chàng ở đâu, thiếp cũng nhất quyết chuyển về ở trong phủ của chàng, tránh phải khó chịu khi ở cùng Ngải Lị Phù và Uy Nhi Tồn!”

Lâm phong nói địa điểm, mỹ nữ ấy liền ngẩng đầu hôn lên má hấn một cái, thân hình lách ra, thoát khỏi lòng hấn, đầu không ngoảnh lại, vén màn nhảy xuống xe ngựa, biến mất trong đám đông.

Lâm phong khẽ lắc đầu, nhìn đôi mắt thoảng buồn phiền của Ngải Lâm Uy Na, khoé miệng nhếch lên, hỏi: “ Nàng đang nghĩ gì vậy? “

Ngải Lâm Uy Na vội vàng cúi đầu xuống, bối rối nói: “Không...không có gì”

Lâm Phong cười ha hả, giang tay ra ôm nàng vào lòng, một tay nâng chiếc cằm mịn màng của nàng, cúi xuống hôn say đắm...

Trở lại trong phủ, mấy lão nhân và đám nữ nhân đã trở về từ lâu, Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư lúi Tạt Lạp Kì và Pháp Lạp Đế đi nghiên cứu sự huyền diệu của ma pháp, La đế Phong không nhập hội được liền tự mình trở về phòng dưỡng thần.

Bốn nữ nhân ngồi trong đại sảnh nói chuyện sôi nổi, chủ đề cũng không ngoài chuyện về đám danh viện quý phụ, Lâm phong vừa bước vào, Đái Lệ Ti liền nhảy tới ôm lấy cánh tay hấn nũng nịu nói: “Lâm Phong chàng về rồi à. Chàng không biết mấy quý phụ nhân đó đáng ghét biết chừng nào, tất cả đều vây lấy bọn thiếp hỏi han tin tức về Bát Quái, thật khiến cho người ta chịu không nổi!”

Toa Bối Lạp cũng chạy đến ôm lấy cánh tay còn lại của Lâm Phong, cười hi hi nói: “ Cũng không nên nói như vậy được, mấy quý phụ nhân và tiểu thư đó hẳn là rất có hứng thú với chàng, tất cả đều vây lấy bọn thiếp dò hỏi về chàng. Xem ra bọn họ đều là muốn bám lấy ống quần của chàng rồi, haha!”

Lâm Phong rút tay ra phất vào mũi long nữ một cái, bật cười nói: “cái gì mà bám lấy ống quần hả? Nàng học ở đâu ra những từ ngữ dung tục của bọn lưu manh đầu đường xó chợ thế này?”

Toa Bối Lạp ha hả cười, nói: “ Thực sự là như vậy mà, thiếp đâu có nói dối, không tin chàng cứ hỏi Khải Lâm Na và Toa Lị Na đi.”

Khải Lâm Na cười nói: “Lâm Phong là đại lục đệ nhất cường giả, lại dùng sức mạnh chinh phục Thiểm tộc, uy danh lẫy lừng, mấy quý phu nhân và tiểu thư đó chắc chắn sinh lòng tò mò về chàng, nhưng không đến mức như muội nói đâu!”

Đái Lệ Ti tiếp lời: “Muội xem mấy bà quý phu nhân và tiểu thư đó đều đang đưa gởi tình gửi lăm, nếu Lâm Phong liếc mắt đưa tình với họ, thì họ chắc chắn sẽ vui đến mức không tìm ra phương hướng nữa”

Mọi người đều mỉm cười.

Lâm Phong phát mạnh vào hông tinh linh nữ vương cao quý đó, cười mắg: “Tiểu đệ tử, đang nói linh tinh cái gì vậy, liếc mắt đưa tình là nữ nhân dùng với nam nhân, làm gì có đạo lý nào mà nam nhân lại liếc mắt đưa tình với nữ nhân chứ!”

Toa Lị Na chạy đến bên cạnh, từ đằng sau ôm chặt lấy lưng Lâm Phong, uốn éo dán chặt vào lưng hắn, khêu gợi: “Công tử, hôm nay để Toa Lị Na hầu hạ ngài đi.”

“Toa Lị Na, cô thật không biết ngượng!” Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp cùng dõn vào công kích, cười nhạo Toa Lị Na không biết xấu hổ là gì.

Lâm Phong cười ha hả, giơ tay ra đằng sau kéo Toa Lị Na vào lòng, nâng khuôn mặt đỏ bừng của nàng lên, ngậy ngất hôn lên đôi môi thơm mềm của nàng một cái, nói: “Tối nay cả bốn người cùng hầu hạ ta là được mà.”

Khải Lâm na mặt thoáng đỏ, không nói năng gì.

Ồn ào hồi lâu, long chiến sĩ Gia Ni Mạc Đức đến cầu kiến.

Vừa rồi trong tiệc rượu vì đông người ồn ào nên hai người không thể ngồi cạnh nhau, cho nên không có cơ hội để nói chuyện, bây giờ tiệc rượu kết thúc rồi, vừa về đến phủ thì vị Khải Tư Đặc long chiến sĩ này liền tìm đến gặp ngay.

Tứ nữ thấy có khách tới thăm, tự giác đứng dậy đi vào nội viện, đợi cho thị nữ bưng rượu lên xong, Lâm Phong mới nói: “à, Khải Tư Đặc Long Chiến sĩ Gia Ni Mạc Đức tôn quý, trước tiên cùng cạn một ly đã, rượu hoa quả ở đây đều do Khắc Khố Sâm Đạt của chúng ta chế cất, ta chắc chắn là ngài sẽ thích!”

Gia Ni Mạc Đức cười nói: “Khắc Khố Sâm Đạt nổi tiếng khắp đại lục, vương quốc Khải Tư Đặc chúng tôi cũng có vinh dự mua được một ít đặc sản của Khắc Khố Sâm Đạt từ tay của Địa Tinh thương nhân của lĩnh chủ đại nhân, lĩnh chủ đại nhân đã cung cấp cho Thần Tang đại lục nhiều tinh linh đặc sản như vậy, danh tiếng của ngài chắc chắn sẽ được ghi vào sách sử!”

Lâm Phong mỉm cười đáp: “Ta chưa từng nghĩ tới việc sẽ ghi danh sử sách gì đó, chỉ mong đời này không có gì phải hối tiếc là đã mãn nguyện rồi, trên Thần Tang đại lục ít có nơi nào bình yên hạnh phúc như Khắc Khố Sâm Đạt, dưới sự trị vì của tôi các tộc người văn minh đều có thể chung sống hoà bình, ta rất hi vọng các thương nhân của vương quốc Khải Tư Đặc có thể đến lãnh thổ của ta buôn bán làm ăn, mang đặc sản của Khắc Khố Sâm Đạt về quý quốc các ngài!”

Gia Ni Mạc Đức hai mắt lập tức sáng lên, vội nói: “Không biết lĩnh chủ đại nhân liệu có thể cung cấp cho vương quốc Khải Tư Đặc chúng tôi các đồ quan bị vật tư của Khố Khắc Sâm đạt không, nếu có thể được, vương quốc Khải Tư Đặc chúng tôi sẽ trở thành người bạn trung thành nhất của ngài!”

Lâm Phong gõ vào tay vịn của ghế, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ tính toán, vùng thảo nguyên Tháp Khắc Lạp Can rộng lớn mà vương quốc man di Khải Tư Đặc chiến cứ vẫn là một vùng đất hoang vu, giống như thảo nguyên Thiểm Tộc vô cùng thiếu thốn tài nguyên thiên nhiên, đặc biệt là về quân bị vật tư, nghe nói các loại vũ khí của chiến man di Khải Tư Đặc đều được làm từ thân của các cây gỗ đỏ lớn, không tầm thường chút nào.

Chỉ là thú nhân vương quốc cũng giống như Thiểm tộc, vốn đều là kẻ địch của nhân loại, từ trước đến nay không có một quốc gia của loài người nào muốn cung cấp quân bị vật tư cho Khải Tư Đặc, với bản chất luôn phòng ngự của con người, sao có thể làm một việc dường hồ vi hoạn như vậy.

Nhưng bất cứ việc gì cũng có ngoại lệ, đến Thiểm tộc Lâm Phong cũng có thể khoan dung được, nếu có nuôi thêm một “lão hổ” nữa cũng không vấn đề gì, hiện nay đại lục khói lửa khắp nơi, tuy Thần Vũ đế quốc

và Lạc Nhật để quốc không có xung đột lợi ích trực tiếp gì nhưng do Khải Lâm na nên giữa Lâm Phong và tên hôn quân Tạt Đặc đó có mối hận thù rất lớn, nếu đâm được cho tên khốn đó một nhát dao sau lưng thì không tồi chút nào.

Sau khi suy nghĩ tính toán kĩ càng, Lâm Phong nói: “Đương nhiên là được rồi, nhưng buôn bán cụ thể thế nào thì phải thỉnh quốc vương bệ hạ của quý quốc hãy sai người đến thương lượng với quan nội chính An Đức Lệ của Khắc Khố Sâm Đạt, ngài thấy thế nào?”

Gia Ni Mạc Đức mấy năm nay vì việc này mà phải tới Khắc Khố Sâm Đạt nhiều lần, chỉ là vào lúc Lâm Phong đang bế quan, không có sự cho phép của hắn, không ai dám bán hàng cấm ra ngoài, thời gian trước nghe Lâm Phong đã xuất quan, lại bình định được Thiểm tộc, y đã muốn đến lần nữa, chỉ là sợ lại công toi, đoán được trong Hải Cống đại hội mười năm mới tổ chức một lần thế nào Lâm Phong cũng đến, mới đợi đến bây giờ có thể trực tiếp đến Lãng Nguyệt đế quốc.

Vốn không đặt nhiều hi vọng vào việc này, bây giờ Lâm Phong dường như không suy nghĩ gì nhiều đã gật đầu đồng ý, không đòi hỏi, bất kể điều gì nữa, sẵn khoái đáp ứng, hàn huyên vài câu rồi vội vã cáo từ, khởi hành suốt đêm trở về vương quốc Khải Tư Đặc, báo tin vui cho quốc vương bệ hạ Cách Lô Sa.

Gia Ni mạc Đức vừa đi, Lâm Phong đang định trở vào nội viện thì Lộ Thiển Á lại mang theo Sắc Vi Dong Binh Đoàn của nàng đến, tất cả đều là chiêu mộ từ đám tiểu thư quý tộc ăn không ngồi rồi của đế quốc, yển yển oanh oanh không dưới một trăm người, thực lực không biết thế nào, nhưng bề ngoài nhìn vào quả thật vô cùng hoa lệ.

Đám tiểu thư quý tộc này không phải ai cũng đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng nhiều mỹ nữ như vậy bất luận đi đến đâu cũng kéo theo một đám ong bướm vo ve theo đuổi, nhận mấy nhiệm vụ của dong binh công hội cũng không phải là để kiếm một vài đồng bạc cực khổ, đám tiểu thư quý tộc này đều xuất thân cao quý cho nên cũng đâu biết khái niệm giá trị của vài trăm kim tệ là thế nào.

Huống hồ, dọc đường lại có một đám hộ hoa sứ giả dâng tặng đủ các loại kim ngân thủ sức, giá trị tuyệt đối không nhỏ. Bọn họ nếu có tiếp nhận nhiệm vụ dong binh, nói toạc ra, bất quá là để họ có trò tiêu khiển. Nhìn khắp dong binh đoàn trên đại lục, cũng chỉ có Sắc Vi Dong Binh Đoàn này là không giống dong binh nhất.

Trong phủ phút chốc có nhiều bóng hồng như vậy lập tức ồn ào hẳn lên, đám đàn bà con gái trong phủ vội chạy đến, vừa nghe kỹ sĩ nữ cao quý đang đầu mày cuối mắt với Lâm Phong chính là Lộ Thiển Á, hai nàng Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp vốn không có ấn tượng tốt đẹp gì với Lộ Thiển Á liền lộ ra địch ý, mỗi người chạy đến một bên người Lâm Phong, mắt trợn trừng nhìn Lộ Thiển Á.

Đái Lệ Ti sấn sổ cổ ý hỏi: “Uhm, xin hỏi quý nương là ai mà sao ta không nhận ra nhỉ?”

Lộ Thiển Á sớm đã gặp mấy người phụ nữ nanh nọc ghê ghớm của Lâm Phong, đưa mắt dò xét nhìn hai người, bất ngờ ôn nhu nói: “Bệ hạ Nguyệt Tinh Linh nữ vương tôn kính, ta là Lộ Thiển Á vợ chưa cưới của Lâm Phong, nguyên Nguyệt Thần cùng nàng tồn tại.”

Toa Bối Lạp khoé miệng mấp máy, lời vừa ra tới miệng như thế nào lại nuốt trở vào trong.

Đái Lệ Ti cũng há hốc miệng, nét mặt lộ vẻ bối rối, có đạo lý “không ai giơ tay đánh người đang cười”, hai tiểu nữ này vốn cho rằng Lộ Thiển Á nhất định vênh váo, sau đó hai người sẽ có thể mượn cớ đó để tấn công đối phương, nhưng lại không ngờ vị đại tiểu thư nổi tiếng đánh đá nóng tính này lại biết ăn nói đến vậy, khiến cho hai nàng làm sao cũng không thể có ý gây sự với đối phương nữa.

Lâm Phong trong lòng khẽ cười thầm, vỗ vào mặt hai tiểu nữ, nói: “Được rồi, hai người a đầu các người về sau phải lấy lễ mà tiếp đãi Lộ Thiển Á, biết chưa?”

Hai tiểu nữ này mặc dù vẫn có chút kiêu khí, nhưng trải qua sóng gió lần trước, cũng đã dịu bớt đi rất nhiều, thấy Lộ Thiển Á cư xử nhã nhặn như vậy, lập tức rất có thiện cảm, liền chạy lại phía trước trò chuyện riu ra riu rít với Lộ Thiển Á, bỏ lại Lâm Phong đứng bơ vơ một bên, thật giống như cổ ngữ có câu: “ba người đàn bà thì thành vỡ kịch.”

Lộ Thiển Á mặc dù kiêu ngạo nhưng không phải là loại nữ nhân có đầu mà không biết suy nghĩ, với trí thông minh của nàng, chỉ cần gỡ một vài mảnh lời nhỏ, đã khiến cho cho hai tiểu nữ vốn chẳng có chút

tâm cơ này phải xoay như chong chóng, Đái Lệ Ti tuy có chút thông minh, nhưng rốt cuộc vẫn chưa trưởng thành, đầu phải là đối thủ của Lộ Thiển Á.

Toa Bối Lạp nhìn chăm chăm vào chiếc dây chuyền lam thủy tinh nhỏ trên cổ Lộ Thiển Á, hai mắt lóe sáng, khuôn mặt lộ vẻ ngưỡng mộ, nhìn thấy vậy, Lâm Phong chỉ khe khẽ lắc đầu cười thầm, trong đám nữ nhân của hắn, chỉ có Toa Bối Lạp vị bạch long tiểu thư này là khác biệt hẳn, thấy cái gì toả sáng lấp lánh thì liền không phân biệt nổi thiên nam địa bắc gì nữa.

Lâm phong giới thiệu Khải Lâm na và Toa Lệ Na, hai người đoan trang hiền dịu, rộng lượng thương người, rất hoà đồng với người khác.

Toa Lệ Na dịu dàng, là người dễ gần nhất, đám nữ nhân rất nhanh đã nhập thành một hội, còn đám nữ kị sĩ quý tộc trong Sắc Vi Dong Binh Đoàn đều lần lượt liếc mắt đưa tình với Lâm phong, không hề che dấu ánh mắt ngưỡng mộ hắn.

Tự cổ mĩ nữ yêu anh hùng, lĩnh chủ Khắc Khố Sâm Đạt thật sự tràn đầy mị lực khiến cho mấy tiểu thư quý tộc này không khỏi tâm sinh ái mộ.

136. Chương 136: Ngư Ông Chi Lợi

Hương thơm tràn ngập khắp đại sảnh được trạm trở tinh vi, mùi hương của đám tiểu thư quý tộc vẫn còn vương lại chưa tan đi, Lộ Thiển Á ngồi ở chiếc ghế phía dưới Lâm phong, đôi mắt long lanh không chút ngại dò xét Lâm phong đang ngồi ở bên trên cũng đang mỉm cười tình quái nhìn nàng, vẻ cao quý khiến cho người khác không dám mạo phạm.

Chỉ là trên khuôn mặt cao quý xinh đẹp của Lộ Thiển Á lúc này lại lộ ra vẻ lẳng lơ yêu mị trái ngược hẳn với khí chất quý tộc thường ngày của nàng, nét yêu kiều ấy như muốn bóp nghẹn lấy trái tim, làm xao xuyến tâm hồn người khác, chỉ thấy mĩ nữ bỗng khởi thân bước tới gần, mang theo một làn hương quyến rũ lao vào lòng Lâm Phong, cuốn chặt lấy chiếc cổ to lớn của hắn, kiều mị nói: “ôi, tại sao bản tiểu thư lại không thể kiềm chế được tình cảm của mình thể này, chàng thật đáng chết mà!”

Tính cách của Lộ Thiển Á rất độc lập, yêu cầu rất cao với hoàng tử bạch mã ở trong lòng mình cho dù chung thân đại sự của nàng vẫn là do Lao Tử Tư đại công quyết định, nhưng lúc này nàng hoàn toàn bị phong thái của Lâm phong chinh phục, dù là địa vị của hắn là lĩnh chủ Khắc Khố Sâm Đạt hay những chiến tích lẫy lừng khi hắn dùng vũ lực chinh phục Thiểm tộc, đều khiến cho hắn trở thành hoàng tử bạch mã trong mộng của biết bao cô gái.

Địa vị là đệ nhất cường giả trên đại lục lại càng khiến cho xung quanh hắn luôn lấp lánh một vòng hào quang hào nhoáng không thể với tới.

Có thể lấy được một người nam nhân như vậy, Lộ Thiển Á đương nhiên cảm thấy vô cùng mãn nguyện, trái tim nàng bất tri bất giác như có tiếng chuông không ngừng vang lên, để nam nhân như thần thánh ấy đặt vào thánh địa trái tim mình, khắc sâu hình ảnh của y vào linh hồn mình, mãi mãi trở thành một hồi ức đẹp trong lòng.

Lâm Phong khẽ nhếch miệng mỉm cười, gơ tay nâng khuôn mặt kiều diễm căng tràn sức xuân của Lộ Thiển Á lên, nhìn say đắm vào làn da hồng hào nõn nà của nàng, cười hì hì nói: “Sao nào? Có phải là muốn ta ngay bây giờ ... với nàng không?”

Lộ Thiển Á tuổi qua đôi mươi, sớm đã không còn vẻ e thẹn của những thiếu nữ ít tuổi, nghe thấy vậy thân hình mềm mại liền căng cứng, lửa tình trào lên, hai mắt mê mê thỏ thẻ: “Ồi! Người ta đã phải đợi vất vả bao lâu, nếu lại bất thiếp phải đợi thêm mấy năm nữa, tới khi tuổi xuân trôi đi, thì thiếp sẽ phải hối tiếc cả đời!” tuy miệng nói như vậy nhưng khuôn mặt kiều diễm của nàng không kiềm chế được lại đỏ bừng lên.

Lâm Phong ha hả cười, cúi đầu xuống hôn nàng say đắm, thân hình ngọc ngà của Lộ Thiển Á run rẩy, nhưng không hề tránh ra mà càng quấn chặt hơn lấy cổ Lâm Phong, vừa dịu dàng lại vừa mãnh liệt, giống như tuổi trẻ một đi không trở lại, tất cả mọi ý nghĩ đều hoá thành tro bụi.

Lửa tình lúc này bùng cháy, vẻ ngoài cao quý của Lộ Thiển Á không còn thấy đâu nữa, tình cảm mãnh liệt bị đè nén bấy lâu nay trong lòng phút chốc cuộn cuộn trào ra, khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng một Lộ Thiển Á ngày thường cao quý tới mức không dám mạo phạm lại có vẻ mặt phóng đảng như vậy, lúc này sóng tình cuộn cuộn trên khuôn mặt nàng không khác gì một ả đàn bà hoang dâm, dường như muốn nhấn chìm Lâm phong vào lửa tình của mình vậy.

Ngọn lửa ái tình bao phủ khắp đại sảnh, đám thị nữ đứng tụ lại ở một góc phía xa, trên mặt cũng là xuân tình kích động.

Ngải Lâm Uy Na đứng đằng sau mặt cũng đỏ ửng, nét xuân tình ngập tràn trên khuôn mặt băng sương, hai mắt mê mị, thánh khiết và dâm đảng hoà quyện tạo nên một thứ khí chất quý dị, thiên sứ và ma quỷ cùng tồn tại, càng có thể khiến vô số nam nhân phải điên đảo thần hồn.

Sau một nụ hôn say đắm kéo dài như cả thế kỷ, Lâm Phong buông cơ thể đã mềm nhũn của Lộ Thiển Á ra, mũi vẫn không thể kiềm chế được bản thân mình, trườn lên, dường như muốn dán chặt cơ thể yêu kiều bốc lửa của mình vào cơ thể cường tráng của Lâm Phong.

Lâm phong vận chuyển huyền công, nén xuống lửa tình ngùn ngụt cháy trong người, đầu óc sáng suốt trở lại, tâm vô tạp niệm, vuốt ve khuôn mặt kiều diễm vẫn đang hừng hực lửa của Lộ Thiển Á, mỉm cười nói: “Xem bộ dạng của nàng kia, chẳng khác nào một con mèo cái đang ham muốn cả, hãy vào trong phòng nghỉ ngơi trước đi, ta có chút việc cần đi giải quyết, buổi tối sẽ tới phòng của nàng!”

Lộ Thiển Á đột nhiên bừng tỉnh, nhìn thấy đám hầu gái ở phía xa và Ngải Lâm Uy na ai nấy mặt đều đỏ bừng, bất giác mặt cũng đỏ tận mang tai vội vàng tháo chạy ra khỏi đại sảnh.

Lâm Phong coi như không có chuyện gì chỉnh lại quần áo của mình, nhắm mắt ngồi xuống một lúc, đợi cho thần trí đám hầu gái và Ngải Lâm Uy na còn đang xáo hổ bình tĩnh trở lại mới đứng dậy đi vào trong thư phòng, sau khi yên vị, Bĩ Đặc cũng vô thanh vô tức xuất hiện, chấp tay cung kính đứng ở một bên thư án, trên người vẫn mặc một bộ dạ hành.

Lâm Phong ung dung bình tĩnh uống xong cốc nước hoa quả mới ngược mắt lên hỏi: “Điều tra được gì chưa?”

Bĩ Đặc cung kính đáp: “Thưa chủ nhân, chúng tôi đã nắm được một số tin tức đáng tin cậy, lực hoàng tử của Ngải Sâm đế quốc đã bí mật thoả thuận với Bái Thần Uy đế quốc và Cách Lâm công quốc, ngầm ngầm gây dựng quyền lực, cấu kết với hai nước sau Hải Công đại hội lần này sẽ tấn công Lạc Nhật đế quốc, Tỉnh Thái gia Tộc cũng đã đầu hàng Ngải Sâm đế quốc, ba mươi vạn quân của thành Thạch Đà đang bí mật tập trung, bề ngoài làm như phòng bị Ngải Sâm đế quốc, kỳ thực chỉ chờ chiến hỏa bùng lên, sẽ hợp binh với quân của Ngải Sâm đế quốc đánh Bồ Đạt Luân Bảo, sau khi chiếm cứ phương bắc sẽ đem quân tiến xuống phía nam, tấn công đế đô!”

“Tây phương tứ linh có động tĩnh gì không”, Lâm phong hỏi, thông tin này ngay từ khi đến Lăng Nguyệt đế quốc hắn đã ít nhiều đoán ra được một phần, cho nên không thấy có gì đáng ngạc nhiên lắm, hiện nay thế lực của Lâm gia đang nhay một mạch lên, đến cả giáo hội cũng bị thiệt hại nặng nề khi hắn thẳng tay trục xuất Chiến Thiên Sứ 12 cánh khỏi Lạc Nhật đế quốc, còn bọn Tỉnh Thái Gia xấu xa nếu không dựa vào Ngải Sâm đế quốc mới là chuyện lạ.

Bĩ Đặc nói: “Linh chủ của tây phương tứ linh cũng đã đạt thành hiệp nghị bí mật với 3 nước, đến lúc đó sẽ xuất binh công chiếm Khắc Khố Sâm Đạt!”

Lâm Phong cười nhạt nói: “Thật là một lũ phế vật không biết sống chết là gì, bị kẻ khác lợi dụng cũng không biết, còn thực sự tưởng rằng những kẻ nắm quyền ở 3 nước là dân độn ư? sẽ để chúng thoải mái chiếm Khắc Khố Sâm Đạt ư? Hoặc chúng cho rằng chỉ dựa vào một chút sức lực của chúng là có thể chiếm Khắc Khố Sâm Đạt sao?”

Bĩ Đặc nói: “Chủ nhân danh chấn đại lục, hơn nữa Khắc Khố Sâm Đạt cũng đã kiến thành 1 ma pháp quân đoàn, Tây phương tứ linh không dám ngang nhiên xuất quân, nhưng 3 nước mỗi bên đều phái đi một đội quân pháp sư, khi xuất quân sẽ giúp Tây phương tứ linh tấn công Khắc Khố Sâm Đạt, 3 nước tuy muốn một mình hưởng lợi nhưng Tây phương tứ linh cũng có ý đồ riêng của mình.

Lâm Phong hỏi: “ ý đồ gì?”

Bỉ Đặc nói: “ Tây phương tứ linh định sau khi chiếm được Khắc Khố Sâm Đạt sẽ mở quan ải cho Thiểm Tộc Thiết Kị tràn xuống phía nam, để Thiểm Tộc Thiết Kị đi tấn công quân đội của 3 nước, một mình hưởng lợi!”

Lâm Phong cười khan nói: “ Bọn chúng đắc ý sắp sẵn kế hoạch như vậy quả là chu đáo, chúng tưởng chỉ dựa vào một lũ vứt đi như bọn chúng mà có thể nuốt gọn được Khắc Khố Sâm Đạt ư? Người còn điều tra được gì nữa không?”

Bỉ Đặc nói: “ Hôm qua chúng tôi nhận được một tin tình báo đáng tin cậy, lần này 3 nước đem quân đánh vào Lạc Nhật đế quốc đều là do một tay Lăng Nguyệt đế quốc tam hoàng Tử điện hạ Hải Phi Tư sắp đặt!”

“Hải Phi Tư?” Lâm Phong kinh ngạc hỏi: “ Người có chắc chắn không?”

Bỉ Đặc gật đầu nói: “ Theo thông tin nội tuyến mật báo đến, hải Phi Tư từ lâu đã bí mật qua lại với Uy Nhĩ Tồn và Bác Khắc Lô, lần này 3 nước xuất binh, Lăng Nguyệt đế quốc đã điều động một đội quân pháp sư gồm ba trăm người tham gia đánh úp vào Khắc Khố Sâm Đạt, hơn nữa Hải Phi Tư còn nói sẽ thuyết phục cả Thần Vũ đế quốc, để huy động thêm một đội pháp sư của nước này!”

Sắc mặt của Lâm Phong lập tức thay đổi tới mức khó coi, từ trước tới nay hắn luôn rất coi trọng con người của Hải Phi Tư, hơn nữa còn coi Hải Phi Tư là một trong số ít những bằng hữu của mình, cách đây không lâu, chính Hải Phi Tư còn nhắc nhở anh phải cảnh giác với Uy Nhĩ Tồn, bây giờ đột nhiên lại trở thành kẻ thù, cú sốc này thực sự là quá đột ngột.

Đến thế giới này mười năm, địa vị của hắn tuy rất mực cao sang, nhưng ngoài mấy hồng nhan tri kỷ luôn theo sát bên mình, thì hắn có rất ít bạn tri âm, những người này đã chiếm một vị trí quan trọng trong số những người hắn biết và Hải Phi Tư cũng là một trong số đó, nhưng bây giờ thì.....

Mặt thất sắc, Lâm Phong khe khẽ thở dài, vẫy tay cho Bỉ Đặc lui ra ngoài.

Hắn đương nhiên không nghi ngờ gì Bỉ Đặc có dị tâm với hắn, mạng của Bỉ Đặc cũng là của hắn, sao có thể phản bội lại hắn được.

Hắn hoàn toàn không phải là người vô tình vô nghĩa, từ trước tới nay không bao giờ bạc đãi những người làm việc cho mình, Bỉ Đặc căn bản không có lí do để phản bội lại hắn.

“Ôi quyền lực! Thực sự là thứ có thể khiến cho con người ta trở nên điên cuồng!”Lâm phong khẽ lắc đầu, vỗ mạnh vào trán mình, trên khuôn mặt tuấn tú lương thiện của hắn cùng với sự tiếc nuối đau xót là vẻ sát khí đáng sợ, trầm ngâm suy nghĩ một hồi, hắn mới gọi Ngải Lâm Uy na vào bảo: “đi mời mấy lão đầu tử lại đây cho ta, ta có việc gấp cần bàn với họ!”

Ngải Lâm Uy na thấy sắc mặt hắn trầm ngâm như vậy, trong lòng không hiểu sao lại thấy nhói lên, nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ đáp lại một tiếng rồi lui ra ngoài.

Ba lão đầu tử vội vã đến ngay, tự động ngồi ở hai bên, nhìn sắc mặt khó coi dị thường của Lâm Phong, ba lão đầu tử đoán chắc chắn đã xảy ra chuyện gì lớn, Tạp Lạp Kỳ vội nói: “ Người gọi chúng ta tới đây vội vã như vậy, hẳn là đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Phong”Ừ” một tiếng, nói: “ Ta vừa nhận được tin, Uy Nhĩ Tồn đã bí mật cấu kết với Bái Thần Uy đế quốc và Cách Lâm công quốc định sau Hải Cống đại hội lần này sẽ đem quân đánh vào Lạc Nhật đế quốc, đến lúc đó ba mươi vạn quân của Tỉnh Thái gia Tộc ở thành Thạch Đà sẽ hội binh với Ngải Sâm, tổng cộng là sáu mươi vạn quân sẽ chiếm Bố đạt Luân Bảo, sau đó tiến về phía nam tấn công đế đô, Tây Phương tứ linh tới lúc đó cũng đem quân tiến đánh Khắc Khố Sâm Đạt!”

La Đế Phong lão đầu hỏi: “ Chỉ có chút chuyện nhỏ này thôi sao?”

Lâm Phong nói: “ Vẫn còn, khi đó, Tam đại đế quốc đều sẽ điều động một đội pháp sư tham gia tấn công Khắc Khố Sâm Đạt, Hải Phi Tư cũng điều động một đội pháp sư gồm ba trăm người tham chiến, Thần Vũ đế quốc cũng tham gia tấn công!”

Ba lão đầu tử đưa mắt nhìn nhau, khuôn mặt đều tỏ ra bình tĩnh, Táp Lạp Kỳ lão đầu nói: “nếu chỉ có chút việc nhỏ này cũng không thể làm ngươi bận tâm được, Lâm gia đã đứng vững ngàn năm nay không đổ, sao có thể bị một chút chuyện con con như vậy mà chấn động được, ông của ngươi chắc chắn đã nhận được tin này, và đang ra tay chuẩn bị đối sách, chỉ dựa vào Tây Phương tứ lĩnh muốn chiếm được Khắc Khố Sâm Đạt thì bọn chúng quả là không biết tự lượng sức mình”

Lâm Phong thở dài nói: “Ta đương nhiên không vì chút chuyện nhỏ này mà bận tâm, chỉ là Hải Phi Tư.....” Lâm Phong cười nhạt nói: “trong lòng ta kì thực đã coi y là bằng hữu, thật không ngờ lại bị tên tam hoàng tử điện hạ của Lăng Nguyệt đế quốc này đâm lên sau lưng, muốn tiêu diệt Lâm Gia, ta thật là có mắt mà không trông.”

Ba vị lão nhân sắc mặt thoáng kinh ngạc, với thực lực của Khắc Khố Sâm Đạt đương nhiên không phải sợ bất cứ thế lực nào, quái lạ khi sắc mặt của Lâm Phong lại khó coi như vậy, hoá ra là vì nguyên nhân này.

Pháp Lạp Đế nói: “Ngươi coi hắn là bạn, nhưng hắn không coi ngươi là bạn, quyền lực có thể khiến cho người ta trở nên mù quáng, hiện nay đại lục loạn lạc có thể nhìn thấy rõ, đúng là thời đại của các anh hùng nổi lên, Hải Phi Tư cũng có thể coi là một anh kiệt thời nay, nếu hắn muốn lập nên nghiệp lớn sao có thể không liệt người vào hàng kẻ thù số một được, bây giờ hắn ra tay đối phó với ngươi, cũng có thể thấy thủ đoạn và tầm nhìn của hắn người thường khó bì kịp.”

Táp Lạp Kỳ và La Đế Phong cũng gật đầu tán thành, ba lão đầu tử đều là những người đã từng chết 1 lần, còn việc gì mà chưa thấy qua, trên vũ đài quyền lực đến huynh đệ cũng có thể ra tay chém giết lẫn nhau, huống hồ là bạn bè, bọn họ há còn chưa nghe qua chuyện huynh đệ l dụng lẫn nhau, bạn bè bán đứng nhau.

Hải Phi Tư là anh hùng thời nay, muốn dựng nên nghiệp lớn, lớp trẻ ở đại lục hiện nay có thể xứng làm đối thủ của y chỉ có một mình Lâm Phong, với tầm nhìn của y, sao có thể không nhận ra Lâm Phong chính là chướng ngại vật lớn nhất trên con đường sự nghiệp của mình, y ngầm ngầm giở thủ đoạn đối phó với Lâm Phong là cũng có lí của nó. Nếu không y sao có thể xứng với hai chữ “hùng kiệt” chứ.

Táp Lạp Kỳ nói: “Hải Phi Tư muốn tạo dựng nghiệp lớn, sớm muộn gì cũng lật bài ngửa với ngươi, điều này ngươi cũng nên dự liệu trước, ngươi là người gánh vác sinh mệnh tương lai của Lâm gia, chi bằng sớm tìm ra đối sách, các đại đế quốc đều hoặc ngang nhiên hoặc ngầm ngầm tham gia cuộc chiến lần này, rõ ràng là đều muốn đối phó với Lâm gia, phải hết sức thận trọng!”

137. Chương 137: Nhân Ái Thành Hận

La Đế Phong lão đầu nói: “các đại đế quốc huy động đội ngũ pháp sư tham chiến, đoán chừng tới lúc đó đội quân pháp sư tham gia tấn công Khắc Khố Sâm Đạt sẽ không yếu là bao so với ma đạo quân đoàn của chúng ta, với thực lực của chúng ta để tiêu diệt hoàn toàn đội quân pháp sư của các nước không phải là không thể, nhưng văn minh ma pháp của Thần Tang đại lục chắc chắn sẽ bị tụt lùi cả ngàn trượng.”

Pháp Lạp Đế lão đầu cũng gật đầu nói: “Quả thực là như vậy.”

Lâm Phong không biết nên làm thế nào, nói: “Việc này đợi Hải Công đại hội kết thúc rồi hãy tính tiếp, Lăng Nguyệt đế quốc là quê hương của Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư, hai vị đại sư không biết liệu có tham gia vào trong trận chiến này không?”

Táp Lạp Kỳ lắc đầu nói: “Thánh giai pháp sư không phải vì chiến tranh mà tồn tại mà là vì nghiên cứu sự huyền diệu của ma pháp nên tồn tại, hai vị đại sư có chăng cũng chỉ là đến học viện hoàng gia của Lăng Nguyệt đế quốc chỉ giáo một chút ma pháp mà thôi, sẽ không trực tiếp tham gia cuộc chiến, người không phải là người lòng dạ hẹp hòi, ta nghĩ người không nên xuống tay với hai vị đại sư này!”

Lâm Phong cười nói: “Như vậy là tốt nhất, thánh giai pháp sư của Thần Tang đại lục không nhiều, chỉ cần hai vị đại sư không tham gia vào cuộc chiến giữa các nước, ta vẫn sẽ vô cùng tôn trọng suy nghĩ của họ, đương nhiên sẽ không ra tay với bọn họ, tiểu yêu tinh Ngải Lị Phù có nói muốn tới tìm Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư, đã đến chưa vậy?”

Pháp Lạp Đế vừa nghe tới Ngải Lị Phù, chòm râu trắng liền dựng đứng lên, tức giận dề dề nói: “Con nhóc đó bây giờ đang ở chỗ của Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư rồi, chẳng trách gia gia của ngươi không cho ả

bước vào Lâm gia, cũng không phải là lão đầu tử ta nói xấu người khác sau lưng nhưng con nhỏ đó thực sự làm cho ta tức điên người!”

Lâm phong bật cười nói: “ sao vậy? Tiểu yêu tinh Ngải Lị Phù đó làm gì mà lại khiến cho lão nhân gia người giận dữ như vậy?”

Tạp Lạp Kỳ lão đầu cười khà khà nói: “ Lại còn có thể sao nữa, con nhóc đó đã lấy trộm một bộ tượng ma pháp mà lão ta dày công sưu tầm, nhưng lão đầu này lại ngại không dám đòi lại, cho nên mới tức hộc máu ra như vậy!..”

Lâm Phong bỗng hiểu ra, lão đầu tử Pháp La đế vốn là người thích sưu tầm tác phẩm nghệ thuật, đối với các tác phẩm này luôn có một niềm say mê đặc biệt, lòng ham mê các tác phẩm nghệ thuật của lão không thua kém chút nào so với Long tộc ham mê phú quý, chẳng lạ gì lão lại tức giận như vậy, hoá ra là bị tiểu yêu tinh Ngải Lị Phù đó lấy trộm mất thứ tâm huyết của mình.

La Đế phong lão đầu đang chuẩn bị nói câu gì thì một tiếng hét xé tai từ hậu viện vọng tới, mọi người đều dừng người lại, lâm Phong nói: “Hậu viện không biết xảy ra chuyện gì rồi, lẽ nào có kẻ dám lọt vào hành thích?”

Các lão đầu tử đều ngơ ngác nhìn nhau, không biết trả lời thế nào.

Lâm Phong đứng dậy nói: “ Chúng ta đi xem thế nào”

Khi mấy người đứng dậy đi vào trong hậu viện thì chẳng thấy có kẻ nào tới hành thích cả, chỉ thấy trong ánh sáng ma pháp rực rỡ, tiểu nha đầu Ngải Lị Phù đang sử dụng ma pháp quyền trục giăng thẳng vào đầu Đái Lệ Ti, Ma pháp quyền trục cấp bảy trong tay ả giống như giấy vụn đem cho không cần trả tiền từng lớp từng lớp đánh tới người Đái Lệ Ti.(dịch linh tinh, nguyên văn : -> giấy vụn đem cho không cần trả tiền???)

Khuôn mặt của Đái Lệ Ti tràn đầy nộ khí, hai tay của nàng vẽ vạch ra một thứ bùa chú ma pháp cổ quái, phản kích lại toàn bộ ma pháp đánh đến, dùng khả năng ma pháp phản kích thiên phú của Nguyệt Tinh Linh nữ vương tiến tới đối chiến ma pháp ở cự ly gần, cho dù là thánh giai đại pháp sư cũng phải đau đầu, huống hồ là Ngải Lị Phù.

Bất kể là quyền trục của Ngải Lị Phù có nhiều tới đâu, nhưng Đái Lệ Ti có Ngân Ti Nhuyễn Giáp hộ thân, Ngân Ti Nhuyễn Giáp có khả năng chống lại các loại bùa chú ma pháp dưới cấp cấm chú, phát ra một vòng ánh sáng màu trắng nhạt bảo vệ xung quanh cơ thể nàng, làm tan biến tất cả các vòng tấn công ma pháp mà nàng không kịp chống đỡ.

Ngải Lị Phù không hổ là đệ tử đắc ý của Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư, ma pháp trang bị cực phẩm trên người một chút cũng không kém so với ma pháp trang bị cho ma đạo quân đoàn của Khắc Khố Sâm Đạt, vô số đạo ma pháp được gia trì trên người ả, tiểu yêu tinh thấy quyền trục cấp thấp không có tác dụng đối với Đái Lệ Ti, liền bắt đầu đọc thần chú ma pháp.

Đái Lệ Ti không hề tỏ ra yếu hơn, bùa chú ma pháp của nàng không kém gì Ngải Lị Phù, thậm chí quyền trục còn nhiều hơn Ngải Lị Phù, chỉ là do nàng có khả năng đặc biệt trong việc phản kích ma pháp, không cần dùng tới quyền trục mà thôi, khi thấy Ngải Lị Phù đọc phù chú, nàng nghiêng chặt răng, lấy ra cây long cốt pháp trượng, một Phong hệ cấm ma lĩnh vực khổng lồ được gọi ra.

Trong đám mây đen cuộn cuộn, cả bầu trời Lãng Nguyệt để chỉ trong chốc lát bị mây đen giăng kín, các ma pháp sư lập tức mất hồn mất vía, Cấm pháp lãnh vực là chung cực sát thủ của các pháp sư, tuy các pháp sư không biết cấm ma lãnh vực này tại sao lại xuất hiện nhưng họ đều cảm thấy bản thân không thể triển khai bất cứ một ma pháp gì, cho dù đó là ma pháp cấp thấp nhất cũng không thể triển khai được, cho nên không thể nào không sợ hãi được.

Thần khí đối với các ma pháp sư khác là thứ chỉ có thể ước ao chứ không bao giờ có được nhưng với Đái Lệ Ti đến cả khuyển tai lập lánh trên tai của nàng cũng là ma pháp trang sức đạt đến cấp thần khí.

Tiểu nha đầu sau khi gọi Cấm ma lãnh vực ra, liền thu lại pháp trượng, lấy ra Nguyệt thần chi nộ, một mũi tên ma pháp đặc chế nhanh chóng xuất hiện ở Hắc Lục đoản cung, chỉ trong nháy mắt đã giương cung lên

bắn, trước khi Ngải Lị Phù kịp phát hiện ra mình không thể dùng ma pháp để tấn công thì mũi tên của Đái Lệ Ti đã xuất hiện ngay trước mặt.

Đái Lệ Ti là thần xạ thủ, lại có thêm Thần khí Nguyệt Thần Chi Nộ của nàng phối hợp cùng cho dù là đại pháp sư cũng khó có thể tránh được mũi tên này hướng hồ là Ngải Lị Phù đã mất hết năng lực ma pháp, đến trời gà còn không chặt, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tiểu yêu tinh này chắc chắn hồn lìa khỏi xác.

Đồng tử trong chốc lát mở to, đôi mắt to long lanh như nước của Ngải Lị Phù chứa đầy nỗi sợ hãi, một tiếng hét thét lên kinh thiên động địa phát ra từ miệng của nàng, Lâm phong vừa đến không kịp suy nghĩ gì, giờ tay ra tóm chặt lấy mũi đoản tiễn đặc chế chỉ còn cách cổ họng của Ngải Lị Phù có một tấc, vút xuống đất.

Mấy lão đầu tử cũng lần lượt tới, Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư vội vàng gọi Ngải Lị Phù lại, Lâm Phong giang tay giữ chặt Đái Lệ Ti đang định điên cuồng đuổi theo, nhú đầu mày lại, hỏi: “ làm sao vậy, sao nàng lại đánh nhau với Ngải Lị Phù như vậy?”

Mấy lão đầu tử vây tới, mấy người Khải Lâm Na cũng đã chạy tới xem chuyện gì xảy ra.

Đái Lệ Ti nộ khí đằng đằng, nghiêng chặt răng nói: “ Tại sao không để cho ta giết ả, đúng lúc ta muốn đi tìm Lâm Phong thì con hồ li tinh này từ đằng sau định đánh lén, nếu như không phải là ta có Ngân Ti Nhuyễn Giáp thì bây giờ đã bị ả ra tay hãm hại rồi.”

Lâm phong lập tức nghiêm sắc mặt lại hỏi: “ Ngải Lị Phù tấn công trộm nàng để làm gì?”

Đái Lệ Ti tức sôi sùng sục nói: “ Thiếp làm sao biết được, cho dù thế nào cũng không thể để con hồ li tinh này sống ở chỗ chúng ta.”

Ba lão đầu tử đưa mắt nhìn nhau chưa biết nên giải quyết thế nào.

Mấy người Khải Lâm Na mặt ai nấy đều lộ vẻ căng thẳng, không hiểu vì sao Ngải Lị Phù lại tấn công trộm Đái Lệ Ti.

Lộ Thiến Á chạy tới sau cùng đưa mắt nhìn cho Lâm phong, Lâm phong sững người ra một chút rồi khoát tay ra hiệu cho đám đông lui ra, tiếp đó để Toa Lị Na đưa Đái Lệ Ti trở về phòng, lúc này hần mới dụng thủ nhất chỉ, Thái Cực đồ hoá thành một đám mây hung đỏ bay lên trong nháy mắt đã xua tan đi mây đen đầy trời, làm tan biến Phong Hệ Cấm Ma lãnh vực cấp mười hai mà Đái Lệ Ti gọi ra.

Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư lôi Ngải Lị Phù vẫn chưa hoàn hồn quay trở lại, khuôn mặt lộ vẻ bối rối nói: “Ngải Lị Phù lớn lên từ hoàng thất, ương bướng ngang ngạnh không chịu nghe ai, xin lĩnh chủ đại nhân chớ để bụng với nó!”

Mai Cách Lợi đại sư nói: “Lâm gia đời đời trung thành, luôn cúc cung tận tụy một lòng vì Lạc Nhật đế quốc, thất công chúa có chút bất kính với nữ vương điện hạ Đái Lệ Ti cũng chỉ là do một phút ham chơi mà thôi, lĩnh chủ đại nhân rộng lượng bao dung như biển cả, không nên chấp nhặt với công chúa điện hạ!”

Lâm Phong vẫn chưa kịp nói gì, Ngải Lị Phù lúc này đã hoàn hồn trở lại giằng ra khỏi Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư, ánh mắt căm hận găm vào Lâm phong, vẻ mặt oán hận nói: “ Lâm Gia mà cũng xứng với cái danh trung thần sao? Hừ, nếu như ta nhớ không nhầm, thì tên loạn thần nghịch tặc này vừa mới tháng trước đã giết chết đại thần ngay trước mặt của phụ hoàng ta, cái gọi là trung thần ở đâu ra vậy?”

Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư càng bối rối không biết phải làm gì, Ngải Lị Phù lại cười sâu thẳm nói: “Phụ hoàng bề hạ muốn gả ta cho Lâm Phong, nhưng lại bị Lâm gia từ chối, thử hỏi ta có điểm nào không bằng Lộ Thiến Á chứ, hôm nay Ngải Lị Phù ta rơi vào tay ngươi, muốn chém muốn giết tùy ngươi xử lí!”

Hai vị đại sư mặt mày thất sắc, Lâm phong xua xua tay, nhìn Ngải Lị Phù hồi lâu, mới thở dài nói: “Ta không muốn giết nữ nhân trời gà không chặt như nàng, nàng đi đi!” nói rồi, không quay đầu lại, bỏ đi thẳng.

Lộ Thiến Á liếc nhìn Ngải Lị Phù rồi cũng theo Lâm Phong bỏ đi.

Hai vị đại sư đưa mắt nhìn nhau một hồi, khe khẽ lắc đầu, tự cảm thấy mình không còn mặt mũi nào để đi tìm Lâm Phong, chỉ cáo biệt ba lão đầu Tập Lạp Kỳ rồi đem theo Ngải Lị Phù bỏ đi.

Lâm phong trở về thư phòng ngồi tĩnh tâm lại, Lộ Thiển Á cũng theo vào, không hề xấu hổ ngồi vào lòng Lâm Phong, vòng tay quấn lấy cần cổ thô trắng của hắn, đôi môi đỏ hồng chúm chím, nhẹ nhàng thổ thề nói: “ Có biết vì sao Ngải Lị Phù lại hận chàng đến vậy không?”

Lâm phong lặng lẽ gật gật đầu, nói: “ Ta đại khái có thể đoán ra được phần nào!”

Lộ Thiển Á nũng nịu nói: “Điều này thì đúng rồi, chỉ trách chàng quá xuất chúng, Ngải Lị Phù sớm đã đem lòng yêu chàng, vốn dĩ ả sẽ không trở nên quá khích như vậy, chỉ là ban đầu hoàng đế bệ hạ ban hôn, gia gia của chàng lại từ chối, Ngải Lị Phù mới trở nên cực đoan như vậy, sống buông thả cùng Uy Nhĩ Tồn, càng ngày càng không giữ nổi mình, nhưng chàng cũng nên hiểu với một nữ nhân thì cú sốc ấy lớn biết chừng nào.

Lâm Phong nhú mày nói: “ Tuy là nói như vậy, nhưng cô ấy có gì bất mãn thì cứ nhằm vào ta, tại sao lại tấn công trộm Đái Lệ Ti, lúc trước nếu ta mà không đến kịp thời, thì mạng của cô ấy đâu còn giữ được, huống hồ là nếu cô ấy không tự làm mình sa ngã, sự việc cũng có thể thay đổi, quyết định của gia gia, ta cũng không nhất thiết phải tuân theo.”

Lộ Thiển Á thở dài nói: “ bây giờ nói gì thì cũng muộn rồi, Ngải Lị Phù tuy sống cùng với thiếp nhưng nếu có cơ hội thì cũng sẽ dùng độc kế hãm hại thiếp, thiếp tuy hận cô ấy nhưng cũng cảm thấy thương hại cô ấy, trong buổi tiệc ngày hôm nay cô ấy đã cố quyến rũ chàng, Uy Nhĩ Tồn khơi dậy sát tâm, nếu không phải là có Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư, Uy Nhĩ Tồn chắc hẳn đã ra tay với cô ấy.

Lâm phong không muốn nói đến những chuyện phiền não ấy nữa, cúi xuống hôn nàng một cái, nói: “ Nàng đừng nghĩ nhiều như vậy, sau này chỉ cần chăm sóc tốt cho bản thân là được rồi, tối nay ta muốn nghỉ ở phòng của nàng.....”

138. Chương 138: Hạ Khiêu Chiến Thư

Trời đêm thăm thẳm, lấp lánh các vì tinh tú.

Bầu trời đêm của Lăng Nguyệt để lộ sau khi trải qua một cơn sóng gió nhỏ đã mau chóng trở về với vẻ tĩnh lặng vốn có của nó, dường như những đám mây đen che phủ cả đề hồ hồi nãy chưa từng xuất hiện, trận sóng gió như đã tiêu biến mất hư không, các pháp sư trải qua một hồi kinh hãi lúc này đã thở phào nhẹ nhõm, tạm cất trái tim luôn trong trạng thái lo lắng của mình vào lồng ngực.

Lâm Phong ôm cơ thể rực lửa tình của Lộ Thiển Á vào phòng ngủ, đuổi mấy người thị nữ mặt đỏ lên vì xấu hổ ra ngoài, tiện tay đóng sập cửa lại, bước mấy bước tới bên giường, đặt Lộ Thiển Á lên giường, cúi người xuống cười hì hì nói: “Nàng có muốn suy nghĩ lại không, ta vẫn còn có thể đợi được!”

Lộ Thiển Á nhú mày, rướn người lên, mắt lim dim nói: “Chàng có thể đợi được nhưng thiếp thì không đợi nổi nữa rồi!”

Lâm Phong cười ha hả, vẫy tay một cái, căn phòng phút chốc chìm trong bóng tối, nhanh chóng cởi áo khoác ngoài rồi nhảy lên giường...

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Phong đến tiền đường, tứ nữ đã đợi được hồi lâu, trên bàn bày những đồ ăn sáng ngon lành còn nóng hổi, bốn người ngồi ở hai bên, Ngải Lâm Uy Na sắc mặt hơi lầm lì ngồi ở một bên, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp thì chống khuỷu tay lên chốc mặt bàn, tay đỡ cằm, mặt mày ỉu xiu buồn bã.

Khải Lâm Na và Toa Lị Na đang thì thầm bàn luận gì đó, Ngải Lâm Uy Na tuy bề ngoài tỏ ra lạnh lùng, nhưng chỉ cần nhìn vào ánh mắt không ngừng chuyển động là có thể nhận ra trong lòng nàng lúc này đang vô cùng bất an.

Khi Lâm Phong bước vào đại sảnh, Khải Lâm Na và Toa Lị Na liền đứng dậy đón, đưa hắn ngồi vào chủ vị, Ngải Lâm Uy Na cũng vội đứng dậy tới đứng ở phía đằng sau.

Lâm Phong quay đầu lại liếc nhìn nàng, nói: “ Sao lại phải đứng dậy, ngồi xuống đi, đều là người trong nhà cả, sao vẫn khách sáo như vậy?”

Khải Lâm Na cũng cười nói: “ Ngồi xuống cùng dùng cơm đi, đều là người một nhà mà.”

Khuôn mặt kiều diễm của Ngải Lâm Uy Na hơi ửng đỏ, phát hiện ra Lâm Phong đang nhìn chăm chăm vào đôi hoa tai ngọc trên tai nàng, tưởng là có vấn đề gì không dùng được đưa tay lên sờ tai, khiến cho Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp hai nàng không nhịn được bật lên cười, lúc này, nữ chiến thần cao quý xinh đẹp mới đỏ bừng mặt lên, luống cuống xấu hổ vội vàng ngồi xuống bên cạnh Khải Lâm Na.

Toa Bối Lạp bắt đầu đùa tếu, cười khúc khích hỏi: “ Tối hôm qua chàng hẳn là điếm phúc vô biên rồi, Lộ Thiển Á đâu, sao không thấy cô ấy tới dùng bữa?”

Lâm Phong đưa mắt liếc nhìn cô hỏi: “Nàng nghe cái vách tường nói vậy hả?”

Toa Bối Lạp cười ha hả nói: “ Không phải, nhưng thiếp không cần nghe cũng biết là chàng đi đâu rồi!”

Đái Lệ Ti vỗ tay nói: “ Con hồ li tinh Ngải Lệ Phù đó đi rồi, nếu không thiếp mỗi khi ra ngoài lại phải cẩn thận, đề phòng có kẻ cắn trộm từ đằng sau!”

Lâm Phong đưa mắt nhìn về phía Khải Lâm Na, Khải Lâm Na cười nói: “Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư tối hôm qua sau khi từ biệt Tập Lạp Kỳ đại sư đã bỏ đi rồi, để xảy ra chuyện này, hai vị đại sư cảm thấy ngại ngùng không thể tiếp tục ở đây với chúng ta nữa, lúc này hai vị đại sư đã cho người đi mời tam lão đầu tử tới nói chuyện rồi!”

Lâm Phong khẽ gật đầu, ăn xong bữa sáng, mấy nữ nhân liền kéo nhau đi thăm Lộ Thiển Á, Lâm Phong đang rối rắm thì Hải Phi Tư đem theo mấy thị vệ tới.

Vì đã biết rõ bộ mặt thật của vị tam hoàng tử điện hạ này, Lâm Phong hiện giờ đã không còn nửa điểm thiện cảm với tên hoàng tử điện hạ mặt mũi sáng sủa đó, đặc biệt là nhìn điệu bộ giả nhân giả nghĩa của hắn, trong lòng bất giác cảm thấy rất không thoải mái.

Đợi thị nữ bưng rượu lên lui ra ngoài, nói mấy câu khách sáo mở đầu, Lâm Phong liền đi thẳng vào chủ đề chính : “ Điện hạ sớm như vậy đã đến thăm, chắc là có việc gì phải không?”

Hải Phi Tư ưu nhã cười đáp: “ Quả thực là có một thông tin muốn báo cho Lĩnh chủ đại nhân!”, dừng lại một chút mới nói: “ Ta vừa nhận được thông tin, Uy Nhĩ Tồn đã cầu kết với Bái Thần Uy đế quốc và Cách Lâm công quốc sau Hải Cống đại hội lần này sẽ cùng xuất quân tấn công vào Lạc Nhật đế quốc, hơn nữa Tinh Thái Gia Tộc của quý quốc cũng đã đạt được hiệp nghị bí mật với Uy Nhĩ Tồn, tới lúc đó sẽ phản bội lại, lĩnh chủ đại nhân tốt hơn hết là cần có chuẩn bị trước.”

Lâm Phong trong lòng cười nhạo nghĩ thầm: “ Chỉ cần ta phái quân đi cứu viện thì người sẽ nhân cơ hội đó đi cướp Khắc Khố Sâm Đạt phải không?” tuy nghĩ vậy nhưng nét mặt hắn không hề thay đổi, đáp: “Đa tạ điện hạ đã có ý nhắc nhở, bất quá ta cũng nhận được tin này rồi, Bồ Đạt Luân Bảo đã có hai mươi vạn quân tinh nhuệ trấn thủ, phía bắc đế quốc chúng ta không phải lo lắng gì cả!”

Hải Phi Tư cũng không tỏ ra ngạc nhiên, nếu như Lâm Phong giả bộ cái gì cũng không biết, điều đó mới đáng sợ, liền nói: “Lăng Nguyệt đế quốc là minh hữu trung thành nhất của Lĩnh chủ đại nhân, nếu lĩnh chủ đại nhân có yêu cầu gì thì xin cứ nói ra, ta đại diện phụ hoàng bề hạ hứa với ngài, nếu một khi tình hình nguy cấp, Lăng Nguyệt đế quốc sẽ xuất binh Bái Thần Uy, cùng lĩnh chủ đại nhân vào sinh ra tử.”

Lâm Phong giả bộ tỏ ra cảm ơn, hàn huyên một hồi, Hải Phi Tư đứng dậy cáo từ, Lâm Phong tiễn y ra tận ngoài phủ, mới quay trở vào, trong lòng thâm thù hận rửa tên giả quân tử hai mặt này.

Trở lại thư phòng, Bỉ Đặc lặng lẽ theo vào trong, Lâm Phong viết một bức chiến thư, giao cho Bỉ Đặc nói: “Hãy giao bức chiến thư này cho Uy Nhĩ Tồn hộ ta, nói với hắn rằng, giờ ngo ba khắc ta ở hiệu trường phía bắc thành đợi hắn.”

Bỉ Đặc đáp ứng một tiếng rồi lui ra.

Lâm Phong ngồi một lúc rồi đứng dậy khi tới hậu viện, Lộ Thiển Á lúc này cũng đã tỉnh giấc. Mấy nữ nhân đang vây lại trò chuyện to nhỏ gì đó, Lâm Phong không có hứng thú nghe trộm, liền khẽ ho một tiếng rồi bước vào, đám nữ nhân lập tức vây đến, để hắn ngồi vào chủ vị, Đái Lệ Ti hỏi: “Tên Hải Phi Tư giả nhân giả nghĩa đó tới tìm chàng có chuyện gì vậy?”

Lâm Phong nói: “ Hẳn đến để cho ta biết một số bí mật, Uy Nhĩ Tồn sẽ cầu kết với Bái Thần Uy và Cách Lâm công quốc xuất quân tiến đánh Lạc Nhật đế quốc!”

Toa Bối Lạp kêu lên: “Úc! Long thần tại thượng, tên Hải Phi Tư đó thật quá quỷ quyệt, sớm biết thế này Lâm Phong đã không giúp hần tìm Huyền Âm Thảo, để bây giờ hần lại trở mặt đối phó với chúng ta”

Khải Lâm Na cười nói: “Ngày trước là ngày trước, bây giờ là bây giờ, không thể đánh đồng với nhau được” nói rồi liền đưa mắt nhìn Lâm Phong

Lâm Phong kéo Đái Lệ Ti về mặt đang đầy căm hận, cười ha hả nói: “ Không sao, con người luôn luôn thay đổi mà, Hải Phi Tư là hoàng đế tương lai của Lăng Nguyệt đế quốc, dù sớm hay muộn ta cũng sẽ phải đối mặt với hần trên sa trường, đến muộn chỉ bằng đến sớm, đợi ta lần này sẽ quét sạch đám pháp sư mà chúng phái đi, dạy cho hần một bài học nhớ đời.”

Lộ Thiến Á hỏi: “ Thế còn Uy Nhĩ Tồn thì sao?”

Lâm Phong liếc nhìn cô mỉm cười nói: “Ta đã viết cho Uy Nhĩ Tồn một bức chiến thư, hẹn hần giờ ngọ ba khắc sẽ gặp nhau tại giáo trường phía bắc thành để so tài cao thấp, nếu hần không đi, ta nghĩ hần sẽ không ngẩng nổi đầu lên, còn nếu hần đi, ta không giết hần thì cũng khiến cho hần từ giờ về sau khỏi làm nam nhân nữa!”

Chúng nữ lập tức đỏ bừng mặt lên, vui vẻ ủng hộ, chỉ có Khải Lâm Na thấy làm như vậy là quá thâm độc.

Toa Lị Na chạy đến phía đằng sau ôm chặt lấy lưng Lâm Phong, cười nói: “ Càng hay, bọn thiếp sẽ đi theo trợ uy cho công tử.”

139. Chương 139: Mật Mưu Đối Sách

Sau bữa trưa, Lâm Phong trở lại thư phòng, chợt nghe hai tiếng hạc lệ lần lượt kêu lên, không lâu sau, Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều bước vào, Lâm Phong ngẩng đầu lên hỏi: “ Hai người sao lại tới đây, có phải Khắc Khổ Sâm Đạt lại xảy ra chuyện gì không?”

Thụy Đức Lạp cười đáp: “ Khắc Khổ Sâm Đạt có thể xảy ra chuyện gì chứ, lẽ nào trứng lại chọi được với đá sao, Ta và Mã lệ Kiều lần này đến chỉ là muốn chuyển lời của Thiên Hạc Nữ Hoàng tới cho ngài!”

Lâm Phong khé nhú mày lại hỏi: “Thiên hạc nữ hoàng muốn gặp ta?”

Mã Lệ Kiều gật đầu đáp: “Hôm qua chúng ta nhận được lệnh Thiên Hạc khẩn cấp của Thiên hạc nữ hoàng bệ hạ Bạch Tổ Nhã, Thiên Hạc nữ hoàng muốn mời ngài mau chóng tới Thiên Hạc đảo , có chuyện cần bàn bạc!”

Lâm Phong trong lòng không vui, Thiên Hạc nữ hoàng này thật quá làm bộ, muốn gặp tại sao không đích thân đến, lại để cho hai băng sương cự hạc không đủ tư cách này tới truyền lời, liền hỏi: “ Thiên Hạc nữ hoàng có chuyện gì cần bàn với ta?”

Thụy Đức Lạp lắc đầu nói: “ Cái này ta cũng không biết, Nữ hoàng bệ hạ địa vị tôn kính, việc của bà chúng ta đâu có quyền hỏi vào, cũng không dám hỏi, Cổ Bảo hội nghị trăm năm tổ chức một lần đang đến gần, nữ hoàng bệ hạ muốn ngài đến Thiên Hạc đảo gặp mặt, nói không chừng là có quan hệ tới Cổ Bảo hội nghị của tứ đại hoàng kim gia tộc!”

Ngừng lại một lát, mặt Thụy Đức Lạp lại hớn hở vui vẻ nói: “Hàng ngàn năm nay, ngài mới là người đầu tiên nhận được lời mời của nữ hoàng bệ hạ, cho dù là giáo hoàng của thần thánh giáo hội cũng chưa từng được hoàng giả Tứ đại hoàng kim gia tộc thỉnh mời gặp mặt, Thụy Đức Lạp ta cũng có thể coi là người có nhân quang biết nhận ra anh hùng, được đi theo ngài, ta và Mã Lệ Kiều so với các thiên hạc khác cảm thấy vô cùng vinh dự, ha ha!”

Lâm Phong nghe vậy bật cười, nhưng vẫn còn thắc mắc, liền hỏi: “Cổ Bảo hội nghị là cái gì, sao từ trước tới giờ ta chưa từng nghe tới?”

Mã Lệ Kiều giải thích đáp: “Những người đứng đầu Tứ đại hoàng kim gia tộc cứ trăm năm phải gặp mặt một lần tại Tu La cổ bảo, nội dung cụ thể của hội nghị chỉ có một mình nữ hoàng bệ hạ biết, chúng ta cũng

không được rõ, nhưng nữ hoàng bệ hạ lần này muốn mời ngài tới Thiên Hạc đảo, ta nghĩ có liên quan tới Cổ Bảo hội nghị sắp diễn ra tới đây!”

Lâm Phong trong lòng cảm thấy bối rối, nói: “Khắc Khố Sâm Đạt cũng có một Hoàng Kim Cự long, hơn nữa vì chuyện của Toa Bối Lạp ta cũng coi như có quan hệ thông gia với Cự Long Gia tộc, tại sao Long Hoàng thái tử không mời ta tới Long quật?”

Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều rõ ràng là không suy nghĩ trước đến vấn đề này, nghe vậy liền đứng đo người ra hồi lâu, Thụy Đức Lạp mới khúm núm cười nói: “Ta nghĩ có lẽ là do ngài giết rồng quá nhiều, Long hoàng hẳn là bất mãn với ngài, cho nên mới không mời ngài tới Long quật làm khách!”

Lâm Phong hỏi: “Thiểm tộc hể nào rồi, có phải A Lỗ Thái đã chấn chỉnh xong các bộ của Thiểm Tộc rồi phải không?”

Thụy Đức Lạp cười nói: “Rất nhanh là đằng khác, trước khi ta đến đây, A Lỗ Thái cũng vừa thôn tính xong dân tộc du mục cuối cùng, chuẩn bị xây dựng một đội binh Thiểm tộc Thiết Kị gồm hai mươi vạn quân, An Đức Liệt đã tuân theo sự giao phó của ngài, cung cấp rất nhiều vật dụng sinh hoạt hàng ngày cho Thiểm Tộc, hiện nay, Thiểm tộc mục dân đã không còn có nhiều ý nghĩ thù địch với Khu Khức Sâm Đạt!”

Lâm Phong cười nói: “Vậy thì tốt, ta vừa nhận được tin, sau Hải Cống đại hội lần này sẽ nổ ra chiến hỏa, các đại đế quốc đã nhắm vào “ngọn núi vàng” Khắc Khố Sâm Đạt này của chúng ta, chuẩn bị tấn công cùng lúc, có hai mươi vạn quân Thiểm tộc Thiết Kị trong tay, ta sẽ nhân cơ hội này thu tóm Tây phương tứ lĩnh, tìm cơ hội tóm cổ tên hoàng đế lười xuống ngựa, để lão phụ thân lên làm hoàng đế, ta thân làm vương gia cũng không tồi chút nào!”

Thụy Đức Lạp cười hì hì nói: “ Quả thực với thực lực của ngài, một mình một ngựa lấy được tây phương tứ lĩnh cũng không có gì là khó!”

Lâm Phong nói: “ Lời của người không đúng, con người chúng ta không giống như tứ đại hoàng kim gai tộc các người, tứ đại hoàng kim gai tộc các người thì tôn sùng chủ nghĩa anh hùng cá nhân, còn con người chúng ta lại có hàng tỉ người, nam nhi của lâm gia rất nhiều người đều phải lập chiến tích trên sa trường, Thiểm tộc Thiết Kị quy phục ta, cũng phải đi tranh giành vinh quang và đại vị trên chiến trường, thế giới không phải là chỉ quay quanh một mình ta, nếu bất cứ việc gì cũng để một mình ta làm, vậy thì các sinh vật có trí tuệ khác trên Thần Tang đại lục này làm gì còn lí do để tồn tại!”

Thụy Đức Lạp suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu nói: “Ta không hiểu lắm đạo lí của ngài nhưng Lâm gia các ngài hàng ngàn năm nay chưa từng hỏi đến đại vị vua chúa, ta e các vị công tước của Lâm gia sẽ không để cho ngài làm như thế này!”

Lâm Phong cười nói: “ Điều này ta tự có cách giải quyết, Hải Cống đại hội là ngày hội lớn của Khắc Khố Sâm Đạt chúng ta, cho dù chúng ta không đến, thì thì chức quán quân này cũng được dâng tới trước cổng nhà chúng ta, ta lưu lại ở đây cũng không có tác dụng gì, các người hãy lui xuống nghỉ ngơi trước, ta còn có chút công chuyện, đợi ta giải quyết xong sẽ cùng các người tới Thiên Hạc đảo.”

Thụy Đức Lạp đáp ứng một tiếng rồi cũng Mã Lệ Kiều lui ra ngoài.

Lâm Phong vỗ vỗ trán, đứng dậy đi vào trong hậu viện.

Thiên hạc nữ hoàng.....ha ha, ma pháp tự nhiên của Tiên nữ hạc Lâm Phong từ lâu đã muốn chiêm ngưỡng một lần, nếu có thể nắm được thiên địa nguyên khí thì có thể coi như là người đại diện cho Thiên hạc nữ thần, vậy thì chẳng phải ta cũng có thể trở thành người đại diện của thiên hạc nữ hoàng sao ?

Dường như đó là ý trời, hãy khoan nói đến bản thân không phải là con người của thế giới này, huống hồ thần thánh có tồn tại hay không vẫn còn là một vấn đề, từ xưa tới nay, tuy lịch sử xuất hiện vô số “thần”, nhưng chưa từng có người thực sự nhìn thấy hình dáng của “thần” như thế nào.

Còn như cái đám cánh dài kia kia, nói khó nghe một chút cũng chỉ là một vài yêu quái có sức mạnh cường đại hơn con người mà thôi, cũng dám tự coi mình là “thần”, bản thân chưa từng trải qua Cửu thiên đại kiếp, chưa chứng minh được thiên tiên đại đạo, làm tiên nhân còn không xứng, loại điều nhân đó cũng xứng để xưng thần?

Khi Lâm Phong đến nội viên, tiểu nữ Đái Lệ Ti đang khoe khoang tài sản của mình của mình, Lộ Thiển Á đứng bên cạnh đang mắt tròn mắt dẹt, miệng chữ ô mắt chữ a kêu lên ngạc nhiên, giống như người nhà quê lên thành phố, các loại ma pháp rực rỡ chói loà khiến cho nàng như sắp ngất tới nơi.

Cả tiểu nữ Toa Bối Lạp cũng không chịu kém cạnh, đem tất cả các đồ tư trang quý hiếm bày ra, khắp phòng trong chốc lát rải đầy các loại bảo bối sáng lấp lánh, đến Lâm Phong khi bước vào cũng bị làm cho hoa cả mắt, có thể thấy thành quả “thu hoạch” trong mười năm của bạch long tiểu thư cao quý này phong phú tới mức nào.

Mặc dù ai cũng biết Toa Bối Lạp chắc chắn là người giàu nhất ở Khắc Khố Sâm Đạt này, nhưng thật không thể ngờ trong mười năm nàng lại tư tàng, tích góp được nhiều tài sản tới như vậy. Khi Lâm Phong bước vào nhìn một lượt, những người khác hai mắt đều sáng lên lấp lánh, đến cả Khải Lâm Na cũng bị những bộ trang sức quý giá của Toa Bối Lạp hấp dẫn.

Toa Bối Lạp tiểu nữ đó liền thấy không ổn, lập tức hối hận không biết đầu óc mình có vấn đề hay không mà lại có thể đem tất cả tài sản của mình để lộ ra ngoài, bây giờ thì hay rồi, Tiểu thư bạch long trong lòng thầm cầu nguyện long thần, xin các tỉ muội của mình chớ có cướp đi, vội vàng thu lại tất cả tài sản của mình vào trong Tinh Thần Giới Chỉ.

Lâm Phong vươn tay, kéo Toa Bối Lạp lại, một tay ôm lấy eo của Tiểu long nữ, một tay véo chiếc mũi xinh xắn của nàng, cười khan nói: “Cô ả xấu xa phóng đảng này được lắm, không thấy thì không biết, thấy rồi thì đến ta cũng phải giật mình, nàng lại có thể giấu nhiều châu báu đến thế, lôi ra lại cho ta xem nào, nàng vẫn còn bao nhiêu món đồ chưa mang ra?”

Toa Bối Lạp chỉ nhìn là hiểu, thấy sắc mặt Lâm Phong nghiêm lại, dường như không có ý đùa, lập tức nàng sợ tới mức mặt trắng bệch đi.

Khải Lâm Na thân làm đại tỷ, không muốn nhìn thấy nhất là trong nhà xảy ra mâu thuẫn, vội nói: “Toa Bối Lạp muội cứ đã đem đồ ra cho yên chuyện đi!”

Lâm Phong ha hả cười, cúi đầu xuống hôn lên khuôn mặt đang tái đi của Toa Bối Lạp, nói: “Châu báu cũng chỉ là vật ngoài thân, Khắc Khố Sâm Đạt của chúng ta núi vàng núi bạc, thứ không thiếu nhất đó chính là vàng bạc châu báu, sao ta có thể tính toán chứ, chỉ là dọa tiểu nha đầu này một chút thôi!”

Toa Bối Lạp lúc này mới hoàn hồn trở lại, vội vàng nhảy ra khỏi lòng Lâm Phong, đem tất cả tài sản quý của mình giấu vào trong Tinh Thần giới chỉ, nhìn các quý cô mặt vẫn còn đỏ ửng nhìn nhau, cự long “ái tài như mạng” quả là danh bất hư truyền, cho dù là người một nhà nhưng động tới tài sản cũng khó lòng phân được rạch ròi.

Lâm Phong lúc này cảm thấy vô cùng chướng mắt, không vui nói: “đều là người trong nhà, lẽ nào nàng vẫn còn sợ người khác sẽ cướp đồ của nàng đi sao?”

Toa Bối Lạp cười hì hì, chạy đến đằng sau ôm chặt lấy lưng hắn, thò nửa đầu ra lè lưỡi trêu chọc mọi người, rồi mới tỏ ra âm ỉc nói: “Ừ! Đây là tài sản của người ta mà, Long tộc của thiếp dù là người nhà nhưng tài sản nhất thiết phải phân định rạch ròi!” (Giống Kirimaru quá xá, thích “mợ” này lắm ^^)

Lâm Phong khe khẽ lắc đầu, phát mạnh vào hông nàng một cái, đau đến nỗi tiểu nha đầu phải cắn chặt răng, sau đó mới ngồi xuống, Khải lâm na hỏi: “Lúc này thiếp nghe thấy có hai tiếng hạc kêu, có phải là Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều đến?”

Lâm Phong gật đầu nói: “Buổi chiều sau khi giải quyết Uy Nhĩ Tồn xong ta sẽ phải đi Thiên Hạc đảo một chuyến, rồi mới trở về Khắc Khố Sâm Đạt, việc ở Hải Cống đại hội giao lại cho các người, sau khi xong việc mọi người phải lập tức trở về Khắc Khố Sâm Đạt, không thể ở lại lâu, tránh trùng phải âm toán của Hải Phi Tư!”

Toa Lị Na chạy lại đu lên lưng hắn cười nói: “Chúng ta ở đây đông người thế này, cho dù là Hải Phi Tư có điều thánh kỵ sĩ của cả Lăng Nguyệt đế quốc đến cũng không phải là đối thủ của chúng ta, chúng ta có không trung khách xa, những tên binh sĩ bình thường đó sao có thể đuổi kịp chúng ta, nhưng sức mạnh của tên điện hạ Hứa Phi Tư đó cũng không phải là tầm thường!”

Lâm Phong khẽ gật đầu, Hải Phi Tư ẩn đi không để lộ ra ngoài, nhưng lại luyện thành công Thần thánh đấu Khí chân chính, thực lực đã đạt đến mức Kiếm thánh tối tiêu chuẩn, so với Uy Nhĩ Tôn còn cao hơn một bậc, lại có thêm một tọa kỵ là Kim Xí Đại Bằng, với sức mạnh này hẳn có thể ngạo thị cả đại lục, cường giả trong thiên hạ ít người có thể làm đối thủ của hắn.

Cho dù là chiến thiên sứ mười hai cánh thực lực ngang hàng với pháp sư thánh cấp cũng không phải là đối thủ của hắn.

Toa Lị Na lại cười nói: “Thiếp đã luyện thành công Thái Thanh Đấu Khí của công tử, có cơ hội thiếp sẽ thử độ sức với tên Hải Phi Tư có cả thực lực của kiếm thánh và thánh kỵ sĩ này, Ngải Lâm Uy Na quá lợi hại, tỉ thí với cô ấy thiếp thật sự không biết thực lực của mình rốt cuộc có bao nhiêu.

Khải Lâm Na cười nói: “ Đấu khí của muội còn thâm hậu hơn tỷ, Hải Phi Tư chắc chắn không phải là đối thủ của muội đâu!”

Ngải Lâm Uy Na sau khi tiến hoá lên thành kẻ có trí tuệ bậc cao, thực lực đã đạt trên cấp Thần thú, không kém gì người đứng đầu của tứ đại hoàng kim gia tộc, thực lực của Toa Lị Na tuy mạnh cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngang sức ngang tài với hai kiếm thánh liên thủ, muốn thắng được Ngải Lâm Uy Na thì vẫn còn phải vượt qua một đoạn đường không nhỏ.

Lâm Phong kéo Toa Lị Na vào lòng, hôn cô một cái, nói: “ Với Thực lực của nàng hiện giờ tuy chưa phải là đối thủ của Ngải Lâm Uy Na nhưng thắng được Hải Phi Tư cũng không phải là khó, huống hồ nàng lại có Ngân Tì Nhuyễn Giáp, ma pháp dưới cấp cấm chú không thể làm hại tới, còn có thể chống lại đấu khí, Hải Phi Tư cho dù có thêm một Kim Xí Đại Bằng cũng không phải là đối thủ của nàng.”

Lâm Phong lại nhìn về phía Khải Lâm na nói: “ Thực lực của nàng miễn cưỡng có thể thắng được 1 kiếm thánh, nhưng lại có Ngân Tì Nhuyễn Giáp hộ thân, Hải Phi Tư cho dù là có Kim Xí Đại Bằng muốn làm hại nàng cũng là điều không thể, ta tặng cho nàng tiên kiếm có thể phá vỡ phòng ngự ma pháp, tuy thực lực của nàng vẫn chưa đủ sức để phát huy hết uy lực của nó, nhưng cũng đủ để làm trọng thương Kim Xí Đại Bằng thực lực ngang với cự long cấp 5 rồi.

Đái Lệ Ti vội vàng hỏi: “Vậy còn thiếp?”

Lâm Phong cốc nhẹ vào cái trán bóng ương bướng của nàng, nói: “ Tuy thực lực của nàng không mạnh nhưng chỉ cần nàng sử dụng quyền trục là có thể san bằng Lăng Nguyệt đế đô, Hải Phi Tư sao có thể là đối thủ của nàng chứ?” (quyển trục : ma pháp phong hệ, dịch ra cũng giống như “lốc xoáy” á ^^)

Đái Lệ Ti mặt lập tức hớn hở, nhảy lên vui vẻ, dáng điệu yêu kiều dụ người phạm tội.

Lâm Phong đứng dậy nói: “thời gian không còn nhiều, ta đi gặp Uy Nhĩ Tôn một lát, các nàng ở trong phủ là được rồi, để tránh người khác buông lời thị phi!”

Toa Bối Lạp nói: “ôi, sao chàng không để bọn thiếp đi cùng chứ!”

Lâm Phong đáp: “Việc này không có gì đáng xem cả, căn bản không có kết thúc có hậu, nhân lúc này vẫn còn nể mặt nhau, ta sẽ giải quyết tên Uy Nhĩ Tôn này, để cho các hoàng tử của Ngải Sâm đế quốc tự cắn xé lẫn nhau, đợi sau khi chúng ta trở về sẽ lần lượt nhổ sạch bọn Tây Phương tứ linh, hợp binh với Bồ Đạt Luân Bảo tiêu diệt lũ bán nước Tinh Thái Gia tộc, hừ, ta xem Hải Phi Tư có bao nhiêu địch kế!”

.....

Cùng lúc đó, trong đại giáo đường của thần thánh giáo hội ở Lăng Nguyệt đế đô, bảy vị thiên sứ đang bí mật họp trong một gian mật thất, đang không ngừng bàn bạc gì đó, bên cạnh còn có mấy thần chức của giáo hội đứng hầu ở một bên, trong đó không ngờ lại có cả vị chủ giáo chạy Ma Dịch đại giáo đường chạy trốn tới – Bá Trữ đại chủ giáo, nhìn ngữ khí gay gắt của các vị thiên sứ có thể đoán ra, ý kiến của bảy vị thiên sứ đang vô cùng bất đồng.

Các vị thiên sứ sau một hồi tranh luận, thiếu nữ thiên sứ hai cánh ngồi ở vị trí sau cùng không đành được dè dặt thêm vào một câu: “Tắc La Tư đại nhân, con người ấy thực sự rất mạnh, chúng ta đừng đi có được không?”

Vị thiên sứ mười bốn cánh ngồi ở vị trí đầu tiên lập tức trừng mắt nói: “hừ, có Quang Minh Thần ở trên cao, An Lị Ni, sự nhu nhược của ngươi khiến ta cảm thấy vô cùng mất mặt, lẽ nào trong mười năm gần gũi mà ngươi đã quên ân đức của Quang Minh Thần rồi sao? Nếu như ngươi không có được một chút dũng khí nào, Quang minh thần sẽ từ bỏ một kẻ đầy tớ thấp hèn gan chuột nhắt như ngươi.”

Năm vị thiên sứ còn lại nét mặt đều lộ vẻ không hài lòng, trợn mắt nhìn thiếu nữ thiên sứ.

An Lị Ni bị dọa tới mức mặt trắng bệch đi, im lặng không nói gì nữa, trong đôi mắt trong sáng ngày thơ ấu chứa một chút bi ai và mâu thuẫn, sáu thiên sứ không hề phát hiện ra điều này.

Mấy vị thiên sứ lại tranh luận một hồi, cuối cùng vị thiên sứ mười bốn cánh ngồi đầu tiên đập bàn quyết định kế hoạch: “Nhân lúc con người xấu xa đó ước chiến với Uy Nhĩ Tồn, chúng ta sẽ liên thủ khiến cho tên súc sinh bỉ ổi dám mạo phạm Quang Minh Thần đó phải chịu ánh sáng phán xét của Quang Minh thần, để ánh sáng của Quang Minh Thần có thể soi rọi tới mọi góc của Thần Tang đại lục, giúp cho sinh vật thấp hèn trên Thần Tang đại lục nhận được sự chỉ giáo thần thánh, làm cho chúng sinh chìm đắm trong ánh sáng linh thiêng của Quang Minh thần.”

.....

Cùng lúc đó, trong một gian mật thất của hoàng cung Lăng Nguyệt đế quốc, Hải Phi Tư và một số hoàng tử có thực quyền của các đại đế quốc đang họp nhau lại, bàn bạc đối sách.

Hải Phi Tư nét mặt vô cùng ưu tư, hết lòng khuyên nhủ Uy Nhĩ Tồn vẫn đang bất phục, nói: “Ồi, bằng hữu thân ái của ta, ta hiểu rất rõ thực lực của ngài, cũng dám khẳng định cho dù là Kiếm thánh Tây Tư Tập cũng không phải là đối thủ của ngài, nhưng ta cũng rõ hơn bao giờ hết thực lực của con người đó, nếu như ngài nhận lời thách đấu, hẳn tuyệt đối sẽ không nể tình mà tha cho ngài.....”

“Điện hạ Hải Phi Tư thân ái, lẽ nào ngài muốn ta như một con rùa rụt cổ, suốt đời mang trên mình tiếng xấu nhục nhã vì sự hèn nhát của bản thân?” Hải Phi Tư vẫn chưa nói dứt lời đã bị Uy Nhĩ Tồn bắt mất hứng, “ngài và Bác Khắc Lô Điện hạ cùng với Mỹ Cách Lăng đại nhân và Tắc cách điện hạ sẽ chặn thủ hạ của hắn lại, lẽ nào ngài cho rằng với thực lực của ta cộng thêm Tắc La Tư đại nhân lại không thể thắng nổi linh chủ của Khắc Khố Sâm Đạt ư? Ngài như vậy chẳng phải là quá nhát gan sao?”

Uy Nhĩ Tồn đương nhiên cũng nghe qua chuyện Lâm Phong một mình giết chết Thần thú, nhưng hắn ta tự tin như vậy cũng có nguyên nhân của nó. Thực lực của đại thiên sứ 14 cánh sau khi xuống Thần Tang đại lục cũng không kém gì Thần thú, một vị đại thiên sứ, thêm bốn vị chiến thiên sứ, lại có một vị chuẩn kiếm thánh và hỏa phượng hoàng, quá đủ để giết 1 thần thú, cho nên Uy Nhĩ Tồn mới tự tin khác thường như vậy.

Hơn nữa hắn cũng không phải là kẻ dấn dõn, vẫn chưa triển khai hết thực lực của mình, cho dù là không có tọa kỵ hỏa phượng hoàng, nhưng với Thánh kiếm Tây Tư của mình, hắn có niềm tin tuyệt đối không thể trở thành kẻ bị thua.

Hải Phi Tư lạnh lùng nói: “Không phải là ta nhát gan mà là ngài quá coi thường sức mạnh của hắn!”

Mỹ Cách Lăng đại công mặt nức ních thịt chen vào, đôi mắt nhỏ híp lại lộ lên một tia lạnh lùng, nói: “Điện hạ cũng không cần thiết phải đánh giá quá cao con người ấy, cho dù Tắc La Tư đại nhân và Uy Nhĩ Tồn điện hạ có không giải quyết nổi hắn, thì chúng ta vẫn còn còn hai tám vị thánh kỵ sĩ, nếu có đối phó tới ba thần thú cũng dư sức, ta nghĩ lần này hắn có mọc thêm cánh cũng không chạy thoát.”

Đại hoàng tử của Thần Vũ đế quốc Tắc Cách, mặt mũi dâm dăng cũng gật đầu lia lịa nói: “Mỹ Cách Lăng đại công thật có tâm nhìn, lần này chúng ta điều động toàn bộ thánh kỵ sĩ, lại thêm người của Tắc La Tư đại nhân, thừa sức diệt được Lâm Phong, ta xin tuyên bố trước, tiểu nha đầu Lộ Thiển Á đó sẽ về tay ta, hắc hắc!”

Hải Phi Tư vẫn nói: “ Mỹ Cách Lăng đại công tôn kính, không phải là ta đánh giá quá cao người đó, quả thực là các vị vẫn chưa tận mắt nhìn thực lực chân chính của hắn, chỉ quá tự tin vào bản thân mình mà thôi, hơn nữa ta vừa nhận được tin, khi ta đến phủ tìm hắn ta, hắn ta tránh mặt không gặp, ta e là hắn đã biết được kế hoạch của chúng ta!”

Tắc Cách nói: “ ời, bạn Hải Phi Tư thân mến của ta, cho dù hần có biết kế hoạch của chúng ta thì đã sao nào, lần này hần chỉ mang theo một nhóm người, chúng ta lại điều động toàn bộ lực lượng, nếu như quả thật không hạ gục nổi hần thì cũng coi như chúng ta đi thử sức, đừng quên là Quang Minh Thần luôn đứng về phía chúng ta, chiến thắng mãi mãi thuộc về chúng ta!”

Hải Phi Tư cười nhạt nói: “Các vị đã quên mất một chuyện, Lâm Phong nắm trong tay phượng hoàng kim lệnh, trong hai tám thánh kỵ sĩ của chúng ta có bốn vị là hỏa phượng hoàng, lẽ nào các vị cho rằng Chu Tước gia tộc sẽ ra tay với người giữ Phượng hoàng kim lệnh sao?”

Mỹ Cách Lăng đại cười nói: “Bạn thân mến của ta ời, ngài cũng dường như đã quên mất một việc là, cách đây không lâu, Chu tước gia tộc đã cắt đứt khế ước lâu đời với Lâm Gia, Lâm Gia giờ đây chỉ là một hoàng kim quý tộc hư danh mà thôi, Chu Tước gia tộc sẽ không tiếp tục che chắn mưa tên lửa đạn cho bọn họ nữa.”

Uy Nhĩ Tồn phát ồng tay áo đứng dậy nói: “Thời gian sắp tới rồi, Hải Phi Tư diện hạ nếu như sợ chiến trận thì không cần thiết phải xuất hiện!” , nói xong không quay đầu lại, bỏ đi luôn.

140. Chương 140: Tự Khuất Phần Mộ

Nếu nói Hải Cống đại hội được tổ chức mười năm một lần là đại hội lớn nhất của đại Lục những năm gần đây, thì việc linh chủ Khắc Khổ Sâm Đạt Lâm Phong – đương kim đại lục đệ nhất cường giả khiêu chiến với lục hoàng tử của Ngải Sâm đế quốc- Uy Nhĩ Tồn một trong hai người trẻ tuổi, thực lực mạnh nhất của thần thánh giáo hội chính là tiêu điểm của thịnh hội hội lần này.

Tin Lâm Phong hẹn thách đấu với Uy Nhĩ Tồn ở giáo trường phía bắc thành sau khi lan đi, đã lập tức tạo nên một làn sóng dư luận, trong chốc lát giữa giới quý tộc các nước ở Lăng Nguyệt đế đô nổi lên tranh cãi, đoán xem trong trận quyết đấu này chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về ai, đám quý tộc này thậm trí còn mở sông bạc, đem tất cả vàng bạc của mình đặt cược vào hai người.

Điều không ngoại lệ là. đám quý tộc đến từ nhiều nước này, tuy mỗi kẻ đều mang một dã tâm khác nhau nhưng đều vô cùng vui sướng được chứng kiến cảnh lưỡng hổ tương tranh, tất phải có một màn kịch đặc sắc, bất luận như thế nào, trong hai người cho dù ai chết ai bị thương thì cũng không ảnh hưởng gì tới đám người này, ngược lại còn có thể nhân cơ hội này kiếm lợi.

Tuy các đại đế quốc đã ngầm ngầm cấu kết đối phó với Lạc Nhật đế quốc, cũng có nghĩa là đối phó với Lâm Gia, nhưng hiện nay phần lớn giới quý tộc đã rơi vào hồ sâu sa ngã, thực sự tài ba lỗ lạc cũng chỉ có vài người, liên minh là một chuyện nhưng đối với đám quý tộc có tầm nhìn hạn hẹp này mà nói, chỉ cần có thể thấy kẻ khác bị hại cũng đã là một việc thú vị rồi.

Cho nên đám quý tộc các nước này đều lập tức thò dài cổ ra, chạy tới giáo trường phía bắc thành, từ sớm đã đợi sẵn ở đó, để có thể nhìn được màn kịch thú vị, đối với đám quý tộc thường ngày vốn quen ăn sung mặc sướng này phải đợi trên đầu cái nắng khốc liệt ở thao trường để xem màn kịch đặc sắc diễn ra cũng thực sự là làm khó bọn họ.

Khi thời gian sắp đến, dòng người đổ và giáo trường mỗi lúc một đông, đám quý tộc ngồi trên đài cao được xây dựng ở bốn phía, vừa kiên nhẫn chờ đợi chính chủ tới vừa thì thầm bàn bạc lần đánh cược này của mình sẽ rơi vào ai.

Những người địa vị thấp kém, thì chỉ có thể đứng từ xa nhìn vào, dòng người không ngừng đổ về đã khiến cho giáo trường dài hơn ba mươi mét bị tắc nghẽn, không khí náo nhiệt này không thua kém gì Hải Cống đại hội được tổ chức hai ngày sau đó. Xét cho cùng không phải ai cũng có cơ hội được tận mắt chứng kiến cuộc quyết đấu của một người được mệnh danh là đương kim đại lục đệ nhất cường giả với kẻ trẻ tuổi mạnh nhất trong giáo hội.

Cùng với tiếng chim phượng kêu lãnh lót trên không, khiến cho tiếng ồn ào như vỡ chợ ở giáo trường trong phút chốc bỗng trở nên yên lặng không tiếng động, tất cả mọi người ở đó đều dõi về phía đông.

Không lâu sau, liền thấy một con phượng hoàng cánh dài hơn hai mươi mét xuất hiện trên bầu trời, không cần tốn nhiều công sức đã bay tới giáo trường, sức mạnh khủng bố của hỏa phượng hoàng cấp 9 –

hỏa hệ chi vương, phóng xuống khiến cho tất cả mọi khán giả có mặt ở giáo trường lúc đó hai chân bủn rủn không đứng vững nổi nữa.

Còn vị kị sĩ mặc áo giáp vàng cười trên hỏa phượng hoàng thì nhận được tiếng hò hét cổ vũ của vô số thiếu nữ quý tộc ở bên dưới, gia thế hiển hách, thực lực lớn mạnh, vẻ ngoài khôi ngô tuấn tú, tất cả các điều kiện trên gộp lại chắc chắn giúp cho Uy Nhĩ Tồn trở thành bạch mã hoàng tử trong mơ của biết bao thiếu thư quý tộc.

Tên Uy Nhĩ Tồn có bề ngoài tuấn tú này dường như lấy làm rất đắc ý với làn sóng hâm mộ mà hắn tạo ra cho các thiếu thư quý tộc, ung dung ngồi trên lưng phượng hoàng hướng về bốn phía chào một điệu của kị sĩ quý tộc, gật đầu mỉm cười với khán giả ở bốn xung quanh, hắn lập tức nhận lại được những tiếng hét và những tiếng reo hò đáp lại.

Không khí bị đẩy lên cao trào, tất cả mọi người không dừng được đều bị phong thái của thánh kị sĩ khuất phục, bọn họ dường như đã quên mất còn có một nhân vật chính nữa vẫn chưa xuất hiện ở giáo trường.

Một tiếng tiêu dài du dương vang vọng khắp bầu trời, đám đông hàng vạn người lúc này mới tĩnh lại, vội vàng ngoảnh đầu nhìn lên, lại thấy Lâm Phong một tay cầm quạt một tay chấp ra đằng sau, nhẹ nhàng xuất hiện trên không trung, cười mây rê sóng tiến đến, như chậm mà lại nhanh, chỉ chớp mắt một cái đã tới giáo trường, đối diện với Uy Nhĩ Tồn ở trên không trung.

Mái tóc bông bành bay theo gió, trên khuôn mặt khôi ngô tuấn tú thường trực một nụ cười khinh bạc, vận một bộ trang phục võ sĩ màu đen tuy không có gì đặc biệt nhưng lại càng làm tôn lên nét đàn ông quyến rũ và khí phách ung dung tự tại của hắn, dù là giờ tay nhắc chân cũng mang một phong tư tuyệt thế khiến cho hình tượng của Uy Nhĩ Tồn lập tức mất đi không ít phong quang.

Không khí náo nhiệt bởi tiếng hò reo xé tai ở giáo trường được đẩy lên đỉnh điểm, các thiếu thư quý tộc hò hét khản tiếng, tung hô thần tượng trong lòng mình, dường như trận chiến sắp diễn ra không phải là trận quyết đấu một sống một còn mà là một màn biểu diễn võ nghệ để chọn người nâng khăn sửa túi vậy.

Lâm Phong chấp tay hành lễ bốn phía, luôn giữ nụ cười trên môi, nhưng trong lòng thì ngấm ngầm không ngớt cười nhạt, xung quanh giáo trường này ẩn nấp nhiều cao thủ như vậy, xem ra tam hoàng tử điện hạ của Lăng Nguyệt đế quốc này vẫn hết sức xem trọng hắn, nên mới bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy để đối phó với hắn, quả thực cũng khiến cho hắn cảm thấy hơi bất ngờ.

“Không tồi, không tồi, đến bọn điều nhân ẩn nấp trong giáo hội cũng kéo tới, thật là mỗi lúc một sôi động.”

Lâm Phong trong lòng không ngừng cười nhạt, nhãn thần không để lộ ra đảo khắp giáo trường, gom tát cả đám cao thủ ẩn nấp khắp bốn phía giáo trường thu vào trong đáy mắt, “xoẹt!” một tiếng gấp quạt lại, nói với Uy Nhĩ Tồn: “ Các hạ đã có dũng khí khiêu chiến với ta, thì xin hãy đem toàn bộ sức mạnh của mình ra, ngàn vạn lần đừng để ta phải thất vọng!”

Uy Nhĩ Tồn nén cơn tức giận trực bùng ra, khuôn mặt tuấn tú vẫn giữ nụ cười quý tộc nho nhã, vẫn hành lễ chuẩn xác theo kiểu kị sĩ quý tộc, nói: “Giá trị của cường giả nằm ở chỗ không sợ hãi khiêu chiến với cường giả hơn mình, có thể thách đấu với người mạnh nhất đại lục hiện nay là vinh dự của ta, cần phải nói rõ là, cuộc chiến giữa hai cường giả thì phải có một kẻ tử trận mới thôi, ta sẽ không nể tình với các hạ đâu!”

“Khẩu khí không tồi” Lâm Phong khe khẽ gật đầu “ chỉ không biết thực lực của ngươi có thể tương xứng với khẩu khí của ngươi không mà thôi”, “xoẹt!” một tiếng lại vẩy quạt ra, cười vang một hồi rồi giờ tay nói: “ Bắt đầu đi, cho ta được thưởng thứ đấu khsi thần thánh của ngươi!”

“Danh tiếng của cường giả chỉ có thể được xây dựng bởi thực lực của kẻ đó” Uy Nhĩ Tồn không hề kiêng dè, ra lệnh cho hỏa phượng hoàng bên dưới vỗ cánh bay lên, bay vút như một mũi tên trong không trung, kem theo một cơn cuồng phong lao thẳng về phái Lâm Phong, đấu khí màu trắng trên cây thương dài hơn một mét loé tên luồng sát khí lạnh lùng đâm về phía Lâm Phong.

Hỏa phượng hoàng kêu khan một tiếng, há miệng nhả một vòng lửa dài hơn mười mét cuốn về phía Lâm Phong,

Tiếng hò hét đỉnh tai trên thảo trường càng thêm náo nhiệt, tất cả giới quý tộc đều tròn tròn mắt, ánh mắt căng thẳng nhìn chằm chằm vào Lâm Phong lúc này vẫn khoanh tay đứng trên không trung, trong đám

người đó kẻ thì lo cho canh bạc cá cược của mình, kẻ thì mong cho Lâm Phong bị cây thương găm trúng vào tim, kẻ hi vọng vào Lâm Phong, mong cho Uy Nhĩ Tồn khẽ gặp đen đủi.

Tóm lại đám quý tộc này đều có dã tâm riêng của mình, những tiểu thư quý tộc thì hò hét quên mình, hội họp trông đợi chiến thắng trong trận quyết đấu này sẽ thuộc về ai, kẻ thắng không nghi ngờ gì sẽ trở thành anh hùng được sùng bái trong lòng các nàng.

“ Để một hỏa phượng hoàng ngoại tịch đến giết một hỏa phượng hoàng đích thực, trò đùa này có phải quá lỗ rồi không?” Lâm Phong cười khan một tiếng, xòe Kim quang phiến ở trong tay ra, bình tĩnh đón nhận đòn tấn công mạnh như thánh kiếm của Uy Nhĩ Tồn, tay trái vươn ra, cách không đánh ra một trào, tóm lấy Uy Nhĩ Tồn đang ngồi trên lưng phượng hoàng lửa ném xuống.

Kim quang phiến lại xòe ra, kim quang giống như dòng thác trút xuống, phượng hoàng lửa chưa kịp trở tay thể hiện sự cuồng nộ của mình thì đã bị cuốn vào trong vòng ánh sáng màu vàng, kim quang khi lan ra khi thu lại, giống như một cái miệng khổng lồ nứt ra giữa không trung nuốt hỏa phượng hoàng vào đó, biến mất không để lại dấu vết.

Nhưng vừa lúc Uy Nhĩ Tồn bị đánh bổ nhào, thì sáu vị thiên sứ ẩn nấp ở bốn phía quảng trường cũng ra tay.

“ Hỡi vị thần vĩ đại, xin người hãy cho con sức mạnh, để kẻ nô bộc thấp hèn này của người có thể tiêu diệt con người xấu xa, bị ma quỷ nguyên rủa đám coi thường quyền uy của người này!”

Theo đó một chuỗi các câu thần chú thần thánh và trang nghiêm vang lên trong không gian, bỗng nhiên, trong không trung nứt ra một lỗ hổng, một cột ánh sáng màu trắng khổng lồ từ hư không bị nứt ra giáng mạnh xuống, Cột ánh sáng đó huyền diệu vô song, dường như ẩn chứa một sức mạnh có thể phán quyết mọi tội ác trên thế gian, phát ra ánh sáng lấp lánh, ngay sau khi phượng hoàng lửa biến mất, đánh thẳng vào Lâm Phong.

Cùng lúc đó, bảy vị thiên sứ thánh thiện cũng từ trên trời đáp xuống, trong tay nắm chặt thánh kiếm màu trắng từ bốn phương tám hướng dồn dập chém xuống Lâm Phong lúc này vừa tóm cổ Uy Nhĩ Tồn vào tay mình, Mười tám vị thánh kị sĩ cũng xuất hiện từ bốn phía, trong đó có cả Thiên hạc kị sĩ Cách Lí Nạp Đức là người quen biết đã lâu của Lâm Phong, nhưng không có mấy vị làm chủ sự.

Ma pháp chói lòa và đấu khí hủy diệt giống như một dòng thủy ngân trút xuống đất lao về phía Lâm Phong, giao thoa tạo ra một cảnh tượng huy hoàng, như mặt trời nổ tung, rực rỡ chói mắt khiến cho mọi người đều nhìn không rõ cảnh tượng bên trong.

Tất cả các quý tộc trong phút chốc đều ngã nhào xuống đất, những tiếng hò hét khắp quảng trường trong giây phút này cũng im bật, bỗng nhiên xuất hiện bảy vị thiên sứ và mười tám thánh kị sĩ ta lớn khiến cho tư duy của họ phút chốc bị ngừng lại, quên cả suy nghĩ, chỉ chờ nhìn bảy vị thiên sứ với những đôi cánh trắng muốt đang há to miệng.

Chúng thần đại chiến thực sự đã trôi vào dĩ vãng từ lâu, cho nên khi các vị thần trong truyền thuyết đột ngột xuất hiện trước mắt, tất cả mọi người không trừ một ai miệng đều há hốc thành chữ O, đồng tử mở to cực đại, những ý nghĩ hỗn loạn hoàn toàn chiếm lấy trí óc bọn họ, thân người chết sững.

Đấu khí tung bay, ma pháp rú rít.

Hư không dường như cũng muốn nứt ra thành những đường gấp khúc vô hình mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy, trong luồng sát khí rực rỡ đó, một dải ánh sáng màu vàng chói lòa như mặt trời phát ra, trong tiếng nổ đùng đoàng, Lâm Phong bay vút lên không, Thái Cực Đồ treo lơ lửng trên đầu, phát ra ngàn vạn kim quang, cản lại luồng đấu khí và ma pháp rực rỡ kia, khiến cho tất cả mọi người phải thót tim.

“Hải Phi Tử xem ra vẫn còn coi trọng Lâm phong ta, nên mới sắp xếp một trận đồ lớn như vậy” Lâm Phong nói lớn trong không trung, một tay nắm cổ Uy Nhĩ Tồn đang ra sức vùng vẫy, một tay cầm Kim quang Phiến, miệng không ngừng cười nhạt.

Trong tiếng hô kinh thiên động địa, mười tám vị thánh kị sĩ và bảy vị thiên sứ hết tiến lại lùi, đấu khí và ma pháp lẫn lộn tạo thành một tấm lưới lớn, từ tám phương bốn hướng vùi Lâm Phong vào trong đó, sát

khí nghìn ngút bao trùm lấy cả quảng trường, bảy vị thiên sứ và mười tám vị thánh kị sĩ cố gắng trấn áp nỗi sợ hãi của mình, triển khai tất cả thực lực của mình chỉ với một mục tiêu: hủy diệt.

Lâm Phong không chút lúng túng, Thái cực đồ lúc ẩn lúc hiện, lúc lên lúc xuống, cho dù những đòn tấn công ở bốn phía có lợi hại thế nào cũng không thể chạm tới người hắn, với độ kiếp trung kỳ của hắn, lại có Thái cực đồ trong tay, thì không có gì là đáng sợ.

Đột nhiên, Lâm Phong khẽ nhú mày, nói với Ngải Lâm Uy Na đang đứng ở rìa Quảng trường: “Nàng hãy trở về phủ tìm cách giúp Khải Lâm na và những người khác thoát thân, sau khi thoát được hãy đợi ta ở ngoài thành!”

Ngải Sâm uy Na do dự một lát rồi vâng lệnh bỏ đi.

Trong lúc này, mấy nữ nhân đang ở trong phủ bàn luận xem liệu Lâm Phong có bắt được hỏa phượng hoàng đem về không, đột nhiên đôi mày thanh tú của Toa Lệ Na nhướn lên nói: “ Đường như có gì đó không bình thường!”

Khải Lâm Na liền đó cũng cảm nhận được, vội vàng đứng dậy nói: “ Tình hình biến đổi, ít nhất có mười thánh chiến sĩ và một đội gồm một trăm pháp sư đang kéo đến, xem ra Hải Phi Tư muốn ngăn chặn chúng ta, tập trung lực lượng đối phó với Lâm Phong, chúng ta phải mau tới quảng trường.”

“Không cần, Lâm Phong sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta chỉ cần cầm cự cho tới khi hắn trở lại là được!” giọng của một lão pháp sư vang lên, tam lão đầu tử cũng mang theo hai mươi ma pháp sư bước tới, rõ ràng là bọn họ cũng cảm nhận được biến cố khác thường, các lão đầu tử hiển nhiên là rất tin tưởng vào võ công của Lâm Phong, không cho rằng còn kẻ nào có thể qua mặt được chàng.

“Hôm nay các ngươi có cánh cũng không chạy thoát được!” tiếng rống gầm, hạc kêu, đại bàng rú rít cùng lúc vang lên, một giọng nói vô cùng tự tin rành mạch vang tới tai mọi người, mười tên thánh kị sĩ từ xa kéo đến, từ tám phương bốn hướng bao vây tất cả mọi người lại, một nghìn hoàng thành ngự lâm quân đóng trong phủ cũng bao vây tứ phía.

Cung giương tên bắn, vô số những mũi tên sắc nhọn lạnh lùng nhắm vào đám người trong sân, ở giữa đám đó còn có một đội gồm hơn một trăm pháp sư lão luyện, xem ra Hải Phi Tư thực sự đã dồn hết tâm huyết.

Cho dù cung tên là kẻ thù không đội trời chung của các vị pháp sư nhưng tam lão đầu tử vẫn xả thân vì nghĩa bảo vệ hai mươi pháp sư và đám đàn bà con gái vào giữa, bọn họ đã sống hàng vạn năm, cho tới giờ, đã không còn khái niệm sinh tử, có thể duy trì sinh mệnh cho những người trẻ tuổi, cũng coi như bọn họ có thể nhắm mắt xuôi tay, không có gì phải hối hận.

Chỉ có một nỗi tiếc duy nhất đó là mấy tiểu nữ này vẫn chưa kịp sinh cho bọn họ mấy đứa tiểu quỷ để vui về lúc tuổi già.

Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều cũng kịp kéo đến, hiện nguyên hình hạc bảo vệ hai bên trái phải.

“Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều các ngươi hãy đưa đám nữ nhân này mau chóng rời khỏi đây, bọn ta ở lại chặn chân bọn chúng!” Tạp Lạp Kỳ lão đầu quả quyết vẫy tay, lão pháp sư lúc này không còn vẻ lễ mễ hàng ngày, quả quyết nói: “Các ngươi hãy mau tới quảng trường tìm Lâm Phong, chỉ có hắn mới có thể giúp các ngươi rời khỏi đây, mau đi đi!”

Cho dù võ công của những người ở trong phủ không phải là không mạnh nhưng với mười thánh kị sĩ và một trăm ma đạo sư lại cộng với một nghìn ngự lâm quân tinh nhuệ với sự xuất hiện của vài thánh kiếm ẩn nấp trong đám đông, các lão đầu tử rõ ràng không thể chắc chắn có khả năng bảo hộ mọi người ra khỏi thành được hay không, cho nên đã nảy sinh tâm trạng sinh li tử biệt.

Tuy một vài cấm chú liên có thể giải quyết vấn đề nhưng hai lão đầu tử căn bản không nghĩ đến việc dùng đến mấy lời nguyện có sức hủy diệt đó để biến cả thành phố phồn hoa này thành đồng tro tàn, thánh giới đại sư tồn tại là để nghiên cứu sự huyền diệu của ma pháp, chứ không phải tồn tại để hủy diệt.

Nếu như có thể lựa chọn, hai lão đầu tử thà tự nguyện hủy hoại bản thân chứ không chịu dùng cấm chú để tiêu diệt tính mạng của ngàn vạn chúng sinh, sự hủy diệt độc ác chỉ có bọn ma quỷ không có tính người mới gây ra, hai lão đầu tử đương nhiên không phải bọn ma quỷ.

Khải Lâm Na chấn động, quả quyết nói: “Đại sư hãy cùng các pháp sư chui vào trong Tinh thần giới chỉ, để chúng ta ở ngoài này phòng ngự.”

Con người rất cuộc vẫn là động vật có tình cảm, cho dù là một con vật cứng, nuôi lâu ngày cũng nảy sinh tình cảm, mấy nàng đã sống cùng các lão đầu tử mười năm, từ lâu đã coi các lão đầu tử như người thân của mình, cho dù các lão đầu có đủ sức chiến đấu cho tới cuối trận chiến, nàng cũng không muốn để ba lão đầu tử lại phía sau.

Pháp Lạp Đế lão đầu tức giận hét lên: “ các người còn đợi gì mà không mau đi đi, đi tìm Lâm Phong rồi quay trở lại cứu bọn ta cũng chưa muộn.”

Trong tích tắc mười tên thánh kỹ sĩ đã bao vây lại, La đế Phong lão đầu vội nói: “ đi mau, nếu không đi sẽ không kịp nữa đâu”

Khải lâm na nào dám đi, những người khác cũng không hề nhúc nhích, Đái Lệ Ti là người đầu tiên không kiềm chế được kêu lên: “Ôi, trời ơi, Nguyệt Thần tại thượng, những kẻ hèn hạ vô liêm sỉ này thực sự rất độc ác, sự tức giận của Nguyệt thần Ái Lệ Ti Á sớm muộn sẽ trút lên đầu bọn chúng”, mọi người không kịp ngăn lại, tiểu cô nương này đã lôi ra một cây pháp trượng, triệu hồi phong lôi hệ cấm ma lĩnh vực cấp 12.

Cây Pháp trượng này do Pháp Lạp Đế chế tạo, cuối cùng Tập Lạp Kỳ lão đầu sau vô số lần thất bại mới phong ấn thành công một phong lôi hệ cấm ma lĩnh vực cấp 12 trong một viên ma tinh của thần thú.cuối cùng trong tay của Đái Lệ Ti, đích thực có thể xem là thần khí trong thần khí.

“ Đứng...” Ba lão đầu tử và Khải Lâm na đều kêu lên thất kinh, nhưng đã chậm một bước, sức mạnh lĩnh vực đã bị gọi ra toàn bộ.

Trong hư không xuất hiện một đám mây đen khổng lồ, che phủ toàn bộ không trung, trong đám mây đen không ngừng vùn vụt,một đạo cự đại lôi điện lúc ẩn lúc hiện, tiếng sấm đùng đùng, chớp đan lóa mắt, giống như ngày tận thế đang kề cận, cả bầu trời mặt đất đều hoàn toàn thất sức, lĩnh vực lực lượng khổng lồ che phủ cả lăng nguyệt đế đô.

Tập Lạp Kỳ và Pháp Lạp Đế lão đầu mặt biến sắc tới mức khó coi, hai mươi vị pháp sư cũng mặt cắt không còn hột máu.

Khải Lâm na và những người khác méo mặt cười nhìn Đái Lệ Ti lúc này mặt đang đỏ ra không hiểu.

Cấm ma lĩnh vực tuy có thể khiến cho một trăm ma đạo sư của đối phương mất đi sức mạnh, khiến cho mười tọa kỹ của thánh kỹ sĩ mất đi sức mạnh nhưng đồng thời cũng khiến cho Tập Lạp Kỳ và Pháp Lạp Đế lão đầu cùng với hai mươi vị ma pháp sư trở nên bất lực.

Cấm ma lĩnh vực không phân biệt địch ta, không những khiến cho hai lão đầu tử và hai mươi pháp sư mất đi năng lực ma pháp mà còn khiến cho cả đồng quyền trục và thần khí cũng trở nên vô dụng, đến một chút ma pháp cũng không thể gọi ra, hành động này không khác gì tự đào huyệt chôn mình.

Sức mạnh chủ yếu của mọi người trong phủ đều là các pháp sư, bây giờ tất cả đều bị đổ xuống hố sâu mình tự đào, lòng Khải Lâm Na không khỏi xót xa.

Tập Lạp Kỳ lão đầu không thể ngờ được cuối cùng bản thân lại bị hủy diệt bởi chính sức mạnh lĩnh vực của mình, trong chốc lát có cảm giác như chính mình đã đảo lộn chôn mình.

141. Chương 141: Huyết Chiến Đáo Đế

“Úc! Thiên nột, đây không phải là lỗi của ta!” Tất cả mọi người đều ném ánh mắt tức giận về phía Đái lệ Ti, tiểu tinh linh nô hỏa đùng đùng lại lôi ra một cây pháp trượng tương tự nói: “Thật đáng ghét, ai lại làm ra những cây pháp trượng giống hệt nhau như vậy, ta là muốn sử dụng p Lưu tinh Hỏa Vũ Pháp Thuật cấp 10, không phải cái Phong Lôi Cấm Ma Lĩnh Vực này.”

Cả đám đưa mắt nhìn nhau, chuyện hài hước này thật hơi quá sức tưởng tượng, chòm râu trắng của Pháp Lạp Đế rung lên nhưng không hề biểu hiện bất cứ sự tức giận nào, hai cây Long Cốt pháp trượng đều là kiệt tác của lão, hình dáng y hệt nhau, điều khác biệt duy nhất chính là hai miếng ma tinh trên chúng, Đái

lệ Ti nhất thời bị cơn tức giận làm cho mặt mày đầu óc, không cẩn thận đã dùng pháp lực triệu hồi cấm chú phong ấn trong đó phóng xuất ra ngoài.

Khải Lâm Na vội nói: “ Bây giờ nói gì thì cũng đã muộn rồi, hai vị đại sư xin hãy mau lánh vào Tinh Thần Giới Chỉ!”

Đáng tiếc là đã quá muộn, mười tên thánh kị sĩ đã vây lại, tên Kim xí đại bằng kị sĩ lao tới đầu tiên lượn một vòng trên không, cười nhạt nói: “Hôm nay các ngươi có mọc thêm cánh cũng khó lòng chạy thoát!” Một tiếng gầm khùng khiếp vang lên, kim xí đại bằng kèm theo thân hình dữ tợn của hắn lao mạnh xuống, bộ móng sắc nhọn hướng về phía vị ma pháp sư đứng đầu tiên.

Kim sắc đấu khí như thủy tinh phát ra chói lòa, khóa chặt mấy vị pháp sư trước mặt.

Hét lên một tiếng, Toa Lị Na là người đầu tiên xông lên ứng chiến, cơ thể mảnh mai của nàng nhẹ nhàng bay lên, trúc trượng vạch ra muôn ngàn cơn ảnh, kim sắc đấu khí đụng phải cơn ảnh, lập tức tan biến, Toa Lị Na thân hình nhẹ như lông hồng, nhanh mà như chậm, bay xuyên qua bộ móng vuốt sắc nhọn của Kim Xí đại bằng, dùng trúc côn gõ vào đầu của hắn.

Một tiếng kêu bi thảm vang lên lan rộng trong không gian, cả thân hình to lớn đang giang rộng đôi cánh dài hơn hai mươi mét của tên kim xí đại bằng lao đảo rơi xuống đất, làm thủng một mảng lớn trên mái nhà.

Tên phượng hoàng kị sĩ bám sát đằng sau kinh hãi, lập tức xông ra phía trước cản Toa Lị Na lại, cây kị sĩ thương dài ba mét kéo theo tàn ảnh, đấu khí hùng hực giống như dòng thác trút xuống, bảo vệ quanh người, không cầu lập công, nhưng cầu toàn mạng, xem ra tên thánh kị sĩ này cũng là kẻ thông minh.

Phượng hoàng bên dưới rú lên một tiếng phượng trong trẻo, dùng bộ vuốt sắc nhọn quất lấy Toa Lị Na.

Nói có vẻ dài dòng nhưng sự việc chỉ diễn ra trong tích tắc.

Khi tên Kim bằng kị sĩ lao xuống thì những thánh kị sĩ còn lại cũng dồn dập lao tới, sức chiến đấu của những Cự long, Phượng hoàng, thiên hạc và kim xí đại bằng bị mất năng lực ma pháp vẫn vô cùng cường mãnh, ma thú vốn là ma vũ công kích thể (loại tấn công bằng cả ma pháp và vật lý , tương đương với ma vũ song tu !!!), không còn khả năng tấn công bằng ma pháp, thì khả năng chiến đấu thiên bẩm của chúng cũng không thể xem thường.

Khải Lâm Na và Toa Bối Lạp cũng lần lượt tham gia cuộc chiến, thực lực của Khải Lâm Na mạnh hơn kiếm thánh một bậc, lại có thêm Ngân Ti Nhuyễn Giáp hộ thân, đối phó với hai tên thánh kị sĩ vẫn còn dư sức, Toa Bối Lạp thực lực hơi yếu, đã hiện nguyên hình là Bạch Long, phối hợp với Khải Lâm Na đối đầu với một cự long kị sĩ cấp 4 thật quá dễ dàng.

Thụy Đức Lạp tóm gọn một tên Thiên hạc kị sĩ, vừa không ngừng đánh vừa dùng thượng cổ long ngữ dạy bảo con liệt ảnh hỏa hạc đó, không biết con thiên hạc này đã phun ra câu gì khó nghe, khiến cho con hỏa hạc có chút do dự, rồi bất chấp thực lực xông ra quyết chiến, há miệng phun lửa, xem chút nữa là bị Thụy Đức Lạp xé thành hai mảnh.

La đế Phong một mình đấu với năm tên kiếm thần, kim sắc đấu khí tung hoành không gian, tỏa ánh hào quang rực rỡ, năm tên kiếm thần đều bị khống chế không ngóc lên được, mười năm tu luyện của lão đầu tử này quả thật không vô ích, ẩn ước xung phá được những ràng buộc trong pháp tắc A Lạp Bối Gia Tư.

Lộ Thiến Á sau khi chịu trách nhiệm thu hai lão đầu tử và các ma pháp sư vào trong Tinh Thần Giới Chỉ, ngó trước ngó sau một lúc, Mã Lệ Kiều thấy cô dường như không có bạn chiến đấu, do dự một hồi, liền bay lại tỏ ý muốn sát cánh chiến đấu cùng Lộ Thiến Á.

Mĩ nữ đó sung sướng ra mặt, vội nhảy lên lưng hạc, tay giữ chắc thanh phi kiếm mà Lâm phong tận, nhắm thẳng vào một tên phượng hoàng kị sĩ, nếu không phải là mỹ nhân này chưa từng luyện qua Thái Thanh nhất khí quyết, không phát huy được uy lực của phi kiếm, thì đã có thể chém cả tên kị sĩ lẫn con phượng hoàng đó thành hai mảnh, cho dù như vậy nhưng độ sát thương của thanh phi kiếm cũng khiến cho tên phượng hoàng kị sĩ đó phải kiêng dè sợ hãi.

Tán loạn nhất không ai khác chính là tiểu tinh linh, độc giác thú của tiểu nữ này thuộc loại ma thú dễ thuần phục, khi chiến đấu không có gì là mạnh mẽ mà chỉ thiên về phòng ngự, cũng không biết cách tấn

công, công kích vật lý thì càng hồ đồ, đối thủ lại là không trung chi vương - Kim xí đại bằng kị sĩ, nàng giành không được lợi thế, tức giận đến phát điên.

May mắn là trên người tiểu tinh linh vẫn còn mấy loại bảo bối và Ngân Ti Nhuyễn Giáp mà Lâm phong dùng tiên pháp luyện thành, tuy không giành được lợi thế nhưng kim xí đại bằng kị sĩ đó không thể chạm được đến nàng, nếu không tiểu nữ đó sớm đã “ngã ngựa” rồi.

Toa Lị Na một mình đối phó với bốn tên thánh kị sĩ, thân ảnh bạch sắc của nàng mềm mại như tơ liễu bay lên trước đòn tấn công của bốn tên thánh kị sĩ, thoát ần thoát hiện, tiến thoái có chừng mực, cây trúc trường trong tay múa ra muôn vàn thanh sắc kiếm quang, tấn công áp đảo khiến cho bốn tên thánh kị sĩ phải vội vàng đối phó, vừa sợ hãi lại vừa cảm thấy vô cùng xấu hổ tức giận.

Bọn họ dù sao cũng là những thánh kị sĩ tôn quý, bốn người vây đánh một nữ nhân mà còn luống cuống như vậy, điều này thật khiến cho những thánh cấp kị sĩ thường nhật đầu đội trời chân đạp đất như họ cảm thấy ê chề nhục nhã.

Lăng Nguyệt đế đô hôm nay thật không bình yên, các đội cấm quân của triều đình sớm đã phong tỏa toàn bộ các cổng thành, những tiếng giao đấu kinh thiên động địa khiến cho những người dân thường không biết đã xảy ra chuyện gì vội vã chạy về nhà mình, đóng chặt cửa không dám lộ đầu ra ngoài, lầm rầm cầu nguyện Quang Minh Thần phù hộ cho gia đình mình được bình yên.

Đám quý tộc cũng không ngoại lệ, trốn vào trong nhà cầu trời khẩn phạt, một số quý tộc biết chuyện thì bình tĩnh trốn vào hậu viện, để cho đám thê thiếp nuôi riêng trong nhà đầm bóp hầu hạ, cho dù đánh nhau có kịch liệt tới đâu cũng không phải là việc của bọn họ.

Vô số hào hoa phủ đệ trong thành dưới cuộc chiến của những cường giả đã bị biến thành đồng hoang tàn, sóng đầu khí giống như đạn lạc bắn khắp bốn phía, phá tan tất cả mọi ngôi nhà, kèm theo đó là tiếng kêu thảm thương của vô số người hầu và thị nữ không may mắn, một nghìn ngự lâm quân cũng bị đánh dạt ra ngoài, hợp quân với một vạn thành vệ quân được phái đến cứu viện, tạo thành thế bao vây bốn phía.

Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lợi đại sư đến nơi vừa đúng lúc cấm ma lĩnh vực được gọi ra, chỉ là hai vị đại sư cũng cùng phẩm cấp với Tạp Lạp Kỳ, dưới cấm ma lĩnh vực cấp 12 đó cũng không phải là ngoại lệ, liền bị mất đi năng lực ma pháp, đành cuộc bộ tới nơi, nhưng tiếc là đã quá chậm, dù có muốn ngăn trở cũng đành lực bất tòng tâm.

Hai vị đại sư đều không phải loại ngu dần, đương nhiên hiểu được những mục đích chính trị và âm mưu tranh giành đằng sau việc rất nhiều thánh kị sĩ bao vây tấn công Lâm gia này, vốn muốn tìm Mạc Tư Ni Á bộ hạ và Hải Phi Tư khuyên nhủ một lần, nhưng hai con hồ li lớn nhỏ đó đã sớm lặn tăm, khiến cho hai vị đại sư không còn cách nào đành phải cam tâm rời khỏi Lăng nguyệt đế đô.

Một tiếng thét rõ mồn một vang lên từ đám đầu khí bay ngang truyền ra ngoài, thân hình Toa Lị Na như một con quay bay thẳng lên trời, trúc côn tỏa ánh hào quang rực rỡ, tạo nên muôn ngàn tia sáng màu xanh, hợp thành một tấm màn xanh khổng lồ, sóng ánh sáng lan ra hơn mười trượng, hút bốn thánh kị sĩ vào trong, khiến chúng phải độc lập chiến đấu, không còn khả năng hỗ trợ cho nhau.

Toa Lị Na tay nắm chặt kiếm quyết, trúc côn giống như hải giao long xoáy tròn trên đỉnh đầu, cánh tay ngọc của nàng thông thả vươn ra ngoài, miễn cưỡng đọc một câu chân ngôn không có gì là chuẩn xác, trúc côn khẽ phát ra tiếng kêu, giống như chớp điện phóng về phía tên bích ngọc long kị sĩ cấp 5.

Tên thánh kị sĩ này không kịp kêu lấy một tiếng, linh hồn đã về châu diêm vương, mãi mãi bị lửa luân hồi thiêu đốt.

Trúc côn không thay đổi hướng đi, xoáy tròn giữa hư không, lướt mạnh trên đầu bích ngọc long, thân hình cao hai mươi mét của bích ngọc long giống như kẻ say rượu, lao đảo liêu xiêu đâm xuống, một lúc lâu sau mới lại ngật ngửa bay lên.

Toa Lị Na thu lại trúc côn, mặt trắng bệch, hơi tái đi, trên mũi lấm tấm mồ hôi, tố chất của nàng cho dù rất tốt, miễn cưỡng học được ngự kiếm chân quyết sơ cấp, chỉ là ngự kiếm quyết này tiêu hao quá nhiều pháp lực đã khiến cho nàng cảm thấy choáng váng. May thay, do thánh kị sĩ của con bích ngọc long đó đã chết, nên sau khi bay lên thì quay đầu chạy mất, giúp cho cô giảm được một phần áp lực.

Đang lúc La Đế Phong pháp sư sắp tiêu diệt được năm tên thần kiếm thì đột nhiên mắt trợn tròn lên, nhìn về đằng sau lưng Đái Lệ Ti hét lên: “Cẩn thận!”

Pháp sư vừa nói dứt lời nhưng lúc này đã quá muộn, chỉ thấy một thánh kiếm màu trắng tỏa ra tia sát khí lạnh lẽo, chém mạnh về phía sau tiểu tinh linh, trên người Đái lệ Ti đột nhiên phát ra những tia ánh sáng xanh nhạt, liên tiếp chống lại với thánh kiếm màu trắng đó, Đái lệ Ti bị luồng khí cương mãnh chấn kích, đổ ập người về đằng trước, phun ra một dòng máu tươi.

Pháp bảo mà Lâm phong luyện thành tuy có thể chống lại được cả công kích ma thuật và vật lý, nhưng tiểu tinh linh lại không biết bất cứ một đấu khí nào, một khi mất đi khả năng tấn công ma pháp, thì nàng cũng không mạnh hơn một ma pháp sư thân thể yếu ớt là bao, tuy không bị quang kiếm chém trúng, nhưng nàng vẫn không thể chịu nổi áp lực khi đấu khí màu trắng và Thái Thanh huyền khí va chạm vào nhau.

Tinh linh thủ hộ thần là một cách gọi khác của độc giác thú, tuy thiên phú chiến đấu của nó chỉ là phòng thủ, như điều ấy không có nghĩa nó là một con mèo bệnh tật, bây giờ nó thực sự cảm nhận được chủ nhân ở trên lưng đã bị thương, con độc giác thú đã được thuần dưỡng này lập tức nổi giận, liều mình chịu bộ móng vuốt sắc nhọn của kim xí đại bàng, bay nhanh thoát khỏi cuộc chiến, dùng tâm linh lay gọi chủ nhân ở trên lưng.

Máu đỏ chảy thành dòng, da thịt bị cào nát văng tứ tung, độc giác thú bị thương cuối cùng cũng phần nộ.

Nhưng đúng lúc con độc giác thú định bỏ chạy thì một phụ nữ có khuôn mặt lạnh băng nắm trong tay một thanh quang kiếm màu trắng, đi ra từ chỗ đánh lên vừa rồi, hóa ra chính là Tam công chúa Mông Tây Ni người ngồi cùng bàn với Lộ Thiển Á trong bữa tiệc ở hoàng cung, là em gái ruột cùng mẹ với Hải Phi Tư.

Nói ra thì dài dòng nhưng sự việc diễn ra chỉ trong nháy mắt.

Tiếng kêu kinh ngạc từ đám đông liên tiếp vang lên, Lộ Thiển Á phần nộ nói: “Mông Tây Ni, sao ngươi có thể bỏ ỉ như vậy, nấp ở đằng sau đánh úp Đái lệ Ti, loại phụ nữ bỏ ỉ đê tiện như ngươi, ta thực sự cảm thấy kinh tởm.”

Mông Tây Ni cười nhạt một tiếng nhưng không nói gì, quay người lao về phía con độc giác thú.

La Đế Phong râu tóc đều dựng lên, hai mắt tóe lửa, gầm lên một tiếng, hai tay nắm chặt một ấn quyết cổ quái, giữa mười đốt ngón tay phát ra những tia ánh sáng vàng tí tách, kiếm khí hủy diệt lập tức phát ra ngoài, đánh dạt năm tên kiếm thần, La Đế phong giơ tay bắt lấy, một thanh kim kiếm do đấu khí tụ lại xuất hiện trong tay, bay thẳng lên, nghiêng nghiêng chém tới, một đường kiếm kinh thiên động địa hơn mười trượng phá không, lao về phía Mông Tây Ni.

La Đế Phong không kịp nghĩ xem tại sao thực lực của ả lại mạnh ngang ngửa với kiếm thánh, ông chỉ quan tâm đến sự an nguy của người ở bên cạnh mình, Đái lệ Ti bị đánh lên trọng thương, sống chết chưa biết thế nào, đã khiến cho một người chưa bao giờ tức giận như lão đầu tử phải nộ khí xung thiên..

Mông Tây Ni sắc mặt khê biến, bạch sắc quang kiếm cũng chém ra một đường kiếm kinh thiên dài mười trượng, đối chọi với kim sắc quang kiếm trong không trung, một tiếng kêu xé tai vang lên, dường như cả hư không cũng muốn nứt ra, những luồng kim sắc đấu khí và thần hánh đấu khí vỡ vụn bắn khắp không gian như đạn lạc, phá hủy tất cả mọi kiến trúc trong phủ.

La Đế Phong và Mông Tây Ni vừa giao đấu lập tức lùi lại, lão đầu không suy tính đến thiệt hại lâu dài của trận chiến, không hề dừng lại tiếp tục đuổi theo, nhưng không ngờ lại bị năm tên kiếm thần lúc này đã đuổi kịp một lần nữa quán lấy chân tay, nhìn thấy Mông Tây Ni lại sắp lao vào Đái lệ Ti, lão đầu tử nộ hỏa công tâm, há miệng phun ra một vòi máu.

Đám nữ nhân kia lại ở quá xa, nhất thời cũng là không thể phân thân, chỉ đành trợn mắt nhìn theo, nộ hỏa công tâm.

Bạch sắc quang kiếm của Mông Tây Ni cũng lạnh lùng như nét mặt của ả, không hề có dấu hiệu muốn dừng lại, một lần nữa điên cuồng lao vào chém Đái lệ Ti, độc giác thú lúc này vừa quay người lại, kêu lên một tiếng cảm phần, lấy thân chắn đường kiếm của Mông Tây Ni.

Độc giác thú thánh khiết lúc này toàn thân đầy máu, lồng lên tức giận, không còn vẻ gì của một con vật ngoan ngoãn được thuần dưỡng, lấy thân mình che mũi kiếm thay cho Đái lệ Ti, bị trọng thương rơi một khoảng thịt lớn, hung dữ lao tới, dùng móng vuốt sắc nhọn cào loạn về phía Mông Tây Ni.

Mông Tây Ni cười nhạt một tiếng, né người tránh, chớp mắt một cái xuất hiện bên cạnh độc giác thú, một lần nữa giờ kiếm lên chém xuống.

Con độc giác thú đáng thương chỉ còn biết hoảng hốt quay người, lấy thân che cho Đái Lệ Ti đường kiếm vô cùng lợi hại đó.

Tất cả đều xảy ra quá đột ngột, việc Đái lệ Ti bị thương trong cuộc chiến kỳ thực chỉ diễn ra trong khoảng thời gian bằng rót một tách trà, đúng lúc này, một luồng kim quang chói lòa xuất hiện ở phương bắc, bay với tốc độ kinh hoàng trong không gian, sấm chớp đang vần vũ khắp trời như gặp phải khắc tinh, nhanh chóng tan biến, chỉ trong tích tắc, Cẩm ma lĩnh vực đã biến mất.

Kim quang lập tức biến mất.

Một tiếng thét dài từ xa vọng tới, một đạo kim sắc tàn ảnh xé hư không lướt tới, chỉ trong chớp lát đã tới khoảng không cuộc chiến, Ngải Lâm Uy Na cuối cùng cũng đã đến, cảnh chiến trận thảm khốc khiến cho khuôn mặt lạnh lùng của nàng lập tức tràn đầy sát khí, chiến ý cường đại trong giây lát đã bao phủ khắp chiến trường.

Kẻ đen đủi nhất chính là kẻ gần nhất - ba tên thánh kị sĩ đang giao chiến với Khải Lâm Na và Toa Bối Lạp, Ngải Lâm Uy Na phóng thẳng người lên, thân hình quay tròn trong không trung, đột ngột xuất hiện ba Ngải Lâm Uy Na, cùng lúc trong tay cầm ba chiếc long thương dài ba mét ứng chiến với ba tên thánh kị sĩ khiến cho chúng kinh hoàng thất sắc.

Thanh kim sắc long thương trong tay Ngải Lâm Uy Na đang lao theo một tên thiên hạc kị sĩ bỗng đột ngột rời khỏi tay, biến thành một đường ánh sáng vàng xuyên vào ngực tên kị sĩ đang trên lưng hạc làm cho hắn chết ngay tại trận, kim sắc long thương tiếp tục hướng đi, trong không trung quay ngược lại trở về trong tay Ngải Lâm Uy Na.

Ngải Lâm Uy Na lao tới, không hề thương xót dùng long thương chém vào đầu hồng đỉnh cự hạc, hồng đỉnh cự hạc chỉ kịp kêu lên một tiếng thê thảm, rơi từ không trung xuống đất, sau một trận bụi mờ mịt thì biến mất không còn dấu vết.

Hai thánh kị sĩ còn lại đang kinh ngạc tại sao lại có hai Ngải Lâm Uy Na lao về phía mình không tấn công thì Ngải Lâm Uy Na đã kịp thanh toán xong một tên thiên hạc kị sĩ trong thời gian ngắn nhất, thu lại ảnh của hai hóa thân của cô, quay đầu lại lao về phía hai tên long kị sĩ và phượng hoàng kị sĩ vẫn còn đang ngơ ngác.

Sự việc xảy ra quá nhanh chóng, tốc độ của Ngải Lâm Uy Na quá nhanh, khi Khải Lâm Na và Toa Bối Lạp hoàn hồn trở lại thì Ngải Lâm Uy Na đã cho tên thiên hạc kị sĩ đó cả người lẫn ngựa đều về chầu diêm vương, Khải Lâm Na kịp phản ứng lại, vội vàng nói: “Ồi, Ngải Lâm Uy Na cuối cùng cô cũng đã đến, hãy mau đi cứu Đái lệ Ti trước đã!”

Ngải Lâm Uy Na về mặt lạnh lùng khẽ gật đầu, quay người lao về phía Đái lệ Ti, nhưng Tam công chúa điện hạ Mông Tây Ni của Lăng Nguyệt đế quốc sau khi thấy cẩm ma lĩnh vực đột ngột biến mất, phát hiện ra điều không bình thường đã sớm chuẩn bị.

Khi Ngải Lâm Uy Na lao tới bên người Đái lệ Ti thì độc giác thú lúc này đã lão đảo, sắp rơi từ không trung xuống, Ngải Lâm Uy Na vội vàng tháo đai kị sĩ (=yên ngựa), ôm Đái Lệ Ti xuống, tiểu tinh linh mặt đã vàng ệch, máu từ khóe miệng không ngừng nhỏ ra, hơi thở mỏng manh yếu ớt.

Từ trong ngực mỹ nữ này trỗi dậy ra một luồng sát khí đầy trời, đột ngột quay đầu lại, kim long thương bay thoát khỏi tay, đâm chết tên phượng hoàng kị sĩ đang quyết đấu với Lộ Thiển Á ngay trên lưng con phượng hoàng, long thương không dừng lại, tiếp tục cắm xuyên vào ngực hỏa phượng hoàng, hỏa phượng hoàng kêu lên một tiếng thảm thiết, lão đảo trên không trung rồi rơi xuống.

Lộ Thiển Á vội vàng lao đến, nhảy xuống lưng hạc, đỡ Đái lệ Ti lại, nói: “Đề ta chăm sóc cho cô ấy, người hãy đi giúp những người khác!”

Hai tên thánh kị sĩ lần lượt chết trong tay Ngải Lâm Uy Na, cả tọa kị cũng không thoát khỏi, còn sót lại bảy tên thánh kị sĩ kinh hãi, đang suy nghĩ xem có nên vứt thể diện của mình ở lại để bỏ chạy thì Ngải Lâm Uy Na đã lao tới, đâm thủng ngực một tên kim xí đại bằng kị sĩ đang giao đấu với Toa Lị Na.

Kị sĩ đã chết trận, kim xí đại bằng tất nhiên sẽ không ở lại quyết chiến, gầm một tiếng, giang cánh, định thoát khỏi trận chiến, nhưng Ngải Lâm Uy Na sao có thể để nó thoát, long thương lao khỏi tay, phóng rơi con kim xí đại bằng giữa không trung.

“Bọn khốn kiếp các ngươi!”

Hai tên thánh kị sĩ sót lại cũng bị Ngải Lâm Uy Na chặn lại, Toa Lị Na mặt bừng bừng nộ khí thóa mạ một tiếng, nhanh chóng lôi ra một mớ quyển trục, rải quyển trục lên đầu một vụn thành vệ quân đang bao vây ngoài phủ như rắc đỗ, nhưng một trăm tên ma đạo sư nấp trong đám vệ binh cũng bắt đầu phát động ma pháp công kích.

“Hãy mau để hai đại sư ra ngoài”, khi Khải Lâm Na hét lên một tiếng, Toa Lị Na khuôn mặt đầy vẻ hận thù, đã toàn lực lao tới, còn ảnh hóa thành thanh sắc kiếm khí bao quanh thân mình mấy mươi trượng, tất cả đám vệ quân bị cơn ảnh quét qua đều lập tức ngã lăn xuống, về châu diêm vương.

Toa Lị Na lại lao tới, một đám ma pháp sư bị mất đi chỗ bảo hộ lập tức trở thành đám cừ non chờ thịt, tất cả bùa chú và toàn bộ ma pháp tấn công đều vô dụng, trong phút chốc ánh mắt đám pháp sư này đều lộ vẻ tuyệt vọng.

“Mau đến cứu Đái Lệ Ti!” Ngải Lâm Uy Na vừa cất tiếng kêu thì tiếng của Lộ Thiển Á cũng vọng tới.

142. Chương 142 : Kiếp Hậu Trùng Sinh

Đấu khí xé rách cả hư không ...

Tiếng hò hét chém giết làm rung chuyển cả đại địa ...

Những đám đông quan chiến xung quanh giáo trường đều đã bỏ chạy mất tăm, chẳng sót một ai, nói cũng đúng, đâu có ai ngu đến nỗi ở lại đây để chịu chết chứ ...

Trong tiếng hú vang vọng, Lâm Phong phá vây lao ra, làm tuột mất “thanh vũ khí” Uy Nhĩ Tôn trong tay, một tên Long Kị Sĩ của Ngẫu Lâm Đế Quốc vội vàng lao đến để đón lấy hoàng tử điện hạ, ngay đúng lúc này thì dị biến đột nhiên xảy ra, thân thể Uy Nhĩ Tôn đột ngột nổ tung, nguồn chân nguyên lực cường đại đã khiến cho hắn biến thành một phiến huyết vũ, tên Long Kị Sĩ đen đui kia cũng theo đó mà hóa tro.

Tọa kị ngũ giai Hoàng Kim Cự Long của hắn cũng không thể tránh khỏi trận bạo tạc, đôi cánh bị xé toạc ra, nó đau đớn gầm lên một tiếng thảm thiết rồi rơi xuống đất, thân hình cao hơn 20 mét của nó chạm vào mặt đất khiến cho cả đại địa rung chuyển một trận, hàng loạt những âm thanh tựa oàn tựa khóc từ trong sâu thẳm linh hồn của chúng nhân run rẩy vọng lên, lại tựa như Đại Địa Nữ Thần đang kêu khóc.

Lâm Phong tay nắm chặt lấy một phiến kim quang, trên đỉnh đầu thì treo lơ lửng Thái Cực Đồ, chỉ tay vào bọn người phía dưới mà mắng chửi : ” Đám điều nhân không biết sống chết này, hôm nay ta phải cho các ngươi đi gặp QWuang Minh Thần của các ngươi. ”Nói xong thì vẫy tay một cái, một đạo kiếm khí kinh thiên xé không hoành ngang vài trượng rồi chém xuống, hai tên Chiến Thiên Sứ mười hai cánh không kịp tránh né ngay lập tức đã bị chém đứt đôi người.

“Úc ! Thiên nộ, Quang Minh Thần tại thượng ...” Thiên sứ thiếu nữ An Lị Ny cả kinh hét lên nhưng ngay lập tức bị tiếng gầm phẫn nộ của Tắc La Tư ngăn lại ...

” Hỡi vị thần vĩ đại! Xin người hãy giáng hạ Thảm Phán Chi Quang của Thiên giới để trừng phạt loại ma quỷ tàn ác này. ” Khi Tắc La Tư hoàn thành đoạn chú ngữ thì Thiên giới chỉ môn tức thì bị cường hành mở ra.

Đùng đoàng..

Một tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên, tiếp đó là một đại bạch sắc quang trụ to lớn hơn giáng xuống, uy lực của Thảm Phán Chi Quang do Chiến Thiên Sứ mười bốn cánh thi triển quả là không gì có thể sánh được.

Lâm Phong nâng lấy Thái Cực Đồ ở trên đầu, từ từ nghênh đón Thần Thánh Chi Quang, miệng thì cười lạnh nói : ” Thật là ngu ngốc khi khoan dung với lũ diều nhân các ngươi, ta thà ban phát lòng thương của ta cho lũ súc sinh, chứ tuyệt đối không để nó giành cho lũ ngu si không biết sống chết các ngươi, hãy nhìn đi. Thiên giới chi môn đã mở cửa rồi, Quang Minh Thần đang vẫy tay gọi các ngươi về châu đó. ”

Kiểm khí vang vọng cả toàn trường, Lâm Phong thôi động Ngự Kiểm Chân Quyết, khiến cho bọn Long Kị Sĩ trong trường không ngừng bị trảm sát, cả tọa kỵ cũng không có con nào chạy thoát, hoặc là bị chém chết ngay tại trận, hoặc là bị hút vào trong màn kim quang của Kim quang phiến, trong phút chốc phong vân biến sắc, cả bầu trời bên trên giáo trường trông giống như một trường tu la đồ sát.

Thiên sứ than khóc ...

Ma quỷ cũng nhỏ lệ ...

Năm tên chủ chiến thiên sứ và đại thiên sứ mười bốn cánh Tắc Lị Tư cùng đều lần lượt bị trảm sát dưới mũi kiếm của Lâm Phong, khuôn mặt ngây thơ của thiên sứ thiếu nữ An Lị Ný lúc này tràn ngập vẻ sợ hãi, cặp mắt mở trừng trừng nhìn vào thân ảnh trước mặt như là một tên tuyệt thế ác ma, nâng Thánh Quang Chi Kiếm bạch sắc lên, nhưng toàn thân lại run rẩy bất giác không dám lao lên.

Lâm Phong hừ lên một tiếng, rồi giơ tay bắt trảo, tóm lấy thiên sứ thiếu nữ vào lòng, cúi đầu nhìn xuống thiên sứ thiếu nữ lúc này đang co rúm lại, mỉm cười nói : ” Hình như lần trước chúng ta đã từng gặp nhau rồi thì phải, ừ ! Tiểu thiên sứ mỹ lệ, nàng có cần ta tiễn một đoạn để cùng với đồng bọn đi gặp Quang Minh Thần của mình không ? ”

” Xin đừng giết tôi ... ” An Lị Ný tức thì đồng tử mở to ra, giọng nói khiếp sợ cùng cực thoát ra từ cái miệng xinh xắn đang hé mở của nàng ta, thiên sứ thiếu nữ sớm đã bị cái chết của đồng bọn dọa cho sợ tới vỡ mật, không nín nổi khóc òa lên, những âm ức, sợ hãi và đau khổ hòa trong tiếng khóc khiến cho người khác phải mủi lòng.

Lâm Phong tức thì ngây ngốc, bất giác cúi đầu liếc nhìn kỹ thiên sứ thiếu nữ trong lòng, tiểu na đầu thánh thiện này khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, sau khi lớp vỏ thần thánh bên ngoài bị phá vỡ, liền hiện ra một linh hồn yếu đuối không có chỗ dựa ở bên trong, mất đi sự quan tâm của người thân, không nhận được sự chăm sóc từ phía đồng bọn, thiên sứ thiếu nữ khóc lóc như muốn trút hết sự âm ức, tủi thân chất chứa trong lòng vào dòng nước mắt.

Chứng kiến cảnh tình này, Lâm Phong không khỏi nhớ lại một đoạn cổ sự ở tiền thế.

Truyền thuyết kể rằng có một con ngọc hồ vừa độ quá thiên kiếp, thành công huyền hóa thành hình người thì bị một con sói đói độc ác truy đuổi, thiếu nữ hồ tiên vừa hóa thành lột người không có một chút công lực nào, sau một ngày một đêm bỏ chạy cuối cùng cũng lực cùng sức kiệt không thể chống đỡ nổi, chết cũng đều không còn.

Lâm Phong tịnh không phi là con sói đói hung tàn đó, nên lúc này không biết phải ra tay thế nào và có phần hơi bối rối, một tay ôm chặt lấy eo của thiên sứ thiếu nữ, rồi kẹp lấy nàng ta, kim quang phiến liên tiếp tỏa ra muôn vạn đạo kim quang, cuốn tất cả những tên Thánh Kị Sĩ còn lại vào trong, rồi đuổi theo chiếc Không Trung Khách Xa ở bên ngoài thành.

Cuộc chiến đã kết thúc, trên bầu trời giáo trường trở nên tĩnh mịch, huyết vụ mù mịt, hồi lâu vẫn chưa tan, mặt đất sụp đổ như vừa trải qua một trận thần ma đại chiến, những khán đài được dựng ở bốn phía sớm đều đã bị đầu khí phá thành đồng đổ nát, các vệ binh vây ở bốn bên đều không dám lộ mặt ra ngoài, hai chân nhũn ra, ngay cả việc đại tiện hay tiểu tiện cũng không dám thực hiện.

Khi Lâm Phong đuổi theo Không Trung Khách Xa ra ngoài thành, mới phát hiện ra tất cả mọi người đều có bộ dạng sầu thảm, Đái Lệ Ti nằm trong lòng Khải Lâm Na, không biết sống chết thế nào, mấy nữ nhân và ba lão đầu tử đều vây lại xung quanh, mặt mày rầu rĩ lo lắng.

“Đái Lệ Ti sao rồi?”, Lâm Phong trong lòng hốt hoảng, vội vàng hỏi.

Mọi người đều ngẩn người ra nhìn thiên sứ thiếu nữ mà hần ta kẹp trong tay đến tận ngực, quên cả trả lời.

Ba lão đầu tử không lấy gì làm lạ, một vạn năm trước bọn họ đã từng kề vai với thiên sứ tác chiến, nên chẳng có gì là lạ, liền vội vàng đề tỉnh chúng nữ, La Đế Phong đại sư với bộ mặt khó coi nói: “Đái Lệ Ti bị tam công chúa của Lăng Nguyệt Đế Quốc đánh lên ... người hãy tự đi xem đi!” Nói xong thì khẽ thở dài một tiếng.

Khuôn mặt của Tập Lạp Kỳ và Pháp Lạp Đế đại sư cũng hết sức khó coi.

Lâm Phong vội vàng giao thiên sứ thiếu nữ cho Lộ Thiển Á, sau khi gơ tay đón Đái Lệ Ti từ trong lòng Khảm Lâm Na, thì khuôn mặt lập tức tái nhợt đi, tâm mạch của Đái Lệ Ti đã chấn đoạn, sinh cơ đã tuyệt, trên khuôn mặt xinh đẹp phẳng phất một nụ cười méo mó, thần thái khoan thai dị thường, chỉ có đôi mày là hơi nhíu lại lộ vẻ đau đớn.

Nhớ lại những lúc trước, tiểu tinh linh tính tình tuy ngang bướng khó bảo, nhưng vẫn không mất đi bản tánh của một thiếu nữ, tuy thông hôn với Nguyệt Tinh Linh nhất tộc là việc bất đắc dĩ, nhưng ngân phát thiếu nữ này với địa vị là Nguyệt Tinh Linh nữ vương cao quý vẫn kiên cường dẫn tộc nhân của mình rời khỏi chiếu trạch theo lời đề nghị của hần, rồi tận lực thay đổi bản thân để có thể hoà nhập được với đại gia đình này.

Mỗi năm chẳng khác chi một ngày, bản thân hần bế quan mười năm, tuy tiểu tinh linh có chút ngang ngạnh cố chấp nhng suốt mười năm dài nàng ta vẫn không sống buông thả, đôi lúc khiến cho người khác phải nhức đầu nhưng nàng cũng đem lại không ít tiếng cười cho mọi người trong đại gia đình này, bây giờ tuy nàng ta đã hương tan ngọc vẫn [ngọc nát hương tan], hồn đoạn nơi đất khách, nhưng Lâm Phong vẫn không thể kìm chế được tình cảm sâu sắc trong lòng mình, hai hàng nước mắt đã chảy tuôn rơi.

Chúng nữ nhân bị cảnh tượng thương tâm tác động, cũng lặng lẽ trào nước mắt, Toa Bối Lạp thì đã khóc oà lên, tuy mười năm nay nàng ta luôn có xích mích với tiểu tinh linh, nhưng cũng là do nhất thời trong lòng bực bội hai người mới đấu khẩu cho vui, không ngờ dần dần đã nảy sinh tình cảm sâu sắc.

Lúc này khi Đái Lệ Ti hồn đoạn nơi đất khách, thì tiểu bạch long tâm tính lương thiện này mới phát hiện ra không biết từ lúc nào bản thân đã hoà nhập vào với đại gia đình này, mỗi người quanh cô đều giống như những người thân ruột thịt.

“Còn có thể cứu không?” Ba lão đầu tử vẫn là những người bình tĩnh hơn cả, Tập Lạp Kỳ vẫn hi vọng hỏi.

Lâm phong đột nhiên tỉnh lại, nhớ ra mình đã lấy được một viên Nhiếp Hồn Châu ở chỗ Phí La Đức, liền vội vàng kiểm tra xem thử thì thấy chân linh của tiểu tinh linh vẫn chưa tan biến, khuôn mặt tức thì đại hỉ, dụng thủ nhất chỉ, Nhiếp Hồn Châu bay ra ngoài rồi bắt đầu cấp tốc xoay vòng tròn trên đỉnh đầu Đái Lệ Ti.

Mọi người vội vàng lùi sang một bên, khuôn mặt căng thẳng nhìn chăm chăm vào viên Nhiếp Hồn Châu đến quên cả chớp mắt.

Lâm Phong khẽ la lên một tiếng, cùng với vòng chuyển động cấp tốc của viên Nhiếp Hồn Châu, trên đỉnh đầu của Đái Lệ Ti dần dần xuất hiện một luồng khói xanh, rồi bị hút vào trong bề mặt của Nhiếp Hồn Châu, không lâu sau, ba hồn bảy vía của Đái Lệ Ti đã được thu lại, trên người tiểu tinh linh ngưng tụ một ảo ảnh giống như hình người, ẩn tượng nhất là hình dáng của nó lại giống hoàn toàn bộ dạng của tiểu tinh linh.

Lâm Phong thay đổi ấn quyết, Tử Kim Hồ Lô rút lên rồi bay ra ngoài, rắc xuống một phiến kim quang, đem hút Đái Lệ Ti vào bên trong, chân hồn được Nhiếp Hồn Châu thu lại cũng theo đó chui vào trong, chúng nữ nhân lần đầu tiên trông thấy Tử Kim Hồ Lô, tất cả đều mở to mắt ra một cách hiếu kỳ.

Lâm phong bắt lấy hồ lô dùng lực lắc mạnh ba lần, rồi dốc ngược xuống dưới, một đoàn kim quang một lần nữa lại tà tà bay xuống dưới mặt đất, ánh kim quang tan đi, Đái Lệ Ti với thân thể hoàn hảo lại hiện ra, nàng ta quay đầu lại lao vào lòng của Lâm Phong, vị nữ vương cao ngạo này vừa lượn một vòng trước Quỷ Môn Quan, lúc này không thể nén nổi sự nhớ nhung của mình với người thân, liền ôm chặt lấy Lâm Phong khóc oà lên.

Chúng nữ đều tự lau nước mắt trên mặt mình, trên khuôn mặt đã bắt đầu hé lộ nụ cười đầu tiên sau kiếp nạn lần này.

Toa Bối Lạp đang định lao tới, thì bị Khải Lâm Na đứng bên cạnh giữ lại, Khải Lâm Na đưa mắt nhìn một cách ý nhị, mọi người đều hiểu ý liền đứng dậy rời khỏi phòng, giành không gian riêng cho Lâm Phong và Tiểu tinh linh.

Lâm Phong khuôn mặt nở một nụ cười ôn nhu, ôm chặt lấy chiếc eo mảnh mai của ngân phát thiếu nữ, lấy tay vuốt ve mái tóc bạch kim một mà và khuôn mặt mềm mại của nàng, rồi dịu dàng cời nói: “ Ổn rồi, bây giờ tất cả mọi thứ đều đã qua, sau này ta sẽ để Ngải Lâm Uy Na luôn ở bên cạnh nàng, tuyệt đối không để bất cứ ai làm hại nàng một lần nữa!” Đái Lệ Ti khóc òa lên, tất cả mọi ảm ức và đau khổ đều trút cả ra ngoài, nức nở nói: “ Ưc, ta ... ta thực sự không muốn rời xa mọi người, không muốn rời tộc nhân của mình , ta cũng không muốn làm cho chàng phải phiền muộn nhiều, không muốn khiến cho chàng phải tức giận, ta thực sự không cố ý ... ”

Tiểu tinh linh gặp đại nạn tinh thần không khỏi bồn loạn một mõi, sau khi nức nở một hồi thì chìm vào giấc ngủ, cánh tay ngọc ngà như ngó sen ôm chặt lấy cổ Lâm Phong không chịu buông ra, dường như muốn nép chặt mình vào cơ thể hần ta.

Lâm phong khe khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc rối bên tai tiểu tinh linh, ngồi xuống bên cạnh giường, đợi cho tới khi tinh thần Đái Lệ Ti ổn định trở lại, mới đặt cô lên giường, giúp nàng ta đắp chăn lại. Ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu tinh linh, ánh mắt Lâm Phong hiện ra ọp tía nhu tình, một lúc sau thì mới đứng dậy và đi ra khỏi phòng.

Ở ngoại đường, mấy lão đầu tử đang ngồi ở ghế bên nhắm mắt tĩnh dưỡng, chúng nữ thì vây xung quanh thiên sứ thiếu nữ lúc này đang co rúm trở lại, không ngừng nhìn nàng ta một cách hiếu kì, Toa Bối Lạp thì liên tục nhảy qua nhảy lại hỏi han một cách ríu rít.

Thiên sứ thiếu nữ vẫn co rúm người lại như lúc trước, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi nhìn đám nhân loại cường đại, cực lực cường ép bản thân mình không nhớ lại tình cảnh chết thê thảm của mấy tên đồng bọn, nhưng cảnh tượng đầy máu tanh đó đã in sâu vào trong đầu nàng ta, khiến cho khuôn mặt non nớt của thiên sứ thiếu nữ bao phủ một nỗi khiếp sợ lẫn bị thương.

“ Đái Lệ Ti sao rồi?” Lâm phong vén màn bức ra, chúng nữ lập tức lập tức xúm lại, Khải Lâm Na là người cất tiếng hỏi đầu tiên.

Lâm Phong cười nói: “Không sao rồi, nàng ấy đang ngủ, các nàng đừng làm phiền nàng ta, để nàng ấy nghỉ ngơi một lúc là ổn thôi.”

Mấy lão đầu tử mở mắt ra, Táp Lạp Kỳ ngại ngùng nói: “Đều là lỗi của bọn ta, đã không chăm sóc tốt cho Đái Lệ Ti, khiến cho nó bị hại!”

Pháp Lạp đế và La đế Phong lão đầu cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Khải Lâm Na vội nói: “ Không thể trách ba vị đại sư được, là do chúng tôi quá sơ suất, không đề phòng công chúa Mông Tây Ni đánh lên từ đằng sau, nên mới khiến cho Đái Lệ Ti bị thương.”

Lâm Phong nói: “ Được rồi, được rồi, mọi người đừng áy náy nữa, bây giờ Đái Lệ Ti đã bình an vô sự rồi, việc đã qua không nhắc tới nữa, việc này nói ra là do ta dó quá sơ suất, không để Ngải Lâm Uy Na ở lại chăm sóc cho mọi người, mới khiến cho kẻ thù lợi dụng được cơ hội, đúng rồi, những người khác có ai bị thương không?”

Toa Lị Na nói: “ Vẫn ổn cả, các ma pháp sư đều không bị thương, Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều bị thương nhẹ, Khải Lâm Na tỉ tỉ đã dùng thánh quang trị liệu thuật để chữa trị cho bọn họ rồi, con Độc Giác Thú của Đái Lệ Ti là bị thương nặng nhất, hiện đang nằm trong Tinh thần giới chỉ nghỉ ngơi!”

Lâm phong khe khẽ gật đầu, ngồi vào vị trí t?a nói: “Bao vây tấn công mọi người gồm những ai? Còn nữa tại sao lại gọi Cẩm Ma Linh Vực ra? Đó chẳng phải là muốn tự đào mồ chôn mình sao?”

Lộ Thiển Á nói: “ Hải Phi Tư xem ra vẫn đánh giá rất cao chúng ta, hần ta điều động mười tên Thánh Kị Sĩ, một trăm Ma Đạo Sư, và năm tên kiếm thần, còn có Mông Tây Ni - kẻ đã đánh trộm Đái Lệ Ti cũng

có thực lực không dưới kiếm thánh, còn về Cẩm Ma Linh Vực là do Đái Lệ Ti lỗi nhằm pháp trượng triệu hoán ra!”

La Đế Phong lão đầu bổ sung thêm: “ Còn có thêm một số cao thủ công lực không kém gì ta ẩn nấp trong thành vệ quân, rất có thể là người của Hải Phi Tư, nhưng tên tam hoàng tử điện hạ đó không hề ra tay, hơn nữa sau khi Ngải Lâm Uy Na đến thì hẳn ta đã chạy mất rồi!”

Lâm Phong nói: “Đối phương bị thương vong thế nào?”

Toa Bối Lạp cướp lời nói: “ Trừ một con Bích Ngọc Long do kị sĩ chết nên đã bỏ chạy trước, còn toàn bộ chín tên thánh kị sĩ còn lại đều bị chúng ta tiêu diệt, tạ kị của chúng cũng bị Ngải Lâm Uy Na của chàng giết hết. Ưc, long thần tại thượng, trong đó còn có một con ngũ giai Bạch Ngọc Long đồng tộc của ta, còn có một con phượng hoàng và một con băng hoàng, một trăm ma pháp sư đều bị Toa Lị Na sát tử!”

Chúng nữ tướng nhớ lại cảnh lúc Toa Lị Na đột nhiên nổi điên lên, rồi xông vào trong đám thành vệ quân mà giết chết đám ma pháp sư, trong lòng không khỏi rung mình, tất cả đều đưa mắt liếc nhìn Toa Lị Na.

Toa Lị Na chạy lại gần, ôm chặt lấy eo hổ của Lâm Phong từ đằng sau, cười khúc khích nói: “ Bọn hỗn đản xấu xa đó dám làm hại người thân của muội, muội sẽ giết chết tất cả bọn chúng!” Trong giọng nói trong trẻo, không vương chút khói lửa nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh kiên cường và lòng căm hận tột cùng, khiến cho thiên sứ thiếu nữ đang co rúm bên cạnh toàn thân run rẩy.

Lâm Phong kéo Toa Lị Na vào lòng, chỉ vào cái trán nhẵn bang của nàng ta rồi nói: “ Kẻ thù thì phải giết, nhưng một nữ hài tử nh muội mà lại giết nhiều người như vậy, cẩn thận sau này biến thành nữ ma đầu chuyên giết người đó!” Tiếp đó, khẽ hứ lên một tiếng, Lâm Phong cười lạnh nói: “ Tam hoàng tử điện hạ này coi như vẫn còn nể mặt ta, mời cả bảy vị thiên sứ tới bao vây tấn công ta, xem ra hẳn thật lòng muốn đẩy ta vào chỗ chết đây mà, có qua có lại mới toại lòng nhau chứ, ta cũng nên đáp trả lại hẳn một món quà lớn!”

Khuôn mặt của chúng nữ đều lộ vẻ trầm ngâm, trận huyết chiến hôm nay, kẻ địch dường như đã điều động toàn bộ Thánh Kị Sĩ của ngũ đại đế quốc, đến bảy vị thiên sứ của giáo hội cũng được mời đến, điều này thể hiện hẳn rõ ràng muốn dồn mọi người vào đường chết, nếu không “ đáp lễ” lại với hẳn, các nàng cũng cảm thấy khó mà nuốt nổi cục tức này.

Tạp Lạp Kỳ nói: “ Tìm tên đầu sỏ tính sổ là được rồi, đừng gây họa cho dân chúng!”

Những người khác đều gật đầu đồng ý, tên đầu sỏ gây tội ác là Hải Phi Tư, dân thường đều là những người vô tội.

Lâm Phong gật đầu nói: “Ta sẽ quay trở lại đó một chuyến, mọi người lập tức trở về Khắc Khố Sâm Đạt đi, sau khi xong việc ta còn phải đến Thiên Hạc đảo một chuyến gặp Thiên Hạc Nữ Hoàng, không cần phải đợi ta!”

Khi Lâm Na nhìn thiên sứ thiếu nữ đang co rúm bên cạnh, hỏi: “ Thiên Tiểu cô nương này thì giải quyết thế nào đây?”

Lâm Phong đa mắt nhìn mấy lão đầu tử, Pháp Lạp Đế lão đầu nói: “ Cô bé này chỉ là một nhị đệ thiên sứ cấp thấp, địa vị trong thần tộc cũng chỉ ngang với những nô lệ trong xã hội con người, chắc chắn đã phải chịu nhiều ảm ức khi ở cùng với các thiên sứ cao cấp, để cho cô bé đi theo nguoi đi, nguoi cũng không phải là người giết càn vô tình!”

Lâm Phong khe khẽ gật đầu, giơ tay ôm lấy thiên sứ thiếu nữ, sai Khải Lâm Na phóng xuất Thụy Đức lập và Mã Lệ Kiêu ra, quay đầu tiến vào trong thành.

Lúc này mọi nhà ở Lăng Nguyệt đế đô đều đã đóng cửa, cửa thành cũng đã đóng chặt, tất cả thành vệ quân đều đã tập hợp lại lên trên mặt thành, khi Lâm Phong và vợ chồng Thụy Đức Lạp trở về theo đường cũ, chuông cảnh giới đã vang lên khắp đế đô.

Tất cả lực lượng tinh nhuệ đều đã bị tiêu diệt, sót lại vài tên cũng đã cao chạy xa bay, đám vệ binh thông thường chỉ còn biết lẳng lặng đứng nhìn hai con cự hạc bay qua bầu trời, tiến về phía hoàng thành, căn bản không đủ sức chống lại, đành trợn mắt nhìn theo.

Khi Lâm Phong đến hoàng thành, hoàng cung bao gồm ba lớp, ngoài ba lớp bố trí các ngự lâm quan tinh nhuệ tất cả đều mặc áo giáp, mấy tên tướng lĩnh còn vô cùng bình tĩnh, không hề sợ hãi, chỉ huy quân lính giương cung bắn một loạt ma tên chào đón sự xuất hiện của Lâm Phong.

Lâm Phong sử dụng Thái Cực Đồ, cùng Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều phòng ngự, cười nhạt một tiếng, buông thiên sứ thiếu nữ ra, hai tay nắm một ấn quyết cố định, giữa mười ngón tay xuất hiện những tia lửa bắn ra, triển khai thái tinh nhất khí Ngự Lôi Chân Quyết, trên bầu trời yên tĩnh đã tụ lại một đám mây đen, sấm chớp đan vào nhau, trông bộ dạng dường như bất cứ lúc nào cũng có thể giáng xuống.

Những âm thanh kinh thiên động địa nổi lên, cho dù ngự lâm quan có tinh nhuệ tới đâu thời điểm này cũng phải rối loạn, đến cả bọn tướng lĩnh chỉ huy mặt cũng biến sắc, tuy vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, nhưng không thể nén nổi nỗi sợ hãi trong lòng.

143. Chương 143: Loạn Luân Chi Họa

Trong hoàng thành gà bay chó chạy, người người hoảng sợ, hai vạn ngự lâm quân bảo vệ hoàng thành và các cung nữ sớm đã không chịu đựng nổi áp lực tâm lý quá lớn này, bắt đầu bỏ chạy tứ phía như có ma thú hung ác truy đuổi phía sau, thực mạng bỏ chạy khỏi hoàng cung, tiếng kêu thét của cung tần mỹ nữ như muốn xé rách mây đen đang giăng kín trên bầu trời của hoàng cung.

Cuối cùng, một toán vệ binh tinh nhuệ khoảng một trăm người bảo vệ một người đàn ông trung niên đầu đội vương miện, da mặt nhợt nhạt, hốt hoảng luống cuống từ trong cung điện chạy ra, vội vàng chó nhà có đám vội vàng vang thào chạy về cổng hoàng cung, phía sau kéo theo một đám đông các phi tần quần áo xộc xệch, tóc tai rối bời, những cung tần mỹ nữ này ai cũng nhan sắc mỹ miều, đều là những nhân gian tuyệt phẩm.

Nhưng lúc này, nét mặt của tất cả bọn họ đều chứa đầy vẻ sợ hãi, chen lấn xô đẩy lẫn nhau chạy bạt mạng ra cổng hoàng cung, những kẻ bị ngã lập tức bò ngay dậy, có những phi tần còn chạy trước chặn đường của hoàng đế, đám kị sĩ không thèm để ý tới sự sống chết của đám nữ nhân, trực tiếp đâm lên người họ tiếp tục bỏ chạy.

Lâm Phong nhếch mép cười nhạt, khẽ ra hiệu, Thụy Đức Lạp hú lên một tiếng đáp xuống chắn ngang xa giá của hoàng đế bệ hạ, luồng gió mạnh thoát từ đôi cánh gang rộng khiến cho một trăm binh sĩ tinh nhuệ không đứng vững nổi chân, nghiêng đồng ngã tây ngã rạp về phía sau, đám chiến mã cũng khuỵu xuống phải có người dựng lên mới đứng nổi.

Lâm Phong không thèm để ý tới tên hoàng đế già đã bị dọa cho sợ mất mật(chỗ này nguyên văn là :sợ đến “đại tiểu tiện” ra quần, dịch vậy thô quá nên không cho vào), mặt tái xám đi không nói được câu nào, mắt nhìn chằm chằm vào tam công chúa Mông Tây Ni đang hộ giá tên hoàng thượng già ở bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng không có chút thương tiếc, cười ha hả một hồi, nói: “ Tam công chúa điện hạ Mông Tây Ni cao quý, hôm nay ta đặc biệt tới đây là muốn đòi nàng một món nợ máu, nàng muốn tự xử lý mình hay là để ta phải ra tay đây?”

Mông Tây Ni lần đầu tiên cảm nhận được sức mạnh đáng sợ không thể kháng cự của đương thời đệ nhất cường giả này, áp lực trước mặt đè nặng khiến cho nàng nghẹt thở, đến thở cũng cảm thấy vô cùng khó khăn, thần thánh đầu khí trong người không khống chế được trở nên loạn xạ, cơ thể nàng dường như muốn nổ tung, sợ hãi tới mức thất sắc.

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Mông Tây Ni trong phút chốc tái nhợt đi, khuôn ngực đầy đặn phập phồng gấp gáp, cùng với uy thế ngày một áp đảo của Lâm Phong thì cơ thể của Mông Tây Ni cũng không kiểm soát được run lên bần bật, miễn cưỡng cầm thanh kiếm, cánh tay như đang chịu một vật nặng ngàn cân, không đủ sức để nâng lên.

Cái chết không có gì đáng sợ nhưng sự vô xé và hủy hoại về tinh thần trước lúc chết mới khiến cho người ta thêm khiếp sợ.

Lâm Phong đứng trên lưng Thụy Đức Lạp, một tay dắt thiên sứ thiếu nữ toàn thân run rẩy, một tay cầm pháp quyết chỉ lên trời, mây đen dày đặc không ngừng vần vũ, những tia chớp lớn thoát ẩn thoát hiện, uy

lực mà Lâm Phong gây ra ngày càng lớn khiến cho mấy tên kị sĩ đứng trước xa giá của hoàng thượng không thể chịu đựng thêm nữa, ý chí kiên cường của đám kị sĩ này dưới hai tầng sức ép nặng nề cuối cùng cũng sụp đổ, vừa la hét vừa tháo chạy tứ phía như bị phát điên.

Mông Tây Ni mồ hôi vã ra như tắm, toàn thân run lên bần bật, nỗi hoảng sợ trên khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng mỗi lúc một hiện rõ, lộ ra bộ dạng tàn ác.

Lâm Phong buông tay thiếu nữ thiên sứ ra, đón lấy tờ danh sách xem xét một hồi, sau đó bong nẹ một cái, tờ danh sách lập tức biến thành giấy vụn.

Lâm Phong bật cười nói: “Ta vẫn nghe hoàng thất hoang dâm vô độ, những chuyện loạn luân cũng không phải là điều mới mẻ, thật không ngờ đến một kẻ anh hùng vũ dũng như Hải Phi Tư điện hạ lại có thể làm chuyện xấu xa khiến trời đất phải nổi giận như vậy với em gái ruột thân thiết của mình, chắc rằng ta không cần ra tay thì tên tam thái tử điện hạ đó cũng sẽ tự tìm gặp Mông Ni Tạt đại thần thôi.”

Mông Tây Ni mặt biến sắc, đánh rơi cả quang kiếm trong tay, khuôn mặt đầy vẻ tuyệt vọng và đau khổ, hai mắt phóng ra cái nhìn oán hận và căm thù, nghiêng rống trợn mắt nhìn Lâm Phong, dường như muốn dùng ánh mắt mình để xé Lâm Phong ra từng mảnh nhỏ.

Lâm Phong cười nhạt nói: “ Ta thật đã nhìn nhầm người, vốn cho rằng Hải Phi Tư cũng có thể xem như một anh hùng thời nay, không ngờ tam hoàng tử điện hạ này với công chúa điện hạ Mông Tây Ni cao quý lại ngầm mang thai , đây thực sự là ví dụ điển hình cho những chuyện loạn luân chốn hậu cung”, Hãn quay đầu lại nói với Bỉ Đặc đang cúi đầu cung kính: “ Hải Phi Tư đâu rồi?”

Bỉ Đặc thưa: “Thưa chủ nhân, trước khi ngài đến thì Hải Phi Tư đã cùng đại hoàng tử Tắc Cách của Thần Vũ đế quốc và Mĩ Cách đại công của Cách Lâm công quốc bỏ trốn khỏi Lãng Nguyệt đế đô, kị toạ của bọn họ đều là siêu cấp phi hành ma thú, chúng tôi tạm thời vẫn chưa có cách nào nắm được hành tung của bọn họ!”

Lâm Phong hứ một tiếng, lũ gian ác này chuồn thật là nhanh, cho dù có chạy cũng không thể thoát được, trừ khi hãn suốt đời trốn trong hang chuột không lộ mặt ra, giờ tay tóm cả tên hoàng đế và Mông Tây Ni vào tay, Thụy Đức Lạc hú lên một tiếng bay lên, hướng về phương nam...

Kết quả cuối cùng của Hải công đại hội đã nhanh chóng lan khắp đại lục, cái tin tứ đại đế quốc Thần vũ, Bái thần Uy, Lãng Nguyệt, Ngải sâm và Các Lâm công quốc cùng với Giáo hội cấu kết âm mưu sát đại lục đệ nhất cường giả như vôi rồng đã thổi đi khắp nơi, chỉ là kết quả khiến rất nhiều người hoang mang không tin nổi vào tai mình.

Hai mươi tám kị sĩ mà các nước điều động đều bị tiêu diệt hoàn toàn, tin này sau khi truyền đi khắp đại lục khiến chỉ giới quý tộc suýt nữa hồn lìa khỏi phách, bảy vị thiên sứ của giáo hội thì sáu người chết, khiến cho nhiều tín đồ như rơi xuống vực sâu không đáy, đồng thời cũng khiến cho Giáo hội phải gánh chịu một cú sốc nặng nề. Điều khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi là, kẻ chủ mưu là tam hoàng tử điện hạ của Lãng Nguyệt đế quốc sau khi tháo chạy ra ngoài thì hoàng đế Mạc Ni á đã bị lột sạch quần áo bêu dưới cổng thành phía nam của Lãng Nguyệt đế quốc, công chúa Mông Tây á cũng cùng lúc phải chịu sự báo thù này.

Thêm nữa còn lan truyền đi một tin tức kinh thiên động địa, anh hùng thần võ Hải Phi Tư điện hạ lại cùng em gái ruột của mình , Mông Tây Ni công chúa điện hạ làm trò đồi bại khiến quý thần nổi giận, chuyện hậu cung hoang dâm vô lối tuy không phải là chuyện gì hi hữu, nhưng khi được phơi bày ra ngoài ánh sáng cũng khiến cho người khác khó lòng chấp nhận.

Sau khi tin tức truyền đi, hoàng đế bệ hạ của các nước lập tức “ anh minh quyết đoán” thoái vị nhường ngôi cho người hiền tài. bản thân thì lui vào chốn hậu cung an nhàn hưởng thụ tuổi già, e sợ bản thân mình một ngày nào đó cũng sẽ bị bêu ở cổng thành, đến lúc đó muốn thoái vị nhường ngôi thì cũng đã muộn.

Mục Tư Ni Á bệ hạ và công chúa Mông Tây Ni sau khi được cứu thoát, hai cha con hoảng sợ tự giác ở lại nam thành môn, ngôi báu sẽ do đại hoàng tử Phật Lợi An kế vị. Nhưng tiếng xấu do tội ác của bọn chúng gây ra cũng khiến cho chúng sống dở chết dở, tin Hải Phi Tư và Mông Tây Ni có quan hệ với nhau khiến cho hoàng thất của Lãng Nguyệt đế quốc mất mặt, không còn dám ngẩng mặt lên nữa.

Hải Phi Tư trước sau vẫn chưa lộ diện, không rõ đã trốn đi đường nào.

Về phần Lâm Phong, lúc này hắn đã đến Thiên hạc đảo.

Kim quang từ trên chín tầng mây xuất hiện trên không trung, trong ánh hào quang vàng, Lâm Phong chấp tay đứng thẳng. Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều đứng sau hắn, đang khẽ thì thầm bàn bạc gì đó.

Hắn vốn cho rằng tới Thiên hạc đảo nhiều nhất cũng chỉ mất một ngày đường, nhưng khi hỏi Thụy Đức Lạp mới biết, một băng hạc phải mất năm ngày năm đêm mới bay tới được thiên hạc đảo, tối thiểu cũng phải tốn một thời gian là ba ngày ba đêm mới có thể đến nơi.

Không có việc gì làm, Lâm Phong bèn quan sát thiên sứ thiếu nữ ở bên cạnh mình.

Thiếu nữ thiên sứ này vô cùng khiếp sợ, cho dù hình dáng của Lâm Phong tuyệt đối không hề giống với bọn hung thần ác sát, nhưng trong mắt của nàng, lại hiện lên hình ảnh của một ma thần hung dữ, tiểu thiên sứ không dám nhìn hắn, quỳ cả người xuống, đôi cánh trắng muốt khép sát vào nhau, đôi tay nhỏ bịt lấy mặt, đôi vai gầy yếu không ngừng run lên.

Lâm Phong giơ tay kéo thiên sứ thiếu nữ đứng dậy, dùng tay nâng chiếc cằm tròn trịa xinh xắn lên, phát hiện ra rong đôi mắt trong của nàng chứa đầy nỗi sợ hãi, bật cười nói: “Sợ gì vậy, sợ ta giết nàng ư?”

Thiên sứ thiếu nữ gật đầu lia lịa, đôi mắt khẩn cầu tha thiết, còn thoáng về ngưỡng ngưỡng của một thiếu nữ, nhưng nhiều nhất vẫn là nỗi sợ hãi và cô đơn, dáng điệu đáng thương khiến cho người khác phải động lòng ấy nói lên nàng đang cần một lời an ủi và một bờ vai vững chắc để dựa biết bao nhiêu, nữ nhân, khi họ yếu đuối nhất thường cần một nam nhân mạnh mẽ che chở cho họ.

Mọi người đều nói thiên sứ là ngây thơ lương thiện nhất, câu này nếu trước đây Lâm Phong nghe được sẽ bịt mũi cười, vì tất cả bọn điều nhân mà hắn gặp đều không có kẻ nào là trong sáng, lương thiện cả, chỉ có thiếu nữ đang ở trước mặt này mới xứng với cái danh xưng « thiên sứ » mỹ lệ cao quý đó, những tên điều nhân còn lại trong mắt hắn cũng chỉ là một lũ yêu quái.

Nhớ lại cảnh tám tên long kỵ sĩ và sáu tên thiên sứ cùng bao vây tấn công hắn, còn thiếu nữ thiên sứ này thì chỉ nấp ở đằng sau không dám xông lên, từ đầu đến cuối không hề tham gia trận chiến, Lâm Phong bất giác nảy sinh một thiện cảm với nàng, kéo lại ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve đôi cánh mềm mại của nàng, hỏi: “Nàng còn người thân không?”

Nàng gật gật đầu, rồi lại lắc đầu lia lịa.

Lâm Phong lại hỏi: “Vậy nói cho ta biết trên thiên giới bố mẹ nàng giữ chức gì?”

Thấy « tên ác quỷ » này không có vẻ gì ác ý, nàng mới bạo gan hơn một chút, lí nhí nói: «Bố và mẹ tôi đều là lương đực đồ tư ! »

« Lương Dực đồ tư ? », Lâm Phong khẽ nhíu mày lại, nói vậy tại sao nàng lại cùng một vị thập tứ dực đại thiên sứ và năm vị chủ chiến thiên sứ chạy xuống thiên giới ?

Thiên sứ cũng phân đẳng cấp cao thấp, lương dực đồ tư là loại hạ đẳng nhất trong thiên sứ, địa vị chỉ ngang với nô lệ trong xã hội con người, quan niệm kẻ mạnh là kẻ đứng đầu không chỉ tồn tại ở đại lục Thần tang mà ở thiên giới cũng như vậy, chỉ có tiến hóa thành lục dực thiên sứ, mới có thể trở thành quý tộc.

Điều này hắn đã sớm được nghe từ miệng tam lão đầu tử nói.

Với thân phận của một lương dực thiên sứ, thì không thể gặp nổi thập nhị dực chủ chiến thiên sứ và thập tứ dực đại thiên sứ, thiếu nữ thiên sứ này tại sao lại có thể cùng một vị đại thiên sứ và năm vị chiến thiên sứ chạy xuống thiên giới được?

Thiếu nữ nói: “Mười năm trước, trên bầu trời nhà tôi xuất hiện một lỗ hổng không gian lớn, tôi bay đi xem thì bị Tắc la tư đại nhân và Phật lí ngưỡng đại nhân xông tới xô vào bên trong.”

Lâm Phong nói: “Xem ra nàng thật quá đen đủi, sống cùng mấy vị thiên sứ đó chắc là đã ném đủ mùi khở sở rồi?”

Thiên sứ gật mạnh đầu.

Lâm Phong nói: “Có muốn trở về tìm người thân của nàng không?”

Nàng gật gật đầu rồi lại sợ hãi lắc đầu lia lịa.

Lâm Phong khe khẽ cười nói: “ đã không muốn về thì về sau sẽ sống cùng ta, cho dù nàng có trở về thiên giới, cũng mãi mãi chỉ là một Đồ tư hạ đẳng, đúng rồi, nói cho ta biết nàng tên là gì?”

“Tôi là An Lị Ni” , thiếu nữ thiên sứ rụt rè nhìn con người đang ở cạnh nàng, không dám nhìn thẳng vào mắt, nhưng.....uhm, “con quý” độc ác này lại có nụ cười đẹp mê hồn!

An Lị Ni suy nghĩ mông lung. Nàng rất muốn dựa vào vai của nam nhân này ngủ một giấc ngon lành, nhưng nàng lại không dám.

Nàng rất muốn vui vẻ kể về thời thơ ấu của mình, nhưng lại sợ y chê nàng lảm chuyện lời thôi.

Nàng muốn.....

Qua đôi mắt trong veo, Lâm Phong nhìn thấu những tâm sự cất giấu sâu trong lòng nàng, khẽ cười, một tay kéo eo nàng lại, để nàng dựa đầu lên lồng ngực vững chãi của mình, hôn nhẹ lên trán nàng, nói: “Ngủ đi, ngủ dậy có lẽ nàng sẽ quên hết những chuyện trước đây, và bắt đầu một cuộc sống mới!”

An Lị Ni cảm thấy lòng nhẹ nhõm, từ từ chìm sâu vào giấc ngủ, trong giấc mơ, nàng thấy mình vui vẻ giang rộng đôi cánh bay trên bầu trời xanh, phía sau nàng có một bóng hình mờ ảo, chỉ thấy đó là một chàng hoàng tử bạch mã tóc vàng...

Thụy Đức lập cũng để vào, nhẩn nha cười nói: “Không biết ngài có hứng thú với thiên sứ từ lúc nào vậy, tiểu nha đầu này trên thiên giới chỉ là một lương dục đồ tư hạ đẳng. thứ “hàng” này ở Khu Khắc Sâm đạt nhiều vô kể, tộc trưởng của Dục Phong tộc luôn muốn đem con gái gả cho ngài, cũng đâu thấy ngài có chút tình cảm nào với thiên sứ, tạo sao lại thích thú tiểu nha đầu này vậy?”

Lâm Phong trợn mắt trừng trừng nhìn con vật ti tiện này, nói: “Dưa hái vội không ngọt , câu này nhà người đã nghe qua bao giờ chưa?”

Thụy Đức lập cười hì hì nói: “Con nha đầu đó, cũng là do ngài lợm được về mà!”

Lâm Phong bật cười nói: “ Người thì hiểu cái gì, việc này cần duyên số, tiểu nha đầu này bây giờ không có chỗ nào để nương tựa, nếu ta không thu nạp nàng, thì nàng ta chẳng thể sống quá ba ngày, sẽ bị bọn quý tộc bắt về để huấn luyện thành nô tì, cái này gọi là duyên phận, người hiểu không?”

Thụy Đức lập lắc đầu : “không hiểu, tư duy của con người các vị thực sự là quá phức tạp!”

Lâm Phong chuyển sang chủ đề khác nói: “ Lần này chúng ta đã “chém” một nửa số thánh kị sĩ của các nước, e rằng đã đắc tội với tứ đại hoàng kim gia tộc. Trong đó còn có năm con thiên hạc, thiên hạc của các người, thiên hạc nữ hoàng của các người liệu có chẳng thiên la địa võng để phục kích ta không?”

Thụy đức lập nhún vai nói: “Thiên hạc gia tộc chúng tôi còn lâu đời hơn Lâm gia các vị chúng tôi cũng có những quy tắc sống của mình, những con thiên hạc làm kị mã cho con người lâm trận mà chết là do số phận của chúng, nếu như thiên hạc gia tộc muốn truy cứu, vậy thì hàng ngàn năm nay đã có biết bao nhiêu kẻ thù, điều này không phù hợp với đạo sinh tồn của chúng tôi!”

Lâm Phong nói: “ Vậy tại sao Kha La Đa nói long hoàng tử rất bất mãn với ta?”

Mã Lệ Kiều nhếch mép cười nói: “Ngài giết nhiều rồng như vậy, long hoàng bất mãn với ngài là chắc chắn rồi, cũng giống như lần này, năm thiên hạc kị sĩ đều bị giết sạch, Bạch Tố Nhã nữ vương chắc chắn sẽ có ý kiến với ngài, nhưng nguyên tắc vẫn được đặt lên đầu, tôi tin những người đứng đầu của tứ đại hoàng kim gia tộc sẽ rất vui kết tình bằng hữu với ngài.”

Lâm Phong nói: “Nói thẳng ra vẫn là kẻ mạnh là kẻ có uy quyền, nhưng nói đi rồi phải nói lại, nếu như không có sức mạnh đích thực thì ai có thể giết nhiều cự long, thiên hạc, phượng hoàng và kim xí đại bàng như vậy, đương nhiên sẽ không nhận được sự tôn trọng từ tứ đại hoàng kim gia tộc, vậy thì nguyên tắc này cũng sẽ không tồn tại nữa!”

Thụy Đức lạt cười “hắc hắc”: “Bọn ta lần này được hưởng phúc của ngài, Bạch Tố Nhã nữ hoàng diện hạ thân phận cao quý, trừ một số hạc tiên nữ ra, rất ít người được gặp bà ấy, chúng tôi lần này cùng ngài trở về thiên hạc đảo là muốn nhân cơ hội này có thể gặp nữ hoàng, nghĩ tới việc này thấy thật phấn khích!”

“Không phải vậy chứ?” Lâm Phong ngạc nhiên nói: “ Có chuyện như vậy sao?”

Mã Lệ Kiều nói: “Bạch Tố Nhã nữ hoàng luôn ở trên hư không, hơn một ngàn năm cũng không xuất hiện, tất cả đều do đám hạc tiên nữ chuyên phục vụ hầu hạ nữ hoàng truyền lại chỉ thị của bà, lần này Thiên hạc nữ hoàng mời ngài tới thiên hạc đảo, chúng tôi có thể nhân cơ hội này gặp mặt nữ hoàng.

Lâm Phong ngạc nhiên nói: “ Lịch sử của Tiên hư không đã qua lâu đời, trong ghi chép của chúng tôi về lịch sử của thiên hạc gia tộc không có tài liệu nào liên quan đến Tiên hư không, chỉ biết nơi đó là hoàng cung của thiên hạc nữ hoàng, chỉ có một số hạc tiên nữ mới có thể bước vào, đã từng có một hỏa hạc phản bội lại thiên hạc nữ hoàng xông vào trong Tiên hư kinh không, sau khi vào thì không còn thấy đi ra được nữa.!”

Lâm Phong hỏi: “ Chỉ không biết con hỏa hạc đó chui vào trong tiên hư linh không để làm gì?”

Thụy đức lạt phút chốc nét mặt trở nên bối rối, không nói lời nào, Mã Lệ Kiều mặt cũng đỏ bừng lên.

Lâm Phong ngây người ra, cảm thấy ngạc nhiên, nhìn dáng vẻ của hai người, con hỏa hạc này gan phải rất mới xông vào trong cấm cung của thiên hoàng nữ hoàng, không hiểu là vì chuyện gì?

Lâm Phong thấy vô cùng hứng khởi, bất giác hỏi: “ Công lực của con Hỏa hạc này thế nào?”

Thụy Đức lạt cười hì hì nói: “ Liệt ảnh hỏa hạc là thiên tài chiến đấu xuất sắc nhất trong lịch sử thiên hạc gia tộc chúng tôi từ trước tới nay, cún là kẻ duy nhất luyện thành công Liệt Hỏa Phấn Thiên, là kẻ mạnh trong thần thú cảnh giới, đang tiếc là ả lại phản bội thiên hạc nữ thần, âm mưu xông vào tiên hư linh không hãm hại nữ hoàng bệ hạ, sau khi vào thì không ra được nữa!”

“ Vậy thì thật đáng tiếc!” Lâm Phong thở dài tiếc nuối, trong lòng không khỏi cảm thấy khâm phục con Liệt ảnh hỏa hạc này, đến thịt của thiên hạc nữ hoàng cũng muốn ăn, thật là quá to gan.

144. Chương 144: Cẩm Tú Sơn Hà

Phía đông của Thản Tang Đại Lục là đại hải rộng mênh mông, trải dài ngút tầm mắt, từ xưa tới nay đều không ai biết điểm tận cùng của đại hải này là ở nơi nào, đã từng có vô số đội thám hiểm căng buồm ra khơi, nhưng đều một đi không trở lại, có người nói nơi tận cùng của đại hải là Ma Quỷ Đại Lục, cũng có người nói rằng vùng biển này cơ bản không có nơi tận cùng, thực hư thế nào không một ai rõ.

Phía trên mặt biển cách Thản Tang Đại Lục hơn mười vạn dặm, tọa lạc một cô đảo cao vút, khuôn viên ước chừng vài chục dặm, cô đảo này giống như một bảo lũy ở giữa không trung, lơ lửng bồng bềnh ngàn trượng trên không, một kì quan tráng lệ như vậy khiến cho Lâm Phong mới nhìn lướt qua cũng không khỏi cảm thấy sững sờ, thế giới thật là rộng lớn, không có việc gì kì lạ là không có ha.

Kim quang xé không tiến tới, rồi đáp xuống đảo, chỉ thấy tiên khí lượn lờ, những cây thông xanh thẳng đứng, tiếng hạc kêu vang vọng, thiên hạc bay đầy trời, vô số thiên hạc có kích thước khổng lồ thỏa mãn đậu trên những cây thông cao lớn vài chục trượng, hoặc đứng một mình hoặc thành đôi thành cặp, bay đuối đùa nghịch rộn rã, trông chẳng khác chi một dải thế ngoại tiên cảnh, không hề có chút bụi bặm của trần gian tục thế.

Khi Lâm phong vừa đáp xuống đảo, tức thì một loạt tiếng kêu vang lên, vài con thiên hạc có thể hình khổng lồ đã bay tới gần, bất kể trên cao hay dưới thấp đều thấp phần tò mò ước lượng (đánh giá) vị nhân loại khách quý đang từ từ tiến đến, đồng thời thì thăm tra hỏi Thụy Đức lạt và Mã Lệ Kiều về lai lịch của con người đang ôm trong lòng mình thiên sứ thiếu nữ bé nhỏ bằng một ngôn ngữ mà Lâm phong nghe không hiểu.

Thụy Đức Lạp cũng dùng điệu ngữ chíp chíp quạc quạc một hồi, mấy con thiên hạc tức thì hiện thành nhân hình rồi bu lại, một Liệt Ảnh Hỏa Hạc thiếu nữ mặc một chiếc váy liền thân màu hồng chen đến trước mặt

Lâm phong, giọng tán dương nói: “Úc! Thiên Hạc Nữ Thần tại thượng, ngài chính là Lâm Phong? Thật ngại quá, tôi đã quá thất lễ rồi, xin hỏi ngài có phải là đại lục đệ nhất cường giả - Lâm Phong các hạ?”

Không đợi Lâm Phong kịp trả lời, một đám hạc nữ dồn dập kéo đến lập tức vây lấy chàng thành vòng tròn, hỏi những câu hỏi kì quặc lẫn cổ quái khiến hắc ta lúng túng không biết trả lời ra sao, đang lúc sém đầu phồng trán thì một tiếng hạc lanh lảnh vang lên, đám thiên hạc bao vây bốn phía lập tức giãn ra hai bên.

Liền thấy bốn tuyệt sắc tiên nữ thanh thuần diễm lệ theo hầu một lãng ba tiên tử khoảng độ mười tám, mười chín tuổi ngự phong bay đến, rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hắc ta, vị lãng ba tiên tử đó tiến lên phía trước hành lễ theo kiểu xưa cổ, rồi nói: “Khắc Khố Sâm Đạt lĩnh chủ tôn kính, tôi là Thiên Hạc Nữ Hoàng Bạch Tố Nhã, hoan nghênh ngài đến Thiên Hạc Đảo làm khách, nguyên thần cùng ngài đồng tồn tại!”

Lâm Phong phóng mắt nhìn qua, chỉ thấy tất cả các con thiên hạc khác đều đã lùi ra một bên, nét mặt đều lộ vẻ sùng bái ngẩng nhìn nữ hoàng đệ hạ của mình, ngay cả Mã Lệ Kiều và con hạc ti tiện Thụy Đức Lạp cũng đã lùi sang một bên, cả hai người bọn họ đều là lần đầu tiên được nhìn thấy nữ hoàng đệ hạ của bản thân, phong thái thanh cao không vướng bụi trần của nữ hoàng đệ hạ đã nhanh chóng thu phục được bọn họ.

Lâm phong đáp lại bằng một lễ nghi tiêu chuẩn của giới nhân loại quý tộc, nói: “Nữ hoàng đệ hạ tôn kính, nguyên người cùng Thiên Hạc Nữ Thần đồng tồn tại!”

Bạch Tố Nhã khẽ mỉm cười nói: “Với việc ngày đã sáng tạo ra tự nhiên hệ ma pháp để nhân loại tu luyện, xin cho tôi được phép gọi ngài là đại sư để thể hiện sự tôn trọng của tôi giành cho ngài!” Ngừng một lát rồi nói tiếp: “Sự tồn tại của kẻ mạnh nằm ở sự cống hiến của người đó cho ma pháp, cống hiến của ngài ở lĩnh vực ma pháp từ trước tới nay không ai có thể so sánh được, mời đại sư di giá đến Tiên Hư Linh Không. Tố Nhã muốn thỉnh giáo ngài về sự kì diệu của ma pháp!”

Lâm phong tuy cảm thấy cách xưng hô này thực sự rất kì cục, nhưng cũng không phản bác lại, chỉ đáp lễ nói: “Nữ hoàng đệ hạ khách sáo rồi!”

Nói đoạn ngự phong bay lên, cùng Bạch Tố Nhã phiêu lãng bay về phía hậu sơn, bốn Tiên Nữ Hạc cấp tốc theo sát đằng sau, những thiên hạc khác đều ngược mắt nhìn theo, ánh mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ. Tên thái hạc Thụy Đức Lạp thì không ngừng nháy mắt với Lâm Phong, tỏ ý rõ ràng: “Lão đại, đem tôi đi theo với ...”

Thiên Hạc Đảo rộng hàng chục dặm trông giống như đỉnh của một ngọn núi to lớn, phía hậu sơn là một phiến vân hải. Trong phiến vân hải này từng làn tiên khí mờ mờ, sương trắng cuộn cuộn lượn lờ, khiến người khác không thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng, trong những màn sương trắng bốn cái kim sắc đại tự: “Cầm Tú Sơn Hà” lúc ẩn lúc hiện, bồng bềnh bất định trong làn tiên khí.

Khi Lâm Phong vừa nhìn thấy bốn chữ này lần đầu lập tức cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Xém chút nữa thì rơi từ trên mây xuống, nguyên nhân không phải là vì bị ẩn thân hắc ta, mà là vì bốn đại tự thoát ẩn thoát hiện này không phải là chữ viết của Thần Tang Đại Lục mà là kiểu chữ triện cổ đại ở tiền thế của hắc ta, sự phát hiện này khiến cho hắc ta cảm thấy bất ngờ, lẫn chấn động.

Thiên Hạc Nữ Hoàng Bạch Tố Nhã không hiểu có chuyện gì liền hỏi: “Đại sư, ngài làm sao vậy?”

“À, không có gì!” Lâm Phong vội định thần lại, chỉ vào bốn chữ lớn thoát ẩn thoát hiện trong vân hải, cố tỏ ra không hiểu hỏi: “Nữ hoàng đệ hạ tôn kính, xin hỏi bốn chữ này có nghĩa là gì vậy?”

Bạch Tố Nhã khẽ lắc đầu nói: “A, không giấu gì đại sư, Tiên Hư Linh Không là ân điển mà Thiên Hạc Nữ Thần vĩ đại ban cho Thiên Hạc Nữ Hoàng trước đây, theo như những gì trong ý thức của các Thiên Hạc Nữ Thần xưa cổ, thì bốn đại tự này là do bàn tay của Thần Đế để lại, với kiến thức của tôi thì không đủ khả năng để kiến giải!”

“Văn tự của Thần Đế?” Lâm Phong trong lòng có cảm giác hoang mang vô cùng, nếu như bốn Hán ngữ cổ đại này là văn tự của Thần Đế, thế thì chẳng phải là người dân Trung Quốc đều là Thần Đế rồi hay sao? Tâm lí mặc dù nghi tín ngưỡng của Thiên Hạc Nữ Hoàng quá cứng nhắc, nhưng miệng lại thực sự không

nói ra, chỉ là loại hán tự cổ này làm thế nào mà lại xuất hiện được ở nơi này, điều này khiến cho trong lòng hắn ta đặt ra một dấu chấm hỏi cực lớn.

“Thỉnh đại sư hãy theo tôi.” Bạch Tổ Nhã khe khẽ mỉm cười, phiêu thân bay tiếp, tiến thẳng vào bên trong phiến vân hải.

Lâm Phong mở mắt ra nhưng vẫn không thể nhìn thấy cảnh vật bên trong vân hải, quay sang nhìn trái phải xung quanh, thì thấy bốn nàng Tiên Nữ Hạc xinh đẹp tựa tiên xa đang đưa mắt nhìn như muốn nhắc nhở điều gì, thấy vậy Lâm Phong đành phải miễn cưỡng để tự toàn thân pháp lực, theo sát bước của Bạch Tổ Nhã tiến vào trong phiến vân hải.

Trong vân hải lại là một thế giới hoàn toàn khác, chỉ thấy một dải núi non sông hồ, tiên lâm thắng cảnh bất tận, bầu trời xanh trong vắt, ánh nắng cha hòa bao phủ hàng vạn dặm, cao cao trên không trung là hai đóa bạch sắc liên hoa khổng lồ đang lơ lửng, thấy Bạch Tổ Nhã đã ngồi lên trên một đóa liên hoa, Lâm Phong tức thì ngạc nhiên, rồi cũng nhẹ nhàng đáp xuống, ngồi xuống đóa còn lại đối diện với nàng ta.

Bốn vị tiên nữ hạ cũng theo đến, phía dưới chân đều xuất hiện một đóa bạch sắc liên hoa, đứng phía sau Bạch Tổ Nhã.

Bạch Tổ Nhã nhìn chằm chằm vào Lâm Phong, từ từ nói: “Đại sư tự mình sáng tạo ra tự nhiên hệ ma pháp, đó là chuyện cổ kim chưa từng có, liệu có thể cho Bạch Tổ Nhã tôi được chiêm ngưỡng phong thái của ngài?”

Lâm Phong nói: “Nữ hoàng hạ khách khí rồi, nếu như người không ngại, Lâm Phong tôi cũng muốn cùng bà người ăn chứng một phen!”

Bạch Tổ Nhã mỉm cười nói: “Ừ, vậy thì quá cảm tạ rồi!” Nói đoạn liền đứng thẳng người dậy, không rõ nàng ta đã làm như thế nào, “xoẹt!” một đạo kiếm khí vô hình từ hư không xuất hiện tựa thiểm điện, rồi chém về phía Lâm Phong.

Lâm Phong đứng thẳng dậy, nguyên lai cái gọi là Thần Thánh Thiên Hạc chẳng qua chỉ là Tự Nhiên Linh Thể được sinh ra từ thiên địa linh khí của vân hải tiên cảnh này hoài thai sinh ra, chẳng trách có thể nắm được nguyên khí của trời đất, chỉ có điều là rốt cuộc không có tiên gia pháp quyết nên không thể tu luyện thành nguyên anh dĩ tham tạo hóa. Cho dù bản thân có nắm được chút pháp môn thì sau khi luyện lên cực đỉnh cũng khó mà tiến thêm.

Chỉ là khắp nơi trong vân hải thế giới này đều toát ra vẻ thần bí, Lâm Phong đột nhiên phát hiện ra mình đã dẫn thân vào trong ma pháp trận thiên tạo (tự nhiên hình thành), hoàn toàn không có đường rút lui, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh ngạc, nhẹ nhàng rút Kim Quang Phiến ra phẩy, quét bay tất cả những đường kiếm vô hình phóng tới trước thân thể, phẩy thêm lần nữa, một đạo kim quang tức thì lao về phía Bạch Tổ Nhã.

Bạch Tổ Nhã nhẹ nhàng bay vút lên, nhanh chóng vung tay vạch những hình vẽ ma pháp, một luồng thiên địa nguyên khí hình thành nhanh như cắt cuốn về phía Lâm Phong.

Lâm Phong chỉ tay, ấn quyết vừa kết, luồng thiên địa nguyên khí khổng lồ tức thì xâm nhập vào thể nội, một phần bị hắn ta hấp thu, một phần khác theo đường cũ mà phản kích lại, đâm sầm vào đoàn nguyên khí của Bạch Tổ Nhã đang chế trụ Kim Quang Phiến, trận phong bạo cự đại tứ tán, Bạch Tổ Nhã kinh hô một tiếng, rồi phất ống tay bay lùi lại.

Bỗng nhiên, Linh Lung Bảo Tháp không chịu sự khống chế đã bay ra ngoài, phát ra một âm thanh vang dội. Bảo tháp trong nháy mắt đã phóng to ra, trông chẳng khác gì sắp phá vỡ cả không gian, treo lơ lửng trên đỉnh đầu Lâm Phong, Lâm Phong còn đang kinh ngạc thì thấy Linh Lung Bảo Tháp đột ngột xoay tròn chuyển động, cùng với tiếng nổ to lớn là một phiến huyền hoang chi khí, khiến cho cả vân hải thế giới đột ngột rung chuyển, hư không dường như muốn nổ tung.

Bạch Tổ Nhã và bốn vị Tiên Nữ Hạc sắc mặt đại biến, ngẩng đầu ngược nhìn ngọn tháp chọc trời cao vạn trượng. Bạch Tổ Nhã vội vàng huy động ngọc thủ vài lần, bốn vị Tiên Nữ Hạc lập tức biến mất vào trong hư không.

Lâm Phong đang kinh hoàng tới mức bay mất cả hồn vía thì trong đầu hắn ta hốt nhiên lại xuất hiện một đoạn khẩu quyết, Thất Bảo Linh Lung Tháp lại hóa nhỏ trở lại như ban đầu, bay trở về lại tay hắn, Lâm

Phong tới lúc này vẫn ngây người ra, một lát sau mới định thần trở lại.

Biến cố này xảy ra quá nhanh, nhất thời khiến cho hần ta ứng phó không kịp, một lúc lâu sau, khi định thần trở lại thì mới thu lại Linh Lung Bảo Tháp thì thấy chẳng có gì khác biệt, liền lập tức cẩn thận tham ngộ câu đoạn khẩu quyết đột ngột hiện ra trong đầu khi này, ẩn quyết nhất chỉ, cả vân hải thể giới đột ngột rung chuyển mạnh mẽ, cả không gian nổ tung, núi non sông suối đều hóa thành huyền hoàng chi khí rồi trầm xuống.

Cảnh vật vừa biến đổi, Lâm Phong đã bay lên đứng trên đỉnh núi phía sau Thiên Hạc Đảo, cách đó không xa Bạch Tổ Nhã và bốn vị Tiên Nữ Hạc đang trợn mắt há miệng nhìn hần ta, vô số con thiên hạc cũng từ xa bay tới sau lưng hần ta, hải vân thể giới với mây mù liêu nhiễu đã biến mất, bầu trời trở nên trong vắt, không hề gợn mây.

Lâm Phong không khỏi ngây người ra, khi trong không trung bay xuống một bức họa đồ thì mới giơ tay ra bắt, bốn chữ “Cầm Tú Sơn Hà” to lớn rõ nét hiện trên bức họa đồ đập vào mắt hần ta, trầm ngâm giây lát, pháp quyết tức thì triển khai, bức Sơn Hà Đồ đó lại biến thành vân hải thể giới, ngây ra một lát, Lâm Phong lúc này mới thu lại bức Sơn Hà Đồ, đến gặp Bạch Tổ Nhã.

“Ngài.... Ưc. Thiên nột, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy?” Bạch Tổ Nhã nhìn chằm chằm vào bức Sơn Hà Đồ trong tay Lâm Phong, sự cố này đến quá đột ngột khiến cho vị Thiên Hạc Nữ Hoàng này khó lòng có thể chấp nhận.

Lâm Phong tâm niệm cấp chuyển, bức Sơn Hà Đồ này rõ ràng là có liên quan tới Linh Lung Bảo Tháp, hơn nữa nó còn là một pháp bảo vô cùng lợi hại, nếu muốn đem nó theo e rằng sẽ phải san phẳng cả Thiên Hạc Đảo này, cho dù Tiên Nữ Hạc chỉ là linh vật mà thiên địa linh khí hoài thai sinh ra nhưng tín ngưỡng lại là thứ khiến cho người ta phải dè chừng nhất.

Lâm Phong tâm niệm cấp chuyển tựa điện, rồi đột nhiên quyết định nói dối: “Nữ hoàng bệ hạ, thực ra tôi chính là sứ giả của Thiên Hạc Nữ Thần, lần này tôi đến là phụng theo ý chỉ của Thiên Hạc Nữ Thần hồng thu lại Cầm Tú Sơn Hà Đồ, nhân tiện sẽ thay Thiên Hạc Nữ Thần truyền lại cho các vị một bí quyết tu luyện cao cấp hơn để nắm giữ tự nhiên hệ ma pháp.”

“Ưc! Thiên nột! Điều ... điều ... điều này ...” Những âm thanh kinh ngạc vang lên, Bạch Tổ Nhã sắc mặt hiện lên vẻ không dám tin tưởng, lưỡi cứng đờ lắp ba lắp bắp “Lẽ nào ... thần sứ đại nhân tôn kính, lẽ nào Thiên Hạc Nữ Thần quyền năng vô biên đã vứt bỏ kẻ nô bộc thấp hèn của người?”

Chỉ cần là kẻ có lí trí một chút cũng sẽ tuyệt đối không tin lời nói hoang đường này của Lâm Phong, nhưng bất luận là tự nhiên hệ ma pháp hay là việc biến cung điện của nàng ta thành một tấm họa đồ, đều đã chứng thực thân phận thực sự của hần ta một cách rất phiến diện, Bạch Tổ Nhã thực sự không tìm ra bất cứ lí do nào để không tin, chỉ đành im lặng chấp nhận sự thực.

Lâm Phong khẽ cười thầm trong bụng, thật là tín ngưỡng hại chết người, bức Sơn Hà Đồ này rõ ràng là tiên gia pháp bảo đã bị lưu lạc đến thế giới này trước cả khi chúng thần đại chiến, loại hần tự cổ xưa bên trên là một minh chứng cụ thể nhất, lúc này phải móc ngoặc quan hệ làm tay sai cho Thiên Hạc Nữ Thần, nếu như đứng trên góc độ tín ngưỡng mà nói, thì bất kì một chủng tộc có trí tuệ nào trên Thần Tang Đại Lục bất quá cũng chỉ là loài vật vô tri.

Lâm Phong lặng lẽ vận khởi một môn ma đạo hoặc tâm chi pháp mà hần đã vô tình học được ở tiền thế, rồi nói bừa một câu: “Thiên Hạc Nữ Thần tịnh không ruồng bỏ những tín đồ kiên định tín ngưỡng như các người, lần này ta đến đây là để thu hồi Cầm Tú Sơn Hà Đồ, ngoài ra còn thay mặt Thiên Hạc Nữ Thần truyền dạy cho các người một loại pháp môn tu luyện.”

Bạch Tổ Nhã khuôn mặt hiện lên thần sắc ngổ ngẩn, cứ theo quán tính mà gật đầu, Lâm Phong nhân lúc tâm linh nàng ta hư nhược, hét lớn lên một tiếng rồi nói: “Thiên Hạc Nữ Thần sai ta nói rõ với các người, sự huyền diệu của ma pháp là ở chỗ tìm hiểu sự vĩnh sanh bất tử, cùng thiên địa trường tồn chi đạo, bây giờ ta sẽ truyền lại cho các người một môn pháp tu luyện, các người phải nhớ kĩ lấy!” Ẩn quyết nhất động, năm điểm linh quang tức khắc phi xạ tiến đến trán của ngũ nữ.

Năm vị Tiên Nữ Hạc toàn thân run rẩy, từ sâu thẳm trong linh hồn bọn họ đã bị hần ta thừa cơ đặt một ấn pháp không thể phai nhòa. Trong tiềm thức của bọn họ giờ đây không còn nảy sinh chút nghi hoặc nào

nữa. Lần này họ sống chết tin rằng Lâm Phong chính là sứ giả của Thiên Hạc Nữ Thần.

Bạch Tố Nhã vội vàng nói: “Úc! Sứ giả đại nhân tôn kính, nguyện ngài cùng với Thiên Hạc Nữ Thần đồng tồn tại!”

Lâm Phong thầm cảm thấy có chút xấu hổ trong lòng, thực ra chàng cũng không muốn dùng thủ đoạn tiện này, nhưng bây giờ rơi vào tình huống bất đắc dĩ này chàng buộc lòng phải làm như vậy. Hắn ta hồ loạn đáp trả một tiếng, rồi cùng thiên sứ thiếu nữ và vợ chồng Thụy Đức Lạp rời khỏi Thiên Hạc Đảo, trở về Khắc Khố Sâm Đạt.

Trên đường về, Thụy Đức Lạp dò xét nhìn Lâm Phong như nhìn một con quái vật, vỗ vỗ vào đầu, ngạc nhiên kêu lên: “Ta không phải là đang nằm mơ đấy chứ? Úc, Thiên Hạc Nữ Thần tại thượng, lẽ nào ngài (nên để cách xưng hô này, vì thân phận của LP hiện tại) thực sự là sứ giả của Thiên Hạc Nữ Thần? Điều này quả thật là khiến cho người khác khó có thể tin được, thật quá hoang đường mà!”

Hoang đường vẫn là hoang đường, bất quá trong tiềm thức của tên thái hạc này không mấy may nghi ngờ địa vị mới của Lâm Phong.

Mã Lệ Kiều cũng tỏ ra khó tin vào việc này, ở Khắc Khố Sâm Đạt đã mười năm, bọn họ đã quen với địa vị trước đây của Lâm Phong, bây giờ đột nhiên hắn ta trở thành sứ giả của Thiên Hạc Nữ Thần, điều này khiến cho bọn họ nhất thời khó có thể chấp nhận, nhưng ngay cả Thiên Hạc Nữ Hoàng cũng đã thừa nhận, thì những con hạc hoang bọn họ sao có tư cách để phản bác!

Lâm Phong nghĩ thầm: “Nếu ta mà làm tay sai cho nữ thần ở chốn hư địa phiêu miểu của bọn các người, thì ngày mai mặt trời nhất định sẽ mọc ở đằng tây!” Tuy vậy nhưng ngoài miệng hắn ta lại tỏ ra nghiêm túc nói: “Thế nào, đến ngay cả Thiên Hạc Nữ Thần quyền năng vô thượng mà con thái hạc nhà người cũng dám nghi ngờ sao?”

Thụy Đức Lạp vội vàng cười hùa theo nói: “Úc. Thiên nột, ta làm sao dám nghi ngờ Thiên Hạc Nữ Thần chứ, hì hì ... , ngay ... ngay cả tẩm cung của Bạch Tố Nhã nữ hoàng bệ hạ, ngài cũng có thể di chuyển được, ta nào dám nghi ngờ thân phận sứ giả của ngài, hơn nữa bây giờ ngài đã là sứ giả của Thiên Hạc Nữ Thần, có thể đi theo ngài, ta và Mã Lệ Kiều sau này trước mặt đồng loại cũng cảm thấy hãnh diện.

Thiên sứ thiếu nữ đứng một bên, ngẩng khuôn mặt sợ hãi lên dò xét nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong cũng hắc hắc mỉm cười, không muốn nhắc đến chủ đề này nữa, lời Cẩm Tú Sơn Hà đồ ra tái luyện lại từ đầu.

Không biết bảo pháp này từ đâu đến, cũng không hiểu tại sao nó lại lưu lạc đến dị thế giới này, lúc đầu khi Linh Lung Bảo Tháp đột nhiên không chịu sự khống chế bay ra ngoài, tức thì toàn bộ cấm pháp trên bề mặt Cẩm Tú Sơn Hà Đồ đều bị phá vỡ triệt để, hoàn nguyên lại bốn lai diện mục, sau đó rất tự nhiên rơi vào tay hắn ta.

Tất cả những điều này đều hết sức cổ quái, Lâm Phong nghĩ mãi mà không hiểu, cũng không muốn làm nhọc óc mình nữa, nếu như đây là do vận khí thì có vận khí nào quá tốt như thế không?

Từ khi bị đám tạp mao của Côn Lôn Phái phá hoại cơ thể, Thái Cực Đồ chứa chân linh lưu lạc vào thế giới này, bản thân hắn luôn gặp vận may, thân nhập hồng trần, vô tình công lực của hắn cũng được đề cao đến cực đại, dục niệm cũng không có khả năng khống chế hắn ta, lẽ nào đây cũng là một vận may?

Lâm Phong nghĩ mà không hiểu nên không buồn suy nghĩ nữa.

Chỉ tay, một ngọn lửa tam vị chân hỏa phóng ra ngoài, chui vào bên trong Sơn Hà Đồ, triển khai pháp quyết tân luyện lại cấm pháp một lần nữa.

Nghĩ đến Linh Lung Bảo Tháp, từ sau khi có được vật báu này Lâm Phong chưa từng sử dụng qua, cấm pháp trên bề mặt của nó hắn ta cũng chưa thể giải khai, cũng không biết lai lịch của pháp bảo này như thế nào, càng không biết bảo tháp này có công dụng gì, không có pháp quyết sử dụng hoàn chỉnh, cơ bản chỉ coi như là một vật vứt đi.

Nhưng Lâm Phong đương nhiên cũng không hoàn toàn coi Linh Lung Bảo Tháp là vật vô dụng, lời bảo tháp ra, thử tân luyện lại một lần nữa, chỉ là với cấm pháp được yểm bên trên, thì bản thân với công lực hiện tại

vẫn chưa thể phá được, cấm pháp bên trên nó hết sức cổ quái, không giống như thứ cấm pháp mà Thanh Vân Tử từng dùng.

Sau vài lần thử thất bại, Lâm Phong càng mất hứng, liền đem bảo tháp thu lại, tâm lý không hiểu tại sao lại có chút phiền muộn, không chịu được ngẩng mặt lên trời gầm lên ba tiếng, đem những muộn phiền trút hết theo tiếng hét, khi thấy Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều trợn mắt há miệng nhìn mình, hắn ta lại nâng khuôn mặt nhỏ bé dễ thương của thiên sứ thiếu nữ lên, tỏ ra vô lại nói: “Gọi ca ca đi.”

Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều nghe vậy lại càng ngây người ra, đồng tử lại càng mở to hơn.

An Lị Ny cắn chặt môi lại, khuôn mặt tràn ngập thần sắc sợ hãi, lí nhí gọi: “Ca ca!”

Lâm Phong lần này ha hả cười lớn, mọi muộn phiền đều bị xóa sạch, ngẩng đầu hôn lên khuôn mặt non nớt của An Lị Ny một cái, rồi quay đầu lại nói với Thụy Đức Lạp: “Người nói xem, lần này chúng ta đã xóa sạch một nửa Thánh Kị Sĩ, bây giờ các nước liệu có còn nhòm ngó tài phú của Khắc Khố Sâm Đạt nữa không, còn muốn triệt để sản trừ Lâm gia bọn ta nữa không?”

Thụy Đức Lạp suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Bản tính tham lam của con người có qua một vạn năm nữa cũng không thay đổi được, có điều lần này sức mạnh của Ngũ đại đế quốc và giáo hội cơ hồ đã bị chúng ta tiêu diệt tận gốc, e rằng tất cả các quốc gia của con người đều đã cảm thấy nguy hiểm đang rình rập, chắc chắn sẽ ngầm ngầm cấu kết với nhau đối phó với Lâm gia.”

“Phú quý đồng nghĩa với hiểm nguy! Biết rõ là không thể được nhưng vẫn làm, đó là điểm khác biệt giữa loài người bọn ta với tứ đại hoàng kim gia tộc các người!”

Lâm Phong khẽ cười nhưng trong lòng lại ngầm ngầm cười lạnh

145. Chương 145: Thần Thánh Thái Hoàng

Chuyến đi tới Thiên Hạc Đảo nhanh chóng kết thúc, Lâm Phong quên mất một việc, Thiên Hạc Nữ Hoàng dường như cũng quên mất một việc.

Lâm Phong mang theo tiểu thiên sứ cùng vợ chồng Thụy Đức Lạp trở về được nửa tiếng thì có một Tiên Nữ Hạc ngự phong đuổi theo phía sau, thẹn thùng cười với Lâm Phong: “Sứ giả đại nhân tôn kính, nữ hoàng bề hạ phái tôi đến báo tin cho ngài, ngày mười lăm tháng tám này là Tu La Cổ Bảo đại hội ngàn năm tổ chức một lần, tới lúc đó mời ngài đến Tu La Cổ bảo để tham dự!”

Lâm Phong gật đầu đồng ý, đợi Tiên Nữ Hạc ngự phong bay xong rồi mới cười tuấn quang quay trở về Khắc Khố Sâm Đạt, trên đường đi hắn ta bỗng nhớ ra vẫn còn rất nhiều việc vặt chưa giải quyết ở đế đô, bèn quay hướng về phía đế đô.

Cục diện ở Thần Tang Đại Lục chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có sự thay đổi lớn, ngai vàng của các đại đế quốc chỉ trong chớp lát đã có chủ mới, các thế lực trong các hoàng thất cũng được bắt đầu thanh tẩy quyền lực.

Chính xác mà nói, giới hoàng tử đã được đăng lên hoàng vị như ý nguyện thì còn tâm tư đâu để lí đến kết cục của đại lục sẽ phát sinh biến hóa gì, cái bọn họ quan tâm là làm thế nào để giữ vững được ngai vàng của mình, làm sao để có thể củng cố quyền lực, còn những việc khác đợi đến khi củng cố quyền lực của mình xong tính đến cũng chưa muộn.

Còn tất cả các quốc gia vừa và nhỏ thì đều phái sứ thần đến Lạc Nhật đế quốc, con đường loạn lạc rộng lớn ở phía trước đã hiện, các nước này chỉ cần tìm một khe hở nhỏ để có thể tồn tại, vì thế liên minh với các nước lớn để thể hiện tình hữu nghị của mình là chính sách ngoại giao không thể thiếu.

Sau Hải Cống Đại Hội, danh tiếng của Khắc Khố Sâm Đạt lĩnh chủ đã uy chấn thiên hạ, bất luận là việc hắn ta đã tiêu diệt hết hơn một nửa số Thánh Kị Sĩ của các quốc gia hay việc nhận được lời mời của Thiên Hạc Nữ Hoàng đều khiến cho hình tượng anh hùng tuyệt thế của hắn ta khắc sâu vào tâm trí mọi người.

Trên đất đại lục thần bí mà cường giả vi tôn này, muốn vươn lên làm bá chủ thì sức mạnh thực sự chính là điều kiện không thể thiếu, lại thêm uy danh lẫy lừng khi đem quân đi chinh phạt Thiểm Tộc, Lâm gia sinh ra một anh hùng cái thế như vậy khiến cho các nước nhỏ nếu không lập tức phải thể hiện sự hữu hảo của mình thì chỉ còn cách ngồi nhìn bọn họ đem đại quân thiên chiến đến bao vây.

Hoàng vị của Lạc Nhật Đế Quốc tuy chưa bị lung lay, nhưng cục diện quyền lực đã có sự biến đổi lớn. Ái Đức Hoa hoàng đế bệ hạ sau khi nghe tin Mạc Ni Á bệ hạ và Mông Tây Ni công chúa của Lăng Nguyệt Đế Quốc bị lột sạch y phục rồi bêu ngoài cổng thành thì đã dứt khoát không nhúng tay vào việc triều chính, cả ngày chỉ trốn trong hậu cung cùng khác cung tần quý phi hưởng lạc.

Ái Đức Hoa bệ hạ là một hôn quân nên ông ta không có tham vọng tạo dựng một sự nghiệp vĩ đại, tuy ông ta cũng không muốn quyền lực của mình bị suy thoái, nhưng quyền lực cũng không phải là thứ quá quan trọng, không thể so với cái mạng rẻ tiền của ông ta, ông ta không phải là kẻ ngu ngốc, đương nhiên hiểu được người đã treo Mạc Tư Ni Á bệ hạ và Mông Tây Ni công chúa là ai.

Cho nên ông ta nhất quyết không lên thiết triều, vô cùng sáng suốt khi suốt ngày trốn trong hậu cung hưởng lạc, chỉ có như vậy mới có thể sống thêm một thời gian nữa, nếu không chưa biết chừng một ngày nào đó nếu không bị một tên thích khách bịt mặt đến hạ sát thì cũng rất có thể sẽ bị lột sạch quần áo và treo ngoài cổng thành, đến lúc đó có hối hận thì cũng không kịp nữa.

Nói tóm lại, lần này Ái Đức Hoa bệ hạ cũng có thể coi là sáng suốt được một lần, mặc dù Lâm Phong có thể nể tình mẹ mình là Tĩnh Nguyệt công chúa mà tha cho ông ta đi nữa. Nhìn bề ngoài thì quyết định này của Ái Đức Hoa bệ hạ có vẻ như hèn nhát vô dụng nhưng thực ra là đó là quyết định của kẻ có biết cái nhìn xa trông rộng.

Uy Nhĩ Tôn khiêu chiến với Lâm Phong, rồi bị chết tại đương trường, Tĩnh Thái gia mất đi viện trợ mạnh mẽ. Không còn dám ngạo mạn nữa, đành làm con rùa rút cổ, bọn quý tộc vốn nấp sau Tĩnh Thái gia nay lập tức cuốn theo chiều gió, quay đầu hướng sang trận doanh của Lâm gia và Pháp Lạp Đế gia tộc, đây cũng có thể coi là một biểu hiện của sự sáng suốt.

Các nước đang diễn ra một cuộc thanh trừng lớn về quyền lực, tình hình căng thẳng đã lắng xuống, đế quốc quân sự đại thần Lâm Khiếu Thiên cũng nhân cơ hội này đánh phá một số thành lũy, sau đó vội vàng tiến về đế đô. Không hề bất ngờ khi ông ta mắng cho Lâm phong một trận xối xả, còn nói là sẽ đợi chàng về rồi sẽ dạy cho tên tiểu tử vô pháp vô thiên này một bài học.

Khi Lâm Phong trở về đế đô, thì thấy một bóng người rực rỡ bay ra từ Lâm Phong phủ, vội nhìn kĩ thì là một mỹ nữ tuyệt sắc khoác chiếc áo bầy sắc, mỹ nữ đó trên đầu còn đội một chiếc mũ miện bầy màu, khuôn mặt kiêu diễm, ngạo thị quần phượng, khí chất cao quý vô bì, các mỹ nữ trong Lâm phủ cũng khó lòng bì kịp.

Vẻ đẹp của nàng ta không kém gì so với các lăng ba tiên nữ ở Thiên Hạc Đảo, Tiên Nữ Hạc thánh thiện xinh đẹp nếu chỉ xứng với hai chữ tiên nữ, thì cô gái này có khí chất cao quý, là một trang tuyệt sắc giai nhân, so với Tiên Nữ Hạc có thể nói là khó phân cao thấp.

Thụy Đức Lạp thốt lên một tiếng kinh ngạc: “Thải Hoàng!”

Lâm Phong sững người trầm nghĩ: đây chính là Thải Hoàng sao? Cô gái nghe thấy tiếng kêu liền quay người lại, thân hình nàng nhẹ như tơ, dường như không tốn chút sức lực nào, lăng phong tịnh lập giữa hư không, chớp chớp đôi mắt tuyệt đẹp nhìn Lâm Phong, nhỏ nhẹ nói: “Úc! Phượng Hoàng Nữ Thần tại thượng, ngài chính là Lâm Phong - Khắc Khố Sâm Đạt linh chủ?”

Lâm Phong ho khan một tiếng, nói: “Đúng vậy, xin mạo muội hỏi quý danh của Thải Hoàng tiểu thư tôn kính?”

Thải Hoàng đáp: “Úc! thừa đại lục đệ nhất cường giả đại nhân tôn kính, tên tôi là Tô Kì Á, tôi phụng mệnh Phượng Hoàng Nữ Hoàng đến báo tin cho Lâm gia của ngài, hiện việc đã xong, bây giờ tôi phải đi rồi, khi ngài có thời gian xin hãy đến Phượng Sào của chúng tôi để làm khách, chúng tôi rất hoan nghênh.” Nói rồi nhẹ nhàng bay đi.

Khi Lâm Phong vẫn còn ngây người thì Thụy Đức Lạp xen vào bằng một cười láu cá rồi nói: “Không phải

là ngài đã bị cướp mất hồn rồi đấy chứ, Thái Hoàng Tô Kì Á tiểu thư này quả thật xinh đẹp không kém gì các Tiên Nữ Hạc trong gia tộc Thiên Hạc bọn ta, hắc hắc, trong các vị phu nhân thì cũng chỉ có tiểu thư Đái Lệ Ti là có thể phân cao thấp với cô ấy, linh chủ đại nhân không phải là đã xiêu lòng rồi đấy chứ?”

“Ồ đồ, ta mà lại háo sắc như vậy sao?” Lâm Phong trợn mắt lên nhìn tên thái hạc nhiều chuyện này, rồi mới hỏi: “Chu Tước gia tộc không phải là đã hủy bỏ khế ước xa xưa với Lâm gia rồi sao? Vì sao lại còn phái Thái Hoàng tới báo tin, không hiểu là có chuyện gì nhỉ?”

Thụy Đức Lạp nói: “Chúng ta xuống hỏi Lâm lão công tước là biết ngay thôi!”

Lâm Phong khẽ gật đầu, thu lại tuần quang rồi bốn người cùng đáp xuống sân của Lâm phủ, mấy tên nô bộc và đám tì nữ trong phủ thốt lên một cách kinh ngạc, rồi lập tức tranh nhau đi báo tin tam công tử đã trở về.

Lâm Phong giao tiểu thiên sứ cho đám tì nữ chăm sóc, trực tiếp vào hậu viện tìm lão gia tử.

Khi đến hậu viện, thì lão gia tử đang cùng cha hấn là Lâm Khiếu Thiên nghị sự, mẹ hấn và hai ca của hấn cũng có mặt, sự xuất hiện của Lâm Phong không khiến cho mọi người quá ngạc nhiên, lão gia Lâm Khiếu Thiên vừa mới đòi sẽ dạy cho hấn ta một bài học, lúc này bỗng yên lặng không nói nửa lời ngồi sang một bên, chỉ trợn mắt lên chăm chú nhìn hấn.

Mười năm không gặp, mái tóc của cha hấn đã điểm thêm nhiều sợi bạc, khuôn mặt cương nghị có phần xanh xao, phong độ của ông cũng không còn được như trước. Nhưng ngược lại ông trở nên trầm tĩnh hơn, giống như một thanh kiếm sắc được giấu trong vỏ, thâm sâu trong đôi mắt ông còn chất chứa sự quan ái và kích động, Lâm Phong có thể cảm nhận được điều ấy một cách rõ ràng, trong lòng của cha hấn lúc này đang vô cùng kích động.

Đại ca Lâm Long của hấn cũng đã thay đổi nhiều, mười năm không gặp, Lâm Long giờ đã ngoài ba mươi tuổi và đã bắt đầu mang dáng dấp giống cha hấn, giống như một thanh kiếm sắc đặc biệt, khí thế lăng lệ bức nhân. Đôi mắt trong lúc chớp mở tinh quang điện xạ, khắp người toát ra loại khí thế được ma luyện nơi ra trường một cách hung hãn khiến cho người khác trong lòng e sợ.

Nhưng xét cả về khí chất hay tu vi Lâm Long rút cuộc vẫn còn kém cha hấn một bậc.

Lão gia tử đứng dậy hỏi han: “Tên tiểu tử hỗn đản này, cuối cùng cũng đã trở về, sớm đã biết cho người đi dự Hải Cống Đại Hội chắc chắn sẽ chẳng có chuyện gì tốt đẹp, ta thật không ngờ người lại gây ra chuyện lớn như vậy. Thử nói xem lần này người tới Thiên Hạc Đảo có phải là lại phá tan tổ của người ta rồi không!”

Nhị ca Lâm Hổ không nhịn được bật ra một tiếng cười, Lâm Khiếu Thiên lập tức trợn mắt về phía hấn ta, khiến cho Lâm Hổ sợ tới mức vội vàng ngồi nghiêm túc, nhưng ánh mắt cười cợt vẫn liếc về phía Lâm Phong.

Đại ca Lâm Long cũng quay đầu lại, đưa mắt nhìn Lâm Phong rồi khẽ gật đầu.

Lâm Phong không khỏi giật mình toát mồ hôi, lão gia tử quả không hổ là người hiểu hấn nhất, lần này tới Thiên Hạc Đảo, hấn ta có thể nói là khiến cho lão gia tử không chút thất vọng, đã đem được cả tẩm cung của Thiên Hạc Nữ Hoàng quay trở về.

“Ha ha!” Lâm Phong nói: “Cái này ... cháu làm gì đã bắt kham giống như lão nhân gia nói chứ? Hải Phi Tư âm mưu hãm hại cháu, cháu không thể để hấn thích tùy tiện ức hiếp, nếu như không phải có quá nhiều bọn Thánh Kị Sĩ và thiên sứ tấn công cháu thì Đái Lệ Ti cũng không đến nỗi phải dạo một vòng trước Quỷ Môn Quan, không san bằng Lăng Nguyệt đế đô đó là cháu đã nhân từ lắm rồi.”

“San bằng Lăng Nguyệt đế đô?”, Lâm Khiếu Thiên lão gia cuối cùng cũng đã chớp được cơ hội, lạnh lùng nói: “Tên tiểu tử vô thiên vô pháp nhà ngươi, sao không đi đục thủng trời đi, lại còn lột sạch quần áo của hoàng đế và công chúa rồi bôi họ ở ngoài cổng thành, đến cái việc xấu hổ này mà người cũng dám làm, thì còn có việc gì là người không dám làm nữa!”

Lâm Phong tỉ mỉ quan sát, tuy khẩu khí của cha hấn có vẻ lạnh lùng, nhưng vẻ tán dương trong giọng điệu có thể nhận thấy rõ, không nhịn được cười, hấn nói: “Thưa phụ thân đại nhân, tấm lòng của người thật bao la như tấm lòng của các nữ thần!”

“Ha ha!” Nhị ca Lâm Hồ không chịu được nữa cười phá lên, sau đó lại vội vàng nghiêm nét mặt lại, nhưng các đường gân thớ thịt trên mặt không ngừng động đậy, đại ca Lâm Long nuốt chút nữa thì bật cười.

Lâm Khiếu Thiên e hèm mấy tiếng, rồi trợn mắt lên nhìn Lâm Phong, cuối cùng đành nuốt cục giận xuống.

Lâm Phong cười hì hì với ông ta, rồi đỡ màu thân trở về ghế ngồi, chào đại ca Lâm Long, tiếp đó mới quay sang lão gia tử mà hỏi: “Lúc này cháu ở ngoài đừng phải một Thái Hoàng, Chu Tước gia tộc đã khế ước viễn cổ với Lâm gia chúng ta rồi, sao lại còn phải một Thái Hoàng đến Lâm gia, không biết là có chuyện gì vậy?”

Lão gia tử gật đầu nói: “Mười lăm tháng tám năm nay là Tu La Cổ Bảo đại hội ngàn năm tổ chức một lần của tứ đại hoàng kim gia tộc, tới lúc đó, tới lúc đó bốn vị hoàng giả của tứ đại hoàng kim gia tộc sẽ quy tụ ở Tu La Cổ Bảo, Cự Long gia tộc và Kim Xí Đại Bằng gia tộc đều đã phải một vị Thái Tử Long và một Ảo Ảnh Bằng đến mời người tới lúc đó hãy tới Tu La Cổ Bảo, vừa này Chu Tước gia tộc cũng phải Thái Hoàng Tô Kỳ Á đến, người vừa rồi tới Thiên Hạc Đảo có kết quả gì không, Thiên Hạc Nữ Hoàng chắc chắn cũng mời người tới dự Tu La Cổ Bảo đại hội chứ?”

Lâm Phong khẽ gật đầu rồi hỏi: “Hoàng giả của tứ đại hoàng kim gia tộc nghìn năm lại tụ họp một lần ở Tu La Cổ Bảo rút cuộc là bàn bạc chuyện gì vậy?”

Mẫu thân Tình Nguyệt công chúa vội vàng đứng dậy nói: “Các người cứ nói chuyện, tôi đi ra ngoài một chút!”

Lão gia tử nói: “Không cần thiết, sau này đây nó cũng không còn là bí mật nữa, các người cứ nghe một chút cũng không vấn đề gì!”

Tình Nguyệt công chúa đành phải ngồi lại xuống.

Đại ca Lâm Long và nhị ca Lâm Hồ đều vểnh tai lên nghe.

Lão gia tử cảm thán nói: “Tu La Cổ Bảo hội nghị nghìn năm tổ chức một lần, các hoàng giả của tứ đại hoàng kim gia tộc tới lúc đó đều sẽ quy tụ, thảo luận kế sách đối phó với Huyết Hồn Chân Kinh, các người có lẽ đều biết nguồn gốc của Tu La Cổ Bảo chứ!”

Lâm Phong ngạc nhiên hỏi: “Nguồn gốc của Tu La Cổ Bảo như thế nào?”

Lão gia tử nói: “Vào thời kì thái cổ cách đây khoảng một vạn năm nghìn năm, khi tinh linh vẫn còn chưa xây dựng đại đế quốc, thì bọn ma quỷ hoành hành trên khắp Đại Lục Thần Tang, Tu La Cổ Bảo là di tích linh thiêng mà Tu La nhất tộc còn để lại!”

“Không phải chứ?” Lâm Phong nói: “Tại sao cháu chưa từng nghe đến giai đoạn lịch sử này nhỉ?”

Lão gia tử cảm thán nói: “Quãng thời gian một vạn năm ngàn năm đủ để có thể khiến cho con người ta quên đi tất cả, chúng thần đại chiến cách đây một vạn năm, đến ngày nay Thần Tang Đại Lục cũng không còn mấy người nhớ được nữa, huống hồ là chuyện cách đây một vạn năm ngàn năm. Tu La nhất tộc thiện trường quỷ bí chi đạo, uống máu tươi để tồn tại, Tu La Vương lại càng là kẻ có sức mạnh tuyệt thế vô song trong thiên hạ, huyết hệ ma pháp cường đại đến bốn vị hoàng giả của tứ đại hoàng kim gia tộc liên thủ cũng không phải là đối thủ, tác dụng của Băng Phong Tuyết Nguyệt Tử Vong Đóng Giới chỉ có thể kéo dài được một vạn năm ngàn năm, Tu La nhất tộc luôn có dã tâm trở lại Thần Tang Đại Lục. Chỉ cần Băng Phong Tuyết Nguyệt Tử Vong Đóng Giới mất đi tác dụng. Đợi cho Tu La nguyên thai tỉnh lại, Tu La nhất tộc rất có thể sẽ tấn công đại lục Thần Tang, đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu mà Lâm gia chúng ta luôn không không muốn lên ngôi cửu ngũ [ý chỉ cửu ngũ chí tôn]!”

Lâm Hồ không nén được lên tiếng hỏi đầu tiên. “Tu La nguyên thai là cái gì?”

Lâm Phong mặt mày cũng ngơ ngác không hiểu nhìn lão gia tử.

Lão gia tử nói: “Một vạn năm ngàn năm trước, Tu La Vương tuy bị các hoàng giả của tứ đại hoàng kim gia tộc liên thủ tiêu diệt nhưng nguyên thai mà hắn ta dùng huyết hệ ma pháp luyện được thì không có cách nào tiêu diệt được, nguyên thai sau khi lớn lên sẽ thoát ra ngoài, những sinh vật trí tuệ của Thần Tang Đại Lục rất có thể sẽ phải đối mặt với một trận chiến sinh tồn khốc liệt. Mọi người nghe vậy đều đưa mắt nhìn nhau, thông tin này đến thật quá đột ngột, nhất thời khiến cho họ khó thể chấp nhận được. Tình Nguyệt

công chúa không muốn nghe tiếp, những việc như thế này không khiến bà bận lòng, liền vội vàng đứng dậy bỏ đi.

Lâm Phong hỏi: “Hắc Thủy Đại Lục là nơi như thế nào?”

Lão gia tử nói: “Hắc Thủy Đại Lục ở tứ hải, với tốc độ của Băng Sương Cực Hạc thì khoảng ba tháng sẽ tới!”

“Xa như vậy sao!” Lâm Hổ nghe vậy giật nảy mình.

Lâm Phong cũng nói: “Hải lục xa như vậy, ngày trước tứ đại hoàng kim gia tộc làm thế nào có thể đẩy Tu La nhất tộc qua bên đó chứ?”

Lão gia tử nói: “Thần Tang Đại Lục một vạn năm ngàn năm trước, trừ một vài cường giả ra, tất cả tộc nhân đều không có khả năng quay trở về?”

Lâm Phong nghe vậy, nhưng trong lòng hắn ta vẫn còn có một nghi vấn cực lớn.

Nếu theo lí mà nói, với khả năng sáng tạo của con người thì xã hội văn minh không ngừng phát triển lên phía trước mới đúng, nhưng tại sao từ sau khi con người xây dựng các quốc gia của mình đến nay đã năm nghìn năm mà pháp văn minh không hề có chút tiến bộ nào, ngược lại còn ngày càng suy thoái, lẽ nào người ở đại lục Thần Tang và con người trên trái đất không giống nhau?

Lâm Phong vẫn cảm thấy con người ở đây không khác gì so với con người trên trái đất.

Lão gia tử nói: “Tạm thời lúc này không suy nghĩ tới vấn đề này, ngày mười lăm tháng tám này là hội nghị Tu La Cổ Bảo, người nếu đi sẽ biết không ít bí ẩn, lần này người gây náo loạn lớn như vậy, ngại vàng của các đại đế quốc chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có sự thay đổi, bắt đầu một sự thanh trừng mới về quyền lực, nhân lúc này người hãy nhanh chóng sắp xếp tốt Thiểm tộc, xây dựng một đội quân tinh nhuệ, đợi thời cơ chín muồi, hãy xuất quan chiếm Tây Phương Tứ Lĩnh, để tránh một số chương ngại sau lưng làm vướng chân vướng tay!”

Lâm Phong tinh thần chấn động nói: “Lão nhân gia có đồng ý với đề nghị của cháu không?”

Lão gia tử xua xua tay nói: “Việc này tạm thời gác sang một bên, trước mắt thời cuộc rối loạn, Lạc Nhật Đế Quốc đất đai rộng lớn, điều kiện tự nhiên không kém gì so với các nước phía nam, việc cấp bách bây giờ là đợi chiến hỏa tới, rồi nhân cơ hội đó mở rộng bản đồ đế quốc, người hãy mau chiếm lấy Tây Phương Tứ Lĩnh trước, xây dựng một đội quân tinh nhuệ rồi tính tiếp!”

“Xây dựng quân đoàn?” Lâm Phong ngây người ra, trong lòng thầm cân nhắc dụng ý của lão gia tử, Thiết Huyết Quân Đoàn là biểu tượng của Lâm gia, từ trước tới nay đều do mỗi một vị gia chủ nắm giữ, bây giờ lão gia tử bắt hắn ta phải xây dựng một quân đoàn khác, nhưng lại không thu lại Phương Hoàng Kim Lệnh, trong đó rốt cuộc có ẩn ý gì chăng?”

Lâm Phong đang suy nghĩ thì nhị ca Lâm Hổ lại nói: “Hắc, việc này ... hay là để cháu thay tiểu tam đi làm vậy, ở đế đô cũng không có việc gì làm nữa, cháu buồn sắp chết rồi, đại ca và tiểu tam hiện giờ là nhất đẳng hầu tước, còn ta chỉ là bá tước, đúng là không có mặt mũi nào đi gặp người ta nữa!”

Lâm Phong cười khan nói: “Cái tước vị này chỉ là hư danh mà thôi, đệ thấy huynh đang có ý ngấm ngấm các mỹ nữ ở Dục Phong tộc thiên sứ và các tinh linh trong lĩnh địa của đệ thì đúng hơn đó?”

Mặt Lâm Hổ lúc này bỗng thộn ra, liếc thấy phụ thân đang dùng ánh mắt tức giận nhìn mình, lão gia tử cũng lộ vẻ không hài lòng, toát mồ hôi hột ra, vội vàng nói: “Ách! Cái này ... xin mọi người đừng nghe tiểu tam nói bậy”

146. Chương 146: Cầm Thú Bất Như [không Bằng Cầm Thú]

Hoàng hôn buông xuống nhuộm đỏ cả bầu trời, khiến cho cả Lạc Nhật đế đô hiện ra như một cụ già đứng lặng lẽ trước gió, vẻ phồn hoa bên ngoài và sự thối nát bên trong phơi bày ra một cách trái ngược, ẩn hiện trên khuôn mặt của những kẻ bình dân bận rộn là thần sắc âu lo, trên khuôn mặt của những kẻ khát cái bên các góc đường cũng đầy sự tuyệt vọng và hoang mang. Tam huynh đệ Lâm gia sánh vai nhau bước ra từ tửu lâu lớn nhất đế đô, có vẻ như đang bàn luận về một vấn đề thú vị, theo sau là một đám hộ vệ quần áo trang trọng đang đứng cạnh một vài chiếc xe ngựa, tiếp đó là mấy tên quý tộc có vẻ ngoài sáng sủa “kiêu lệ” bước xuống xe ngựa, cái vẻ ngông nghênh ngạo mạn nguyên bản khi nhìn thấy ba huynh đệ Lâm gia liền lập tức biến mất, bộ dạng chẳng khác gì chuột nhắt gặp phải mèo, lẩn ngay ra phía xa.

Lâm Phong liếc nhìn mấy tên quý tộc ngoan ngoãn đang cúi đầu khom lưng, nói: “Thời thế ở đế đô này đã thay đổi rồi a, Lâm gia chúng ta không biết tự lúc nào mà lại có sức hấp dẫn như vậy!”

Lâm Hổ cười khan một tiếng, nói: “Những thứ cỏ cây thích ‘theo chiều gió’ này cũng là khéo cư xử, Uy Nhĩ Tồn bị đệ tiêu diệt, tam hoàng tử Áo La Tư của Ngãi Sâm Đế Quốc kế vị, hiện đang lo lắng củng cố hoàng vị, bọn khốn Tỉnh Thái gia đã mất đi sự hậu thuẫn, bây giờ chỉ giống như con chuột khôn khéo, đám người như thuyền gặp bão này làm sao mà không nhìn thấy rõ tình thế trước mắt được nữa!”

Lâm Long nói: “Sứ thần của Ngãi Sâm Đế Quốc hôm qua hình như đã đến đế đô, muốn kết liên minh với Lạc Nhật Đế Quốc chúng ta, hoàng đế bệ hạ mãi không chịu lên thiết triều, việc triều chính đều do Tỉnh Thái gia nắm giữ, có điều phải cảnh giác một chút đừng để bọn xấu xa đó đâm từ sau lưng.

Ba người tiếp tục sánh bước, Lâm Hổ nói: “ Nếu không phải là e sợ chính cục của đế quốc nảy sinh sự biến động, thì ta đã điều động Cẩm Vệ Binh Đoàn giúp Lâm gia quét sạch một mẻ lũ xấu xa đó, để tránh bọn chúng ở sau lưng là vướng chân vướng tay, cản đường đi của Thiết Huyết Quân Đoàn!”

Lâm Phong lắc đầu nói: “Tỉnh Thái gia tộc là một trong tam đại quý tộc của Lạc Nhật đế quốc, thế lực của chúng đã bám rễ sâu vào trong đế quốc, bây giờ nếu muốn đối phó với chúng, e rằng đế quốc sẽ nhanh chóng rơi vào tình thế hỗn loạn. Cũng cần phải đề phòng chó cùng cắn giậu, bây giờ có những con chó này coi như đang an phận, chúng ta tạm thời không cần để ý tới chúng, đợi đến khi có thể làm cho thế lực của Tỉnh Thái gia yếu đi, chúng ta làm một mẻ lưới tóm gọn.

Lâm Long nói: “ gia gia và phụ thân đại nhân dường như không tán thành cách làm của đệ, sự tồn tại của Tỉnh Thái gia và Pháp Lạp Đế gia chính là để cân bằng cán cân quyền lực trong triều đình, tam gia mỗi bên chiếm cứ một phương để tránh cho hoàng thượng bệ hạ phải dè chừng Lâm gia chúng ta, bây giờ Lâm gia đã bị chính đệ đẩy vào con đường cùng, cứ tiếp tục như vậy chúng ta sẽ không còn đường để rút lui nữa!”

Lâm Hổ cũng đưa mắt nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong nói: “Lẽ nào đại ca cũng muốn vì kẻ khác mà chuyển đổi?” Lâm Long trầm ngâm nói: “Nếu để ta làm gia chủ, ta khẳng định là sẽ không tán thành với đề nghị của đệ, có điều bây giờ gia gia đã cho người xây dựng quân đoàn, xem ta là muốn tách Lâm gia ra làm hai, có thể coi như đã ngầm chấp nhận đề nghị của đệ, ta đương nhiên cũng không có ý kiến gì cả!”

Lâm Phong khẽ gật đầu, vấn đề mà Lâm Long nghĩ đến hẳn ta đương nhiên cũng đã nghĩ đến, Thiết Huyết Quân Đoàn là biểu tượng của Lâm gia, bây giờ lão gia tử để cho hắn ta xây dựng quân đoàn khác. Điều này rõ ràng là muốn tách Lâm gia ra làm hai, cũng có nghĩa là đã ngầm chấp nhận đề nghị của hắn. Có điều nên phân chia cụ thể thế nào, để Lâm gia vẫn có thể đứng vững ở đại lục chính là vấn đề đáng để suy nghĩ. Lão gia tử không nói, ba huynh đệ bọn họ cũng không nghĩ ra nổi lý do.

Lâm Hổ cười hắc hắc một tiếng, rồi liếc nhìn Lâm Phong, lại liếc nhìn Lâm Long, nói: “Ta chẳng có tham vọng muốn làm hoàng đế gì cả, chỉ cần có thể làm một vương gia tự do thoải mái, cấp thêm cho ta mấy mỹ nữ tinh linh và mỹ nữ thiên sứ ở lĩnh địa của đệ là ta đã mãn nguyện lắm rồi, làm hoàng đế chỉ thêm mệt người, mỗi ngày lại còn phải đấu mưu đấu khẩu với kẻ khác, chưa biết chừng một ngày nào đó còn bị “lôi xuống ngựa”, thật là không đáng!”

Lâm Long cũng nói: “Ta thà ở trong doanh trại chứ nhất định không chịu ở trong hoàng cung!”

Lâm Phong khẽ thở dài nhẹ nhõm trong lòng, hẳn tuy cũng không có dã tâm muốn làm hoàng đế gì cả, nhưng hẳn cũng không muốn Lâm gia có kết cục giống như các hoàng thất khác, huynh đệ vì tranh giành ngai vàng mà tàn sát lẫn nhau, hai ca ca của hắn đều không có tham vọng muốn là bá vương, đây là việc đáng mừng, chỉ có điều lớp hậu sinh trăm năm sau liệu có thể giữ được gia phong hay không mà thôi. bản thân chấp chương Phượng Hoàng Kim Lệnh, phải tiếp tục khiến cho Lâm gia ngày càng đứng vững. Về hoàng vị, kế sau cha là đại ca Lâm Long và nhị ca Lâm Hổ sẽ có một người lên nắm cửu ngũ chi quyền, chỉ là không biết đến lúc đó họ có chống lại được sức cám dỗ của quyền lực, có khiến cho nội bộ Lâm gia mục nát hay không.

Đến thế giới này đã mười năm, Lâm Phong sớm đã coi Lâm gia như nhà của mình, giống như hai vị ca ca, hẳn ta cũng luôn đặt sự vinh nhục của Lâm gia lên vị trí hàng đầu, có thể nói tất cả những điều mà bây giờ hắn ta đang làm cũng đều là vì Lâm gia, nếu như vì ngai vàng mà xảy ra những việc mà hắn không mong muốn, sẽ khiến cho lương tâm của hắn cảm thấy bất an.

Trở về lâm phủ, Lâm Phong liền bị lão gia tử gọi lại.

Trong thư phòng của lão gia tử, cha hắn Lâm Khiếu Thiên cũng có mặt. Lão gia tử đợi hắn ta ngồi xuống, rồi mới hỏi: “Hai mươi tám kị sĩ đã bị cháu tiêu diệt một nửa, vậy số còn lại đi đâu?”

Lâm Phong giả như không biết, hỏi: “Gia gia nghe ai nói vậy ạ?”

Lâm Khiếu Thiên trừng mắt, nói: “Đừng có giả bộ nữa, về Nguyệt Nha của Lâm gia, ta không tin là con không biết chút gì, gần mười năm nay Nguyệt Nha đã phát hiện có một tổ chức thần bí đang âm thầm hoạt động, đừng nói với ta đây không phải là trò quỷ của con!”

Lâm Phong cứng lưỡi không nói được gì, thật không hổ là gừng càng già càng cay, không gì có thể giấu nổi mấy ông lão hồ li này, hẳn đành thật thà nói: “Một nửa Thánh Kị Sĩ đã bị con bắt rồi, con đang suy nghĩ xem có nên giết tất cả bọn chúng không, hắc hắc, còn mấy con Cự Long kia thì đều là một khối tài phú lớn, từ trước tới nay con chưa bao giờ chê ít!”

Lão gia tử cũng không biết nên quảng đám Thánh Kị Sĩ bị bắt đi đâu, chỉ gật đầu nói: “Thua trận bị giết là đúng rồi, đám kị sĩ còn lại hãy xử lý hết đi, còn mấy con Cự Long thì hãy thả hết ra, bây giờ nếu lại giết chúng thì không khác gì chúng ta đã nhổ nước bọt vào mặt tử đại hoàng kim gia tộc”

Lâm Phong khẽ gật đầu, nhưng lại có chút không cam tâm nói: “Thả ra thì đáng tiếc lắm, để toàn bộ bọn chúng làm thuộc hạ của con là được, mấy chục Thánh Kị Sĩ sẽ giúp con trông nhà, con sẽ không chê nhiều đâu!”

Lâm Khiếu Thiên nhíu mày nói: “Đừng có làm bừa, cường giả phải có khí độ của cường giả, con đường đường là đại lục đệ nhất cường giả, mà lại có những hành vi chẳng khác chi cường đạo, chẳng có lấy nửa điểm khí độ của cường giả già cả!”

Lão gia tử xua xua tay nói: “Để nó tự đi giải quyết việc của mình là được rồi!” Sau đó quay sang nói với Lâm Phong: “Tiểu thiên sứ mà con bắt về là thế nào, lưỡng dực thiên sứ sao lại cùng thập tứ dự thiên sứ rời khỏi thiên giới được chứ?”

“Không phải chứ?” Lâm Phong há hốc miệng ra, nói: “Gia gia không phải là muốn cháu phải giết thiên sứ thiếu nữ đó chứ?”

Lão gia tử nói: “Ta chỉ muốn nhắc nhở con, phải lấy gia tộc làm trọng, đừng vì một cô gái mà đánh mất bản thân!”

Lâm Phong nhíu mày lại, trầm ngâm một hồi, rồi mới nói: “Gia gia cứ yên tâm, cho dù là cháu có hồ đồ đi nữa, cũng luôn đặt vận mệnh của Lâm gia lên hàng đầu, tất cả những việc mà con làm đều là vì danh tiếng của Lâm gia mà thôi.” Lão gia tử khẽ gật đầu, nói: “Hai cha con đã mười năm không gặp, ta còn có chút việc, các con ra ngoài nói chuyện đi!”

Hai cha con đành đứng dậy ra khỏi thư phòng. Ra tới bên ngoài, Lâm Khiếu Thiên lúc này mới ngẩng nhìn Lâm Phong. Khó khăn lắm ông mới nói được một câu: “Làm tốt lắm!”

Lâm Phong biết cha mình tính khí cương trực, có thể khen hấn được một câu là điều rất khó khăn, không nhin được cười nói: “ Phụ thân đại nhân, linh địa của con còn phồn hoa hơn đế đô này rất nhiều, lúc nào cha có thời gian cũng nên qua bên đó, Đái Lệ Ti và những người khác cũng chưa được gặp mặt cha, hi hi!” Khuôn mặt cương nghị của Lâm tiêu thiên cuối cùng cũng nở một nụ cười, nói: “Có thời gian hãy đưa bọn họ tới đế đô, ta làm gì có thời gian mà tới linh địa của con, tình hình ở đế đô hiện nay rất rối loạn, hãy đi thăm mẹ con đi, bà ấy là người ở giữa nên luôn cảm thấy rất khó xử.

Lâm Phong khẽ gật đầu, từ biệt cha rồi tới chỗ ở của mẹ hấn.

Tình Nguyệt công chúa đang chỉ đạo đám tì nữ cắt tỉa lại hoa cỏ trong phủ, vừa thấy con trai tới bà liền lập tức bỏ công việc đang làm dở, lôi Lâm Phong vào trong phòng, đợi đám tì nữ bưng trà tới, liền ân cần hỏi han một hồi, rồi hỏi đến đám con dâu, một lát sau mới nói với Lâm Phong: “Tiểu tam à, chiều nay con cùng ta đi thăm hoàng đế bệ hạ đi!” Lâm Phong ngậy người ra, nói: “Không phải thế chứ ạ, mẹ cũng biết rõ là hoàng đế bệ hạ hận con đến chết! Bảo con đi gặp lão hoàng đế ấy chẳng hóa ra là loạn à, không gặp thì tốt hơn.”

Tình Nguyệt công chúa thở dài nói: “Mẫu thân cũng biết là con muốn làm gì, nhưng hoàng đế bệ hạ bây giờ đã không hỏi gì tới chính sự, con hãy đi thăm ông ấy đi, dù sao trên người con cũng mang một nửa dòng máu của Hoắc Khắc Tư gia tộc, từ trước tới nay hoàng thất đều không có kết cục tốt, nhưng mẹ mong con có thể cho Hoắc Khắc gia tộc một con đường sống!”

Lâm Phong vội nói: “Mẹ hãy yên tâm, Hoắc Khắc Tư gia tộc tuy đã suy thoái, nhưng nhất định không diệt vong, hiện nay tình hình đại lục rối loạn đã có thể thấy rõ không bao lâu nữa khói lửa sẽ bùng lên ở khắp nơi, con sẽ giúp họ thoát khỏi trận chiến này, sẽ không để Hoắc Khắc Tư gia tộc giống như các vương triều khác, chỉ trở thành một cái tên riêng trong lịch sử!”

Tình Nguyệt công chúa an ủi khẽ gật đầu nói: “Vậy con hãy theo ta vào cung đi!” Lâm phong gật đầu nghe lời.

Không khí trong hoàng thất đã tiêu điều đi rất nhiều, có lẽ là do thời thế tao loạn, đám hầu nữ và nô bộc trong cung đều cảm nhận được nguy hiểm đang treo lơ lửng trên đầu, mặt mũi âu sầu, không hề ngẩng mặt lên cười, dáng vẻ vội vàng khiến cho cung điện hoa lệ nơi tượng trưng cho quyền lực trở nên thê lương thảm hại.

Khi xe ngựa của Lâm phong và mẫu thân Tình Nguyệt công chúa tới trước cổng hoàng cung, đám hầu nữ trông thấy xe của Tình Nguyệt công chúa không tra hỏi gì mà cho qua luôn.

Xe ngựa lập tức vào thẳng trong hậu cung, hai mẹ con được dẫn đến thư phòng của Ái Đức Hoa bệ hạ, đợi một hồi lâu, mới thấy Ái Đức Hoa bệ hạ vừa bò từ bụng của đám nữ nhân dậy. Đã lâu không gặp, vị hoàng đế này đã mất hết phong độ của ngày trước, hốc mắt sâu hoắm và ánh mắt vô hồn chứng tỏ ông ta đã hoàn toàn sa ngã, chỉ cần vứt bỏ quyền lực không có áp lực về tinh thần, thì bị hoàng đế bại nhược này sẽ lấy lại được tinh thần, so với mấy tháng trước có lẽ đã tỉnh táo hơn nhiều.

Ái Đức Hoa bệ hạ đi đến ngự thư phòng, sau khi ngồi vào hoàng vị thượng tọa, không thèm nhìn Tình Nguyệt công chúa và Lâm Phong đang đứng bên cạnh lấy một lần, chỉ lạnh lùng hỏi Tình Nguyệt công chúa: “Người đến có việc gì?” Tình Nguyệt công chúa thở dài nói: “Hoàng huynh, Muội và tiểu tam đến thăm huynh!”

Ái Đức Hoa cười nhạt nói: “Nực cười, bây giờ Lâm gia quyền thế thông thiên, chẳng bao lâu nữa sẽ đem một hoàng đế vô dụng như ta đạp xuống ngựa, người thân là chủ mẫu của Lâm gia, nên lấy lợi ích của Lâm gia làm trọng, cần gì phải quan tâm tới một người ca ca phế vật như ta!”

Lâm Phong trong lòng đã bắt đầu cảm thấy tức giận, lạnh lùng nhìn Ái Đức Hoa bệ hạ.

Tình Nguyệt công chúa vội vàng kéo tay bệ hạ, vẻ mặt bi thảm nói: “Huynh bảo muội phải nói thế nào mới được đây, muội tuy đã gả cho Lâm gia nhưng cũng vẫn là người của Hoắc Khắc Tư gia tộc, lịch sử đã chứng minh, mỗi triều đại đều không kết thúc có hậu, muội và tiểu tam hôm nay tới là để tiểu tam giúp hoàng huynh thoát khỏi việc rắc rối này. Lẽ nào huynh không thể bình tĩnh nói chuyện với muội được sao?”

Ái Đức Hoa bệ hạ không thèm liếc nhìn Lâm phong lấy một cái, cười nhạt nói: “Con trai tốt của bà không

đem ta bêu ở ngoài cổng thành là ta đã cảm ơn ân huệ của Quang Minh Thần lắm rồi, nó còn có lòng tốt muốn giúp đỡ ta sao?”

Tình Nguyệt công chúa không nén nổi bật khóc rầm rức.

Lâm Phong trong lòng cảm thấy phần nộ, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào tên vua không biết xấu tốt là gì này, sát khí bốc lên nhằm vào đối phương. Ái Đức Hoa bệ hạ tuy toàn thân run rẩy, nhưng ánh mắt vẫn tỏ ra hiên ngang không sợ. Trùng mắt nhìn lại Lâm Phong một hồi mới lạnh lùng xua xua tay nói: “Các người đi đi, vận mệnh của Hoắc Khắc Tư gia tộc đã được định đoạt sẵn như vậy rồi ta cũng không muốn tranh chấp vô nghĩa nữa, ngai vàng này ai muốn ngồi thì cứ ngồi đi!” Nói xong, liền đứng dậy rời khỏi ngự thư phòng.

Lâm Phong đành an ủi bà ta vài câu, rồi dìu Tình Nguyệt công chúa trở về phủ. Trở về trong phủ, Lâm Phong nghĩ đi nghĩ lại muốn vào cung cho tên hoàng đế già đó mấy cái bạt tai cho bỏ tức nhưng nghĩ lại hình ảnh buồn bã của hoàng đế đành kiềm chế rồi khe khẽ thở dài.

Ái Đức Hoa tuy không phải là một minh quân nhưng có thể từ bỏ ngai vàng của mình cũng có thể coi là một hành động hiếm thấy. Bây giờ ông ta chỉ như một hoàng đế già đáng thương đang chờ chết mà thôi, không thể gây nguy hiểm gì cho Lâm Phong, lại thêm nguyên nhân từ phía mẹ hắn, nếu có thể thì Lâm Phong cũng muốn cho ông ta một con đường sống, để ông ta có thể an nhàn lúc tuổi già.

Sau khi đưa mẹ trở về, Lâm Phong trở về phủ của mình, mấy thị nữ đang vây quanh tiểu thiên sứ hỏi han liên hồi, có lẽ là do không có “quỷ dữ” ở bên cạnh, nên An Lị Ni đã trở về đúng với bản tính của một thiên sứ, vui vẻ kể chuyện ở thiên giới cho đám thị nữ nghe, khiến cho đám hầu gái đều ngây người ra rồi trầm trồ không ngớt.

Mãi cho tới khi Lâm Phong bước vào, mấy thị nữ mới vội vàng đứng dậy, tiểu thiên sứ lập tức lộ vẻ sợ hãi, lúng túng không biết đứng ở đâu, không biết phải làm thế nào mới tốt. Lâm Phong bước lên phía trước ôm An Lị Ni vào lòng, rồi ngồi xuống ghế, hôn lên khuôn mặt mịn màng của tiểu thiên sứ, vuốt ve đôi cánh trắng muốt mềm mại của cô, hỏi: “Sợ cái gì, sợ ta ô giết cô sao?”

Thiếu nữ thiên sứ gật đầu rồi lại lắc đầu lia lịa.

Lâm Phong vẫy tay ra hiệu cho đám thị nữ lui ra, vuốt ve cơ thể yêu kiều ngọc ngà của thiên sứ, hỏi: “Nói cho ta biết, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?” Thiên sứ thiếu nữ gồng người cứng đờ ra một hồi, rồi khiếp hãi nói: “Ưc! tôi đã một trăm năm mươi tuổi rồi!”

Lâm Phong có chút ngạc nhiên nhưng hắn cũng không phí thời gian đi tính xem một thiên sứ một trăm năm mươi tuổi thì tương đương với bao nhiêu tuổi của con người, nâng chiếc cằm nhỏ nhắn tròn trịa của tiểu thiên sứ lên, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi tình oánh, xoắn lấy đôi môi thơm mềm của cô, quần lấy chiếc lưỡi mềm mại của cô, tham lam hút lấy hương thơm đó.

An Lị Ni nhất thời cứng đờ người ra, đôi cánh trắng muốt khép chặt lại, đôi tay nhỏ bé không biết nên để vào đâu, khuôn mặt non nớt lộ rõ vẻ kinh sợ, nhưng không dám kháng cự lại.

Dục vọng bị kiềm chế trong người Lâm Phong chốc lát trào ra, cuồng loạn kéo vấy của thiên sứ xuống, hai ba bước đã đi tới bên giường, đè cô bé xuống, trong ánh mắt hoảng loạn cực độ của tiểu thiên sứ, thô bạo đi vào trong cơ thể cô. Một tiếng hét đau đớn và sợ hãi vô hạn phát ra từ miệng của tiểu thiên sứ, đôi chân nõn nà của An Lị Ni kẹp chặt lấy tấm lưng rộng của Lâm Phong, đôi tay ôm chặt lấy chiếc cổ to lớn của hắn ta, khuôn mặt đầy nước mắt cố sức giấu vào đôi vai rộng của Lâm Phong, cắn chặt đôi môi tới mức ứa máu.

Bản chất xấu xa của con người một khi phát ra thì sẽ không thể thu lại. Lâm Phong phát tình chẳng khác chi một con một con trâu đực, không thèm để ý tới nỗi đau của tiểu thiên sứ, hét lên một tiếng cuồng dại, rồi phát tiết vào trong cơ thể mềm yếu của tiểu thiên sứ.

Mãi tới khi đã thỏa mãn được cơn nhục dục, mới thu lại nhục khí đã bao phủ khắp không gian, đầu óc tỉnh táo lại Lâm Phong mới kêu lên một tiếng ngượng ngùng, vội vàng cúi xuống nhìn tiểu thiên sứ đang ở trong lòng, An Lị Ni đã thôi khóc, đôi mắt trong sáng chứa đầy nỗi sợ hãi nhìn hắn ta, thân thể run lên bần bật

từng hồi. Đôi cánh trắng muốt đã kiệt sức rủ xuống hai bên, phía dưới cơ thể nõn nà còn vương lại những chấm đỏ.

Lâm Phong tự mắng bản thân mình không bằng loài cầm thú, cấp cho thiên sứ một đạo thôi miên, dịu dàng nhìn vào khuôn mặt của nàng ta rồi nói: “ Ngủ đi! ngủ dậy sẽ quên tất cả mọi thứ, mong cho nàng về sau sẽ sống vui vẻ hơn!”

Tiểu thiên sứ chỉ cảm thấy tinh thần mệt mỏi không thể khống chế được cơn mệt mỏi rồi lập tức chìm sâu vào giấc ngủ.

147. Chương 147: Cai Hồi Gia Liễn

An Lị Ni đang mơ.

Mơ thấy mình đang cùng bạch mã hoàng tử thân yêu tay trong tay thỏa sức bay lượn trên bầu trời xanh.

Vứt bỏ mọi buồn phiền ...

Vứt bỏ mọi uất ức ...

Vứt bỏ mọi nỗi nhớ nhung với người thân ...

An lị Ni cũng giống như những thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi khác, luôn thích dẹt nên trong đầu những giấc mộng đẹp thuộc về riêng bản thân, chờ đợi sự xuất hiện của bạch mã hoàng tử.

Từ lần gặp mặt đầu tiên ở Ma Dịch đại giáo đường, trong lòng vị thiếu nữ này bất tri bất giác đã mở rộng lòng mình với tên ma quỷ phi thường cường đại đó, thiếu nữ vốn hay sợ hãi và bơ vơ không chỗ nương tựa này, vì vậy cô đã thầm có một hi vọng, hi vọng con ma quỷ đó có thể bảo vệ cô, và cô tìm thấy một chỗ dựa về tinh thần.

Nhưng từ trận chiến ở Lăng Nguyệt đế đô, bản thân cô lại trở thành tù binh của hắn ta, từ đó trở đi, thiếu nữ này lại hăm nhập trong nỗi sợ hãi vô tận. Những người có là chỗ dựa tinh thần duy nhất của cô đã tử trận, nỗi cô đơn bơ vơ khi li hương đó thời thời khắc khắc đều gặm nhấm tâm linh của thiếu nữ này. Khuôn mặt khô ngò tuần tú kia trong lòng cô đã không còn đáng yêu như trước nữa, mà biến thành đại danh từ ma quỷ.

Trong giấc mơ, nét mặt ngây thơ của thiếu nữ không ngừng biến đổi. Lúc thì nở nụ cười ngọt ngào. Lúc lại hiện lên nỗi sợ hãi cực độ.

Mộng, cuối cùng cũng chỉ là giấc mộng.

An Lị Ni mở mắt ra, thứ đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là khuôn mặt khô ngò với nụ cười tràn ngập ôn nhu kia, ngây người ra một lát, nàng ta nhớ ra đó là khuôn mặt tươi của chủ nhân, đúng, chính là khuôn mặt của con ma quỷ đó, chính là con quỷ đã cưỡng bạo với bản thân cô.

“Ưc ... xin đừng giết tôi!” Đồng tử trong chớp mắt đã mở to ra, phản xạ có điều kiện của An Lị Ni tức thì đại phát khiến cho cô giật mình thét lên, thân hình yếu đuối bé nhỏ đã co rúm lại, run lên bần bật, khuôn mặt ngây thơ xinh đẹp chớp mắt đã chứa đầy nỗi sợ hãi.

“Đừng sợ, ta sao có thể giết nàng được!” Lâm Phong khẽ cười ôm tiểu thiên sứ vào lòng, cúi đầu hôn lên chiếc trán mịn màng của cô, hỏi: “Nàng mơ thấy gì nào, có phải là rất đáng sợ không?”

Tiểu thiên sứ gật đầu lia lịa, cắn chặt môi dưới, lệ thủy của sự ảm ức, chua xót, sợ hãi dần ứa đầy đôi mắt trong sáng của cô. Nhưng thiếu nữ cố gắng kiềm chế, không dám để nước mắt tuôn ra, cô sợ sẽ làm cho ác ma trước mắt cô sẽ nổi giận, không biết chừng sẽ dùng biện pháp độc ác gì để đối phó với cô nữa.

“ Muốn khóc thì cứ khóc đi!” Lâm Phong cúi đầu hôn lên đôi môi thơm mềm của thiếu nữ, tách hàm răng trắng đang cắn chặt lấy môi dưới của cô ra, cố gắng thể hiện bộ mặt dịu dàng của nam nhân, để cô bé có thể quên đi những ám ảnh trong lòng.

An Lị Ni không dám khóc cũng không dám phản kháng, cơ thể càng lúc càng co rúm lại. Lâm Phong ngẩng đầu lên nhìn cô bé, bắt gặp ánh mắt chứa đầy nỗi hoảng sợ của cô, đành thầm than khẽ một tiếng, đứng dậy gọi mấy tì nữ tiến lại lại, dặn dò đám thị nữ phải chăm sóc tốt cho An Lị Ni, rồi hắt ta đi ra ngoài.

Đem theo mấy người tùy tùng, để đi bái phỏng Lao Bửu Tư đại công. Đèn lồng đã treo lên, để đô về đêm trở nên lộng lẫy dưới ánh đèn, đám quý tộc nói chuyện thì vẫn cứ nói chuyện, hưởng thụ thì vẫn cứ hưởng thụ, không hề bị khói lửa loạn lạc của thế giới loạn lạc bên ngoài ảnh hưởng tới tâm tình hưởng lạc của bản thân. Trong phủ của Lao Bửu Tư đại công đang tổ chức một buổi yến tiệc giao lưu, một số quý tộc lớn bé ở gần Pháp Lạp Đế gia tộc đều nhận được lời mời.

Đến để tham gia buổi dạ tiệc, trong đại sảnh yến tiệc linh đình, kẻ ra người vào tấp nập, tiếng đàn hát náo nhiệt, các vị quý tộc đều vận lễ phục. Hiện đang cùng với đồng liêu trò chuyện về nhiều chủ đề một cách rất có phong độ.

Lao Bửu Tư đại công cùng một vài quý tộc có thân phận khác ngồi ở một góc trong đại sảnh, đang thì thào nói chuyện gì đó, mấy tiểu thư quý tộc và đám phu nhân quý tộc trang điểm lộng lẫy đang tìm bạn nhảy của mình trong đám đông, từng đôi từng cặp khiêu vũ theo tiếng nhạc dập dìu trong đại sảnh, không khí rất là hài hòa.

Khi Lâm Phong cùng đám tùy tùng bước vào đại sảnh, Lao Bửu Tư đại công nghe tin đã vội vàng đứng dậy nghênh đón, mời hắt ta ngồi xuống một chiếc chiếu, và giới thiệu cho hắt từng vị quý tộc, bất kể là công tước hay hầu tước nào cũng đều thượng quý tộc nắm những bộ môn yếu hại trong đế quốc.

Lâm Phong kiên nhẫn đứng nói chuyện với đám quý tộc tỏ vẻ thấp cổ bé họng này một hồi, bỗng nhiên một làn hương thơm bay lại gần, Lộ Thiển Á mặc bộ lễ phục cổ rộng lao vào trong lòng hắt ta, vừa vui vẻ vừa ngạc nhiên kêu lên: “Úc! Sao chàng lại quay về ở đế đô, ta còn đang định mấy ngày nữa sẽ quay về Khắc Khố Sâm Đạt tìm chàng đó!”

“... ..” Lâm Phong ngẩng người ra một lát mới nói: “Sao nàng lại đến đế đô, tại sao chưa trở về Khắc Khố Sâm Đạt?”

Lộ Thiển Á cười duyên đáng nói: “ Chẳng phải là chàng muốn ta về thăm nhà sao? Có sao lại hỏi ta như vậy?”

Những quý tộc khác chỉ dám nhìn Lộ Thiển Á kiêu diễm lộng lẫy một chút rồi vội thu ánh mắt về, ngồi nghiêm túc, những việc không nên hỏi bọn họ trước nay đều không hỏi, những phụ nữ không nên ngắm bọn họ trước nay không dám ngắm, đó là đạo làm quan, là đạo cơ bản nhất để giữ cái mạng lại cho mình.

Lâm Phong sững người một lát, thật không ngờ mỹ nữ này lại không trở về Khắc Khố Sâm Đạt cùng với mấy người Khảm Lâm Na, mà lại chạy về đế đô.

Lao Bửu Tư đại công nháy mắt ra hiệu, đám quý tộc lập tức hiểu ra nên vội vàng đứng dậy, mỗi kẻ đều tự tìm cho mình một bạn nhảy đến giữa đại sảnh khiêu vũ, dành không gian lại cho Lộ Thiển Á và Lâm Phong sớm đã đưa mắt tình tứ nhìn nhau.

Lâm Phong đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, mới ôm chặt lấy vòng eo mềm mại của Lộ Thiển Á, rồi hỏi: “Đúng rồi, Lao Bửu Tư đại công sẽ không phản đối ta “liên hệ” với nàng bây giờ chứ?” Hắt ta cố ý nhấn hai chữ “ liên hệ” thật mạnh.

Khuôn mặt ngọc kiều sa của Lộ Thiển Á phút chốc bỗng đỏ ửng lên, ánh mắt tình tứ của nữ kị sĩ quý tộc này nheo lại, rồi nói: “ Ai cần ông ta quản chứ, bản tiểu thư đã lớn rồi, mau cùng ta đi vào thư phòng bên cạnh nào!”

“Không phải chứ?” Lâm Phong há hốc miệng, “Vội vàng như vậy, lẽ nào nàng không sợ người khác chê cười sao?”

Lộ Thiển Á duyên dáng khẽ cười một tiếng, từ trong lòng hắt ta lui lại, vết ửng đỏ trên má trong sát na đã biến mất, cười lạnh lạnh ngồi xuống bên cạnh, bóc một quả nho đưa lại, đợi Lâm Phong há miệng nuốt, rồi mỹ nữ mới nói: “Không tồi, chàng đã vượt qua được sự cám dỗ của bản tiểu thư, lần này coi như chàng đã qua được cửa ải.”

“Cái gì?” Lâm Phong suýt nữa phun ra quả nho vừa ăn vào miệng, “Nàng đang giỡn với ta?”

Lộ Thiên Á nhướn đôi mắt thiên kiều bá mị của nàng lên một cái, rồi nói: “Cái gì mà giỡn với chàng chứ, đừng nói khó nghe như vậy! Bản tiểu thư chỉ muốn thử định lực của chàng một chút thôi, xem thử xem chàng rút cuộc có giống như các quý tộc khác không, nhìn thấy mỹ nữ thì chân đã mềm ra, bất quá hiện tại bản tiểu thư rất hài lòng với biểu hiện vừa rồi của chàng, coi như chàng đã vượt qua thử thách rồi!”

Lâm Phong bất mãn nói: “Coi như là sao chứ, nàng đang nghi ngờ ta thì có!”

Lộ Thiên Á nép sát vào bộ ngực săn chắc của Lâm Phong, trao cho chàng một ánh mắt tình tứ, rồi kiều mị nói: “Cái gì chứ! Bản tiểu thư chỉ là muốn thử định lực của chàng một chút thôi mà, không nghiêm trọng như vậy chứ? Hay là ... bản tiểu thư sẽ xả thân bồi quân tử, bồi thường cho chàng thật hậu hĩnh!”

Lâm Phong lắc đầu, bàn tay to lớn luồn sâu vào cổ áo khoét sâu của nàng, chụp lấy gò nhũ phong mềm mại, rồi xuyt xoa: “Sao lại mặc kiểu y phục này, trông chẳng khác gì một phụ nữ lăng ló, nữ nhân phải biết giữ gìn một chút, truyền thống một chút, phải giữ danh tiết một chút ...”

“Úc! Thiên nột!” Lộ Thiên Á yêu kiều kêu lên “Ta không thủ tiết lúc nào cả?”

“Hắc hắc!” Lâm Phong cười khan một tiếng, rút tay ra ngoài, kéo chiếc cổ áo to rộng của nàng ta lên rồi nói: “Vậy từ nay trở đi nàng ít mặc loại quần áo này là được, nhìn thấy thực sự là rất ngứa mắt!”

Lộ Thiên Á ngồi thẳng người dậy. Nhìn hấn ta từ đầu đến chân một lượt, lại dùng tay sờ lên trán của hấn, rồi mới nói: “Úc! Thiên nột, chàng không bị sốt đấy chứ? Đây là bộ lễ phục thời trang nhất hiện nay của giới quý tộc, những nơi giao lưu công cộng chàng không cho ta mặc lễ phục, vậy ta phải mặc y phục gì đây, không phải là chàng muốn ta mặc áo giáp của kị sĩ đấy chứ?”

Lâm Phong dứt khoát nói thẳng: “Đương nhiên không phải là như vậy, nhưng nàng cũng không thể ăn mặc lộ liễu như vậy được, mọi thứ đều phô hết ra ngoài rồi!”

“Úc! ...” Làm điệu bộ khoa trương, sau đó nàng cười không dứt, nói: “Hóa ra là chàng đang ghen, hi hi, lần đầu tiên phát hiện ra dục vọng của chàng lại mạnh mẽ như vậy, xem ra làm nữ nhân của chàng không phải là chuyện vui vẻ gì, chàng đợi một lát, ta đi thay y phục.”

Lâm Phong khẽ cười, không chút che giấu vẻ bá đạo của mình, buông cánh tay đang ôm eo Lộ Thiên Á ra.

Lộ Thiên Á đứng dậy, âu yếm hôn lên mặt hấn một cái. Cười duyên dáng rồi quay người đi vào trong phòng, không bao lâu sau đã đi ra, nàng đã thay một bộ lễ phục cao cổ, quay một vòng trước mặt hấn, cười hỏi: “Thế nào, chàng đã hài lòng chưa?”

Lâm Phong nhìn chăm chú từ đầu đến chân, cười nói: “Tạm được, giống như một bà đồng vậy!”

Lộ Thiên Á ngạc nhiên nói: “Bà đồng là cái gì?”

Lâm Phong cười ha hả một tràng, nói: “Không nói những chuyện này nữa, ngày mai ta sẽ trở về Khắc Khố Sâm Đạt, nàng có muốn trở về cùng ta không?”

Lộ Thiên Á không buông tha nên ngồi lên trên đùi hấn, ôm chặt lấy cổ hấn và nói: “Đương nhên rồi, em không muốn ở lại để đồ đệ giao lưu với bọn công tử quý tộc cả ngày, nghe nói Thanh Hoa Học Viện của chàng ở Khắc Khố Sâm Đạt rất tốt, ta sẽ giúp chàng dạy học cho mấy học viên ở đó, làm một thầy giáo cũng không tồi!”

Lâm Phong cười nhạt nói: “Nàng làm một học trò là tốt lắm rồi, muốn làm giáo viên sao? Ba nghìn Thiết Huyết Thân Vệ của ta đều có tu vi từ đại kiếm sư trở lên, tùy tiện chọn ra một người tệ nhất cũng không kém nàng đâu, với đầu khí của nàng mà cũng muốn làm lão sư sao?”

Lâm Phong khẽ cười nói tiếp: “Nàng chỉ cần ngoan ngoãn làm một linh chủ phụ nhân là tốt rồi, những việc khác nàng không cần để ý tới!”

Lộ Thiên Á nói: “Vậy làm sao được, ta không muốn làm một linh chủ phụ nhân vô dụng!”

Lâm Phong nói: “Vậy nàng muốn thế nào, cùng ta ra mặt trận giết kẻ thù, nàng không phải là kẻ có khuynh hướng bạo lực đấy chứ?”

Lộ Thiến Á mỉm cười nói: “Khuyên hướng bạo lực thì không có, nhưng những phụ nữ bên cạnh chàng đều rất lợi hại, Khải Lâm Na lại giỏi giang như vậy, bản tiểu thư cũng không dễ thua kém tí ấy được, để tránh cho người khác khỏi nói là ta chỉ ăn mà không làm, dựa vào thế lực gia tộc để được sủng ái, bản tiểu thư không muốn người khác xì xầm to nhỏ sau lưng mình!”

Lâm Phong cười nói: “Điều này thì nàng cứ yên tâm, kẻ nào dám nói linh tinh ta sẽ cắt cái lưỡi của kẻ đó!”

Một tràng cười vui vẻ vang lên từ phía sau lưng, một đám tiểu thư quý tộc và phu nhân quý tộc đang vây lại, ra sức lôi Lâm Phong vào cùng khiêu vũ, mỹ nữ Lộ Thiến Á này không những không phản đối mà còn cực lực hối thúc hấn ta, Lâm Phong đành phải miễn cưỡng đối phó một hồi, rồi tìm một cơ hội để thoát thân, kéo theo Lộ Thiến Á chuồn vội ra ngoài.

Hắn sinh ra vào đời nhà Thanh, ảnh hưởng rất sâu sắc tư tưởng của Nho giáo, không có hứng gì tiếp xúc với đám quý tộc, đặc biệt là không quen nhìn những bộ lễ phục trẻ cổ của đám tiểu thư quý tộc đó, ngực đều hở ra một khoảng trắng nõn, thật không ra cái gì cả! Đêm hôm đó hắn ta trở về khuê phòng của Lộ Thiến Á nghỉ ngơi một đêm.

Sáng hôm sau, Lâm Phong từ biệt người thân, đem theo hai cô gái và Thụy Đức Lạp phụ phụ trở về Khắc Khổ Sâm Đạt. Bầu trời ở đây đã có lão gia tử và phụ thân hấn lo liệu, không cần tới chàng phải lo lắng đến, xa Khắc Khổ Sâm Đạt đã một khoảng thời gian, hấn ta không khỏi cảm thấy nhớ nhà.

Con người luôn là loài động vật có tình cảm, sống ở đâu thì có tình cảm với nơi đó, Khắc Khổ Sâm Đạt chính là cội rễ của hấn, nơi này tích tụ bao tâm huyết của hấn và các lão đầu tử cùng các nữ nhân của hấn, lại còn cả thủ hạ thân thiết nữa chứ. Bất kể là đi tới đâu, hấn ta cũng luôn nhớ về ngôi nhà này. Một luồng kim quang từ Lâm phủ phóng thẳng lên trời, rẽ mây bay về hướng tây bắc, chỉ trong tích tắc đã biến mất không hư không.

Những người trong nhà ra tiễn đều nhìn theo hồi lâu mà vẫn không muốn rời đi. Lão gia tử khẽ lắc đầu, trong lòng rối bời khó nói, tiểu tôn tử này vốn chỉ có biệt tài ngâm thơ, nhưng từ nười năm trước, sau khi bị kim quang thần bí đó đâm sâu vào đầu thì đã hoàn toàn thay đổi thành cái dạng này. Khoảng thời gian mười năm ngắn ngủi, những thay đổi đã xảy ra khiến cho người ta khó có thể chấp nhận, ngay bản thân ông cũng không biết quyết định cho Lâm Phong nắm giữ Phượng Hoàng Kim Lệnh là đúng hay sai nữa, với thực lực cường hấn và thế lực hiện tại của Khắc Khổ Sâm Đạt, nếu như nó không nghe lời nói của vị gia gia này nữa, thì cái thân già này cũng không thể khống chế nổi nó. Đừng nói là bản thân ông, phóng mắt nhìn khắp đại lục này cũng không có ai có thể khống chế được nó.

Trong đầu lướt qua rồi bởi trăm ngàn suy nghĩ, lão gia tử không khỏi bật cười, bản thân nghĩ nhiều như vậy không biết để làm gì, bất luận thế nào thì tiểu tam vẫn là con cháu nhà Lâm gia, những thái độ và hành động của nó hiện nay tuy tất cả có chút đi quá giới hạn nhưng cũng vẫn đặt vận mệnh của Lâm gia lên hàng đầu.

Cường giả có cách suy nghĩ riêng của cường giả.

Đứng ở góc độ khác mà nói, nếu bản thân ông cũng có sức mạnh thiên hạ vô địch như vậy thì tới lúc đó có lẽ bản thân ông cũng không cam tâm để con cháu Lâm gia tiếp tục mất mạng vì kẻ khác.

Suy nghĩ thông suốt những điều này, lão gia tử bật cười ha hả, rồi quay mình trở về hậu viện.

Lâm hổ cảm thấy khó hiểu, hỏi: “Sao gia gia tự dưng lại cười vậy?” Không một ai hồi đáp. Lâm Hổ tự cảm thấy vô vị, cười hì hì rồi cũng bỏ đi.

Đại ca Lâm Long cũng đi nốt.

Lâm Khiếu Thiên bước lên phía trước dìu vợ, nói: “Phu nhân yêu quý, cùng tôi trở về đi thôi, tiểu tam đã đi rồi, bất kể như thế nào bà cũng đã sinh cho Lâm gia một nhân vật kiệt xuất, sự huy hoàng của Lâm gia sau này sẽ đều do một tay nó viết nên, những người ở thời đại của chúng ta cũng sẽ được mãi mãi ghi vào trong lịch sử chói lọi của Lâm gia.”

Tinh Nguyệt công chúa khẽ gật đầu, khuôn mặt xanh xao thoáng hiện vẻ hiền hậu và hạnh phúc, khoắc tay chống trở về hậu viện. Mây trắng dưới chân vèo vèo lướt qua, một luồng kim quang bao lấy năm người như chớp điện bay về hướng tây bắc. ***** Một lớp bảo vệ vô hình chắn ở đằng trước, ngăn luồng gió mạnh

bên ngoài, khiến cho Lộ Thiến Á lần đầu tiên được bay như vậy cảm thấy vô cùng phấn khích, tò mò hỏi Lâm Phong: “Úc! Lẽ nào đây chính là sự kì diệu của tự nhiên hệ ma pháp? Nghe nói Khải Lâm Na và Toa Lị Na đều đã luyện thành công tự nhiên hệ ma pháp của chàng, liệu ta có thể luyện được không?”

Lâm Phong cười nói: “Đương nhiên là được, chỉ cần nàng thích là được.”

Lộ Thiến Á đảo mắt một vòng nhìn tiểu thiên sứ đang sợ hãi đứng bên cạnh Lâm Phong, hỏi: “Chàng định xử lí tiểu cô nương này thế nào? Cô ấy đâu phải là người bình thường!”

Lâm Phong nói: “Nàng hỏi câu hỏi này là thừa rồi, nàng nói xem ta nên giải quyết như thế nào đây?”

Lộ Thiến Á tròn mắt lên nói: “Úc! Thiên nột, không phải là chàng cũng sẽ đem cô ấy ...” Vội vàng bịt chặt miệng lại, trầm ngâm một hồi, rồi mới nói tiếp: “Lịch sử của thần tộc đã quá xa rồi, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ta chắc chắn sẽ không tin là có sự tồn tại của thiên sứ, trong truyền thuyết Quang Minh Thần có khả năng tạo ra các loài vật, chàng có khả năng này không?”

Lâm Phong nói dứt khoát: “không có.”

Lộ Thiến Á mỉm cười nói: “Vậy chàng không sợ Quang Minh Thần sẽ giáng ánh sáng trừng phạt xuống chàng sao?”

Lâm Phong bất ngờ đáp trả: “Đừng đùa nữa, thánh điển nói con người phải tin vào chính mình, tín đồ của Quang Minh Thần nhiều như vậy, đừng nói là trường sinh, những kẻ sống được hai trăm năm cũng không có, những lời vớ vẩn mà bọn diều nhân nói để mị dân mà nàng cũng tin, cái gì mà tạo ra các loài chứ, đến cả sự khổng lồ của không gian pháp tắc cũng không thoát ra được nói gì đến khả năng tạo ra các loài!”

Thụy Đức Lạp cười hì hì nói: “Chỉ có Thiên Hạc Nữ Thần quyền năng mới có khả năng này!” Lâm Phong đang định lên tiếng nói vài câu bỗng nhớ ra mình đang giả thân phận của Thiên Hạc sứ thần, vội vàng nuốt mấy lời định nói trở lại bụng, nhưng trong lòng lại miệt thị tên thái hạc này một trận.

Điều kiện địa lí tự nhiên đã ban cho Khắc Khố Sâm Đạt trở thành một mảnh đất màu mỡ trong cái thế giới hỗn loạn này, cho dù chiến tranh có ác liệt đến đâu cũng không thể thui chột nơi này, sau Hải Cống Đại Hội một số quý tộc các nước vốn có ý đồ với tài phú của Khắc Khố Sâm Đạt buộc phải rút lại lòng tham của mình.

Liên minh năm nước cũng trở thành một trò đùa. Nơi này nhân dân an cư lạc nghiệp, là mảnh thánh địa trong mắt những người dân cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc. Kim quang đáp xuống phủ hầu tước ở trung tâm thành phố, Lộ Thiến Á và tiểu thiên sứ lần đầu đến Khắc Khố Sâm Đạt đều vô cùng tò mò về mảnh đất phì nhiêu này, không ngừng mở to mắt quan sát xung quanh, chỉ có điều Lộ Thiến Á thì không chút ngại ngùng, giống như đang xem xét khuê phòng của mình, cố tìm một điểm không vừa ý, còn tiểu thiên sứ thì mặt mày sợ hãi đứng ngay bên cạnh Lâm Phong, không dám nhìn bốn phía xung quanh, duy chỉ có khuôn mặt đầy vẻ tò mò là nổi lên trong lòng cô bé lúc này cũng đang vô cùng hiếu kì.

Mấy nữ nhân chạy ra nghênh đón, Lâm Phong cũng dắt theo Lộ Thiến Á và tiểu thiên sứ bước tới ...

148. Chương 148: Thiên Hạc Thần Sứ

Một đạo thân ảnh lao tới, Đái Lệ Ti mang theo một làn hương thơm lao vào lòng Lâm Phong, một lúc lâu sau vẫn không muốn rời xa, tinh linh nữ vương kiêu kì này từ sau khi trở về từ Quỷ Môn Quan thì ngày càng quyến luyến với với người và vật xung quanh mình, cũng ngày càng rõ nên hiểu chuyện, bớt đi tính ngang bướng, thêm vài phần ngoan ngoãn.

“Úc, Nguyệt Thần tại thượng, chàng thật là đáng ghét, đi Thiên Hạc Đảo mà tại sao không đem thiếp theo!” Tiểu tinh linh gơ tay lắc mạnh thắt lưng của Lâm Phong một lúc, sau đó mới bĩu môi tỏ vẻ không hài lòng.

Một tiếng rỗng ngâm vang lên, bạch ảnh lướt đến, Bạch Long Mã đã lướt đến phía trước mặt hắn, dùng long giác cọ cạo vào người Lâm Phong một cách thân mật, khiến cho người khác không khỏi nghi ngờ rằng liệu tên gia hỏa này có phải là một con rồng cái hay không. Lâm Phong nhẹ vuốt ve đầu Bạch Long Mã, khiến con vật này càng thêm phấn khích, chạy lòng quanh hắn mấy vòng, rồi mới hú lên một tiếng dài, bốn vó đàng không bay lên không trung rồi nhanh chóng biến mất.

“Úc! Đó chính là Bạch Long Mã trong truyền thuyết ư? Thiên nột, thật là quá thần kì!” Lộ Thiến Á kinh ngạc kêu lên, trông về hướng Bạch Long Mã biến mất, khuôn mặt xinh đẹp kiêu sa hiện lên đầy vẻ ngạc nhiên.

Lâm Phong khẽ vỗ về Đái Lệ Ti trong lòng, đợi cho tới khi tiểu tinh linh lù ra mới ôm các cô gái khác vào lòng, rồi bước vào đại sảnh ngồi, hai cô nương Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp không chút khách sáo chạy tới chiếm lấy vị trí ở hai bên của hắn ta, Lâm Phong liếc nhìn Lộ Thiến Á, cô gái này cũng thật đại lượng, chủ động ngồi xuống bên cạnh Đái Lệ Ti.

Khải Lâm Na nói: “Chàng về thật đúng lúc, hôm qua có xảy ra một chút việc nhỏ, bọc trứng ma thú màu vàng được đào lên khi khai hoang mười năm trước bỗng biến đổi, hút sạch toàn bộ ma khí của hai vị đại sư, chàng hãy mau đi qua đó xem xét thử đi!”

“Trứng ma thú?” Lâm Phong ngây người ra, hắn ta đã sớm quên chuyện này.

Toa Lị Na nói: “Cái trứng ma thú đó vô cùng dị thường, bên trong có một luồng khí tức cổ quái, lại phi thường cường đại, hai vị đại sư muôn liên thủ phong ấn nó cũng không có cách nào làm được, may mà nó hút xong ma khí của hai vị đại sư thì không thấy có động tĩnh gì nữa, nếu không không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì kinh khủng nữa.”

Toa Bối Lạp cười hi hi nói: “Không biết trứng ma thú đó là thứ gì, tốt nhất là lại nở ra cho chàng một đại mỹ nữ!” Lâm Phong khẽ vỗ nhẹ nàng ta một cái, cười khan nói: “Tiểu lưu đề tử như nàng trong đầu suốt ngày chỉ có những ý nghĩ kì quái, trong trứng ma thú cũng có thể nở ra mỹ nữ sao?”

Toa Bối Lạp lập tức đưa mắt nhìn hắn với mục quang kì quái, tiểu cô nương này một chút cũng không để bụng. Lâm Phong gật đầu nói: “Nàng là rồng, con người bọn ta và loài rồng các nàng không thể so sánh được.”

Toa Bối Lạp trợn mắt lên, lay mạnh cánh tay hắn, chiếc mũi nhỏ xinh nhăn lại, nói: “Chàng có ý gì vậy? Phần lớn các loại sinh vật thông minh trên Thần Tang Đại Lục đều từ trong trứng nở ra, lẽ nào chàng cho rằng loài rồng bọn nàng không bằng loài người của chàng ư?”

Lâm Phong cười nói: “Ta có nói đâu, tự nàng nói ra đấy chứ!”

Đái lệ Ti cuối cùng cũng chớp được cơ hội, vội vàng hỏi: “Úc! Thiên nột, chàng đã gặp Thiên Hạc Nữ Hoàng chưa?” Tất cả các cô gái đều đưa mắt nhìn hắn.

Lâm Phong nói: “Gặp rồi, ha ha, ta còn là sứ giả của Thiên Hạc Nữ Thần nữa kia, sau này Thiên Hạc gia tộc và Khắc Khổ Sâm Đạt chúng ta là người một nhà rồi!”

“Úc!” Tất cả đều trợn mắt há miệng. Đái Lệ Ti vội vàng hỏi tiếp, Lâm Phong thuận miệng kể rõ đầu đuôi nguyên nhân, thấy các cô gái đều không tin, sau đó mới nói: “Đến cung điện của Thiên Hạc Nữ Hoàng ta còn có thể đem về đây, không phải là sứ giả của Thiên Hạc Nữ Thần thì là gì?”

“Úc! Nguyệt Thần tại thượng, thiếp không nghe nhầm đấy chứ!”

Đái Lệ Ti kêu lên “Cho thiếp xem qua đi!”

Lâm Phong chỉ tay ra, Sơn Hà Đồ mở ra, một phiến vân hải rộng lớn bao phủ khắp đại sảnh, chỉ thấy tiên khí lượn lờ, mây khói bằng lăng, khiến cho mọi người không thể nhìn được cảnh tượng ngoài sảnh. Lâm Phong nói: “Các nàng hãy vào trong xem đi!” Hét lên hai tiếng, Toa Bối Lạp và Đái Lệ Ti giành nhau chạy vào trong, vừa vào trong phiến vân hải thì đã không thấy đâu nữa, Toa Lị Na do dự một hồi, cũng không chống lại được sự cám dỗ, liền nhảy vào theo hai người.

Chỉ có Khải Lâm Na và Lộ Thiến Á là còn có thể miễn cưỡng chống cự lại được sức cám dỗ của nó, ngồi ngay ngắn trên ghế, còn có tiểu thiên sứ về mặt bất an ngồi bên cạnh Lộ Thiến Á.

Lâm Phong lúc này mới quay sang Khải Lâm Na hỏi: “Thiên Hương công chúa đâu? Sao ta không thấy cô ấy đến?”

Khải Lâm Na liếc nhìn hắn một cái, thở dài nói: “Thiên Hương công chúa đổ bệnh từ mấy ngày trước, cô ấy nhất định không chịu ăn gì, thiếp khuyên nhủ thể nào cũng không được. Công chúa thảo nguyên này

thật là một hào kiệt trong giới nữ lưu, vì gia tộc mình mang chịu gánh nặng lớn đến vậy, thiếp thực sự rất khâm phục dũng khí của cô ấy!” Lộ Thiển Á nhìn Lâm Phong, định hỏi gì đó, môi mấp máy nhưng rốt cuộc lại không dám hỏi. Lâm Phong không nói gì, trầm ngâm một hồi, mới nói: “Lát nữa ta sẽ đi thăm cô ấy!”

Liếc nhìn tiểu thiên sứ nói: “Sau này nàng để ý chăm sóc An Lị Ni nhiều một chút, cô bé này rời xa quê hương, luôn cảm thấy sợ hãi với tất cả mọi thứ xung quanh, nỗi ám ảnh trong lòng mãi không thể thoát ra, nàng dạy bảo cô bé một chút vậy!” Khải Lâm Na khẽ gật đầu, tiến lên phía trước kéo tiểu thiên sứ ngồi xuống bên cạnh mình, thì thầm an ủi cô bé.

Lâm Phong quay đầu nói với Lộ Thiển Á nói: “Nàng hãy để Khải Lâm Na dẫn đi tham quan khắp thành một lát, làm quen với môi trường, ta còn có chút việc cần giải quyết, không thể đi được!”

Lộ Thiển Á khẽ liếc trộm hân ta một cái, nhưng lại dụi dụi đồng ý.

Lâm Phong thu lại Sơn Hà Đồ, đứng dậy đến đại sảnh trước sân, cho gọi Lâm Trùng và huynh đệ Lâm Đại và Lâm Nhị đến, hỏi: “Tình hình Thiểm tộc thế nào rồi, A Lỗ Thai đã điều chỉnh các bộ lạc Thiểm tộc chưa?”

Từ sau sự việc của Khải Lâm Na, Lâm Phong giao toàn bộ chính sự cho An Đức Liệt xử lý, nhưng lại ngầm ngầm làm suy yếu chức quyền của huynh đệ Khải Lực Tây, nghiêm khắc ra lệnh, nếu để tái diễn những việc như vậy sẽ nhất loạt giết hết không tha. Còn những việc cụ thể của Thiểm tộc, đều giao cho ba người Lâm Trùng, Lâm Đại và Lâm Nhị phụ trách, Lâm Trùng nói: “Mấy ngày trước có tin báo đến, A Lỗ Thai đã điều động hai mươi vạn trai tráng Thiểm tộc, vài ngày nữa sẽ dẫn quân tới Khắc Khố Sâm Đạt!”

Lâm Đại nói: “Mục dân Thiểm tộc đa số không muốn rời xa thảo nguyên, A Lỗ Thai muốn công tử mở cửa khai thông buôn bán, để Thiểm tộc mục dân và Khắc Khố Sâm Đạt chúng ta có thể trao đổi buôn bán hàng hóa, cung cấp một số vật dụng sinh hoạt cho bọn họ.”

Lâm Nhị cũng nói: “Kì thực thứ mà mục dân Thiểm tộc cần nhất chính là đồ dụng sinh hoạt, hàng năm đến mùa đông đều có một số lượng lớn dê cừu bị chết đói hoặc chết lạnh, rất nhiều mục dân đều bị đói vào mùa đông, cho nên người dân Thiểm tộc hàng năm mới tấn công vào các thôn bản của Văn Lai Nhân chúng ta, công tử chỉ cần cung cấp cho họ một số vật dụng sinh hoạt và lương thực cho mùa đông thì sẽ có thể làm yên lòng họ.

Lâm Phong cũng gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt, người Thiểm tộc và người Văn Lai từ trước đến nay văn hóa không tương đồng, nếu có thể hòa hợp được bọn họ thì sẽ giải quyết được rất nhiều ân oán, bọn họ không muốn rời xa thảo nguyên, vậy sẽ cung cấp cho họ đầy đủ vật dụng sinh hoạt, sau này các người phải chung sống hòa bình với các chiến sĩ Thiểm tộc, tuyệt đối đừng gây ra bất cứ sự việc gì phiền phức cho ta nữa!”

Ba người gật đầu đáp lại.

Lâm Nhị cười hì hì nói: “Nghe nói hai tám vị Thánh Kị Sĩ của ngũ đại đế quốc đều đã bị công tử tóm gọn, có phải công tử đã thêm cho Khắc Khố Sâm Đạt chúng ta được mấy chục Thánh Kị Sĩ nữa?”

Lâm Phong “ừm” một tiếng, xòe Kim Quang Phiến ra, mười ba vị Thánh Kị Sĩ lập tức ngã nhào ra, đám người này đã bị đói gần mười ngày, sớm đã bị đói tới mức mắt hoa đầu choáng, thần trí không còn tỉnh táo, miễn cưỡng mở mắt lập tức mặt mày thất sắc, cổ hết sức bò dậy, ngồi trên mặt đất như xác chết, không nói nổi lời nào.

Lâm Phong liếc nhìn Khắc Nhĩ Phu Lam và Cách Lí Nạp Đức trong đám người này, nhần mày suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Hải Phi Tư tự làm tự chịu, cũng không thể trách các người, các người hãy đi đi, về sau chịu khó tu tâm, đừng làm bia đỡ đạn cho kẻ khác!”

Hai tên mặt mũi rất khó coi miễn cưỡng gật đầu, vất vả bò dậy rời khỏi đại sảnh, có thể giữ được mạng sống với bọn chúng đã là một ân huệ lớn, không còn dám đòi hỏi gì nữa, trận chiến nhớ đời đó đã để lại nỗi ám ảnh không thể phai mờ không lòng bọn chúng, đồng thời cũng mở mắt cho chúng thấy thế nào mới xem là cường giả thực thụ.

Những kẻ chỉ dựa vào cái ghế của mình để ra oai cũng chỉ là một đồng vút đi, cường giả thực sự phải có khí phách của cường giả, cơ bản không thèm nhờ vào chức vị để giương oai với thiên hạ, không thèm dùng uy

quyền từ chức vị để đổi lấy vinh quang.

Lâm Phong đảo mắt nhìn mười một tên Thánh Kị Sĩ đang lo lắng hoảng sợ còn lại, đám người này trước đây oai phong lẫm liệt đi đến đâu cũng là tiêu điểm thu hút ánh mắt của rất nhiều tiểu thư quý tộc, điều này đã khiến cho bọn chúng dần dần hình thành tính cách coi trời bằng vung, kì thực tất cả bọn chúng không trừ một ai đều là lũ tham sống sợ chết.

Lũ người này ở Khắc Khố Sâm Đạt quơ tay có cả đồng, sao có thể gọi là cường giả, nếu bọn chúng không có toạ kị, thì trong ba nghìn Thiết Huyết Thân Vệ của hắn tùy tiện chọn ra một tên tệ nhất, so với bọn chúng còn khá hơn. Lâm Phong đối với những kẻ này chẳng có chút thương hại, xua xua tay nói: “Lôi tất cả ra ngoài chém đầu!” Một đám quân lính dũng mãnh như hổ sông sộc bước vào, không nói nửa lời lôi mười một tên Thánh Kị Sĩ đã đói sắp chết không còn sức phản kháng như lôi con chó đợi chết ra ngoài.

Bọn Lâm Trùng đưa mắt nhìn nhau, tất cả lũ rồng, phượng hoàng, thiên hạc, đều bị bắt đứng thành hàng, chen lấn nhau giữa đại điện, nam có nữ có, đực có cái có, những cường giả này không thương hại như lũ Thánh Kị Sĩ, tuy đã đói gần nửa tháng nhưng sức chiến đấu của bọn chúng không hề suy giảm là bao nhiêu. Sự tôn nghiêm của cường giả là thứ không dễ xâm phạm, bọn chúng vừa được thả ra là đã chuẩn bị liều mạng quyết đấu, Lâm Phong giơ tay chỉ, Thái Cực Đồ bay ra yểm trên không trung, trấn áp lũ cứng đầu này, lạnh lùng nói: “Các người tốt nhất hãy an phận một chút giúp ta, nếu không ta sẽ không khách sáo mà lấy tinh hạch trong đầu của các người đâu!”

Một con ngũ giai hoàng kim cự long phẫn nộ nói: “Úc! Long Thần tại thượng, Khắc Khố Sâm Đạt lĩnh chủ cường đại, dám mạo phạm sự tôn nghiêm của cường giả chỉ có thể dùng máu để giải quyết, ta đang chính thức thách đấu với ngài!”

Lâm Phong không thêm đếm xỉa tới lời của tên anh hùng rơm này, đảo mắt nhìn khuôn mặt khó coi của phượng hoàng lửa Cận Bồ và băng sương cự hạc Khắc Duy Tư, bật cười ha ha nói: “phượng hoàng lửa Cận Bồ các hạ và băng sương cự hạc Khắc Duy Tư các hạ tôn kính, các vị có phải cũng đang muốn đưa ra lời thách đấu với ta?” Nét mặt của Cận Bồ hết sức bối rối, tuy vậy vẫn bình tĩnh đáp: “Lĩnh chủ đại nhân tôn kính, cuộc chiến giữa cường giả chỉ có thể dùng sự sống chết để phân chia thắng bại, dùng máu tươi để bảo vệ sự tôn nghiêm, tuy ngài rất mạnh nhưng chúng tôi quyết không lùi bước!” Khắc Duy Tư cũng gật đầu nói: “Ngài tha cho bạn chiến đấu của tôi, tôi thay mặt anh ta chân thành cảm ơn ngài!”

“Khắc Duy Tư, tên phản đồ nhà ngươi, Thiên Hạc Nữ Thần sẽ không tha tội cho ngươi đâu!” Thụy Đức Lạp phẫn nộ hét lên, tên thái hạc này cùng Mã Lệ Kiều xông lên, tóm chặt lấy Khắc Duy Tư mắng như trút nước vào mặt: “Hừ, đồ thối tha, ngươi lại dám thách đấu với sứ thần đại nhân, sự tức giận của Thiên Hạc Nữ Thần sớm muộn gì cũng sẽ giáng xuống đầu tên phản đồ như ngươi!” Tên thái hạc này trước đây ở Thiên Hạc Đảo cũng chỉ là một con tép riu, bây giờ theo Lâm Phong. Khi trở về Thiên Hạc Đảo cũng cảm thấy vô cùng hãnh diện, có thể vỗ ngực tự đắc, sao có thể không ra oai một chút.

“Sứ thần đại nhân?” Khắc Duy Tư vô cùng kinh ngạc, ngây người ra nhìn Lâm Phong. Lâm Phong trong lòng tuy cười muốn đứt ruột, nhưng bề ngoài lại làm như không.

Dùng tay chỉ ra, phía sau hắn tức thì hiện lên vân hải thể giới, bốn chữ “Cầm Tú Sơn Hà” to lớn thấp thoáng ẩn hiện trong vân hải giới, hư hư ảo ảo, Lâm Phong nói: “Không sai, ta là sứ giả của Thiên Hạc Nữ Thần, ngươi còn có câu hỏi gì không?” Khắc Duy Tư nhìn vân hải thể giới sau lưng hắn ta, hồ nghi bất định, ba con thiên hạc khác cũng đưa mắt nhìn nhau.

Thụy Đức Lạp lại mắng tiếp: “Hừ, lũ thối tha các ngươi, Thiên Hạc Nữ Hoàng đã báo cho tứ đại hoàng kim gia tộc, lĩnh chủ đại nhân chính là sứ giả của Thiên Hạc Nữ Thần ở Thần Tang Đại Lục, nếu các người còn muốn chất vấn quyền năng của sứ giả đại nhân thì các người hãy chuẩn bị đón nhận sự phẫn nộ của Thiên Hạc Nữ Thần đi!”

Khắc Duy Tư giật thót mình, phẫn bội lại tín ngưỡng của mình sẽ có hậu quả còn nghiêm trọng hơn cả việc mất đi sự tôn nghiêm của mình, tội này hắn thực sự gánh không nổi, đến cả Thiên Hạc Nữ Hoàng cũng đã công nhận thân phận sứ giả của Lâm Phong, một tên thiên hạc hạ cấp như hắn làm gì có tư cách chất vấn, vội vàng hành lễ nói: “Úc! Sứ thần đại nhân tôn kính, nguyện ngài và Thiên Hạc Nữ Thần cùng tồn tại!”

Ba con thiên hạc khác cũng lộ vẻ hoang mang bối rối, trong đó có một con Liệt Ảnh Hỏa Hạc toàn thân như lửa và đôi mắt có ánh nhìn xuyên thấu đang nhìn Lâm Phong, ngăm ngăm dò xét nhìn hấn ta.

Lâm Phong nhin không được bèn ừm một tiếng, khoa tay nói: “Các người hãy tạm đứng sang một bên!”

Bốn tên thiên hạc vội vã lùi sang một bên, đứng đằng sau Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều, vẻ mặt của tên thái hạc vô cùng đắc ý, không nén được cổ ra oai một chút.

Lâm Phong liếc nhìn phượng hoàng lửa Cận Bồ, bật cười nói: “Còn cách Tu La Cổ Bảo đại hội được tổ chức ngàn năm một lần vào ngày mười lăm tháng tám của tứ đại hoàng kim gia tộc hai tháng nữa, ta đã nhận được lời mời của Thiên Hạc Nữ Hoàng, vào ngày mười lăm tháng tám này sẽ tới Tu La Cổ Bảo một chuyến, sứ giả của Cự Long gia tộc, Kim Xí Đại Bằng gia tộc cũng đã lần lượt tới Lâm gia, ngay ngày hôm qua ta còn gặp Thái Phượng Tô Kì Á. Các người muốn chết cũng dễ thôi, nhưng ta không thể không nể mặt các hoàng tử của tứ đại hoàng kim gia tộc, Cận bồ, ta cũng sớm đã là một phượng hoàng lửa ngoại tịch, Lâm gia và Chu Cước gia có cùng chung huyết mạch, cũng có thể xem là người một nhà, người phải chăng cũng nên nghĩ tới việc sau này sẽ ở lại Khắc Khố Sâm Đạt, cường giả đích thực sẽ không lựa chọn cái chết, mà nghĩ xem làm thế nào để nâng cao thực lực, theo ta sau này người sẽ có rất nhiều cơ hội để có thể bước vào Thần thú cấp, trở thành cường giả ngang hàng với thiên hạc nữ hoàng!”

Khuôn mặt anh tuấn của Cận bồ không ngừng biến đổi các sắc thái tình cảm, rõ ràng lời nói của Lâm Phong đã tác động đến hấn rất nhiều, với thân phận và địa vị của Lâm Phong hiện nay, nếu bản thân theo hầu hấn ta, thực sự cũng không có gì mất mặt, toạ kị của hấn ta cũng đã từng ngạo thị trước mặt Thái Tử Long của Cự Long gia tộc, bản thân theo hầu hấn ta cũng không có gì mất mặt cả.

Nhưng ... tôn nghiêm ời là tôn nghiêm, trong lòng phượng hoàng lửa cao ngạo này vẫn có chút bối rối, nếu trong trường hợp khác thì không nói làm gì, nhưng nếu lại khuất phục một lần nữa thì chưa biết chừng ngày mai nộ lôi của Phượng Hoàng Nữ Thần sẽ giáng xuống đầu – chứ đừng nói là sau này đi theo Lâm Phong.

Phượng hoàng lửa bây giờ trong lòng không khỏi có chút ngưỡng mộ mấy tên thiên hạc kia, tại sao Lâm Phong không phải là sứ giả của Phượng Hoàng Nữ Thần ở Thần Tang Đại Lục chứ? Như vậy thì bản thân hấn có đủ lí do để theo Lâm Phong rồi. Nhưng cái này là đạo lý gì chứ, tiểu tử này rõ ràng là một tên ngoại tịch của hoả phượng hoàng, sao có thể trở thành sứ giả của Thiên Hạc Nữ Thần.

Nghĩ đi nghĩ lại Cận bồ không tránh được có chút đổ kị với mấy tên thiên hạc đang đứng một bên kia.

Lâm Phong nhìn vẻ mặt không ngừng biến đổi, dáng vẻ do dự của hấn ta, cũng đoán ra được phần nào nỗi khổ trong lòng con phượng hoàng này, khẽ mỉm cười, đảo mắt nhìn mấy con Cự Long và Kim Xí Đại Bằng, ánh mắt dừng lại ở mẫu đại bằng tuyệt sắc giai nhân và thanh lệ, rồi vội vàng quay đi, nói: “Bây giờ các người đã được giải phóng khỏi các kị sĩ, các người đều có thể tự do, nếu các người muốn đi ta cũng không ngăn cản, nếu muốn ở lại Khắc Khố Sâm Đạt ta cũng vô cùng hoan nghênh!”

Nói rồi hấn ta vẫy vẫy tay, ra hiệu cho thiết vệ ở cửa nhường đường. Ba con cự long do dự một lát, rồi lập tức nhanh chóng biến sạch, sau khi ra khỏi cửa còn ngâm lên một tiếng, hiện nguyên hình bay trở về Long Cốc, nhưng khi vừa bay ngang qua Khắc Khố Sâm Đạt thì bị Bạch Long Mã đuổi theo dạy cho một bài học.

Hai con Kim Xí Đại Bằng kể đó cũng bay đi, con đại bằng tuyệt sắc trên đầu có mũ miện ở lại, mở to đôi mắt nhìn hiếu kì dò xét nhìn Lâm Phong đang ngồi đường bệ trong đại sảnh, mạnh bạo hỏi: “Khắc Khố Sâm Đạt linh chủ đại nhân tôn kính, xin hỏi kì quan sau lưng ngài liệu có phải chính là cung điện Tiên Hư Linh Không của Thiên Hạc Nữ Hoàng?” Lâm Phong mỉm cười khẽ gật đầu, hỏi: “Người muốn ở lại Khắc Khố Sâm Đạt ư?”

“Uhm, có thể theo hầu đại lục đệ nhất cường giả là vinh dự của tôi, tôi nguyện ở lại!” Con đại bằng xinh đẹp này còn đáng yêu hơn đám kiều ngạo kia rất nhiều.

Lâm Phong quay sang liếc nhìn thì hoả phượng hoàng Cận Bồ và con bằng hoàng lúc nãy nhìn hấn chăm chăm, cười nói: “Chi bằng mời hai vị ở tạm Khắc Khố Sâm Đạt một thời gian, đợi qua Tu La Cổ Bảo của tứ đại hoàng kim gia tộc tổ chức vào ngày mười lăm tháng tám này, ta sẽ xin ý kiến của Phượng Hoàng Nữ Hoàng, tới lúc đó trả lời ta cũng được!”

Phượng hoàng lửa Cận bồ không có ý kiến gì hết, lập tức gật đầu đồng ý, bằng hoàng cũng gật đầu đồng ý,

Lâm Phong ra hiệu một cái Thụy Đức lập và Mã Lệ Kiều lập tức tiến lên kéo Cận Bồ và con băng hoàng đó lui xuống.

149. Chương 149: Công Chúa Thất Tung

Buổi chiều, Lâm Phong đang ở trong phòng giải quyết những công việc còn tồn đọng. Mấy lão đầu tử đã trở về, Tập Lạp Kỳ đưa một chiếc hòm nhỏ làm bằng bạc cho hắn nói: “Cái trứng ma thú kim sắc này hết sức cổ quái, người phải cẩn thận một chút, ta và Pháp Lạp Đế bị hút sạch ma lực, nếu không phải có ma lực chi nguyên, ít nhất phải ba năm nữa mới hồi phục lại được.”

Ma pháp của thánh giới đại sư mệnh mông như biển, nếu một khi bị hút sạch ma pháp, trong một thời gian ngắn muốn muốn khôi phục lại toàn bộ ma pháp là điều hoang tưởng, ít nhất cũng phải dùng hai ba năm.

“Đây là loại trứng ma thú gì mà lại biến thái như vậy!” Lâm Phong gác công việc sang một bên, mở chiếc hòm ra, chỉ thấy một cái trứng ma thú lớn bằng đầu người kim quang nội liễm, ánh sáng dưới lớp vỏ lưu chuyển không ngừng, khí tức vô cùng cổ quái, khiến hắn phải khê nhíu mày. Truyền vào một chút pháp lực thăm dò một vòng cũng không phát hiện được gì.

Khi đang chuẩn bị thu lại công lực, bỗng nhiên trứng thú trong hòm nảy lên, quay tít trong không trung, khi Lâm Phong còn đang ngạc nhiên, chưa kịp phản xạ lại thì trứng thú đã hóa thành một luồng khí trắng. Phát ra một tiếng “cách” rồi chui thẳng vào người hắn, Lâm Phong “Á” lên một tiếng, toàn thân lão đảo.

Tam lão đầu tử kinh ngạc, mặt mày hoảng sợ thất sắc, nhất thời dờ người ra tại trận.

Lâm Phong vội vàng ngồi xếp bằng tròn, nắm chặt ấn quyết, trên đỉnh đầu tỏa ra hai luồng khí một xanh một trắng, vận khởi nguyên thần định đẩy luồng tinh khí không rõ nguồn gốc đó ra, nhưng tinh khí đó mạnh tới mức không thể ngờ tới, vẫn chạy ngang dọc trong cơ thể hắn một hồi, cuối cùng chui vào trôn bên vào viên đá bầy sắc trong phủ.

Trên đầu Lâm Phong trùng xuất một cỗ bạch khí, quện vào với hai khối khí xanh tím hóa thành một pho nguyên thần giống y hệt bản thể. Nhưng rõ hơn rất nhiều so với lúc trước, âm thanh sấm sét vang lên, sau lần đầu bước vào Độ kiếp trung kì, Thiên kiếp lại giáng xuống lần nữa, ba lão đầu tử vội vàng chạy xa khỏi thư phòng.

Lâm Phong ngồi yên, dùng tay chỉ, thái cực đồ và Sơn hà đồ cùng bay trên đỉnh đầu, hiện ra vân hải và thái cực lưỡng nghi, tự động chấn thiên kiếp, nguyên thần bắt đầu gia tốc vận chuyển, liều mạng luyện hóa phần tinh khí bị tràn ra ngoài. Cấp tốc tăng cường nguyên thần, đồng thời nhận một khoảng kí ức mơ hồ từ trong tinh khí

Nhớ lại thời hồng hoang cổ đại, yêu ma hoành hành, tiên phật phải ẩn nấp, cuối cùng xảy ra yêu ma đại chiến. Thiên hoàng Thái Huyền của yêu tộc đã được sinh ra từ một điểm Linh Căn Nguyên Hi trong lúc hỗn loạn. Thần thông quảng đại, sau khi cơ thể chết đi, chân linh tiêu tán, tinh khí bản thân gắng sức trở về Nguyên Hi bản thể, nhưng không biết tại sao cuối cùng lại lưu lạc tới thế giới này.

Lâm Phong vận chuyển pháp lực, liều mạng dụng nguyên thần vượt quá giới hạn cố gắng dung hòa Thái Huyền tinh khí, nguyên thần hiện trên đỉnh đầu, theo đó ba luồng khí không ngừng nhập vào. Nguyên thần mỗi lúc một hiện rõ, pháp lực mỗi lúc một mạnh mẽ, thái cực đồ được biến hóa thành thái cực lưỡng nghi và khiến cho vân hải mà thái cực đồ biến hóa cũng phát ra ánh sáng chói lòa, bao phủ cả thư phòng.

Nghe thấy tiếng động chúng nữ lần lượt chạy đến, kinh ngạc kêu lên, đứng từ xa nhìn vào.

Lộ Thiển Á không rõ đầu đuôi, hỏi qua mọi người mới biết nguyên do, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng.

Liên tiếp chín đạo thiểm điện giáng xuống. mỗi lúc một mạnh, toàn bộ trút lên trên thái cực đồ và sơn hà đồ, lúc này Lâm Phong đang đắm chìm trong thượng cổ yêu pháp huyền diệu, vô số các yêu pháp mà Thái Huyền tông bản thể Nguyên Hi để lại cũng theo luồng tinh khí đang không ngừng bị hắn hút vào tinh luyện, dần dần nhập vào trong thần thức của hắn.

Sau khi pháp lực vận chuyển, nguyên thần hiện ra càng rõ ràng, một luồng yêu khí bốc ra đỉnh đầu, sau một hồi không ngừng uốn lượn, trong yêu khí thấp thoáng hiện ra một tên đại hán uy mãnh hình dáng mờ

ảo, đại hán đó mặt mũi dữ tợn, một tay cầm phiến, một tay cầm kiếm, toát ra một luồng bá khí hết sức mạnh mẽ.

Tam trọng thiên kiếp chỉ trong nháy mắt đã trở lại, đến còn nhẹ nhàng hơn lưỡng trọng thiên kiếp lần trước, Lâm Phong đang chìm trong sự yên tĩnh kì diệu hoàn toàn không biết gì sự việc xảy ra xung quanh, chỉ dựa vào thượng cổ yêu pháp vận chuyển pháp lực. Hồng Mông Tử Khí, Thái Thanh Tiên Pháp, Thượng Cổ Yêu Pháp tam sắc bốn mệnh nguyên khí không ngừng chuyển động trong cơ thể, giống như nước sông cuộn cuộn, chảy xiết.

Rất lâu sau khi Lâm Phong thu công đứng dậy, mới phát hiện ra những người thân đã đến chật thư phòng, đám lão đầu và chúng nữ đều đứng cách xa mấy mét, khuôn mặt đều lộ vẻ lo lắng nhìn hẩn chằm chằm.

Lâm Phong đứng dậy nói: “Sao vậy? ta vừa độ qua Tam trọng thiên kiếp, đã đạt tới Kiếp độ hậu kỳ, hay là ta đã nhập định quá lâu?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai lên tiếng, Táp Lạp Kỳ lão đầu chớp mắt định thần lại nói: “không phải là vấn đề thời gian, gần đây những việc kì lạ xảy ra liên tiếp, nhưng ngày hôm nay thì đặc biệt nhiều, người chỉ nhập định có nửa ngày nhưng..... để Khải Lâm Na nói tiếp đi!”

Khải Lâm Na cười nói: “Những pháp thuật đó của chàng bọn thiếp cũng không hiểu lắm, lúc này khi chàng nhập định thì trên đầu chàng luôn có một luồng quái khí xoáy tròn, trong đó không biết tại sao còn xuất hiện một đại hán uy mãnh, bọn thiếp nghi ngờ hay là chàng luyện công có vấn đề, rất may là chàng đã tỉnh lại nhanh!”

Lâm Phong ngạc nhiên, suy nghĩ kĩ lại một hồi, yêu khí đó chính là do hẩn dùng yêu pháp vận công mà có, dùng Tiên Thiên Nguyên Hi kết tụ thành hình ảnh của yêu tộc thiên hoàng Thái Huyền. Thiên hoàng Thái Huyền trong lúc hỗn loạn đã được sinh ra từ một điểm của Tiên Thiên Nguyên Hi, sau khi cơ thể chết đi, Nguyên Hi vẫn còn nguyên vẹn, bản thân hẩn vô tình đã dùng tiên thiên nguyên khí kết tụ thành hiện thân của Thái Huyền.

Giống như Bát Bảo Kim Thân, chỉ là một loại pháp thân trong cơ thể, nhưng thiên hoàng Thái Huyền trong đại chiến yêu ma năm đó đã bị giết, nguyên linh tiêu tán, cho dù có kết tụ được chân thân của Thái Huyền, cũng chỉ là một vật chết giống như Bát Bảo Kim Thân, hơn nữa bây giờ công phu đã suy yếu, thua xa so với sự cường hãn của Bát Bảo Kim Thân.

Lâm Phong nói: “Không sao, vật đó không phải trướng thú gì cả, bây giờ đã bị ta tinh luyện rồi”

Lộ Thiển Á nói: “Ồ! Tự nhiên hệ ma pháp không ngờ lại thần kì như vậy, người đó.....người mà có hình dáng giống chàng như đúc trên đỉnh đầu chàng khi này là ai vậy, không phải là chàng dùng pháp lực tạo ra một sinh mệnh thứ hai chứ, thiếp nghe nói chỉ có Thần đế mới có đủ quyền năng để sáng tạo ra sinh mệnh, lẽ nào chàng đã vượt qua cả thần đế, điều này thật không thể tưởng tượng nổi!”

Tam lão đầu tử đều hết sức trầm ngâm, nhưng tất cả bọn họ trong lòng đều rõ, tiểu tử này là từ bên ngoài hư không đến, căn bản không thể dùng lí luận ma pháp của Thần Tang đại lục để khống chế hẩn ta.

“Sự thần kì của tự nhiên hệ ma pháp sao nàng có thể tưởng tượng hết được!” Lâm Phong bước tới kéo mũi nhân vào lòng, hôn nàng một cái mới cười nói: “Thần đế rốt cuộc cũng chỉ là nhân vật tồn tại trong truyền thuyết, chưa từng gặp qua sao nàng biết ông ta có thể tạo ra sinh mệnh, cũng giống như thánh điển lừa gạt tín đồ cái gì mà tin ta sẽ trường sinh, nàng đã thấy ai thực sự sống được vạn năm bao giờ chưa?”

Lộ Thiển Á duyên dáng cười nói: “Chàng là đại lục đệ nhất cường giả vượt xa cả các hoàng giả của tứ đại hoàng kim gia tộc, lời chàng nói ra ở Thần Tang đại lục vào thời điểm này chính là chân lý, thiếp làm gì có quyền phản bác!”

Chúng nữ đều gật đầu. Thực lực đại diện cho tất cả, chỉ cần là những điều từ miệng Lâm Phong nói ra, sẽ là điều tuyệt đối chính xác ở Thần Tang đại lục này, uy quyền của cường giả không cho phép người khác nghi ngờ, cho dù là các hoàng giả của tứ đại hoàng kim gia tộc cũng không thể nghi ngờ lí luận của hẩn, trừ phi kẻ nào đó có sức mạnh vượt qua cả Lâm Phong.

Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp cũng chạy tới, hai khuôn mặt xinh xắn chạy tới trước mặt Lâm Phong, liếc xéo Lộ Thiển Á lúc này đang hờ hững ở trong vòng tay của Lâm Phong, mặt đầy vẻ “đe dọa”.

Lâm Phong quay đầu hôn lên má của hai tiểu cô nương, hai tiểu nha đầu này lập tức đỏ mặt làm vui, hi hi ha ha chạy ra ngoài.

Toa Lị Na cũng chạy lại, từ phía đằng sau ôm chặt lấy eo Lâm Phong, nũng nịu nói: “Công tử, còn thiếp nữa mà!”

Lâm Phong giơ tay ra đằng sau kéo nàng lại, hôn lên trán nàng một cái, nói: “Tiểu cô nương này càng ngày càng không biết xấu hổ nữa rồi!”

Toa Lị Na mặt đỏ bừng lên, bị ánh mắt sáng quắc của Lộ Thiến Á nhìn chằm chằm đến mức không có chỗ dựa, vội vàng áp mặt vào ngực Lâm Phong.

Khải Lâm Na cố kìm chế cảm giác cũng muốn được nhà vào lòng nam nhân này, cười nói: “Lúc này bọn Lâm Đại đã đến tìm chàng, nói Thiểm tộc xảy ra một chút sự cố, cần chàng đi xử lý”

”Thiểm tộc xảy ra chuyện?” Lâm Phong nghe vậy lập tức cau mày lại, trong lòng lập tức nghĩ đến A Lỗ Thai, vội vàng hỏi: “ Thiểm tộc xảy ra chuyện gì, có phải là A Lỗ Thai đã thay lòng đổi dạ?”

Khải Lâm Na nói: “ Không phải, là Hô Lan Na công chúa bị mất tích!”

“ Hô Lan Na bị mất tích?” Lâm Phong ngây người ra, nói: “Hô Lan Na là một người sống rành rành ra sao có thể mất tích được, cô ấy không ở bên A Lỗ Thai sao?”

Khải Lâm Na nói: “Cụ thể thế nào thiếp cũng không rõ, vừa rồi Lâm Đại đến tìm chàng, nói là do A Lỗ Thai phái người đến báo tin, Hô Lan Na công chúa sau khi đi thăm đại doanh Duy Đa Lợi Á xong thì bỗng biến mất tăm không để lại dấu vết, nghe nói gần đây Vân Vụ Sơn không được an toàn lắm, thường xuyên có một số ma thú xuất hiện, A Lỗ Thai mời chàng đến đó xem một chút!”

Lâm Phong khẽ vỗ về Toa Lị Na và Lộ Thiến Á lúc này vẫn còn ở trong lòng hắn, ra hiệu cho hai nàng đứng dậy, sau đó quay trở về ngồi vào thư án, trầm ngâm một hồi, mới đứng dậy nói: “Bây giờ ta đi xem sao, Thiểm tộc không thể loạn thêm được nữa, nếu nguyên khí của Thiểm tộc bị tổn hại lớn, đối với chúng ta cũng chẳng hay ho gì.”

Lộ Thiến Á vội nói: “Thiếp đi cùng với chàng!”

Lâm Phong khẽ gật đầu, xuất ra độn quang trụ đem theo Lộ Thiến Á bay mất hút về phương bắc.

Một vài tiếng sau, Lâm Phong đã tới đại doanh bên sông Duy Đa Lợi Á.

Một thời gian dài không nhìn thấy, đại doanh của sông Duy Đa Lợi Á đã thay đổi, trị người Thiểm tộc phải dùng người Thiểm tộc, cho dù đã dùng vũ lực để chinh phục bọn họ, nhưng muốn dùng người Văn Lai để trị người Thiểm tộc vẫn không thể bằng dùng chính người Thiểm tộc để trị, văn hóa và tín ngưỡng của người Văn Lai và người Thiểm tộc căn bản khác nhau, một khi xảy ra mâu thuẫn nhỏ, thì cũng có thể biến thành một trận chiến ác liệt. Nhưng nếu để hoàng tử của Thiểm tộc là A Lỗ Thai cai trị Thiểm tộc thì sẽ không có rắc rối này, chỉ cần Khắc Khố Sâm Đạt cung cấp đầy đủ vật dụng sinh hoạt cho Thiểm tộc mục dân để họ có thể sống yên ổn là được, và để những chiến sĩ anh dũng của Thiểm tộc cột chặt vào chiến xa của Lâm gia, trở thành cánh tay đắc lực của Lâm gia trên sa trường.

Lâm Phong thu lại độn quang, cùng Lộ Thiến Á đi vào trong đại doanh, được tin A Lỗ Thai vội vàng cùng mấy tướng quân Thiểm tộc dâng rượu mừng ra nghênh đón, vội nói rào trước: “Chiến tranh nữ thủ thần tại thượng, lĩnh chủ đại nhân tôn kính, ngài nhất định phải giúp tôi tìm Hô Lan Na, nếu như Hô Lan Na có chuyện gì ba dài hai ngắn, phụ hoàng dù chết cũng không nhắm mắt!”

Lâm Phong khẽ gật đầu nói: “Vào rồi nói tiếp!”

A Lỗ Thai sợ thất lễ, vội càng mời hắn vào trong, khi đã ngồi yên vị, A Lỗ Thai mới phát hiện ra Lộ Thiến Á đứng đằng sau Lâm Phong, bối rối cười, vội gọi người bê thêm một cái ghế bên cạnh Lâm Phong, mời Lộ Thiến Á ngồi.

Lâm Phong hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì, Hô Lan Na bị mất tích khi nào?” đảo mắt nhìn các tướng lĩnh đang ngồi, trong đó có hơn một nửa là các tướng cũ của Mặc Cấp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc, tất cả đám

tướng quân này đều có hình dáng dũng mãnh, võ công lợi hại, nếu nói không ngoa thì đều là những mãnh tướng anh dũng bậc nhất trên sa trường.

A Lỗ Thai đưa mắt nhìn một vị tướng quân ở bên cạnh, hán tử đó nói: “Ngày hôm kia công chúa và Khắc Lỗ Ba đến đưa lương thực, chập tối hôm đó công chúa đem một số nữ binh đi tới hạ lưu sông Duy Đa Á giúp đỡ mục dân tìm dê bò bị mất, từ lúc đó thì không thấy quay trở lại, bây giờ đã qua hai ngày, trừ khu vực cấm Vân Vụ Sơn ra ở các nơi khác trong bán kính năm trăm mét tôi đều đã sai người đi nghe ngóng, nhưng cũng không thấy bóng dáng công chúa đâu!”

Khi Lâm Phong liếc nhìn A Lỗ Thai, dũng tướng đó vội khoát tay, nói: “Thiên nột, chiến tranh nữ thần tại thượng, Hô Lan Na chính là nữ thần trong lòng các dũng sĩ thảo nguyên chúng tôi, nàng giống như chiến tranh nữ thần, sống trong lòng các chiến sĩ Thiểm tộc, nếu như công chúa có mệnh hệ gì, suốt đời này tôi sẽ không thể yên lòng, linh chủ đại nhân, ngài nhất định phải giúp tôi tìm lại Hô Lan Na!”

Lâm Phong suy nghĩ một chút, rồi gật đầu nói: “Chúng ta hãy ra ngoài xem xét trước đã!”

Mấy người bước ra ngoài trướng. A Lỗ Thai sai người đem vài con ngựa tới, mọi người cưỡi lên chiến mã, phi theo con đường hướng về phía sông Duy Đa Lợi Á phía sau đại doanh, Lâm Phong và A Lỗ Thai phi ngựa sánh đôi về phía trước, mã nữ cao quý Lộ Thiển Á cũng cưỡi một con ngựa hung đỏ theo sát bên cạnh Lâm Phong, Bộ giáp kỵ sĩ trắng muốt trên người càng tôn lên vẻ phong tư hào sảng, lộng lẫy mê người của nàng.

Thân hình gợi cảm, khiến người mê muội. Cả đám tướng lĩnh Thiểm tộc theo sau cũng phải liếc trộm mấy lần. Bị phong thái của mã nữ làm cho mê hoặc, may mà mấy chiến sĩ Thiểm tộc này đều là những anh hùng đích thực, tuy không hiểu cái gì là phong độ quân tử nhưng cũng không để những suy nghĩ đen tối xuất hiện trong đầu.

(tình hình là mình làm quân tử được nhưng không làm anh hùng được >"< ,="” nghe="” tả="” qua="” qua="” đã="” tướng="” tượng="” đủ="” thứ="” rồi="”>

Đám người phi ngựa được vài dặm, Lâm Phong đưa mắt nhìn A Lỗ Thai, tên đại hán thô lỗ này không phải là kẻ ngu độn, lập tức hiểu ngay ý của hắn, vội quay về sau nhắc nhở các tướng lĩnh, nói: “Mọi người tản ra quan sát cẩn thận một lượt, nửa giờ nữa chúng ta sẽ gặp nhau ở đây!”

Các tướng đáp lại rồi nhanh chóng tỏa đi.

Lâm Phong lúc này mới thúc ngựa lên trước, hỏi: “các tướng đầu hàng cũ của Mặc Cáp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc liệu có vấn đề gì không?”

Lúc này mặt trời đã đổ bóng về phía tây, hai người theo bóng mặt trời phi ngựa theo con đường đất trên núi, bóng đổ dài, móng chiến mã không ngừng dẫm trên mặt đất, phát ra tiếng kêu lạo xạo.

Lộ Thiển Á thúc ngựa bên trái Lâm Phong, mái tóc vàng bay phấp phới, đôi mắt phượng khiến cho người khác si mê không ngừng đảo qua đảo lại hai người đàn ông, dường như cố tìm ra khuyết điểm trên người họ.

A Lỗ Thai trầm ngâm một hồi, nói: “Ba Luân tuy không vừa lòng với việc tôi giết Cáp Đạt Căn Tư, nhưng hắn không thể gây ra chuyện gì được!” tuy nói vậy nhưng trong ngữ điệu vẫn có chút gì đó không ổn, người thân đều đã bị giết hết, nay chỉ còn một người em gái còn lại vẫn chưa biết sống chết thế nào, lòng A Lỗ Thai sao có thể không rối bời được.

Lâm Phong trong lòng có chút tính toán, nói: “Quay về thôi, trong nội bộ Thiểm tộc có người tạo phản hay không chỉ đợi đến sáng mai sẽ rõ!”

A Lỗ Thai gật gù đầu đồng ý, chỉ là trong lòng hết sức lo lắng.

Ba người quay lại chỗ cũ, đợi một hồi, chờ các tướng lĩnh khác quay lại mới thúc ngựa về đại doanh.

Buổi tối, Lâm Phong tham gia vào dạ hội đốt đuốc của mục dân Thiểm tộc được tổ chức để thể hiện sự kính trọng của người Thiểm tộc với anh hùng và để chúc mừng vì điều kiện sống của họ đã cải thiện, những Thiểm tộc mục dân chất phác đối xử vô cùng nhiệt tình với Lâm Phong người anh hùng duy nhất của Văn Lai mà bọn họ không thù địch, các cô gái Thiểm tộc gan dạ còn mời hắn cùng nhảy với họ.

Lâm Phong không từ chối, cùng bọn họ vui vẻ, vô cùng hòa đồng khi tiếp xúc với Thiểm tộc mục dân.

Đêm khuya mới trở về cắm lều mà A Lỗ Thai đã bố trí cho hắn, Lộ Thiển Á làm tròn nghĩa vụ của một người vợ, giúp hắn cởi bỏ bộ quần áo nồng nặc mùi rượu, thay một chiếc áo ngủ sạch sẽ, dựa vào lòng hắn, thỏ thẻ nói những lời ngọt ngào.

Rốt cuộc nàng cũng là một cô gái, nữ kị sĩ cao quý này tuy bình thường vô cùng kiêu ngạo nhưng cũng hiểu được sự dịu dàng nữ tính trước mặt anh hùng, đặc biệt là trước mặt người đàn ông trong lòng mình thì dù nàng có kiêu ngạo tới đâu cũng phải thể hiện sự dịu dàng của mình, một người thông minh như Lộ Thiển Á đương nhiên hiểu được làm thế nào để làm tròn trách nhiệm của một người vợ.

Lâm Phong đã chọn nàng trong vô số các cô gái tài giỏi bên cạnh mình, những người đó bất luận là phương diện nào cũng không kém nàng, nếu như không thông minh một chút, cho dù có được sự ủng hộ từ Lâm Gia và Pháp Lạp Đế gia tộc cũng rất khó có thể đứng được vào trong gia tộc mà Lâm Phong là tâm điểm này. Tuy các cô gái bên cạnh Lâm Phong đều rất tốt nhưng biểu hiện của nàng cũng không hề kém gì so với người khác.

Lâm Phong cúi đầu nhìn mỹ nữ trong lòng mình, nói: “Nàng hãy đi nghỉ trước đi, đêm nay ta còn chút chuyện phải làm!”

Lộ Thiển Á nũng nịu nói: “Không phải chứ, chàng để thiếp ngủ một mình ư?”

Lâm Phong nói: “Vậy phải làm thế nào?”

Lộ Thiển Á trườn lên, thỏ thẻ ngọt ngào nói: “bây giờ chỉ có một mình thiếp ở bên cạnh chàng, thiếp phải nhân cơ hội này chiếm lấy thời gian của chàng, đợi sau khi trở về, nữ nhân bên cạnh chàng nhiều như vậy, bao giờ mới tới lượt thiếp!”

Lâm Phong gơ tay véo vào cặp mông tròn lẳn của nàng, thở dài nói: “Sao các nàng người nào cũng như con mèo phát dục vậy, nếu cứ như thế này ta sớm muộn cũng bị đám hồ li tinh các nàng làm cho mệt đến chết!”

(Thà chết trên giường, không chết sa trường . Ặc, mình cũng thích nữa)

Lộ Thiển Á cười nói: “Chàng ở trên giường cũng không khác gì con trâu, vậy mà cũng chết được sao?”

Lâm Phong cười ha hả, áp tay lên bầu ngực căng tròn của nàng, lật người đè xuống.....

150. Chương 150: Thanh Trừ Nội Gian

Khi hội đốt đuốc kết thúc, đại thảo nguyên mệnh mông lại chìm trong yên lặng, chỉ còn tiếng sói hú từng hồi dài từ xa vọng tới, điểm tuyết vào sự tĩnh lặng trên thảo nguyên, thổi một luồng không khí lạnh lẽo vào màn đêm yên tĩnh.

Trong lều, Lâm Phong đang ngồi nhập định, thần niệm triển khai, bao quát đại bản doanh bán kính trăm mét vào trong, quan sát tỉ mỉ mọi ngõ ngách khả nghi trong địa bản doanh, đến cả lũ chuột kiếm ăn ban đêm lẫn những kẻ đang hưởng lạc thú trong phòng riêng cũng không thoát khỏi tầm quan sát của hắn.

Lộ Thiển Á dùng khuỷu tay ngồi nhô dậy, ngồi nghiêng tựa vào thành giường, tò mò quan sát Lâm Phong đang ngồi nhập định, đôi mắt phượng vẫn còn vương lại vẻ say mê bất tận, nửa người phía trên lộ ra, đôi nhũ phong trước ngực dưới ánh đèn tờ mờ toát ra vẻ quyến rũ khiến cho người khác ngây ngất, khí xuân tràn ngập khắp lều.

Cặp chân thon dài đan chéo vào nhau, trên làn da mịn màng trắng nõn như mỡ dê vẫn còn vương lại một vết máu đỏ, lúm đồng tiền duyên dáng vẫn còn sót lại dấu vết của cuộc mây mưa cách đó không lâu, khiến cho người khác mê mẩn, mê mị cả thần trí.

Chỉ cần là một người đàn ông bình thường nhìn thấy dáng vẻ của nàng như vậy, đều không tránh được ý nghĩ muốn đắc tội với nàng, cho dù có phải chết cũng cam tâm làm một con quỷ phong lưu.

Không biết tự lúc nào, mũi nhân đã mệt quá dần dần ngủ thiếp đi, khuôn mặt kiều diễm vẫn vương lại một nụ cười kiều mị hòa trộn với dư vị phong cuồng còn sót lại. Chiếc chăn trên cơ thể nàng không có gió mà tự động bay lên đắp kín thân hình quyến rũ của nàng.

Trong một căn lều khác, tướng quân Ba Luân vốn là đệ nhất mãnh tướng của Sát Nhĩ Ba bộ tộc đang cùng sứ giả của ngũ đại đế quốc đang bí mật bàn bạc gì đó, hoàn toàn không hay biết hành tung của họ đã bị bại lộ, Lâm Phong nghe ngóng một hồi, liền thu công đứng dậy, ngấm nhìn Lộ Thiển Á đang say sưa ngủ rồi mặc áo choàng dài bước ra khỏi lều.

Bên cạnh là vương trưởng A Lỗ Thai, trong lều đèn vẫn sáng, Lâm Phong lại gần, dám hộ vệ không có ai dám cản lại, Lâm Phong trực tiếp vén rèm bước vào, thấy vị Thiểm tộc a man mới lên ngôi - A Lỗ Thai đang nhăn trán nhíu mày ngồi sau thư án, đôi lông mày rậm nhíu lại vẻ long lắng hiện rõ trên nét mặt.

“Linh chủ đại nhân có phải đã tìm được Hô Lan Na? A Lỗ Thái vội vàng đứng dậy hỏi.

Lâm Phong khẽ lắc đầu nói: “Người hãy theo ta ra ngoài xem một chút sẽ rõ!”

A Lỗ Thai ngơ ngác không hiểu, Lâm Phong cũng không nói nhiều, triển khai Ẩn thân pháp thuật, hai người cùng tàng hình, xuất ra độn quang đưa A Lỗ Thai rời khỏi vương trưởng, bay thẳng về hướng Đông bắc. Đáp xuống ngoài một căn lều lớn được canh phòng cẩn mật, dịch chuyển tới sát trại, A Lỗ Thai không hiểu có chuyện gì, Lâm Phong nói: “Nghe kĩ đi!”

A Lỗ Thai ghé sát ati vào nghe một hồi, sắc mặt lập tức tái đi, khuôn mặt dữ tợn bùng lên một luồng sát khí đáng sợ, mục đích của Lâm Phong đã đạt được, liền đưa A Lỗ Thai trở về vương trưởng, lúc này thiết hán ấy mới nói: “Ta đãi Ba Luân không bạc, vậy mà tên khốn kiếp này lại dám ô nhục dã tâm, mưu đồ làm phản, muốn dìm người dân Thiểm tộc vào biển tanh máu một lần nữa!”

Lâm Phong lạnh lùng cười nói: “Con người lòng tham không đáy khó lường, ngài bây giờ đã ngồi lên vương vị, không biết có bao nhiêu kẻ ghen ghét, các tướng lĩnh của Hô Lan bộ lạc thì đã đành, các tướng lĩnh của Sát Nhĩ Ba bộ lạc và Mặc Cấp bộ lạc chưa chắc đã khuất phục ngài, cho dù những kẻ khác có phục thì dã tâm của Ba Luân cũng quá lớn, không đời nào hắn chịu cam tâm.”

A Lỗ Thai nói: “Nhưng việc Hô Lan Na mất tích không phải là do Ba Luân làm, bây giờ phải làm thế nào đây?”

Lâm Phong nói: “ Ngày mai ngài lên trưởng bàn việc, trước mặt các tướng lĩnh bộ lạc, hãy cho bắt Ba Luân, và đưa ra chứng cứ, đồng thời tước bỏ mọi tất cả mọi quyền lực của Ba Luân, như vậy mới có thể củng cố được ngai vàng của người, hơn nữa lại có thể uy hiếp một ssos tướng lĩnh của Mặc Cấp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ lạc vẫn còn chưa chịu khuất phục người!”

A Lỗ Thái đang định nói gì đó thì Lâm Phong đã thở dài nói: “Hô Lan Na không có trong đại bản doanh!”

A Lỗ Thai nét mặt lập tức tái đi tới mức khó coi, nói: “Trong Phạm vi năm trăm mét chúng tôi đã tìm rất kĩ, nhưng không phát hiện ra dấu vết gì có thể lần theo, Hô Lan Na sao có thể tan vào không khí như vậy được!”

Lâm Phong trầm ngâm một hồi, nói: “Nghe nói Vân Vụ Sơn gần đây có bọn ma thú rất lợi hại xuất hiện, ngày mai ta sẽ đến Vân Vụ Sơn xem xét, mong là Hô Lan Na là người tốt sẽ được trời phù trợ!”

A Lỗ Thai lo lắng khẽ gật đầu.

Lâm Phong trở về lều ngồi một lúc, đột nhiên hai mắt trợn lên, hóa thành kim quang bay vút ra khỏi lều, khởi độn quang truy đuổi về hướng nam.

Bầu trời đêm trên thảo nguyên yên tĩnh kì lạ, giống như người Văn Lai, người Thiểm tộc chất phác cũng không ít kẻ có dã tâm, ngoài mặt ngũ đại đế quốc vẻ như đã đầu hàng Lạc Nhật đế quốc, hoặc là tỏ ra có thiện ý với Lâm gia, nhưng vẫn ngấm ngầm dựa vào chút thế lực còn sót lại gây khó khăn cho Lâm Gia, quyền lực khiến cho người ta hoa mắt, những kẻ đương quyền của Ngũ quốc cũng không chịu cam tâm.

Năm bóng người vội vàng bay nhanh trong hư không, giống như bọn mèo trong đêm, đông tác hết sức nhanh lẹ, có thể dựa vào dấu khí của mình để cười không trung ít nhất cũng phải là kẻ có công phu từ kiếm thần

trở lên. Trong số năm tên đó Lâm Phong chỉ nhận ra Cách Lâm công quốc Mĩ Cách Lãng đại công tước là kẻ mà hắn đã có duyên gặp mặt ở Lãng Nguyệt đế quốc.

Tên đầu heo này trốn chạy không dám lộ diện, khi còn ở Lãng Nguyệt đế đô thì hết sức nhún nhường, khi phát hiện ra tình hình bất lợi thì tháo chạy khỏi Lãng Nguyệt đế đô trước cả Hải Phi Tư.

Áo choàng bay phấp phới, Lâm Phong tàng hình theo sau năm người, mái tóc vàng bay trong gió, trên khuôn mặt khô ngô thấp thoáng một nụ cười nhạt, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào năm bóng người trước mặt.

Năm tên quỷ này đang trong trạng thái vui sướng vì đã sách động được Thiểm tộc nội chiến, hoàn toàn không hay biết mình đã biến thành mồi săn của kẻ khác, chỉ bay bạt mạng về phía trước, vội đem tin này về báo cho hoàng đế bệ hạ, sau đó bản thân có thể bước lên mây xanh, thăng quan hưởng nắm trong tay càng nhiều quyền lực và vinh hoa phú quý.

Chỉ trong tích tắc, năm tên đã bay xa mấy chục dặm, năm cái bóng đen liền dừng lại, trong đó có một kẻ chụm miệng lại huýt một tiếng dài, liền đó trong không trung vọng lại một tiếng long ngâm, một con ngũ giai thổ địa cự long bay nhanh tới, sau khi năm tên trèo lên lưng rồng, con rồng cất cánh bay về phương nam.

Lâm Phong hắng giọng một tiếng, hiện nguyên hình chắn đường trên không.

Năm tên nghe thấy tiếng hắng giọng thì kinh ngạc, khi Lâm Phong hiện thân, tên Mĩ Cách Lãng đại công đã từng gặp mặt sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, đầu óc choáng váng, vội vàng giả bộ cười nói: “Linh chủ đại nhân Khắc Khố Sâm Đạt tôn kính, tôi vô cùng ngưỡng mộ phong thái của ngài, có thời gian hi vọng linh chủ đại nhân đến Cách Lâm công quốc làm khách, để Phỉ La Tây Tư bệ hạ có thể chiêm ngưỡng phong thái của ngài!”

Bốn tên còn lại nghe nói người phía trước mặt là Lâm Phong, suýt nữa hồn xiêu phách lạc. đến cả con cự long rất hùng dũng muốn trừng phạt kẻ tiện nhân muốn cản đường đi của mình cũng run lên bần bật, suýt chút nữa hất văng năm kẻ trên lưng mình xuống.

“Vậy ư?” Lâm Phong khẽ cười nhạt, hỏi: “Năm đêm canh ba, mấy vị không ở nhà hưởng lạc, lại chạy đến nơi thảo nguyên khí hậu khắc nghiệt này làm gì, phải chăng các vị có hứng thú với tráng hán của Thiểm tộc?”

Mấy tên này nghe thấy vậy chỉ thấy lạnh sống lưng, Mĩ Cách Lãng đại công khắp người toát mồ hôi hột, vội cười lớn nói: “Linh chủ đại nhân thật biết nói đùa!”

Lâm Phong cười nhạt nói: “Đã không biết sống chết là gì, hôm nay đã đến đây vậy chớ vội vàng trở về, cùng ta đi coi kết cục của Ba Luân một chút” Sơn hà đồ mở ra cuốn cả năm tên vào bên trong, Xong đâu đó hắn mới cười tuôn quang trở về đại bản doanh.

Mặt trời vừa ló, A Lỗ Thai đã ngồi trên ngai vàng, hai bên đứng đông đủ các tướng lĩnh của Thiểm tộc bộ lạc, Lâm Phong thân phận đặc thù, ngồi ở vị trí của khách, giống như một khán giả, không hề gây ra cảm giác muốn hô binh cướp vị.

Lộ Thiển Á ngồi bên cạnh hắn.

A Lỗ Thai đưa mắt nhìn chúng tướng một lượt, đột nhiên hét lớn: “Người đâu, mang Ba Luân vào đây cho ta!”

Tất cả các tướng lĩnh đều ngậy người ra, chưa kịp phản ứng thì hai chiến binh dũng mãnh như hùm đã bước tới lôi Ba Luân ra quỳ xuống đất, tên Ba Luân đáng thương sau khi bước vào lầu đã bị một sức mạnh vô hình giam lại, bất động không thể cự quậy cũng không nói được, tuy biết đại sự có biến nhưng không thể kháng cự, bị trói thánh một khối.

Khi sức mạnh khổng lồ vô hình đó biến mất, Ba Luân lúc này mới phẫn nộ hét lên: “A Lỗ Thai, người như vậy là có ý gì, lẽ nào người phải diệt hết Sát Nhĩ ba bộ tộc và Mặc Cấp bộ tộc chúng ta thì mới cam tâm?”

Mấy chục người vốn là tướng quân của Mạc Cáp bộ và Sát Nhĩ Ba bộ lập tức mặt mày thất sắc, tay đã nắm chặt chuôi đao.

A Lỗ Thai cười khan một tiếng, nói: “Chiến tranh nữ thần trên cao soi xét, tên phản bội vô sỉ dám phản lại nữ thần chiến tranh nhà ngươi đã làm những gì, các dũng sĩ trên thảo nguyên sẽ nhanh chóng biết thôi!” nói rồi quay đầu hét vọng ra ngoài lều: “Đem nhân chứng lại đây!”

Một âm thanh hồn tạp từ xa vọng tới, mười Thiểm tộc chiến sĩ dũng mãnh lôi năm tên nhân chứng mặt mày trắng bệch không còn chút máu như lôi những con chó chết giải lên trước, Ba Luân lập tức mặt mày thất sắc, mấy tướng lĩnh đầu óc linh hoạt nhanh chóng đoán biết được điều gì, tướng lĩnh của Hô Lan bộ lạc trợn mắt giận giữ nhìn Ba Luân, chỉ đợi một câu ra lệnh của A Lỗ Thai là xông lên chém tên phản bội này làm trăm mảnh.

A Lỗ Thai ngồi lại vương vị, cười nhạt đưa mắt về phía Ba Luân, nói: “Ba Luân, ngươi còn có điều gì để nói không?”

Trong mắt Ba Luân lóe lên một tia nhìn căm hận, cao giọng nói: chiến tranh nữ thần trên cao, tên đồ đệ vô sỉ nhà ngươi lại dùng thủ đoạn bỉ ổi này để đối phó với ta, ngươi không xứng là A man của dũng sĩ Thiểm tộc bọn ta!”

Cái chết kề cận, năm tên tội nhân vội vàng nói: “Quang minh thần trên cao, Chúng tôi phụng mệnh hoàng đế bệ hạ tới để đưa lễ vật chúc mừng A man Thiểm tộc tôn kính, chúc mừng ngài đã thống nhất Thiểm tộc các bộ, các hạ sao có thể đối xử với sứ giả như vậy, hai nước giao binh không giết sứ giả, lẽ nào đến cái lễ nghĩa cơ bản nhất A man Thiểm tộc tôn kính cũng không hiểu?”

Các tướng lĩnh của Mạc Cáp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ vội dồn ánh mắt về A Lỗ Thai, trong mắt hiện ra vẻ hoài nghi.

Lâm Phong ngồi bên cạnh, phát kim quang phiến, lạnh lùng nhìn năm tên đang cố cao giọng, trong lòng thầm mắng: “Thật là một lũ chẳng biết sống chết!”

A Lỗ Thai cười nhạt nói: “Lũ bỉ ổi các ngươi, ta sẽ dùng đại hình để buộc các ngươi phải nói thật, người đâu, mang đại hình ra đây!”

Một chậu than nóng được khiêng tới, bên trong một vài thanh sắt đã được nung đỏ rực, năm tên quý tộc ngày thường quen sống trong nhung lụa sao có thể nhìn thấy loại binh khí như vậy, vừa nhìn mặt mày đã thất sắc, nỗi sợ hãi không thể kìm chế được lộ ra, đã có kẻ chịu không nổi ngã ngồi ra đất.

Hình thức thẩm tra của Thiểm tộc vô cùng đơn giản, cũng vô cùng hiệu quả, A Lỗ Thai vừa ra lệnh một tiếng, một chiến sĩ Thiểm tộc đã rút ra một thanh sắt nung không nói một lời ấn vào mặt một tên quý tộc, một tiếng thét thê thảm xé tai vang lên, mũi thịt cháy xèo xèo từ trong trướng bay ra ngoài, đến các chiến sĩ thiểm tộc dũng mãnh cũng không khỏi nổi da gà.

Tiếng thét của tên quý tộc chỉ vang lên trong vòng một giây rồi ngừng bật, trên trán hắn xuất hiện một dấu ấn nô lệ đáng sợ giống như một vết dao găm, cắm chặt vào lòng mấy tên quý tộc, nếu chỉ có sự đau đớn về thể xác đã đành nhưng dấu ấn nô lệ nhục nhã đó mới khiến cho bọn chúng sợ hơn cả nỗi đau trên da thịt.

Một mùi hôi thối bốc ra từ lều, tên quý tộc đó không chịu nổi cực hình đã “bậy lớn bậy nhỏ” ra quần. tất cả các tướng của Thiểm tộc ở trong trướng đều nhăn trán nhíu mày, Lâm Phong phát Kim quang phiến, một bức tường khí vô hình chắn trước mặt.

Lộ Thiển Á mặt mũi trắng bệch, không dám nhìn nữa, giấu mặt vào trong lòng Lâm Phong.

A Lỗ Thai đảo mắt nhìn bốn tên quý tộc còn lại, bốn tên quý tộc lúc này toàn thân run rẩy, răng đánh vào nhau lập cập, mồ hôi trên trán vã ra như tắm, đang đấu tranh tâm lý kịch liệt.

A Lỗ Thai không chút khách khí, hạ lệnh một tiếng, lại có thêm một tên quý tộc ngã dưới thanh sắt nung, trên trán bị một dấu nô lệ vĩnh viễn không có cách gì xóa được, cho dù có thể sống qua được ngày hôm nay thì về sau mãi mãi cũng chỉ là một tên nô lệ hạ tiện không bằng cả một dân thường, đối với một quý tộc mà nói, chắc chắn đây là sự trừng phạt còn đau đớn hơn cái chết.

Cuối cùng một tên quý tộc không chịu nổi áp lực lớn như vậy, thần trí hoàn toàn hoảng loạn, vừa khóc vừa hét lên: “Ta nói, ta sẽ nói tất cả, bọn ta phụng mệnh của hoàng đế bệ hạ tới cầu kết với Ba Luân, giúp Ba Luân âm mưu cướp đoạt ngôi vị của A man, sau đó để Ba Luân cướp hết tài sản của Khắc Khố Sâm Đạt....”

Trong lều một luồng sát khí lập tức bùng lên, các tướng lĩnh của Hô Lan bộ lạc phần nộ tuốt đao khỏi vỏ, ánh mắt hung tợn như muốn giết người đến nơi nhìn chăm chăm vào Ba Luân và mấy tên quý tộc lúc này mặt đã cắt không còn giọt máu. Còn các tướng quân của Mặc Cấp bộ và Sát Nhĩ ba bộ cũng lập tức đứng dậy sang một bên, vẻ mặt không hài lòng trừng mắt nhìn Ba Luân.

Thiểm tộc nội chiến là chuyện riêng của Thiểm tộc, nhưng một khi có người ngoài nhúng tay vào, thì lại là một chuyện khác, Lâm Phong hiểu rõ đạo lý này, cho nên hắn mới không đích thân nhúng tay vào công việc nội bộ của Thiểm tộc, mà tất cả đều giao cho A Lỗ Thai chịu trách nhiệm, trị người Thiểm tộc phải dựa vào người Thiểm tộc. Người Văn Lai một khi nhúng tay vào sẽ chỉ gây phản tác dụng.

Nếu chỉ có Ba Luân âm mưu cướp đoạt ngôi vị thì chỉ dựa vào đặc tính anh hùng của người Thiểm tộc, một khi Ba Luân thành công, bọn họ liền lập tức ủng hộ Ba Luân vô điều kiện, nhưng Ba Luân và người Văn Lai cầu kết với nhau, đã phạm vào điều tối kỵ của Thiểm tộc, tội đồ phản bội lại nữ thần chiến tranh sẽ mãi mãi không bao giờ nhận được sự ủng hộ của dòng dõi Thiểm tộc.

Toàn bộ chân tướng đã bị vạch trần, âm mưu thâm độc mà bọn quý tộc mồm năm miệng mười này đặt ra vượt qua cả sức tưởng tượng của Lâm Phong, không những muốn khiến Thiểm tộc phản lại Khắc Khố Sâm Đạt mà còn giết hết toàn bộ dê cừu của Thiểm tộc để người Thiểm tộc trong tình trạng không có lương thực buộc phải đem quân đi cướp Lạc Nhật để đồ, một mũi tên trúng hai đích

Chân tướng bại lộ, năm tên quý tộc lập tức bị các tướng quân Thiểm tộc phần nộ lôi ra ngoài, chém làm trăm mảnh, đến các tướng lĩnh cũ của Mặc Cấp bộ lạc và Sát Nhĩ Ba bộ cũng phần nộ, tiếng kêu thảm thương của năm tên quý tộc vang lên đúng một giờ, giống như tiếng cú vọ trong đêm khiến cho người khác kinh sợ.

Ba Luân cũng bị lôi ra ngoài, cực hình của Thiểm tộc với kẻ phản đồ là ngũ mã phanh thây, thi thể bị vứt ra ngoài rất nhanh sẽ bị bọn điều hầu và sói đói trên thảo nguyên đến ăn hết sạch, một chút xương cốt cũng không còn.

Một loạt các tướng lĩnh âm mưu cầu kết làm phản với Ba Luân cũng bị bắt, xử cực hình. Sau khi đã ổn định mọi chuyện, Lâm Phong mới đến vương trưởng gặp A Lỗ Thai, khuôn mặt của hảo hán này vẫn không chút vui vẻ, ngược lại thở dài nói: “Ba Luân là dòng dõi số một của Thiểm tộc chúng tôi, thực lực của hắn chỉ dưới tôi, nếu có thể để hắn theo ngài chinh chiến trên sa trường, ngai vàng của Thiểm tộc sau này sẽ càng chói lóa hơn, không đáng gì chỉ tiếc hắn đã phản bội lại nữ thần chiến tranh!”

Lâm Phong vỗ vỗ vai của A Lỗ Thai, khiến cho thiết hán này suýt nữa ngã ngồi trên mặt đất mới mỉm cười nói: “Mỗi người đều có số mệnh riêng của mình, lịch sử mãi mãi do kẻ thắng viết ra, sắp tới ta phải xây dựng quân đoàn, sau này ngài cùng ta chinh chiến sa trường, tên tuổi của ngài cũng sẽ được lưu vào sử sách của người Thiểm tộc và người Văn Lai, so với điều này, ngai vị của Thiểm tộc có đáng gì. Từ xưa tới nay cũng không có một vị A man Thiểm tộc nào có thể sánh với ngài!”

A Lỗ Thai ngẩng mặt lên, khe khẽ gật đầu.

Lâm Phong nói: “Hô Lan Na không có trong đại bản doanh, bây giờ ta đi Vân Vụ Sơn một chuyến, xem có thể tìm ra manh mối nào hay không. Hiện nay ngũ đại đế quốc đang âm mưu đối phó với Lâm gia chúng ta, ngài phải cẩn thận một chút, nếu trúng phải ám toán thì Thiểm tộc khó tránh khỏi nội loạn một lần nữa.!”

A Lỗ Thai gật đầu đáp: “Tôi sau khi luyện Huyền Cương Đẩu Khí của Lâm gia thực lực đã mạnh lên rất nhiều, cho dù đấu với thánh kỵ sĩ của người Văn Lai các ngài tôi cũng có thể đánh lùi tất cả!” ngừng một lát lại nói: “Vân Vụ Sơn là cấm địa của Thiểm tộc chúng tôi ngàn năm nay, tương truyền, bên trong có rất nhiều ma thú mạnh, ngài phải cẩn thận một chút!”

Lâm Phong ha hả cười, nói: “Ngài cứ yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận!” sau đó đem theo Lộ Thiển Á ra ngoài đại bản doanh, xuất động quang men theo sông Duy Đa lợi Á bay về hướng bắc tìm kiếm.

Lộ Thiên Á cuối cùng không nén nổi nghi ngờ mà nàng đã giấu cả ngày, hỏi: “Thiên nột, chàng làm sao biết được Ba Luân phản bội A Lỗ Thai, còn nữa, sao chàng lại bắt được năm người kia?”

Lâm Phong cười vẻ bí mật, đáp: “Cái này không nói cho nàng được, chỉ biết những điều mà ta muốn biết sẽ không thoát khỏi mắt của ta, cho nên về sau tốt nhất nàng đừng nói xấu sau lưng ta, hoặc làm một số việc có lỗi với ta!”

Lộ Thiên Á làm bộ dạng chết ngất, nói: “Thiên nột, thiếp nào dám như vậy chứ, nếu chàng không nói cho thiếp, thiếp sẽ suy nghĩ một chút xem có nên cảm ứng chàng hay không!” nói rồi bật cười lạnh lạnh.

“Tùy nàng thôi!” Lâm Phong không để bụng nói: “Chỉ cần nàng muốn, thì một sừng hay hai ba sừng đều được!”

151. Chương 151 : Vân Vụ Mê Tung

Cự li từ Thiểm tộc đại doanh ở sông Duy Đa Lợi Á đến Vân Vụ sơn chỉ có hơn trăm dặm, theo như lời của mục dân kể lại thì Hồ Lan Na dẫn theo mấy nữ binh dọc theo bờ sông Duy Đa Lợi Á đi xuống hạ nguồn, Lâm Phong dẫn theo Lộ Thiên Á đi thẳng xuống hạ dụ để truy tìm, rất nhanh sau đó thì tiếp cận Vân Vụ sơn, nhưng cũng chẳng phát hiện thấy một chút tin tức gì.

Nếu tiến vào sâu hơn nữa thì đã tiến vào cấm địa mà mục dân Thiểm tộc không dám bước vào, hơn nữa Vân Vụ sơn thường năm bị sương mù phong toả, khiến cho người ta không thể nhìn rõ cảnh vật, sương mù dày đặc nhiều nhường đến tận cửu thiên, chắc chắn Hồ Lan Na vạn phần không dám tiến vào.

Chỉ là Lâm Phong đối với Vân Vụ sơn cũng có chút lòng hiếu kỳ, ở xa xa nhìn lại thì thấy sương mù trên giáp cửu thiên, dưới tiếp mặt đất, tựa hồ như một đạo bình chướng thiên nhiên ở phía bắc Thần Tang đại lục, chỉ là bên trong màn sương mù dày đặc lại có một loại khí tức cường đại mà Lâm Phong quen thuộc dị thường – yêu khí, khiến hắn ta không thể ức chế được lòng hiếu kỳ, muốn thám tra một phen.

Từ khi thu được Sơn Hà Đồ ở Thiên Hạc Đảo, Lâm Phong dần dần phát hiện thấy cái Thần tang đại lục này tồn tại rất nhiều nghi vấn, Sơn Hà Đồ rõ ràng là pháp bảo được luyện chế từ tiên pháp, làm sao lại có thể chạy đến cái thế giới này, còn theo như Bạch Tổ Nhã nói thì đó là ân thưởng của Thiên Hạc Nữ Thần đối với bọn họ, thuần túy là nói bậy, Lâm Phong chỉ tin tưởng vào những gì bản thân hắn nhìn thấy, hắn ta theo chủ nghĩa vô thần (thần thánh có nhưng không can thiệp vào việc ở nhân gian), tự nhiên là không tin tưởng cái gì chuyện vô lí đó.

Còn về không gian Thất Thái Bảo Thạch cùng với vô kị bổn thể của Yêu Hoàng Thái Huyền, bất cứ cái nào cũng đều có liên quan đến tiên pháp, tất cả những điều này nếu tỏ lộ ra chắc chắn sẽ tạo ra hàng loạt nghi vấn khiến cho người ta khó lòng giải thích, hiện tại cái Vân Vụ sơn này lại bị yêu khí bao bọc, y theo tính tình của hắn ta, như quả không thám tra một phen thì thêo nào mà cam tâm cho được.

Càng tiến vào Vân Vụ sơn mạch, càng khó đi, yêu khí cũng càng lúc càng dày đặc. Lâm Phong thì chẳng có chút ảnh hưởng gì, nhưng Lộ Thiên Á lại cảm thấy bên trong màn sương mù dày đặc lại có một cỗ hấp lực không tên, tựa hồ như muốn hấp dẫn nàng ta đi theo nó, vì thế nàng ta không ôm lấy Lâm Phong, sắc mặt trắng bệch nói: “Thiên nột, chúng ta càng tiến vào thì màn sương mù càng có cái gì đó cổ quái!”

Lâm Phong xuất ra Thái Cực Đồ, chiếu xuống một phiến kim quang, cách khai hai người với yêu khí dày đặc, nói: “Đích xác là có chút kì quái, đợi ta thám tra minh bạch rồi nói tiếp!” Tâm lí lại thâm kinh hãi. Trong màn sương mù dày đặc này, yêu khí đều từ một phương hướng mà tán phát ra, cũng không biết là bên trong đó lại có cái gì cổ quái, Thần Tang đại lục làm sao lại có cái dạng đó tồn tại.

Còn may là yêu khí tuy cường đại, nhưng cũng chẳng chút ảnh hưởng gì đến hắn ta.

Thái Cực Đồ kim quang vừa mới xuất ra, Lộ Thiên Á tức thì cảm giác thấy cỗ hấp dẫn lực đó liền tiêu thất, thần trí đang dần thất thủ tức thì trở nên cực kì thanh tỉnh, rồi vội vàng cảnh giác khắp tứ phía.

Đi về phía trước không lâu, Lâm Phong đột nhiên hét lớn lên một tiếng, tức thì một đoàn Thái Thanh Thần Lôi liền hướng sang bên trái mà oanh kích, Lộ Thiên Á không để phòng nên tim giật thót lên, rồi thấy màn

sương dày đặc tản ra thì thấy một con cự xà thân dài mấy chục trượng đang vô lực nằm trên mặt đất chẳng khác gì con giun đất cách đó độ trăm trượng, cảnh giác nhìn vào Lâm Phong và Lộ Thiên Á.

“ Thái Cổ Ma Thần! ” Lộ Thiên Á kinh hô một tiếng, rồi ôm chặt lấy Lâm Phong, sắc mặt đã bị dọa đến trắng bệch. Nhưng lại thấy con quái xà đó lại kêu lên một tiếng quái dị, rồi chuyển đầu muốn chạy, động tác cực kì khẩn cấp.

Lâm Phong không có thời gian truy vấn cái gì là Thái Cổ Ma Thần, con đại xà này so với thần thú Phong Bạo Linh Chủ mà hắn ta liệt sát ở Thâm Uyên Thế Giới còn lớn hơn cả chục lần. Nhưng rõ ràng là một con xà yêu vừa mới độ qua đệ nhất trọng thiên kiếp, pháp lực cực độ hư nhược, nhưng ở cái thế giới này lại là Thái Cổ Ma Thần gì đó.

Không có thời gian khảo luận xem thử nguyên lai ra thế giới của bản thân với Thản Tang đại lục có quan hệ gì, cũng không có thời gian khảo luận xem thử tại sao ở Vân Vụ sơn lại xuất hiện yêu quái, Lâm Phong nhanh chóng xuất ra Tuần Quang để truy theo, một đoàn Thái Thanh Thần Lôi từ đầu tay lại xuất ra oanh kích lên trên thân thể của xà yêu, khiến cho xà yêu kêu thảm một tiếng, vội vàng quay đầu lại để ứng địch.

Lâm Phong lại xuất ra một đoàn thần lôi tấn công, con xà yêu đó há miệng phun ra bốn mệnh nguyên thần kích cỡ độ bằng một đứa bé nhưng lại mơ mơ hồ hồ không rõ ràng tiếp lấy một đạo Thái Thanh Thần Lôi của Lâm Phong, hiển nhiên là đạo nguyên thần đó vừa mới hình thành do độ kiếp. Sau một tiếng nổ, xà yêu thu lại bốn mệnh nguyên thần, cảnh giác nhìn chằm chằm vào Lâm Phong.

Con xà yêu này vừa mới độ qua đệ nhất trọng thiên kiếp nên pháp lực đang cực độ hư nhược, Lâm Phong làm sao mà sợ nó cho được, cho dù là con xà yêu này có cùng tu vi pháp lực với hắn ta đi chăng nữa, thì hắn ta cũng còn có pháp bảo vô cùng lợi hại, nên việc đối phó với con xà yêu chẳng có một pháp bảo nào thì cũng chẳng thành vấn đề.

Nắm lấy Kim Quang Phiến phẩy một đoạn, hút lấy nguyên thần của xà yêu bay lại để xem thử, thì mơ hồ nhìn thấy một tiểu hài độ ba tuổi được bao bọc bởi yêu khí đang bị giam giữ tại bề mặt của Kim Quang Phiến, hiện đang hướng về hắn ta mà bái lạy, cái miệng như nhả không ngừng y y nha nha, Lâm Phong mơ hồ nghe thấy : “ Thượng tiên tha mạng, thượng tiên tha mạng! ”

Lâm Phong tức thì sửng sốt, hỏi : “ Người đã từng làm hại người nào chưa ? ”

Anh hài đó vội vàng đáp trả : “ Chưa từng hại qua bất cứ mạng người nào! ”

Lâm Phong tức thì chẳng chút do dự, Kim Quang Phiến liền phẩy một cái, phóng thích nguyên thần của xà yêu về với bốn thể, sau đó liền búng ngón tay, đem bốn mệnh tinh hoa tiến vào bên trong nội thể của xà yêu, khiến cho xà yêu hồn thân yêu khí đại uy, không lâu sau đó thì hoá thân thành một thanh y thiếu nữ, hướng về Lâm Phong mà quỳ bái : “ Đa tạ thượng tiên đã thành toàn, tạ thượng tiên đã ban thưởng! ”

Lộ Thiên Á thấy thế thì không khỏi sửng sốt đến há miệng trềng mắt, cái miệng há ra to đến nỗi có thể nuốt trôi cả quả trứng.

Lâm Phong nói : “ Trước tiên đứng lên rồi hãy nói! ”

Xà yêu cứ y lời mà đứng dậy.

Lâm Phong suy nghĩ một lúc, trong lòng kì thực kinh ngạc không ngớt, Thản Tang đại lục lần lượt sản sinh cơ giới văn minh cùng ma pháp văn minh, theo lí mà nói thì sẽ không thể tu luyện thành yêu quái, nhưng sao ở Vân Vụ sơn này lại có xà yêu, đúng là không thể lí giải nổi.

Suy nghĩ một lúc cũng không thể tìm ra một chút manh mối nào, nên chỉ biết hỏi : “ Người ở tại Vân Vụ sơn này tu hành bao nhiêu lâu rồi? ”

Xà yêu sợ hãi đáp trả : “ Hồi bẩm thượng tiên, tiểu nữ tu hành đã được tám ngàn năm rồi, ba ngàn năm trước mới độ qua thiên kiếp, hoá thân thành người! ”

Yêu tinh tu luyện có một khuyết điểm thiên nhiên, đó là cần phải độ qua thiên kiếp thì mới có thể bước trên con đường tu đạo.

Nhưng đại đa số yêu tinh đều không có tiên nhân chỉ điểm nên chỉ biết hút lấy nhật nguyệt tinh hoa, hoá thành nhân hình, nên khó có thể vượt qua được cửu thiên lôi kiếp, thành tựu tiên thiên đại đạo.

Đại đa số yêu tinh trước khi hoá thân thành hình người, đều đã hồn phi phách tán dưới thiên kiếp.

Hơn nữa cho dù có khả năng thuận lợi độ quá thiên kiếp mà hoá thân thành người, thì cũng không có thượng thừa pháp quyết, nên yêu tinh tu luyện cũng rất là khó khăn. Yêu tinh tu luyện ngàn năm có pháp lực còn kém hơn pháp lực của nhân loại có thượng thừa pháp quyết giống như Côn Lôn đại phái tu luyện trăm năm, con xà yêu này là một minh chứng cụ thể.

Sau khi độ quá đệ nhất trọng thiên kiếp, rồi tu luyện đến ba ngàn năm sau thì hoá thân thành người, không có thượng thừa pháp quyết mà chỉ dựa vào những điểm pháp môn thô thiển của bản thân, thì dù có tu luyện thêm một vạn năm nữa cũng không có khả năng độ quá cửu thiên lôi kiếp, thành tựu tiên thiên đại đạo.

Lâm Phong cau mày lại hỏi : “ Người đã từng thấy qua mấy nữ tử tiến nhập vào Vân Vụ sơn hay không? ”

Xà yêu nói : “ Mấy ngày trước đã từng có bảy nữ nhân đã đi qua nơi này. Không biết có phải là người mà thượng tiên muốn tìm! ”

Lâm Phong đột nhiên tinh thần nhất chấn, cũng chẳng thèm chú ý đến xà yêu, nâng Tuân Quang rồi tức thì truy theo. Xà yêu suy nghĩ một lúc, nhận thấy vị tiên nhân có pháp lực cao cường đối với bản thân tựa hồ như chẳng có chút ác ý, nên cũng xuất ra một phiến Yêu Mang, đi liền theo sau Lâm Phong.

Chỉ là pháp lực của nàng ta thua xa hắn ta nên rất mau sau đó liền bị bỏ rơi ở phía sau đến chẳng thấy tung ảnh.

Lâm Phong vội vàng đi thẳng về phía trước. thần niệm cường đại được phóng ra, không ngừng kiểm tra khắp mọi nơi trong phương viên trăm dặm một cách tử tế, hai giờ nhanh chóng trôi qua, hai người Lâm Phong cũng đi đến gần nơi sâu nhất trong Vân Vụ sơn, yêu khí càng lúc càng dày đặc, nhưng lại chẳng có chút tin tức nào về Hồ Lan Na, trên đường đi hắn ta gặp không ít đại yêu tiểu yêu.

Đi thêm mộ chốc nữa, trước mắt trở nên sáng sủa hơn, chỉ thấy trong màn sương mù dày đặc hiện lên một cái hồ rộng lớn. Hồ nước đục ngầu khôn tả, nước hồ sục sôi, chẳng khác gì cửu u chi địa phóng xuất ô uế chi khí, yêu khí không ngờ lại phát ra từ chính hồ nước này, kì quái hơn nữa là bên trên hồ nước lại có một vết nứt không gian cự đại. Vết nứt đó nhất trực hướng thẳng lên trên, khoảng không vô tận càng lúc càng mở rộng ra, cũng không biết nơi nào là nơi kết thúc.

Đang lúc Lâm Phong xem xét xung quanh thì nghe tiền la của Lộ Thiên Á : “ Mau qua xem nơi này! ”

Lâm Phong tức thì hướng theo ngón tay chỉ của Lộ Thiên Á, thì thấy trên một thân cây không xa có mắc một góc vảy mà xanh, vội vàng bay qua đó để lấy xem thử, lật qua lật lại để xem xét thì tâm thần nhất chấn, trầm ngâm nói : “ Căn cứ theo những gì mà mục dân miêu tả thì đây chính là y phục của Hồ Lan Na! ”

Lâm Phong lướt ma quýt nhìn về phía hồ nước, tìm đập thành thạch, nước hồ ơ đây sôi lên sùng sục, ở bên dưới nhất định là có con yêu quái cường đại, tu đạo đã có thành tựu, căn cứ theo khí tức mà phán đoán, thì yêu quái đó có tu vi quyết không dưới hắn ta, đám người Hồ Lan Na tiến vào bên trong hồ đó e rằng hung đa cát thiểu.

Lộ Thiên Á hỏi : “ Chẳng có cần thiếp giải thích một chút về chuyện Thái Cổ Ma Thần không? ”

Lâm Phong quay đầu sang hỏi : “ Cái gì là Thái Cổ Ma Thần? ”

Lộ Thiên Á nói : “ Thiếp từng đọc được truyền thuyết về Thái Cổ Ma Thần trong một bản bút kí không lành lặn của một Ả Nhân đại sư, từ xưa đã tương truyền, tại lúc Thái Thần khai thiên lập địa, trong thượng cổ hồng hoang có sinh tồn rất nhiều Thái Cổ Ma Thần cực kì cường đại, những ma thần này sau khi tu luyện đến một giai đoạn nhất định thì đều có năng lực sáng tạo sinh mệnh, vì thế mới được xưng là thần đế! ”

Dừng một lúc rồi lại nói tiếp : “ Con cự xà vừa rồi không có khả năng sáng tạo sinh mệnh? Tại sao lại có thể biến thành một thanh y nữ tử? ” Lâm Phong thầm nói trong lòng : “ Hoá ra là như thế, nguyên lai những vị thần đế bất quá cũng chỉ là những con yêu tinh tu luyện đắc đạo, vì thế việc sáng tạo sinh mệnh

cũng chỉ là dùng nguyên thần đã tu luyện thành để bịp người, cái Thần Tang đại lục này cái gì cũng đều thần thần bí bí, thực là không khỏi khiến người ta đau đầu! ”

Trong đầu nhanh chóng chuyển qua vô số ý niệm, Lâm Phong nói : “ Những huyện này nàng tốt nhất là nên hỏi Tập Lạp Kỳ cùng Pháp Lạp Đế, dù ta có giải thích thì nàng cũng không hiểu rõ đâu, việc khẩn yếu bây giờ là hãy tìm Hồ Lan Na! ”

Phía sau lưng vang lên tiếng bước chân, rồi thấy xà yêu tiến tới, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên nỗi sợ hãi một cách rõ ràng, trên thân thể của Lâm Phong tán phát ra khí tức cường đại của Yêu Hoàng khiến cho từ sâu thẳm trong linh hồn nàng ta hiện lên nỗi sợ hãi, bộ mặt lén lén lút lút.

Lâm Phong đến cái thế giới này mới lần đầu tiên gặp mặt người tu đạo, tuy nói là không phải đồng loại nhưng cũng sản sinh vài phần thân cận, nhìn thấy xà yêu tịnh không có ác cảm [gốc gác tà ác], nên không khỏi nảy sinh hảo cảm, liền búng ngón tay một cái, một điểm linh quang phi xuất, xạ thẳng vào ngay trán của nàng ta, mang theo yêu pháp thượng thừa truyền cấp cho nàng ta.

Yêu Pháp đó là thượng thừa pháp môn tu luyện nguyên thần của Yêu Hoàng Thái Huyền, mặc dù hần ta thu được không đầy đủ, cũng chỉ là phần mở đầu, nhưng so với pháp môn thô thiển của tiểu thanh xà thì không biết lào cao hơn bao nhiêu lần.

Tiểu thanh xà vội vàng vui mừng tạ ân, Lâm Phong vừa mới muốn nói với nàng ta vài lời thì dị biến đột sinh, tự nhiên thấy Thái Cực Đồ đột nhiên không chịu sự khống chế, tiến vào bên trong vết nứt thời không [thời gian và không gian], mất thấy nó sắp biến mất, Lâm Phong đại kinh, chẳng kịp suy nghĩ, liền vội vàng niết lấy pháp quyết mong muốn thu lại Thái Cực Đồ.

Nhưng thế bay của Thái Cực Đồ vẫn chẳng chút giảm sút, rồi biến mất trong vết nứt thời không. Lâm Phong nhìn thấy những việc vừa xảy ra làm chấn động đến sửng sốt, Thái Cực Đồ là hộ thân pháp bảo của hần ta, làm sao lại ...

Hần ta còn chưa kịp phản ứng, thì đột biến lại phát sinh, khắp tứ phía đột nhiên yêu khí đại thịnh, ma vân cuộn cuộn kéo đến, trong vòng trăm trượng xung quanh trở nên mờ mịt, trận trận âm phong cuốn tới, hắc sát náo động, vô số thiên yêu chi tướng trông chẳng khác gì cửu u lệ quỷ từ trong yêu khí ảo hoá bay ra, rồi bay về hướng ba người.

Lâm Phong giật thót mình, lúc này hần mới nhận ra bản thân đã hãm nhập vào trong một trận pháp cổ quái, không có Thái Cực Đồ, pháp bảo trong tay chỉ còn có một kiện Sơn Hà Đồ cùng với pháp bảo do hần ta tự chế – Kim Quang Phiến. Vội vàng xuất ra Sơn Hà Đồ, đem Lộ Thiên Á cuốn nhập vào trong, lúc quay lại tìm tiểu thanh xà thì đã chẳng thấy tung ảnh nó đâu nữa.

Vô số yêu ma quỷ quái từ khắp bốn phương tám hướng ầm ầm kéo đến, Lâm Phong nắm lấy Kim Quang Phiến rồi phẩy phẩy liên tục. Những con yêu ma quỷ quái đó đều là ảo tượng, nên chẳng chút chịu ảnh hưởng, vẫn hunh mãnh bay đến y như cũ. Lâm Phong trong lòng biết rằng, cái phiến tử [quạt] này của mình đối phó với người thường thì còn được, nhưng hiện tại thì đúng là không có chỗ để sử dụng.

Không có Thái Cực đồ, chuyện trước mắt đúng là trở nên lớn hơn nhiều rồi!

Đầu quyền liên tục phát xuất ra mấy đoàn Thái Thanh Thần Lôi, đem toàn bộ yêu ma quỷ quái chấn toán loạn, rồi quay sang tìm kiếm tung ảnh của tiểu thanh xà khắp tứ phía, nhưng vẫn chẳng thấy đâu.

Quyết định không tìm kiếm tiểu thanh xà nữa, Lâm Phong rút người vào bên trong Sơn Hà Đồ. Nghênh đón một trận hương phong cuốn tới, Lộ Thiên Á lao người tới tiến vào trong vòng tay của hần ta, sợ hãi nói : “ Thiên nột, rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì vậy, chúng ta tại sao lại ở nơi này? ”

Bên trong Sơn Hà Đồ là một phiến căn khôn thế giới, ở đó không phân âm dương ngũ hành, không nhìn thấy tinh tú nhật nguyệt, khắp tứ phía là một phiến hư không vô cùng vô tận, Lộ Thiên Á tiến vào trong đó thì làm sao có thể trấn định tinh thần cho được.

Lâm Phong nói : “Đừng có rối lên như thế, nàng cứ ở đây đợi ta, ta phải đi ra ngoài kia một lúc! ” Tâm lí lại thêm kêu khổ, vội vàng chuyển thân rời khỏi Sơn Hà Đồ. Chỉ thấy tứ phía yêu khí ngùn ngụt kéo đến, ma vân cuộn cuộn, vô số yêu ma quỷ quái đều hiện xuất ra, tuy ảo nhưng lại rất chân thật, chỉ cần bị cắn một phát thì khẳng định là rất khó mà tiêu thụ nổi.

Thái Cực Đồ đã mất, nên thực sự là không dễ gì mà chống cự nổi.

Vội vàng hiện xuất bát bảo kim thân, kim quang vận trượng ồ ạt phát ra tứ phía, yêu ma quỷ quái trong vòng trăm trượng vừa bị ánh kim quang chiếu tới, liền lập tức hét lớn lên một tiếng rồi hoá thành cát bụi, mấy đạo yêu quang từ bốn phương tám hướng lao tới công kích, Lâm Phong liền lắc lấy Trấn Hồn Chung, hình thành một đạo kim quang hộ thể.

Khi yêu quang oanh trúng vào Trấn Hồn Chung, một loạt các tiếng ngân vang lên, pháp lực được ngưng tụ trên Trấn Hồn Chung bị oanh thành bụi phấn, Lâm Phong vội vàng niết lấy ấn quyết, Trấn Hồn Chung tức thì lại ngưng tụ trở lại. Khi tìm kiếm đường lui thì thấy khắp tứ phía xung quanh yêu khí ngùn ngụt, ma vận luân phiên chuyển động, xung quanh trở nên mịt mù không thể xác định được phương hướng.

Nghênh diện một cổ yêu mang lao tới, lần này không còn là ảo tưởng nữa, Lâm Phong gấp rút vận khởi chân thần quan vọng [tựa như thần niệm], thì thấy một yêu quái đã tu luyện thành tinh có đầu người thân chim, con yêu quái này đỉnh đầu yêu quang sáng chói, e rằng đã đến độ kiếp hậu kỳ - tu vi không dưới hần ta, tay nắm lấy một thanh hắc sắc thần kiếm, lắc mình bay đến trước mặt Lâm Phong, huy kiếm hướng về bát bảo kim thân mà chém.

Lâm Phong tay không có pháp bảo, nên vội vàng dùng bát bảo kim thân để ngưng tụ pháp lực hình thành Hàng Ma Kim Kiếm nghênh tiếp, nhưng lại bị hắc sắc ma kiếm của yêu nhân đó chém xuống khiến chi kiếm đoạn tay rơi.

Lâm Phong đại kinh, cái thanh hắc sắc ma kiếm này có lai lịch như thế nào mà không ngờ lại lợi hại đến vậy! Không kịp suy nghĩ, hần ta liền đem Thất Thái Bảo Thạch phi xuất về phía lão yêu, khi va chạm vào thanh hắc sắc ma kiếm thì vang lên một tiếng ‘đình’, rốt cuộc cũng chuyển được hướng đi của hắc sắc ma kiếm.

Yêu nhân đó cười lên một cách quái dị, há miệng phun ra một cụ nguyên thần bay về hướng bát bảo kim thân, hiển nhiên lão yêu đã biết được pho kim thân này là do pháp lực chuyển hoá thành, nếu như có khả năng tu luyện pho kim thân này, pháp lực của hần ta sẽ bước lên một nấc thang mới.

Lâm Phong đại hỉ, lòng thầm nói thế là quá tốt, liền vội vàng xuất ra Sơn Hà Đồ, rồi tiến về phía lão yêu cuốn vào bên trong, lão yêu tự nhận thức được lợi hại, bèn kêu lên một tiếng quái dị hồng thu hồi lại nguyên thần.

Lâm Phong làm sao có thể để cho lão ta toại nguyện cho được, dương tay phát xuất ra vô số Thái Thanh Thần Lôi, oanh kích trên nguyên thần của lão yêu.

Nguyên thần bị trọng thương, lão yêu lại kêu lên một tiếng quái dị, liền mạng thu hồi lại nguyên thần. Lâm Phong nhân cơ hội xoay chuyển Sơn Hà Đồ, hút lấy nguyên thần của lão yêu tiến nhập vào bên trong, rồi vội vàng phóng xuất Lộ Thiên Á ra khỏi đó, bát bảo kim thân phát xuất kim quang mạnh mẽ chấn trụ yêu ma quỷ quái xung quanh, nhưng lúc này lại thấy Sơn Hà Đồ chấn động kịch liệt.

Lâm Phong trong lòng biết được lão yêu có pháp lực không kém bản thân hần, cái Sơn Hà Đồ này mặc dù đã được bản thân luyện hoá qua, nhưng cấm pháp vị tất đã có thể khống chế được lão yêu, nếu để lâu e rằng lão yêu sẽ phá đồ mà phóng ra, nên vội vàng dương tay phát ra một đoàn Thái Thanh Thần Lôi đem nhục thể của lão yêu chấn tan thành bụi phấn, rồi tiến lên trên cướp lấy ma kiếm của lão yêu.

“Đứng ngay sau lưng ta, không được chạy loạn lên!” Lâm Phong chẳng có thời gian chiêu hô một tiếng, liền đem kim thân phát quang chế trụ ảo tưởng, vừa vận pháp lực trấn áp nguyên thần của lão yêu bên trong Sơn Hà Đồ, vừa phân xuất một phần pháp lực luyện lại ma kiếm của lão.

Trong lúc vô ý lướt mắt nhìn qua thanh ma kiếm thì thấy trên thân kiếm có ba chữ cổ viết theo lối chữ triện : Thiên Ma Kiếm

Thời khắc này hần ta tuyệt không có thời gian để suy nghĩ về lai lịch của Thiên Ma Kiếm, không có Thái Cực Đồ, hiện tại đúng là phiền phức không nhỏ a. trên tay chẳng có lấy một kiện pháp bảo phòng thân, mà thanh Thiên Ma Kiếm của lão yêu có uy lực không yếu, nên trước tiên cần phải luyện hoá nó rồi mới trăm sát nguyên thần của lão yêu.

152. Chương 152 : Tuyệt La Huyền Ma

Lâm Phong mang lão yêu đó trốn tại Sơn Hà Đồ, mất hai tiếng mới luyện hoá được ma kiếm đó, sau khi dùng nguyên thần luyện xong, khi pháp lực vận chuyển đến ma kiếm thì đột nhiên lệ khí đại trướng, trong đó bao gồm cả hung sát chi khí, làm cho Lâm Phong lại một lần nữa động dung, không kịp nghĩ nhiều, liền cùng Lộ Tây Á tiến vào trong Sơn Hà Đồ.

Lão yêu trong lúc không đề phòng liền bị Lâm Phong dùng Sơn Hà Đồ cuốn nguyên thần vào trong, thân xác bị huỷ hoại, nguyên thần quán thành một vầng yêu quang đánh vào Sơn Hà Đồ từ bốn phía, thấy Lâm Phong mang kiếm tiến đến, trong lòng biết cấm pháp của ma kiếm đã bị Lâm Phong phá hỏng, gầm gừ một tiếng, nguyên thần do pháp lực hoá ra cuộn thành một phiến yêu quang cuốn về phía Lâm Phong.

Lâm Phong tức thời mang bát bảo kim thân chế trụ yêu mang, rồi đem ma kiếm trầm xuống, yêu quang tức thì phân khai, một pho nguyên thần xấu xí hiện ra, nguyên thần của lão yêu trong lòng biết không thể địch được, liền kêu một tiếng quái đản rồi tháo chạy.

Lâm Phong đâu có thể để lão ta toại nguyện, liền đuổi theo vung kiếm chém tan yêu mang hộ thân của lão yêu, Kim Quang Phiến vừa thấy ra liền hút lấy nguyên thần của lão yêu vào trong, đồng thời tiêu diệt hết chân linh của lão yêu, vội vàng ngồi xếp bằng nhập định, luyện hoá nguyên thần mà toàn thân pháp lực của lão yêu đó biến hoá ra, một luồng yêu khí xuất ra trên đầu, tụ thành chân thân của Thái Huyền, sau khi nguyên thần lão yêu đó luyện hoá hấp thụ xong thì chân thân của Thái Huyền cũng trở nên rõ ràng hơn không ít.

Lâm Phong lúc này mới thở một hơi dài, vội vàng rút khỏi Sơn Hà Đồ. Khi đang ngự trên Tuần Quang thì Lâm Phong phát hiện thấy trên trong Thiê Ma Kiếm có ẩn tàng một thái cổ hung thai, dưới sự thôi động của pháp lực, lệ khí đại thịnh, khiến cho yêu quang tứ tán.

Bỗng nhiên, một đạo kim quang từ trên cửu thiên giáng xuống, từ xa đến gần, không ngờ đó lại là Thái Cực Đồ đang quay trở lại. Lâm Phong tâm lý thầm tức giận, đơn giản mà nói thì cũng tức đến hộc máu, cái thứ vừa trời đánh đường như bỗng nhiên “sống dậy” rồi tiến vào trong khe nứt thời không, hại cho bản thân phải tốn quá nhiều khí lực mới có thể đem lão yêu kia trầm sát được.

Bây giờ Thái Cực Đồ này lại tự mình trở về, làm sao mà không khiến cho hắn buồn thú vị ruột cơ chứ! vội vàng niết pháp quyết thu Thái Cực Đồ về, ẩn quyết vừa dẫn, Thái Cực Đồ tức khắc phát ra hàng vạn đạo kim quang, định trụ sự vận chuyển của trận thức.

Nghĩ đến lúc Bàn Cổ mở ra thời kỳ hỗn độn, Thái Cực Đồ diễn hoá lưỡng nghi tứ tượng, vạn vật diễn sinh, cả thiên địa đều vận chuyển, âm dương tiêu trường không có cái nào không nằm trong thái cực. Vì thế Thái Cực Đồ này vẫn là nguồn gốc của vạn vật, Thái Cực Đồ đã hiện ra, làm sao mà trận pháp này có thể tiếp tục vận chuyển cho được.

Chẳng bao lâu sau, yêu khí nhanh chóng tản mất, tất cả trở lại bình thường, khi Lâm Phong vội vàng tra tìm tiểu thanh xà, thì chẳng thấy bóng dáng của tiểu thanh xà đâu, cái hồ nước sùng sục kia cũng tĩnh lặng trở lại, lúc đó mới thả Lộ Tây Á ra.

Mỹ nữ này sợ đến mức khuôn mặt thanh tú biến thành trắng bệnh, “liều chết” dựa vào ngực Lâm Phong một lúc, rồi mới thò đầu ra quan sát xung quanh, không khỏi kì quái liền hỏi : “Sương mù sao tan cả rồi? Thiên nột, chàng không sao chứ?”

Lâm Phong đơn giản mà nói thì khó có thể tiêu nổi cái cục buồn này, ở cái Vân Vụ sơn này đâu đâu cũng lộ vẻ kỳ quái, hơn nữa dường như bị người ta sắp xếp trận pháp. Nếu không phải là có Thái Cực Đồ thì hôm nay có thể là thoát ra không nổi rồi.

Còn Thiên Ma Kiếm nữa, không biết nó có lai lịch ra sao mà có thể phá tan bát bảo kim thân của bản thân hắn. Còn may là bát bảo kim thân là do pháp lực hội tụ mà hoá ra, nên còn có thể ngưng tụ lại được.

“Ta không sao!” Lâm Phong dùng thần niệm tìm kiếm trong phương viên mấy chục dặm một lượt nhưng chẳng có chút thu hoạch gì, đáp rằng: “Ồ Vân Vụ sơn này quả thật là có chút không ngờ tới, Hô Lan Na có thể đã gặp dữ nhiều hơn lành rồi, chúng ta về đại doanh trước đã rồi hẵng hay!”

Lộ Thiên Á sớm đã muốn rời khỏi nơi này, nên vừa nghe thấy thẻ liên vội vàng nói : “ Nơi này quá nguy hiểm rồi, đúng là chúng ta nên quay về đại doanh ở sông Duy Đa Lợi Á rồi hăng hay! ”

Lời nói vừa dứt thì thanh Thiên Ma Kiếm trên tay Lâm Phong đột nhiên rung động trở lại, huyết lên một tiếng, hồ nước đục ngầu đang bình lặng đột nhiên phát xuất ra ba thanh kiếm với ba màu xích, bạch, thanh riêng biệt, thanh Thiên Ma Kiếm trong tay Lâm Phong cũng chấn động kịch liệt rồi bay lên trên, liên hợp với ba thanh bảo kiếm một thanh tịnh lập một phương, rồi dần dần hạ xuống đỉnh đầu Lâm Phong.

Bốn thanh bảo kiếm xạ xuất ra hắc, bạch, xích, thanh tứ sắc quang hoa tiến vào trong nội thể của Lâm Phong. Lộ Thiên Á đại kinh thất sắc, Lâm Phong thì vội vàng khoang chân lại nhập định, vận chuyển nguyên thần, luyện hoá nguyên linh của bốn thanh bảo kiếm.

Bốn thanh bảo kiếm này đều thuộc dạng tiên thiên linh không, là vật có linh tính chẳng khác gì Thái Cực Đồ, bốn thanh kiếm này mỗi một thanh đều chiếm một cửa, ẩn ước tổ hợp thành một trận pháp huyền ảo, tứ sắc nguyên linh sau khi bị Lâm Phong luyện hoá xong, thì bốn thanh bảo kiếm đều chậm chậm hạ xuống, Lâm Phong đưa tay tiếp thụ, chỉ thấy ba thanh kiếm còn lại đều có những loại chữ cùng dạng với loại kí tự trên Thiên Ma Kiếm, phân biệt là : Thiên La Kiếm, Thiên Tuyệt Kiếm, Thiên Huyền Kiếm.

Bên trong hỗn độn có tồn tại một trận pháp tên gọi Đại La, do Tuyệt – La - Huyền – Ma bốn thanh kiếm diễm hoá thành Đại La Kiếm Trận, xưng là tiên thiên đệ nhất trận, chỉ là do còn thiếu một thanh bảo kiếm trấn áp trận nhãn, khiến cho uy lực của nó đại giảm.

Lâm Phong sau một lúc cau mày, thì đột nhiên dương tay tung bốn thanh bảo kiếm lên trên không, mỗi thanh chiếm lấy một phương, Lâm Phong cảm thấy chu thân đột nhiên cuồng phong cuốn đến, thiên địa thất sắc, khắp tứ phía đều đan xen hắc, bạch, thanh, xích tứ sắc kiếm quang, mang theo sức mạnh kinh thế hãi tục. Lộ Thiên Á phương dung thất sắc, từ phía sau ôm chặt lấy eo của Lâm Phong.

Lâm Phong tham ngộ trong chốc lát, dùng một ngón tay tay dương lên, thu lại bốn thanh bảo kiếm, tâm lí đan xen khá nhiều nghi vấn, nhưng làm thế nào cũng không thể lí giải cho được, bèn vỗ về Lộ Thiên Á nói : “ Bây giờ thì không còn chuyện gì nữa rồi, chúng ta cũng nên quay trở về thôi! ”

Lộ Thiên Á thở ra một hơi, đưa tay vỗ vỗ vào ngực tựa như vẫn còn sợ hãi trong lòng, rồi hô lên : “ Thiên nột, chúng ta nên rời khỏi cái địa phương tà ác này thôi, lúc này thiếp cũng chẳng muốn lưu lại ở nơi này lâu hơn nữa! ”

Lâm Phong gật đầu, rồi khởi giá Tuần Quang mang theo Lộ Thiên Á quay trở về đại doanh của Thiểm tộc.

Chuyến đi đến Vân Vụ sơn này có quá nhiều chuyện mơ hồ, những chuyện không thể ngờ cứ lần lượt đập vào mắt hắn ta, khiến cho đầu của hắn suýt chút nữa là nổ tan tành rồi. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu được, Lâm Phong bèn chẳng thêm suy nghĩ thêm nữa cho mệt óc, liền thanh tĩnh trở lại.

Lúc quay trở về Thiểm tộc đại doanh, Lâm Phong sau khi đem góc váy cấp cho A Lỗ Thai, thì vị thiết hán này tức thì nước mắt quanh tròn, Lâm Phong trong lòng không biết an ủi anh ta thế nào, chỉ dặn anh ta nhanh chóng mang đại quân Thiểm tộc tiến về Khắc Khố Sâm Đạt, rồi dẫn theo Lộ Thiên Á trở về nhà.

Về đến Khắc Khố Sâm Đạt, Khải Lâm Na và Toa Lị Na đang chỉ huy đám tì nữ trong phủ cắt hoa tĩa cỏ. Hai tiểu nữu Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp thì kẻ bên trái người bên phải trang điểm cho An Lị Ny, đem vị thiên sứ thiếu nữ nguyên bốn thanh thuần diễm lệ thành một vị tiểu thư châu quang, bảo ngọc đầy người, quần áo thì lõe loét, trông chẳng khác gì một tiểu thư phú gia đang khoe khoang sự giàu có của bản thân.

Tuần Quang hạ xuống, hai tiếng gọi nũng nịu tức thì phát lên, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp mang theo hai làn hương phân biệt lao vào ngực của hắn ta, hai tiểu nữu tranh tiên hỏi han vài câu rồi hi hi cáp cáp âm cả lên. Đái Lệ Ti mắng Toa Bối Lạp rằng: “Tao đề tử [đồ lằng lộn]!”

Toa Bối Lạp cũng không cam chịu kém, liền chửi lại rằng: “Đồ hồ ly tinh!”

Hai tiểu nữu tuy quan hệ với nhau rất tốt, nhưng ai cũng đều không muốn nhường nhịn cho đối phương chia nhau hưởng lợi một nửa ngực kia của Lâm Phong. Còn may là bọn họ đã trải qua không ít phong ba, nên hai tiểu nữu này chỉ là sửa không nổi tập quán đầu “vô miệng” mà thôi, vì vậy cũng không gây ra cái gì là sóng gió trong gia đình cả.

Lâm Phong vỗ vỗ vào má của hai tiểu nữ, rồi dẫn hai tiểu nha đầu hướng đến chỗ Khải Lâm Na đang nghênh đón, hỏi: “Hai nàng làm sao lại đem An Lị Ny trang điểm thành ra cái dạng như thế này? Phải chăng là lo sợ thiên hạ không loạn?”

Đái Lệ Ti chỉ Toa Bối Lạp nói: “Là do mụ tao đề tử này muốn khoe khoang tài sản của mụ, nên mới biến An Lị Ny thành dạng như thế này!”

Toa Bối Lạp liền chỉ chỗ chỗ không chị kém, Lâm Phong cũng không bênh vực bên nào, nên chỉ nói vài câu, rồi mới để cho hai tiểu nữ đi, Toa Lị Na cũng kéo Lộ Thiên Á chạy sang một bên mà trò chuyện.

Khải Lâm Na tiến lên nghênh đón, rồi hỏi han : “Như thế nào rồi, đã tìm thấy Hô Lan Na chưa?”

Lâm Phong dẫn cả đám đi đến đại sảnh, rồi kể khái quát mọi chuyện đã trải qua một lượt. Chỉ lược bỏ bớt một số chuyện xảy ra ở Vân Vụ sơn mà ngay cả chính hắn ta đã suy nghĩ đi nghĩ lại đến trăm lần vẫn không thể lí giải nổi mà thôi.

Khải Lâm Na thở dài một hơi, rồi bỗng nhiên sắc mặt đỏ bừng, tựa như muốn nói điều gì, nhưng sắc mặt trông tựa như rất khó hé răng, Lâm Phong thấy thế không khỏi kì quái, liền hỏi: “Thế nào? Có điều gì thì nói ra đi, đều là lão phu lão thê cả rồi, không cần phải ngượng ngùng như vậy?”

Khải Lâm Na sắc mặt bỗng bừng đỏ, ấp a ấp úng nói: “Chúng ... chúng ta sinh lấy một hài tử có được không?”

Lâm Phong không khỏi sửng sốt một lát, rồi lập tức ha hả cười lớn.

Khải Lâm Na vừa thẹn vừa giận, ngượng ngùng nhướn mắt trừng hắn ta.

Lâm Phong đứng dậy tiến về phía trước, rồi ôm Khải Lâm Na vào ngực mình, cẩn nhẹ vào cái tai nhoe nhẩn tinh oánh tựa ngọc của mỹ nữ mà nói rằng: “Nàng muốn làm mẫu thân cũng được, tối nay ta cố nỗ lực cùng làm với nàng, để thai nghén sinh ra một tiểu sinh mệnh!”

*****\$**\$*****

Sự xuất hiện của tiểu sinh mệnh là kết quả tất yếu của tình yêu phát triển đến giai đoạn cuối. Khải Lâm Na đã qua giai đoạn thiếu nữ từ sớm, hơn nữa cũng còn tâm trí để mà nô đùa chơi bời như hai tiểu nha đầu Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp, với tâm thái của nàng ta bây giờ đương nhiên là cần đến sự xuất hiện của một tiểu sinh mệnh để lấp những hư không trong tâm linh của mình.

Có lẽ đó là tình mẹ đặc hữu của nữ nhân!

Khải Lâm Na sắc mặt đỏ hồng, ngượng ngùng nhìn Lâm Phong, luồn tay xuống dưới eo của Lâm Phong rồi nhéo một cái.

Lâm Phong đã từng thấy tuyệt đại yêu nhiều [yêu nhiều : làm mê đắm] Lộ Thiên Á cùng tiểu yêu tinh Ngải Lị Phù dùng ánh mắt kiêu mị lộng nhân, nhưng giờ đây lại thấy người đoan trang kiêu mị như Khải Lâm Na cũng dùng cách đó để nhìn nam nhân, nhất thời không khỏi cảm thấy cực kì kích thích. Thử hỏi trên thế gian bồ đào nào là chua nhất? Bồ đào không ăn được đương nhiên là chua nhất rồi!

Cũng là một đạo lý đồng dạng, hình ảnh đoan trang hiền thực của Khải Lâm Na đã sớm khắc sâu vào trong linh hồn của hắn ta, nhưng giờ đây vị mỹ nhân này không ngờ lại hành động phản chánh thường, phá bỏ đi bề ngoài đoan trang, kiêu mị nguyt hắn ta. Đốn thời khiến cho dục vọng ẩn tàng từ sâu thẳm trong linh hồn trỗi dậy, liền ghé miệng vào tai của nàng ta mà nói : “ Chi bằng ngay bây giờ chúng ta nỗ lực ‘canh tác’ luôn vậy? ”

Không đợi nữ nhân có đáp ứng hay không, liền ôm nàng ta tiến vào thư phòng bên cạnh.

Khải Lâm Na sớm đã động xuân tình, khoé mắt hàm xuân, mặt ngọc nhẹ nhàng tựa vào ngực của hắn ta.

*****@^@*****

Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp đùa giỡn với An Lị Ny một lát rồi cũng dần mất đi hứng thú, hai nha đầu này đột nhiên cùng nhau mở miệng hỏi : “ Cô đoán xem Lâm Phong hiện tại đang làm gì? ”

Hai tiểu nữ này ngạc nhiên nhìn nhau một chốc, rồi hi hi cáp cáp cười âm lên, tiếp đó cả hai lại một lần nữa “dị khẩu đồng thanh” mà rằng : “Đi xem thử là biết ngay thôi! ”

Đúng là tâm linh tương thông có khác a!

Nói đến là làm, hai tiểu nha đầu lập tức chạy đến đại sảnh, không thấy bóng dáng của Lâm Phong đâu, quay sang hỏi mấy thị nữ thì thấy bọn họ ai cũng sắc mặt đỏ hồng, úp úp mở mở chỉ vào trong thư phòng, hai tiểu nữ cũng chẳng có kiên nhẫn để hỏi nhiều, liền lập tức tiến vào trong thư phòng.

An Lị Ny với tâm tính ngờ ngờ nghếch nghếch của thiếu nữ nên cũng vỗ vỗ đôi cánh thánh khiết đi theo Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp tiến vào đại sảnh xem thử, vừa vào thì thấy hai tiểu nữ lại tiến vào thư phòng, do dự một lúc rồi cũng tiến vào trong.

“Á ” Hai tiếng kinh hô từ trong ngoạ thất của thư phòng vang lên, Đái Lệ Ti sắc mặt đỏ đến tận mang tai nhìn hai khối nhục thể trắng toát đang trùng kích dữ dội trên giường, tiếp đó lùi lại một bước rồi vội vàng lui ra khỏi ngoạ thất.

Còn tiểu nữ Toa Bối Lạp thì lại cười hi hi chạy tới, to gan nhìn chằm chằm vào Lâm Phong cùng Khải Lâm Na đang nỗ lực ‘canh tác’, mắt thì mở lớn ra mà đánh giá, nhãn châu lưu chuyển một vòng, ha ha cười nói : “ Hai người các người đúng là chẳng biết ngượng là gì cả. Đang thanh thiên bạch nhật mà ... ! ”

Khải Lâm Na ngượng đến mức chẳng có cái lỗ nào mà chui xuống, đồng thời cũng đã đến lúc khẩn yếu quan đầu, nên cũng không thể tìm cách thủ tiêu hai tiểu nữ cho được.

Tiểu nữ này đang đắc ý dương dương, bất ngờ bị một cổ đại lực đem bọn họ hút qua bên đó, một cánh tay rắn chắc duỗi thẳng ra, y vật trên thân thể tức thì tán lạc chẳng khác gì chỉ sợi, một khuôn mặt nõn nà yêu kiều lung linh lập tức hiện ra. Cứ nghĩ đến sắp phải sinh đẻ như thế nào, tiểu nữ bạch long liền đau hết cả đầu.

Chưa kịp hét lên tiếng kêu cứu, đôi chân ngọc ngà đã bị kéo căng ra, một thân thể hùng tráng đã dừng mãnh vô cùng đè mạnh xuống. Toa Bối Lạp đáng thương vẫn thường được gọi một cách quyền quý là tiểu thư bạch long, làm sao mà có thể tiếp thụ cảnh ngộ như vậy, hai mắt mở to đến chút nữa là rớt cả ra ngoài.

“Hai tiểu nữ các nàng tự mở cửa dang mình hiến tế, nên đừng nghĩ là có thể chạy thoát!” Lâm Phong vung tay, một tấm thảm quần lấy Khải Lâm Na. Rồi lại khoát tay một lần nữa, cuốn lấy Đái Lệ Ti vừa mới thoát khỏi thư phòng bay trở lại, khi rơi xuống giường, quần áo trên người hầu như đã bị tuột sạch, vị Tinh Linh Nữ Vương cao quý tức thì hai mắt tối sầm lại, suýt nữa là chết ngạt.

An Lị Ny sau khi cùng đi theo vào cũng liền há hốc mồm, trần trần đờ đẫn nhìn những nhục thể trần trụi ở trên giường, ngay cả việc quay mình bỏ chạy cũng quên mất, đầu óc nhỏ bé hiện giờ là một mớ hỗn loạn xà ngầu.

Lâm Phong lần lượt đưa cả hai tiểu nữ Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp lên đến cực lạc, lúc đó mới ôm An Lị Ny vào. Cánh tay vẫy một cái, tụt sạch quần áo của thiếu nữ, lộ ra một cơ thể nõn nà trắng như ngọc. Đến lúc đó An Lị Ny mới sực tỉnh, vội vàng co rúm lại, ngay cả đôi cánh thuần khiết cũng khép chặt lại một chỗ, trên khuôn mặt nhỏ bé chứa đựng đầy nỗi sợ hãi nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong vuốt ve thân thể kiều mĩ lung linh của thiếu nữ, dùng Mị Hoặc Công vừa mới lĩnh ngộ được trong yêu pháp, liếm nhẹ vào cái tai nhỏ nhắn của thiếu nữ rồi nói : “Đừng sợ, thoải mái một chút đi!”

An Lị Ny chỉ cảm thấy một sức mạnh kỳ dị tiến thẳng vào nơi sâu thẳm của linh hồn, trạng thái thần kinh đang căng thẳng co cụm đó không hiểu tại sao bỗng chốc dần mất đi ra, âm ảnh trong sâu thẳm của linh hồn cũng dần dần nhòa đi, khiến cô nàng không còn sợ sệt nữa, vươn đôi cánh tay ngọc ngà mềm mại ôm chặt lấy cổ to khỏe của Lâm Phong, rụt rè hỏi: “ Chẳng ... chẳng muốn làm gì?”

Lâm Phong cười khanh khách nói: “Nàng nói thử xem ta muốn làm gì?”

Thiếu nữ hơi có chút ngại ngùng, không dám nhìn thẳng vào mắt của Lâm Phong, vội vàng chuyển ánh mắt sang nơi khác.

Lâm Phong nhẹ nhàng vuốt ve đôi cánh thánh thiện của nàng ta, trong lời nói như mang một ma lực giàu từ tính hỏi rằng: “Nhớ nhà không?”

Ánh mắt thiếu nữ ngó ra gật đầu.

Lâm Phong khẽ mỉm cười nói: “Sau này nơi đây chính là nhà của nàng, mọi người ở đây đều là người thân của nàng, nàng đã nhớ chưa?”

Thiếu nữ ngơ ngàng gật đầu.

Lâm Phong mỉm cười, trong lòng nghĩ: “Hoặc chỉ như thế này, mới có thể khiến nàng sống vui vẻ hơn một chút!”

Nét ngơ ngàng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của An Lị Ny dần dần mất đi, tựa hồ như đã quên một thứ gì đấy, cố gắng nghĩ mãi nhưng cũng chẳng nhớ ra được điều gì, trong đầu óc chỉ hiện ra khuôn mặt khô ngô tuấn tú của một nam nhân đó, rụt rè quan sát Lâm Phong, đôi mắt trong veo đó của thiếu nữ lúc dõi nhìn theo Lâm Phong lộ rõ một chút hỗn loạn pha chút thẹn thùng...

*****\$^\$*****

Lúc Lâm Phong từ thư phòng đi ra, thì nhìn thấy khuôn mặt của Ngải Lâm Uy Na na có chút kỳ quặc, khoẻ mắt cũng đầy vẻ xuân tình, không nén nổi liền nói nhỏ: “Tối nay ta đến phòng nàng nghỉ ngơi!”

Ngải Lâm Uy Na sắc mặt liền trở nên đỏ hồng, biểu tình băng lãnh bên ngoài đã không còn có thể yểm trụ được tâm tư của nàng ta, giờ đây nàng ta chẳng khác gì một thiếu nữ hoài xuân đột nhiên bị người ta phát giác tâm sự, nên ngượng ngùng không biết làm thế nào cho tốt.

Lâm Phong ha hả cười lớn một tiếng, rồi tự mình bước ra khỏi cửa.

Lâm Phong không nhớ là đã bao lâu bản thân chỉ một mình đi ra ngoài rồi, nên hắn ta hoán đổi một bộ y phục võ sĩ trang nhã, lẳng lặng rời khỏi hầu tước phủ, một mình đi dạo trên đại nhai một vòng, thử thể nghiệm loại khoái cảm hoà chung niềm vui với dân chúng, thuận tay trừng trị mấy tên quý tộc khoe khoang khoác lác, sau đó đi đến Thanh Hoa Học Viện.

Bất luận Khắc Khố Sâm Đạt có pháp lệnh nghiêm đến đâu, nhưng quý tộc ý thể khi người là chuyện bất luận thời thế nào cũng đều vô pháp chấm dứt, Khắc Khố Sâm Đạt có tới tám trăm vạn nhân khẩu, đại tiểu quý tộc cũng chiếm một con số khá lớn, nên những chuyện như thế thì làm sao có thể tránh khỏi được, chỉ là nhà lớn thì nghiệp cũng lớn, Khắc Khố Sâm Đạt ngày hôm nay đã không còn là một tiểu trấn như mười năm trước nữa, Lâm Phong làm gì còn thời gian để lo lắng về những chuyện vặt vãnh đó chứ.

Đương nhiên, so với những nơi khác thì Khắc Khố Sâm Đạt đã thái bình hơn nhiều rồi!

Tuy không thể tránh khỏi chuyện quý tộc ý thể hiếp người phát sinh, nhưng cũng có hạn độ, những chuyện bất chấp nhân mạng và cướp đoạt dân nữ là gần như tuyệt đối không có, quý tộc mặc dù đã có gốc rễ sâu xa, nhưng tuyệt đối không lấy cái mạng nhỏ bé của mình ra làm trò đùa, hơn nữa còn chưa có ai dám vọng tưởng khiêu chiến quyền uy của lĩnh chủ đại nhân, dù sao trước đây những chuyện như thế cũng đã chảy quá nhiều máu rồi.

Rất nhiều quý tộc mang hoạ diệt môn là một cái gương cụ thể nhất.

Lâm Phong tiến đến Thanh Hoa Học Viện, liền đi đến phòng xử lý công vụ của Tập Lạp Kỳ, thì nghe nói lão đầu tử này đã đi dạy cho học viên rồi. Các thị nữ lập tức dâng trà lên, Lâm Phong đợi một lúc sau thì ba lão đầu tử mới lần lượt quay trở về.

153. Chương 153 : Hoạ Thuỷ Tây Dẫn

“Sao rồi, phải chăng Thiểm tộc đã xảy ra vấn đề gì rồi, công chúa Hô Lan Na đã tìm được chưa?” Tại thời điểm quan trọng này, những lão đầu tử này thực sự cũng không muốn nhìn thấy Thiểm tộc phát sinh biến cố gì nữa, dựa vào trí tuệ và lịch duyệt của ba lão gia hoả này, tự nhiên là có thể từ chuyện Hô Lan Na mất tích liên tưởng đến chuyện gì.

Dù sao thì A Lỗ Thai vừa mới thống nhất các bộ lạc Thiểm tộc, những người không phục hắn ta vẫn còn đó.

Lâm Phong nói: “Vấn đề của Thiểm tộc tuy không lớn, nhưng nơi hạ lạc của Hô Lan Na vẫn còn không rõ ràng!”

Ba lão đầu tử nhìn nhau, sau đó La Đế Phong cất lời hỏi: “Vậy A Lỗ Thai phản ứng ra sao?”

Lâm Phong vừa cười vừa trả lời: “A Lỗ Thai thì không có gì, chỉ là khi ta đi ngang qua Vân Vụ sơn thì bất gặp một số sự tình kỳ quái!”

Ba lão đầu tử thay nhau hỏi kỹ quá trình xảy ra như thế nào, Lâm Phong đại khái kể lại toàn bộ, sau đó hỏi: “Các người có biết những truyền thuyết gì về Vân Vụ sơn hay không, bên trong đó tại sao lại có những người tu đạo giống như ta, Thần Tang đại lục là thế giới của nền văn minh ma pháp, làm thế nào mà ở đây lại xuất hiện những yêu quái đã tu luyện hữu thành cho được!”

Tạp Lạp Kỳ giương đôi mắt cá chết lên nói: “Chà, kỳ sự thì năm nào cũng có nhưng riêng năm nay thì lại đặc biệt nhiều, Vân Vụ sơn từ thời viễn cổ đã là cấm khu của tất cả những chủng tộc có trí tuệ trên Thần Tang đại lục, từ trước đến nay không có một ai biết được trong đó có những loại ma thú như thế nào, một số cường giả mạo hiểm tiến vào để dò xét sự tình trong đó, tất cả đều một đi không trở lại, không ngờ rằng nó lại có liên quan đến cái thế giới của người, thực đúng là một quái sự!”

Pháp Lạp Đế nói: “Theo như người nói thì những con yêu quái gì gì đó có khả năng là Thái Cổ Ma Thần trong truyền thuyết, án chiếu theo lời tương truyền từ những chủng tộc viễn cổ có trí tuệ thì thần đế cũng chính là do những Thái Cổ Ma Thần này biến hoá mà thành, ta có một thắc mắc là không biết những Thái Cổ Ma Thần khi so sánh thực lực với thần thú, thì bên nào cường hãn hơn?”

Lâm Phong nói: “Điều này còn cần phải nói nữa sao, khẳng định với các ông là Thái Cổ Ma Thần còn cường hãn hơn thần thú nhiều. Theo như thị giác của ta thì Thái Cổ Ma Thần mà các ông truyền ngôn, cũng chính là yêu quái có thực lực cường đại trong thế giới của bọn ta, những yêu quái này có khả năng tu thành nguyên thần, cũng có thể tính là đã chân chính bước vào cánh cửa tu đạo rồi. Còn thần thú tuy có thực lực cường hãn nhưng lại không thể tu thành nguyên thần, dĩ tham tạo hóa, thủy chung còn chưa thể tiến vào cánh cửa tu đạo được, thậm chí còn bị rơi xuống một bậc khác!”

La Đế Phong nói: “Điều khiến ta kỳ quái là một vạn năm trước đã có người từ thế giới của người chạy đến Thần Tang đại lục, tại sao một vạn năm sau người cũng chạy đến Thần Tang đại lục, kể tiếp người không biết là còn có bao nhiêu người tu đạo ở cái thế giới của các người chạy đến Thần Tang đại lục nữa, như thế thì ma pháp sư ở Thần Tang đại lục còn có tác dụng gì nữa đây!”

Lâm Phong lấy tay xoa xoa cái đầu đng nhức nhối, rồi nói: “Thanh Vân Tử chính ra là từ tiên giới đến đây, trong khi ta thì lại từ nhân giới đến. Tiên giới có cái dạng như thế nào ta cũng không rõ, chỉ nghe nói lại là sau khi vượt qua cửu thiên lôi kiếp thì sẽ phi thăng tiên giới. Bất quá xem ra dù cho ta có thể vượt qua cửu thiên lôi kiếp thì cũng không thể phi thăng được, nếu không thì tại sao Thanh Vân Tử sao không trở về được chứ!”

Dùng ngón tay dương lên, bốn thanh bảo kiếm đột nhiên xuất hiện, chiếm lĩnh bốn phương vị, trong phòng đốn thời kinh phong nổi lên ào ạt, khiến các lão đầu tử cả kinh thất sắc, đang ngồi trên ghế không khỏi giật mình đứng dậy, Lâm Phong thu kiếm lại, mỉm cười nói: “Những thanh bảo kiếm này là ta đã lấy được từ trên Vân Vụ sơn, nó cũng có liên hệ đến thế giới của ta. Bốn thanh bảo kiếm này so với pháp bảo do chính ta luyện chế còn lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần!”

Ba lão đầu tử sợ đến thất kinh, thậm chí lau mồ hôi lạnh một cách xấu hổ. Mỗi người nhận lấy một thanh bảo kiếm, sau đó quan sát thật kỹ, Tạp Lạp Kỳ nói: “Thiên Ma Kiếm, là văn tự của nhân loại ở Thần Tang đại lục, thiên nội! Cái này làm sao có khả năng chứ, chẳng lẽ loại văn tự này đã tồn tại từ thời viễn cổ sao? Nhưng theo lịch sử của nhân loại bọn ta thì loại văn tự này chỉ xuất hiện từ năm ngàn năm trước mà thôi, cái này làm sao có khả năng, chẳng lẽ ngôn ngữ ở thế giới của người giống như là ngôn ngữ của Thần Tang đại lục sao?”

Lâm Phong tâm lý cũng trở nên mơ hồ, những văn tự này ban đầu hẳn ta thực sự đọc không được, nhưng sau khi ngưng luyện xuất ra Thái Huyền chân thân thì mới biết được thượng cổ yêu văn này, nên không khỏi thấy càng nhức đầu hơn, nói: “Đây đích xác là văn tự của thế giới bọn ta, nhưng không phải là ngôn

ngữ của nhân loại mà là ngôn ngữ của yêu quái, những vấn đề này ta thực sự cũng không tìm được dấu vết gì, các ông cứ từ từ mà suy nghĩ thử xem!”

Ba lão đầu tử gương mặt nhìn nhau, tất cả đều cảm thấy bị làm cho mơ hồ.

Khi trở về trong phủ, chúng nữ đều đã đợi ở trong ngự phòng, Khải Lâm Na cùng Toa Lị Na đích thân xuống bếp, chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn, vị mỹ nữ Lộ Thiên Á cũng lăng xăng đòi giúp đỡ một phần, tuy nhiên vị mỹ nữ kị sỹ này căn bản không phải là loại có thể làm việc nhà, càng giúp càng thấy rối thêm (cái này giống như là : ngu dốt + nhiệt tình = phá hoại quá heng?) làm cho bao nhiêu thứ bị đổ vỡ, khiến vị mỹ nữ này thực sự là mất mặt.

Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp lại tập hợp thành một đám với An Lị Ny nháo nha nháo nhác, nói cười khúc khích.

Ngải Lâm Uy Na với gương mặt lạnh lùng ngồi ở một bên, mặc dù rất muốn nhập bọn nhưng không hiểu tại sao, không biết làm thế nào để hòa nhập vào cái đại gia đình nhôn nhịp này, nhìn sang hai khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc của hai tiểu nữ Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp, bất giác trong ánh mắt lạnh lùng của Ngải Lâm Uy Na không khỏi hiện lên sự hâm mộ cùng đố kỵ.

Còn về mười một vị tye muối của nàng ta đều mất vô biểu tình đứng sang một bên, bọn họ căn bản chẳng có chút tình cảm tư duy nào nên cũng không có khả năng khảo luận những vấn đề phức tạp như thế này.

Sau khi Lâm Phong tiến vào cửa, lúc này An Lị Ny đang cười đùa với Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp lập tức nhảy qua một bên, gương mặt biểu hiện ra sự rụt rè bên lề, rõ ràng trong tiềm thức vẫn còn một phần e sợ Lâm Phong.

Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp vừa chạy vừa đẩy Lâm Phong vào ghế ngồi, hai tiểu nữ này trốn sau lưng hẩn cười nói nói bất nháo không dừng, nhưng lại không để hẩn ta quay đầu lại, hiển nhiên lần “gặp gỡ” vừa trưa hôm qua vẫn còn khiến cho hai tiểu nữ này có phần không còn mặt mũi nào để nhìn người khác.

Lâm Phong thuận tay kéo An Lị Ny lại, rồi nhẹ nhàng ôm nàng đặt trên đùi, hỏi: “Sao rồi, vừa rồi còn thấy nàng vui vẻ mà, sao giờ lại chạy đến đây? Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp có ăn hiếp nàng hay không?”

Thiếu nữ ngược mắt lên nhìn hẩn, khẽ mở miệng rồi e dè đáp trả: “Họ đối xử với ta rất tốt!”

Hai tiểu nữ ở đằng sau tức thì làm mặt quỷ với hẩn ta, không những thế còn múa múa vài đấm tự như muốn đấm hẩn ta vài cái. Lúc này thì Khải Lâm Na cùng Toa Lị Na chỉ những thị nữ sắp xếp bàn tiệc, Lộ Thiên Á xấu hổ đứng ở phía sau, nhỏ tiếng lẩm bẩm: “Thiên nột, tổng cộng là làm bể mất ba cái khay, đáng chết, tại sao ta lại ngốc đến vậy chứ!”

Lâm Phong không khỏi cười khanh khách nói:“ Tới bây giờ nàng mới biết làm ình ngốc sao, thôi được rồi, những chuyện này chẳng qua là lúc đầu nàng chưa quen thôi, sau này chỉ cần chú ý thêm chút nữa là được ngay thôi mà!”

Đoạn hướng về Toa Lị Na và Khải Lâm Na nói: “Sau này những chuyện như thế không cần các nàng bận tâm, cứ giao cho hạ nhân làm là được rồi.”

Khải Lâm Na ngọc kiểm hiện lên vẻ không tự nhiên, hiển nhiên chuyện trưa qua đã vượt qua hàng rào đạo đức của nàng ta rồi. Nàng ta khẽ mỉm cười nói : “ Không có chuyện gì làm khiến cho tâm lý của thiếp trở nên buồn phiền, tính đi tính lại thì cần phải làm cái gì đó mới an tâm! ”

Toa Lị Na từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cổ của Lâm Phong, lại gần tai hẩn rồi khẽ nói: “Công tử à, hay là tối nay để thiếp và Lộ Thiên Á chăm sóc giấc ngủ cho chàng được không?”

Lâm Phong nghe xong liền khẳng định rằng mỹ nữ này hẩn đã nghe trộm được trận chiến nhục thể của hẩn ta cùng với tam nữ rồi, bèn xoay người lại rồi đánh vào cái mông của nàng ta, cười nói: “Muội học cái cách nghe lén đó hồi nào thế, xem thử tối nay ta làm sao mà ta thu thập muội.”

Toa Lị Na bật cười khúc khích, sau đó chuyển thân ngồi cạnh hẩn ta.

Đái Lệ Ti thuận thế chuyển hông chiếm cái ghế bên trái Lâm Phong, còn Toa Bối Lạp thì gương cặp mắt to lên nhìn sang Toa Lị Na nói: “ Thiên nột, Toa Lị Na cô đúng là chẳng biết lễ mạo gì cả, sao lại chiếm

mất ghế của ta mất rồi, còn không mau nhường chỗ!”

Toa Lị Na cũng trừng mắt nhìn lại Toa Bối Lạp mà đáp: “Ai quy định rằng chỗ này chỉ có mình cô được ngồi, thật là không có đạo lý gì cả!”

Toa Bối Lạp không phục, vừa mới muốn mở miệng tranh biện thì Khải Lâm Na đã kéo nàng ta đến ngồi bên cạnh, cười nói: “Được rồi, cùng là người nhà với nhau cả, ngồi đâu cũng như nhau mà!”

Tiểu nữ này gương mặt không nguyện ý, trừng mắt nhìn Toa Lị Na một cái. Toa Lị Na không thèm để ý đến, liền đem chiếc ghế của mình nhường lại cho Lộ Thiên Á, còn mình thì ngồi sang bên cạnh.

Lộ Thiên Á gương mặt lúng túng nói: “Ừc, cái này ... hay là để Toa Bối Lạp ngồi ở đây đi, ta ngồi bên cạnh cũng được mà, nói xong liền vội vàng ngồi xuống bên cạnh Ngải Lâm Uy Na.

Toa Bối Lạp lại ngượng ngùng không dám chạy đến ngồi, bất quá gương mặt cũng còn chút bực bội.

Lâm Phong bèn kéo An Lị Ny ngồi vào bên cạnh - nguyên bản chiếc ghế đó trước đây là vị trí của Toa Bối Lạp, xong lại quay sang cười nói với Toa Bối Lạp vài câu, gương mặt của tiểu nha đầu lập tức trở nên hớn hở như thường.

Tiểu long nữ này bản tính vốn thiện lương, chỉ là thường ngày cùng Đái Lệ Ti tranh cãi thành thói quen, hơn nữa vốn lại là cự long nhất tộc, khó có thể tránh khỏi có chút kiêu ngạo, nhưng kì thực cũng chỉ là một tiểu nha đầu chưa biết chuyện, tính tình còn trẻ con nên nói vài câu là lập tức bình thường trở lại.

Đái Lệ Ti gương mặt đắc ý nói: “Quên nói cho mọi người một tin tức tốt lành, ta hiện nay đã trở thành một Đại Ma Đạo Sư hợp cách rồi! Nguyệt Thần tại thượng, Nguyệt Tinh Linh nhất tộc của ta hiện tại tổng cộng đã có ba vị Đại Ma Đạo Sư rồi, trong tương lai không xa ta nhất định sẽ trở thành vị Thánh Khiết Đại Sư đầu tiên của Nguyệt Tinh Linh nhất tộc trong ngàn năm nay!”

Lâm Phong gõ nhẹ lên trán của Đái Lệ Ti một cái, cười nói: “Được rồi, tiểu tinh linh của ta đương nhiên không phải là thái độ, có lẽ sẽ trở thành vị tinh linh đại sư đầu tiên trong lịch sử đột phá qua A Lạp Bối Gia pháp tắc cũng không chừng!”

Toa Bối Lạp cũng không chịu thua kém, nói: “Long Thần tại thượng, ta cũng nhất định trở thành đệ nhất vị thất giai Bạch Ngọc Long đệ nhất.”

Khải Lâm Na cười nói: “Được rồi, được rồi, cả hai người đều là thiên tài hiếm có của tinh linh tộc và long tộc, tương lai nhất định sẽ trở thành Thánh Giai Đại Sư cùng thất giai Bạch Ngọc Long, hiện tại chúng ta nên bắt đầu dùng bữa thôi!”

Cả hai tiểu nữ đều lộ lên vẻ mặt hoan hỉ, không khỏi cảm thấy tự hào. (Đúng là ‘tiểu nữ’ có khác a!)

Sau khi cùng chúng nữ dùng cơm, Lâm Phong bước vào thư phòng, thì lập tức Bĩ Đặc vô thanh vô tức hiện ra, Lâm Phong đi lại án thư ngồi xuống, sau đó hỏi: “Mọi việc điều tra đến đâu rồi?”

Bĩ Đặc đáp: “Mấy ngày trước Hải Phi Tư đã từng lộ mặt một lần ở núi Khắc Lạp Duy Phu, sau đó thì mất hết tung tích, toạ kích ủa hắn là siêu giai phi hành ma thú, lại luôn lẩn trốn ở những địa phương không người lui tới, không xuất hiện ở chốn thành thị nên người của chúng ta thực sự rất khó nắm bắt được hành tung cụ thể của hắn!”

Lâm Phong cau đôi kiếm mi lại, hừ một tiếng rồi nói: “Cái loài gián này sống cũng dai quá a, ừm, mấy ngày nữa ta sẽ cấp cho ngươi một con Băng Sương cùng một con Liệt Ảnh Hoả Hạc, dù có là người chết thì cũng phải mang cái xác của hắn ta về đây cho ta!”

Bĩ Đặc gật đầu đáp ứng. Trầm tư một hồi, Lâm Phong dựa tay lên ghế, hỏi tiếp: “Dạo gần đây Tây Phương Tứ Linh có động tĩnh gì không?”

Bĩ Đặc đáp: “Từ sau khi hai mươi tám Thánh Kị Sĩ của liên quân năm nước cùng bảy vị thiên sứ của giáo hội bị ngài tiêu diệt ở Hải Cống Đại Hội, liên minh năm nước không công cũng tự bị phá, Tây Phương Tứ Linh bị mất đi chỗ dựa, hiện tại hành sự rất ít, ngoại trừ âm thầm tự bành trướng quân đội ra, thì không còn động tĩnh gì khác.”

Lâm Phong cười lạnh nói: “Cái đám ngu dốt vô tri không biết sống chết này, tính ra cái bổn sự thấy gió chuyển hướng cũng không tệ, người giúp ta đưa cái họa sát thân này cho Tây Phương Tứ Lĩnh, mạo danh ám sát Ái Đức Hoa cái lão hôn quân này, giá họa cho chúng, bức chúng làm phản, nhớ rõ là cần phải làm sao để cho người ta tin tưởng là do Tây Phương Tứ Lĩnh làm, tuyệt không được để nghi ngờ về phía ta.”

Bỉ Đặc gật đầu đáp ứng, rồi khoanh tay ra phải trước đợi lệnh.

Lâm Phong ngồi lặng im một hồi, sau đó cho gọi Cáp Mô lên căn dặn: “Ta có một chuyện quan trọng giao cho người làm, người lập tức khởi hành đến đế đô, tại lúc Bỉ Đặc phái người ám sát Ái Đức Hoa bại hạ, người lập tức âm thầm cứu Ái Đức Hoa cùng những hoàng tử cho ta, phải nhớ là không được để cho bất kỳ người nào phát hiện, cũng không được lưu lại bất kỳ bằng chứng gì, phải khiến cho mọi người nghĩ rằng sự ám sát lần này là do Tây Phương Tứ Lĩnh làm.”

Cáp Mô nhìn Lâm Phong, muốn hỏi tại sao, nhưng không dám cất tiếng, chỉ gật đầu đáp ứng.

Lâm Phong xua tay nói: “Được rồi, lui xuống đi!”

Hai người toàn thân bao phủ trong bộ hắc bào vô thanh vô tức lui xuống.

Lâm Phong ngẩng đầu lên vội quay lại nhìn Ngải Lâm Uy Na ở phía sau, hần cười cười hỏi: “Nàng không thấy lạ à?”

Ngải Lâm Uy Na suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói: “Ta không hiểu tại sao công tử lại làm như vậy!”

Lâm Phong cười hắc hắc, nói: “Không hiểu được thì đừng suy nghĩ nữa, xuân tiêu nhất dạ trị thiên kim, đêm nay ta đến phòng nàng nghỉ ngơi đó!” Nói xong liền ôm lấy eo của mỹ nữ tuyệt sắc này, rồi rời khỏi thư phòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Phong ngồi ở tiền viện, cho triệu kiến Quan Nội Chính là An Đức Liệt, An Đức Liệt đang bận rộn giải quyết công văn, nghe lĩnh chủ đại nhân cho triệu kiến liền bỏ hết mọi chuyện, nhanh chóng đi đến.

Lâm Phong nhìn đi nhìn lại mấy lượt vị Quan Nội Chính do bản thân một tay đề bạt. Quả thật có đạo thì nhất định sẽ có người đắc đạo, gà chó cũng được phi thăng. Tùy theo bản thân hần ta tước vị càng cao thì Khắc Khố Sâm Đạt cũng sản sinh không ít quý tộc vào bậc trung và thượng. Người này lúc đầu chỉ là một Thư Ký Quan với thân phận bình dân, hiện nay đã là thượng đẳng quý tộc rồi, trên đỉnh đầu mang theo tước vị là tam đẳng bá tước của đế quốc.

An Đức Liệt chính là từ giai cấp bình dân mà đi lên, tự nhiên không hề có những tập tục lạc hậu của giới quý tộc. Hần biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, chuyện gì chỉ nên nghe, chuyện gì không nên hỏi, xử lý mọi chuyện đều nhất mực cẩn trọng, trong mười năm đã giúp cho Khắc Khố Sâm Đạt mưa thuận gió hòa, không chỉ là Quan Nội Chính của Khắc Khố Sâm Đạt mà còn là gia thần của Lâm gia.

Phóng mắt nhìn cả các quốc gia nhân loại trên đại lục, muốn tìm một gia tộc nào có thể đứng ngang hàng với Lâm gia đúng là chưa thể nghĩ ra một cái tên nào. Dưới bóng đại thụ thì không khí cũng trở nên dễ chịu hơn, có thể tiến vào trong Lâm gia, dù cho là làm gia thần, đối với bản thân người đó cũng có thể gọi là quang tông diệu tổ rồi, như thế cũng đủ để thỏa mãn rồi, chỉ có một điều cần phải nhớ là nhất nhất trung thành, còn mọi chuyện khác đều không cần phải lo lắng.

“Tài vụ của Khắc Khố Sâm Đạt như thế nào rồi?” Lâm Phong hỏi tiếp: “Muốn thành lập một quân đoàn độ năm mươi vạn quân, tài vụ có thể kham nổi không?”

An Đức Liệt hiển nhiên đối với mọi chuyện đều rõ như lòng bàn tay, không cần suy nghĩ liền nói: “Lĩnh chủ đại nhân, Khắc Khố Sâm Đạt hiện tại quân bị còn tồn trong quân khố khoảng ba mươi vạn bộ, như quả gập rút chuẩn bị thì ít nhất cũng cần phải có ba tháng mới đủ số. Lương thảo trong khố đủ cho thập vạn đại quân dùng trong một năm, nếu như dùng cho năm mươi vạn đại quân thì nhiều nhất chỉ có thể đủ chi dụng trong ba tháng.

Lâm Phong nhíu mày nói: “Ít thế à, không lâu sau Khắc Khố Sâm Đạt cần phải tổ chức một quân đoàn năm mươi vạn đại quân. Hơn nữa tất cả đều phải toàn bộ là giáp sắt kỵ binh, bây giờ người hãy lập tức

giúp ta tổ chức chuẩn bị vật tư, mọi chuyện khác tạm thời không cần lo lắng, hiện tại việc đầu tiên cần làm là phải giúp ta chuẩn bị vật tư cho việc thành lập quân đoàn một cách đầy đủ.”

An Đức Liệt cung kính nói: “Như quả gấp rút chuẩn bị thì chỉ cần khoảng thời gian ba tháng sẽ có thể chuẩn bị tốt những vật tư cần thiết cho Lĩnh chủ đại nhân.”

Lâm Phong mỉm ý nói: “Khắc Khố Sâm Đạt của chúng ta hiện tại còn bao nhiêu tư kim có thể sử dụng?”

An Đức Liệt đáp: “Hiện tại trong kho có hai ngàn vạn kim tệ, nếu như tính thêm các vật tư khác thì còn hơn con số đó rất xa.”

“Hai ngàn vạn?” Lâm Phong nói: “Binh lính thông thường thì mỗi tháng được một kim tệ, tướng lĩnh khác thì từ hai đến mười kim tệ bất đồng, tính ra thì năm mươi vạn đại quân thì mỗi tháng quân phí cần khoảng hai trăm vạn kim tệ, chưa tính đến tiền đền bù cho binh sĩ tử vong và hoa phí tổn thương khải giáp, hai ngàn vạn kim tệ chỉ đủ dùng cho năm mươi vạn đại quân chi dùng cho mười tháng, Khắc Khố Sâm Đạt đã tích trữ mười năm, làm thế nào mà lại ít vậy?”

An Đức Liệt tức thì sửng sốt, trong lòng không khỏi thầm nói, vị lĩnh chủ đại nhân này đúng là chưa học qua bậc tiểu học, đến việc tính toán cũng không thông, hơn nữa, những binh sĩ phổ thông của đế quốc mỗi tháng chỉ được năm ngàn tệ, nhưng sĩ binh ở Khắc Khố Sâm Đạt lại được một kim tệ, điều này đơn giản là vớt tiền qua cửa sổ mà!

An Đức Liệt trong lòng thực muốn mắng một câu “bại gia tử”, nhưng hấn thật sự không dám, liền vội vàng: “Lĩnh chủ đại nhân, hai ngàn vạn kim tệ chỉ là số tiền tồn trong kho mà thôi, những vật tư hậu bị của Khắc Khố Sâm Đạt còn có giá trị vượt xa con số đó, chỉ tính đến tinh kim mỗi năm thu được thì cũng đủ chi dùng cho quân đoàn một trăm vạn quân trong một năm, hơn nữa còn có đặc sản và ma pháp sản phẩm của Nguyệt Tinh Linh nhất tộc, cùng với phần lợi nhuận trong việc thu thuế, tất cả cộng lại có thể đủ cho các quân đoàn của đế quốc chi dụng trong mười năm.”

“Ặc!” Lâm Phong cuối cùng đã phát hiện mình đã hỏi một câu ngu phi thường, tài vụ là cái gì chứ, bản thân hấn ăn bốn chưa tiếp xúc qua bao giờ, mà có xem thì cũng chỉ xem xét bề ngoài mà thôi, xem ra cái vấn đề này tốt nhất là thỉnh giáo Khải Lâm Na một phen mới được, nếu không sau này lại bị mất mặt trước cái đám thủ hạ nữa.

Bất quá, An Đức Liệt tuy không nói rõ Khắc Khố Sâm Đạt tài phú bao nhiêu, nhưng từ những con số đã nói chỉ là qua phán đoán. Lâm Phong nghe xong cũng không khỏi giật mình vì tài phú của bản thân, không ngờ tài phú hiện tại của Khắc Khố Sâm Đạt lại có thể đủ dùng cho các quân đoàn của đế quốc chi dùng trong mười năm, đúng là một con số kinh nhân mà.

“Tốt lắm, người lui ra trước đi, nhớ là mau chóng chuẩn bị những vật tư cho đầy đủ.” Nói xong xua tay, khiến cho An Đức Liệt mang theo sắc mặt cổ quái đi ra. Lâm Phong hiện tại đúng là quá mất mặt, tự thân đến tiểu viện của Thiên Hương công chúa.

Đã có một đoạn thời gian không gặp mặt, cũng không biết thảo nguyên thiếu nữ quật cường đó dạo này ra sao?

154. Chương 154: Dữ Gia Đồng Nhạc [cả Nhà Cùng Vui]

Hầu tước phủ của Lâm Phong chiếm mấy ngàn mẫu đất, trước sau trong ba trọng viện lạc đều có rừng rậm bao phủ, hậu viện được nhân công đào một hồ nước nhân tạo, thường có tinh linh thị nữ xinh đẹp chèo thuyền trên đó, bên trong đều có kì hoa dị thảo của Nguyệt Tinh Linh chi đô, cả phủ đệ đắm chìm trong thế ngoại lâm viên.

Trong hậu viện có một tiểu biệt viện cảnh trí mê nhân, Thiên Hương công chúa ngồi bên hồ nước nhìn mặt nước đến phát ngây, trên mặt hồ hiện lên rõ ràng một thân ảnh sao mà tiêu tụy, nhất thân y quần màu xanh lục áp sát thân thể kiều tiểu lung linh của nàng ta, ở trong đó là một sinh mệnh lực cô độc, yếu ớt nhưng không mất sự ngoan cường.

Khuôn mặt xinh đẹp có chút tái nhợt, có chút tiều tụy, đôi mắt quyến rũ cũng đã mất đi vài phần rực rỡ, trần ngập ai oán lẫn bi thương, thời khắc này nàng ta đâu còn là Thiểm tộc công chúa anh phong ngời ngời của ngày nào nữa, toàn bộ người thân đều đã bị giết, chính mình trở thành tù binh của Văn Lai nhân, dù cho nữ nhân có tái kiên cường thêm nữa cũng vô pháp thừa sự đả kích này, huống chi nàng ta chỉ là một cô gái mười sáu mười bảy tuổi.

Huyết hải thâm cừu của người thân chẳng khác gì toà Mộc Gia Tư Đốn đại sơn áp lên đôi vai gầy gò của nàng, hơn hai tháng trở lại đây nàng ta đã đổ bệnh không dưới mười lần, nếu không phải Khải Lâm Na cẩn thận chiếu cố, thì e rằng hồn đã sớm đi gặp Mông Ni Tạt đại thần rồi.

Khuôn mặt xinh xắn đầy sức sống ngày nào giờ đây đã tiều tụy đến mức chẳng thành nhân dạng, mất đi vẻ rực rỡ của lúc xưa.

“Đang nghĩ cái gì vậy? ” Một âm thanh ôn nhu nhẹ nhàng vang lên từ phía sau, tiếp đó một đôi tay mạnh mẽ nhẹ nhàng xoay người nàng ta lại rồi ôm lấy ngang hông nàng ta, Lâm Phong nhìn khuôn mặt trắng bệch không có chút máu của Thiên Hương công chúa, nói : “Có phải đang rất nhớ tới bầu trời xanh cùng với những đám mây bồng bềnh của đại thảo nguyên? Hay là để ta dẫn nàng đi ra ngoài du ngoạn cho lòng thư thả hơn?”

Thân thể Thiên Hương công chúa tức thì banh khấn ra, đôi tay nhỏ nhắn đánh đánh vào ngực của Lâm Phong, trên mặt hiện vẻ tức giận, cổ hết sức nói : “Con ma quỷ nhà ngươi, mau thả ta ra!”

Lâm Phong nhú nhú lông mày lại, lạnh lùng nhìn thiếu nữ đang ở trong lòng mình.

Thiên Hương công chúa không có chút sợ hãi, cừu hận trừng mắt vào hắn.

Giằng co một hồi, rồi Lâm Phong thở dài nói : “Thế gian nhân quả vốn rất khó phân chia rõ ràng, nàng là nhất giới nữ lưu hà tất lại cố chấp như vậy làm gì, quên đi những phiền não không cần thiết, thì không phải là sống càng khoái lạc hơn sao ! ” Một tay nâng cằm của nàng ta lên, hôn vào đôi môi thơm ngát lạnh buốt của nàng.

Thiên Hương công chúa liều mạng giãy dụa nhưng làm sao mà có thể thoát ra khỏi ma chưởng của hắn được đây? Không biết qua bao lâu, dưới sự cường hành của Lâm Phong, Thiên Hương công chúa dần cảm thấy mỗi một rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lâm Phong khẽ mỉm cười, vẫy tay gọi thị nữ ở gần đó đưa Thiên Hương công chúa về phòng, ngay lúc đang chuẩn bị li khai nơi này thì Phù Lị Á vẫy đôi cánh trong suốt bay tới trước mặt hắn ta, rồi cất tiếng nói trong trẻo : “Thân vương điện hạ tôn quý, ta không có quấy rầy thời gian của ngài chứ ?”

Lâm Phong sững sốt một lúc, sau đó cười nói : “Như thế nào, cô tìm đến ta có chuyện gì không?”

Phù Lị Á vui sướng nói : “Ừ! Không có sự tình gì, chỉ là nhớ thân vương điện hạ quá nên mới đến gặp ngài thôi!”

Lâm Phong trầm nghĩ tiểu đồng tây này không phải là cũng động xuân tâm chứ? Vừa quay về vừa nói : “Thật quá cảm tạ cô rồi, hiện giờ sinh hoạt ở đây có quen không? Tộc nhân của cô có cần cái gì thì cứ nói, chỉ cần ta có khả năng, nhất định giúp các cô !”

”Vậy thật cảm tạ ngài rồi !” Phù Lị Á vui mừng cười nói: “Ta không quấy rầy thời gian của ngài nữa !” Nói xong rồi vẫy vẫy đôi cánh bay đi.

Lâm Phong sững sốt một lúc, rồi lắc đầu đi vào thư phòng.

Vừa vào thư phòng thì phủ vệ đến báo, Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư ở ngoài cửa cần gặp.

Lâm Phong vội vàng đi ra ngoài đón, vừa lúc gặp hai vị lão pháp sư đang ở ngoài cửa đang tùy ý nói chuyện với nhau. Thấy hắn đến, hai vị đại sư vội vàng nghênh tiếp nói : “Linh chủ đại nhân tôn quý, quấy rầy thời gian của ngài thật ngượng quá, xin hãy cho chúng tôi biểu kì thành chí hướng ngài xin lỗi !”

Lâm Phong cười nói : “Hai vị đại sư khách khí rồi, mời đi vào nói chuyện !”

Hai vị lão pháp sư lần lượt biểu kì sự xin lỗi, rồi lúc này mới đi theo Lâm Phong tiến vào bên trong phủ, tới tiền viện chia ra ngồi xuống, đợi sau khi thị nữ mang rót nước xong rồi lui ra, Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư mới

cất tiếng nói trước tiên : “Lĩnh chủ đại nhân tôn quý, sự tình ở Hải Cống đại hội hy vọng ngài có thể lượng thứ, ta cũng không hy vọng sự tình hiểu lầm này sẽ xảy ra!”

Mai Cách Lâm đại sư cũng nói : “Thánh giai pháp sư chỉ là muốn tiếp tục phát triển nền văn minh ma pháp mà tồn tại, cuộc tranh đấu quyền lực giữa các quý tộc chúng tôi thực sự không muốn dây vào, hiện nay tình thế hỗn loạn của đại lục đã tương hiện, quần hùng trục lợi, như quả co thể thì chúng tôi hy vọng ngài có thể cho bản dân một con đường sống, dù sao đi nữa bọn họ cũng là kẻ vô tội !”

Lâm Phong gật gật đầu, nói : “Hai vị đại sư yên tâm, ta sẽ đáp ứng hai người !”

”Tinh thần của ngài đủ để sánh với hoài bão đại địa.” Hai vị đại sư cùng nhau mỉm cười, đồng thời xưng tán một câu.

Nói thật sự, bọn họ hôm nay tới nơi này đều không phải là vì nghe lệnh Đức Khắc Tát Tư hoàng thất nghe lệnh, mà là vì đại bộ phận những bản dân sinh sống dưới tầng đáy của Lăng Nguyệt đế quốc mà thỉnh mệnh.

Trong lòng của Thánh giai đại sư tịnh không có bao nhiêu khái niệm của quốc gia, cũng không quan tâm đến cuộc đấu tranh quyền lực giữa các quý tộc, hai vị đại sư đem tinh lực cả đời mình cống hiến cho ma pháp, dựa vào nhân quang của bọn họ, tự nhiên cũng nhìn ra được hình thế hiện tại của đại lục, quý tộc hiện nay đều đã đoạ lạc, ai còn có thể ngăn cản Thiết Huyết Quân Đoàn của Lâm gia.

Sự hưng suy của Đức Khắc Tát Tư hoàng thất không phải sự tình mà bọn họ muốn quan tâm, cái bọn họ quan tâm chính là Lâm Phong có mang nợ hỏa trút lên đầu những bình dân vô tội hay không, dù sao trong lòng hai vị đại sư thì những bản dân vô tội còn có phân lượng hơn nhiều so với Đức Khắc Tát Tư hoàng thất.

Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư nói : “Từ năm ngàn năm trước, nhân loại đã kiến lập quốc gia của mình, nhưng cũng từ đó mà nền văn minh ma pháp của Thần Tang đại lục cũng đã dần dần suy vong, lần này ta cùng Mai Cách Lâm đại sư mang đến mấy người học đồ, hy vọng có thể gia nhập Thanh Hoa Học Viện của lĩnh chủ đại nhân, có thể vì sự phát triển của nền văn minh ma pháp của Thần Tang đại lục mà cống hiến một chút sức lực!”

Lâm Phong trong lòng cực kì mừng rỡ, đồng thời cũng bái phục tư tưởng cùng hoài bão của hai vị đại sư, liền đứng dậy hướng hai vị đầu bạc lão pháp sư một cái lễ nghi theo tiêu chuẩn quý tộc, thành khẩn nói : “Hai vị đại sư ôi hoài bão tựa như biển cả, ta đại biểu Lâm gia hướng tới các người biểu thị sự tôn kính cao nhất, hoan nghênh các người gia nhập Khắc Khổ Sâm Đạt !”

Hai vị đại sư vội vàng hoàn lễ, nói : “Lĩnh chủ đại nhân thành lập Ma Đạo Quân Đoàn, sau này văn minh ma pháp của Thần Tang đại lục tất cả huy hoàng đều trông cậy vào ngài rồi, chúng tôi cũng chỉ là hi vọng mình cũng có chút cống hiến vào đó mà thôi!”

Lâm Phong khiêm nhượng vài câu rồi ngồi xuống, sau đó mới hỏi : “Tinh thần của hai vị đại sư thật cao thượng, đúng là điển phạm cần có của các Ma pháp sư, không biết thất công chúa điện hạ cũng có tới Khắc Khổ Sâm Đạt hay không ?”

Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư nói : “Ngải Lệ Phù cùng lĩnh chủ đại nhân có chút hiểu lầm nho nhỏ, nàng đã đi để đô rồi cô ấy đã về để đô rồi, nên không có cùng chúng tôi đến Khắc Khổ Sâm Đạt. Bất quá ta nghĩ dựa vào hoài bão và khí độ của lĩnh chủ đại nhân thì cũng không có để chuyện nhỏ đó ở trong lòng!”

Lâm Phong cười nói : “Sự tình của thất công chúa cũng do ta mà ra, ta làm sao lại tức giận với một nhóc nữ tử như nàng ấy chứ!”

Hàn huyền một lúc, nghe được tin tức Tạp Lạp Kỳ cùng Pháp Lạp Đế đã trở về, Lâm Phong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rồi quay thân trở về hậu viện. Vừa lúc gặp mấy người nữ nhân nhân rồi đang đùa giỡn trên mặt hồ, Toa Bối Lạp cùng Đái Lệ Ti hai tiểu nữ đang không ngừng dùng bát nước hắt vào đối phương, không ngừng vui vẻ la hét, quần áo trên người đã ướt hơn phân nửa, khiến cho những đường cong yếu điệu lung linh trên thân thể hiện lên thấy rõ.

Toa Lệ Na cùng Lộ Thiên Á dùng đầu khí chiến đấu với nhau trên mặt hồ, kết quả là Lộ Thiên Á do thực lực thua xa Toa Lệ Na nên thua để thua trong một tình huống hồ đồ, làm cho nữ kỹ sĩ cao ngạo này trên mặt hiện lên vẻ tức giận, thật là cực kỳ mất mặt.

Còn may là Toa Lị Na không cũng không như những tiểu nữ háo thắng như Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp, nên không làm cho nàng ta thua một cách khó coi.

Khải Lâm Na đã sớm qua cái tuổi này, nên chỉ ngồi ở một bên mỉm cười quan sát.

Chứng kiến tình huống đó, Lâm Phong cũng không khỏi có cảm giác trở về thời thơ ấu của mình, nhất thời tâm tính trở dậy, phi thân lên mặt nước, cười cười vài tiếng, rồi hướng sang Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp hai tiểu nữ nói : “Ta bồi các nàng đùa giỡn, hai người các nàng cùng tiến lên đi !” Dứt lời một tay hoa lên, một cột sóng lớn từ mặt hồ nổi dậy tiến tới hai tiểu nữ tiến tới.

Hai tiểu nữ kinh hô một tiếng, vội vàng chuyển sang một chiếc thuyền nhỏ, liên thủ đối phó với Lâm Phong. Đái Lệ Ti cũng có nghĩa khí, trong nháy mắt phóng ra mấy Ma Pháp Hộ Thuần, bảo vệ cả Toa Bối Lạp ở bên trong, trong cơn sóng lớn đó Lâm Phong tịnh không dùng pháp lực, nên rất dễ dàng bị hai tiểu nữ đó cản lại.

Toa Bối Lạp cũng không chậm, một tiếng long ngâm cao vút vang lên, phát xuất đặc kỳ long uy của Long tộc, khiến cho mặt hồ nổi sóng ba đào, nộ lưu dừng động, khiến nước hồ ồ ạt cuộc tới tấn công Lâm Phong.

Lâm Phong cũng chỉ đùa giỡn cho vui, nên không vận công hộ thể, bị nước hồ làm ướt hết cả người, hai tay ấn niết pháp quyết, chuyển di màn thủy mạc mù trời hướng tới đám người Khải Lâm Na đang quan chiến ở đằng xa, khiến cho chúng nữ duyên dáng la lên, vì thế toàn bộ đành phải gia nhập vào chiến đoàn, sáu người đối phó một mình Lâm Phong.

Lâm Phong cười dài một tiếng, hay tay hoa lên, sóng nước văng bắn tung toé khắp nơi, chúng nữ không có chỗ trụ chân đành phải bay lên trên không trung, vô số đạo Ma Pháp Quang Hoàn đồng thời gia trì ở trên thân thể, không muốn trở thành con gà nước. Tiểu nữ Toa Bối Lạp lại càng thể hiện lang hành [rồng bay], một cổ long tức liền áp xuống mặt hồ, bình định sóng nước khiến cho hàng loạt các tiếng oanh kích vang lên ồ ạt.

Cũng may chúng nữ đều phóng ra Ma Pháp Hộ Thuần, nên cũng không bị nước thấm vào, chỉ có Lâm Phong bị trở thành con gà nước, Đái Lệ Ti cũng gọi ra Độc Giác Thú bay lên bầu trời, Độc Giác Thú là siêu giai ma thú thuộc loại hình phòng ngự, công kích không được, phòng ngự mười phần thì có tới chín phần ổn định, không ngừng phóng xuất đạo đạo quang hệ ma pháp hộ thuần gia trì trên người chúng nữ, duy chỉ có Lộ Thiên Á là không thể bay được, tọa kỵ lại là Địa Hành Long chứ không phải siêu giai phi hành ma thú nên chống chọi chật vật nhất.

Do dự một thời, thiên sứ thiếu nữ An Lị Ny rốt cuộc cũng nhịn không được tâm tính thiếu nữ của mình nên cũng bay lên, bạch sắc Thánh Quang Chi Kiếm phách xuống mặt hồ, khiến cho sóng nước bay thẳng lên trên đầu Lâm Phong, sau đó bay nhanh về phía sau, về mặt khiếp nhược nhìn Lâm Phong, trên mặt hưng phấn cũng mà lo lắng cũng có.

Lâm Phong ha hả cười, hay tay hoa lên, mặt hồ cuộn lên một đạo sóng dữ phương viên mấy chục trượng bao vây xung quanh chúng nữ, từ hai phía ập vào, tức thì phá hủy hết Ma Pháp Hộ Thuần trên thân thể chúng nữ, tiếng la ó lập tức vang lên, chúng nữ toàn bộ đều ướt chềnh khác gì Lâm Phong, những đường cong lung linh trên thân thể tức thì hiện ra rõ ràng rành rành.

Lâm Phong dùng một tay quơ qua, nhất thời quần áo trên người chúng nữ hóa thành những mảnh nhỏ tung bay, làm cho chúng nữ kinh hoàng thất thố vội vàng lấy tay che những chỗ riêng tư trên thân thể lại, sắc mặt chớp mắt đỏ ửng, kèm theo đó là một chút kích thích lẫn hưng phấn.

Toa Bối Lạp cũng hóa thành hình người, hạ xuống trên lưng Độc Giác Thú, hai tiểu nữ vừa lấy tay che lấy xuân quang của bản thân đang lộ ra ngoài, vừa lấy tay hi hi cấp cấp trêu ghẹo đối phương, nếu cảnh tượng này mà cho nam nhân nhìn thấy, máu mũi không xịt ra ngùn ngụt mới là lạ!

Còn may là trong nội viên toàn là nữ quyến, trừ Lâm Phong ra, chẳng còn một ai là phái nam cả.

Khải Lâm Na sắc mặt đỏ bừng, trong lúc gấp rút nảy linh cơ tức động, vội vàng lao xuống hồ nước.

Tọa Nị Na cùng Lộ Thiên Á thì lại lập tức lao tới Lâm Phong, muốn lột sạch hết đồ đạc trên người Lâm Phong.

Thiên sứ thiếu nữ An Lị Ny bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cuống quýt vẫy đôi cánh đào tẩu.

Lâm Phong quơ tay một lần nữa, bắt thiếu nữ lại, rồi hoa tay một vòng, cuốn lấy chúng nữ lại một chỗ, chủ động vận công chấn tan y phục trên thân thể. Sau đó cùng với chúng nữ đắm hoa từng

Trong lòng mỗi một nam nhân đều có một mặt âm ám của người đó, đương nhiên Lâm Phong cũng không ngoại lệ, nếu như áp lực đè nén quá lâu, sẽ nảy sinh ra một ít ý niệm biến thái trong đầu, điều này đặc biệt có phần giống với giới quý tộc, phóng túng một phen cũng có lợi cho thân thể lẫn tâm thần.

Lâm Phong từ trước đến giờ không ngừng áp chế bộ mặt âm ám ở sâu trong linh hồn của mình, một tia ý niệm biến thái vừa loé lên trong đầu thì lập tức bạo phát ra hết. Ở hồ nước cùng với sáu nữ nhân thực hiện màn “uyên ương hí thủy”, khiến cho tia niệm đầu tà ác trong đầu tức thì mất đi sự ức chế, liền bạo phát. Nếu như để nó bị áp chế quá lâu thì sẽ sản sinh sự uốn khúc về tâm lí, điều này đặc biệt có hại cho thân thể, nên việc giải tỏa là chuyện cực kì tốt.

Buổi chiều, chúng nữ tất cả đều tiến vào khuê phòng đóng cửa không ra ngoài.

Loại chuyện hoang đường này đã vượt phòng tuyến gia giáo của bọn họ, nên thật sự làm cho bọn họ xấu hổ không dám gặp người.

Đêm đó Lâm Phong sau khi bị chúng nữ đóng cửa năm lần không tiếp, cuối cùng liền đi tới phòng của thiên sứ thiếu nữ, An Lị Ny đang ở trong phòng hưng phấn ngủ không yên, bay qua bay lại hát một khúc ca không biết tên, thanh âm mỹ diệu chẳng khác gì dòng nước ấm lướt qua con tim của Lâm Phong, làm cho hắn thư thái vô cùng.

Chuyện hoang đường hồi sáng mặc dù cũng khiến cho vị thiếu nữ này cảm thấy không thể tưởng được, nhưng cũng khiến cho sự cứng đờ trong lòng dần dần thư thả trở lại, thể hội được sự ấm cúng của gia đình, điều này đối với thiếu nữ thiên sứ trước giờ vô pháp thích ứng với kiểu cách sinh hoạt mới mẻ ở đây mà nói là một chuyện vô cùng cao hứng, dù sao thì con tim của nàng ta hiện tại cũng chỉ ngang bằng với thiếu nữ mười sáu mười bảy mà thôi.

Khi Lâm Phong đẩy cửa tiến vào, thiếu nữ giật thót mình, vội vàng bay tới, khiếp nhược đứng tại bên cạnh hắn, ngẩng mặt lên miệng thì mấp máy nhìn vào hắn ta, thần tình hiện ra trên mặt khiến cho người ta cảm thấy muốn yêu thương.

Lâm Phong giang hai tay ôm thiếu nữ vào lòng, mỉm cười hỏi : “Đùa giỡn vui chứ!”

Thiếu nữ nhớ lại chuyện hồi sáng liền ngượng ngùng một lúc rồi khẽ gật đầu.

Lâm Phong ha hả cười lên, nói : “Đùa vui vẻ là tốt rồi, từ nay về sau nơi này chính là nhà của nàng, tất cả mọi người ở đây đều là người thân của nàng, có tâm sự gì thì có thể tìm bọn họ để nói chuyện, hoặc cũng có thể nói với ta, biết chưa ?”

” Biết rồi! ” An Lị Ny cao hứng bay lên, lại hát lên một khúc ca không biết tên mà nàng ta duy nhất nhớ được, Lâm Phong phất tay cho thị nữ rời khỏi, ngồi ở một bên lắng nghe hát một lúc, thiếu nữ sau khi hát xong thì bay tới bên hắn, do dự một hồi rồi mới từ từ vươn một đôi cánh tay nhỏ bé nắm lấy cánh tay to lớn cường tráng của hắn, trên mặt tràn đầy hạnh phúc không muốn xa rời.

Lâm Phong lấy tay bế nàng ở trên đùi, hôn đôi gò má nhu nhuyển của cô gái, ôn nhu nói : “Chỉ có quên đi quá khứ, mới có thể bắt đầu một cuộc sống mới, chỉ mong nàng hòa nhập với mọi người, từ nay về sau cuộc sống sẽ vui vẻ hơn nhiều, buổi tối hôm nay để ta ở lại với nàng ha!”

Thiếu nữ bối rối tựa hiểu tựa không gật gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười ngượng ngùng, vươn đôi cánh tay nhu nhuyển vô cốt ôm lấy eo hổ của hắn ta

Ban đêm ngọn đèn dị thường ấm áp, tựa hồ như cười nhạo nam nữ đang làm việc ở trên giường, vẽ lên một bức tranh đặc biệt dị thường.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lâm Phong ôm lấy An Lị Ny đã chìm vào giấc ngủ, động tác nhẹ nhàng vuốt ve đôi cánh thánh khiết của cô gái, đột nhiên, trước cửa có bóng người thoáng qua, cánh cửa hé ra một chút rồi lập tức đóng lại, một thân ảnh yêu kiều nhỏ nhắn tiến tới, sau khi trực tiếp nhào tới trên giường

ôm chặt lấy thân thể hùng tráng uy vũ của Lâm Phong rồi rên rỉ, hiển nhiên người này vừa mới ở ngoài của nghe lén rồi!

Lâm Phong cố tỏ ra vẻ khó hiểu, ngạc nhiên hỏi : “Tọa Lị Na, nàng nửa đêm canh ba đến đây làm gì? Chẳng lẽ không sợ người khác biết được sẽ giết nàng sao?”

Tọa Lị Na hiển nhiên đã động tình, cố ngăn lại tiếng rên rỉ, nói: “Công tử, người ta mặc kệ người khác nói như thế nào !”

Lâm Phong mỉm cười, mỹ nữ này từ nhỏ đã bị cha mẹ bỏ rơi, nếm trải biết bao sự ghê lạnh của thế gian, nhìn bên ngoài thì có vẻ mềm yếu, nhưng thật ra bên trong cực kỳ cương cường, đối với quan niệm đạo đức căn bản là không để ý, nếu không thì tại sao nửa đêm canh ba lại đi đến đây để tìm bản thân.

Lộ Thiên Á mặc dù lớn mật, nhưng dù sao cũng được dạy dỗ từ trong tầng lớp quý tộc chính thống, phòng tuyến đạo đức cơ bản vẫn còn có, chuyện hoang đường trong buổi sáng đã vượt qua vòng tuyển gia giáo của nàng ta, bởi vậy mới đóng cửa không tiếp khách, trong mấy nữ nhân của Lâm Phong, có lẽ là chỉ có Tọa Lị Na mới có thể dứt bỏ được quan niệm đạo đức đương thời, làm cho hần bộ mặt âm ám trong lòng toàn bộ phát tiết hết ra ngoài.

Dùng cánh tay vung lên, bộ áo ngủ mỏng manh trên người Tọa Lị Na nhất thời rơi xuống, lộ ra một thân người trắng toát dụ người phạm tội

155. Chương 155: Thích Sát Hoàng Đế

Thời gian , năm ngày sau.

Địa điểm , Đế đô hoàng cung.

Ái Đức Hoa bệ hạ mặt mày hồng hào từ nội cung của một vị sủng phi đi ra, mặc dù vừa mới chinh chiến gần cả một giờ nhưng hoàng đế bệ hạ của chúng ta vẫn sung mãn như long như hổ, sức lực còn dư.

Cách đây vài ngày , một vị cận thân không biết từ nơi nào kiếm được một viên tiểu dược hoàn thần kì, bệ hạ nghe nói loại này có công hiệu đặc thù, cho dù bị liệt dương, chỉ cần dùng tiểu dược hoàn này, cũng có thể lập tức ngẩng đầu lên, chiến đấu trên giường rất dẻo dai không hề mệt mỏi, bệ hạ lúc đầu còn không tin.

Nhưng sau khi tự mình dùng qua, Ái Đức Hoa bệ hạ ngay lập tức thích dùng loại dược hoàn này, tức thì vị cận thân kia cũng từ quạ đen trở thành phượng hoàng, thành tâm phúc được sủng ái nhất của bệ hạ, mặc dù không có quyền lực gì, nhưng dù sao cũng có chỗ đứng trong hoàng cung, nên cũng rất đáng để đặc ý một phen.

Ái Đức Hoa bệ hạ vừa mới dùng một viên tiểu dược hoàn, liền “đánh” ngay con tiểu yêu tinh trước đây ăn mãi không no đến tơi bời hoa lá, mãi xin tha không thôi, điều này không khỏi làm trong lòng hờn vênh của ông ta một phen cực kì thoả mãn, dù sao một nam nhân nếu ngay cả ở trên giường mà cũng không chinh phục được nữ nhân, thì thật là một sự kiện mất mặt.

Nhưng bây giờ, Ái Đức Hoa bệ hạ mặt đầy hồng quang, đang lúc không ngớt khen ngợi vị đại thần kia thật sự là ân cần hiểu được ý trẫm, lại chuẩn bị sẵn đà chinh phục luôn mấy vị sủng phi mê người còn lại .

Không ngờ vừa mới đi ra cửa cung, đang chuẩn bị bãi giá đi về tắm rửa của một vị sủng phi khác thì đột nhiên vài tên hộ vệ thân cận sắc mặt ngưng trọng, hét lớn một tiếng, rồi rút kiếm hướng bên trái đánh vào hư không một đòn, đám Ngự Lâm Quân ở phía trước cũng nhanh chóng tập kết lại, bao quanh hoàng đế để lão nhân ở bên trong để bảo vệ.

Bên trong không gian sau một hồi vận vẹo, ở ngoài từ bên trái mấy chục thước tức thì xuất hiện mười mấy đạo hắc ảnh, toàn thân hắc y che mặt , vài tên hộ vệ thân cận của hoàng đế lão nhân không có tiến lên vây bắt, mà nhanh chóng lui lại phía sau về tới bên người hoàng đế bệ hạ. Ngự Lâm Quân được huấn luyện kĩ càng dưới sự che huy của các tướng lĩnh, bay nhanh tới mấy chục tên thích khách bao vây tới giết.

Bên trong hoàng cung nhất thời đại loạn, Ái Đức Hoa bệ hạ sợ xanh mặt, không còn tâm tình lo lắng xem ai muốn giết chính mình, vài tên hộ vệ thân cận vội vàng bảo vệ bệ hạ rời đi chỗ hung hiểm này.

Đột nhiên, không gian chấn động một cỗ ma pháp nguyên tố đáng sợ xuất hiện, ngay lúc sắc mặt của mọi người đại biến thì xuất hiện một cái vòng xoáy bay tới, mang theo bản áp súc của hỏa hệ cấm chú cấp mười một – Lưu Tinh Hỏa Vũ. Chẳng khác gì thủy phán chi hỏa đang diệt nhật xà xuống đầu mọi người.

Ngay lúc này, một hồi ma chú ngữ nhanh chóng vang lên, một cái hộ thuẫn thật lớn bằng thủy hệ ma pháp bao quanh bên người Ái Đức Hoa bệ hạ, sư phụ của Ái Đức Hoa bệ hạ - đế quốc thủ tịch cung duyên đại pháp sư Khắc Lạp Mỗ đại sư xuất hiện ngay bên người hoàng đế bệ hạ. Pháp trượng khấn cấp dừng lại, một đoàn ma pháp quang mang bạo khởi, Ái Đức Hoa bệ hạ cùng mấy hộ vệ thân cận đột nhiên biến mất vào bên trong không gian.

Tiếng kêu thảm thiết vang dội khắp hoàng cung, mấy trăm Ngự Lâm Quân bị chìm trong Lưu Tinh Hỏa Vũ cũng không cam chết trong tịch mịch, bèn phát ra tiếng kêu thảm thiết trước khi lìa đời, mười mấy tên thích khách cũng kêu thảm rồi ngã xuống trong biển lửa, vị cận thần vừa mới được sủng ái kia thì sớm đã chạy xa rồi. Nhìn đòn cấm chú đáng sợ đó nhỏ giọng thì thào tự nói :” Lão tử hầu hạ tên hôn quân đã ba năm, cuối cùng thì cũng có thể từ quan rồi !” Rồi lập tức biến mất trong màn đêm.

Lúc này, Ái Đức Hoa bệ hạ sắc mặt trắng bệch xuất hiện bên trong cung điện khác. Khắc Lạp Mỗ đại sư cùng mấy vị hộ vệ thân cận thực lực không dưới kiếm thần cũng xuất hiện, Khắc Lạp Mỗ đại sư vội nói :” Bệ hạ, vừa mới nhận được tin tức, lĩnh chủ của Tây Phương Tứ Lĩnh đêm nay sẽ phái người đến thích khách đến ám sát ngài, làm cho đế quốc lâm vào cảnh hỗn loạn, ngài tạm thời lưu lại chỗ này, ngàn vạn lần đừng nên đi ra ngoài !”

Hoàng đế lão nhân sớm đã bị dọa đến ba hồn xuất khiếu, lí nào lại dám đi ra ngoài, run giọng nói :” Thiên nột ! Quang Minh thần tại thượng, bọn phản tặc đó đáng đày xuống mười tám tầng địa ngục, ta đã giao quyền lực đi rồi, bọn họ vì cái gì còn không buông tha ta, chẳng lẽ ta muốn một cuộc sống thanh tịnh cũng không được sao?” Nói đến cuối cùng thì Ái Đức Hoa bệ hạ kích động lớn tiếng thét lên.

Khắc Lạp Mỗ đại sư cùng mấy tên hộ vệ thân cận liếc mắt nhìn nhau , nói không ra lời.

Bọn họ đều là thần tử trung thành nhất của hoàng đế bệ hạ, đương nhiên hận không được băm phản tặc này thành vạn mảnh, nhưng trong tay không có bao nhiêu quyền lực so với bọn chúng, nên cũng chỉ có thể đứng nhìn hoàng đế bệ hạ càng ngày càng sa ngã, mà không thể làm gì.

“Vì cái gì, vì cái gì, ta chỉ muốn một cuộc sống yên tĩnh cũng không được, mà bọn phản tặc đáng chết kia “Lúc này Ái Đức Hoa bệ hạ đã chiến thắng nỗi sợ hãi của cái chết, kích động chửi mắng bọn loạn thần tặc tử, ngay cả Lâm gia ông ta cũng quát mắng thậm tệ không hề khách khí.

Bộ mặt trắng bệch cũng nhân vì phần nộ mà hiện lên có phản hung ác, Khắc Lạp Mỗ đại sư cùng vài tên hộ vệ thân cận xấu hổ cúi đầu đứng sang một bên, bọn họ cũng rất muốn vì bệ hạ làm một chút gì, nhưng cho tới bây giờ, hơn phân nửa binh quyền nằm trong tay Lâm gia, bọn họ thật sự có tâm mà vô lực.

Lâm gia chẳng khác gì một cây chiến tranh cự thụ có sinh mệnh ngoan cường đỉnh lập trên Thảm Tang đại lục, mấy vạn năm không ngã, cũng không có bất kì một gia tộc nào có thể nhổ tận gốc cây đại thụ Lâm gia lên.

Năm đại đế quốc cùng lập mưu đồ đối phó Lâm Phong, kết quả đã làm sáng tỏ mọi thứ.

Ái Đức Hoa bệ hạ mở miệng mắng to một hồi, phát tiết hết nỗi hỏa trong lòng rồi mới đặt mông xuống hoàng vị, trên mặt hiện lên cảm giác cực kì tuyệt vọng cùng vô lực, ánh mắt đục ngầu vô thần dần dần biến mất mà thay vào đó là một phiến bi thương.

Ngay lúc này, một trận gió nhẹ thổi qua, mọi người đều cảm giác sự mệt mỏi đột nhiên dâng lên, cả người liền ngã xuống, Cấp Mô âm thầm đi ra từ trong bóng tối, hắc hắc cười lạnh nói :”Tại Thâm Uyên thế giới lão tử đã tiêu diêu hơn vạn năm, đến hiện giờ thì cũng chỉ làm con chó giữ nhà cho người ta mà thôi, mấy nguời các người tiêu diêu khoái hoạt mấy chục năm nên cũng đủ thỏa mãn rồi !”

Tay vung lên, sau khi một đạo ánh sáng loé lên, hoàng đế bệ hạ và Khắc Lạp Mỗ đại sư cùng với vài tên hộ vệ thân cận toàn bộ biến mất bên trong phòng, phía đông một tiếng thét dài cùng tiếng phượng kêu lần

lướt truyền đến, một lát sau đã tiếp cận hoàng thành, Cáp Mô hắc hắc mỉm cười, rồi lập tức biến mất trong không gian.

Ngay lúc Lưu Tinh Hỏa Vũ cấp mười một được triệu hoán ra thì Lâm lão gia tử đã cảm ứng được rồi, chỉ là đợi ông ta cùng Hoả Phượng Hoàng đuổi tới hoàng cung thì đã muộn rồi, cái tử cung của sủng phi đã bị chìm trong biển lửa, mấy trăm Ngự Lâm Quân cùng thích khách toàn bộ hóa thành tro tàn, vị sủng phi đen đui kia cũng không thể chạy thoát, hoàng đế bệ hạ cũng chẳng thấy đâu.

Điều khiến cho lão gia tử không ngừng phẫn nộ không chỉ có thế, hơn mười mấy vị hoàng tử cũng chẳng thấy tung ảnh đâu cả, mà ngay cả tai mắt của Nguyệt Nha trong cung cũng chẳng có chút tung tích gì, ngay khi nghe nội thị trong cung báo cáo là linh chủ của Tây Phương Tứ Linh phái người đến ám sát bệ hạ, lão gia tử thiếu chút nữa tại chỗ nhảy dựng lên.

Tây Phương Tứ Linh ? Mấy tên phế liệu đó cũng có khả năng tiềm nhập đến hoàng cung mà thần bất tri quỷ bất giác? Mấy tên phế thải đó mà cũng có khả năng ám sát hoàng đế bệ hạ cùng mười mấy vị hoàng tử mà không lọt vào mắt của Nguyệt Nha?

Đúng là nực cười, nơi này là hoàng cung, phân nửa người hầu bên trong hoàng cung đều là mật thám của Nguyệt Nha, hơn nữa mấy người hộ vệ hoàng đế bệ hạ đều là những cường giả cấp biệt Kiếm Thần, cho dù là đối đầu với Kiếm Thánh cũng tuyệt đối không thua. Như thế thì làm sao mà hoàng đế bệ hạ bị người ta ám sát được, ngoài trừ hồn trưởng tiểu tử đó ra thì còn có ai có thực lực làm điên đảo hoàng cung mà quỷ thần đều không hay?

Lão gia tử suýt chút nữa là bị chọc tức điên lên, phóng nhãn cả đại lục, ngoại trừ Lâm gia cũng chỉ có một vị Kiếm Thánh Tây Tư Tập, hơn nữa cho dù là Kiếm Thánh cũng tuyệt đối không có khả năng ám sát thành công hoàng đế của một quốc gia, chứ đừng nói đến việc ám sát Ái Đức Hoa hoàng đế bệ hạ ở trước mắt mình. Mà nếu có được thì bản thân cũng sớm đã đắm đầu vào khối đậu hũ mà chết rồi.

Có thể lên vào đế đô mà không bị chính mình phát hiện, chứng tỏ thực lực đã vượt xa Kiếm Thánh, đơn giản mà tính thì cũng cao hơn bản thân không ít, ngoại trừ chính tôn tử bảo bối của mình ra, thì còn có ai có thủ hạ vượt qua Kiếm Thánh ? Lão đầu tử suy nghĩ thoáng qua cũng biết được “bàn tay sau màn đêm” rốt cuộc là ai rồi.

Nhìn lướt qua đám Ngự Lâm Quân đang vội vã cứu hỏa hoàng thành, lão gia tử rốt cuộc không có hứng thú tiếp tục truy tra, bèn xoay người rời khỏi hoàng cung. Không lâu sau, mười vạn Hoàng Gia Cấm Vệ Quân Đoàn đóng quân ở cách đó ngoài thành tức thì tiến vào trong đế đô.

Thành Vệ Quân phó tổng trưởng Lâm Hải cùng với Hoàng Gia Cấm Vệ Quân Đoàn hợp binh tại một chỗ, sau đó hầu phủ của Thành Vệ Quân tổng trưởng Áo Cách Lí, Áo Cách Lí hầu tước cũng bị mấy cao thủ đột nhiên xuất hiện chế trụ.

Cùng lúc đó, một vị phó tổng trưởng khác của Thành Vệ Quân - Tỉnh Thái Tiểu Tuyền bị mấy tên thần bí cao thủ xông vào phủ bắt giam, sau đó cách chức tra xét. Lâm Hải tiếp nhận chức vị Thành Vệ Quân tổng trưởng, hoàn toàn không chế hai mươi vạn Thành Vệ Quân, cùng với Hoàng Gia Cấm Vệ Quân Đoàn không chế toàn bộ đế đô.

Tất cả đều phát sinh quá bất ngờ, tới lúc bọn quý tộc đế đô phản ứng tới thì Lâm gia đã hoàn toàn không chế đế đô rồi, giới quý tộc ý thức được có chuyện chẳng lành nên lập tức núp ở trong nhà, đảm chiến tâm kinh chờ văng mặt trời sớm mai nhanh chóng xuất hiện để xua tan màn đêm quỷ quái này.

Nhưng tin tức hoàng đế bệ hạ cùng mười mấy vị hoàng tử bị Tây Phương Tứ Linh phái thích khách đến ám sát chẳng khác gì châu chấu phá ruộng đồng, trong lúc đó một đêm đã truyền biến khắp đế đô.

Lúc này lòng người đều hoảng sợ, bình dân thỉnh thoảng nhìn ra cửa có thành vệ quân mang giáp phục đang đi qua trước cửa, bộ dạng chẳng khác gì sắp lâm đại địch đến nơi, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, đành phải ngồi ở nhà đóng cửa không ra.

Nhưng bọn quý tộc lại đang khẩn trương chờ đợi ánh sáng mặt trời mai chiếu xuống, đồng thời thầm phán đoán khi mặt trời sớm mai dương thì hoàng vị của đế quốc sẽ do ai kế thừa, để không khiến cho bản thân

có quyết định sai lầm, mặc kệ ai lên ngôi vị hoàng đế, chỉ cần mình nương nhờ theo một phương thế lực mạnh là có thể bảo vệ mạng sống cùng quyền vị.

Trời ... cũng sắp sáng rồi.

Biểu hiện bên ngoài của đế đô mặc dù yên tĩnh, nhưng sóng dữ lại âm thầm lưu động, hoàng đế bệ hạ cùng với mười mấy vị hoàng tử toàn bộ bị Tây Phương Tứ Lĩnh ám sát, ngôi vị hoàng đế về sau do ai kế thừa là một vấn đề lớn.

Dựa theo pháp lệnh của hoàng thất, ngôi vị hoàng đế chỉ có đích thân con trai hoàng đế bệ hạ mới có thể nối dõi, nhưng phải là huyết thống thuần chánh, những tỳ phi xuất thân bình dân sanh hoàng tử cùng hoàng thất thành viên khác đều không thể tiếp nhận, bây giờ tất cả bọn quý tộc đều hướng ánh mắt về phía Lâm gia.

Hôm nay tảo triều dị thường an tĩnh, cả đám đại thđámđeef lo nghĩ trong lòng, đợi chờ sự tình trạng phát triển.

Ngay lúc đàm thần tử “trung quân” này đang lo lắng đợi chờ, thì Đế Đô Quân Vụ đại thần, Đế Quốc Nguyên Soái Lâm Khiếu Thiên cùng với Lạc Phi Đặc hầu tước (đi đường suốt đêm, sáng nay mới tới đế đô) sải bước thượng điện, bàn với chúng thần tử đưa Lạc Phi Đặc kế thừa hoàng vị, phía sau lưng là đám Thiết Huyết Thân Vệ như lang như hổ khiến cho đám quý tộc đều ngoan ngoãn đem những lời sắp nói ra liền nuốt lại vào trong bụng, rồi niệm phong nó lại.

Hầu tước Lạc Phi Đặc cũng là xuất thân hoàng thất, là con trai của huynh trưởng hoàng đế Ái Đức Hoa, vị hầu tước này ngày thường ít khi ra mặt, chỉ ngoan ngoãn làm nội thất hoàng đế trên đất được cấp của mình, những ngày đã qua cũng có thể tính là tiêu diêu khoái hoạt, cũng có chút tài lãnh đạo nên xử lý mọi chuyện trong lĩnh địa đều ổn thoả.

Bây giờ tình thế hỗn loạn, hết thảy đều nương theo thực lực để nói chuyện, cả đế đô đều bị Lâm gia nắm trong tay, hơn nữa Pháp Lạp Đế gia tộc cũng đứng ở một phương cùng với Lâm gia, cho dù Tỉnh Thái gia tộc có cái gì bất mãn, cũng tuyệt không dám làm loạn, bọn họ dù có ba mươi vạn đại quân, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, chỉ có thể tiếp tục làm con rùa rút cổ.

Lúc này Lâm Phong tại thư phòng nhìn Ái Đức Hoa bệ hạ cùng mười mấy hoàng tử bị dọa đến mặt cắt không ra máu, cùng với vẻ mặt phần nộ của Khắc Lạp Mỗ đại sư cùng vài tên hộ vệ thân cận, ánh mắt phần nộ của bọn họ tựa hồ như muốn xé Lâm Phong thành tám mảnh. Như quả ánh mắt có thể giết người thì Lâm Phong đã sớm thành trăm mảnh.

Ngược lại, Ái Đức Hoa bệ hạ vẻ mặt lại bình tĩnh ngồi ở một bên, tựa hồ lúc này tất cả đều không quan hệ tới ông ta.

Lâm Phong tại sau án thư ngồi xuống, nhượng Ngải Lâm Uy Na một bên chờ đợi, lúc này mới nhìn sang Ái Đức Hoa bệ hạ, từ từ nói :” Bệ hạ thân ái của ta, ta biết ngài đã từ bỏ quyền vị, không hề lưu luyến danh lợi mây bay chân trời nữa, nếu như ngài có cái gì muốn nói thì cứ nói ra hết đi! “

Ái Đức Hoa bệ hạ lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn nói :” Ta bây giờ như cá đã nằm trên thớt, ngươi muốn xử trí ta như thế nào thì tùy ngươi, ta không có cái gì muốn nói cả!”

“Thiên nột!” Mười mấy vị hoàng tử bị dọa đến đều óc choàng d vàng, sắc mặt trắng bệch quỳ xuống khóc thầm nói :” Lâm ... lĩnh chủ đại nhân tôn quý, ngài ngàn vạn lần xin hãy buông tha chúng tôi, chỉ cần ngài không giết chúng tôi. Chúng tôi nhất định không bao giờ tranh đoạt quyền vị với ngài, chúng tôi không muốn chết”

“ Súc sinh !” Ái Đức Hoa bệ hạ không thể kìm được, tức giận mắng to :” Một đám phế vật, mặt mũi của Hoắc Khắc Tư gia tộc đã bị đám súc sinh các người bôi tro trét trấu rồi. Thiên nột, Quang Minh Thần tại thượng. Ta làm sao lại sinh ra đám phế vật vô dụng như thế chứ, toàn bộ đều đứng lên hết cho ta !”

Khắc Lạp Mỗ đại sư cùng mấy vị hộ vệ thân cận lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, khinh thường nhìn bọn phế vật làm mất mặt tổ tiên Hoắc Khắc Tư gia tộc.

Bọn hoàng tử lí nào lại nghe lời lão “phụ hoàng” kia, cái mạng nhỏ quan trọng hơn, đừng nói là bôi tro trét trấu lên mặt tổ tông, mà có muốn bôi phân heo lên đó đi chẳng nữa thì bọn họ cũng làm, lí nào lại sợ sự phần nộ của Ái Đức Hoa bệ hạ, nên vẫn quỳ dưới đất không ngừng cúi đầu cầu xin tha mạng.

Lâm Phong trong mắt chợt lóe lên vẻ khinh thường, đứng dậy tiến tới “nâng” hoàng tử đứng lên, mỉm cười nói :” các vị hoàng huynh xin cứ yên tâm, tốt xấu gì ta cũng có huyết mạch của hoàng thất, mọi người coi như là người một nhà, ta sẽ an bài cho mấy vị hoàng huynh một chỗ tốt, làm cho chư vị hoàng huynh không vì sinh hoạt trong cuộc sống mà lo lắng.

Chung quanh nghe thấy thế thì chẳng khác gì được Hạnh Vận Nữ Thần tưới cho nước rửa chân của người, cục đá nặng trong lòng liền được dỡ ra, hoàn toàn không để ý tới hình tượng của hoàng thất, từ trên mặt đất đứng dậy rồi dõn sang một bên, cái mạng nhỏ được bảo đảm, thậm chí là có mấy vị hoàng tử trên mặt cũng còn lộ ra sắc mặt vui mừng.

Lâm Phong làm như không thấy sắc mặt khó coi của Ái Đức Hoa bệ hạ, tự thân quay trở lại phía sau án thư ngồi xuống, nói :” Bệ hạ thân ái của ta, cho phép ta gọi ngài một tiếng cữu cữu! Ta đã đáp ứng với mẫu thân là sau kéo người ra khỏi vòng xoáy của quyền lực, ta sẽ an bài ngài cùng các vị hoàng huynh đến một nơi không có phân tranh sống hết quãng đời còn lại, ngài có ý kiến gì không ?”

Ái Đức Hoa bệ hạ hừ một tiếng, miệng há ra định nói cái gì đó nhưng một lúc lâu cũng nói không ra, bèn quay đầu sang một bên.

Lâm Phong khẽ mỉm cười, cũng không tiếp tục hỏi thêm, quay đầu nhìn sang Bỉ Đặc đứng bên án thư mà phân phù :” Đưa bệ hạ cùng mấy vị hoàng huynh đi đến nơi ở, phái người chiếu cố bệ hạ thật tốt, nếu bệ hạ có chuyện gì xảy ra, ta chỉ có hối tội một mình người !”

Bỉ Đặc đáp ứng một tiếng, rồi vung tay lên , một đạo thải quang loé lên, Ái Đức Hoa bệ hạ cùng mấy vị hoàng tử lập tức biến mất tại thư phòng Lâm Phong, sau đó không gian trong thư phòng ba động một hồi, Bỉ Đặc cũng biến mất theo.

Lâm Phong lúc này mới quay đầu nhìn thoáng qua Khắc Lạp Mỗ và mấy vị hộ vệ thân cận đang há hốc miệng mồm của Ái Đức Hoa bệ hạ, đột nhiên mở miệng nói :” Lịch sử đã sớm chứng minh, vĩnh viễn không có hoàng thất nào mãi trường thịnh không suy thoái, cho dù không có ta, Hoắc Khắc Tư gia tộc cũng nhất định sẽ ngã xuống dưới bánh xe của lịch sử, ta mặc dù làm phạm thượng ngỗ nghịch, nhưng cũng chỉ là muốn cho Hoắc Khắc Tư gia tộc một con đường sống, dù sao ta cũng có một nửa huyết mạch của Hoắc Khắc Tư gia tộc, đại sư có thể hiểu cho việc làm của ta không ?”

Khắc Lạp Mỗ đại sư cúi đầu trầm tư một hồi, rồi gật gật đầu, bình đạm nói :” Nhưng ta cũng sẽ không làm việc cho người!”

Lâm Phong mỉm cười, nói :” Đại sư đa tâm rồi, có thể trở thành một vị Đại Sách Pháp Sư, ngoại trừ trí tuệ ra, thì cũng cần phải có tâm tư suy nghĩ vượt xa thường nhân, tu tuyệt không ép buộc đại sư, không xa trong tương lai, Thanh Hoa Học Viện sẽ tiếp tục phát triển nền văn minh ma pháp trên Thần tang đại lục khiến nó trở nên huy hoàng, đại sư đi tới Thanh Hoa học viện đi, Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư cùng Mai Cách Lâm đại sư cũng ở chỗ đó !”

Khắc Lạp Mỗ đại sư gật gật đầu, hoàn toàn không nói câu gì, tựa như vậy xoay người rời khỏi.

Lâm Phong lúc này mới quay đầu nhìn năm người hộ vệ thân cận của Ái Đức Hoa bệ hạ, hỏi :” Loạn thế bắt đầu rồi, đây đúng là cơ hội tốt cho vô số nam nhi nhiệt huyết kiến công lập nghiệp, Khó Khắc Sâm Đạt hiện đang thành lập quân đoàn, mấy vị nếu có ý thì có thể có gia nhập, dùng thực lực của mình để đổi lấy địa vị cùng vinh dự ?”

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, rồi lẳng lặng gật đầu, nếu như đã biết Ái Đức Hoa bệ hạ đã có nơi ở tốt, bọn họ cũng chẳng cần phải làm cái chuyện trắng sĩ đoạn oản ngu ngốc đó, hiện tại chính là lúc bắt đầu thời loạn, sao lại không đi theo đại lục đệ nhất cường giả một phen để kiến công lập nghiệp.

“Từ xưa trung hiếu khó vẹn toàn, ta bắt buộc phải làm như vậy, cũng tính là đã có lỗi với mẫu thân rồi!” Phất tay lệnh cho mấy người lui ra, Lâm Phong cảm thán một thôi, vỗ vỗ cái trán đang nhức nhối, rồi đứng dậy đi tới tiền viện, triệu tập mọi người nghị sự.

156. Chương 156: Ma Đạo Quân Đoàn

Tại đánh sảnh trong tiền viện có hơn chục Vạn phu tướng tập trung, Lâm Phong ngồi trên ghế thái sư nhìn chúng nhân một vòng nói: “Đế đô vừa truyền tin khẩn, Ái Đức hoa bệ hạ cùng hơn mười hoàng tử bị tây phương tứ linh ám sát. Các người chuẩn bị tập kết binh mã, đợi thời cơ đến xuất binh bình loạn!”

Chúng tướng lập tức bàn tán, mấy người Lâm Trùng cân nhắc tình hình đương nhiên không tin tây phương tứ linh có thể ám sát được Ái Đức hoa bệ hạ. Đừng nói tây phương tứ linh, phóng mắt ra khắp Thần tang đại lục, những cường giả cấp bậc kiếm thánh có thể ám sát hoàng đế một nước thực cũng không có nhiều.

Khởi đầu to Tập Lí Tây đứng sau Lâm Phong thì không nghĩ như vậy, lão cười nịnh nọt nói: “Hoàng đế chết thể là tốt, lĩnh chủ đại nhân có thể làm hoàng đế, mọi người từ nay về sau cũng sẽ có cuộc sống tốt đẹp!”

Chúng tướng cười to ánh mắt đều nhìn về phía Lâm Phong.

Lâm Phong không thêm để ý nói: “Tây Phương tứ linh đã công nhiên tạo phản, tin tưởng rằng không cần bao lâu, đế đô sẽ truyền đến lệnh bình loạn, các người...nhanh chóng tập kết đại quân, đồng thời ban bố đạt lệnh ta nếu quân địch tại Thạch đà bảo có động tĩnh thì lập tức xuất binh đánh Thạch đà bảo. Lúc đó ta sẽ phái ma đạo quân đoàn trợ giúp công thành!”

Lâm Trùng nói: “Đại nhân! Khổ khắc sâm đạt muốn bình loạn chỉ sợ không đủ lực. Tây phương tứ linh mấy năm nay chiêu binh mãi mã binh lực đã đạt bốn mươi vạn. Khổ khắc sâm đạt hiện giờ nhiều nhất chỉ có thể điều động năm vạn kỵ binh cùng năm vạn bộ binh!”

Lâm Đại cũng nói: “Đại nhân có thể ra lệnh A Lỗ Thai dẫn thiểm tộc đại quân hậu viện!”

Lâm Phong gật đầu nói: “Như thế là tốt nhất, các người hãy đi chuẩn bị!”

Đội chúng tướng đi hết, Lâm Phong xoay người trở lại thư phòng soạn một phong mật hàm rồi gọi Băng sương cự hạc Thụy đức lập đến. Giao mật hàm cho hắn rồi dặn: “Người lập tức khởi trình đến Đa lợi á đại doanh giao bức mật hàm này cho A Lỗ Thai, mọi việc cần dặn đã ghi cụ thể trong mật hàm, bảo hắn nhanh chóng tập kết thiểm tộc đại quân tới Khổ Khắc Sâm Đạt!”

“Thiên nột! Thiên hạc nữ thần tại thượng! lại muốn ta lên đường!” Thụy Đức Lạp kêu khổ nhưng không dám chậm trễ vội vàng tiếp nhận mật hàm cười khổ vài tiếng xoay người đi.

” Thái hạc đáng chết!” Lâm Phong vỗ trán một tiếng đoạn đứng dậy đi đến hậu viện. Mấy tiểu nữ đang trêu đùa nhau, da thịt trong sáng sớm sáng rõ đích thực làm mê người mà, Khải Lâm Na cùng Lộ Thiển Á vừa ngồi quan sát vừa nhỏ to tâm sự gì đó.

Khải Lâm Na đứng dậy nói: “Thiếp vừa thấy Thụy Đức Lạp đi đâu đó, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Lâm Phong nói: “Tối hôm qua Ái Đức Hoa bệ hạ bị thích khách của tây phương tứ linh ám sát. Tây Phương tứ linh đã công nhiên tạo phản, không lâu nữa đế đô sẽ truyền đến lệnh dẹp loạn. Ta cho Thụy Đức Lạp đến thiểm tộc bảo A Lỗ Thai nhanh chóng tập kết thiểm tộc đại quân, chờ thời cơ xuất binh bắt Tây phương tứ linh!”

Khải Lâm Na sững sốt, mỹ nữ trí tuệ này và Lâm lão gia tử có cùng suy nghĩ. Lập tức nghĩ tới mẩu chốt câu chuyện thấy ngay Lâm Phong đang nói dối, cũng không hỏi dồn. Liền đi đến chỗ Lộ Thiển Á ở phòng đình ngồi xuống rồi mới nói: “Cuộc sống Quân doanh quả thực khô khan, chúng ta cho tuyển người mấy thị nữ, có các nàng hậu hạ bên cạnh người cũng tốt!”

Đem theo nữ quyến trong quân doanh cũng không phải chuyện gì mới mẻ. Cuộc sống trong doanh trại khô khan, nếu không có đàn bà thì quý tộc tướng lĩnh khẳng định không thể chịu được. Chính là tại chiến trường thấm đậm máu huyết, nếu không có đàn bà để phát tiết thì sẽ vì áp lực quá lớn mà sinh ra trong lòng không yên, thậm chí tinh thần khủng hoảng.

Bởi vậy ‘Quân Kĩ’ trong quân rất là thông dụng.

Khổ Khắc Sâm đạt có tinh thần giới chỉ. Lâm Phong muốn dẫn mấy người thị nữ theo hoàn toàn không thành vấn đề.

Lâm Phong phát tay nói: “Không cần, Khổ Khắc Sâm Đạt hiện thời không thể đánh trận lâu dài, không cần nhiều thời gian ta sẽ bắt Tây phương tứ linh để ổn định tình hình đế quốc. Ta sẽ hiển lộ thần uy thay nàng báo thù nhà!”

Khải Lâm Na mỉm cười: “Người có tâm ý này ta rất thỏa mãn, nhiều năm trôi qua tâm ý của ta đối với việc báo thù đã phai nhạt. Con người nếu sống trong cừu hận thì cuộc sống sẽ mất đi rất nhiều ý nghĩa!”

Lâm Phong ôm nàng vào lòng âu yếm nói: “Nàng thấy thế là tốt rồi, Thiên hoa vương quốc sớm muộn cũng sẽ diệt vong, khác nhau chỉ là thời điểm và nguyên nhân mà thôi. Bất quá, lúc trước ta đã đáp ứng nàng thì ta sẽ giữ đúng lời hứa, đợi ta bình định Tây phương tứ linh cùng Tinh Thái gia tộc, còn Tu La cổ bảo sẽ hoàn thành tâm nguyện của nàng”

Khải Lâm Na lặng lẽ gật đầu, trong ánh mắt nồng đậm nhu tình.

Lộ Thiến Á đi đến rên rỉ nói: “Người tốt a, nếu là ta, người có thể nỗ lực cho ta nhiều đến thế h3m?”

Lâm Phong gõ vào trán nàng cười nói “Bất hiếu a! Người không phải chù lão đại công sớm đi gặp Mông ni tạp đại thần a?”

Lộ Thiến Á cười duyên nói: “Người chưa trả lời ta,... ta chỉ đưa ra chút giả thiết thôi, sao liên tưởng tới cha ta, ta phát hiện tại người người càng ngày càng giáo hoạt nha!”

“Ta đối các người mỗi một người đều giống nhau!” Lâm Phong giáo hoạt trả lời.

Lộ Thiến Á cuối cùng cũng hài lòng không hỏi dồn nữa, yêu kiều liếc hắt.

Mấy tiểu nữ cũng tới vây quanh, Đái Lệ Ti cùng Toa Bối Lạp vừa nghe Lâm Phong lại muốn xuất chinh lập tức xung phong đi theo để thể nghiệm cuộc sống nơi quân doanh, Toa Lệ Na từ phía sau ôm lấy cổ Lâm Phong nũng nịu nói: “Công tử a, sao người lại muốn xuất chinh, không cần lo cho đám quý tộc hủ bại đấy làm gì cả.”

Lâm Phong ôm nàng kéo tới cười nói: “Hồng trần hỗn loạn, cho dù ta không dính đến người khác, cũng có người trăm phương nghìn kế nhắm đến Khổ Khắc Sâm Đạt của chúng ta. Huống hồ cha ta sau này nắm vận mệnh Lâm gia, ta không để ý đến họ há không phải vô tình vô nghĩa sao!”

Hướng tới Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp hai tiểu nữ hai bên Lâm Phong nói: “Các người phải ở nhà không được tự tiện chạy tới quân doanh, ta sẽ nhanh chóng bình định Tây phương tứ linh trở về!”

Hai tiểu nữ lập tức chu miệng, vẻ mặt đúng là không vui.

Lâm Phong kéo lại thì thầm vài câu, hai tiểu nha đầu lập tức mặt mày hớn hở chạy đi. Để lại một chuỗi chuông tiếng cười khúc khích.

Lâm Phong ôm lấy An Lệ Ny hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: “An Lệ Ny! Khổ Khắc Sâm Đạt là nhà của nàng, lúc ta không có nhà nàng có thể ngắm cảnh thăm thú các nơi, Khổ Khắc Sâm Đạt có nhiều người địa thiên sứ, có lẽ nàng sẽ tìm thấy mấy bằng hữu tri kỷ cũng nên!”

Tiểu thiên sứ gật đầu khiếp vía thốt: “Ta sẽ nghe lời ngài!”

Lâm Phong ha ha cười vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đứng dậy rời khỏi.

Buổi chiều, Lâm Phong ở thư phòng xử lý quân vụ. Thụy đức Lạp quay lại, Lâm Phong ngẩng đầu hỏi: “Thế nào rồi?”

Thụy Đức Lạp cười nói: “Ngài bắt ta vất vả đi lại một chuyến, A Lỗ Thai đã tập kết thêm tộc đại quân, dùng thêm tộc thiết kỵ hành quân tốc độ đến đây. Không vương bận chuyện hậu cần quân đội thì chỉ không đến mười ngày có thể tới Khổ Khắc Sâm Đạt. Thêm tộc Đại tướng Ba Phỉ Đặc lĩnh năm ngàn quân tiên phong đã xuất phát trước, trong vòng năm ngày sẽ tới!”

Lâm Phong nói: “Hảo a, thật vất vả cho người. Người...lui ra đi, ta còn xử lý công vụ trọng yếu!”

Thụy Đức Lạp dạ một tiếng. Lập tức đi tìm Mã Lệ Kiều.

Sau bữa chiều Lâm Phong tìm đến mấy lão bất tử.

La Đế Phong không biết đi nơi nào, Tạt Lạp Kì và Pháp Lạp Đế đang cùng Lôi Khắc Tây Mỗ đại sư và Mai Cách Lâm đại sư nghiên cứu ma pháp tại mật thất. Tạt Lạp Mỗ đại sư cùng mấy lão bắt tử một điểm khách khí cũng không có, tùy tiện cất giọng tiếp đón rồi tiếp tục bàn tán.

Lâm Phong ngồi một hồi thấy mấy lão bắt tử không có ý tứ liền ho khan một tiếng nói: ” Tây Phương tứ linh làm loạn, ta không lâu nữa sẽ xuất chinh, ma đạo quân đoàn chuẩn bị thế nào rồi?”

Mấy lão bắt tử lúc này mới kết thúc câu chuyện, Tạt Lạp Kì nhíu mày nói: “Ta còn tưởng ngươi một chút cũng không quan tâm, vậy a, một nửa ma đạo quân đoàn đều có chức vụ tại học viện, lúc nào cũng có thể điều động, Hoa Khắc Văn nắm rõ sự việc, Suwj tình cụ thể sẽ do hắn đảm trách!”

Lâm Phong toát mồ hôi hỏi: “Khắc Văn là ai?”

Pháp Lạp Đế vuốt râu nói: “Thiên nột, ngươi là tinh linh phò mã mà không biết a, Khắc Văn là một trong hai đại ma đạo sư của tinh linh tộc, ngươi ngay cả việc này cũng không biết!”

Lâm Phong liền cười nói “Ta cả ngày vất vả bận rộn, còn tâm từ đâu để ý mấy chuyện này!” Liền lôi Khắc Tây Mỗ đại sư cùng Mai Cách Lâm đại sư rời khỏi thực nghiệm thất đi tìm Khắc Văn.

Lâm Phong bảo hắn ngồi xuống, sau đó mới nói: “Tây Phương tứ linh làm loạn, không lâu nữa ta sẽ xuất chinh, ngươi mau đưa ma đạo quân đoàn tập kết cho ta, đến lúc đó sẽ theo đại quân xuất chinh!”

Khắc Văn đáp ứng một tiếng nói: “Thân vương điện hạ yên tâm, ma đạo quân đoàn đến một nửa thành viên là nhân viên của học viện, một nửa thành viên thì ở nhà, chỉ cần một ngày là có thể tập hợp được!”

Lâm Phong gật đầu nói: “Ngươi lui xuống đi, nếu có thời gian nhớ đi thăm Đái Lệ Ti!”

Khắc Văn ưu nhã cười, đứng dậy lui ra ngoài.

Lâm Phong lắc đầu, vị tinh linh pháp sư này sống hơn bảy trăm năm, nói về tuổi cũng là trưởng bối của Đái Lệ Ti. Chỉ là tinh linh nhất tộc sống lâu nhất cũng chỉ đến tám trăm tuổi. Hai vị tinh linh pháp sư sống lâu nhất này cũng sắp hết tuổi trời, nghĩ đến tinh linh nhất tộc nhân tài điều linh hắn không khỏi thở dài trong lòng một tiếng.

Không lâu sau, khoái mã truyền tin của đế quốc cũng đến nơi. Biết được lão gia ủng hộ Lạc Phỉ Đặc lên kế nhiệm ngôi vị hoàng đế, Lâm Phong thở dài buồn bực một trận, xem ra muốn làm cho Lâm gia lên làm vua thì còn phải thuyết phục lão gia tử mới được a!

Viết một điệp mật hàm, hắn quay qua Ngải Lâm Uy Na nói: “Nàng đi tìm Gia Đức Tây cho ta!”

Ngải Lâm Uy Na da mặt giãn giật đáp ứng một tiếng rồi đi khỏi...

Lâm Phong nhìn mỹ nữ biến mất tại cửa thư phòng thì lắc lắc đầu.

Một lát sau Tiểu Bạch diện Gia Đức Tây về mặt tức giận đi đến, rất là buồn bực hỏi: “Thiên nột, ngươi sẽ không giáo huấn ta chứ?”

Lâm Phong ngạc nhiên nói: “Nhìn vẻ mặt ngươi, không phải bị Ngải Lâm Uy Na giáo huấn sao?”

Gia Đức Tây phẫn nộ nhìn về phía sau Ngải Lâm Uy Na đứng sau lưng Lâm Phong, mỹ nữ này lập tức cười lạnh làm cho Tiểu Bạch diện vội vàng rút cổ. Về mặt hãnh hãnh nói: “Cũng tại nàng không có đạo lý quấy rầy công việc của ta, làm hại ta mất mặt mũi, thiên nột, ta không muốn sống mà!”

Lâm Phong ngạc nhiên cười nói: ” Tiểu Bạch diện ngươi ngoại trừ cả ngày tán gái phong lưu còn có thể có chánh sự gì? Chắc là bị Ngải Lâm Uy Na quấy rầy chuyện tốt tán gái của ngươi a?”

Ngải Lâm Uy Na thần sắc máy động nói: “ta không vừa mắt nụ cười của Tiểu Bạch diện này!”

Gia Đức Tây thiếu chút nữa bị chọc giận đến học máu, đánh không lại mỹ nữ này, cảm thấy thật mất mặt nói: “Khổ Khắc Sâm Đạt bây giờ nhân tài nhiều như lá. Không cần đếm ta xuất lực a, ngươi tìm ta làm cái gì?”

Lâm Phong cầm cầm lấy phong mật hàm trên bàn giao Ngải Lâm Uy Na đưa cho hắn nói: “Người lập tức khởi trình đến để giao phong mật hàm này cho lão gia tử, sự việc cụ thể đã được ghi ra, người sẽ là sứ thần cho tân nhậm hoàng đế bệ hạ!”

Gia Đức Tây trong lòng buồn bực mất đi vẻ bốn cột thường ngày nhận phong mật hàm liền rời khỏi thư phòng.

Lâm Phong quay đầu nhìn thoáng qua Ngải Lâm Uy Na, mỹ nữ cười trên mặt hiện màu hồng cuống quýt cúi đầu xuống.

.....

Mấy gã này không phải những tên ngốc, hiện giờ tân nhậm hoàng đế của các đại đế quốc đều bận rộn ổn cố định quyền lực, không ai rảnh bận tâm đến mấy nhân vật nhỏ bọn chúng. Lúc Ái đức hoa bệ hạ bị ám sát lại nêu đích danh bọn chúng, rõ ràng chính là muốn giá họa cho chúng. Bức chúng tạo phản.

Bốn vị lĩnh chủ không phải ngu ngốc, không có có năm đại đế quốc chống lưng, gánh lấy tội danh phản loạn sợ là không ra bao lâu thiết huyết quân đoàn đánh đến cửa. Lập tức phái ra sứ thần đến các tân nhậm đích hoàng đế chia mũi dùi khỏi mình, bọn họ chỉ cần ở lãnh địa chính mình phủ nhận tội danh này là được.

Lâm lão gia tử sau khi xem qua Lâm Phong cũng không nói gì thêm.

Lạc Phi Đặc hoàng đế thái độ tương đối kịch liệt, kiên quyết muốn triệu chủ nhân Tây phương tứ hồi kinh để tra xét, bốn lĩnh chủ làm sao dám đi chịu chết, đương nhiên là tìm đủ loại cớ để cự tuyệt. Đến lúc này, tội danh tạo phản đã giáng xuống.

Trải qua hai ngày bàn bạc cuối cùng đế quốc quân vụ đại thần lâm Khiếu Thiên đề nghị cử Khố Khắc Sâm Đạt lĩnh chủ Lâm Phong xuất binh tiêu diệt phản tặc. Hoàng đế bệ hạ tự mình giao ấn, phong Gia Đức Tây làm sứ thần chưa hết một ngày đã về tới Khố Khắc Sâm Đạt.

Phân phó an bài sứ thần nghỉ ngơi, Lâm Phong mới tới đại sảnh triệu tập chúng nói chuyện: “Tây Phương tứ lĩnh coi thường pháp lệnh đế quốc công nhiên phản bạn, quân lệnh đã truyền tới, mau tập kết đại quân chuẩn bị xuất binh tây chinh tiêu diệt phản quân. Các người chuẩn thể nào rồi?”

Lâm Trùng nói: “Đã bổ xung binh lực, thiếu tộc đại quân cũng vừa đến, có thể ngay lập tức xuất chinh!”

Lâm Nhị cười nói: “Cho tới nay, thiết huyết quân đoàn đều bị các nước ngăn cản không thể chiếu cố Tây phương tứ lĩnh nên mới làm cho tứ lĩnh lĩnh chủ nảy sinh dã tâm bành trướng cho đến bây giờ đã có lòng tự lập. Lần này nhân dịp xuất binh thảo phạt, nhất cử bất Tây phương tứ lĩnh, sát nhập lãnh địa của chúng vào bản đồ Khố Khắc Sâm Đạt!”

Chúng tướng đều âm âm tán thưởng, hồn nhiên không nghe ra Lâm Nhị có ý bất trung. Lâm Phong không để hoàng thất vào trong mắt, Khố Khắc Sâm Đạt tướng lĩnh đương nhiên cũng hình thành thói quen này. Loạn thế bắt đầu ai không nghĩ đến kiến công lập nghiệp, hoàng triều đã mất tuyệt đối không phải là đối tượng để họ có thể dựa vào.

Lâm Phong liếc mắt nhìn chúng tướng nói: “Thiếu tộc thiết kỵ dũng mãnh nổi tiếng thiên hạ, sau này các người kẻ cận thiếu tộc tướng lĩnh nhớ đối xử hoà bình, nếu ta phát hiện có người tự ý sanh sự sẽ xử theo quân pháp!”

Chúng tướng tâm trạng phát lạnh, vội vàng đồng thanh tuân lệnh.

Lâm Phong khua tay: “Lui ra!”

Sau ngọ, Lâm Phong ở xử lý quân vụ thư phòng, Khắc Nhĩ Văn tới gặp, tinh linh pháp sư dung mạo vào tuổi thất tuần nhưng những nét chính vẫn không thay đổi, trước kia chắc hẳn là một siêu cấp xuất ca, thần thái thiếu niên bay bổng nhưng cũng có vài phần trầm ổn.

Lâm Phong sau khi bảo hắn ngồi xuống bên liền hỏi: “Chuẩn bị thể nào rồi?”

Khắc Nhĩ Văn mỉm cười nói: “Nữ thần mặt trắng Ai Lệ Ti phù hộ, ma đạo quân đoàn đã tập kết xong, trang bị cũng phân phát xuống, tất cả ma pháp sư đều có thể đạt tới ma đạo sư tiêu chuẩn!” Do dự một

lúc rồi nói: ” Thân vương bệ hạ tôn quý, thánh tinh linh nhất tộc chỉ có năm vạn dân. Nếu có thể, hy vọng ngài tại chiến trường thượng chiếu cố nhiều hơn cho tinh linh pháp sư!”

Lâm Phong gật đầu nói: “Người yên tâm, ta sẽ cho ba ngàn cường chiến sĩ bảo vệ ma đạo quân đoàn, tuyệt sẽ không để cho một gã ma pháp sư nào bị tổn thương, cũng sẽ không làm cho tinh linh pháp sư bị nửa điểm thương tổn. Ta là thánh tinh linh phò mã, thánh tinh linh cũng là người thân ta, ta sẽ chiếu cố bọn họ!”

“Hao a, ta thật sự cảm kích Ngài!” Tinh linh pháp sư đứng dậy cúi người biểu lộ sự tôn kính, Lâm Phong cũng đứng dậy trả lễ. Tinh linh pháp sư lúc này mới lui đi ra ngoài.

157. Chương 157 : Xuất Binh Tiền Tấu

Dư quang của vầng trời chiều nhuộm hồng cả nửa bầu trời, Khắc Khố Sâm Đạt tắm mình dưới ánh rắng hồng của hoàng hôn tạo nên một bức tranh tráng lệ mê li, khiến cho cư dân sinh hoạt trên mảnh đất lạnh này không khỏi mắc lên khuôn mặt của mình những nụ cười thỏa mãn.

Vầng trời chiều tà tà về phía tây, một nhóm Thiểm tộc thiết kỵ do năm ngàn người tổ thành đang ồ ạt vượt qua khe núi Hi Tịch Ba Tư, cuốn theo cát bụi mù mịt tiến thẳng về phía Khắc Khố Sâm Đạt, móng thép phi dương, vạn mã bồn đặng khiến cho đại địa run rẩy, tiếng hí vang vọng của chiến mã cùng những tiếng của Thiểm tộc dũng sĩ vang xa ra tận ngoài mười dặm, khiến chi chó chạy gà bay loạn hết cả lên.

Năm ngàn Thiểm tộc chiến sĩ cường tráng cung mã thực luyện đang điều khiển ngựa lao nhanh về phía trước, nhìn thì có vẻ luộm thuộm, nhưng đội hình lại thủy chung không một chút hỗn loạn, trên bộ mặt thô quánh lộ xuất cường dã chiến ý cùng đấu chí bất khuất, vô số vết sẹo trên thân thể đủ để chứng tỏ bọn họ đều đã từng thoát khỏi lưỡi hái tử thần không biết bao nhiêu lần.

Những đôi mắt hoang dã nhưng uy vũ bất khuất, bách chiến bách bại, đầu tóc thì rối loạn cả lên trông chẳng khác gì ổ gà, nhưng lại triển hiện ra chiến ý cuồng dã truyền thống của Thiểm tộc chiến sĩ.

Một tòa cự đại thành trì xuất hiện ở trước mắt, Thiểm tộc đại tướng Ba Phỉ Đặc sách mã dẫn đầu đội quân quát lên: “Chiến Tranh Nữ Thần tại thượng, các anh em, trùng phong chinh tề, hãy để Khắc Khố Sâm Đạt lĩnh chủ kiến thức khí khái anh hùng của chiến sĩ Thiểm tộc chúng ta nào!”

Thú huyết của năm ngàn chiến sĩ Thiểm tộc bắt đầu phỉ đảng cả lên, cùng nhau phát ra những tiếng gầm rống kinh thiên động địa, hai chân thì thúc ngựa khiến cho Hãn Huyết Mã ở bên dưới chẳng khác gì được uống thuốc kích thích, ngẩng cổ hí dài lên một tiếng, vó ngựa dương cao rồi đạp xuống, lao thẳng về thành trì cao lớn ở phía trước, năm ngàn tiếng hò hét kinh thiên của năm ngàn người đó tựa hồ như khiến cả bầu trời xanh ở bên trên cũng muốn sụp xuống.

Gần rồi, càng gần rồi

Ngay khi năm ngàn Thiểm tộc chiến sĩ nhìn thấy rõ ràng tòa thành trì tráng lệ trước mắt, thì cổng bắc của Khắc Khố Sâm Đạt liền mở ra, một cỗ kim sắc nô lưu trùng xuất, thể như lưu tinh cản nguyệt hướng tới đội Thiểm tộc thiết kỵ ở ngoài mấy dặm lao tới, để lại phía sau cát bụi mù mịt, thanh thế chẳng chút thua kém với thanh thế của năm ngàn Thiểm tộc chiến sĩ tinh nhuệ.

Ba ngàn Thiết Huyết Thân Vệ bảo trì trùng phong trận doanh cỡ vừa, không có những tiếng hò hét kinh thiên động địa, không có những tiếng ngựa hí tê liệt vân tiêu, chỉ có những âm thanh rầm rầm chân động của đại địa khi móng thép cất lên rồi đạp xuống, khiến cho năm ngàn Thiểm tộc thiết kỵ ở ngoài mấy dặm cũng đã có thể cảm thấy cỗ vô hình sát khí ở trước mặt ập tới.

Không chút sợ hãi, Thiểm tộc dũng sĩ trước giờ không biết sợ bất cứ vật gì, từ khi được sinh ra, Thiểm tộc dũng sĩ đã được chú định là phải tranh đấu với ông trời, cùng với ông trời tranh đoạt không gian sinh sống, trong tư điển của bọn họ từ trước giờ chưa từng có hai chữ “sợ hãi”, huyết dịch của bọn họ triệt để phỉ đảng, gia tốc lao thẳng về phía trước.

Ba ngàn Thiết Huyết Thân Vệ cùng năm ngàn Thiểm tộc thiết kỵ chẳng khác gì hai cỗ sóng dữ lao thẳng về phía đối phương, ngay khi Thành Vệ Quân Trưởng ở trên lầu thành vừa muốn mở miệng hô lên một tiếng

thì hai bên đồng thời hãm ngựa ở cách nhau độ ba trăm thước, chiến mã ở bên dưới cùng nhau hí dài, người người đứng dậy, một cổ cự phong vô hình tức thì dựng khởi ở chính giữa, sau đó thì đột nhiên biến mất.

Sau khi mỗi bên tiến thêm được một trăm thước thì ba ngàn Thiết Huyết Thân Vệ cũng năm ngàn Thiểm tộc thiết kỵ dừng lại, nhìn thẳng về phía của đối phương, kỹ thuật tinh trạm đó khiến cho người người phải tán thán, ngay khi ba ngàn Thiết Huyết Thân Vệ kinh thần thuật kỵ xạ thiên hạ vô song của Thiểm tộc, thì năm ngàn Thiểm tộc thiết kỵ cũng đồng thời thẳng khởi một ý niệm: Thiết Huyết Quân Đoàn của Lâm gia quả nhiên à danh bất hư truyền.

Tương hổ kính phục lẫn nhau, một tràng tranh cường háo thẳng tức thì yên tiêu vân tán.

Không khí trở nên trầm lắng một lúc, Thiểm tộc đại tướng Ba Phỉ Đặc sách mã đi tới phía trước độ mấy chục thước rồi nói lớn lên: “Ba Phỉ Đặc phụng lệnh đến báo cáo với lĩnh chủ đại nhân!”

Một đạo bạch ảnh phá không bay tới, lóe lên một cái rồi xuất hiện ở ngay trước ngựa của Ba Phỉ Đặc, Lâm Phong thân mang giáp nhẹ, eo mang bội kiếm, đầu mang mũ kỵ sĩ, hãm ngựa cách Ba Phỉ Đặc mười mấy chục thước, cạo giọng nói: “Phiền Ba Phỉ Đặc tướng quân rồi, mời theo ta vào trong thành để nghỉ ngơi!”

Thanh âm hoành lượng du dương, rõ ràng truyền thẳng đến tai của mỗi một vị chiến sĩ ở cả hai bên. Thực lực đại biểu cho tất cả, năm ngàn Thiểm tộc chiến sĩ đều không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ đối phương.

Lúc tiến vào trong thành, dân chúng trong Khắc Khố Sâm Đạt đã tiến tới tụ tập tự phát nghênh đón, vô số thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp hướng về phía Thiểm tộc chiến sĩ thể hiện sự nhiệt tình của bọn họ, cũng hiển sự hào hữu của Khắc Khố Sâm Đạt, khiến cho mỗi một vị Thiểm tộc chiến sĩ đều cảm thấy sự trọng thị của Lâm Phong đối với bọn họ, cũng khiến cho lòng hư vinh nhoe bé của mình cảm thấy cực đại thỏa mãn.

Lâm Phong cùng Ba Phỉ đặc kể vai cưỡi ngựa tiến về phía trước, rồi dung nhan thần tán thưởng hướng về An Đức Liệt, mười năm trở lại đây cái tên gia hỏa này có khả năng ngồi vững trên chức vị Nội Chính Quan hiển hách đó đúng là cũng có chút năng lực, không ngờ lại “dọn tiệc” lớn đến mức này, đúng là khiến bản thân cảm thấy có chút bất ngờ.

Nhìn thấy thần tình phán đoán thường trên khuôn mặt của mỗi một vị Thiểm tộc hán tử, Lâm Phong không khỏi thầm khen bản thân biết n người, đã đề bạt được một vị thủ hạ xuất xuất chúng như An Đức Liệt, thiết nghĩ chỉ cần tràng diện hoan nghênh hôm nay đã đủ để đem những Thiểm tộc hán tử dũng hân này gắn chặt vào chiếc chiến xa của Lâm gia rồi.

“Lĩnh chủ đại nhân tôn quý, lĩnh địa của người đúng là quá mỹ lệ rồi!” Ba Phỉ Đặc là đại tướng thân tín của A Lỗ Thai, trước đây cũng đã từng tới Khắc Khố Sâm Đạt một lần, vị trướng hán này chẳng chút che giấu thần sắc ngưỡng mộ của mình, cảm thán nói: “Như quả là không sợ sự sinh hoạt xa xỉ làm hủ thực dân phong háo chiến của chúng tôi, thì A Lỗ Thai a man nhất định sẽ để cho toàn bộ tộc nhân của mình đến ở tại lĩnh địa của người rồi!”

Lâm Phong cười đáp: “Sau này đại thảo nguyên cùng Khắc Khố Sâm Đạt liên kết thành một phiên, có nghĩa đã là người một nhà, ta sẽ khai phóng biên quan, để tộc nhân của các người có thể tự thân tới đây thể hội phong thổ nhân tình của bọn ta một phen, như quả nguyện ý cư ngụ tại Khắc Khố Sâm Đạt, thì ta nhất định sẽ vì bọn họ mà cấp cho bọn họ một phần thổ địa, cấp cho bọn họ thân phận bình dân của Khắc Khố Sâm Đạt!”

Ba Phỉ Đặc hào khí can vân nói: “Lĩnh chủ đại nhân hoài bão cả thiên hạ, Thiểm tộc chúng tôi đều nguyện ý đi sau lưng ngài, để Thiểm tộc thiết kỵ đạp biến cả mọi góc gạch của Thần Tang đại lục, dùng sự dũng vũ của chúng tôi để đổi lấy địa vị và vinh dự xứng đáng!”

“Ta nhất định sẽ mang đến cho những Thiểm tộc chiến sĩ dũng cảm những địa vị và vinh dự xứng đáng thuộc về họ!” Lâm Phong đưa tay vỗ vỗ vào vai của Ba Phỉ Đặc, hai bên đối thị với nhau, rồi cùng nhau cáp cáp cười lớn lên, nói tiếp: “A Lỗ Thai đâu, y còn bao lâu nữa mới tới Khắc Khố Sâm Đạt?”

Ba Phỉ Đặc đáp: “Trước khi tôi xuất phát thì a man đã tập hợp đại quân của bốn bộ chuẩn bị khởi trình, qua năm ngày nữa có thể đến đây!”

Lâm Phong nói: “Như thế thì quá tốt rồi, Ba Phỉ Đặc tướng quân trước tiên hãy nghỉ ngơi vài ngày, đợi đại quân của A Lỗ Thai đến đây, rồi chúng ta liền thế sự xuất chinh!”

Sauk hi đưa Ba Phỉ Đặc an bài nghỉ ngơi ở trong phủ, thì tiếp đó an bài cho năm ngàn Thiểm tộc thiết kỵ nghỉ ngơi ở đại doanh của Thành Vệ Quân.

Chiều tối Lâm Phong triệu tập chúng tướng cùng mấy vị Thiểm tộc tướng lĩnh, thiết tiệc tẩy trần cho Ba Phỉ Đặc, chủ khách hưởng tận hoan lạc, sau đó Lâm Phong vừa quay trở lại thư phòng, thì thấy Lâm Trùng tiến tới, không khỏi cất tiếng hỏi: “Ngươi đến đây làm gì? Có chuyện gì sao?”

Lâm Trùng cười lảng một tiếng, rồi vội vàng nói: “Xác thật là có một chút chuyện, công tử, người xem ... lần trước lúc chinh phạt Thiểm tộc, người đã cho Lâm Đại và Lâm Nhị tùy quân xuất chinh, lần này hay là cho phép ta hoạt động một chút, Khắc Khố Sâm Đạt cũng không có việc gì cả, làm cái chức vị Thành Thủ, đúng là có hơi sầu muộn một chút, hắc hắc!”

Lâm Phong đến sau án thư ngồi xuống rồi mới nói: “Chỉ là chuyện này?”

Lâm Trùng ngượng ngùng gật đầu.

Lâm Phong ách nhiên cười nói: “Những thứ thuộc về ngươi thì tuyệt đối chạy không thoát đâu mà lo, lần bình loạn này cũng không thiếu phần của ngươi đâu, lui xuống đi!”

Lâm Trùng đại hỉ đa tạ, đáp ứng một tiếng rồi vui vẻ lui xuống, mấy ngày nay hấn ta cũng vì chuyện này mà lo lắng khôn nguôi, lần trước chinh phạt Thiểm tộc hấn không thể tùy quân xuất chinh, mất trắng một cơ hội tốt để tranh quân công, lần này thì không thể bỏ qua, vì thế nên mới tìm gặp Lâm Phong, hiện tại tính ra tâm nguyện cũng đạt được rồi.

Bỉ Đặc vô thanh vô tức tiến tới, sau đó lại vô thanh vô tức biến mất trong không gian, chỉ để lại một bản đồ phân bố binh lực tỉ mỉ ở trên án thư.

Lâm Phong trải tấm bản đồ phân bố binh lực của Tây Phương Tứ Lĩnh do Bỉ Đặc mang tới, quan sát tỉ mỉ một phen, thấy mi tâm có chút đau đau nên lấy tay xoa xoa vào đó, sau đó nói: “Ngải Lâm Uy Na, đầm lưng cho ta đi!”

Ngải Lâm Uy Na ở phía sau lưng nghe thế thì nhú mày lại, không khỏi có chút trù trừ, tựa hồ đang khóa lự làm sao để đầm lưng cho hấn ta, qua một lúc sau, Lâm Phong không thấy nàng ta có động tĩnh gì, nhin không được quay đầu nhìn lại, vị mỹ nữ này thấy thế mới đưa đôi tay thon thả của mình đầm đầm vào vai cứng cáp của Lâm Phong.

Lâm Phong lập tức trứ đôi mày kiếm lại, một lúc sau mới nhin không được hỏi: “Ngải Lâm Uy Na thân ái của ta, nàng muốn đánh chết ta hay sao vậy? Làm gì mà dùng nhiều lực khí như vậy?”

Ngải Lâm Uy Na nghe thế thì sững sốt một lúc, nhân thần lộ xuất biểu tình sầu muộn, đôi môi mấp máy một hồi, rồi mới cất tiếng nói: “Ta chưa đầm lưng cho ai bao giờ!”

Lâm Phong ngạc nhiên quay đầu nhìn nàng ta một lát, tâm lí không khỏi bắt đầu cảm thán, vị mỹ nữ này gần đây càng lúc càng có vận vị của nữ nhân rồi, chỉ ngẫu nhiên mà cũng lộng xuất ra bộ dạng tình thú như vậy, đó là chuyện trước giờ chưa từng có.

Còn may là xương cốt của hấn cũng khá là cứng cáp, nếu không thì đã bị Đại Lực Chiến Thần phi cấp đến cấp biệt thần thú đầm xương bả vai vỡ nát hết rồi, sầu muộn lắc lắc đầu, nói: “Được rồi, được rồi, nàng đi pha trà rồi đến đây cho ta, nhớ là dùng Thiên Diệp La Lị Trà của Tinh Linh Chi Đô, rồi dùng nước mưa mà pha chế!” Nói xong thì cúi đầu tiếp tục phân tích sự phân bố binh lực trên tấm bản đồ.

Ngải Lâm Uy Na hé môi rồi lại mím lại mấy lượt, nhưng rốt cuộc cũng không thể cất tiếng thành lời, sau đó một lát rồi mới chuyển thân rời đi.

Một lúc sau, một chén trà thơm được mang đến trước mặt Lâm Phong, hấn ta cũng không thềm ngẩng đầu lên, thuận tay tiếp lấy rồi nhấp một hơi, tức thì đôi mày kiếm cau hấn lại, có chút tức giận nhin về phía Ngải Lâm Uy Na nói: “Ngải Lâm Uy Na thân ái của ta, nàng làm sao mà bỏ nhiều bà đến vậy, không phải là muốn chúc độc* chết ta đó chứ?”

*Thiên Diệp La Lị trà nếu như pha quá đặc thì sẽ hỏa độc công tâm

“Ta chưa có uống qua, làm sao mà biết nên bỏ nhiều hay ít!” Ngải Lâm Uy Na sắc mặt có chút ủy khuất đáp.

“Ài !” Lâm Phong lắc lắc đầu thở dài một hơi, sắc mặt sầu muộn để chén trà sang một bên, thở dài thêm mấy hơi nữa rồi gọi thị nữ ở ngoài cửa vào giúp hẩn ta pha một chén trà khác.

Còn về Khải Lâm Uy Na thì lúc này lộ xuất một nụ cười, trong đó còn có chút điểm hưng phấn, biểu tình này trông giống một tiểu ma nữ vừa mới học cách trêu ghẹo người khác, mà lại bắt đượ một kẻ xui xẻo thử nghiệm đã đạt được thành công.

Nhưng Lâm Phong lại đem toàn bộ tinh thần nhìn vào tấm bản đồ phân bố binh lực, nên tịnh không thể nhìn thấy biểu tình của vị mỹ nữ này.

Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, Ngải Lâm Uy Na thì đang hò tư loạn tưởng, thần trí chu du ở ngoài trời, Lâm Phong khởi thân đứng dậy rồi quay đầu nhìn lại, thấy vị mỹ nữ này đang thử hồn đi đâu đó, nhin không được bèn hỏi: “Suy nghĩ cái gì mà nhập thần vậy?”

“Úc! Đâu có gì đâu?” Ngải Lâm Uy Na giật thót mình, phương hồn cấp tốc được gọi về, vội vàng đáp trả.

Mắt của Lâm Phong lóe qua một tia tiểu ý, tùy tay cuộn tấm bản đồ phân bố binh lực lại, rồi nói: “Đứng ở đó ba canh giờ rồi mà không thấy mệt sao? Sau này không cần theo ta như thế nữa, muốn làm cái gì thì cứ án theo phương thức của bản thân mà thể nghiệm sinh hoạt, như thế thì nàng mới có thể cảm thụ được nhạc thú của nhân sinh!”

Ngải Lâm Uy Na muốn nói: “Ta cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn mãi mãi đi theo công tử!” Nhưng không biết là tại sao lại nói không ra lời, ấp a ấp úng cả một lúc lâu, mà ngay cả một nửa chữ cũng không nói ra được.

Lâm Phong trêu ghẹo: “Quay về nghỉ ngơi thôi, chúc nàng đêm nay có một giấc mơ đẹp!”

Tâm lí của Ngải Lâm Uy Na không khỏi có chút thất lạc, nhưng lại không dám kháng mệnh, đáp ứng một tiếng rồi lui xuống.

Lâm Phong quay trở về hậu viện, khảo lự đi lại một hồi rồi cuối cùng quyết định tiến tới phòng của Lộ Thiên Á.

Khi đẩy cửa tiến vào thì thấy vị mỹ nữ Lộ Thiên Á còn chưa nghỉ ngơi, hiện đang nằm trên giường đọc tiểu thuyết kị sĩ, một nửa thân thể lộ ra bên ngoài, một mảnh lớn tuyết bạch ở trước ngực dưới ánh đèn tán phát một cổ quang trạch nhu hòa, xen lẫn vào đó là quang mang của đèn thủy tinh, tạo nên một bức tranh mê người.

Mái tóc màu nâu tán lạc trên gối, tư thái quyến rũ, phong tình dụ nhân.

Lâm Phong huy tay cho thị nữ thối lui, rồi thuận tay đóng cửa lại, cởi chiếc áo ngồi xuống rồi tiến lên trên giường, ôm lấy mỹ nữ này vào trong lòng, giật lấy cuốn tiểu thuyết kị sĩ của nàng ta, thuận tay để sang một bên, nói: “Lớn đến tuổi này rồi mà còn xem những bộ tiểu thuyết kị sĩ lừa gạt thiếu nữ như thế này làm gì, nàng không phải là muốn nằm mộng thấy bạch mã vương tử gì gì đó chứ?”

Lộ Thiên Á đang đọc đến đoạn hứng thú, không ngờ lại bị người khác làm mất hứng, giận dữ nguyệt Lâm Phong một cái, nói: “Chàng chẳng lẽ một chút tự do cũng không cấp cho thiếp sao, làm phu nhân của chàng đúng là quá rãnh rỗi rồi, người ta buồn bực nên làm một vài chuyện mà mình thích cũng không được sao? Chàng khi nào lại biến thành ra hẹp lượng đến vậy?”

Lâm Phong bóp bóp lấy bộ ngực nhu nộn của nàng ta rồi nói: “Được, đương nhiên là được, bất quá đêm cũng đã khuya rồi, chúng ta nên làm chính sự đi thôi, đợi đến khi có thời gian thì nàng hay xem tiểu thuyết kị sĩ!”

Lộ Thiên Á lại kiều mị nguyệt hẩn ta một cái, xoay người ôm lấy hẩn ta rồi rên rỉ: “Còn tưởng là hôm nay chàng không đến đây nữa chứ, sớm biết thế thì thiếp đã gọi Toa Lị Na sang bên đây, đúng là chịu thua chàng luôn, làm gì mà công phu trên giường lại chẳng khác gì ma thú cả, hi hi!”

“Thật đáng đánh!” Lâm Phong lấy tay vỗ vỗ vào đôi hông đàn tính của nàng ta, vờ giận dữ nói: “Dám ví nam nhân của nàng là ma thú, xem thử ta làm sao mà thu thập nàng, xem ra đêm nay phải chấn chỉnh lại đạo làm thê tử của nàng rồi ...” Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Lâm Phong tiến tới sảnh trước, liền cho gọi Lâm Trùng và An Đức Liệt đến, sau đó hướng sang Lâm Trùng nói: “Quân bị trong kho của chúng ta còn tồn ba mươi vạn bộ, một lát nữa người đi theo An Đức Liệt nhận lấy hai mươi vạn bộ khải giáp, mang sang cho Ba Phỉ Đặc, nhớ là phải ước thúc sĩ binh cho thật tốt, không được phép xảy ra trùng đột với Thiểm tộc chiến sĩ, nếu không thì cái chức vị Thành Thủ cũng không nên làm nữa!”

Lâm Trùng hững hờ đáp ứng một tiếng rồi cất tiếng hỏi: “Khải giáp tồn kho đều là chế thức trang bị của Khắc Khố Sâm Đạt bọn ta, công tử không cần phải khảo lại lại một phen sao?”

Lâm Phong trừng mắt nhìn hán ta một cái rồi nói: “Khảo lự cái gì? Chẳng lẽ ta sợ Thiểm tộc thiết kị tạo phản sao?”

Lâm Trùng cười khan, sau đó lẳng lặng không nói gì nữa.

Lâm Phong xua tay, nói: “Người lui xuống trước đi, những chuyện này không cần người phải quan tâm, người chỉ cần quản sĩ binh cho tốt vào, đừng để Thiểm tộc chiến sĩ nháo nhào cả lên là được rồi!”

Lâm Trùng đáp ứng một tiếng rồi lui xuống.

Sau bữa trưa, Lâm Phong đi tìm Ba Phỉ Đặc, thì thấy thị vệ báo là Ba Phỉ Đặc đã đi đến quân doanh, Lâm Phong hiện cũng đang muốn đi đến quân doanh nên liền đến đó, thì thấy đại hán này đang ở cùng với các hán tử của Thiểm tộc, cùng nhau ăn uống một cách sảng khoái, thấy hán ta tiến tới, Ba Phỉ Đặc liền đứng dậy nghênh đón, ngược ngùng nói: “Hắc hắc! Cái này ... người Thiểm tộc bọn tôi không quen những món ăn của Văn Lại nhân các người, sau này sau này lĩnh chủ đại nhân cũng đừng có quản những chuyện đó nữa, nếu không bọn tôi rất là khó chịu!”

“Tướng quân cứ xem đây như là đại thảo nguyên là được rồi, việc ăn uống cứ tìm tới quân nhu là được!” Lâm Phong lấy tay vỗ lên vai của vị tráng hán này vài cái, khiến cho vị tráng hán này suýt chút nữa là ngã lăn quay xuống đất, tiếp đó mới nói: “Năm ngàn chiến sĩ này là những chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Thiểm tộc các người!”

Ba Phỉ Đặc nhăn nhó đáp: “Lực khí của lĩnh chủ đại nhân thật là quá mạnh, người thực sự không hổ danh là đại lực đệ nhất cường giả!”

Lâm Phong cáp cáp cười to, rồi nói: “Ta đã cho người chuẩn bị khải giáp cùng vũ khí tinh luyện cho hai mươi vạn đại quân Thiểm tộc của các người rồi, năm ngàn chiến sĩ tinh nhuệ này trang bị thành một chi kị binh nặng đi, Thiểm tộc chiến sĩ tuy không sợ chảy máu nhưng bọn họ cũng có thân nhân, tận lượng giảm tổn thất đến mức thấp nhất, ta còn phải dẫn bọn họ về cùng với thân nhân đoàn tụ, nên không muốn có nhiều người ngã xuống trên chiến trường!”

“Xin phục tùng mệnh lệnh của lĩnh chủ đại nhân!” Ba Phỉ Đặc hành lễ một cái, trên khuôn mặt của vị tráng hán này không giấu nổi thần sắc cảm kích.

158. Chương 158 - Tứ Đại Binh Đoàn

Giữa trưa, Lâm Phong sau khi dùng cơm trưa trong doanh trại với 1 tướng lĩnh Thiểm tộc liền quay về phủ, tới trước cổng Lâm phủ, nhìn thấy 1 thanh niên có dáng vẻ hơi quen đứng giữa cổng phủ đang cố gắng giải thích với thân vệ không biết là chuyện gì, phần hai tên thân vệ trông bộ dạng có vẻ không còn nhẫn nại được nữa, coi mỗi sắp sửa ra tay động thủ với thanh niên kia.

Khi Bạch Long Mã cũng vừa chạy tới, hai tên thân vệ vội vàng cùng hướng về phía trước hành lễ, lâm Phong cau mày hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tên thân vệ bên trái đáp: “Đại nhân, tên binh dân đáng chết này dám giả mạo xưng là bằng hữu của ngài, lại còn nhất quyết đòi gặp ngài!”

Lâm Phong quay sang nhìn về phía người thanh niên kia, buột miệng kêu lên: “Là người?”

Người thanh niên không phải là ai xa lạ, chính là học sinh có tài ở Hoàng Gia Học Viện đã có duyên gặp mặt một lần ở đế đô - Khải Lâm, khi đó chỉ là nhất thời nhiệt huyết dâng trào, thuận tay nâng y dậy, chỉ là cái tên tiểu tử này chẳng khác gì cái nhà xí bằng đá vậy, vừa thú vị vừa cứng, khiến gã thật hết sức không vui.

Nghĩ lại lúc đó chỉ là thuận miệng nói một câu, tình không để chuyện đó trong lòng, không tưởng được tên tiểu tử này thực sự lại tới Khắc Khố Sâm Đạt để tìm mình.

Khải Luân vội vàng cúi về phía trước hành lễ, sắc mặt phát hồng, điệu bộ lúng túng nói: “Chính là ta, thật không ngờ linh chủ đại nhân lại có thể nhớ được một tiểu nhân vật không đáng để ý như ta đây, thật khiến ta cảm thấy cực kỳ vinh hạnh!”

Lâm Phong phi thân rời khỏi Bạch Long Mã, vỗ vỗ vào đầu của Bạch Long Mã, Bạch Long Mã lập tức hí một hơi dài, đoạn vút đi không để lại thân ảnh.

Lâm Phong tiến về phía trước vỗ vào vai Khải Luân, khoát tay xua thân vệ lui xuống, dẫn Khải Luân tiến vào phủ môn, đoạn hỏi: “Thế nào rồi, không phải là đã quyết định làm việc cho ta rồi chứ?”

Khải Luân giọng cung kính đáp: “Thưa mong linh chủ đại nhân nâng đỡ, Khải Luân nguyện ý vì ngài mà cống hiến một phần lực bạc!”

Lâm Phong nhìn thấy cổ ngọc khí ở khoảng giữa cặp chân mày của tên tiểu tử này đã triệt để biến mất, biết ngay tên tiểu tử này hai tháng trở lại đây khẳng định là đã lướt qua lướt lại trước Quý Môn Quan vô số lần, hơn một nửa là đã nhìn thấy rõ tầng lớp quý tộc hiện tại đã triệt để đoạ lạc, vô phương cứu chữa, vì vậy đã bỏ đi cái tôn nghiêm của mình mà tới đây.

“Tây Phương Tứ Linh bạo loạn. Không lâu sau, ta phải lãnh binh đi bình loạn, người trước hết hãy đi thay y phục, rồi hãy tới thư phòng của ta, trước tiên hãy để ta kiến thức coi một thân tài năng của người ra sao!”

Sau khi phân phó thân vệ đưa Khải Luân lui ra, đoạn chuyển thân đi về phía thư phòng.

Đám nữ nhân quây quần đang bàn thảo không biết là chuyện gì, Lâm Phong bước vào cửa, nhìn thấy Khải Lâm Na đang trải một quân kỳ chưa xếp lại. Sau khi mời gã ngồi xuống cạnh bàn, cười tươi nói: “Nghe nói chàng định tổ chức quân đội, bọn thiếp cùng nhất trí làm quân kỳ cho chàng, chàng xem coi có thích không?”

Lâm Phong cúi đầu nhìn, chỉ thấy hoả phượng trên nền quân kỳ màu trắng, trên bề mặt nổi bật đích thật là một Dục Hoả Phượng Hoàng đang ở trong đám liệt hoả hùng hùng, sải cánh ngẩng cao đầu cất tiếng hét, thấu xuất ra sự bi tráng mãnh liệt, khiến chúng nhân đều có một loại cảm giác áp bức và uy thế mãnh mẽ vô bờ, phía dưới có viết một dòng chữ lớn chói loá: phượng hoàng niết bàn, dục hoả trùng sinh!

“Phượng hoàng niết bàn, dục hoả trùng sinh?” Lâm Phong ngạc nhiên nói: “Vì lý do gì lại dùng một con Dục Hoả Phượng Hoàng?”

Lộ Thiển Á yêu kiều cười đáp: “Phượng hoàng niết bàn, dục hoả trùng sinh, là đại biểu cho đấu chí uy vũ bất khuất, dùng một lá cờ lớn có Dục Hoả Phượng Hoàng ở trên làm quân kỳ, tuy có thể hơi kém uy phong một chút, bất quá cũng chỉ có chàng mới có đủ tư cách để dùng danh nghĩa của hoả phượng hoàng để lập quân!”

Toa Lệ Na cũng nói: “Kỳ thật những quốc gia khác dù là muốn lấy danh nghĩa hoả phượng hoàng để lập quân đội, cũng không đủ tư cách, nếu không Chu Tước gia tộc khẳng định là sẽ không bỏ qua cho họ, nhưng công tử là ngoại tịch của hoả phượng hoàng, còn là đại lực đệ nhất cường giả, khẳng định sẽ không gặp những phiền phức đó!”

Lâm Phong liên tục gật đầu nói: “Không tệ, không tệ, phượng hoàng niết bàn, dục hoả trùng sinh, dùng danh nghĩa hoả phượng hoàng để lập quân. Các nàng đều muốn ta lập hoả phượng hoàng làm tiêu chí cho quân đội, đề nghị này rất hay, vậy thì để ta tổ chức một Dục Hoả Phượng Hoàng quân đoàn!”

Hai tiểu nữ Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp rõ ràng là không biết lí lẽ gì cả, Toa Bối Lạp lộ vẻ bất mãn với quyết định đó: “Hoả phượng hoàng thì có uy phong gì ghê gớm đâu, Cự Long gia tộc của bọn ta đâu có thua kém bọn họ, vì lý do gì mà không thể kiến lập một Cự Long Quân Đoàn!”

Đái Lệ Ti lập tức phản bác nói: “Có lắm lần không đó, Lâm Phong là ngoại tịch của hoả phượng hoàng, đâu phải là ngoại tịch cự long, dùng danh nghĩa hoả phượng hoàng lập quân, Phượng Hoàng gia tộc khẳng định là sẽ không có ý kiến gì, nếu dùng danh nghĩa của Cự Long gia tộc mà lập quân, Long Hoàng của các người có đồng ý không?”

Toa Bối Lạp lọt vào thế kém hết lời phản bác, lặng thinh cả một lúc lâu, ngẫm nghĩ cố tìm ra một lý do chính đáng.

Lộ Thiển Á đột nhiên tinh thần chấn động, hứng trí bừng bừng nói: “Lâm Phong là thiên hạc thần sứ, Thiên Hạc gia tộc hiện tại đối với Khắc Khố Sâm Đạt cũng có thể coi như là người một nhà, so với Chu Tước gia tộc còn thân cận hơn một chút, dùng danh nghĩa của Thiên Hạc gia tộc cũng có thể, Thiên Hạc Nữ Hoàng khẳng định là sẽ không có ý kiến gì, chi bằng ...”

Toa Lị Na nhẹ nhàng lướt tới, từ phía sau ôm ngang eo Lâm Phong, tiếp đó cười nói: “Muội thấy hiện tại chúng ta dùng danh nghĩa hoả phượng để thành lập một chi Dục Hoả Phượng Hoàng Quân Đoàn, sau đó dùng danh nghĩa của thiên hạc thiết lập một chi Thiên Hạc Quân Đoàn, như vậy không phải càng thêm uy phong hơn sao!”

Chúng nữ nhất thời nghe đều cảm thấy có lý, lập tức gật đầu tán thành, Toa Bối Lạp liền nắm lấy cơ hội này vội vàng nói: “Tổ chức thêm một Cự Long Quân Đoàn nữa là tốt rồi!”

Lâm Phong véo cái mũi đẹp của nàng ta, cười khê nói: “Ta cũng muốn mượn danh nghĩa của Cự Long gia tộc, bất quá Long Hoàng của các người có chịu đồng ý hay không? Nếu như ta dùng danh nghĩa của chính mình để lập quân, sau đó mượn danh nghĩa của tứ đại hoàng kim gia tộc phân ra tứ đại binh đoàn, như vậy không phải là đã làm tổn hại uy vọng của tứ đại hoàng kim gia tộc rồi sao, tứ đại hoàng kim gia tộc có đồng ý hay không?”

Lộ Thiển Á cười nói: “Chàng thân là thiên hạc thần sứ, thiên hạc Nữ Hoàng khẳng định là không có ý kiến rồi!”

Khải Lâm Na nói: “Như thế thì có điều không ổn, Cự Long gia tộc đối với Khắc Khố Sâm Đạt bọn ta trước giờ không có hảo cảm, Kim Sí Đại Bàng gia tộc đối với bọn ta cũng không có qua lại, Phượng Hoàng gia tộc thì tạm không nói đến, nếu như dùng danh nghĩa của Cự Long gia tộc và Kim Sí Đại Bàng gia tộc lập quân, khẳng định là sẽ đụng phải sự phản đối của cả hai gia tộc!”

Toa Lị Na nhìn về phía Toa Bối Lạp cười nói: “Ta hiện tại thật vẫn cảm thấy kỳ quái, Toa Bối Lạp giờ đã là nữ nhân của công tử rồi, nhưng vì lý do gì mà Cự Long gia tộc đối với Khắc Khố Sâm Đạt bọn ta lại có thái độ thù địch như vậy, đến giờ vẫn chưa thấy Cự Long gia tộc phái người tới đây bắt Toa Bối Lạp trở về, xem ra công tử cũng nên bỏ ra chút thời gian để đưa Toa Bối Lạp trở về Long Quật để thân rồi!”

Lâm Phong theo đó cũng nhìn về phía Toa Bối Lạp nói: “Đúng rồi, nàng ở Khắc Khố Sâm Đạt cũng đã mười năm, sao trước giờ vẫn không thấy phụ mẫu nàng tới thăm nàng, phải chăng sau khi cự long các người ly khai khỏi Long Quật, thì thân nhân sẽ không quản chuyện của các người nữa?”

Chúng nữ ở đây cũng chỉ biết là Toa Bối Lạp là một Bạch Long, ngoài ra thì không còn biết gì về nàng. Nghe thế cũng không khỏi cùng nhau dồn ánh mắt về phía tiểu long nữ.

Toa Bối Lạp sụt sùi miệng mếu máo, giọng nghẹn ngào nói: “Lão ba lần lão mẹ của ta đều đã chết từ sớm rồi!”

“Hu!” thanh âm nức nở lan toả toàn trường.

Chúng nữ quay mặt nhìn nhau, Lâm Phong cũng biểu hiện vẻ ngạc nhiên, ngơ ngác cả một lúc lâu, đoạn hỏi: “Cha mẹ của nàng làm sao làm chết?”

Toa Bối Lạp vừa mếu máo vừa nói: “Bọn họ lúc trước đều là toạ kỵ của nhân loại các người nhưng không may đã chiến tử mất!”

Lâm Phong nghe xong liền im lặng, Thản Tang đại lục mỗi năm đều có cự long bị tử vong, một số sau khi làm toạ kỵ cho nhân loại mà chiến tử, một số khác vì gặp ma thú lợi hại hơn mà vong mạng, chỉ là không tưởng được phụ mẫu của Toa Bối Lạp cũng nằm trong số đó.

Hèn gì tiểu long nữ trước giờ không bao giờ nhắc đến chuyện của cha mẹ mình, mà cũng chẳng có di sản nào. Nguyên lai là cha mẹ của nàng đã sớm trở về với hoài bão của Long Thần rồi, ở cái xã hội chỉ có cường giả vi tôn này, không có phụ mẫu chiếu cố, Toa Bối Lạp trước đó lại chỉ có thực lực của tam giai cự long, thiết nghĩ những năm tháng sống ở trong Long Quật rất là không thoải mái.

Cự long tham tài, lục giai dùng vũ lực cưỡng đoạt tài sản của ngũ giai cự long cũng không phải là chuyện lạ gì, chẳng trách lần đầu tiên gặp mặt. Tiểu long nữ đúng là rất nghèo - chỉ có một đồng rách nát, nghĩ lại chuyện lúc đó, Lâm Phong trong lòng cảm thấy chua xót, hỏi: “Thế còn vì sao mà nàng rời khỏi Long Quật?”

Tiểu long nữ không biết là đã nghĩ lại chuyện gì đó uỷ khuất, cặp mắt lớn vốn dĩ đang buồn bắt đầu bị che mờ bởi màn thủy vụ, không nhìn được gục mặt lên bàn rầm rức khóc, “Ô ô! Ta sao lại phải lưu lại Long Quật, phụ thân đại nhân và mẫu thân đại nhân đều đã chiến tử rồi. Tài sản của ta cũng bị cưỡng đoạt hết sạch, ta lại không đánh lại bọn chúng, ô ô!”

Tiểu long nữ càng khóc càng thương tâm, dần dần cất lớn tiếng khóc rống lên.

Chúng nữ nghe xong đều nhìn nhau, không thể tưởng được bình thường tiểu long nữ hoạt bát vui tươi mà lại có một đoạn quá khứ thương tâm đến vậy.

Khải Lâm Na vội vàng tiến tới ôm lấy tiểu long nữ vào lòng, khẽ cười an ủi nói: “Hiện tại muội đã là Khắc Khố Sâm Đạt linh chủ phụ nhân rồi, sau này không một ai dám cướp đoạt tài sản của muội nữa!”

Đái Lệ Ti bình thường đúng ra sẽ phải rất hân hoan đối với quá khứ của Toa Bối Lạp, nhưng hiện tại lại không nhẫn nhịn được phần nộ nói: “Thiên nộ, Nguyệt Thần tại thượng, sao lại có chuyện như vậy xảy ra chứ, chúng ta tất cả cùng kéo tới giáo huấn đám cự long dám đoạt tài sản của cô một trận!”

“Không được!” Toa Bối Lạp vừa nghe thấy thế liền từ trong lòng Khải Lâm Na kêu lên, đồng thời cũng ngừng khóc luôn.

Chúng nữ lại một phen ngạc nhiên, Lâm Phong liền hỏi: “Vì sao lại không được?”

Toa Bối Lạp đáp: “Chuyện này các người đừng quản tới!”

Lâm Phong còn chưa hiểu ra là tại sao, thì Lộ Thiên Á mới kéo hắn ta lại ra hiệu, khiến gã đột nhiên hiểu ra vấn đề, tứ đại hoàng kim gia tộc đều có tín ngưỡng và cách hành xử riêng của mình, cũng như cự long nếu có ân oán với nhau thì cũng tự mình tìm cách giải quyết. Quyết không mượn tay ngoại nhân trợ giúp.

Chẳng trách Toa Bối Lạp từ đó đến giờ lại không nói về quá khứ với gã, ngay cả bản thân gã là trượng phu của nàng, nhưng cự long đích thật là cao ngạo, Toa Bối Lạp cũng tuyệt không mượn tay gã để đối phó với đám cự long đã từng cướp đoạt tài sản của nàng.

Đó là quan niệm truyền thống của gia tộc cổ lão này, không thể sửa đổi, mà cũng cải biến không nổi.

Lâm Phong đưa tay ra ôm tiểu long nữ vào lòng, vuốt ve khuôn mặt quật cường của nàng ta, cười nói: “Thế thì không quản đến chuyện trước đây nữa, nhưng hiện tại nàng đã là nữ nhân của Lâm Phong ta đây, nếu còn có kẻ nào dám cướp tài sản của nàng, ta sẽ rút gân lột da của nó, xẻ thịt để làm mỗi nhúm rượu!”

Toa Bối Lạp khẽ cười trong nước mắt, bàn tay nhỏ nắm lại đưa lên nói: “Sớm muộn gì ta cũng bắt những tên gia hỏa đó nhả ra những tài sản đã cướp đoạt của ta, còn đánh cho bọn chúng trở thành cái đầu heo!”

Lộ Thiên Á hiểu tâm tư của tiểu long nữ cười tươi trêu đùa: “Long Thần tại thượng, Toa Bối Lạp của bọn ta là mỹ nữ số một số hai trong Cự Long gia tộc, chỉ dùng thời gian mười năm ngắn ngủi mà đã từ tam giai tấn thăng lên tứ giai, không bao lâu nữa, cô sẽ đoạt lại tất cả tài sản thuộc về mình, và còn phải đánh cho những tên cướp đó biến thành cái đầu heo!”

Tiểu nữ nghe xong những lời đó lập tức trở nên vui vẻ, những uỷ khuất trong lòng liền bị chụp lấy rồi quăng lên tận chín tầng mây.

Khải Lâm Na quay lại chủ đề, hướng về phía Lâm Phong nói: “Về chuyện quân kỳ thì định giải quyết làm sao cho hay đây?”

Lâm Phong đưa mắt nhìn lướt qua chúng nữ một vòng, lòng thầm biết chiếc quân kì này là sự ngưng tụ tâm ý của chúng nữ đối với bản thân hắn, nên nói: “Thì cứ theo như ý của các nàng, dùng danh nghĩa của ta để lập quân, dùng danh nghĩa của tứ đại hoàng kim gia tộc chia ra làm tứ đại binh đoàn, các nàng hãy giúp ta tạo ra một bạch long quân kỳ, một thiên hạc quân kỳ và một kim bàng quân kỳ!”

Lộ Thiển Á khẽ kêu lên: “Thiên nột, chàng định làm vậy thật sao, Long tộc và Kim Sí Đại Bàng gia tộc khẳng định sẽ không đáp ứng!”

Khải Lâm Na trên mặt cũng lộ vẻ lo lắng.

Đái Lệ Ti dẩu môi nói: “Sợ gì, Lâm Phong chính là đại lục đệ nhất cường giả, nếu Thái Tử Long Hoàng và Áo Ảnh Bằng Hoàng không phục thì cứ giỏi tới đây tìm Lâm Phong tính toán!”

Toa Lị Na cũng hòa theo nói: “Đúng vậy, cần gì phải sợ bọn họ, công tử là đại lục đệ nhất cường giả. Khắc Khố Sâm Đạt lại vừa thành lập xong Ma Đạo Quân Đoàn, ngoài ra còn có Bạch Long Mã, Cáp Mô, Ngải Lâm Uy Na với thực lực đều không dưới Long Hoàng và Áo Ảnh Bằng Hoàng, huống chi còn có mấy lão gia tử, còn có bọn muội, công tử còn lại là thiên hạc thần sứ, cần gì phải sợ bọn chúng!”

Lâm Phong đưa tay ra phía sau vỗ vào hông nàng ta rồi nói: “Tiểu đề tử nhà nàng phải chăng là chỉ sợ thiên hạ không loạn?”

Toa Lị Na yêu kiều cười nói: “Trong lòng của Toa Lị Na chỉ có công tử, cho dù là Long tộc và Kim Sí Đại Bàng gia tộc cũng không sợ!”

Toa Bối Lạp hiện tại tuy đã li khai Long Quật, nhưng vẫn là cự long nên đối với quan niệm gia tộc vẫn rất coi nặng, Toa Lị Na nói vậy coi như là không để Long tộc trong mắt, điều này đơn giản là chẳng khác gì chỉ thẳng vào mũi nàng ta mà mắng nàng ta so với con khủng long chẳng có gì khác biệt, liền nói: “Toa Lị Na, cô không được vũ nhục đến sự tôn nghiêm của cự long gia tộc bọn ta!”

Toa Lị Na lập tức hiểu được đại thể, cười khẽ nói: “Đúng, là ta đã nói lời không phải, bắt quá ta chỉ muốn nói là ta không sợ Cự Long gia tộc, chứ không có nói xấu gì đến Long tộc, huống hồ gì cô hiện tại đã là nữ nhân của công tử, không thể cứ giúp người ngoài như vậy!”

Lâm Phong vỗ vỗ vào hai tiểu nữ nhi. Đoạn nói: “Không cần phải cố kị nhiều, các nàng chớ cần làm quân kì tốt cho ta là được rồi, toạ kỵ của ta chính là Bạch Long Mã, từ mọi loại ý nghĩa nào đó thì ta cũng có thể được tính là Long Thần, vì vậy Thái Tử Long Hoàng chắc không có lời nào phản bác, do đó việc ta dùng danh nghĩa của Cự Long gia tộc để thành lập quân đoàn thì còn có ý kiến gì được!”

Lộ Thiển Á nói: “Vậy còn Kim Sí Đại Bàng gia tộc, hiện tại bọn ta và Kim Sí Đại Bàng gia tộc cũng không có bất cứ qua lại gì. Khắc Khố Sâm Đạt cũng chỉ có một vị Kim Sí Đại Bàng, hơn nữa chỉ vừa mới gia nhập gần đây, hiện tại chàng lại không phải là thần sứ của Kim Bằng Áo Thần, Áo Ảnh Bằng Hoàng nếu đáp ứng để chàng dùng danh nghĩa kim sí đại bàng thành lập quân đội, đó chẳng khác gì tự thân ông ta tự chế nhạo chính mình!”

Lâm Phong ha hả cười nói: “Các nàng quá lo lắng rồi, ngày mười lăm tháng tám này là ngày Tu La Cổ Bảo hội nghị cũng gần đến rồi, đến lúc đó bọn họ dù không muốn đáp ứng, cũng không đến phiên bọn họ đâu!”

Lộ Thiển Á kinh ngạc kêu lên một tiếng, cặp mắt sáng lên nói: “Thiên nột, chàng định dùng bạo lực. Không lẽ chàng định dùng vũ lực để ép bốn vị hoàng giả của tứ đại hoàng kim gia tộc tuân phục?”

Lâm Phong vuốt ve vào cái má của Toa Bối Lạp, cười khởn lai chỉ có cường giả vi tôn, nếu như cái đạo lí này nói không rõ ràng, thì chỉ có thể dựa vào thực lực để giải quyết vấn đề mà thôi, không biết Thái Tử Long Hoàng và Áo Ảnh Bằng Hoàng được thần ban cho năng lực gì đây!”

159. Đệ Nhị Quyển: Dược Mã Sa Tràng. – Chương 159: Bạch Long Quân Kỳ.

Lúc Lâm Phong trở lại thư phòng, Khải Luân đã thay đổi một thân quần áo sạch sẽ sớm đã sẵn sàng chờ đợi từ lâu, thấy hắn tiến đến, vội vàng đứng dậy hành lễ, thần thái thật là cung kính.

Lâm Phong gật gật đầu, đi thẳng tới sau thư án ngồi xuống, lúc đó mới đánh giá đối phương, chỉ thấy tiểu tử này sau khi thay hình đổi dạng một phen, cũng có rất nhiều hình dáng con người, mặc dù không phải nhân vật thuộc loại Bạch Mã Công Tử điển hình, nhưng trong tướng mạo cũng có một cỗ anh khí, mắt có thần mà trong sáng, còn có vài phần bông lông mà như thế nào cũng vô pháp gạt rửa hết được.

Khuôn mặt cương nghị, mang theo vài phần thương tang do đã ném đủ sự tráo trở của người đời.

Lâm Phong ra ý bảo hần ngồi vào bên cạnh, mở rộng tấm bản đồ bố trí binh lực của Tây phương tứ lĩnh nói: “Tây phương tứ lĩnh dễ thủ khó công, vả lại phía tây nhiều núi, bất lợi cho kỵ binh dừng chân, ta nếu tiến binh, chỉ có hai lộ có thể thực hiện được, một là Nam hạ tấn công Xích Lý Hoạt Bảo, từ mặt Đông một đường đánh giết qua; một là từ Khắc Lạp Khắc Hạp Cốc mạnh mẽ tấn công Khắc Ba Phu thành, rồi từ hướng Tây cắm vào hậu phương của của Tây Phương Tứ Lĩnh, người cho rằng lộ nào có thể thực hiện được!”

Khải Luân cúi đầu nhìn thoáng qua bản đồ, nói: “Nam hạ công Xích Lý Hoạt Bảo mặc dù mất thời gian, nhưng Lĩnh Chủ Đại Nhân toàn là khinh kỵ binh bất lợi cho việc công thành, vả lại toàn bộ tuyến đường đều cần phải diệt thành phá trại, không thể thủ. Khắc Lạp Khắc Hạp Cốc ngang dọc mấy trăm dặm, rất bất lợi cho việc đi xuyên qua của đại đội kỵ binh, nếu là Tây Phương Tứ Lĩnh che dấu phục binh, một khi ở trong Hạp cốc đối trận, kỵ binh rất khó phát huy hết khả năng cơ động cường đại của mình, đồng thời cũng không thể thủ.”

Lâm Phong hỏi: “Vậy thì nên tiến binh như thế nào?”

Khải Luân do dự một chút, cắn cắn hàm răng, chỉ xuống bản đồ, đưa ngón tay di chuyển đến mặt Tây Nam của Khố Khắc Sâm Đạt, nói: “Có thể đánh chiếm Bồ La Đình Cổ Bảo, trực tiếp công nhập hậu phương của Khải Đức Lạp Tư gia tộc, Tây Phương Tứ Lĩnh lấy Khải Đức Lạp Tư gia tộc làm kẻ đứng đầu, chỉ cần tấn công Khải Đức Lạp Tư gia tộc chiếm lấy thủ phủ Tùng Á Thành của tỉnh Khắc Đặc Lí Áo, việc bình định bọn phản loạn liền có thể chẳng phải chờ đợi bao lâu.”

Lâm Phong nhìn nhìn tấm bản đồ, nói: “Người xác định chắc chắn chứ?”

Lâm Phong cau mày, nói: “Bồ La Đình Cổ Bảo bị kẹp ở khoảng giữa hai toà núi lớn, có danh xưng là cửa ải khó chiếm hàng thứ ba của Đại lục (đại lục đệ tam hùng quan), ngoại trừ con đường tấn công ồ ạt ra cũng chẳng có phương pháp gì khác. Năm đó Quang Minh hoàng triều bị diệt, Tổ tiên Lâm gia của ta dùng năm mươi vạn đại quân cường công chỉ có năm vạn người phòng thủ Bồ La Đình Cổ Bảo cũng đã phải trả giá bằng tánh mạng của mười vạn tướng sĩ, cơ sở của người là cái gì?”

Khải Lâm trong lòng biết lúc này không thể lùi bước, chỉ có cách cắn răng mà nói: “Binh của Khố Khắc Sâm Đạt là vô địch thiên hạ, cả đại lục đều biết. Lĩnh Chủ Đại Nhân đã có khả năng dùng vũ lực chinh phục Thiểm Tộc. Bồ La Đình Cổ Bảo có tính là cái gì. Huống hồ hôm nay Bồ La Đình Cổ Bảo chỉ có hai vạn người trú thủ, Ma pháp sư còn chưa tới mười vị, Cao vị Pháp sư chỉ có một vị, Ngài có Ma đạo quân đoàn, không cần phí một người lính nào cũng có thể công hạ cái toà Hùng quan này!”

Lâm Phong nhìn hần một cái. Mới đột nhiên cười nói: “Không sai, xem ra người đích xác không phụ ta đối với người đã một phen nhận ra ánh mắt cũng có chỗ độc đáo, ngay cả Ma đạo quân đoàn của ta cũng đã tính luôn vào trong đó, Khố Khắc Sâm Đạt của ta là vô địch thiên hạ. Một toà Bồ La Đình Cổ Bảo nhỏ nhỏ đích xác tính không được là cái gì!”

Khải Luân thở phào nhẹ nhõm, muốn vỗ mông ngựa một tí, nhưng lại thật sự không am hiểu đạo nịnh nọt, ngay cả bản thân hần cũng không khỏi có chút oán giận chính mình có cái tật xấu là hay gây tranh chấp, nếu không phải chính mình có cái tính tình quỷ quái vừa xấu vừa ương bướng đó, cũng đã không làm hại bản thân đang đường đường là học sinh tài cao nhất Hoàng Gia Học Viện lại phải lâm vào cuộc sống lang thang, ném không ít khổ đau.

Lâm Phong chỉ xuống tấm bản đồ, lấy tay đem Tây Phương Tứ Lĩnh và Khố Khắc Sâm Đạt cùng với Lạc Nhật chiếu trạch toàn bộ vạch vào một nhóm. Đưa mắt mong ngóng nhìn về phía Khải Luân.

Tiểu tử này không hổ là một phần tử tinh anh của Đế đô Hoàng gia học viện, rất nhanh hiểu được ý tứ của hần, phần chân nói: “Tây Phương Tứ Lĩnh và Khố Khắc Sâm Đạt gần kề nhau, tạo thành góc nương tựa lẫn nhau, tiến có thể công vào hậu phương của Đế quốc, Nam hạ Cách Lâm Công Quốc, thối có thể

thủ Thương Lãng Cổ Đạo, giữ cơ nghiệp một phương không suy suyển, loạn thế nổi lên nhiều, Linh chủ đại nhân chọn Tây Phương Tứ Lĩnh để mở rộng, đích xác là có tầm nhìn xa trông rộng!”

Tây phương nhiều núi, chọn Tứ Lĩnh chỉ có ba con đường có thể đi, một là xuyên qua Thương Lãng cổ đạo, từ mặt Đông Nam tấn công mạnh mẽ Xích Lực Hoạt Bảo, hai là xuyên qua Khắc Lạp Khắc Hạp cốc tấn công Khắc Nhĩ Ba Phu thành, chỉ là hai nơi này đều không ở bên trong lãnh thổ của Khố Khắc Sâm Đạt.

Cuối cùng là từ Khố Khắc Sâm Đạt hướng về phía Tây thẳng tiến, trực tiếp cường công Bồ La Đinh Cổ Bảo.

Mấy trăm năm trước, lúc Lâm gia phụ tá Hoắc Khắc Tư Đại Đế, khi tổ tiên của Lâm gia cường công Bồ La Đinh Cổ Bảo, cũng đã từng lấy Khố Khắc Sâm Đạt làm cơ sở vận chuyển tạm thời, chỉ là sau khi lập quốc Thiết Huyết Quân Đoàn liên tiếp bận rộn cùng các nước phương Đông giao chiến, không có thời gian chú ý tới Tây Phương Tứ Lĩnh. Khố Khắc Sâm Đạt lại là một nơi xa xôi hẻo lánh, bởi vậy mấy trăm năm qua ngoại trừ một ít thổ dân ra, cũng không có ai di dời đến ở lại nơi đây.

Hiện tại nghĩ đến, Lão gia tử lúc đầu đưa hãn tới đóng quân ở nơi xa xôi hẻo lánh này, tại sao không phải là vì đã sớm tính toán mai sau sẽ giải quyết cái hoạ bên trong Tây Phương Tứ Lĩnh này, lão hồ ly không hổ là lão hồ ly, nhìn như một chiêu vô dụng phóng túng, lại biến thành một sát chiêu cực kỳ lợi hại.

Đổi sang góc độ của người quan sát, cũng tức là Lão gia tử mười năm trước đã dự kiến tới Đại lục gió lửa sẽ nổi lên rồi, sớm tại mười năm trước đã bắt đầu công việc chuẩn bị rồi.

Lâm Phong không khỏi có chút thán phục trong lòng, Lão gia hoả ấy đích xác không đơn giản, bản thân mình tuy nói là đã sống vài chục năm ở kiếp trước, nhưng luận về bản lãnh sử dụng tâm cơ này, còn là không kịp lão hồ ly ấy, khi còn rất sớm đã kịp lên kế hoạch, cho tới bây giờ mới hiểu được.

Cũng may

Lão gia hoả ấy hiện tại lại là Gia Gia của bản thân mình.

Ba ngày sau, A Lỗ Thai thân hành dẫn hai mươi vạn Thiểm tộc thiết kỵ phi tới Khố Khắc Sâm Đạt, Lâm Phong tự thân ra khỏi thành nghênh đón, sau khi truyền lệnh hạ doanh trại an bài Thiểm tộc thiết kỵ ở ngoài thành liền triệu tập tướng lĩnh các bộ là những đại đội trưởng đứng trên vạn người, cùng với các Tướng của Thiểm tộc vào đại sảnh của Tiền viện ở bên trong phủ để nghị sự.

Trong đại sảnh, Lâm Phong với trang bị gọn nhẹ áo giáp nhẹ, ngồi ở chủ vị trên cao, An Đức Liệt với thân phận là quân sư rầm rồ ngồi ở bên cạnh hắn, các tướng lĩnh của Khố Khắc Sâm Đạt và Thiểm Tộc phân chia nhau ngồi ở các vị trí danh dự ở hai bên, đám tướng lĩnh của Khố Khắc Sâm Đạt do Lâm Trùng cầm đầu, vị trí danh dự còn có Lâm Đại, Lâm Nhị, ngay cả Khải Lí Tây cũng oai vệ hiện diện.

Đám tướng lĩnh Thiểm Tộc khi đó lấy A Lỗ Thai mới đảm nhiệm Thiểm Tộc A Man làm thủ lĩnh, dưới đó là Ba Phi Đặc làm Thiểm Tộc Đại tướng.

Lâm Phong nhìn khắp một lượt các tướng lĩnh, chậm rãi nói: "Loạn thế đang nổi lên, trong vòng một trăm năm từ nay về sau lũ nam nhân chúng ta sẽ là được mã sa trường, là thời cơ cực tốt cho việc kiến lập sự nghiệp, bây giờ ta tuyên bố, với danh dự của ta, thành lập lực lượng quân sự thứ hai của Lâm gia: Hoa Hạ quân đoàn.

Dùng danh nghĩa của Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc phân ra thành lập Bạch Long, Hoả Phượng, Thiên Hạc, Kim Bằng tứ đại binh đoàn, Tứ đại binh đoàn do Thiểm Tộc chỉ huy và Bồ Đạt Bảo chỉ huy, tổng cộng bốn mươi vạn đại quân phân ra mà lập thành, thuộc sự thống lĩnh trực tiếp của ta, lấy Khắc Khố Sâm Đạt bản bộ làm tổng hành dinh, bây giờ thỉnh chư vị cho biết ý kiến của mình!"

Chúng Tướng cũng đã nghe sơ qua tin tức này, trong đại sảnh nhất thời nổ ra tiếng ồn ào. Lâm Trùng vội vàng đứng dậy hỏi: "Đại nhân, dùng danh nghĩa của Tứ đại hoàng kim gia tộc thiết lập binh đoàn, sợ là sẽ làm Tứ đại hoàng kim gia tộc phát xuất thông điệp!"

Đám tướng lĩnh còn lại của Khố Khắc Sâm Đạt cũng tự gật đầu. Thiên hạc gia tộc và Chu tước gia tộc chắc cũng không vấn đề gì, Lâm Phong là Thiên hạc thân sử, lại là ngoại tịch Hoả phượng hoàng, nhưng Long tộc và Kim sí đại bằng gia tộc chắc chắn là vạn vạn lần không được.

Tứ đại binh đoàn đều quy về dưới sự thống lĩnh của Hoa hạ quân đoàn, điều này đã trực tiếp mắc mứu tới vấn đề tôn nghiêm của Tứ đại hoàng kim gia tộc. Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra. Tin tức này một khi được truyền ra, sợ là Long hoàng Thái tử và Huyền ảnh Bằng hoàng sẽ tìm đến thăm hỏi, rất có khả năng một ngàn con Cự Long của Long Quật và một ngàn con Kim sí đại bằng của Tinh túc hải địa cũng sẽ tập trung tìm đến viếng thăm.

“Vấn đề này không phải là việc của các người!” Lâm Phong nét mặt trầm xuống quét mắt qua đám Tướng lĩnh đang bất an kêu lên quang quác, chờ trong đại sảnh một lần nữa im lặng trở lại, mới nói: ” Hội nghị Tu la cổ bảo không xa nữa, ta phải bình định Tây phương tứ linh trước ngày mười lăm tháng tám. Bỏ qua việc các Tướng lĩnh trong quân có những ý kiến bất đồng, bây giờ các người hãy cho ý kiến của mình về việc tiến binh!”

A Lỗ Thai nói trước: “Dùng sĩ Thiểm tộc chúng ta chỉ trọng anh hùng, không bàn luận đến chiến pháp, chỉ nghe theo Linh chủ đại nhân mà vững bước tiến lên!”

Đám Tướng lĩnh Thiểm tộc còn lại cũng lên tiếng phụ họa.

Lâm Trùng nói: ”Chúng ta có Ma đạo quân đoàn, chính có thể nhất cử chiếm được Bồ La Đình cổ bảo. Đưa binh xuống Nam hạ Tùng Á thành thủ phủ của tỉnh Khắc Đặc Lý Áo, còn có thể tạo cơ hội nâng cao quân uy của Khố Khắc Sâm Đạt chúng ta, chỉ cần đem Khải Đức Lạp Tư gia tộc nhất cử san bằng, bình định đám phản loạn chỉ còn là ngày một ngày hai.

Lâm Đại đưa ra nghi vấn: “Pháo đài thiên thạch của Bồ La Đình cổ bảo cho tới nay đều là Cự Ma phòng thủ, nếu là dùng Ma đạo quân đoàn mạnh mẽ công phá Bồ La Đình cổ bảo, thế tất sẽ ở vào địa lợi mà làm mất đi ưu thế phòng ngự của Cự Ma, nếu là Cự Ma đến tấn công chúng ta. Mất đi cái rào chắn tự nhiên là Cổ bảo, liệu sẽ làm chúng ta lưỡng diện thụ địch, vả lại còn có thể ảnh hưởng tới bình dân trong thành, như vậy ngược lại có phần không ổn!”

Lâm Nhị nói: “Mặc kệ nó, dầu sao chẳng nữa ta cũng cảm thấy chúng ta không cần phải để ý tới cái tên Cự Ma ngu ngốc ấy, chỉ dọa thôi cũng làm cái tên Cự Ma này sợ đến vái đất ra quần rồi!”

Chúng Tướng nhin không được phá lên cười đến vỡ bụng, tất cả đều nhìn về phía Lâm Phong.

Lâm Phong lặng lẽ mỉm cười nói: “Đích xác không cần phải để ý tới Cự Ma này, chúng ta hiện tại cần cân nhắc không phải là đối phó như thế nào với cái tên Cự Ma đang ẩn náu ở trong núi đó, mà là như thế nào dùng tốc độ nhanh nhất tóm được Tây Phương Tứ Linh.”

Lâm Trùng nói: “Muốn trong thời gian ngắn nhất bắt được Tây Phương Tứ Linh, chỉ có tấn công ồ ạt Bồ La Đình cổ bảo, ngoại trừ như thế ra không có đường lối nào khác!”

Chúng Tướng gật đầu đồng ý.

Lâm Phong lúc này mới nhanh nhẹn chỉ vào Khải Luân nói: “Vị này là Tử tước Khải Luân, Tham tán quân sự của Hoa Hạ quân đoàn, lần này theo bên ta cùng nhau xuất chinh!”

Chúng Tướng của Khố Khắc Sâm Đạt vừa nghe, chẳng biết từ nơi nào lại lò ra một tiểu tử, vừa tới đã đảm đương luôn chức Tham tán quân sự, hơn nữa tước vị cũng đột nhiên được thăng đến Tử tước, đa số mọi người đều không phục, ngay cả bọn ba người Lâm Trùng cũng có biểu hiện chút ý tứ, Lâm Nhân căn vặn nói: “Xin hỏi Khải Luân các hạ đối với lần xuất binh này có cao kiến gì không?”

Ý tứ trên nét mặt thể hiện cực kỳ rõ ràng: Người nếu không thể hiện ra tài năng khiến ta tâm phục khẩu phục, vậy thì nên xéo đi càng sớm càng tốt, còn có cái gì tư cách đảm đương chức Tham tán quân sự.

Khải Luân nhìn về phía Lâm Phong, sau khi nhận được cái gật đầu của Lâm Phong, mới thao thao bất tuyệt đem cơ cấu các chính thể của đại lục hiện nay phân tích đầy đủ từ đầu đến chân một lượt, tuy lúc thích hợp lại đề xuất một chút nan đề trên lĩnh vực chiến lược quân sự và các nghi vấn chiến trận, đem từng vấn đề mà các Tướng lĩnh trong Sảnh hỏi tới trả lời một cách suôn sẻ, không thể không nói rằng khẩu tài của tiểu tử này đích xác là nhất lưu.

Chúng Tướng mặc dù cam bái hạ phong, nhưng trong lòng cũng là một vạn lần bất phục, lũ kiêu binh hãn tướng này (hãn - ương bướng) người nào không phải là tử trong đám người chết mà ngoi lên, nhất là xem

thường cái Tham tán quân sự chỉ biết khua môi múa mép này, chỉ là bây giờ đang thua kém về thanh thế, vả lại Khải Luân lại là do Lâm Phong thân hành bổ nhiệm cho chức Tham tán quân sự, nên chúng Tướng cũng không dám quá phận mà làm khó, chỉ có thể sau này tìm cơ hội gỡ lại sự nhục nhã này. Lâm Phong nhìn thấy thần sắc của chúng Tướng, trong lòng biết đám kiêu binh hãn tướng này khẩu phục nhưng tâm không phục, cũng chẳng thêm để ý, vờn người đứng dậy nói: “Các người trước tiên hãy về chuẩn bị, chỉnh đốn binh mã cho tốt, đợi ba ngày sau thế sự xuất binh!” Dứt lời quay người đi vào trong hậu đường.

Chúng Tướng với tinh thần phấn chấn cũng theo sau li khai đại sảnh, Khải Luân đi cũng không phải, mà không đi cũng không đứng, tả tư hữu tướng một trận, mới đi vào trong hậu đường.

Lâm Phong hỏi: “Còn có chuyện gì nữa vậy?”

Khải Luân thản nhiên nói: “Lĩnh chủ đại nhân. Mấy vị Tướng quân hình như đối với ta trong lòng có chút bất mãn, chức Tham tán quân sự, ta mặc dù có nhận cũng chẳng việc gì phải thẹn, nhưng nếu vì vậy mà các Tướng lãnh trong quân khơi lên sự bất hoà thì ta thực sự là có lỗi, cho nên thỉnh Lĩnh chủ đại nhân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Lâm Phong lại ngồi xuống, tiếp nhận chén nước trà mà thị nữ dâng lên nhấp một ngụm, nói: “Việc này người bắt tất phải lo lắng, nắm giữ binh quyền đều là những cao thủ có thực lực đã trải qua huyết tinh nơi sa trường, không phục người - một thư sinh chỉ biết đàm luận chiến lược cũng chẳng phải là chuyện gì kì quái, mặc dù có chút kiêu cuồng, nhưng ta còn có thể áp chế được, chỉ cần người có chân tài thực học. Sớm muộn gì cũng sẽ được các Tướng lĩnh trong quân chấp nhận!”

“Ta sẽ không làm cho Ngài phải thất vọng!” Khải Luân cũng rất là lưu manh, không từ chối nữa, cúi người thi lễ, rồi lui xuống.

Buổi chiều sau khi dùng qua cơm tối, Lâm Phong đi tới tiểu viện của Thiên Hương công chúa. Thiếu nữ ấy đang ngồi tại ven hồ, ngẩng người nghênh mặt đón hoàng hôn, một vài Thị nữ đang cười cợt ở xa xa, thấy Lĩnh chủ đại nhân đã đến trước mặt, cuống quýt đứng lên hành lễ.

Lâm Phong khoát khoát tay, ý bảo mấy thị nữ lui ra, đi thẳng tới phía sau Thiên Hương công chúa, nhẹ nhàng bế nàng lên. Đưa tay nâng gương mặt hốc hác của nàng, cúi đầu gần xuống ân cần hỏi: “Nghĩ cái gì mà nghĩ đến nhập thần như vậy?”

“Ma quỷ, thả ta ra!” Thiên Hương công chúa dùng sức giãy dụa đứng lên, trong đôi con mắt thần diệu chứa đầy cừu hận.

Lâm Phong nhú nhú mày nói: “Nàng chỉ là một nữ nhân không có năng lực tự bảo vệ mình mà thôi, hà tất lại chấp mê bất ngộ, bộ lạc Sát nhĩ ba đã diệt vong rồi, nàng tại làm sao lại không thể buông bỏ cừu hận, vì bản thân nàng mà sống, việc gì mà cứ phải mang trên lưng cái cảm giác về bốn phận trong cõi tục này, cho dù nàng có hận ta như thế nào đi chăng nữa, cũng vĩnh viễn không thay đổi được sự thật đang hiện hữu, huống hồ hôm nay các bộ lạc của Thiểm tộc đã thống nhất, các tộc nhân của người cũng đã quy phục A Lỗ Thai, một Thiểm Tộc đã hợp lại thành một thể thống nhất so với một Thiểm tộc bị phân chia làm ba sẽ cường đại hơn, mà không còn nhỏ yếu, sau này ta sẽ dẫn dắt dòng dõi Thiểm tộc các người đi chinh phạt sa trường, để cho bọn họ dùng vũ lực đi tranh thủ lấy địa vị và vinh dự thuộc về bọn họ, mục dân của Thiểm tộc cũng sẽ không phải gục ngã trước thiên nhiên nữa, như vậy không phải là càng tốt hơn sao?”

“A Lỗ Thai đã phản bội Nữ thần chiến tranh, hẳn là con chó săn của Văn Lai Nhân các người!” Thiên Hương công chúa phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắn với tên ma quỷ nhà người cùng một dạng ti bỉ vô sỉ, căn bản không xứng làm A Man của Thiểm tộc chúng ta, ta nguyện rửa cái tên ma quỷ vạn ác nhà người, người sẽ không có báo ứng tốt đẹp đâu!”

“Có đúng không vậy?” Lâm Phong cười lạnh nói: “Vậy ta cũng muốn thử thử xem!” Nói xong không để ý tới Thiếu nữ đang giãy dụa, bế nàng tiến vào khuê phòng, chỉ hai ba cái đã xé tan tành quần áo của nàng, đem sự buồn bực đầy mình trút lên trên người của Thiên Hương công chúa.

Buổi tối khi trở về đến hậu viện, chúng nữ vừa mới hoàn thành việc chế tạo quân kỳ, đang tiến hành giai đoạn cuối cùng là thu dọn, ngoại trừ Đái Lệ Ti và Thiên sứ thiếu nữ An Ly Nỵ ra, kì dư chúng nữ đều ở đó, thấy hắn tiến đến, vội vàng đem bốn lá quân kỳ toàn bộ mở rộng ra để cho hắn xem qua.

Trên quân kỳ của Thiên hạc binh đoàn là một con Bằng sương cự hạc đang ngạo nghễ đứng trên cây dâu màu xanh.

Trên quân kỳ của Kim bằng binh đoàn là một con Kim xí đại bằng đang giương cánh liệng trên tầng không.

Vậy mà trên quân kỳ của Bạch long binh đoàn lại là Toa Bối Lạp, thân hình của cái cô nàng này là Rồng. Bạch long là tất cả những cái gì mỹ cảm nhất có ở bên trong loài Rồng, bà mẹ Rồng trẻ này hiển hiện dáng Rồng bay mặc dù thân hình lớn đến nỗi dọa chết người ta, nhưng đường nét tổng thể cũng là ưu mỹ dị thường, làm cho bên trong cảm giác của người ta tịnh không có hai từ “xấu xí”, so sánh với các bà mẹ Rồng khác có thể vượt trội hơn đến vạn lần.

Tâm tình của Lâm Phong vốn còn có chút không vui vẻ, nguyên nhân là bởi vì Thiên Hương công chúa, nhưng giờ phút này khi nhìn thấy những lá quân kỳ đó, lại cũng không nhịn được phải bật cười, hướng Khải Lâm Na hỏi: “Như thế nào lại đưa hình dạng của Toa Bối Lạp lên được trên lá cờ thế?”

Khải Lâm Na bất đắc dĩ nói: “Là Toa Bối Lạp tự mình yêu cầu đấy chứ!”

Lúc Lâm Phong nhìn về phía Toa Bối Lạp, cô gái trẻ này vẻ mặt khẩn trương hỏi: “Thế nào, bộ dáng của ta không xinh đẹp sao? ”

“Xinh đẹp, xứng đáng là xinh đẹp!” Lâm Phong lại nhịn không được phì cười ra thành tiếng, nắm lấy cô gái nhỏ kéo vào trong lòng, vỗ mạnh vài cái lên cái mông cao ngất ngưỡng của nàng, rồi mới nói: “Cảm tưởng như là ngươi muốn làm đại minh tinh hay sao đó, bất quá khi bộ dáng của ngươi biến trở về dáng Rồng bay sẽ chẳng có bao nhiêu người nhận ra, ngươi muốn nổi danh không có thể có chuyện dễ dàng như vậy!”

Lộ Thiên Á ở bên cạnh tức giận hỏi: “Minh tinh là cái gì?”

Lâm Phong ha ha cười, chuyển đề tài câu chuyện nói: “Đái Lệ Ti và An Ly Nỵ đâu, như thế nào lại không thấy các nàng?”

Toa Ly Na nói: “Đái Lệ Ti mang theo An Ly Nỵ đi tới nhà Dực Phong tộc trưởng nhận thân rồi!”

Lâm Phong gật gật đầu nói: “Khổ cực cho các nàng rồi, ba ngày sau ta sẽ xuất chinh, đêm hôm nay tất cả các nàng cùng bồi tiếp ta!”

Chúng nữ vừa mới nghe còn cảm thấy trong lòng thư thái, kết quả vừa nghe xong câu cuối, thiếu chút nữa cả hai mất tối sầm lại mà trở về với tổ tiên, khuôn mặt ngọc của Khải Lâm Na đỏ hồng lên, vội vàng quay đầu đi, giả bộ đang làm cái gì đó nên không nghe thấy.

Lộ Thiên Á cũng tức giận trừng mắt nhìn hẩn một cái, sắc giọng nói: “Ta phát hiện thấy ngươi hiện tại càng ngày càng hoang dã vô đạo mất rồi, lại nói ra những lời dọa lạc như vậy, ta xem ngươi sớm muộn gì cũng sẽ trở thành Ái Đức Hoa bệ hạ thứ hai mất thôi!”

Toa Ly Na cũng là chạy tới ôm lấy cái lưng hổ của Lâm Phong, mỉm cười nói: “Đừng có mà xấu hổ nữa, cũng không phải không có lần cùng nhau quá phóng túng mà bồi tiếp công tử, lần trước tại trong hồ quá phóng túng là lần thứ nhất, lần thứ nhất đó cũng không phải là tại trong hồ, ba ngày nữa Công tử sẽ xuất chinh, các ngươi không bồi tiếp Công tử cũng được thôi, còn ta và Toa Bối Lạp hôm nay phục sức cho Công tử cũng được rồi!”

Toa Bối Lạp dùng cái đầu rụi rụi vào người Lâm Phong, hai con ngươi đảo tròn, lại ngó ngó chúng nữ, đột nhiên rụt rè nói: “Ta có chữa rồi!”

160. Chương 160: Mẫu Long Hoài Dựng. (mẫu Long Hoài Thai.)

.

“Cái gì?” Lâm Phong thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, mắt trợn trừng lườm cứng lại nhìn sang Tiểu mẫu long.

Chúng nữ cũng là há to miệng nhìn về phía Toa Bối Lạp.

Toa Bối Lạp dùng cái đầu thân mật dụi dụi vào người Lâm Phong, khẳng khẳng đưa cái đầu rúc vào trong lòng hắn, cực kỳ bên lên nói: "Ta sắp làm mẹ rồi, thiên nột, Long thần tại thượng, các người mỗi người đều nhìn thấy ta hình như vậy phải không?"

"Chờ một chút!" Lâm Phong vội vàng cắt lời Toa Bối Lạp nói: "Ta biết ngươi là một cô gái nghịch ngợm thích đùa giỡn bát nháo, ngươi không phải là đang gạt người ta đấy chứ?"

Toa Bối Lạp tức giận nói: "Thiên nột, ngươi quá là khả ố, tự nhiên lại nói rằng ta gạt người, chẳng lẽ có mỗi chuyện có thai mà ta còn không biết sao?"

Khi Lâm Phong quay lại phía Khải Lâm Na, Khải Lâm Na nói: "Toa Bối Lạp là Bạch Long, việc này ta không biết rõ ràng lắm!"

Lộ Thiên Á cùng các nữ nhân khác quan sát sắc mặt của nhau, Khải Lâm Na không biết, bọn họ đối với loại việc sinh hài tử này lại càng không rõ ràng lắm, bọn họ đều còn đang ở trong những năm tháng đẹp đẽ nhất của đời người con gái, còn chưa có nghĩ tới cùng Lâm Phong nỗ lực sản sinh ra kết tinh tiếp theo sau của tình yêu, ở trong chúng nữ cũng chỉ có Khải Lâm Na mới nghĩ qua vấn đề này.

Toa Bối Lạp cuộn tròn ở trong lòng của Lâm Phong, ngược khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn vốn vẫn còn trẻ con dị thường giờ phút này đã phủ lên một tầng hào quang của người Mẹ, ghé cái miệng vào bên tai Lâm Phong nhỏ giọng nói: "Ta sẽ sinh ra cho ngươi một con khủng long, hi hi!"

Lâm Phong dở khóc dở cười, vỗ mạnh một phát vào cái mông cao vút của nàng, nói: "Trước hết đừng có nóng vội, chờ ta xem xem rồi hẵng nói!"

Lộ Thiên Á nói: "Ngươi lại không phải là mục sư, như thế nào mà xem?"

Lâm Phong không đáp, thần niệm đã sớm tiến vào trong cơ thể của Toa Bối Lạp, quả thực nhìn thấy trong dạ con của con Rồng mẹ nhỏ không giống với nhân loại này đã mang một tiểu sinh mệnh cực kỳ mỏng manh rồi, trong lòng nhất thời chua, ngọt, đắng, cay hết thấy cái gì vị cũng đều có.

Cuộc sống kiếp trước chỉ một lòng truy cầu tiên đạo, sau khi lưu lạc đến cái thế giới này tâm tính có sự cải biến rất lớn, không bao giờ lại mê đắm vào cái Tiên đạo hão huyền ấy nữa, chỉ muốn thể nghiệm một chút lạc thú của nhân sinh. Mặc dù vẫn chưa từng kiên trì áp chế được thất tình lục dục, nhưng còn cho tới tận bây giờ không có nghĩ qua bản thân mình có một ngày cũng có thể làm cha.

Hiện tại Toa Bối Lạp lại mang trong bụng giống nòi của bản thân mình, khiến trong lòng hắn nhất thời chất đầy một cỗ mùi vị không rõ tên, có hưng phấn, cũng có cả mệt mỏi, lặng đi cả nửa ngày, mới vội vàng nói: "Còn bao lâu nữa mới có thể đem đứa nhỏ sinh ra?"

Chúng nữ cũng vênh tai lên để nghe Toa Bối Lạp.

Toa Bối Lạp then thùng nói: "Còn hơn mười năm nữa!"

"Mười năm?" Lâm Phong thất thanh nói: "Mẫu Long các người sanh hài tử lại lâu như vậy? Nếu Khải Lâm Na có mang một hài tử cho ta, tối đa còn không cần đến một năm là có thể sinh hạ rồi phải không?"

Khải Lâm Na nhất thời mặt đỏ tới tận mang tai, tức giận trừng mắt liếc nhìn Lâm Phong miệng không phản đối gì cả.

Lộ Thiên Á cười duyên nói: "Quá hay rồi. Còn là lần đầu tiên chứng kiến loại chuyện kỳ quái này. Không tưởng được Cự Long từ lúc có mang đến khi sinh nở cần những mười năm thời gian, vậy nếu muốn ấp trứng nói có lẽ còn phải đợi mười năm nữa mới nở được sao?"

Toa Bối Lạp mặc dù tâm tính thuần phác, rất ít biết then thùng vớ vẩn gì đó, nhưng xuất phát từ thiên tính của nữ sinh, giờ phút này cũng không khỏi xao động đỏ bừng mặt tới tận mang tai, rúc đầu vào trong lòng của Lâm Phong nói: "Ta không biết. Ta cái gì cũng không biết!"

Lâm Phong và chúng nữ liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt của đối phương nhìn thấy một tia bất khả tư nghị, mới chưa tới vài tháng ngắn ngủi, như thế nào Toa Bối Lạp lại chóng hoài thai dòng dõi Hoàng gia của hắn như vậy, mấy nữ nhân khác lại kết không được châu thai.

Nếu nói về năng lực sanh dục, còn có loại chủng tộc có trí tuệ nào có khả năng bằng được nhân loại, khả năng sinh sôi nảy nở không thể địch nổi chính là một trong những nguyên nhân loài người trở thành chúa tể chủ yếu nhất của Thảm tang đại lục, so sánh xuống dưới, khả năng sinh sôi nảy nở của Tứ đại Hoàng kim gia tộc so sánh với nhân loại, sợ rằng còn kém xa tới mười vạn tám ngàn dặm.

Nhưng hiện tại chúng nữ khác đều chưa có hoài thai dòng dõi hoàng gia cho hần, Tiểu Mẫu Long lại hoài thai dòng dõi cho hần, như thế nào lại không làm cho chúng nữ giật mình.

Khải Lâm Na càng là than oán trong lòng, Nữ thần may mắn thực sự là một chút cũng không công bằng. Toa Bối Lạp vẫn còn là một đứa nhỏ căn bản còn chưa đến tuổi làm Mẹ, vậy mà đã rất sớm hoài thai dòng dõi hoàng gia cho Lâm Phong, bản thân mình lại còn không có nửa điểm phản ứng.

Lâm Phong ho khan một tiếng nói: “Tốt rồi, bây giờ Toa Bối Lạp là phụ nữ có thai, sau này sẽ là đối tượng bảo vệ đầu bảng của Khố Khắc Sâm Đạt chúng ta, ta nhường Ngải Lâm Uy Na theo bảo vệ cho người!”

Toa Bối Lạp nói: “Không cần đâu. Cự Long chúng ta khá không có yếu ớt như loài người các người, còn có mười năm nữa cơ mà, hi hi!”

Lâm Phong chẹp chẹp miệng, thật là cảm thấy có chút bất khả tư nghị, nhin không được hỏi: “Người thực sự chắc chắn định liệu như vậy? Từ lúc mang thai đến khi sinh nở cần những mười năm thời gian?”

Toa Bối Lạp khuôn mặt đỏ hồng lên nói: “Chắc là không sai đâu, điều đó bản thân ta có thể cảm thấy được!”

Lâm Phong và chúng nữ liếc mắt nhìn nhau, chẳng có lời gì nói tiếp, mười năm.

Toa Ly Na giấu cột Toa Bối Lạp nói: “Tốt rồi, vẫn còn chưa bao lớn mà đã đòi làm Mẹ, thật chẳng có công đạo gì cả, người có phải là đêm nào cũng đều chạy tới trên giường của Công tử phải không, nếu không như thế nào lại là người đầu tiên mang hài tử của Công tử!”

Toa Bối Lạp mắc cỡ hận không thể hiện ra hình Rồng phun cho cô nàng một hơi thở Rồng, thẹn thùng buồn bực trừng mắt nhìn Toa Ly Na một cái, lại đem đầu rúc sâu vào trong lòng của Lâm Phong.

Toa Ly Na từ phía sau ôm lấy thắt lưng hổ của Lâm Phong cười nói: “Ta khá không nghĩ sẽ sớm có mang hài tử của Công tử như vậy, một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có, như thế nào cũng cứ để thêm vài năm nữa rồi hẵng nói nha!”

Lúc Lâm Phong nhìn về phía Khải Lâm Na thấy ánh mắt của mỹ nữ này có chút u buồn, không khỏi có chút lòng hổ thẹn, Khải Lâm Na muốn sinh ra cho hần một Tiểu sinh mệnh, hần cũng đã nỗ lực, nhưng loại chuyện này không phải nói cố gắng là có thể có kết quả, hần cơ hồ đem một nửa tinh lực hao phí trên người của nàng, Khải Lâm Na lại ti hào không có nửa điểm dấu hiệu muốn làm Mẹ.

Mà cái cô gái trẻ Toa Bối Lạp này số lần cùng với hần là ít nhất, khả năng sinh lí cũng là kém cõi nhất trong chúng nữ, nhưng lại là người đầu tiên hoài thai dòng dõi hoàng gia cho hần.

Đúng thật là có tâm trồng hoa hoa chẳng nở, vô tâm cầm liễu liễu xanh um.

Bất quá nói tóm lại Toa Bối Lạp nhanh chóng hoài thai dòng dõi hoàng đế cho bản thân mình như vậy, Lâm Phong đang ở trên đỉnh của sự cao hừng, dù sao trong kiếp trước hần không có lấy một người thân nào, sau khi tới thế giới này mới cảm nhận được thế nào gọi là thân tình, gia gia có, lão ba lão mẹ cũng có, còn là chưa được biết qua tư vị của việc làm Cha.

Hiện tại Toa Bối Lạp lại mang thai cho hần, nói không cao hừng là giả dối, tuy nhiên, Tiểu sinh mệnh trong bụng của Toa Bối Lạp sinh ra ít nhất còn cần thời gian mười năm nữa, vả lại có sinh ra cũng chỉ là một quả trứng, phỏng chừng áp đến lúc nở cũng còn phải cần một đoạn thời gian nữa, nhưng có cái để mà niệm tưởng so với không có hy vọng gì còn tốt hơn nhiều.

Chỉ là.

Nhi tử của bản thân mình từ quả trứng nở ra, sự thật đó lại khiến cho trong lòng hần cảm thấy vô cùng hoang đường. Tưởng chừng như trên trái đất này, chỉ cần là ấp nở ra từ trong một quả trứng đều phải quy

làm loài chim và loài thú, mặc dù Thản tang đại lục không phải là địa cầu, không thể dùng sinh thái tuần hoàn trên Địa cầu để đánh giá hết thấy mọi thứ của thế giới này.

Nhưng quan niệm tư tưởng của kiếp trước đã khắc thật sâu vào trong linh hồn của hắn rồi, không phải cứ nói dối là có thể dối được.

Rất là buồn bực một trận, Lâm Phong mới có chút lo lắng hỏi: “Người thực sự chắc chắn định liệu sẽ không có việc gì chứ?”

Toa Bối Lạp cũng không ngẩng đầu lên nói: “Nói tóm lại là không có việc gì, người đừng có hỏi lại nữa.”

Lâm Phong a a cười lên một tiếng, hiện tại Toa Bối Lạp đã hoài thai dòng dõi hoàng gia cho hắn. Cho dù Tiểu mẫu long lại nghịch ngợm như thế nào. Bản thân cũng tuyệt đối có đủ lòng khoan dung để tha thứ cho Tiểu mẫu long nàng bởi nàng đã có kết tinh của tình yêu, càng sẽ không quan tâm tới cái tính khí đôi khi quá nhỏ nhen của nàng, vỗ vỗ lên cái vai trắng của Toa Bối Lạp nói: “Vây tốt rồi, sau này nhớ phải cẩn thận một chút, chớ có làm động đến thai khí!”

Lộ Thiên Á cười nói: “Thôi đi thôi đi, còn có mười năm nữa mà. Người lo lắng cái gì, Khổ Khắc Sâm Đạt mãnh tướng như mây, đừng nói Ngũ đại đế quốc lại không có cái năng lực một lần điều động hai mươi tám vị Thánh kỵ sĩ kia, cho dù có cái năng lực ấy đi chăng nữa, nơi đây lại là Khổ Khắc Sâm Đạt, không phải Lãng nguyệt đế đô, đâu phải làm Toa Bối Lạp của người đi ra cùng người ta liều mạng, người không nên lo lắng làm gì.”

Khải Lâm Na nói: “Chúng ta đối với phương pháp sinh sản của Cự Long hiểu biết không nhiều lắm, ta cảm thấy người phải giành ra một chút thời gian giúp Toa Bối Lạp trở về Long quật một chuyến mới được!”

Lời nói vừa dứt, một tiếng Rồng ngâm cao vút đột nhiên vang lên ở phía chân trời, ngay sau đó lại là một tiếng Rồng ngâm càng thêm có lực chấn nhiếp vang lên theo sau, Lâm Phong sắc mặt vừa động, đột nhiên cười nói: “Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến liền, bên ngoài có khách nhân đến, để ta đi ra một lúc!”

“Tào Tháo là cái gì?” Toa Bối Lạp không hiểu được hỏi.

“Ách!” Lâm Phong thuận miệng nói: “Không có gì!”

Toa Bối Lạp ở trong lòng Lâm Phong đột nhiên ngẩng đầu lên, có điểm khiếp sợ nói: “Là sứ giả của Long hoàng tới, Thái tử Long!”

“Thái tử Long?” Chúng nữ duyên dáng vừa hô lên ra tiếng, Lâm Phong lại đã ôm Toa Bối Lạp ra tới cửa phòng rồi, chúng nữ cũng vội vàng đi theo ra.

Ngay trên bầu trời Hầu tước phủ, một vị anh tuấn bất phàm, một người trẻ tuổi cả người tán phát ra long tức cường đại cuội gió mà đứng, chính là một vị Thái tử Long, không hổ là thượng vị cự long, ngay cả long tức so với cự long bình thường cũng mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa Thái tử long này so với hạ vị cự long kia oai phong hơn, Kha La Đa cái tên Sừ nam (thằng đàn ông xấu xa) kia căn bản không có cách nào cùng người ta so sánh.

Cách đó không xa Bạch long bốn vó đạp lên ngọn lửa màu đỏ rực, thấp giọng hướng vị Thái tử long kia gầm ghe cái gì đó, vẻ mặt anh tuấn của Thái tử long có vẻ lúng túng, từ góc độ nào đó mà nói, địa vị huyết thống của Bạch Long so với bọn hắn người đại diện cho Long thần này còn muốn cao quý hơn, Thái tử long mặc dù khinh thường hạ vị cự long. Nhưng cũng không dám khinh thường toạ kỵ tôn quý này của Long thần.

Thái tử long cao ngạo mặc dù vẻ mặt có bộ dạng cung kính, nhưng ánh mắt ấy lại tiết lộ ra sự buồn bực sâu sắc.

Ở đây cũng chỉ có Lâm Phong và Toa Bối Lạp mới có thể nghe hiểu Bạch Long đang ra oai vận dụng Long ngữ viên cổ giáo huấn vị Thái tử long anh tuấn kia, một chút cũng không biết lễ phép, oai nghiêm đem cái tên Thái tử long cao ngạo này giáo huấn đến không dám phản bác.

Toa Bối Lạp là cự long, tự nhiên hiểu được long ngữ, Lâm Phong với Toa Bối Lạp tâm linh tương thông, bởi vậy mới biết được Bạch Long đang làm cái gì.

Bạch Long là hạ vị cự long, Toa Bối Lạp đối với thượng vị Thái tử long có sự khiếp sợ từ trong sâu thẳm của linh hồn, sống chết lần lữa ở trong lòng của Lâm Phong không dám rời ra, chỉ có nương tựa ở trong lòng của Lâm Phong, nàng mới có thể cảm thấy an toàn.

Lộ Thiên Á kinh sợ thở dài nói: “Vị này chính là Thượng vị cự long Thái tử long? So với Kha La Đa cái tên Sữu long (con Rồng xấu xa) kia oai phong hơn!”

Khải Lâm Na cười nói: “Không biết Bạch Long và vị Thái tử long này đang nói cái gì nhỉ, đừng để mất đi lễ số mới là tốt!”

Lại là một tiếng Rồng ngâm vang lên, một con Hoàng kim cự long từ nơi xa bay tới, lại là Kha La Đa cái tên Sữu nam kia dùng thân phận người hầu của Long thần đang chạy tới, vị thượng vị Thái tử long này hành lễ, xem ra vị Sữu nam này lúc bình thường giáo huấn các con Cự long khác chỉ có thể nói một câu là uy phong bát diện, nhưng ở trước mặt vị Thái tử long này, một chút uy phong cũng không cất lên nổi.

Xem ra Thượng vị giả của Tứ đại hoàng kim gia tộc đối với Hạ vị giả đích xác có lực uy hiếp từ tận trong sâu thẳm của linh hồn.

Theo sau đó, cái gì Thiên hạc a, Phượng hoàng a, Kim xí đại bằng a đều từ tứ xứ bay đến, vây thành vòng tròn quanh Thái tử long anh tuấn, chỉ riêng một đám đông này, cũng đã đủ dọa người ta rồi.

Bất quá Thái tử long không hổ là thượng vị cự long, bị này là hạ vị Thiên hạc, Phượng hoàng, Kim xí đại bằng cái gì đoàn đoàn vây ở chính giữa, hình dáng vẫn là một bộ thông dong không khẩn trương y như cũ, chỉ có Bạch long ở đối diện đang găm ghè làm cho vẻ mặt hần lúng túng giống như lá gan là của con lợn vậy.

Lâm Phong phát ra một đạo tâm linh cảm ứng, Bạch long lập tức quay đầu chạy tới, quanh hần quay tròn một vòng. Vui vẻ dùng đầu dụi dụi vào người hần, do vì để thị uy với Thái tử long, ngay sau khi hạ xuống hống lên một tiếng.

Kha La Đa cũng hoá thành hình người, lén lén lút lút trốn ở phía sau chúng nữ. Những Thiên hạc gì gì khác cũng đã mỗi người trở về trong tổ của mình làm làm một cái gì đó đáng làm.

Thái tử long anh tuấn vẻ mặt cứng rắn biểu lộ nét tươi cười, kín đáo thở ra một hơi, ngự phong vạch một đường hạ xuống vài chục thước bên ngoài, lịch sự có lễ hướng về phía Lâm Phong nói: “Linh chủ đại nhân của Khắc Khố Sâm Đạt tôn quý, ta là Thái tử long La Đạt. Thỉnh tiên dung ta hướng tới Đại lục đệ nhất cường giả biểu thị kính ý trong lòng!”

Lâm Phong lại vỗ vỗ Toa Bối Lạp. Sau khi làm cho cô nàng đứng lên, mới đáp lễ lại nói: “La Đạt các hạ thật là quá khách khí rồi, xin mời vào bên trong sẽ lại bàn bạc tiếp!”

La Đạt nhìn thoáng qua Toa Bối Lạp đang trốn ở phía sau Lâm Phong, mới chuyển sang hướng Lâm Phong nói: “Thật sự xin lỗi, ta còn phải trở về Long quật hướng Long hoàng đại nhân phục mệnh, sẽ không quấy nhiễu Linh chủ đại nhân nữa!” Dừng lại một chút, rồi lại nói tiếp: “Ta lần này tới là phụng mệnh của Long hoàng đại nhân thỉnh Linh chủ đại nhân có thể hộ tống Toa Bối Lạp đi tới Long quật một chuyến!”

Bạch Long lập tức rống lên một tiếng, tựa như là bất mãn Long Hoàng tại sao lại không mời mình.

Thái tử long toát mồ hôi, vội vàng nói: “Đương nhiên, Bạch Long đại nhân cũng được Long Hoàng đại nhân mời vào trong đoàn!”

Bạch Long lúc này mới đạt được liền chạy tới chạy lui vài vòng, xem bộ dáng có mùi vị rất là khoe khoang.

“Long Hoàng có hứng thú mời vị Cự long tới khi nào vậy?” Lâm Phong trong lòng cười lạnh. Nói: “Thái tử long các hạ tôn quý đến có điểm không may, sau ba ngày nữa ta sẽ phải lãnh binh bình phản loạn, còn hai tháng nữa sẽ là kì Tu La Bảo hội nghị, thỉnh các hạ trả lời cho Long Hoàng, đợi sau khi tiến hành xong Tu La bảo hội nghị Ta sẽ mang theo Toa Bối Lạp đi tới Long quật một chuyến!”

Ta nhất định thay ngài đem lời nói này chuyển tới Long Hoàng bệ hạ!” Thái tử long cũng không nói nhiều, đáp ứng một tiếng, thân hình ngự không cất lên hướng phương Bắc bay tới.

Lâm Phong quay đầu cười nói: “Không hổ là thượng vị cự long, vị Thái tử long này rất có phong độ của một cường giả, một điểm cũng không kiêu ngạo khinh người, so với ba con Cự long không hề phép lần trước còn muốn đáng yêu hơn, hại Ta muốn tô sắc mặt cho bọn chúng để xem, cũng tìm không ra nửa điểm lý do thoả đáng!”

Kha La đa chép chép miệng nói: “Ngài không thể một gây đập chết Rồng mà mình sở hữu, Hoàng kim nhất tộc chúng ta cũng rất có phong độ đấy!”

Toa Bối Lạp lập tức trợn mắt gí sát mặt vào nói: “Thiên nột, long thần tại thượng, ngươi là một tên khủng long đáng chết, ý tứ của ngươi là Bạch long chúng ta không có phong độ phải không?”

Kha La Đa lập tức cười lên một tiếng rồng tuếch, trốn sang bên cạnh bỏ đi, cô nàng Bạch long hiện tại thân phận đã khác biệt, hẳn tuyệt đối không thể đắc tội, mặc dù thế lực của Tiểu mẫu long so với hắn còn kém khá xa, nhưng ai bảo cô nàng Bạch long lại là nữ nhân của Lâm Phong.

Lâm Phong vỗ vỗ lên người cô nàng: “Toa Bối Lạp của ta đương nhiên là rất có phong độ rồi, Kha La Đa cái Sứ nam này mới là không có phong độ!”

Khuôn mặt của cô nàng lập tức nở ra vì hoan hỉ.

Kha La Đa vẽ mặt khổ sở, trên mặt biểu lộ vẻ oán giận người đàn bà kia.

Lộ Thiên Á đưa mắt nhìn Toa Bối Lạp kêu lên với vẻ hâm mộ: “Ngay cả Long hoàng cũng phái Thái tử long tới thỉnh người trở về Long quật, xem ra người cho dù không phải là Thần thánh cự long cũng sai biệt không bao nhiêu, hiện tại người khá ngang bằng Công chúa của cự long gia tộc, ngay cả Long hoàng cũng không dám phớt lờ người!”

Khải Lâm Na cười nói: “Lâm Phong là đại lực đệ nhất cường giả, lại là Thiên hạc thần sứ và ngoại tịch Hoả phượng hoàng, Tứ đại hoàng kim gia tộc khẳng định là muốn cùng hắn trao đổi thông tin, khá không thể đem quan hệ của hắn ra mà đùa bỡn, cho nên Toa Bối Lạp không nghi ngờ gì nữa trở thành người trung gian, Long Hoàng vì muốn làm thân, lần này đã phái một vị Thái tử long đến đây, mà không phải là hạ vị cự long.”

Lâm Phong ha ha cười nói: “Thiên hạc nữ hoàng ta đã thấy qua, phong thái của Thái tử Long Hoàng còn chưa được biết, mười lăm tháng tám Hoàng giả của Tứ đại hoàng kim gia tộc đều sẽ cùng tập trung tại Tu La Bảo không thể thiếu, cũng muốn kiến thức một lần phong thái của ba vị Hoàng giả còn lại!”

Phất tay đem vài con Thiên hạc a, Phượng hoàng a cái gì đó bị Thái tử long khua động mà tới xua đuổi đi, lại hướng chúng nữ nói: “Các nàng về trước đi, ta còn có chút công chuyện cần phải đến Quân doanh!” Rồi nháy mắt với Khải Lâm Na.

Chúng nữ đáp ứng một tiếng, ôm lấy người mẹ nhỏ đang là tiêu điểm đi trở vào hậu viện, chỉ có Khải Lâm Na lưu ở lại, nhìn Lâm Phong khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì muốn nói với ta phải không?”

Lâm Phong đưa tay ôm lấy eo của mỹ nữ này, nói: “Cũng không có gì, lần này mang binh bình phản loạn đại ca người cũng muốn theo quân xuất chinh!”

Khải Lâm Na nhất thời thân thể cứng đờ, Lâm Phong lại nói: “Là hắn tự mình hướng ta yêu cầu đó!”

Khải Lâm Na lúc này mới dịu trở lại, nép vào ngực hắn trầm mặc một hồi, sau đó vươn cánh tay ngọc ôm lấy cái cổ trắng kiện của Lâm Phong, ôn nhu nói: “Đại ca và Khải Thụy Tư nhiều lần vi phạm pháp lệnh, ta biết người nguyên nhân là vì ta mới không đuổi bọn họ đi, sau này chuyện của bọn họ ta không muốn quản nữa, ta chỉ nghĩ đến cuộc sống của chính mình thôi!”

Lâm Phong gật gật đầu, vuốt ve đôi vai trắng như phấn của nàng nói: “Nàng cũng nên nghĩ cho bản thân mình một chút, mang trên lưng một gánh quá nặng cũng không phải là cái gì chuyện tốt, người đã trọn vẹn tình nghĩa huynh muội, nếu như Khải Lực là người thông minh mà nói, ta nghĩ hẳn hẳn là sẽ không làm ra việc khờ khạo!”

Khải Lâm Na lặng lẽ gật gật đầu, Lâm Phong lại nói: “Về trước đi, ta còn có chút sự tình cần triệu tập chúng tướng thương nghị.”

“Vậy người cũng nên chú ý một chút, đừng có làm việc quá sức!” Khải Lâm Na nở một nụ cười quyền rũ, từ trong lòng hần đứng lên, khuôn mặt ngọc hơi đỏ lên, vội vã đi trở vào hậu viện.

Lâm Phong đi đến tiền sảnh, triệu hồi tất cả chúng tướng tới, lấy năm lá quân kỳ đưa ra, nói: “Tổ chức quân đoàn tạm thời thành lập hai bộ trước, một bộ làm Bồ Đạt Luân sở bộ, một bộ làm Thiểm tộc sở bộ, mỗi một bộ lĩnh hai mươi vạn đại quân, ngày xuất chinh cũng chẳng còn bao lâu nữa, Bồ Đạt Luân sở bộ tạm thời để sang một bên, hai mươi vạn thiết kỵ Thiểm tộc phân ra thành lập Thiên hạc, Hỏa phượng hai đại binh đoàn, mỗi binh đoàn mười vạn người do Ba Phỉ Đặc và La An Đạt thống xuất, A Lỗ Thai nhậm chức Quân đoàn phó, phụ trách điều độ hai đại binh đoàn, Khổ Khổ Sâm Đạt bản bộ làm chủ quân, do Lâm Trùng thống xuất, Lâm Đại, Lâm Nhị, Khải Lực Tây đều cùng phụ giúp, quy lại do ta trực tiếp thống quản, Tập Lí Tây đảm nhiệm Thống lĩnh Cận vệ quân, chỉ huy ba ngàn Cuồng chiến sĩ và Thiết huyết thân vệ, cùng với năm ngàn kỵ binh trang bị nặng của Thiểm tộc, bây giờ ban cho Quân kỳ, các người án theo chức quyền mà điều động đại quân, khẩn trương tập hợp, chờ để chậm trễ thời gian xuất binh!”

161. Chương 161 : Tá Đề Phát Huy

Thần thánh lịch A Nhĩ Mạt Đặc giáo hoàng tháng sáu năm ba mươi lăm, Khắc Khổ Sâm Đạt lĩnh chủ Lâm Phong kiến tạo Hoa Hạ quân đoàn lấy đại danh tứ đại hoàng kim gia tộc đặt cho bốn quân đoàn tụ hợp dưới cờ là Bạch long, Hỏa phượng, Thiên hạc, Kim bằng. Vào ngày 16 cùng tháng tại thành nam lập đài thệ sự xuất binh, lãnh suất hai mươi vạn Thiểm tộc thiết kỵ cùng với thập vạn tinh binh của Khắc Khổ Sâm Đạt tây chinh bình loạn phản quân Tây phương tứ lĩnh.

Khi tin tức này truyền ra, cả đại lục chấn kinh, ai ai cũng nghễnh cổ lên nghe ngóng xem phản ứng của Tứ đại hoàng kim gia tộc đối với việc này.

Bởi vì Lâm Phong lấy tên của Tứ đại hoàng kim gia tộc đặt cho bốn quân đoàn của mình, điều đó cũng giống với việc tuyên bố Lâm gia nằm trên oai danh của Tứ đại hoàng kim gia tộc, đồng thời cũng chẳng khác gì thách thức uy vọng của Tứ đại hoàng kim gia tộc. Nếu mà Tứ đại hoàng kim gia tộc mà không chịu xuất đầu lộ diện, danh vọng của họ tất sẽ rơi xuống ngàn trượng.

Lúc này, Lâm Phong chính là đại lục đệ nhất cường giả, ngoài ra các cường giả dưới trướng cũng nhiều vô kể, trong trận chiến tại Hải cống đại hội sát tử 28 gã Thánh kỵ sĩ của năm đại đế quốc và sáu vị thiên sứ, khiến cho tất cả các đế quốc cảm giác được nguy cơ đáng sợ to lớn trong tương lai đang đến gần, nhưng lại vô năng bất lực, chỉ mong đợi Tứ đại hoàng kim gia tộc ra mặt can thiệp nhờ đi cái đỉnh gai nằm trong mắt họ đi.

Riêng giáo hội thì lại không thấy nói gì, cũng không có biểu hiện gì cả, cũng không biết đang có chủ ý gì, hơn nữa lại còn rút toàn bộ thể lực của mình tại Lạc Nhật đế quốc.

Điều làm cho các đế quốc thất vọng nhất chính là việc Tứ đại hoàng kim gia tộc mặc dù đã nhận được rất nhiều thông điệp truyền đến nhưng vẫn trầm lặng, không hồi không đáp, cũng không thấy xuất hiện. Những việc này không những làm cho các đế quốc thất vọng hoàn toàn mà còn làm cho sự sợ hãi kiêng dè của họ đối với Tứ đại hoàng kim gia tộc cũng giảm bớt đi nhiều.

Vào ngày xuất binh này, Lâm Phong tại giáo trường đăng đàn điểm tướng, lệnh cho 30 vạn đại quân lên đường, Thiểm tộc thiết kỵ sẽ đi tiên phong, tam quân tướng sĩ ai ai sĩ khí cao như mây. Bất luận Lâm Phong có bao nhiêu tin tưởng, đám tướng sĩ này có thể nói rằng lòng tin của họ ngang với trời đất. Từ lúc bắt đầu xuất chinh không một ai có ý nghĩ rằng có kẻ nào đó đã bại được vị đại lục đệ nhất cường giả này.

Bọn họ cao ngạo, cũng bởi vì bọn họ cao ngạo có lý do, Khắc Khổ Sâm Đạt giáp trụ và vũ khí thuộc hàng tốt nhất, binh sĩ tinh nhuệ nhất toàn đại lục, đội ngũ ma pháp sư cũng là cường đại nhất toàn đại lục, với lại người chỉ huy họ là một thống soái vô địch, trong từ điển của hần từ đầu chưa bao giờ có hai chữ thất bại.

Bọn họ đều như đã thấy được:

Tài phú đang nằm trong tay.

Mỹ nữ hướng bọn họ mỉm cười.

Quyền vị đang gật đầu trước họ.

Huân tước đang hướng bọn họ kêu mời.

Ba mươi vạn đại quân trước sau lần lượt xuất binh, cát bụi tung bay đầy trời tại Khắc Khố Sâm Đạt, mục tiêu chính là Bồ la đỉnh cổ bảo. Nếu từ trên trời nhìn xuống, đội hình của ba mươi vạn quân này kéo dài ra giống như một con quái xà to lớn dài hơn mười dặm, cát bụi cuộn cuộn hướng về phía nam thẳng tiến, vó ngựa hàng vạn con chiến mã tưởng như đang làm rung chuyển cả đại lục.

Tại cửa thành phía nam của Khắc Khố Sâm Đạt cách mười trượng, cận vệ quân đoàn do ba ngàn Thiết huyết thân vệ, ba ngàn cuồng chiến sĩ, năm ngàn Thiểm tộc thiết kỵ cực kỳ tinh nhuệ chờ đợi mệnh lệnh ở phía ngoài. Lâm Phong ngân khôi ngân giáp, eo đeo kim kiếm, ngồi trên lưng bạch long cùng với các lão nhân và các lão bà làm nghi thức cáo biệt cuối cùng.

Ngay cả tiểu thiên sứ cũng đến cáo biệt.

Cách đó không xa một đám tiểu quý tộc lớn nhỏ cũng ăn mặc chỉnh tề đồng loạt cáo biệt chúc tụng đại nhân khởi hành.

Tầng lớp quý tộc tại Khắc Khố Sâm Đạt sau những đợt thanh trừng tẩy rửa thì hầu hết đám côn trùng gặm nhấm quần áo đã bị tiêu diệt. Đám còn lại đa phần là những phần tử rất biết điều, bọn họ mặc dù cũng thích quyền vị, nhiệt ái tài phú, nhưng bọn họ hiểu được một đạo lý rằng chỉ có Lâm Phong mới chính là thần phù hộ của họ mà thôi. Cho nên lần này bọn họ chủ động tụ tập nhau tự đến tiễn đưa tam quân tướng sĩ khởi hành nam chinh.

Ở phía sau đám quý tộc có vô số bình dân cầm hoa đến tiễn đưa, những cô gái mỹ miều đều mạnh dạn trao vòng hoa và những kỷ vật đẹp đẽ tinh xảo cho các kỵ sĩ dũng cảm, các bà các cô cũng đem cho các con các cháu của mình một lượng lớn lương khô dự trữ.

Khắc Khố Sâm Đạt giàu có nhất nhì thiên hạ, bình dân đều có cuộc sống yên ổn giàu có, cho nên để bảo vệ mảnh đất hạnh phúc hiếm có này, phần lớn trong số họ đều tình nguyện để chồng con hay cháu chất của mình ra sa trường, để bọn họ dùng máu tươi không những bảo vệ an nguy cho người nhà mà còn phải bảo vệ an nguy cho cả tám trăm vạn dân chúng của Khắc Khố Sâm Đạt.

Hơn nữa chính là họ dùng máu mà đổi lấy vinh dự cao quý cũng như huân tước cho mình.

Cũng vì vậy mà có rất nhiều gia đình quý tộc bản địa cũng để con cháu mình chinh chiến nơi sa trường, hòng có thể đạt được vinh hoa phú quý, mặc dù sa trường hiểm nguy sinh tử cận kề, nhưng nếu không trả một cái giá nhất định thì sao có thể đạt được quyền lực hay tước vị cao hơn chứ?

Đàn bà vốn là loại động vật rất mẫn cảm, Lâm Phong lần này lại bước trên chiến trường, không những Khải Lâm Na rơi lệ mà bọn Lộ Thiên Á mấy mỹ nữ cũng đỏ hồng đôi mắt.

Còn Lâm Phong hoàn cảnh nào cũng bình tĩnh, thế nên không có vương vấn những chuyện nhi nữ thường tình này, tay vung lên vẫy chào chúng nữ. Hắn nhìn qua nhìn lại vẫn không thấy hình dáng của Thiên Hương công chúa đâu cả, không nhận được thăm than một tiếng, đang nắm cương thúc nhẹ Bạch long chuẩn bị đi thì chợt có một thị nữ vừa khóc vừa chạy tới ho to: “Không hay rồi, không hay rồi, Thiên Hương công chúa tự sát...!”

“Cái gì?” Lâm Phong chấn động, không để ý đến đám người xung quanh phi thân đến, nắm chặt thị nữ kia quát hỏi: “Người nói cái gì, nói một lần nữa cho ta xem!”

Thị nữ đó mặt không có một chút thần sắc, thốn thốt thốt lên: “Thiên..... Thiên Hương công chúa tự sát!”

Tâm trạng của Lâm Phong trầm hẳn xuống, sau khi xác nhận mình không có nghe lầm, không nói gì với chúng nữ, thân hóa kim quang bắn vọt lên cao trực tiếp phi thẳng vào trong thành.

Chúng nữ vội vàng quay lấy thị nữ kia hỏi chuyện, biết được rồi sắc mặt cũng đại biến, nhanh chóng quay về.

Đám người bình dân thì không biết Thiên Hương công chúa là ai, mà đám quý tộc cũng chẳng có mấy người biết được nàng ta là người nào, cho dù có biết cũng không dám hồ ngôn loạn ngữ, nhất thời đều tụ lại cả

một chỗ thì thâm to nhỏ bình luận. An Đức Liệt vội bước lên phía trước giải tán toàn bộ đám bình dân lẫn quý tộc rồi cũng theo đó quay trở về trong thành.

Lâm Phong vận dụng công phu một lúc đã bay vào trong nội phủ, trực tiếp rơi xuống ngay biệt viện của Thiên Hương công chúa. Đám thị nữ lúc này hoảng loạn khôn cùng, kinh hoàng chạy khắp nơi bấm báo kêu cứu, đến khi chợt thấy lĩnh chủ đại nhân tiến đến, nhất thời mặt mũi trắng bệch, vội vàng quỳ xuống xin tha thứ, khóc lóc thảm thương.

Dựa theo luật pháp của đế quốc, công chúa tự sát thì hạ nhân đều mang tội thất trách, các nàng này khả dĩ được tuyển mộ vào trong phủ cũng bởi phần lớn có xuất thân gốc rễ từ các gia đình quý tộc, chỉ vì gia cảnh lụi tàn, không còn đường thoát nhờ Khải Lâm Na thương tiếc nên mới thu nhận làm thị nữ trong phủ cho nên rất am hiểu luật pháp của đế quốc, chứ không làm sao mà phải khóc rống lên van xin như thế.

“Khóc cái gì?” Lâm Phong trầm giọng nói: “Rốt cuộc tại sao lại như thế? Mau nói cho ta nghe!”

Luật pháp của đế quốc trong mắt Lâm Phong chẳng là cái gì cả, hắn cũng không phải là cầm thú vô lương tâm, đương nhiên sẽ không vì lửa giận nhất thời mà phát tác trên đầu những nữ nhân vô tội này.

Một thị nữ cuống quýt đứng dậy bấm báo: “Thiên Hương công chúa tự nhiên nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài, chúng tôi cảm thấy có gì đó không đúng nên phá cửa mà vào, chỉ thấy cô ấy ... cô ấy đã treo cổ ...”

Lâm Phong không đợi nghe cô ta nói xong, bước ngay vào trong phòng, chỉ thấy Thiên Hương công chúa đang nằm tĩnh lặng ở trên giường, thần thái tuy yên lặng nhưng cũng thật thanh bình, khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy như phảng phất phong thái của Thiên Hương công chúa mà hắn thấy được trước khi ám sát Mặc Cấp bộ lạc Đại vương tử.

Thuần phác, ngây thơ, ấu trĩ. Một cô gái đang ở độ tuổi mười sáu mười bảy đáng nhẽ đang sống trong sự bao bọc của cha mẹ mà hưởng những năm tháng thanh xuân không có tranh đua đấu đá vì lợi ích.

Nhưng giờ tử vong của thân nhân, cừu hận của tộc nhân, hai cái áp lực này chèn ép đè nặng lên vai của một cô gái từng vui sướng tiêu dao tự tại trên đại thảo khiến nàng ta gần như không thở nổi nữa. Mới mười sáu tuổi mà đã gánh trên lưng cừu hận thân nhân, này đối với một người ở vào cái hoàn cảnh của nàng ta mà nói khó có thể tưởng tượng nó nặng nề đến mức nào.

Hôm nay nàng ta giải tỏa cừu hận, thả gánh nặng trên vai xuống, cô gái nhỏ này cứ bình an như vậy muốn ra đi không bận tâm chuyện gì nữa. Chỉ có nụ cười giải thoát đọng trên mặt nàng hướng tới thế nhân như biểu lộ rằng nàng ta đã từng đeo trên lưng áp lực trầm trọng đến cỡ nào.

Nhưng dường như trong phòng nọ vẫn còn phảng phất một tia oán niệm chưa từng tiêu tán, như nói rằng nàng ta chưa phải là đã hoàn toàn không quan tâm, bận tâm đến việc gì thảnh thơi bước đi.

Lâm Phong trên người toát ra rất nhiều mị lực nam nhân, quả thực cũng khiến cho bất cứ nữ nhân hoài xuân nào mê say, nhưng Thiên Hương công chúa đối với vị đại lực đệ nhất cường giả anh tuấn này lại không thể thoải mái tâm tình được, nguyên nhân chủ yếu chính là cừu hận của gia đình đè trên vai nàng, ngoài ra còn vì những lần bị hắt lảng nhục trước kia nữa. Chính vì thế mà nàng ta với bản tính quật cường của mình không thể buông lỏng mình khai mở cánh cửa của tâm hồn cho nam nhân này được.

Nàng quả đã tiếc nuối rằng tại sao nam nhân này lại sinh ra trong một gia đình quý tộc Văn lai, mà lại không phải sinh ra trên đại thảo nguyên bao la, như vậy thì nàng có thể tận tình mở rộng trái tim đón nhận nam nhân này, cùng hân tay trong tay cưỡi ngựa rong chơi vui hưởng tháng ngày an bình trên đại thảo nguyên.

Chỉ là hiện tại hồn phách đã rời xa, nếu trời cao có cho nàng một cơ hội quay lại, thì có lẽ nàng vẫn sẽ do dự, nói thì nói, mọi chuyện lúc này tưởng như đã trễ quá rồi, nàng đi để lại phía sau một nỗi buồn trống vắng.

“Lĩnh chủ đại nhân...” Một thị nữ run rẩy khê dâng lên cho Lâm Phong một cuốn sách gì đó, hắn đưa tay nhận lấy, mở qua vài trang đọc thì thấy đây chính là quyển nhật ký của Thiên Hương công chúa, nét chữ thật uyển chuyển đẹp đẽ:

Lúc còn nhỏ thường nghe mẹ nói ở Vân vụ sơn thường có ma quỷ hung tàn ẩn cư.

Lúc lớn thì nghe ca ca kể rằng tại vùng đất phì nhiêu màu mỡ phía nam có rất nhiều những ma quỷ tham lam.

Ma thú ta chưa từng gặp qua.

Ma quỷ ta cũng chưa thấy bao giờ.

Nhưng mấy ngày trước ta quả thực đã thấy được ma quỷ trong truyền thuyết.

Họ quả thực không giống như đám ma quỷ mà ta tưởng tượng nhưng so với ma thú xem ra còn hung ác hơn nhiều.

Hắn quả là một tên ma quỷ nhìn rất đẹp mắt, nhưng vô số các ca ca của ta đều bị hắn giết chết, vô số tộc nhân của ta cũng bị hắn đem theo một đám ma quỷ tàn sát, hồi nữ thần chiến tranh vĩ đại, phải chăng người ta từ bỏ những đứa con của người? Tại sao người không dùng lửa giận của mình mà trừng phạt tên ma quỷ tà ác kia?

Phụ thân đến giờ cũng không có tin tức, ta quả rất muốn biết liệu có phải mẫu thân cũng bị bọn họ giết hại rồi không, nhưng tên ma quỷ anh tuấn này lại nhốt ta ở đây, sai người ở đây trông nom ta, ta có ra ngoài cũng có người đi theo, ta không thể đi đâu được cả, ôi nữ thần chiến tranh, nếu người có thể tặng cho ta một đôi cánh thì tốt biết mấy, như vậy ta có thể thoát khỏi cái lồng cũi này, quay trở về bầu trời xanh thẳm của đại thảo nguyên bao la.

...

Tên ma quỷ kia thực sự rất anh tuấn, hắn có nụ cười rất hòa nhã, ta chợt phát hiện rằng ta đã thương hắn rồi.

Nhưng mà...

Hắn là một tên ma quỷ, đã từng tàn sát nhiều tộc nhân của ta, ta làm sao có thể thích hắn chứ, ta phải nên vì ca ca mà báo thù mới phải.

Nhưng mà...

Cái tên ma quỷ kia rất lợi hại, hồi nữ thần chiến tranh, sao người không cho ta cái sức mạnh cường đại đó, để người hầu của ngài có thể dùng máu tươi của tên ma quỷ này mà tế bái linh hồn của các dũng sĩ trên thảo nguyên.

...

Ngày hôm nay, cái tên ma quỷ kia cưỡng bức ta.

Hồi chiến tranh nữ thần, chẳng nhẽ ngài đã bỏ rơi những người hầu trung thành của người rồi sao?

Cái tên ma quỷ kia... hắn ngang nhiên cưỡng chế ta, ta quả thật không cam lòng, vì sao ... ta cũng không biết ...chẳng lẽ chẳng lẽ hắn không thích ta sao?

Hồi chiến tranh nữ thần, thỉnh người hãy nói cho ta biết, vì sao hắn lại làm những chuyện như thế đối với ta

Nhưng mà ...

Hắn đã giết mấy vị ca ca và bao nhiêu dũng sĩ ngoan cường của thảo nguyên, lắm lúc ta thực muốn uống máu hắn, ăn thịt hắn. Tại sao hắn lại là người Văn lai chứ?

Mẫu thân yêu quý. Người giờ đang ở đâu?

Hồi chiến tranh nữ thần, người có nghe tiếng ta kêu gọi van xin hay không? Kể hầu hạ của người đã không còn cố gắng được nữa, tên ma quỷ này đã cưỡng bức ta, ta lắm lúc thật quá tuyệt vọng. Ta quả rất muốn nghỉ ngơi, xin người hãy tha thứ cho ta, ta đã không có khả năng vì những tộc nhân của mình mà báo thù nữa rồi ...

Lâm Phong đóng quyển nhật ký lại, trong lòng nổi lên một nỗi áy náy pha lẫn xấu hổ. Hắn thầm than một cái, bước lên phía trước, mấy ngón tay vung lên, một tia ô quang bay ra, những luồng ý thức đang sắp tiêu

tán trong thiên địa lập tức được thu gom lại, hồn phách cũng tụ tập lại một nơi, một lúc sau trong không trung hiện lên một hư ảnh của một cô gái, rồi những thứ này lập tức bị Nhiếp hồn châu hút lấy.

Hồ lô vừa tung ra, thân thể mềm mại nhưng băng lạnh của Thiên Hương công chúa nhanh chóng bị cuốn vào trong đó.

Đám thị nữ trông thấy cảnh này mềm há hốc, một lúc lâu sau vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Lâm Phong quay đầu nhìn khuê phòng của Thiên Hương công chúa lần cuối rồi hóa thành một vệt kim quang bay đi.

Ba mươi vạn đại quân đang chờ hấn, hấn còn có rất nhiều việc phải làm, tạm thời không thể quản thêm những việc khác được nữa.

Thiên Hương công chúa...

Có một số việc chỉ có thời gian mới hàn gắn lại được. Cừu hận của cô gái trẻ này có lẽ cũng chỉ có thời gian mới bào mòn đi được thôi, hấn lúc này chưa muốn làm cho Thiên Hương công chúa tỉnh lại, bởi vì cô gái này vẫn chưa thực sự rũ bỏ tất cả, thù hận của dân tộc cũng cần có thời gian để hóa giải, chủ yếu là về sau nếu nàng ta có tỉnh cũng không phải lại tìm đến cái chết nữa.

Trong nhân thể quả thực có quá nhiều phiền não.

Lâm Phong thở dài một lượt, một thân kim quang bay vèo về phía phương nam.

Tập Lí Tây và cận vệ quân ở cửa thành nam đang lo lắng chờ hấn về. Lâm Phong vừa đến nơi thu lại thần quang hạ xuống trên lưng Bạch long, phát tay quát: “Toàn quân khởi hành, hội hợp cùng trung quân!”

Chúng tướng sĩ thấy hấn trở về nhất thời thở phào nhẹ nhõm, quân tâm đại chấn, toàn danh di động, đuổi theo đại quân ở phía trước.

Khải Lâm Na và chúng nữ vừa quay về trong phủ thì Lâm Phong cũng vừa mới rời khỏi rồi, sau khi chúng nữ hỏi rõ tình hình liền vội vã chạy đến thành nam. Chỉ thấy xa xa bụi cát mù mịt bốc lên, vó ngựa âm âm như tiếng rỗng gầm, Lâm Phong cùng đám cận vệ quân đã đi rồi, các nàng đành cùng đám lão nhân hồi phủ.

Vào lúc mặt trời sắp lặn, Lâm Phong và cận vệ quân rốt cục đã đuổi kịp đại quân, thấy sắc trời đã tối dần liền hạ lệnh hạ trại ở phía sau. Lâm Phong vừa mới vào trong soái trường thì Hỏa phượng binh đoàn thống lĩnh La An Đạt đã vội vã đi tới: “Lệnh chủ đại nhân, ta vừa mới nhận được tin thủ hạ báo cáo, nói rằng Thiên Hương công chúa đã tự sát chết, không biết việc này đúng hay không?”

Lâm Phong bình thản ngồi xuống ghế nói: “Đúng vậy, không sai!”

La An Đạt sắc mặt nhất thời cực kỳ khó coi, hấn nguyên là một trong những đại tướng của Sát Nhĩ Ba, nên cũng rất quen thân với Thiên Hương công chúa, cho nên luôn luôn quan tâm đến nàng ta, tưởng rằng Lâm Phong bắt giữ nàng ta rồi đối đãi nàng ta tử tế, không ngờ hôm nay lại nghe tin tức cho biết Thiên Hương công chúa đã tự sát chết.

Thiệt hấn này cố gắng không chế lửa giận, trừng mắt nhìn Lâm Phong nói: “Có phải người bức tử nàng ta chết phải không?”

Lâm Phong trầm mặt, lạnh lùng đáp: “Như thế nào, phải chăng là nhà ngươi muốn tạo phản?”

“Ta hỏi ngươi, có phải người đã bức tử nàng ta đúng không?”, La An Đạt rốt cục không kiềm chế được lửa giận của chính mình, bực bội gào lên.

“Không được vọng động !”, bên ngoài chợt vang một tiếng quát to, A Lỗ Thai mang theo Ba Phỉ Đặc đi đến, giận dữ nhìn La An Đạt nói: “ Lệnh chủ đại nhân đối với Thiểm tộc của chúng ta có ân, người thế nào lại dám dùng cái khẩu khí như thế này đối thoại với người, huống hồ lệnh chủ đại nhân quang minh lỗi lạc, làm sao có thể bức tử An vi chứ, ta tin người tuyệt không phải là người lỗ mãng hành sự, mau hướng lệnh chủ đại nhân xin lỗi!”

La An Đạt hai mắt tóe lửa, hét to: “Vậy người nói cho ta xem vì sao An Vi vì cái gì mà lại tự sát chứ?”

A Lỗ Thai nhìn về phía Lâm Phong cầu khẩn, Lâm Phong vẫy vẫy bàn tay, cười lạnh nói: “Không ngờ trên chiến trường người lại muốn tạo phản, ta vốn nghe nói Thiểm tộc binh tướng kiêu hùng trèo núi vượt sông quân lệnh nghiêm minh, không nghĩ tới ngay cả một binh đoàn thống lĩnh lại không coi quân kỷ ra gì như thế, ta không bao giờ thiên vị bất kể phía nào, nhưng quân đội cũng có quân quy, nếu mà coi việc này như gió thoảng thì kỷ luật quân quy vất ở đâu đây?”

A Lỗ Thai nhất thời xấu hổ nói: “Lệnh chủ đại nhân...”

Lâm Phong quả quyết phất tay nói: “Không cần nhiều lời, quân có quân quy, thân đã ở trong quân đội thì phải xem trọng kỷ luật hàng đầu!”, nói xong hướng ra ngoài trưởng quát to: “Người đâu, mang La An Đạt ra ngoài đánh năm mươi quân trưởng cho ta!”

A Lỗ Thai và Ba Phỉ Đặc vẻ mặt xấu hổ vô cùng đứng ở một bên, họ đương nhiên biết Thiểm tộc tướng lãnh kiêu dũng vô cùng, cũng đã cảnh cáo các tướng lĩnh phải tuân thủ quân quy, chỉ là Thiểm tộc dân bản tính vốn thô cuồng, muốn họ nghiêm chỉnh tuân thủ quân quy quả thực rất khó khăn, hơn nữa tướng lĩnh hai bên mặc dù bề ngoài không dám tranh đấu với nhau, nhưng bên trong quả thực cũng ta không phục người người không phục ta.

A Lỗ Thai cũng đã rất cố gắng cai quản thuộc hạ, nhưng cũng không thể kiểm soát hết được những sự tình đột nhiên bộc phát này, không ngờ tới vì chuyện của La An Đạt mà bị Lâm Phong trào phúng chê trách, nhất thời có chút xấu hổ.

Cũng may hắn rất tin tưởng Lâm Phong tuyệt không có thiên vị bất kỳ ai, cho nên trong thâm tâm không có những suy nghĩ vớ vẩn gì.

Lâm Phong vừa quát xong, hai gã thân vệ như lang hổ từ phía ngoài bước vào động tác nhanh nhẹn chuẩn xác không chế La An Đạt. La An Đạt lúc này hai mắt như bốc lửa trừng trừng nhìn Lâm Phong, nộ hỏa bị dồn đến cực điểm khiến gân mạch hiện rõ trên mặt thiết hán này.

Thiết huyết thân vệ tuyệt không thể nương tay với hắn được, nhanh chóng kéo La An Đạt ra ngoài trưởng, chẳng lâu sau đó một trận quân côn đánh lên thân thể vang vọng lên, nhưng tuyệt không có một tiếng kêu rên thảm thiết.

Lúc này các tướng lĩnh cũng lục đục kéo đến, im lặng đứng ở hai bên nhìn sự tình này, một số Thiểm tộc tướng lĩnh sắc mặt giận dữ, còn đám tướng lĩnh của Khắc Khố Sâm Đạt sắc mặt tuy không có chút thay đổi, nhưng trong ánh mắt ẩn chứa vẻ cười nhạo kẻ phạm tội bị phạt.

162. Chương 162 : Tu La Huyết Thi (phần I)

“Quân quy chi hạ, pháp bất dung tình!” (Hiểu ngắn gọn: Dưới quân quy tuyệt không dung tình) Lâm Phong nhìn quanh các chư tướng ở trong doanh trường, lạnh lùng nói: “Quân mà vô pháp thì không bền vững được, từ nay về sau mà còn tái diễn lại những trường hợp dạng như hôm nay ta tuyệt sẽ không nương tay. A Lỗ Thai ở lại, những người khác hay quay về trưởng của mình nghỉ ngơi, nhớ quản thuộc hạ cho tốt, ta mà còn nghe thấy binh lính có kẻ làm loạn khinh thường quân pháp thì cả doanh trại đó trừng phạt hết.”

Chúng tướng không dám không nghe, vội vàng rời soái trưởng ra về, chỉ còn mỗi A Lỗ Thai xấu hổ đứng ở bên cạnh.

Lâm Phong đứng dậy tiến đến chỗ hắn vỗ vai nói: “Ngồi xuống hãy nói!”

A Lỗ Thai thân bất do kỷ, bị Lâm Phong vỗ một cái tự động ngồi xuống vội vã nói: “Lệnh chủ đại nhân!”

Lâm Phong đưa tay ra ngăn hắn nói tiếp, rồi quay về chỗ ngồi: “Không cần nhiều lời, thủ hạ tướng lãnh của ngươi không coi trọng quân quy, việc này không thể nương tay được, ta nếu mà dung túng thì chính là nuôi dưỡng họa căn cho chính mình vậy. La An Đạt không coi quân pháp ra gì, lại dám ở soái trưởng giường oai, nếu ta không xử phạt hắn, hôm nay sau làm sao có thể cầm quân!”

A Lỗ Thai vẻ mặt xấu hổ, vội chuyển đề tài hỏi: “Vệ Thiên Hương công chúa ...”

Lâm Phong thở dài nói: “Ta tuyệt không phải là người vô tình vô nghĩa, làm sao có thể bức bách một thiếu nữ vô tội chút. Thiên Hương công chúa ngoài nhu trong cương, đối với ta cừu hận sâu đậm, không chịu nổi gánh nặng tâm lý cuối cùng muốn tự sát để giải thoát, may mà ta tới kịp, nếu không đã xảy ra thảm kịch. Ta tạm thời phong ấn năng lượng ta, sau khi bình định xong Tây phương tứ lĩnh sẽ cứu nàng ta tỉnh lại.”

A Lỗ Thai thở phào nhẹ nhõm nói: “La An Đạt rất trung trinh nghĩa đảm, tuyệt sẽ không phản bội nữ thần chiến tranh, lần này hẳn làm mất thể diện của Thiểm tộc chúng ta cũng bởi quá mức quan tâm Thiên Hương công chúa nên nhất thời kích phần, mong Linh chủ đại nhân ngàn vạn lần đừng để trong lòng!”

Lâm Phong phát tay đáp: “Lui xuống đi, ta không có tiểu tâm như vậy đâu!”

A Lỗ Thai gật đầu đứng dậy lui ra khỏi soái tướng.

Lâm Phong ngồi một lát, loại bỏ tất cả những tạp niệm phiền não, khởi vận huyền công, từ phía trên đỉnh đầu lập tức xuất hiện ba luồng khí tím, trắng, xanh. Không lâu sau Thái thanh tiên pháp, Hồng môn tử khí, Thượng cổ yêu pháp ngưng tụ lại phát xuất ra nguyên thần giống như bộ dạng của Lâm Phong ngồi ở mảng vân quang phía trên đầu hắn tĩnh tọa tham ngộ.

Không biết là bao lâu sau, khi hắn tỉnh lại thì ánh mặt trời của ngày mới đã bắt đầu chiếu sáng, các cao lương mỹ vị cùng với rượu ngon được lấy ra từ trong không gian giới chỉ, sau khi tam quân tướng sĩ ăn uống no say liền lập tức chấn chỉnh đội ngũ xuất phát.

Lâm Phong vừa bước ra khỏi tướng, La An Đạt đã tiến đến trước mặt thần tình xấu hổ áy náy nói: “La An Đạt lỗ mạng mạo phạm Linh chủ đại nhân, cam nguyện thụ phạt!”

Lâm Phong liếc nhìn A Lỗ Thai ở phía sau, thấy A Lỗ Thai gật đầu ra hiệu, liền vỗ vỗ lên vai của đại hán này nói: “Dám nhận sai chịu phạt chính là một hảo hán tử, năm mươi quân tướng coi như là phạt người không quản thúc thuộc hạ tốt, không mang tư thù cá nhân gì cả, lui xuống đi, từ nay về sau ước thúc thuộc hạ đừng để tái sinh ra chuyện gì không hay nữa!”

La An Đạt cảm kích vội vàng lui xuống.

Trời đã sáng rực rỡ, Lâm Phong tu luyện Thần thanh khí không cần thiết phải ăn uống, hạ lệnh cho toàn quân lập tức tiến binh khởi hành.

Khắc Khổ Sâm Đạt, đèn vừa được thắp sáng lên.

Cũng như lần trước, tại một gian phòng nhỏ...

Một thân ảnh yếu đuối mở cánh cửa gỗ bước vào, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Ba Luân lúc này đang ngồi ở phía sau thư án, ánh mắt băng hàn như muốn hủy diệt Ba Luân ra thành từng mảnh nhỏ, một lúc sau mới nói: “Mẫu thân ta đâu?”

Ba Luân dưới hắc bào người rung rung lên một cái đáp lời: “Y Lan công chúa thân ái của ta, không cần phải luôn có hận ý to lớn như vậy đối với ta chứ? Không mang đến cái gì thì không có cái gì cả?”

Y Lan công chúa đưa tay lên, một tờ giấy bay nhẹ nhàng rơi trên thư án. Ba Luân cẩn thận mở ra đọc kiểm tra một lúc rồi nghi hoặc hỏi: “Đây có đúng là phương pháp tu luyện Thái thanh đấu khí không?”

Y Lan hừ một tiếng lạnh lùng nói: “Mẫu thân của ta đâu?”

Ba Luân đột nhiên cười nói: “Xem ra ngươi rất tức thời, hoàn toàn không có gạt ta!”

Y Lan khinh thường trào phúng đáp lại: “Đừng có nằm mơ, Thái thanh đấu khí bác đại tinh thâm, cho dù ta cho ngươi tâm quyết tu luyện nhưng ngươi chưa chắc có khả năng luyện thành. Mau thả mẫu thân của ta ra!”

Ba Luân cũng không thèm để ý đến lời của nàng ta, vỗ vỗ bàn tay một cái, một cánh cửa ngăm ở vách tường phía bên trái tự động mở ra, hai kẻ ăn mặc hắc bào bịt mặt kiểm chế một người khác bước ra. Đó là một trung niên mỹ phụ khoảng hơn 30 tuổi, hoa dung âm đậm, nhân thân vô quang. Y Lan công chúa vừa nhìn thấy người này lập tức lao tới kêu lên: “Mẫu thân!”

Trung niên mỹ phụ đó từ từ ngẩng đầu lên, nhãn thần vốn vô lực đột nhiên sáng lên, yêu ớt kêu: “Y Lan!”. Cũng không biết bà ta đột nhiên có khí lực từ đâu mà vùng khỏi bàn tay của hai kẻ bịt mặt kia tiến về phía Y Lan.

Xa cách hơn mười năm trời, cuối cùng gặp lại được người thân duy nhất của mình, Y Lan công chúa tâm tình kích động người nhoáng một cái đã lao tới hướng mỹ phụ đó, ôm chặt lấy bà ta khóc rống lên, nhưng không phát hiện được rằng Ba Luân đang ngồi ở phía sau thư án cười đầy vẻ âm hiểm.

“A! Người.... người...!” Y Lan đột nhiên bay ngược ra ngoài, đứng tại một góc tường, mắt mở to nhìn trung niên mỹ phụ kia giờ đã biến thành một mỹ phụ lẳng lơ. Nàng ta hai mắt như tối sầm lại, thiếu chút nữa đứng không vững, miệng thổ một ngụm máu xuống đất, mũi lệch xuống lộ ra một khuôn mặt đẹp đẽ tuyệt thế thanh thoát.

Y Lan công chúa trừng mắt nhìn Ba Luân, mắt ngọc sáng ngời ẩn chứa sát khí, nghiêng răng nói: “Người quả là kẻ tiểu nhân, người gạt ta!”

Ba Luân âm hiểm cười không nói gì cả, chỉ có nữ tử đẹp đẽ phóng dăng kia cười nói: “Ôi, muội muội thân ái của ta, mười năm không gặp, sắc mặt của người so với tỷ tỷ còn mê người hơn, thực lực cũng làm cho tỷ tỷ cam bái hạ phong, trúng một Huyết hồn chưởng của tỷ tỷ mà vẫn còn có khí lực mở miệng nói, xem ra tỷ tỷ quả có chút khinh thường người rồi!”

Mỹ phụ lẳng lơ đó bề ngoài làm re vẻ vô hại, nhưng xuống tay thì cực kỳ ác độc, vừa dứt lời liền phi thân thẳng tới, một ngón tay điểm huyệt trán của Y Lan, tại đầu ngón tay ngưng tụ một giọt huyết châu tỏa ra một sóng ma lực cường đại, quỷ dị, khiến cho người ta cảm thấy đập mạnh.

“Con đàn bà Pháp Áo Liên đề tiện nhà người, người vĩnh viễn quả thực toàn làm những hành động vô sỉ thấp hèn!”, một đạo thanh sắc kiếm khí bay thẳng về hướng mỹ phụ kia, Y Lan đồng thời cũng xé người sang một bên tránh đòn công của ả ta, tay gạt chút máu dính bên khóe miệng, cười lạnh lùng nói: “Con tiện nhân vô sỉ nhà người dám giả mạo mẫu thân đánh lên ta, ta phải băm vằm người ra thành trăm mảnh!”

Pháp Áo Liên hiển nhiên không ngờ Y Lan trúng một chiêu Huyết hồn chưởng của mình mà vẫn còn thừa thực lực tái chiến, rất lấy làm kinh hãi, vội lách mình tránh khỏi đường kiếm khí hiểm ác kia, thu lại huyết chỉ, đứng trên mặt đất cười cười nói: “Ai da! Muội muội thân ái của ta, người đã trúng một chiêu Huyết hồn chưởng của ta, bây giờ huyết khí công tâm, không bao lâu nữa huyết dịch của người sẽ đông cứng lại, lúc này quý xuống xin tha thứ có lẽ còn kịp đó!”

Từ phía sau cửa ngăm đột nhiên xuất hiện ba huyết ảnh thực lực cường đại tà ác đứng ở phía sau của Pháp Áo Liên.

Ba Luân cũng đứng dậy, âm hiểm nói: “Y Lan công chúa, Tu La Vương bệ hạ lần này đặc biệt phái ba huyết thi đến đón người về, người phải cảm thấy vinh hạnh mới phải chứ?”

Y Lan lạnh lùng nói: “Ta quả thực rất cảm thấy vinh hạnh, không ngờ Tu La Vương lại phái huyết thi đến đối phó ta, hừ, mẫu thân ta đâu?”

Pháp Áo Liên cười duyên nói: “Y Lan, mẫu thân của người cũng chỉ là một nô lệ người Văn lai hạ tiện, một năm trước Tu La Vương đã đem mẹ người làm mồi cho huyết thi rồi. Nếu không phải là người đột nhiên sanh dị tâm, Tu La Vương bệ hạ có lẽ sẽ tha cho bà ta một mạng, là người làm hại mẫu thân người mà thôi, đừng oán trách người khác. Bây giờ người đã giao ra tâm quyết tu luyện Thái thanh đấu khí, lại còn trúng của ta một chiêu Huyết hồn chưởng, hồn hồn thì thúc thủ chịu trôi theo ta đi gặp Tu La Vương bệ hạ, bằng không tỷ tỷ đối với người sẽ tuyệt không nương tay.”

“Mẫu thân!” Y Lan miệng phun ra một ngụm máu tươi, cả thân hình lão đảo, rốt cuộc không áp chế, được lửa giận, giống như sóng lớn bạo phát, hét to: “Vì sao chứ, mẫu thân ta hoàn toàn vô tội. Các người vì cái gì mà hại bà ấy phải chết chứ, các người là một lũ người có bản tính súc sinh, hãy xuống địa ngục đi!”

163. Chương 162: Tu La Huyết Thi (phần II, Hết)

Một cây trúc cơn đột nhiên xuất hiện trong tay của Y Lan, thân hình nàng ta phiêu phiêu bay lên, trúc cơn liền hóa ra một trời cơn ảnh tỏa lên cả lên phía nóc nhà, kinh khí cường đại từ tứ phía ập xuống lao vào bọn người Ba luân. Trúc cơn ảnh đó nhiều như một cái lưới phủ xuống bao vây lấy bọn người Ba luân ở trong, kiếm khí, kinh khí hòa cùng sát ý mãnh liệt khiến cho Ba luân và Pháp Áo Liên chấn động tâm thần.

Một tiếng hét lạnh lạnh bén nhọn vang lên, ba huyết thi không có một chút linh hồn nào ra tung chưởng chống cự lại Y Lan, còn Ba Luân và Pháp Áo Liên mặt toát lên vẻ kinh hãi nhân cơ hội này vội thoát ra khỏi phạm vi bao phủ của cơn ảnh. Bọn họ hoàn toàn không hiểu vì sao Y Lan bị trúng một chiêu Huyết hồn chưởng mà chỉ ới ra hai ngụm máu tươi, tuyệt không có lấy một điểm thương tổn.

Huyết hồn chưởng là một tuyệt chiêu sát thủ của Tu La nhất tộc, muốn tu luyện công pháp này phải hấp thụ càng nhiều sinh mạng mạnh mẽ tươi sống càng tốt, nói cách khác muốn giết người sống thì phải hấp thụ máu tươi của họ, hút càng nhiều huyết dịch tươi sống càng có lợi, uy lực của Huyết hồn chưởng lực cũng vì thế mà càng cường đại. Nếu ai đó bị trúng một chưởng này thì máu huyết sau một lúc tự đông cứng lại ách tắc mà chết, chỉ là tu luyện công pháp này còn có rất nhiều cửa ải khó khăn không dễ đột phá.

Pháp Áo Liên chính là Tu La tộc đại công chúa, với lợi thế này, ả ta nhanh chóng luyện thành Huyết hồn chưởng lực, thực lực quả không dưới bất kỳ Văn lai nhân kiếm thánh. Nay ả ta dùng Huyết hồn chưởng lực đánh lên Y Lan, tưởng phải chắc chắn thành công, nào ngờ chuyện lại xảy ra ngoài ý muốn, Ba Luân và Pháp Áo Liên trong đầu khẩn cấp tính toán, giờ đã có thể thử một chút, nhưng hình tích lộ liễu, nếu không trốn đi ngay lập tức sợ là sau có chấp cánh cũng không thoát nổi.

Chỉ là ba tên huyết thi này bị cuốn vào trong cơn ảnh, bọn họ không thể không quản.

Những tên huyết thi này do Tu La Vương dùng bí pháp luyện chế thành những cỗ máy giết người di động, tuyệt không có linh hồn nhưng vì giết chóc mà sống, thực lực còn hơn cả kiếm thánh của nhân loại. Có điều đám huyết thi này lại cần phải có người chỉ đạo hoạt động của chúng, nên số lượng huyết thi tại Tu la tộc cũng rất ít, được Tu La Vương rất trân quý nên bọn họ không dám để đám huyết thi kia lại mà một mình chạy trốn, nếu không cho dù có chạy thoát trở về cũng bị Tu La Vương tức giận đem làm mồi cho đám huyết thi khác.

Một loạt các tiếng gầm gừ lúc cao lúc thấp vang lên, ba tên huyết thi theo mệnh lệnh lao lên, những cánh tay huy động phát ra vô số huyết quang tại không gian bên trong phòng, tưởng muốn vây khốn Y Lan vào bên trong, khí tức tà ác từ huyết quang tỏa ra giống như thủy ngân toát ra hướng phía Y Lan dần dần ép tới.

Y Lan giận dữ hét lên một tiếng, từ trên người phát ra một đoàn thanh quang nhàn nhạt đánh thẳng vào luồng huyết quang tà ác kia, cổ tay nàng ta rung lên, cơn ảnh đầy trời ào ạt như giao long xuất hải quần lấy huyết quang sát khí tỏa xuống xé ba huyết thi kia thành hai nửa.

Chỉ là đám huyết thi nọ không phải là vật còn sống, nên không có linh hồn gì cả, mặc dù bị xé thành hai nửa nhưng chúng lập tức ghép nối lại được với nhau cứ như là loại côn trùng gãy cái này mọc cái khác liền đại tấn công tiếp. Lúc này vô số các đạo huyết quang lại ào tới xoắn vây lấy huyền quang hộ thể của Y Lan tại một chỗ, không những gia tăng ép tới sát vào người nàng ta.

Y Lan thất kinh lại vận lực chém đám huyết thi thành sáu đoạn, nhưng ba tên huyết thi này lại lập tức tự ghép lại tấn công tiếp. Pháp Áo Liên và Ba Luân thấy phe mình chiếm được tiện nghi, tâm trạng đồng thời thay đổi ý nghĩ bỏ trốn mà muốn ở lại giải quyết triệt để hậu họa.

Hai kẻ bịt mặt kia cũng nhào vào gia nhập trận chiến.

Y Lan tóc xoắn tung bay, khuôn mặt thê lương, không còn để ý đến thương tích trên người, vận chuyển pháp lực toàn thân, huyền quang hộ thể bạo phát, chỉ công không thủ, cơn ảnh mạnh mẽ vây tấn công bọn người Ba Luân, kinh khí cường đại tỏa ra công phá phương viện nằm trong vòng một trăm thước quanh đây ra thành bụi tro. Đám bá tánh bình dân ở gần gào thét chạy trốn ra xa tứ phía, tiếng than khóc vang vọng cả bầu trời đêm.

Lúc này một tiếng thê lương lạnh lạnh vang lên giữa những tiếng thét gào, đó chính là một trong hai kẻ bịt mặt bị trúng một côn vào đầu chưa kịp phát ra hết nửa tiếng kêu thảm thiết, thân thể đã nhũn ra rơi xuống nằm duỗi ra trên mặt đất chẳng biết sống hay chết nữa.

Ba huyết thi kia là vật chết, chẳng biết e ngại, còn lại ba người kia thì đều kinh hãi thất sắc. Kẻ bịt mặt thứ hai đang lúc không chú ý bị luồng côn ảnh mang theo hận thù vô tận cũng với sát khí cường đại quét trúng cũng lên đường đi theo đồng bạn, chỉ kịp thốt nên nửa tiếng người đã nhũn ra rơi trên mặt đất.

Y Lan chỉ công không thủ, hiển nhiên là cũng bị thụ thương khá nặng, Ba Luân và Pháp Áo Liên thực lực cũng không dưới thánh kiếm kỳ sĩ, ba huyết thu so với thánh kiếm còn cao hơn một bậc, hơn nữa lại là những quái vật giết không chết, nên càng khó đối phó. Nếu nàng ta không phải là có huyền quang hộ thể và bảo giáp hộ thân, sợ là cũng đã trúng độc thủ chết rồi.

Huyết quang tỏa ra phủ cả một vùng rộng gần trăm thước quây lấy Y Lan ở giữa, điều này không những làm kinh động tới bá tánh bình dân và thành vệ quân mà còn lập tức kinh động tới các cường giả miễn tụy của Khắc Khố Sâm Đạt.

Hàng loạt các âm thanh gào rú vang động cả đêm đen, tiếp theo đó vô số các hắc ảnh khổng lồ từ bốn phương tám hướng bay lên trời lao về hướng tây bắc, đã có rồng thì sẽ có phượng, nào là Thiên hạc nào là Kim sí đại bàng cũng tới, nguyên lai đám gia hỏa này vì danh dự của bản thân không chịu quy phục, nhưng vẫn chưa rời khỏi Khắc Khố Sâm Đạt, vì chúng nguyên từng bị Lâm Phong bắt giữ, nếu mà li khai Khắc Khố Sâm Đạt gặp người khác sợ sẽ mất mặt.

Do bởi bị ức chế nhiều quá nên chúng quả thực đang cần tìm người nào đó để phát tiết, cũng là để lấy lại cái cảm giác oai phong của mình, cho nên khi cảm ứng được khí tức tà ác cường đại bộc phát ở phía tây bắc liền lập tức ào ào lao tới đó.

Một tiếng long ngâm vang lên, Kha La Đa nhanh chóng bay vụt từ trên trời xuống mang trên lưng một kỳ sĩ ngai giáp sáng loáng chính là Gia Đức Tây. Gia Đức Tây vừa ngó xuống dưới đã vội vàng kêu lớn:

- Toa Lị Na, tại sao cô lại ở đây?

Ngay sau đó có tiếng hạc kêu vọng tới, Thụy Đức Lạp và Mã Lệ Kiều đã hạ cánh xuống, tiếp theo là hàng loạt tiếng kinh hô vang lên, các lão đầu tử và đám nữ nhân ngơ ngẩn nhìn bộ dạng của Toa Lị Na không biết nói thế nào cho phải. Khải Lâm Na và Lộ Thiên Á không đến, chỉ có Đái Lệ Ti và Tiểu mẫu long thấy hoạt náo liền cùng chạy đến xem.

Thập nhị vị đại lực chiến thần cũng đành phải đi theo bảo vệ.

Ba Luân và Pháp Áo Liên thấy tình hình bất lợi càng lúc càng khiếp sợ, lại bị Toa Lị Na liên tục tấn công không cho một chút rảnh để thở, chỉ sợ cái côn ảnh đáng kinh hãi kia xuyên thấu đám huyết vụ đánh trúng mình.

- Thì ra là dư nghiệt của Tu La!

Cáp Mô bất chợt từ trong đêm đen bước ra, đứng ở một bên nói:

- Một vạn năm nghìn năm trước ta đã từng giao thủ với Tu La huyết thi, nhưng đám huyết thi này chính là cổ máy giết người do Tu La Vương dụng bí pháp tạo nên, không có tánh mạng, rất khó giải quyết.

- Tu La huyết thi !

Đám người ở đây hầu hết cũng là những quái vật sống trên dưới ngàn năm, cho nên nhiều ít bao nhiêu cũng biết được chút lịch sử cổ đại, trong đó Cáp Mô là trải qua nhiều năm tháng nhất, hẳn cũng đã từng chứng kiến Tứ đại hoàng kim gia tộc cùng với các cường giả viễn cổ liên thủ đánh cho Tu La nhất tộc phải tìm đường lưu vong.

Mấy lao nhân đột nhiên kinh hô một tiếng, lúc này Toa Lị Na đã vận khởi pháp lực toàn thân, vận dụng ngự kiếm chân quyết, song thủ bắt ấn quyết, trức côn bay về trên đỉnh đầu, một luồng chân nguyên lực cường đại từ bên trong chấn động xung quanh, chỉ thấy nàng vận quyết một cái, Bích ngọc trượng mãnh liệt phá xuyên qua làn huyết vụ dày đặc, như ánh chớp xuyên thủng ngực của Pháp Áo Liên.

Pháp Áo Liên kêu thảm một tiếng rơi từ trên cao xuống.

Nói thì lâu chứ thực mọi việc chỉ xảy ra trong nháy mắt, lúc Pháp Áo Liên bị Toa Lị Na giết chết, Cáp Mô cũng thối ra một cái, chỉ thấy Ba Luân kêu “ô ” một tiếng rồi như một kẻ say lão đảo vài cái rồi ngã gục xuống theo. Ba tên huyết thi kia chỉ trì độn trong giây lát rồi lại tiếp tục tấn công Toa Lị Na.

Mấy lão nhân và các nữ tử cũng sợ hãi vừa thán phục Độc hệ ma pháp của Cáp Mô quả là lô hỏa thuần thanh, hai lão đầu liên giơ trường quạt lên, vô số các đạo ma quang xuất ra rồi tụ lại vây khốn ba tên huyết thi vào giữa.

Nhưng trước khi việc này xảy ra, Ngải Lâm Uy Na đã nhanh chóng lao tới, cắt ngang mà huyết vụ kia nhanh chóng kéo Toa Lị Na đang còn muốn liều mạng tấn công ra ngoài, mặc cho nàng ta kêu gào:

- Buông...ra ta, ta phải vì mẫu thân báo thù!”

Chúng nữ mặt nghệt ra, rốt cuộc không hiểu Toa Lị Na đã xảy ra biến cố gì, La Đế Phong vội nói:

- Trước tiên mang nàng ta về trong phủ rồi hẵng nói chuyện! ”

Ngải Lâm Uy Na trừng mắt nhìn mấy lão nhân rồi ôm lấy Toa Lị Na bước lên lưng của Thụy Đức Lạp. Thụy Đức Lạp kêu lên một tiếng cất cánh bay thẳng về hướng phủ, Mã Lệ Kiều cũng vội vàng bay theo phía sau trở về.

Gia Đức Tây lập tức lên tiếng:

- Ba tên huyết thi này thực lực không dưới La Đế Phong, hai người lão nhân các người không đủ, hơn nữa loại dị vật tà ác này rất khó tiêu diệt, trước tiên tìm cách phong ấn chúng lại rồi hẵng bàn tiếp!

Cáp Mô hừ một tiếng nói:

- Cái gì mà hiềm thấy sinh vật, chúng chỉ là loại không có sinh mạng mà thôi, đâu cần phải làm bộ dạng e dè như thế chứ! ”

Gia Đức Tây hê hê cười xuống một tiếng, cái tên Cáp Mô này là thần thú, không dễ đối co với hắn được, hơn nữa Độc hệ ma pháp của Cáp Mô càng làm cho người khác phải kiêng nể, Gia Đức Tây hắn ở nơi này mà dám phát ra rầm thoỉ làm tên Cáp Mô này nổi giận trở mặt thì không ổn, nên vội kiềm chế mình.

Kha La Đa tuy không phục cho lắm, nhưng cũng không dám lên tiếng, hắn tuy cũng lợi hại nhưng cũng tự biết rằng mình không thể so sánh với thần thú được, ma pháp độc hệ của tên Cáp Mô này thực khiến người ta đau đầu.

- Cãi nhau cái rắm, mau mau động thủ đi!

Hai lão đầu tử dùng pháp trường cố hết sức áp chế ba huyết thi, Pháp Lạp Đế nóng nảy không nhịn được quát một tiếng, ngay cả Lâm Phong ông ta cũng còn quát mắng thì đâu có để cái tên độc hại Cáp Mô này ở trong mắt chứ.

Cáp Mô hoàn toàn không cử động gì, đám thiên hạc, kim sí ở xung quanh lập tức xuất thủ, một mảng huyết lệ ma pháp cường đại ập tới, mười ba siêu giai ma thú đồng loạt tấn công, uy lực tuyệt không thể đùa, trong nháy mắt xóa tan làn huyết vụ, ngay cả ba tên huyết thi cũng bị đánh thành huyết vụ luôn.

Nhưng chỉ một lát sau, đám huyết thi đó lại từ từ tự ngưng tụ lại nguyên dạng, chỉ là lần này tốc độ ngưng tụ có vẻ chậm hơn một chút thôi.

164. Chương 163: Y Lan Công Chúa

Huyết thi rất nhanh chóng ngưng tụ lại lần nữa. Chú ngữ của Cáp Mô cũng vừa vận hoàn thành, hắc sắc độc khí chú to lớn được triệu hoán ra, chụp lấy ba huyết thi, ép toàn bộ huyết vụ vào trong. Tiếp đó cấp tốc thu nhốt lại, nhanh chóng thu nhỏ với tốc độ dùng mắt thường cũng thấy rõ, cuối cùng tan biến trong hư không.

Hai lão đầu tử lúc này mới thở phào, triệt hồi ma pháp hộ tráo. Đái Lệ Ti nhìn đến trọn tròn đôi mắt, liền hỏi: “Đây chính là độc hệ ma pháp phải không?”

Cáp Mô không dám vô lễ với tiểu tinh linh, vừa định trả lời thì Tạp Lạp Kỳ đã tấm tắc nói theo thói quen: “Có thể dung hợp độc hệ ma pháp và không gian hệ ma pháp cùng nhau, ta đây mới nghe nói lần đầu tiên. Ba tên huyết thi bị phong ấn trong dị không gian phải không?”

“Không gian hệ ma pháp?” Hơn chục cái đầu liền nhô ra, tất cả lũ rồng đều hiện nhân hình, bắt đầu vây quanh, cùng lúc trọn mắt nhìn Cáp Mô.

Toa Bối Lạp yêu kiều kêu lên: “Đó chẳng phải là dị năng mà thần linh ban tặng cho Long hoàng sao? Sao người cũng am hiểu chứ?”

Pháp Lạp Đế run run nói: “Không gian hệ ma pháp không phải là chỉ có một mình Long hoàng am hiểu. Một vạn năm trước đây, nhân loại pháp sư chúng ta cũng có ma pháp sư tu luyện không gian hệ ma pháp, chỉ có điều là không đạt tới cảnh giới của Long hoàng mà thôi!”

Cáp Mô khiêm tốn đáp: “Ta chỉ biết một chút bề ngoài của không gian ma pháp mà thôi, so với Long hoàng thì vẫn còn kém xa!”

Tạp Lạp Kỳ và Pháp Lạp Đế không thể thực sự coi Cáp Mô giống như một con chó giữ cửa được, cường giả chắc chắn sẽ được cường giả tôn trọng. Cho dù Cáp Mô thật sự là một con chó giữ cửa, nhưng hai lão đầu tử cũng phải dành cho hắn sự tôn trọng. Hai lão hành một lễ rồi nói: “Người quá khách khí rồi. Không gian pháp thuật của Long hoàng là dị năng mà thần linh ban tặng cho. Còn người lại có thể dung hợp không gian hệ pháp thuật cùng độc hệ pháp thuật, đã khiến cho chúng ta được một lần mở rộng tầm mắt!”

Tiểu mẫu long đảo đôi nhãn châu mấy vòng, lại đi quanh quẩn vài vòng xung quanh Cáp Mô, cười hi hi: “Tốt lắm, nhìn không ra là người còn có đại bản sự như thế. Ta muốn học không gian ma pháp của người, sau này người dạy ta nhé!”

Mấy con rồng, con hạc anh tuấn xinh đẹp cũng sáp lại gần, đôi mắt mong đợi mở to nhìn Cáp Mô. Bọn chúng trong con mắt những cường giả khác, nếu đứng bên cạnh Cáp Mô, thì quả thực giống như là loài bò sát.

Không gian hệ pháp thuật cùng độc hệ pháp thuật là hai ma pháp ngang hàng nhau, khủng bố và khó đối phó nhất. Không tưởng được Cáp Mô xấu xí này lại thân kiêm hai đại ma pháp, hơn nữa lại còn dung hợp độc hệ pháp thuật với không gian hệ ma pháp thuật. Cho dù độc hệ ma pháp cũng hại người hại mình, nhưng nếu như có thể học được không gian ma pháp thì thực lực có thể sẽ tăng thêm một bậc.

Mặc dù chút cao ngạo của bọn chúng khiến người khó có thể tiếp nhận, nhưng sự cao ngạo đó cũng chỉ chĩa vào tùy từng đối tượng. Trước mặt thần thú Cáp Mô này thì không thể kiêu ngạo được. Bọn chúng lúc này đều cố gắng phát huy tới tận cùng cái tinh thần trợ trên, hạ mình học hỏi. Chỉ có mười một vị mỹ nữ chiến thần là vẫn mang khuôn mặt lạnh lẽo, đứng ở gần đó, không tham gia nhiệt náo, giống như là ai đó đã thiếu của các nàng ba trăm kim tệ vậy.

Đái Lệ Ti trề môi, nói vẻ xem thường: “Không gian ma pháp thì có gì lợi hại, thái thanh đầu khí và tự nhiên hệ pháp thuật của Lâm Phong lại càng lợi hại hơn. Người chẳng lẽ đã quên rằng con cóc độc này bị Lâm Phong bắt về sao?”

Mọi người lập tức nhìn nhau. Bọn họ không dám chạm vào cái xúi quẩy của tiểu tinh linh, ánh mắt đều nhìn về phía Cáp Mô.

Toa Bối Lạp xoa cằm đáp: “Tự nhiên hệ ma pháp của Lâm Phong khó học lắm, ta làm thế nào cũng không học được!”

Cáp Mô là kẻ rất thức thời, vâng vâng dạ dạ trả lời: “Phải rồi, ta sao dám so sánh với linh chủ đại nhân chứ. Linh chủ đại nhân là sứ giả của Thiên Hạc nữ thần, đại lục đệ nhất cường giả, so với ta thì lợi hại hơn nhiều!”

Mấy lão đầu tử vội ho khan một tiếng: “Hãy quay về thôi. Trước tiên phải đi xem Toa Lị Na thế nào đã!”

Mọi người lúc này mới tỉnh ngộ lại, lập tức tản nhau ra, giao lại những công việc dọn dẹp cuối cùng cho thành vệ quân đã đuổi tới theo sau, rồi quay lại phủ.

oOo

Khi một đoàn người ngựa quay trở về trong phủ, Toa Lị Na đã chìm vào giấc ngủ sâu. Khải Lâm Na và Lộ Thiến Á trông nom ở bên giường, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp vừa mới xông vào cửa đã muốn hỏi cho rõ ràng nhưng Lộ Thiến Á vội vàng ra hiệu dừng nói. Chúng nữ lùi ra phòng ngoài tọa định, mấy lão đầu tử cũng tiến vào, ngồi ở một bên.

Sau khi Khải Lâm Na vẫy tay ra hiệu cho thị nữ lui đi, Đái Lệ Ti mới vội vàng hỏi: “Thiên nột! Nguyệt thần tại thượng, rốt cuộc Toa Lị Na là ai, nàng ấy không phải đã đi tìm Lộ Thiến Á hay sao? Làm sao lại có thể đánh nhau người chết ta sống với những sinh vật tà ác đó chứ?”

Lộ Thiến Á đáp: “Toa Lị Na quả thực đã từng tới tìm ta, bất quá không đến thời gian uống hết một chén trà nhỏ thì đã rời đi rồi!”

Toa Bối Lạp xen vào: “Ta còn nhớ rằng hình như nàng đã từng nói phải báo thù cho mẫu thân. Mẫu thân nàng chẳng phải sớm đã qua đời từ mười năm trước hay sao? Sao lại có cừu hận với những sinh vật tà ác đó của Tu La tộc chứ?”

Khải Lâm Na cùng Lộ Thiến Á nhìn nhau một cái, đáp: “Chúng ta cũng không hiểu rõ lắm. Ta vừa mới hỏi qua, Toa Lị Na cũng không chịu nói gì cả!”

Tạp Lạp Kỳ nói: “Chuyện này tạm thời đừng nói gì cả. Hiện giờ Lâm Phong đang lãnh binh bên ngoài, có lẽ không nên để linh chủ biết rõ chuyện, nhằm tránh làm rối loạn lòng quân!”

Khải Lâm Na và Lộ Thiến Á đều cùng gật đầu. Đái Lệ Ti nói: “Không phải là Cáp Mô đã bắt được một kẻ vẫn còn sống đó sao? Cứ đem hắn lên tra hỏi thì sẽ rõ ngay!”

Toa Bối Lạp chợt tỉnh ngộ: “Đúng rồi, còn có một tên bị chất độc đánh ngã nữa, không biết là đã chết chưa, mau đem hắn ra tra hỏi!”

Mọi người đi tới tiền sảnh, Ba Luân rất nhanh chóng được mang lên. Gia Đức Tây trước tiên kéo khăn che mặt của hắn xuống, hóa ra lại là một trung niên nam tử anh tuấn vô cùng. Tên mặt trắng này tấm tắc ngạc nhiên: “Mẹ kiếp! Cứ tưởng rằng ta là người anh tuấn nhất Thản Tang đại lục, không tưởng được thằng cha này so với ta còn anh tuấn hơn vài phần.”

Mọi người bật cười vang. Hai người Khải Lâm Na và Lộ Thiến Á, một người là thực nữ sông Hoài, một người là mỹ nữ luôn rất chú trọng hình tượng trước ngoại nhân thì không ồn ào cười cợt theo mọi người. Hai tiểu nữ Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp lại cười từ đầu chí cuối. Thiên sứ thiếu nữ An Lị Ný ngồi bên cạnh Khải Lâm Na, có vẻ muốn cười nhưng lại không dám, phải chịu đựng với vẻ hết sức khó chịu. Mã Lệ Kiều nhếch môi cười nhẹ. Thụy Đức Lạp nhìn chằm chằm vào tên mặt trắng mà cười hắc hắc không ngừng. Khuôn mặt xấu xí của tên sắc long Kha La Đa lại đỏ rực, cảm thấy vô cùng mất thể diện.

La Đế Phong bật cười: “Lâm Phong luôn bảo rằng tên mặt trắng nhà ngươi quá chú ý chăm sóc đến vẻ đẹp của mình, hôm nay ta rốt cuộc đã được mở rộng tầm mắt. Nam tử của Nguyệt tinh linh nhất tộc tùy tiện chọn ra một người tới so sánh thì cũng đã vượt qua tên mặt trắng nhà ngươi. Sau này, trước khi khoác lác lông thì hãy chuẩn bị cho thật tốt. Phóng trung tiện khoác lác cũng cần phải có năng lực!”

Gia Đức Tây không chút lưu tâm, co chân đá Ba Luân một đá, nói tiếp: “Thằng cha này ả núp rất kỹ, cũng không biết đã ẩn nấu tại Khố Khắc Sâm Đạt bao lâu rồi mà mãi cho đến hôm nay mới lộ ra sơ hở. Dụng hình bức cung có lẽ không phải là sở trường của ta, ai đến bức cung đây?”

Đái Lệ Ti liếc về phía Cáp Mô đang đứng ở cửa, bảo: “Nhanh làm cho tên gia hỏa này tỉnh đi!”

Cáp Mô rất biết đối nhân xử thế, cũng không so đo với tiểu tinh linh luôn quát bảo hắn. Hắn đáp một tiếng. Cũng không ai biết hắn sử dụng phép thuật thể nào mà đã thấy Ba Luân mở mắt ra, bò dậy từ trên mặt đất. Quét mắt nhìn sang bốn phía xung quanh một cái, sắc mặt của hắn lập tức đại biến, liền nhún người nhảy lên, định bụng lao ra khỏi đại sảnh.

Cáp Mô hừ một tiếng, Ba Luân lập tức từ trên không rớt xuống, yếu ớt nằm trên nền đất, khuôn mặt đầy nét hoảng sợ. Toa Bối Lạp liú lười: “Lợi hại lắm, uy phong chẳng thua gì Lâm Phong cả, đây chính là độc hệ ma pháp ư?”

Gia Đức Tây cũng liú lười liếc trộm, sợ hãi xỏ vào đôi giày nhỏ được Cáp Mô đưa cho rồi vội vã tránh sang một bên và núp thật xa.

Tạp Lạp Kỳ nói: “Độc hệ ma pháp sư một khi đạt tới đại thành thì lực sát thương quả là cực kỳ khủng bố. Bất quá, tu luyện độc hệ ma pháp cũng phải trả một cái giá mà có lẽ không phải người bình thường có thể tiếp nhận được. Với lại còn phải có nghị lực cực đại, nếu không thì căn bản không thể đạt tới đại thành!”

Đái Lệ Ti nhìn khắp xung quanh, cất tiếng hỏi: “Ai trong các người sẽ thăm vấn tên gia hỏa này?”

Cáp Mô mạnh dạn đề nghị: “Cứ giao cho ta là xong!”

Hắn sử dụng một pháp thuật, Ba Luân tức thì ngoác miệng rộng ra, tựa hồ đang kêu la thảm thiết nhưng lại không có chút thanh âm nào phát ra, trên khuôn mặt chứa đầy vẻ sợ hãi đến cực điểm.

Đái Lệ Ti trợn tròn đôi mắt hiếu kỳ, run sợ phát hiện ra cơ nhục trên khuôn mặt Ba Luân đang từ từ thối rữa, hóa thành một bãi nước đặc màu vàng, hơn nữa lại nhanh chóng tràn tới phía dưới cổ. Tiểu tinh linh đầu từng thấy qua tình cảnh bi thảm này, lập tức ré lên một tiếng chói tai, quay đầu qua một bên rồi bắt đầu nôn ói.

Ngoại trừ ba lão đầu tử còn tốt, các nữ nhân khác đều lập tức quay đầu sang chỗ khác. Trong đại sảnh, nhất thời tràn ngập tiếng nôn mửa cùng tiếng chửi bới của hai tiểu nữ Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp.

Sắc mặt của những người còn lại đều co rúm, trong lòng phát lạnh. Gia Đức Tây mồ hôi lạnh ứa ra không ngừng, trong bụng ngầm phát thệ rằng sau này dù có đánh chết cũng không đụng chạm đến con cóc độc này.

Tạp Lạp Kỳ vội khua tay bảo: “Mang xuống thăm vấn đi!”

Cáp Mô lại nói: “Giờ thì tốt rồi!” Cùng với thanh âm vừa mới xuất ra, cơ nhục thối rữa trên khuôn mặt Ba Luân lại nhanh chóng sinh trưởng trở lại. Đám nước đặc khiến cho người ta nôn mửa đó cũng biến mất vô tung vô ảnh, tựa hồ như tất cả mọi chuyện lúc này đều chưa từng xảy ra.

Hai tiểu nữ Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp nhìn đến trố mắt liú lười, cũng quên cả mắng Cáp Mô. Các nàng lúc này mới có thể thật sự kiến thức được bản sự của con cóc độc này. Thần thú đúng là thần thú. Không phải là Cáp Mô có thực lực yếu, chẳng qua là liên tục bị Lâm Phong áp chế hào quang nên các nàng không biết được thực lực của hắn mà thôi.

Sau khi Cáp Mô triệt hồi cách âm ma pháp kết giới, mọi người lúc này mới nghe thấy tiếng rên rỉ vô lực của Ba Luân. Cáp Mô lặng lẽ cười, quét mắt nhìn khắp các siêu cấp cao thủ trong đại sảnh một cái, làm cho lũ cự long, phượng hoàng và thiên hạc từ trong tận đáy lòng liên tục rung mình, nghĩ tới hình dạng bi thảm của Ba Luân lúc này mà vội vàng tránh xa khỏi tầm mắt của hắn.

Cáp Mô trước tiên xách Ba Luân lên, cười hắc hắc: “Thức thời thì ta hỏi một câu, ngươi đáp một câu. Trái lại thì lần sau sẽ không thể thoải mái như vậy đâu!”

Ba Luân gật đầu lia lịa. Có thể là hắn không sợ chết, nhưng hắn sợ mình muốn chết cũng không xong. Hắn chắc chắn không muốn lại tận mắt nhìn thấy chính mình hóa thành một bãi nước mủ lần nữa, rồi sau đó lại từ từ khôi phục nguyên dạng. Điều đó đã vượt quá những kinh lịch khủng bố mà hắn có thể chịu đựng.

Cáp Mô là thần thú, hơn nữa lại là độc hệ thần thú, đích thực là không có mấy người có thể chịu đựng được cực hình mà hắn sử dụng ra.

Những điều ẩn giấu rất nhanh chóng đã bị tiết lộ ra.

Sự việc cần phải nói lại từ đầu. Thời kỳ viễn cổ, Tu La nhất tộc bị tứ đại hoàng kim gia tộc cùng rất nhiều viễn cổ cường giả liên thủ lưu đầy tới Hắc Thủy đại lục. Tu La vương khi đó cũng bị giết chết, Tu La nguyên thai do pháp lực cả đời hóa thành cũng bị phong ấn ở Tử Vong Băng Giới trong băng phong tuyết nguyệt.

Nhưng do điều kiện ác liệt của Hắc Thủy đại lục, từ hơn vạn năm trở lại đây, Tu La nhất tộc không hề từ bỏ dã tâm trở lại Thản Tang đại lục. Sau vô số lần thất bại, cuối cùng đã từ sáng chuyển vào tối, chuẩn bị trước hết sẽ bí mật khuyếch trương thế lực tại Thản Tang đại lục, chờ sau khi thời cơ chín muồi sẽ Đông Sơn tái khởi.

Hơn hai mươi năm trước, một thiếu nữ xuất thân trong gia đình quý tộc bị bắt làm tù binh đến Hắc Thủy đại lục dâng cho Tu La vương đương nhiệm và Y Lan công chúa đã ra đời.

Mười năm sau, Y Lan được đưa đến Bỉ Mông vương quốc, được sắp đặt cho một thân phận. Lúc đầu là muốn cho nàng trà trộn vào Bỉ Mông vương cung, chờ sau khi thời cơ chín muồi thì trước tiên sẽ bí mật khống chế Bỉ Mông vương quốc, rồi sau đó sẽ mưu đồ tới Lâm gia. Ai ngờ lại đúng lúc gặp được Lâm Phong. Sự xảo ngộ gặp gỡ trên đời cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Trong sâu thẳm linh hồn, Y Lan vốn đã có thù hận đối với Tu La nhất tộc. Sau khi bị đưa trở lại Thản Tang đại lục thì lại càng vì tạo ngộ của mẫu thân mà có mối hận khắc cốt ghi tâm với Tu La nhất tộc. Chỉ là nàng tuy oán hận Tu La nhất tộc, nhưng chung quy vẫn là Tu La công chúa, không thể xóa bỏ được cái gia đình này. Do vậy mới luôn không dám nói ra chân tướng với người thân bên cạnh.

Hai năm trước, Ba Luân đã tìm gặp nàng, yêu cầu nàng cung cấp thông tin tình báo. Y Lan do mẫu thân bị quản thúc, nên chỉ đành cung cấp một ít tin tình báo nửa thật nửa giả, có lúc lại bằng mọi cách chối từ mà không hề tiết lộ, hoặc mượn cớ để trì hoãn dây dưa. Trên thực tế, nàng vốn cũng không biết tin tình báo nào có giá trị.

Mãi cho đến tháng trước, khi Ba Luân muốn có pháp quyết tu luyện thái thanh đấu khí, Y Lan mới thừa cơ đề xuất nguyện vọng muốn đưa mẫu thân trở về, không tưởng được lại bị đại công chúa đánh úp. Nếu không có ngân ti nhuyển giáp hộ thân thì lúc này nàng đâu thể còn sống được.

Tu La nhất tộc có sở trường là kỹ thuật ngụy biến. Chuyện thay đổi hình dạng diện mạo căn bản không phải là việc khó với họ. Cho dù có là thánh giai cường giả, nếu như không cẩn thận thì cũng rất khó phân biệt được thật giả. Y Lan đã mười năm không gặp mẫu thân, đâu thể phân biệt được chân giả một cách rõ ràng.

Còn mẫu thân của Y Lan thì năm năm trước bị thất sủng, đã bị Tu La vương cho huyết thi ăn thịt rồi.

Mọi người sau khi nghe hết thì quay sang nhìn nhau một hồi, Đái Lệ Ti nói: “Hóa ra Toa Lị Na là Tu La công chúa, chẳng trách đôi mắt của nàng ấy hơi có chút không giống với người khác. Sau này chúng ta sẽ gọi nàng là Toa Lị Na, hay gọi là Y Lan đây?”

Trong đầu chúng nữ lập tức hiện ra một đôi mắt to sáng ngời. Cặp mắt đó tuy mỹ lệ nhưng lại không có màu sắc rõ ràng, quả thực có chút khác biệt so với nhân loại, chỉ là trước đây không chú ý đến mà thôi.

Toa Bối Lạp vung đôi nắm tay trắng phấn, nói: “Thiên nột, Long thần tại thượng, cái tên Tu La vương đó thật quá đáng ghét, lại đem mẫu thân của Toa Lị Na Hừ! Thiên nột, chờ khi Lâm Phong trở về, chúng ta sẽ cùng nhau đánh giết tới Hắc Thủy đại lục, báo thù cho Toa Lị Na!”

Lộ Thiển Á yêu kiều cười nói: “Cũng sắp trở thành mẫu thân rồi mà vẫn giống như một hài tử còn bé vậy!”

Toa Bối Lạp nói hùng hồn: “Ta nói sai sao? Cái tên Tu La vương đó thật quá đáng hận. Toa Lị Na đã luôn không phản bội chúng ta, chúng ta phải thay nàng báo thù!”

Khải Lâm Na cười nói: “Thù thì phải báo, nhưng cũng phải bàn bạc kỹ hơn, không thể lỗ mãng như vậy được, phải chờ Lâm Phong trở về rồi hãy nói tiếp. Toa Lị Na đã không thừa nhận thân phận Tu La công chúa của nàng, chúng ta sẽ vẫn coi nàng là Toa Lị Na như trước kia!”

Mấy lão đầu tử cũng gật đầu. Tập Lạp Kỳ đã ngầm thừa nhận Toa Lị Na là nữ nhi của mình, không nhịn được chen vào: “Toa Lị Na đã không thừa nhận mình là Tu La công chúa, chúng ta tất nhiên cũng sẽ không để ý. Vả lại, nó tịnh không làm điều gì có lỗi với mọi người. Một phần khẩu quyết thái thanh đấu khí cũng không có gì quan trọng. Nếu không có sự trợ giúp của Lâm Phong, cho dù có được pháp quyết tu luyện thì cũng khó mà luyện thành. Ta tin rằng Lâm Phong cũng sẽ không để chuyện nhỏ đó trong lòng đâu!”

La Đề Phong cũng nói: “Lâm Phong lãnh binh bình định quân phản bội, việc này tạm thời đừng nói cho hần biết, chờ hần quay về thì sẽ nói tiếp. Hiện giờ, có lẽ nên mau suy nghĩ một chút, xem sau khi Toa Lị Na tỉnh lại thì sẽ an ủi cô ấy thế nào!”

Thanh âm vừa xuất ra thì thị nữ tới báo rằng Toa Lị Na đã tỉnh.

Lúc mọi người chạy tới hậu viện thì trông thấy Toa Lị Na mặt quang tán loạn, đang ngồi ở bên giường. Chờ đến khi mọi người tiến vào cửa, nàng mới phủ phục vào trong lòng Khải Lâm Na mà khóc lóc nghẹn ngào, trút hết ra nỗi ủy khuất chứa đầy trong bụng.

Mọi người nhìn nhau. Tập Lạp Kỳ đưa mắt ra hiệu. Ngoại trừ chúng nữ lưu lại, tất cả những người khác đều lui ra ngoài.

Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp muốn tiến tới hỏi thăm, nhưng lại bị Lộ Thiến Á kéo sang một bên, thấp giọng bảo: “Toa Lị Na gặp phải đại biến, hiện giờ không phải lúc nói chuyện. Bất cứ chuyện gì cũng đừng nói, chờ qua ngày hôm nay thì sẽ nói tiếp!”

Hai tiểu nữ im miệng, nhưng lại không thể tiếp tục kiên trì nữa. An Lị Ny bay qua, rụt rè nói: “Toa Lị Na thực là rất đáng thương!”

Lộ Thiến Á cười nhẹ, kéo tiểu thiên sứ tới rồi nói tiếp: “Mỗi người đều có vận mệnh không giống nhau. Toa Lị Na giống như muối, đều đã từng trải qua một khoảng thời gian khó quên. Bất quá, hiện tại chúng ta đều xem như người trong nhà, cũng là một việc đáng mừng!”

An Lị Ny gật đầu tỏ vẻ hiết biết.

Khải Lâm Na liếc mắt ra hiệu. Lộ Thiến Á hiểu ý, kéo mấy tiểu nữ ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại. Đái Lệ Ti lúc này mới giễu cợt Toa Bối Lạp: “Ta còn tưởng rằng Toa Bối Lạp đã rất đáng thương rồi, hóa ra Toa Lị Na so với Toa Bối Lạp lại cũng đáng thương như vậy, ha ha!”

Toa Bối Lạp không phục cãi: “Còn nói ta sao. Người không phải cũng không cha không mẹ ư?”

Đái Lệ Ti đáp: “Ta là Tinh Linh nữ vương, từ nhỏ đến lớn đều không có ai trách mắng ta cả. Nhưng mà người thì đã từng bị cướp đoạt tài sản, ở Long quật thì không được xuống nên mới chạy trốn ra ngoài, sao có thể so sánh với ta được!”

Toa Bối Lạp trợn tròn đôi mắt, vừa mới định phản bác thì Lộ Thiến Á đã tranh thủ kéo cả hai tiểu nữ ra bảo: “Được rồi. Chúng ta đi ra phía trước nói, đừng làm ồn tới các nàng ở trong phòng!”

Ra tới phòng ngoài chờ được một lát, hai tiểu nữ Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp đã không chịu nổi, bèn chuyển ra bên ngoài tìm chuyện vui. Tiểu nữ An Lị Ny do dự một lát, cuối cùng cũng không đành lòng được mà bay đi.

Không lâu sau, Khải Lâm Na đã đi ra, Lộ Thiến Á vội vàng hỏi: “Thế nào rồi?”

Khải Lâm Na cười đáp: “Không có chuyện gì đâu, muối ấy đã ngủ rồi, tỉnh dậy sẽ tốt thôi!”

Lộ Thiến Á nhẹ nhàng cảm thán: “Không tưởng được Toa Lị Na lại có thể là Tu La công chúa. Toa Lị Na và Thiên Hương công chúa đều cùng một dạng, đều là ngoài mềm trong cứng. Bản thân muối ấy hay nghĩ quẩn trong lòng, cũng có thể làm ra chuyện gì đại đột đó!”

Khải Lâm Na đáp: “Không sao cả, tỷ đã để Ngải Lâm Uy Na trông coi muối ấy rồi, sẽ không có chuyện gì đâu!”

165. Chương 164: Sinh Động Như Thật

Tin tức Lâm Phong xuất binh vừa mới truyền đến tai lĩnh chủ Tây Phương tứ lĩnh đã làm chúng đại kinh thất sắc. Tứ lĩnh chủ một mặt phái sứ thần tới để đô để nỗ lực bày tỏ lòng trung thành, đồng thời lại bí mật phái sứ thần đi tới các quốc gia khác cầu viện, lại càng qua lại với Tinh Thái gia tộc, chỉ rõ đạo lý gần bó khăng khít như môi với răng.

Nhưng các đại đế quốc lại đang bận bịu công tác thay thế quyền lực với những bổ nhiệm mới, làm gì có thời gian chú ý đến một chú cá nhỏ như bọn Tứ lĩnh. Họ không phải trốn tránh mà là không gặp, lại bằng mọi cách thoái thác, tổng cổ sứ thần đi.

Hai mươi vạn cuồng phong thiết kỵ của Bồ Đạt Luân bảo đột nhiên thẳng tiến, đóng quân trên bình nguyên Hách Nhĩ Ba Lăng, chỉnh đốn quân đội chờ phát binh, làm ra vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể tiến công Thạch Đà bảo. Tình Thái gia tộc đầu dấn hành động, lại càng không có tâm tình quan hoài tới sự sống chết của Tây Phương tứ lĩnh. Hiện giờ đế đô đã bị Lâm gia hoàn toàn khống chế, các quốc gia khác lại bận công cuộc thanh tẩy quyền lực của mình. Bọn chúng chỉ có thể ẩn núp trong Thạch Đà bảo giống như một con rùa đen mà thôi.

Cùng lúc này, Thiết Huyết quân đoàn phó soái Lâm Khiếu Vân đã tiến đến đại doanh tuyến phía nam, bình vượt qua Đế Ba La thành, từng bước tiến lên phía trước. Quân tiên phong hướng thẳng dọc theo Thương Lăng cổ đạo, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến công Xích Lí Hoạt bảo.

Tây Phương tứ lĩnh cầu viện các phương không có kết quả, đành phải phái trọng binh tử thủ Xích Lí Hoạt bảo. Khải Đức Lạp Tư gia tộc đã tự thân điều động mười vạn trọng binh đóng giữ tại Bồ La Đinh bảo, muốn dựa vào quan ải vang danh đại lục đệ tam hùng quan này để ngăn chặn ba mươi vạn đại quân Khắc Khổ Sâm Đạt.

Bồ La Đinh cổ bảo kẹp giữa hai ngọn núi, dựa vào núi mà trông ra, giống như một tòa bảo lũy cự đại tựa vào giữa sườn núi, đích thực là nơi hiểm yếu “một người giữ quan, vạn người không thể khai thông”. Mấy trăm năm trước, tiên tổ của Lâm gia sử dụng năm mươi vạn đại quân cường công Bồ La Đinh cổ bảo chỉ có năm vạn người đóng giữ mà cũng đã phải trả một cái giá nặng nề với mười vạn tướng sĩ hy sinh.

Mặt trời mới mọc, ánh bình minh chiếu sáng khắp nơi.

Trên cánh đồng bát ngát phía ngoài Bồ La Đinh cổ bảo, ba mươi vạn đại quân nối liền thành một khối, cờ xí tung bay rợp trời, kêu phần phật. Trên mỗi ngọn đại kỳ nền trắng ở hai bên trái phải, nổi bật một cái đầu nhỏ ưu mi, dáng điệu của một con Bạch long ôn thuận và một con Hỏa phượng hoàng đang dục hỏa trùng sinh. Trên soái kỳ nền vàng ở giữa chính là một chữ “Hán” rất to, chỉ là không ai hiểu chữ “Hán” đó có nghĩa là gì.

Dưới soái kỳ ở trung quân, Lâm Phong thúc ngựa đứng thẳng, nhìn Bồ La Đinh cổ bảo kẹp giữa hai ngọn núi ở xa xa, quay sang cười nói với tùy tùng: “Mấy trăm năm trước, tổ tiên Lâm gia ta cường công quan ải này, đã phải trả giá bằng sinh mệnh của mười vạn tướng sĩ. Ngày nay, quân đội của ta chẳng mất chút mây may sức lực, đã có thể công phá đại lục đệ tam hùng quan này. Các người tất sẽ lưu danh hậu thế, vĩnh viễn lưu truyền sử xanh, trở thành tấm gương của danh tướng đời sau!”

“Thề sống chết đi theo đại nhân!” Chúng tướng hai mắt biến thành màu hồng kích động, khuôn mặt hiện rõ sự cuồng nhiệt. So với việc được lưu truyền sử xanh, danh lợi phú quý trôi qua trong nháy mắt kia chỉ đáng là gì cả. Có thể lưu truyền đại danh của bản thân trong sử sách, để cho danh tướng đời sau tới chiêm ngưỡng, mới là mục tiêu lớn nhất mà mỗi một nam nhân của chốn sa trường truy cầu.

“Nơi bách chiến, tất có anh hùng lớp lớp xuất hiện. Giờ đây chính là lúc các người viết lên sự huy hoàng!” Lâm Phong cười dài ha hả, thanh âm truyền khắp ba quân, truyền tới tai mỗi vị tướng sĩ bên địch trong Bồ La Đinh cổ bảo. Hai đội quân Bạch long cùng Hỏa phượng đứng hai bên đồng thời kêu lên hô ứng, tướng sĩ phía địch không thể không kinh hãi thất sắc.

Lâm Phong gơ tay lên, cờ lệnh phát động, trung quân lập tức nhường ra một khoảng đất trống lớn.

Lam quang lóe lên, ba trăm vị ma pháp sư trang bị đến tận răng được thả ra. Để tránh hiểu lầm, vũ trang của bọn họ không giống với Thiết Huyết thân vệ, từ đầu đến chân bọn họ mặc bộ chiến giáp dùng tinh kim che kín, trên người ma pháp sư mang đủ loại đạo cụ ma pháp, ngay cả trên cổ cũng đeo dây chuyền ma pháp cực phẩm.

“Nổi trống tiến binh!” Lâm Phong hạ lệnh một tiếng. Cờ lệnh ở trung quân phát động. Tiếng trống chấn thiên vang tới tận chân trời, quật lên thanh âm hài hòa của chiến tranh. Năm vạn kỵ binh Khắc Khổ Sâm Đạt áp trận, năm vạn bộ binh xếp thành phương trận (trận hình vuông), từng bước tiến lên phía trước, tới cự li cách tầm bắn của cung tên hơn năm chục mét mới dừng trận hình lại.

Hai đại binh đoàn Bạch Long, Hỏa Phượng và mười vạn Thiểm Tộc thiết kỵ ở hai cánh hô ứng với nhau, bày ra trận hình tam giác. Phượng hướng của đầu trận đối diện thẳng với cổng thành Bồ La Đình cổ bảo. Một khi bên địch sử dụng kỵ binh xuất thành tập kích, họ liền có thể từ hai bên đánh giết về phía trước.

Phượng trận của bộ binh từ chính giữa phân ra thành hai. Ba trăm ma đạo sư, trang vòng vây bọc của ba nghìn cuồng chiến sĩ, chậm chậm tiến lên. Chỉ đợi Lâm Phong hạ lệnh một tiếng, vô số đạo mưa lửa từ trên trời giáng xuống sẽ được triệu hoán ra, rơi chuẩn xác xuống thành lâu của Bồ La Đình cổ bảo, làm cho bức tường cách cổng thành cổ bảo mấy dặm về phía trái hoàn toàn bị bao phủ dưới làn mưa lửa.

Trên thành lâu, mấy đạo ma pháp hộ tráo vừa lóe lên, thì đã bị mưa lửa khắp bầu trời chìm ngập.

Mưa lửa đỏ thẫm, lấp lánh quang hoàn đoạt mệnh, tưới xuống đầu tướng sỹ bên địch. Bức tường thành dài mấy dặm cũng nhanh chóng biến thành một bức tường rừng rực lửa. Tiếng kêu bi thảm của tử vong vang lên đầy trời. Vô số binh lính biến thành các quả cầu lửa, từ trên tường thành cao đến gần mấy chục trượng rơi xuống, sau đó thì không còn một thanh âm nào.

Hỏa hệ ma pháp sở hữu lực sát thương cường hãn nhất trong các ma pháp. Một đoàn mưa lửa do ba trăm ma đạo sư công kích, nếu như không sớm xác định rõ mục tiêu tiến công, thì cho dù là phá hủy một nửa Bồ La Đình cổ bảo thì cũng đủ.

Đội ngũ pháp sư hoa lệ như thế này, cho dù là Lăng Nguyệt đế quốc, một đất nước có pháp sư cũng không thể so sánh thực lực cao thấp cùng Khắc Khố Sâm Đạt được. Nói cho cùng, Tây Phương tứ linh chẳng qua chỉ là một thổ hoàng đế, pháp sư cao cấp cũng kiếm không ra, sao có thể chống lại được ma đạo quân đoàn có thực lực toàn từ cấp ma đạo sư trở lên này của Khắc Khố Sâm Đạt.

Lam quang lóe lên, ba trăm pháp sư được thu vào trong Tinh thần giới chỉ.

Cờ lệnh phát ra, tiếng trống lại lần nữa quạt lên thanh âm hài hòa của chiến tranh.

Hai vạn trọng trang binh sỹ mang xe công thành tấn công về phía Bồ La Đình cổ bảo đứng sừng sững giữa hai ngọn núi.

Tường thành đã biến thành một biển lửa, vô số sinh mệnh tiên huyết cũng bị cơn mưa lửa vô tình đoạt đi. Quân phòng thủ trong thành bị công kích ma pháp bất ngờ này đánh thành đầu cháy đen hết cả, không hề có phản ứng đáp lại, đầu còn có thể ngăn cản hiệu quả bước chân tiến tới của Hoa Hạ quân đoàn.

Ba tòa cổng thành nhanh chóng bị phá khai. Quân thủ thành cũng phản ứng lại, nhưng tường thành đã biến thành bức tường lửa, dụng cụ phòng thủ đã chuẩn bị tốt thì bị phá hủy. Chúng chỉ có thể trở mắt nhìn cổng thành bị phá khai mà vô lực ngăn cản.

Một đội kỵ binh từ trong thành đánh giết ra. Cờ lệnh phát động, bộ binh nhanh chóng lui lại phía sau. Tiếng kèn lệnh của kỵ binh xung phong vang lên tiếp sau đó. Lâm Trùng thét dài đáp lại, một mình một ngựa đi đầu, dẫn năm vạn thiết kỵ bản bộ giết tới, đánh thẳng vào giữa cổng thành.

Hai cánh quân ở hai bên của Ba Phỉ Đặc và La An Đạt nóng lòng lập công, sớm đã chờ đợi đến sát ruột. Tiếng kèn lệnh vừa vang lên, lập tức dẫn đại quân bản bộ từ hai bên cổng thành đánh giết tiến vào. Trong nhất thời, tiếng la giết và tiếng ngựa hí vang lên đỉnh tai nhức óc, đan xen lẫn nhau, tựa hồ như muốn lật tung cả bầu trời xanh thẫm.

A Lỗ Thai thúc ngựa đứng bên cạnh Lâm Phong, cố gắng kiềm nén chiến ý cuồng bạo của bản thân. Chiến mã dưới hông cũng bị cảm nhiễm bởi nỗi háo hức của chủ nhân, dùng móng trước dậm dậm xuống nền đất với vẻ sốt ruột, phát xuất một tiếng trầm hống nặng nề.

Quân cận vệ của Lâm Phong nhìn chăm chăm về phía đại quân ở cổng thành, đôi mắt cũng đã chuyển hồng. Những tên gia hỏa này vốn bò ra từ trong đồng người chết, chỉ cần vừa nhìn thấy huyết dịch, thần sắc bọn họ đã bị màu hồng của huyết tinh thay thế. Chỉ là lúc này, chiến ý cùng sát khí ức chế không được của bọn họ lại đang bị một cỗ khí tức nhu hòa áp chế, làm thế nào cũng không khuếch tán ra được.

Lâm Phong ngưng mục nhìn chăm chú một hồi, rồi mới quay đầu lại cười hỏi: “Có phải đang rất muốn xông lên giết địch không?”

A Lỗ Thai cười gượng một tiếng, khuôn mặt bầm rùng hơi đen lại, đáp: “Thiểm tộc chúng ta chỉ có A man xông lên phía trước nhất, không có ông vua trốn tránh ở phía sau cùng. Nếu để cho ta đích thân ra trận giết địch, số dũng sĩ ngã xuống dưới chân địch nhân cũng sẽ giảm thiểu vài người!”

“Xuất phát điểm không sai, nhưng lại là cách nhìn hạn hẹp!” Lâm Phong nói tiếp: “Hai quân giao phong, đại cục làm trọng. Làm tướng thì phải nắm chắc toàn bộ chiến trường, chứ không phải xung phong lên trước. Như thế tuy có thể đạt được cái khoái cảm nhất thời, nhưng lại dễ bỏ lỡ đại cục. Phải hiểu rằng chiến trường là chiến trường của ba mươi vạn đại quân, không phải là chiến trường của một cá nhân người!”

A Lỗ Thai hiển nhiên cũng không thể thấu triệt cái thứ phong cách tác chiến này mà Văn Lai nhân lý giải, chỉ im lặng tiếp nhận.

Lâm Phong cũng không giải thích, quay đầu nhìn về phía xa, thần niệm tán phát ra, từng bước áp chế chiến ý cuồng nhiệt đang bốc lên của tướng sỹ quân cận vệ, tâm tĩnh bình hòa nhìn chăm chú chiến trường phía xa xa.

Lúc này, ba lộ đại quân đã từ cổng thành bị phá vỡ mà đánh giết vào. Quân phòng thủ trong thành đa phần là bộ binh. Lâm Trùng một mình một ngựa dẫn đầu, gót sắt giẫm bùng lên một vùng huyết quang, phá thông trận hình binh bộ của quân thủ thành, đánh giết thẳng vào.

Thiểm tộc thiết kỵ lại càng hung hãn, sau khi đánh giết vào trong hai cửa thành liền quay ngựa chia nhau tấn công đánh sâu vào các nơi phòng thủ của địch, phát huy triệt để năng lực cường đại của kỵ binh, dồn ép địch quân co cụm, loạn đao loạn trảm huyết quang đầy trời. Thủ quân trong thành khóc kêu cha kêu mẹ, nhất thời tán loạn cả lên không thành đội ngũ.

Bọn họ tuy cũng là những chiến sỹ tinh nhuệ, nhưng lại mất đi cái thế dựa lưng vào Cổ堡, đa phần là bộ binh, đáng thương thay bây giờ lại bị lâm vào cái cảnh đặt trước mặt của đám Thiểm tộc thiết kỵ với chiến giáp cao cấp của Khắc Khố Sâm Đạt. Thành ra bọn lính này bây giờ chẳng khác gì những con cừu non dưới con dao đồ tể, chỉ có thể rên rỉ vô lực ngã gục trước nanh vuốt của đám sói hung tàn kia.

Chém giết từ sáng đến đêm rồi từ đêm cho đến lúc mặt trời mọc, cuộc chiến này cuối cùng cũng kết thúc. Sau khi tiếng hò hét chém giết trong thành dần dần ít đi, Lâm Phong mới khẽ thúc chiến mã, Bạch long buồn bực không được tham chiến không nhẫn nại được gào lên một tiếng, bốn vó tung bay, như một ánh sao chói lao thẳng vào trong cổng thành.

Đám cận vệ cả một ngày đêm không chớp mắt thấy cảnh đó liền thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng lao theo Lâm Phong về hướng cổng thành, trong lòng âm thầm hi vọng may mắn ra còn được chém giết phát tiết một hồi.

Sau khi Lâm Phong vào thành chỉ thấy khắp nơi tàn chi đoạn thể, những binh sỹ chưa chết thì đang nằm rên rỉ trong những vũng máu chờ đợi nhất chém ân xá cuối cùng, khói lửa bốc lên ở nhiều nơi, máu chảy lênh láng trên các con đường, tanh hôi vô cùng, chiến tranh quả thực quá tàn khốc.

Thỉnh thoảng tại một số nơi còn vang lên những tiếng hò hét rồi kêu la thảm thiết của một số bộ phận địch quân ngoan cố chống cự bị chém giết không thương tiếc.

Lâm Phong cố tránh không để cho những suy nghĩ sầu muộn quấy rối, giục ngựa tiến thẳng về phía phủ của thành thủ.

Lúc này, trong phủ của thành thủ, Lâm Trùng và tướng sỹ đã tiêu diệt nốt lực lượng đề kháng cuối cùng ở đây, đang xử lý các công tác chiến hậu, thấy Lâm Phong đèn vôi vàng lao tới chào nói: “Đại nhân, Ba Phi Đặc tướng quân và La An Đạt tướng quân hiện đang thống lĩnh Bạch Long và Hỏa Phượng binh đoàn truy kích ba vạn kỵ binh địch trốn chạy từ phía đông thành ra ngoài.”

Lâm Phong nhíu mày hỏi: “Tình huống chiến sự thế nào?”

Lâm Đại ở gần vội báo cáo: “Ngoại trừ ba vạn kỵ binh địch đang trốn chạy, bảy vạn bộ binh thì bị tiêu diệt mất ba vạn, bốn vạn còn lại đã đầu hàng rồi!”

Lâm Phong bước thẳng vào trong đại sảnh, ngồi vào soái vị rồi nói: “Khải Đức Lạp gia tộc tại Khắc Đặc Lí Áo hành tỉnh chỉ có khoảng mười vạn quân chính quy, toàn bộ đóng ở đây. Thủ phủ Đồ Á Thành cũng

chỉ có năm vạn hai ngàn binh là cùng, giờ Bồ La Đình cổ bảo đã bị công phá, ba vạn kỵ binh kia nhất định chạy về hướng Đồ Á Thành. Truyền tướng lệnh của ta, lệnh cho Ba Phỉ Đặc và La An Đạt đuổi đến Đồ Á Thành thì đóng binh hạ trại, không được tự ý vọng động.”

Một sửu nam ở phía sau hần lập tức bước ra khỏi đại sảnh, chỉ nghe tiếng hạc kêu một cái, một hồng đỉnh hạc xuất hiện nhằm hướng đông nam cất cánh bay đi.

Lâm Phong quay đầu lại hỏi: “Bình dân bá tánh phản ứng ra sao?”

Lâm Nhị hung hăng bẩm báo: “Bình dân phản ứng thật kịch liệt dị thường, sau khi quân ta tiến vào thành phần lớn bình dân trong thành đều trở nên kích phần, thường âm thầm đánh lén tướng sĩ của chúng ta.”

Lâm Phong nhíu mày nói: “Chiến hỏa nổi lên, bình dân đáng nhẽ phải đóng cửa không ra ngoài mới phải, sao chúng lấy can đảm ở đâu ra mà lại dám đánh lén quân đội ta chứ!” Đột nhiên trong thâm tâm chợt lóe sáng, liền hỏi tiếp: “Phía giáo hội có động tĩnh gì không?”

Lâm Trùng đáp: “Thuộc hạ đã phái người bí mật đến giám sát giáo đường, đám cầu tấu giáo hội đó giờ đang chôn trong giáo đường khóa cửa không ra.”

Lâm Phong trầm tư một lúc rồi nói. “Người trước tiên hãy tìm cách an định bá tánh trong thành, những việc khác lát nữa bàn sau!” Nói xong đứng dậy đi vào trong hậu đường.

Vừa vào tới thư phòng, một số thị nữ hoa dung ẩm đậm dưới sự chỉ đạo của đám thân vệ đang dọn dẹp sạch sẽ nơi này. Lâm Phong nói với đám thân vệ một vài câu, cho bọn thị nữ kia lui hết xuống rồi một mình tiến vào trong thư phòng. Bỉ Đặc vô thanh vô thức đã xuất hiện ở phía sau hần.

Lâm Phong sau khi ngồi tại thư án mới hỏi: “Đám bình dân trong thành tại sao lại có những hành động như thế?”

Bỉ Đặc đáp: “Bình dân trong thành đa phần là tín đồ, nhiều ngày trước giáo hội đã tung tin khắp nơi rằng người chính là ma quỷ chuyển thế, một khi công phá được Bồ La Đình cổ bảo thì sẽ biến nơi đây thành lò mổ. Giáo hội còn cổ động đám bình dân trợ giúp quân thủ thành phòng thủ, âm thầm đứng đằng sau chủ sự mọi việc này là đại chủ giáo Bá Trữ của đại giáo đường.”

“Vậy là giáo hội nhúng tay vào!” Lâm Phong lạnh lùng nói, vẫy tay ra hiệu cho Bỉ Đặc thối lui rồi khởi thân bước ra khỏi thư phòng, mang Lâm Nhị và ba ngàn thiết huyết thân vệ lập tức đến đại giáo đường. Chỉ thấy tại đây một doanh kỵ binh đoàn đã hoàn toàn vây quanh giáo đường, ngoài ra không thấy bất kỳ một nhân ảnh nào.

Thấy Linh chủ đại nhân tự thân đến, tướng chỉ huy ở đây vội vàng đến ra mắt, Lâm Phong đưa tay vẫy hần đến rồi hỏi: “Bên trong kia có bao nhiêu binh mã?”

Tên tướng đó đáp: “Khoảng năm ngàn thủ hộ kỵ sĩ quân đoàn.”

Lâm Phong ra hiệu cho hần thối lui, chỉ thẳng vào cửa chính của đại giáo đường quát to: “Mau đập nát cái cửa chính kia cho ta!”

Lâm Nhị liền hô lên một tiếng, chiến mã lập tức dần dần tiến lên, khi cách cửa chính khoảng ba thước thì dừng lại, Lâm Nhị lại quát một tiếng nữa, năm khẩu kim thương hỏa pháo đồng thời khai hỏa, năm luồng lửa đỏ sẫm lóe lên bắn thẳng vào đại môn đang đóng chặt của giáo đường.

“Oanh” một tiếng vang lên, đại môn của đại giáo đường ngay lập tức bị phá tung ra, Lâm phong vẫy tay quát lớn: “Giết sạch hết cho ta.”

Ba ngàn thiết huyết thân vệ đồng thanh hô lên, cuối cùng cũng có dịp phát tiết, con bà nó, làm sao chúng có thể trì hoãn được, lập tức hình thành đội ngũ rầm rầm lao thẳng vào trong đại giáo đường đối mặt với năm ngàn thủ hộ quân đoàn kia mặc sức chém giết.

Giáo hội hầu như ở mỗi một quốc gia đều có một giáo đường trong mỗi một tòa đại thành, công việc ở đây do một chủ giáo phụ trách công việc truyền bá thần quang và được thủ hộ kỵ sĩ quân đoàn bảo vệ, nên đám kỵ sĩ này danh tiếng tuy rất uy phong, nhưng thực ra chỉ là một lũ vô lại mặc lên những bộ ngai giáp ra vẻ hùng hùng hổ hổ, bám lấy thể lực của giáo hội mà khi phụ bình dân bá tánh. Lũ kỵ sĩ này làm sao có thể

đổi đầu với quân đội chính quy, chứ đừng nói đến có khả năng chống cự lại Thiết huyết thân vệ quân đoàn của Lâm Phong.

Những tiếng kêu la thảm thiết hòa cùng sát thanh vang lên khắp nơi trong đại giáo đường thần thánh trang nghiêm. Ba ngàn thiết huyết thân vệ như ma quỷ vừa từ trong địa ngục chui ra, nhìn cái lũ người đại biểu cho chánh nghĩa Quang minh thần lộ ra nụ cười hung ác, tựa hồ như đang cười nhạo Quang minh thần vô năng vô lực, để cho thánh địa giáo đường tràn ngập quỷ khí mà cũng chẳng làm gì được.

Đám doanh kỵ binh vây quanh giáo đường thấy Thiết huyết thân vệ phát uy mà mắt đỏ hồng lên ghen tị, ngó nghiêng thấy Lâm Phong gật đầu liền khẩn trương thúc ngựa lao vào chém giết hồng lập chiến công oai hùng để còn thụ hưởng những vinh dự cùng địa vị cao quý.

Đến giữa trưa, năm ngàn thủ hộ kỵ sĩ quân đoàn toàn bộ bị tiêu diệt, Lâm Nhị toàn thân tẩm máu, trông như một ma vương từ Tu La địa ngục bước ra, kéo theo một tên quý tộc toàn thân run rẩy, mặt mày trắng bệch chạy đến trước ngựa của Lâm Phong. Thì ra tên quý tộc này chính là Bá Trữ đại chủ giáo mà Lâm Phong đang muốn tìm kiếm.

Lâm Phong thúc ngựa tiến lên, dùng trường tiên nâng cằm của đại chủ giáo lên, chỉ thấy một tên hồng y đại chủ giáo này mặt trắng bệch, thân hình run rẩy, nhãn thần hoảng loạn, không còn cái dáng vẻ oai hùng trừ ma diệt quỷ hồi nào tại giáo đường nữa.

“Ma thần tại thượng!” Lâm Phong cố ý thốt lên một câu mà giáo hội không muốn nghe ở bất cứ đâu: “Hong y chủ giáo đại nhân thân ái, ngài thực muốn ta đưa ngài đi gặp Vinh ni tạp đại thần a, nếu ta muốn giữ lại tiểu mệnh của ngài, không biết có hiệu lực gì hay không?”

Hàng ngàn tướng sĩ ở xung quanh cười ồ lên, hàng loạt các ánh mắt chế nhạo khinh bỉ đổ dồn lên thân hình của Bá Trữ đại chủ giáo.

Bá Trữ đại chủ giáo cả thân hình run lên cầm cập quỳ ở dưới đất, miễn cưỡng nở một nụ cười gượng gạo xiêm ninh nói: “Nguyên vì Lệnh chủ đại nhân ra sức!”

“Tốt lắm!” Lâm Phong chỉ về hướng một nhóm binh dân đang mang vác cuốc xẻng tụ tập ở phía xa không dám tiến đến sát nơi này, nói: “Ta tin tưởng Bá Trữ chủ giáo là người thông minh, làm cách nào để xử lý đám binh dân bá tánh kia chắc không cần ta phải nhắc nhở hướng dẫn!”

“Lệnh chủ đại nhân yên tâm, tiểu nhân nhấ định làm ngài vừa lòng!” Bá Trữ giáo chủ thần tình biến đổi, lồm cồm bò từ dưới đất đứng dậy, chạy vội đến trước đám binh dân kia nói to: “Ta, từng là người hầu trung thành tối cao của ...Quang minh thần, Hong y chủ giáo Bá Trữ hiện tại đứng trước mặt các người nghiêm chỉnh tuyên bố, Quang minh thần chỉ là kẻ hư ngụy, vô sỉ, tiểu nhân.”

“Hắn muốn ngu lộng các người, chỉ muốn lợi dụng các người mà thôi. Thánh điển có nói: Hãy tin ta suốt đời suốt kiếp. Vậy các người đã gặp người nào có thể sống vĩnh hằng trường tồn cùng thời gian chưa? Thế nên tất cả đều là những điều chó má cả, tất cả đều là những âm mưu bịa đặt, vì vậy tại sao Văn Lai nhân chúng ta phải hầu hạ cái đám điều nhân kia như những nô lệ chứ. Sở dĩ ta phải luôn cúi chúng vì ta từng ham sống sợ chết, bị chúng uy hiếp mà dấu diếm sự thật cho chúng, để chúng cao cao tại thượng tiếp tục lừa dối mọi người!”

Bá Trữ giáo chủ thở dài một hơi, nước mắt tuôn trào, tiếp tục nói: “Hiện tại Khắc Khố Sâm Đạt anh minh thần vũ Lệnh chủ đại nhân đã tới cứu vớt chúng ta, ta sẽ không còn sợ hãi nữa, ta phải lột trần cái mặt nạ giả dối của đám điều nhân kia, những tiện dân ngu xuẩn các người lại còn dám ngăn cản đại quân chính nghĩa của Lệnh chủ đại nhân, các người thực là tội nhân của nhân loại, các người sẽ bị người đời thóa mạ!”

166. Chương 165: Nhuyễn Ngạnh Kiêm Thi

Giọng kể lể trong vở kịch đó đến mấy người Lâm Phong cũng bị lây nhiễm, cho rằng Quang minh thần đó đúng là một kẻ vô sỉ, chứ đừng nói đến đám binh dân bá tánh.

Những người dân thường dưới sự tuyên dương của giáo hội, chỉ biết tin tưởng Quang minh thần có thể ban phúc cho bọn họ, giờ phút này Bá Ninh một trong không nhiều hồng y đại giáo chủ lại tự mình đứng lên

vạch trần bộ mặt giả dối của Quang minh thần, lập tức tác động mạnh tới những người chỉ vì sự áp bức của giáo hội mà không thể không tin ngưỡng Quang minh thần, kỳ thực những người dân thường với tín ngưỡng rất không kiên định chắc chắn từ đây sẽ không còn tin Quang minh thần nữa .

Nhất thời tiếng nghị luận ào lên , dân thường thì quăng đi những nông cụ trong tay, ồn ào ghé đầu ghé tai vào nhau bàn tán. Bá Ninh đại giáo chủ được đà lại tiếp tục mắng Quang minh thần không bằng chó lợn, cũng không biết là ai bắt đầu đầu tiên, những người dân thường lập tức ồ lên một tiếng mà tản ra .

Đến tín đồ của thần cũng nói ông ta là một kẻ không biết xấu hổ, những lão bách tính bình dân tự mình không có nỗi ba tác đất này liệu còn cần phải vì ông ta mà liều mạng nữa không?

Dân thường cũng là người, là nhân loại có trí tuệ cao cấp, không phải óc lợn, cái bọn họ quan tâm là mình làm sao để sinh tồn được, chỉ bởi vì tin tưởng Quang minh thần có thể ban phước cho bản thân cho nên bọn họ mới có dũng khí mà cầm cuốc lao lên đường, bây giờ đến tín đồ của thần cũng không tin thần nữa rồi, bọn họ những bình dân sinh sống dưới tầng thấp nhất của xã hội bây giờ thả tin vào thần của quả trứng chim còn hơn .

Không bao lâu sau, những dân thường tụ tập ở phía sau đã lập tức chạy hết sạch .

Lâm Phong thúc ngựa lên, cố nhẫn nhịn không để mình kích động thái quá, cười lên ba tiếng thật lớn rồi hướng về Bá Ninh đại giáo chủ đang khom người cúi đầu mà gật đầu liên tiếp nói:” Không sai , ta xác thực không nhìn nhầm, xem ra ngươi vẫn còn chút năng lực. Sau này sự tình ở phương diện này giao cho ngươi phụ trách, phạm là trong lãnh địa của ta, đều không cho phép những tên cầu đồ của giáo hội tồn tại, hiểu chưa ?”

Bá Ninh đại giáo chủ giống như đang nhìn một ngọn đèn trong đêm đen, chỉ cần có thể leo đến trước mặt tên đại lục đệ nhất cường giả này thì còn sợ gì mấy tên chỉ là chó canh cửa, cũng mạnh hơn so với làm chó săn cho giáo hội nhiều, tối thiểu cũng không cần mỗi ngày đều phải đề phòng, không cần cả ngày đều lo lắng cái tiểu mệnh của mình bị Mông Ni Tật đại thần mang đi .

Còn về mấy điều nhân trên trời, từ sau khi trong bảy thiên sứ có sáu người chết một người bị bắt, nếu chúng còn tin Quang minh thần có thể bảo hộ mấy tên nô bộc như chúng thì nên tìm mảnh đất nào đó mà đập đầu vào chết quách đi cho rồi, tín ngưỡng cái rắm chó gì chứ, bây giờ chỉ cần không phải là một tên ngốc, đều có thể nhìn ra hình thể của đại lục bây giờ, so với tiểu mệnh của chính mình, Quang minh thần chỉ là cái rắm.

Chỉ cần có thể sống, cho dù có phải đem chặt Quang minh thần ra mà bán theo cân, bọn họ cũng tuyệt đối không có chút do dự nào.

Bá Ninh đại giáo chủ hai mắt phát quang nói:” Lệnh chủ đại nhân yên tâm, tiểu nhân sẽ đem cái thiên uy của ngài mà truyền bá đến khắp các góc ngách trên đại lục này, làm những tên cầu đồ của giáo hội bị tất cả mọi người thóa mạ chửi rủa.”

Lâm Phong lại phải cố nhịn một lần nữa, nhịn cho toàn thân khởi nổi da gà, nhịn cho khởi kích động thái quá mà phỉ nhổ vào cái tên béo ú trước mắt này, khoa khoa tay nói:” Phạm là nơi Hoa Hạ quân đoàn đến, ta đều không muốn lại phải nhìn thấy chuyện có những tên dân thường ngu đại quấy rối quân ta xuất hiện, ta không muốn lãng phí lương thực nuôi một con chó vô dụng. Đi xuống đi !”

Bá Ninh đại giáo chủ mồ hôi lạnh toát ra trên trán, vội vàng đáp ứng một tiếng rồi khom lưng uốn gối mà lùi xuống.

Lâm Nhị thúc ngựa lao lên phía trước, hỏi nhỏ :” Công tử, tên gia hỏa này lúc ở đế đô không ít lần làm hại con gái nhà lành, tại sao còn muốn lưu hắn lại ?”

Lâm Phong mắt liếc hắn nói :” Tiểu nhân cũng có chỗ hữu dụng của tiểu nhân, nếu để người đi xử lý những người dân thường vô tội bị giáo hội ép buộc, người có thể làm như thế nào ?”

Lâm Nhị lập tức sững sờ, nghiến răng một trận rồi mới nói :” Trước tiên thuộc hạ sẽ khuyến cáo họ một lần, nếu khuyến cáo không được, thuộc hạ sẽ giết sạch toàn bộ.”

Lâm Phong nói:” Đây chính là chỗ không giống nhau giữa người với người, đạo có trước sau, có một vài chuyện không phải chỉ dùng quyền đầu là đủ giải quyết đâu, giống như loại chuyện hôm nay, xử lý vấn đề của chúng ta chính là tên Bá Ninh đại giáo chủ với sở trường ti bỉ tiểu nhân đó. Lẽ nào người có thể đem tất cả hàng triệu tín đồ của giáo hội giết sạch hay sao?”

Lâm Nhị cười hắc hắc nói :” Công tử cao minh, cái món hàng Bá Ninh đại giáo chủ thật thích hợp với loại công việc này.”

“Sau này phạm là việc gì cũng cần động não một chút, đừng để ta lại phải mắng người là ngu ngốc một lần nữa“, Lâm Phong trừng mắt liếc nhìn hắn rồi kẹp vào bụng ngựa, trở về phủ .

Ba ngày sau, đã an định bá tanh xong, đám dân thường trong Bồ La Đình cổ堡 cũng đã quen với quỹ đạo của một cuộc sống mới. Sau khi quét sạch những phần tử không yên phận và thế lực tàn dư của Tây phương tứ linh, Lâm Phong lưu lại Lâm Đại cùng hai vạn bộ binh và năm vạn kỵ binh trấn giữ, bản thân mang theo đại quân bản bộ khởi trình đi về phía Tùng Á thành để hội hợp với Ba Phỉ Đặc và La An Đạt trước .

Bồ La Đình cổ堡 cách Tùng Á thành thủ phủ của tỉnh Khắc Đặc Lý Áo Hành chỉ có mấy trăm dặm đường đất, ở giữa có hai tòa thành nhỏ, sớm đã bị Thiểm tộc thiết kỵ của Ba Phỉ Đặc và La An Đạt công hạ, trước lúc xuất binh, Lâm Phong đã giảng giải rõ quân pháp, trên đường đi lại đem La An Đạt khai đao mượn cơ hấn mạo phạm mình mà răn đe tướng sĩ, làm quân uy phấn chấn, do đó Thiểm tộc từ binh đến tướng đều an phận, không có làm ra chuyện gì quá đáng .

Trước đây Thiểm tộc kỵ binh đã từng cướp bóc các thôn trấn ở Văn Lai, những chỗ đi qua đều là gà chó không tha, nếu bây giờ lại làm ra loại chuyện như vậy, có thể đoán được không bao lâu sau, Lâm Phong xú danh sẽ truyền ra khắp thiên hạ, lúc đó đừng nói tất cả người Văn Lai nhìn hắn thế nào, cho đến chính hắn, chỉ sợ cũng phải tự tìm lấy một miếng đậu phụ rồi đập đầu vào đó mà chết quách đi .

Trên đường đi tịnh không có trở ngại gì, bọn họ khinh trang gọn nhẹ đi nhanh, không đến mười ngày đã đến được Tùng Á thành, nếu không phải có ba vạn bộ binh làm chậm hành trình, năm vạn kỵ binh sợ đã đến từ mấy ngày trước rồi.

Khắc Khố Sâm Đạt không có quân đội hậu cần, do đó tốc độ hành quân cực nhanh, chuyện cung ứng lương thảo vật tư đều là do Băng tuyết cự hạc dùng Tinh thần giới chỉ mang theo số lượng lương thực ba trăm tấn trở lên đưa đến, từ Khắc Khố Sâm Đạt cả đi cả về thời gian không đến một ngày .

Bên ngoài Tùng Á thành thủ phủ của tỉnh Khắc Đặc Lý Áo Hành, mười hai vạn thiết kỵ Thiểm tộc xây doanh dựng trại, Bạch long binh đoàn và Hỏa phượng binh đoàn phân biệt ở tại hai bên đông tây, tạo thành góc cạnh, liên miên mấy chục dặm, chiến kỳ nhất long nhất phượng hai mặt theo gió mà bay lên, mang đến một chấn hải lực cực đại với thủ quân trong thành. Cái loại cảm giác đến từ trên nhất long nhất phượng đó tạo ra thực chẳng khác một lực chấn nhiếp vô cùng cường đại đến tâm khảm.

Tùng Á thành thành môn đã được làm mới, trên thành lâu đang cắm một ngọn đại kỳ đóng đưa vô lực trong gió, vô số cái đầu từ trong thành thò ra nhìn, khẩn trương mà sợ hãi trừng mắt nhìn Thiểm tộc đại quân đang đóng đầy kín ngoài thành, nhân thần không che đậy nổi vẻ tuyệt vọng .

Chưa ăn qua thịt lợn thì chưa biết thịt lợn có mùi vị gì, chưa cùng với Thiểm tộc đánh nhau qua thì chưa biết chiến lực của Thiểm tộc thiết kỵ cường hãn thế nào, bọn họ trước đây còn rất kiêu ngạo cho rằng mình tuyệt đối có đủ thực lực cùng với Lâm gia thiết huyết quân đoàn so sánh một cách ngang bằng, cho đến khi gặp phải Thiểm tộc thiết kỵ, bọn họ mới biết mình vô tri ngu xuẩn đến thế nào.

Điều kiện của Lạc Nhật đế quốc vốn không chỉ là cực kém, mà còn bốn mặt thụ địch, trong khi đó Thiết Huyết quân đoàn nhiều năm liên nam chinh bắc thảo, các tướng sĩ đều sống bên bờ vực của tử vong, dùng máu của bọn họ mà viết lên những chiến tích bất bại, cũng chỉ có mười hai vạn lang kỵ binh của Thần Vũ đế quốc mới có tư cách cùng phân cao thấp, mấy kẻ ở đây đều là những suy binh chưa từng trải qua chiến sự làm sao có đủ sức đối kháng.

Thiểm tộc thiết kỵ chiến lực cường hãn, không hề ở dưới Thiết Huyết quân đoàn, bây giờ lại mặc lên người những bộ giáp hoàn mỹ của Khắc Khố Sâm Đạt, bọn chúng mấy tên bại binh vô tri cũng chỉ có sau khi nhìn thấy qua sự hung hãn của Thiểm tộc mới có thể đủ hiểu biết để nhận ra rằng bản thân còn chưa đủ sức.

Nhưng hiện tại thì đã muộn rồi, vèn vèn mười vạn đại quân của Khải Đức Lạp Tư gia tộc chỉ một trận mà bị diệt, ba vạn kỵ binh thì bị mười hai vạn Thiểm tộc thiết kỵ đuổi theo đánh cho tan tác, bây giờ chỉ có hơn một nghìn người trốn về Tùng Á thành, cùng với năm vạn tàn binh lão nhược đã điều động từ trước trốn trong thành mà sống tạm qua ngày.

Thiểm tộc thiết kỵ thuật kỵ xạ (cưỡi ngựa bắn cung) thiên hạ vô song, hãn huyết mã cũng chỉ có thiết huyết mã do Lâm gia đào tạo mới có thể sao sánh, Tây phương tứ linh tập hợp tất cả lại mới có thể tạo thành ba vạn kỵ binh nhĩ lưu đó, làm sao có thể đủ may mắn mà thắng cơ chứ .

Thiểm tộc thiết kỵ không tấn công thành. Ba Phỉ Đặc và La An Đạt tuy không có tướng lệnh mà đã tự tiện đem binh truy kích, nhưng cũng không ngóc ngách mà đem kỵ binh công thành, chỉ mang đại quân lập trại, yên lặng chờ Lâm Phong đến .

Phía xa một phiến bụi cát nổi lên, hàng vạn vó ngựa tung bay làm cả đại địa đều phải chấn kinh run rẩy, những thủ thành binh sĩ trốn trên thành lâu đều kinh hồn táng đờm mà suy nghĩ ước lượng cái dòng nước lũ kim sắc từ phía xa đổ đến, trái tim bọn chúng đều đang run rẩy, cái đầu nhỏ của bọn chúng đã mềm ra, bọn chúng thực tại không có chút tin tưởng nào rằng mình có thể ngăn cản cánh quân như thế này.

Một tiếng long ngâm chấn nhiếp cửu thiên làm những binh sĩ trốn trên thành lâu sợ hãi đến chút nữa thì đá ra quần, Lâm Phong mang theo cận vệ quân phi thăng đến đại doanh, Tạp Lý Tây đang kéo căng cái bộ mắt đặc biệt gai mắt của Hoàng Đế Soái tộc, vội vàng đi theo sau lưng Lâm Phong .

Ba Phỉ Đặc và La An Đạt ngênh đón mấy kỵ sĩ đang giục ngựa đi tới trước mặt, từ xa đã xuống ngựa đứng chào.

Lâm Phong thực ngựa đến gần rồi mới phi thân nhảy xuống khỏi Bạch long, mục quang lạnh lùng quét qua Ba Phỉ Đặc và La An Đạt, quở mắng:” Trên chiến trường việc đầu tiên của lĩnh binh đại tướng là nắm chắc được chiến cơ, nhưng không tuân tướng lệnh mà tự tiện xuất kích lại không tuân theo hành quân chi đạo, lần này tạm thời niệm tình các người đã lập đại công mà không truy cứu, lần sau tuyệt không khoan dung.”

Hai người đều là những hán tử thức thời, thần nhiên tiếp thụ quở trách .

Tiến vào trung quân đại tướng, Lâm Phong ngồi yên trên soái vị , đợi mọi người chia chỗ mà ngồi xuống xong mới nhìn ra chúng tướng nói :” Tùng Á thành đã ở trước mắt chúng ta, chỉ cần nắm được Tùng Á thành, lần này chúng ta xuất binh bình phản có thể coi là đã thành công một nửa, Khải Đức Lạp Tư gia tộc hiện nay khôn thủ cô thành, ngày mai có thể phái một người đi khuyên hàng, nếu không hàng sẽ mang hết đại quân công thành.”

Ba Phỉ Đặc nói :”Lệnh chủ đại nhân thực tại quá đề cao mấy tên tàn binh bại tướng gan nhỏ sợ chết kia rồi, dùng sĩ Thiểm tộc chúng tôi tuy không giỏi công thành, nhưng hạ mã bộ chiến cũng có thể một người đánh bại mười người của bọn chúng, còn đi nói những lời thừa với bọn chúng làm gì, nếu chúng biết điều thì để Thiểm tộc dùng sĩ bọn tôi đi mở toang đại môn của Tùng Á thành này, ngênh tiếp Lệnh chủ đại nhân nhập thành!”

Mấy người Lâm Trùng có liên quan đến tướng lĩnh của Khố Khắc Sâm Đạt lập tức sắc mặt lộ vẻ lúng túng, Ba Phỉ Đặc tuy là mắng binh tướng của Tây phương tứ linh, nhưng Tây phương tứ linh cũng là người Văn Lai, tuy rằng người mắng vô ý nhưng bọn họ nghe cũng khó tránh khỏi chuyện có chút không thể lọt tai.

Lâm Phong trông lòng hiểu rõ mấy hán tử Thiểm tộc này đều thẳng như ruột ngựa, nói năng không biết mềm mỏng, lúc này không thể không phớt lờ đi, liếc mắt quét qua Ba Phỉ Đặc rồi hốt nhiên nói :” Người hãy hỏi đáp ta một vấn đề trước, dùng cung tiễn có thể nhẹ nhàng bắn chết một đầu ác lang, nếu dùng tay không như vậy cũng có thể, chỉ là cái giá phải trả sợ rằng sẽ lớn hơn một chút, nếu là người, người sẽ chọn phương pháp nào ?”

Ba Phỉ Đặc không hề nghĩ ngợi đáp :” Đương nhiên là dùng cung tiễn bắn chết ác lang!”

Lâm Phong điểm đầu nói :” Người đã biết tị hung xu cát (tránh hung hiểm mà hướng đến thuận lợi), vậy tại sao còn muốn để Thiểm tộc dùng sĩ phải xả trường thủ đoản (bỏ sở trường dùng sở đoản) mà đi liều mạng, nếu có thể không cần động binh đao mà lấy được Tùng Á thành, tại sao còn muốn phải để vô số nam nhi Thiểm tộc dùng sinh mệnh của mình để đổi lấy thắng lợi đây ?”

Ba Phỉ Đặc bút dứt một hồi, rất nhanh sau đã nói:” Thiểm tộc dũng sĩ chúng tôi trước nay chưa từng sợ chết !”

Lâm Phong nói :” Không sợ chết là một chuyện, chết một cách không đáng lại là một chuyện khác, người phải biết để chúng ta có thể hình thành được hai mươi vạn thiết kỵ này phải li tán biết bao nhiêu gia đình, lại có bao nhiêu thê tử phụ mẫu phải dùng nước mắt rửa mặt, ở nhà mà chờ mong trưởng phu nhi tử trở về, không sợ chết cố nhiên có thể xưng là anh hùng, nhưng trên đại thảo nguyên lại có thêm bao nhiêu cô nhi quả phụ mất đi chỗ dựa nam nhân xuất hiện, trên đại thảo nguyên lại có thêm bao nhiêu người ngã xuống trước tự nhiên, người có biết không ?”

Ba Phỉ Đặc hổ mục trợn trừng, không biết nên nói sao cho phải, một lúc sau mới cảm thấy xấu hổ đầy mặt mà cúi đầu xuống, kỳ dư tướng lĩnh Thiểm tộc cũng là vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, quả thật, bọn họ chỉ bon họ chỉ nghĩ đến bản thân có thể kiến công lập nghiệp, nhưng lại xem nhẹ một vấn đề còn nghiêm trọng hơn .

Lâm Phong xua tay nói:” Được rồi, các người lui xuống nghỉ ngơi trước đi, đợi ngày mai rồi lại thương nghị tiếp!”

A Lỗ Thai vội vàng đứng dậy, hướng về Lâm Phong vái một cái rồi lùi ra ngoài trước, những tướng lĩnh còn lại cũng theo sau đó mà lùi ra ngoài .

Lâm Phong giờ mới nhìn về hướng Khải Luân vừa rồi nhất ngôn bất phát(chẳng nói câu nào) ngồi bên cạnh hần hỏi ý kiến:”Người cho rằng phái ai đi khuyên hàng là thích hợp nhất ?”

Khải Luân trong lòng đã rõ ràng, chủ động ôm quyền nói :” Các vị tướng quân đều là mãnh tướng nơi sa trường, tính tình có chút nóng nảy, đi khuyên hàng sợ có chút không ổn, hãy để thuộc hạ tên vô dụng này thay lĩnh chủ đại nhân mà đi lại một lần .”

Lâm Phong cười nói :” Như vậy là tốt nhất rồi. Ta tin với khẩu tài của người nhất định có thể mã đáo thành công!”

Khải Luân vội vàng nói mấy câu khiêm tốn .

Hôm sau khi thăng trưởng nghị sự, khi Lâm Phong trưng cầu ý kiến chúng tướng, Khải Luân chủ động đứng ra, tiếp lấy nhiệm vụ đi khuyên hàng.

Lâm Phong máy động ngón tay, lam quang vọt ra, suất điều Cận Bồ đang nhàn nhã trong Tinh thần giới chỉ ném ra ngoài, sắc mặt đầy vẻ lúng túng mà bò dậy nói:”Lĩnh chủ đại nhân bắt ta ra ngoài làm gì ? Không biết là có chuyện gì cấp thiết không?”

Tên suất điều này tuy không gỡ nổi sĩ diện, nhưng trong bụng hần sớm đã làm tay chân của Lâm Phong rồi, lần này xuất chinh, cũng bị Lâm Phong cho vào Tinh thần giới chỉ mang đi, làm mấy việc như truyền tin tức, do thám quân tình đối phương hay gì gì đó .

Lâm Phong điểm điểm đầu, chỉ về Khải Luân bên dưới nói:” Có chuyện muốn để người đi làm, bây giờ người đưa Khải Luân đến Tùng Á thành, đi đàm phán với Khải Đức Lạp Tư gia tộc !”

Cận Bồ nói :” Không phải chứ , Tứ đại hoàng kim gia tộc chúng ta không thể trực tiếp gia nhập vào chiến tranh của Văn Lai nhân các người được !”

Lâm Phong nói :” Cái này ta biết, ta chỉ là bảo người đưa Khải Luân vào thành, tịnh không cần người giúp hần đánh nhau, người chỉ cần mang Khải Luân vào thành để đàm phán với Khải Đức Lạp Tư gia tộc là được rồi, lưỡng quốc giao binh, không chém sứt giả, đây là thông lệ của đại lục, ta tin rằng Khải Đức Lạp Tư gia tộc sẽ không làm chuyện ngốc nghếch gì đâu !”

Cận Bồ gật đầu nói:” Cái này không có vấn đề, chỉ cần không bắt ta giúp người đánh nhau, đưa một người vào thành cũng không phải là chuyện khó !”

Tức thì Lâm Phong mang đại quân ra bày trận, làm ra vẻ như chuẩn bị tùy thời tùy lúc có thể công thành bất cứ lúc nào vậy. Cận Bồ mang theo Khải Luân, lượn qua một vòng , rồi từ mặt nam tiến vào thành, trực tiếp đi đến đại công phủ của Khải Đức Lạp Tư gia tộc.

Đàm phán đang bí mật tiến hành, chỉ có tướng lĩnh cao cấp hai bên mới biết nội tình trong đó. Nhưng binh sĩ của Hoa Hạ quân đoàn người người đều chiến ý cao vọt, giống như một bầy ác lang đang trừng mắt nhìn về những tàn binh lão nhược trên thành lâu, tùy thời mà chuẩn bị lao lên lấy đầu lâu của địch nhân để viết thêm một nét vào công tích mỏng manh của mình, đợi đến lúc trở về liền có thể thăng quan phát tài.

Tương phản, những thủ quân trong thành nhìn thấy quân địch bên ngoài thành thì hai đầu gối phát run, bị mấy chục vạn người dân ra rồi ùn ùn kéo đến với sát khí lan tỏa làm đông cứng cả môi răng, đứng cũng không vững, chỉ chờ mong mặt trời ngày hôm nay mau mau xuống núi, qua được ngày nào hay ngày đấy, đợi đến ngày mai đến rồi sẽ tính tiếp.

Càng có nhiều người âm thầm nổi lên ý nghĩ, ở lại tòa cô thành này tử thủ đợi chết làm sao bằng đi xuống đầu hàng, không chừng còn có thể sống, dù sao mình cũng chỉ là một tiểu binh, tội gì phải đi chết chung với Khải Đức Lạp Tư gia tộc.”

Bây giờ giai cấp quý tộc đã triệt để sa đoạ, không còn được lòng dân, Tây phương tứ lĩnh tuy thỉnh thoảng có chút tốt đẹp, nhưng thực ra đang rất gian manh, mà tốt cũng chẳng đi đến đâu, bình thời cũng không ít lần đi chèn ép dân thường, mấy tên tiểu binh tiểu tốt này đều là những người dân thường không có nổi ba tác đất, bây giờ quân của Lâm Phong đã ở dưới thành, đương nhiên là phải tính toán cho mình trước rồi.

Kết quả đàm phán đã được đưa ra nhanh chóng.

Thiết Huyết quân đoàn đóng quân tại Thương Lăng cổ đạo, bất cứ lúc nào đều có tấn công Xích Lí Hoạt bảo, ba mươi vạn đại quân của tam lĩnh khác đã bị đánh cho không dám động dậy gì, Khải Đức Lạp Tư gia tộc tổng cộng có mười vạn đại quân ở Bồ La Đình cổ bảo vừa đánh đã bị diệt, Tùng Á thành chỉ vền vẹn có năm vạn lão nhược tàn binh, ngoại viện đã tuyệt, nếu còn không đầu hàng, đợi Lâm Phong huy binh công thành, lúc đó mệnh vận của bọn chúng sẽ là toàn tộc bị tru diệt.

Trốn đi ư? Có thể trốn đi đến đâu đây?

Quý tộc không có chức quyền thì căn bản không bằng một người dân thường, cho dù có thể trốn đi, thiên hạ tuy lớn, chỉ sợ cũng chẳng có chỗ nào muốn để cho mấy tên quý tộc đã mất đi giá trị lợi dụng như bọn chúng dung thân.

Bồ La Đình cổ bảo chính là đại lực đệ tam hùng quan hiệu xưng địa thiên tiệm (cái rãnh của trời đất) còn ngăn không nổi Hoa Hạ quân đoàn, gia chủ của Khải Đức Lạp Tư gia tộc bây giờ là Đức Lạc Cơ đại công đương nhiên không thể ngu xuẩn mà cho rằng chỉ với năm vạn tàn binh mà có thể đủ để thủ vững Tùng Á thành.

Điều kiện quy hàng cũng chẳng có gì hay ho cả, tên tiểu tử Khải Luân này có thể nói là vô cùng cơ cảnh, tóm được sự thực Khải Đức Lạp Tư gia tộc đã là cá nằm trên thớt, căn bản không cho Đức Lạc Cơ đại công cơ hội đề xuất điều kiện nào, nếu ngoan ngoãn mở cổng thành đầu hàng đợi Lâm Phong vào thành rồi xử lý, như vậy còn có thể bảo toàn tiểu mệnh.

Nếu bản thân muốn mặc kệ mà bỏ đi, Hoa Hạ quân đoàn sẽ lập tức công thành, nhưng đợi sau khi công phá thành trì xong, chỉ sợ lúc đó Khải Đức Lạp Tư gia tộc còn muốn đầu hàng thì cũng đã muộn rồi.

Bên dưới đại bổng, không thể không cúi đầu.

Đức Lạc Cơ đại công chỉ đành khuất phục vô điều kiện, tự mình cùng với Khải Luân ra ngoài thành nghênh tiếp Lâm Phong nhập thành, hỏa phượng hoàng Cận Bồ vừa rồi ở bên cạnh mắt thấy tên tiểu tử này lúc cùng với Đức Lạc Cơ đại công đàm phán bộ dạng vô cùng cuồng vọng hung hăng, không khỏi chửi thầm trong lòng:” Tên tiểu tử này thật không biết xấu hổ, khi theo Lâm Phong thì ngoan ngoãn như một con chó con, bây giờ lại hung hăng can quấy như vậy, đến mình cũng chỉ hận không thể nướng hán như nướng một cái vú lợn thôi!”

167. Chương 166 TỐI HẬU NHẤT CHIẾN

Khải Luân cùng với Đức Lạc Cơ đại công ngồi trên một xa giá hào hoa, thấy tình hình này, cũng không biết y xoay đầu nói gì với Đức Lạc Cơ đại công mà ông ta lập tức dừng lại quả trách những kị sĩ mở đường phía

trước, những kị sĩ này cũng lập tức biến thành ngoan ngoãn, không ngông nghênh kiêu ngạo như trước nữa .

Bây giờ bọn chúng mới nhận ra rằng, mình đi ra ngoài để đầu hàng chứ không phải là đi khoe khoang.

Mà những binh sĩ trên thành lâu cũng không phải là đồ ngốc, sau khi nhìn thấy Đức Lạc Cơ đại công tự mình ra ngoài thành, bọn họ đã biết có chuyện gì xảy ra rồi, mặt trời cuối cùng cũng lên, dưới thành mười vạn quân lang sói hung hãn không còn tiến lên để lấy cái đầu của bọn chúng nữa .

Tất cả mọi người đều hoan hô, trên mặt đều lộ xuất tiểu dung cuồng hỉ từ trong tâm phát ra.

Nhưng tiếng hoan hô của bọn họ lọt vào tai của Đức Lạc Cơ đại công lại làm cho sắc mặt của ông ta biến thành càng thêm khó nhìn, cũng làm những kị sĩ đang đi phía trước hận không thể tìm một cái lỗ mà chui tọt xuống.

Thì ra Thì ra quân đội của mình lại bất kham như vậy .

Mấy chục vạn đại quân xếp thành hình chữ nhất, ngẩng mặt mang theo sát khí ùn ùn kéo đến làm cho những kị sĩ mở đường phía trước càng đến gần trái tim càng như muốn nhảy ra ngoài, những chiến sĩ Thiểm tộc thân hình dũng mãnh đó lúc này trong mắt bọn chúng đã biến thành những ma quỷ dữ dằn đáng sợ giống như là hung thần ác sát vậy, làm bọn chúng táng đờm kinh hồn .

Khí thế hung hãn đó giống như là một đầu ác lang đang muốn cắn người ta vậy, làm những kị sĩ hoa lệ càng đến gần thì cái đuôi nhỏ càng mềm ra. Tuy là Thiểm tộc thiết kị sớm đã danh chấn đại lục từ cả vạn năm về trước, nhưng cho đến bây giờ, bọn chúng mới chân chính thể hội qua cái gọi là thiết kị Thiểm tộc .

Do đó, những chiến sĩ coi trời bằng vung lập tức mang đôi mắt đặt trên trán bỏ xuống.

P phía trước đại quân là một chiến kỳ nền vàng nổi lên một chữ “Hán“ màu trắng đang phát phối tung bay trong gió. Lâm Phong ngồi trên lưng Bạch long sừng sững đứng dưới ngọn chiến kỳ, ngân khôi ngân giáp, eo đeo kim kiếm, lộ ra vẻ vượt trội so với chúng nhân.

Những cận vệ quân toàn thân kim giáp phía sau giống như một tòa thành bằng thép bảo vệ bốn phía xung quanh. Mục quang như dã thú của họ khóa chặt lấy mấy trăm kị sĩ đi theo Đức Lạc Cơ đại công xuất thành xin hàng, làm mấy tên kị sĩ vừa rồi còn ngẩng cao đầu cao ngạo bây giờ toàn thân phát lạnh, chiến mã bên dưới cũng nôn nóng bất an.

Xa giá khi còn cách độ trăm bước thì dừng lại, Đức Lạc Cơ đại công xuống xe đi bộ, mấy trăm kị sĩ hoa lệ cũng hạ mã bộ hành, đầu hàng là một chuyện khuất nhục, trong lòng Đức Lạc Cơ đại công đau đớn như bị dao cứa vào vậy. Sắc mặt mấy trăm kị sĩ cũng thối tha như là bị ném cả đồng phân chó vào.

Cước bộ nặng nề trầm trọng, trong lòng nhục nhã vô hạn, Đức Lạc Cơ đại công cuối cùng cũng đi đến dưới soái kỳ của Lâm Phong, khi còn cách Lâm Phong mười mấy mét thì dừng lại làm lễ đầu hàng, nói một loạt phê thoại chẳng bỏ bèo gì, sau đó mời đại quân của Lâm Phong vào thành.

Lâm Phong kẹp vào bụng ngựa, thúc Bạch long chạy đến trước mặt Đức Lạc Cơ đại công vài mét, lúc này Lâm Phong mới quét mắt qua vị chủ nhân hiện giờ của Khải Đức Lạp Tư gia tộc, giờ roi chỉ về mấy trăm kị sĩ về mặt bất cam, lấy tư thế của kẻ thắng lợi nói:” Tây phương tứ linh các người không tuân hoàng mệnh, vi phạm pháp lệnh. Vốn là đáng tru di cửu tộc, nhưng xem tình hình bây giờ, niệm tình các người có lòng hối cải , hôm nay ta tạm thời thả một mặt lưới, để cho lũ các người một con đường sống. Chẳng lẽ các người muốn được chết để bảo vệ sự tôn nghiêm của kị sĩ ?”

Hơn trăm kị sĩ linh mãnh nghe xong lập tức cúi thấp đầu xuống.

Đức Lạc Cơ đại công toàn thân run rẩy, vội vàng quay đầu lại quát mắng một hồi rồi mới quay người lại mời Lâm Phong vào thành .

Lâm Phong xua tay nói:” Đại quân ở ngoài thành dựng trại , bộ đội trực thuộc Khắc Khố Sâm Đạt theo ta nhập thành !”

Lập tức Lâm Phong mang theo bộ đội đại quân của Khắc Khố Sâm Đạt nhập thành, trực tiếp đóng trong thủ phủ thành, lại để Lâm Trùng cùng mấy tướng lĩnh bảo vệ ngoài thành, bận bịu một hồi, Khải Luân vội

và đi đến nói :” Lệnh chủ đại nhân! Khải Đức Lạp Tư gia tộc an bài thế nào đây, khi đó đáp ứng lưu lại cho bọn chúng một sinh lộ, vậy không bằng đưa bọn chúng đến đế đô, để hoàng đế bệ hạ đích thân xử lý ?”

Lâm Phong hai mắt sáng lên tán thưởng :” Không tồi, người còn âm hiểm hơn ta tưởng tượng !”

Khải Luân cười lên một tiếng, mặt đỏ lên, im lặng không nói gì .

Lâm Phong tự nói với mình:” Mấy tên sâu mọt này là tham sống sợ chết nhất, để bọn chúng lại đúng là lãng phí lương thực, bất quá đã đáp ứng không giết bọn chúng rồi, chúng ta cũng không thể lật lọng, đúng là nên đưa lũ sâu mọt này đến đế đô, để vị hoàng đế bệ hạ tôn quý đó móc tiền túi ra mà nuôi mấy tên quý tộc sa đọa này.”

Khải Luân nói:” Khải Đức Lạp Tư gia tộc ở Tùng Á thành thâm căn cố đế, có hơn nghìn nhân mạng, tư binh cũng có vạn người, sợ là không dễ xử lý, bây giờ bọn chúng đã đầu hàng, chúng ta mà giết, e rằng sau này không có ai chịu đầu hàng nữa, không bằng đại nhân xin lệnh của hoàng đế bệ hạ, phong cho bọn chúng một mảnh đất nhỏ, để bọn chúng sống nốt những năm thàng tàn tạ còn lại !”

Lâm Phong hỏi :” Ý của người là”

Khải Luân trong mắt thiểm qua một tia gian trá, mỉm cười nói :” Hồng Nham thành sản vật phong phú, chắc đủ để nuôi sống bọn họ !”

Lâm Phong nghĩ đến những sự tình phát hiện ở tân đại lục bèn hỏi kĩ lại Khải Luân một lần rồi mới nói:” Không tồi, không tồi, Hồng Nham thành là địa bàn của Tỉnh Thái gia tộc, mang mấy tên sâu mọt này đến Hồng Nham thành đào khoét tường vách của Tỉnh Thái gia, thực đúng là không thể tốt hơn !”

Lại đánh giá lại Khải Luân một lần nữa nói :” Người đúng là làm ta càng ngày càng cảm thấy bất ngờ đấy, xem ra người không những là một quân lược (quân sự chiến lược) gia xuất sắc , luận về đấu đá lẫn nhau , xây dựng triều đình người so với mấy lão hồ li dựng lên triều đình đó cũng chẳng hề thua kém chút nào, có hứng thú đến đế đô phát triển không, ta sẽ an bài một vị trí thích hợp cho người !”

Khải Luân khiêm tốn nói :” Ngài quá khen rồi, tôi chỉ thích hợp làm một cầu đầu quân sư mà thôi !”

Lâm Phong cũng không miễn cưỡng, chuyển qua vấn đề khác :” Bình dân trong thành có phản ứng gì, giáo hội kia nữa, có động tĩnh gì không ?”

Khải Luân lộ ra vẻ tình khâm phục nói :” Tuệ nhãn của lĩnh chủ đại nhân thật biết nhận ra nhân tài, vị Bá Ninh đại giáo chủ đó thực là lợi hại, thiên sứ dưới ba tác lưỡi mềm dẻo của ông ta đều biến thành ma quỷ, bây giờ tín đồ trong thành quá nửa đã quăng đi tín ngưỡng, Quang minh thần trong con mắt bọn họ chẳng còn là thần thánh nữa mà biến thành một danh từ đại diện cho kẻ tiểu nhân, vô sỉ, đạo đức giả rồi.”

Lâm Phong nhin cười không nổi nói :” Vị Bá Ninh đại giáo chủ tuy rằng tham lam sợ chết, nhưng cũng là một nhân tài lợi hại, loại chuyện này giao cho hắn ta đi xử lý là tốt nhất, nếu để ta đến xử lý, kết quả cuối cùng rất có thể là máu chảy thành sông, ngoài ra còn chẳng thu được hiệu quả gì !”

Khải Luân nói :”Vị giáo chủ đại nhân của giáo đường Tùng Á thành cũng bị Bá Ninh đại giáo chủ kích động , bây giờ đang ở trong thành truyền bá sự nhân từ của lĩnh chủ đại nhân và vạch rõ bộ mặt tiểu nhân giả dối của Quang minh thần, đến tôi cũng không nhin nổi phải cho rằng Quang minh thần thực sự là kẻ tiểu nhân vô sỉ như thế !”

Nói xong cũng không nhin nổi mà bật cười .

Lâm Phong cũng bật cười lên, anh hùng có chiến trường của anh hùng , tiểu nhân cũng có võ đài của tiểu nhân, Bá Ninh đại giáo chủ cũng là một nhân tài, chỉ là trước đó vẫn chưa tìm được võ đài cho hắn mà thôi, bây giờ Lâm Phong dành cho hắn một võ đài để phát huy tài năng, vị Bá Ninh đại giáo chủ này lập tức làm được thật là hiệu quả sinh động.

Khi Lâm Phong hạ bút viết một phong mật hàm xong bèn gọi Thụy Đức Lạp tới, giao nhiệm vụ bất kể ngày đêm mang mật hàm tới đế đô, trưa hôm sau đã mang theo thánh chỉ của hoàng đế bệ hạ trở lại, vừa đúng lúc Lâm Nhị đến báo cáo về công việc phòng thủ ngoài thành, Lâm Phong nói :” Khải Đức Lạp Cơ gia tộc sao rồi, Đức Lạc Cơ lão hồ li đó có phải muốn ở lại Tùng Á thành không đi không ?”

Lâm Nhị hắc hắc cười nói :” Công tử sở liệu không sai , lão hồ li đó trốn trong phủ không chịu rời đi , tại một sơn cốc bên ngoài thành hầy còn ẩn tàng một vạn binh mã, tôi xem lão ta đang muốn đợi sau khi chúng ta đi rồi, mới lại tiếp tục làm thổ hoàng đế của lão ta. Khải Đức Lạp Cơ gia tộc ở Tùng á thành căn thâm để cố, lão hồ li đó còn chưa thực sự đầu hàng, chúng ta vẫn còn chưa thanh tẩy một lượt được !”

Lâm Phong hừ một tiếng, mang thánh chỉ của hoàng đế ném cho hắn, cười lạnh nói: “ Người đi nói với Đức Lạp Cơ đại công, nếu trong vòng ba ngày hắn không cắt đến Hồng Nham thành, ta không dám đảm bảo cái đầu của hắn sẽ không chuyển nhà đâu!”

Lâm Nhị sững sờ một chút, tiếp đó tựa hồ đã hiểu ra điều gì bèn cầm lấy thánh chỉ hùng hùng hổ hổ đi ra .

Hai tiếng đồng hồ sau, Lâm Nhị truyền tới một tin tức, Đức Lạp Cơ đại công sau khi tiếp được thánh chỉ nguyên là muốn thác bệnh từ chối, kết quả là không biết bị Lâm Nhị tiểu tử đó nói cái gì mà dọa cho Đức Lạp Cơ đại công sợ hãi đến chẳng dám nói gì thêm mà lập tức dọn nhà đi rồi .

Lâm Phong lệnh cho Lâm Nhị mang theo một đội nhân mã càn quét qua một lượt Khắc Đặc Lí Áo Hành, chiếm nốt mấy tòa thành trì còn lại, giải tán đám tàn binh lão nhược, thay đổi lại hoàn toàn lực lượng phòng vệ ngoài thành, đến khi toàn gia Khải Đức Lạp Tư gia tộc dọn nhà đến Hồng Nham thành, hàng thư của tam lĩnh còn lại cũng được đưa đến chỗ Lâm Phong.

Hôm nay thăng trưởng nghị sự, Lâm Phong mang hàng thư của tam lĩnh còn lại đặt xuống trước mặt các tướng lĩnh, rồi mỉm cười nói :”Thư hàng của nam phương tam lĩnh đã đưa tới, lần này xuất binh bình phản đã thu được một kết cục hoàn mỹ rồi, Khải Lực Tây lưu lại toàn quân để an dân, các tướng sĩ khác cứ thoải mái nghỉ ngơi, ngày mai theo ta suất lĩnh đại quân đi tiếp thu nam phương tam tỉnh.“

Khải Lực Tây gật đầu đồng ý một tiếng, chúng tướng còn lại cũng ầm ầm đồng ý, mặt mày hớn hở mà lùi xuống, còn chưa cả đi ra đại sảnh đã có người bắt đầu nói chuyện về tước vị của mình sau khi về nước được tăng mấy bậc, có thể có được bao nhiêu tài phúc rồi.

Thiểm tộc chúng tướng cũng chẳng có hứng thú mà vui chơi, thắng lợi này đến quá đơn giản, chưa đánh nhau được mấy lần thì phản loạn đã được bình định rồi, chuyện này với mấy tên hiếu chiến bọn họ thật chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Phong tự mình xuất lĩnh đại quân tiến về hướng tây nam đi đến trạm thứ nhất trong tam lĩnh Lý Tư Mạn thành, để Khải Lực Tây lưu lại Tùng Á thành.

Sau khi đại quân xuất thành, Lâm Nhị thúc ngựa chạy đến phía trước hỏi nhỏ:” Công tử , để Khải Lực Tây lưu lại Tùng Á thành có vẻ không ổn lắm?”

Lâm Phong liếc mắt nhìn hắn rồi nói:” Chỗ nào không ổn nào ?”

“Chỗ này tôi không tiện nói !” –Lâm Nhị hắc hắc cười nói .

Lâm Phong trừng mắt nhìn hắn, vỗ bạch long một cái, Bạch long gia tăng tốc độ vọt lên phía trước .

Không có bộ binh, đại quân ngày đi đêm nghỉ , chỉ mấy ngày đã đến được Lý Tư Mạn thành, thủ thành tướng lĩnh ở đó lại đóng cửa không ra, chỉ phái sứ giả đi ra nói muốn quy phục Khắc Khố Sâm Đạt nhưng lại không để đại quân nhập thành.

Lâm Phong thăng trưởng nghị sự, lệnh cho đem sứ giả đó ra đánh cho một trận rồi mới nhìn về chúng tướng cười lạnh nói:” Đồ không biết sống chết, lại muốn làm qua loa cuống quýt để tiếp tục làm thổ địa hoàng đế của bọn chúng !”

Chúng tướng sắc mặt tức giận, bị tên sứ giả kia nói một hồi, ai cũng tâm tình khó chịu .

Lập tức đại quân ở dưới thành nghỉ ngơi chỉnh đốn mấy ngày, khi mặt trời ngày thứ tư vừa lên, Lâm Phong hạ lệnh đại quân công thành, ngừng một lát đợi ma pháp tẩy lễ xong, Lâm Phong nắm tay lại, một luồng chân nguyên ngưng tụ lại hóa thành một kim sắc trường thương từ bàn tay từ từ hiện ra, tiếp đó mang theo một âm thanh chói tai, trường thương phá không lao tới, đánh tan cổng thành ra.

Ba Phỉ Đặc và La An Đạt từ hai cánh mang theo Thiểm tộc thiết kỵ xông vào chém giết đầu tiên, đại quân theo sau nhập thành, bình định Lý Tư Mạn thành .

Sau khi chỉnh lý mọi chuyện, đại quân hướng về vùng trung tâm của tam lĩnh tiến đi, trên đường phá thành bạt lũy, những nơi đi qua địch nhân đều nghe gió là chạy dài, không quá mười ngày đã giết đến Xích Lý Hoạt bảo, cùng với Thiết Huyết quân đoàn trước sau giáp kích, hình thành thế hợp vây .

Chính tại lúc Tây nam tam lĩnh cả ngày kinh hoàng lo lắng, Lâm Phong lại cờ yên trống lặng, sau khi xây dựng doanh trại thì cho đại quân hạ bớt khinh trang xuống, chỉ mang theo A Lỗ Thai và Khải Luân, đi về hướng đại doanh của Thiết Huyết quân đoàn gặp đường thúc Lâm Khiếu Vân.

Khi đến đại doanh của Thiết Huyết quân đoàn , được mấy người tiếp đón đưa vào, đi thẳng đến trung quân đại tướng gặp Thiết Huyết quân đoàn phó Lâm Khiếu Vân .

Khi gần đến trung quân đại tướng, chỉ thấy Lâm Khiếu Vân đã tự mình ra nghênh đón, đưa mấy người vào. Phân chủ khách ngồi xuống .

Đây là lần đầu tiên Lâm Phong nhìn thấy vị đường thúc này, đánh giá một hồi, trong lòng ngầm tán thưởng, vị đường thúc này còn có ý vị hơn lão gia nhiều, vừa nhìn là biết giống như nhị ca Lâm Hổ, đều là là loại thiếu niên phong lưu, còn xa mới có được sự uy nghiêm của lão gia Lâm Khiếu Thiên, vô cùng hiền lành.

Mười mấy tướng lĩnh trong soái trưởng đều là Lâm gia đích hệ, Lâm Khiếu Vân chẳng hề có chút ghẻ lạnh gì, đánh giá Lâm Phong một hồi, trên mặt lộ xuất nụ cười thú vị nói:” Tiểu tam không tồi a, ta còn cho rằng cháu còn phải một thời gian nữa mới đến được, không ngờ nhanh như vậy đã giết đến Xích Lý Hoạt bảo rồi, xem ra mấy lão cốt đầu chúng ta đã đến lúc về hưu dưỡng già rồi !”

“Sao thúc thúc sao lại nói vậy, người là kinh thiên trụ của Thiết Huyết quân đoàn mà !” – Lâm Phong vỗ ngược lại một cái, thấy lão cốt đầu này căn bản không có biến hóa gì mới mỉm cười nói :”Tây phương tứ lĩnh thế yếu lực tàn, binh tướng thì chưa đánh qua trận nào, đa phần lại là quân sĩ mệt mỏi, kỳ hội nghị của Tu La cổ bảo gần đến rồi , ngày mai chúng ta tiên hậu giáp kích, đoạt lấy Xích Lý cổ bảo thì coi như Tây phương tứ lĩnh đã bình định xong !”

Lâm Khiếu Vân cũng thu lại tiểu dung điểm đầu nói:” Thủ quân trong thành sớm đã quân tâm li tán, có thể phái người vào thành chiêu hàng trước rồi mới phát binh công thành cũng chưa muộn, trận này lấy Hoa Hạ quân đoàn của cháu làm chủ lực, ta chỉ phối hợp từ phía sau thôi, lấy được Xích Lý Hoạt cổ bảo rồi, ta sẽ thu quân, những sự vụ khác cháu tự xử lý !”

Lâm Phong điểm điểm đầu, lúc này mới đem A Lỗ Thai và Khải Luân giới thiệu sơ qua, Lâm Khiếu Vân sành sỏi già đời, đứng dậy làm một cái lễ quý tộc đối với vị Thiểm tộc tân nhiệm A Man, chư tướng Thiết Huyết quân đoàn trong trưởng cũng đều đứng dậy hành lễ, đến như tên tiểu tử Khải Luân này, các kiêu binh hãn tướng này cũng không thể không để hấn vào trong mắt.

Ngay sau đó thì thương nghị đến những chuyện tiến binh, Lâm Phong cùng Thiết Huyết quân đoàn chư tướng bàn bạc một hồi, sau đó dùng bữa tối xong rồi mới cùng A Lỗ Thai và Khải Luân hồi doanh .

Sáng sớm hôm sau, lưỡng quân bày trận dưới thành, hình thành thế hợp vây, Lâm Phong để suất điều Cận Bồ đưa Khải Luân vào thành làm công tác khuyến hàng.

Không ngờ đợi cả nửa ngày, lại nghe thấy trong thành một tiếng phượng kêu cao ngạo phát ra, tiếp theo đó hỏa quang bùng lên, hỏa phượng hoàng Cận Bồ cồng Khải Luân lên lưng bay thẳng lên trời, rồi lại phun một hơi lửa vào trong thành, sau đó mới bay trở lại trước trận.

Tên suất điều này đầy mặt lộ vẻ tức giận, sau khi mang Khải Luân ném xuống đất liền trốn ngay vào Tinh thần giới chỉ, những tướng lĩnh chức vị cao đều biết một chút tin tức, mấy tên tiểu binh thì không hề biết trong quân có hỏa phượng hoàng và thiên hạc, bây giờ mới được đại khai nhãn giới.

Lâm Phong hướng về khuôn mặt nhếch nhác của Khải Luân, nhíu mày hỏi:” Chuyện gì vậy ?”

Khải Luân chỉnh lại quần áo rồi nhảy lên một chiến mã do thân binh dắt tới, chạy đến bên Lâm Phong nói :” Thủ tướng trong thành là đệ đệ của Hoắc Đức Mạn gia chủ hiện tại của Tự Bá Á gia tộc, rất khó nói chuyện, sợ là phải cường công rồi !”

Lâm Phong cười lạnh nói :” Không biết sống chết !” Rồi lập tức truyền lệnh xuống, lệnh kì vừa tung ra, trung quân bèn tách ra một khoảng đất trống, Lâm Phong thả vào đó ba trăm vị ma pháp sư, rồi hướng về

Lâm Nhị nói:” Ngươi đi giúp đỡ Thiết Huyết quân đoàn từ phía đông công thành !”

Lâm Nhị vâng mệnh đem binh mã bản bộ đi luôn.

Hai giờ sau, tiếng trống tiếng kèn vang lên cổ vũ cho trận chiến, ma đạo quân đoàn của Khắc Khố Sâm Đạt đồng thời từ hai mặt đông tây khai hỏa, đội ngũ pháp sư hoa lệ dùng những cực phẩm ma pháp đạo cụ quý báu như gia bảo thi triển ma pháp sáng chói phía trước Thiết Huyết quân đoàn, làm cho Lâm Khiếu Vân và chúng tướng không nhin nổi mà đổ hết cả mắt lên thềm thường.

Thế công hủy diệt này đã phá tan hết các khí cụ phòng bị trong thành, hai phía đông tây của Xích Lý Hoạt bảo trực tiếp biến thành hai bức tường lửa, vô số tướng sĩ toàn thân đầm máu, tiếng kêu thảm của những binh sĩ từ trên thành lầu rơi xuống dần dần bị bị ngọn lửa lớn nuốt gọn.

Theo sau, Lâm Phong phá tan cửa thành, Thiểm tộc thiết kỵ trong tiếng tù và báo hiệu công thành đang dẫn đầu đánh giết vào trong thành.

Tại phía khác, Thiết Huyết quân đoàn trước sau đã phá tan cổng thành, đánh giết vào Xích Lý Hoạt bảo.

A Lỗ Thai kìm nén đã lâu không nhin được lao lên đầu tiên, xông thẳng lên thành lầu, đánh giết vào trong một đội kỵ sĩ hoa lệ, mang đệ đệ của Hoắc Đức Mạn Bố Nhĩ Ba trăm sát, loan đao chặt đứt ngay cột cờ, chiến kì trên thành lầu đang theo gió phất phới rất nhanh đã vô lực mà đổ xuống.

Chủ soái bị giết, thủ quân trong thành triệt để mất đi chiến tâm, quân tâm đại loạn, tất cả dẫm đạp lên nhau mà chạy tử thương vô số, hàng loạt các tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên trên không trung, chiến trường đầm máu giống như bị tu la đồ trường vậy, vô số tướng sĩ chết không nhắm mắt, hồn phách tụ lại thành một bóng xanh trên không phía trên thành bảo, rất lâu mà không tan đi .

Oán khí cường đại càng kích thích thêm sát khí trong mắt tướng sĩ Thiết Huyết quân đoàn và Hoa Hạ quân đoàn tăng cao đến cực điểm, trong lòng phệ huyết dục vọng tăng cao, đồ đao dần dần đã hướng về phía những người dân vô tội .

Một đoàn kim quang thối qua thành bảo thối bay đám oan khí bắt tan đó , một loạt đạo gia hàng ma chân ngôn vang lên khắp không gian, cũng làm những tướng sĩ sắp bị tiên huyết kích thích đến phát cuồng bình tâm trở lại.....

168. Chương 167 Than Bài Lượng Để

Nhất thời, Tây Phương tứ linh giống như là những người dân bị lưu lạc tứ xứ, buồn khổ mà kêu lên vang trời, khắp nơi binh hoang mã loạn, Xích Lý Hoạt bảo bị công phá, những quý tộc một ngày trước đó còn cao cao tại thượng giờ bị biến làm bình dân, còn có những kẻ biến thành những nô tài hạ đẳng nhất, những quý tộc lớn nhỏ của tứ linh gắn bó với nhau như môi với răng hầu hết đều cả ngày lo sợ.

Đúng vào lúc Lâm Phong vừa công phá Xích Lý Hoạt bảo xong, sứ giả của Tây Phương tam linh cũng mang theo lòng trung thành của tam đại gia tộc tới, nhưng đã chậm một bước rồi, thành bảo đã bị phá, những sứ giả xui xẻo đó bị điệu ra chém đầu thị chúng, sau khi đưa Thiết Huyết quân đoàn đi, Lâm Phong lập tức chia binh làm ba đường, để Bả Phỉ Đặc, La An Đạt và Lâm Nhị mỗi người lĩnh một đạo quân, quét sạch Tây Nam tam linh.

Tam linh chẳng có binh sĩ nào có thể điều động, không quá mấy ngày, mấy người Ba Phỉ Đặc đã trước sau đoạt được thủ phủ của tam linh, Lâm Phong đang suy nghĩ xem có nên sớm đem mấy tên quý tộc ra giải quyết sạch một lượt không, Khải Luân bên cạnh nói: “Đại nhân là người làm việc vì nhân nghĩa, giết chóc quá nhiều sợ sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của ngài, không bằng đem mấy tên quý tộc đưa tới đế đô, giao cho hoàng đế bệ hạ tự mình xử lý, như vậy còn có thể bảo toàn được cái danh trung nghĩa!”

Lâm Phong nghĩ ngợi, cũng không tồi, tam đại gia tộc căn thâm đế cố, nếu muốn một lần quét sạch, mà không biết còn làm liên lụy bao nhiêu người phải bị lôi vào, nếu để mình tự tay đi xử lý, đúng là có phần chẳng ra sao, đưa đến cho hoàng đế lão nhi xử lý cái loại chuyện xui xẻo này. Vừa hay có thể nhất cử lưỡng đắc.

Quay đầu ra lườm bộ mặt có vẻ như vô hại của Khải Luân. Tên tiểu tử này càng ngày càng làm hấn kinh ngạc, bởi vì hấn phát hiện tên tiểu tử này không chỉ quân sự vô cùng xuất sắc, mà còn có một cái bụng chứa đầy âm mưu quỷ kế. Mấy cái trò hại người vô cùng vô tận, không biết bên dưới nụ cười vô hại kia có thể là một trái tim đen tối hay không, Lâm Phong thậm chí suy nghĩ muốn khoét ra để xem cho rõ ràng rốt cục hấn đang nghĩ cái gì.

“Ta phát hiện để người đi bên cạnh ta đúng là có chỗ phạm nhân tài rồi!” Lâm Phong nói: “Cha ta là một cái đầu gỗ, trên chiến trường mới là vũ đài của ông, nhưng trên triều đình thì chỉ làm ông bó tay bó chân, nếu không phải có lão gia tử sau lưng chủ trì đại cục thì chỉ sợ rằng ông sớm đã bị Tỉnh thái gia cái tên khốn nạn đó cho hạ mã rồi! Thế nào. Suy nghĩ một chút đi, nếu có hứng thú thì đến để đồ làm người đại diện phát ngôn cho ta.”

Khải Luân thăm dò: “Ý của ngài là.....”

Lâm Phong tiêu sái cười nói: “Có chuyện không thể không nói với người, Tỉnh thái gia ở Lạc Nhật đế quốc cần thâm để cố, thế lực rất sâu rộng, tuy tạm thời thất thế nhưng nếu muốn diệt trừ tận gốc bọn chúng, chỉ trông mong vào người cha kia của ta thì sợ không thể, người phải mau chóng đem Tỉnh thái gia biến thành một cái giá xương, đem gân thịt của Tỉnh thái gia rút hết ra cho ta, có vấn đề gì không?”

Khải Luân cẩn thận hồi đáp: “Đại nhân đã xem trọng tôi. Khải Luân tất nhiên sẽ liều mạng phục vụ, chỉ là trên triều đình há có chỗ cho tôi, không bằng ngài hãy trưng cầu ý tứ của đại nguyên soái trước.”

Lâm Phong biết hấn đang lo lắng cái gì bèn nói: “Đây không phải là vấn đề người cần quan tâm, người là người thay thế ta phát ngôn. Bất kỳ đề nghị gì của người trên triều đình đều có thể đại biểu cho ý của ta, ta chấp chương phụng hoàng kim lệnh, phe phái của Lâm gia và triều thần của Pháp Lạp Đế gia tộc đều không thể trực tiếp phản đối đề nghị của người trên triều đường, ta lại để một người ám trợ người, hãy mau chốc đem gốc rễ của Tỉnh thái gia nhổ lên bằng sạch cho ta!”

Khải Luân cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đáp ứng, trong mắt nổi lên một tia hưng phấn không biết nên gọi thế nào.

Năm ngày sau, mọi chuyện đã ổn định. Lâm Phong để Lâm trùng lưu lại quản lý Tây Phương tứ lĩnh, lại để hai mươi vạn Thiểm tộc thiết kỵ lập trại trong Xích Lí Hoạt bảo, do A Lỗ Thai thống lĩnh, cùng với Thiết Huyết quân đoàn ở Đế Ba Luân thành đông tây phối hợp chặt chẽ với nhau, tạo thành thế cơ góc, trong thì áp chế Tây Phương tứ lĩnh, ngoài thì uy hiếp Cách Lâm công quốc, nhất thời làm cả đại lục đều phải kinh sợ.

Sứ thần của Cách Lâm công quốc đồng thời chạy như bay về, cũng mau chóng tập trung binh sĩ bố phòng bắc tuyến, nhưng chính lúc này, Lâm Phong lại sớm đã để Lâm Nhị đem quân sĩ của Khắc Khố Sâm Đạt về nhà trước, còn hấn tự mình dẫn theo cận vệ quân, cưỡi cỗ chiến giáp, đem theo một nghìn người ăn mặc khinh trang mà đi về đế đô trong đêm.

Đế đô vẫn như cũ, chỉ là thủ vệ trong thành nghiêm ngặt hơn rất nhiều, mười vạn hoàng gia cấm vệ quân đoàn cũng đóng quân trong thành, mọi lúc đều có thể nhìn thấy cả một đội binh sĩ tuần tra đi qua, đằng sau về ngoài bình tĩnh này đang có một mạch nước ngầm đang chờ bộc phát. Sự phân bố quyền lực trên triều đình lúc này giống như tã lót của tiểu hài vậy, một ngày thay ba lần.

Vừa có mấy ngày mưa to, trong dương quang buổi sớm lát phát thêm mấy hạt mưa nhỏ, sinh cơ vô hạn, khí tượng vô cùng, về tiêu điều của đế đô tựa hồ đã bị cơn mưa lớn mùa hạ thanh tẩy sạch sẽ, những chú chim dậy sớm đã ra khỏi tổ kiếm mồi, lũ quý tộc đế đô đội thêm bộ mặt cười lên, tinh thần sáng khoái mà bắt đầu nói về những chủ đề vĩnh hằng bất biến của chúng.

Vàng mặt trời đỏ rực trong nhưng đám mây phía đông cố gắng trèo lên trên, Lâm Phong mang theo cận vệ quân cuốn theo một dải cát bụi bay lên, lao thẳng đến cửa thành tây của đế đô, cửa thành mở rộng, đại ca Lâm Long và nhị ca Lâm Hồ mang theo mấy tùy tùng cưỡi ngựa đến nghênh tiếp, bên cạnh còn mang theo thành vệ quân đại thống lĩnh Lâm Hải.

Lâm Phong hạ mã thi lễ với hai vị huynh đệ, Lâm Long khí độ trầm ổn, có phần giống cha, dùng lực ôm chặt lấy Lâm Phong rồi mới nói: “Tốt quá, thật không hổ là tuyệt thế hùng tài chưa xuất thế của Lâm gia

ta, ngày sau huynh đệ chúng ta cùng cưỡi ngựa ra sa trường, thử hỏi trên cả Thản Tang đại lục này còn có ai xứng là đối thủ của huynh đệ chúng ta chứ!”

Lâm Hổ lại quét mắt qua đội cận vệ quân đủ loại chủng tộc sau lưng, trên mặt đầy vẻ hâm mộ nói: “Mấy người này của đệ còn cường hãn hơn Thiết Huyết thân vệ của cha, hà hà, ba ngàn Thiết Huyết thân vệ này là hồi đó cha giao cho đệ hã, bây giờ tùy tiện lấy ra một người thực lực cũng không kém hơn cuồng chiến sĩ, đệ thật chịu chơi đấy!”

Lâm Phong cười nói: “Cái đó là tự nhiên thôi, cường tướng thủ hạ vô nhược binh mà, nhìn xem đám binh sĩ này là do ai mang tới!”

Lâm Hổ cho hất một quyền, “người thật biết thuận gió đẩy thuyền đấy, mới khen mấy câu người đã tỉnh vi rồi!” Lại xoay đầu nhìn về những phạm nhân bị nhốt trong lồng, hắc hắc cười nói: “Tây Phương tứ lĩnh thừa lúc Thiết Huyết quân đoàn chinh chiến tứ phương đã tiêu dao được mấy trăm năm rồi, cuối cùng hôm nay những ngày tốt đẹp đã hết rồi, lần này người lập được đại công, không biết hoàng đế bệ hạ định thưởng gì cho người nữa!”

Lâm Long nói: “Trở về đi, đừng để cha và gia gia đợi lâu nữa!”

Khi huynh đệ ba người lên ngựa về thành, đại đội trưởng đội thủ vệ thành vội vàng mở cổng thành ra, để đại quân đi qua. Lâm Phong phân phó Tập Lý Tây mang theo cận vệ quân đem phạm nhân áp giải tới giáo trường, sau đó cùng hai vị huynh đệ trở về phủ.

Trên đường, Lâm Phong nhìn đường cao Lâm Hải bên cạnh Lâm Hổ, không nhịn được cười nói: “Mười năm không gặp, Lâm đại tướng quân còn tiến bộ hơn nhị ca nhiều, nhanh như vậy đã ngồi lên chức thành vệ quân đại thống lĩnh, sau này chỉ cần lập được chút công lao trên chiến trường, phong hầu bá tướng cũng không cần phải nói!”

Lâm Hải cười nói: “Đều là nhờ ơn của lão gia, sao có thể so sánh với tiểu tam, ta lại muốn sau này được đi với tiểu tam, cũng mong được nhờ phúc của người chút đỉnh, Lâm Trùng bọn họ được thăm một ít phong quang của người cho nên bây giờ đã là thần tượng trong mắt các quý phụ và tiểu thư ở đế đô, không biết đã nở mày nở mặt thế nào, ta hâm mộ đến chết mất!”

“Mười nam nhân chín tên háo sắc, câu này thật không sai!” Lâm Phong trong lòng cảm khái, thông thường những nam nhân cùng tuổi thường tụ tập lại với nhau, những chuyện được nói đến tựa hồ vĩnh viễn không rời khỏi nữ nhân và phong hoa tuyết nguyệt, đến thân huynh đệ hắn cũng không phải là ngoại lệ.

Cùng với Lâm Hải nói linh tinh mấy câu, khi hỏi về tình hình gần đây trong triều, Lâm Hổ nói: “Hoàng đế tiểu nhi đó vốn chỉ là một quý tộc suy tàn vô quyền vô thế, chỉ là bởi vì có chút huyết mạch hoàng thất cho nên phụ thân đại nhân mới đưa lên làm hoàng đế, lúc bắt đầu còn biết nghe lời, gần đây cũng có chút không yên rồi. Hắn ngầm cùng với cái tên chó chết Tĩnh Thái Gia đó lập mưu đối phó với Lâm gia chúng ta!”

Lâm Long giữ nguyên sự trầm mặc, không nói lời nào.

Lâm Phong hỏi: “Vậy phụ thân đại nhân có ý gì?”

Lâm Hổ hắc hắc cười lạnh nói: “Trước đây ta chưa từng cảm thấy quyết sách của phụ thân đại nhân có gì sai sót, bây giờ ta cũng không thể không nói ra hai câu, vốn là Ái Đức Hoa bệ hạ bị Tây Phương tứ lĩnh ám sát, Lạc Phi Đặc căn bản không có tư cách tiếp nhiệm hoàng vị, hiện tại phụ thân đại nhân đưa hắn lên, thế mà hắn lại muốn đối phó với Lâm gia chúng ta, ta hận không thể bạt tai cho hắn hai cái!”

Lâm Phong mỉm cười nói: “Quan tâm đến tên hoàng đế bù nhìn hắn làm gì, bây giờ đại quyền trong triều đã bị Lâm gia chúng ta và Pháp Lạp Đế gia tộc nắm chắc, tên khốn nạn Tĩnh thái gia đó cũng chẳng tiêu dao được lâu nữa đâu, lần này đệ đến đã chuẩn bị cho chúng một phần đại lễ, sau này sẽ có người làm cho những thứ chúng đã ăn cũng đều phải nôn ra bằng hết!”

Lâm Hổ kể tai hỏi nhỏ: “Đệ đem Ái Đức Hoa bệ hạ đi giấu ở đâu rồi?”

Lâm Phong không đáp, chỉ về Khải Luân bên cạnh nói: “Vị này là quân sư của đệ, cao tài sinh của đế quốc hoàng gia học viện, lần này trở lại đế đô để hắn ta lưu lại đế đô, đại biểu cho đệ phát ngôn trên triều đình.”

Lâm Hổ sớm đã chú ý đến Khải Luân, lúc này mới quay đầu liếc mắt nhìn, hắc hắc ngạc nhiên nói: “Không tồi, xem ra chúng ta rất có duyên phận đấy, có phải không sống được ở bên ngoài nên đã đi Khắc Khố Sâm Đạt tìm tiểu tam không?”

Da mặt Khải Luân rất dày, không hề đỏ lên chút nào, vẫn cẩn thận hành lễ rồi mới nói: “Trước kia Khải Luân quá tự thị cho nên mới gặp phải rất nhiều lận đận, nhờ linh chủ đại nhân đề bạt, mới có thể được hưởng phú quý, sau này mong được đại công tử và nhị công tử chiếu cố!”

Hai vị huynh đệ điểm điểm đầu cho xong, rồi Lâm Hổ mới quay sang Lâm Phong nói: “Gia gia có đồng ý không?”

Lâm Phong mỉm cười nói: “Nếu người không đồng ý, đệ sẽ trực tiếp đem hai mươi vạn Thiểm tộc thiết kỵ tiêu diệt luôn ba mươi vạn đại quân của Tĩnh Thái gia tộc ở Thạch Đà bảo, để xem người có đáp ứng không!”

Các huynh đệ đều sững sờ, Lâm Long trừng mắt nhìn hấn nói: “Người đại nghịch bất đạo quá rồi, sao có thể bất kính với gia gia như vậy!”

Trong lòng Lâm Hổ lại không cho rằng như vậy, không hề để ý nói: “Đệ cảm thấy không có gì, xem tình hình bây giờ, Lâm gia đã tiến lùi dễ dàng, thà đánh một trận thống khoái, biến Thân Tang đại lục thành thiên hạ của Lâm gia chúng ta còn hơn cứ phải khép nép nhường nhịn, sau này tiểu tam chấp chưởng phượng hoàng kim lệnh, bảo lưu nhất mạch cho Lâm gia chúng ta, đại ca làm hoàng đế, ta tiện tay làm một vị vương gia tiêu dao khoái hoạt mấy chục năm cũng không tồi a, nếu cứ để kẻ khác liều mạng đổ máu, cuối cùng cũng không có được một kết cục tốt đẹp!”

Lâm Phong thấy Lâm Long sắc mặt không vui liền đánh mắt Lâm Hổ, vội vàng hòa giải: “Đừng để gia gia và phụ mẫu chờ lâu, chúng ta hãy về nhà trước đi!” Trong lòng lại có tính toán, xem ra nhị ca Lâm Hổ cũng đã chuyển biến tâm tư rồi, giống hệt như mình, không muốn lại thấy mấy đời nam nhi Lâm gia phải đi làm việc cho kẻ khác nữa.

Khi ba huynh đệ về tới phủ, gia nhân sớm đã chuẩn bị xong tửu yến trong đại sảnh nội viện để chờ đợi, lão gia tử ngồi ở chủ vị, phụ thân Lâm Khiếu Thiên và mẫu thân Tĩnh Nguyệt công chúa phân biệt ngồi bên dưới lão gia tử, hai vị tẩu tẩu ngồi bên cạnh mẫu thân, bên cạnh Lâm Khiếu Thiên vẫn lưu lại hai ghế trống.

Lâm Long và Lâm Hổ ngồi bên cạnh Lâm Khiếu Thiên, Lâm Phong nhìn quanh trái phải, chỉ đành ngồi ở ghế trống bên cạnh lão gia tử, lão gia tử khuôn mặt căng ra không nói lời nào, chỉ liếc nhìn hấn một cái rồi lại quay mắt ra nhìn về chính diện phía trước, trên mặt không có biểu tình gì, chỉ có trong mắt mẫu thân Tĩnh Nguyệt công chúa ánh lên tia sáng hiền từ của tình mẫu tử.

Trong lòng Lâm Phong chợt nổi lên một ý tưởng, hướng về mọi người cười hi hi hành lễ nói: “Chào mọi người, lần này con lập được đại công, mong gia gia và phụ thân đại nhân có thể tấu thỉnh hoàng thượng, gia quan tiến tước cho con!”

Lâm Khiếu Thiên khuôn mặt giật giật một chút, không nói lời nào.

Tĩnh Nguyệt công chúa sắc mặt hiền từ nhìn về phía nhi tử, trên mặt đầy vẻ tự hào.

Hai vị tẩu tẩu đều là quốc sắc thiên hương, lại đang tuổi còn trẻ, lúc này không nhịn được cười nhẹ ra hai tiếng, đưa mắt nhìn Lâm Phong đánh giá một chút rồi nhanh chóng thu hồi mục quang lại, cố tự áp chế tiểu ý trong lòng, phong tình đó lập tức làm không khí vốn đang bị kìm nén trong sảnh được giãn ra rất nhiều, ngoài ra, nhần thân đại tẩu nhìn hấn tựa hồ cũng có chút cảm kích.

Lâm Phong hơi sững sờ một chút rồi tỉnh táo trở lại, lúc này mới nhớ Ái Đức Hoa bệ hạ và nàng có quan hệ cha con.

Khuôn mặt căng cứng của lão gia tử cũng không chịu được nữa, đã kìm nén cả nửa ngày, cuối cùng không nhịn nổi mà nở ra nụ cười, tức giận gõ hấn một cái rồi mới cố ý nghiêm mặt quở trách: “Đồ hỗn trướng, đến chuyện thí quân phạm thượng đại nghịch bất đạo như vậy người cũng dám làm ra, xem ra ta đúng là phải quản lý chặt chẽ người lại mới được!”

Lâm Phong cười lên mấy tiếng, liếc mắt nhìn đại công chúa rồi lại quay sang nhìn mẫu thân.

Tinh Nguyệt công chúa vừa muốn nói gì đó thì lão gia tử đã cười nói: “Tốt rồi, người trong nhà không có gì không nói được, Hoắc Khắc tư hoàng thất sớm muộn cũng đi đến suy vong, tiểu tam tiếp nhận Ái Đức Hoa và mười mấy vị hoàng tử cũng coi như là không phải áy náy với mấy đứa con dâu các người, ăn cơm trước đi, có chuyện gì lát nữa hãy nói!”

Ngay lập tức lão gia tử dẫn đầu, kêu mọi người dùng cơm.

Lâm Khiếu Thiên tức giận trừng mắt nhìn qua, cuối cùng cũng không nói gì.

Lâm Phong tim đập thình thịch, mau chóng nhìn sang mẫu thân, Tinh Nguyệt công chúa lập tức bắt mắt liếc nhìn Lâm Khiếu Thiên, đại nguyên soái lập tức cúi đầu cho tâm tư vào trong cao lương mỹ tửu.

Lâm Long cũng vội vàng cúi đầu dùng cơm, Lâm Hổ lại tranh thủ hướng về phía Lâm Phong giơ ngón cái lên.

Sau khi gia yến kết thúc, Tinh Nguyệt công chúa và hai vị tiểu tử đứng dậy li khai, Lâm Khiếu Thiên cũng đi xử lý công vụ, Lâm Long và Lâm Hổ cũng bị kéo ra, khi chỉ còn lại Lâm Phong và lão gia tử, gia tôn hai người nhìn nhau một lúc lâu, mãi sau Lâm Phong mới khẽ ho một tiếng nói: “Gia gia, cái đó, cháu đã trên danh nghĩa Tứ đại hoàng kim gia tộc thành lập tứ đại binh đoàn, bọn họ có thể có phản ứng gì không?”

“Phản ứng?” Lão gia tử cười lạnh nói: “Cháu là đại lục đệ nhất cường giả, lại là thiên hạc thần sứ, đến hoàng đế của Tứ đại hoàng kim gia tộc cũng phải nể mặt cháu, bọn chúng có thể có phản ứng gì đây, bây giờ Lâm gia đã tiến thoái lưỡng nan, cháu muốn ý chưa?”

Lâm Phong cười lên một tiếng nói: “Người dùng tức giận mà, tất cả những việc cháu làm đều là vì Lâm gia, người cũng biết đấy, tôn nhi với cái hoàng vị kia không hề có hứng thú!”

Lão gia tử trừng mắt nhìn hấn một trận rồi mới thở dài nói: “Nhất thịnh nhất suy, âm dương tăng giảm vốn là đạo của trời đất, nhòm ngó ngôi báu cổ nhiên có thể làm Lâm gia nhất thời cực thịnh, nhưng mấy trăm năm sau sẽ lại theo gót của Hoắc Khắc Tư gia tộc thôi, một ngày dẫm lên con đường đó, có muốn quay đầu cũng không thể rồi!”

Lâm Phong nói: “Lẩn tránh cũng không phù hợp với quy luật tự nhiên, huống chi cháu đã dùng tinh thần ảo kim luyện chế ra một kiện thần khí A Phòng Cung, tại Lạc Nhật chiếu trạch đã huấn luyện ra một đội Hồng Hà Kiếm, ít nhất cũng có thể để Lâm gia tồn tại thêm một vạn năm nữa cũng không thành vấn đề, còn vận mệnh của một vạn năm sau sẽ tự có con cháu đi nắm giữ, bây giờ chúng ta lo lắng chỉ là thừa thôi!”

Lão gia tử hỏi: “Cháu thành lập mạng lưới tình báo đó từ lúc nào vậy?”

Lâm Phong hắc hắc cười một tiếng rồi nói: “Mười năm trước tên hôn quân Tập Đặc đã phái một tên thích khách đến thích sát cháu, sau khi chế trụ được hấn cháu liền bắt hấn tổ chức một mạng lưới tình báo, đã qua lại với Nguyệt Nha mấy lần, nghe nói còn có một tổ chức còn thần bí hơn Nguyệt Nha tồn tại, cháu chưa thể tra ra nguồn gốc của lực lượng này, người chắc là biết chứ ạ?”

Trên mặt lão gia tử lộ xuất một tia tiểu ý nói: “Nguyệt Nha chỉ là thế lực ngoại vi của Lâm gia chúng ta, dù sao Lâm gia cũng đã tồn tại ở Thần Tang đại lục hơn một vạn năm, nếu không có một chút thế lực thần bí, nói ra ai mà tin được, Nguyệt Nha chỉ là dùng để hấp dẫn ánh mắt của những kẻ đương quyền mà thôi, nguồn thế lực bí mật mà cháu không tra ra kia mới chính là con át chủ bài của Lâm gia ta!”

Lâm Phong sợ hãi nhảy lên, trong lòng vô cùng cảm khái, không biết nói thế nào, gừng càng già càng cay, lạc đà gãy chết còn to hơn ngựa, xem ra thế lực của Lâm gia mà mình tiếp xúc được chỉ bất quá là một sợi lông mao thôi, thảo nào Lâm gia có thể đứng vững ở Thần Tang đại lục cả vạn năm mà không đổ, không có chút thực lực làm sao mà được.

Lão gia tử lại nói: “Cháu chấp chương phượng hoàng kim lệnh đã mười năm, mấy thứ này cũng nên để cháu biết rồi, đến đây, bây giờ ta mang cháu đi gặp mấy vị trưởng bối trong tộc một chút!” Nói rồi đứng dậy đi về hướng thư phòng.

Lâm Phong điềm đầu đáp ứng một tiếng rồi đứng dậy đi đến.

Khi đi đến thư phòng của lão gia tử, ông ta bèn niệm một cái ma pháp chú ngữ, sau khi một trận ma lực ba động đi qua, trong góc của thư phòng đột nhiên vụt qua một cửa đạo âm u, lão gia tử đi vào trước, không cả quay đầu lại nói: “Trong này chỉ có ta và cha cháu hai người từng vào qua, đến mẫu thân và hai vị ca ca của cháu cũng không biết, trong tổ huấn có một quy định rõ ràng, mấy thứ này chỉ có người đảm nhiệm vị trí gia chủ mới có tư cách biết, cháu hãy cẩn thận mà nhớ lấy!”

169. Chương 168: Gia Tộc Nội Mạc

Lão gia tử nói: “Thường ngày các trưởng lão trừ việc phụ trách một số công tác tình báo bí mật ra thì không bao giờ lộ diện, chỉ khi gia tộc phát sinh nguy cơ nghiêm trọng ảnh hưởng đến sinh tồn họ mới ra mặt, công việc cụ thể cũng chính là tổ chức thân bí mà cháu không tra ra đó, tổ chức này chỉ có chín vị trưởng lão phụ trách, chỉ có Phượng Hoàng kim lệnh mới đủ sức điều động bọn họ!”

“Vậy Nguyệt Nha thì sao?”

Lão gia tử cười nói: “Nguyệt Nha chỉ thuộc về một tổ chức ngoại vi do ảnh tử thị vệ của ta Bá Khắc Á Mạc Hậu phụ trách, hai vị ca ca và mẫu thân của cháu cũng biết, đúng rồi, mấy ngày trước cô cô của cháu phái người tới báo, bảo nếu cháu có thời gian thì hãy đi Bi Mông vương quốc một lần, mấy ngày nữa nếu không có chuyện gì thì cháu hãy thuận đường mà đi xem sao nhé. Cô cô của cháu đã vì Lâm gia mà phải trả giá rất nhiều rồi!”

Lâm Phong điểm đầu đáp ứng.

Lão gia tử lại nói: “Trong này là căn bản của Lâm gia, cùng với A Phòng cung mà cháu luyện ra từ tinh thần ảo kim giống nhau, đều là không gian siêu lớn do ma pháp tạo ra, không có liên hệ gì với bất kỳ thế lực nào của Lâm gia bên ngoài, chỉ có gia chủ đã đảm nhiệm chức vụ nhiều năm mới có thể dùng Phượng Hoàng kim lệnh điều động thế lực trong này!”

Lâm Phong hỏi: “Quyền lực của các trưởng lão là gì ạ?”

Lão gia tử cười nói: “Phượng Hoàng kim lệnh có quyền uy vô thượng, cửu đại trưởng lão cũng không được phép hoài nghi, trong tổ huấn đã có quy định rõ ràng, một khi lui về Gia Bách Liệt cổ thành thì sẽ không được hỏi gì về chuyện gia tộc nữa, gia quy này không thể phá, nếu không sẽ làm Phượng Hoàng kim lệnh mất đi quyền uy vốn có, đợi đến lúc ta lui về thì sẽ trở thành một trong mười vị trưởng lão còn sống, và cũng phải tuân theo Phượng Hoàng kim lệnh như vậy!”

Lâm Phong điểm điểm đầu, nếu mấy lão đầu tử này trực tiếp nhúng tay vào hỏi chuyện gia tộc thì còn cần gia chủ làm cái gì, nếu xuất hiện một cơ cấu quyền lực kiểu như “trưởng lão hội nghị” thì khẳng định sẽ phát sinh xung đột quyền lực với gia chủ, từ đó sản sinh ra mâu thuẫn nội bộ, đối với một gia tộc lâu đời đã tồn tại hơn vạn năm nay mà nói, loại chuyện này là tuyệt đối không thể phát sinh được.

Lão gia tử niệm một câu chú ngữ, đầu cuối của hành lang đột nhiên xuất hiện một tòa ma pháp trận, Lâm Phong đi theo lão gia tử tiến vào. Lão gia tử lại niệm một câu chú ngữ, sau khi một luồng ánh sáng chói đâm thẳng vào mắt qua đi, tôn tử hai người đã xuất hiện trong một sơn cốc phong cảnh mỹ lệ. Trong này chim kêu hoa nở, khí hậu dễ chịu, đúng là một chốn đào nguyên thịnh cảnh đột nhiên xuất hiện ở nhân gian.

Trong cốc có một không gian sinh tồn rất lớn, một tòa cổ bảo quy mô to lớn sừng sững đứng ngay trước mắt, Lâm Phong đứng trên một ngọn núi bên cạnh cổ bảo phóng mắt nhìn đi, trong cổ bảo đó người ra người vào, có nam có nữ, có già có trẻ, mấy người này trên mặt đều có gắn một nụ cười từ đáy lòng phát ra, đó đúng là một nụ cười của sự vô ưu vô lo, sinh sống vui vẻ đầy đủ.

Lão gia tử tiếp tục nói: “Trong Gia Bách Liệt cổ thành có ba mươi vạn người, đều là tích lũy của Lâm gia ta từ hơn vạn năm trước, những người có thể từ bên ngoài vào đây không những phải là một hài nhi vừa ra đời mà trước khi bị đưa đến đây còn phải thông qua một lần kiểm tra, nếu lai lịch có chút nghi vấn thì đều không thể được đưa vào trong Gia Bách Liệt cổ thành này, ngoài ra, đợi sau khi xuất sư, những người ra bên ngoài hành sự cũng phải quên sạch hết tất cả mọi chuyện ở trong này để tránh gặp phải một số phiền phức không cần thiết!”

Lâm Phong gật đầu mà trong lòng lại thầm kinh hãi, mình tưởng tượng quá lạc quan rồi, Lâm gia có thể đứng vững vững cả vạn năm không đổ, trừ gia quy bên ngoài ra, bên trong tất còn có một quy tắc xử thế thâm nghiêm đến mức làm người ta khó mà tưởng tượng ra, khó trách hẳn tuy sớm đã biết sự tồn tại của cơ sở bí mật này, nhưng Bỉ Đặc lại không tìm ra một chút manh mối nào cả.

Lão gia tử lại một lần nữa niệm chú ngữ, hai người liền xuất hiện trong một gian bí thất có phong cách vô cùng cổ xưa, không gian của bí thất không có, diện tích chỉ khoảng trăm mét vuông, trừ một vài đồ trang trí đơn giản ra thì không còn vật gì khác, nhưng ma pháp cấm chế bốn phía tối thiểu cũng có hơn trăm đạo, cho dù là một cường giả cấp độ thần thú cũng không thể vô thanh vô tức mà xông vào.

Trong mật thất có chín lão đầu tử tóc đều đã bạc trắng ngời, chín lão đầu mặc quần áo phổ thông không có một chút gì gai mắt, nhưng từ ma lực ba động cường đại và đấu khí nội liễm của bọn họ mà xem xét thì chín lão đầu này không những là chín vị thánh giai đại pháp sư, mà trình độ đấu khí cũng đã đột phá cấp độ kiếm thánh. Thảo nào bọn họ sắc mặt hồng nhuận, khí mạch rất dài, sinh mệnh lực còn ngoan cường dị thường.

Lão gia tử đi đến ngồi xuống vị trí trung ương, Lâm Phong không hề cố kỵ dùng thần niệm quét mắt qua xem xét thực lực chín lão đầu tử tịnh không hề có ý ẩn tàng. Chín lão đầu tử đương nhiên cũng cảm giác được, nhất tề mở trừng mắt, bắn ra một đạo lệ mang như điện hướng về phía hắn quét tới.

Lâm Phong nhún vai, nhẽ nhàng hóa giải khí thế phản công của chín lão đầu hợp thành một thể rồi cười nói: “Cung hỉ chín vị thái gia gia đã đột phá ước thúc của A Lạp Bối Gia Pháp Tắc, thiên chất trong nhân tính vĩnh viễn là truy cầu tới bình cảnh lực lượng cao nhất, chín vị thái gia gia có thể nhìn ra được điểm này đúng là đáng chúc mừng!”

Mấy lão đầu tử này đều là thúc bối của lão gia tử, người cao nhất là tổ bối của lão gia tử, là một lão quái vật đã sống đến hơn hai trăm tuổi, Lâm Phong bối phận cách quá xa, cũng chẳng muốn quan tâm xem nên gọi bằng gì, tất cả đều gọi là thái gia gia luôn.

“Không hổ là đại lực đệ nhất cường giả, gia gia cháu đúng là kém cháu quá xa rồi!” Vị lão đầu cao tuổi nhất mở mắt ra, lộ xuất một đôi mắt bình đạm thanh cao đến dị thường, ông ta đánh gia Lâm Phong một hồi rồi tán thưởng một câu, tiếp đó chỉ tay về vị trí bên cạnh lão gia tử nói: “Ngồi xuống rồi hãy nói đi!”

Lâm Phong đánh giá một hồi mới phát hiện gia chủ đúng là có một quyền uy vô cùng to lớn, lão gia tử ngồi về một bên. Thân phận hoàn mỹ đã được làm nổi bật lên, Lâm Phong cũng không cần khách khí nữa mà đi thẳng đến, ngồi vào chiếc ghế trống bên cạnh lão gia tử.

Lão gia tử quay đầu sang nói: “Trường Lan thúc tổ đã ba mươi năm chưa từng mở lời nói chuyện rồi, lần này có thể vì con mà phá lệ, người làm gia gia ta đúng là không bằng con rồi!”

Lâm Phong được yêu mà sợ hãi, hắn vội vàng nói: “Lão gia người quá khiên tốn rồi!”

Vị lão đầu tử có tên húy là Trường Lan kia lại cười híp mắt vào nhìn Lâm Phong nói: “Cường giả có phong độ của cường giả, người trẻ tuổi có khiếm tốn một chút cũng không phải là chuyện xấu, mấy lão đầu tử chúng ta quan sát cháu đã mười năm, cháu tuy làm việc có chút hung hăng gan dạ nhưng cũng có thể làm được cái chức gia chủ này, mấy lão gia hỏa chúng ta đều thông qua rồi!”

Khi Lâm phong nhìn về phía lão gia tử, ông ta giải thích: “Mỗi một người trước khi chính thức nhậm chức gia chủ đều phải trải qua kỳ khảo hạch của mấy vị trưởng lão, thời gian không giới hạn, có thể là mười năm, cũng có thể là hai mươi năm, ta và phụ thân cháu khi lần đầu tiên bước vào đây thời gian bị các trưởng lão khảo hạch đều trên mười năm cả!”

Lâm Phong há miệng, đúng là không biết nói gì, qua nửa ngày mới hỏi được một câu vớ vẩn: “Nếu không thể thông qua thì sao?”

Một vị lão đầu tử thân thể thấp nhỏ ngồi cuối cùng mở trừng đôi mắt nhỏ xíu ra mắng: “Vớ vẩn, nếu không thể thông qua sự khảo hạch của mấy vị lão đầu tử bọn ta thì người còn có thể ở đây sao?”

Lâm Phong nhíu mày, không hề ngại ngần hỏi: “Lẽ nào mỗi gia chủ trước khi tiếp nhiệm đều phải thông qua khảo hạch của các vị trưởng lão mới được? Nói như vậy há không phải là mẫu thuẫn với nhau sao, trưởng lão có thể bãi miễn gia chủ, vậy thì còn cần gia quy làm gì?”

Lão gia tử giải thích: “Đúng là như vậy, mỗi người trước khi tiếp nhiệm chức gia chủ đều phải thông qua khảo hạch của mấy vị trưởng lão, nhưng trưởng lão không thể hỏi về chuyện của gia tộc được, ngoài ra sau khi đi vào trong này chính thức nhậm chức gia chủ thì trưởng lão không có quyền lực bãi miễn gia chủ, không thể sinh ra xung đột quyền lực với gia chủ nữa, khi đó Phượng Hoàng kim lệnh mới có được quyền uy tối cao!”

Lâm Phong nhíu mày một lúc, hiển nhiên là khó mà hiểu nổi cái hệ thống phức tạp này.

Lão gia tử cười nói: “Lâm gia chúng ta đã tồn tại trên nghìn năm mà không đổ, gia quy tuy phức tạp đến khó mà tưởng tượng, nhưng gia quy nhìn như phức tạp lại có tính hợp lý cực cao, gia chủ tuy muốn tiếp vị cần một thời gian khảo hạch dài, nhưng đến đời gia chủ kế nhiệm, giữa hai người lại không có xung đột quyền lực, trưởng lão chỉ có quyền lực khảo hạch, không có quyền lực bãi miễn!”

Trong khi Lâm Phong đang cố mà tiêu thụ, mấy lão đầu tử hiển nhiên không đủ nhẫn nại mà cùng với ông cháu hai người tán phét vớ vẩn, lão đầu tử ngồi ở ghế số hai xua xua tay nói: “Nếu không có chuyện gì thì các người mau đi đi, đây không phải là nơi để nói mấy chuyện nhàm chán đó!” Dứt lời nhắm mắt lại, tựa hồ như đang suy nghĩ.

Lão gia tử cũng không để ý mà khởi thân đứng dậy, tùy tiện hành một cái lễ với mấy lão đầu tử rồi kéo Lâm Phong còn đang đảo mắt nhìn lão đầu tử đang ngồi ghế số hai kia ra khỏi bí thất, lần thứ ba xuất hiện trong dòng người lưu thông trên đường lớn.

Nhai đạo dùng đá xanh để lát, sạch sẽ dị thường, hai bên đường cửa hàng san sát, hiển nhiên trong này tuy đoạn tuyệt với thế giới nhưng cũng là một hệ thống thế giới thu nhỏ, có quý tộc, cũng có bình dân, nơi có người thì sẽ có phân tranh, trong này cũng không phải ngoại lệ, sự tham lam và dục vọng trong nhân tính đã quyết định cuộc sống trong này cũng phải phân thành dăm ba loại.

Lúc này lão gia tử mới nói: “Các trưởng lão đã siêu thoát thế tục, nhất tâm tìm tòi sự ảo diệu của ma pháp và sự huyền kỳ của đấu khí, tịnh không hề có ý niệm về quyền lực của thế tục, trừ việc ngầm khảo hạch với người sắp làm gia chủ, nếu không phải là chuyện trọng đại liên quan đến sự tồn vong của gia tộc, chín vị trưởng lão căn bản không hỏi qua!”

“Vậy trong này quản lý thế nào vậy?” Lâm Phong đối với bản thu nhỏ của thế giới này có chút hiếu kỳ bèn hỏi: “Trong tòa cổ堡 này hình như cũng có quý tộc và bình dân, cũng có phân tranh, quý tộc thì khởi nói rồi, bọn họ làm thế nào mà tổ lòng trung thành với Lâm gia được?”

Lão gia tử nói: “Phàm là việc gì đã tồn tại thì đều có lý do của nó, trong thế giới thu nhỏ này, ba mươi vạn người sống ở đây đều có tín ngưỡng cuồng nhiệt của bọn họ, quý tộc cũng không ngoại lệ, bọn họ đều vô cùng tin tưởng thần tự do sẽ bảo hộ họ, nếu tín ngưỡng của vị quý tộc nào không thành kính, hẳn sẽ giống như không khí mà biến mất trong này!”

Lâm Phong bình tĩnh, không khỏi cảm thấy có chút đáng cười, thì ra Lâm gia cũng giả thần lộng quỷ giống như giáo hội vậy, dụng cái cách gọi là thần để gạt mấy bình dân ngu xuẩn, tuy cái tín ngưỡng kiên định của bọn quý tộc làm hắn khó mà tin tưởng, nhưng lão gia tử đã nói tất cả mọi chuyện tồn tại đều có tính hợp lý, chắc là tất còn có cái thứ đồ phức tạp gì đó mà mình chưa biết.

Bất quá mấy cái chuyện này hắn cũng chẳng buồn đi sâu nghiên cứu, đi theo lão gia tử tiến vào một tửu lầu có thể coi là không tồi, ông cháu hai người tùy tiện gọi vài đĩa thức ăn, mấy bình rượu nhỏ, thuận miệng nói qua về lịch sử Lâm gia, dùng tâm thái của người ngoài cuộc quan sát cái thế giới thu nhỏ này.

Lâm Phong không kiềm nổi phát giác ra, nếu mình không phải đã biết tất cả về nơi đây, mà đột nhiên bị rơi vào trong này, rất khó mà phát hiện trong này lại là một thế giới tồn tại độc lập, từ đây có thể thấy, những người sống trong này tuyệt đối không thể tưởng tượng được là bọn họ đều đang giống như con chim sống trong lồng, không biết được bên ngoài ngoài còn có một thế giới lớn hơn.

Từ Gia Bách Liệt cổ thành đi ra, Lâm Phong lại trở về thư phòng của lão gia tử, ông cháu hai người đi ra khỏi cánh cửa bí mật đó, ngay lập tức cánh cửa đó biến mất sau thư phòng, tựa hồ như vừa rồi tất cả còn chưa từng phát sinh vậy.

Lão gia tử xua xua tay nói: “Đi xem mẫu thân cháu đi, có lẽ nó còn có lời muốn nói với cháu đấy!”

Lâm Phong vâng một tiếng rồi ra khỏi thư phòng lão gia tử, khi đến tiểu viện nơi mẫu thân ở, thân thể mẫu thân đã có chút hư nhược, đang nằm trên giường nghỉ ngơi, lão gia khuôn mặt buồn rầu ngồi bên cạnh, nắm chặt lấy bàn tay phải của bà, hai hàng lông mày như sít lại với nhau.

Lâm Phong xua tay bảo thị nữ đi ra rồi đi đến hỏi: “Phụ thân đại nhân, sao rồi, thân thể mẫu thân khó chịu hay sao?”

Lâm Khiếu Thiên thở dài nói: “Mẫu thân con trước kia lao tâm lao lực, thân thể lại luôn yếu nhược, sinh mệnh lực lại bội chi, thân thể hôm sau không bằng hôm trước, thật là làm người ta lo lắng!”

Lâm Phong nói: “Sao không tìm một Quang minh pháp sư tới xem xem?”

Lâm Khiếu Thiên nói: “Nhân định há có thể thắng thiên, sinh mệnh lực bội chi quá độ, cho dù là Quang minh thần tới cũng vô dụng thôi!”

“Để con xem xem!” Khi Lâm Phong ngồi đến cạnh giường mới phát hiện mẫu thân đã ngủ say rồi, hắn tiếp lấy tay phải mẫu thân từ trong tay phụ thân, quét thần niệm qua rồi cũng có kết luận giống hệt như phụ thân.

Tình Nguyệt công chúa sinh mệnh lực hao tổn quá độ, tuy bây giờ mới chưa quá năm mươi tuổi, so với thọ mệnh bình quân một trăm hai mươi tuổi của nhân loại mà nói, mẫu thân mới bước vào tuổi trung niên, chỉ là sinh mệnh lực hao tổn quá độ làm bà không thể sống thoải mái được mấy ngày.

Nghĩ đến mẫu thân luôn yêu thương quan tâm mình, Lâm Phong không khỏi có chút đau lòng, hắn lấy ra một gốc Cửu diệu linh chi trong Phương hương tứ vật đặt đưa cho cha, ra hiệu bảo ông ta cho mẫu thân ăn.

Lâm Khiếu Thiên trong lòng biết rõ tiểu nhi tử này có năng lực mà người thường không thể có được, đánh giá thứ đồ kỳ lạ này một hồi rồi cũng không do dự nhiều, mở miệng Tình Nguyệt công chúa ra rồi đặt linh chi vào.

Sau khi linh chi vào miệng lập tức hóa thành một luồng khí ấm, tán khai trong thể nội Tình Nguyệt công chúa.

Lâm Phong bắt một ấn quyết, dùng tay chỉ ra, đem một điểm kim quang điểm vào một trán công chúa rồi mới nói với cha hắn: “Người để mẫu thân dùng Thái thanh đầu khí pháp môn mỗi ngày vận công điều tức hai thời thần, chỉ cần kiên trì không nghỉ, phụ thể hai người sẽ có thể cùng nhau mà đi hết phần còn lại của cuộc sống đó!”

Lâm Khiếu Thiên hoài nghi nói: “Thật sao?”

Lâm Phong cười nói: “Nếu như là giả thì người đừng nhận đứa con này nữa!”

Lâm Khiếu Thiên đại hỉ, ôm lấy nhi tử dưới sự kích động điên cuồng, tiếp đó mới vui vẻ thỏa mãn cười mắng: “Vớ vẩn, người không phải là con trai của Lâm Khiếu Thiên thì là con của ai?” Ông ôm lấy hắn về mặt đầy tự hào nói: “Cũng chỉ có Lâm Khiếu Thiên ta mới sinh ra được một đứa con ưu tú thể này thôi!”

Từ tiểu viện của mẫu thân đi ra, vừa hay đại ca Lâm Long cùng nhị ca Lâm Hổ đi đến thăm mẫu thân, Lâm Hổ tranh nói trước: “Thì ra tam đệ cũng tới rồi, mẫu thân thân thể không khỏe, mấy kẻ làm nhi tử chúng ta nên đến thăm người nhiều một chút mới phải!”

Lâm Phong kéo hai người đi nói: “Đệ vừa xem bệnh cho mẫu thân rồi, bây giờ người đang nghỉ, phụ thân đại nhân đang ở đó trông nom rồi, bây giờ hai người các huynh đừng đến làm phiền!”

Lâm Long nói: “Như vậy thì tốt quá, nhiều năm như vậy mà huynh đệ chúng ta rất ít khi ở cùng một chỗ, vừa hay bây giờ đang rỗi, hãy đến phủ ta uống mấy cốc đi!”

Lâm Phong sáng khoái đáp ứng, đại ca và nhị ca đã thành gia, đã có phủ đệ riêng của bọn họ ở để đỗ.

Lâm Hổ lại nhìn Lâm Phong nói: “Thuận tiện nói cho đệ một chuyện, thất công chúa Ngải Lị Phù bây giờ đang ở chỗ đại tẩu đó, nghe nói thất công chúa có chút hiểu nhầm, bắt quá đệ phải nể mặt đại tẩu, không được làm loạn đấy!”

Lâm Phong nói: “Vây còn không phải là nhỏ mọn quá sao? Tính toán với một nữ nhân, đệ mà đến như vậy sao? Uy Nhĩ Tồn bị đệ trảm sát, không biết tiểu yêu tinh Ngải Lị Phù đó gần đây lại ở cùng với vị quý công tử nào rồi?”

Lâm Long nhú mày nói: “Đệ hãy hạ miệng lưu tình trước, chuyện Ngải Lị Phù và đệ bị vạch trần ta cũng có nghe nói qua, nếu không phải đệ, nàng ta cũng không thể sa ngã mà ở chung một chỗ với Uy Nhĩ Tồn đâu, bây giờ nàng ta đã ăn năn hối lỗi rồi, Pháp Lai Khắc Phúc cũng đang nỗ lực, tiểu tử đó con người cũng không tồi, nếu không có chuyện gì bất ngờ, Pháp Lai Khắc Phúc sẽ là kết quả tốt nhất của nàng ta!”

“Pháp Lai Khắc Phúc?” Lâm Phong ngạc nhiên nói: “Không phải là đường ca của Lộ Thiển Á sao? Tiểu tử đó còn chưa yêu sao?”

Ba người ra khỏi cửa rồi lên xe ngựa. Lâm Hổ nói: “Tiểu tử đó phong lưu vô cùng, cũng đã liếc mắt đưa tình với các tiểu thư quý tộc và các quý phụ xinh đẹp chốn đô rồi, con người này cũng không tồi, đã được Lao Bĩ Tư đại công định làm nhân tuyển cho chức gia chủ Pháp Lạp Đế gia tộc, cũng xứng đáng với thất công chúa rồi!”

Lâm Phong cười khanh khách nói: “Xem ra Pháp Lạp Đế gia tộc đúng là âm thịnh dương suy rồi, Lao Bĩ Tư đại công đã nỗ lực mấy chục năm qua, nạp không dưới một trăm tiểu thiếp nhưng con trai lại không đẻ được một đứa, lại đem về cho Pháp Lạp Đế gia tộc mấy chục vị nữ tỳ, bây giờ đến chức gia chủ cũng phải truyền cho tử đệ thiên phòng kế thừa rồi!”

Lâm Long cũng cười nói: “Đúng vậy, nếu mấy thê thiếp đó có bụng dạ đầu đá, chỉ cần sinh cho Lao Bĩ Tư đại công một đứa con trai, mẹ quý nhờ con, sau này sẽ không ngừng bay cao, hay cho tên Pháp Lai Khắc Phúc đó làm người không tồi, ngày sau khi hấp tiếp nhiệm chức gia chủ của Pháp Lạp Đế gia tộc, quan hệ giữa hai nhà chúng ta sẽ tăng thêm một tầng rồi!”

Đang nói, xe ngựa đã đến trước hầu tước phủ của đại ca Lâm Long, huynh đệ ba người xuống xe đi vào trong phủ, lại nghe thấy một trận quả trách yêu kiều truyền đến, đây trời là ma pháp phi đạn bay loạn lên, một bóng nhân ảnh nhếch nhác từ trong phủ chạy ra hướng cửa, y phục bị cháy một mảng lớn, tóc có mùi như vừa bị cháy.

Lâm Phong vội vàng định thần nhìn kỹ, không phải tiểu tử Pháp Lai Khắc Phúc thì là ai, mà phía sau còn có người đang đuổi theo, đúng là thất công chúa Ngải Lị Phù.

170. Chương 169: Pháp Lai Khắc Phúc

“Ba vị đại nhân cứu ta với!” Pháp Lai Khắc Phúc vừa nhìn thấy ba người bạn Lâm Phong lập tức đã như vỡ được cây rơm cứu mệnh, liều mạng lao về hướng đó, cứ như sau mộng còn có một con Thái cổ hung thú đuổi theo vậy, thấy Lâm gia huynh đệ ba người đang nheo mắt nhìn nhau, có vẻ như đang suy nghĩ.

Pháp Lai Khắc Phúc là một thư sinh văn nhược tiêu chuẩn, đầu khí ma pháp đều chỉ biết có một ít, miễn cưỡng có thể ở trong công hội làm được một viên chức sơ cấp đã là không tồi, gặp phải Ngải Lị Phù nữ nhân có xu hướng bạo lực này, đúng là không viêm khí quản cũng không được rồi.

Ngải Lị Phù ở phía sau nhanh chóng lao đến, một tam cấp hỏa cầu thuật hung dữ đánh lên đầu Pháp Lai Khắc Phúc, đốt cho tiểu tử này kêu thảm một tiếng, cổ không để tóc tai và y phục bị bắt lửa, mau chóng lao về hướng Lâm Phong xin cứu mạng.

Lâm Phong vội vàng tiến lên trước một bước kéo tên tiểu tử này lại, dập tắt ngọn lửa đang muốn lan ra trên tóc và quần áo hắn rồi cổ nhìn cười hỏi: “Chuyện gì vậy, người lại đắc tội với thất công chúa điện hạ chỗ nào rồi?” Dư quang ở đuôi mắt quét ra phía sau, lại thấy Ngải Lị Phù đang đứng không xa, thần sắc phức tạp nhìn chằm chằm vào y.

Pháp Lai Khắc Phúc cười khổ một tiếng nói: “Trời ạ, ta có đắc tội với cô ấy chỗ nào đâu, vừa rồi cô ta vừa nghe Lâm Phong đại nhân áp giải tội phạm Tây phương tứ linh đến đô thì liền lấy ta ra trút giận, hình tượng của ta bị cô ta hủy rồi, nếu tin này truyền ra ngoài ta làm gì còn mặt mũi nào mà gặp ai nữa!”

Lâm Hồ đến gần hắc hắc cười nói: “Cho nên mới nói, nam nhân Pháp Lạp Đế gia tộc các người đều viêm khí quản, đến một nữ nhân cũng không đánh lại, ta xem người đang bay mà đâm đầu vào miếng đậu phụ cũng bị vỡ đầu chết mà thôi, đừng có hi vọng có thể đoạt được quả ớt nhỏ Ngại Lị Phù này!”

Pháp Lai Khắc Phúc chút nữa thì bị làm cho tức giận đến hôn mê đi, cầm hận nhìn trừng trừng vào Lâm Hồ, tiếp theo thở dài liên tục.

Lâm Hồ tụng một câu chú, một chiếc nhẫn ở ngón vô danh trên tay trái xuất ra một đạo bạch quang, phóng ra trị liệu thuật cấp bảy, thương thế toàn thân tiểu tử này đã lập tức khỏi hẳn.

Lâm Phong lại đang đánh giá Ngại Lị Phù đang đứng không xa, tiểu yêu tinh này đúng là tuyệt thế vũ vật, da thịt mịn màng như ngà voi, thân thể như ma quỷ vô cùng thon thả yếu diệu, lại thêm đôi mắt hồ li câu hồn đoạt phách, còn có khí chất mỹ hoặc thiên sinh lộ ra mỗi khi đưa tay cất chân. Đúng là đủ cho bất kỳ nam nhân nào cũng phải nghiêng ngả.

Thảo nào tên tiểu tử Pháp Lai Khắc Phúc này lại bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, cả ngày chạy đến phủ của đại ca để diễn trò.

Lâm Phong gật đầu chào: “Thất công chúa điện hạ, chúng ta lại gặp mặt rồi!”

Ngại Lị Phù lạnh lùng nhìn hắn nhưng lại không nói một lời nào.

Lâm Phong cũng không để ý, liếc qua chỗ Pháp Lai Khắc Phúc, tên tiểu tử này đang hướng về Ngại Lị Phù ở phía xa mà lải nhải, khuôn mặt đau buồn như gặp sao chiếu mệnh vậy. Lúc này Pháp Lai Khắc Phúc cười khổ một tiếng rồi mới nói: “Lệnh chủ đại nhân bình định phản loạn tây phương, ta còn chưa đến chúc mừng ngài nữa, không ngờ nhanh như vậy mà đã gặp mặt rồi!”

Lâm Phong đi đến gần, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi nghe nói người có một ngoại hiệu là viêm khí quản, không ngờ nhanh như vậy đã được chứng thực rồi, bá tước đại nhân đúng là một nam nhân mẫu mực trong thế hệ chúng ta, quả là nghe danh không bằng gặp mặt. Đến chủ ý của thất công chúa cũng dám làm trái, lòng kính ngưỡng của ta với ngài đúng là dào dạt như nước sông!”

Bộ mặt vốn có chút phiền muộn của Pháp Lai Khắc Phúc lập tức biến thành gan heo, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống đất, Lâm Phong lại cười nói: “Bất quá thực lòng mà nói, Ngại Lị Phù với người thật là xứng đôi đũa, loại chuyện này ta không thể giúp được, chỉ có thể chúc người được mã đáo thành công, kì khai đắc thắng, chiếm được mỹ nhân về!”

Nụ cười của Lâm Long và Lâm Hồ cũng nổi lên.

Pháp Lai Khắc Phúc vừa sốt ruột vừa nóng giận. Lại không tiện mất đi phong độ trước mặt mỹ nhân, vội vàng ho mấy tiếng rồi nói: “Hôm nay thời tiết cũng không tồi a!”

“Thời tiết hôm nay đúng là không tồi!” Lâm Phong ha ha cười nói, Lâm Long và Lâm Hồ cũng không nhin nổi mà cười lên, đợi đến lúc Pháp Lai Khắc Phúc chút nữa thì muốn trốn đi Lâm Phong mới kéo hắn lại cười nói: “Là nam nhân thì phải có chút phong độ chứ, nếu có cơ hội người bá tước làm thầy, đợi ta truyền nghề cho người. Tuyệt đối có thể túm được quả ớt nhỏ Ngại Lị Phù kia vào trong tay!”

Pháp Lai Khắc Phúc bị dọa đến giật mình, vội quay đầu liếc nhìn, lại thấy Ngại Lị Phù tựa hồ không nghe thấy lời Lâm Phong nói, trong lòng vẫn đang buồn phiền không thôi, ba huynh đệ ha ha cười lớn rồi kéo hắn vào trong nội viện, thất công chúa Ngại Lị Phù đang đuổi theo hắn cũng kéo theo bộ mặt tức giận mà đi về một bên.

Hầu tước phủ của Lâm Long nhỏ hơn đại công tước phủ nhiều, so với phủ đệ của Lâm Phong ở Khố Khắc Sâm Đạt càng nhỏ hơn nhiều lắm, Lâm Hồ còn thỉnh thoảng phái người đến Khố Khắc Sâm Đạt chỗ tiểu đệ xin mấy cái linh tinh, Lâm Long giận dữ đến hồ đồ nên mới trở nên nghèo như vậy.

Không hiểu thuật bốc lột cũng không phải nói, nhưng còn không cả mở miệng với người nhà, nếu không phải thất công chúa mang theo cả đồng của hồi môn đến, chỉ sợ cả phủ trăm miệng ăn này cứ phải ngẩng mặt lên trời chờ ăn thôi.

Lương bổng mỗi tháng mà quý tộc được lĩnh cũng là hữu hạn, đừng nói đến chuyện cả ngày uống rượu, một chút lương bổng đó đến chi tiêu hàng ngày cũng không đủ, càng đừng nói đến chuyện đi đến mấy nơi tiêu

xài cho các quý tộc tầm hoan tác lạc.

Quý tộc tự có nguồn gốc thu nhập của quý tộc, trừ mấy loại thu nhập từ thuế trong lãnh địa ra, thu lấy qua biểu của một số quý tộc tặng cho cũng là một cách kiếm tiền, đây là truyền thống, là phong cách mà xã hội của nhân loại đã đúc kết ra từ mấy vạn năm nay, cho dù là Lâm gia cũng không ngoại lệ, dù sao mấy thứ tài vật bất nghĩa đó cũng không thể lãng phí, nếu không làm sao có thể nuôi được mấy trăm vạn miệng ăn đang dựa vào Lâm gia.

Lâm Long hoàn toàn thừa hưởng tính cách của phụ thân Lâm Khiếu Thiên, đừng nói đến chuyện để hấn làm gia chủ, cho dù để hấn lo liệu một chuyện con con trong nhà thôi thì cũng đã thành hồ đồ rồi, may mà còn có đại công chúa hiền lương thay anh ta lo liệu việc nhà, huynh đệ và mẫu thân thường ngày cũng phải người đến tiếp tế một chút, nếu không cái tên thô lỗ này chắc chắn sẽ làm cho hơn trăm người đang há miệng chờ ăn kia phải đói chết mất.

Bốn người đi đến hậu đường trong nội viện rồi ngồi quanh một chiếc bàn, đại công chúa dẫn theo mấy thị nữ xinh đẹp đến đích thân nấu mấy món giống như trong cung rồi bưng lên, nàng cười nói: “Trong nhà không có cái gì tốt để chiêu đãi cả, rượu cũng là đặc sản của Khố Khắc Sâm Đạt, hai vị thúc thúc và bá tước đại nhân đừng trách nhé!”

Lâm Phong cười nói: “Đều là huynh đệ trong nhà, tẩu tẩu đừng khách khí, tùy tiện một chút là được rồi!”

Pháp Lai Khắc Phúc nói: “Đại tẩu đừng coi đệ như người ngoài, hắc hắc!”

Lâm Hồ pha trò nói: “Ta xem tên tiểu tử ngươi đừng gọi là đại tẩu nữa, cứ thẳng thắn mà gọi là đại tỷ theo thất công chúa là được rồi!”

Pháp Lai Khắc Phúc mặt đỏ lên, vội vàng cười gượng một tiếng rồi chuyển đề quay sang Lâm Phong nói: “Nghe nói lĩnh chủ đại nhân đã đầy Khải Đức Lạp Tư gia tộc đến Hồng Nham thành, chiêu khu hổ thôn lang (đuổi hổ nuốt sói) này thật lợi hại, làm Khải Đức Lạp Tư gia tộc cùng Tinh Thái gia tộc cắn nhau, Lâm gia tọa sơn quan hổ đấu, cao, thật là cao!” Vừa nói vừa giơ ngón cái lên khen ngợi.

Lâm Phong tiếp chén rượu thị nữ đưa đến, nhấp đầu ra hiệu một chút rồi mới nói: “Ta là tọa sơn quan chuột đấu. Khải Đức Lạp Tư gia tộc và Tinh Thái gia tộc làm sao mà xứng đáng với một chữ ‘hổ’ được. Người đề cao bọn chúng quá rồi, ha ha!”

Pháp Lai Khắc Phúc cười nói: “Cũng đúng, đối với ngài mà nói Khải Đức Lạp Tư gia tộc và Tinh Thái gia tộc so với hai con chuột cũng chẳng có gì khác biệt!”

Lâm Hồ nói: “Độc kế này đúng là do đệ nghĩ ra hả?”

Lâm Phong cười nói: “Đệ cũng không dám tranh công, đây là công lao của Khải Luân, sao nào, vị quân sư đó của đệ công lực không kém chứ?”

Pháp Lai Khắc Phúc ngạc nhiên nói: “Quân sư?”

Lâm Phong nói: “Dưới tay ta có một vị quân sư, là học sinh giỏi của học viện hoàng gia đế quốc, tên gọi là Khải Luân, người cũng tốt nghiệp từ hoàng gia học viện, có biết y không vậy?”

Pháp Lai Khắc Phúc bưng tỉnh nói: “Thì ra là y, tên tiểu tử này là một khúc xương thối, vô cùng kiêu ngạo, trước nay chưa từng muốn góp sức cho quý tộc, đã phải chịu không ít khổ sở, ta cũng khá lâu rồi chưa nghe tin gì về hắn, không ngờ tên gia hỏa đó lại đến Khố Khắc Sâm Đạt, ta và y cũng có thể coi là có cái tình ba năm đồng học, nói thực lòng, tên gia hỏa đó đúng là một nhân tài!”

Đại công chúa phân phó thị nữ bưng rượu và thức ăn lên rồi mỉm cười nói: “Mọi người cứ nói chuyện với nhau trước đi, ta đi làm thêm cho mọi người mấy mìn ăn!”

Lâm Phong vội vàng nói: “Tẩu tẩu không cần phiền lòng nữa, đều là huynh đệ trong nhà, chúng ta tùy tiện một chút là được rồi!”

Lâm Long cũng nói: “Không cần lời thôi nữa, tiểu tam và A Hồ không phải người ngoài, nàng đi nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta tùy tiện nói chuyện là được rồi!”

Đại công chúa cười một chút rồi mang theo thị nữ lùi ra.

Lâm Phong lúc này mới nói với Pháp Lai Khắc Phúc: “Người đã biết Khải Luân, vậy thì dễ làm rồi, sau này ta để Khải Luân thay ta nói chuyện trong triều đình, người là giả chủ tương lai của Pháp Lạp Đế gia tộc cần chiếu cố cho hắn một chút nhé, nếu không lần sau trở về đế đô ta sẽ để Lộ Thiến Á tìm người làm phiền đấy!”

Pháp Lai Khắc Phúc vừa nghe xong lập tức co đầu rụt cổ lại nói: “Được, ta đáp ứng rồi, ngài nghìn vạn lần đừng có nói xấu ta trước mặt Lộ Thiến Á đấy, nha đầu đó.....hắc hắc, không được nói đầu đấy, trước đây ta bị cô ta dày vò đủ rồi, may mà bây giờ cô ta đi Khố Khắc Sâm Đạt làm lệnh chủ phu nhân của cô ta rồi, giờ ta mới được yên tĩnh đấy!”

Lâm Long vỗ vai tên tiểu tử này một cái rồi nói: “A Hổ nói không sai, bây giờ ta cũng phát hiện Pháp Lạp Đế gia tộc các người đúng là âm thịnh dương suy rồi, tốt xấu gì người cũng là gia chủ tương lai của Pháp Lạp Đế gia tộc, sợ nữ nhân như vậy thật chẳng ra sao cả!”

Pháp Lai Khắc Phúc bứt rứt cả nửa ngày mới lắc đầu cười khổ nói: “Huynh không thể dùng vợ dứa cả nắm được, thất công chúa và Lộ Thiến Á là hai ngoại lệ, không phải tất cả phụ nữ trên đại lục đều giống như bọn họ....hắc hắc, không nói nữa, ăn cơm!”

Lâm Phong hừ một tiếng nói: “Ta sẽ đem từng lời từng lời của người hôm nay nói cho Lộ Thiến Á không sót câu nào!”

“Trời ạ, nghìn vạn lần đừng như vậy, ngài không thể hại ta!” Pháp Lai Khắc Phúc vừa nghe xong đã sợ đến bật dậy, làm cho Lâm Long và Lâm Hổ ha ha cười một trận lớn, đến mấy thị nữ ở phía xa nghe được cũng cười thầm.

Tên tiểu tử này lại không để ý chút nào, đầy nụ cười lên mặt hướng về Lâm Phong nói: “Lộ Thiến Á là muối muối của ta, sao ta lại nói xấu nó được, công chúa của Pháp Lạp Đế gia tộc chúng ta là người ôn nhu hiền thực nhất, thân thể cũng là mỹ nữ, ngài nghìn vạn lần đừng có hiểu lầm đấy!”

Lâm Phong liếc mắt nhìn hắn, lắc lắc đầu rồi cười cười và chuyển đề: “Nghe nói tháng sau đại thọ sáu mươi của Lao Bĩ Tư đại công đến rồi, gia chủ tương lai của Pháp Lạp Đế gia tộc như người phải thừa cơ biểu hiện một chút nhé, mấy đường huynh đường đệ của người cũng đều nhìn vào vị trí của Lao Bĩ Tư đại công đấy!”

Pháp Lai Khắc Phúc không tự nhiên cười một lúc rồi nói: “Cái chức gia chủ này giành cho người có khả năng, ai có năng lực thì để người đó làm, còn cần phải xem ý tứ của công tước đại nhân, ai làm gia chủ ta đều không có ý kiến, chỉ cần có thể lãnh đạo gia tộc đi lên hưng thịnh là được rồi!”

Lâm Phong nói: “Thôi đi vậy, người là nhân tài ta cũng nói thẳng luôn, mấy đường huynh đường đệ kia là nhân vật thể nào ta cũng chưa nhìn qua, bây giờ Pháp Lạp Đế gia tộc trừ Lao Bĩ Tư đại công ra thì chỉ có người mới có năng lực kế nhiệm chức gia chủ, Lộ Thiến Á nói mấy đường huynh đệ kia đều là kẻ ham tử sắc, để bọn chúng làm gia chủ thì đừng nói đến chuyện hưng gia vệ quốc, chúng không ăn sạch cả Pháp Lạp Đế gia tộc đã là chuyện tốt rồi!”

Pháp Lai Khắc Phúc trầm mặc một chút rồi giả hoạt cười nói: “Ta đúng là rất muốn biểu hiện một chút, bất quá ngài cũng biết đấy, ta là một kẻ nghèo đói, thực tại lấy đâu ra thứ đồ tốt bây giờ, Khắc Khố Sâm Đạt giàu nhất thiên hạ, ngài xem.....có phải là nên giúp ta một chút không?”

Lâm Phong trong cười thầm, thuận tay lấy ra một chiếc hộp hình lập phương trong suốt đặt lên bàn nói: “Món kỳ trân này là Pháp Lạp Đế đại sư dùng thất thải thủy tinh trân tàng ở Tinh linh chi đô chế tạo thành, Lao Bĩ Tư đại công yêu thích sưu tầm, nếu người đem bức phượng điêu tượng này tặng cho ông ta làm quà sinh nhật, ta tin Lao Bĩ Tư đại công nhất định sẽ thích đấy!”

Chiếc hộp trong suốt đó là dùng thủy tinh pha lê chế thành, dưới đáy được trải một lớp nhung hồng sắc mỏng mịn, loại nhung hồng sắc này là do Thiểm tộc mô phỏng theo lông trên người của một loại hỏa hồ hiếm thấy mà chế thành, cực kỳ quý báu, nghe nói loại da lông của loại hỏa hồ này dùng để chế y phục thì không những vô cùng đẹp đẽ mà còn có hiệu quả ngự hàn rất tốt, trước đây là thứ mà đại quý tộc Văn Lai nhân yêu thích nhất.

Chỉ là loại hỏa hồ này cực kỳ hiếm thấy, da lông của hỏa hồ cũng luôn luôn vô giá, càng đừng nói đến chuyện từ trong lớp da lông lấy ra loại nhung thượng đẳng, cả một tảng tựa như toàn là loại nhung quý báu

khó tìm đó, đúng là đủ để làm cho một tiểu quý tộc phải khuyh gia bại sản rồi.

Kỳ trân trong hộp là một pho phượng hoàng điêu tượng thất thải sắc (bảy màu), thất sắc thải quang không ngừng chuyển động trong chiếc hộp chế thành từ thủy tinh lưu li, cùng với thủy tinh lưu li trong suốt đó soi sáng cho nhau, làm tôn lên một sản phẩm nghệ thuật vô cùng hoàn mỹ, cho dù là kẻ thô lỗ không hiểu gì về nghệ thuật như Lâm Long cũng nhìn như si như mê.

Con phượng hoàng đó là kiệt tác của Pháp Lạp Đế, điêu khắc cực kỳ giàu tính ba chiều, dáng vẻ như đang ngẩng đầu lên hót, vỗ cánh muốn bay đi, giống hệt như một con phượng hoàng đang sống vậy. Đặc biệt là một đôi mắt đang chuyển động đó, càng làm con thất thải sắc phượng hoàng này tôn lên vẻ không có chút khác biệt gì với sinh vật sống cả.

“Trời ạ, quả là quá hoàn mỹ rồi, không hổ là kiệt phẩm của Pháp Lạp Đế đại sư!”

Pháp Lai Khắc Phúc chỉ mới liếc mắt nhìn qua đã phải kinh hô lên, đưa tay bưng chiếc hộp lên thì lại thở dài một hơi, tròng mắt đánh giá thất phượng điêu tượng bên trong chiếc hộp thủy tinh lưu li trong suốt, khuôn mặt lộ ra thần sắc say mê.

Lâm Long và Lâm Hổ cũng nhìn đến tròng cả hai mắt ra, chăm chú nhìn vào thất phượng điêu tượng trong tay Pháp Lai Khắc Phúc, mắt không chớp một cái nào, Lâm Hổ càng lộ ra ý muốn lấy làm của riêng.

Trong lòng Lâm Phong cười thầm một chút rồi thỏa mãn nói: “Thế nào, pho phượng hoàng điêu tượng này cũng được đấy chứ?”

“Quá hoàn mỹ rồi!” Pháp Lai Khắc Phúc cũng là một kẻ yêu nghệ thuật, bàn tay đang bê pho hải phượng điêu tượng không nỡ rời ra, y như si như mê nói: “Thất phượng điêu tượng được điêu khắc từ thất thải thủy tinh, tác phẩm của Pháp Lạp Đế đại sư, lại dùng lớp nhung mịn màng của hỏa hồ làm lớp đệm, trời ạ, cho dù ngài có bán tôi đi cũng còn lâu mới bằng được một nửa giá của món lễ vật này!”

Lâm Hổ mắt đỏ lên tham lam nhìn Lâm Phong nói: “Ta nói nhé tiểu tam, sao lại có thứ đồ tốt đến thế này mà không tặng cho nhị tẩu đệ vài món, nhị tẩu của đệ cũng rất thích sưu tầm nghệ thuật phẩm, Khố Khắc Sâm Đạt giàu nhất thiên hạ, trong nhà ta thì gần đến mức chỉ còn có bốn bức vách rồi, người làm huynh đệ như đệ cũng nên giúp đỡ đại ca, như vậy mới tốt chứ!”

Lâm Long bên cạnh lập tức tròng mắt nhìn y rồi nói: “Ta còn không khóc lóc kêu nghèo vậy mà ngươi còn kêu, trong nhà đệ chất đầy kỳ trân dị bảo lấy từ chỗ tiểu tam về rồi, Dương Hi Nhĩ mỗi lần vào cửa nhà đệ, trở về đều hâm mộ kỳ trân dị bảo trong nhà đệ, đệ còn có mặt mũi mà ở đây khóc lóc kêu nghèo sao?”

Lâm Phong cười nói: “Hâm mộ cái gì, Khố Khắc Sâm Đạt bọn đệ cái không thiếu nhất chính là mấy thứ đó, nếu tẩu tẩu muốn thì sau khi trở về đệ sẽ phái người đến tặng cho huynh!”

Lâm Long cười nói: “Ta đối với mấy thứ đồ này không có hứng thú gì cả, nếu đệ muốn tặng cho tẩu tẩu thì cứ tặng một chút!”

Pháp Lai Khắc Phúc lại cười tươi như hoa nói: “Trời ạ, pho phượng hoàng điêu tượng này đúng là đáng để thu tàng, ta tin chắc công tước đại nhân nhất định sẽ thích đó, tưởng tượng xem, nếu đến lúc đó ta đột nhiên xuất hiện tặng cho công tước một đại lễ thể này, chắc chắn sẽ làm cho lễ vật của mấy đường huynh đệ kia phải lu mờ.....hắc hắc!”

Ba huynh đệ Lâm gia quay mặt nhìn nhau, nở ra một nụ cười tỏ vẻ ngầm hiểu ý.

Lâm gia và Pháp Lạp Đế gia tộc kết minh đơn thuần chỉ vì lợi ích cả hai, bây giờ Lao Bỉ Tư đại công còn sống, có Lộ Thiển Á làm người trung gian, quan hệ hai nhà còn có thể bảo trì tốt đẹp, sau khi Lao Bỉ Tư đại công mất đi, cũng chỉ có Pháp Lai Khắc Phúc gia chủ hạ nhiệm (nhiệm kỳ sau) của Pháp Lạp Đế gia tộc mới phù hợp cho quan hệ lợi ích của sự kết minh giữa hai nhà.

Chắc rằng Lao Bỉ Tư đại công đã định sẵn Pháp Lai Khắc Phúc là gia chủ hạ nhiệm của Pháp Lạp Đế gia tộc rồi, nguyên nhân rất lớn trong đó chắc cũng là vì điểm này.

Pháp Lai Khắc Phúc không phải là kẻ ngốc, tự nhiên cũng biết cách nghĩ trong lòng ba huynh đệ Lâm gia, bèn ưu nhã hành một lễ với Lâm Phong rồi mỉm cười nói: “Phần tâm ý này của linh chủ đại nhân ta xin tạ ơn trước, ngày sau có cơ hội ta sẽ báo đáp ngài!”

“Bất tất phải cảm ơn!” Lâm Phong cười nói: “Chỉ cần sau này người thay ta trước mặt thất công chúa nói mấy câu, để nàng ta đừng hận ta nữa là được rồi, không thì ta sẽ rất khó khăn đó!”

Khuôn mặt của Pháp Lai Khắc Phúc đỏ lên, y hắc hắc cười mấy tiếng rồi thừa cơ đứng dậy cáo từ.

Huynh đệ ba người tiễn Pháp Lai Khắc Phúc đi rồi trở về nội đường uống vài cốc rượu, nói chuyện phiếm một hồi rồi cũng giải tán.

Khi Lâm Phong trở lại đại công phủ, Tập Lý Tây tới đón, y ngâm thơ nói: “Công tử, mấy quý tộc đó làm thế nào, nếu không cho họ ăn cơm tôi sợ họ đều đói chết mất!”

“Vậy cho bọn họ ăn một chút là được rồi!” Lâm Phong xua xua tay nói: “Đừng để bọn họ đói chết, cứ đói chết như vậy thì quá dễ dàng cho mấy tên cận bã này rồi, ta còn muốn bọn chúng đi đào khoét tường vách nhà Tĩnh Thái gia cơ!”

Tập Lý Tây vâng một tiếng rồi bứt rứt nói: “Các huynh đệ Thiểm tộc ồn ào nói muốn đi tìm nữ nhân, công tử có để bọn họ đi ko?”

171. Chương 170: Hấp Dẫn Cận Bó

“Đàn bà? Kẻ nào muốn đàn bà thì bảo hắn tới tìm ta!” Lâm Phong hung hăng trừng mắt nhìn đại khối đầu thô kệch này, cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía nội viện.

Thật là một lũ ăn hại mà, ngay cả những sự tình vợ vẫn như vậy cũng muốn ta xử lý, nếu không chán chính lại, sợ là ngày mai nhà này đánh mất một con gà, ngày kia nhà khác tìm một con chó chúng sẽ đều muốn cho ta lại tự mình xử lý mất, hoàn toàn không có chút yên tĩnh.

Tập Lý Tây sững sốt đứng, trong lòng thầm buồn bực, chính mình hình như cũng không có nói gì quá đáng, như thế nào mà làm cho Linh chủ đại nhân mất hứng như thế chứ, suy nghĩ nửa ngày cũng không có nghĩ ra, đại khối đầu này đành đưa tay gỡ gỡ đầu rồi cũng rời đi.

Lâm Phong vừa vào trong nội viện, thiếp thân thị nữ của Tĩnh Nguyệt công chúa đã gọi hắn, đành phải đi gặp mẫu thân, ra tới cửa, đột nhiên nhớ lại một chuyện, liền bảo Khải Luân cùng đi tới mẫu thân biệt viện.

Bên trong hậu hoa viên, Tĩnh Nguyệt công chúa ngồi ở một cái ghế đệm mềm mại, nhàn nhã nằm tắm nắng, tâm tình so với trước đó thật là khác hơn rất nhiều, khẩu vị cũng trở nên tốt hơn, thường thức hàng loạt các đặc sản của Tĩnh Linh chi đô và Khắc Khố Sâm Đạt.

Phía sau Tĩnh Nguyệt công chúa là một thị nữ mỹ miều đang ở cẩn thận xoa nắn hai vai của bà ta, khi thấy Lâm Phong tới, thị nữ đó nhỏ giọng nói: “Phu nhân, tam công tử đã đến!”

Tĩnh Nguyệt công chúa ô một tiếng, quay đầu lại nhìn, rồi lập tức cho thị nữ mang một cái ghế đến bên cạnh mình để Lâm Phong ngồi xuống. Tĩnh Nguyệt công chúa nhìn Lâm Phong một lúc mới cười nói: “Tiểu tam à, nghe cha con nói nếu tu luyện Thái Thanh đầu khí của con thì có thể làm cho người ta sống mạnh khỏe rất nhiều năm, có đúng như vậy không?”

Lâm Phong đánh giá bộ dạng mẫu thân vài lần, thấy khí sắc của bà ta đích xác tốt lên rất nhiều, liền đáp: “Phụ thân đại nhân không có dối người đâu, Thái Thanh đầu khí đích xác có thể kéo dài tuổi thọ, mẫu thân chỉ cần hít thở tu luyện theo phương pháp đó mỗi ngày hai canh giờ, thân thể sẽ dần dần biến chuyển tốt lên, không những khỏe khoắn mà từ nay về sau cũng sẽ không bị phong hàn gây tổn hại nữa!”

Tĩnh Nguyệt công chúa âu yếm nhìn con, mỉm cười đạo: “Ta cũng đã già rồi, còn có thể sống bao lâu nữa cũng không có gì quan trọng, chỉ cần có thể nhìn huynh đệ các người thành gia lập nghiệp, ta đã cao hứng lắm rồi, đáng tiếc đại ca và nhị ca người đến nay chưa có gì mới. Nếu nương tử bọn chúng có thể sanh cho ta vài đứa cháu thì thật tốt a!”

Lâm Phong thấy mẫu thân lại muốn có cháu chắt đầy đàn như thế, không nhịn được nói: “Mẫu thân, con nói cho người một tin tức tốt lành mà con cũng mới biết, Toa Bối Lạp đang hoài thai một tử tôn cho người đó!”

“Đúng thế à?” Tĩnh Nguyệt công chúa tinh thần nhất thời phấn chấn trở lại.

Lâm Phong cười hì hì đích gật đầu trả lời: “Đương nhiên là thật, con có lúc nào lừa dối người chứ?” Hắn ngừng một lát rồi đỏ mặt nói tiếp: “Bất quá, Toa bối Lạp lại là một bạch long, hơn nữa theo năng ta nói phải hoài thai mười năm mới có thể sinh hạ long đản (trứng rồng). Con bây giờ cũng không biết năng sẽ sinh hạ cho người một vị theo tiểu tôn giống con hay lại là một Tiểu bạch long nữa!”

Tình Nguyệt công chúa ngạc nhiên một lúc, sau đó côi lòng đầy vui sướng cười nói: “Mặc kệ như thế nào, chung quy vẫn là huyết nhục của con, cũng là tiểu tôn nhi của ta, có thời gian con hãy dẫn nàng đến để đồ gặp ta nghe chưa?” Bà ta ngừng giây lát rồi giọng đầy tiếc nuối nói: “Đáng tiếc lại phải hoài thai mười năm mới có thể sinh hạ được, chỉ sợ ta không có thể đợi được đến lúc đó mất!”

Lâm Phong phát tay cho thị nữ thối lui, đứng dậy nắm hai vai mẫu thân xoa bóp, cười nói: “Người cứ yên tâm, con đã hướng Mông Ni Tập đại thần cầu xin cho người dương thọ thật dài, chỉ cần người mỗi ngày kiên trì, năng tập luyện Thái Thanh đấu khí, mỗi ngày tĩnh tọa theo phương pháp hít thở đó mà thực hành trong hai giờ, cho dù sống thêm một trăm năm cũng không phải là vấn đề gì!”

“Con cứ như nói chuyện phiếm vậy!” Tình Nguyệt công chúa cười một tiếng, trong lòng tràn đầy vui sướng, không vì cái gì khác, mà chính cái hiếu thuận của tiểu nhi tử này khiến cho bà ta hạnh phúc vui vẻ như thế. Tình Nguyệt công chúa nói tiếp: “Con có lòng hiếu thảo như thế này, ta đã rất thỏa mãn rồi, hay đi thăm phụ thân con đi, ông ấy ngày ngày vẫn bận rộn công vụ, một thời gian dài cũng đã không có nghỉ hơi qua, thừa dịp mấy ngày nay con ở đây, đến hỗ trợ ông ấy đi!”

Lâm Phong gật gật đầu, tạm biệt mẫu thân rồi bước về hướng tiền viện, lại gọi Khải Luân cùng đi với mình tới gặp phụ thân.

Lâm Khiếu Thiên lúc này đang ở tại thư phòng xử lý công vụ, Lâm Phong đến trước cửa thư phòng thì dừng lại, đám thân vệ của phụ thân hắn liền lên tiếng chào hỏi, Lâm Phong bảo Khải Luân tạm ở bên ngoài chờ hắn, sau đó đẩy cửa đi vào.

Thư phòng là nơi Lâm Khiếu Thiên ngày thường dùng để xử lý công vụ, có thể không chào hỏi mà cứ thế đẩy cửa vào đích thì trong thiên hạ chẳng có mấy người. Lâm Khiếu Thiên nghe được thanh âm mở cửa bèn ngẩng đầu lên nhìn, thấy tiểu nhi tử tiến tới, liền hỏi: “Người không phải đến nhà đại ca ngươi sao? Tìm đến ta có việc gì?”

Lâm Phong thi lễ chào hỏi, lúc đi tới bàn tiện thể kéo một cái ghế sát vào, ngồi xuống rồi nói: “Không có việc gì quan trọng lắm, nghe mẫu thân nói người gần đây bù đầu giải quyết đủ các chuyện lớn nhỏ, hầu chưa không có thời gian nghỉ ngơi nên con đến thăm hỏi phụ thân!”

Lâm Khiếu Thiên trừng mắt nhìn hắn nói: “Không nói thì ta đã quên mất, giờ ngươi nói ta nhớ lại, nếu không phải đều là tại ngươi cái tên tiểu hồn trưởng này làm đủ các thứ việc hí lộng đông tây, hại ta cả ngày bôn ba lao lực, lại còn suốt ngày tại triều đường đối mặt với đám quý tộc tranh luận, ta chắc phải làm tấu chương kể tội ngươi mất, hừ!”

Lâm Phong cười hì hì nói: “Phụ thân tha tội, nói như thế nào thì nhi tử của người cũng là kẻ có thân phận và địa vị địa cao quý, nếu mà người lại làm tấu chương kể tội con thế, từ nay về làm sao còn mặt mũi gặp người khác chứ?”

Lâm Khiếu Thiên hung hăng liếc mắt nhìn hắn một lát mới hỏi: “Người đã được gia gia dẫn đến Gia Bách Liệt cổ bảo rồi phải không?”

Lâm Phong thu hồi nụ cười gật đầu đáp: “Sự tồn tại của Gia Bách Liệt cổ bảo kỳ thật con cũng đã biết!”

Lâm Khiếu Thiên ngạc nhiên hỏi: “Người như thế nào lại biết được?”

Lâm Phong cười đáp: “Phụ thân đại nhân, con là đại lục đệ nhất cường giả, người cho rằng Gia Bách Liệt cổ bảo có thể thoát khỏi con mắt của nhi tử của người sao?”

Lâm Khiếu Thiên nghĩ giây lát rồi gật đầu không nói gì.

“Tình Thái gia tộc gần đây không biết thế nào?” Lâm Phong hỏi: “Con nghe nói hoàng đế bệ hạ gần đây rất thân cận qua lại với bọn chúng, có phải là muốn dùng Tình Thái gia đối phó với Lâm gia chúng ta chăng?”

Lâm Khiếu Thiên liếc mắt nhìn hần, lạnh lùng đáp: “Người ngay cả Ái Đức Hoa bệ hạ đều có thể thần không biết quỷ không hay bắt cóc đi mất, việc này còn có thể che dấu được người sao chứ?”

Lâm Phong liền cười một tiếng: “Người nghe ai nói vậy? Con không ở đế đô, những sự tình xảy ra ở đây con sao có thể biết tường tận được chứ?”

“Người mà không biết sao?” Lâm Khiếu Thiên nói: “Vậy người như thế nào lại có thể nghĩ ra cái kế sách ngoan độc bắt Tây phương tứ linh tới sống tại lãnh địa của Tỉnh Thái gia tộc như thế, chẳng lẽ là có người âm thầm hiến cho người chủ ý này sao?”

Lâm Phong cười nói: “Lần này người quả thật đã đoán đúng một phần, con đích xác được một vị quân sư hiến cho kế sách này!”

“Là kẻ nào?” Lâm Khiếu Thiên hỏi.

Lâm Phong đáp: “Là một học sinh tài cao của đế đô hoàng gia học viện, lần này con bảo hần về đế đô cùng với con là muốn cho hần một chức vị tại triều đường, phụ thân người cần phải giúp con với!”

Lâm Khiếu Thiên hỏi: “Người tại đế đô an bài tai mắt làm gì, chẳng lẽ người cho rằng về điểm này ta còn không biết sao?”

Lâm Phong hắc hắc cười một tiếng: “Người quả thật đã hiểu lầm rồi, tên Khải Luân này là một nhân tài hiếm có, con muốn cho hần ở lại đế đô đối với người cũng sẽ có những trợ giúp hữu ích. Đề nghị này đối với người mà nói bất quá chỉ cần ngài câu nói vài câu là làm được, không cần phải vất vả gì cả!”

Lâm Khiếu Thiên đáp: “Muốn ta cấp cho hần một chức vị không phải việc khó, bất quá, người từ nay về sau nhớ cho ta an phận yên ổn sống một chút là được!”

Lâm Phong mừng rỡ, vội vàng lên tiếng đáp ứng rồi gọi Khải Luân tiến vào để cho phụ thân nhìn qua một chút. Đợi Khải Luân lui ra, hần mới nói: “Phụ thân đại nhân người thấy thế nào, ánh mắt nhi tử của người cũng không tệ lắm phải không?”

Lâm Khiếu Thiên hiếm khi thấy gật đầu đồng ý với hần: “Người trẻ tuổi này quả thực không tệ, bất quá, trông có vẻ còn nông nổi hấp tấp một chút, vừa vặn gần đây Pháp vụ đại thần kiệt khác - Sử Đế Phong đại công cần một gã phó thủ, vậy trước hết cho hần đi tới đó ma luyện một đoạn thời gian xem sao!”

Lâm Phong vội vàng cảm tạ, lại cùng lão phụ thân hàn huyên một ít sự tình quan trọng trong triều rồi mới đứng dậy lui ra.

Lúc hần tới thư phòng của lão gia tử thì ông ta đang phê duyệt một ít hồ sơ mật. Lâm Phong đem sự tình vừa qua kể lại một lượt, sau đó dò hỏi thử ý tứ của lão gia tử.

Lão gia tử không có ý kiến gì, vẫn tiếp tục nhìn xuống một phong mật hàm, đầu cũng không có ngừng lên nói: “Người muốn làm cái gì thì cứ làm, chỉ cần những việc đó có lợi cho Lâm gia chúng ta là được!”

Lâm Phong gật gật đầu, mắt hơi liếc quét qua một chút lên một bí hàm ở trên bàn, nhất thời suýt nữa nhảy dựng lên, nguyên lai bí hàm này nội dung báo cáo về việc hần sau khi xuất chinh bình loạn Tây phương tứ linh thì ở Khắc Khố Sâm Đạt phát sinh một sự tình nghiêm trọng, tất cả các việc Toa Lị Na và mấy tên dư nghiệt Tu La cũng được nhất nhất trình báo rõ ràng chi tiết.

Lão gia tử đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Lai lịch của Toa Lị Na người đã biết chưa?”

Lâm Phong thần nhiên đáp: “Không dối gạt người, mấy tháng trước lúc cháu nhập định thì tần ngẫu nhiên phát hiện thân phận chân thật của Toa Lị Na, cháu một mực muốn đợi nàng đến tìm cháu giải thích, bất quá, không ngờ nàng lại thủy chung chưa từng đến tìm cháu nói chuyện!”

Lão gia tử gật gật đầu: “Người cũng là một vị đại nhân, loại sự tình này ta cũng không muốn quản, người chính mình xử lý là hay nhất, Tu La nhất tộc đã tâm bình气和, người thiết nghĩ không nên lơ đãng quá, thời gian bằng phong tuyết tử vong dần tới, cái nguyên thai tà ác chưa chết kia cũng sẽ hồi phục lại, người nên chuẩn bị trước một chút, đợi mười lăm tháng tám đến gặp mặt Tứ đại hoàng kim gia tộc thì nói về chuyện này sau vậy!”

Lâm Phong gật đầu đáp ứng rồi lui ra khỏi phòng.

Hết thấy các sự tình xảy ra tại Khắc Khố Sâm Đạt phát sinh đều không lọt khỏi con mắt của hần, Bỉ Đặc đã sớm đem tất cả các sự việc căn kẽ trình báo chp hần, cũng may Toa Lị Na cũng không có làm cho hần thất vọng, khiến hần cảm thấy an ủi phần nào.

Thái Thanh đầu khí kia chẳng quyết đoán được cái gì, bất quá cũng chỉ là pháp quyết nhập môn mà thôi, hần căn bản không để ở trong lòng, trọng yếu chính là Toa Lị Na không muốn xa rời hần, rốt cuộc đã không muốn thoát li khỏi cái đại gia đình Khắc Khố Sâm Đạt này, chỉ bằng điểm này đã khiến hần thấy ổn rồi.

Cho nên cái tên Tu La vương gì kia, chung qui sẽ có một ngày gặp mặt, bao nhiêu ân oán thù hận cũng sớm muộn sẽ phải giải quyết triệt để.

Trong màn đêm tĩnh lặng, Lâm Phong tĩnh tọa tham tạo hóa, đến khi bình minh ngày hôm sau đến mới từ trong nhập định tỉnh lại.

Giữa trưa, lão phụ thân trở về, khi mọi người ngồi cùng nhau ăn cơm trưa, Lâm Khiếu Thiên mới nói: “Cái sự tình của tên Khải Luân kia ta đã thu xếp cho người rồi, hoàng đế bệ hạ cũng không có có ý kiến gì, ta cũng đã nói chuyện với Kiệt khắc đại công, giữa trưa người dẫn tiểu tử đó đi gặp Kiệt khắc đại công là được, các việc khác cũng đã thu xếp ổn rồi!”

“Con biết phụ thân đại nhân rất quan tâm đến con mà!” Lâm Phong cười vỗ nhẹ vào vai lão phụ thân một cái nịnh bợ, khiến một người hầu như luôn nghiêm nghị như Lâm Khiếu Thiên cũng cười nhẹ một cái.

Ăn cơm trưa xong, lão gia tử đi về hậu viện trước, Lâm Khiếu Thiên cũng vội vã đi xử lý công vụ, huynh đệ ba người Lâm Phong lưu lại hàn huyên với mẫu thân, đến khi Tinh Nguyệt công chúa như thường lệ đi ngủ trưa thì mới ra khỏi phủ.

Ra đến bên ngoài, Lâm Phong kéo nhẹ Nhị ca Lâm Hổ nói: “Phụ thân đại nhân cho Khải Luân làm phó thủ của Kiệt khắc đại công, đệ và Kiệt khắc đại công không có giao tình cái gì cả, nhị ca là con rể của ông ta, lát nữa nhị ca giúp đệ đem Khải Luân đến gặp ông ta, đệ sẽ không phải đi nữa!”

” Chuyện này không có vấn đề!” Lâm Hổ liền đáp ứng ngay, lại còn hắc hắc cười nói: “Bất quá, việc ngày hôm qua người cho Pháp Lai Khắc Phúc kiện bảo bồi đó An ny đã nghe được, nàng bảo ta hướng tới người mong có thể cho nàng một món đồ tốt, người nhớ đem cho ta vài món bảo vật đó !”

Lâm Phong sáng khoái đáp ứng, thấy đại ca Lâm Long tựa hồ có chút tâm không yên tĩnh bộ dạng, không nhịn được lại nói: “Đương nhiên đại tẩu một phần cũng không thể thiếu được, Khắc Khố Sâm Đạt kì trân dị bảo rất nhiều, sau khi đệ trở về sẽ phái người lập tức tặng hai vị tẩu tẩu một ít, cái Thất thủy tinh điêu khắc thành pho tượng phượng hoàng kia tại Khắc khố Sâm Đạt cũng không là cái gì là trân quý lắm, các người không cần đồ mắt ghen tị làm gì, hì hì!”

Nhớ tới Toa Bối Lạp tiểu nữ nhi kia tang trữ vô số tài bảo, Lâm Phong nhin không được âm thầm lắc đầu, một khi Tiểu mẫu long đem chút tài sản bày ra, thì cái pho tượng phượng hoàng kia thật sự cũng không sánh được, phải cái gì, chỉ sợ Khắc Khố Sâm Đạt một nửa tổng số bảo vật châu báu đã vào trong túi của Tiểu mẫu long này hết rồi, ngay cả những thứ hần đem về cũng đa phần bị nàng ta là tiểu tinh linh chia nhau lấy.

Để Khải Luân đi theo Nhị ca Lâm Hổ tới bái phỏng Kiệt Khắc đại công, Lâm Phong cũng nhàn nhã một hồi, tự mình đi thăm hỏi Lâm gia các vị thúc bá một lần, nơi nào cần đi đã đi, cái gì cần tặng cũng đã tặng, hỏi cũng đã hỏi, lại còn vì việc của tiểu tử Khải Luân kia mà tiện thể nhờ vả mọi người trợ giúp y, cuối cùng một ngày cũng đã dần qua đi.

Lúc chiều muộn quay về nhà, Khải Luân đã trở lại, đang đứng tại đại sảnh chờ đợi. Lâm Phong vừa vào tới cửa, tiểu tử này vội vàng hành lễ.

Lâm Phong phát nhẹ tay một cái, với y phân chủ vị ngồi xuống, tiếp nhận cốc trà thơm thị nữ dâng lên uống một ngụm rồi mới hỏi: “Thế nào, để người làm phó thủ của Kiệt Khắc đại công, cái quan vị này hoàn toàn vừa lòng chứ?”

Khải Luân khiêm nhường nói: “Lần đầu tiên may mắn bái kiến các vị công tước đại nhân, ta đã cảm thấy rất vinh hạnh. Làm phó thủ của Kiệt Khắc đại công, có thể cho ta một cơ hội cái rèn luyện đích, ta thực phi thường hài lòng!”

Lâm Phong gật đầu đáp: “Vây là tốt rồi, ta đã nhờ các Lâm gia các vị thúc bá, ngày sau tại triều đường bọn họ cũng sẽ cho người một ít trợ giúp, người chỉ cần tất cả gạch ngói nhà lữ Tĩnh thái gia đào khoét hết ra cho ta, lại tìm cách rửa sạch sẽ các thể lực địa phương quan hệ với chúng, nếu không dọn dẹp cái lữ Tĩnh Thái gia này thì lữ tiểu nhân đó sẽ làm cho đế quốc lâm vào cảnh hỗn loạn mất!”

Khải Luân gật đầu đáp ứng.

Lâm Phong lại nói: “Còn nữa, ta sẽ cho Cận Bồ từ nay về sau đi theo bảo vệ người, có sự tình gì người có thể cho cận bồ trực tiếp quay về Khắc Khổ Sâm Đạt liên lạc với ta, còn cái tên hoàng đế tiểu nhân kia người không cần để ý tới, chủ yếu tương trợ phụ thân đại nhân ta và các nơi có quan hệ tốt với Lâm gia là được, còn lại những kẻ khác đều không quan trọng!”

Khải Luân gật đầu đáp ứng, đạo: “Cận Bồ là Hỏa phượng hoàng cao cấp của người, sợ rằng”

Lâm Phong phất tay ra hiệu làm cho hắn dừng ngừng nói, rồi phóng ra Cận Bồ, này cái tên suất điều nay cười hì hì hỏi: “Gọi ta đến làm cái gì, không phải lại muốn cho ta đem tiểu tử này đến đâu đó đàm phán chứ?” Nói rồi hung hăng trừng mắt liếc Khải Luân một cái, uy lực của siêu giai ma thú lập tức khiến Khải Luân sắc mặt trắng bệch một trận.

Lâm Phong đáp: “Ta muốn bàn với người một chuyện, vị quân sư này của ta cũng không tệ lắm, thế nào, từ nay về sau để người đi theo hắn, cũng không bắt người làm cái kỳ sĩ điều ước gì đó, người làm tùy thân bảo tiêu cho hắn là được!”

“Thiên nột, không thể nào?” Suất điều vừa nghe lập tức kháng nghị kêu, “Không có lầm chứ? Ta là một Hỏa phượng hoàng cao quý, như thế nào có thể làm bảo tiêu cho tên tiểu tử mặt trắng trời gà không chặt này chứ, ngài thực muốn vũ nhục tôn nghiêm của ta mà, ta kháng nghị!”

Lâm Phong gật gù đầu nói: “Người bớt lo lắng một chút đi, để người làm bảo tiêu cho Khải Luân mấy năm thời gian, người sẽ kiếm được rất nhiều lợi ích bất ngờ, ngày sau trở thành kẻ hùng mạnh như Phượng hoàng nữ hoàng cũng hoàn toàn không phải là khó khăn, thế nào?”

“Ngài sẽ không gạt ta chứ?” Hỏa phượng hoàng mặc dù bề ngoài ra vẻ bất khuất, nhưng tâm cũng bị lay động không ít, có thực lực không thua kém Phượng hoàng nữ hoàng, đây là một cơ hội thật lớn, cực kỳ hấp dẫn, cường giả ở thời đại này là quan niệm cực kỳ thịnh hành, tại Tứ đại hoàng kim gia tộc thì tiêu chuẩn này có giá trị càng lớn hơn.

Từ cổ đến nay, chưa có nghe nói qua phượng hoàng hạ vị có thể tu thành cấp bậc mạnh sánh ngang với Phượng hoàng nữ hoàng, đối mặt như thế hấp dẫn thật lớn như thế, suất điều kia như thế nào lại không thể không động tâm chứ, chỉ là cái tôn nghiêm rầm thoĩ của hắn khiến hắn ra vẻ bất cần mà thôi.

Lâm Phong tiếp tục câu dẫn nói: “Người ngẫm lại đi, với cái thân phận hạ vị Hỏa phượng hoàng của người, bình thường cho dù muốn gặp Phượng hoàng nữ hoàng cũng không có cái tư cách, cho dù có sự tình gì, cũng chỉ cho Thái hoàng chuyển báo, nếu người có thể tu luyện thành một cường giả sánh ngang Phượng hoàng nữ thần, thì ngay cả Phượng hoàng nữ thần cũng phải dùng lễ đối với người!”

Hỏa phượng hoàng sắc mặt lúc này không ngừng biến ảo, tựa như đang giãy dụa tranh đấu ở lúc cuối cùng vậy, Lâm Phong cũng không nóng nảy, nhắm mắt tĩnh lặng chờ đợi.

Qua một lúc, suất điều này cắn răng đạo: “Ta chấp nhận, hy vọng ngài tuyệt không gạt ta!”

Lâm Phong lập tức mở to mắt cười nói: “Ai da! Cận bồ các hạ thân ái của ta rốt cục cũng đã hiểu được, có thể buông xuôi tôn nghiêm của mình, người đã bước một bước đầu tiên vững trãi để trở thành một tuyệt thể cường giả rồi đó, không trải qua khổ cực, thì sao có thể làm thượng nhân, từ thượng nhân muốn thành một cường giả ngay lập tức là không thể, cho nên, nếu muốn trở thành một cường giả mạnh mẽ, người chính là phải biết buông hết thả!”

“Bây giờ người đã có thể buông tôn nghiêm của mình, con đường tu luyện của người sẽ rộng mở, chỉ cần người năng tập theo pháp môn tu luyện tinh thần lực ta truyền cho người, thì tinh thần lực sẽ lớn mạnh không ngừng, Hỏa hệ ma pháp của người cũng sẽ rất nhanh bước một bước dài, đi theo Khải Luân bên người làm bảo tiêu, người cũng có nhiều thời gian dùng để tu luyện hơn!”

Lâm Phong nâng tay dùng nhất chỉ, điểm một cái, một luồng linh quang bắn ra xuyên vào trong cơ thể Cận Bồ, suất điều này run run giãy lắt, nhúu mày chốc lát giật mình kêu lên: “Thiên nột, thật sự có thể nâng cao tinh thần lực ư? Thật không thể ngờ được!”

172. Chương 171: Trường Mệnh Trăm Tuổi

Tử khí cùng yêu khí lao ra đỉnh đầu, dung nhập vào trong nguyên thần, nguyên thần liền rõ ràng lên vài phần, tử khí và yêu khí cũng càng lúc càng mạnh mẽ, ẩn ẩn áp qua Thái Thanh huyền quang mà Lâm Phong khổ tu.

Thu công đứng lên thì mặt trời đã mọc.

Lâm Phong bước ra khỏi cửa, hít sâu một cái, cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, thị nữ tiến lên hành lễ nói: “Công tử, phu nhân nói ngài dậy thì đi qua bên đó một chút!”

“Ta biết rồi!” Lâm Phong gật gật đầu, lau rửa mặt mũi xong, liền đi tới chỗ mẫu thân.

Tình Nguyệt công chúa đang ở trong hoa viên tản bước, khi Lâm Phong tới, thấy bà khí sắc tốt lên nhiều, không nhịn được cười nói: “Chúc mừng mẫu thân đại nhân, người có lẽ tuổi còn trẻ rakhông ít!”

Tình Nguyệt công chúa kéo hần tại một bên ngồi xuống, vui vẻ cười nói: “Buổi sáng hôm nay ta ngồi tĩnh tọa hai canh giờ, bây giờ cảm giác tốt lên rất nhiều, cái Thái Thanh đầu khí kia của người đứng là pháp môn tu luyện thật hay!”

Lâm Phong cười tiếp lời: “Nhi tử của người làm sao có thể sáng chế ra thứ đông tây vớ vẩn gì chứ? Chỉ cần người có thể mỗi ngày đều kiên trì tĩnh tọa điều tức hai canh giờ, trường mệnh trăm tuổi cũng không có một chút vấn đề gì!”

Mẫu tử hai người hàn huyên một trận, Tình Nguyệt công chúa hỏi: “Tiểu Tam à, người đem hoàng huynh đi an bài tại nơi nào?”

Lâm Phong đáp: “Người hãy yên tâm, con đã đem đệ hạ và các chư vị hoàng huynh tới an bài tại một địa phương vô danh nhưng an bình sung túc, quần áo ăn mặc đều đủ, bọn họ có thể vô ưu sống vượt qua nửa đời người!”

Tình Nguyệt công chúa gật gật đầu đạo: “Vậy là tốt rồi, nương thân cảm ơn người lắm!”

Lâm Phong cười nói: “Xem người kìa, đã là người một nhà còn nói cái gì tạ ơn hay không tạ chứ!”

Gần trưa, lão phụ thân từ trong cung trở về, mọi người một nhà dùng cơm hàn huyên, sau khi quá Ngọ lão gia tử rời khỏi trước tiên. Khi Lâm Phong hỏi đã bài trí đám quý tộc Tây nam ba kia ở địa phương nào, Lâm Khiếu Thiên đáp: “Vốn là muốn cấp bọn chúng một khối phong địa tại Áo Cổ Lạp hành tỉnh, để cho bọn chúng an bình hưởng tuổi già, nhưng Tĩnh Thái gia tộc không chịu tuân theo, hoàng đế đệ hạ còn ngập ngừng chưa quyết!”

“Cái tên hoàng đế tiểu nhi này thật chẳng biết tốt xấu!” Lâm phong nói: “Cũng không nhìn xem là ai đã đưa hần lên ngôi vị hoàng đế, bây giờ mộng ngồi còn chưa vững, đã nghĩ tới cách đối phó với Lâm gia chúng ta ư, con phải xem hần ở trong đầu thực có não tủy không mới được!”

Lâm Khiếu Thiên hung hăng trừng mắt liếc hần nói: “Đó không phải là những hảo sự người gây ra sao?”

Tình Nguyệt công chúa vội nói: “Được rồi, được rồi, các người phụ tử cách biệt đã lâu, vừa thấy mặt đã mắt to mắt nhỏ trừng trừng nhìn nhau!” Rồi hướng Lâm Khiếu Thiên bắt mồm nói tiếp: “Ông cũng thiệt là, tiểu Tam quay về giúp ông chứ có làm gì sai đâu. Ta thấy cứ trách mắng như thế, đám nhi tử về sau đều không dám về nhà mất thôi!”

Lâm Khiếu Thiên ho khan một tiếng, không có dám lên tiếng phản bác.

Lâm Phong đắc ý liếc mắt nhìn lão phụ thân, thấy ông ta trừng mắt nhìn, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

Ở nhà bồi tiếp mẫu thân vài ngày, này ngày buổi chiều, Lâm Hồ phái cấm vệ quân đem đám Tây nam tam lĩnh quý tộc đi an bài tạm thời, Lâm Phong lúc này mới tạm biệt mọi người, lại gọi Cận Bồ và Khải Luân tới dặn dò một phen, mới lên đường quay về.

Sau khi giao thân vệ quân cho Tập lí tây thống lĩnh, Lâm Phong một mình quay về Khắc Khố Sâm Đạt trước.

Cách Tu La cổ bảo hội nghị vào mười lăm tháng tám này chỉ còn có năm ngày, hắn còn phải chuẩn bị một chút việc.

Lâm Phong độn quang trực tiếp hạ xuống tại bên trong phủ, đã thấy chúng nữ đang ngồi ở bên hồ tâm tình hàn huyền, Lộ Thiên Á đang hướng Khải Lâm Na thỉnh giáo việc nội trợ, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp hai tiểu nữ nhi chèo thuyền nhỏ trên mặt hồ té nước đùa nhau, Tiểu tinh linh rõ ràng ở thế hạ phong, An Lị Ny bèn gia nhập cuộc chơi đứng bên phe nàng tương trợ.

Khi kim quang hạ xuống, hai tiểu nữ nhi duyên dáng kêu to một tiếng, đồng thời lao tới, Toa Bối Lạp và Đái Lệ Ti mỗi người ôm chặt lấy một bên thân của hắn, Toa Bối Lạp vội vàng hỏi trước: “Thiên nội, chàng không phải đang ở đế đô sao, như thế nào lại trở về mau như vậy chứ, còn đám cận vệ quân của chàng đâu, như thế nào không thấy ai cả?”

Đái Lệ Ti đắc ý nói: “Nói người ngốc, người chắc hoàn toàn không phục, nhưng vấn đề đơn giản như vậy mà cũng không thể nghĩ được. Lâm Phong khẳng định bay trở về trước, còn Tập Lí Tây đại khối đầu kia thống lĩnh cận vệ quân đang trở về ở phía sau!”

Toa Bối Lạp nhân nhân chuyển động, cười hì hì nói: “Ta biết người thường tự cho mình thông minh, sở dĩ ta hỏi như vậy, vì ta là một bạch long tiểu thư xinh đẹp thông minh, vấn đề đơn giản như vậy ta sao có thể không biết được!”

Hai tiểu nha đầu này mồm mép không ngừng cạnh khóe nhau, cũng đã quên rằng Lâm Phong từ đầu đến giờ thủy chung đều chưa kịp phát biểu hay trả lời cái gì cả, quần áo trên người hai nàng hơn nửa phân nửa bị nước thấm ướt, những đường cong lả lướt ẩn hiện, quần sam phía trong áp sát cơ thể để lộ xuân quang dụ hoặc mê người. Hai tiểu nha đầu cũng không thêm để ý, cũng bởi tại đây bên trong phủ ngoại trừ Lâm Phong ra không có nam nhân nào khác cả.

Lâm Phong chỉ biết lắc đầu, hai tiểu nữ nhi này thật là

Hắn nhắc tay vỗ vỗ lên người hai tiểu nha đầu nói: “Được rồi, được rồi, hai tiểu nha đầu các người suốt ngày tranh cãi, có phải phiền người khác đến chết, các người mới có thể cam tâm?”

“Ta đã hoài thai sắp làm mẹ rồi, làm sao có thể hạ thấp cấp bậc xuống ngang hàng với nàng ta chứ!” Toa Bối Lạp chui đầu vào trong nách Lâm Phong, hì hì ha ha cười nói một trận rồi tung mình chạy ra xa.

Đái Lệ Ti tức tối dậm dậm chân lên mặt đất, liền chạy đuổi theo sau Tiểu mẫu long đang ở xa, trong không trung chỉ vang lại một trận cười nói trong trẻo.

Tiểu thiên sứ bay đến, ngưng ngừng đứng ở một bên, chẳng biết cư xử như thế nào cho tốt cả.

Lâm Phong vươn tay ra kéo nàng ôm vào trong lòng, hôn say đắm một cái lên môi rồi hỏi: “Nàng chơi đùa vui vẻ không?”

An Lị Ny hâm mộ nhìn bóng lưng của Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp tung tăng ở phía xa, cắn nhẹ môi rồi khẽ nói: “Ta rất thích cùng các nàng vui đùa!”

Lâm Phong vỗ vỗ khuôn mặt phúng phính xin xinh của nàng cười nói: “Vậy hãy đi đi, từ nay về sau nơi này trở thành gia đình của nàng là tốt rồi!”

An Lị Ny cao hứng hoan hô một tiếng, khoan khoái bay đi.

Khải Lâm Na và Lộ Thiên Á giờ mới bước tới, Lâm Phong ôm hai nàng vào lòng, nhìn Lộ Thiên Á không nhịn được cười nói: “Nàng hình như trước đây chỉ thấy có hứng thú với vũ đạo lộng thương, từ lúc nào lại quan tâm tới chuyện nội trợ nữ nhân này chứ? Thật sự là việc lạ nha!”

Lộ Thiên Á kiêu my liếc mắt nhìn hần, khúc khích cười duyên đáp: “Chàng thực là đáng ghét mà, vừa về đã giễu cợt người ta, các thê thiếp khác của chàng ai cũng có thân phận cao quý, ta nếu lại còn không chịu học chút bổn sự này, sao có thể làm Lãnh chúa phu nhân được chứ!”

Khải Lâm Na cười nói: “Là người chính mình trong lòng có bệnh, không nên đổ lỗi lên đầu chúng ta chứ!”

Lộ Thiên Á cười nói: “Ta chỉ đùa thôi mà, không cần chọc ta thế chứ!”

Lâm Phong hỏi: “Toa Lị Na đâu, như thế nào không thấy nàng đến đây?”

Hai nàng nhất thời sắc mặt biến đổi, Khải Lâm Na khiên cưỡng cười nói: “Có việc cần kể với chàng, đi vào mới nói chuyện được không?”

Lâm Phong trong lòng ý niệm xoay chuyển một chút, đáp: “Không cần phải nói nữa, ta đã biết hết rồi, Toa Lị Na ở đâu, ta đi xem nàng thế nào đã?”

“Chàng như thế nào lại biết chứ?” Lộ Thiên Á duyên dáng kêu to một tiếng, mắt phượng ngạc nhiên tròn xoe nhìn Lâm Phong.

Khải Lâm Na cũng hồ nghi ngó qua.

Lâm Phong cười nói: “Lâm gia có tổ chức tình báo bí mật, việc chấn động như vậy sao có thể thoát được con mắt của lão gia tử chứ? Ta mới từ đế đô trở về, như thế nào việc này lại không biết!”

Hai nàng mặt lộ chút thần sắc sợ hãi, Khải Lâm Na thì lo lắng cho Toa Lị Na, Lộ Thiên Á cũng hiển nhiên chưa bao giờ nghĩ rằng việc này sẽ bị lão gia tử của Lâm gia biết.

Khải Lâm Na nói: “Toa Lị Na thân thể rất đáng thương, đối với chàng tình thâm ý trọng”

Lâm Phong khoa tay nói: “Yên tâm đi, các nàng không cần lo lắng, ta đi trước xem nàng ra sao đã!” Nói xong lập tức từ biệt nhị nữ, bước thẳng vào hậu viện đi tới tiểu viện của Toa Lị Na.

Đám thị nữ đang chăm sóc hoa cỏ, thấy hần tiến đến, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Lâm Phong gật đầu chào bọn họ, đi xuyên qua sảnh ngoài vào phòng trong, thấy Toa Lị Na mặc quần áo trắng tinh, đang ngồi ở phía trước cửa sổ ngầy người nhìn ra khu vườn ở bên ngoài, nghe được tiếng bước chân người tiến gần cũng không nhúc nhích một chút.

Lâm Phong từ phía sau tiến sát vào, ôm lấy mỹ nữ đó vào trong lòng, âu yếm khẽ hỏi: “Nàng đang nghĩ cái gì mà lại xuất thần như vậy hả?”

Toa Lị Na cả người chấn động, mãnh liệt quay đầu lại, đón nhận ánh mắt đầy quan hoài của Lâm Phong, rồi cuộc không kiềm chế được những ủy khuất cùng cay đắng trong lòng, nhào vào trong lòng ngực của Lâm Phong, nức nở khóc

Lâm Phong ôm lấy nàng ngồi xuống tại phía trước cửa sổ, nhẹ vỗ về trên lưng của nàng, hần nhìn Toa Lị Na thân thể tiều tụy, ánh mắt cũng mất đi cái thần sắc vui vẻ hoạt bát ngày nào, cảm thấy yêu thương vô hạn.

Đợi Toa Lị Na khóc mệt mỏi, hần mới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của nàng lên hôn nhẹ khắp nơi, một hồi lâu sau nói: “Không cần phải nghĩ chuyện quá khứ làm gì nữa, nàng đã sống tại Khắc Khố Sâm Đạt này mười năm, nơi này chính là gia đình của nàng, mọi người ở đây cũng chính là thân nhân của nàng, cái gì qua thì hãy cho nó qua đi, nàng hãy sống cho thật vui vẻ!”

Toa Lị Na nghẹn ngào gật gật đầu, mệt mỏi dựa lồng ngực của nam nhân yêu thương nhất của nàng trăm trăm đi vào giấc ngủ đi, trên khuôn mặt còn đầm nước mắt dần khô ẩn hiện một nét cười thư thái thanh thản, hai cánh tay ngọc ôm chặt lấy eo của Lâm Phong, tựa như chỉ cần buông tay một cái, sẽ trở thành vĩnh biệt ngàn thu vậy. Tận tới hôm nay, nàng lần đầu tiên có thể ngủ say như vậy.

Lúc Lâm Phong bước ra ngoại đường, Khải Lâm Na và Lộ Thiên Á đang nhỏ giọng bàn tán chuyện gì đó, thấy hần đến, hai nàng đứng dậy hỏi: “Toa Lị Na thế nào rồi?”

Lâm Phong ngồi xuống một bên đáp: “Nàng đang ngủ, nghỉ hơi vài ngày chắc sẽ không có việc gì đâu!”, rồi nhìn Lộ Thiên Á hỏi: “Nghe nói sự phụ nàng đã tới Khắc Khố Sâm Đạt, nàng gặp mặt chưa?”

Lộ Thiên Á trả lời: “Người mới rời đi rồi, sư phụ du lịch đại lục, khi qua Khắc Khố Sâm Đạt thì ở lại một ngày, cùng các vị đại sư tại Thanh Hoa học viện hàn huyền trọn một ngày rồi mới đi!”

Lâm Phong mỉm cười nói: “Nàng là môn sinh đặc ý của ông ta, Tây Tư Tập không nhà không thân thích, nàng sao không khuyên ông ta ở lại Khắc Khố Sâm Đạt làm bạn với mấy lão nhân kia, thuận tiện còn có thể giúp đỡ La Đế Phong thường xuyên một chút, tương trợ lẫn nhau mà đột phá những bế tắc!”

Lộ Thiên Á cười duyên đáp: “Chàng tính toán khôn thế, làm như ta không biết chàng có cái chủ ý gì đó, chắc là muốn sư phụ ta ở lại Thanh Hoa học viện cũng rèn luyện dạy dỗ đám đệ tử học mãi không thành cái gì kia mà thôi!”

Lâm Phong hắc hắc cười to một tiếng, nói chuyện với những nữ nhân thông minh cũng thật sáng khoái, nhún vai hỏi chuyện khác: “Đại thọ sáu mươi của cha nàng cũng sắp tới, nàng đã chuẩn bị lễ vật tốt đẹp cho ông ta chưa?”

Lộ Thiên Á nghĩ một lát, dựa vào một bên người của hắn trả lời: “Hầu hết các bảo vật tốt đẹp đủ loại của Khắc Khố Sâm Đạt đều bị Toa Bối Lạp đoạt đi rồi, những thứ còn lại ta nhìn cũng không thuận mắt lắm, muốn hay không chàng cũng phải giúp ta hướng Toa Bối Lạp lấy ra một món đồ lễ vật, để ta về để đồ mừng thọ cha!”

Lâm Phong nói: “Việc này ta thực không giúp gì được nàng, nàng tự mình đi hỏi Toa Bối Lạp là hay nhất!”

Lộ Thiên Á lập tức vươn ngọc thủ hung hăng véo vào eo của hắn một cái, Lâm Phong vội tương phát một cái vào hông nàng, rồi vừa xoa vuốt cái địa phương đó vừa ra vẻ bất mãn nói: “Lúc nào nàng mới học được dịu dàng chứ, đàn bà phải có một chút ôn nhu, chứ cứ bạo lực như vậy thật không tốt nha!”

Khải Lâm Na ngồi ở phía bên kia cười nói: “Chàng bình định Tây phương tứ linh phản quân, không biết hoàng đế bệ hạ có phong thưởng cho chàng cái gì không?”

Lâm Phong mỉm cười đạo: “Không cần phong thưởng làm gì, tiểu nhi hoàng đế thí đó hông ngồi chưa vững đã vội vã tìm cách đối phó Lâm gia chúng ta, phong thưởng cho ta cũng chỉ là ba hoa vài câu trên triều đường, ta không cần những thứ đó, cứ để hắn ngồi trên đó vài ngày nữa, sau này có cơ hội sẽ lập tức đạp hắn xuống ngựa!”

Lộ Thiên Á hỏi: “Chàng muốn đạp hoàng đế bệ hạ ngã xuống ngựa, thì ai ngồi trên ngôi vị hoàng đế chứ, chẳng lẽ chàng lại muốn ngồi lên đó sao?”

Lâm Phong đáp: “Ta tuyệt không có cái tâm tư đó, dù sao sẽ có một nam nhân của Lâm gia ngồi lên đó, ai ngồi thì cứ ngồi, còn ta sẽ không thêm cái ngôi vị hoàng đế đó!”

Hai nàng nhìn nhau đầy ẩn ý, Lâm Phong lại nói: “Cuộc hội họp tại Tu La cổ堡 sắp tới, ta còn phải chuẩn bị một chút, các nàng không còn gì muốn nói nữa thì tạm thời lui ra một chút, ta đi giải quyết một chút việc.”

.....

Lâm Phong đi tới tiền viện, phân phó thân vệ gọi An Đức Liệt tới, tại đại sảnh đợi không có bao lâu đã thấy An Đức Liệt đầu đầy mồ hôi vội vã đi đến, sau khi hành quá lễ thì đứng ở một bên.

Lâm Phong hỏi: “Tây phương tứ linh tài vật đã thống kê kiểm tra xong hết chưa?”

An Đức Liệt đáp: “Đã kiểm tra thống kê gần xong rồi, trong ngân khố tồn tại một triệu hai trăm ngàn kim tệ, vật tư vật liệu vô số, trước mắt không thể thống kê chính xác được hết, nhưng phỏng chừng Tứ linh vật tư tổng giá trị có lẽ hơn năm mươi triệu kim tệ!”

Lâm Phong ngạc nhiên nói: “Nhiều như vậy ư!”

An Đức Liệt nhìn hắn cẩn thận nói: “Tây phương tứ linh gom góp mấy trăm năm, số lượng tài phú quý tộc gom lại so với Khắc Khố Sâm Đạt của chúng ta kém hơn nhiều, nhưng phần lớn tài phú này đều tập trung nằm trong tay của quý tộc, chỉ có bình dân là khổ khổ thôi, nếu đám quý tộc này cũng như Lãnh chúa đại nhân chiếu cố bình dân như vậy, thì Tứ linh đích tướng sĩ khẳng định sẽ ở sa trường sống chết vì chúng!”

Lâm Phong gật gật đầu, phẩy tay cho An Đức Liệt lui ra, đứng dậy đi tới thư phòng thì Lâm Nhị đã đợi tại cửa, hần tiến vào trong thư phòng ngồi xuống, hướng về Lâm Nhị đang bước theo sau hỏi: “Lần này xuất chinh bình định Tây phương tứ lĩnh, tướng sĩ thương vong tình hình thế nào?”

Lâm Nhị đáp: “Tổn thương không lớn, số lượng tướng sĩ bỏ mình không đến ba ngàn, trọng thương tàn phế cũng không đến năm ngàn, còn lại đều là vết thương nhẹ, Thiểm tộc tướng sĩ cơ bản không có cái gì tổn thất, chiết tổn phần lớn nằm trong đám tân binh của Khắc Khố Sâm Đạt lần đầu tiên ra chiến trường, ngoài ra tổn thương phần lớn là trong trận hỗn chiến ở Xích Lí Hoạt!”

Lâm Phong lắc đầu than nhẹ nói: “Mấy ngàn nhân mạng người đi tới chỗ An Đức Liệt lĩnh một trăm vạn kim tệ, cung cấp đầy đủ cho gia đình các tướng sĩ bỏ mình, những người trọng thương không thể tái chiến cũng rời khỏi quân ngũ, bồi thường đầy đủ, còn lại toàn bộ khao thưởng tất cả các tướng sĩ xuất chinh lần này!”

Lâm Nhị gật đầu đáp ứng.

Lâm Phong lại cảnh cáo nói: “Ta không muốn nghe được các việc như có người biển thủ công quỹ hay bòn rút tiền thưởng, nghe không?”

Lâm Nhị hắc hắc cười nói: “Công tử yên tâm, Mã Lệ làm việc mỗi tháng cũng có thể cho ta mấy ngàn kim tệ, với cả số tiền ta có cũng đủ cho ta đi ra ngoài uống rượu ăn thịt không hết, những vật ngoài thân này chỉ cần đủ là được, nhiều quá cũng chẳng biết làm gì!”

Lâm Phong nói: “Người biết là tốt rồi!”, rồi đột nhiên cười nói: “Nghe nói Mã Lệ gần đây thường lui tới quan hệ với một ít quý tộc, người phải cẩn thận một chút, bị cấm sừng lên đầu cũng không có gì là quang vinh lắm đâu!”

Lâm Nhị nhất thời nét mặt trở lên tím tái, thiếu chút nữa thì học máu ra, trong lòng buồn bực, không dám phát tiết tại đây, chỉ đành khổ cực nuốt xuống bụng.

Lâm Phong phất tay nói: “Người lui xuống đi!”

Lâm Nhị vâng một tiếng rồi chạy vội đi.

Buổi chiều, Lâm Phong sau khi giải quyết một số công việc tại thư phòng, ngẩng đầu lên vươn vai thả dài một cái, uống hớp trà trà, quay đầu lại nhìn Ngải Lâm Uy Na đang như một bức tượng đứng ở phía sau mình. Thấy mỹ nữ này vẻ mặt có chút mơ hồ, dường như đang nghĩ mông lung cái gì đó, không nhịn được hỏi: “Nàng đang nghĩ gì, Ngải Lâm Uy Na yêu quý của ta?”

“Không có nghĩ cái gì cả?” Ngải Lâm Uy Na đang mãi suy nghĩ, giật mình vội đáp, má đỏ hồng như ánh trời chiều, ngập ngừng chốc lát rồi phun ra một câu: “Ta xinh đẹp chứ?” Sau đó lập tức cúi gằm mặt xuống.

“Ách!” Lâm Phong sững sốt giây lát, bật cười nói: “Xinh đẹp, nàng đương nhiên xinh đẹp, sợ rằng nữ thần may mắn so với nàng cũng không xinh đẹp như vậy!”

Ngải Lâm Uy Na nhất thời xấu hổ vô cùng, tay chân luống cuống đứng ở đó, hận không có cái lỗ nào đó dưới đất để trốn vào, tim đập loạn xạ như có một chú thỏ non đang nhảy tung tăng trong đó vậy.

Lâm Phong vươn tay kéo nàng ôm vào trong lòng, hôn lên hai gò má nàng rồi nói: “Xem ra nàng cũng đã dần có khả năng suy nghĩ của loài người, chẳng những cảm tình qua đó tiến hóa lên một bậc, lại còn chú ý tới nhan sắc của mình, muốn hay không muốn ta cải tạo một chút thân thể mười một vị tỷ muội của nàng?”

Ngải Lâm Uy Na tay chân bối rối đáp: “Ta không biết!”

Lâm Phong ha ha cười, hôn thật sâu lên môi mỹ nữ này rồi đỡ nàng ta dậy: “Nàng cứ nghỉ ngơi một chút đi, không cần lúc nào cũng như cái bóng đi theo sau ta làm gì, có thời gian thì phải đi gặp Khắc Lâm Na các nàng kết giao một chút, nghe không?”

Ngải Lâm Uy Na kiều mỹ gật đầu, như một tiểu ái thê hiền thực ngoan ngoãn bước ra ngoài.

Lâm Phong nhìn theo sau bóng lưng của mỹ nữ xinh đẹp này, không nhịn được âm thầm lắc lắc đầu, nàng ta bề ngoài lạnh lùng xinh đẹp, thật ra trí lực vừa mới tiến hóa bằng cỡ một cô bé mười bốn mười lăm tuổi

thôi, chỉ khi cùng hần một chỗ thì mỹ nữ này mới có thể lộ ra cái vẻ ngượng ngùng của một cô gái mới yêu lần đầu.

Ngồi một lúc, chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, Lâm Phong vận huyền công đề tập niệm xuống, điểm nhẹ một ngón tay, thất sắc bảo thạch từ trong tử phủ bay đến, tại trước mắt hần cấp tốc xoay tròn, nhất thời trong phòng thất thải thần quang tỏa sáng, quang mang bảy màu sắc này như thủy ngân tỏa ra khắp phòng.

Lâm Phong phân tán thần niệm, thấu nhập vào thất thải bảo thạch, hướng vào khoảng không vô hạn ở bên trong mà tiến, xuyên qua trăm vạn không gian, lướt tới hư không vô hạn, hư không cuối cùng cũng là hư không, vĩnh hằng bất biến, tưởng chừng thường nhân lọt vào đó vĩnh viễn cũng không có nơi quay về

173. Chương 172: Tu La Cổ Bảo (phần 1)

Ở phía nam cách Tinh Linh chi đô mấy trăm dặm tồn tại một địa phương rất thần bí, xa xa nhìn lại thấy phạm vi quanh nơi này hơn mười dặm đều bị một lớp khí tức mờ ảo kỳ lạ bao vây, hiện tượng này đã xuất hiện từ mười năm trước, từ khi phát hiện cổ khí quái dị này ngay cả tinh linh sinh sống ở Chiếu trạch cũng có biện pháp tiến vào sâu bên trong đó.

Cũng có những tinh linh lớn mật tìm cách tiến vào, cũng đều bất ngờ lại xuất hiện tại Chi đô trong tình trạng hôn mê nhiều ngày, khi tỉnh không nhớ gì trong đó cả, cũng từ đó nơi này đối với các tinh linh tại Tinh Linh chi đô đã được coi là một cấm địa.

Sáng sớm, ánh mặt trời yếu ớt, mỏng manh xuyên thấu qua mây mù vân vụ dày đặc tại Chiếu trạch. Một luồng kim quang chợt khai phá độc chướng nồng đậm hạ xuống đất, Lâm Phong thu độn quang, nhìn lướt qua xung quanh rồi tiến thẳng vào trong vùng thanh vụ trước mắt.

Nơi này là một căn cứ bí mật, mà mười năm trước hần đã cho Tử linh pháp sư Phí La Đức du lịch đại lục, kiến tạo Hồng Hà kiểm đội, đại bản doanh đặt tại Chiếu trạch, lại còn bố trí cấm pháp đặc biệt uy lực to lớn, bởi vậy, những tinh linh lớn gan xông vào đây thám hiểm đều bị hôn mê bất tri bất giác ngất ngay tại chỗ, sau đó bị thần không biết quỷ không hay đem về Tinh Linh chi đô.

Nơi này có một sơn cốc màu xanh biếc, so với bên ngoài thực là hai thế giới hoàn toàn bất đồng. Trong cốc có khoảng hơn một ngàn người sinh sống, đó là những cô nhi của nát nhà tan, vô gia cư được Phí La Đức dùng năm năm từ các nơi trên đại lục thu lượm mang về đây, sau đó để bọn chúng bắt đầu trải qua những hình thức huấn luyện quý dị khổ cực.

Trọng tâm của huấn luyện chính là việc tu luyện Thái Thanh đấu khí, ngoài ra Phí La Đức còn dùng Tử linh ma pháp độc đáo của hần thi triển Linh hồn lạc ấn vào linh hồn của đám cô nhi này từ lúc nhỏ, làm cho bọn chúng suốt đời không phản bội được.

Lâm Phong chấp hai tay sau lưng, thân hình giống như u linh tiến vào trong sơn cốc, phóng mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy vô số thiếu niên cường tráng trai sạm khoanh chân mặc tọa, nhắm mắt nhập định, có kẻ thì đang tập luyện võ công, xuống tay bất dung tình, mỗi chiêu mỗi thức đều là những tuyệt chiêu có thể giết người, mỗi gã trên người đều mang đầy vết thương lớn nhỏ.

Thiếu niên nhỏ nhất trong đám người này cũng đang ở tuổi mười bốn mười lăm. Lớn nhất là khoảng hai mươi tuổi, từ lúc bọn chúng tới nơi này, cái nghềnh đón bọn chúng chính là loại huấn luyện ma quỷ khốc liệt này, mỗi ngày ngoại trừ ngồi xuống luyện khí, còn lại là học võ công và cách giết người, căn bản không có nửa khắc thời gian nghỉ ngơi.

Tử linh pháp sư Phí La Đức mặc hắc bào đứng ở một bên lớn tiếng quát bảo, tựa hồ những thiếu niên thực lực đã cường hần phi thường này trong mắt hần với đám nô lệ cũng không có cái gì khác biệt, mà xem ra không có ai dám than vãn, tựa như những thiếu niên này bị yêu thuật hắc ám mê hoặc khiến chúng chỉ còn biết toàn lực cống hiến tập luyện không mệt mỏi.

Việc Lâm Phong đã đến cũng không có gây ồn ào trong sơn cốc, ai cũng chỉ chú tâm vào việc của mình, bất luận là kẻ đang ngồi vận công hay tập luyện võ công thủy chung không có quay đầu lại nhìn hần, coi hần như là không khí vậy.

Chỉ có Tử linh pháp sư Phí La Đức vội vàng chạy tới, giọng nói âm trầm u ám đáng sợ của hắn vang lên:

- Ai, thiên nô! Vĩ đại chủ nhân tại thượng, người rốt cục đã tới, những kẻ hầu hạ trung thành này của người ngày ngày hy vọng có thể chiêm ngưỡng thiên nhan của người!

Dứt lời liền quay về phía sau lớn tiếng quát vài câu.

Chỉ thấy đám thiếu niên kia bất luận là đang ngồi đả tọa hay đứng tập luyện đều lập tức chạy tới, tất cả quỳ xuống đất, vẻ mặt nghiêm trang sung kính.

Cái loại sung kính này là xuất phát ra từ nơi sâu thẳm trong linh hồn.

Lâm Phong phát tay nói:

- Toàn bộ miễn lễ, từ nay về sau không cần như thế, mười lăm tháng tám cũng đã sắp tới, Phí La Đức người cũng nên thay hình đổi dạng ra khỏi đây thi hành nhiệm vụ!

Từ trong hai hốc mắt trống rỗng trong bạch cốt của Phí La Đức lóe ra hai ngọn lửa màu trắng âm u, thanh âm trầm thấp nói:

- Lãnh chúa đại nhân, nếu phải thay hình đổi hình dạng, ta sợ sẽ mất đi rất nhiều Tử linh ma pháp lợi hại!

Lâm Phong phát tay lên tiếng:

- Cái Vong linh tà ác pháp thuật này từ nay về sau không cần dùng nữa, người đã theo Thanh Vân Tử một thời gian, cũng nên học những bí pháp tốt hơn so với cái Tử linh ma pháp kia của người!

Phí La Đức không nói lời nào.

Lâm Phong điểm nhẹ một ngón tay, Tử kim hồ lô xuất hiện, phun một luồng kim quang vây lấy Phí La Đức hút hắn vào trong, sau một lát cái hồ lô cốt liền biến thành một vũng huyết dịch. Lâm Phong vận ấn quyết, hô một tiếng nhỏ, một luồng thanh quang bay ra tiến vào trong hồ lô. Pháp quyết vừa thi triển, một cỗ kim quang phun ra ngoài.

Khi kim quang tản đi, Phí La Đức đã được chuyển hóa thành một thanh niên trẻ tuổi, ngây ngô đứng ở trên mặt đất.

Lâm Phong nói:

- Ta sẽ giúp người hòa hợp nhục thể và linh hồn, mở miệng ra!

Phí La Đức vô ý thức tự há miệng ra.

Lâm Phong phát tay bắn ra một châu quả đi vào trong đó, sau đó ngón tay bắt quyết điểm một cái, từ đỉnh đầu lao ra một luồng yêu khí không ngừng uốn lượn chui thẳng vào người Phí La Đức. Những thống khổ từ sâu trong linh hồn Tử linh pháp sư nọ rất nhanh khiến hắn đau đớn thảm thiết, chỉ là vẻ mặt tuyệt không lộ ra đau đớn gì cả.

Sau một lúc lâu, Lâm Phong thu công, nhìn Tử linh pháp sư lúc này người đầy mồ hôi nói:

- Người hãy tiếp tục tu luyện pháp môn mà Thanh Vân Tử truyền cho người, với những hiểu biết của người đối với đạo gia, người có thể hiểu được một ít uy lực cường đại của Tiên pháp thượng thừa, ta sẽ truyền cho người Thái thanh ngự lôi chân quyết, người năng học nhiều ít bao nhiêu thì sẽ thu được nhiều ít bấy nhiêu lợi ích!

Lâm Phong nhất chỉ lay động, một luồng linh quang tiến thẳng vào trán của Phí La Đức, lại nói tiếp:

- Kỳ họp tại Tu La cổ堡 đã sắp tới, người trước tiên hãy thống lĩnh Hồng Hà kiếm đội tiến vào Tu La cổ堡, từ nay về sau Tu La cổ堡 chính là trú địa của Hồng Hà kiếm đội !

Nói xong nhìn lướt qua đám thiếu niên kiếm sĩ quỳ trên mặt đất ở phía xa xa, thân hình lay động một cái hốt nhiên biến mất vào trong hư không.

Lâm Phong lúc này trở lại Khắc Khố Sâm Đạt, vào trong phủ, thấy chúng nữ không có mặt ở đó, hỏi qua thị nữ mới biết chúng nữ cùng nhau đi hết ra ngoài dạo chơi mua sắm.

Khi hần vừa bước ra khỏi cửa thì thân vệ lại báo:

- Công tử, sứ giả của Tứ đại hoàng kim gia tộc đang ở bên ngoài cầu kiến!

Lâm Phong dừng bước, phất tay cho thân vệ lui ra, đi tới tiền viện đại sảnh, quả nhiên thấy một đôi tuấn nam tuấn nữ đang đợi tại đại sảnh, trông tiêu sái đẹp đẽ, quần áo diêm dúa toát ra vẻ cao quý. Sứ giả của Thiên hạc gia tộc chính là một vị Tiên nữ hạc mà Lâm Phong tại Thiên Hạc đảo đã gặp qua.

Sứ giả của Chu tước gia tộc đích thị là Thái hoàng Tô Kỳ Á, Lâm Phong tại đế đô từng có duyên gặp mặt.

Sứ giả của Cự long gia tộc chính là Thái tử long lần trước đến đây mời hần đi Long quật làm khách, cũng gọi là quen biết.

Chỉ có vị sứ giả Áo ảnh đại bàng của Kim Sí Đại Bàng gia tộc thì Lâm Phong đúng là lần đầu tiên mới gặp mặt.

Bốn vị sứ giả tại đại sảnh chia ra hai bên ngồi. Thái tử long cùng Áo ảnh đại Bàng đang thảo luận về mọi phương diện của ma pháp, còn Tiên nữ hạc cùng Thái hoàng Tô Kỳ Á thấp giọng bàn tán về một vấn đề gì đó của phái nữ, thỉnh thoảng lại khẽ cười khúc khích.

Khi Lâm Phong đi vào đại sảnh thì bốn vị sứ giả vội vàng đứng dậy hành lễ, hai mỹ nữ hai phong thái uyển chuyển cao quý khác nhau, ngưỡng mộ nhìn nam nhân truyền kỳ nổi danh khắp đại lục này.

Lâm phong trong lòng đột nhiên mọc lên một cỗ cảm xúc cổ quái, hướng bốn vị sứ giả gật đầu chào lại, rồi phi thường thất lễ đích đi thẳng tới ghé thái sư ở giữa ngồi xuống, cứ như vậy nhắm mắt trầm tư.

Sắc mặt bốn vị sứ giả nhất thời biến chuyển, chẳng biết lúc này nên làm như thế nào thì tốt. Tiên nữ hạc đã kể cho ba kẻ kia rằng Lâm Phong chính là Thiên hạc thần sứ, khiến ba vị quý tộc kia trong lòng mọc lên một cảm giác tôn nghiêm mình đang bị dẫm đạp, riêng Áo ảnh đại bàng sứ giả kia sắc mặt bộc lộ vẻ giận dữ.

Sau một lúc, Lâm Phong đột nhiên mở to mắt hỏi:

- Bốn vị sứ giả tôn quý, nếu ta để cho Lâm gia đứng ngang hàng với Tứ đại hoàng kim gia tộc, trở thành thoại đề vĩnh hằng của Thần Tang đại lục, xin hỏi bốn vị có cái nhìn như thế nào?

Bốn vị sứ giả nghe vậy nhất thời sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau thăm dò ý của đối phương, vị Áo ảnh suất bằng kia đã sớm xem Lâm Phong là kẻ không vừa mắt, trước tiên nhảy dựng lên nói:

- Lãnh chúa đại nhân tôn quý, chúng ta chỉ phụng mệnh đến đây thỉnh ngài đi dự cuộc hội nghị tại Tu La cổ bảo, ngài thân là đại lục đệ nhất cường giả, xin hỏi đây là chính là đãi khách của ngài chăng?

Lâm Phong cười cười đáp:

- Ô, vậy ư, thật sự quá khiêm khuyết khiêm khuyết. Là ta thất lễ, xin lỗi!

Tuy hần nói như thế, nhưng trên mặt không có nửa điểm ý tứ xin lỗi, ánh mắt chuyển hướng sang Tiên nữ hạc mỹ miều kia hỏi:

- Còn Thiên hạc gia tộc ý tứ ra sao?"

Tiên nữ hạc cười yếu ớt đáp:

- Thần sứ đại nhân cùng Bạch Tố Nhã nữ hoàng bề hạ đàm đạo là hay hơn cả, việc này ta không dám làm chủ!

Lâm Phong mỉm cười, quay sang nhìn Thái hoàng hỏi:

- Tô Kỳ Á tiểu thư xinh đẹp, ta có một chuyện thủy chung không rõ lắm, không biết Chu Tước gia tộc vì cái gì mà đơn phương giải trừ viễn cổ khế ước giữa các người với Lâm gia chúng ta, nàng có thể cho ta một chút giải thích không?

Thải hoàng hấp háy đôi mắt phượng kiều diễm đáp:

- Ô! Đại lục đệ nhất cường giả đại nhân tôn kính, vấn đề này ngài nên đến hỏi Phượng hoàng nữ hoàng bề hạ, bất quá nếu ngài thực muốn hỏi rõ ràng, ta cũng chỉ có thể giải thích cho ngài một chút ít thông tin mà ta biết được mà thôi!

Lâm Phong không có hỏi tiếp nữa, gật đầu mỉm cười nói:

- Tối ngày mười lăm tháng tám còn một ít thời gian nữa, xin mời bốn vị sứ giả tôn kính trước tiên ở Khắc Khổ Sâm Đạt làm khách vài ngày để chúng ta khoản đãi, rồi chúng ta sẽ cùng đến Tu La cổ堡 sau!

Nói xong không chào hỏi gì nữa đứng dậy đi thẳng.

Bốn vị sứ giả liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được chút điểm bất mãn từ trên mặt của đối phương, cũng may Tiên nữ hạc bởi vì Lâm Phong trên đầu đang đội cái mũ Thiên hạc thần sứ nên nàng ta vội loại bỏ ngay ý nghĩ đó, Thải hoàng Tô Kỳ Á cũng không dám bắt mắt lộ liễu, còn Thái tử long anh tuấn và Áo ảnh suất bằng kia quả thực có chút không cam lòng, vẻ mặt kiêu ngạo tức giận, nhưng không biết làm thế nào cả.

Nếu không phải bởi vì Lâm Phong là đại lục đệ nhất cường giả, phỏng chừng bọn họ vì cái cảm giác tôn nghiêm bị dẫm đạp mà nổi giận giáo huấn loài nhân loại thấp kém này rồi.

174. Chương 172: Tu La Cổ Bảo (phần Ii)

Lộ Thiên Á lao nhanh tới ôm hân hỉ:

- Thiên nột, nghe nói chuyên sứ của Tứ đại hoàng kim gia tộc tới Khắc Khổ Sâm Đạt, chàng mau dẫn ta đi nhìn một chút nào, ta còn chưa thấy qua Áo ảnh đại bàng!

- Nàng không phải cũng chưa thấy qua Tiên nữ hạc hay sao?

Lâm phong nói:

- Cần gì phải nhìn Áo ảnh đại bàng chứ?

Lộ Thiên Á cười duyên dấm nhẹ một quyền vào ngực hân đáp:

- Nhìn chàng xem, trông như vậy mà thật nhỏ mọn, chàng không mang người ta đi, thì ta tự mình đi nhìn đi xem cho biết!

Dứt lời như một cơn gió lốc chạy đi.

Đái Lệ Ti ở phía sau lên tiếng:

- Mấy tên mặt trắng này có cái gì đẹp mắt chứ! Tứ đại hoàng kim gia tộc làm sao có thể so sánh với chúng ta chứ, chỉ có huyết thống của Tinh linh chúng ta mới là cao quý nhất!

Toa Bối Lạp vừa nghe thấy, lập tức chuẩn bị phản bác lại, Khải Lâm Na thấy vậy vội vàng đứng giữa hai tiểu nữ kéo ra không cho tranh cãi nữa, rồi hỏi:

- Mười lăm tháng tám cũng sắp tới, Tứ đại hoàng kim gia tộc phái chuyên sứ đến có phải muốn thỉnh chàng đến Tu La cổ堡 hội nghị phải không?

Lâm Phong gật đầu, ngồi xuống một bên, Toa Bối Lạp chạy tới chui vào trong lòng hân nói:

- Ta cũng muốn đi cùng với chàng!

- Ta cũng muốn đi nữa!

Đái Lệ Ti cũng chạy tới, không cam lòng chịu thiệt, chui vào quyết chiếm một nửa bên kia của Lâm Phong.

- Hồ đồ!

Lâm Phong vỗ vỗ lên lưng hai nàng đáp:

- Ta đi thương lượng chánh sự, chứ không phải là du lịch ngắm cảnh, hai nàng đi theo làm gì?

Hai tiểu nữ lập tức mất hứng chề môi giận dữ, Lâm Phong đành âu yếm an ủi vài câu, hai tiểu nha đầu mặt mày mới hớn hở trở lại, đứng dậy chạy đi ra ngoài.

Khải Lâm Na nhìn hần cười nói:

- Toa Lị Na đã tỉnh, chàng đi thăm nàng ta đi!

Lâm Phong gật gật đầu. Khi tới hậu viện, bước vào trong phòng của Toa Lị Na, mỹ nữ đáng thương này đang mãi chăm chú may quần áo cho hần. Lâm Phong khẽ khàng vô thanh đến sau lưng nàng, từ mặt sau ôm chặt mỹ nữ này vào trong lồng ngực.

Toa Lị Na thân thể mềm mại chợt cứng đờ, tiếp theo lập tức quay đầu, cặp mắt to tròn đang hỗn loạn kia thấy Lâm Phong lập tức lóe sáng bừng trở lại, vừa cao hứng vừa ủy khuất kêu một tiếng: “Công tử!”, rồi vùi đầu vào ngực nam nhân yêu quý của mình khẽ nức nở khóc.

Lâm phong vỗ vỗ lưng nàng, tại bên giường ngồi xuống âu yếm an ủi.

Ba ngày sau.

Một đạo kim quang từ Khắc Khố Sâm Đạt vọt lên trên không trung, sau đó nhàn nhã nhằm hướng bắc bay đi.

Lâm Phong chấp sau lưng ung dung đứng ở trên kim sắc độn quang mà phi hành, tử sắc quý tộc trường bào lỏng lẻo phất, mái tóc vàng óng theo gió tung bay, khí độ cùng phong thái phi phàm hơn người tỏa ra từ thân thể hần làm Thái tử long và Áo ảnh bằng đứng ở phía sau cũng không nhìn được trong lòng mọc lên một cổ đổ kị ghen ghét.

Nhưng Tiên nữ hạc và Thái hoàng thì không ngừng nhìn ngắm nam tử truyền danh tiếng lấy lòng kỳ này, hần trong mắt hai nàng ta lúc này tựa như một mặt trời tỏa sáng bừng bừng chói mắt, hần như đã tụ tập tất cả các quang mang của Thần Tang đại lục vào người, lúc này tựa như một phượng hoàng tuyệt thế, một khi bước vào giữa một bầy phượng hoàng, cho dù đám phượng hoàng đó có xinh đẹp đến thế nào cũng thủy chung không thể so sánh được với hần.

Trong tiềm thức lúc này, bất luận là Tiên nữ hạc, Thái hoàng, Thái tử long hay Áo ảnh đại bàng, kỳ thật cho tới bây giờ họ đều không xem hần là một người bình thường, họ luôn tìm cách cho hần một xuất xứ kỳ diệu nào đó, bởi vì huyết dịch cao ngạo căn bản làm cho Tứ đại hoàng kim gia tộc bọn họ không chấp nhận đám nhân loại hạ đẳng có thể vượt lên đứng trên oai danh uy vọng của mình.

Phép độn quang này phát huy tốc độ nhanh như tia sáng xẹt qua trường không, hướng phía chân trời xa xôi vọt tới, ngay cả Áo ảnh đại bàng được thần thánh cho dị năng thần hành vạn lý mà cũng tự thẹn không bằng.

Ở phía cực Bắc của Thần Tang đại lục chính là những hoang mạc liên miên vô tận, nơi này cơ hồ đã chôn vùi một đoạn lịch sử huy hoàng của bao nhiêu chủng tộc trí tuệ tại Thần Tang đại lục dưới Vân Vụ sơn.

Tu La cổ堡 này cũng đồng dạng bị mai một giữa chốn hoang tàn này.

Muốn xuyên qua Vân Vụ sơn phải đi đường vòng sang phía Tây mấy trăm dặm, Lâm Phong hiển nhiên không muốn đi đường vòng làm gì mà trực tiếp độn quang tới thẳng Tu La cổ堡, bay thẳng xuyên qua vùng vân vụ dày đặc đầy nguy hiểm cạm bẫy, làm cho bốn vị sứ giả thấy vậy lo lắng suýt nữa nhảy dựng lên. Nhưng ai cũng không chịu mở miệng hỏi vì sợ mang tiếng mất hết thể diện.

Kim sắc độn quang vừa tiến vào trong vùng mây mù dày đặc tưởng không bao giờ có thể bị xua tan đó, yêu khí vô cùng vô tận từ bốn phương tám hướng ào ào ép tới. Bốn vị sứ giả sắc mặt trắng bệch, một chút cũng không thể động đậy, chỉ đành khởi vận pháp lực chống lại.

Một đạo kim quang bay thẳng lên phía trên họ. Thái Cực đồ hiện, yêu ma bắt xâm.

Yêu khí cuộn cuộn nhất thời giống như gặp khắc tinh, nhanh chóng tản ra tan biến như chưa từng xuất hiện.

Bốn vị sứ giả tròn mắt thở phào nhẹ nhõm, tựa giống như một người chưa từng nhìn thấy những chuyện khác lạ của thế giới, tò mò nhìn ngắm đánh giá Thái cực đồ đang không ngừng xoay chuyển ở trên đỉnh đầu, âm thầm phỏng đoán xem thứ này là thần khí gì mà lợi hại như thế.

Sau một canh giờ, độn quang xuyên ra khỏi vùng mây mù dày đặc kia, gió nhẹ phảng phất vào mặt, trước mắt mọi người lại là hoang mạc vô hạn trải dài đến tận phía cuối chân trời.

Lâm Phong thu lại Thái Cực đồ, độn quang bay thẳng về hướng bắc.

Sau vài canh giờ nữa, một tòa cổ堡 thật to lớn xuất hiện trong tầm mắt mọi người, Tiên nữ hạc ở phía sau nói: ”

- Thần sứ đại nhân, thành này chính là Tu La cổ堡, tứ vị bệ hạ tôn quý đã đến đây vài ngày trước rồi, chúng ta đi xuống gặp mặt thôi!

Lâm Phong gật đầu, thu độn quang, ngự phong hạ xuống, tứ vị quý tộc cũng đều tự thi triển bản lĩnh, thần thái nhẹ nhàng ngự phong hướng cổ堡 to lớn kia bay xuống.

Tu La cổ堡 này mười ngàn năm tiền trước từng có lịch sử thật huy hoàng, bao trùm hơn mười dặm lớn nhỏ xung quanh.

Chỉ là những huy hoàng đó không kháng trụ được những năm tháng tang thương khốc liệt, kiến trúc chủ thể của cổ堡 đã dần mai một trong cát bụi. Ngày xưa là một cổ堡 hùng vĩ trang nghiêm, hôm nay chỉ còn một tòa thành hoang tàn với những đồng cỏ nát, lạc lõng cùng thời gian, chỉ có một pháo đài còn giữ được chút nét xưa, gợi cho người ta nhớ tới tòa堡 tháp năm đó.

Nghe nói nơi này chỉ còn tồn tại di tích tẩm cung của Tu La vương ngày trước, cũng là kỉ niệm phẩm viên cổ đại chiến duy nhất còn được bảo tồn một chút, những thứ khác hầu như đã bị chôn vùi trong vòng xoáy thời gian.

Lâm Phong chấp tay ngự phong mà đi, thần niệm tại trong nháy mắt đảo qua phương viên trong vòng hơn mười dặm của tòa cổ堡, vốn chỉ xem xét qua xung quanh, nào ngờ bên trong cổ堡 có tồn tại một cái phong ấn cường đại làm cho hắn nổi lên nghi tâm.

“Chẳng lẽ các hoàng đế của Tứ đại hoàng kim gia tộc trăm năm một lần lại tề tập ở Tu La cổ堡, nghiên cứu cách đối phó với nguyên thai hoàng tử còn sót lại của Tu La nhất tộc ư?” Lâm phong âm thầm phỏng đoán, thế lực cường đại ẩn ẩn tồn tại ở sâu trong cổ堡 kia có chút quen thuộc.

Đại môn của cổ堡 nọ đã hơn mười ngàn năm nay chưa từng được mở ra, vẫn như đóng chặt cũ, bốn thân ảnh thoáng hiện tại phía trên cổ堡. Trong những người đó Lâm Phong đã từng gặp qua Thiên hạc nữ hoàng Bạch Tố Nhã, người có Thất thải tinh quang vờn quanh thân thể kia chắc chắn là Phượng hoàng nữ hoàng, cái Thần thánh thải hoàng độc độc nhất vô nhị phượng quan đội trên đầu chứng minh cho thân phận của nàng ta, khiến nàng ta tỏa ra một khí khái cao quý bất phàm.

Mặc dù Lâm Phong hẳn là một nhân vật truyền kỳ nổi danh đại lục, nhưng phong thái của Long hoàng và Ảo ảnh đại bàng hoàng đế cũng làm cho hắn sinh ra ngưỡng mộ, có lẽ đây là bản năng của tất cả các cường giả của các chủng tộc trí tuệ tại Thần Tang đại lục này. Vô luận loài người có phải là chủ nhân của Thần Tang đại lục này hay không, nhưng luôn phải quan tâm tới sự hiện diện của Tứ đại hoàng giả này, vì Tứ đại hoàng kim gia tộc có những ảnh hưởng nhất định tới Thần Tang đại lục.

Bất quá, Lâm Phong khác biệt một điểm là hắn đến từ một thế giới khác, nên với thực lực của mình đã sớm không chịu ở dưới bọn họ rồi.

nlkien

Chương173 ma do tâm sanh (trộn chương)

dịch : vietstars

- Tôn kính đại lục đệ nhất cường giả, thật cao hứng có thể gặp mặt ngài ở chỗ này!

Bốn vị vương giả đồng thời hành lễ, bốn người phía sau Lâm Phong vội vàng lui qua một bên, bọn họ có trăm lá gan, cũng không dám thụ lễ của bốn vị vương giả. Mặc dù bọn họ có thể sẽ là những người tiếp

thừa ngôi vị đứng đầu Tứ đại hoàng kim gia tộc, có đủ tư cách tham gia Tu La cổ bảo hội nghị, nhưng ít ra bây giờ bốn vị vương giả còn chưa thoái vị, bọn họ vẫn không dám thụ một lễ này.

Lâm Phong vội thi lễ nói:

- Thật cao hứng có thể nhìn thấy các vị, thế nhưng ...

Hắn dừng một chút mới nói tiếp:

- Tòa cổ bảo này dường như có một cái phong ấn cường đại tồn tại, các vị có thể trước tiên giải thích sơ qua cho ta biết hay không?

Bốn vị vương giả khẽ liếc mắt nhìn nhau, Thiên hạc nữ hoàng đáp:

- Tôn quý thần sứ đại nhân, đi vào mới nói chuyện được không?

- Đương nhiên có thể!

Lâm Phong hừ không bước nhẹ, phiêu diêu cùng bốn vị vương giả tiến vào Tu La cổ bảo, bốn vị sứ giả cũng vội vàng đi theo.

Kiến thiết bên trong cổ bảo rất đơn giản, ngoại trừ một cái bàn đá khổng lồ ở trung tâm ra không có vật nào khác đáng giá, duy chỉ có luồng sóng ma lực cường đại dao động nói rằng tòa cổ bảo này bên trong ẩn dấu huyền cơ, nhưng sóng ma lực cường đại này các ma pháp sư bình thường không thể cảm giác được, Lâm Phong cũng nhờ dùng thần niệm tìm tòi mới phát hiện ra thôi.

Trên trần cổ bảo có gắn một viên trân châu thật lớn, bạch quang nhu hòa chiếu sáng đến hầu như khắp ngõ ngách trong vòng trăm thước vuông.

Bạch Tố Nhã niệm chú ngữ, dưới chân sinh ra một đóa hoa sen màu trắng, rồi khoanh chân ngồi lên đó.

Phượng hoàng nữ hoàng ngồi ở trên một mảnh thanh quang.

Long hoàng và Áo ảnh đại bàng thì ngồi ở trong hư không.

Bốn vị sứ giả tách ra đứng ở phía sau bọn họ.

Lâm Phong lấy tay điểm một cái, trước mặt liền xuất hiện một mảnh vân quang màu vàng. Sau khi mọi người đã ngồi xuống xung quanh nhau, Áo ảnh bằng hoàng trước hết đặt câu hỏi:

- Tôn quý Khắc khổ sâm đại Lãnh chúa đại nhân, xin hỏi những người bên ngoài đó có phải là thủ hạ của ngài không?

Lâm Phong biết cái hắn muốn ám chỉ chính là Hồng Hà kiếm đội đã tiến vào Tu La cổ bảo, gật đầu rồi nói:

- Nếu ta làm cho Lâm gia ngang hàng với Tứ đại hoàng kim gia tộc, trở thành huyền thoại vĩnh hằng của Thần Tang đại lục, chẳng biết bốn vị tôn quý hoàng giả có ý kiến gì không?

Bốn vị hoàng giả nghe vậy sửng sốt một lúc, liếc mắt nhìn nhau dò xét. Áo ảnh bằng hoàng và Long hoàng trong mắt chợt lóe lên vài điểm bất mãn, Long hoàng cười lạnh nói:

- Các hạ tại Tu La cổ bảo mai phục nhiều người như vậy, chẳng lẽ tưởng dùng võ lực uy bức chúng ta là được sao?

Lâm Phong mỉm cười đáp:

- Long hoàng bệ hạ tôn quý, ta nghĩ người đã hiểu lầm rồi. Ta cho Hồng Hà kiếm đội tiến đến Tu La cổ bảo, chỉ là muốn chinh đồn trùng tu Tu La cổ bảo mới lại một chút, kiến lập một cơ sở cho chúng ta mà thôi, cũng không phải uy hiếp các vị làm gì. Còn nếu các người suy nghĩ như thế, ta cũng không giải thích thêm gì cả!

Bốn vị hoàng giả nhất thời lưỡng lự. Hai vị nữ hoàng mà nói, Lâm Phong là Thiên hạc thần sứ, vì vậy Thiên hạc nữ hoàng đương nhiên không có ý kiến, Phượng hoàng nữ hoàng cũng bởi quan hệ lúc trước với Lâm gia nên giờ trầm mặc suy nghĩ, không phát biểu một lời.

Áo ảnh bằng hoàng đáp:

- Việc này tạm thời không bàn vội, hôm nay chúng ta nên trước tiên bàn thảo kế sách như thế nào để đối phó Tu La vương đã, không cần thiết vì việc nhỏ này mà tranh chấp, Lãnh chúa đại nhân, việc này về sau mới nói chuyện, ngài thấy thế nào?”

Lâm Phong gật đầu, cũng không dă động lại việc này nữa, hướng Phượng hoàng nữ hoàng hỏi:

- Tôn quý nữ hoàng bệ hạ, có một việc ta vẫn không rõ, vì cái gì mà Chu Tước gia tộc đơn phương giải trừ viển cổ khế ước với Lâm gia, ngài có thể hay không cho ta một chút giải thích?

Phượng hoàng nữ hoàng liếc mắt nhìn hắn, mỉm cười trả lời:

- Viển cổ khế ước giữa Chu Tước gia tộc và Lâm gia đích có lẽ ngài không biết rõ. Lúc trước tổ tiên Lâm Chiến của ngài cùng với nữ hoàng bệ hạ của Chu Tước gia tộc ấn định viển cổ khế ước này có giá trị một ngàn năm, giờ đây một ngàn năm thời gian đã đến, khế ước dưới danh nghĩa của Phượng hoàng nữ thần này tự nhiên cũng sẽ kết thúc!

Lâm Phong lại hỏi tiếp:

- Vậy, xin hỏi nữ hoàng bệ hạ, Chu Tước gia tộc bây giờ có hay không có thừa nhận Lâm gia là ngoại tịch huyết thống của Hỏa phượng hoàng?

Phượng hoàng nữ hoàng đáp:

- Khế ước mặc dù đã kết thúc, nhưng việc Lâm Phong ngài có một nửa huyết thống của Phượng hoàng gia tộc cũng là sự thật, bất quá, với thân phận và địa vị của ngài bây giờ thiết tưởng không cần thiết phải quan tâm lắm tới vấn đề huyết thống này chứ?

Lâm Phong gật đầu, không trực tiếp trả lời mà hỏi tiếp:

- Phía dưới phong ấn kia là ai?”

Phượng hoàng nữ hoàng nhìn Bạch Tố Nhã nói:

- Tôn quý Thiên hạc nữ hoàng bệ hạ, mời ngài nói!

Thiên hạc nữ hoàng gật đầu, đáp lời Lâm Phong:

- Thần sứ đại nhân, phong ấn phía dưới kia chính là Tu La nguyên thai một vạn năm ngàn năm của Tu La vương!

- Tu La nguyên thai?

Lâm Phong nhíu mày nói:

- Tu La nhất tộc không phải bị xua đuổi đến Hắc Thủy đại lục rồi hay sao? Như thế nào Tu La nguyên thai kia lại bị phong ấn ở chỗ này?

Phượng hoàng nữ hoàng đáp:

- Viển cổ lịch sử từ trước tới nay, tại Thần Tang đại lục này người có thể biết được rõ ràng cũng không nhiều lắm. Kỳ thật lúc trước Tứ đại hoàng kim gia tộc cùng với hơn mười vị viển cổ cường giả mặc dù thành công phong ấn Tu La nguyên thai, nhưng cũng là nhờ những luồng khí tử vong ở sâu trong Tu La cổ bảo mới phong ấn được Tu La nguyên thai tới thời điểm này. Cũng may Băng phong tuyết nguyệt tử vong hàn thủy cũng không có bị Tu La nhất tộc đem đi Hắc Thủy đại lục!

Áo ảnh băng hoàng gật đầu nói tiếp:

- Chỉ là Băng phong tuyết nguyệt tử vong hàn thủy hoàn toàn không thể phong ấn Tu La nguyên thai lâu dài được, phải có sự tương trợ của Tu La cổ bảo Tử vong hàn khí mới có thể phong ấn được lâu dài, thế nên chúng ta cứ trăm năm một lần tụ ở chỗ này, chuyện trọng yếu là bàn cách kéo dài thời gian phong ấn cũng như duy trì Tử vong hàn khí!

Thiên hạc nữ hoàng tiếp theo nói:

- Bởi vì Tu La nguyên thai kia có thể hấp thụ Băng phong tuyết nguyệt tử vong hàn thủy, mà Tu La cổ bảo tử vong hàn khí đã sắp khô kiệt, nếu không có Tử vong hàn khí cường đại này trấn áp cùng thì tà ác nguyên thai kia sau khi hấp thụ hoàn toàn Băng phong tuyết nguyệt tử vong hàn thủy sẽ phá khai phong ấn mà ra!

- Tử vong hàn khí ư?

Lâm Phong trong lòng âm thầm suy nghĩ, tử vong hàn khí là cái gì hắn không biết, nhưng thuần âm nguyên khí ở dưới sâu trong lòng đất kia của cổ bảo âm hàn sung mãn vô cùng, có thể dĩ âm bổ dương, đối với nguyên thần có lợi ích rất lớn.

Lâm Phong nói:

- Bốn vị tiêu hao pháp lực vì tất cả các trí tuệ chủng tộc của Thần Tang đại lục mà bảo vệ an bình, sự cống hiến và khí độ này thật sự khiến kẻ khác bội phục!

Long hoàng cũng bỏ xuống một chút thành kiến với Lâm Phong, than nhẹ nói: - Nhưng cổ bảo Tử vong hàn khí trải qua bao nhiêu năm trời đã tiêu hao rất nhiều, đã sắp khô kiệt. Một khi hàn khí khô kiệt, cho dù chúng ta có tiêu hao tiếp tục một thân pháp lực, Băng phong tuyết nguyệt tử vong hàn thủy rốt cuộc vẫn không phong ấn nguyên thai tà ác kia được nữa, cho nên lần này chúng ta thỉnh ngài đến vì muốn thương lượng một chút về cách giải quyết vấn đề này!

Thiên hạc nữ hoàng nói:

- Thần sứ đại nhân pháp lực khó lường, ngài có thể có biện pháp giải quyết hay không?

Lâm Phong đáp:

- Trước tiên đi xem nguyên thai đó đã, ta phải xem qua mới biết được!

Bốn vị hoàng giả gật đầu, đồng thời tụng niệm chú ngữ. Từng đạo ma pháp quang mang theo nhau ẩn hiện tại hư không, cái bàn đá to lớn ở trung tâm kia đột nhiên âm ỉm chìm xuống lòng đất, một tòa ma pháp trận thật lớn ngược lại từ dưới lòng đất hiện lên ở phía trên.

Ma pháp trận này bốn góc, mỗi góc có một cây trụ vàng. Phía trên các kim trụ này là các loại ma pháp phù ấn xoay quanh bay múa, sóng ma lực cường đại đạo động tựa hồ như muốn bức phá cả không gian xung quanh. Một cỗ âm hàn khí tức từ Tử vong hàn khí và hàn thủy trong nháy mắt tỏa ra khắp cả thạch thất, bốn vị sứ giả đứng ở phía sau các hoàng giả không nhận được rung mình một cái.

Điện hoa từ phía bốn cây kim trụ lóe ra, từng đạo tia chớp màu lam đan chéo nhau tạo thành một đại vòng to lớn quay lấy một quả trứng trông có vẻ vô hại như một quả trứng chim bình thường nằm ở giữa ma pháp trận.

Nhìn kỹ thì thấy quả trứng đó đã bị nứt một mảnh, cũng nhìn không rõ ràng lắm bên trong đó là cái gì có hình dạng ra sao, thanh âm rít lên chói tai từ quả trứng đó vang ra như muốn nói bên trong đó phải tồn tại một sinh vật cường hãn phi thường. Chỉ cần xem vẻ mặt ngưng trọng lo âu của bốn vị hoàng giả cùng với mồ hôi toát ra trên trán của bốn vị sứ giả thì có thể thấy ấn tượng của họ đối với quả trứng đó ra sao rồi.

Lâm Phong cau mày kiểm, lấy tay điểm một cái, Thái Cực đồ bay lên, tỏa xuống một dải kim quang bao trùm lấy ma pháp trận.

Ma pháp trận đột nhiên biến mất, bốn vị hoàng giả nhất thời chấn động, cái quả trứng kia lập tức bị kim quang quấn lấy, tiếng kêu thét tràn ngập sợ hãi từ trong đó toát ra giống như độc xà gặp kinh địch gà trống cường hãn.

Vạn trượng kim quang tỏa sáng, Bát Bảo kim thân của Lâm Phong xuất hiện, ngồi ở trên đỉnh đầu hắn, hàng ma bát bảo được huy động, pháp lực cường đại phát xuất, dưới sự hỗ trợ của Thái Cực đồ toàn lực đánh thẳng vào nguyên thai ở bên trong quả trứng kia.

Lâm Phong dùng thần niệm dò xét một chút, tâm trạng không khỏi ngạc nhiên.

Tu La nguyên thai này thì ra là một nguyên thần do Ma đạo pháp môn ngưng luyện mà thành, khó trách viễn cổ Tứ đại hoàng kim gia tộc cùng một số viễn cổ cường giả cũng chỉ có thể phong ấn, mà không thể tru sát được nó.

Cũng may Tu La vương một vạn năm trước cũng là chẳng biết từ đâu mà học được một ít pháp môn không trọn vẹn lắm, thành ra chỉ vừa mới ngưng luyện thành nguyên thần mà thôi, nếu không hẳn vượt qua được Kỉ trọng thiên kiếp thì tại Thản Tang đại lục dù các viên cổ cường giả có uy lực như thế nào cũng khó có thể phong ấn hẳn được.

Bất quá, bây giờ cái nguyên thần này cũng gây cho Lâm Phong chút phiền toái.

Nguyên thần này trong vòng một vạn năm tới giờ đã hấp thụ không ít Tử vong hàn khí, đã vượt qua Cửu thiên lôi kiếp, cũng thành tựu đến được thiên tiên đại đạo, so với Lâm Phong hẳn cũng không cao không thấp, cũng may nguyên thần này không có thân thể, chỉ đơn thuần là một nguyên thần, nếu không, cho dù Thái Cực đồ này có tiên thiên linh bảo, sợ rằng cũng rất khó giải quyết.

Lâm Phong lấy tay điểm một cái, Thái Cực đồ chậm rãi tiến đến gần, chuyển qua che phủ bầu trời trên đỉnh đầu hắn, Bát bảo kim thân tám tay bắt ấn quyết, một trận đạo gia chân ngôn bắt đầu tỏa ra tại không gian trong đó, vây lấy quả trứng kia. Bên trong quả trứng phát ra những tiếng kêu thê lương hoảng loạn, làm cho bốn vị hoàng giả cùng bốn vị sử giả ngạc nhiên trợn mắt há hốc mồm.

Đột nhiên Thái Cực đồ bắn ra hai luồng khí trong, đục, xoắn lấy nhau lao thẳng xuống dưới quả trứng kia. Từ trong quả trứng phát ra một tiếng rít tưởng như muốn xé rách đất trời, hình dạng của quả trứng quần quai méo mó, một tia bạch tuyến từ bên trong đó như bị một áp lực cường đại vô hình kéo ra ngoài, hướng thẳng về đỉnh đầu của Lâm Phong.

Lâm Phong thân thể bất động, Bát Bảo kim thân áp chế nguyên thần kia, dùng Thái Cực đồ vừa cường chế vừa đồng thời chuyển hóa thuần âm nguyên khí của nó, sau khi luyện hóa xong liền hấp thụ lấy thuần âm nguyên khí.

Ba cổ bốn mạng nguyên khí lao ra khỏi đỉnh đầu Lâm Phong, tái hiện nguyên thần, khoanh chân ngồi ở trong một mảnh vân quang, không ngừng luyện hóa dung nạp thuần âm nguyên khí tinh khiết đó, hình dạng càng lúc càng sáng rõ lên.

Lâm Phong triển khai pháp ấn, thu lại nguyên thần, huy động Thiên ma kiếm chém giết chân linh của nguyên thai kia, khiến nó chỉ kịp thét lên thảm thiết rồi tắt lịm.

Trong khi trí não của bốn vị hoàng giả còn sững sốt chưa thông suốt thì Bát Bảo kim thân đột nhiên há mồm phun ra một luồng kim quang, quần lấy quả trứng màu trắng kia nuốt vào mồm, việc quá sức tưởng tượng này thiếu chút nữa làm cho cả bốn vị hoàng giả cùng bốn vị sử giả nhảy dựng lên, thân hình cứng đờ không thốt ra lời, bọn họ bao nhiêu năm trời vất vả cũng chỉ khiến cường phong ấn được nguyên thai kia, giờ trông Lâm Phong hẳn làm những chuyện xảy ra trước mắt quả thực vượt qua tưởng tượng của họ.

Thái Cực đồ vẫn xoay tròn ở phía trên, kim quang tỏa ra lưu chuyển không ngừng, bao phủ cả cổ bảo vào bên trong. Bốn vị hoàng giả đột nhiên phát hiện chính mình một thân ma lực thế nào mà nửa điểm cũng không thể cử động được, nhất thời hoảng sợ thất sắc.

Bất ngờ Lâm Phong phát xuất Thất thải bảo thạch bay trong luồng kim quang bao phủ kia, xoay tròn bất định rồi một cổ tử khí từ bên trong Thất thải bảo thạch bắn xuống, tiến thẳng vào đỉnh đầu của Lâm Phong, cùng với luồng thuần âm nguyên khí màu trắng kia dung hợp một chỗ, nguyên thần càng trở nên rực rỡ.

Bốn vị hoàng giả thấy cái Thất thải bảo thạch kia, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Lâm Phong toàn lực thôi động chân thân, luyện hóa hết sạch toàn bộ nguyên âm khí tinh thuần, một phát phá tan huyền quang, tiến vào Độ kiếp hậu kỳ, đạo thiên kiếp thứ nhất rốt cục cũng phủ xuống.

Lúc này cả Tu La cổ bảo đã bị Thái Cực đồ bao vây ở trong đó, hư không phía trên đó vỡ ra, một đạo lôi trụ thật lớn từ trên chín tầng trời hung hăng bổ xuống dưới, “oành oành” đánh thẳng vào trên kim quang.

Lâm Phong có Thái Cực đồ hộ thân, nên không lo ngại gì nhiều, chỉ là cái Thiên kiếp hậu kỳ này so với các lần trước mạnh mẽ khác thường. Hẳn lúc này chẳng những phải nhận Thiên lôi quần đỉnh chi kiếp, lại còn phải chống cự lại tâm ma, tuy vậy với pháp lực hôm nay của hắn cùng với Thái Cực đồ hộ thân thì cái Cửu thiên lôi kiếp này chẳng làm gì được hắn cả.

Nhưng cái tâm ma kia cũng gây không ít phiền toái dị thường, để chống cự tâm ma thì pháp lực không có quan hệ hay lợi thế gì cả, nếu mà tâm trí không vững hoặc tâm đạo bất ổn, một khi bị tâm ma xâm lấn, chỉ sợ hồn phi phách tán mà chết.

Lâm Phong huy động Bát Bảo kim thân, Thái Cực đồ ngăn cản cứu thiên hân lồi.

Còn thân thể hân im lặng bất động, vận niệm ấn quyết, tập trung tinh tọa, tưởng như không có gì có thể thay đổi được hân, ngay cả khi đệ nhất Thiên lồi đánh xuống, thân thể hân cũng chỉ rung lên một chút rồi liền khôi phục lại bình thường.

Bốn vị hoàng giả và bốn vị sứ giả thì bị đám Thiên lồi cường hân đó khiến cho hoảng sợ biến sắc, mặc dù Thái Cực đồ hoàn toàn kháng cự được Thiên lồi, nhưng cái uy lực to lớn của nó tỏa ra cũng làm cho bốn vị cường giả cao quý đứng đầu tứ đại hoàng gia ở Thản Tang đại lục sinh vật tưởng không biết sợ là gì mà ở chỗ sâu trong linh hồn cũng bắt ngờ trời dấy một tia khiếp hãi.

- Các người đừng cử động, sẽ không có việc gì!

Bốn vị hoàng giả mông lung hốt hải, vừa muốn đứng dậy thì thanh âm của Lâm Phong từ trên vang xuống, Thiên hạc nữ hoàng Bạch Tố Nhã ngồi xuống đầu tiên, vẻ mặt lo lắng nhìn Lâm Phong.

Ba vị hoàng giả kia cũng bất an ngồi xuống theo, mấy người bọn họ tưởng có ma pháp hộ thuẫn hộ thân có thể tùy nghi hành động, nhưng giờ nửa điểm cũng không đứng dậy tử tế được, sự tình kì quái như thế quả là lần đầu tiên bọn họ gặp được.

Đạo Thiên lồi thứ hai ngay sau đó oành oành đánh xuống trên kim quang, thân hình Lâm Phong lại rung rung lên một chút, tâm thần chấn tĩnh lại. Bỗng nhiên có vô số mỹ nữ khóa thân kiều mị dụ người từ trong hư không xuất hiện, lao thẳng tới nhảy múa quanh hân.

- Vô lượng thiên tôn!

Đạo gia chân ngôn như chuông kêu vang động âm hưởng ở trong kim quang, bốn vị hoàng giả thiếu chút nữa ngã người ra vì kinh ngạc, đều tự nhìn nhau, từ trong mắt đối phương có thể cảm thấy được chấn động thật sâu đậm.

Lâm Phong bảo vệ cho tâm thần, ẩn giấu thần thức, không quan tâm, không nhìn những ảo tưởng xuất hiện xung quanh kia, mặc kệ sắc dục ma quỷ, hân như một tượng đá, tĩnh lặng như mặt hồ nước không gợn sóng, dường như thấy mà không phải thấy.

Từ khi tiến vào cái thế giới kỳ lạ này, Lâm Phong hân vẫn chưa từng tạo áp lực quá mức tới dục vọng ở sâu trong đáy lòng của chính mình, các việc hân làm hơn phân nửa đều là toàn vì cao hứng mà làm, tại hồng trần trải qua nhiều biến đổi, mặc dù hung hiểm khó dò, nhưng tai biến thế nào hân cũng an bình vượt qua.

Cưỡi một loạt các lão bà xinh đẹp, tình yêu ân ái cũng tự thân kinh nghiệm qua, cái gì đạt được cũng hầu như đã thành, cho nên dục vọng cũng sớm phai nhạt, tâm trí và tâm đạo cũng trở nên cứng cỏi dị thường, mặc dù kháng cự tâm ma còn chút khó khăn, nhưng những ảo giác này không thể làm suy chuyển được tâm thần của hân.

Thế tục danh lợi phú quý cũng chỉ như mây khói bay qua mắt, Lâm Phong hiện tại đã đi vào Độ kiếp hậu kỳ, mặc tham tạo hóa thì đã hiểu được huyền diệu trong đó, hiểu được chính mình nếu thả lỏng cái lòng cầu đạo, ổn định tâm trí tĩnh lặng thư thái, giải thoát mọi thứ vướng bận thì sẽ đạt được cơ duyên lớn lao này.

Thân đã tiến vào giữa hiểm nguy cam bẫy của hồng trần, tâm đạo không vững mà lòng cầu đạo lại quá mạnh mẽ khiến cường thì sẽ dễ dàng bị tâm ma xâm lấn, lúc đó hồn phi phách tán. Chính mình coi như trong bất hạnh mà gặp vạn hạnh, nếu không có tiên thiên linh bảo Thái Cực đồ này trấn áp ma chướng, chỉ sợ là hân cũng bị hồng trần nghiệt hải cuốn đi mất rồi.

Lâm Phong nghĩ vận khí của mình cũng không phải bình thường, bỗng dưng lại bị xô đẩy tới cái thế giới này, lắm lúc thực như là bị chó gặm vậy, nhưng nhiều khi hân thường cho số phận mình thật giống một nhân vật chính của một bộ võ hiệp tiểu thuyết, rơi từ trên vách núi cao với xuống vực sâu lại có thể gặp cao nhân tái thế lánh đời ở ẩn dưới đó bái sư, hoặc so với việc ở đó có thể nhặt được tuyệt thế võ công bí kíp cũng chẳng khác mấy.

Tựa hồ nữ thần may mắn cũng chính là lão bà của hắn vậy, đem tất cả may mắn quang hoàn đều phủ xuống trên đầu hắn, ngay cả lúc cùng với Ngải Lâm Uy Na ở trên giường cũng vậy, tự dừng cái Không gian pháp luân Thất thải bảo thạch kia lại có thể làm cho hắn tham ngộ được huyền diệu của Hồng Mông tử khí.

Lúc đầu chỉ muốn hủy diệt quả trứng quái dị kia, không nghĩ được qua hấp thụ nguyên thần với thuần âm nguyên khí này lại làm cho hắn trực tiếp vượt qua được Tam trọng thiên kiếp, một bước tiến thẳng vào Độ kiếp hậu kỳ.

Tự dừng may mắn ở đâu lại mang cái Tu La nguyên thai đưa lên miệng hắn, tặng cho hắn cái tinh thuần nguyên âm ngưng luyện hơn vạn năm trời, nếu nói về vận khí, Lâm Phong hắn quả thực phải thảm nhủ số mình là số chó lên voi cũng không sai.

Từ lúc đạo thiên lôi thứ nhất vừa mới đánh xuống thì cả không gian bên trong này đột nhiên dao động mạnh mẽ, sau đó một lúc thần thánh ca đột nhiên vang lên tại không trung, thánh quang chiếu sáng khắp nơi, trong luồng thánh quang màu trắng như đó của Thiên giới đột nhiên bị mở ra, vô số thiên sứ từ đại môn màu vàng óng cao mười trượng đó bay ra.

- Thần vĩ đại tối cao! Thần ân của ngài lóe sáng tại khắp ngõ ngách trên đại lục, làm cho tất cả các sinh vật tà ác của Thần Tang đại lục cũng đều phải tắm rửa trong thánh quang của ngài, kẻ nào dám chống lại hay bôi nhọ uy nghiêm của ngài sẽ bị hủy diệt!

Sau khi thánh ca thần thánh trang nghiêm vang vọng tại không gian bên trong cổ bảo, tám vị thiên sứ mười sáu cánh từ cái kim sắc đại môn to lớn kia bước ra, bọn họ chính là tám vị chủ thần của Thiên giới.

Cuối cùng vô số đại thiên sứ mười bốn cánh và chiến đấu thiên sứ mười hai cánh cũng đều tiến ra theo đó, bọn họ giơ cao bạch sắc thánh kiếm, hát vang thần thánh ca, Thiên giới thánh quang dường như chiếu sáng mỗi một tấc đất của hoang mạc.

175. Chương 174: Thiên Sứ Ma Quỷ

Thánh ca ngân vang trên bầu trời, nhưng ở sâu trong Tu La cổ bảo thì hoàn toàn thanh tĩnh an bình, cả cổ bảo dưới uy lực bảo vệ của Thái Cực đồ tỏa ra lúc này được cách ly với thế giới bên ngoài, Lâm Phong pháp tướng trang nghiêm, điềm nhiên bất động, tập trung bảo vệ tâm thần không cho những ảo tưởng xâm nhập, không để tư tưởng phân tâm, mặc kệ Thất thải bảo thạch có xảy ra chuyện gì.

Bốn vị hoàng giả chẳng biết các thiên sứ đã xuống trần, vẻ mặt vẫn ngây ra nhìn Lâm Phong. Rồi cả ba đạo lôi trụ oành oành liên tiếp giáng xuống phía trên Thái Cực đồ, sau một lúc, Lâm Phong mặt thoáng hồng lên, chớp mũi toát ra vài giọt mồ hôi, thở nhẹ một cái, huyền công vận chuyển, toàn thân pháp lực từ từ khôi phục, thân nhiệt tâm thần đứng lên nói:

- Bên ngoài một vài bằng hữu của ta đã tới, mời bốn vị tôn quý bệ hạ cùng ta đi ra đi xem!

Bốn vị hoàng giả còn đang ngạc nhiên thì một đạo kim quang cuộn cuộn nổi lên, trong nháy mắt mọi người đã ra phía ngoài Tu La cổ bảo. Đây trời Thiên sứ quân đoàn đợi ở ngoài làm cho bốn vị hoàng giả cùng bốn vị sứ giả nhất thời sắc mặt cuồn cuộn, ánh mắt chăm chăm nhìn về hướng Lâm Phong.

Lâm Phong trầm mặc một lúc, dùng thần niệm đảo quanh Thất thải bảo thạch kiểm tra, thấy không gian bên trong đột nhiên không tồn tại cái gì ngoài một cỗ hạo nhiên tử khí bốc lên không ngớt, tưởng như vô cùng tận. Hắn không nhìn được nhứ mà xem xét, cũng không nghĩ ra được nguyên nhân của sự việc kỳ lạ này, đành phải nói:

- Thiên sứ quân đoàn xuống trần là vì ta, bốn vị có thể trước tiên hãy lui lại, ta sẽ áp hậu cho!

Bốn vị hoàng giả đều tự liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt ai ai cũng đầy quyết tâm, Thiên hạc nữ hoàng nói:

- Thiên hạc nữ thần tại thượng, chức trách của Tứ đại gia tộc chính là duy trì bảo hộ sự cân bằng của các trí tuệ sinh vật trên Thần Tang đại lục, ta nguyện cùng Thiên sứ đại nhân sánh vai tác chiến!

Ba vị hoàng giả kia cũng đều gật đầu.

Thánh ca mà hơn mười ngàn thiên sứ từ Thiên Giới môn không ngừng hát lên giờ vang vọng khắp phía chân trời, tám vị mười sáu cánh chủ thần mang theo Thiên sứ quân đoàn cuộn cuộn tiến đến cổ bảo, từ bốn phương tám hướng vây quanh bọn Lâm Phong ở giữa.

Trong đó một vị mười sáu cánh hoàng kim thiên sứ tay giơ cao thánh quang kiếm, uy nghiêm nói:

- Nhân loại thấp kém kia, Thiên giới Thẩm phán quang sắp tỏa xuống khắp các ngõ ngách tà ác của đại lục, tất cả các sinh vật tà độc cũng sắp được gột rửa dưới thần ân của Quang Minh thần, ngươi tà ác sinh vật này dám khinh nhờn uy nghiêm của Quang Minh thần, hãy chuẩn bị nhận sự trừng phạt của Thiên giới Thẩm phán quang!

Tám vị chủ thần đồng thời vung lên Thánh quang kiếm, tám đạo tia chớp hướng lên hư không vô hạn, sau đó hội tập cùng một chỗ chĩa thẳng lên trời. Hư không đột nhiên khai mở. Một đạo bạch sắc quang trụ cực đại lóe ra lam sắc điện quang bổ xuống, mang theo sấm sét cuộn cuộn đánh thẳng vào Lâm Phong.

Bốn vị hoàng giả sắc mặt hoảng kinh, do dự trần trụi, không dám ra tay. Vạn đạo kim quang lóe sáng, Lâm Phong khai xuất Bát Bảo kim thân. Huy động Thái Cực đồ đón lấy đạo thẩm phán quang kia, mở miệng nói:

- Ta thật suy nghĩ không ra, các ngươi những vị đích thần bất lão này sao không ở tại Thiên Giới hưởng hạnh phúc, vì cái gì mà lại muốn khuếch trương thần quyền tại Thần Tang đại lục. Chẳng lẽ các ngươi muốn tìm kiếm thu thập cái gì ư?

- Chỉ ý của thần thánh không phải cái mà đám tiểu sinh vật các ngươi có tư cách hỏi han!

Một vị chủ thần khác nói:

- Quang Minh thần vĩ đại tặng cho các ngươi sinh mạng, lũ tiểu sinh vật các ngươi phải sung kính tôn nghiêm của người, kẻ nào tà ác thì Thiên Giới thẩm phán quang tất sẽ hủy diệt linh hồn tà ác của kẻ đó!"

Lâm Phong giận giữ cười nói:

- Quang Minh thần sáng tạo ra chúng ta ư? Các ngươi cái đám điều nhân không biết điều này, chỉ biết dùng lí luận xuẩn ngốc này để ngu lộng người khác, các ngươi thực mới chính là lũ điên, đừng vì mình ngu ngốc mà cho rằng các chủng tộc trí tuệ của Thần Tang đại lục cũng trở thành ngu ngốc, ngay cả ước thúc của Không gian pháp tắc mà còn thoát không khỏi được, các ngươi cũng dám tự xưng là thần sao?

Áo ảnh bằng hoàng vội hỏi:

- Lãnh chúa đại nhân, Không gian pháp luân chẳng lẽ nằm trong tay ngài sao?

Lâm Phong gật đầu đáp:

- Không sai, Không gian pháp luân đã thoát khỏi không gian ước thúc song song với nó!

Long hoàng nói:

- Một vạn năm trước, Tứ đại hoàng kim gia tộc chúng ta cùng thiên sứ sống vai tác chiến, vây công cái kẻ đến từ dị không gian cường đại kia, cuối cùng khiến cho Thần Tang đại lục nguyên khí thương tổn cực lớn, truy nguồn gốc ra, cũng là bởi vì cái kẻ cường đại đến từ dị không gian kia có uy hiếp tới thần quyền của giáo hội, nhưng thực ra không có muốn mang đến sự hủy diệt Thần Tang đại lục trí tuệ chủng tộc như lời đám thiên sứ nói!

Trong lời nói có ẩn chứa một sự khinh miệt.

Phượng hoàng nữ hoàng nói tiếp:

- Bây giờ thiên sứ quân đoàn đánh xuống, sáng nay khi định đối sách tại đây, ta đã phát ra truyền lệnh về phương nào, Chu Tước gia tộc không lâu sau sẽ tới đây!

Ba hoàng giả kia cũng gật đầu ám chỉ mình cũng đã làm như vậy, Tứ đại hoàng kim gia tộc không phải loài người, bọn họ chỉ có tín ngưỡng riêng của mình, một khi tín ngưỡng khác đến uy hiếp tín ngưỡng của họ, Tứ đại hoàng kim gia tộc chỉ biết lựa chọn sự kháng cự, dùng vũ lực giải quyết vấn đề, tuyệt không lùi bước.

Thiên hạc nữ hoàng ưu tư nói:

- Tám vị chủ thần cùng nhau tấn công, chúng ta căn bản vốn không phải đối thủ!

Lâm Phong cười to nói:

- Sợ gì chứ, không gian pháp tắc nói cho cùng chỉ là bảo trì những không gian tồn tại song song với nhau mà thôi, kể cả không gian pháp luân có nằm trong tay ta hay không nữa, hay cho dù bọn điều nhân này có thể xuống được Thần Tang đại lục, chúng cũng sẽ không ngờ sẽ nhận được lực phản kích mãnh liệt của vô số các cường giả trên Thần Tang đại lục này. Chúng ta trước tiên hãy cho chúng một chút giáo huấn, để cho bọn điều nhân hư ngụy này tỉnh lại một chút tự nhìn lại mình, đừng bao giờ xem thường kẻ khác!

- Thần của ta! Thịnh ngài trao cho ta lực lượng cường hãn, để cho người hầu cận trung thành của ngài hủy diệt nhân loại tà ác bôi nhọ tôn nghiêm của ngài kia!

Một luồng Quang Minh thánh lực tại không gian cường liệt dao động, hư không tưởng như bị xé nát ra, một đạo bạch sắc lôi trụ bao phủ cả phương viên hơn mười dặm, khí thế thái sơn áp đỉnh, mang theo uy lực hủy diệt hướng bọn người Lâm Phong mà nện xuống, cái này chính là chủ thần Thẩm phán quang có sức mạnh hủy diệt khôn cùng.

Lâm Phong phát tay, ra hiệu cho tứ vị hoàng giả dừng cử động, dương tay một trảo, cầm Thiên tuyệt kiếm, chỉ mũi kiếm liên trời, niệm chân ngôn, thôi động Thái thanh Ngự Lôi chân quyết.

Trên chín tầng trời trong nháy mắt tụ tập từng tầng lớn mây đen, chớp nhoáng bao phủ cả một phương viên hơn mười dặm xung quanh đó, mây đen liên tục quay cuồng ở giữa, vô số sấm sét xen lẫn những tia chớp điện phá mây chui ra, trong tiếng tiếng sấm ầm ầm, hung hăng bổ về phía Thiên sứ quân đoàn.

Tám vị chủ thần vùng thánh kiếm lên, tám đạo quang trụ phóng lên cao, đương đầu chống cự với những luồng chớp điện hùng mạnh kia, cùng lúc tám vị chủ thần liên thủ thì đạo thẩm phán quang cũng hung hăng phóng tới bổ thẳng vào trên Thái Cực đồ.

Uy thế phản chấn thật lớn làm cho những thiên sứ trong phương viên hơn mười dặm gần đó cũng bị đánh trúng, vô số thiên sứ bị chấn thương được tám vị chủ thần ném ngược về phía sau, hàng loạt tiếng gầm gừ phản nộ vang lên, hàng ngàn hàng vạn thiên sứ lúc này từ bốn phương tám hướng điên cuồng xông tới.

Đột nhiên, một mảng mây đen to lớn từ phía chân trời xa xô cuộn cuộn mà đến, sóng dao động hắc ám pháp lực cường đại nhất thời làm cho Thiên sứ quân đoàn chợt ngừng lại, mắt chăm chú nhìn về phía đó.

Lâm Phong vội vàng điểm nhất chỉ, Thái Cực đồ hóa thành một tòa cây cầu vàng uy lực to lớn dài hàng dặm tại không trung, Hồng Hà kiếm đội toàn bộ bị đưa lên đó. Khi đoàn mây đen kia tới gần, tất cả mọi người mới thấy rõ những sinh vật trong đó, Long hoàng trầm giọng thốt:

- Là Ma tộc đại quân!

Ma giới tám đại Lãnh chúa tự mình suất lĩnh Ma tộc đại quân tiến tới trận tiền, Thiên sứ quân đoàn rất có ăn ý dịch sang một bên, cũng không có lập tức dùng Thiên giới thẩm phán quang giáng lên trên đầu đám tà ác địch sinh vật này, mà vô hình trung lại cùng Ma tộc đại quân chia nhau ra vây quanh bọn Lâm Phong chín người vào giữa, cảnh tượng quỷ dị tới cực điểm.

Thiên sứ cùng ác ma liên thủ ư? Quả là chuyện không tưởng được.

Nếu làm cho đám tín đồ với tín ngưỡng kiên định thấy quang cảnh này, không biết bọn họ sẽ có phản ứng gì nữa?

Không gian pháp luân đột nhiên mất đi ước thúc lực, Thiên sứ quân đoàn cùng Ma tộc đại quân ào ào tiến xuống Tu La cổ堡, những thanh âm to lớn như thể đã kinh động đến hầu hết tất cả Thần tang đại lục cường giả, Tứ đại hoàng kim gia tộc sau khi nhận được truyền lệnh của bốn vị bệ hạ, toàn thể lập tức tụ họp bay tới Tu La cổ堡.

Một ít sinh vật hay người có pháp lực cường đại cũng lao đến, mặc kệ là bọn họ có mục đích gì, chỉ cần hơi có chút thực lực của cường giả cũng đều tới đây.

Chỉ trong một lúc, long phượng gầm rú, đầy trời bóng đen cấp tốc tụ tập tại vùng Vân Vụ Sơn, nhanh nhất chính là vô số bóng đen từ Khắc Khố Sâm Đạt phóng lên cao, Bạch Long rít gào vang động thiên địa dẫn đầu vượt gió cười mây bay thẳng xuyên qua Vân Vụ Sơn tới Tu La cổ堡.

Lúc này thánh quang và ma vân tạo thành một vòng vây to lớn, bắt đầu cường bạo chèn ép, kim quang mà Thái Cực đồ phóng ra dần dần ngăn cản không được, không ngừng bị thánh quang và ma vân đè nén, từ từ co rút hẹp lại.

Lâm Phong giận giữ quát lớn:

- Thiên sứ và ma quỷ cùng tồn tại hiện thân, thật sự là một đại kỳ quan, bất kỳ một không gian nào cũng có chủ nhân của nó, tôn nghiêm của các trí tuệ chủng tộc trên Thản Tang đại lục không thể để cho các người dễ dàng mạo phạm, cường giả sẽ dùng máu tươi để bảo vệ tôn nghiêm của mình đích, hôm nay ta sẽ làm cho lũ sinh vật bẩn thỉu và ngu xuẩn các người nếm hậu quả đau đớn!”

“Vô X vô cực!” Lâm Phong gầm lên một tiếng, ném Thiên la tứ kiếm lên không trung, bốn kiếm đó bắn ra tứ phía, tại giữa không trung chiếm lấy bốn góc, các luồng hắc, bạch, thanh, xích bốn màu kiếm quang tung hoành tỏa ra bạo liệt, toàn bộ phương viên hơn mười dặm nơi đó đều bị bao phủ ở bên trong, thần ma hai tộc đại quân toàn bộ bất ngờ đều bị vây khốn tại trong đại kiếm trận. Thật là vừa mới vây người, giờ mình lại bị quay lại.

Trong Hỗn độn Tiên thiên đệ nhất trận, Đại la kiếm trận lần đầu tiên tại hiện thế Thản Tang đại lục.

Tứ màu kiếm quang thể như sấm đánh, sát khí cường đại tản ra tưởng như phá toang lồng ngực của vô số thiên sứ và ma quỷ bị vây trong đó.

Trong đại trận lúc này vô vàn sát khí, kiếm khí từ khắp nơi tỏa xuống, khiến trời đất như mờ ảo đi, thánh quang và ma vân cùng sát khí, kiếm khí giao tranh, uy thế thật lớn tựa hồ phải xé rách toàn bộ không gian.

Ở phía trong đại trận không ai còn có thể thấy được rõ hướng đông tây nam bắc, không thấy nhật nguyệt hay sao trời, đập vào mắt chỉ là một mảng thế giới mờ mịt, tưởng như đâu cũng là trời đâu cũng là đất, làm cho đám người bị hãm vào trong trận từ ở chỗ sâu trong linh hồn đột nhiên cảm thấy như vô lực khả kháng, áp lực này làm cho đám thiên sứ và ma quỷ thét lên chói tai, hoang mang rít gào.

Thánh ca cùng với những tiếng gầm rú trong đại trận vang lên, tưởng như thiên sứ và ma quỷ muốn ổn định lại tinh thần, Thiên giới tám vị chủ thần cùng Ma giới tám đại lãnh chúa đồng thời ra tay, từng tầng lớn ma vân và thánh quang tụ tập lại, liên thủ từng đợt giáng trúng vào vô vàn sát khí tử vong kia.

176. Chương 175: Đại La Kiếm Trận

Lâm Phong lấy tay điểm nhất chỉ, thu Thái Cực đồ, hai tay kết ấn, hét lớn một tiếng: “Sát!” Đầy trời mây đen trong nháy mắt tản ra, mây trắng vẫn vũ quay cuồng, một đạo Thái Thanh thần lôi bạo tàn giáng xuống, uy lực so với Ngự Lôi chân quyết vừa rồi còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Thái Thanh Ngũ Lôi ấn này chính là thượng thừa tiên pháp trong Thái Thanh tiên pháp, uy lực cường đại vô cùng, lôi trụ thật lớn mang theo mây trắng quay cuồng phá xuyên không gian, hung hăng nện thẳng vào trên Thánh quang cùng Ma vân của Thiên giới tám đại chủ thần và Ma giới tám đại lãnh chúa.

Giữa uy thế thiên băng địa liệt đó, hư không bị nghiền nát mạnh mẽ, bể tan tành, vô số các mảnh không gian bay loạn đầy trời. Tại phương viên trăm trượng ở trong đó, đám Thiên sứ và Ác ma bị kinh hoảng rối tung cả lên, không biết là sẽ bị hút vào trong không gian nào nữa.

Quả thật là Thần tiên công pháp cường hãn vô cùng, cái Thái Thanh ngũ lôi ấn này Lâm Phong hẳn cũng lần đầu tiên thi triển.

Thiên giới tám đại chủ thần và Ma giới tám đại lãnh chúa phún huyết bay ngược về phía sau, thánh ca hòa lẫn những tiếng rít gào tại không gian bên trong vang lên dồn dập.

Bốn vị hoàng giả cũng không chịu kém, trước sau ngự phong lao xuống, Long hoàng thi triển ngay Đại Na Di thuật, hàng loạt các tên tam đầu ác ma lập tức bị phong ấn ném vào Dị không gian.

Ma pháp chú ngữ huyền ảo lúc này vang lên không ngừng tại không gian bên trong, Thiên hạc nữ hoàng, Phượng hoàng nữ hoàng, Áo ảnh bằng hoàng đều thi nhau xuất kích tham chiến. Ba vị Thần Tang đại lực cường giả cao quý này tự mình ra tay, uy thế quả thực không, ngoại trừ Thiên giới tám đại chủ thần và Ma giới tám đại lãnh chúa, đám thiên sứ và ác ma còn lại căn bản vốn không phải đối thủ.

Lâm Phong phát tay áo một cái, Hồng Hà kiếm đội liền tham chiến, một ngàn Hồng Hà chiến sĩ chân nguyên lực tụ thành một thể, hợp thành một kiếm trận khổng lồ, dưới sự chỉ đạo của Tử linh pháp sư chuyên tìm những nhóm nhỏ thiên sứ và ma mà đánh bắt ngờ.

Hàng ngàn hàng vạn thiên sứ và ác ma bị hãm tại trong Đại La kiếm trận, sớm chẳng còn phân biệt được đông tây nam bắc, mỗi một người là một cuộc chiến. Lúc này tại đây, ngoại trừ tám vị chủ thần và tám đại lãnh chúa, thì không ai có thể nhìn rõ vật gì ở ngoài mười trượng, cũng chẳng còn phân biệt nổi đầu địch đầu ta nữa.

Ngay cả đám Đại thiên sứ hay Phi ma sáu cánh cũng như kẻ không có đầu có mắt, tại trong trận tán loạn hết cả lên.

Tử linh pháp sư không coi đạo đức là cái thá gì cả, càng không có nhân từ, Phí La Đức so với ma quỷ còn âm hiểm tàn ác hơn. Mười ngàn năm trước hắn đầu lấy Không gian pháp luân của thần tộc khiến chúng khổ sở, mười ngàn năm sau, hắn thay hình đổi dạng, lại trộm đi vô số tiểu mệnh của đám thiên sứ và ác ma kia.

Mỗi một Hồng Hà kiếm sĩ thực lực đều không dưới một Kiếm thánh, một ngàn người dùng chân nguyên lực tụ thành một thể, trận pháp huyền ảo nọ mỗi một lần phát động, đương nhiên sẽ có một quỷ thần xấu số hứng chịu công kích của một ngàn người đồng thời đánh vào chúng, khi còn không tưởng được vì sao lại thể thì đã bị nghiền thành phần vụn, chết không còn kịp kêu la một tiếng.

Tám vị chủ thần và tám đại lãnh chúa lúc này bị pháp lực của bọn Lâm Phong đánh cho máu tươi chảy lênh láng, phi bật về phía sau hơn mười trượng.

Bát Bảo kim thân của Lâm Phong hiện ra, kim thân cao hơn chín thước đó cứ đứng sừng sững ở vạn trượng trời cao, tuy không có nửa điểm uy hiếp trực tiếp, nhưng khiến cho đám thiên sứ và ác ma hãm thân trong kiếm trận không nhận được từ trong tâm khảm sản sinh ra một niềm kính sợ khiếp đảm. Kim thân to lớn đó không nhúc nhích, chỉ có tám đôi mắt nhìn bốn phương tám hướng hết thấy các tình huống xảy ra ở dưới đều thấy rõ ràng.

Mây trắng quay cuồng, một lời trụ thật lớn lại uy mãnh vô cùng oanh oanh đánh xuống, táng cho đám thiên sứ và ác ma ở trong phương viên mấy trăm trượng nát như tương.

Còn cái kim thân kia vốn chính là Tinh thần lực ngưng tụ, nên vẻ mặt tuyệt không có nửa điểm biến hóa.

Đạo gia chân ngôn trong đại trận trung ngân vang to rõ, Lâm Phong phân ra một nửa pháp lực chủ trì vận chuyển Đại La kiếm trận, đồng thời huy động Thái Cực đồ đối phó tám vị chủ thần và tám đại lãnh chúa. Có hai vị chủ thần né tránh không kịp, bị kim thân tám tay Lâm Phong huy động tóm được, thần lực phát ra một cái, hai kẻ đen đui đó bị nghiền hóa thành vài mảnh nhỏ.

Nơi này giờ mù mịt khắp nơi, nhìn không thấy trời, đại trận này như một cái bát mây mù huyền ảo khủng bố chụp lấy cả phương viên hơn mười dặm vào trong đó.

Mọi người ai cũng đều tự chiến một mình, không còn thời gian để ý đến đối phương, bốn vị hoàng giả cùng đám người Thái tử long, Tiên nữ hạc cổ gắng ở ra sức tham chiến, nhưng trong đại trận này, cuồng phong gào thét liên tục nổi lên khiến cho bọn họ không thể toàn lực đánh địch được, vì pháp lực còn yếu nên phải dành lại một nửa sức lực để trấn định tâm thần không để loạn.

Thấy cảnh này, Lâm Phong vội vàng bắt tay ấn quyết, Thái Cực đồ biến hóa ra lớn nhỏ một loạt các đài sen màu vàng trên phương viên mấy trăm trượng, một đạo kim quang đẩy những kim sắc đài sen đó tới tương trợ cho đám người Long hoàng, những trận gió cuồng bạo xuất hiện trước mặt họ lập tức tại trước mắt biến mất.

Từ Bàn Cổ sơ khai hỗn độn, Thái Cực đồ chia thể giới nguyên thủy, phân âm dương, định càn khôn, tiến hóa ra tứ tượng bát quái, diễn biến của thiên địa vạn vật hầu như nằm ở trong đó. Giờ Lâm Phong đem cái

tiên thiên thánh vật này dùng để áp trận Đại La kiếm trận, tiên thiên linh bảo Thái Cực đồ này liền tỏa phát kim quang cùng với các kim sắc đài sen, những trận gió quay cuồng kia lập tức bị đẩy tránh ra chỗ khác.

Những kim sắc đài sen do Thái Cực đồ biến hóa ra kia không ngừng phát huy uy lực tại đại trận, lúc ẩn lúc hiện, tới đâu thì trận gió ở đó thổi lui, đám người Long hoàng và Phí La Đức chỉ huy một ngàn Hồng Hà kiếm sĩ liền nhân cơ hội đó mà toàn lực cường mãnh hạ hạ thủ tấn công, chỉ thấy những tiếng kêu gào như quỷ khóc sói tru của đám thiên sứ và ác ma bị hãm thân tại kiếm trận, thanh âm thảm thiết hòa lẫn tiếng gầm gừ nổi lên bốn phía.

Lại một đạo lôi trụ thật lớn xuất hiện trực tiếp giáng mạnh xuống đầu sáu vị chủ thần và tám đại lãnh chúa còn lại trong Đại La kiếm trận.

- Hỡi thần tối cao! Thịnh ngài trao cho ta sức lực vô cùng, để cho cho người hầu trung thành của ngài hủy diệt lũ ma quỷ tà ác này đi!

Sáu vị chủ thần thân mang trọng thương tuyệt vọng xướng lên Quang Minh thánh ca, chủ ý muốn dùng pháp lực còn lại của bọn họ gọi Quang Minh thần Thảm phán quang xuất hiện đánh địch thủ một lần nữa.

Tám vị Ma giới linh chủ mặt không còn chút máu cũng đồng dạng kêu gọi Ma thần bệ hạ vĩ đại của bọn họ. Nhưng Lâm Phong đã luôn chú ý theo sát đám chủ thần và lãnh chúa này, không để cho bọn họ cơ hội nhỏ nhoi nào kháng cự, kim quang rực sáng phát mạnh một cái, quét phủ thẳng lên đầu sáu vị chủ thần và tám đại lãnh chúa còn lại.

- Hãy đi xuống địa ngục hết đi, các ngươi cái đám hạ tiện sinh vật luôn khinh thường người khác này!

Lâm Phong không chút do dự, pháp lực dụng chuyển, bạo tàn táng sáu vị chủ thần và tám đại lãnh chủ toàn bộ thành như bột phấn, sau đó xoay người tiến sâu vào trong kiếm trận, để kim thân mặc tọa tại hư không, hấn đứng ở phía trên đại trận, vận chuyển huyền công toàn lực thôi động Đại La kiếm trận.

Thiên la tứ kiếm chuyển đầu chĩa xuống đại trận, quang hoa lóe sáng, cửu thiên nguyên khí phát xuất, trong đại trận hắc, bạch, thanh, xích bốn màu kiếm quang đột nhiên bùng cháy mạnh mãnh liệt, cường bạo tung hoành bốn phương tám hướng, sát khí đầy trời, cảnh tượng bây giờ giống như hỏa ngục được mở ra ở trong đại trận thiêu giết đám thiên sứ và ác ma vậy.

Không bao lâu sau hàng vạn quân của Thiên sứ quân đoàn và Ma tộc đại quân lần lượt đều bị giết sạch, trong đại trận huyết khí bốc thẳng lên tận trời, như một mảng lưới sát khí kết lại, thượng tiếp sát Cửu tiêu, hạ xuống tận Hoàng tuyền, trong vòng phương viên hơn mười dặm quả thực chính là một Tu La đồ tràng, vô số oan hồn không cam lòng lao về hướng Thái Cực đồ.

Nhưng Thái Cực đồ chỉ phát ra đích kim quang rực rỡ, bọn chúng lập tức bị chấn cho hồn phi phách tán, hóa làm một đám khói xanh biến mất tại hư không.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phong, lúc này hấn tại trong mắt bọn họ chính là Ma thần hóa thân, cái kim thân to lớn kia mặc dù đối với bọn họ không có cái gì uy hiếp, nhưng tại trong mắt họ, Bát Bảo Kim Thân tám tay bốn đầu đó so với mãnh thú cường bạo, dữ tợn giương nanh múa vuốt cũng không có cái gì khác nhau.

Lâm Phong do chủ trì Đại La kiếm trận, pháp lực tiêu hao quá độ, nên kim thân trở ảm đạm vô quang. Hấn vội vàng thu lại kim thân và Thiên La tứ kiếm, thâm vận huyền công, chuyển hóa một cỗ tử khí và yêu khí và thuần âm nguyên khí từ trong Thất thải bảo thạch phát ra, toàn thân pháp lực tức khắc được hồi phục.

Nguyên thần tại đỉnh đầu do tổn hao nhiều qua trận chiến vừa rồi nên sau khi được bồi bổ bất chợt trở nên sáng lạng hơn, một đoạn ký ức mơ hồ không rõ ràng hiện trong thần thức, khiến Lâm Phong biết được ở chỗ sâu trong linh hồn của mình đã từng bị khắc hạ một đạo ấn quyết.

Hỗn độn sơ khai, âm dương được phân chia ra, giữa thiên địa xuất hiện Hồng Mông và Huyền Hoàng nhị khí, một chính là Hồng Mông Tử khí còn cái kia là Thiên Địa Huyền Hoàng khí. Trong khi Thiên Địa Huyền Hoàng khí sanh Lung linh bảo tháp, thì Hồng Mông Tử khí sanh ra Thất thải bảo thạch, hai vật này giờ hợp lại, quả thực có diệu dụng thiên địa tạo hóa vô thượng. Linh lung bảo tháp vốn là vật mà Yêu hoàng Thái Huyền dùng để trấn áp thiên hạ vạn yêu, thượng cổ yêu ma chinh chiến, Yêu hoàng Thái Huyền qua

đời, Linh lung bảo tháp lưu chuyển thể nào lại rơi vào trong tay Thanh Vân tay trung, sau này thất lạc tới tận Thản Tang đại lục.

Thất thái bảo thạch vốn là thần vật của thánh mẫu Nữ Oa nương nương vĩ đại, chẳng biết sao cũng lưu tới nơi này, đủ loại nghi vấn ào ào tiến vào trong thần thức, khiến Lâm Phong đầu đau nhức nhối, mãi đến khi một câu tụng niệm tại trong hư không vang lên, làm hắn tỉnh táo lại.

- Vô lượng thiên tôn!

Một đạo nhân bất chợt từ trong hư không tiến tới, chấp tay thi lễ, hướng tới Lâm Phong nói:

- Thiên đạo vô thường, vạn vật đều có diễn biến, đại đạo luân hồi, cái gì cũng có nhân quả của nó, xin chào đạo huynh!

Lâm Phong trong lòng giật mình, bật thốt lên hỏi: “Người là ai?” Nhìn thoáng qua chỉ thấy đạo nhân đó tuy râu dài tóc dài, nhưng thấy không rõ tướng mạo tuổi tác, cả người của ông ta cũng không nửa điểm pháp lực dao động, giống như cái bóng của một người nào đó đứng ở trong hư không, khiến tâm trạng Lâm Phong vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy kinh dị.

Đạo nhân nọ cười đáp:

- Tên chỉ là một cái để xưng hô, đạo huynh hà tất chấp nhất những tục lệ đó làm gì, người và ta đều bất quá chỉ là những hạt cát nhỏ của trần thế, hoặc như những cơn sóng nhỏ trên biển rộng bao la lúc ẩn lúc hiện, truy cầu bất quá chỉ là tham vọng nhỏ nhoi mà thôi, cái gì rồi cũng trở về cảnh giới ban đầu của nó, vậy ta cần gì phải chấp nhất cái tên của một người chứ!

Lâm Phong nghe mà đầu càng mù mờ, không hiểu trong lời của lão đạo này có ẩn chứa huyền cơ gì, cười khỏ một trận rồi mới hỏi:

- Vậy ngài vì sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Đạo nhân nọ trả lời:

- Bần đạo một vạn năm về trước đã tới đây, chỉ là vô lực kháng lại mệnh trời nên tâm có chút không cam lòng, tự biết người ta đều không thể thoát khỏi vận mệnh, bởi vậy giờ có một lời muốn bẩm báo với đạo huynh!

Lâm Phong liền nói:

- Mời ngài nói!

Đạo nhân nói:

- Tiên phi tiên, ma phi ma, trên kim thư bằng hiện chân linh, yêu phi yêu, phật phi phật, trong ngọc điệp lục thấy được bản tâm, đạo huynh bảo trọng, bần đạo chút nợ trần duyên đã dứt, giờ phải đi!

Dứt lời lập tức biến mất tại trong hư không.

- Thanh Vân Tử!

Tử linh pháp sư Phí La Đức ở gần đó sợ hãi thốt to lên, Lâm Phong tâm thần chấn động, đôi mắt nhìn theo cũng chỉ còn thấy được một phần nhỏ của cái bóng chớp nhoáng tan biến không dấu vết mà thôi.

177. Chương 176: Đại Lục Cách Cực

- Tiên không phải là tiên, ma không phải là ma, trên Kim Thư Bằng hiện chân linh, yêu không phải là yêu, phật không phải là phật, trong Ngọc Điệp Lục thấy bản tâm!

Lâm Phong cẩn thận trở về chỗ cũ xem xét ý tứ trong câu nói đó, nhưng như thế nào cũng không thể nắm bắt được ý nghĩa của nó, không nhìn được thâm mắng lão đạo nọ, như vậy chẳng phải chính là cái gì bình rỗng thì kêu to sao?

Rồi dùng một ngón tay thu Thái Cực Đồ về, gọi Phí La Đức tới, hỏi:

- Người nói Đạo nhân vừa rồi là Thanh Vân Tử?

Phí La Đức gật gật đầu, thần sắc ủ rũ nói:

- Một vạn năm rồi, không tưởng được ta còn có thể nhìn thấy hân, chẳng lẽ lúc trước hân không chết sao?

Lâm Phong không biểu lộ thái độ gì, mới vừa rồi trong chớp lát không có vòng vèo, Thanh Vân Tử đã trực tiếp biến mất tại trong hư không, hân mới hiểu được, thần hình của Thanh Vân Tử sớm đã bị diệt rồi, chỉ bất quá trong lòng bất cam, niệm lực nhất định không chịu hoá đi, mới kiên trì cho tới hôm nay, khiến cho mình được gặp mặt, chỉ là cái niệm lực chưa từng hoá đi ấy cuối cùng cũng đã tiêu tán tại trong hư không.

Lâm Phong lơ mơ cảm thấy Thanh Vân Tử nọ vô duyên vô cớ chạy đến Địa thế giới này khẳng định là có một bí mật cực lớn, chỉ là hồi tưởng mỗi một câu nói mà lão đạo đó đã nói qua, thì lại thấy mơ hồ, cái gì cũng nghĩ không minh bạch.

Cúi đầu khổ sở suy nghĩ một trận, khi chân trời cất lên tiếng long ngâm phượng hót, lúc đó mới thức tỉnh, quét con mắt đã bị vẩn lên những tia máu nhìn Tu La cổ bảo, hướng Phí La Đức nói:

- Người đi thương lượng với Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc, ta trở về Khắc Khố Sâm Đạt trước đây!

Nói xong vận độn quang vọt lên chín tầng mây, tự động đi trở về.

Chạy tới đầu tiên là một vài con Rồng, con Phượng tầm cỡ Bạch Long, khi tới gần bị cái chiến trường tràn ngập huyết tinh nọ dọa cho choáng váng, ngoại trừ Tử Linh Pháp Sư Phí La Đức và một ngàn Hồng Hà Kiếm Sĩ là không có thay đổi tâm tình ra, còn ngay cả Tứ vị Hoàng giả của Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc cũng đều ngăn người tại đó, đến nửa ngày vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Mới vừa rồi đặt thân ở trong đại trận đã tận mắt nhìn thấy một màn thật sự vượt quá khả năng chịu đựng của bọn họ, cơn địa chấn cự đại lay động làm cho bọn họ tới tận lúc này còn không có nhận thức được rõ ràng.

Phí La Đức và một ngàn Hồng Hà Kiếm Sĩ là trường hợp đặc biệt. Tử Linh Pháp Sư đã trải qua Chúng Thần Đại Chiến. Địch thân chứng kiến hàng trăm vạn liên quân các chủng tộc đã ngã xuống dưới một cây Thanh Phong kiếm của Thanh Vân Tử, trong đó cũng có vài trăm vạn Thiên Sứ quân đoàn và Ma Tộc đại quân, so sánh với trường đại chiến thảm liệt này, số người chết hôm nay thực sự chẳng là cái gì.

Một ngàn Hồng Hà Kiếm Sĩ thuần túy là được huấn luyện thành một cỗ máy giết người, đương nhiên không có tình cảm tư duy gì.

Xa xa nhìn lại, cả phương viên vài chục dặm của chiến trường đều bị bao trùm bởi một đoàn huyết vụ cự đại, huyết vụ nọ ngưng tụ cùng một chỗ, phía trên tiếp giáp với trời cao, phía dưới liền với Hoàng tuyền, tựa hồ bị vô số đạo oán niệm vô pháp tiêu tán cưỡng ép kéo vào cùng với nhau. Vĩnh viễn cũng sẽ không tiêu tán.

Mùi máu tươi đậm đặc tràn đến đập vào mũi khiến hơn chục con Cự Long lập tức phải dừng lại ở vài dặm bên ngoài, không dám tiếp tục đi tới, hàng ngàn vạn linh hồn thiên sứ và ác ma ở tại bên trong, oan khí vô cùng vô tận nọ làm cho bọn chúng còn ở vài dặm bên ngoài cũng cảm giác được áp lực cường đại, hơn nữa trong sâu thẳm còn gợn lên một tia sợ hãi.

Chỉ có Bạch Long nhanh như gió thổi chớp loé chạy vội tới, chạy một vòng bên ngoài huyết vụ, gầm to lên vài tiếng dài, cũng là thủy chung do dự không dám xông vào bên trong huyết vụ, cuối cùng bốn vó tung lên chạy tới bên người Long hoàng vẫn còn đang ngây ngẩn. Nó tung hai vó trước như ngọn lửa đang cháy hướng Long hoàng gầm lên một tiếng, bộ dạng như muốn nói người nếu không hồi đáp, ta sẽ đem người đập thành một dạng thịt bằm.

- Ôi! Thiên nột, Long Thần tại thượng!

Long Hoàng là một kẻ lạnh trí, tỉnh trở lại, liền kinh hô một tiếng, vội vàng hành lễ nói:

- Bạch Long đại nhân tôn quý. Long Thần cùng ngài tồn tại!

Bạch Long căn bản không coi hân ra gì, sốt ruột gào lên vài tiếng, tựa hồ như là muốn hỏi hướng đi của Lâm Phong.

Phí La Đức đã vội vàng đi tới nói:

- Lãnh chúa đại nhân đã trở về Khố Khố Sâm Đạt rồi!

Bạch Long còn không chờ hẳn nói xong, gầm một tiếng dài, bóng trắng nhoáng lên, đã ra tới mấy trăm trượng bên ngoài.

Lúc Lâm Phong trở về đến Khố Khố Sâm Đạt. Chúng nữ và mấy lão đầu tử đang lo lắng chờ đợi, thấy hẳn bình yên trở về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm chạy tới vây quanh, Đái Lệ Ti trước hết cướp được đặc quyền nói câu đầu bởi đang ở trong lòng hẳn, nói:

- Làm ta sợ muốn chết, Không Gian Pháp Luân không phải là tại nơi chàng sao, như thế nào Thiên Sứ quân đoàn và Ma Tộc đại quân còn có thể xuống được, dù cách xa như vậy nhưng ta đều thấy được. Thiên nột, Nguyệt Thần tại thượng, người thế nào về nhanh vậy, Bạch Long đi tìm chàng đó, chàng không thấy nó sao?”

Tiểu Tinh Linh một hơi đem tất cả mọi vấn đề ra tra hỏi, gấp quá thành ra đầu óc có chút hỗn loạn, các vấn đề tra hỏi cũng là lộn xộn không rõ ràng.

Khải Lâm Na vội vàng kéo nàng một cái nói:

- Để cho Lâm Phong từ từ nói!

Lâm Phong lập tức phẩy phẩy tay, cái gì cũng không giải thích, chỉ nhìn vào mắt Thiên sứ thiếu nữ đang rụt rè theo ở phía sau, vẫy nàng lại bế lên, hôn lên hai má của thiếu nữ, rồi hạ nàng xuống bên cạnh Lộ Thiên Á, chỉ nói một câu:

- Các nàng không cần lo lắng, Bạch Long rất nhanh sẽ trở về thôi!

Nói xong đi thẳng vào hậu viện lên Pháp đàn bế nhập tử quan.

Chúng nữ và mấy Lão đầu tử ngơ ngàng nhìn nhau, đều không minh bạch đã phát sinh sự tình gì.

Không bao lâu sau, Bạch Long trở về đầu tiên.

Các Hoàng Giả của Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc cũng tự mình đi tới Khố Khố Sâm Đạt, trong lúc ấy đã mang đến cho Khố Khố Sâm Đạt một sự chấn động cự đại, chúng nữ đã biết được cụ thể sự tình đã xảy ra, cũng giống như mấy lão đầu tử, sau đó cũng không nói gì cả, không khí lâm vào trạng thái yên lặng chết chóc.

Hàng chục vạn Thiên Sứ quân đoàn và Ma Tộc đại quân.....

Sự chấn động này cũng phần nào quá lớn.....

Người của Lâm Gia ở Đế Đô cũng tới, Lâm lão gia tử và Lâm Khiếu Thiên đều tự mình tới Khố Khố Sâm Đạt, sau khi hiểu rõ chân tướng, Lâm lão gia tử lập tức theo tứ vị hoàng giả của Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc thâm nhập vào trong mật thất, chẳng biết là thương lượng cái gì.

Lâm Khiếu Thiên và Tình Nguyệt Công Chúa, còn có hai huynh đệ Lâm Long Lâm Hổ đi tới hậu viện, nhìn từ xa lên Pháp Đài họ đang bị kim quang bao bọc tại bên trong đến xuất thần, vô pháp vượt qua ranh giới được nửa bước, cũng may biết được Lâm Phong vô sự, nên mọi người trong nhà đều bỏ đi được nỗi lo lắng canh cánh ở trong lòng.

Hoàng giả của Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc rời đi từ lúc nào không ai biết, chỉ biết là sau khi chờ ba ngày, lúc Lâm lão gia tử từ trong mật thất đi ra, hoàng giả của Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc sớm đã li khai Khố Khố Sâm Đạt rồi.

Sau đó, người của Lâm gia cũng rời khỏi Khố Khố Sâm Đạt, trở về đến Đế Đô, đồng thời, tin tức Thiên Sứ quân đoàn và Ma Tộc đại quân đã xuống Tu La cổ堡, Lâm Phong bị chết cũng truyền ra khắp Thần Tang đại lục, có người thì vui mừng có người lại lo lắng.

Không một ngoại lệ nào, tất cả các nhà cầm quyền của các quốc gia đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu biến thành năng động.

Cái thăng con hoang luôn luôn rúc đầu ở trong mai rùa đen này của Giáo hội cũng thử thò cái đầu ra, giai điệu của bài Thánh ca một lần nữa lại được vang lên trên bầu trời Quang Minh Thánh Đô, trong tiếng hoan hô, đám bình dân tín ngưỡng kiên định của Thánh đô không trừ một ai đều ca ngợi ân đức của Quang Minh thần.

Thiên giới. Một toà cung điện lộng lẫy cự đại đứng thẳng ở trên hư không. Trong Đại điện rộng mênh mông rỗng không, không có lấy một nhân ảnh, nơi này chính là cung điện của Quang Minh thần, nếu không có lệnh dụ của Quang Minh thần, tuyệt đối không ai dám chạy tới nơi này.

Mãi mãi luôn luôn đều không có người thấy qua hình dạng nào đó của Quang Minh thần.

Mà lúc này, trong Đại điện trống rỗng lại truyền tới một tiếng thở dài: “Ai! Rốt cuộc cũng sắp kết thúc rồi.....”

Thanh âm nọ đến từ trong hư không, trong đại điện dư âm còn vọng lại không ngừng, bất quá trở lại về yên lặng cũng rất nhanh.

Cùng lúc đó, trong cung điện của Ma Giới Ma Thần bộ hạ cũng vang lên một tiếng thở dài như thế.....

Lần bế quan này của Lâm Phong cũng là hai năm.

Thời gian hai năm trôi qua rất nhanh, trong khoảng thời gian đó cũng phát sinh không ít sự tình.

Đầu tiên. Sau khi Lâm lão gia tử và hoàng giả của Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc bàn bạc riêng tư với nhau, trở về Đế Đô với thế lời đình đã đem Tĩnh Thái Gia đánh xuống tận tầng lớp nô lệ, đem tiểu nhân Hoàng đế kéo xuống khỏi ngai vàng, Lâm Khiếu Thiên ngồi lên ngôi Cửu Ngũ, Lâm gia sau giấc ngủ đông hơn một ngàn năm, chính thức từ hậu đài bước lên vũ đài, đem Lạc Nhật Đế Quốc đổi tên là Hoa Hạ Đế Quốc.

Các thế lực trong triều cũng một phen thanh tẩy trên một quy mô rộng lớn, sau khi đem một ít con sâu bọ giải quyết một cách xứng đáng, cả giai tầng Quý tộc đã đổi mới sáng sủa. Phát ra vô hạn sinh cơ rực rỡ, Hoa Hạ Đế Quốc hôm nay không còn là cái lão già yếu đuối chỉ còn một hơi thở chờ chui vào mộ của hai năm trước, mà đã biến thành một toà đài cao có sức sống mãnh liệt, bộ mặt dữ tợn của bộ máy chiến tranh.

Khải Luân cái thăng cha nghèo khổ kia đã trèo lên chức vị Đế Quốc Quân Vụ Đại Thần, bởi vì có Khố Khắc Sâm Đạt làm hậu đài, tiểu tử này hai năm nay quả thực là rất phong quang, đại tiểu Quý tộc trong triều đều phải nể mặt vài phần.

Đương nhiên, đằng sau những phong quang vô hạn đó, năng lực của tiểu tử này cũng là không thể phủ nhận được, một loạt những chế định có tính chất chiến lược được bố trí trong hai năm qua đưa vào thực hiện có hiệu quả cực kỳ tốt, nhất là với chính sách ngoại giao ‘xa kết giao gần đánh’ thay cho chính sách ngoại giao của Đế Quốc Quân Vụ đại thần tiền nhiệm, ngay cả Chiến thần Lâm Khiếu Thiên uy vũ cũng tự thẹn không bằng.

Lâm Long tiếp nhận Lâm Gia Thiết Huyết quân đoàn, sau khi kế thừa một đời của Chiến thần Lâm Khiếu Thiên, lại tiếp tục viết nên những trang huy hoàng của Thiết Huyết quân đoàn. Từ Đế Ba Luân thành xuất binh, trong thời gian hai năm đã hạ hơn chục thành trì lớn nhỏ của Cách Lâm Công Quốc, mấy lần bức Cách Lâm Công Quốc không thể không phái ra Sứ Thần ngoại giao cùng Khải Luân ngồi vào bàn đàm phán, ký kết một hiệp định bất buộc.

Lâm Khiếu Đường nắm giữ Hoa Hạ quân đoàn của Lâm Phong, lấy uy của Khố Khắc Sâm Đạt Ma Đạo quân đoàn, nhất cử đã hạ Thạch Đà Bảo, đánh tan ba mươi vạn đại quân của Thạch Đà Bảo Tĩnh Thái gia tộc, tiện đà xuất binh tới Ngải Sâm Đế Quốc.

Chỉ công phu mấy tháng ngắn ngủi, hợp uy lực của Ma Đạo quân đoàn và hai mươi vạn Thiểm tộc thiết kỵ, với chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh, vào tháng 12 năm 35 lịch Thần thánh thời Giáo Hoàng A Nhĩ Mạt Đặc, khi tuyết rơi dày đặc xuống Đế Đô của Ngải Sâm Đế Quốc, Hoàng đế cùng bao nhiêu Quý tộc lớn nhỏ của Ngải Sâm Đế Quốc đều bị bắt làm tù binh, nhất thời danh tiếng của Hoa Hạ quân đoàn vang vọng khắp đại lục, thậm chí còn che phủ cả Thiết Huyết quân đoàn của Lâm gia.

Đáng chú ý chính là giáo hội, con trùng trăm chân chỉ chết mà không ngã này sau khi tin tức thân hình thương tổn của Lâm Phong bị tiêu thất truyền ra cũng đã sống trở lại, nhân cơ hội đó khuếch trương thần

quyền trên một quy mô lớn.

Chỉ là, sau khi hoàng giả của Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc rời khỏi Khắc Khố Sâm Đạt không lâu, tứ vị hoàng giả đồng thời hạ lệnh ngoại trừ Khắc Khố Sâm Đạt được quyền sở hữu Cự Long và Phượng Hoàng, còn lại trong vòng ba tháng toàn bộ phải trở về nhà, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc.

Ngay cả những kẻ cùng nhân loại đã kí kết Kỵ sỹ ước cũng không ngoại lệ.

Cự Long Phượng Hoàng nào nhận được mệnh lệnh đâu còn dám do dự, toàn bộ lập tức cong đuôi chạy thẳng về nhà, đối với bọn họ mà nói sự tồn tại của các sinh vật trên đại lục này liên quan mật thiết với nhau, hậu quả của việc bị trục xuất khỏi Gia tộc bọn họ rất rất không thể tiếp thụ nổi, bị trục xuất khỏi Gia tộc cũng như từ bỏ tín ngưỡng của chính mình, loại hậu quả này so sánh với tử vong có thể còn muốn nghiêm trọng hơn.

Bọn họ có lẽ không sợ tử vong, nhưng bọn họ lại sợ phải từ bỏ tín ngưỡng của bản thân mình.

Trong một khoảng thời gian ngắn, trên đại lục những lời đồn đại nổi lên khắp nơi, có người nói Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc đã liên hợp với Lâm gia, cũng có người nói Lâm gia vốn chính là con rối trong tay Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc, dầu sao thì ý kiến của mọi người cũng khác nhau, ý kiến nào cũng đều có, ngoại trừ não động làm lòng người bối rối ra, cũng không ai có thể làm gì được Tứ Đại Hoàng Kim gia tộc và Lâm Gia.

Hơn mười vị Thánh Kỵ sỹ mà Giáo Hội dựa vào trong có một đêm đã mất đi toạ kỵ cường đại, thánh đường với phong quang vô hạn này cũng ẩn nấp tại Thánh Đô bắt đầu làm con rùa đen rụt đầu, không dám lộ cái mặt xấu ra một lần nữa.

Bất quá điều đó tịnh không cản trở được dã tâm khuếch trương thần quyền của Giáo hội.

Đã là người thì có dục vọng, Giáo hội dùng tín ngưỡng giúp đỡ những kẻ quấy rối, khoác lên cho chúng một tấm áo choàng chánh nghĩa tự nhiên cũng không phải là ngoại lệ.

Sau khi Lâm Khiếu Thiên vừa mới ngồi lên ngôi Đại Bảo, năm mươi vạn Kỵ sỹ quân đoàn cũng bị phái đến Bái Thần Uy Đế Quốc, mục đích tự nhiên không nói cũng đã rõ.

Hơn nữa, tại bên trong phạm vi các thế lực mà Hoa Hạ quân đoàn và Thiết Huyết quân đoàn chiếm được cũng vẫn có chút không yên ổn bởi một số phần tử lúc nào cũng có thể phá hoại sau lưng mà không hề báo trước, đám bình dân ngu xuẩn này cũng thường xuyên cầm cuộc thuổng gì đó đón tiếp các binh lính đi lẻ một mình, tạo thành sự phiền toái rất lớn cho hai đạo quân chiếm đóng.

Cả Đế Quốc tựa như một cỗ máy chiến tranh đồng nhất đang bắt đầu chuyển động với tốc độ cao, vậy mà Khắc Khố Sâm Đạt vẫn là một mảnh yên tĩnh, nơi đây đồng thời là một loại đất thánh, cũng là nơi duy nhất trên Thần Tang đại lục hiện nay không có chiến hoả.

Vô số những người dân tỵ nạn không cửa không nhà chạy tới nơi đây, lại vẽ thêm một nét phồn vinh cho cái toà thành thị mỹ lệ này.

Khắc Khố Sâm Đạt vẫn như là Khắc Khố Sâm Đạt của hai năm trước, cuộc sống của những người bên cạnh Lâm Phong trôi qua một cách bình lặng, tịnh không hề tham gia vào trong cuộc chiến tranh của Đế Quốc, cho dù bên ngoài chiến hoả có thiêu đốt mãnh liệt như thế nào, cũng vĩnh viễn không thể lan tràn tới nơi này.

Đổi lại một điều không hề nghĩ đến là Thần quang làm cho người ta chán ghét đang gieo rắc trên bầu trời Khắc Khố Sâm Đạt, cũng không hề nghĩ tới là phần nhiều đám bình dân tới đây đã đem theo lòng tin với Quang Minh Thần hư vô mờ ảo nọ theo cùng.

Bình dân là những người thực tế nhất, ai cấp cho bọn họ cuộc sống yên ổn thì người đó là Thần của bọn họ, Quang Minh Thần vô hình kia có thể cấp cho bọn họ cuộc sống yên ổn không phải lo lắng đến cơm ăn áo mặc không?

Căn bản không cần nhiều lời, cứ cần mẫn thì sẽ no đủ, riêng những bình dân của Khắc Khố Sâm Đạt đừng nói đến tin tưởng Quang Minh Thần, chỉ cần vừa nghe đến Quang Minh thần, cam đoan ai cũng đều đưa ngón tay cái xuống phía dưới, rồi hung hăng nhổ một bãi nước bọt.

Cuộc sống luôn theo cùng một khuôn mẫu, tại đây trong thời gian hai năm, vẻ tươi cười trên mặt mấy nữ nhân đã ít đi rất nhiều, Đái Lệ Ti và Toa Bối Lạp hai cô gái trẻ cũng không còn gây lộn với nhau nữa, có lúc lại cùng ngồi ở xa xa, vọng nhìn lên cái pháp đàn to cao bị kim quang bao phủ nọ.

Không phải chứ, đang chính giữa trưa, hai cô gái trẻ ăn xong bữa cơm trưa không có việc gì làm, lại ra ngồi trên bờ hồ, vọng nhìn sang pháp đàn bên bờ đối diện chuyện trò than thở với nhau.

- Đáng chết, đã hai năm rồi, như thế nào vẫn còn chưa ra!

Hai đôi bàn chân trắng nõn, tinh oánh như ngọc, hoàn mỹ giống như một tác phẩm nghệ thuật đưa qua đưa lại trong nước hồ trong veo nhìn thấy đáy, khuấy lên những gợn sóng lăn tăn, hướng xung quanh khuếch tán mãi ra xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Tiểu bạch long khừ tay đặt ở trên đùi, một đôi ngọc thủ đỡ ở dưới cằm, vô tình lại chọn hướng nhìn về phía Pháp đàn, nhỏ giọng thầm thì, phát ra sự bất mãn trong lòng.

Đái Lệ Ti uể oải tựa lên một gốc cây Dương liễu, tựa như có chút bực mình thì thảo lẩm bẩm:

- Gia hoả đáng chết này, còn không ra đây ta sẽ trở về Chiếu Trạch, cả đời cũng không thêm ra đây nữa!

- Ta chẳng phải là đã ra đến đây sao?

Vừa mới dứt lời, giọng nói quen thuộc của một nam tử từ phía sau vang lên, Tiểu Tinh Linh và Tiểu bạch long nhận biết được nhảy dựng lên, nhìn lại về phía sau.

178. Chương 177 Quang Minh Thánh Đô

Đái Lệ Ti duyên dáng gọi to một tiếng, đôi con ngươi mắt màu lam tròn xoe, miệng cũng ngoác thành hình chữ O, ngây người ngạc nhiên nhìn Lâm Phong tóc đen nhảy đứng trước mặt nói không ra lời.

Tiểu mẫu long thì tò mò nhìn ngắm Lâm Phong từ trên xuống dưới một hồi rồi tiến lên, vươn tay ngọc nhỏ bé ve vuốt khuôn mặt của hắn, cười hì hì nói:

- Ta quả không nhìn nhầm, đúng thật là Lâm Phong, bất quá, không hiểu sao tóc lại biến thành màu đen thế này, thật sự là kỳ quái, lực tang đại lực rất ít có chủng tộc nhân loại có tóc đen. Chàng nha, như thế nào lại biến thành như vậy thế?

- Tóc đen không tốt sao?

Lâm Phong lấy tay bẹo yêu bờ má của Tiểu mẫu long, mỉm cười hỏi.

Từ hai năm trước tới giờ, sau cuộc gặp gỡ ảo tưởng đạo nhân do Thanh Vân Tử dùng thần lực tạo ra cái kẻ giống ông ta kia, hắn trong lòng đã vô tình thâm hiểu được một vài sự tình, khi trở thì lập tức bế nhập tử quan tham tu, hai năm lại đây tu vi đột nhiên tăng mạnh, đạo hạnh một ngày tiến ngàn dặm, cũng đã hiểu được chính mình lưu lạc tới cái Dị giới này cũng không phải trùng hợp tình cờ, chỉ là đằng sau việc này có ẩn ý thâm sâu gì thì hắn chưa thể lý giải được thôi.

Mái tóc vàng trên đầu bất tri bất giác biến thành màu đen, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn ẩn ẩn một tầng bảo quang tiêu sái, quả thực có vài phần giống thần tiên đắc đạo. Tiểu mẫu long ngắm nghía một trận tặc lưỡi khen thắm.

Toa Bối Lạp ở bên cạnh cuống quýt gật đầu, liếc nhìn Lâm Phong cười hì hì nói:

- Cái này chính là Biến thân ma pháp của Đức Lão Y rồi, may mà chàng không thay đổi màu tóc vàng thành màu bạch kim, bằng không nó so với mái tóc đen này chắc còn thảm khốc hơn!

Lâm Phong vừa cười vừa vỗ vỗ nhẹ lên đầu Tiểu mẫu long, nói:

- Để tóc đen được rồi, cũng là làm trở lại như cũ mà!

Không đợi Tiểu mẫu long có dịp phát tiết lòng hiếu kỳ, hắn hỏi tiếp:

- Khỏi Lâm Na các nàng kia đâu, như thế nào không thấy họ đến?

Đái Lệ Ti tiến lên ôm chặt lấy một bên cánh tay hắn ngược nhìn đáp:

- Thiên nột, chàng thật đáng chết mà, vì cái gì mà hai năm trời cũng không ra hỏi thăm chúng ta một lần. Chàng mà còn không ra nữa, ta sẽ dẫn tộc nhân của ta về Chiểu Trạch!

Dứt lời rúc đầu vào lòng hắn khóc òa lên, ngọc thủ nhỏ xinh cứ thế đầm thành thịch lên ngực của Lâm Phong khóc lên.

Lâm Phong cơ mặt hơi giật giật, ánh mắt ưu tư, khẽ ôm Tiểu Tinh Linh, âu yếm vỗ về lên lưng nàng, Tiểu mẫu long cũng không tranh cãi gì, trái lại giống như một tiểu bảo bối ôm chặt lấy một tay bên kia của Lâm Phong áp mặt vào vai hắn.

.....

Lâm Phong và hai tiểu nữ nhân quay trở lại hậu viện, thấy Khải Lâm Na đang vui đùa với một đứa bé mập mạp ngộ nghĩnh, Lộ Thiên Á và Toa Lị Na và chúng nữ vây quanh đứng ở bên cạnh, nhị tẩu An ný cũng đứng ở gần đó, cái bắt đồng duy nhất chính là nàng ta mặc quần áo theo phong cách của đế đô.

Mấy nữ nhân hiển nhiên không ngờ Lâm Phong lại đột nhiên xuất quan, ai cũng sửng sốt. Tất cả đều không còn để ý gì nữa, trước sau hầu như nhào vào lòng Lâm Phong cùng một lúc vừa ôm vừa khóc, làm cho Lâm Phong nhất thời lung túng, ôm cái này áp cái kia vỗ về dỗ dành, trên trán toát cả mồ hôi.

Chờ đến khi chúng nữ phát tiết hết những tương tư khổ nhớ giận hờn bình tĩnh trở lại, Lâm Phong mới bước tới tiểu thiên sứ đứng ở phía sau bọn họ, ôm nàng vào lòng ôn nhu vuốt hai gò má mềm mại, dịu dàng hỏi:

- Hai năm rồi nàng có được vui vẻ không?

Tiểu thiên sứ ngẩng mặt tươi cười hạnh phúc pha chút mộng mơ nhìn hắn, mím nhẹ môi một chút rồi đáp:

- Rất vui vẻ!

Lâm Phong mỉm cười:

- Vui vẻ là tốt rồi!

Buông tiểu thiên sứ ra, hắn hướng Ngải Lâm Uy Na đang đứng một bên hỏi:

- Ngải Lâm Uy Na yêu quý của ta, nàng không có chuyện nói với ta à?

Ngải Lâm Uy Na bối rối hé miệng thốt lên mấy câu:

- Ta không có gì cần nói cả!

Chúng nữ lúc này mới chú ý tới hình dạng thay đổi của Lâm Phong, liền hỏi dồn căn nguyên cội nguồn, Lâm Phong chỉ ha ha cười, cũng không giải thích gì thêm mà tiến về hướng nhị tẩu ân cần thăm hỏi.

An Ný từ ba ngày trước tmang theo nhị ca Lâm Hồ đệ nhất quý tử tới Khắc Khố Sâm đạt làm khách. Lâm Phong âu yếm bẹo cái má phính của tiểu tử đó, chỉ thấy nó ngây ngô nhìn Lâm Phong toe toét cười, hiển nhiên là phi thường cao hứng.

Lâm Phong quay đầu hỏi:

- Tên nó gọi là gì?

Nhị tẩu An ný cười nói:

- Phụ thân đại nhân đặt tên cho nó là Khiếu Chấn Anh, không biết tam thúc thích hay không?

Lâm Phong liền gật đầu đáp:

- Thích. Tiểu tử này là đứa rất có cá tính, cái tên lấy được tốt phi thường, tương lai nhất định sẽ trở thành một đại kiệt xuất nhân vật của Lâm gia chúng ta!

Nói xong điếm chỉ một cái, đưa linh pháp tiến vào trong trán của tiểu tử kia.

Tiểu tử đó oa oa khóc một tiếng rồi dụi vào trong lồng ngực Lâm Phong hồn nhiên chìm vào giấc ngủ say.

An ny đôi mắt đẹp sáng ngời, sắc mặt vui mừng dật vu nhan biểu, nàng đương nhiên biết nam nhân trước mắt này tuyệt không đùa dỡn, có hẳn bây giờ nói những lời chúc phúc và dự đoán này, nhi tử của chính mình tương lai thiết tưởng rục rờ, dù khó khăn đến mấy cũng vô sự. Thế cho nên thần tình sắc mặt của nàng ta trở nên rất vui mừng, hoa dung hạnh phúc tự hào mà cũng đầy hàm ơn tiếp nhận tiểu tử đang ngủ say kia từ trong tay Lâm Phong.

Lâm Phong cảm nhận được Khải Lâm Na và Lộ Thiên Á ánh mắt tựa hồ có chút u oán, đành phải ra vẻ không thấy, quay đầu hướng Toa Lị Na vừa từ phía sau chạy tới ôm chặt lấy eo hần, hỏi:

- Hai năm này ta bế quan tu luyện, đại lục đã xảy ra những sự tình gì?

Lập tức đám nữ nhân tranh nhau mọi sự tình phát sinh trong hai năm vừa rồi tại đại lục từ đầu tới đuôi kể lại một lần cho hần nghe, cuối cùng Toa Lị Na vùi mặt dán tại trên lưng Lâm Phong cười mỉm, nhỏ giọng nói:

- Phụ thân đại nhân là đương kim hoàng đế, tương lai công tử khẳng định cũng có thể làm hoàng đế, lúc đó chúng ta đều là phi tử của người rồi!

Lâm Phong mỉm cười, vỗ về Toa Lị Na, hàn huyên với chúng nữ một chốc lát, sau đó khách sáo nói vài tiếng, một mình rời bọn họ bước ra khỏi hậu viện đi tới thư phòng. Chỉ thấy trong phòng bốn phía sắp xếp vẫn như trước, được chúng nữ hai năm trời vẫn thường xuyên dọn dẹp, tâm trạng Lâm Phong không khỏi cảm thấy ấm áp.

Một lát sau, Bỉ Đặc vô thanh vô tự xuất hiện tại trong thư phòng, Lâm Phong liếc mắt nhìn hần ra hiệu ngồi xuống hãy nói. Bỉ Đặc giọng nói trầm thấp ngàn năm chắc cũng không thay đổi vang lên:

- Giáo hội trong hai năm này đã liên hợp với đại đế quốc, đồng thời khuếch trương thần quyền, tín đồ đã vượt qua con số 300 triệu rồi!

- Hay thật, chẳng nhẽ chúng nghĩ rằng ta đã đi gặp Mông Ni Táp đại thần rồi sao?

Lâm Phong cười lạnh vài cái, phất tay ra hiệu cho Bỉ Đặc lui ra, đứng dậy tại thư phòng bước qua bước lại một hồi, lẩm bẩm nói:

- Giáo hội vì cái gì loài người luôn thích làm chó săn cho mấy tên điều nhân này chứ? Có lẽ ta nên một lần nữa vì Lâm gia làm cái gì đó trước khi huy hoàng mà Lâm gia ta đoạt được bị đám điều nhân đó chiếm mất, hy vọng đây là lần cuối

Thánh đô nằm tại Phúc Lạc Y Tư bình nguyên tại phía tây nam của Thần Tang đại lục, nơi này khí hậu ôn hòa, khoáng sản phong phú, ngàn vạn năm tới giờ vẫn bị giáo hội chiếm cứ, tất nhiên giáo hội trong những năm tháng đó đã làm đủ mọi cách khuếch trương thần quyền, ngàn vạn dân chúng sanh sống ở Phúc Lạc Y Tư bình nguyên cũng trở thành tín đồ trung thành nhất của giáo hội.

Nơi này cuộc sống của bình dân bá tánh so sánh với bình dân còn lại tại Thần Tang đại lục thực sướng hơn nhiều, ở đây bọn họ áo cơm vô ưu, cuộc sống yên ổn, tắm rửa dưới ân trạch của Quang Minh thần, chẳng phải suy nghĩ giáo hội sẽ bán đứng hay bóc lột hoặc lừa gạt bọn họ hay không, có thể nói đám người này chính là tầng đá nền kiên định nhất của giáo hội.

Bọn họ cặm cụi lao động làm lưng còng nạp cho giáo hội để giáo hội dùng khuếch trương thần quyền.

Không thể không nói, giáo hội ở một phương diện dụ hoặc dân này tương đối thành công, bằng không cho dù có Thần tộc làm chỗ dựa ở sau lưng, thần quyền của giáo hội cũng không có khả năng khuếch trương quy mô lớn như thế này.

Phải biết rằng dân chúng mới là trụ cột cơ bản nhất trong công cuộc khuếch trương thế lực.

Thánh đô vị trí nằm ở giữa Phúc Lạc Y Tư bình nguyên, đây là một tòa thành tạo nên bởi bao nhiêu máu huyết và mồ hôi của hàng vạn nô lệ và dân chúng điều tới đây, tòa thành này cũng là thành trì lớn nhất, chắc chắn nhất Thần Tang đại lục, so với Khắc Khố Sâm Đạt và Thần Vũ đế đô còn hơn về nhiều mặt.

Giáo hoàng cung được xây cất tại trung ương của thành, một pho tượng thiên sứ thật lớn sừng sững đứng ở phía hậu sơn của Giáo hoàng cung, người cho dù là ở hơn mười dặm phía ngoài cũng nhìn thấy rõ ràng.

Bức tượng thiên sứ to lớn này là do vô số bạch ngọc khắc ghép thành, ở trên mặt còn được gia trì Quang Minh thánh lực, cho nên thần thánh khí tức cường đại này vô luận là ban ngày hay đêm tối, đều luôn bao phủ cả thánh đô ở trong uy lực đó, được gọi là làm cho tất cả những người hầu của Quang Minh thần ngày ngày đều được tắm rửa dưới ân trạch của thần vĩ đại, bởi thế mỗi ngày khi tỉnh dậy là ai ai cũng cầu nguyện tạ ơn Quang Minh thần.

A Nhĩ Mạt Đặc giáo hoàng giờ đã bảy mươi lăm tuổi rồi, từ ba mươi năm trước tới nay đã tiếp nhận chức vị giáo hoàng này, vốn đã tự bảo mình là không phải lo lắng gì cả, giáo hội thì do mình thống lĩnh, luôn tự nhủ cái cũ đi thì cái mới đến, luôn hi vọng mình sẽ khuếch trương giáo hội thần quyền tới khắp mọi nơi, thao túng vạn vật.

Chỉ là hi vọng này trước đây lại vô tình bị hủy diệt, bỗng dưng từ Lâm gia lại xuất hiện cái kẻ coi trời bằng vung kia, trở thành một lực cản to lớn tới sự khuếch trương của giáo hội thần quyền, chẳng những không thể đem thần quang thuận lợi quảng bá tới tận vùng tây bắc nọ mà ngay cả chút mầm mống duy nhất gieo ở đó cũng bị kẻ đó hủy diệt đánh đuổi triệt để.

Lão giáo hoàng thực sự rất phẫn nộ, cũng từng muốn đối phó cái tên quái vật cường đại từ dưới A tì địa ngục lên kia, nhưng sáu bảy thiên sứ lần lượt bị kẻ đó giết chết, lão ta đã mất đi tất cả hy vọng, so với một con chuột ngày ngày chỉ có thể trốn tránh ở cung trung cũng giống nhau, cuối cùng không làm gì được lại phát tiết những bất mãn và phẫn nộ của mình lên đầu những kẻ thủ hạ bề dưới, hoặc là tại trong lòng âm thầm nguyện rửa cái tên vạn ác ma quỷ của Lâm gia kia sớm bị giết chết không thể quay về được nữa.

Hai năm trước hi vọng nhỏ nhoi của lão ta lại nhen nhóm trở lại.

Không Gian Pháp Luân đột nhiên mất đi lực ước thúc, thừa dịp Tứ đại hoàng kim gia tộc tại Tu La cổ bảo bí mật hội nghị, Thiên sứ quân đoàn cùng với Ma tộc đại quân liền tấn công xuống Tu La cổ bảo, rốt cục hợp lực lại rồi cùng cái kẻ vạn ác ma quỷ kia mà tiêu diệt lẫn nhau.

Chuyện đám điều nhân và ác ma của Thần tộc và Ma tộc đại quân này bị giết chết tại trận tiền là điều cực tốt lành đối với lão giáo hoàng, khiến lão rất hưng phấn. Cũng bởi lão ta cho rằng từ nay không có cái đám điều nhân kia cười trên đầu mình, về sau cả thiên hạ này không phải đã nằm trong tay của lão rồi sao?

Đây chẳng phải là hạc bạng tương tranh, ngư ông đắc lợi!

Cái vấn đề vì sao thiên sứ lại hợp tác với lũ ác ma không phải là chuyện mà lão giáo hoàng quan tâm, ngay cả khi một ác ma có cưới một vị thiên sứ, lão ta cũng mặc kệ. Việc lão quan tâm chính là như thế nào mới có thể khuếch trương quyền vị của chính mình, làm cho chính mình cũng được như Quang Minh thần kia cười lên đầu của nhân loại.

Cứ tưởng tượng đến cái loại địa vị và thân phận này, lão giáo hoàng cao hứng đến nỗi thú huyết đều không nhận được sôi trào lên.

- Cái tên nô tài Áo La Tây Khắc ngu xuẩn hèn kém này thật đáng chết, một chút bổn sự không có, không ngờ công phu nịnh nọt người khác lại tốt như thế, mấy tiểu nữ nhân hắc dâm lên thật sự là quyến rũ a!

Vừa mới từ một phòng ngủ trong cung điện bên trong bước ra, lão giáo hoàng vẫn còn phảng phất nhớ tới thân thể tuyệt thế của vưu vật mê người đang nằm trên giường kia, vừa gật gù hài lòng vừa cao hứng chỉ muốn thăng quan tiến chức ngay lập tức cho cái tên vô mộng ngựa khéo léo kia, càng nghĩ đến những kích thích vừa rồi, cây thương già cỗi của lão không khỏi muốn đứng dậy.

Đột nhiên, lão giáo hoàng chấn động dừng lại cước bộ, đồng tử trong giây lát phóng đại, kinh hãi cùng cực nhìn về trên nóc nhà ở phía trước đích, một thanh y nam tử chánh vô thanh vô tức đứng ở phía trên không trung, khoảng mười trượng cao từ nóc nhà tính lên, đang chăm chú nhìn cái thiên sứ thánh tượng to lớn kia.

Bóng lưng của thanh y nam tử nọ có chút quen thuộc, mái tóc màu đen dài dưới ánh dương quang có vẻ dị thường kỳ lạ, lão giáo hoàng trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi, muốn há mồm kêu gọi, nhưng miệng thì ngoác to ra mà cũng phát không ra nửa điểm thanh âm

179. Chương 178: Thiên Sứ Thánh Tượng

- Thiên sứ là một danh từ xinh đẹp tượng trưng cho sự thuần khiết, thật sự không nên để bị cái lũ sâu mọt tham lam các người làm cho ô nhục!

Lâm Phong chậm rãi xoay người lại, an nhàn chậm chậm từ trên không trung cao bước từng bước một đi xuống dưới, cuối cùng nhẹ nhàng đứng ở trên nóc nhà. Pho tượng thiên sứ mấy trăm tấn to lớn đại diện cho thần quyền của giáo hội kia đột nhiên vô thanh vô tức vỡ vụn ra rơi xuống, lập tức hóa thành liểu tề phần, phiêu tán trong hư không, cũng không có một chút thanh âm nào vang lên cả.

- Thiên nô!

Lão giáo hoàng hai mắt tối sầm, không thốt lên được lời nào nữa, ngạc nhiên hoảng loạn, cả người như si như ngốc đứng ngó Lâm Phong, trong mắt lão ta ngoài sợ hãi vô tận, còn ẩn hiện một chút phần nộ mãnh liệt.

Pho tượng thiên sứ kia tượng trưng cho thần quyền và tín ngưỡng mà hàng vạn tín đồ tôn sùng, giờ đây lại bị kẻ ma quỷ này một tay hủy diệt, hậu quả nghiêm trọng của việc này sau khi mà tin tượng bị hủy diệt truyền ra, ngay cả lão giáo hoàng đều không dám tưởng tượng tới.

Tượng thiên sứ bị hủy, cũng có nghĩa thần quyền bị loại bỏ, kết quả này lão giáo hoàng tuyệt đối không thể tiếp nhận được.

Nhưng mà

Mặc dù trông nam nhân nọ có một vài điểm quen thuộc, nhưng lão giáo hoàng lúc này trong lòng không dậy nổi nửa điểm dũng khí mở miệng đe dọa đối phương, trong thâm tâm đồng thời suy nghĩ loạn cả lên. Việc vừa xảy ra, lão ta cho dù có xuống hoàng tuyến cũng sẽ không thể nào quên, nam nhân tóc đen dài này làm cho lão ta nghĩ mãi cũng không xác định được thân phận của hắn.

Lâm Phong nhìn lão giáo hoàng cả người run rẩy yếu nhược sợ hãi không thốt lên lời kia, nói:

- Tôn kính A Nhĩ Mạt Đặc giáo hoàng miện hạ, có thể thỉnh giáo ngài một vài chuyện được không?

Lão giáo hoàng sợ phát cuồng lên, cái loại áp lực vô hình này quả làm cho lồng ngực lão ta tưởng chừng sắp nổ tung, Quang minh thánh lực trong cơ thể cũng bất an tán loạn cả lên, mở miệng nói chuyện cũng trở nên gian nan dị thường, một lúc sau mới miễn cưỡng thốt được một câu:

- Ngài ngài xin cứ hỏi!

Lâm Phong gật đầu, hỏi:

- Ngài cho rằng trên đời này thật sự có Quang Minh thần tồn tại?

- đương nhiên!

Áp lực chợt biến mất, lão giáo hoàng không muốn nhưng miệng cứ thốt lên:

- Thần sáng tạo ra chúng ta, chúng ta chính là những người hầu hàng ngày đều tắm rửa dưới ân điển của thần

Nói đến đây lão ta đột nhiên tỉnh ngộ, biết được rằng kẻ cao thâm khôn lường đứng trước mắt mình này rất có thể chính là cái tên ma quỷ tà ác, kẻ mà ngay cả Quang Minh thần cũng dám đạp xuống mà chửi bới.

Lão giáo hoàng mồm như bị cấm, mắt sưng sờ nhìn một đoàn kim lôi từ trên trời đánh thẳng vào người mình, mắt trợn trừng, đồng tử mở to hết cỡ, miệng há hốc cũng quên khép lại, chưa đầy một một khắc, thân thể béo phị của lão ta bị kim lôi đó đánh thành nhục phần theo gió phiêu tán, trong không khí chỉ còn sót lại một cảm giác yếu nhược chứa sự không cam lòng hòa với oán phần.

Cảnh tượng thiên sứ đột nhiên bị sụp đổ, cơ hồ những người luôn coi mình là người hầu trung thành của Quang Minh thần đã nhìn thấy. Tượng thiên sứ nọ đại diện cho cái thần thánh lưu ở trong lòng bọn họ, giờ đây pho tượng này sụp đổ, thần ân đột nhiên biến mất, bọn họ những kẻ ngày ngày tắm rửa dưới thần quang đương nhiên cảm nhận được.

Thế nhưng giáo hội và đám người này như con rết ngàn chân vậy, có chết vẫn cứ muốn ngo ngoe.

Mặc dù không còn có hơn mười vị thánh kỵ sĩ bảo vệ, nhưng thực lực của giáo hội cũng không phải là nhỏ.

Ba ngàn danh sư thứu kỵ sĩ đóng tại giáo hoàng cung trước tiên từ bên trong bên ngoài đoàn đoàn lớp lớp từ bốn phương tám hướng lao tới vây quanh Lâm Phong, những tiếng kêu hét phá tan sự yên lặng của thánh đô. Mấy trăm vạn kiếm sĩ cũng như kỵ sĩ quân đoàn từng trải qua giáo huấn nghiêm ngặt đào tạo thành những tín đồ trung thành của giáo hội, toàn bộ đều ào hết về hướng giáo hoàng cung.

Sư thứu là một loại bầy cấp thượng vị phi hành ma thú hiếm thấy, chiến đấu lực cực kỳ cường hãn, kỵ sư kỵ sĩ cưới nó cho dù không thể chiến thắng một vị Kiếm Thần, nhưng cũng có thể thông dong mà thoát được. Ba ngàn danh kỵ thứu kỵ sĩ so với Ma đạo quân đoàn của Khắc Khố Sâm không thua kém mấy, xem ra những kẻ này mới là con bài chính thức của giáo hội.

Giáo hội hàng ngàn năm nay quản chế, quy luật khắt khe, nếu không phải lão giáo hoàng đã chết, thì đám người này cũng không dám ào ào tiến hết vào vây quanh giáo hoàng cung.

Nói thì uy mãnh, nhưng giờ phút này ba ngàn danh sư thứu kỵ sĩ kia chỉ có thể ở xa xa vây quanh Lâm Phong mà thôi, không kẻ nào có một chút dũng khí tiến đến gần. Từ trên người nam nhân này tản mát ra cái loại áp lực vô hình làm cho bọn họ sợ hãi e dè, đấu khí trong nội thể cũng không kháng cự lại được, không ngừng phát tán loạn ra chung quanh.

Đám sư thứu ngồi trên mặt đất cũng dao động bất an, phát ra những tiếng gầm gừ rên rít không rõ.

Lâm Phong nhìn lướt qua quân đoàn sư thứu kỵ sĩ đang vây quanh ở bốn phía, thân hình vô ảnh vô tung đột nhiên biến mất, sau một khắc đã xuất hiện trên đỉnh ngọn núi phía hậu diện của thánh đô.

Đứng từ vài dặm ở ngoài nhìn về thánh đô giờ đang tán loạn kia, Lâm Phong khẽ lắc đầu, hai tay kết ấn, niệm động chân ngôn, trên chín tầng trời mây trắng quay quay cuồng tụ lại, một đạo bạch sắc lôi trụ to lớn khôn cùng, khí thế hủy thiên diệt địa đánh xuống thánh đô, đất rung núi chuyển, vô số hư không sụp đổ, các mảnh vụn bay tứ tung.

Chỉ thấy Quang Minh thánh đô sau khi các mảnh vụn cùng bụi khói dần lắng xuống, trông như mất đi tung tích chẳng còn dấu vết, phương viên hơn mười dặm trong vòng trở nên tan hoang, giống như vừa mới trải qua một hồi đại chiến thế giới vậy. Việc hàng vạn tín đồ cùng các quân đoàn tại Quang Minh thánh đô này đột nhiên biến mất, không còn tồn tại trong thiên địa xảy ra khiến người ta cứ tưởng là chuyện bình thường xảy ra trong chớp nhoáng vậy.

Mấy trăm vạn người luôn cho mình là người hầu trung thành nhất của thần thánh này chết không có hiểu được vì sao lại bị đánh trở về trong lòng của Quang Minh thần vĩ đại kia, có khi việc này đối với những kẻ hầu hạ trung thành luôn luôn muốn phục vụ Quang Minh thần cũng không phải là chuyện gì hoàn toàn không tốt.

- Nhân sanh như một con kiến, vạn vật cũng như một con kiến mà thôi!

Lâm Phong không sầu không hỉ, khẽ lắc đầu, phiêu diêu bay đi.

Đám bình dân này có lẽ không đáng chết, nhưng tại bọn họ quá mức ngu xuẩn, mù quáng tiêu cực đến mức không chịu nổi, ngay cả linh hồn đều bán đứng hơn phân nửa cho lũ điều nhân này, vậy còn sống có cái ý nghĩa gì chứ?

Tiến đưa bọn họ trở lại chui vào lòng của Quang Minh thần vĩ đại mà họ mù quáng tin tưởng kia có lẽ cũng là một việc tốt.

Tin tức Quang Minh thánh đô bị một lôi điện cường hãn không rõ xuất xứ hủy diệt ngay lập tức lan tỏa khắp Thần Tang đại lục, hàng vạn tín đồ khắp nơi lo lắng, bàng hoàng cũng như bất lực khi nhận được tin này, các thể loại bàn tán đồn đại đủ kiểu xuất hiện ở mọi nơi.

Có người nói là Ma tộc phá hủy Quang Minh thánh đô, hướng Thần tộc chánh thức khiêu chiến.

Cũng có người nói là giáo hoàng không có khả năng đem thần quang tới khắp ngõ ngách của Thần Tang đại lục, khiến Quang Minh thần bất mãn, cho nên mới giáng Thẩm phán quang xuống để trừng phạt kẻ hầu hạ

bất trung bất tài này.

Lại có kẻ cho rằng đám diều nhân luôn miệng thuyết pháp rằng mình là đồ đệ của chính nghĩa, của Quang Minh thần chỉ là một lũ hư ngụy, mà giáo hội lại là mấy con chó sai vặt của chúng, hợp mưu giúp đỡ đám diều nhân chiếm lĩnh Thần Tang đại lục, bởi vậy mới chọc giận tới thượng thiên, bị trời xuất hạ lôi điện xuống hủy diệt.

Mặc kệ là ở địa phương nào nói những chuyện gì, nhưng những tin tức này ở những nơi nằm trong phạm vi ảnh hưởng của Hoa Hạ đế quốc lại là chuyện rất tốt.

Trong vui cũng có buồn, khi mà tại Hoa Hạ đế quốc tầng lớp quý tộc vỗ tay khoái trá thì tại các đại đế quốc khác, các tầng lớp quý tộc lâm vào cảnh hắc ám khôn cùng.

Tất nhiên với trí tuệ của bọn họ đương nhiên sẽ không để những lời đồn đại này trong tai, Quang Minh thánh đô bị lôi điện hủy diệt, mấy trăm vạn tín đồ trung thành của thần không ai sống sót, toàn bộ quay đầu trở về trong lòng của Quang Minh thần, bọn họ đã có thể tám mươi phần rằng việc này do bàn tay của cái kẻ đáng sợ kia làm ra.

Nhưng mà

Hai năm trước kẻ đó không phải đã đi gặp Mông Ni Táp đại thần rồi sao? Như thế nào còn có thể ?

Quyền quý của các quốc gia bắt đầu hoảng loạn, không ngừng tẩu tán khắp nơi, lúc nào cũng sợ ngày sau có khi là ngày cuối cùng. Không có có giáo hội mà đám diều nhân kia âm thầm chống đỡ phía sau lưng, bọn chúng càng lo cái kẻ kia kỳ thật cũng chưa có đi gặp Mông Ni Táp đại thần, mà giờ đến lượt chúng bị kẻ đó tiến đi trước vậy.

Đã thế năm mươi vạn kỵ sĩ quân đoàn mà giáo hội đóng ở Bái Thần Uy đế quốc mất đi trọng tâm, nội bộ liền xảy ra một cuộc đấu tranh quyền lực.

Quân đoàn phó thống soái Lao Nhĩ Đa dùng võ lực đánh chết thống soái Bĩ Nhĩ, người thực lực không dưới bất kỳ kiếm thánh nào, sau khi Lao Nhĩ Đa nắm giữ quyền hành, liền cường hãn dùng vũ lực phát động một chiến dịch thanh tẩy toàn bộ các nơi còn có ý đồ phản kháng và thay vào đó bằng thân tín của chính mình.

Thế nhưng Lao Nhĩ Đa không chỉ giết một kiếm thủ lừng danh mà sau khi thôn tóm quyền lực vào trong tay, thừa dịp các nơi còn đang bất ngờ, dùng thế phản công lôi đình hạ gục các trọng thành biên phòng của Bái Thần Uy đế quốc, rồi đột nhiên hợp binh với Hoa Hạ quân đoàn một chỗ, xông tiến đường dẫn quân tổng lực tấn công, một đường phá thành bạt trại, đại quân trực hướng Bái Thần Uy đế đô mà thẳng tiến.

Thiết Huyết quân đoàn ba mươi vạn đại quân động tác cũng không chậm, xuất binh từ mặt đông áp tới, trong vòng một tháng ngắn ngủi đã tiến sát tới Bái Thần Uy đế đô, hội binh cùng Hoa Hạ quân đoàn và đế quốc đệ tam quân đoàn do năm mươi vạn giáo hội kỵ sĩ quân đoàn kia đổi tên sau khi đứng cùng chiến tuyến với Hoa Hạ quân đoàn .

Dưới sự phối hợp tác chiến cường hãn của Khắc Khố Sâm Đạt ma đạo quân đoàn, trăm vạn đại quân không đến một ngày đã công phá được Bái Thần Uy đế đô.

Quý tộc lớn nhỏ toàn bộ bị bắt hết, nam bị in dấu sắt lên người cho làm nô lệ, hay bị bắt đi làm việc ở các mỏ quặng, nữ thì bị bán cho bình dân.

Ngay cả hoàng thất cũng không ngoại lệ, ngoại trừ mấy kẻ không chịu nổi nhục nhã, tự sát mà chết, còn lại tất cả các quý tộc có hoàng thất huyết thống cũng không phân biệt lớn nhỏ, toàn bộ bị đánh dấu lên người làm hạ tiện nô lệ hết, những kẻ quý tộc thượng đẳng hồi nào mà bây giờ ngay cả bình dân cũng không bằng.

Sau khi bình định Bái Thần Uy đế quốc, Thiết huyết quân đoàn tức khắc quay ngựa, xuất binh tiến thẳng tới Cách lâm công quốc.

Đế quốc đệ tam quân đoàn thì bắc thượng hướng Hãn Nhĩ Mã thành, binh lực áp sát Khải Tát đế quốc.

Hoa Hạ quân đoàn nam hạ tấn công Lăng Nguyệt quan, Khắc Khố Sâm Đạt ma đạo quân đoàn quân lực hùng mạnh cường công chiếm lấy đại lục đệ nhất hùng quan danh xưng Lãnh Nguyệt quan.

Khắc Khố Sâm Đạt vẫn an bình như thừa nào, Lâm Phong sau khi diệt trừ trở ngại cuối cùng của Lâm gia trong công cuộc thống nhất đại lục, quay trở lại Khắc Khố Sâm Đạt, an tâm vui hưởng tháng ngày cùng các vị hồng nhan tri kỷ, không hỏi ngoại sự, không nghe chánh vụ, các sự tình lớn nhỏ đều giao cho những thủ hạ hoặc quan chức dưới quyền thu xếp, còn hẩn toàn tâm toàn lực đầu nhập vào trong gia đình.

Trải qua nhiều tháng cố gắng kiên trì xuân phong hoa nguyệt, Khải Lâm Na rốt cục cũng đạt được nguyện ý, hoài thai một hài tử cho Lâm gia, ánh mắt mỹ nữ này không còn u oán nữa, mà thay vào đó là nụ cười đầy mẫu tính toát ra từ vui sướng tại đáy lòng.

Do bụng nàng ta ngày ngày một to lên, nàng ta cũng trở thành người được quan tâm bảo vệ nhất.

Lộ Thiên Á thấy vậy cũng không cam lòng chịu thua kém, sau khi Khải Lâm Na có tin vui thì Lâm Phong hẩn như trở thành một vật dụng cá nhân của nàng ta vậy, cơ hồ mỗi ngày buổi tối đều rồng phượng hợp hoan vài lần liền, rốt cục không lâu sau cũng có hỉ tín.

Chỉ là, trong cái không khí vui vẻ của gia đình này, Lâm Phong hẩn từ sâu trong lòng lại trở nên mê mang, không biết sau này tương lai rộng lớn của hẩn sẽ còn phát triển ra sao.

180. Chương 179 - Thần Giới Kiến Văn

Vân Vụ Sơn cũng như tên của nó, núi cao như nối liền với trời, sương mù dày đặc, trải qua hàng vạn năm vẫn không thay đổi.

Thác nước từ trên cao cuộn cuộn đổ xuống hồ khiến mặt hồ lúc nào cũng bị vẩn đục, Lâm Phong ngồi xuống khoanh chân mặc toạ, Thái Huyền chân thân liền hiện ra, yêu khí từ bốn phía xung quanh như cá voi hút nước hội tụ lại ngày một nhiều đều bị chân thân hút lấy, sau đó nhanh chóng luyện hoá, trong lúc mơ hồ không rõ Thái Huyền chân thân đang dần phát sáng như ánh trăng rực rỡ.

Chính vào lúc này Thái Huyền chân thân từ hỗn độn tập trung về một điểm hoá thành Thiên Tiên Nguyên Hi, Thiên Tiên Nguyên Hi chính là căn bản của Đạo, Yêu Hoàng Thái Huyền nhờ vào Thiên Tiên Nguyên Hi ngưng tụ mà thành vô thượng bất tử yêu thân, đạt được vô biên thần thông, trở thành vua của vạn yêu, lại chấp chương Linh Lung Bảo Tháp, muốn yêu trong tam giới đều phải chịu dưới quyền sai khiến.

Điều này chứng tỏ đại thừa không chỉ có một đường mà chỉ cần đạt tới cực hạn thì đều quy về một mối, phần bốn hoàn nguyên cũng chính là Hồn Nguyên Thánh Cảnh, ở giai đoạn này mà thân xác bị huỷ hoại, chân linh cũng bị huỷ diệt dẫn đến tinh khí Thiên Tiên Nguyên Hi không biết sẽ phải lưu lạc đến phương nào của dị thể, rốt cuộc cũng bị Lâm Phong sở đắc, giúp cho Thái Huyền chân thân chuyển qua một giai đoạn mới.

Chân thân trở nên rõ ràng hơn. Đỉnh đầu của Lâm Phong xuất hiện ba bông hoa, bản thể nguyên thần tụ thành như yêu không phải yêu, như tiên lại không phải tiên, cao khoảng một xích (10 tấc) lưu chuyển rồi tụ lại tiến nhập vào trong Thái Huyền yêu thân, yêu thân lập tức phóng ra yêu quang mãnh liệt. Tạo ra một lực hút, khiến mặt hồ vẩn đục xuất hiện một cổ thủy trụ, cho đến lúc lực hút của yêu thân ngừng mới rơi xuống. Sau khi gây ra tiếng động kinh khủng mọi thứ đều trở lại sáng sủa.

Tu vi của Lâm Phong càng trở nên tinh tiến hơn trước, sau khi thu công, lặng lẽ đứng bên hồ ngược nhìn lên không, chìm đắm vào mảnh không gian sâu rộng không biết đâu là tận cùng, trầm mặc hồi lâu không lên tiếng.

Hẩn đường như đã nắm được yếu tố để giải khai được những điều bí ẩn. Nhưng với hoàn cảnh hiện tại, hẩn thật không có cách buông bỏ những nữ nhân bên cạnh. Rời bỏ thế giới này để tới một thế giới chưa hề biết, thường nghe câu dùng tuệ kiếm cắt tơ tình, Lâm Phong khước nhận vì thuần tuý hiểu rõ lời đó chỉ như rắm chó.

Con người là động vật có cảm tình, có nhiều chuyện đầu thế nói bỏ là bỏ được dễ dàng. Huống hồ hiện tại Khải Lâm Na cũng đã mang thai được mấy tháng rồi, bản thân sắp sửa được làm cha, tưởng là dễ dàng buông bỏ tình thân và ái tình lắm sao.

Xuất thần cả nửa ngày, chỉ có thể âm thầm thở dài một tiếng. Tuy tiện vung tay một cái, Di Chuyển Thời Không lập tức xuất hiện giữa hư không tạo ra một con đường rộng lớn, Lâm Phong bước lên đi tới, trực tiếp tiến lên Thiên giới.

Thiên giới. Còn được gọi là Thần giới, ở đây với Thần Tang đại lục là hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Người chưa đến được Thần giới, tuyệt không thể nào tưởng tượng được Thần giới mỹ lệ đến chừng nào.

Từ xưa tới nay, con người chỉ thông qua những lời lẽ của giáo hội để suy tưởng đến nơi ở của Thần, trong tâm chỉ có thể tự tưởng tượng ra một thế giới thật hoàn mỹ, hoặc là nhìn các hình vẽ của giáo hội hư cấu tạo ra để tán dương sự mỹ lệ của thế giới thứ hai này, nhưng chỉ khi chính thức đến được Thần giới, mới có thể thấy được nơi mà Thần cư ngụ ra sao trong một cái thế giới như thế nào.

Thần giới, chính là thế giới của thần thánh, cái thế giới mà trong truyền thuyết được sáng tạo ra bởi Quang Minh thần.

Nơi địa phương Lâm Phong vừa xuất hiện ở bên phía trái lơ lửng trên không là một cung điện thật to lớn, bày ra một thế giới bạch sắc thánh quang vừa mỹ lệ vừa thần thánh trang nghiêm, không tiếm nhiễm nửa điểm tục khí của trần thế. Vậy mà lại để cho cái đám gia hỏa cánh dài mọc sau vai này sinh hoạt ở đây từ sớm, phải nói là toàn thể cái đám này đều bị chứng bệnh là tinh thần phân liệt còn gọi là bị điên, thật ra nơi này nên để con người đến ở mới không khỏi uổng phí.

Thần điện nằm lơ lửng trên đỉnh của thần sơn to lớn hung vĩ dựng thẳng lên trời, mây mù xen lẫn bông bành, mang đầy nét thần bí của tôn giáo, gây cho người ta có cảm giác một cái gì đó cao vời vợi không thể với tới. Khi tới chân núi thần sơn ngược đầu nhìn lên, Lâm Phong đột nhiên không nén khỏi sinh ra một loại ảo giác, quả thật chỉ có Thần đầy tài năng mới xứng đáng được thụ hưởng sự tôn sùng của chúng nhân.

- Thiên nột, người là ma quỷ, nếu không sao người lại có cái tướng kỳ quái vậy?

Thanh âm thánh thót dễ nghe từ phía sau yêu kiều vang lên, Lâm Phong chuyển thân quay lại nhìn. Quả nhiên nhìn thấy một tiểu thiên sứ hai cánh đang bay ở trên không đang nhìn vào gã một cách tò mò, cặp mắt của thiếu nữ thật to và trong sáng, ánh mắt không vương nửa điểm dục vọng và xấu xa, chỉ là đang tỏ ra hiếu kỳ đối với chuyện mới lạ này.

- Ma quỷ ư?

Lâm Phong tự chỉ vào mình hỏi, không khỏi ngạc nhiên. Ngay sau đó nén không khỏi tức cười:

- Tướng ta nhìn giống ma quỷ lắm sao?

Thiếu nữ ngây thơ đáp:

- Úi! Ta nghe người quen nói lại, ở Thần Tang đại lục có rất nhiều ma quỷ có hình dáng cũng giống như người, nhưng mà dường bọn chúng toàn thể đều có đầu tóc màu vàng, nhưng đầu tóc của người lại là màu đen. Vậy không biết người có phải từ Thần Tang đại lục tới không?

Thiếu nữ liên tục đưa ra hàng loạt câu hỏi nói một hơi không ngừng như pháo nổ liên châu. Cuối cùng cũng đến lượt Lâm Phong lên tiếng, chỉ là chuyển sang đề tài khác. Hắn đưa tay chỉ về phía cung điện hào hoa cung điện trên đỉnh thần sơn rồi hỏi:

- Các người chính là chiến đấu thiên sứ à. Nơi đó là chỗ ở của Quang Minh Thần phải không?

Thiếu nữ không vội trả lời câu hỏi, bay một vòng quanh Lâm Phong dò xét, dường như không tìm ra khí tức nguy hiểm gì trên người của Lâm Phong, không khỏi tăng thêm can đảm bay tới gần. Cao hứng đáp:

- Đúng rồi, Quang Minh thần bệ hạ đang có mặt ở ngay tại thần điện để lắng nghe bát vị chủ thần và thiên sứ quân đoàn thuật lại quá trình trừng phạt cái đám tà ác cũng như ma quỷ, coi bộ đến giờ vẫn chưa xong, còn người là ai vậy?

Lâm Phong không nén khỏi tức cười, thiếu nữ này quả thật rất ngây thơ thành khẩn vô tà, xem ra Thần tộc không phải toàn là bị điên hết, ít ra cũng còn một số sinh sống ở tầng lớp thấp giống như thân phận của thiên sứ hai cánh hiện đang sinh hoạt cùng với bá tánh bình dân ở Thần Tang đại lục, đều là động vật có cảm tình và nhân tính.

Vươn tay giữ tiểu thiên sứ ôm vào trong lòng, Lâm Phong cười nhẹ hỏi: - Ta là ai không quan trọng, nói ta biết, nàng đã bao lớn rồi?

Thiếu nữ tựa như có vẻ hơi sợ, nhưng rất mau chóng tỏ ra vui vẻ đáp lại:

- Ta đã được 358 tuổi rồi!

Lâm Phong một phen choáng váng, rồi cũng chẳng màng đến cụ thể tuổi tác của nàng, hỏi tiếp:

- Ta muốn tới gặp Quang Minh thần bệ hạ một phen, nàng có nguyện ý cùng ta tới đó không?

- Thiên nột, Quang Minh thần tại thượng!

Thiếu nữ giật mình kêu lên, lộ ra vẻ hoảng loạn khi vừa nghe đến đó, lại lập tức đưa bàn tay nhỏ lên che miệng, nói:

- Người... người thật sự là ma quỷ phải không? Thiên nột, ta phải quay về nhà thôi!

Thiếu nữ tựa như rất sợ hãi, vội vàng vùng thoát ra khỏi lòng của Lâm Phong, khua một cái xoè cặp cánh thánh khiết vội bay đi, thoáng chốc rời xa tầm mắt của gã.

Lâm Phong lắc đầu, xử dụng độn quang bay thẳng lên thần sơn, trên đường bay lên không hề gặp một thiên sứ nào, thuận lợi trực tiếp đến chính giữa thần điện huyền ảo ở không trung.

Chính giữa thần điện trống không cách kiến thiết cực kỳ đơn giản, nơi địa phương này chẳng có gì khiến Lâm Phong tỏ ra tò mò, chỉ đến khi đối diện với thần tượng to lớn của Tam Tôn đang được cung phụng mới gây cho Lâm Phong 1 phen kinh hãi.

- Đây..... sao lại có thể như vậy được!

Lâm Phong ngây ngốc không thốt nên lời nhìn vào thần tượng Tam Tôn đang được cung phụng, tâm tình hết sức kinh hãi thật khó có thể dùng từ để hình dung được.

Thần tượng to lớn ở chính giữa Tam Tôn thần tượng chính là kim thân của Phật Tổ, đối với hình ảnh Phật tượng thì Lâm Phong đã quá quen thuộc vì không ít lần đã thấy qua, Đạo gia cung phụng Tam Thanh tổ sư, Phật môn cung phụng Phật Tổ chuyện này thì toàn dân chúng Trung Quốc đều biết cả, nhưng ở đây..... tại Quang Minh thần điện lại cung phụng Phật Tổ chuyện này là thế nào chứ?

Đầu óc Lâm Phong nhất thời quay cuồng.

Nhìn lại thần tượng ở hai bên, tượng bên trái hai tay kết thành bông sen, đầu đội mào có chữ Vạn ở chính giữa. Tượng ở bên phải song chưởng tạo thành chữ thập, đầu đội mào có hình bảo bình ở chính giữa. Đối với Lâm Phong cũng không xa lạ cả, đó là hai đại sĩ thân cận của Phật Tổ trong truyền thuyết, Quan Âm và Đại Thế Chí.

Lâm Phong tuy hiểu biết về cả ba không nhiều, nhưng trong giới tu đạo về điển tích của họ ít nhiều cũng từng nghe nói đến.

Chuyện về Quan Âm Bồ Tát đại sĩ và Đại Thế Chí Bồ Tát đều là thân truyền đệ tử của Phật Tổ, luôn theo hầu bên cạnh. Một người đại bi, một người đại trí, đều có được thần thông vô biên, trong tiền kiếp ở địa cầu bọn họ đều thuộc về cõi trên, rất nhiều miếu tự có danh tiếng hàng đầu bên trong cũng chỉ có cung phụng thần tượng của Tam Tôn, Lâm Phong sao có thể lại không biết đến được.

Chỉ vì nơi đây là thần điện của Quang Minh thần, nhưng sao lại cung phụng Phật Tổ, điều này khiến cho hắn nghĩ nát óc cũng sao hiểu được.

Đang lúc vắt óc tìm hiểu. Đột nhiên một âm thanh từ trong đại điện truyền tới vang vọng ở giữa hư không.

- À, người cuối cùng cũng tới rồi!

- Ai?

Lâm Phong giọng run sợ quát lên, lập tức dùng thần niệm dò xét khắp nơi đại điện. Thật sự không phát hiện ra nửa điểm dị thường, toàn bộ trong đại điện không phát hiện ra một bóng người, tự nhiên trong tâm không khỏi sinh ra sợ hãi.

Thanh âm đó lại vang lên.

- Ta là ai cũng không quan trọng, thiên địa luân hồi, nhân quả vương mặc, ta và Thanh Vân Tử bất quá cũng chỉ là những hạt cát muốn thoát khỏi sự an bày của vận mệnh, nhưng cuối cùng vẫn phải chịu chìm vùi trong bão cát.

Lâm Phong tâm thần chấn động mạnh, buột miệng hỏi:

- Người quen biết Thanh Vân Tử ư?

Thanh âm đó lại vang lên.

- Ta chính là Quang Minh thần, là người đang được vận nhân kính ngưỡng!

Trong ngữ khí lại pha một chút như tự cười nhạo bản thân, đồng thời cũng mang một nỗi bi ai và không cam tâm.

- Cái gì?

Lâm Phong trông mắt mở to hết cỡ tưởng như sắp rớt ra ngoài, đặng người hỏi:

- Người... người chính là Quang Minh Thần? Vì sao trong đại điện lại cung phụng tượng của Phật Tổ, phải chăng người là Phật môn để từ lưu lạc đến đây từ dĩ thế?

Thanh âm đó trầm mặc cả nửa ngày, rồi nói:

- Những điều này cũng không quan trọng, người và ta đều không thoát khỏi vận mệnh, cũng như nhân quả của ta đang chịu bây giờ, đạo huynh xin bảo trọng!

Theo đó bên trong đại điện cũng hăm nhập vào một mảng im lặng chết chóc.

Lâm Phong cũng im lặng không lên tiếng. Hồi tưởng lại tiền nhân hậu quả. Không bỏ qua bất cứ chuyện gì.

Chính vào lúc này đại điện tại chính giữa hư không đột nhiên biến mất, Lâm Phong trên mặt lộ vẻ hết sức ngạc nhiên vì phát hiện đang đứng ở nơi cao vời vợi cách đỉnh thần sơn hàng vạn trượng. Mất hơn nửa ngày mới hoàn hồn lại. Lúc này một cỗ nguyên khí cường đại đột nhiên trùng tiến vào nội thể hắn. Lâm Phong liền lập tức khoanh chân định tâm ngồi toạ, vận khởi Thái Cực Đồ hộ thân, ở giữa hư không vận chuyển huyền công, những luồng nguyên khí đột nhiên tiến vào nội thể không ngừng bị luyện hoá càng trở nên tinh thuần.

Cuối cùng, Lâm Phong đã tiến nhập độ kiếp hậu kỳ chuẩn bị nghênh đón đệ nhị trọng thiên lôi kiếp và tâm ma. Hắn lập tức vung tay chỉ một cái, Thái Cực Đồ bay lên phía trên đỉnh đầu, liền sau đó Bát Bảo Kim Thân cũng hiện ra. Từ xa nhìn lại toàn thân được kim quang bao phủ sáng chói, tựa như trên không tựa như một lúc xuất hiện hai mặt trời vậy.

Lôi trụ to lớn mãnh liệt từ giữa hư không bắt đầu giáng xuống, tâm ma sợ hãi muốn thừa dịp bỏ trốn, Lâm Phong tay kết Bát Động Ấn kèm giữ. Tập trung bảo trì cho tâm thần ổn định, không thêm để ý đến sự vùng vẫy bay nhảy của Yêu Mỹ Diễm Nữ và sự doạ nạt dữ tợn của Thiên Quỷ Ma Tượng. Âm thầm niệm huyền môn chân ngôn, giữ cho linh quang ổn định, Thái Cực Đồ phía trên sau khi bị thiên lôi oanh kích chỉ trở nên lu mờ ngoài ra không hề hấn gì.

Thiên kiếp trôi qua. Lâm Phong thu lại Kim Thân và Thái Cực Đồ. Tam sắc bản mệnh nguyên khí lại xuất hiện trên đỉnh đầu. Giữa luồng ánh sáng rực rỡ hiện ra nguyên thần. Nguyên thần hiển nhiên trải qua lần này trở nên hết sức rõ ràng. Thoát ẩn thoát hiện rồi nhanh chóng biến hoá thành nguyên anh.

Độ qua cửu thiên đại kiếp, thì hần cơ bản đã thành công, mở ra con đường rộng lớn cho mai hậu trở thành Thiên Tiên, chân thần sau khi biến thành nguyên anh, thì có thể thoát li ra khỏi bản thể nhục thân mà ngao du thái không, phi thiên độn địa thì khỏi phải nói, cho dù có bị mất đi bản thể nhục thân, nguyên anh vẫn có thể tĩnh tham huyền cơ, ngưng tụ tái tạo lại nhục thân mới.

Xét lại phần chính yếu vào lúc quan trọng nhất của việc độ kiếp vừa qua, Lâm Phong linh đài sáng tỏ, càng trở nên thông minh hơn, lơ mơ hiểu ra được nhiều sự tình huyền bí rộng lớn, biết được bản thân không phải

ngẫu nhiên mà lưu lạc đến dị thế, có lẽ muốn biết thêm về bản thân cần phải quay lại Ma giới một phen tiện thể tìm hiểu rõ ràng chuyện tiền nhân hậu quả không thay đổi được này, nghĩ xong lập tức đứng lên, giờ tay khai phá hư không, trực tiếp tiến vào Ma giới.

181. Chương 180 – Tiên Đạo Phiêu Miêu

Nếu đã biết qua Thiên giới thì cái thế giới ở đây hoàn toàn tương phản.

Bầu trời nhuộm màu huyết hồng, ánh Thái Dương toả ra sắc đỏ, tạo nên sự quỷ dị vô cùng. Nơi đây không có sự mỹ lệ của Thần Tộc, cũng không có sự tươi sáng an tĩnh của Thần giới, mà chỉ có mùi huyết tinh khiến con người cảm thấy muốn nôn ọe và sự chết chóc đáng sợ, thật khó mà tưởng tượng cái đám sinh vật ma tộc này sao lại có thể sinh sống trong một hoàn cảnh ác liệt như vậy được.

Địa phương nơi Lâm Phong xuất hiện chính là phía trước mặt của Ma Thần cung, nơi trước đây Ma tộc đại quân trú đóng ở hai bên. Trải qua sự tàn phá của những năm trước, Ma Thần cung hiện nay nhuộm vẻ hoang phế suy đồi, phương viện bên trong nội đô không tìm ra nửa bóng người, thỉnh thoảng từ nơi xa truyền lại thanh âm rên rỉ không rõ ràng của một số sinh vật nhỏ nhoi không rõ xuất xứ, như muốn níu kéo lấy hơi thở tồn tại của nơi đây vậy.

Ma Thần cung hùng vĩ lơ lửng ở không trung, một cây cầu làm bằng hắc ngọc được bắc từ dưới đất hướng lên trên, tạo ra độ nghiêng khoảng 45 độ dẫn thẳng tới phía trước đại môn của Ma Thần cung. Từ dưới đất nhìn lên, độ cao của nó có điểm thật khiến người ta hoảng sợ, người bình thường hơi yếu nếu đứng từ phía trên nhìn xuống cũng có thể dễ bị choáng váng mà té xuống.

Lâm Phong toàn thân thanh y, tay cầm Kim Quang phiến, bước lên cây cầu đen như thẳm đứng hướng lên trên kia, vừa thăm quan sát cảnh vật tứ phía, vừa hướng về phía trước leo lên, tư thế nhàn nhã như tản bộ, thần niệm sớm ngầm được triển khai dò xét khắp nơi, trong Ma Thần cung bất cứ biến động gì cũng đều nắm rõ.

Đại môn của Ma Thần cung đang mở rộng, bên trong đại điện tuy thật to lớn, nhưng hoàn toàn trống rỗng. Một sự trống rỗng tạo ra cảm giác dị thường.

Piazza bên trên đại điện cũng cùng một dạng cung phụng Tam tôn thần tượng, nhưng lại là Tam Thanh Đạo tôn mà Lâm Phong rất quen thuộc, nếu là vào lúc trước có lẽ trong lòng sẽ có một ngàn một vạn điều nghi vấn. Nhưng trước đó nhờ thấy qua sự việc ở Thần giới, cho nên lúc này hắn lại không cảm thấy có gì kỳ quái nữa.

Đối với đạo môn, Tam Thanh đạo tôn chính là thánh nhân có địa vị chí cao, được thế nhân kính ngưỡng, Thái Cực Huyền Công mà Lâm Phong đang tu luyện cũng chính là từ Thái Cực chí thánh đạo đức Thiên Tôn mà ra.

Lâm Phong bước vào đại điện, ngẩng nhìn Tam Thanh thần tượng không khỏi ngẫm nghĩ xuất thần, tuy ở tiền thế đã từng bái qua Tam Thanh Tổ Sư, nhưng hiện tại lại không biết có nên cúi đầu bái lạy hay không, chính lúc đang còn do dự, thì ở giữa đại điện một thanh âm cuồng tiếu nổi lên.

- Người đã luyện thành Thái Cực Bát Bảo Kim Thân, bản thân lại có Thái Cực Đồ, tự nhiên không cần cúi lạy Tam Thanh, ha ha ha.....

Lâm Phong khoanh chân ngồi toạ giữa đại điện, giọng pha sự điệu cợt nói lại:

- Còn người? Là một Ma thần bệ hạ vì cớ gì mà lại thờ phụng Tam Thanh?

Thanh âm cuồng tiếu đột nhiên ngừng lại, sau một hồi trầm mặc lẩm bẩm vang lên:

- Tam Thanh..... Ta bất quá cũng chỉ là quân cờ nhỏ trong tay của Thánh Nhân mà thôi!

Nói xong lại cất giọng cười có vẻ nhạo báng:

- Hiện tại nhân quả của ta đã đến, còn người thì thật khó thoát khỏi vòng luân quần hồng trần, hãy chấp nhận số mệnh đi. ha ha ha....

Thanh âm dần dần nhỏ xuống, rồi hoàn toàn biến mất.

- Mệnh của ta là do ta quản không phải do trời quản!

Lâm Phong ngoan cường thốt ra miệng, đột nhiên phát hiện có điều không ổn, ngẩn đầu nhìn về phía Tam Thanh thần tượng, trong tâm ngầm niệm: “Vô lượng thiên tôn!”

Ma Thần cung hùng vĩ đột nhiên biến mất, Lâm Phong mặc toạ tại giữa không trung, Thất Thái nguyên thạch từ bên trong phủ nội hiện ra, bay lên cao treo lơ lửng trên đỉnh đầu, tử khí đại thịnh, bao bọc toàn thân hắn vào trong đó, Hồng Mông tử khí từ khi Bàn Cổ khai thiên sản sinh ra lúc này dường như vô cùng vô tận, khiến cho nguyên thần của gã muốn nổ tung.

Lâm Phong lập tức phát lực hét lên một tiếng, tam sắc bốn mệnh nguyên khí cùng lúc hiện ra trên đỉnh đầu, nguyên thần sau khi xuất ra, tương hỗ kết hợp với bản mệnh.

Liền đó một lượng tử khí vô cùng được hấp thu luyện hoá, khiến cho nguyên thần nhanh chóng trở nên cường mạnh, cuối cùng nhất trọng thiên kiếp tối hậu cũng tới.

Thanh âm sấm sét mãnh liệt nổi lên khiến cho một vùng Ma giới rung chuyển, mây mù cuộn cuộn tập trung lại, “oành” một tiếng, một đạo thiên lôi kinh khủng khiến không gian như bị tê liệt, mang theo lực lượng huỷ diệt nhắm đỉnh đầu Lâm Phong phách xuống.

Lâm Phong cấp bách đưa tay chỉ ra, Bát Bảo Kim Thân liền xuất hiện, cùng lúc Thái Cực Đồ bay lên đỉnh đầu, đồng thời thủ vững tâm thần, đề phòng kháng cự lại tâm ma quấy rối.

Trong tiếng sấm chớp từ lôi động cửu thiên, từng đạo lôi điện mãnh liệt kích xuống Thái Cực Đồ, thân thể Lâm Phong lắc lư bị ép xuống, kim quang trên Thái Cực Đồ cũng bị chớp nhảy, bất quá chỉ qua một lúc thì khôi phục lại bình thường.

Vô số hình ảnh nữ nhân kiều diễm phô bày thân thể lồ lộ xen nhau lui tới, Lâm Phong thủ vững tâm thần, không gì lay chuyển nổi, ảo tưởng liền biến mất, lại thấy bản thân như đang ở giữa U Minh Huyết Hải, vô số Thiên Quỷ Ma tướng mặt mày dữ tợn đang nhe răng múa vuốt thay nhau tiến lại, từng cái miệng mở lớn như chậu máu hướng về gã cắn vào, về mặt Lâm Phong nhả lại, nhưng sau đó rất mau trở lại bình thường.

Tâm ma đó cũng do bốn niệm sinh ra, tất cả là ảo tưởng, chủ yếu thủ ổn tâm thần, bản thân sẽ không sao, còn nếu tâm trí yếu ớt không ổn định, thì sẽ bị Thiên Quỷ Ma Tướng lợi dụng cơ hội biến thành thực vật, hấp thụ linh hồn. Giai đoạn này thật ra hết sức hung hiểm, nếu so với lôi kiếp thì còn nguy hiểm hơn gấp vạn lần. Nhẹ thì công phu tu luyện mất hết, nặng thì bị thần hình câu diệt, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Đạo thiểm điện thứ hai nhanh chóng tiếp tục giáng xuống lên trên Thái Cực Đồ, thân thể Lâm Phong lại một phen rung động, kim quang hầu như không bị oanh phá. Khải Lâm Na, Lộ Thiển Á, Toa Lị Na, Đái Lệ Ti, Toa Bối Lạp, An Lị Ny, Thiên Hương công chúa từng tiếng than thở của đám nữ nhân theo đó vang lên tận sâu trong linh hồn hắn, từng giọt mồ hôi như chuỗi hạt xuất ra đọng lại trên mũi Lâm Phong rơi xuống, toàn thân như con gụ xoay chuyển bắt đầu run rẩy, hàm răng nghiến chặt, toàn tâm vận Thái Cực Huyền Công, giữ cho linh quang của linh đài vững vàng không xuy chuyển, miễn cưỡng chi trì.

Đạo thiểm điện thứ ba bắt đầu giáng xuống, kim quang toả ra từ Thái Cực Đồ bị đánh nát ra, Bát Bảo Kim Thân cũng trở nên ảm đạm vô quang, lắc lư muốn tắt.

“Oa oa”, tiếng khóc của trẻ con theo đó vang lên ở chốn thâm sâu trong linh hồn, trong nhân thần của Lâm Phong chung qui cũng không khỏi xuất lộ ra nét thiên tính của từ phụ, trước mắt hiện ra hình ảnh rõ ràng đám Khải Lâm Na đang ôm đứa trẻ, trên khuôn mặt tiêu tụy hiện ra nét cười đã lâu không thấy, tâm ma nổi lên xâm nhập, thừa dịp này tấn công vào điểm linh quang cuối cùng trong tâm hồn hắn.

“Phốc!” Lâm Phong há miệng phun ra một vòi máu, thân hình từ từ bắt đầu trầm lại. Chính vào lúc này, Thất Thái thân quang từ Thất Thái nguyên thạch phóng ra mạnh mẽ, tam sắc bốn mệnh nguyên khí tại không trung xoắn lại vào nhau, ngưng tụ hoá thành thực thể, chính là nguyên anh. Ngồi mặc toạ bên dưới Thái Cực Đồ, bất ấn Bát Động pháp quyết, rơi vào trạng thái yên tĩnh một lòng tham ngộ sự huyền bí.

Sau một hồi, Thất Thái nguyên thạch đột nhiên phát ra từng đạo âm thanh sắc nhọn chói tai, bắt đầu nhanh chóng xoay tròn.

Theo đó thanh âm phát ra từ Thất Thái nguyên thần đập vào màng nhĩ càng lúc càng cao, khiến cho không gian xung quanh rung chuyển kịch liệt, xuất hiện từng làn sóng vô hình như muốn cắt xé hư không.

Đột nhiên, năng lượng vô cùng ở không gian bên trong từ Thất Thái thần quang bắt đầu phóng xuất ra mãnh liệt. Không gian giống như bị xút lỗ, vũ trụ đầy động tê liệt, vô số không gian loạn mạt không ngừng khuếch tán ra chu vi bốn phương. Chỉ trong thời gian ngắn, toàn bộ hư không trở thành một mảng hỗn loạn âm u, bất phân âm dương, không thấy trời đất.

Ở giữa một mảng hỗn độn, Thái Cực Đồ lúc tối lúc sáng, bao bọc hình ảnh anh nhi nguyên thần ở chính giữa lúc lớn lúc nhỏ lập lờ bất định, Thất Thái nguyên thần hoà hợp với Thất Thái thần quang, sau tiếng rít lên cùng lúc dung nhập vào nguyên anh, còn Lâm Phong trong lúc này sớm đã hoàn toàn mất hết tri giác.

Hết bộ 1

182. Độ Nhị Bộ: Đại Phong Ma Truyện – Chương 1

Vội xem xét lại cơ thể thì thấy pháp lực mất hết sạch. Cũng may chỉ là nguyên thần hao tổn quá độ, qua vài ngày là có thể khôi phục lại được.

Mấy món pháp bảo thì chỉ riêng có Nhiếp Hồn châu là chẳng biết rơi đâu mất. Lâm Phong cũng chẳng thèm để ý, chỉ cần Thái Cực đồ vẫn còn là được, những cái khác đều chỉ là pháp bảo vớ vẩn không đáng quan tâm.

Còn có việc lạ nữa là những sinh hồn trong Linh Lung bảo tháp cũng chẳng biết là mất tiêu đâu nữa.

Lâm Phong không có thời giờ để quan tâm đến mấy chuyện lật vật này, vội đứng dậy, cẩn thận đánh giá chung quanh một chút. Trời xanh mây trắng, bốn phía chung quanh đều là những ngọn núi cao ngất tầng mây. Cũng không biết mình đang ở nơi nào, mơ hồ cảm thấy tựa hồ như không phải ở Thản Tang đại lục, bây giờ pháp lực đã mất hết, muốn đi ra ngoài thăm dò thì trước tiên cũng phải khôi phục pháp lực mới đi được.

Vừa mới khoan chân tọa định, đã thấy hai cỗ yêu quang hạ xuống trước người, yêu quang tản đi lộ ra hai nam tử bộ dáng như lâu la. Hai nam tử này hình dáng vô cùng xấu xí, toàn thân tràn ngập yêu khí, không biết hai tên này tới cùng là loại tiểu yêu gì.

Hai tiểu yêu này đều mang một khối lệnh bài, tiểu yêu bên trái là Quỷ Vô Thường, tiểu yêu bên phải là Vô Thường Quỷ.

Tên tiểu yêu Quỷ Vô Thường chỉ vào Lâm Phong quát lớn: "Ê ku, chuột nhắt như mi mà cũng dám xông vào địa bàn của đại vương nhà ta sao?"

Vô Thường Quỷ kia thì nói: "Ta xem thăng nhãi này quá nửa là hậu bối của những lão tạp mao Thúi Hà phái kia. Chúng ta vừa vắn gặp được thăng nhãi này, tóm nó mang về dâng cho đại vương luộc lên nhắm rượu đi!"

"A!" Lâm Phong mới nghe đến những lời ấy, lập tức hô toáng lên. Nếu không phải pháp lực còn chưa khôi phục lại thì nhất định là đã nhảy dựng lên. Cũng không biết hai tiểu yêu này có phải chỉ dọa suông không, cảm thấy không thể nén giận được nữa, hừ lạnh một tiếng nói: "Lớn mật, hai tên không biết sống chết này, có biết sư phụ ta là ai không?"

Quỷ Vô Thường kia nói: "Nói thử ta nghe coi!"

Lâm Phong đầu óc tính toán nhanh như máy, ở đây linh khí dồi dào, chắc chắn không phải là Thản Tang đại lục. Cũng không biết có nhân vật gì lợi hại không, xem hai tên tiểu yêu này đều là loại yêu quái đã tu luyện thành tinh, linh cơ chột lóe, quát lại: "Sư phụ ta là yêu tộc Thiên Hoàng Thái Huyền, ngươi mau mau cúi ngay, đừng có để mất tính mạng!"

"Thái Huyền?" Quỷ Vô Thường kia hỏi lại: "Là Thái Nhất hay là Thái Huyền?"

Lâm Phong trong lòng quặn lên, trầm giọng kiên quyết nói:” Đương nhiên là Thái Huyền, người mau mau cắt ngay!”

Quỷ Vô Thường quay đầu lại hỏi:” Người có nghe qua Thái Huyền bao giờ chưa, ta chỉ biết đại thánh yêu tộc chúng ta là Đông Hoàng Thái Nhất, Thái Huyền là thằng nào?”

Thượng cổ yêu ma đại chiến đã cách đây quá lâu rồi, Thái Huyền đã củ tỏi, hai tiểu yêu này ngay cả thiên tiên cũng chưa thành, tự nhiên là chưa từng nghe qua yêu tộc Thiên Hoàng uy chấn thái cổ hồng hoang năm đó.

Vô Thường Quỷ nói:” Thái Huyền là ông nội hần, là cháu ta. Mẹ nó, tiểu tử này lấm la lấm lét, trông rất gian xảo, vừa nhìn là biết không phải loại tốt đẹp gì, nói nhảm nhiều vậy làm gì, he he. Nhìn tiểu tử này da dẻ mịn màng, bắt về hiến cho đại vương, hấp chín cho các huynh đệ nhắm rượu đề.”

“ Lần này chúng ta lập được công lớn rồi, không chừng sau khi trở về Đại Vương lại cao hứng thưởng cho chúng ta thứ tốt gì đó!” Quỷ Vô Thường mơ mộng, định tiến lên chế trụ lấy nguyên thần Lâm Phong.

Lâm Phong tí nữa thì xỉu, vốn muốn dùng tên tuổi yêu hoàng Thái Huyền để hù cho hai thằng tiểu yêu này một trận. Ai ngờ lại xuất hiện một đông hoàng Thái Nhất ở đâu ra, hơn nữa hai tiểu yêu này lại không biết yêu tộc Thiên Hoàng Thái Huyền uy chấn thái cổ hồng hoang. Cái này có khác gì người Pháp không biết Napoleon, hay người Mỹ không biết đến Oa-Sinh-Ton vậy.

Xem ra đúng là trong cánh rừng lớn thì loại chim gì cũng có.

Ngồi chờ chết không phải là tính cách của Lâm Phong, mắt thấy Quỷ Vô Thường muốn chế trụ nguyên thần của mình. Vội cắn răng một cái, liều mạng nguyên thần đang bị thương, mạnh mẽ dẫn động Hồng Mông tử khí vô cùng vô tận trong Thất Thái nguyên thạch. Vừa phát lực vừa quát, ngón tay chỉ ấn quyết, hai cổ tử khí cuộn cuộn trào ra, đem tên tiểu yêu kia đánh cho thần hình tiêu diệt, hóa thành tro bụi.

Lâm Phong há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể đung đưa muốn ngã.

Mạnh mẽ dẫn động Hồng Mông tử khí trong Thất Thái nguyên thạch, với pháp lực của hần bây giờ nguyên thần không thể nào chịu được va chạm với Hồng Mông tử khí vô tận. Chỉ hơi dẫn động một chút mà nguyên thần đã bị thương.

Vội vàng vận chuyển huyền công, đem thương thế ép xuống, nhanh chóng điều tức một chút khôi phục lại pháp lực. Trong bụng thầm nghĩ nơi này không nên ở lâu, miễn cưỡng sử dụng độn quang, bỏ chạy về phía bắc.

Một hơi chạy mấy trăm dặm, lúc này mới thở hổn hển hạ xuống một khe núi tương đối bí ẩn, tìm ra một chỗ có thể ẩn thân, dùng pháp thuật ẩn giấu thân mình. Vội vàng vận chuyển huyền công khôi phục pháp lực.

Mặc dù không biết mình đã lạc tới nơi nào, nhưng chỉ cần nhìn hai tiểu yêu mới rồi thì đã biết nơi này chắc chắn không phải địa cầu và Thần Tang đại lục trước kia.

Hai tên lâu la này đều có tu vi độ kiếp hậu kỳ, sắp sửa tiến vào đại thừa kỳ, đạt được thiên tiên đại đạo. Người trên địa cầu đạt được độ kiếp hậu kỳ rất ít, làm gì có yêu quái nào có yêu lực cao cường như vậy.

Về phần Thần Tang đại lục lại càng không có.

Có thể chắc chắn là nơi này là nơi nguy hiểm, nếu không phải vừa rồi liều mạng nguyên thần bị thương một đòn đánh chết hai tiểu yêu, sợ là mình đã rơi vào miệng yêu quái rồi.

Việc cấp bách trước mắt đó chính là nhanh chóng khôi phục lại pháp lực.

Thái Cực huyền công thật là huyền diệu, vốn dĩ với tu vi hiện giờ của hần, sau khi pháp lực cạn kiệt dù có muốn hay không cũng phải mười bữa nửa tháng mới có thể khôi phục lại toàn bộ. Nhưng giờ chỉ ngắn ngủi có ba ngày mà pháp lực đã khôi phục lại hết. Một nửa là nhờ diệu dụng của Thái Cực huyền công, một nửa khác là nhờ Hồng Mông tử khí và tinh khí của yêu hoàng Thái Huyền trong Hồng Mông tử khí.

Trong vân quang tử, bạch, thanh(mây màu tím, trắng, xanh) tam sắc hỗn tạp, một nguyên anh bé bỏng ngồi đang ngồi lặng yên, bộ dáng giống hệt với Lâm Phong, trông giống như là một bản thu nhỏ của hắn vậy.

Một tia tử khí và Thái Huyền tinh khí cực nhỏ phát ra, sau đó luyện hóa thành pháp lực, dung hợp trong nguyên anh, bốn mạng Lâm Phong khổ tu Thái Thanh Huyền và Thái Huyền tinh khí dần dần dung hợp trong Hồng Mông tử khí, nguyên anh cũng dần biến thành màu tím.

Lâm Phong thở ra một ngụm trọc khí, thu công đứng lên. Vội vàng cười độn quang bay lên một đám mây, đôi mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy trong phạm vi ngàn dặm xung quanh đều là núi cao liên miên nhìn không thấy điểm cuối, không biết mình tột cùng là đang ở đâu nữa.

Muốn hỏi thăm một chút mà cũng không thấy một bóng người. Ngẫm nghĩ nửa ngày, chỉ còn cách cười độn quang bay về phía bắc.

Một hơi chạy hơn ngàn dặm mà vẫn chưa bay khỏi cái vùng núi non trùng điệp này thì có thể tưởng tượng được trong lòng hắn phiền muộn cỡ nào.

Khi mặt trời lặn, Lâm Phong hạ xuống một đỉnh núi, sau khi khôi phục lại pháp lực đã bị tiêu hao, vừa muốn tiếp tục lên đường thì lại nghe thấy phía trước có tiếng quát tháo vang lên. Vội vàng chạy lại, ẩn thân ở phía xa xa rồi nhìn lên, đã thấy cách đó vài dặm, một đôi nam nữ thanh niên đang đánh nhau khó phân thắng bại, bên cạnh còn có một tiên nữ xinh đẹp đứng xem.

Tên tiểu tử còn trẻ này sử dụng phi kiếm chất liệu thượng phẩm, kiếm quang sáng chói, uy lực cực mạnh. Xem bộ dáng hình như là kiếm tu, tiên pháp chẳng có gì cao thâm cả, nhưng tu vi lại không kém mình.

Mà nữ tử kia.....

Lâm Phong thiếu chút nữa không nhận được mà hô thành tiếng.

Nữ tử đang đánh nhau với tên tiểu tử kia không phải ai khác, chính là tiểu xà tinh từng có duyên gặp mặt cùng hắn trong Vân Vụ sơn.

Tiểu Thanh xà tu vi rõ ràng so với tên tiểu hỏa kia yếu hơn rất nhiều. Lại dùng một cái phi kiếm cùi bắp, chống đỡ rất chật vật, yêu quang hộ thân bị phi kiếm của tiểu tử kia một chém phá tan. Trông điệu bộ sắp không chống đỡ được, sợ rằng chỉ một lúc nữa thôi là sẽ bị chế trụ.

Tên tiểu tử kia tựa hồ rất thoải mái, giống như là đang chơi trò mèo vờn chuột với Tiểu Thanh xà vậy, mặt đầy ngạo khí nói:” Yêu nghiệt, ngươi dám tác oai tác quái ở địa bàn Thúy Hà phải chúng ta. Biết khôn thì mau quăng kiếm đầu hàng, nếu không buộc phải đánh cho ngươi thần hình câu diệt.”

Tiểu Thanh xà tóc tai lò xo, khoe miệng ứa máu, tấm áo xanh do da rắn biến thành cũng xuất hiện nhiều vết rạn nứt. Một mặt vừa vung kiếm chống đỡ, một mặt lại cắn răng nói:” Thúy Hà phải các người ỷ thế hiếp người, không để đồng đạo vào mắt, ta tác oai tác quái tại địa bàn Thúy Hà phải các người lúc nào!”

Tiểu Thanh xà tuy tu vi không bằng được tiểu tử kia, nhưng rõ ràng là có tiến bộ. Xem ra yêu pháp mình truyền cho nàng cũng giúp nàng không ít chỗ tốt, chỉ là với cái phi kiếm như vậy....Thật sự là quá thua thiệt, cũng không biết là nhặt từ cái bãi rác nào nữa.

Tiên nữ xinh đẹp đang đứng bên xem trận chiến trên mặt xuất hiện vẻ tức giận, mắt thấy tình nhân (-tương hảo) có ý tứ với xà tinh này, tâm trạng cảm thấy giận dữ:” Ngươi yêu nghiệt vô sỉ này, ai cần nhiều lời với ngươi!” Nói xong liền rút ra một thanh phi kiếm màu xanh biếc, chẳng nói chẳng rằng gì nữa chém thẳng tới tiểu xà tinh.

Lâm Phong đứng ngoài nhìn một hồi, đã đoán đôi nam nữ này hơn phân nửa là đệ tử của cái gọi là Thúy Hà phải kia. Đang suy nghĩ xem nên trợ giúp Tiểu Thanh xà thế nào, đột nhiên thấy nữ tử này xuống tay độc ác thì không khỏi kinh hãi.

Phi kiếm màu xanh kia thủy nguyên lực ba động cực kỳ cường đại, hiển nhiên là do thái quý thủy tinh tế luyện thành. Nữ tử này pháp lực không thua mình, Tiểu Thanh xà đánh với tiểu tử kia còn không đỡ được, làm gì còn khí lực để đỡ được phi kiếm này.

Trong lòng nhanh chóng xoay chuyển nhiều ý niệm, hai nam nữ trẻ tuổi này không phải là loại lương thiện gì, hơn nữa Tiểu Thanh xà là người duy nhất mình biết từ khi mình lưu lạc đến đây. Dù sao cũng phải cứu nàng một phen, sống ở nơi lạ lẫm này, nhiều đồng bọn là nhiều người giúp đỡ hơn.

Lâm Phong vốn là người quyết đoán, sau khi cân nhắc, vội vàng tung Thái Cực đồ ra, đem cả nữ tiên lẫn phi kiếm quần vào trong.

Nữ tiên kia tu vi cao hơn hẳn, vốn không thể không chịu nổi một kích như vậy. Chỉ là nữ tiên kia mắt thấy nhân tình của mình có ý tứ với xà tinh, cái tâm ghen ghét nó quá nhiều, trong chốc lát bụng đầy lửa giận, sơ suất không phát hiện ra có người trốn ở phía sau.

Đợi đến khi giật mình nhận ra thì đã muộn rồi, pháp lực của Lâm Phong mặc dù thua kém nàng, nhưng cũng không cách quá xa. Kim quang cuốn tới, nữ tiên kia lập tức cả người lẫn phi kiếm rơi vào bên trong.

183. Chương 2: Gặp Lại Tiểu Thanh.

” Vô Song!” Tên tiểu tử kia mắt thấy sư muội bị một đạo kim quang cuốn đi, còn tưởng rằng có kẻ thù cực kỳ lợi hại đến, kinh hô một tiếng. Tâm ý hoảng loạn đâu còn tâm tư nào để đối phó với Tiểu Thanh Xà, chỉ hơi do dự một chút đã độn quang bỏ chạy mất.

Lâm Phong không muốn hẳn mang theo một đám đầu trâu mặt ngựa tới tìm mình, nên nào để hẳn chạy trốn. Bất chấp Tiểu Thanh Xà lên tiếng gọi, vội vàng đuổi theo, đồng thời nâng Thiên Ma kiếm chém nữ tiên kia. Loại tai họa này không thể lưu lại được, có trời mới biết sư môn của nữ tiên này có bao nhiêu cao thủ lợi hại nữa, có thể sẽ mang đến một đống phiền toái.

Hắn vốn không phải là loại người lương thiện gì, vừa mới thử trải nghiệm qua cái chết, bây giờ thân trong hiểm địa, sao có thể không cẩn thận một chút nào chứ. Ở Thẩn Tang đại lúc căn bản là không có người xứng làm đối thủ của hắn, cho nên hắn mới khinh thường, chẳng thèm tính toán so đo gì, nhưng giờ thì đã khác rồi.

Mạng nhỏ quan trọng hơn, sao có thể không đem nguy cơ đánh tan từ trong trứng nước.

Tiểu tử kia cười phi kiếm chạy trốn cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã chạy được hơn mười dặm. Quay đầu nhìn lại thấy Lâm Phong đang đuổi theo thì càng liều mạng chạy trốn.

Lâm Phong điều khiển một phiến kim quang đuổi kịp theo, tên tiểu tử kia tu vi không kém hẳn, chỉ là với kiếm tu nhập đạo, không có tiên pháp gì là cao thâm nữa cả. Nếu không đã sớm để hắn chạy mất rồi.

Mắt thấy càng đuổi càng xa(xa là xa cái chỗ ban đầu, ko phải là càng đuổi càng cách nhau xa), Lâm Phong cảm thấy nóng ruột, cắn mạnh răng một cái, tung Thiên La tứ kiếm lên không, bốn thanh kiếm nhẹ rung lên một tiếng, hóa thành bốn đạo kim quang đuổi theo. Chỉ trong chớp mắt đã đuổi tới phía sau tên tiểu tử nọ, bay quanh bốn phía, vây tiểu tử nọ vào trong kiếm trận.

Tiểu tử kia chính đang cầm đầu cầm cổ chạy, bỗng chốc thấy trước mắt tối sầm. Cảm thấy một trận gió thổi qua, xịch, bạch, thanh, hắc tứ sắc kiếm quang từ bốn phương tám hướng ập đến, lướt nhẹ qua khiến da đầu hắn cảm thấy ngứa ngáy. Trong lòng biết đã bị hãm trong trận pháp, không khỏi cảm thấy hoảng hốt, vội vàng dừng lại, giơ phi kiếm lên đỉnh đầu, hai tay chập lại, vận sức chờ đợi.

Lâm Phong đuổi tới, lao thẳng vào kiếm trận, vừa quát vừa phát lực, Thiên La tứ kiếm rung nhẹ một tiếng, Trong trận pháp gió mạnh nổi lên, tứ sắc kiếm quang đại thịnh, chém về phía tiểu tử kia.

Người thì muốn phòng xịn, chó lại muốn vượt rào, tiểu tử kia cũng không phải thành ngu, vội vã giơ lên một kiện pháp bảo vừa giống lá phướn lại vừa giống cờ, tỏa ra một phiến ô quang bảo vệ quanh thân, mở miệng mắng:” Người tên yêu nghiệt này. mau thả sư muội ta ra, không ta sẽ không tha cho ngươi!” Hét lớn một tiếng, nâng phi kiếm chém tới Lâm Phong.

Lâm Phong sao có thể nói nhảm cùng hắn, một hồi bịch bịch xé gió vang lên, tứ sắc kiếm quang phá vỡ ô quang, đánh vỡ hộ thân pháp bảo của tiểu tử kia. Ra một chiêu, nâng Thiên Tuyệt kiếm lên, “ keng keng” một hồi, phi kiếm của tiểu tử kia đã bị chém thành hai đoạn. Lâm Phong chỉ cảm thấy một đạo kiếm khí

sắc bén đánh úp về phía tâm mạch. Vội vàng mượn thể bay ngược lại hơn mười trượng, lặng lẽ vận chuyển huyền công, hóa giải đi kiếm khí xâm nhập vào tâm phế.

Tiểu tử nọ cũng không chịu được, pháp bảo của người tu đạo bình thường đều cùng nguyên thần tương hợp lẫn nhau. Tiểu tử này phi kiếm bị Thiên Tuyệt kiếm phá hủy, khí cơ bị thương nặng. Há mồm phun ra một ngụm tiên huyết, mặt không khỏi biến sắc.

” Là người tự ôm rơm dậm bụng, đừng trách ra độc ác!” Lâm Phong không cho hắn một cơ hội, bay gần lại, phát lực chấn động. Tứ sắc kiếm quang lao tới, tiểu tử kia pháp bảo đã bị hủy hết, tay vội vàng bấm một đạo kiếm quyết, xuất hiện vô số đạo kiếm khí sắc bén bay quanh người, cực kỳ khó nhọc chống đỡ lại tứ sắc kiếm quang.

Lâm Phong nhân cơ hội tiến gần lại, Thái Cực Đồ rung lên, cuốn tiểu tử kia vào trong. Sau đó hắn nhanh chóng thu lại Thiên La tứ kiếm chuẩn bị rút lui. Vừa nâng Thiên La tứ kiếm lên liền phát huy Đại La kiếm trận. Uy thế cường đại đến mức chỉ cần là trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh, tiên nhân có tu vi xấp xỉ với hắn thì hắn đều có thể cảm giác được.

Nếu còn không đi thì có thể sẽ có phiền toái.

Có điều....

Phiền toái đã tự tìm tới.

Lâm Phong vừa mới thu lại Thiên La tứ kiếm chuẩn bị bỏ chạy, đột nhiên nghe thấy một tiếng quát giận dữ từ xa truyền đến:” Yêu nghiệt to gan, dám đến Thúy Hà sơn chúng ta giường oai, còn đợi đến lúc nào mà không đến đây chịu chết!”

Lâm Phong từ sau khi tỉnh lại đã gặp nhiều biến cố, từ lâu đã sớm khôi phục lại sự cảnh giác như lúc trên địa cầu bị người ta truy sát cả ngày đêm. Vội vã đi theo tiếng nói, chỉ thấy ở phía đông có một lão đạo râu tóc dựng đứng cười phi kiếm bay tới, người còn cách ngoài mười dặm mà tiếng nói đã truyền tới.

Hiển nhiên lão đạo này tu vi mạnh hơn tiểu tử vừa rồi rất nhiều.

” Cái gì mà Thúy Hà phái, so với mấy lão tạp mao phái Côn Lôn còn muốn hung hăng hơn nhiều, lão đầu này thật khó đối phó!” Lâm Phong suy nghĩ nhanh chóng, chạy thì chạy không thoát rồi, nếu liều mạng mà nói, mình có Bát Bảo kim thân và rất nhiều pháp bảo lợi hại khác. Mặc dù không sợ lão đạo này, nhưng chẳng may lại dẫn tới hai ba tên như vậy nữa thì thật phiền phức.

Lúc đầu óc còn đang suy tính, chẳng những lão đầu kia đã chạy tới, ngay cả Tiểu Thanh xà nhếch nhác vô cùng cũng cười một phiến yêu quang đuổi tới. Thấy nàng thở hồng hộc, hiển nhiên là truy đuổi vô cùng gian khổ. Lâm Phong thầm kêu hồng bét, sao Tiểu Thanh xà này cũng muốn chạy tới góp vui, cái này mới đúng là muốn chạy cũng không thoát.

” Bần đạo Nhất Dương Tử, người yêu nghiệt này mau mau thả hai sư diệt của ta ra!” Lão đạo nọ cười độn quang lao tới trước mặt, tay chỉ vào Lâm Phong hét lớn.

” Chạy mau!” Lâm Phong phớt lờ lão đạo, quát một tiếng với Tiểu Thanh xà. Đang lúc Tiểu Thanh xà còn ngờ ngác không hiểu gì thì hắn tung một cú đánh móc mãnh liệt về phía Nhất Dương Tử đang truy đuổi. Thiên La tứ kiếm đồng thời được rút ra, lao về phía lão đạo, Thái Cực đồ cũng xuất hiện ngay sau đó.

Nhất Dương Tử không ngờ Lâm Phong chẳng nói chẳng rằng lại đột nhiên hạ thủ thì càng tức giận mắng to:” Yêu nghiệt vô sỉ!” Tay cũng không chậm trễ, vội vàng nâng một cái bảo quang phi kiếm lên nghênh đỡ Thiên La tứ kiếm, một tràng va chạm kim loại vang lên, Lâm Phong đầu óc kịch chấn, phun một ngụm máu tươi bay ngược về phía sau.

Lão đạo kia cũng không không hơn gì, Thiên La tứ kiếm chính là tiên thiên linh bảo trong hỗn độn, thanh bảo kiếm kia của hắn mặc dù cũng là thượng phẩm, nhưng so với Thiên La tứ kiếm cùng nhau xuất hiện thì thua kém rất nhiều. Giống như là đặt một con cự long và một con giun đất ở gần nhau vậy.

Tràng âm thanh qua đi, phi kiếm của lão đạo nọ đã bị cắt thành bốn khúc, khí cơ tương hợp với nhau, lão đạo lập tức bị trọng thương, từ trên mây rơi thẳng xuống dưới. Lâm Phong bất chấp thương thế, nắm lấy

thời cơ vọt tới, Thái Cực Đồ rung lên, đem Nhất Dương Tử cuốn vào trong, dùng Thiên Tuyệt kiếm chém chết lão đạo.

Khi Tiểu Thanh xà còn chưa kịp phản ứng, một đạo kim quang đã cuốn lấy nàng, nhanh chóng bỏ chạy về hướng tây.

Sau chốc lát, ba đạo độn quang hạ xuống, ba lão đạo lưng đeo trường kiếm xuất hiện ở ngay chỗ đấy. Đánh giá xung quanh một hồi, một lão đạo trong đó nhíu nhíu mày, cười độn quang đuổi về hướng tây, hai người khác cũng vội vàng đuổi theo sau.

Ngay khi ba lão đạo vừa rời đi, một đạo kim quang liền xuất hiện ở nơi ba lão đạo vừa rời đi. Lâm Phong mặt đầy mồ hôi lạnh cùng Tiểu Thanh xà nhếch nhếch hiện ra thân hình, Lâm Phong bất chấp mắng chửi Tiểu Thanh xà vài câu rồi lại vội vàng mang Tiểu Thanh xà chạy mấy trăm dặm về phía bắc mới tìm được một chỗ bí ẩn để trốn.

Nguyên lai lúc này khi ba lão đạo đuổi tới, hắn mang theo Tiểu Thanh xà chạy về hướng Tây một hồi, lại thẳm quay ngược lại. Trên địa cầu bởi vì Thái Cực Đồ mà bị người ta ngày đêm đuổi giết, bản lĩnh chạy trốn đã thành nghề, cực kỳ pro, không thì cũng không sống được đến bây giờ.

Ở trong một đồng loạn thạch vô cùng bí ẩn, Lâm Phong đang khoanh chân ngồi, lặng lẽ vận chuyển huyền công khôi phục lại pháp lực.

Tiểu Thanh xà quần áo rách nát, bộ dáng rất chật vật, mặt mũi nhăn nhó bất an ngồi một bên. Thỉnh thoảng lại lên lút nhìn hắn, nét mặt lúc mờ lúc tỏ, cũng không biết là đang nghĩ cái gì. Trong tay vẫn còn nắm thanh phi kiếm đồng nát không biết nhét đâu ra.

Chẳng biết qua bao lâu, Lâm Phong pháp lực hồi phục lại, mở mắt ra hỏi:” Người sao lại ở chỗ này?”

” Đa tạ ơn cứu mạng của thượng tiên!” Tiểu Thanh xà thấy hắn tỉnh lại, vội vàng đứng dậy quỳ lạy hắn.

Lâm Phong phát tay nói:” Không cần phải như thế, đứng lên nói đi!” Dùng thần niệm lướt nhanh qua, nhưng lại phát hiện ra, Tiểu Thanh xà này chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã đạt tới độ kiếp hậu kỳ, không khỏi tấm tắc khen lạ. Mắt nhìn lại thanh phi kiếm kia của Tiểu Thanh xà, thiếu chút nữa nhin không được mà bật cười thành tiếng.

Tiểu Thanh xà vội vàng đứng lên, đem sự tình mình trải qua kể lại một lần.

Nguyên lai lúc đầu Lâm Phong đối phó với yêu quái kia(đánh nhau trong Vân Vụ sơn), Tiểu Thanh xà không chạy kịp, cũng bị rơi vào khe nứt lúc ấy. Cuối cùng không hiểu thế nào mà lại lưu lạc tới đây.

Thúy Hà sơn này chu vi xung quanh mấy trăm ngàn dặm, ở đây có nhiều tiên cùng yêu quái pháp lực cao cường. Hoặc là tinh tu, hoặc là kéo bè kết phái khai sơn lập tổ, lớn bé cả thấy không dưới mười một. Nhắc tới Thúy Hà sơn là một môn phái thực lực cực mạnh, ngoài Thúy Hà phái không ai hơn được. Chỉ là bên ngoài thì hung hăng hống hách đã thành tiếng.

Môn hạ đệ tử toàn một đám mắt để trên trán, mượn cơ ức hiếp đồng đạo cũng không phải là chuyện gì mới mẻ.

Ai nói thần tiên thì lực căn thanh tịnh, nói khó nghe một chút thì những thần tiên này so với thế tục còn muốn hắc ám hơn.

Yêu quái tu vi cao thâm cũng không ít, chiếm động làm phủ, môn phái yêu quái xưng vương xưng tổ cũng có hơn mười. Thường xuyên cùng những môn phái tu tiên tự nhận là chính đạo của loài người phát sinh những trận đấu sống mái. Có điều kết quả hơn phân nửa là bên yêu quái chịu thiệt.

Những tiên nhân này tốt xấu gì thì cũng có một ít pháp bảo hộ thân, ngoài ra còn có thượng cổ pháp bảo cực kỳ lợi hại. Bên phía yêu quái thì nghèo nhót, nếu không dựa vào số lượng nhiều, sợ là sớm đã bị bên tiên nhân diệt sạch rồi.

Tiểu Thanh xà vừa mới đến, vốn là nhân sinh không quen, tu vi lại dở dở ương ương, căn bản là không dám lộ mặt. Vẫn luôn trốn trong thâm sơn rừng rậm này mà khổ tu. Chỉ là, đời mấy ai học được chữ “ngờ”?

Người xui xẻo thì nuốt nước bọt cũng bị mắc răng, Tiểu Thanh xà số cực dữ. Nguyên bốn tướng trốn ở trong thâm sơn không ra ngoài thì có thể tránh được phiền phức. Ai ngờ đôi thanh niên của Thúc Hà phải nọ lại chạy đến thâm sơn rừng rậm này yêu đương vụng trộm. Vô tình bị Tiểu Thanh xà cái số con rệp gặp phải.

Phần còn lại, Lâm Phong đã chính mắt nhìn thấy. Dùng ngón chân cũng có thể hiểu được.

184. Chương 3: Tiệp Nghi Đồ Đồ.

Thúc Hà sơn liên miên bất tận, phạm vi chung quanh chỉ sợ không dưới mấy ngàn dặm. Lâm Phong và Tiểu Thanh xà chạy loanh quanh một hồi. Bỏ qua ba lão đạo Thúc Hà phái, lại dùng thổ độn chạy mấy ngàn dặm về phía tây mới chịu dừng lại nghỉ ngơi trên một ngọn núi.

Lâm Phong rút Sơn Hà đồ ra, giở lên trên đầu, hóa thành một biển mây bao phủ phạm vi hơn mười dặm xung quanh. Chỉ cần là có tên nào đi mù (không nhìn ra đám mây có vấn đề) vẫn cố đánh tới, tuyệt đối sẽ chui vào Sơn Hà đồ, giống như cá mắc lưới vậy.

Lâm Phong cầm thanh phi kiếm rách của Tiểu Thanh xà nhìn nhìn vài lần rồi lại nhìn Tiểu Thanh xà, trong đầu thì suy nghĩ, vượt qua Cửu Thiên Đại Kiếp có thể thành được thiên tiên, phi thăng lên tiên giới. Hắn cảm thấy mình hình như đã bị người nào đó sắp đặt số phận rồi, luẩn quẩn một hồi lại phi thăng lên tiên giới.

Thanh Vân Tử, cùng với những điều biết được từ Thần giới và Ma giới khiến hắn sáng tỏ được một chút, nhưng lại không thể hiểu được tường tận.

Muốn quay về Thản Tang đại lục cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của cái không gian kia, nhưng nhân giới nơi bản thân ở kiếp trước thì lại có thể cảm nhận được.

Không nói đến chuyện này nữa, việc cấp bách bây giờ là làm sao có chỗ đứng ở tiên giới này. Thúc Hà sơn mỗi người đều rất lợi hại. Tu tiên môn phái lớn bé cả thấy không dưới mười. Nếu muốn hắn đi xin gia nhập vào một môn phái có thể lực cường đại nào đó thì thật đúng là vọng tưởng. Kiếp trước hắn đã ăn đủ cay đắng khi giúp mấy lão tạp mao tự xưng chính nghĩa rồi, thiếu chút nữa là mất luôn cả cái mạng nhỏ, giờ làm sao còn tiếp tục chui đầu vào lưới chứ.

Từ hai người vừa nảy đấu với Tiểu Thanh thì có thể nhìn ra được, thần tiên ở tiên giới này cũng cực kỳ xấu xa, so với mấy lão tạp mao phái Côn Lôn chỉ có trội hơn chứ đừng mong đến chuyện thua kém. Hơn nữa bản thân hiện tại có thể nói là cả người là một cái bảo khối, trên người đều là pháp bảo cao cấp. Chỉ cần bị người nhìn thấy, tin tưởng rằng sẽ thành mục tiêu để tiến hành công cuộc cướp giật.

Xem ra việc cấp bách bây giờ là phải nhanh chóng tìm một chỗ đặt chân, làm sao để đề thăng thực lực. Hôm nay đánh với lão đạo của Thúc Hà phái cùng hai người đấu với Tiểu Thanh lúc trước, ba người này tu vi đều không kém mình. Nhất là ba lão đạo lúc sau nữa, sợ so với mình còn lợi hại gấp trăm lần, nếu không ý vào pháp bảo siêu cấp biến thái thì có lẽ cái mạng nhỏ này đã sớm bị người ta “thịt” rồi. (ở đây tác giả viết là mắc vào kẻ răng người ta)

Bản thân cô độc một mình ở tiên giới, là quang can tư lệnh (tư lệnh không lính). Ngoại trừ Tiểu Thanh xà ra thì không biết ai cả, Tiểu Thanh xà dù gì cũng coi như là một người trợ giúp mình. Chẳng qua nàng lại là xà tinh tu luyện vớ vẩn, mặc dù miên cường đạt tới độ kiếp hậu kỳ, nhưng ở tiên giới này đoán chừng cũng chẳng ăn thua gì. Lại không có pháp bảo lợi hại, sợ rằng cũng không giúp được gì.

Lâm Phong tiện tay quăng thanh phi kiếm rách của Tiểu Thanh xà đi, nhìn vẻ mặt tiếc nuối của nàng mà nói: “Đừng tiếc, người dùng thanh kiếm hồng đẫy thực sự không có lợi gì, đây là thanh Thiên La kiếm, là tiên thiên pháp khí cực kỳ lợi hại. Người dùng nguyên thần tế luyện một chút, tạm thời dùng để ngăn địch.

Tiểu Thanh biết vị tiên nhân đến từ cùng một chỗ với mình có rất nhiều pháp bảo lợi hại, hơn nữa cũng đã kiến thức qua sự lợi hại của bốn thanh bảo kiếm này. Thanh phi kiếm rách cướp từ người khác kia của mình mà so với thanh tiên thiên bảo kiếm này, quả thực giống như là đồng nát sắt vụn vậy.

” Cảm tạ thượng tiên, cảm tạ thượng tiên!” Tiểu xà tinh mừng rỡ tạ ơn, lại quỳ lạy làm đại lễ.

Lâm Phong hất ra một đạo kim quang nâng nàng lên, nhúu nhúu mày hỏi:” Người có nguyện ý bái ta làm thầy không? Nếu như người đồng ý. Ta sẽ truyền cho người pháp môn thượng thừa, có thể thu liễm(chen dấu) yêu khí của bản thân!”

Tiểu Thanh xà này cứ mở miệng là một điều thượng tiên, hai điều thượng tiên, khiến cho tên mặt dày như hấn cũng không thể chịu được. Bản thân tính cả hai kiếp thì cũng đã sống hơn trăm năm rồi, đã nếm trải qua mọi ngọt bùi cay đắng của nhân gian, nhưng ngay cả một đồ đệ cũng không có, nhất thời nổi lên ý nghĩ thu đồ đệ.

Tiểu xà tinh lúc trước đã nhận được ân huệ của hấn, bây giờ lại được một tiên thiên pháp khí ngon lành. Sư phụ tốt như vậy đúng là đốt đèn lồng cũng chưa chắc đã tìm thấy, nào dám có ý không muốn, vội vàng làm lễ bái sư.

Lâm Phong đợi Tiểu Thanh xà làm xong lễ bái sư, trong lòng cảm thấy cực kỳ vui sướng, dùng tay điểm (chấm) một chút, một đạo linh quang bắn vào trán tiểu xà tinh. Tiểu xà tinh chỉ cảm thấy một cỗ nguyên khí cuộn cuộn ào đến nguyên thần. Vô số ấn quyết tinh thâm huyền ảo được khắc vào linh hồn. Pháp lực cũng tăng lên không ít.

Lâm Phong lần đầu thu đồ đệ, nhất thời sinh ra cảm giác cao cao tại thượng, cực kỳ hài lòng, vẻ u sầu cũng đã nhạt đi nhiều.” Đây là tuyệt học nhập môn của sư phụ, người chỉ cần chăm chỉ tu luyện thì không bao lâu là có thể thu liễm lại yêu khí bản thân lại. Không cần suốt ngày phải trốn tránh ở thâm sơn rừng rậm, không dám ra ngoài gặp người nữa.”

Tiểu Thanh xà vội vàng cảm tạ, mừng rỡ nói:” Đa tạ sư phụ. Bây giờ chúng ta nên đi đâu?”

Lâm Phong trong lòng thầm nghĩ:” Xương đầu cứng quá gặm không nổi, trước tiên phải tìm gặm chỗ nào mềm hơn, nhiều thịt hơn chút rồi hẵng nói!”(đoạn này không biết có phải nó ám chỉ chỗ Thúy Hà sơn này khó sống, phải tìm chỗ nào để phát triển trước không) Đang lúc định hỏi Tiểu Thanh về tình huống cụ thể của Thúy Hà sơn thì bỗng nhiên từ không trung truyền đến hai tiếng kêu duyên dáng. Chẳng biết thế nào mà lại có hai nữ tiên bay từ phía tây tới, hoảng hốt không chú ý đến đường sá đâm thẳng vào Sơn Hà đồ.

Lâm Phong nhảy dựng lên, thu lại Sơn Hà đồ, một đạo kim quang hiện lên, cùng Tiểu Thanh đồng thời biến mất, sau một khắc đã xuất hiện ở một chỗ cách hơn mười dặm, thả thần niệm ra quan sát. Chỉ thấy một nữ nhân hết sức yêu mị đứng chần chừ bất định ở vùng trời chỗ hấn vừa ở lúc nãy, đang xem xét chung quanh để tìm kiếm cái gì đó.

Tiểu Thanh đang muốn nói thì Lâm Phong vội vàng ra hiệu ý bảo nàng đừng lên tiếng. Dùng thần niệm đem khí tức của hai người thu liễm lại.

Yêu nữ kia tra xét chung quanh một hồi, không phát hiện ra cái gì thì sắc mặt biến đổi bất định một hồi, thầm nghĩ trong lòng:” Chẳng lẽ hai con tiểu tiện nhân kia lại được tiên nhân lợi hại nào cứu rồi ư?” Lại nhìn xung quanh một chút nữa, chỉ thấy trời trong nắng ấm. Biển mây lúc nãy cũng tan mất, chỉ đành chửi bậy xả giận một câu rồi hóa thành một phiến yêu quang bay về hướng tây.

Lâm Phong hiện thân hình ra, hỏi Tiểu Thanh:” Người có biết lai lịch của nàng ta không?”

Tiểu Thanh lắc lắc đầu, lại như không chắc chắn nói:” Hình như là người của Cực Lạc cung!”

” Cực Lạc cung?” Lâm Phong ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Thanh nói:” Nghe nói trong Thúy Hà sơn này có một môn phái tên là Cực Lạc cung, môn nhân đều là nữ tử, đệ tử cũng không biết rõ lắm.”

Lâm Phong thầm nghĩ, có hỏi cùng bằng không, đồ đệ này vô dụng quá. Cũng không có hỏi lại, dùng Sơn Hà đồ đem thả hai nữ tiên đang hoảng hốt lo sợ ra. Thừa cơ chế trụ lấy nguyên thần của hai nữ tiên. Lúc này mới dùng thần niệm nhìn thấu hai nàng, hóa ra hai nàng là Thái Tước tu luyện thành tinh, tu vi khoảng độ kiếp trung kỳ. Y phục rực rỡ như cầu vồng, dáng điệu thanh tú, nếu chiếu theo tiêu chuẩn của con người thì đều xứng là mỹ nữ cả.

Hai nữ tiên lúc nãy chỉ lo chạy trốn, hốt hoảng thế nào mà lao thẳng vào Sơn Hà đồ. Hai nàng sớm đã bị dọa hồn vía lên mây cả, bây giờ nguyên thần lại chế trụ nhất thời kinh hãi phương dung thất sắc, vội vàng

quỳ lạy van xin:” Thượng tiên tha mạng, thượng tiên tha mạng!”

” Hóa ra hai người các người là Thái Tước!” Lâm Phong cố ý trầm giọng hỏi:” Các người có phải là đệ tử Cực Lạc cung? Tên tuổi đầy đủ, vì sao lại bị yêu nữ kia đuổi giết, yêu nữ kia là người phương nào?”

Tiểu Thanh đứng phía sau hần nhìn nhìn vị sư phụ của mình, đôi mắt cứ xoay tròn, không biết là đang suy nghĩ cái gì nữa.

Hai nữ tiên vội vàng nói:” Chúng tôi là Thái Tước đắc đạo từ hai trăm năm trước, vẫn luôn ở trong Thúy Hà sơn này. Vài ngày trước người của Cực Lạc cung muốn chúng tôi phụ thuộc vào bọn họ. Chúng tôi không muốn cá mè một lứa với họ, bọn họ liền phái người đuổi giết chúng tôi. Thượng tiên thương tình hai tỷ muội chúng tôi không hề giết hại sinh linh mà tha mạng cho chúng tôi được không!”

Lâm Phong cẩn thận đánh giá hai Thái Tước này, không khỏi tấm tắc khen lạ, hai tiểu yêu tinh này lớn lên cũng không kém so với Phượng Hoàng, nói:” Hai người các người tên gì?”

“ Tôi gọi là Thái Y!” Nữ tiên bên trái nói.

” Tôi gọi là Nghê Thường!” Nữ tiên bên phải nói.

” Tên nghe cũng hay lắm chứ!” Lâm Phong trong đầu thầm nghĩ, mặc dù giờ còn quá yếu nhưng vẫn có thể chấp nhận được. Ở Thản Tang đại lục có một lão gia chống trời cho hần. Bây giờ lên tiên giới không còn giống thế nữa. Bản thân là quang can tư lệnh, dù thế nào cũng phải nhanh chóng tích góp một chút thể lực mới được.

” Như vậy, các người có bằng lòng bái ta làm sư phụ không?” Lâm Phong vốn không phải là người lương thiện gì, ở Thản Tang đại lục không ai có thể đe dọa đến tính mạng hần, cho nên mới coi khinh không thèm tính toán gì. Bây giờ lên tiên giới nếu vẫn còn giữ cái tôn nghiêm cường giả thì chỉ có ảnh hưởng đến cái mạng mình thôi.

Lâm Phong dụ dỗ:” Chỉ cần hai người các người bái ta làm sư phụ, từ nay về sau đồ đệ gặp nạn, người làm sư phụ đương nhiên sẽ ra mặt giúp các người, đây là đại sư tỷ của các người!” Nói rõ ra thì đây là cưỡng ép bắt nhận làm đồ đệ, sau khi để hai nữ tiên đứng lên thì giới thiệu cho họ Tiểu Thanh xà.

Tiểu Thanh xà thấy sư phụ mình mặc kệ người ta có đồng ý hay không mà đã cưỡng ép thu đồ đệ, trong lòng không khỏi than thở mình nhìn nhầm. Vốn còn tưởng rằng vị sư phụ này là người tốt, bây giờ mới thấy rõ được bộ mặt thật của hần. Trong lòng không khỏi hoặc nhiều hoặc ít thấy khinh thường vị sư phụ da mặt dày còn hơn mỡ lợn này.

Nghĩ vậy nhưng cũng không dám sơ suất, Tiểu Thanh xà bước lên phía trước chào hỏi hai nữ tiên.

Hai nữ tiên liếc nhìn nhau, trong đầu đồng thời nổi lên một ý niệm: Chẳng lẽ người này là sắc côn?

Nhìn lại vẻ mặt vô hại tươi cười của Lâm Phong, bởi vì ấn tượng ban đầu cực kỳ quan trọng, hai Thái Tước tiên tử càng chắc chắn thêm ý nghĩ của mình. Trong lòng không khỏi than xui xẻo. Không nghĩ tới vừa mới thoát khỏi miệng hổ, lại rơi vào hang sói. Hai tỷ muội mình thật đúng là gặp phải năm đui.

Xui xẻo nối tiếp xui xẻo, chẳng qua bây giờ như cá nằm trên thớt, hai Thái Tước cũng không thể không đáp ứng. đành phải gắng gượng làm lễ bái sư.

Lâm Phong cũng không biết hai đồ đệ mới thu nhận này trong đầu đang nghĩ cái gì, cũng không sợ hai Thái Tước này bay mất, phát tay giải cấm chế. Trước tiên đem lai lịch của mình thối phồng lên một trận, đem tên tuổi yêu tộc đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất cùng đạo môn tu hành tổ sư, thái thanh chí thánh Đạo Đức Thiên Tôn mang hết ra hù dọa một trận.

Không nói còn đỡ, nói ra quả thực hù dọa hai tiểu Thái Tước sững sốt một trận, yêu tộc đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất kia và thái thanh Đạo Đức Thiên Tôn đều là thánh nhân địa vị cực cao từ thời hỗn nguyên. Đối với tiên nhân phổ thông mà nói thì tuyệt đối giống như tồn tại của thần vậy. Đông Hoàng Thái Nhất là lão tổ tông của yêu tộc, thật sự cấp cho hai Thái Tước này đá kích không nhỏ.

Ngay cả Tiểu Thanh xà vẻ mặt cũng như vừa mới biết hần, bắt đầu đánh giá lại sư phụ mình một lần nữa.

Nếu không phải lo lắng hai Thái Tước này không biết đến Thiên Hoàng Thái Huyền uy chấn thái cổ hồng hoang năm đó thì Lâm Phong còn muốn vác Thái Huyền chân thân ra dọa ba đồ đệ này một trận, giúp mình tăng thêm chút uy tín.

Ba đồ đệ đều mang tâm tư đánh giá lại vị sư phụ vênh váo này, trong lòng mặc dù một vạn lần không tin, cho rằng vị sư phụ này chắc chắn là đang chém gió, thế nhưng sau khi thấy pháp bảo của Lâm Phong cũng không thể không tin vài phần, trong đầu thầm phỏng đoán:” Chẳng lẽ vị sư phụ này thật sự biết yêu tộc đại thánh chúng ta cùng đạo môn tam thanh tổ sư?”

Tiểu Thanh xà bởi vì nhận được chỗ tốt, mặc dù không biết Thái Cực đồ là tiên thiên linh bảo, nhưng cũng biết nó không phải là phàm vật. Bởi vậy đối với lời vị sư phụ này nói thì tin hơn phân nửa.

Lâm Phong thấy hai Thái Tước trong ánh mắt, nét mặt còn có chút nghi ngờ, cũng phớt không thèm để ý, lấy Thiên Tuyệt kiếm và Thiên Huyền kiếm ra, phân biệt chia cho hai đồ đệ này và nói:” Hai thanh Thiên Tuyệt kiếm và Thiên Huyền kiếm này đều là tiên thiên pháp khí cực kỳ lợi hại, đã được ta dùng tiên pháp luyện qua, các người chỉ cần dùng nguyên thần tế luyện một chút là có thể dùng được, trước tiên dùng tạm để ngăn địch!”

Tiểu Thanh xà đã kiến thức qua sự lợi hại của bốn thanh thần kiếm này, nhất thời lại có nhận thức mới về vị sư phụ này. Nhất Dương Tử lão đạo kia tu vi so với sư phụ cao hơn nhiều, phi kiếm cũng là cực phẩm phi kiếm dùng tài liệu thượng phẩm luyện chế thành. Phi kiếm như vậy lại bị bốn thanh thần kiếm chém đứt thành bốn đoạn, lão đạo đó còn bị cái pháp bảo được gọi là Thái Cực đồ cuốn vào bên trong.

” Sư phụ thật quá hòa phóng!” Tiểu Thanh xà thầm nghĩ, Thái Cực đồ là cái gì nàng không biết, lấy đạo hạnh và tu vi của nàng bây giờ, sao biết được tam thanh tổ sư và yêu tộc đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất là ai, nào biết được Thái Cực đồ là cái gì.

Thải Y và Nghê Thường không phải là người mù, từ bảo quang xích, bạch trong suốt lưu động trong hai thanh thần kiếm, đương nhiên có thể nhìn ra được hai thanh thần kiếm sư phụ cấp cho tỷ muội mình tuyệt đối là tiên thiên linh bảo người người mơ ước. Thượng thừa pháp bảo chỉ có thể gặp mà không thể cầu, tiên thiên linh bảo không có cơ duyên mà muốn có là không có khả năng.

Nhưng bây giờ lại.....

Hai Thái Tước hảo cảm đối với sư phụ lập tức tăng lên nhiều, cũng đem chuyện hai tỷ muội mình là bất đắc dĩ mới phải bái lạy Lâm Phong làm sư phụ quảng đi đâu mất. Không quản có hay không sẽ lộ ra bộ dáng, vội vàng ngồi ngay tại chỗ, dùng nguyên thần tế luyện thần kiếm.

Lâm Phong thầm bày ra từng đạo cấm pháp, làm phạm vi vài dặm xung quanh biến mất. Lúc này hắn mới yên tâm, từ bên ngoài nhìn vào đây thì chỉ thấy một phiến sương mù nhàn nhạt, loại cảnh tượng này trong Thuyết Hà sơn nhiều không đếm xuể, sẽ không khiến tiên nhân đi ngang qua đây chú ý đến.

” Tiếp tục tìm một đồ đệ nữa là có thể bày được Đại La kiếm trận rồi!” Ba đồ đệ một bên dùng nguyên thần tế luyện thần kiếm, để cho thần kiếm có thể cùng nguyên thần hợp nhất, khiến việc sử dụng có thể thu phát tùy tâm, Lâm Phong lại ở một bên xoay chuyển những ý niệm khác trong đầu.

Muốn có chỗ đứng, không thể không có thực lực, trước mắt ba đồ đệ này vẫn còn xa mới đủ trình, mặc dù Đại La kiếm trận uy lực vô cùng, nhưng thứ nhất nó được gọi là tiên thiên đệ nhất sát trận khi và chỉ khi có vật thánh khí, còn nếu không sẽ không có cách nào phát huy được toàn bộ uy lực.

Thứ hai, ba đồ đệ này cũng thực yếu kinh nên được, hơn nữa....Lâm Phong hiện tại mới nhận một vấn đề, ba đồ đệ của mình không ai ngoại lệ đều xuất thân từ yêu tộc, tựa hồ....

Lâm Phong suy nghĩ nửa ngày, sắc mặt biến đổi bất định, nhưng cũng không cảm thấy sai ở chỗ nào.

185. Chương 4: Thải Y Nghê Thường.

Nhân lúc ba đồ đệ đang tế luyện thần kiếm, Lâm Phong ngồi sang một bên ngưng luyện Hồng Mông tử khí.

Hồng Mông tử khí sinh ra khi Bàn Cổ khai thiên. Bên trong ẩn chứa Hồng Mông đại đạo, khai thiên tinh nghĩa vô cùng huyền diệu. Không chỉ có ích lợi lớn đối với nguyên thần, ngoài ra còn có thể rèn luyện thân thể, gia tăng pháp lực. Lâm Phong sở hữu Hồng Mông tử khí, được chân truyền Hồng Mông đại đạo của Bàn Cổ. Hắn cũng không biết bản thân mình vận tốt mức nào nữa, cũng là đời tu luyện như bao người khác mà lại có cơ duyên lớn như vậy.

Từng tia tử khí dần tế luyện vào nguyên thần chuyển hóa thành pháp lực, ý thức hải chìm trong đại đạo kỳ diệu càng thêm thanh tĩnh. Lâm Phong linh đài (nơi linh hồn trú ngụ) trấn tĩnh, cần cù trải nghiệm qua sự huyền diệu của khai thiên tinh nghĩa. Quả nhiên hiểu thông được nhiều điều sâu xa, đạo hạnh và pháp lực đều gia tăng. Chỉ linh hội có tí thể đã ngang với tiên nhân bình thường khắc khổ tu vài chục năm a.

Thái Huyền tinh khí từ trong Thất Thái nguyên thạch chảy ra, tiến vào trong nguyên thần. Thỉnh thoảng còn có vô số ký hiệu huyền bí được khắc vào ý thức hải. Lâm Phong vốn cũng chẳng thừa hơi đâu mà đi nghiên cứu mấy cái yêu văn graffiti này, thỉnh thoảng mới để ý qua một chút. Ai ngờ phát hiện ra một đoạn thượng cổ yêu văn giót vào trong đầu mình lại chính là bí pháp yêu hoàng tế luyện Linh Lung bảo tháp.

Lâm Phong nhất thời cảm thấy mừng rỡ, thượng cổ yêu văn hắn sớm đã thông hiểu. Lập tức dẫn một đạo pháp quyết, chợt nghe "Ầm" một tiếng, Linh Lung bảo tháp đã bay lên đỉnh đầu (Chẳng lẽ bảo tháp va chạm với đầu thăng này cái "ầm" sao), Huyền Hoàng khí đổ xuống, bao phủ phạm vi mấy trăm dặm chung quanh, bảo tháp đâm xuyên tận trời, như muốn chạm vào Linh Tiêu đại điện trên cửu thiên (chín tầng trời) vậy.

Ngay cả một ít tiên nhân trong phạm vi mấy ngàn dặm chung quanh cũng bị kinh động, còn tưởng có thái cổ bảo vật nào xuất thế cơ. Nhao nhao bay lên trời như ruồi thấy mỡ nhìn ngó xung quanh, ở phía xa đã nhìn thấy một tòa Huyền Hoàng tháp đâm thẳng lên cửu thiên. Huyền Hoàng khí giống như một thác nước đổ xuống. Uy lực kia đủ để rung động cả trời đất.

Có tiên nhân hiểu chuyện lập tức mừng như điên, liều mạng bay cấp tốc về phía này.

Có một ít yêu quái lớn nhỏ cũng bị kinh động, yêu vương nào có hiểu biết chút thấy cảnh tượng này thì đều nảy lòng tham. Lập tức phóng như bay qua bên này.

"Hồngбет, bị lộ rồi!" Lâm Phong lập tức có phản ứng, thầm kêu một tiếng hồngбет. Vội vàng thu lại Linh Lung bảo tháp, không kịp phân bua gì cả mà cuốn lấy ba cặp mắt đang trừng trừng khó hiểu kéo chui luôn vào lòng đất, không chần chừ chọn bừa lấy một hướng mà phóng.

Di chuyển trong đất một ngày một đêm, khi chắc chắn không ai theo dõi mới rồi hắn mới dám chui lên. Thở hổn hển một hồi lại vội vàng bày ra xung quanh vô số cấm pháp, đem chu vi vài dặm xung quanh dấu mắt. Lúc này hắn mới để ý ba đồ đệ đã sớm mệt mỏi tới mức mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thở gấp không ngừng.

Tiểu Thanh đánh bạo hỏi: "Sư phụ, bảo tháp kia của người là bảo bối gì vậy, thật lợi hại quá?"

"Đương nhiên rồi, bảo bối của ta sao có thể là loại "hàng lởm" chứ!" Lâm Phong thu Linh Lung bảo tháp lại còn nhỏ cỡ một thước, cầm trong tay ngắm nghía mãi không thôi. Có Linh Lung bảo tháp sinh ra huyền hoàng khí này, bản thân mình chẳng khác nào có thêm một mạng cả, còn có Thái Cực đồ nữa, dù cho ba lão đạo của Thúy Hà phái kia có đuổi theo thì sao, đến ta đánh cho quên đường về quê mẹ luôn.

Đôi Hồng Mông, Huyền Hoàng khí này, một phá một lập. Hồng Mông tử khí không gì không phá được, Huyền Hoàng khí không gì có thể phá. Có Linh Lung bảo tháp này là có thể tạo một vùng bất bại, nếu có thêm Thất Thái nguyên thạch phối hợp vào, hai đỉnh cấp pháp bảo này hỗ trợ lẫn nhau. Một công một thủ, uy lực chẳng thua kém tiên thiên linh bảo Thái Cực đồ là bao.

Đương nhiên, pháp bảo có thể phát huy uy lực nhiều ít bao nhiêu còn phải xem vào năng lực người sử dụng. Với pháp lực của hắn bây giờ, cho dù pháp bảo có lợi hại đến mấy, đối phó với ba người Nhất Dương Tử cũng phải cố gắng lắm mới được, nếu hơn thì có thể nói là ăn không tiêu rồi. Dù sao với tu vi vừa vượt qua thiên kiếp của hắn thì còn khuya mới có thể phát huy được hết uy lực của mấy pháp bảo này.

"Ba thanh thần kiếm ta cho các ngươi cũng không kém Linh Lung bảo tháp đâu!"

Lâm Phong thấy ba đồ đệ mắt sáng như sao, còn không biết trong đầu mấy nàng đang nghĩ cái gì liền nói: "Thiên La tứ kiếm là tiên thiên pháp khí, uy lực cực mạnh, còn có thể bày ra tiên thiên đệ nhất sát trận, Đại

La kiếm trận, các người chỉ cần tiếp tục tế luyện, dù cho sau này có gặp phải địch nhân tu vi cao hơn các người, chỉ cần không cao quá, có Thiên La tứ kiếm là đánh được tất.”

“Vậy chúng ta đi tìm đám Cực Lạc cung phiên toái kia đi!”

Hai thái điều nhi này sớm đã tâm phục khẩu phục, cực kỳ bái phục vị sư phụ này, thậm chí có thể nói là hơi sùng bái. Nguyên nhân cực kỳ đơn giản, sư phụ này có nhiều tiên thiên linh bảo quá, phần lớn trong số đó đều là loại “đồ khủng” người thường mơ được gặp cũng không có phúc mà gặp. Sư phụ như vậy có đột đèn lồng muốn tìm cũng chưa chắc tìm thấy, không được lãng phí của trời a.

Hai thái điều nhi vốn là tự mình tu luyện, để đạt tới độ kiếp trung kỳ không biết đã phải nếm trải qua bao cay đắng nữa. Hơn nữa còn nghèo rớt mùng tơi, ngoài vài món pháp rách nát tự bản thân luyện ra thì không có một pháp bảo gì tốt cả. Bây giờ có được Thiên La tứ kiếm tiên thiên pháp khí này thì làm sao còn bất mãn gì chứ.

Thải Y cảm hận nói: “Nếu không phải đúng lúc gặp được sư phụ, thì giờ chắc đã bị bọn họ bắt đi rồi, không biết là sẽ phải trải qua bao nhiêu hành hạ của họ nữa.”

”Cung chủ Cực Lạc cung lại lịch như nào?” Lâm Phong dò hỏi, muốn đi săn bắn mà không tìm hiểu trước chi tiết về con mồi thì sao săn được chứ. Trời mới biết Cực Lạc cung kia có nhận vật nào lợi hại. Bên mình thì ngoài bản thân vừa mới đạt được tiên tiên, ba đồ đệ còn vật và vật vờ chưa đạt được tiên tiên. Cái chuyện cầm trứng gà chọi đá hán còn chưa đủ ngu để đi làm.

Hai đồ đệ thái điều nhi đều là loại chỉ sợ thiên hạ không loạn, Nghê Thường trông mắt chuyển vài vòng, cũng tham gia “bơm dầu” :”Cực Lạc cung là môn phái có thể lực yếu nhất Thụy Hà sơn, chỉ có xấp xỉ vài người. Đệ tử nghe nói ngoại trừ cung chủ của bọn họ Cửu Vĩ Hồ tu thành tiên tiên, những người khác đều chưa vượt qua thiên kiếp.”

Lúc Lâm Phong nhìn nhìn Tiểu Thanh, Tiểu Thanh cười nói: “Đệ tử chưa đi lại nhiều nên không rõ lắm!” Lâm Phong đành phải quay lại nhìn Thải Y và Nghê Thường hỏi: “Mấy người chắc chắn chứ?”

Hai tiểu đồ đệ gật đầu không chắc chắn lắm.

Lâm Phong trong bụng cười thầm, chút suy nghĩ trong đầu hai tiểu đồ đệ này sao hán còn không rõ chứ. Đơn giản chỉ là muốn “bơm” cho sư phụ là hán đi xả giận cho các nàng thôi. Hán cũng không nói thẳng ra, thầy trò bốn người cực kỳ ăn nhịp với nhau, xác định rõ phương hướng rồi thổ động một mạch đến một ngọn núi ở cách Cực Lạc cung khoảng trăm dặm mới chui lên.

Nói chung, mọi người đều quen gọi địa phương tiên nhân ở là tiên giới, kỳ thật tiên giới còn phân thành thiên giới và địa giới. Thiên giới với địa giới chỉ là một cái tên gọi mà thôi.

Ngoại trừ ba mươi ba tầng thiên cung trên cửu thiên đúng là chỗ ở của tôn thần ra, kỳ thực địa giới mới chân chính là tiên giới.

Toàn bộ địa giới là do Đông Thắng Thần Châu, Nam Chiêm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Câu Lô Châu tạo nên.

Thụy Hà sơn nằm ở chỗ giao tiếp giữa Đông Thắng Thần Châu và Nam Chiêm Bộ Châu, mặc dù chỉ là một góc, nhưng sợ cũng phải có phạm vi mấy ngàn dặm. Bên trong tu tiên môn phái khai sơn lập tổ nhiều vô số kể. Số yêu vương xưng vương xưng tổ cũng chẳng chịu kém thua,

Cực Lạc cung nằm ở trên một ngọn núi chìm trong mây mù. Từ xa nhìn lại, đỉnh núi mây trắng lững lờ, tiên khí mờ ảo trông như ảo cảnh vậy, cực đẹp cực ảo, giống như thiên cung tiên giới vậy. Chỉ là dù đứng ở cách xa trăm dặm, nhưng vẫn có những tràng âm thanh dâm đãng truyền vào tai Lâm Phong (rên to dữ) .

Đã sớm nghe Tiểu Thanh nói qua Cực Lạc cung là nơi ô uế chuyên thái dương bổ âm, thông thường người làm loại việc này rất dễ bị cả hai bên hắc bạch đánh hội đồng. Mấy yêu tinh của Cực Lạc cung này đã hút không ít nguyên dương của nam đệ tử tiên phái chính đạo thể nhưng vẫn chưa bị diệt môn. Chỉ cần không ngu, dùng ngón chân nghĩ cũng có thể hiểu được hai đồ đệ thái điều nhi này đã nói dối về thể lực Cực Lạc cung rồi.

Nếu quả thật Cực Lạc cung là môn phái có thế lực yếu nhất trong phạm vi mấy ngàn dặm chung quanh, thì làm sao bây giờ còn có cái cảnh tượng náo nhiệt này.

Có điều.....Có chỗ không hợp lý.

Cực Lạc cung hình như có một kiện pháp bảo cực kỳ lợi hại. Lâm Phong chú ý thấy khoảng trời mấy vạn mẫu phía trên Cực Lạc cung vậy mà cũng có thất sắc thải quang lững lờ. Lúc thần niệm quét qua thì như trâu đất xuống biển (tan hết) không thấy tăm hơi đâu nữa. Nhất thời cảm thấy sáng tỏ, Cực Lạc cung này chắc chắn là một tòa tiên phủ do tiên nhân dùng vô số tài liệu cực phẩm luyện chế mà thành.

Thất sắc thải quang bay lững lờ phía trên tiên phủ giống hệt với thất thải nguyên thạch. Lâm Phong thần niệm đảo qua, thất thải nguyên thạch trong ánh tím (trông Hồng Mông tử khí thì phải) cũng rực rạch ngóc đầu dậy. Không khỏi càng cảm thấy khó hiểu.

Trong đầu vừa mới xuất hiện ý định rút lui đã lập tức biến mất, Lâm Phong quay đầu lại nói:” Các đồ đệ, cùng sư phụ tới xem một chút đi, nói không chừng Cực Lạc cung này về sau lại là nhà của chúng ta.”

Ba đồ đệ nhất thời mừng rỡ, cuộc sống đầu đường xó chợ này các nàng đã sống đủ rồi, trốn tránh tu luyện ở thâm sơn cùng cốc quả thực không phải là chuyện vui vẻ gì. Vị sư phụ này thật có bản lĩnh, từ nay về sau đi theo hắn, trước tiên không nói cái khác, pháp bảo lợi hại chắc chắn là không thể thiếu được.

Thầy trò bốn người cùng bay đến ngoài Cực Lạc cung khoảng vài dặm. Âm thanh dâm dăng kia càng nghe rõ hơn, ba đồ đệ cũng đã nghe thấy hết. Sắc mặt đỏ bừng, đồng thời “phì” một cái, lấy tay bịt chặt lỗ tai lại.

Lâm Phong đoán rằng dù có tiếp tục đi xuống nữa chỉ sợ cũng sẽ chạm phải cấm pháp mà lộ ra hành tung. Vội vàng gọi ba đồ đệ lại, dùng thần niệm tra xét một lần, cẩn thận cân nhắc cái cấm pháp kia.

Thất thải nguyên thạch trong ánh tím rung lên, dường như muốn phá thể chui ra. Thất thải hà quang trên bầu trời tiên phủ cũng bắt đầu run rẩy theo. Thất thải nguyên thạch đột nhiên phát ra một lực kéo cường đại, tự bay ra khỏi người, lượn quanh trên tiên phủ, hòa nhập cùng thất thải hà quang thành một.

Hai đạo thất thải hà quang hóa thành một đường cong vút về phía chân trời, trông giống như cầu vồng sau mưa nhìn vô cùng đẹp mắt. Tiên nhân ở trong phạm vi mấy trăm dặm chung quanh trông thấy cầu vồng vĩ đại này đều tò mò cười độn quang bay lên trời ngắm. Ai có pháp lực cao cường thì còn phóng thẳng đến xem tột cùng nó là cái gì.

186. Chương 5: Cực Lạc Tiên Phủ.

Trong tiên phủ tự có không gian riêng, vô số yêu nữ ở bên trong bây giờ ngược lại thành bị giam giữ, ai nấy đều kinh hoảng thất thố, tranh cướp lẫn nhau. Tiếng thét chói tai truyền ra bên ngoài, ngay cả ba đồ đệ bên cạnh cũng có thể nghe rõ. Thái Y vô cùng thần phục.” Sư phụ thật là thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, lật tay một cái là có thể đoạt được Cực Lạc cung!”

Lâm Phong cũng phớt lờ xem đồ đệ này có phải cố tình nịnh mình không, một đạo kim quang trườn lên ba đồ đệ, thầy trò bốn người liền tiến vào Cực Lạc tiên phủ. Tiên phủ lại hóa thành kích thước ban đầu, đứng sừng sững trên đỉnh núi, ẩn hiện trong mây mù. Thất thải tường quang lại xuất hiện, hình thành một vòng tròn chu vi khoảng hơn mười dặm bao phủ Cực Lạc tiên phủ vào trong.

Mấy tên tiên nhân lòng đầy tâm tư muốn bay đến dò la thấy cảnh này thì không ai bảo ai lập tức dừng bước. Bọn họ đều biết Cực Lạc cung này là một kiện pháp bảo cực kỳ lợi hại, đám yêu nữ trong đó pháp lực mặc dù yếu kém, nhưng nhờ trốn trong Cực Lạc cung, bọn họ cũng đành chịu không làm gì được.

Cho dù có là nhất lưu kim tiên đi vào trong đó, nhất định cũng là một đi không trở lại, chút tu vi của bọn họ so với kim tiên còn thua xa, nào dám xả thân vào miệng cọp chứ. Đứng xem một lúc, lại thấy Thất Thái tường quang phía trên Cực Lạc cung càng phát ra mạnh hơn thì ý niệm thừa nước đục thả câu trong đầu lập tức cuốn theo chiều gió.

Lâm Phong cuốn cả ba đồ đệ tiến vào trong Cực Lạc cung, thần niệm lướt qua toàn bộ tiên phủ một lượt mới phát hiện ra trong tiên phủ này còn rất nhiều cấm pháp còn chưa mở ra. Đám yêu nữ này mặc dù sớm

có được tiên phủ, nhưng do không có Thất Thủy nguyên thạch nên một vài cấm pháp lợi hại còn chưa thể phát động được.

” Có tiên phủ này, thì “đạo” của ta thành rồi, làm đại bản doanh thì vừa vặn quá!” (Câu này nằm trong Trụ vương) Lâm Phong trong lòng thầm nghĩ, đồng thời khởi động toàn bộ cấm pháp giấu trong tiên phủ, nắm quyền kiểm soát cả tiên phủ trong lòng bàn tay. Một dải cực quang lóe lên(mấy dải sáng sáng trên bầu trời bắc cực với nam cực ấy), trong nháy mắt bốn thầy trò đã xuất hiện ở đại điện tiên phủ, đã thấy mấy yêu nữ bị cấm pháp chế trụ ở đó rồi.

Đại điện này vô cùng hùng vĩ, cũng không biết là đã lãng phí bao nhiêu ngọc thạch mã não tế luyện mà thành. Lưu ly phi thủy, rường cột chạm chỗ, sàn nhà đều dùng bạch ngọc hiếm thấy để lát. Hai bên có đến mười hai cái kim trụ(cột vàng) cao mấy trăm trượng, to đến mức năm người ôm mới xuể, trên trụ kim long(rồng vàng) uốn quanh trông thật uy mãnh, trông giống như là rồng thật vậy.

Mười hai con rồng trên kim trụ đứng không phải chỉ là vật chết. Chúng chính là nguyên thần của thái cổ cửu trảo kim long phong ấn ở đó, đây là một cấm pháp lợi hại trong đại điện, cũng là một trong những cấm pháp của tiên phủ mấy yêu nữ không thể nào khởi động được. Hiện giờ chúng yêu nữ trong đại điện toàn bộ đã bị mười hai đầu kim long giam giữ, không thể động đậy gì được.

Đám yêu nữ này đều vô cùng yêu mị, ngực hở lưng trần, ăn mặc kích thích dâm dăng có thể cho phép. Lâm Phong dùng thần niệm quét qua một lần, nhất thời mở rộng tầm mắt, thật đúng là ngư tầm ngư, mã tầm mã. Nào là xà tinh, nhện tinh, cả hồ ly tinh nữa, vân vân và vân vân....Muốn loài nào có loài đó, đủ hết mặt anh tài, ai nấy đều là loại người cùng hung cực ác.

Ở trung tâm, đang ngồi trên chiếc ngai tử kim là một cửu vĩ hồ ly bộ lông tỏa sáng, đích thị là cung chủ Cực Lạc cung. Cửu vĩ hồ ly đang bị một đoàn thất sắc tinh quang trảo vây khốn bất hiện ra nguyên hình, vẻ mặt sợ hãi hoảng hốt nhìn Lâm Phong, liên tục dùng móng vuốt ra dấu cái gì đó, hình như có ý là: Thượng tiên tha mạng.

Tiểu Thanh xà và Thái Y mặc dù là yêu thân tu luyện, nhưng đều giữ mình trong sạch mà tu luyện, cho nên khi Cực Lạc cung này mở rộng thu môn nhân, tam nữ cũng không chịu cùng họ thành cá mè một lứa, vẫn luôn trốn tránh ở thâm sơn cùng cốc mà tu luyện. Bây giờ trông thấy cái cảnh xấu hổ vô cùng này, thẹn không chịu được mặt đỏ tía tai, hung hăng “phì” một cái, mặt quay đi chỗ khác.

Lâm Phong thầm cười ba đồ đệ, tiến lên chế trụ từng nữ yêu kia, đá cửu vĩ hồ xuống, không khách khí ngồi lên chiếc ngai tử kim ở trung tâm. Duỗi một ngón tay ra, cửu vĩ hồ kia lại hóa thành hình người, kể ra cũng là một nữ tử váy hồng vô cùng yêu mị, váy áo lượt là, ngọc bội sắc sỡ, quả thật xinh đẹp như hoa.

Nàng ta trên người không có chút khí tức nào như mấy nữ yêu khác, hiển nhiên là tinh khí nội liễm không lộ ra ngoài nữa, tu vi so với Lâm Phong còn muốn mạnh hơn. Bất quá Lâm Phong bây giờ trang bị đồ xịn đến tận răng, đương nhiên sẽ không để nàng vào mắt, hơn nữa còn đang ở trong Cực Lạc tiên phủ, chỉ cần bản mình phát động cấm pháp, đám nữ yêu này đều như cá trong chậu, chim trong lồng, chạy đâu cho thoát.

Cửu vĩ hồ chẳng biết nông sâu của Lâm Phong(hem biết trình độ nó thế nào), cũng không dám dùng thần niệm để thăm dò. Vừa rồi Cực Lạc cung bị Lâm Phong khống chế, rất nhiều cấm pháp ngay bản thân nàng cũng không phát động được đột nhiên lại khởi động hết. Điều này dọa nàng sợ mất mật đầu còn dám phản kháng, trong lòng thì thầm nhủ:” Chết, quả này gặp cao thủ!” Vội vàng quỳ lạy nói:” Thượng tiên tha mạng!”

Những yêu nữ khác cũng quỳ xuống, dập đầu cầu xin liên tục.

Ba đồ đệ đứng ở một bên, mỉm cười nhìn xem xem vị sư phụ này sẽ xử lý đám yêu nữ như nào.

Lâm Phong cảm thấy hình ảnh bản thân mình trong ánh mắt của ba đồ đệ tựa hồ hơi kỳ lạ, dường như mình bị coi giống như sắc trung nga quý(quý háo sắc) , lông mày không khỏi nhăn lại, quát tháo cửu vĩ hồ:” Người đứng lên xem nào!”

Cửu vĩ hồ vội vàng đứng lên, len lén nhìn Lâm Phong, thấy Lâm Phong tuổi còn rất trẻ, lại cực kỳ anh tuấn(đẹp trai), tu vi cũng không thấp, lòng nhin không được nổi lên vài suy nghĩ:” Mấy tên ăn hại kia đều

là loại toi cơm, trông thì được đấy nhưng dùng không được. Không biết tiểu tử này như nào, có phải cũng là loại yếu sinh lý hay không đây!”

Lâm Phong trông thấy cửu vĩ hồ bộ dáng kỳ lạ, mặc dù không biết trong đầu nàng đang nghĩ cái gì, nhưng chắc chắn hồ ly tinh này lại có ý tưởng bày bả gì rồi, lập tức hò hét:” Cực Lạc tiên phủ này là của ta, mấy yêu nghiệt thương thiên hại lý các ngươi dám chiếm lấy để làm chuyện bậy. Bây giờ có hai con đường cho các ngươi đi, một là nhận ta làm chủ nhân, hai là bị đánh thẳng vào luân hồi, các ngươi tự mình chọn đi!”

Bầy yêu nữ lập tức dập đầu:” Xin hàng!”

Cửu vĩ hồ không cam lòng, đang lưỡng lự phân vân chưa quyết, Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, xuất Thái Huyền chân thân ra. Trong làn yêu khí hiện lên một đại hán mặt thô râu hùm, một tay cầm kiếm, một tay cầm là phướn. Uy áp của chúa tể yêu tộc từ thời viễn cổ lập tức khiến cho bầy yêu nữ trong đại điện hoa dung thất sắc, quỳ rạp trên mặt đất đến động cũng không dám động.

Cửu vĩ hồ mặc dù chẳng biết yêu hoàng Thái Huyền là ai, nhưng khí tức của hoàng giả yêu tộc lại làm từ sâu trong linh hồn nàng xuất hiện nỗi sợ hãi, vội phủ phục trên mặt đất, cả người run rẩy không ngừng. Ngay cả ba đồ đệ của Lâm Phong giờ cũng sợ đến nỗi mặt tái nhợt. Khí tức của yêu hoàng đối với tiên nhân thì không có nửa điểm uy áp gì, nhưng đối với mấy tiểu yêu không nên trò trống gì như mấy nàng mà nói lại có lực uy hiếp rất lớn.

” Xin hàng, xin hàng!” Cửu vĩ hồ dập đầu liên tục, từ khi Lâm Phong xuất Thái Huyền chân thân ra, nàng căn bản là không dám xuất hiện nửa ý niệm chống phá trong đầu.

Lâm Phong cười thầm, thu lại Thái Huyền chân thân. Thầm nghĩ trong đầu, cửu vĩ hồ tu vi còn cao hơn mình, dĩ nhiên là mạnh hơn cả ba đồ đệ mình mới nhận, vì thế liền nói:” Cửu vĩ hồ, ta hỏi ngươi, ngươi có nguyện bái ta làm sư phụ không?”

Cửu vĩ hồ sớm đã sợ mất mật, nào còn dám từ chối, vội vàng nói:” Bái kiến sư phụ!”

Lập tức Lâm Phong bố trí một bàn thờ, để cho cửu vĩ hồ và ba đồ đệ kia chính thức làm lễ bái sư. Lạy trời lạy đất, lại lạy cả yêu tộc thánh nhân Đông Hoàng Thái Nhất, cuối cùng mới lạy Lâm Phong làm sư phụ.

Nên biết người tu đạo đối với chuyện bái sư cực kỳ coi trọng. Có câu một ngày làm thầy, cả đời là cha. Tiên đạo đệ tử làm lễ bái sư phải lạy trời lạy đất, phải lạy cả tam thanh tổ sư, còn yêu tộc đệ tử ngoài lạy trời lạy đất ra còn phải lạy yêu tộc đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất. Một khi chính thức làm lễ bái sư thì không thể đổi ý, càng không thể cãi lại sư mệnh(mệnh lệnh của sư phụ), nếu không sẽ phải chịu thiên phạt.

Lâm Phong đợi bốn đồ đệ làm xong lễ bái sư, lúc này mới ngồi lại ghế. Trong lòng thầm nghĩ, cửu vĩ hồ tu vi mặc dù so với vị sư phụ là hắn còn muốn mạnh hơn không ít, nhưng Cực Lạc cung này lại là môn phái có thể lực yếu nhất trong Thụy Hà sơn, dù có dựa vào Cực Lạc cung để trốn tránh, sợ là cũng thua kém thể lực những yêu vương lợi hại khác rất nhiều.

Cho nên hắn lập tức nói với cửu vĩ hồ:” Người trước tiên gọi hết mọi người trong tiên phủ đến gặp ta!”

Cửu vĩ hồ nhận lệnh, vội vàng chạy đi triệu tập thuộc hạ lại. Chỉ trong chốc lát, dẫn theo một nhóm yêu nữ tiến vào, ngoài ra còn dẫn thêm vài tên tiểu bạch kiếm bị thải bỏ hấp hối sắp tử.

Mấy yêu nữ này đều là yêu thân nhập đạo, chuyên môn đi theo cửu vĩ hồ bắt một ít nam đệ tử môn phái tiên đạo để thả dương bổ âm. Ngoại trừ cửu vĩ hồ ra, không một ai có thể vượt qua cửu thiên đại kiếp, bỏ đi luân hồi, đạt được tiên đạo.

Thêm nữa vì không có pháp môn cao thâm gì nên mấy yêu nữ này cũng không biết thu liễm khí tức của bản thân. Đại điện tiên phủ vốn tiên khí lừng lờ, nhưng bởi vì mấy trăm yêu nữ này mà nhất thời biến thành ô khí ngút trời, dậm ứ không thể chịu nổi. Khiến Lâm Phong không khỏi có cảm giác như phượng hoàng chui cống vậy.

Bầy yêu nữ này sau khi tiến vào thì tất cả phủ phục trên mặt đất, không ai dám ho he gì.

Mấy tiểu tử bị thải bỏ đến mức chỉ còn da bọc xương trông thấy Lâm Phong quanh thân mơ hồ có tử khí lượn quanh, trông không giống với yêu quái. Nhất thời sướng như bắt được vàng, dốc nốt chút sức tàn hô

lên:” Thượng tiên cứu mạng, bọn tại hạ đều là đệ tử chính phái bị mấy yêu nữ vô sỉ này bắt tới, xin tiên trưởng cứu lấy mạng chúng ta!”

Ba đồ đệ giữ thân trong sạch thì nhũ mào, cửu vĩ hồ lại nơm nớp lo sợ đứng ở một bên, lên quan sát nét mặt Lâm Phong.

Lâm Phong liếc mắt qua, phát tay một cái, thất thải tường quang trong đại điện đột nhiên sáng rực lên, đem khí tức ô uế dơ bẩn trên người mấy yêu nữ kia áp chế xuống, hù dọa mấy yêu nữ này tim đập bình bình, bò trên mặt đất không dám động đậy gì.

Lâm Phong nhìn mấy tên tiểu tử này một chút, hỏi:” Có phải đệ tử Thuyết Hà phái hem?”

” Bẩm thượng tiên, sư phụ ta là Nhất Dương Tử của Thuyết Hà phái!” Một tiểu tử trong đó thấy Lâm Phong hỏi đến Thuyết Hà phái, còn tưởng Lâm Phong là đệ tử của môn phái nào đó có quan hệ với Thuyết Hà phái, mắt sáng như sao nhanh chóng trả lời.

Ai ngờ Lâm Phong chẳng nói chẳng rằng, nâng Thiên Ma kiếm chém thẳng tiểu tử kia, một đám chân hồn vừa thoát ra cũng bị Thiên Ma kiếm chém cho thần hình tiêu diệt. Mấy tên tiểu tử còn lại bị dọa đến mức hồn phách thẳng thiên luân, thiếu chút nữa không nhịn được mà bạy cả ra quần, dốc sức phủ phục lên mặt đất, cuống quýt dập đầu xin tha.

Cửu vĩ hồ và đám yêu nữ thấy thế thì vô cùng lo sợ, cửu vĩ hồ trong lòng thầm nghĩ:” Vị sư phụ này xuống tay thật độc ác, giết người không thềm nhũ mào một cái. Xem ra sau này phải cẩn thận, ngàn vạn lần không nên chọc tức hân!”

Lâm Phong kiếp trước đã bị mấy tạp mao tự xưng chính đạo hãm hại, sao còn có thể đồng cảm cùng với mấy tên đệ tử chính phái này nữa, nâng kiếm lên chém mấy tên bị hút đến mức còn da bọc xương này thần hình tiêu diệt. Chém xong mới quay lại nhìn đám nữ yêu vẫn đang quỳ trên mặt đất:” Các ngươi không giữ mình, vốn phải chịu ngũ lôi oanh đỉnh, vĩnh viễn không được siêu sinh. Hiện giờ niệm tình các ngươi vẫn có vài phần phúc duyên, từ nay về sau phải biết giữ mình, không được tạo thêm nghiệp chướng nữa!”

Mấy trăm nữ yêu vội vàng đáp:” Tuân lệnh cung chủ!”

Lâm Phong lại nói:” Ta truyền cho các ngươi thượng cổ yêu tộc bí pháp, các ngươi cần tự mình khổ luyện, sau này chắc chắn có hi vọng đắc đạo thành tiên!” Vung tay lên, một mảnh yêu quang bao phủ cả đại sảnh, mấy trăm yêu nữ chỉ cảm thấy có vô số khẩu quyết huyền ảo đổ vào ý thức, khắc trên linh hồn thì mừng rỡ vội vàng bái tạ.

Yêu quang thu lại, khí tức ô uế trên người chúng yêu nữ đều đã tản đi. Lâm Phong phát tay để yêu nữ lui hết ra, lại đem mọi chuyện trong tiên phủ giao lại hết cho cửu vĩ hồ sắp xếp rồi mới thuận di đến một tòa lầu gác sâu nhất trong tiên phủ. Khoanh chân ngồi yên lặng trên giường tế luyện một lần nữa cấm pháp của tiên phủ, đồng thời rửa sạch sẽ toàn bộ uế khí trong tiên phủ.

Tiên phủ bị đám yêu tinh kia chiếm giữ làm ô uế cả lên. Hơn nửa giờ khắp phủ ngoài hân ra thì còn lại đều là nữ tính, âm khí quá nặng, mất đi sự điều hòa âm dương sợ là không ổn. Mà cũng chỉ có mình cùng đại đồ đệ cửu vĩ hồ là thoát khỏi luân hồi, đạt thành tiên đạo, những người khác đều chỉ là tôm tép chưa đủ tuổi. Xem ra phải nhanh chóng phát triển thực lực một chút.

Khai tông lập phái Lâm Phong kiếp trước đã từng nghĩ tới, chỉ là khi đó mạng còn chưa chắc giữ được thì lập cái gì. Mà bản thân còn nghèo rớt mồng tơi, ngay cả một cái pháp bảo hân hoi ra hồn cũng không có, khai tông lập phái, xưng tổ xưng tông cũng chỉ đành là mộng tưởng. Bây giờ thì lại khác, điều kiện đầy đủ, nhưng môn nhân đệ tử lại tẻ vô cùng, hơn nữa còn tốt xấu lẫn lộn, quả thật nhìn chỉ tổ bẩn mắt.

Tử khí mờ mờ bốc lên trong tiên phủ, không khí ô uế nhất thời được rửa sạch sẽ. Toàn bộ phạm vi mấy trăm dặm quanh tiên phủ đều bị đám tử khí che phủ, tử khí này chính là một trong hai loại nguyên khí sinh ra từ một nơi thần bí nhất lúc khai thiên. Bấy yêu nữ hít hít mấy ngụm, cảm giác thấy thần thanh khí sáng thì cực kỳ mừng rỡ, lập tức khoanh chân ngồi nhập định, hấp thụ tử khí kia để tinh luyện nguyên thần.

Lâm Phong sau khi tế luyện một lần nữa cấm pháp của tiên phủ, cảm thấy bản thân mình vẫn chưa đủ trình, mặc dù cả người toàn đỉnh cấp pháp bảo, lại sở hữu cả Hồng Môn, Huyền Hoàng nhị khí sinh ra từ thời khai thiên. Nhưng pháp lực ở tiên giới này mới là cái cần bản nhất.

Không nói tới những kim tiên tu vi cao thâm, e rằng tùy tiện phái đến một yêu vương lợi hại một chút là có thể một tát tát chết mình. Phải nhanh chóng tăng trưởng thực lực bản thân một chút, vì thế liền lập tức bế quan tham tu.

Có Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí, tu vi của Lâm Phong tất nhiên là ngày đi ngàn dặm (phát triển nhanh). Tiên nhân phổ thông hấp thu thiên địa linh khí tinh luyện nguyên thần, từng giọt từng giọt tích góp lại thành pháp lực. Đâu có ai xài hoang như hắn, trực tiếp hấp thụ thẳng Hồng Mông tử khí và thiên địa Huyền Hoàng khí vô cùng vô tận mà tu luyện nhanh chóng, còn chưa nói đến cả tinh khí của yêu hoàng Thái Huyền chưa luyện hóa hết.

Một ngày tĩnh tọa, sợ còn hơn cả tiên nhân bình thường khổ tu ít nhất mười năm.

Rất nhanh đã trôi qua ba tháng, Lâm Phong pháp lực đạo hạnh đều tăng mạnh, linh đài càng trong sáng hơn, đã có thể trong khi nhập định mà mơ hồ cảm ứng được chút thiên cơ, rồi lại không cách nào nhìn rõ được, chân lý trong đó thật sự là tuyệt diệu vô cùng.

Yên lặng ngồi tĩnh tọa tham ngộ đạo lý, một phần Hồng Mông tử khí và Huyền Hoàng khí nhỏ thả ra ngoài cũng để cho bảy yêu nữ ở trong tiên phủ thu được không ít điểm tốt, nhân cơ hội mà hấp thụ lực lượng tinh thuần nhất để tinh luyện nguyên thần, giúp vượt qua được cửu thiên đại kiếp, đạt thành tiên đạo.

Hôm nay, lúc Lâm Phong đang tiếp tục tĩnh tọa, trong tiên phủ đột nhiên vang lên tiếng nổ “uỳnh” cái. Chỉ thấy tiểu đồ đệ Nghê Thường của hắn hấp tấp chạy vào lớn tiếng la hét:” Sư phụ, hỏng rồi, Linh Thứ lão yêu ở Ác Ma sơn mang yêu binh đánh tới tận nhà rồi!”

Trong bốn đồ đệ thì cửu vĩ hồ làm đại sư tỷ, Tiểu Thanh là nhị sư tỷ, Thái Tước là tam sư muội, Nghê Thường là người nhỏ tuổi nhất.

Cửu vĩ hồ tâm cơ hơn người, mấy tháng đã đem mọi chuyện trong tiên phủ xử lý ổn thỏa, quả thật có phong phạm của một đại sư tỷ vậy.

Tiểu Thanh xà không thích tranh chấp cùng người, phần lớn thời gian đều giống như sư phụ Lâm Phong dốc lòng tu luyện.

Thái Y tính tình trầm ổn, chỉ có Nghê Thường thái độ nhai này tính hoạt bát hiếu động, đối với sư phụ như hắn cũng không có kỵ gì. Hơi có đáng ghét của Lệ Ty và Toa Bối Lạp, bởi vậy rất được Lâm Phong cưng chiều.

” Linh Thứ lão yêu?” Lâm Phong suy nghĩ một hồi, trong đầu đối với Linh Thứ lão yêu này không có nửa điểm ấn tượng, cũng không biết là quỷ thần nơi nào. Mở to mắt ra nói:” Cực Lạc cung chúng ta mấy tháng nay vẫn luôn bế môn không ra ngoài, cũng không đi đâu trên chọc đồng đạo khác, Linh Thứ lão yêu tại sao lại mang yêu binh đánh đến tận nhà?”

Nghê Thường lúc này mới lấy lại được bình tĩnh, le lưỡi ra làm một bộ dáng hài hước, lại làm mặt quỷ với Lâm Phong rồi mới nói:” Linh Thứ lão yêu nọ cực kỳ hung hăng, đệ tử hận không thể dùng Thiên Huyền kiếm cắt lưỡi hắn!”

Thấy sư phụ cười mà như không nhìn nhìn mình, nàng lúc này mới phát giác ra mình đang nói lạc đề, vội vàng sửa sai:” Linh Thứ lão yêu dẫn theo một ngàn năm trăm yêu binh vây quanh tiên cung, đại sư tỷ đã phát động cấm pháp trong tiên phủ rồi. Tỷ ấy bảo đệ tử đến mời sư phụ ra xem một chút!”

” Vậy để sư phụ đi ra xem Linh Thứ lão yêu hắn có bản lĩnh gì nào, dám đến Cực Lạc cung ta dương oai diễu võ!” Lâm Phong vươn vai đứng dậy, cầm trong tay kim quang phiến(cái quạt tỏa ra ánh sáng vàng) đi ra khỏi cung điện. Tất cả biến hóa trong tiên phủ giờ đều nằm trong lòng bàn tay hắn, thuận di một cái lập tức đến tiền điện của tiên phủ.

Lâm Phong ba tháng nay tinh luyện Hồng Mông Huyền Hoàng nhị khí, không chỉ pháp lực đạo hạnh tiến nhanh, quanh thân thỉnh thoảng còn có tiên khí vàng tím giao nhau như ẩn như hiện, lộ ra vẻ phiêu dật xuất trần, mơ hồ còn có chút mùi vị tiên phong đạo cốt. Thấy Nghê Thường cứ lén lút nhìn hắn lấy làm lạ lắm, ba tháng mới gặp lại dường như sư phụ mình có biến hóa rất nhiều.

Cụ thể biến hóa ở chỗ nào nàng cũng không chỉ rõ ra được, chỉ mơ hồ cảm thấy sự phụ mình tựa hồ càng giống thần tiên hơn. Hơn vài phần tiên khí, thiếu đi vài phần tục khí, nhìn không được càng cảm thấy kỳ lạ hơn.

Tiền điện có một tấm Cực Quang kính, chính là thu thập cát thủy tinh hết sức hiếm có dưới đáy biển tế luyện mà thành. Có thể thu hết nhất cử nhất động trong phạm vi hơn mười dặm xung quanh tiên phủ mà phát lại (camera theo dõi) . Lúc trước hai tỷ muội Thái Y và Nghê Thường hiểu kỳ đến Cực Lạc cung thăm dò động tĩnh, chính là bởi vì Cực Quang kính này mới lộ hành tung mà bị Cực Lạc cung đuổi giết.

” Sự phụ tới rồi!” Lâm Phong vừa mới bước từ đại điện ra, Tiểu Thanh và Thái Y đang đứng trước Cực Quang kính quan sát động tĩnh bên ngoài liền bước lên bái kiến.

187. Chương 6: Linh Thứ Lão Yêu.

Trông lực lượng thế này thì chắc cũng chỉ dám đi bắt nạt đám yêu nữ Cực Lạc cung chẳng nên trò trống này mà thôi.

Linh Thứ lão yêu pháp lực còn hơn cả cửu vĩ hồ, trong đám thủ hạ cũng có khoảng ba đến năm tên yêu vương đã đạt thành thiên tiên, thực lực so với Cực Lạc cung thì mạnh hơn rất nhiều. Chẳng qua Cực Lạc cung vốn là một kiện pháp bảo cực kỳ lợi hại, dù tu vi có cao thâm như kim tiên mà xông bừa vào thì sợ cũng sẽ bị chế trụ bởi cấm pháp trong tiên phủ.

Linh Thứ lão yêu đã ăn quả đắng mấy lần rồi cho nên nào dám tùy tiện xông vào, chỉ thường thường vác đám yêu binh chạy đến điều vô dương oai một phen, như thế cũng chẳng được ích lợi gì. Hơn nữa cửu vĩ hồ đặc biệt nhanh trí, ra ngoài hành động bao giờ cũng cực kỳ cẩn thận, cho nên mới tiêu dao tự tại mấy trăm năm nay.

Ba tháng trước Cực Lạc cung phát sinh dị biến, Linh Thứ lão yêu kia tất nhiên là biết rõ. Vốn cũng không để ý lắm, chỉ là nghe thấy mấy thằng chém gió là Cực Lạc cung kia xuất hiện một món pháp bảo rất lợi hại, lại nghe được chỉ cần là đoạt được pháp bảo này là có thể tung hoành ngang dọc tam giới lực đạo, đến lúc đó sợ rằng ngay cả Ngọc Đế lão nhi cũng phải nể nang mặt mũi vài phần. Nghe được tin này lão liền lập tức mang theo yêu binh đến đây thăm dò động tĩnh.

Đám yêu binh ào ào như nước lũ lao tới, cực kỳ hung hăng. Một mảnh yêu vân cuốn tới, bao vây cả Cực Lạc cung, Linh Thứ lão yêu người mặc Hắc Ma giáp cơ, đầu đội Quỷ Vương quan, tay cầm một thanh Quỷ Đầu đại đao đứng trên một đụn mây. Tay che che nắng nhìn Cực Lạc cung, dặn dò một tên chương tử(con hoẵng) tiểu yêu đầu trâu mặt ngựa đứng bên cạnh:” Người đi chuyển lời thay bản đại vương, bảo cửu vĩ hồ đi ra gặp ta.”

Lâm Phong từ khi đoạt lấy Cực Lạc cung, thu phục cửu vĩ hồ thì vẫn luôn bề quan tham tu, lại truyền thụ thượng cổ yêu tộc bí pháp, nên yêu nữ trong cung cũng không ở trong tiên phủ cần cù tu luyện hấp thụ Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí để tinh luyện nguyên thần không ra ngoài để lộ tin. Cho nên bên ngoài không một ai biết Cực Lạc cung đã đổi chủ.

Tiểu yêu kia đáp ứng một tiếng, cười trên đụn mây, e ngại bị cấm pháp trong tiên phủ chế trụ cho nên cũng không dám tiến vào sâu quá, chỉ dám cách ở ngoài vài dặm lớn tiếng gào thét một lúc. Đột nhiên thái thái tường quang phía trên Cực Lạc tiên phủ biến đổi một chút, vừa thấy cửu vĩ hồ mang theo mấy yêu nữ đi ra cái tên tiểu yêu lập tức quay đầu bỏ chạy, nhanh chóng trở về bên người Linh Thứ lão yêu.

Cửu vĩ hồ cười trên yêu vân, quát về phía Linh Thứ lão yêu:” Nhãi con, không biết điều gì cả, năm lần bảy lượt tới khiêu khích Cực Lạc cung chúng ta. Khôn thì rút ngay cho ta, nếu không hôm nay cho người có đến chứ không có về!”

Linh Thứ lão yêu đáp:” Cửu vĩ hồ, ngươi từ lúc nào lại có cam đảm dùng cái giọng ấy nói chuyện cùng với bản đại vương. Nghe nói người gần đây có được một kiện pháp bảo, bản đại vương ta niệm tình chúng ta có tình làng xóm láng giềng trăm năm, cũng sẽ không làm khó dễ ngươi. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn dâng pháp bảo lên, bản đại vương sẽ cân nhắc một chút có thu ngươi làm tiểu thiếp hay không. Còn không thì hôm nay ta nhất định san bằng Cực Lạc cung!”

Cửu vĩ hồ cũng không vì thế mà nổi giận, chỉ cười duyên một cái nói:” To mồm quá, lão yêu ngươi cũng không tự nhìn cái mặt mình một cái, sao có thể lọt vào mắt cô đây. Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga à? Cút ngay, đừng đợi sư phụ ta ra đánh lão yêu ngươi rơi vào luân hồi, vĩnh viễn không được siêu sinh, chịu nỗi thống khổ bị nghiệp hỏa thiêu đốt!”

” Yêu tiên nhân(con yêu hèn hạ), chộc tức ta rồi!” Linh Thứu lão yêu giận dữ quát:” Ngươi con tiên nhân này có sư phụ từ khi nào, gọi hắn ra để bản đại vương mở mang kiến thức nào, xem ta có đánh hắn thần hình tiêu diệt được không!”

Cửu vĩ hồ trong lòng thầm nghĩ:” Mượn cơ hội này tìm hiểu qua thủ đoạn của sư phụ cái, nếu như ngay cả Linh Thứu lão yêu mà cũng không thu thập được thì làm sao xứng là sư phụ ta được!” Nghĩ vậy liền lập tức nói:” Chờ chút, đợi ta quay về bẩm báo với sư phụ đã!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy trong tiên phủ có một đạo kim quang lóe lên, sau khi kim quang tan đi, Lâm Phong mang theo Tiểu Thanh và hai tiểu đồ đệ hiện thân ra, cửu vĩ hồ liền bước lên phía trước bái kiến:” Bẩm sư tôn, Linh Thứu lão quái này không biết điều gì cả, tự cao tự đại mang theo binh tằm tướng cá đến xâm phạm Cực Lạc cung ta. Xin sư tôn lộ ra thiên uy, lấy lại danh tiếng của Cực Lạc cung ta!”

Cửu vĩ hồ thầm quan sát đánh giá thì phát hiện ra vị sư phụ này chỉ trong ba tháng ngắn ngủi lại có thay đổi không nhỏ. Không chỉ tinh khí nội liễm, không lộ ra chút bên ngoài chút nào. Thấy tử khí quanh thân càng mờ mờ ảo ảo như có như không, hiện ra một vẻ phiêu dật xuất trần, có mùi vị tiên phong đạo cốt hơn hẳn ba tháng trước thì không khỏi thầm thấy kinh ngạc.

Lâm Phong hất hất kim quang phiến ý bảo cửu vĩ hồ lùi ra phía sau, hướng về phía Linh Thứu lão yêu nói:” Cực Lạc cung ta và Linh Thứu động từ trước đến nay luôn nước sông không phạm nước giếng. Đại vương vì sao lại mang quân đến tấn công?”

Linh Thứu lão yêu lắc lắc thanh Quỷ Đầu đại đao, quát tháo:” Ta còn tưởng cửu vĩ hồ bái sư phụ nào lợi hại lắm, hóa ra chỉ là tên trẻ trâu miệng còn hơi sữa. Bảo bối của Cực Lạc cung có phải là đang nằm trong tay ngươi không, mau mau dâng lên, không thì đừng trách bản đại vương ra tay độc ác!”

Lâm Phong thầm đánh giá, thấy lão yêu này thực lực mặc dù mạnh hơn mình rất nhiều, nhưng xem ra cũng chỉ là một tên nóng vội mà thôi, về cơ trí còn thua xa cửu vĩ hồ. Thảo nào, mặc dù có tới mấy ngàn yêu binh nhưng vẫn không làm gì được cửu vĩ hồ. Xem cái bộ dáng hăn như vậy thì hơn phân nửa là bị người xúi giục mới vác quân đến đây sinh sự.

” Có cái quái gì đâu!” Lâm Phong giả vờ không biết, nói:” Cực Lạc cung ta người đơn thể bạc(ý chỉ thể lực yếu), làm gì có bảo bối. Chẳng biết đại vương nói thế là có ý gì?”

Linh Thứu lão yêu mặc dù không so được với cửu vĩ hồ về mặt cơ trí, nhưng cũng không đến mức đần độn, vừa nghe Lâm Phong nói suông thì cười khà khà:” Bản đại vương lừa chẳng muốn dây dưa giải thích với thằng trẻ con như ngươi nữa, mau mau dâng bảo bối lên. Không ta đánh cho ngươi quay lại bụng mẹ giời!”

” Không biết sống chết là gì!” Lâm Phong thầm mắng một tiếng, lấy Thái Cực đồ ra rung rung vài cái nói:” Cái bảo bối này cũng là ta vô tình nhặt được, còn không biết cách sử dụng. Đại vương nếu muốn, ta vui lòng dâng lên bằng cả hai tay. Có điều sau này còn phải xin đại vương chiếu cố nhiều hơn, đừng đến quấy rối Cực Lạc cung ta một lần nữa thì mới được!”

Ba đồ đệ còn chưa rõ tính cách của sư phụ. Mặc dù không biết lai lịch của Thái Cực đồ như nào, nhưng cũng biết pháp bảo này là pháp bảo lợi hại nhất của sư phụ, ngay cả mấy đồ đệ cũng không cho dùng. Nhưng bây giờ lại thấy sư phụ muốn dâng cho người ngoài thì nhất thời cảm thấy kinh hãi.

Chỉ có cửu vĩ hồ nhanh trí xảo quyết, có mắt nhìn người, dĩ nhiên cho rằng sư phụ chắc chắn không có lòng tốt gì.

Ba đồ đệ đang muốn mở miệng can ngăn thì Lâm Phong đã truyền tới thanh âm cực nhỏ:” Các ngươi đừng có manh động, nghe ta dặn đây này. Chờ ta đánh lên Linh Thứu lão yêu, các ngươi bốn người hãy bày Đại La kiếm trận ra, ngăn cản những yêu binh yêu tướng phía sau Linh Thứu lão yêu. Hôm nay nhất định phải cho Linh Thứu lão yêu có đi mà không có về!”

Ba đồ đệ vừa nghe thấy thế thì ngạc nhiên, thầm nghĩ vị sư phụ này cũng thật quá thâm hiểm.

Chỉ có cửu vĩ hồ trong lòng thầm nghĩ:” Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta!”

Linh Thứu lão yêu kia thấy Lâm Phong mặc dù ra dáng nịnh bợ, nhưng do không biết Lâm Phong nông sâu thế nào nên cũng không dám tùy tiện tiến lên, sợ mắc phải quỷ kế, nói:” Tiểu tử ngươi coi như thức thời, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn dâng bảo bối ra, từ nay về sau bản đại vương đương nhiên sẽ không đến làm khó ngươi nữa!” Vừa nói vừa quay đầu lại nói với tên tiểu yêu bên cạnh:” Ngươi đi mang bảo bối về đây cho ta!”

Tiểu yêu kia nghe vậy thì kinh hãi, nhưng lại không dám kháng lệnh, chỉ đành lò dò đi tới, Lâm Phong cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp mang Thái Cực đồ đưa cho tiểu yêu kia. Tiểu yêu kia thấy Lâm Phong khách khí như thế cũng không nhịn được cảm thấy very hãnh diện, trong lòng phấn chấn lên, điều vô dương oai tiến lên nhận Thái Cực đồ, quay về bản trận.

Ba đồ đệ mù mờ không rõ nguyên do, chẳng biết sư phụ đang làm cái quỷ gì nữa, cứ nhìn nhìn mặt nhau, muốn hỏi nhưng lại không dám mở miệng.

Chỉ có cửu vĩ hồ mơ hồ đoán được chút gì đó.

Lâm Phong lòng cười lạnh một tiếng, mặt vẫn như cũ mang nở nụ cười cực kỳ chân thành, khiến người ta không nhìn ra nửa điểm sơ hở.

Linh Thứu lão yêu thấy Lâm Phong dâng bảo bối lên thật thì cảm thấy mừng rỡ, thuận miệng khen ngợi vài câu. Đợi tiểu yêu kia cầm Thái Cực đồ trở lại thì nóng lòng đưa tay bắt lấy Thái Cực đồ.

Đúng lúc này, dị biến đột nhiên phát sinh. Vốn Thái Cực đồ đang được tiểu yêu cầm trong tay đột nhiên lại bật lên, hóa thành một đạo kim quang cuốn tiểu yêu nọ vào bên trong, nhưng thế vẫn chưa dừng, tiếp tục cuốn về phía Linh Thứu lão yêu.

Thái Cực đồ chính là cái mạng thứ hai của Lâm Phong, so với Linh Lung bảo tháp thì còn quan trọng hơn, đương nhiên sẽ không thể tặng không cho người ta. Huống chi với tính tình của hắn cũng không có cam lòng mà chịu thiệt. Nếu ngay cả một Linh Thứu lão yêu nho nhỏ mà cũng không thu thập được, bốn đồ đệ lại đang ở sau người, thì mình làm gì còn mặt mũi cơ chứ.

Pháp bảo người tu đạo phải dùng nguyên thần tế luyện, mỗi người đều có pháp quyết sử dụng riêng. Chỉ cần có pháp quyết thì có thể vận dụng thoải mái. Nếu như không có pháp quyết thì nhất định phải phá vỡ cấm chú của chủ nhân cũ ở trên pháp bảo. Chủ nhân của Thái Cực đồ mặc dù không phải là Lâm Phong, nhưng hắn đã chăm chỉ đem tiên thiên linh bảo này tế luyện hơn mười năm. Dù gì thì nguyên thần cũng có thể tương hợp, tự nhiên là có thể vận dụng thành thạo.

Lâm Phong tu vi không bị được với Linh Thứu lão yêu, nếu như Linh Thứu lão yêu tự mình đến nhận Thái Cực đồ, cầm Thái Cực đồ trong tay thì với tu vi pháp lực của hắn, tự nhiên là có thể áp chế được Thái Cực đồ. Như thế thì Lâm Phong không thể nào đánh lên được.

Chỉ là lão yêu này lại nghi thần nghi quỷ, sợ trúng phải gian kế không dám tự mình lên lấy lại để tiểu yêu tới nhận. Tiểu yêu pháp lực không thể so được với Lâm Phong, sao có thể chế trụ Thái Cực đồ, Lâm Phong tâm niệm ngừng một chút, Thái Cực đồ lập tức hóa thành kim quang, đem tiểu yêu cuốn vào trong, còn tiếp tục cuốn đến Linh Thứu lão yêu ở phía sau.

” Tức chết ta mất!” Linh Thứu lão yêu phản ứng cũng không chậm, mắt thấy một yêu binh bị kim quang cuốn vào thì gầm lên một tiếng, vội vàng nhảy sang một bên. Lâm Phong chờ chính là cơ hội này, sao có thể để hắn rảnh rồi được, từ lúc Thái Cực đồ nuốt tên yêu binh kia cũng đã chạy đến “móc lõp”, nâng Thái Nguyên thạch đánh tới (chơi gạch) .

Thất Thái(bảy màu) lóe lên, Thất Thái nguyên thạch to cỡ trứng ngỗng đã bay tới trước mặt, Linh Thứu lão yêu né không kịp, vội vàng nâng ngang Quỷ Đầu đại đao lên đung mạnh một cái, tiếng xé gió chói tai vang lên làm nguyên khí trời đất trong phạm vi mười dặm xung quanh cuốn cuộn hóa thành một cơn lốc. Giống như sóng to gió lớn đã nổ ra giữa bầu trời vậy.

Thất Thái nguyên thạch là Hồng Mông tử khí hóa thành, không gì không phá được, dù Quỷ Đầu đại đao của Linh Thứu lão yêu cũng là binh khí dùng nguyên thần tế luyện hơn ngàn năm, nhưng sao có thể chống

lại pháp lực toàn thân của Lâm Phong tập trung lại dùng Thất Thái nguyên thạch đập một đập chứ. Vì thế đại đao ăn một đòn này lập tức bị đánh tan nát luôn.

Linh Thứu lão yêu vội vàng đối địch đã phải chịu thiệt thòi rồi. Lúc Quỷ Đầu đại đao bị đánh nát, Thất Thái nguyên thạch thể đi không dừng, lại tiếp tục hung hăng nện lên người lão yêu. Lão yêu kêu đau đớn một tiếng, thân thể ngưng luyện hơn ngàn năm đã bị đánh vỡ hơn nửa, chỉ đành tức giận dùng tam vị chân hỏa phun bày ra, rít gào liên tục.

” Khá lắm, dám đánh lên cả bản đại vương, ngươi nhất định phải thần hình câu diệt, không được luân hồi!”

Linh Thứu lão yêu thân thể bị thương nặng, nguyên thần cũng tổn hao nhiều, một thân pháp lực bị mất một phần ba. Sợ là không mất một trăm năm khổ tu cũng khó khôi phục lại được, thử hỏi sao mà không giận cho được. Há mồm phun ra một đoàn yêu khí màu xanh, yêu khí đón gió thì lan rộng ra, lập tức cuốn về phía Lâm Phong, bao phủ lấy phạm vi vài dặm chung quanh.

Lâm Phong không dám chậm trễ, lão yêu mặc dù đã bị thương nặng, nhưng pháp lực cũng không có thua kém mình. Mặc dù bản thân mình có nhiều tiên thiên linh bảo, nhưng nếu làm cho lão yêu này nóng nảy mà liều mạng, tự bạo cả nguyên thần gì gì đó thì mình cũng không tránh được phải ăn quả đắng. Loại thiệt thòi này không phải là chuyện mà hắn thích làm.

Vội gơ Thái Cực đồ lên đỉnh đầu, lại thăm rút Sơn Hà đồ ra, nhìn lão yêu đang đuổi tới, làm ra vẻ hoảng hốt rơi từ trên mây xuống. Linh Thứu lão yêu nọ thiếu chút nữa là dùng cả đòn tự bạo rồi, hắn bây giờ chỉ một lòng muốn đuổi theo đòi đền bù, sao còn có thể bắn khoản gì nhiều, cứ cầm đầu cầm cổ đuổi tới.

Đột nhiên hắn chui vào một đám mây, cảnh vật chung quanh bỗng nhiên thay đổi, cũng là núi cao sông chảy, địa hình cao chót vót, yêu khí và tiếng kêu la nhất thời biến mất trong thần thức. Còn không biết bản thân mình lại vừa trúng phải gian kế của thằng trẻ ranh miệng còn hơi sữa, chỉ tức giận oa oa kêu loạn lên, không ngừng bắn phá hư không, nhưng cũng chỉ là vô dụng.

Lâm Phong mỉm cười chui ra từ một bên, phát tay lên, sơn hà đồ liền hóa thành nguyên dạng rơi vào tay hắn. Trước kia không quen thuộc tác dụng của pháp bảo này, đến nỗi ở Vân Vụ sơn đối phó với mấy tiểu yêu mà cũng mất quá nhiều sức. Từ lần bế quan tham tu ba tháng này, càng lĩnh ngộ ra mấy kiện pháp bảo có nhiều tác dụng. Linh Thứu lão yêu kia chỉ cần tiến vào Sơn Hà đồ này, chẳng khác nào đã giao mạng cho hắn, mặc hắn muốn xử lý sao thì xử.

Mà đồng thời khi Lâm Phong đánh lên Linh Thứu lão yêu, bốn đồ đệ của hắn cũng bay nhanh tới bày ra Đại La kiếm trận. Ngăn cản mấy lão yêu tu vi cao thâm phía sau đang chuẩn bị xông tới trợ giúp.

Lâm Phong trước khi bế quan đã đưa Thiên Ma kiếm cho cửu vĩ hồ, truyền cho phương pháp sử dụng, lại truyền thụ cho bốn đồ đệ sự huyền diệu của Đại La kiếm trận. Cửu vĩ hồ kia tu vi đạo hạnh cao hơn so với Tiểu Thanh và hai thái tử điều nhi không ít, thời gian tế luyện cũng xấp xỉ nhau. Bởi vậy Thiên Ma kiếm ở trong tay nàng có thể phát huy ra uy lực mạnh hơn so với ba thanh kiếm khác ở trong tay Tiểu Thanh và hai thái tử điều nhi.

Tứ nữ bốn người phân ra đứng bốn hướng, ném kiếm lên, bốn thanh kiếm cứ xoay tít hình thành bốn cánh cửa. Trong trận nhất thời gió bão gào thét, tứ sắc kiếm quang tràn ngập khắp nơi, đưa tay lên không thấy năm ngón. Mà gió mạnh kia và kiếm khí lại tấn công vào cơ thể. Lũ yêu binh yêu tướng bị vây ở trong trận nhất thời cảm thấy rét run cả người, da đầu ngứa ngáy, răng thì hàm trên hàm dưới cứ hôn nhau liên tục.

188. Chương 7: Trọng Bàng Tạc Đạn.

” Đám yêu nhân này không biết thiên thời, tự cao tự đại, mạo phạm sư tôn, sư muội, chúng ta mau chém chết chúng đi, đỡ phải vướng tay vướng chân sư tôn!” Cửu vĩ hồ cực kỳ nhanh trí, mặc dù bị không trâu bắt chó đi cày(bắt làm việc không có khả năng), nhưng cũng được một tiên thiên pháp khí là thanh Thiên Ma kiếm nên chút bức xúc trong lòng cũng nguôi đi phần nào.

Nàng lại thấy Lâm Phong đánh lên Linh Thứu lão yêu thành công, mới chỉ qua có ba tháng thôi mà tu vi của hắn đã cao hơn cả mình, đỉnh cấp pháp bảo thì cứ ầm ầm, nên càng chắc chắn vị sư phụ tiện nghi này

là một người rất có địa vị. Thấy hấn đang tranh đấu với Linh Thứu lão yêu nên lập tức kêu Tiểu Thanh và hai thái điều nhi phát động Đại La kiếm trận.

Ba tiểu đồ đệ không dám chậm trễ, vội vàng lên tiếng đáp lời.

Tứ nữ lập tức phát lực huy động Thiên La tứ kiếm, bốn thanh bảo kiếm liên rung nhẹ lên, phát ra tiếng rít chói tai rồi tỏa ra xích, bạch, thanh, hắc bốn đạo kiếm quang, bắn thẳng đến mấy tên yêu binh yêu tướng đang ở trong trận.

Đại La kiếm trận sinh ra từ hỗn độn, là tiên thiên đệ nhất trận, đứng đầu trong thái cổ tứ đại sát trận. Thiên La tứ kiếm cũng là tiên thiên pháp khí từ hỗn độn sinh ra, mặc dù không được đầy đủ nhưng uy lực thì tuyệt đối không thể coi thường.

Tuy đám lão yêu này đều đã vượt qua thiên kiếp đạt thành tiên đạo, pháp lực so với Tiểu Thanh và Thái Y Nghê Thường mạnh hơn, cho dù là cửu vĩ hồ thì cũng thua kém không ít, nhưng lúc này thân lại trong tiên thiên đệ nhất sát trận, cách hơn trượng không nhìn thấy gì, trong tai ngoại trừ tiếng gió thét gào thì không có âm thanh nào khác thì cũng không tìm được mà đổ mồ hôi ầm ầm.

Mấy lão yêu biết là không ổn, vội vàng vùng binh khí chống đỡ. Tứ sắc kiếm quang bắn qua, giống như cầm búa đập đậu vậy, binh khí của mấy lão yêu lập tức bị đánh tan thành bột phấn. Do khí cơ tương liên nên chúng liền bị trọng thương, đồng thời há mồm phun ra một ngụm máu đỏ sẫm.

Đám lão yêu hoảng hốt, cố hô hào lẫn nhau nhưng chẳng ai nghe được tiếng của ai vì bị tiếng gió gào thét lấn át.

” Mau động thủ đi, đừng bỏ lỡ thời cơ!”

Cửu vĩ hồ thấy kiếm trận có uy lực lớn đến vậy thì nhất thời mừng rỡ, tự nhủ xem ra mình bái vị sư phụ này không uổng rồi. Không hổ là tiên thiên pháp khí, so với mấy thứ rác rưởi của mình trước đây thì lợi hại hơn không ít. Có thanh Thiên Ma kiếm này, mình sau này không cần phải giấu đầu hở đuôi nữa.

Mắt liếc thấy mấy nghìn yêu binh đang xông tới, cửu vĩ hồ vội vã kêu Tiểu Thanh và Thái Y, Nghê Thường, phát động Thiên La tứ kiếm một lần nữa.

Phát động tứ kiếm cực kỳ tốn pháp lực, Tiểu Thanh và Thái Y, Nghê Thường chỉ phát ra một đạo kiếm quang thì đã thấy trầy trật, pháp lực mất đi hơn phân nửa, đang mệt mỏi đứng một bên thở dốc.

Hơn nữa vì pháp lực mạnh yếu khác nhau, nên khi bày Đại La kiếm trận uy lực của kiếm quang phát ra cũng phân cao thấp. Hắc sắc kiếm quang của cửu vĩ hồ so với tam sắc kiếm quang khác của Tiểu Thanh, Thái Y với Nghê Thường mạnh hơn không ít.

Cửu vĩ hồ thấy ba sư muội đang đứng thở dốc không giúp gì được thì không khỏi tức giận. Mắt thấy mấy nghìn yêu binh đã vây kín xung quanh thì càng thêm nóng ruột, chỉ còn cách liên tục thúc giục.

Lâm Phong lúc này vừa vịn nhót được Linh Thứu lão yêu vào trong Sơn Hà đồ từ một bên bay qua. Nhìn lướt qua một lần rồi vội vàng tung Sơn Hà đồ ra, hóa thành một biển mây chặn đường tấn công của mấy nghìn yêu binh. Đám yêu binh này không ai chỉ huy, chen lấn xô đẩy lẫn nhau, lại được Lâm Phong ở sau thúc đẩy, cổ vũ nên toàn bộ đều chui thẳng vào trong Sơn Hà đồ.

Ở trong đó, Linh Thứu lão yêu vốn đang phun loạn tam vị chân hỏa lại trông thấy mấy nghìn yêu binh của mình cùng đi nhăm vào vết xe đổ thì giận điên lên, lập tức bắt mấy tên đầu mục tay đâm chân đá, miệng chửi to ” ngu xuẩn”.

Sau khi trút xong một bầu tức giận, lão lúc này mới mượn pháp lực của mấy nghìn yêu chúng, hợp lực lại để công phá Sơn Hà đồ.

Lâm Phong dù sao cũng chỉ mới vừa vượt được thiên kiếp đạt thành tiên đạo, mặc dù ngộ ra không ít diệu dụng của Sơn Hà đồ nhưng cũng còn rất hạn chế, cho một Linh Thứu lão yêu vào thì còn được, nhưng một lúc tống vào mấy nghìn yêu binh thì quả thật hơi khó tiêu.

Với tu vi pháp lực của hấn, mượn Sơn Hà đồ trấn áp ba, bốn Linh Thứu lão yêu cũng được, nhưng thêm một đồng yêu binh này vào thì đã vượt quá cực hạn, hấn thấy Sơn Hà đồ rung lên, cảm pháp của bản thân

đang có xu hướng vỡ tan thì vội vàng để lại một câu với bốn đồ đệ:” Ta về cung trước, các ngươi bắt mấy tên yêu binh về sau nhé!” rồi vụt biến mất.

Vừa trở lại tiên phủ, mắt thấy Sơn Hà đồ rung động ngày càng mãnh liệt, Lâm Phong vội dắt Sơn Hà đồ lên pháp đàn. Dùng một ngón tay bắt pháp ấn khẽ quát một tiếng, nâng Linh Lung bảo tháp lên, Linh Lung bảo tháp chỉ trong nháy mắt phình lớn gấp mấy trăm lần, cao hơn mười trượng rồi rơi xuống pháp đàn, đè lên Sơn Hà đồ đang chấn động kịch liệt.

Còn Lâm Phong lại ngồi lặng yên trên giường, lòng thầm suy nghĩ mình sau này nên đi nơi nào đây.

Thần Tang đại lục thì không biết phải làm sao mới quay lại được, bây giờ mình tiến thoái lưỡng nan, vốn tưởng chỉ cần trốn ở Cực Lạc cung không để lộ ra tin tức thì có thể có thêm một đoạn thời gian để nghiên cứu tạo hóa, tu luyện pháp lực. Nhưng ai ngờ mới chỉ ba tháng mà đã có kẻ đánh tới cửa rồi.

Ở Thúy Hà sơn này môn phái lớn nhỏ nhiều như lông trâu, thế lực rắc rối phức tạp, chính tà lưỡng đại nước lửa bất dung. Trong môn phái tiên đạo không ai phục ai, tà đạo môn phái thì lại tranh đoạt lẫn nhau, yêu tộc và Ma môn lại là tử địch. Chỉ sợ sau này bản thân mình cũng không được an bình rồi.

Hiện giờ tốt xấu gì mình cũng coi như là một thủy tổ (người sáng lập), lại có nhiều tiên thiên pháp bảo như vậy, vận khí cũng không phải loại xoàng người thường có được, đập bừa một cái trứng chim ra lại có thể nhặt được tinh khí của yêu hoàng Thái Huyền, thì thế nào cũng phải đem Cực Lạc cung phát dương quang đại. Nếu không chẳng phải đã có lỗi với số mệnh rồi sao.

Chỉ là trong bốn đồ đệ ngoại trừ cửu vĩ hồ còn có thể ngăn mặt với đời ra, còn Tiểu Thanh xà và hai thái điều nhi đều chỉ là loại vớ vẩn. Giang sơn không thể chỉ dựa vào một người mà đoạt được, nếu như chuyện gì cũng đều do quang can tư lệnh như hần đi làm không phải là quá mất mặt sao, dù sao cũng phải có được mấy đệ tử đắc ý mới được.

Linh Thứu lão yêu này cũng không tồi, còn có mấy tên yêu tướng là thủ hạ của hắn cũng thuộc loại người dùng được, so với Tiểu Thanh xà với hai thái điều nhi thì đã mạnh hơn rồi. Mình nếu không bể quan tham tu ba tháng, chỉ sợ tu vi so cũng xấp xỉ với bọn họ. Phải biết rằng cái bể quan ba tháng này có thể so với tiên nhân bình thường khổ tu cả ngàn năm a.

Lâm Phong trầm mặc một hồi thì bốn đồ đệ đã mang mấy yêu tiên bị Đại La kiếm trận đánh bị thương trở về. Cửu vĩ hồ dùng pháp lực chế trụ nguyên thần của đám yêu tiên, đẩy chúng quỵ xuống trước mặt Lâm Phong rồi mới nói:” Sư tôn, mấy tên yêu nhân này dám cả gan làm loạn, mạo phạm đến thiên nhan của sư tôn, xin sư tôn trừng phạt, đánh chúng vào luân hồi!”

Đám yêu tiên vừa nghe đến đây thì nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán, khổ tu ngàn năm mới đạt thành tiên đạo, nếu lại bị đánh vào luân hồi, tiếp tục chịu nỗi khổ luân hồi vạn thế thật sự là so với chết còn tàn nhẫn hơn nên vội vàng dập đầu kêu khóc:” Cung chủ tha mạng, chỉ cần tha cho tính mạng, bọn tiểu nhân nguyện ý quy hàng!”

“Các ngươi trước tiên cứ đứng qua một bên!” Lâm Phong phát tay giải cấm chế trên người chúng yêu tiên, phân phó, lòng lại thầm khen đại đồ đệ quả thật nhanh trí, nói vài câu là đã có thể hù dọa mấy lão yêu này sợ thót tim, vỡ mật.

Đám yêu tiên không dám cãi lời, vội vàng đứng dậy tránh qua một bên đợi, lo lắng nhìn Lâm Phong, đã kiến thức qua uy lực của Đại La kiếm trận, bây giờ lại hãm thân trong Cực Lạc tiên phủ, bọn họ không dám xuất hiện một chút quỷ ý trong đầu, đứng ngoan ngoãn như mấy con mèo con vậy.

Nghê Thường ở trước mặt sư phụ không có một chút cố kỵ, đánh giá chung quanh một chút, lại nhìn lại Linh Lung bảo tháp đang đang trấn áp Sơn Hà đồ trên pháp đàn, hiếu kỳ hỏi:” Sư phụ, Linh Thứu lập yêu đầu, có phải ở trong Linh Lung bảo tháp không?”

” Ngươi trước tiên đừng có làm ồn, cứ đứng ở bên xem là được!” Lâm Phong phát tay bảo đồ đệ lui sang một bên, bắt một pháp ấn thả Linh Thứu lão yêu ra. Lão yêu này vừa mới được thả ra đã gào rít xông tới Lâm Phong, trông như muốn nuốt Lâm Phong vào bụng mới có thể nguôi được cơn giận.

” Mja! Lão yêu ngươi không biết thời thế gì cả, chẳng lẽ thật sự muốn ta đánh ngươi rơi vào luân hồi ngươi mới cam tâm?” Lâm Phong búng ngón tay, đem Thái Cực đồ cuốn lão yêu vào, trên đầu hiện ra Bát Bảo

kim thân, tám cánh tay giơ lên tóm chặt lấy lão yêu, khóa lấy nguyên thần ném đến trước chỗ ngồi.

Bát Bảo kim thân so với thân thể còn cường hãn hơn, với tu bị pháp lực của hắn hiện giờ, nếu hiện ra kim thân thì thực lực cũng chẳng kém Linh Thứu lão yêu, hơn nữa hiện giờ Linh Thứu lão yêu bị hắn đánh lên đã trọng thương, thực lực giảm mạnh, nửa người cũng bị Thất Thái nguyên thạch đánh cho nát như thì đầu còn xứng là đối thủ của hắn chứ.

Bốn đồ đệ và chúng lão yêu đều trợn mắt há hốc mồm, hiển nhiên bọn họ cũng không biết pháp thân này là vật gì.

Lâm Phong quát:” Người yêu nghiệt không biết tốt xấu này, ngông cuồng tự đại mạo phạm Cực Lạc cung của ta, vốn niệm tình một thân tu vi của người tu luyện cũng không dễ gì đạt được, đang muốn tha cho người theo ta chuyên tâm tu đạo. Nhưng nghiệt súc người nếu vẫn không thức thời thì ta không còn cách nào đành phải đánh người rơi vào luân hồi, chịu nỗi khổ luân hồi vạn thế. Hỏi người một câu, có chịu quy hàng không?”

Linh Thứu lão yêu không cam giã dựa một trận, nhưng cuối cùng vẫn là không muốn tái nhập luân hồi, chịu nỗi khổ luân hồi vạn thế nên đành uể oải cúi đầu nói:” Nguyên ý quy hàng!”

Lâm Phong lúc này mới cười nói:” Người là đồ đệ thứ năm của ta, ta ban cho người là Linh Thứu đạo nhân. Sau này Lâm Mị, Tiểu Thanh, Thái Y, Nghê Thường sẽ là bốn vị sư tỷ. Vì sư trưởng quản Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí sinh ra từ lúc khai thiên, ta truyền cho người thượng cổ cửu tộc bí pháp, hấp thụ Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí tinh luyện nguyên thần, sau này dễ dàng đạt thành kim tiên đại đạo!”

Cửu vĩ hồ không có tên nên Lâm Phong đặt tên cho nàng là Lâm Mị.

Linh Thứu lão yêu nào biết Hồng Mông, Huyền Hoàng là cái gì, vốn hắn cho rằng Lâm Phong tu vi còn kém cả mình thì có thể cho hắn được cái gì tốt, cho nên ức chế nín thinh, không đáp lời.

Lâm Phong cũng không để ý, cấp cho Linh Thứu lão yêu chân linh lạc ấn, lúc này mới thả mấy nghìn yêu binh ra, để Linh Thứu lão yêu mang đám yêu binh cùng mấy tên yêu tiên quay trở về Ác Ma sơn Linh Thứu động chinh đồn binh mã.

Bốn đồ đệ thấy mọi việc đã xong, cũng lần lượt quay trở về tu luyện pháp lực.

” Không ổn rồi, có người tự xưng là đồng tử của Thái Thượng lão quân, đang ở ngoài cung cầu kiến cung chủ!” Bốn đồ đệ vừa mới đi ra ngoài không lâu thì thái điều nhi Nghê Thường một thân áo đỏ sẫm màu, khuôn mặt thanh tú lại vội vã chạy vào, quăng cho Lâm Phong một quả bom tẩm.

“Cái gì? Thái Thượng lão quân?” Lâm Phong vừa nghe xong thiếu chút nữa nhảy dựng cả lên,

189. Chương 8: Đại La Kim Đan.

Trong hỗn độn không phân biệt âm dương, chẳng kể càn khôn, tiên nhân bình thường nếu tiến vào thì chỉ sợ có dùng độn quang cả trăm triệu năm cũng không bay được ra ngoài. Chỉ có tam giáo thánh nhân sở hữu * lực (lực gì mà lại * chứ :00 (63):), có đại thần thông mới có thể ở trong hỗn độn mà lánh đời, mở thế giới, lập càn khôn, khai đàn giảng pháp, được vạn tiên triều bái.

Huyền Đô Thiên Đâu Suất cung là chỗ ở của nhân giáo thái thanh đạo đức Thái Thượng lão quân.

Thái Thượng lão quân trăm năm mở lò luyện đan một lần, vô số nhất lưu kim tiên ngồi dưới nghe lão quân giảng đạo đều tập trung đến, hy vọng có thể có chút cơ duyên lọt vào mắt xanh của lão quân, được ban thưởng cho một viên tiên đan nào đó để đề tăng pháp lực đạo hạnh.

Lão quân vô vi, thuật luyện đan vô song, luyện ra đại la cửu chuyển kim đan thanh danh vang dội tam giới, người thường nếu ăn được một viên thì chẳng mất mấy tháng là có thể đạt thành tiên đạo, thật đúng là một chí bảo, chẳng trách đám tiên nhân này lại thêm nhỏ dãi là phải.

Mặc dù kim tiên ăn đại la cửu chuyển kim đan cũng không có nhiều tác dụng, nhưng đối với môn nhân đệ tử mà nói thì nó vẫn là dị bảo chí cao.

Lão quân mỗi trăm năm lại một lần mở hội mở lò luyện đan, bảy bảy bốn chín năm thành công, đến lúc đó sẽ có một vài tiên nhân có tiên duyên được lão quân ban thưởng kim đan. Chỉ là lần này kim đan xuất lò lão quân lại không ban thưởng kim đan cho tiên nhân nào cả mà chỉ cấp cho đệ tử thân truyền là thượng động bát tiên mỗi người một viên.

Lão quân khai lò, trăm năm một lò, mỗi lò có ba mươi sáu viên đại la cửu chuyển kim đan, phù hợp với chu thiên, sau khi ban tám viên cho thượng động bát tiên, số còn lại thì để cho đồng tử cất vào trong hồ lô rồi dặn:” Người xuống trần, đến Cực Nhạc cung Thúy Hà sơn ở Đông Thắng thần châu một chuyến!”

Đồng tử này từ khi Hồng Mông khai mở đã ở trong cung lão quân nhóm lửa đốt lò, sớm đã quên mất khái niệm thời gian. Bình thường thì nghe lão quân giảng đạo, không thì lại ăn vụng mấy viên tiên đan, muốn không thành tiên cũng khó. Dù có là một con heo ở trong hoàn cảnh đấy cũng thành tiên đạo, huống chi là một đồng tử thông minh nhanh trí.

Đồng tử này cũng biết được chút huyền cơ nên không hỏi nhiều, vâng theo pháp chỉ rời khỏi Huyền Đô xuống ba mươi ba tầng trời, đi tới Cực Lạc cung ở Thúy Hà sơn. Chẳng mấy chốc đã có đệ tử phụ trách giám thị động tĩnh phát hiện ra và báo lại cho cửu vĩ hồ, cửu vĩ hồ thấy đồng tử này không giống yêu nhân nên vội vã đi ra để hỏi rõ nguyên do.

Đồng tử cũng chẳng nhiều lời, nói thẳng:” Ta là thái thanh môn hạ, đồng tử bên cạnh lão quân, gọi Lâm Phong ra đây nói chuyện đi.”

Cửu vĩ hồ vừa nghe xong thì thiếu chút nữa sợ đến mức hồn bay lên trời, đạo môn tam thanh tổ sư cùng yêu tộc đại thánh đông hoàng Thái Nhất đều là chí tôn thánh nhân, được vạn tiên triều bái, uy danh vang dội tam giới, ngay cả Ngọc Hoàng đại đế chí tôn tam giới cũng còn phải bái tam thanh. Bây giờ đồng tử của lão quân đột nhiên đến trước cửa, một tiểu yêu tinh nhỏ bé như nàng sao có thể không sợ được chứ.

Cũng may cửu vĩ hồ này cũng được coi là nhanh trí, một bên thì bảo Nghê Thường đến mời Lâm Phong, một bên lại nói vài câu khách sáo với đồng tử. Lòng lại thầm nghĩ sư phụ đúng không phải là loạt mặt dày, quả thật có vài phần bản lĩnh, ngay cả tam thanh tổ sư cũng có quan hệ.

Đồng tử này mặc dù ở Huyền Đô chỉ nhóm lò, nhưng đồng tử trong cung lão quân thì dù có là nhất lưu kim tiên trông thấy cũng phải gọi một tiếng sư huynh, cho nên y cũng không thèm để cửu vĩ hồ vốn chỉ là một hồ ly tinh nhỏ bé vào mắt, y không thèm trả lời cửu vĩ hồ, chỉ đứng yên chờ Lâm Phong.

Không lâu sau, Lâm Phong sau khi nhận được tin liền dẫn theo ba đồ đệ chạy tới, đầu óc hẳn vẫn còn đang mải suy nghĩ. Đồng tử kia cũng chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp ném thẳng hồ lô cho Lâm Phong đón lấy. Lại thấy y ngoắc ngoắc một ngón tay, Thái Cực đồ và tử kim hồ lô liền không chịu chế bay ra ngoài.

Lâm Phong hoảng sợ, chưa kịp phản ứng thì đồng tử kia sau khi đón được Thái Cực đồ và tử kim hồ lô liền phiêu nhiên bay lên ba mươi ba tầng trời.

Lâm Phong choáng luôn, cầm cái hồ lô cùng với bốn đồ đệ giương mắt nhìn nhau, chẳng biết nên làm gì cho phải.

Trong tam giới này, dĩ nhiên sẽ không có ai dám giả mạo làm đồng tử của lão quân, thân phận của đồng tử vừa này không thể nghi ngờ được, chỉ là Lâm Phong không thể nào nghĩ tới y lại tới thu hồi Thái Cực đồ và tử kim hồ lô. Thái Cực đồ chính là pháp bảo mà mình dựa dẫm nhất, giờ bị thu lại chẳng khác nào lấy đi nửa cái mạng mình cả.

Lâm Phong mơ hồ hiểu ra chút gì đó, nhưng lại không thể hiểu rõ tận cùng được, cũng may thái cực đồ vốn cũng chẳng phải là đồ của hắn, mất đi thì chỉ hơi hơi tiếc thôi, hơn nữa hắn còn có Linh Lung bảo tháp và Thất Thái nguyên thạch, hai pháp bảo này một phá một lập, một công một thủ, uy lực cũng không kém Thái Cực đồ.

” Oa! Sư phụ, pháp bảo của người sao lại bị người ta đoạt đi rồi?” Nghê Thường tiểu đồ đệ chẳng biết nông sâu này nhanh nhồm nhanh miệng hỏi.

”Nói vậy!” Lâm Phong đáp:” Thái Cực đồ vốn là vật của Thái Thượng lão quân, đồng tử này là vâng theo pháp chỉ của lão quân đến đây thu hồi Thái Cực đồ và tử kim hồ lô, việc này các người biết là được, đừng có đem đi kể lung tung!”

Nghe thường thè lưỡi ra, con mắt cứ đảo đảo, không biết là đang có chủ ý gì.

Tiểu Thanh vội vã hỏi:” Không biết trong hồ lô này có cái gì?”

Lâm Phong nhìn nhìn cái hồ lô một chút, cái hồ lô này không biết là làm bằng vật liệu gì, cầm trong tay thì nặng trịch, lại còn âm ẩm nữa, quả là một kiện bảo bối tốt.

Mở nắp hồ lô ra, một cỗ tiên khí nồng đậm nhất thời tỏa ra chung quanh, Lâm Phong chỉ hít vào một hơi mà đã cảm thấy lỗ chân lông toàn thân mở rộng ra, trọc khí bên trong được cỗ tiên khí này thấm nhuần trở nên sạch sẽ hơn. Thoải mái đến mức thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng.

Mấy đồ đệ cũng hít một hơi tiên khí, lập tức yêu kiều hô to lên, hiển nhiên là cũng cảm thấy được diệu dụng trong đó.

Lâm Phong kinh hãi, trong bình hồ lô này rốt cục là cái gì vậy, mình chỉ mới hít tiên khí tản ra thôi mà tu vi đã tiến nhanh như vậy. Vội vã nhìn lại cho rõ, hóa ra là một hồ lô kim đan. Mà theo như hắn biết thì cũng chỉ có tam giới đệ nhất linh dược, đại la cửu chuyển kim đan được luyện từ trong Tử Kim bát quái lô của Thái Thượng lão quân mới có thần hiệu như vậy. Chẳng lẽ....

Trong hồ lô này chẳng lẽ lại toàn là đại la cửu chuyển kim đan?

Lâm Phong cực kỳ kích động, thiếu chút nữa thì cười to ba tiếng, không nói đến cái hồ lô này có phải là một hồ lô đại la cửu chuyển kim đan không, chỉ cần có hiệu này cũng đủ khiến quạ đen biến thành phượng hoàng rồi, đủ để mấy đồ đệ không nên trò trống của mình lập tức vượt qua thiên kiếp đạt thành tiên tiên. Sợ rằng có là đại la cửu chuyển kim đan bất quá cũng chỉ thế này là cùng.

Mấy đồ đệ lao tới, vẻ mặt sốt sắng nhìn hồ lô trong tay Lâm Phong, vừa nãy các nàng hít vào một chút tiên khí tản ra từ trong hồ lô đã cảm thấy thần thanh khí sảng, tu vi tăng lên rất nhiều. Nếu không phải Lâm Phong là sư phụ, mấy tiểu yêu tinh này sợ là đã sớm ra tay cướp giật rồi.

” Đừng vội, các ngươi đều có phần!” Lâm Phong cười ha ha, một đạo kim quang xuất hiện, cuốn lấy cả bốn thầy trò tiến vào tiên phủ. Sau khi ngồi lại vào chỗ của mình lại nhìn lại cẩn thận một lần nữa, trong hồ lô có tất cả hai mươi tám viên kim đan, to cỡ quả nhãn, tiên khí lưu chuyển xung quanh, khiến người ta vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường rồi.

Lâm Phong cũng không nghĩ ra huyền cơ trong đó nên chẳng nghĩ nhiều nữa, tiếp đó ban cho mỗi người một viên kim đan. Bốn tiểu đồ đệ mừng rỡ, vội vã nhận lấy kim đan rồi quay về chỗ ở tĩnh tọa tham tu.

Lâm Phong cũng quay lại căn lầu các ở sâu trong tiên phủ, phát động cấm pháp, ngồi yên trên chiếc giường rồi dùng một viên cửu chuyển kim đan, lắng lắng vận huyền công. Được lực tản phát trong cơ thể khiến những tạp chất chưa được luyện hóa đều được bài tiết ra ngoài. Tiên khí tràn ngập khắp người, đỉnh đầu hiện ra nguyên anh, bản mệnh nguyên anh càng tịnh tiến thêm, quanh thân nó cũng có tiên khí lơ lửng.

Lâm Phong biết công hiệu của viên kim đan còn xa mới tác dụng hết liền vận chuyển huyền công, vận khởi chân thần luyện hóa được lực của kim đan.

Lại nhắc đến bốn tiểu đồ đệ kia, các nàng thấy chỉ mới hít vào mấy ngụm tiên khí tản ra mà tu vi đã tăng tiến nhanh như vậy nên sớm đã thêm kim đan đỏ cả con mắt, chỉ đợi Lâm Phong ban thưởng cho kim đan là liền mừng rỡ chạy vội về chỗ ở, sau khi dùng kim đan thì đều vận khởi nguyên thần để hấp thụ linh lực trong kim đan.

Đại la cửu chuyển kim đan đối với kim tiên tu vi cao thâm mà nói thì không có tác dụng gì lớn, nhưng đối với những tiểu yêu tinh còn chưa đạt được tiên đạo như mấy nàng thì tuyệt đối là thiên tài địa bảo. Được lực mà được hấp thụ hết thì tu vi của bốn tiểu yêu tinh các nàng sẽ lập tức tăng mạnh.

Cửu vĩ hồ thiết nhất, nàng đã vượt qua thiên kiếp, thành thiên tiên, tuy lợi ích đạt được không cách nào đo được nhưng vẫn thua xa lợi ích mà Tiểu Thanh và hai thái điều nhi thu được.

Tiểu Thanh tu vi là độ kiếp hậu kỳ, đã vượt qua bát trọng thiên kiếp, chỉ cần vượt nhất trọng thiên kiếp nữa là có thể loại bỏ nghiệp lực, thành được thiên tiên đại đạo, không phải chịu nỗi khổ vạn thế luân hồi nữa.

Nàng ba tháng nay đã nghiên cứu thượng cổ yêu tộc bí pháp, lại được hấp thụ, luyện hóa Hồng Mông tử khí sinh ra từ thời khai thiên, thu được không ít tinh nghĩa nên đạo hạnh tăng đột biến, còn cảm nhận được nhất trọng thiên kiếp cuối cùng không còn cách bao lâu nữa.

Chỉ là pháp lực của nàng còn có hạn nên chưa dám tùy tiện độ kiếp, tránh để bị hủy diệt dưới thiên kiếp. Giờ vừa ăn kim đan vào, được lực còn chưa phát hết ra đã cảm thấy pháp lực toàn thân dâng trào, thiên kiếp cũng sắp hạ xuống rồi.

Thiên kiếp do nhân quả nghiệp chướng của bản thân dẫn phát, nghiệp chướng càng nặng thì độ kiếp càng nguy hiểm. Chỉ cần vượt qua cửu thiên đại kiếp nạn thì nghiệp chướng trong luân hồi sẽ bị đánh tan, từ nay về sau thoát khỏi luân hồi, thành được thiên tiên đại đạo bất sinh bất diệt.

Nhân quả nghiệp chướng càng nặng, độ kiếp càng nguy hiểm, Lâm Phong hai kiếp cộng lại với nhau tạo nên sát nghiệp lớn vô cùng, bởi vậy mặc dù có Thái Cực đồ là tiên thiên linh bảo trong tay nhưng khi độ kiếp vẫn gặp phải nguy hiểm vạn phần.

Tiểu Thanh xà từ khi sinh ra đã ở Vân Vụ sơn tu hành, hấp thụ thiên địa nguyên khí rèn luyện thân thể, ngưng tụ nguyên thần. Đừng nói là tạo ra sát nghiệp cái gì, ngay cả sinh linh cũng chưa từng giết qua nhiều, càng không kết nhân quả với ai cho nên thiên kiếp tới cũng sẽ không mãnh liệt như vị sư phụ Lâm Phong.

Hơn nữa đại la cửu chuyển kim đan cửu chuyển kim đan được lực chưa phát huy hết, vẫn còn dự trữ khoảng mười phần nên không phải lo lắng về việc pháp lực bị tiêu hao hết nên hữu kinh vô hiểm(có xảy ra việc kinh sợ nhưng không nguy hiểm) vượt qua nhất trọng thiên kiếp cuối cùng, thành được thiên tiên đại đạo. Không chỉ pháp lực đại tăng mà còn loại bỏ được nhân quả nghiệp chướng cho nên Tiểu Thanh xà linh đài càng thêm trong sáng, thông minh hơn. Đạo hạnh cũng tiến triển cực nhanh, so với lúc trước thì không thể so sánh được.

Từ đó, nhị đồ đệ này của Lâm Phong càng không hỏi đến các chuyện vặt, chỉ dốc lòng chuyên tâm tu luyện.

Ba tháng sau, hai thái điều nhi vốn đang ở độ kiếm hậu kỳ cũng bước đến giai đoạn quan trọng, hai thái điều nhi vốn cũng giống như Tiểu Thanh xà, không có nhiều nhân quả nghiệp chướng, hữu kinh vô hiểm vượt qua lưỡng trọng thiên kiếp, nhưng ở lúc quan trọng cuối cùng lại xảy ra vấn đề.

190. Chương 9: Xúc Phạm Thiên Điều.

Hai thái điều nhi pháp lực đạo hạnh không bì được với Tiểu Thanh, mặc dù ỷ vào công hiệu của đại la kim đan nên vượt qua được lưỡng trọng thiên kiếp, nhưng vào giai đoạn quan trọng nhất do đạo cơ không vững nên tâm ma thừa cơ quấy nhiễu. Bị luân hồi nghiệp hỏa phản phệ(cản trở) nguyên thần, tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc Lâm Phong chạy tới thì hai nàng chỉ còn thoi thóp giãy dụa, trên nguyên thần có một ngọn lửa như có như không quấn quanh, đó chính là luân hồi nghiệp hỏa đang dần dần từng bước thiêu đốt nguyên thần của hai nàng. Thái Y và Nghê Thường mặc dù cố gắng giữ cho một điểm chân linh cuối cùng không tan biến, nhưng cũng không thể chống đỡ được lâu nữa, chỉ cần nguyên thần bị nghiệp hỏa thiêu đốt hoàn toàn là chân linh sẽ tan biến, bị thần hình câu diệt.

” Nghiệp chướng, đúng là nghiệp chướng, đạo cơ không vững, sao lại ngông cuồng tự dẫn động thiên kiếp!” Lâm Phong than một câu, không dám chậm trễ nữa, tâm ma vốn là do tâm phát ra, chỉ có thể dựa vào bản thân mà vượt qua, không được mượn ngoại lực, nhưng bây giờ chỉ cần giúp giải quyết được nghiệp chướng trong lục đạo luân hồi là có thể cứu được hai tiểu đồ đệ này.

Mặc dù mãnh mẽ mở ra lục đạo luân hồi sẽ xúc phạm thiên điều (luật trời) nhưng Lâm Phong cũng chẳng suy nghĩ nhiều, tính mạng của đồ đệ quan trọng hơn. Thân làm sư phụ như mình sao có thể giương mắt đứng nhìn hai tiểu đồ đệ như hoa như ngọc mất mạng dưới thiên kiếp được chứ.

“ Đưa Thiên La tứ kiếm cho ta!” Lâm Phong vội phân phó.

Cửu vĩ hồ cùng Tiểu Thanh đứng ở một bên vội vã dâng Thiên Ma, Thiên La kiếm lên, Lâm Phong lại lấy Thiên Tuyệt kiếm và Thiên Huyền kiếm của hai tiểu đồ đệ rồi ném lên không, tứ kiếm chia ra lơ lửng ở bốn

hướng rồi rung nhẹ nhẹ, trong trận gió mạnh lập tức nổi lên.

Lâm Phong quát một tiếng, phát lực, tứ kiếm liền xoay tròn, bắn ra thanh, bạch, xích, hắc bốn đạo kiếm quang chém rách hư không. Mượn lực của tiên thiên đệ nhất trận, cường hành mở ra lục đạo luân hồi vạn vật.

Chỉ thấy trong khe rách hư không, sáu thông đạo trực tiếp nối đến luân hồi huyết trì trong U Minh. Phía trên luân hồi huyết trì gió lạnh thổi vi vu, quỷ khí âm sâm, vô số đầu trâu mặt ngựa tay cầm quỷ tiên đang vụt liên tục vào đám quỷ hồn có nhân quả kiếp trước nặng khiến chúng kêu gào thảm thiết, làm người khác sởn cả gai ốc.

Một đám mây luân hồi nghiệp hỏa bao trùm lấy luân hồi huyết trì, phạm là quỷ hồn đầu thai một lần nữa đi qua huyết trì để tiến vào lục đạo thì đều sẽ bị luân hồi lực trong luân hồi huyết trì rửa sạch nhân quả nghiệp chướng khi còn sống, mặc kệ khi sống có bao nhiêu nhân quả nghiệt duyên, những chuyện trong đời đã trải qua. Sau khi đầu thai sẽ bắt đầu một sinh mạng mới.

Kiếp số đã tận, sau khi đầu thai sẽ thoát khỏi luân hồi, đạt thành tiên đại đạo.

Kiếp số chưa tận, không cách nào thoát được vướng mắc của nhân quả nghiệp chướng thì sẽ một lần nữa tiến vào luân hồi chuyển kiếp.

Tâm ma của hai thái tử do tâm phát ra, dẫn động nghiệp viêm trên luân hồi huyết trì thiêu đốt nguyên thân. Chỉ cần đánh tan đám nghiệp hỏa tụ lại kia là tự nhiên có thể khiến hai tiểu đồ đệ này thoát được luân hồi, đạt thành tiên đạo, từ nay về sau tiêu dao tam giới.

Lâm Phong bất chấp cái gì mà thiên điều với thiên quy, lục đạo vừa mở ra đã phát lực một lần nữa, dùng Đại La kiếm trận mạnh mẽ dẫn động luân hồi lực. Chỉ thấy nghiệp hỏa vô danh bị hút khỏi người hai thái tử, dưới sự hấp dẫn của luân hồi lực mà hóa thành một đám khói nhẹ nhập vào trong lục đạo.

Lâm Phong thở phào nhẹ nhõm, vừa thu Thiên La tứ kiếm thì lục đạo lập tức liền lập tức đóng lại, lúc này mới cúi đầu nói với hai tiểu đồ đệ:” Đạo cơ không vững đã dẫn động thiên kiếp, sao có thể chống lại sự quấy nhiễu của tâm ma, hai người các người lỗ mãng như vậy, sau này có thể còn gặp nhiều kiếp nạn. Nhớ là không được phép hành động bất cẩn như vậy nữa.”

Hai tiểu đồ đệ vừa được đến thăm Quỷ môn quan, sợ đến mức hồn rời khỏi xác, may mà còn có vị sư phụ đối đãi với đồ đệ cũng không tệ này mạo hiểm xúc phạm thiên điều, đánh tan luân hồi nghiệp hỏa thay mình, giúp mình thoát được luân hồi đạt thành tiên tiên đại đạo nên vội vàng bái lạy.

Cửu vĩ hồ thấy sư phụ đối tốt với đồ đệ thì trong lòng cũng thấy vừa ý.

Lâm Phong sau khi nói mấy câu, giao lại cho cửu vĩ hồ phụ trách sự vụ ngày thường trong cung liền lập tức quay lại hậu điện, tiếp tục tham ngộ tạo hóa.

Lần này cường hành mở ra lục đạo luân hồi, giúp hai tiểu đồ đệ độ kiếp đã phạm vào thiên điều, mặc dù ngoài môn nói không sợ, nhưng chính là trong bụng vẫn thấy hơi lo lắng, dù sao đây cũng là tiên giới chứ không còn là Thẩn Tang đại lục nữa,

U Minh hoàng tuyền, trên Nghiệp Đô Diêm Vương điện.

Diêm La vương đang xử lý công vụ đột nhiên một tên đầu bò chạy đến” Báo, khởi bẩm đại vương, vừa có kẻ ngông cuồng tự đại, coi thường thiên điều, cường hành mở lục đạo, đảo loạn luân hồi, xin đại vương định đoạt.”

Diêm La vương ngẩng lên phân phó:” Kiểm tra xem là người phương nào lớn mật như thế, dám xúc phạm thiên điều.”

Phán quan hai bên lập tức mở sổ tra xét một lúc rồi nói:” Đông Thắng thần châu, Thúi Hà sơn, đệ tử Cực Lạc cung vốn phải trọng nhập luân hồi chuyển kiếp, Lâm Phong cường hành mở lục đạo luân hồi, thay họ đánh tan nhân quả nghiệp chướng, phạm vào thiên điều, xin đại vương định đoạt!”

”Hử?” Diêm La vương ngẩng lên, tựa như nhớ đến cái gì, vội vàng nhận Âm Ty Bạc lật ra một hồi, mặt biến sắc, nói:” Tội nghiệt a tội nghiệt, việc này bản vương không làm chủ được rồi, mau báo lên Thiên Đình,

giao cho Hoàng Thiên Hậu Thổ nương nương xử lý!” Hoàng Thiên Hậu Thổ nương nương cùng Hạo Thiên Kim Khuyết chỉ tôn Ngọc Hoàng đại đế, Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi đại đế, Tây Cực Huyền Nguyên Cầu Trần Thượng Cung đại đế là Thiên Đình tứ đế, nắm trong tay âm dương sinh dục, vẻ đẹp vạn vật và sông núi đất đai, thập điện Diêm La cũng thuộc quyền quản lý của Hoàng Thiên Hậu Thổ nương nương.

Diêm La vương không dám chậm trễ, vội mặc kim huy, chân đạp ngọc phúc rời khỏi U Minh Hoàng Tuyền, bay lên tiên giới. Bay đến Nam Cực Khảm Ly cung nơi ở Hoàng Thiên Hậu Thổ nương nương rồi để tiên nữ trông cửa đi vào thông báo. Chẳng phải đợi lâu, tiên nữ đã quay ra, nói:” Nương Nương đã biết ngài đến vì chuyện gì, bảo ngài cứ quay về U Minh trước, không cần phải để ý đến nữa!”

Diêm La vương không dám trái lời, vội vàng cáo lui, quay trở lại U Minh.

Không lâu sau, Hoàng Thiên Hậu Thổ nương nương ngồi lên loan giá, bay lên ba mươi ba tầng trời, đi đến Lăng Tiêu bảo điện tấu trình với Ngọc đế. Ngọc đế lão nhi trầm ngâm một hồi rồi hướng chúng tiên hỏi:” Chưa vị tiên khanh có nhận định gì không?”

Vũ Khúc Tinh Quân rời khỏi hàng nói:” Bệ hạ, kẻ này khinh thường thiên quy, xúc phạm thiên điều, tội không thể tha, phải phái tam đàn hải hội đại thần xuống trần, bắt hán lên Thiên Đình hỏi tội!”

Thái Bạch Kim Tinh vội tấu:” Bệ hạ, việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn!”

Hoàng Thổ nương nương cũng nói:” Thái Bạch Kim Tinh nói có lý, bệ hạ nên bàn bạc kỹ hơn!”

Ngọc đế lão nhi theo ý kiến của Thái Bạch lập tức cho giải tán chúng tiên, mình thì quay lại Phác Hương điện, Hoàng Thổ nương nương cũng quay về Khảm Ly cung, chỉ có mình Thái Bạch là đi theo Ngọc đế.

” Thái Bạch, người cho rằng việc này nên xử lý thế nào?” Thái Bạch Kim Tinh là tâm phúc của Ngọc đế, ít nhiều cũng biết một chút nội tình, Ngọc đế gặp phải chuyển khó xử, nên đành nhờ đến miệng của tâm phúc này.

Thái Bạch vuốt vuốt bộ râu trắng, nói:” Bệ hạ nên phái Thất công chúa xuống trần!”

Ngọc đế lão nhi mắt sáng như sao, khen ngợi Thái Bạch vài câu rồi lập tức truyền gọi Thất công chúa đến, ra lệnh:” Con hãy xuống trần, đến Đông Thắng thần châu, Thúy Hà sơn một chuyến, tự có cơ duyên!”

Thất công chúa là người nhỏ nhất trong bảy người con do Ngọc đế vào Vương mẫu sinh ra, mặt tựa như hoa, đẹp sánh Hằng Nga, nổi tiếng ôn nhu hiền thực. Nàng hỏi:” Phụ hoàng bảo con xuống trần làm gì?” Ngọc đế lão nhi đáp:” Con không cần hỏi nhiều, đi là biết!”

Thất công chúa không dám hỏi nhiều, chỉ đành tuân theo hoàng mệnh. Vượt qua cửu thiên cương sát (gió mạnh) rời khỏi tiên giới, đi đến Đông Thắng thần châu.

Lâm Phong đã ở trong tiên phủ mặc tọa (ngồi yên) ba ngày, không thấy tiên giới có động tĩnh gì thì lúc này mới buông lời tinh thần, trong lúc rảnh rỗi lại nhớ tới Linh Thửu lão yêu đang quay về Ác Ma sơn chính đồn yêu binh. Cũng không biết vì sao mà lòng quặn lên, vội vàng rời khỏi tiên phủ, không kinh động đến mấy đồ đệ mà hóa thành kim quang bay tới Ác Ma sơn.

Ác Ma sơn và Cực Lạc cung có thể coi là hàng xóm, cách nhau không quá vạn dặm. Ở trong mắt người thường thì là trăm sông ngàn núi, nhưng trong mắt tiên nhân thì cũng chỉ là khoảng cách nhỏ bé, mất chút thời gian là qua được.

Linh Thửu lão yêu lần trước bị Lâm Phong đánh lén nên bị thương nặng, lại rơi vào trong Sơn Hà đồ, chẳng dặng đưng bắt đắc dĩ mới phải lạy Lâm Phong làm sư phụ, trong bụng căm lắm. Từ lúc trở lại Ác Ma sơn, suy đi nghĩ lại, cảm thấy không đẹp được phần hận, cũng chẳng chinh đồn yêu binh gì mà chỉ ngồi chơi cả ngày.

Ba tháng sau, phần hận tiêu bớt, lúc này mới nhớ tới cái mạng nhỏ của mình còn nằm trong tay sư phụ, tính mạng quan trọng hơn nên lập tức gọi mấy thủ hạ thân cận đến, ra lệnh chinh đồn yêu binh, thao luyện binh mã.

Chẳng ngờ được lão yêu hôm nay vừa mới mở cuộc diễn luyện mấy nghìn yêu binh, lại vừa lúc gặp phải Thất công chúa từ trên trời bay xuống. Thất công chúa thân là Ngọc đế công chúa, thấy Thúy Hà sơn yêu

ma quỷ quái ngay giữa ban ngày ban mặt thao luyện binh mã trên trời, cực kỳ càn rỡ, hoàn toàn không để Thiên Đình vào mắt thì cực kỳ tức giận.

Thất công chúa để Tường Vân Lạc ở trước trận, yêu kiều quát:” Yêu nghiệt to gan, còn không gọi đầu lĩnh ra đây gặp ta!”

Linh Thứu lão yêu đang quở mắng mấy tên yêu binh lười biếng, nghe thấy tiếng quát thì vội chạy ra, thấy là một tiên nữ xinh đẹp nhưng không quen biết thì sắc tâm nổi lên, cười hắc hắc dâm dăng nói :” Tiên nữ nàng là đệ tử phái nào, không bằng từ nay đi theo bản vương, để ngày mai bản đại vương tự mình đến nhà, cầu hôn với trưởng bối nhà nàng nhé!”

Thất công chúa vốn đã giận sẵn, lại thấy lão yêu dám có dâm tâm với mình, nàng là một công chúa cao quý còn chưa bao giờ phải chịu vũ nhục như vậy. Hai mắt tối sầm, thiếu tí nữa là ngất xỉu tại chỗ, giận dữ nói:” Tên yêu nghiệt này, dám vô lễ với bản công chúa, phải đánh người rơi vào luân hồi, đầu thai làm súc sinh mới được!”

Dứt lời nâng một thanh thần kiếm lên. Thanh thần kiếm này bảo quang lưu chuyển, khí thế sắc bén, tên là Thanh Hồng kiếm, là một kiện thượng cổ pháp khí uy lực cực lớn. Thất công chúa vốn không có pháp bảo gì lợi hại, nhưng vì lần này xuống trần lại có cơ duyên nên Ngọc đế mới tự mình ban thưởng cho Thanh Hồng kiếm.

Thất công chúa ở trong Dao Trì hấp thụ tinh thần lực tu luyện mấy ngàn vạn năm, mặc dù còn chưa đạt thành kim tiên đại đạo, nhưng cũng chỉ kém có chút xíu nên mạnh hơn cả Linh Thứu lão yêu tiểu ma cả bông mới chỉ vừa vượt qua được thiên kiếp, đạt thành tiên đạo.

Chỉ là nàng chưa giao thủ với ai, lại không rõ uy lực của Thanh Hồng Kiếm, cũng vì bị Linh Thứu lão yêu chọc giận nên mới vừa ra tay đã dùng toàn lực.

191. Chương 10: Dao Trì Công Chủ.

Khi Linh Thứu cảm thấy không ổn thì Thanh Hồng kiếm đã chém tới gần, một đoàn kiếm quang màu xanh sắc bén, dày đặc như mưa ập đến. Chỉ riêng kiếm khí thôi cũng đã khiến da thịt Linh Thứu lão yêu cảm thấy đau nhức nên lão nào dám xông lên, chỉ là Thanh Hồng kiếm kiếm thế tới quá nhanh, nhoáng cái đã đến trước mắt, dù muốn tránh cũng không được. Vì thế khi tình thế cấp bách lão đành phải liều mạng, bỏ nhục thân của mình lại mà đem nguyên thần chạy trốn.

Bỗng một đạo thất thải tường quang mãnh liệt ở phía tây bắn đến, đập lên Thanh Hồng kiếm, đó chính là Lâm Phong vừa kịp chạy tới, còn chưa kịp lấy Linh Lung bảo tháp ra để hộ thân đã vội dùng Thất Thái nguyên thạch đánh mạnh một cái vào Thanh Hồng kiếm của công chúa. Ai ngờ lại bị đánh bay về phía sau mấy trăm dặm, mồm phun ra một ngụm tiên huyết khiến hắn không khỏi hoảng hốt.

Thất Thái nguyên thạch đã được Lâm Phong dùng nguyên thần tế luyện, sớm đã dung hợp với nguyên thần, vận dụng tự nhiên, cho dù có là tiên nhân tu vi cao hơn hắn mấy lần cũng chưa chắc đã có thể đỡ được một đòn hắn dùng Thất Thái nguyên thạch đập hết sức. Thế mà lần này lại bị đánh cho phụt cả máu, thật không biết tiên nữ này lại lịch thể nào mà lại lợi hại đến vậy.

Thanh Hồng kiếm đụng mạnh với Thất Thái nguyên thạch một cái, quang mang trên thân kiếm cũng ảm đạm đi, rung lên một tiếng như rên rỉ rồi bay trở về tay công chúa.

Thất công chúa người chỉ hơi lung lay một chút rồi lại đứng vững lại, thấy thất thải tường quang vậy mà lại có thể đỡ được một đòn toàn lực của mình thì nàng cũng không khỏi cảm thấy thán ngạc nhiên, hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến Linh Thứu lão yêu đã bị dọa đến mức hồn bay khỏi xác nữa mà cầm Thanh Hồng kiếm đuổi theo Lâm Phong.

” Toa Ly Na!” Lâm Phong vừa đứng vững lại, chỉ thấy sóng kiếm của tiên nữ đuổi theo phía sau, đang chuẩn bị dùng Linh Lung bảo tháp bảo vệ bản thân thì lại trông thấy rõ được khuôn mặt của tiên nữ, nhất thời quá sợ hãi liền thốt lên kinh ngạc.

Thất công chúa cũng nhìn rõ Lâm Phong, thấy Lâm Phong tuổi còn trẻ như vậy, trang phục lại không giống người tu đạo thì không khỏi sửng sốt. Lại thấy người này há hốc miệng nhìn mình chăm chăm, mắt chẳng thèm nháy, nàng tưởng mình lại gặp phải một tên sắc lang nữa nên nhất thời giận dữ, quát hỏi: "Người thật không hiểu lý lẽ, nhìn chăm chăm ta như vậy để làm gì?"

"Không phải ta hoa mắt đấy chứ?" Lâm Phong bị thất công chúa kéo trở về với thực tại, vỗ vỗ trán mấy cái, cũng không để ý đến vẻ mặt giận dữ của thất công chúa mà lại cẩn thận đánh giá nàng, lẩm bẩm: "Không sai, là Toa Ly Na..."

"Láo xược!" Thất công chúa thấy người này không biết điều như vậy, ánh mắt mặc dù không đậm ô giống như Linh Thửu lão yêu nhưng cứ lướt qua lướt lại trên người nàng cũng khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên, quát: "Người nói nhầm đủ chưa, ta là Ngọc Đế thất công chúa, không phải là Toa Ly Na nào đó, người nhận sai người rồi!"

"Nhận sai người?" Lâm Phong đầu óc tỉnh táo lại, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới một lần nữa, tiên nữ này ngoại trừ có mái tóc màu đen ra thì tất cả còn lại đều giống hệt Toa Ly Na, ngay cả đôi mắt to sáng long lanh kia cũng như giống y như đúc.

Lâm Phong vừa rồi là do quá hoảng hốt, giờ tỉnh táo lại thì hẳn cũng biết mình đã nhận nhầm người. Toa Ly Na đang ở Thẩn Tang đại lục, không thể chạy đến đây được. Hơn nữa tiên nữ này tu vi pháp lực còn cao thâm hơn cả mình, làm sao có thể là Toa Ly Na chứ. Mà khoan đã, tiên nữ này nói nàng là ai....

"Thất công chúa?" Lâm Phong nhớ lại thì cực kỳ giật mình, thiếu chút nữa là nhảy dựng cả lên. Sau khi xác nhận mình không có nghe lầm, nhịn không được liền hỏi lại lần nữa: "Nàng là Ngọc Đế thất công chúa?"

Thất công chúa thấy người này không nhìn mình chăm chăm nữa thì cũng hơi nguôi giận, nói: "Không sai, người là ai, vì sao lại cứu tên yêu nghiệt kia?"

Lâm Phong giật mình, vội vàng thi lễ rồi mới nói: "Bần....ách, việc này....Ta là cung chủ Cực Lạc cung, tên yêu thứu đạo nhân kia chính là ngũ đồ đệ của ta, không biết hắn đã làm gì mà khiến công chúa tức giận như vậy?"

Thất công chúa vốn không có ác cảm gì với Lâm Phong, nhưng vừa nghe được Lâm Phong là sư phụ của lão yêu kia thì hình tượng tốt của Lâm Phong trong mắt nàng nhất thời sụp đổ, nếu như Lâm Phong biết mình lại bị tên đồ đệ ngoan này hại thê thảm như vậy, không biết là có tức đến ói máu ra không.

Thất công chúa mặt lạnh như băng, quát: "Quả nhiên là thầy hay tất có trò giỏi, đều cá mè một lứa, ta thấy người cũng không phải loại tốt lành gì!"

Lâm Phong lấy làm kinh hãi, chẳng hiểu Linh Thửu lão yêu đã đắc tội gì với Ngọc Đế thất công chúa, vội vàng nói: "Không biết nghiệt đồ đã đắc tội gì với công chúa, nếu tên nghiệt đồ này bất kính với công chúa thì ta xin thay hắn tạ lỗi với nàng vậy."

Thất công chúa khuôn mặt đỏ bừng, trong lòng thầm chửi: "Kẻ này sao lại đáng ghét như vậy, định chơi khó ta sao, tên yêu nghiệt kia nói toàn lời trêu ghẹo ta, bảo ta làm sao nói lại được chứ!" Bỗng nàng cả kinh: "Phụ hoàng bảo ta đến Thúy Hà sơn ở Đông Thắng thần châu, không lẽ có liên quan tới người này?"

Nghĩ thế nàng liền vội cẩn thận đánh giá lại Lâm Phong, thấy người này tuổi còn trẻ, anh tuấn bất phàm cũng chỉ là phụ, quan trọng hơn là hắn chỉ tu luyện có hơn mười năm thôi mà đã mạnh hơn một vài thiên tiên khổ tu cả vạn năm khiến nàng không khỏi kinh hãi. Nàng càng khẳng định rằng việc phụ hoàng bảo mình đến đây chắc chắn là có liên quan đến người này.

Lâm Phong thấy đôi mắt to mỹ lệ của thất công chúa không hề có kỵ mà quét đi quét lại trên người mình, nhưng trong đầu hắn lại đang thầm nghĩ, Ngọc Đế thất công chúa này sao lại giống Toa Ly Na đến vậy, hắn đã mơ hồ đoán ra chút gì đó, nhưng lại không thể nào chứng minh được nên cũng không dám nói ra ngoài.

Nếu nói thất công chúa không có quan hệ với Toa Ly Na thì có đánh chết hắn cũng không tin, người giống người thì có nhiều, nhưng không thể nào giống đến vậy được, ánh mắt và thần thái của thất công chúa giống hệt với Toa Ly Na độc nhất vô nhị kia. Về ngoài có thể thay đổi, nhưng thần thái và khí chất ở sâu trong mỗi người thì sao có thể bắt chước được.

Hai người trong lòng đều mang tâm sự, đều đang thầm đánh giá đối phương. Cuối cùng vẫn là thất công chúa da mặt mỏng hơn, bị một nam tử xa lạ nhìn chăm chăm như vậy thì nàng sao có thể chịu được lâu, khuôn mặt đỏ hồng lên, quát:” Người nhìn ta chăm chăm để làm gì?”

Lâm Phong tỉnh táo lại, thấy thất công chúa không nhắc đến chuyện của Linh Thửu lão yêu thì hắn cũng chẳng dại gì mà dấn động lại chuyện này nữa, vội vàng ho một tiếng:” Chẳng biết công chúa xuống trần là có chuyện gì, nếu có việc gì cần thì xin công chúa cứ sai bảo!”

Chính bản thân thất công chúa cũng không biết cụ thể mình xuống trần là để làm gì thì làm sao có thể trả lời hắn được chứ, nhất thời ghen cả hòng, ngơ ngác nửa ngày cũng không biết trả lời thế nào, đột nhiên ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nói:” Không có gì, mang ta đi xem Cực Lạc cung của người đi!” Nói xong mới cảm thấy không thích hợp, nàng Dao Trì công chúa mỹ lệ này nhất thời cảm thấy xấu hổ, mặt mũi đỏ bừng.

Đã từng gặp qua thực nữ xấu hổ, nhưng chưa từng được thấy tiên nữ xấu hổ, Lâm Phong nhất thời ngơ ngẩn trước vẻ đẹp của thất công chúa, vội vàng nói:” Xin mời công chúa!” Rồi lập tức đi trước dẫn đường đến Cực Lạc cung.

Thất công chúa đang lúc không biết làm sao cho phải, lại thấy Lâm Phong xoay người đi trước dẫn đường thì hơi do dự một chút rồi cũng bay theo sau Lâm Phong.

Trên đường bay đến Cực Lạc cung, thất công chúa đuổi kịp Lâm Phong rồi hỏi:” Không biết đạo huynh xưng hô thế nào?”

Lâm Phong không biết ấn tượng của Thất công chúa với mình như nào nên cũng không dám lỗ mãng, vội đáp:” Bần....Ta là Lâm Phong!”

Thất công chúa nghe hắn hai lần muốn tự xưng bần đạo nhưng cứ ngập ngừng thì không khỏi thấy kinh ngạc, hỏi:” Chẳng lẽ đạo huynh không phải người trong đạo môn sao?”

Lâm Phong trầm nghĩ:” Ta là đạo sĩ hàng thật giá thật, chẳng qua là không thích đem mấy câu khẩu hiệu đầy treo ở ngoài miệng thôi. Có điều cũng phải công nhận, bản cung chủ chương quản hai khí Hồng Mông, Huyền Hoàng, lại ngưng tụ được yêu hoàng Thái Huyền chân thân, có phải là người trong đạo môn hay không chính ta cũng không rõ nữa!”

” Công chúa cứ coi ta như người thường là được rồi!” Lâm Phong không biết trả lời thế nào, không còn cách nào khác đành nói một hai câu đối phó tạm vậy.

” Người thường?” Thất công chúa hơi tò mò:” Ta thấy người tu luyện cũng chỉ mới hơn mười năm, vì sao lại có tu vi cao thâm như vậy. Nếu bất cứ người thường nào chỉ cần tu luyện vài chục năm mà có tu vi như người thì không phải kim tiên sẽ ngập trời sao!”

Lâm Phong khiêm tốn nói:” Ta chỉ tốt số hơn người thường một chút mà thôi!”

Thất công chúa thấy thần thái hắn không kiêu không hèn, khiêm tốn hữu lễ thì không khỏi nảy sinh hảo cảm. Nàng lại hỏi lai lịch của Lâm Phong, hắn cũng chẳng hề giấu diếm, đem đời trước kiếp sau, vợ con bố mẹ mình nói hết ra với nàng.

Ngọc đế chính là tam giới chí tôn, thiên địa vạn vật đều thuộc quyền quản lý của hắn, nếu nàng công chúa này muốn điều tra, bất cứ lúc nào cũng có thể tra ra kiếp trước kiếp sau của hắn, cho nên về căn bản là hắn chẳng có gì phải giấu diếm cả.

Nàng công chúa mỹ lệ này luôn ở Dao Trì chuyên tâm tu luyện, mấy ngàn vạn năm chưa từng rời khỏi chỗ đây, sao có thể có nhiều kinh nghiệm ở đời được như Lâm Phong. Hắn đem cuộc sống mấy chục năm của mình nơi hồng trần thế tục nói ra, thêm mắm thêm muối, miêu tả sinh động như thật khiến cho công chúa mỹ lệ nghe được mà vẻ mặt ước ao, trông đợi vô cùng.

” Chỉ mong được làm uyên ương chẳng cầu thành tiên!” Thất công chúa trong lòng bỗng xuất hiện câu này, không khỏi len lén liếc nhìn người thanh niên trẻ tuổi khí độ bất phàm bên cạnh. Cuộc sống của hắn thật nhiều màu sắc, mình ở Dao Trì mấy ngàn vạn năm nhưng lại không tuyệt vời bằng đời người ngắn ngủi mấy chục năm của hắn.

Thất công chúa thậm chí còn nhin không được mà thầm nghĩ giá như mình có thể cùng người này dắt tay rong chơi bốn biển, thả mình cùng trời đất thì đúng là một chuyện tuyệt vời.

Bỗng nàng lại thấy như vậy là không thích hợp, tự tiện kết duyên với phạm nhân là đại tội xúc phạm thiên điều, hơn nữa bản thân nàng còn là Dao Trì công chúa của Ngọc Đế, sao có thể mất tự trọng như vậy. Nhất thời nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng, trái tim như con hươu nhỏ chạy loạn đập rộn ràng không ngừng.

Lâm Phong cũng không biết nàng công chúa này đang suy nghĩ gì trong đầu, dẫn nàng đến trước tiên phủ rồi xoay người nói: "Mời công chúa!"

Thất công chúa vội đẹp bỏ mọi suy nghĩ, lúng túng đáp lời rồi theo chân Lâm Phong bước vào Cực Lạc tiên phủ.

Cấm pháp trong tòa tiên phủ đã được khởi động hết, nếu như không có ai chỉ dẫn, mạnh mẽ xông vào thì cho dù có tu vi chỉ thiếu một bước là thành kim tiên đại đạo như công chúa cũng không thể nào an toàn mà tiến vào cung.

Chỉ là....Cô nàng mà Cực Lạc cung chủ gọi là Toa Ly Na kia chẳng lẽ lại giống mình như vậy sao? Thất công chúa trong lòng cũng xuất hiện nghi ngờ, không khỏi cảm thấy khác thường. Nàng hoàn toàn không nghĩ Lâm Phong sẽ lừa nàng.

Càng không nghĩ đến chuyện với thân phận hiện tại của hai người thì Lâm Phong thật ra đã phạm vào tội bất kính rồi.

Cấm pháp trong Cực Lạc cung quá nhiều, cho dù là tiên nhân thông hiểu cấm pháp cũng có thể nhầm lung tung beng cả lên, ít nhất cũng phải mất hơn nửa giờ đồng hồ mới có thể đi vào trong phủ.

Đương nhiên Lâm Phong là ngoại lệ, dưới chân hắn xuất hiện một đám mây, ý bảo công chúa bay lên rồi sau đó thuận di vào tiên phủ, trực tiếp đi tới đại điện tiên phủ. Mấy nữ đệ tử đang canh giữ ở đấy đột nhiên thấy hắn dẫn theo một tiên nữ đẹp như vậy trở về thì không khỏi lén lút bàn luận.

Lâm Phong vội ho lên một cái ngăn tiếng nghị luận nho nhỏ của mấy nữ đệ tử này. Sau khi mời thất công chúa an vị ở một bên, còn mình ngồi ở một phía, đang lúc muốn tìm chút tiên phẩm gì đó để tiếp đón một công chúa có thân phận cao quý mà lại không tìm ra được thứ gì, cũng may da mặt hắn vốn dày nên cũng không đến nổi đỏ mặt.

Ngẫm nghĩ một chút, hắn đã có cách.

Lâm Phong sai một nữ đệ tử dâng tiên trà, lúc này mới xuất ra một viên đại la cừu chuyển kim đan, dâng lên cho Thất công chúa, nói: "Cực Lạc cung không có tiên phẩm gì quý hiếm, chiêu đãi không được chu toàn, xin công chúa tha lỗi. Viên kim đan này là của một vị tiên nhân ban cho, có tác dụng giữ gìn nhan sắc, tăng thêm tuổi thọ. Xin công chúa hãy nhận lấy!"

Nếu như Thái Thượng lão quân biết Lâm Phong đem đại la cừu chuyển kim đan nói thành thứ thuốc giữ nhan sắc, tăng tuổi thọ bình thường thì không biết sẽ độc ác cỡ nào đầu hắn như thế nào nữa.

"Đại la cừu chuyển kim đan!" Thất công chúa vốn tưởng Lâm Phong chẳng có thứ gì tốt đem ra, ai ngờ tay hắn lại rút ra một viên đại la cừu chuyển kim đan khiến nàng không khỏi hô lên kinh ngạc.

Với hiểu biết của nàng, dĩ nhiên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra viên kim đan to cỡ hạt nhãn, hương khí tỏa ra bốn phía kia chính là đại la cừu chuyển kim đan của Thái Thượng lão quân ở Huyền Đô Thiên Đâu Suất cung. Là tam giới đệ nhất linh đan diệu dược, tác dụng há có thể chỉ đơn giản là giữ nhan sắc, tăng tuổi thọ như lời Lâm Phong nói. Người thường nếu dùng một viên Cừu chuyển kim đan thì chỉ sợ không đến một năm là thành được tiên đạo, thoát khỏi luân hồi, vĩnh hưởng muôn đời.

Có điều nàng là Ngọc Đế thất công chúa, đại la cừu chuyển kim đan mặc dù là vô thượng trân phẩm, phổ thông tiên nhân khó lòng có được, nhưng ở chỗ Ngọc Đế cũng có mấy viên.

Hơn nữa bàn đào chín nghìn năm ở Dao Trì tác dụng cũng không kém đại la cừu chuyển kim đan, bởi vậy nàng cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút thôi chứ không giống như mấy tiểu đồ đệ của Lâm Phong, vừa thấy đại la cừu chuyển kim đan là như mấy lão nhà quê vừa lên thành phố thấy được áo tắm hai mảnh vậy. Khiến người khác vừa nhìn đã biết là mới từ quê lên.

” Người sao lại có được đại la cửu chuyển kim đan của thái thanh đạo đức thánh nhân?” Thất công chúa hiểu kỳ hỏi, đưa tay ra nhận lấy viên cửu chuyển kim đan kia.

Lâm Phong cười nói:” Không dám nói dối công chúa, mấy tháng trước lão quân sai đồng tử xuống đây thu lại Thái Cực đồ và Tử Kim hồ lô, nhưng lại ban cho ta một hồ lô đại la cửu chuyển kim đan. Ta cũng không rõ nguyên do trong đó nữa!”

” Một hồ lô đại la cửu chuyển kim đan?” Thất công chúa hô to, điều này thực sự quá dọa người, Thái Thượng lão quân chính là một trong đạo môn tam thanh tổ sư, được vạn tiên triều bái, ngay cả Ngọc Đế tam giới chí tôn cũng không phải đối, thân phận vô cùng cao quý.

Chỉ sợ với mặt mũi của Ngọc Đế, nếu không có cơ duyên mà muốn xin được một viên kim đan của lão quân thì cũng khó vô cùng. Không nghĩ được Cực Lạc cung chủ này lại được lão quân ban thưởng cho cả một hồ lô kim đan, điều này khiến thất công chúa ngạc nhiên há mồm trợn mắt.

192. Chương 11: Sắc Đảm Bao Thiên.

” Chẳng lẽ địa vị của hắc còn cao hơn cả phụ hoàng, nên đến cả thái thanh tổ sư cũng ban thưởng cho một hồ lô đại la cửu chuyển kim đan!” Thất công chúa thầm nghĩ trong lòng.

Rốt cuộc Cực Lạc cung chủ là thần thánh phương nào mà chẳng những được Thái Thượng lão quân ban cho Thái Cực đồ giúp tu thành tiên đạo, giờ lại còn được ban cho hắc một hồ lô đại la cửu chuyển kim đan.

Hơn nữa....ngay cả hai khí Hồng Mông, Huyền Hoàng sinh ra từ thời Bàn Cổ, Hồng Quân tổ sư cùng Linh Lung bảo tháp, Thất Thái nguyên thạch cũng đều nằm trong tay hắc.

Linh Lung bảo tháp thì cũng bình thường, yêu hoàng Thái Huyền cũng đã bỏ mạng trong trận cổ yêu ma đại chiến, nhưng còn Thất Thái nguyên thạch này vốn là đồ của Hồng Quân thánh mẫu Nữ Oa nương nương, tại sao cũng nằm trong tay hắc chứ.

Còn có tiên thiên đệ nhất trận, Đại La kiếm trận nữa....

Thất công chúa thầm kinh hãi không ngớt, với địa vị và tu vi pháp lực của nàng dĩ nhiên rất quen với những tiên thiên pháp khí này, chúng đều là “hàng khủng” cả. Chẳng lẽ địa vị của Cực Lạc cung chủ thật sự cao hơn cả phụ hoàng sao?

Trong đầu thất công chúa xoay chuyển rất nhiều suy nghĩ, nhưng nàng cũng ngại chẳng dám hỏi thẳng, không còn cách nào khác hơn đành nói:” Đạo huynh trải nghiệm vạn thế, hôm nay đã siêu thoát luân hồi, đạt được tiên đạo, thật là một chuyện đáng mừng!”

Lâm Phong suy nghĩ một chút rồi cẩn thận hỏi:” Mấy ngày trước đệ tử bản cung bị tâm ma quấy nhiễu khi độ kiếp, vốn phải trọng nhập luân hồi để chuyển kiếp nhưng do ta cưỡng hành mở ra lục đạo luân hồi, thay chúng đánh tan nhân quả nghiệp chướng, xúc phạm vào thiên điều. Giờ có phải là Ngọc Hoàng bệ hạ cao thượng đã tức giận, muốn bắt ta lên thiên đình hỏi tội?”

Thất công chúa nhất thời hơi xấu hổ, lắp bắp trả lời:” Việc này ta cũng không biết!”

Lâm Phong thấy mơ hồ, hắc không hiểu nguyên nhân trong đó, nhưng thấy công chúa mặt đỏ bừng thì lại không dám hỏi nhiều. Chỉ cần Ngọc Hoàng đại đế không tìm đến gây phiền phức thì hắc đã thở phào nhẹ nhõm, miệng tụng nam mô a di đà phật rồi...À không, phải là Vô Lượng Thiên Tôn mới đúng...Mà cũng không phải, Lâm Phong suy nghĩ ngẩn cả người ra.

Sửng sốt cả nửa ngày, khi hắc đang thầm nóng ruột thì một làn gió thơm thổi đến, hóa ra là mấy đồ đệ nghe tin sư phụ dẫn về một tiên nữ xinh đẹp thì đều chạy đến xem náo nhiệt. Khi thấy được vẻ thanh lệ thoát tục của thất công chúa đang ngồi với Lâm Phong, Nghê Thường không sợ sư uy chạy ào tới hỏi:” Sư phụ, vị tỷ tỷ này là ai?”

Cửu vĩ hồ tròn mắt đảo đảo mấy cái, theo cách nhìn người của nàng, hiển nhiên là đã đem thất công chúa biến thành một tiên nữ phái nào đó bị Lâm Phong lừa đến, trong lòng nàng thầm khinh bỉ vị sư phụ kia.

Lại thấy thất công chúa xuất trần thoát tục, so với Dao Trì tiên nữ còn đẹp hơn vài phần thì bản thân không khỏi cảm thấy tự ti.

Lâm Phong thấy tiểu đồ đệ không biết lớn nhỏ gì thì vội quát:” Nghê Thường, không được vô lễ, vị này chính là Dao Trì thất công chúa, các người mau đến bái kiến công chúa đi!”

Hắn quay qua nói với thất công chúa:” Tiểu đồ đệ không biết lễ nghĩa, vạn mong công chúa đừng trách phạt!”

” Thất công chúa?” Mấy đồ đệ nghe vậy thì trợn cả hai mắt lên nhìn công chúa, Nghê Thường đang chạy đến cả người phanh kít lại, quần áo trông rất khôi hài, miệng há hốc ra, hình như đã quên cả họ mình là gì. (ngạc nhiên quá hoặc sợ hãi quá mà ngây cả ra)

Với thân phận của họ, đừng nói là có thể được nhìn thấy một vị Dao Trì công chúa, ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến. Ai ngờ lúc này thậm chí có cả một vị Ngọc Đế công chúa đang ngồi trước mặt, bảo sao không khiến mấy tiểu yêu tinh các nàng ngây người ra chứ.

Thất công chúa thấy thái độ nghi ngờ hoạt bát thì sao có thể so đo với nàng chứ, hơn nữa thân là một Dao Trì công chúa, trước đây nàng giống như một chú chim bị nhốt trong lồng vậy, chẳng bao giờ rời khỏi thiên cung. Bây giờ thấy tiểu đồ đệ hoạt bát khả ái nhất này của Lâm Phong nàng liền thấy gần gũi, không những không trách phạt mà đối xử rất thân mật.

” Không đâu, vị muội tử này thật khả ái!” Thất công chúa cười nói:” Ta và các tỷ tỷ cho tới bây giờ còn chưa một lần rời khỏi thiên cung. Lần này phụng mệnh phụ hoàng xuống trần du lịch cũng không biết sẽ đi đâu, vừa tiện gặp người nên sẽ ở chỗ người vài ngày. Mấy đồ đệ của người phúc duyên cũng không tồi, đạt thành tiên đạo nhanh như vậy, tương lai chắc chắn có hi vọng thành được kim tiên!”

Lâm Phong vội nói mấy câu khách khí, nhưng trong lòng lại thấy nghi hoặc. Phụng mệnh Ngọc Đế xuống trần đi du lịch? Nếu đúng vậy thì khéo lợn mẹ cũng trèo được cây.

Ngọc đế sao có thể để công chúa vô duyên vô cớ chạy xuống trần đi du lịch được chứ, hơn nữa sao không đi chỗ khác mà lại chạy đến nhà mình chứ? Thật đúng là chuyện lạ năm nào cũng có nhưng năm nay đặc biệt nhiều.

Thấy tiểu đồ đệ mặt mày ngơ ngác, Lâm Phong thầm than mất thể diện, chỉ một công chúa thôi đã dọa mấy đồ đệ mình sợ mất mặt.

Hắn vội ho khan một tiếng đánh thức mấy đồ đệ tỉnh lại. Nghê Thường lúc này mới hồi phục lại tinh thần, thấy Ngọc Đế thất công chúa bình dị dễ gần như thế khi không khỏi cảm thấy thân thiết, lá gan cũng lớn hơn, cẩn thận dò hỏi:” Người thật sự là công chúa trên thiên đình sao?”

Thất công chúa cầm bàn tay nhỏ bé của Nghê Thường, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh. Công chúa mặc dù tu luyện ngàn vạn năm, nhưng chưa từng rời khỏi Dao Trì nửa bước, tự nhiên sẽ không để tâm đến mấy chuyện thân phận gì đó, cười nói:” Muội tử, gọi tỷ tỷ là được rồi, ta cũng chỉ là một người thường như các muội thôi!”

Lâm Phong cơ mặt giật giật nhưng lại không nói gì, trong lòng lại thầm cười:” Đồ đệ của ta gọi nàng là tỷ tỷ, vậy nàng nên gọi ta là gì?”

Hai người phụ nữ và một con vịt thành một cái chợ, thần tiên cũng thế, cũng có thất tình lục dục, thất công chúa lần đầu ra ngoài, đầu tiên là được nghe chuyện đời đầy màu sắc của Lâm Phong, giờ lại thấy thái độ nghi ngờ giống như tiên nữ trên thiên đình, ai nấy đều cung kính với mình thì không khỏi cảm thấy vui vẻ, nhất thời đã cùng với Nghê Thường làm loạn cả lên.

Tiểu Thanh và Thái Y đều là những thiếu nữ ham vui nên cũng đều chạy tới, kể cho công chúa về một số nguy hiểm gặp phải trên con đường tu đạo, công chúa do chưa từng phải trải qua đau khổ gì nên cảm thấy rất hứng thú, rất chăm chú nghe kể chuyện.

Chỉ có cửu vĩ hồ đứng ở một bên nhìn thất công chúa rồi lại nhìn Lâm Phong, trong lòng lại cảm thấy mơ hồ, vốn còn tưởng rằng cô gái này là tiên nữ phái nào đó bị Lâm Phong lừa gạt đến, ai ngờ được lại là Dao Trì công chúa.

Vừa suy đoán xem vị sư phụ này có thập thò một chân (có quan hệ mờ ám) với nàng Dao Trì công chúa phong hoa tuyết đại này không, hồ ly tinh thông minh xảo quyết cũng thầm quyết định, đi theo vị sư phụ này cũng không tệ lắm.

Nghĩ đến tiên giới nơi có thần tiên bay lượn đầy trời, chính mình chẳng qua chỉ là một con hồ ly tinh vớ vẩn, bây giờ không chỉ có được một thanh tiên thiên thần kiếm, ngay cả đại la cửu chuyển kim đan cũng được ăn, có vị sư phụ tốt như vậy dạy bảo thì còn phàn nàn cái gì nữa chứ.

Hơn nữa cả thái thanh tổ sư cũng nể mặt mũi ban thưởng cho cả một hồ lô kim đan, giờ lại lừa được cả Dao Trì công chúa xinh đẹp trên thiên cung xuống, mình chỉ cần đi theo hắn, sau này không chừng quạ đen lại biến thành phượng hoàng, thanh danh vang dội tiên giới.

Lâm Phong không biết đại đồ đệ đang thầm nói xấu mình. Hắn thấy thất công chúa và ba đồ đệ nói chuyện rất hợp nhau, quên cả chủ nhân là hắn còn đang ngồi sờ sờ ở đấy thì chỉ thầm dặn cửu vĩ hồ tiếp đón Dao Trì công chúa thật tốt rồi lặng lẽ rời khỏi đại điện, hóa thân thành kim quang bay về phía Ác Ma sơn.

Linh Thứu lão yêu gặp phải cảnh cửu tử nhất sinh, may mắn là còn giữ được cái mạng nhỏ, lão biết đại họa của mình đã đến nên chẳng còn tâm tư đi thao luyện binh mã, cả ngày cứ nhấp nha nhấp nhồm trốn tránh trong động phủ. Đang lúc lo lắng liệu sư phụ có trừng phạt mình hay không thì bỗng nhiên mắt hoa lên, Lâm Phong đã xuất hiện ở trước mặt lão.

Linh Thứu lão yêu kinh hãi, ba tháng trước tu vi pháp lực của sư phụ còn kém mình, sao chỉ ba tháng sau đã mạnh hơn mình nhiều thế này, mình đã không thể cảm ứng được hắn khi hắn đến nữa. Có điều lão cũng chẳng có thời gian mà đi lo lắng mấy vấn đề này, vội vàng đứng dậy bái kiến Lâm Phong.

Lâm Phong giao đấu với thất công chúa mặc dù bị nội thương, nhưng hắn cũng chỉ bị thương nhẹ, nguyên thần không bị tổn thương gì, chỉ cần vận công một chút là có thể khôi phục lại như lúc ban đầu.

Liếc mắt nhìn tên đồ đệ bất kham này, Lâm Phong quát hỏi:” Sao ngươi lại đắc tội với thất công chúa?”

” Thất công chúa?” Linh Thứu lão yêu khó hiểu, khi Lâm Phong đỡ được một kích của thất công chúa thì lão cũng chạy vào trong động phủ nên không nghe được cuộc nói chuyện của sư phụ và tiên nữ kia, cho nên lão cũng không biết thân phận của thất công chúa.

Lâm Phong hừ lạnh một tiếng:” Ngươi thật to gan, ngay cả Dao Trì công chúa cũng dám đắc tội, suýt chút nữa là mang đại họa đến cho ta, nếu không phải thất công chúa đã quên chuyện này thì ta nhất định sẽ bắt ngươi lên thiên đình chịu tội!”

” A!” Linh Thứu lão yêu sợ hãi kêu lên một tiếng, thế mới biết họa mình gây ra lớn đến cỡ nào. Ngay cả Dao Trì công chúa cũng dám cả gan đùa giỡn, chắc do sống lâu quá nên giờ mình chán sống rồi.

Thấy sắc mặt Lâm Phong không tốt nên lão yêu cũng không dám giấu diếm, đành thận trọng kể lại hết mọi chuyện. Nhưng lão cũng khôn, đem chân tướng sự thật là mình dâm tâm đại phát, đùa giỡn thất công chúa giấu đi phần lớn, chỉ nói chung chung mấy chuyện vụn vặt còn lại.

Lâm Phong dù chưa chính tai nghe, nhưng cũng có thể đoán ra một chút, vừa nghe lão nói sắc đảm bao thiên, ngay cả Dao Trì thất công chúa cũng dám đùa giỡn thì nhất thời giận dữ, tát lão yêu ” bộp” một cái, đánh lão bay ra ngoài, cả người lão đập vào vách động phủ rồi chậm chậm trượt xuống.

Lâm Phong mắng:” Tên súc sinh, ngươi có chín cái mạng cũng không thể đền hết tội xúc phạm thất công chúa đâu, nếu công chúa truy cứu, thì dù thế nào ta cũng phải bắt tên nghiệt súc bất kham ngươi đưa tên thiên đình chịu tội. Thôi, chuyện này ta bỏ qua , nếu sau này còn dám mang họa đến cho ta thì đừng trách ta đánh ngươi rơi vào luân hồi, chuyển kiếp đầu thai đấy!”

Lão yêu ăn một tát nhưng cũng không dám tức giận, lão quỳ trên mặt đất, miệng nín thinh chẳng dám nói năng gì nhưng trong lòng thầm kêu may mắn. Quá tốt, sư phụ cũng không phải là loại vô dụng, may mà có thể xoa dịu được cơn giận của thất công chúa, nếu không mình thật sự phải lên Trảm Tiên đài một chuyến rồi. Tiểu Bi

193. Chương 12 Thiên Binh Hạ Giới.

Chung quanh Cực Lạc cung có không ít yêu vương chiếm động làm phủ, xưng vương xưng tử, Linh Thứu lão yêu vốn cũng là một trong số đó, nhưng cũng mới chỉ là kẻ yếu nhất mà thôi.

Lâm Phong khai cung lập phái, muốn đem Cực Lạc cung phát dương quang đại thì chắc chắn phải khai đao với đám yêu vương này. Đáng tiếc là giờ đệ tử thì có nhiều đấy, nhưng người mạnh lại quá ít, con đường tu tiên quá khó đi, mấy người đồ đệ cũng chỉ vừa mới đạt thành tiên đạo. Mặc dù mượn được pháp lực thần diệu của đại la cửu chuyển kim đan, nhưng cũng không thể nào ăn một cái là trở thành kẻ mạnh luôn được.

Đám đại yêu, đại ma vương trong Thúi Hà sơn này tên nào khổ tu nhiều thì hơn mười vạn năm, tên nào ít cũng phải vài vạn năm. Đại la cửu chuyển kim đan mặc dù có thần hiệu, nhưng cũng không thể nào so được với hơn mười vạn năm khổ tu của người ta được.

Nhưng giờ đã có Ngọc Đế thất công chúa đến, tu vi pháp lực còn mạnh hơn cả mình thì cần phải lợi dụng, Lâm Phong trầm suy tính, khi nào đi thu phục mấy tên yêu vương kia không thể không mượn sức của nàng được.

Thật ra bản thân hắn bế quan ba tháng, dùng Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí tinh luyện nguyên thần và thân thể, hơn nữa còn có công hiệu của đại la cửu chuyển kim đan thêm vào nên tu vi tăng mạnh, giờ đã vượt qua cả Linh Thứu lão yêu, muốn thu phục đám yêu vương ở chung quanh dễ như trở bàn tay.

Nhưng có thất công chúa là Dao Trì công chúa cao quý, thân phận đặc biệt như vậy mà không lợi dụng triệt để một lần thì làm sao ăn nói với đời được.

Nghe nói trong vườn đào ở Dao Trì có đào tiên chín nghìn năm mới chín, công hiệu không kém đại la cửu chuyển kim đan. Mấy thứ đấy mặc dù không có nhiều tác dụng đối với mình nhưng đối với môn hạ đệ tử lại vô cùng hữu ích.

Làm thế nào cũng phải tìm cách khiêng vài cây đào về, để cao tu vi của đám đệ tử. Là một cung chủ mà ngay cả một môn sinh để ý cũng không có thì chẳng phải quá vô dụng sao.

Khi Lâm Phong quay trở lại Cực Lạc cung thì thất công chúa đang ở hậu điện chăm chú giảng giải thiên tiên đại đạo cho bốn tiểu đồ đệ. Lúc Lâm Phong tiến đến gần nàng cũng không để ý đến hắn mà vẫn tiếp tục giảng pháp cho bốn đồ đệ, Lâm Phong không còn cách nào khác đành phải ngồi nghe ở một bên.

Bốn đồ đệ nghe đến mê mẩn, hoàn toàn không biết sư phụ đã đến.

Lâm Phong ngồi nghe một lúc mà cảm thấy buồn ngủ. Gần đây hắn tinh luyện Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí đã có chút tâm đắc đối với khai thiên tinh nghĩa và vạn vật luân hồi. Mấy điều thất công chúa đang giảng quả thật chẳng giúp ích được gì cho hắn.

Đang lúc sắp ngủ gục thì có đệ tử thông báo rằng bên ngoài có ba lão đạo tự xưng là đệ tử của Thúi Hà phái muốn gặp Lâm Phong.

Lâm Phong ngẩng người ra, thất công chúa bên cạnh cũng ngừng giảng giải lại, quay đầu lại hỏi Lâm Phong: "Đạo huynh có hiềm khích gì với Thúi Hà phái sao?"

Lâm Phong cười nói: "Thúi Hà phái này được xưng là Thúi Hà sơn đệ nhất đại phái, môn hạ đệ tử tự cao tự đại, đã từng nhiều lần gây chuyện với đệ tử Cực Lạc cung, nhưng cũng chưa có chuyện gì to tát lắm cả. Không biết tại sao lần này lại tìm đến tận cửa nữa!"

Rồi hắn kể lại chuyện hai đệ tử Thúi Hà phái lén ra ngoài yêu đương vụng trộm, chẳng may bị Tiểu Thanh phá hỏng nên muốn giết người diệt khẩu. Dĩ nhiên là có thêm mắm thêm muối, giấu diếm đi một phần sự thực, như chuyện hắn đánh lén hay vân vân gì đó sẽ không được kể ra.

Thất công chúa chưa rời khỏi Dao Trì lần nào, sao biết được lòng người hiểm ác đáng sợ, hơn nữa vì có hảo cảm với Lâm Phong nên không nghĩ đến việc Cực Lạc cung chủ này cũng chẳng phải thiên nam tín nữ. Nàng vừa nghe hết câu chuyện thì nổi giận: "Thúi Hà phái này nếu được xưng là chính đạo đại phái, tại sao lại dung túng cho môn đồ chứ. Làm việc trái phép như vậy thì nhất định phải chịu trừng phạt."

Lâm Phong trong bụng cười thầm nhưng mặt không đổi sắc, nói:” Công chúa cứ thông thả, để ta đi ra xem sao!”

Thất công chúa đứng dậy nói:” Ta cùng ra với ngươi!”

Đây là điều mà Lâm Phong cầu còn không được, chẳng qua hấn ngại mở miệng nhờ vả nên nào dám từ chối, lập tức đáp ứng với thất công chúa, cùng nàng mang theo bốn đồ đệ rời khỏi tiên phủ. Vừa ra khỏi cửa đã thấy ba lão đạo đang cười tường vắn phía trên bầu trời tiên phủ, chính là ba lão đạo đã truy sát hấn lúc trước.

” Ngươi chính là Cực Lạc cung chủ?”

Lâm Phong vừa dẫn thất công chúa và bốn đệ tử bước ra ngoài thì lão đạo đứng giữa ba người đã không khách khí quát hỏi.

Thất công chúa cau mày nhưng không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn ba lão rõ ràng có chút bất mãn.

Bốn tiểu đồ đệ gần đây lòng tự tôn dần cao lên, thấy lão đạo kia vô lễ như vậy thì cảm thấy rất giận dữ, nhưng ngại vì có sư phụ đứng phía trước, bên cạnh còn có thất công chúa nên không dám phát tác. không còn cách nào khác hơn là chờ đợi Lâm Phong.

Lâm Phong thấy hết biểu tình của thất công chúa, trong bụng không khỏi cười thầm:” Ba lão tạp mao các người đúng là không biết chết là gì, ngay cả Ngọc Đế thất công chúa cũng không để vào mắt, xem các người sau này chết như nào!”

Rồi hấn lập tức đáp lại:” Chẳng biết ba vị đạo trưởng đến Cực Lạc cung vì chuyện gì?” Hấn cũng không giới thiệu thất công chúa, để hình tượng ba lão trong mắt công chúa càng xấu thì càng có lợi cho hấn.

Lão đạo kia lại quát:” Đúng là tên yêu đạo nguời rồi!” Rồi quay sang nói với hai người kia:” Tên yêu đạo kia giết đệ tử phái ta, lại lén ám sát giết hại Nhất Dương Tử sư đệ. Nếu không phải có tổ sư gia đột nhiên du lịch quay về thì chắc chúng ta cũng không hay biết gì. Hai vị sư đệ, bây giờ cùng ta xông lên bắt tên yêu đạo kia lại, đem về giao cho chương môn sư bá xử trí!”

Hai lão đạo kia cùng lên tiếng đáp ứng:” Tên yêu đạo kia cá mè một lứa với đám tà ma yêu nghiệt Cực Lạc cung, gây loạn nhân gian. Thúi Hà phái chúng ta là tiên đạo chính phái, chúng ta không thể ngồi yên mặc kệ hấn được, phải bắt hấn đem về giao cho chương môn sư bá xử lý!”

Lâm Phong cười nhạt không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng nhìn ba lão đạo kia.

Với tu vi pháp lực của hấn bây giờ, dĩ nhiên không để ba lão kia vào mắt, ba tháng trước ba lão già kia chỉ mạnh hơn cừu vĩ hồ một chút, giờ thì sao, cừu vĩ hồ đã dùng đại la cừu chuyển kim đan vượt lên trên ba lão. Với trình độ như vậy sao có thể lọt vào mắt hấn chứ.

Thất công chúa đến ở cùng với Lâm Phong và mấy đồ đệ đã được một ngày đêm, nàng biết Tiểu Thanh và hai thái tử nhi mặc dù là yêu thân tu thành tiên đạo nhưng tu luyện đều rất thanh tịnh, giữ mình trong sạch, không hề có ác quả (kết quả xấu) , bởi vậy nên rất có thiện cảm.

Lúc này thấy ba lão đạo kia có lời lẽ vô lễ như vậy, không coi ai ra gì. Vốn lúc trước nàng cũng không có thiện cảm gì với mấy lão, giờ lại bị xúc phạm thì bảo sao không thấy giận chứ.

” To gan!” Thất công chúa quát:” Các người tự nhận là tiên đạo chính phái, nhưng sao không ước thúc môn nhân đệ tử. Đã làm chuyện xấu mà còn dám chạy đến đây dương oai diễu võ, còn không mau cút ngay, đừng để ta phải bắt các người lên thiên đình chịu tội!”

Ba lão đạo lúc này mới chú ý tới thất công chúa, lão đạo ở giữa liếc nhìn nàng nhưng không nhận ra thân phận, còn tưởng nàng cũng là yêu nữ của Cực Lạc cung nên quát tháo:” Yêu nghiệt, khẩu khí của người thật lớn, bắt bản đạo lên thiên đình chịu tội? Ngươi có bản lĩnh ấy sao?”

Thất công chúa chưa từng giận dữ như vậy, nghe lão già kia còn dám chửi rửa mình thì thiếu chút nữa là ngất xỉu lăn ra đất. Lời vô ích nữa câu cũng ngại nhiều, nàng liền nâng Thanh Hồng kiếm lên, chém thẳng về phía lão già.

Lão đạo kia đâu biết mình đã trong cảnh chỉ mình treo chuông, tu vi pháp lực của thất công chúa hơn xa lão, hơn nữa còn ra tay trong lúc đang giận dữ thì làm gì có đường để né tránh. Chỉ một chiêu thôi lão đã bị chém nát, nguyên thần vừa chạy ra cũng bị Thanh Hồng kiếm xé nát, thần hình câu diệt.

Hai lão đạo còn lại quá sợ hãi, giờ đã biết mình đụng phải thiết bản rồi thì làm gì còn có gan ở lại chịu chết. Vội vàng dùng đòn quang bỏ chạy mất.

Lâm Phong đứng ở một bên sao có thể để hai lão chạy thoát được, hắn đã sớm lén để Sơn Hà đồ ở phía sau hai lão. Hai lão vừa dùng đòn quang bỏ trốn là liền lao vào trong luôn.

Lâm Phong thu Sơn Hà đồ lại, cầm hai nguyên thần đã bị chế trụ lại, nhìn vẻ mặt hung hăng của công chúa nói: "Thúy Hà phái này tự xưng là danh môn chính phái, không thêm để thiên đình vào mắt, còn dám buông lời lăng nhục công chúa. Không bằng công chúa lên thiên đình bẩm báo với Ngọc Đế, để người phái thiên binh thiên tướng xuống trần thực hiện thiên quy!"

Ấn tượng của thất công chúa với Thúy Hà phái đã xấu đến tột cùng, nàng cảm thấy lời của Lâm Phong có lý nên lập tức nói: "Tiện thể bắt luôn hai tên yêu đạo này lên thiên đình để phụ hoàng trị tội!"

Nghe vậy Lâm Phong liền vội vàng gọi hai đệ tử đến áp giải hai lão đạo kia theo thất công chúa lên thiên đình.

Lâm Phong nhìn bóng thất công chúa dần biến mất trên bầu trời rồi mới cùng bốn đệ tử quay về tiên phủ.

Thất công chúa dẫn theo hai đệ tử của Cực Lạc cung áp giải hai lão đạo Thúy Hà phái đi lên thiên giới, vượt qua cửu thiên cương sát, ba mươi ba tầng trời rồi lên đến Ngọc Khuyết Kim Thiên. Sau khi vào Linh Tiêu bảo điện, nàng tâu trình lên Ngọc Đế hết tất cả mọi chuyện, Ngọc Đế lão nhi trầm ngâm hồi lâu rồi nhìn chúng tiên xung quanh, hỏi: "Chư vị tiên khanh có ý kiến gì không?"

"Bệ hạ, Thúy Hà phái là tiên đạo đại phái, từ trước tới nay vẫn thần phục thiên đình chúng ta. Trái lại đám yêu ma quỷ quái chốn hạ giới này vẫn luôn chống đối thiên đình, xem thường thiên điều. Đã có chuyện Tề Thiên Đại Thánh năm xưa đại náo thiên cung, giờ rất có thể sẽ lại lặp lại, Cực Lạc cung này cũng là tà môn yêu đạo nên xin Ngọc Đế phái người xuống trần điều tra rõ rồi hãy bàn tiếp!"

Vũ Khúc tinh quân vẫn thường xuyên xuống trần giới, thường hay lui tới một vài môn phái tiên đạo dưới trần, lại có giao tình với tổ sư Thúy Hà phái là Nguyên Dương chân nhân nên lập tức đứng ra bênh vực.

Thất công chúa tức giận: "Nói vậy, ta chính mắt thấy, tận tai nghe Thúy Hà phái này tự xưng là tiên đạo đại phái nhưng lại dung túng môn đồ làm chuyện bậy bạ. Hơn nữa chúng còn không thêm để thiên đình vào mắt, chẳng lẽ đây cũng là giả bộ?"

Vũ Khúc Tinh Quân đáp: "Điều công chúa thấy chưa chắc là thật."

Thất công chúa giận dữ, chỉ vào hai lão đạo mặt cắt không còn giọt máu đang quỳ trước mặt nàng, nói: "Hãy hỏi chúng cho rõ đi!"

Hai lão đạo kia sớm đã bị dọa cho hồn rời khỏi xác, lúc này chỉ dám một mực quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, nào còn dám nói lại những lời nói bất kính với thất công chúa lúc trước.

Ngọc Đế lão nhi trong lòng tính kế, quay đầu sang hỏi Thái Bạch Kim Tinh: "Khanh gia có diệu kế gì, mau nói cho mọi người cùng biết!"

Thái Bạch Kim Tinh đứng bên râu trắng bóc, có dáng dấp giống Thọ Tinh, lão là tâm phúc của Ngọc Đế nên cũng biết một ít sự tình, vuốt vuốt bộ râu dài rồi mới thông thả nói: "Thần thường nghe nói ở dưới hạ giới có một ít yêu ma không tôn trọng thiên đình, trong mắt chúng không hề có luật pháp nhưng lại chưa được gặp. Nay thất công chúa tận mắt nhìn thấy, lại có hai tên yêu đạo này làm chứng thì mọi chuyện đã rõ cả. Không nghĩ đến Thúy Hà phái này chỉ là một môn phái nhỏ nhỏ mà cũng không thêm để thiên đình ta vào mắt. Bệ hạ nên phái thiên binh thiên tướng xuống hạ giới san bằng Thúy Hà phái để tỏ rõ uy danh của thiên đình!"

Vũ Khúc Tinh Quân kinh hãi, vội vàng định bào chữa thay cho Thúy Hà phái nhưng lại bị Ngọc Đế lão nhi vung tay lên cản: "Vậy ta quyết định, áp giải hai tên yêu đạo này lên Trảm Tiên đài, lại phái tam đàn hải hội đại thần dẫn năm vạn thiên binh thiên tướng xuống hạ giới san bằng Thúy Hà phái!"

Na Tra ở thiên đình lâu đến phát chán, sớm đã muốn xuống trần du lịch một phen nên vội vàng đứng ra nhận lệnh. Tự mình điểm năm vạn thiên binh thiên tướng, phái Cự Linh thần làm tiên phong, rồi tất cả cùng thất công chúa xuống trần, nhắm hướng Thúy Hà sơn mà tiến đến.

Na Tra với thất công chúa là chỗ quen biết cũ nên trên đường đi tiện hỏi thăm luôn công chúa về chuyện ở dưới hạ giới, nghe Cực Lạc cung chủ tự nhiên lại được Thái Thượng lão quân ban cho cho Thái Cực đồ giúp thành tiên đạo, nay lại được thưởng một hồ lô đại la cứu chuyển kim đan thì cũng thấy tò mò. Muốn biết xem hẳn cuối cùng là thần thánh phương nào mà lại có cơ duyên như vậy.

Lâm Phong cũng không nhàn rồi gì, hẳn thấy trên chín tầng trời mây màu tầng tầng lớp lớp, thiên binh thiên tướng đang giáng xuống Thúy Hà sơn liền vội vàng dẫn bốn đệ tử chạy ra đón tiếp Na Tra và thất công chúa.

Chỉ thấy Na Tra chân đạp Phong Hỏa luân, tay cầm Hồng Anh Thương, người mang giáp vàng trông uy phong lẫm lẫm.

Uy thế của năm vạn thiên binh thiên tướng phía sau cũng không thường, so với đám yêu binh yêu tướng vô dụng của mình lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần. May mà hắn đã tính được từ trước nên chỉ dẫn bốn đồ đệ tới, nếu không mang theo một đám yêu binh hổ lớn đến khoe với người thì thật sự rất mất mặt.

Khi Na Tra đang quan sát Lâm Phong thì lại nghe thất công chúa nói: "Đạo huynh đến thật đúng lúc, phụ hoàng lệnh tam đàn hải hội đại thần dẫn năm vạn thiên binh xuống trần san bằng Thúy Hà phái, thực hiện thiên quy, đạo huynh nên giúp một tay đó!"

Na Tra kia là trọng tướng của thiên đình nên Lâm Phong nào dám sơ suất, vội vàng đáp lễ: "Thúy Hà phái kia tự cao tự đại. Không xem thiên điều vào đâu, tam đàn hải hội đại thần thần thông quảng đại, nên một đánh một lần san bằng cả Thúy Hà phái để tỏ rõ thiên uy!"

Na Tra nghe vậy thì nghĩ thầm: "Rốt cuộc thì ai mới không để ý đến thiên điều đây, mấy ngày trước còn nghe người cường hành mở ra lục đạo luân hồi, thay môn hạ đệ tử đánh tan nhân quả nghiệp chướng. Đại tội vi phạm thiên điều như vậy tại sao bệ hạ lại không truy cứu nhỉ? Không biết Cực Lạc cung chủ có lai lịch thể nào mà ngay cả bệ hạ cũng phải nể mặt mũi. Khi nào về nhất định phải hỏi Hậu Thổ nương nương cho rõ mới được!"

Bốn tiểu đồ đệ lần đầu tiên được nhìn thấy tràng cảnh như vậy, thấy bao nhiêu thiên binh thiên tướng ào ào cuốn đến thì cả bốn đều sợ hãi trốn ở sau người Lâm Phong, ngay cả thổ mệnh cũng không dám. Nhưng rồi lại không ngăn được tính tò mò mà len lén thò đầu ra nhìn.

Lập tức Na Tra liền dẫn đầu năm vạn thiên binh bay thẳng về phía Thúy Hà phái. Còn Lâm Phong thì mang theo bốn đồ đệ cùng với thất công chúa tụt lại ở phía sau. Khi hắn hỏi thất công chúa những việc xảy ra trên thiên đình thì công chúa cũng không giấu diếm, đem mọi chuyện kể lại hết ra.

"Vũ Khúc Tinh Quân cù bấp.... Cứ ba lần bảy lượt làm khó ta!" Lâm Phong nghe xong thì trong lòng thầm nghĩ, Ngọc Đế lão nhi không những không truy cứu chuyện mình phạm thiên điều, còn phái thất công chúa xuống trần, giờ lại phái Na Tra dẫn thiên binh thiên tướng xuống hạ giới san bằng Thúy Hà phái, lão rất chiều cổ đến mình.

Chỉ là....

Mình chẳng qua chỉ là một tiểu tiên vô danh ở dưới trần, Ngọc Đế lão nhi tại sao lại chiều cổ đến mình như vậy, đúng là chuyện khó tưởng tượng nổi.

"Xem ra phải tìm một cơ hội xuống Âm Ty Bạc dưới u minh địa phủ điều tra kiếp trước kiếp sau của mình một chút. Xem xem cuối cùng mình là thần tiên nào chuyển thế mà ngay cả Ngọc Đế lão nhi cũng chiều cổ như vậy!" Lâm Phong thầm nghĩ.

Sau đó chẳng ai nói gì nữa, cùng nhau đi thẳng tới sơn môn của Thúy Hà phái. Vừa đến nơi Na Tra liền phái Cự Linh thần lên trước, trực tiếp đánh thẳng vào sơn môn.

194. Chương 13: Nguyên Dương Lão Đạo.

Khi thiên binh từ trên trời ùn ùn kéo xuống, Thúy Hà phái sớm đã có đệ tử thủ sơn (canh núi) vào thông báo, Nguyên Dương chân nhân vừa mới vân du trở về nghe được tin thì vội bấm tay tính toán, khi tính ra được thì không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Nguyên Dương chân nhân từng được ở trên Thỉnh Thiên Di La Cung của Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe giảng diệu pháp mấy ngày, rồi sáng lập ra Thúy Hà phái nên dĩ nhiên lão phải có chút pháp lực và đạo hạnh, khoảng cách đến kim tiên đại đạo cũng chỉ còn cách một bước nhỏ. Tiên nhân đạo hạnh cao thâm cũng có thể biết được kiếp trước kiếp sau, xem càn khôn âm dương. Nguyên Dương cũng vậy, lão đã tính ra Thúy Hà phái lần này gặp phải họa diệt môn nên mới sợ hãi như vậy.

Lại do đám môn nhân đệ tử rước tai họa về rồi.

Lão biết đồ tử đồ tôn của mình mạo phạm Ngọc Đế thất công chúa, phạm vào thiên điều, Ngọc Đế phái tam đàn hải hội đại thần Na Tra dẫn theo thiên binh thiên tướng xuống trần vây đánh thì vội vàng ra ngoài đón. Lão chỉ hy vọng có thể kéo dài được chút thời gian, để cho các vị thần tiên trên thiên đình nói tốt vài câu trước mặt Ngọc Đế mới mong thoát được kiếp nạn lần này.

Cự Linh thần phụng mệnh, không khách khí đánh thẳng vào sơn môn, hấn toàn thân mặc kim giáp, tay xách đại phủ, rống lên một tiếng như sấm rền vang đại phủ bổ thẳng xuống sơn môn.

Cự Linh thần thân vốn cao vạn trượng, cầm đôi cự phủ sợ rằng cũng phải nặng hơn mười vạn tấn, khi vung lên tuy không có cái uy thế như Bàn Cổ khai thiên, nhưng để đánh đổ một ngọn núi nhỏ nhỏ hèn là không có vấn đề gì.

Lâm Phong thầm tính toán một chút, phát hiện thực lực của bản thân có thể xấp xỉ bằng với Cự Linh thần, nhưng còn kém trọng tướng của thiên đình là Na Tra và thất công chúa một khoảng. Xem ra chờ khi nào xong việc phải nhanh chóng bế quan tăng cường ngay mới được. Thực lực vi tôn chính là đạo lý tồn tại trên tiên giới này, không có thực lực không thể làm gì được.

Một phủ của Cự Linh thần đang bổ xuống thì bỗng nhiên có một đạo cầu vồng màu trắng xé không lao đến, đánh thẳng vào đầu của đại phủ. Hai bên va chạm với nhau, Cự Linh thần chống đỡ rất chặt vật, đại phủ thiếu chút nữa là bay khỏi tay. Hấn phải bước lùi lại mấy trăm dặm mới đứng vững được.

Lâm Phong thấy hoảng sợ, không ngờ được Thúy Hà phái còn có cao thủ như thế, không hổ là Thúy Hà sơn đệ nhất đại phái. Nghĩ đến đây thì hấn trông thấy một lão đạo râu trắng dài bằng bình đang cười vãn quang bay tới gần. Na Tra không đợi lão đến gần đã tức giận quát:” Tên yêu đạo người dung túng môn đồ làm chuyện ác đã xúc phạm đến thiên điều. Giờ còn không mau bỏ tay chịu trói, theo ta lên thiên đình hỏi tội, còn đợi đến khi nào nữa!”

Lão đạo kia chính là Nguyên Dương chân nhân, do vừa rồi khi còn ở xa đã nhìn thấy Cự Linh thần muốn đánh sơn môn, không kịp nghĩ ngợi gì đã dùng phi kiếm đánh lui Cự Linh thần. Giờ ngẫm lại, biết tội sẽ càng nặng hơn thì không khỏi cảm lo lắng.

Lão quanh năm vân du tứ phương, đã từng kết bạn với không ít tiên nhân, quen biết cực rộng, dù chưa quen thân lắm với Na Tra nhưng cũng từng có duyên vài lần.

” Tam thái tử xin chớ nổi giận, Thúy Hà phái chúng ta là chính đạo đại phái, luôn luôn lấy trừ ma vệ đạo làm nhiệm vụ của mình. Chỉ là mấy tên nghiệt đồ kia không tuân sự mệnh nên mới dám mạo phạm thất công chúa. Bản đạo nguyện ý theo tam thái tử lên thiên đình chịu tội, chỉ mong tam thái tử có thể buông tha cho môn hạ đệ tử của ta.”

Lão tính toán rất khéo, chỉ cần lên được thiên đình thì các thần tiên ở trên trời kể ra cũng có vài phần giao tình với mình, chắc chắn sẽ không ngồi trơ mắt nhìn mình chết. Còn nếu thật sự đánh nhau ở đây, mấy nghìn đệ tử Thúy Hà phái còn không đủ để năm vạn thiên binh thiên tướng chém.

Lão tự biết, toàn Thúy Hà phái ngoại trừ lão có thể so được với tam thái tử Na Tra ra thì những đồ đệ khác trình độ đều yếu kém. Sao có thể ngăn cản được năm vạn thiên binh chứ.

Hơn nữa nếu đánh thật thì chắc chắn sẽ không chết không dừng, sẽ hết đường quay đầu lại. Đó là còn chưa kể đến thất công chúa thực lực không kém Na Tra đang đứng nhìn trừng trừng ở một bên.

Na Tra cũng không ngu ngốc, gã đương nhiên biết được Nguyên Dương lão đạo này giao du rất rộng, cùng thần tiên trên trời có nhiều giao tình, mà chính mình cùng lão cũng không thù không hận, tiện cho người ta cũng là tiện cho mình nên hẳn cũng đã có ý tha cho lão một lần.

Thế nhưng đám đồ tử đồ tôn của lão cũng không biết điều gì cả, dám đắc tội với cả thất công chúa thì cho dù có lên trời cũng vô dụng. Dù lúc mình xuống trần, đám thần tiên có giao tình với lão đã từng đến cầu tình hộ lão. Nhưng Cực Lạc cung chủ này hình như có lai lịch rất lớn, ngay cả đến Ngọc Đế cũng có vẻ nghiêng về phía hắn, sợ rằng Thuyết Hà phái lần này khó thoát khỏi họa diệt môn.

Na Tra nhìn thất công chúa một cái, nhưng công chúa lại làm như không thấy mà quay đầu qua nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong cảm thấy Nguyên Dương lão đạo thỉnh thoảng liếc nhìn mình, ánh mắt rất thâm mật, sau này sợ là sẽ lại có tai họa. Hắn suy tính trong đầu rất nhanh, giờ đây có Na Tra và thất công chúa thực lực xấp xỉ nhau, lão đạo này chắc cũng không kém Na Tra, nếu giờ không mượn dao để diệt lão trước thì sau này chắc chắn có phiền phức.

”Thuyết Hà phái ngông cuồng tự xưng chính đạo đại phái, nhưng lại coi khinh thiên điều, dung túng môn đồ làm chuyện ác...” Lâm Phong lập tức vắt hết óc ra để nghĩ cho Thuyết Hà phái một đồng tội danh, hẳn không quan tâm tội ấy có thật hay không, miễn là tội phạm vào thiên điều thì đều đổ hết lên đầu Thuyết Hà phái, khiến hình tượng Thuyết Hà phái so với đám yêu ma quỷ quái còn hung tàn hơn vạn lần.

Thiên đình mặc dù đứng đầu tam giới, nhưng tam giới rộng lớn biết bao, đa số đệ tử các giáo không hề tôn kính thiên đình. Nếu như là tiên nhân xuất thân là môn hạ của thánh nhân mà không để Ngọc Đế vào mắt thì cũng thông cảm cho được, nhưng ngay cả đến một vài yêu ma quỷ quái cũng không để thiên đình vào mắt.

Mấy trăm năm trước đã có vụ Tề Thiên đại thánh đại náo thiên cung làm tiền đề.

Hơn nữa chúng thần tiên trên thiên đình đại đa số đều xuất thân là môn hạ của tam thanh tổ sư, mà ngay cả Ngọc Đế cũng muốn bá tam thanh làm sư phụ. Cho nên đều coi đám yêu ma quỷ quái là bằng môn tà đạo, khiến thuyết trừ ma vệ đạo ra đời.

Bây giờ Lâm Phong miệng lưỡi lưu loát như vậy, đem Thuyết Hà phái biến thành một đám yêu ma bất kham, khiến Nguyên Dương suất chút nữa tức nổ người, nếu không phải giờ người đang trong lúc sinh tử tồn vong thì lão đã sớm lao lên đánh tên yêu nhân chuyên nói yêu ngôn mê hoặc mọi người kia thần hình câu diệt, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Na Tra và thất công chúa nghe vậy thì chỉ biết nhìn nhau, thất công chúa thì cũng bình thường, ấn tượng ban đầu là rất quan trọng, hình tượng Thuyết Hà phái trong mắt nàng rất xấu nên nàng cũng không để ý nhiều.

Nhưng Na Tra thì không được vậy, hắn trong lòng thầm khinh bỉ Lâm Phong, nhưng đồng thời cũng thấy bội phục tài miệng lưỡi của gã nên nảy ý muốn kết bạn, liền quát Nguyên Dương lão đạo:”Không phải ta không tha cho ngươi, quả thật là Thuyết Hà phái của ngươi phạm vào thiên điều, dù ta có mang ngươi lên trời thì bệ hạ cũng không tha cho Thuyết Hà phái của ngươi!”

Nguyên Dương lão đạo kinh hãi, lòng thầm lo lắng. Lão biết đám cầu thần tiên kia cũng chỉ có thể nói tốt mấy câu cho hắn trước mặt Ngọc Đế thôi, nhưng nếu muốn chúng xuống trần cứu mình thì chắc chắn không có khả năng.

Thấy Na Tra không nể tình như vậy, dù cho mình có kết giao với nhiều tiên nhân thì cũng chẳng để làm gì, một khi chống lại thiên đình, một cái cơ nghiệp be bé của mình sao có thể đối chọi được với thiên đình chứ. Trừ phi Thuyết Hà phái cũng có thực lực giống Côn Luân và Thục Sơn.

Nhưng đó chỉ là mơ mộng viễn vông, đem Thuyết Hà phái so sánh với Côn Luân và Thục Sơn thì giống như đem so con kiến với con voi thôi.

” Tốt, tốt, tốt!” Nguyên Dương lão đạo cười giận:” Chính thiên đình của các ngươi bất chính, tin theo lời sàm ngôn của yêu nhân, các ngươi thất đức trước khiến tán tu tiên nhân dưới trần sợ hãi, họa không xa nữa đâu, họa không xa nữa đâu. Bần đạo tuy căn cơ yếu kém nhưng cũng không phải loại vô dụng, muốn kiến thức bản lĩnh của tam thái tử một chút!”

” To gan!” Na Tra tức giận:” Vốn ta định cho ngươi một cơ hội, tha cho ngươi vào luân hồi chuyển kiếp, nhưng không ngờ ngươi lại không biết tốt xấu như vậy!” Hồng Anh thương rung lên, chân đạp Phong Hỏa luân đánh thẳng về phía Nguyên Dương lão đạo.

” Trời ơi, nói đánh là đánh luôn, Na Tra nóng tính quá, nhưng ta thích thế!”

Lâm Phong trong lòng thầm nghĩ như vậy, đầu lại xuất hiện nhiều ý nghĩ khác rồi vội vàng quay lại nói với thất công chúa:” Nguyên Dương lão đạo không tuân thiên điều, đánh vào luân hồi là đáng lắm. Nhưng mấy nghìn đệ tử của lão căn cơ không tệ, nếu giết hết sợ rằng sẽ khiến người đời sợ hãi, oán than. Công chúa có thể để tam đàn hải hội đại thần buông tha cho họ được không?”

Thất công chúa cảm thấy kì lạ, người này không từ trăm phương ngàn kế muốn tiêu diệt Thúy Hà phái, giờ tại sao lại cầu xin họ bỏ họ chứ.

Tâm cơ nàng mặc dù không sâu nhưng cũng không phải loại ngu ngốc, tự nhiên đã sớm nhìn ra được Cực Lạc cung chủ thực ra cũng sẽ không có lòng tốt gì, không nhịn được hỏi:” Phụ hoàng đã hạ lệnh muốn Na Tra san bằng Thúy Hà phái, toàn bộ đem giết hết, ta sao có thể làm như vậy được?”

Lâm Phong mỉm cười nói:” Những đệ tử này tu vi không tệ, có thể đưa về môn phái của ta!” Hắn nói câu này mà mặt không đỏ, tim không đập nhanh, không hề kiêng kị nàng là Dao Trì công chúa. Vì trong tiềm thức hắn đã sớm coi công chúa là hóa thân của Toa Ly Na nên cũng không giấu diếm gì trong lòng.

Duyên phận kiếp trước dang dở kiếp này nối tiếp, Lâm Phong không cho rằng giữa thất công chúa và Toa Ly Na không có một chút quan hệ nào. Trong đó cuối cùng là ẩn chứa bí mật gì thì sau này sẽ được hé mở. Giờ bản thân hắn đạo hạnh chưa đủ, không đoán được thiên cơ, chỉ đành để ít thời gian nữa tìm cơ hội khám phá bí mật.

Lâm Phong mơ hồ cảm thấy, Khải Lâm Na chúng nữ vẫn luôn ở bên mình, nhưng hắn lại không tìm ra chút manh mối nào. Xét cho cùng thì đạo hạnh của hắn vẫn còn quá kém, không thể nào đoán được thiên cơ.

Na Tra bên kia tay đâm thẳng Hồng Anh thương, chân đạp Phong Hỏa luân đánh cùng Nguyên Dương lão đạo mù trời mù đất, thiên địa nguyên khí trên trời cao vạn trượng bị pháp lực của hai người vạn xoắn thành từng vòng xoáy tản ra bốn phía.

Na Tra mọc ra ba đầu sáu tay, Hồng Anh thương đâm thẳng tới, phát Hồn Thiên lăng và vòng Càn Khôn bay về phía Nguyên Dương lão đạo.

Trên đầu Nguyên Dương lão đạo bỗng xuất hiện một ngọn kim đăng, kim đăng vừa hiện đã tạo ra một cái kim sắc quang tráo bao bọc cả người lão vào trong, chặn được thể công của vòng Càn Khôn và Hồn Thiên lăng. Lão lại rút Toái Tinh kiếm ra, quần lấy Na Tra cùng một chỗ, nhất thời không phân được thắng bại cao thấp.

Kim đăng kia là một kiện thái cổ pháp bảo, tên là Thiên Tâm đăng, chính là một pháp bảo cực kỳ lợi hại, rất khó phá được. Na Tra tuy có tu vi pháp lực ngang với Nguyên Dương, nhưng lão lại có Thiên Tâm đăng bảo vệ nên nhất thời cũng không làm gì được.

Toái Tinh kiếm kia cũng là trong một lần Nguyên Dương xuất ngoại dạo chơi, trong lúc vô tình gặp được hai tiên cô yêu thần đang sống mái với nhau, lão đứng nép ở một bên đợi cả hai yêu thần kiệt sức mới nhân cơ hội nhảy ra bắt nguyên thần của chúng, lại mất mấy trăm năm gian nan vất vả, tốn bao công sức thu thập một ít Thú Thổ tinh sa ở ngân hà mới luyện chế thành được.

Thanh Toái Tinh kiếm luyện hóa nguyên thần của hai đại yêu thần, lại được Nguyên Dương dùng nguyên thần tế luyện nhiều năm nên uy lực cực lớn. Lâm Phong trong đầu thầm tính, bản thân mình mặc dù tiên thiên pháp bảo lợi hại có không ít nhưng đều không phải do mình chế luyện ra, còn cái Kim Quang phiến do chính tay mình luyện chế ra thì thua kém quá xa so với thanh Toái Tinh kiếm của Nguyên Dương lão đạo.

” Thiên Tâm đang kia không tệ, có thể cho đồ đệ dùng để phòng thân.” Lâm Phong thấy hiện giờ Nguyên Dương lão đạo chỉ dựa vào Thiên Tâm đang mà ở vào thế bất bại, đánh với Na Tra lâu vậy mà không thua thiệt thì không khỏi nảy lòng tham.

Pháp bảo là thứ mà có càng nhiều càng tốt, chỉ ngại ít quá, mình tuy có không ít tiên thiên pháp bảo nhưng môn hạ đệ tử cũng nghèo không một xu dính túi, nếu không có vài món pháp bảo phòng thân thì thật mất mặt người làm sư phụ như hấn.

” Thanh phi kiếm kia cũng không tệ, tiện thể đưa cho Linh Thứu luôn!” Mía ngọt đánh cả cụm, dù gì Lâm Phong cũng không thể bắt công được, nói thế nào thì Linh Thứu lão yêu cũng là một đồ đệ của mình, đang lo không biết có gì làm quà ra mắt cho không thì lại đúng lúc Nguyên Dương lão đạo mang đồ đưa đến tận cửa khiến hấn không khỏi mừng thầm:” Nguyên Dương lão đạo, bản cung chủ không chỉ muốn đồ tử đồ tôn của người, ngay cả pháp bảo của người ta cũng vui lòng muốn lấy!”

Hấn thấy Nguyên Dương có pháp bảo hộ thân, đánh lâu với Na Tra mà không thua thiệt thì thầm nghĩ, giờ mình tốt nhất nên tiến lên hỗ trợ một tay, tránh cho Na Tra mất mặt mũi, vì thế quay qua thất công chúa:” Nguyên Dương yêu đạo kia tuy pháp lực kém tam thái tử, nhưng lại có pháp bảo quá lợi hại. Không bằng xin công chúa giúp tam thái tử một tay, phá đi pháp bảo của yêu đạo!”

Thất công chúa nghe vậy thì hơi do dự, Lâm Phong liền thừa cơ hội nói ngay:” Nếu không thì để ta giúp tam thái tử một tay!”

Na Tra đánh nhau với Nguyên Dương lão đạo lâu như vậy nhưng không chiếm được thượng phong thì mặt mũi sa sầm, chỉ là ngại mất thể diện nên không gọi người tới trợ giúp. Giờ nghe được Lâm Phong nói Nguyên Dương lão đạo pháp lực thua mình, chỉ là do có pháp bảo lợi hại mới thắng thế thì mặt sáng hơn vài phần, vui mừng nói:” Thiên Tâm đang của yêu đạo thật lợi hại, đạo huynh mau tới giúp ta phá tan nó đi!”

Nguyên Dương giận dữ cười mắng lại:” Thực là đám vô sỉ, ăn không nói có, để xem yêu nhân người có bản lĩnh gì nào!”

Lâm Phong sao có thể thừa hơi nói lời vô ích với lão, bay người đánh móc về phía sau, Sơn Hà đồ rung lên, cuốn thẳng về phía Nguyên Dương.

” Sơn Hà Xả Tắc đồ sao lại ở trong tay người!” Nguyên Dương lão đạo là người biết xem hàng, liếc mắt cái là có thể nhận ra pháp bảo đó là gì, không nhịn được hô lên một tiếng. Lão biết Sơn Hà đồ lợi hại như nào nên vội nhảy tránh ra, không dám để bị nó cuốn vào trong.

Lâm Phong không để ý tiếng hô của lão, thấy lão nhảy sang một bên thì đã thâm rút Thất Thái nguyên thạch đánh ra. Hấn đã dồn hết pháp lực vào đòn này, không lưu lại một chút nào cả.

Nguyên Dương vừa nhảy qua một bên thì Thất Thái nguyên thạch không sai một li hóa thành một đạo Thất Thái tường quang bắn đến, hung hăng nện thẳng lên Thiên Tâm đang.

Một tiếng nổ lớn vang lên, Lâm Phong bị phản chấn bay ngược lại mấy trăm dặm, còn Thiên Tâm đang thì rơi xuống, kim quang tản đi. Thất Thái nguyên thạch không gì không phá được, ngọn Thiên Tâm đang kia sao có thể ngăn cản được chứ. Nếu không phải Lâm Phong pháp lực kém Nguyên Dương lão đạo nhiều thì chỉ sợ món pháp bảo thượng cổ có uy lực vô cùng lớn này đã bị hủy trong tay Lâm Phong.

” Tam thánh đạo tôn trên cao, Cực Lạc cung chủ sao lại có nhiều tiên thiên pháp khí lợi hại như vậy!” Na Tra khi thấy Lâm Phong ra tay thì vốn cũng không để ý, nhưng lúc này thấy pháp bảo của Lâm Phong lại thêm đổ cả mất. Lại thấy Thiên Tâm đang rơi xuống thì rung Hồn Thiên lắng lên, phát thẳng về phía Nguyên Dương lão đạo.

195. Chương 14: Tiêu Diệt Thúy Hà.

Nguyên Dương lão đạo bị Thất Thái nguyên thạch đánh rơi Thiên Tâm đang, trong lòng cảm thấy sợ hãi. Giờ lại thấy Na Tra phát Hồn Thiên lắng tới thì vội vã bắt một pháp quyết, Toái Tinh kiếm hiện ra nguyên thần của lưỡng yêu thần. Đột nhiên vòng Càn Khôn lại xuất hiện, bay đến thít chặt quanh cổ Nguyên Dương lão đạo, rồi bị Na Tra mạnh mẽ nắm lấy.

Na Tra bắt được Nguyên Dương lão đạo thì vui mừng, đang lúc muốn hạ lệnh san bằng Thúy Hà phái thì thất công chúa nói:” Không bằng tam thái tử chỉ nên bắt tên đầu sỏ lên thiên đình chịu tội thôi, tạo nhiều sát nghiệp như vậy không tốt. Môn hạ đệ tử của Thúy Hà phái thì hãy cho họ làm môn hạ của Cực Lạc cung, để Lâm đạo huynh quản lý họ!”

Na Tra thấy thất công chúa đầu mày cuối mắt với Lâm Phong thì trong lòng cũng thấy khó chịu, Lâm Phong không những được Lão quân coi trọng, trên người lại sở hữu nhiều pháp khí của thánh nhân, hẳn chắc chắn phải có lai lịch lớn. Giờ lại hợp cả hôn thất công chúa, khiến công chúa cấp cho hắn một phần nhân tình như vậy.

Tuy nghĩ vậy nhưng Na Tra vẫn nói:” Công chúa nói có lý, Thúy Hà phái này tuy tự cao tự đại, nhưng cũng chỉ là đám trưởng bối trong phái mà thôi, môn hạ đệ tử có nhiều người vô tội. Vậy sẽ giao cho Lâm đạo huynh xử trí, sau này quản lý chặt chẽ hơn là đủ, việc này ta sẽ bảo đảm cho đệ hạ!”

Lâm Phong sau khi bị Nguyên Dương lão đạo đánh lui thì không hề đánh tiếp nữa mà chỉ vòng vèo một lúc rồi hạ xuống, lặng lẽ thu Thiên Tâm đăng lại, lúc này hắn mới nói:” Làm phiền tam thái tử quá, đây là kim đan do lao quân ban tặng, tam thái tử xin đừng từ chối!” Nói rồi hắn lấy một viên đại la cửu chuyển kim đan dâng tới.

Na Tra là trọng tướng trên thiên đình, thần thông không ít, nếu có thể dựa hơi gã, bán cho hắn vài phần nhân tình thì thật tốt. Nhân tình, thứ này nói nó tốt cũng không phải, nói nó xấu cũng sai, bất luận là đối với phạm phu tục tử hay là với thần tiên, yêu ma đều có tác dụng.

Na Tra tuy thêm đỏ mặt Thiên Tâm đăng của Nguyên Dương lão đạo, nhưng ngại thân phận nên không dám ra mặt cướp đoạt. Vốn thấy Cực Lạc cung chủ mặt dày chạy xuống nhật pháp bảo của người ta thì trong lòng thấy không vui, có điều giờ thấy Lâm Phong dâng kim đan của lão quân ra thì nhất thời cảm thấy mừng rỡ, không khách khí nhận thẳng lấy.

Kim đan của lão quân không phải ai muốn có là có được, ngay cả gã đến giờ cũng chưa được ném thử qua, không muốn nhận cũng không được.

” Lâm đạo huynh pháp lực cao cường, chẳng hay đạo huynh trước đây ở động phủ nào tu chân dưỡng khí?” Na Tra trong lòng thoải mái, thấy Lâm Phong chơi đẹp như vậy, người lại mang nhiều pháp khí của thánh nhân, lai lịch chắc chắn không nhỏ, liền nảy sinh ý muốn kết giao nên thuận miệng hỏi.

Lâm Phong vốn không thân không thích gì ở đây thì làm gì có động phủ nào, đành thuận miệng đáp bừa:” Tam thái tử khách khí rồi, ta vốn ở nhân gian, chỉ là hơi may mắn một chút, được trời cao rủ lòng thương xót nên mới có thể đạt thành tiên đạo. Sau này còn phải nhờ tam thái tử chiếu cố nhiều hơn mới được!”

” Sư phụ thật là....” Bốn đồ đệ cùng cười thầm trong bụng.

Na Tra cũng cười thầm:” Há có thể chỉ hơi may mắn một chút, nếu như ai cũng có may mắn như ngươi thì thần tiên đã bay đầy trời, trên người trang bị pháp khí thánh nhân đến tận răng rồi!” Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn khách khí đáp lại, sau đó nói:” Nguyên Dương yêu đạo không tuân theo thiên điều, ta sẽ bắt hắn đưa lên thiên đình xử tội!”

Lâm Phong vội vàng nói:” Tam thái tử chờ vội, theo ta được biết, Thúy Hà phái còn vài tên đầu sỏ nhiều tội chưa lộ mặt. Không bằng bây giờ chúng ta cùng nhau xuống dưới, bắt mấy tên đầu sỏ lại rồi thái tử hãy quay về thiên đình phục mệnh!”

Na Tra nghĩ thầm người này thật quá vô sỉ, rõ ràng là kiêng kị đám trưởng lão pháp lực cao thâm của Thúy Hà phái nên muốn mượn tay mình diệt trừ đi. Thôi thì thuận nước đẩy thuyền vậy, dù sao thì mình cũng đạt được chút lợi rồi.

Gã lại liếc nhìn thất công chúa, thấy công chúa cũng gật đầu nói:” Lâm đạo huynh nói có lý!”

Bốn đồ đệ hết nhìn Lâm Phong lại quay qua nhìn thất công chúa, ánh mắt cứ là lạ. Thái điều nhi Nghê Thường mắt càng đảo tròn lên, không biết là đang nghĩ gì nữa.

Na Tra nghĩ thầm:” Cực Lạc cung chủ này chẳng biết đã cho thất công chúa uống bùa mê thuốc lú gì nữa, sao nàng lúc nào cũng nói giúp cho hắn chứ!” Rồi lập tức dẫn theo thiên binh thiên tướng giáng xuống. Sai

Cự Linh thần bổ đỉnh núi rồi hợp sức mấy người lại phá cấm pháp hộ sơn. Bỗng thấy xa xa có vài đạo vân quang bắn tới, chính là mấy trưởng lão Thúy Hà phái có pháp lực cao cường.

Người trung niên mặt trắng đứng giữa chính là trưởng môn Thúy Hà phái- Thiên Nhất chân nhân.

Đằng sau lại có thêm vài đạo vân quang từ bốn phía hạ xuống, chính là hảo hữu tốt do Nguyên Dương chân nhân sai đệ tử đi mời đến. Mấy tiên nhân ở gần lần lượt chạy đến, cùng mấy trưởng lão Thúy Hà phái đứng cùng một chỗ.

Thiên Nhất trưởng môn thấy tổ sư bị Na Tra bắt được thì nhất thời sợ hãi, vội bước lên phía trước nói:” Tam thái tử, Thúy Hà phái chúng ta không hề xúc phạm thiên điều, vì sao muốn hủy sơn môn của chúng ta?”

Na Tra cười lạnh, nói:” Ta không nhiều lời với người, Thúy Hà phái của các người tự cao tự đại, không tôn kính thiên đình, Nguyên Dương lão đạo này còn dám kháng lệnh, giờ lại mời nhiều người tới giúp đỡ như vậy, Có phải cũng muốn học hầu tử đánh thẳng lên thiên đình không? Mau mau bỏ tay chịu trói, nếu không ta sẽ đánh các người rơi vào luân hồi hết!”

Đám lão đạo vừa chạy đến giúp kia mặt ai trông cũng rất giận dữ, nhưng lại không có ai dám ho he gì cả. Bọn họ chỉ là những tán tiên nho nhỏ, dù không để thiên đình vào mắt nhưng cũng không dám ra mặt đối kháng với thiên đình. Na Tra kia lại lấy mũ chụp đầu, vừa gặp đã nói là phụng mệnh Ngọc Đế lão nhi xuống đây bắt người, nếu còn tiếp tục chống lại thì chẳng khác nào mang tội vào người.

Có điều bây giờ hình như tội danh đã được chứng thực rồi.

Lâm Phong nấp ở phía sau cũng hiện thân, tu vi của đám đệ tử Thúy Hà phái mạnh hơn nhiều đám yêu binh của hắn. Hắn đang đợi Na Tra bắt hết mấy tên cứng đầu kia đi là ra tay thu phục mấy nghìn đệ tử này, nên lúc này không thể không đứng ra giúp Na Tra đánh bại mấy tên đầu trùm này.

Thiên Nhất chân nhân do thấy tổ sư gia bị bắt, ném chuột sợ vỡ đồ nên còn đang chờ được giải thích. Nhưng Na Tra lại không có thời gian dài dòng với hắn, Hồng Anh thương bắn thẳng về phía trước, năm vạn thiên binh thiên tướng phía sau cũng cùng lao lên, lập thành một trận pháp huyền ảo vây kín hơn mười lão đạo vừa chạy đến, buổi giết chóc đã bắt đầu.

Trong đám người đó có mấy lão đạo không phải là người của Thúy Hà phái, chỉ là vì có chút giao tình với Nguyên Dương lão đạo nên mới đến đây trợ uy. Giờ thấy thiên đình thế phải diệt được Thúy Hà phái thì nào dám cam tâm ở lại bán mạng cho Thúy Hà phái nữa, ai cũng nảy ý bỏ chạy giữ mạng.

Lâm Phong ở đằng sau thấy hết mọi việc, vội vàng nhảy lên quát:” Mấy đạo trưởng không phải là người của Thúy Hà phái, sao còn không mau rút lui. Chẳng lẽ thật sự muốn học theo hầu tử đánh lại thiên đình sao?” Nhưng lại âm thầm đem Sơn Hà đồ hóa thành một biển mây.

Mấy lão đạo kia do dự một chút, mắt thấy thiên binh thiên tướng đã vây kín cả Thúy Hà sơn, Nguyên Dương lão đạo cũng đã bị Na Tra chế trụ nguyên thần vút ở một bên, chỉ sợ rằng những ngày phong quang của Thúy Hà phái đã đến lúc kết thúc rồi. Mấy lão không khỏi thấy hối hận, đành lẽ không nên chạy đến đây khuấy đục nước lên mới phải.

Nghĩ vậy mấy lão lập tức dùng độn quang bỏ chạy, cũng không để ý đến mấy lời mắng chửi của đám người Thúy Hà phái, dù sao thì mạng nhỏ cũng quan trọng hơn.

Nhưng đột nhiên họ lại đâm phải một biển mây, cảnh vật liền thay đổi.

Nơi này non xanh nước biếc khiến bọn họ nhớ tới một món pháp bảo trong truyền thuyết, không nhớ đến thì thôi, đã nhớ lại thì ai nấy đều sợ đến mức hồn bay khỏi xác.

” Chuyến này thu hoạch không nhỏ a, mấy lão đạo này tu vi pháp lực không kém mình, tiện lần này bắt về giúp tăng thực lực Cực Lạc cung lên một chút!” Lâm Phong chui ra từ một bên, vừa cười hắc hắc vừa thu lại Sơn Hà đồ. Làm xong hắn lại quay qua đánh giá tình huống xung quanh một chút. Na Tra thì đang đánh cùng mấy lão đạo Thúy Hà phái, gã đã chiếm được hết thượng phong, đánh cho mấy lão già kia phải chống đỡ rất chật vật.

Còn thất công chúa thì chỉ đứng xem ở một bên mà không ra tay. Xa xa còn có đệ tử Thúy Hà phái đang cười phi kiếm bay đến, nhưng khi trông thấy trận pháp thì cũng không dám đến hỗ trợ, cả đám chỉ đứng tụ tập trên một đám mây mà theo dõi, trong lòng chắc đang suy nghĩ có nên bỏ chạy hay không.

Thiên binh thiên tướng đều là những thiên tiên pháp lực cao cường, tùy tiện ném một khối đá so với một đòn cừu vĩ hồ cũng mạnh không kém. Thúy Hà phái mặc dù trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm quanh Thúy Hà sơn được xưng là đệ nhất đại chính đạo môn phái, nhưng xét trong cả tiên giới thì cũng không thuộc vào môn phái loại lớn mạnh gì cho lắm, đệ tử Thúy Hà phái đâu đủ trình độ solo được với thiên binh chứ.

Lâm Phong thật ra cũng thèm đỏ mắt những thiên binh thiên tướng này, nhưng hắn cũng tự biết bây giờ mình có trình độ gì. Có thể thu được đám đệ tử Thúy Hà phái này đã là tốt lắm rồi, không nên nghĩ nhiều đến những thiên binh này nữa.

Na Tra hiện ra ba đầu sáu tay, uy phong lẫm lẫm, rung Hồng Anh thương đánh bay phi kiếm của một lão đạo, lại ném vòng Càn Khôn bắt luôn lão đạo đó lại rồi ném ra phía sau cho thiên tướng bắt giữ. Hỗn Thiên lăng tung lên, lại cuốn lấy một lão đạo khác rồi hất về phía sau cho thiên tướng chế trụ nguyên thần.

Cự Linh thần rồng to một tiếng rồi vung hai thanh đại phủ lên, chém một lão đạo cả người lẫn phi kiếm hóa thành bột mịn, ngay cả nguyên thần cũng bị chém nát, chân linh tiêu tán, lập tức thần hình tiêu diệt.

Mấy lão đạo còn lại mắt tròn căng như muốn nứt ra, giờ tất cả chỉ muốn liều mạng, muốn đánh một đòn quyết định. Bấy người cùng tự bạo nguyên thần một lúc, pháp lực cường đại khuếch tán ra bốn phía, đúng là muốn đồng quy vu tận với Na Tra.

Pháp lực của Na Tra mạnh hơn mấy lão đạo này rất nhiều, sao đem họ để vào mắt chứ. Gã chỉ hừ lạnh một tiếng, đỉnh đầu tỏa ra một cỗ thanh khí, cỗ thanh khí liền hóa thành một bàn tay rất to, nắm nguyên thần đang nổ tung của bảy lão đạo lại nghiền nát thành hư vô.

Na Tra nhận đại la cừu chuyển kim đan của Lâm Phong nên rất hiểu chuyện, lập tức chỉ huy thiên binh thiên tướng bao vây toàn bộ Thúy Hà phái lại, bắt toàn bộ già trẻ gái trai, đệ tử của Thúy Hà phái lại, chế trụ nguyên thần rồi mới đập Phong Hỏa luân quay trở về, hỏi thất công chúa: "Công chúa có thể theo ta trở về thiên đình phục mệnh bệ hạ không?"

Thất công chúa nói: "Tam thái tử bắt được tội phạm, quay về thiên đình phục mệnh là đúng, còn ta sẽ không quay về đâu!"

Na Tra gật đầu, sau khi từ biệt Lâm Phong liền dẫn thiên binh áp giải mấy lão đạo Thúy Hà phái lên thiên đình phục mệnh, còn những đệ tử bị chế trụ khác thì đều để lại cho Lâm Phong.

Lâm Phong cũng không có khách khí, thẳng tay lấy luôn Toái Tinh kiếm của Nguyên Dương lão đạo, ngay cả phi kiếm của mấy lão đạo còn lại cũng lấy hết. Na Tra miệng nhỏ, non tay không dám ép người nên không cự tuyệt. Hơn nữa hắn cũng không để mấy thanh kiếm rách này vào mắt nên cũng sảng khoái đưa toàn bộ cho Lâm Phong.

Lâm Phong đợi Na Tra dẫn thiên binh thiên tướng trở lại thiên đình thì mới để Thái Y, Nghê Thường tỷ muội và Tiểu Thanh đưa công chúa trở về Cực Lạc cung trước. Còn mình thì mang theo cừu vĩ hồ đi đến sơn môn Thúy Hà phái. Sau khi tiến vào đại sảnh, ngồi vào chỗ rồi sai cừu vĩ hồ ra gọi hai lão đạo thân phận khá cao trong Thúy Hà phái đến, hỏi: "Thúy Hà phái đã có tên trong âm ty bộ (bộ: sổ sách), các người giờ muốn bị bắt lên thiên đình chịu tội, hay là muốn toàn mạng nào?"

Hai lão đạo nhìn nhau, đến lúc này thì họ đã hiểu rõ ràng, vị Cực Lạc cung chủ này mặc dù không biết tự đứng ở đâu chạy ra, nhưng sợ rằng địa vị cũng không nhỏ, bản thân hắn đúng là dụng phải thiết bản rồi.

"Xin cung chủ chỉ cho một con đường sáng!" Người tu đạo sợ cái gì nhất? Đương nhiên là chết rồi, tân tân khổ khổ chuyển kiếp muôn đời mới có thể thoát khỏi luân hồi, đại thành tiên đạo, tiêu dao trong tam giới, giờ nếu bị bắt lên thiên đình xử tội, lại phải trọng nhập luân hồi chuyển kiếp, đối với người tu đạo so với chết còn khó chịu hơn.

"Hai vị đạo trưởng xưng hô thế nào?" Lâm Phong thuận miệng hỏi. Thúy Hà phái này tuy chỉ có mấy nghìn đệ tử, nhưng đệ tử đời thứ tư phần lớn đã vượt được thiên kiếp, đạt thành tiên đạo. Đệ tử đời thứ

hai, thứ ba càng không phải nói, đa số là thiên tiên có tu vi cao thâm. Nếu so với đám yêu binh vô dụng của Linh Thứu lão yêu thì lợi hại hơn nhiều.

Lão đạo bên trái trả lời:” Ta là Càn Dương Tử, đây là sư đệ ta Khai Dương Tử!”

” Các người có quan hệ gì với Nhất Dương Tử?” Lâm Phong thấy hơi khó hiểu, mấy cái đạo hiệu này cứ là lạ.

Càn Dương Tử nói:” Nhất Dương Tử là sư đệ bần đạo!”

Càn Dương Tử và Khai Dương Tử tuy chỉ là đệ tử đời thứ ba nhưng pháp lực so với mấy đồ đệ của mình còn mạnh hơn nhiều, không thể tha được.

” Ân!” Lâm Phong giả vờ trầm ngâm, hơn nửa ngày sau mới mở miệng nói:” Bản cung chủ được thánh nhân coi trọng, ỷ vào nhiều tiên thiên pháp khí mới đạt thành tiên đạo. Giờ ta khai cung lập phái ở Thúi Hà sơn này, nhất định sẽ phải càn quét yêu ma nên không lâu nữa sẽ mở sơn môn, thu nhận đệ tử, phát dương đạo của ta. Hai người các người coi như có phúc duyên, có thể nhập làm môn hạ của ta, tham tu Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí!”

Hai lão đạo nhìn nhau, trong lòng đều chửi người này thật quá vô sỉ, sao lại có chuyện ép làm đồ đệ như thế chứ.

Cửu vĩ hồ lại được nhận thức sâu hơn về vị sư phụ này.

Lâm Phong mặc dù không biết hai lão đạo trong lòng đang nghĩ gì, nhưng cũng có thể đoán ra được tám, chín phần nên tự có biện pháp đối phó, hắt lấy hai viên kim đan bắn qua rồi nói:” Đây là đại la cứu chuyển kim đan thái thanh tổ sư ban tặng cho ta, các người coi như có chút phúc duyên nên giờ ta thưởng cho các người, công hiệu của nó sánh ngang với khổ tu cả ngàn năm, đừng có lãng phí đây!”

Hai lão đạo vội vàng đưa tay đón kim đan, chỉ cảm thấy tiên khí tỏa ra, mới hít vào một hơi thôi mà lỗ chân lông trên người như nở rộng, tu vi tăng nhanh thì không khỏi vui sướng. Hai lão cảm thấy vị Cực Lạc cung chủ này cũng không phải là loại mặt dày, quả thật là được thánh nhân coi trọng, sau này chắc chắn sẽ có tiền đồ, mình bái nhập làm môn hạ của hắn cũng không mất mặt lắm.

Dưới đại thụ được hóng gió mát, hai lão liền lập tức thấp hương thiết án, hành lễ bái sư.

Những trưởng lão bối phận cao một chút của Thúi Hà phái đều bị bắt lên thiên đình hỏi tội hết, giờ chỉ còn hai lão này có bối phận cao nhất, Lâm Phong liền để Càn Dương Tử và Khai Dương Tử dẫn thêm vào đệ tử khác của hai lão đến lấy xưng hắn là tổ sư gia gia. Lại phá đi cấm pháp trên phi kiếm mới thu được để ban thưởng cho hai lão rồi mới mang theo cửu vĩ hồ trở về Cực Lạc cung.

196. Chương 15: Tiên Thân Hậu Thế.

Việc thiên đình phái tam đàn hải hội đại thần dẫn thiên binh thiên tướng xuống diệt Thúi Hà phái đã khiến nhiều người hoảng sợ. Các môn phái lớn nhỏ trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm quanh Thúi Hà sơn lo lắng tai họa phủ xuống đầu nên đều đóng sơn môn, cấm môn nhân đệ tử ra ngoài để tránh rước họa vào thân.

Thúi Hà sơn mặc dù đông môn nhiều phái, nhưng những môn phái lớn nhỏ này đều chỉ thuộc loại ba, không sánh được với những đại phái như Côn Luân hay Thục Sơn nên mặc dù không phục thiên đình, nhưng cũng không dám ngang nhiên đối kháng lại. Dù sao thiên đình trên danh nghĩa vẫn là tam giới chí tôn, tuy khó đối phó với những đại phái nhưng nếu muốn san bằng đám tiểu môn phái thì chỉ đơn giản như nhổ một cọng hành.

Những môn phái này khai sơn lập phái ở Thúi Hà sơn đã mấy nghìn năm, thậm chí mấy vạn năm cũng có, nên tin tức cũng rất nhanh nhạy, sớm đã nghe phong phanh được vài thông tin nói rằng Thúi Hà phái bị diệt là bởi một tay Cực Lạc cung chủ gây ra.

Mặc dù họ chẳng biết Cực Lạc cung chủ là thằng ôn nào, nhưng họ nghĩ hắn có nhiều pháp bảo như vậy thì chắc lai lịch phải rất lớn, cho nên đều ước thúc môn nhân đệ tử chớ xảy ra xung đột với đệ tử của Cực Lạc cung.

Về phần đám yêu vương đại ma vốn không để thiên đình vào mắt, giờ được thể càng trở nên kiêu ngạo hơn. Thừa dịp Thúc Hà phái bị thiên đình tiêu diệt, các phái chính đạo trong Thúc Hà sơn quần long vô tích (ản trốn hết) liền tấn công mãnh liệt, tiêu diệt được một vài môn phái không kịp trở tay.

Lâm Phong sau khi trở lại Cực Lạc cung liền tế luyện lại ngọn Thiên Tâm đăng. Lúc luyện xong hắn gọi bốn đồ đệ đến, nhìn trái, nhìn phải một hồi rồi đưa Thiên Tâm đăng cho Nghê Thường đang tò mò đứng nhìn, nói:” Đây là Thiên Tâm đăng, là một món thượng cổ pháp khí cực kỳ lợi hại dùng để phòng thân. Tu vi người kém nhất nên sư phụ ban cho người để phòng thân.”

” Sư phụ tốt quá!” Thái điều nhi vừa nghe vậy thì hoan hô một tiếng, đón lấy Thiên Tâm đăng rồi chạy đi tế luyện.

Lâm Phong nhìn vẻ thèm muốn của ba đồ đệ còn lại, cười nói:” Các người sau này sẽ có cơ duyên, đừng chỉ vì một món pháp bảo mà nổi lòng tham, nó sẽ phá hủy đạo cơ của các người đó.”

Ba đồ đệ rùng mình, vội vã thu lại ý nghĩ rồi lần lượt lui xuống.

Thất công chúa tiến đến, đôi mắt dịu dàng liếc nhìn Lâm Phong rồi hơi mất tự nhiên nói:” Ta vẫn luôn cảm thấy trước kia đã từng gặp đạo huynh ở đâu đó. Không biết đạo huynh có cùng cảm giác với như ta không?”

Lâm Phong rùng mình, buột miệng thốt:” Không chừng chúng ta có tình duyên ba kiếp đó.”

Thất công chúa nghe vậy thì mặt đỏ tới mang tai, vẻ xấu hổ dường như còn pha thêm chút giận hờn.

Lâm Phong vội hỏi:” Công chúa có còn nhớ ta đã từng nói người trông giống một vị cổ nhân của ta.”

Thất công chúa gật gật đầu.

Lâm Phong lại nói:” Ta mấy tháng nay đều tham ngộ huyền cơ, vốn cũng đã có thể biết được chút thiên cơ, nhưng vẫn không tài nào biết được kiếp trước kiếp sau của chính bản thân mình. Công chúa pháp lực thông huyền, đạo hạnh cao thâm, liệu người có thể biết được về quá khứ và tương lai?”

Thất công chúa ngồi xuống bên cạnh hắn, nói:” Ta cũng không thể nào tính ra được kiếp trước kiếp sau của huynh, hình như nó đã bị ai đó che giấu.”

Lâm Phong gật đầu. Từ lúc đến tiên giới tới giờ, pháp lực đạo hạnh của hắn tăng đột biến, ba tháng trước nhờ công hiệu của đại la cửu chuyển kim đan, lại nhờ tinh luyện Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí nên tu vi của hắn tiến triển cực nhanh chỉ trong ba tháng ngắn ngủi. Với tu vi như vậy nên hiện giờ hắn đã có thể nhìn thấu được kiếp trước kiếp sau của mấy đồ đệ, nhưng lại không thể nào tính ra được kiếp số của mình.

” Cuối cùng là do thần thánh phương nào đảo lộn thiên cơ, không cho ta biết về quá khứ, tương lai!” Lâm Phong ca thán. Hắn lại ngẫm nghĩ một lúc rồi nói với thất công chúa:” Chuyện đã đến bước này thì ta cũng nói thẳng, theo ta việc công chúa phụng mệnh Ngọc Hoàng đại đế xuống trần cũng có nguyên do rất sâu xa. Không bằng để ta cường hành mở lục đạo luân hồi ra một lần nữa, làm sáng tỏ kiếp trước kiếp sau để giải mối nghi vấn trong lòng công chúa.”

Thất công chúa nói:” Cường hành mở lục đạo luân hồi là tội lớn xúc phạm thiên điều, ta thấy không ổn lắm!”

Lâm Phong cười đáp:” Lần trước ta cường hành mở ra lục đạo, đánh tan nhân quả nghiệp chướng thay Thái Y và Nghê Thường, chẳng phải bệ hạ cũng không truy cứu đó sao?”

Thất công chúa ngăn ra một lúc rồi mới nói:” Bây giờ khác với lúc trước, tốt nhất là đạo huynh nên cẩn thận một chút.”

Lâm Phong đáp:” Không được, nếu có thể làm sáng tỏ được kiếp trước kiếp sau của ta, thì cho dù xúc phạm thiên điều một lần nữa cũng đáng giá!”

Thất công chúa nghe vậy thì cũng không cố khuyên ngăn nữa.

Lâm Phong lập tức phát lực, tay bắt pháp quyết, không gian liền rách ra. Lục đạo luân hồi lại một lần nữa bị cường hành khai mở. Trên đỉnh đầu Lâm Phong hiện ra tam hoa, bản mệnh nguyên khí ba màu xoay

chuyển trên đầu, ngưng tụ lại thành nguyên anh. Quanh thân nguyên anh có tử khí lưu chuyển rồi liền nhảy vào trong lục đạo. Nghiệp hỏa bao trùm trên luân hồi huyết trì lập tức ập về phía hấn.

” Cẩn thận nghiệp hỏa phản phệ!” Thất công chúa kinh hãi, vội vã hô hoán đề tỉnh. Nghiệp hỏa này là do nhân quả nghiệp chướng tạo thành, chỉ cần bị nhiễm một chút thôi là cũng phải rơi vào luân hồi, chuyển kiếp đầu thai, đúng là rất nguy hiểm.

” Không sao, ta có Linh Lung bảo tháp bảo vệ tâm thần, sẽ không có việc gì đâu!” Tiếng của Lâm Phong vọng lại từ đằng xa. Chỉ thấy trên bản thể của hấn xuất ra một cỗ Huyền Hoàng khí, một pho tượng tay cầm ngọn tháp xuất hiện, huyền hoàng khí nhẹ nhàng lan tỏa. Ma chướng lập tức rút lui.

Thất công chúa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Phong bản thể ngồi im lặng, nguyên anh đảo quanh luân hồi nghiệp hỏa một vòng liên sáng tỏ kiếp trước kiếp sau của mình.

Lại nói về thời thượng cổ hồng hoang, yêu quái tung hoành, quần ma loạn vũ, tiên đạo lại phát triển mạnh nên cuối cùng dẫn đến trận thượng cổ yêu ma đại chiến. Sau trận chiến, yêu tộc điêu linh, ma môn rời khỏi tam giới, đến ẩn cư ở tân ma giới. Nguyên Khổ đạo nhân, một trong hai đại thủ lĩnh của ma môn đi về tây phương, diễn hóa đại thừa phật môn mà tạo ra bồ đề tiên cảnh chốn tây phương, tự xưng hiệu A Di Đà, trong tam giới từ nay về sau xuất hiện thêm phật môn nhất mạch.

Mà bản thân hấn thực ra cũng chỉ là một tên tiểu tốt nơi trần thế, sau vì bỏ mạng trong trận yêu ma đại chiến, nên phải đầu nhập luân hồi chuyển kiếp. Trải qua vạn kiếp, hấn vừa mới được đầu nhập nhân đạo, sống lại ở nhân giới, lại phải trải qua nhiều gian nguy mà vượt qua thiên kiếp, đạt thành thiên tiên đại đạo.

Nguyên do rất đơn giản, nhưng thực ra lại cực kỳ phức tạp.

Từ khi hấn có được Thái Cực đồ liền bị môn phái truy sát, bị rơi vào Thái Hư huyền cảnh, lại vướng phải nhiều nghiệt duyên. Thản Tang đại lục kia chẳng qua cũng chỉ là một không gian nhỏ bé trong thái hư huyền cảnh mà thôi. Việc hấn bị lạc vào Thản Tang đại lục cũng chẳng phải ngẫu nhiên, nhưng hấn cũng không rõ vì sao lại như vậy.

Vô tình đạt được Thái Cực đồ cũng không phải là việc may mắn, nhưng lại được nhân giáo thái thanh tổ sư ban thưởng linh bảo, giúp thành thiên tiên đại đạo. Nguyên do quả thực rất rối rắm, trăm bất đoạn lý bất thuận (có thể hiểu là bối không ra, giải thích nghe không xuôi).

Thái Hư huyền cảnh là do Thất Thái nguyên thạch của Nữ Oa nung nung tạo ra, tên là ảo cảnh, như giả như thật, đạo lý trong đó huyền diệu không tả nổi. Bây giờ mộng đã tỉnh, ảo cảnh tự nhiên cũng hết, chỉ là nhân quả vướng phải hơn mười năm cũng không kết thúc, vẫn quán lấy mình như trước.

Toa Ly Na từ mấy ngàn vạn năm trước đã chuyển kiếp, đầu thai vào làm Ngọc Đế thất công chúa. Những nữ nhân khác có quan hệ với mình trong Thái Hư huyền cảnh cũng chuyển kiếp tới tiên giới, chỉ là cụ thể những người khác đầu thai vào ai thì với đạo hạnh của hấn bây giờ chưa thể tính ra được.

Thời gian đối với người có pháp lực cao cường không có định nghĩa rõ ràng, ảo cảnh vừa hết, hấn không nghĩ được Toa Ly Na mấy ngàn lại đến tiên giới sớm hơn mình đến mấy nghìn năm. Lại còn là Ngọc Đế thất công chúa, loại cơ duyên này đúng là không thể chỉ nói hai ba câu là rõ ràng được.

Hấn lại càng khẳng định rằng, Toa Ly Na đầu thai làm Ngọc Đế thất công chúa không phải là ngẫu nhiên, mà là có người đã cố tình xếp đặt. Còn về phần vì sao Ngọc Đế lão nhi lại chiếu cố mình như vậy thì Lâm Phong cũng không nghĩ ra nguyên do.

Hơn nữa địa vị của mình quả thật cũng không nhỏ....

Được Thái Thượng lão quân ban thưởng Thái Cực đồ và một hồ lô đại la cứu chuyển kim đan, ngoài ra còn có nhân quả với Nữ Oa nung nung nữa hay không hấn cũng không rõ. Chỉ có thể xác định chắc chắn rằng, Yêu Hoàng Thái Huyền đã bỏ mạng, Linh Lung bảo tháp thuộc quyền quản lý của mình, ngay cả Thất Thái nguyên thạch cũng do mình sở hữu.

” Đây....đây...đây là....”

Lâm Phong mở lục đạo luân hồi, sáng tỏ được tiền kiếp hậu thế của mình, thiên cơ diên đảo đã được hé lộ, thất công chúa dĩ nhiên cũng đã rõ nhân quả kiếp trước của mình nên nhất thời cứng họng, nói không ra lời. Khuôn mặt nàng dần đỏ hồng lên, ánh mắt nhìn Lâm Phong cũng thâm vài phần ôn nhu.

”Toa Lỵ Na chính là thất công chúa, thất công chúa chính là Toa Lỵ Na!” Lâm Phong trong lòng thở dài, nói:”Tiên đạo vô tận, công chúa cần gì phải chấp nhất nhân quả của kiếp trước.”

Thất công chúa bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, không khỏi cười nói:”Chuyển kiếp vạn kiếp, kết quả là vẫn không thoát được số mệnh. Xem ra số mệnh đã định trước, để thiếp được cùng phu quân nối tiếp tình duyên, đây cũng là một chuyện tốt. Không biết được các tỷ muội khác đã thoát được kiếp nạn vạn kiếp, được đầu thai đến trần thế chưa.”

Lâm Phong cười nói:”Ta có thể cảm thấy các nàng ở ngay bên cạnh ta, chỉ là không tính ra được cụ thể bọn họ ở đâu thôi. Có thể thấy được âm dương cân khôn đã bị người nào đó đảo lộn cả lên. Thôi thì cứ để sau này sẽ rõ.”

Thất công chúa gật gật đầu, rồi lại nói:”Phu quân khai cung lập phái, tu vi của môn nhân đệ tử quá yếu ớt. Vườn đào ở Dao Trì có rất nhiều đào tiên đã chín, để thiếp lên trời hái về, cho phu quân phân phát cho môn nhân đệ tử nâng cao tu vi lên một chút!”

Lâm Phong cười nói:”Như vậy thì tốt quá, ta vừa mới đến tiên giới, tu vi pháp lực còn thua nàng, lại không có bạn bè thân thiết nào. Ở đây hỗn loạn người không ra người, quỷ không ra quỷ, giờ lại vừa san bằng Thuý Hà phái xong, yêu vương bốn phía đều giương mắt hổ nhìn tròng tròng, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm đến cửa gây phiền phức. Tu vi của môn hạ đệ tử yếu kém quá, đã làm cho nàng phải tốn nhiều tâm tư lo lắng rồi.”

Thất công chúa đáp:”Thiếp cùng chàng là phu thê, đừng nên nói những lời này. Đệ tử của phu quân cũng chính là đệ tử của thiếp, không phân khác biệt!” Nói rồi nàng lập tức rời khỏi Cực Lạc cung, bay thẳng lên Dao Trì trên thiên đình, đi đến vườn đào để hái đào.

Dao Trì thiên giới là đạo tràng của Vương Mẫu nương nương, bảy vị công chúa và một vị thái tử của Ngọc Đế đều ở tại đây. Khi thất công chúa đi đến vườn đào, đám lính canh cửa nào dám tiến lên ngăn cản, vội vàng tránh đường để nàng vào.

Thất công chúa vừa biết được tiền thân hậu thế của mình, nàng đã từng kết duyên với phu quân từ vạn kiếp trước, vạn kiếp sau duyên lại nối tiếp, tình cảm chẳng nhạt phai nên dĩ nhiên muốn tận tâm tận lực giúp đỡ hắn.

Bảy vị công chúa của Ngọc Đế chính là Dao Trì thất tiên nữ, ngày thường nhàn rỗi thường hay vui chơi trong vườn đào. Thất công chúa đi thẳng một mạch đến hậu viên, sáu tỷ muội khác đang nô đùa trong hồ, trông thấy tiểu muội về thì vội tiến tới hỏi han, nhất thời oanh oanh yến yến cả lên, rất là náo nhiệt.

Đại công chúa hỏi:”Thất muội không phải vừa mới xuống trần sao, sao giờ lại đến vườn đào thế?”

Thất công chúa đỏ bừng mặt, lúng túng đáp:”Muội đến để hái đào.”

Sáu vị tiên nữ lấy làm lạ, vội vã hỏi đến cùng, thất công chúa dĩ nhiên là không nói ra. Nàng lấy ra một cái túi to rồi bắt đầu hái đào bỏ vào túi.

Vườn đào có tổng cộng ba nghìn sáu trăm gốc đào, phân ra làm ba loại. Phía trước có một nghìn hai trăm gốc cây là loại quả nhỏ, ba ngàn năm chín một lần, người nào ăn được thì cơ thể mạnh khỏe, sẽ trở thành tiên.

Ở giữa có một nghìn hai trăm gốc, hoa thơm trái ngọt, sáu ngàn năm mới chín một lần, người nào ăn được thì liền phi thăng, trường sinh bất lão.

Đằng sau có một nghìn hai trăm gốc, hạt có vân tím, chín ngàn năm mới chín một lần, người ăn được thì thọ cùng trời đất, tuổi sánh nhật nguyệt.

Thất công chúa biết được tiền kiếp của mình, tình duyên sâu nặng nên một lòng muốn trợ giúp phu quân. Nàng hái đủ mấy trăm trái đào tiên ở phía sau, lúc này mới để ý đến sáu tỷ muội khác đang há mồm tròn mắt.

Nàng bỗng nghĩ đến hội bàn đào mấy trăm năm sau sẽ diễn ra, mình lại hái nhiều đào tiên như vậy, chỉ sợ khi hội bàn đào đến Vương Mẫu lại không có đủ đào chín cho tam giới thưởng thức. Nghĩ đến đây nàng nhất thời cảm thấy nóng vội, cũng không để ý đến sáu tỷ muội khác mà vội vã mang túi đào rời khỏi Dao Trì, bay xuống hạ giới.

Sáu vị công chúa lúc này mới phản ứng lại, vội túm tụm lại bàn luận, đại công chúa nói: "Thất muội hái nhiều đào tiên như vậy, ta đoán muội ấy nhất định đã tìm được ý lang quân rồi, nên mới về tiên giới hái nhiều đào tiên để mang xuống trần đưa cho lang quân."

Năm tiên nữ khác nghe vậy thì sợ hãi, cùng nói: "Thất muội gặp nạn mất, điều này không được phép xảy ra. Nếu chẳng may phụ hoàng biết được thì chắc chắn sẽ bắt thất muội lên thiên đình hỏi tội. Đại tỷ chính là ví dụ."

Đại công chúa nói: "Đại tỷ đã phải khổ rồi, chúng ta không thể để thất muội tiếp tục đi theo vết xe đổ ấy nữa, chúng ta trước tiên cố giấu diếm chuyện này, rồi nhanh chóng tìm ra biện pháp giải quyết!"

Ngọc Đế thật ra còn có một vị công chúa khác nữa, tên là Chúc Nữ, sau chỉ còn thất tiên nữ là vì nàng lưu luyến trần tục, lén xuống hạ giới thành thân với một người tên là Ngưu Lang. Họ còn sinh được một trai một gái nữa.

Dao Trì công chúa tự tiện kết duyên với phạm phu tục tử nơi trần giới chính là làm xấu mặt thiên đình, Ngọc Đế biết được việc này thì giận tím gan, sai Vương Mẫu xuống trần bắt Chúc Nữ mang trở về thiên đình. Dem một nhà bốn người họ tách ở hai bờ Ngân hà, từ nay về sau phải xa cách, mỗi năm chỉ được gặp mặt một lần."

Sáu vị tiên nữ thấy vết xe đổ, dĩ nhiên không muốn tiếp tục để muội muội tiếp bước đại tỷ đi vào đấy.

Sáu nàng ra lệnh thần tướng canh cửa không được kể chuyện hôm nay thất công chúa đến vườn đào ra ngoài, sau đó sáu nàng cũng tản đi.

Lâm Phong đang ngồi yên trong tiên phủ, trong lòng thở ngắn than dài. Tình duyên kiếp trước chưa xong, kiếp này lại tiếp tục. Chỉ là hắn không luân hồi chuyển kiếp, Lâm Phong vẫn là Lâm Phong lúc trước, không thay đổi một chút nào.

Nhưng Toa Ly Na lại luân hồi vạn kiếp, đầu thai làm Ngọc Đế thất công chúa. Mặc dù so với lúc trước không thay đổi nhiều lắm, nhưng cũng đã cách cả vạn kiếp rồi, khiến lòng Lâm Phong không khỏi sinh ra một cảm giác xa lạ.

Ngồi suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên hắn muốn ra ngoài đi dạo. Ai ngờ vừa ra khỏi tiên phủ đã thấy sắc trời rực sáng, mây màu hạ xuống, là thất công chúa mang theo túi đào từ Dao Trì vừa xuống đến.

197. Chương 16: Thâu Đào Sự Kiện.

Trong Cực Lạc cung, Lâm Phong lặng lẽ ngồi trên cấm sàng (giường gấm), vẻ mặt nghiêm túc. Do ba tháng qua hắn tinh luyện Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí, tham tu Hồng Mông đại đạo nên hiểu được không ít khai thiên tinh nghĩa, tu vi tiến triển rất nhanh nên bây giờ quanh người có thể thấy được tử khí mơ hồ lượn quanh.

Thất công chúa có vẻ hơi mất tự nhiên đang ngồi cạnh Lâm Phong, khuôn mặt nàng ửng hồng, khuôn mặt ngại ngùng còn mang theo vài phần hạnh phúc.

Bốn tiểu đồ đệ đứng ở phía dưới, người nhìn ta một cái, ta ngó người một phen, cuối cùng tất cả ánh mắt đều tập trung về phía thất công chúa. Vẻ mặt là lạ trông như cười mà chẳng phải cười của họ càng khiến tim công chúa đập rộn lên như hươu con chạy loạn.

Cần Dương Tử và Khai Dương Tử thì nhắm mắt trầm tư, trông hai lão giống như những lão tăng đã đắc đạo. Hai lão không tò mò như bốn người kia, đối với những việc này chẳng hề thấy thích thú chút nào.

Linh Thấu lão yêu cực cần thô lỗ thì đứng ở một bên lo lắng, thỉnh thoảng còn len lén liếc nhìn lên thất công chúa vài lần, nhưng cuối cùng vẫn là có sắc tâm nhưng không có sắc đảm. Lão cũng cảm thấy chỉ

không gặp sư phụ có mấy tháng, mà sư phụ đã thay đổi hoàn toàn, bây giờ đã có dáng dấp của tông sư một phái rồi.

Cũng không biết là qua bao lâu, lúc hai thái điều nhi cuối cùng cũng không nhin được mà nhỏ giọng bàn luận thì Lâm Phong mới mở mắt, ánh mắt đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên hai tiểu đồ đệ đang bàn luận, nói:” Vì sư gần đây cường hành mở ra lục đạo, đã biết được kiếp trước kiếp sau của mình. Ta sẽ cùng với thất công chúa nói lại nhân duyên kiếp trước, nên từ giờ trở đi các ngươi phải gọi nàng là sư mẫu!”

Thất công chúa nhất thời xấu hổ, nàng càng thấy mặt tự nhiên hơn, khuôn mặt đã đỏ rực cả lên.

Bốn đồ đệ xôn xao bàn tán, cả bốn đều ngoáy ngoáy lỗ tai một trận để chắc rằng mình không nghe nhầm. Cuối cùng vẫn là Nghê Thường nhanh nhẩu nhất, chấp tay lễ bái:” Ra mắt sư mẫu!” Lễ xong còn tranh thủ nháy mắt một cái với công chúa.

Ba nàng còn lại cũng vội vàng hành lễ bái kiến, ngay cả hai lão già Càn Dương Tử, Khai Dương Tử đang tâm hồn treo ngược cành cây cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng bái lạy. Còn Linh Thửu lão yêu đứng ở bên vừa nghe được sư phụ có thể câu được Dao Trì công chúa mỹ lệ nhường này thì cảm thấy bội phục, nên cũng thu hồi lại chút tâm của mình, theo mọi người quỳ xuống bái lạy.

Thất công chúa chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này nên nhất thời không biết ứng phó thế nào, không còn cách nào khác chỉ đành đánh mắt cầu cứu Lâm Phong.

Lâm Phong mỉm cười, phát tay bảo đệ tử đứng dậy lui sang một bên rồi nói:” Ta lấy Cực Lạc tiên phủ để khai cung lập phái, sẽ lập ra Cực Lạc nhị vũ, chính là tọa hạ đệ tử của ta, được ta truyền cho Hồng Mông chỉ đạo. Nhưng trước tiên ta muốn tiêu diệt tất cả những phe phái ở chung quanh Cực Lạc cung, xây dựng cơ sở trước, rồi sẽ tiếp tục tính đến chuyện lập tọa hạ đệ tử sau.”

Nói rồi lại lấy thanh Toái Tinh kiếm ra, đưa cho Linh Thửu lão yêu:” Thanh Toái Tinh kiếm này vốn là dùng nguyên thần của hai đại yêu thần mà luyện chế ra. Ta đã dùng thượng cổ yêu pháp chế luyện lại một lần rồi, người có thể dùng nguyên thần để tế luyện cẩn thận, sau này sẽ có uy lực không nhỏ!”

Linh Thửu lão yêu vội bái tạ, tay lão vuốt ve thanh kiếm có vẻ rất hài lòng. Từ lúc lão thấy pháp lực, tu vi của sư phụ tăng đột biến, chỉ qua ba tháng mà mạnh hơn cả mình thì đã thu bớt tâm tư lại, thành thành thật thật làm một thành viên của Cực Lạc cung, giờ lại được thưởng cho một phi kiếm tốt nhường này thì sớm đã vui quên trời đất.

Trước đây, đám yêu vương lợi hại xung quanh thường cậy cơ bất nạt, chiếm đoạt tài sản của lão khiến lão rất đau đầu. Nhưng giờ thì tốt rồi, tất cả đám đấy sẽ được sư phụ quan tâm, chăm sóc, lão đã có thể thoải mái an nhàn rồi.

Khi Càn Dương Tử, Khai Dương Tử nhận ra đây chính là pháp bảo của tổ sư gia thì đỏ cả mắt. Mấy thanh phi kiếm Lâm Phong ban cho họ là pháp bảo của các sư thúc, kể ra cũng rất lợi hại. Nhưng nếu so sánh với thanh Toái Tinh kiếm này thì còn thua kém rất nhiều.

Lâm Phong tự nhiên biết được hai vị lão đồ đệ râu tóc bạc phơ này của mình đang nghĩ gì, hần nói:” Hai người các ngươi sau này sẽ tự có cơ duyên. Chớ nên nổi lòng tham, tránh cho vô duyên vô cớ bị hủy đi đạo cơ.”

Hai lão nghe vậy thì vội vã thu tâm tư lại.

Lâm Phong lại nói:” Yêu binh sẽ do Linh Thửu phụ trách chinh đồn, Hắc Hổ đại vương ở Hắc Hổ sơn chỉ có không đến một vạn yêu binh, các ngươi có thể tiêu diệt nó trước. Sau đó sẽ tiếp tục hủy diệt các phe phái xung quanh, xây dựng một cơ sở vững chắc để làm tiền đề cho Cực Lạc cung của chúng ta trở thành đạo chính thống.”

Chúng đệ tử vội vã tuân lệnh.

Thất công chúa nói:” Linh Thửu mặc dù có Toái Tinh kiếm. Lại được Càn Dương Tử, Khai Dương Tử giúp đỡ nhưng e rằng cũng khó đối phó được với đám yêu vương kia. Không bằng phái nhiều đệ tử đi trước trợ trận, lại phái cả bốn người Lâm Mị đi cùng, bày Đại La kiếm trận bắt đám yêu vương kia!”

Lâm Phong gật gù đầu đáp:” Vậy Càn Dương Tử, Khai Dương Tử sẽ dẫn theo đệ tử đi trước trợ trận!”

Các đệ tử liền vâng mệnh rời đi. Càn Dương Tử, Khai Dương Tử dẫn đầu đám đệ tử của Thúc Hà phái lúc trước, Linh Thứu lão yêu lão yêu thì chinh đồn đám yêu binh ở Ác Ma sơn, lại cùng với bốn vị sư tỷ kéo quân ào ào đến Hắc Hổ sơn.

Hắc Hổ đại vương ở Hắc Hổ sơn vốn là một con hắc hổ tu luyện thành tinh, pháp lực tu vi còn cao hơn cả Linh Thứu. Thủ hạ có gần một vạn yêu binh, lại có thêm mười tên tiểu đệ đã đại thành tiên đạo nên khi trước Linh Thứu lão yêu đã bị Hắc Hổ đại vương ức hiếp rất nhiều.

Nhưng giờ thì khác trước rồi, Linh Thứu lão yêu đã được ăn một viên đại la cửu chuyển kim đan, lại được hưởng vài quả đào vạn năm, pháp lực tăng mạnh, đã bỏ xa Hắc Hổ nên nào còn sợ y nữa chứ. Lão muốn nhân dịp này, mượn cơ hội để tỏ rõ chút uy phong của mình, tiện thể để trả đũa mối thù bị Hắc Hổ ức hiếp trước đây.

” Sư phụ cũng có vài thủ đoạn, chẳng những được thưởng một hồ lô kim đan, vừa được cả công chúa của Ngọc Đế lão nhi, giờ vô duyên vô cớ còn được nhiều bàn đào như vậy. Đi theo sư phụ như vậy cũng không xấu mặt mình!” Linh Thứu ngẫm nghĩ, cảm thấy bản thân cũng chẳng bị thiệt, ngay cả đại la cửu chuyển kim đan và đào tiên đều được ăn thì còn dám oán giận gì nữa.

Cho dù là những thần tiên địa vị cao quý trên trời cũng chưa chắc có được phúc duyên như vậy.

Không chỉ Linh Thứu lão yêu nghĩ vậy, mà ngay cả Càn Dương Tử, Khai Dương Tử do cũng nhận được rất nhiều chỗ tốt, pháp lực tăng mạnh nên cũng có cùng suy nghĩ như vậy.

Chỉ trong chốc lát, yêu vân cuộn cuộn, đao kiếm sáng loáng, Lâm Phong cùng với bảy đệ tử dẫn theo yêu binh yêu tướng khí thế ngút trời đánh thẳng đến Hắc Hổ sơn. Cửu vĩ hồ là đại sư tỷ nên tất nhiên được tôn làm lớn, nàng phân phó Linh Thứu lão yêu xuống khiêu chiến trước. Để tên Hắc Hổ kia nếu thức thời thì đầu hàng Cục Lạc cung, còn nếu không hàng thì san bằng cả Hắc Hổ sơn của hắn.

Linh Thứu lão yêu vâng lệnh, hóa thành yêu quang bay xuống. Lão hắng giọng hét lên ba tiếng khiến mấy trăm dặm chung quanh Hắc Hổ sơn rung động. Bỗng một hồi trống vang lên, Hắc Hổ đại vương người mặc hắc giáp, chân đi chiến ngao, tay cầm Đẳng mâu hóa thành yêu quang dẫn theo yêu binh lao đến.

” Linh Thứu, ngươi thật không biết điều gì cả, lại dám đến Hắc Hổ sơn của ta làm loạn à?” Hắc Hổ đại vương thấy kẻ đến cũng chỉ là bại tướng dưới tay mình ngày trước thì cảm thấy giận dữ. Có điều khi thấy được yêu vân cuộn cuộn, đao kiếm đầy trời thì không khỏi sợ hãi:” Hồng rồi, nghe nói kẻ thu nhận Linh Thứu làm đệ tử chính là Cục Lạc cung chủ. Hắn là người đã tiêu diệt cả Thúc Hà phái, bây giờ ta phải làm thế nào mới tốt đây?”

Việc Lâm Phong tiêu diệt Thúc Hà phái đã bị tất cả các môn phái, bè cánh trong phạm vi mấy ngàn dặm trong Thúc Hà sơn biết được, họ cũng biết Cục Lạc cung chủ này có lai lịch rất lớn, vạn vạn lần không được động chạm đến, cho nên đều đóng sơn môn, không ra ngoài giao tiếp. Tránh để bị Ngọc Đế lão nhi phái tam đàn hải hội đại thần dẫn thiên binh thiên tướng xuống trần xóa sổ.

Nhưng trốn chỉ có thể trốn được tạm thời, sao có thể trốn được cả đời. Hắc Hổ đại vương tự biết Hắc Hổ sơn gần Cục Lạc cung nhất, y biết mình sớm muộn cũng trở thành đối tượng tiêu diệt của Cục Lạc cung chủ nên đã cố hành xử rất cẩn thận. Nhưng ai ngờ được hắn vẫn vác quân đến tận cửa nhà y. Thử hỏi giờ thấy cảnh đao kiếm sáng loáng thế này thì có thể không sợ hãi được sao.

” Tên tiểu tử này thật không biết tốt xấu!” Linh Thứu lão yêu hừ lạnh, lại vác cái ô dù sư phụ ra dọa:” Sư tôn của ta là đại la kim tiên thân thông quảng đại chuyển thế, đến Thúc Hà sơn này khai cung lập phái, thu nhận môn đồ để truyền giảng đạo pháp. Sao, tiểu tử, đầu hàng hay không, nếu không bản đại vương cũng không ngại tiền người một đoạn đường!”

Hắc Hổ đại vương thấy Linh Thứu lão yêu vốn chỉ là bại tướng dưới tay mình, giờ cáo mượn oai hùm lại dám điều võ dương oai trước mặt mình thì nổi giận, quát tháo:” Tiểu tử, ngươi có bản lĩnh gì mà đòi tranh cao thấp với ta?”

” Chỉ sợ ngươi không xứng đấu với ta thôi!” Linh Thứu lão yêu pháp lực tăng mạnh nên gan cũng to ra, giờ đã không thèm để Hắc Hổ lão yêu vào mắt nữa, lại đứng lúc muốn báo thù ngày trước nên quát to một tiếng, thúc giục yêu vân lao lên, Toái Tinh kiếm trong tay chém ra.

Hắc hổ đại vương dùng một thanh xà mâu để đấu với Toái Tinh kiếm, giao đấu được vài hiệp. Ai ngờ Linh Thứu lão yêu lại bất ngờ phát lực, Toái Tinh kiếm sáng rực lên, nguyên thần của yêu thần bị phong ấn ở bên trong lao ra, há cái miệng rộng dữ tợn bắt đầu cắn nuốt.

Hắc Hổ đại vương sao có thể ngờ được lại có biến cố xảy ra nên bị yêu thần bất ngờ cắn trúng, nguyên thần lập tức bị hút vào Toái Tinh kiếm. Hai yêu thần trong Toái Tinh kiếm sau khi hấp thu nguyên thần của Hắc Hổ thì kiếm quang càng mạnh, thân kiếm rung lên rồi tỏa ra một tầng tử quang. Trông cảnh này có vẻ hai yêu thần này đang muốn phản khách vi chủ, định phá vỡ cấm pháp do Lâm Phong bày ra.

Linh Thứu lão yêu vô cùng hoảng sợ, lão vội vàng thu phi kiếm lại, không dám để yêu thần trong kiếm tiếp tục cắn nuốt nguyên thần nữa. Nếu không đợi chúng đủ mạnh liền phá vỡ phong ấn thoát ra, lúc ấy lão làm sao có thể áp chế được chứ.

Hắc Hổ đại vương đã thần hình câu diệt nên Linh Thứu lão yêu có thể dễ dàng san bằng Hắc Hổ sơn, thu nhận yêu binh. Rồi cùng với Càn Dương Tử, Khai Dương Tử, và bốn bị sư tỷ đánh thẳng một đường, mất hơn mười ngày đã tiêu diệt hơn mười môn phái ở quanh Cực Lạc cung. Có yêu vương ma đầu, cũng có cả chính đạo tiên phái, bất kể là chính tà đều bị diệt sạch.

Yêu binh yêu tướng thu được thì sẽ do Linh Thứu lão yêu thống lĩnh, còn một ít đệ tử của chính đạo tiên phái sẽ do Càn Dương Tử, Khai Dương Tử thu nhận.

Còn những yêu ma cường đại, hay những cao nhân chính đạo có pháp lực mạnh mẽ thì đều bị cửu vĩ hồ tứ nữ sử dụng đại la kiếm trận hoặc tru sát, hoặc bắt sống về Cực Lạc cung.

Không đầy một tháng, tất cả môn phái trong phạm vi mười vạn dặm quanh Cực Lạc cung đã bị tiêu diệt sạch sẽ không còn một mống. Số lượng đệ tử Càn Dương Tử, Khai Dương Tử hai người thu nhận đã lên đến mấy vạn. Linh Thứu lão yêu cũng thu được hơn mười vạn yêu binh, nhưng đa phần chỉ là hạng tôm tép vô dụng, thực lực không được đồng đều.

Lâm Phong nếu muốn lập căn cơ ở đây thì còn rất nhiều việc phải làm.

Hắn dùng phép chuyển núi để dời ba mươi sáu ngọn núi có linh khí sung túc đến để lập thành một trận pháp vây quanh Cực Lạc cung.

Trận pháp lấy Thiên Trụ phong làm trung tâm, xung quanh mấy trăm dặm đào một cái hồ nhân tạo lấy nước trực tiếp từ biển đông. Ba mươi sáu ngọn núi trong trận hợp thành một thể, mỗi ngọn đều được Lâm Phong thiết lập nhiều cấm pháp. Hắn còn phát Hồng Mông tử khí ra khiến cho phạm vi xung quanh tràn ngập tử khí (khí màu tím) .

Phạm là đệ tử của Cực Lạc cung thì đều có thể hấp thụ Hồng Mông tử khí do trời đất sinh ra để tinh luyện nguyên thần, khiến đám yêu binh nhờ vậy mà yêu khí cũng dần thu liễm, quanh thân ít nhiều gì cũng đã hiện ra một tầng tử khí nhàn nhạt. Không còn yêu khí tản ra nên nhìn qua cũng không biết được chúng có xuất thân từ bàng môn tà đạo.

Trận pháp này mặc dù không sánh được với đạo tràng của một vài kim tiên, nhưng coi như cũng đã xây dựng được nền móng ban đầu.

Những thiên cổ tiên nhân này đã phải trải hàng tỉ năm tháng mới tạo nên được những đạo tràng, đó mới chính tiên lâm thắng cảnh thực sự. Xung quanh Thiên Trụ phong mặc dù khá có quy mô, nhưng nếu muốn so sánh với đàn tràng do thiên cổ tiên nhân tạo nên thì chênh lệch quả không phải nhỏ. Hơn nữa cũng chỉ mới qua mấy ngày, sợ rằng ngay cả nhân sâm cũng không dài thêm chút nào, chứ đừng nói đến việc mọc được bàn đào vốn là loại cây cực kỳ quý giá (ở đây ý chỉ phải mọc được đào tiên thì may ra mới đủ được với mấy đạo tràng cấp cao) . Còn về phần làm thế nào để có tiên gia mạnh mẽ như trên thiên đình, Lâm Phong tuy có nghĩ tới, nhưng cũng chỉ để trong lòng mà thôi.

Cũng may hắn được chưởng quản Hồng Mông khí nên có thể cho Hồng Mông tử khí bao phủ mấy vạn dặm chung quanh. Mấy tia núi xanh, cũng có được vài phần khí thể của tiên gia. So với những động phủ của các yêu vương khác trong Thúi Hà sơn thì đẹp hơn nhiều.

Lâm Phong đã quyết định xây dựng căn cơ ở Thúi Hà sơn, khiến cho những cư yêu đại ma ở quanh khi nhìn thấy thực lực của Cực Lạc cung ngày càng mạnh mẽ, lại thêm có thiên đình làm chỗ dựa thì đều hoảng

sợ. Chúng biết Cực Lạc cung này quá nguy hiểm, nếu cứ để nó tiếp tục phát triển thêm thì sau này sợ rằng mình sẽ không còn chỗ để đặt chân. Cho nên chúng đều có ý nghĩ là nhân lúc Cực Lạc cung còn chưa phát triển ổn định, thừa cơ đánh nhanh diệt gọn luôn.

Chỉ là yêu tộc với ma môn từ thời hồng hoang đại chiến đến nay vẫn là kẻ thù không đội trời chung, đám cự yêu đại ma trong Thúi Hà sơn cũng thế bất lượng lập nên dù đang trong tình cảnh khó khăn nhưng vẫn khó để tạm buông bỏ đao kiếm, cùng chung sức chống kẻ thù chung.

Cương thi lão ma ở Hắc Thủy giản vốn là một đệ tử phái Côn Luân, chỉ vì vi phạm môn quy nên bị ép trọng nhập luân hồi chuyển kiếp, vì vậy nên bỏ trốn, sau lại sa vào ma đạo. Lão vì luyện một môn pháp quyết tà dị nên biến thành cương thi, người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ, nhưng đổi lại nhờ vậy mà lão cũng có rất nhiều thần thông.

Cương thi lão ma ở Hắc Thủy giản xưng vương xưng tướng, chính là ma vương mạnh nhất ở Thúi Hà sơn, trên không phục trời, dưới không kính đất, đã sống sung sướng mấy nghìn năm rồi. Giờ tự dưng lại bị Cực Lạc cung khốn kiếp nào đó cười lên đầu thì làm sao mà lão chịu được, lão quyết không để mặc Cực Lạc cung phát triển yên ổn nên đã sai thủ hạ đến mời hồng bào lão yêu chung tay tiêu diệt Cực Lạc cung.

Hồng bào lão yêu kia là thái cổ ngạc ngư đã đắc đạo, lập hang ổ ở Dương Diệp sơn, thủ hạ cũng có đến mười vạn tinh binh, chính là yêu vương có thế lực lớn nhất trong Thúi Hà sơn.

Mặc dù lão xuất thân yêu tộc, nhưng lại vì muốn tiêu diệt Cực Lạc cung nên cũng đồng ý với lời mời của cương thi lão ma, vì vậy khoản đãi sứ giả của cương thi lão ma một phen, sau còn tự mình tiễn sứ giả khỏi động phủ.

Nhưng khi lão vừa mới trở lại động phủ thì chợt nghe thấy trên cửu thiên vang lên một tiếng chuông. Tiếng chuông nghe thật du dương, nhưng lại ẩn chứa bên trong sát lục chi khí, khiến cho thời gian như ngưng đọng lại. Tiếp đó lại thấy xuất hiện một khối huyết nhục từ trong vết rách hư không rơi thẳng xuống phía dưới chân mình. Khối huyết nhục đó chính là sứ giả của cương thi lão ma.

198. Chương 17: Yêu Ma Quỷ Quái.

Hồng bào lão yêu nghe thấy tiếng chuông thì không hiểu chuyện gì xảy ra, lại thấy sứ giả của Cương Thi lão ma phái tới đã bị đánh cho thân hình cầu diệt, lay vạ cho mình thì tức giận, lao ra khỏi động phủ. Lão chỉ thấy bầu trời sáng rực, có một vị mỹ nữ đang giáng xuống. Mỹ nữ kia tuy xinh đẹp đến mức khiến kẻ khác phải ngơ ngẩn, nhưng vẻ mặt nàng lại lạnh lùng đến nỗi chỉ cần liếc nhìn nàng một lần thôi, trong lòng đã không khỏi sinh ra cảm giác lạnh lạnh. Trên đầu nàng có một đám yêu vân đang bao bọc quanh một cái chuông lớn. Hồng bào lão yêu đã đắc đạo từ thời thái cổ nên dĩ nhiên có thể nhận ra cái chuông đây chính là pháp khí của yêu tộc đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất - Đông Hoàng chung (chuông) .

Còn về phần mỹ nữ thì cũng chẳng xa lạ gì với lão.

Nhớ lại thời thái cổ hồng hoang, Thiên Hoàng Thái Huyền có lục đại yêu thần uy chấn hồng hoang, sáu người này không ai là không có thần thông quảng đại. Trong đó một một yêu thần thời thái cổ là cửu phương, do tu luyện thái yêu hóa thân đại pháp nên pháp lực thông huyền, lại được yêu tộc đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất che chở, cho nên không bị tổn thương gì sau trận thượng cổ yêu ma đại chiến.

Hồng bào lão yêu cũng là thái cổ yêu nên không thể không nhận ra mỹ nữ kia chính là thái cổ yêu thần cửu phương, việc này dọa lão hồn rời khỏi xác, vội vàng phủ phục xuống đất, nói:” Tham kiến cửu phương nương nương.”

Cửu phương hừ một tiếng, nàng búng một ngón đánh bay hồng bào lão yêu về phía sau. Tay lại hóa thành trảo, một luồng yêu quang bắn ra, hóa thành một cự chưởng tóm lấy lão yêu rồi đè chặt xuống mặt đất. Hồng bào lão yêu cả người co quắp, đau đớn vô cùng nhưng cũng không dám phản kháng lại.

Cửu phương hành hạ hồng bào lão yêu một trận rồi mới nói:” Nghiệt súc, ngươi đắc đạo từ thời Thiên Hoàng, sống sung sướng mấy năm nay rồi. Không ngờ hôm nay lại dám cấu kết làm bậy với Cương Thi lão

ma, làm mất mặt yêu tộc chúng ta. Còn không mau rút về chinh đồn lại yêu binh, rồi theo ta đi tiêu diệt Cương Thi lão ma!”

Hồng bào lão yêu sợ tè cả ra quần, làm đám ho he câu nào nữa.

Tiên đạo có tam thanh, phật môn có A Di Đà, ma môn có đại thánh, yêu tộc cũng có Đông Hoàng Thái Nhất.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.

Cửu phương này ở yêu tộc là một tọa hạ đệ tử của Đông Hoàng Thái Nhất, lại được nắm giữ thánh nhân pháp khí Đông Hoàng chung. Mặc dù hiện giờ trên danh nghĩa toàn yêu tộc đều thuộc quyền quản lý của thiên đình. Nhưng thiên đình làm gì đủ trình độ để quản lý cả đám cự yêu ma vương này. Chưa kể yêu tộc đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất chính là hồn nguyên thánh nhân cùng cấp với tam thanh, yêu quái lớn bé trên đời đều tuân theo mệnh lệnh của hắn.

Không tính đến thân phận của cửu phương, chỉ riêng việc cửu phương nắm giữ Đông Hoàng chung trong tay thôi thì hồng bào lão yêu cũng đã không dám trái lệnh nàg rồi. Lão liền trở về núi chinh đồn lại hơn mười vạn yêu binh, rồi đi theo cửu phương đánh giết tới Hắc Thủy giản.

Cương Thi lão yêu chính đang ngồi trong động chờ tin tức, khi hồng bào lão yêu vác quân đánh tới thì sớm đã có đệ tử vào báo cho y. Lão yêu vừa nghe được liền tức giận, giận đến phun ra lửa. Lửa giận khó tắt, y liền tiện tay bắt mấy đệ tử không may bên cạnh, ném vào mồm cắn xé, nhai nuốt nguyên thần để luyện ma công, khiến cho mấy tên thủ hạ còn lại đứng bên hai chân cứ nhũn cả ra, chảy đầy mồ hôi lạnh.

Khi lão ma mang theo ma tử ma tôn thân cận lao ra ngoài thì hồng bào lão yêu cũng chẳng nói năng gì sai yêu binh đánh thẳng tới. Cương Thi lão ma giận dữ, tay cầm một cây ma phướn, trên ma bá có ngũ độc tỏa ra năm luồng ma khí tạo thành ma vân. Ma vân cuộn cuộn lao thẳng đến chỗ hồng bào lão yêu đấu một trận.

Trận hỗn chiến nổ ra, hơn mười vạn yêu ma quỷ quái chém giết đến hôn thiên địa ám, trên thì hồng bào lão yêu vs cương thi lão ma, dưới thì có yêu binh yêu tướng vs ma tử ma tôn. Nhưng cả đám đều không biết đánh trận này là để làm gì.

Bỗng nhiên một tiếng chuông vang lên, sắc trời rực rỡ, một chiếc chuông thật lớn từ trên cửu thiên chụp xuống, thu phạm vi mấy vạn dặm chung quanh vào trong, dường như cả đất trời cũng bị thu vào trong đó.

Cương thi lão ma ngẩng đầu lên nhìn, nhất thời sợ hãi đến hồn rời khỏi xác, đang muốn bỏ đám ma tử ma tôn lại để bỏ chạy thì bỗng nghe được ma âm chói tai vang từ phía cực tây tới, một đóa hắc sắc liên hoa (hoa sen màu đen) đã bay tới đấu với cửu phương. Đánh cho trời đất thất sắc, hư không sụp đổ, đánh cho cả thiên giới phải chấn động.

Sớm đã có thiên binh báo tin vào Linh Tiêu bảo điện, nhưng Ngọc Đế lão nhi biết rõ mọi chuyện nhưng cũng mặc kệ không hỏi tới, chỉ vội trốn vào trong Dao Trì.

Lâm Phong đang tĩnh tọa trong tiên phủ để tham ngộ huyền diệu cũng bị thanh thế làm cho kinh động, vội vã rời khỏi tiên phủ. Hắn chỉ thấy cửu thiên cương sát đang sụp đổ, trời đất thất sắc, trên trời có một cái chuông vĩ đại đang đấu với một đóa hắc liên. Không biết thần tiên phương nào đang tranh đấu, nhưng chỉ riêng trận thế vĩ đại như này thôi cũng đã đủ dọa người rồi.

Thất công chúa đến bên, nàng cũng ngẩng đầu lên nhìn, nhưng nàng không nhận ra Đông Hoàng chung và hắc liên nên nghi hoặc hỏi:” Là người phương nào đang tranh đấu mà lại có thanh thế lớn như vậy, kinh động cả đến thiên đình. Sao phụ hoàng giờ vẫn không phản ứng lại chứ?”

Lâm Phong trầm nghĩ:” Mấy thứ kia đều là pháp khí của thánh nhân, mấy người đang tranh đấu này hẳn phải có địa vị gì đó nên Ngọc Đế lão nhi cũng không dám xuất hiện quấy rầy!” Tuy nghĩ vậy nhưng hắn cũng không giải thích với thất công chúa mà chỉ ngẩng đầu nhìn, nói:” Chúng ta qua đây xem đi!”

Lập tức hai người dùng độn quang chạy đến. Khi sắp đến gần, chỉ thấy thất công chúa vung tay lên, tung ra một tấm áo màu kim sắc phủ lên hai người, thân thể hai người liền lập tức biến mất.

Tấm áo kim sắc này là do một chút kim khí từ trong hỗn độn mà sinh ra, là một món tiên thiên pháp bảo lợi hại có tác dụng ẩn thân, dùng để hộ thân cũng rất có hiệu quả.

Hai người hạ xuống vùng lân cận, mắt trông thấy cảnh yêu ma quỷ quái đang hỗn chiến khiến hôn thiên địa ám, nhật nguyệt vô quang, thiên địa nguyên khí bị dẫn nổ, vô số nguyên khí chảy loạn ra, khiến phạm vi mấy ngàn dặm chung quanh biến thành một mảnh đất khô cằn. Vô số yêu ma mất thân thể đang chạy loạn, liền bị thiên địa nguyên khí xé thành bột phấn, thần hình tiêu diệt.

Trong yêu quang và ma vân cuộn cuộn lan khắp mấy trăm dặm, cương thi lão ma thể hiện trình độ đã khổ tu cả vạn năm ra, hóa thân thành một ma thần cao vạn trượng, tay cầm ma phước, cùng hồng bào lão yêu cũng đã hiện ra nguyên thần là thái cổ ngọc ngư cao vạn trượng quyết đấu một trận, ngay cả tam vị chân hỏa cũng phun hết ra.

” Trời ơi, đám yêu ma quỷ quái sao lại đánh nhau từng bầy thế này, thực tiện cho ta quá mà.” Lâm Phong thấy hết tất cả mọi chuyện thì trước tiên là kinh ngạc, sau đó đầu óc nhanh chóng xuất hiện rất nhiều ý nghĩ.

Giờ hồng bào lão yêu và cương thi lão ma đang làm ngao sò đánh nhau, chính mình có thể làm ngư ông để kiếm chút lợi lộc. Nghĩ vậy Lâm Phong lại nhìn lại trận đánh kinh thiên động địa trên trời (trận giữa hắc liên và Đông Hoàng chung) , trong lòng dường như đã có chút minh ngộ.

Đám tôm tép phía dưới kia chẳng qua cũng chỉ là pháo hôi mà thôi, những nhân vật đang đánh nhau khiến cho hư không sụp đổ trên kia mới chính là chủ mưu thực sự, nhưng mặc kệ là thế nào, ngư ông đắc lợi cuối cùng vẫn chính là mình. Xem ra hẳn là đã có người nào đó thâm gây xích mích, cho mình có cơ hội làm ngư ông thế này.

” Lê nào là do Thái Thượng lão quân giúp mình tiêu diệt đám yêu ma này?” Ban đầu Lâm Phong nghĩ như vậy, nhưng sau lại cảm thấy không hợp lý. Còn về phần không hợp lý chỗ nào thì hẳn chịu không nghĩ ra được.

” Phu quân! Đám yêu ma này đang quyết chiến với nhau, chúng ta nên nhân cơ hội thừa lúc chúng lưỡng bại câu thương mà ngao sò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.” Thất công chúa rõ ràng là có cùng suy nghĩ với Lâm Phong.

Lâm Phong thầm tính toán, cương thi lão ma và hồng bào lão yêu là những cự yêu ma vương lợi hại nhất ở Thúi Hà sơn, thần thông không kém với Nguyên Dương lão đạo, phía dưới cũng có rất nhiều thuộc hạ, đệ tử lợi hại. Bản thân mình tuy có nhiều pháp bảo, nhưng dùng để chống lại hai người bọn họ thì cũng chưa chắc có thể tự bảo vệ, vì thế cần phải tính toán cẩn thận trước, tránh lợn lành chữa thành lợn què.

Hơn nữa mình cũng không có thiên binh thiên tướng đến trợ giúp nên coi bộ khúc xương này rất khó gặm.

” Nàng trở lại tập trung các đệ tử lại, bảo Càn Dương Tử và Khai Dương Tử dẫn theo đám môn hạ đến đây, đám yêu binh yêu tướng vô dụng thì thôi không cần để ý, có mang đến cũng vô dụng, chỉ để làm pháo hôi thôi.” Lâm Phong hôn lên hai má thất công chúa, nói:” Những đệ tử của Thúi Hà phái lúc trước mặc dù có số lượng nhỏ, nhưng lại lợi hại hơn nhiều đám yêu ma quỷ quái dưới kia. Ngoài ra chúng ta còn có Đại La kiếm trận rất thích hợp dùng để tiêu diệt hai tên yêu ma đang quyết chiến kia.”

Thất công chúa mặt đỏ bừng, vội vã lùi bước tránh hẳn, rồi dùng độn quang quay trở về Cực Lạc cung.

Lâm Phong cũng vội vàng tìm một ngọn núi bí mật để ẩn trốn, đứng từ phía xa nhìn lại rồi lên đèo Sơn Hà đồ bày ra một bên, chỉ cần thấy yêu ma nào tu vi cao thâm là lập tức rung Sơn Hà đồ, cuốn thẳng chúng vào trong.

Hơn mười vạn yêu ma hỗn chiến một chỗ, tử thương vô số, yêu quang ma vân trên không cuộn cuộn không ngừng, phủ trùm lên phạm vi hơn mười vạn dặm, âm phong thổi từng trận. Những tiếng gào khóc thảm thiết vang lên không dứt, nhiều yêu ma oán hận chưa tan nên kết thành oán linh, đang phát ra những tiếng hét chói tai, kinh khủng.

Cửu phương và một kẻ khác đang đấu trên trời cao cũng không phân thắng bại, trông họ như đang phối hợp ăn ý với nhau để diễn một vở kịch. Rồi đột nhiên tiếng chuông vang lên, yêu quang bao bọc Đông Hoàng chung bay thẳng ra ngoài ba mươi ba tầng trời.

Tiếp đó, đóa hắc liên cũng sáng bừng lên, phá vỡ hư không, tiến vào cửa u ma giới, bầu trời lại lấy lại được sự yên tĩnh.

Lâm Phong ngẩng lên nhìn, hắc liên chưa nắm được mấu chốt vấn đề, lại lười cũng chẳng thèm suy nghĩ mà chỉ nhìn chăm chăm hồng bào lão yêu và cương thi lão ma đang quyết tử với nhau. Chỉ cần tiêu diệt nốt hai tên yêu ma này thì trong phạm vi mấy ngàn dặm trong Thúi Hà sơn còn ai dám tranh đấu với Cực Lạc cung nữa.

Khi hắc liên còn đang sung sướng với ý tưởng đây thì thất công chúa đã dẫn theo đệ tử đến. Càn Dương Tử và Khai Dương Tử cũng dẫn theo rất nhiều môn hạ, thấy vậy Lâm Phong liền phân phó: "Ta và sư mẫu các người sẽ đối phó với hồng bào lão yêu và cương thi lão ma, bốn người các người thì lập đại la kiếm trận để tiêu diệt những yêu ma có tu vi cao thâm. Còn Càn Dương Tử và Khai Dương Tử hãy dẫn môn hạ đi tiêu diệt đám tiểu tốt dưới kia đi!"

Hồng bào lão yêu và cương thi lão ma đang đánh nhau đến hồi quyết liệt, không chết không dừng thì lúc này đột nhiên tên Lâm Phong này lại xuất hiện, còn dẫn theo rất nhiều môn hạ nữa. Hai lão cũng không phải loại ngu ngốc, tự biết bản thân mình bị giờ đang trong tình trạng kiệt sức, nếu vị Cực Lạc cung chủ này có ý xấu gì thì mình chẳng khác gì cá nằm trên thớt để mặc người ta mổ xẻ. Vì vậy hai lão đều tự tách nhau ra, cẩn thận để phòng nhìn Lâm Phong.

Hồng bào lão yêu nghĩ ra một ý, vội vã hiện lại nhân thân, nở một nụ cười trông giả dối rồi nói: "Dương Diệp sơn chúng ta và Cực Lạc cung là đồng đạo yêu tộc, đạo hữu có thể giúp chúng ta một tay được không. Tiêu diệt được hang ổ của cương thi lão ma thì sau này Thúi Hà sơn sẽ là thiên hạ của ta và cung chủ!"

Cương thi lão ma mặc dù đầu óc chậm chạp, nhưng cũng chưa đến mức ngu ngốc, nghe hồng bào lão yêu nói vậy thì cảm thấy không tốt, e rằng bản thân mình hôm nay sẽ phải bỏ mạng ở chỗ này, vì vậy vội vàng nói: "Đạo huynh chớ nghe tên yêu nghiệt này nói bậy, hắc liên vừa rồi còn phái người đến mời chúng ta hợp sức để tiêu diệt Cực Lạc cung của đạo huynh. May mà ta và đạo huynh còn có vài phần giao tình nên mắng chửi tên yêu nghiệt này một trận. Nhưng ai ngờ yêu nghiệt này lại mang quân đến xâm phạm, mong đạo huynh có thể giúp ta một tay, diệt trừ mối tai họa này."

Hồng bào lão yêu nghe vậy thì tức đến mức tím tái nguyên thần cũng nổ tung: "Hay cho một tên ma quái gian xảo như ngươi, ta và Lâm đạo hữu là đồng chúc yêu tộc, sao có thể có ý nghĩ xấu xa ấy được. Tên ma quỷ ngươi đừng có ngậm máu phun người, đem mọi chuyện đổ hết lên đầu ta."

Lâm Phong nhìn trái, nhìn phải một hồi, cũng kệ xem cuối cùng là ai đúng ai sai mà chỉ cảm kim quang phiến phe phẩy vài cái, mỉm cười nói: "Lão yêu ngươi đừng thấy người sang bắt quàng làm họ, ta và ngươi không có quan hệ thân gần gì. Bản cung chủ là nhục thân thành đạo, không phải là đồng đạo với lão yêu ngươi!"

Xong lại quay qua nói tiếp với cương thi lão ma: "Lão ma ngươi cũng đừng vội đắc ý, Thúi Hà sơn là địa bàn của Cực Lạc cung, hôm nay hai tên yêu ma các người đều chạy không thoát đâu. Nếu không muốn phải trọng nhập luân hồi để chuyển kiếp thì nhanh chóng xếp giáp quy hàng. Nếu không bản cung chủ cũng không ngại đưa các người đến cầu Nại Hà một chuyến đâu!"

Hồng bào lão yêu nghe vậy thì thấy khẩn trương, vội ngẩng lên nhìn trời cao, ai ngờ cửu phương đã sớm chạy mất bóng rồi. Hồng bào lão yêu cũng không ngốc, lão mơ hồ cảm thấy hình như mình đã bị người ta bán đứng rồi.

Cương thi lão yêu cũng thầm lo lắng, cố gắng nghĩ ra đối sách. Nhưng Lâm Phong lại không có lòng kiên trì đợi thêm nữa, kim quang phiến xoay một cái chỉ về phía thất công chúa: "Nàng đi đối phó với cương thi lão ma, để ta đánh với hồng bào lão yêu cho."

"Phu quân cẩn thận một chút!" Thất công chúa ôn nhu đáp lời, rồi nàng liền rút Thanh Hồng kiếm ra, rồi cười mây bay lên cùng Lâm Phong. Lâm Phong thì một tay nâng Linh Lung bảo tháp, tay kia rút thất thái nguyên thạch phát ra thất thái quang. Ma vân yêu quang bốn phía như gặp phải khắc tinh, đều lập tức lui lại phía sau.

"Đồ tiểu tử miệng còn hôi sữa, chớ khinh người quá đáng!" Cương thi lão ma đã bao giờ phải chịu tức giận như thế này, giận dữ quát tháo rồi hiện ma thân ra, tay cầm ma phước tỏa ra năm luồng hắc khí cuốn lấy

thất thải nguyên thạch. Đồng thời há mồm phun ra u diễm ma hỏa khổ luyện từ khí địa sát, cuốn thẳng về phía Lâm Phong.

199. Chương 18: Vân Du Tứ Hải.

” Không ổn, pháp bảo của tiểu tử này sao lại lợi hại như vậy!” Cương thi lão ma có thể không nhận ra Linh Lung bảo tháp và thất thải nguyên thạch phát ra thất thải tường quang kia. Nên lão cũng không ngờ được ma phiến tỏa ra ngũ độc sát khí mà lão phải khổ công thu thập, tế luyện bằng nguyên thần nhưng khi va chạm với viên đá to bằng quả trứng gà lại bị đánh nát thành bột phấn.

Khi u diễm ma hỏa phun đến gần thì Linh Lung bảo tháp tỏa ra Huyền Hoàng khí, ma hỏa lập tức rút lui. Cương thi lão ma thấy vậy thì hoảng sợ, lập tức nhảy tránh rút lui.

Lâm Phong sao có thể để cho lão chạy trốn được chứ, cương thi lão ma này pháp lực mạnh hơn hẳn rất nhiều, nếu không phải hôm nay đánh nhau với hồng bào lão yêu hơn nửa ngày, pháp lực gần như tiêu hao hết sạch thì hẳn cũng không thể chiếm được thể thượng phong như bây giờ. Nếu hôm nay để lão chạy thoát thì sau này chắc chắn sẽ có phiền phức.

” Xem lão ma ngươi có thể chạy đi đâu?” Lâm Phong đuổi sát theo sau, nâng thất thải nguyên thạch đánh ra, đập thẳng vào giữa lưng cương thi lão ma. Lão ma kêu thảm một tiếng, thân thể bị đánh nổ tung ra, ma huyết màu đen bắn tung ra bốn phía, một ít yêu ma ở chung quanh không may mắn bị máu huyết dính vào thì nhất thời kêu thảm lên rồi hóa thành vũng máu.

Lâm Phong thầm hô lợi hại, hẳn dùng Linh Lung bảo tháp để bảo vệ bản thân, thấy nguyên thần của lão ma bay ra ngoài, được một đoàn ma vân hừng hực bảo vệ đang chui xuống đất thì vội vã bắt một pháp ấn, pháp lực phát ra liền cố định ngũ hành, làm nguyên thần của lão đập mạnh xuống đất nhưng không chui vào được, còn bị bắn ngược lên trời.

Lâm Phong lao tới, kim quang lóe lên lên, nguyên thần của lão ma lập tức bị hút vào tay hắn. Cương thi lão ma sợ mất mật, vội vàng cầu xin:” Tha mạng cho ta, ta nguyện ý quy hàng!” Lâm Phong cười nói:” Vậy phải xin lỗi ngươi rồi, bản cung chủ vốn sinh ra trong hỗn độn, nhưng trong trận hồng hoang đại chiến lại bị ma môn các ngươi làm hại, đành phải trọng nhập luân hồi chuyển kiếp. Như vậy thì hôm nay ta sao có thể tha cho ma đầu ngươi được!” Nói rồi lập tức đánh nguyên thần lão ma vào trong lục đạo, ép rơi thẳng xuống luân hồi huyết trì để tiếp tục đầu thai.

Hồng bào lão yêu là kẻ thông minh hơn, vừa thấy thất công chúa nâng Thanh Hồng kiếm chém tới, lão yêu này đã biết mình vừa đấu hơn nửa ngày với cương thi lão ma, pháp lực hao tổn nhiều, chắc chắn không phải là đối thủ của công nương nên vội vã nói:” Nguyện ý quy hàng!”

Thất công chúa nghe vậy thì thu Thanh Hồng kiếm lại, tiến đến thu lấy nguyên thần của lão, thủ hạ của lão yêu khi thấy đại vương đầu hàng thì cũng không muốn mất mạng, vội vàng giương cờ đầu hàng. Còn đám ma tử ma tôn của cương thi lão ma đã chết thì bỏ chạy khắp nơi.

Các đệ tử của Cực Lạc cung đã mai phục ở bên ngoài, lập đại trận để chặn giết. Sau lại hợp nhất với yêu binh của hồng bào lão yêu đánh cho đám ma tử ma tôn gào khóc thảm thiết, xác chết đầy đất. Máu huyết văng ra tụ lại thành một đám ma vân huyết vù trên khoảng không, khiến phạm vi hơn mười vạn dặm xung quanh trông giống như Tu La đồ tràng.

Không đến một ngày sau, đám ma tử ma tôn đã bị giết sạch sẽ. Xong việc Lâm Phong quay trở lại Cực Lạc cung, lời hồng bào lão yêu ra, sau khi chế trụ nguyên thần của lão liền hỏi:” Có nguyện ý bái ta làm sư phụ không?” Hồng bào lão yêu là cá nằm trên thớt nên đành phải gật đầu đáp ứng, chỉ là trong lòng lại thật uất ức khi phải bái lấy tên tiểu tử pháp lực còn không bằng mình kia làm sư phụ.

Lâm Phong pháp lực kém lão nên không thể chế trụ lão hoàn toàn được, đành phải để thất công chúa hạ chân linh lạc ấn lên lão rồi mới phân phó:” Sau này phạm vi mấy ngàn vạn dặm trong Thúi Hà sơn chỉ có thể có một Cực Lạc cung chúng ta. Ngươi trở về chỉnh đốn lại yêu binh, đi quét sạch sẽ tất cả đám yêu ma xung quanh cho ta.”

Hồng bào lão yêu vâng mệnh bước ra ngoài, Lâm Phong lại đem Càn Dương Tử, Khai Dương Tử hai người ra, lệnh cho:” Các người đi thu nhận tất cả các môn phái lớn nhỏ trong Thụy Hà sơn cho ta.”

Hai lão đồ đệ liếc mắt nhìn nhau, thấy không còn gì để nói nổi, đành đáp ứng rồi rời đi. Thụy Hà phái trước kia tuy cũng đã từng làm một vài việc mờ ám, nhưng đều là đứng trong bóng tối mà giữ thủ đoạn, họ còn phải cố gắng để giữ gìn hình tượng chính nghi của mình. Nhưng bây giờ vị sư phụ này lại quá dứt khoát, ra lệnh trực tiếp đi diệt môn phái nhà người ta.”

Không đến mấy tháng sau, trong phạm vi vạn dặm quanh Thụy Hà sơn, tiên gia môn phái, yêu ma động phủ lớn nhỏ đều bị hồng bào lão yêu quét sạch sẽ. Lão còn được Lâm Phong ban cho thất thải nguyên thạch khiến lão như hổ thêm cánh, giết già, thu nhỏ, thủ hạ lên đến mấy trăm vạn yêu binh, kể ra cũng có được chút khí thế.

Càn Dương Tử, Khai Dương Tử hai người cũng chẳng chịu kém thế, Tiên hay ma, chính hay tà vốn chẳng có định nghĩa chính xác, nếu thần tiên muốn đi cướp bóc thì khéo thủ đoạn so với yêu ma còn vô sỉ hơn. Hai lão già này cũng vậy, giống hệt hồng bào lão yêu, chẳng thèm khách khí với ai, cứ già thì giết, nhỏ thì thu.

Trong mấy tháng này Lâm Phong cũng đang suy tính vài chuyện. Hắn nhớ việc bản thân đã đến tiên giới gần một năm nhưng vẫn chưa ra ngoài đi lại nhiều, vì thế liền giao lại sự vụ, truyền nhiều pháp môn tu luyện để mấy đồ đệ tự chăm chỉ tu luyện, dần dần hồng bào lão yêu và Linh Thụy lão yêu thao luyện binh lính. Còn bản thân thì mang thất công chúa đi vân du tứ phương.

Đông Thắng Thần Châu rộng hằng tỷ dặm, so sánh với nó thì Thụy Hà sơn chẳng qua cũng chỉ như con kiến so với con voi thôi, tán tiên bình thường nếu dùng độn quang để bay từ đầu đằng đông sang đầu đằng tây thì cũng phải mất vài chục năm. Lâm Phong đã bế quan hai lần, tinh luyện Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí, lại thêm của quý như đại la cửu chuyển kim đan và bàn đào vạn năm nên pháp lực tăng đột biến, chỉ mất một ngày mà kết quả có thể sánh bằng tiên nhân bình thường khổ tu hàng chục, thậm chí là hơn trăm năm. Biến hóa đến mức này thường nhân há có thể sánh bằng.

Thất công chúa và Na Tra có tu vi pháp lực xấp xỉ nhau, khoảng cách đạt được kim tiên đại đạo cũng chẳng còn xa. Lâm Phong so với thất công chúa chỉ kém một bậc, so với lúc mới tới tiên giới thì đúng là một trời một vực.

Hai người một đường đi thẳng về hướng tây, thỏa thích vui đùa giữa sơn thủy, hoặc tìm hiểu thiên cơ, hoặc tự trải nghiệm thiên địa tạo hóa. Không đầy một tháng đã rời khỏi Đông Thắng Thần Châu, tiến vào Nam Chiêm Bộ Châu.

Nam Chiêm Bộ Châu đạo gia thịnh hành, mọi nhà đều cung phụng tam thanh, có nhiều người ham tìm tòi đại đạo. Có điều trong cõi hồng trần cũng có nhiều kẻ lừa bịp giả tiên, giả phật. Những người thực sự ngộ được đạo thì đều đã thoát khỏi luân hồi, đạt được tiên đạo, trở thành tiên nhân. Những tiên nhân này không nguyện ý để thân nhập hồng trần, tránh để ảnh hưởng đến đạo hạnh nên đều ẩn cư để tìm hiểu tạo hóa. Họ ẩn cư ở những linh sơn thắng cảnh, không nhiễm bụi trần. Ngoại trừ những kẻ có tu vi cao thâm mới có thể lui tới những nơi như vậy, phàm phu tục tử bình thường há có thể tìm ra được tung tích của tiên nhân.

Bởi vậy tuy nói ở Nam Chiêm Bộ Châu đạo gia thịnh hành, nhưng người thường cũng chỉ được nghe lời đồn đại, biết được trên đời có thần tiên không gì không làm được chứ chưa hề được gặp qua thần tiên thực sự.

Nam Chiêm Bộ Châu là châu lớn nhất trong tứ đại bộ châu, ở Nam Chiêm Bộ Châu có một nước, tên là Đại Đường, là một nước duy nhất chiếm được long mạch trong hàng trăm nước lớn nhỏ khác ở Nam Chiêm Bộ Châu. Có người nói phải nhờ quân chủ các đời Đại Đường cai trị mới có thể được quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa.

Mà ngay cả Ngọc Đế lão nhi cũng thường sai tứ hải long vương tạo mưa xuống, khiến mùa màng của bách tính trăm họ mấy năm liền được bội thu.

Chỉ là trong mấy năm gần đây, không biết vì sao mà long mạch lại dần di chuyển về phía đông, chạy đến nước Đại Hán.

Long mạch là thần thoại đối với người thường, không mấy ai tin vào nó. Nhưng với tiên nhân lại khác, họ có thể dựa vào long mạch để biết được khí vận. Đại Đường trước kia cũng nhờ độc chiếm được long mạch nên khí vận mới được dài lâu. Nhưng bây giờ long mạch lại di chuyển vào trong Đại Hán, với đạo hạnh của Lâm Phong và thất công chúa, dĩ nhiên có thể dễ dàng tính ra Đại Đường đang dần tiến đến ngưỡng cửa suy vong.

Vì tò mò nên hai người hạ xuống phàm trần, đi tới thủ đô của Đại Đường- thành Trường An để trải nghiệm phong thổ.

Hai người đều đã thoát khỏi âm dương luân hồi, thành tiên nhân chân chính không còn thuộc ngũ hành nữa. Lâm Phong diện mạo anh tuấn, y phục màu xanh. Người thường nhìn thì có thể thấy tướng mạo hấn có vài phần giống tiểu bạch kiếm, nhưng nếu là đạo sĩ hơi hiểu đạo pháp một chút là có thể thấy quanh thân hấn mơ hồ có tử khí quấn quanh.

Thất công chúa vốn là Dao Trì tiên nữ, nàng ở trong mắt mắt người thường chẳng khác gì phượng hoàng giữa bầy gà cả.

Trường An là thủ đô của Đại Đường, dĩ nhiên không thiếu vương hầu quý tộc, hai người vừa bước vào thành đã kéo đến rất nhiều “ong bướm”, có điều đại đa số chỉ đi đến trước mặt hai người một cái, đã biến mất không rõ lý do.

” Phu quân, nước Đại Đường mưa thuận gió hòa, dân sinh an định, phụ hoàng cũng rất coi trọng hoàng đế Đại Đường, cứ mỗi năm lại sai tứ hải long vương tạo mưa xuống, khiến bách tính cơm no áo ấm. Nhưng sao bây giờ long mạch lại chạy sang Đại Hán!” Thất công chúa thất dân sinh trong thành Trường An yên ổn, cảnh tượng rất huy hoàng rực rỡ. Nhưng khí vận lại có dấu hiệu suy yếu nên nhất thời cảm thấy khó hiểu.

Lâm Phong ve vẩy kim quang phiến, nói:” Việc này ta cũng không hiểu nổi, việc khí vận Đại Đường đang suy vong chắc chắn có liên quan đến hoàng đế Đại Đường. Không bằng bây giờ chúng ta đi xem hoàng đế Đại Đường một chút, không chừng lại tìm ra chút manh mối gì!”

Trong lòng hấn cũng thấy nghi hoặc, sao bảo Nam Chiêm Bộ Châu đạo gia cực thịnh, nhà nhà đều cung phụng tam thánh, thế mà trong thành Trường An này lại có rất nhiều kẻ đầu tóc lổc không tóc, còn những đạo sĩ trông thấy thì đều mặt mũi xanh sao, có bộ dáng giống thóc lúa thời giáp hạt. (thời kỳ giáp hạt, trái cây hạt lúa còn xanh, chưa chín vàng, dễ đối kém)

Không ngờ vừa dứt lời, chợt nghe đằng sau có tiếng hô:” Tiên sư xin dừng bước.”

Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo sĩ lôi thôi đang gọi ở phía xa.

Đạo sĩ kia tuổi quá lục giáp (1 giáp= 12 năm , lục giáp = 72), tóc râu bạc phơ, người mặc một cái đạo bào nhẵn nhúm, đang chạy như bay đuổi theo. Khi đạo sĩ chạy tới trước mặt, thở hổn hển vài cái rồi cúi đầu bái lễ:” Xin tiên sư thu ta làm đồ đệ, truyền thụ cho ta đạo pháp cao thâm...”

Lâm Phong và thất công chúa ngạc nhiên nhìn nhau. Những người qua đường xung quanh khi nhận ra lão đạo này thì cười rộ cả lên:” Đan Hà Tử, lão đạo mũi trâu người vẫn còn muốn làm thân tiên sao, gặp người là bái làm sư phụ, sợ rằng trong đám đạo sĩ ở thành Trường An này lão là đạo sĩ nhếch nhác nhất. Ta thấy lão nhanh hoàn tục đi, về nhà ôm lão bà có phải sướng hơn không!”

Đan Hà Tử không đáp lại, chỉ liên tục dập đầu với Lâm Phong và thất công chúa.

Lâm Phong gấp kim quang phiến lại, nâng lão đạo kia lên nói:” Ta không nhận được đại lễ này của ngươi, ngươi cứ dập đầu thế này ta khéo tổn thọ mất.”

Vốn là thuận miệng nói đùa, không ngờ được lão đạo kia nghe xong thì mắt lại sáng ngời, hoa chân múa tay sung sướng nói:” Tiên sư quả nhiên là thần tiên, ngay cả lời nói cũng khác với người thường, thật có khí độ của thần tiên. Xin tiên sư hãy thu lấy tên đồ đệ vô dụng này.”

Đan Hà Tử say mê cầu đạo, vì học được đạo pháp cao thâm mà ngay chút tự trọng tối thiểu cũng từ bỏ. Nếu trong mắt người thường thì lão đạo này quả thực quá nhếch nhác, thậm chí là hèn hạ.

Nhưng trong mắt tiên nhân đã đắc đạo thật sự, lão đạo lôi thôi có râu tóc bạc phơ trước mặt lại có một tấm lòng son, chỉ vì cầu đạo mà có thể bỏ nhiều thứ như vậy. Nếu không có nghị lực mạnh mẽ thì không

phải người thường nào cũng có thể làm được.

Đan Hà Tử đã từng bái lạy vô số sư phụ, nhưng tất cả đều là lũ giả danh lừa bịp, mặc dù không học được đạo pháp cao thâm gì, nhưng cũng đã tự tìm tòi ngộ ra một vài thứ.

Vừa rồi thấy Lâm Phong và thất công chúa khí độ bất phàm, trông hơi giống tiên nhân nên lão chỉ muốn đi thử vận. Giờ thấy mình bị một lực lượng mạnh mẽ nâng lên, chẳng lẽ còn không biết mình lần này thực sự gặp may, đã gặp phải thần tiên thực sự. Trong lòng lão rất vui vẻ, nhưng còn ẩn chứa nỗi cay đắng vô hạn.

Vẫn nói đại đạo khó đi, bản thân mình cả đời cầu đạo, không ít lần bị người hãm hại xuống mồ, nếu không nhờ cái tài ăn nói thì đã không thoát được vòng luân hồi rồi. Bao năm qua chịu bao nhiêu ủy khuất, cay đắng chỉ có bản thân mới hiểu.

Cũng may trước khi chết cuối cùng cũng gặp được thần tiên, ủy khuất, cay đắng và mồ hôi của mình cuối cùng cũng không phải ích.

” Cũng được, gặp mặt tức là có duyên, ta sẽ thu người làm đệ tử!” Lâm Phong than thở:” Đạo tâm không ngã, cho dù kiếp này không thoát được luân hồi, thì sau khi trải nghiệm vạn kiếp nhất định cũng siêu thoát được âm dương, không còn thuộc ngũ hành, từ nay về sau tiêu dao thiên hạ. Giờ ta ban cho người danh hào Chí Minh, ý chí luôn được giữ sáng, cắt đứt những ý niệm khác, người phải nhớ cho kỹ!”

Đan Hà Tử làm sao hiểu được nhiều đạo lý như thế, cả đầu đầy sương mù, nghe đến dần người đi. Có điều lão cũng rõ một chuyện, mình rốt cục cũng được thỏa nguyện, được bái một vị thần tiên chân chính làm sư phụ, hơn nữa vị sư phụ này còn ban cho mình một cái tên là Chí Minh.

Lâm Phong được lão đồ đệ lạy ba lạy, tuổi hắc trông có vẻ như còn trẻ, nhưng do đã thành tiên đạo nên không còn khái niệm thời gian, tuổi thực so với lão đồ đệ còn lớn hơn.

Thất công chúa mặt đỏ hồng, vội vã đưa tay nâng lão đồ đệ râu tóc bạc phơ đứng lên, tiện tay đưa cho một quả đào, cười nói:” Người đạo tâm không đổ, ngày sau chắc chắn sẽ có đại cơ duyên. Ta và sư phụ người cả người chẳng có đồ đạc gì quý giá, quả đào này coi như lễ gặp mặt tặng cho người vậy.” bimbimphi

200. Chương 19: Tôn Đạo Ưc Phật.

” Năm năm trước, có một vị hòa thượng đến Trường An này, hòa thượng kia có khả năng hàng long phục hổ, từng hàng phục một con ác giao ở ngoại thành Trường An nên rất được hoàng đế Huyền Tông coi trọng. Người đã thiết lập một pháp tràng cho hòa thượng ấy để hấn đấu với đạo sĩ trong thành.”

” Hòa thượng kia thắng trận đấu, vì thế hoàng đế Huyền Tông đã cho hấn tự chọn đất ở Trường An, rồi lập nên Ngọa Hồ tự giảng dạy phật pháp, lại còn phong cho hòa thượng kia làm hộ quốc đại pháp sư. Việc này khiến cho mấy năm gần đây, đạo sĩ ở thành Trường An càng ngày càng khó sống.”

Chí Minh nói sang sảng, trong giọng nói còn ẩn chứa ý bất cam, nhưng cũng không phải vì mình cũng là cảm thấy mất tự nhiên.

” Đúng, Đại Đường quốc vận đang hưng thịnh nhưng tự nhiên long mạch lại chạy sang Đại Hán, mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ này!” Lâm Phong thâm suy xét, hấn mơ hồ hiểu ra chút gì nhưng rồi lại không nắm được trọng điểm, vì thế hỏi lại:” Hòa thượng kia bình thường hay giảng cái gì?” Chí Minh đáp:” Hòa thượng kia cứ há mồm ra là lại ” nam mô a di đà phật“, yêu ngôn mê hoặc người khác rằng cái gì mà chỉ cần mỗi ngày niệm ” a di đà phật” là sẽ được đến đến thế giới cực lạc ở tây thiên. Chỉ cần một lòng hướng phật là có thể thành chính quả, được cực lạc suốt đời!”

Chí Minh nói đến đây rồi dừng, cảm giận mắng:” Tất cả đều là chó má hết, nếu như mỗi ngày niệm vài câu nam mô a di đà là có thể trường sinh bất lão, thì không phải tất cả mọi người trên đời này đều thành phật cả rồi sao. Còn cần những quân vương, quốc gia làm gì nữa. Ta thấy hòa thượng kia hơn phân nửa là do yêu nghiệt hóa thân, đến thành Trường An này để nói yêu ngôn mê hoặc mọi người, lừa gạt dân tñ.”

Lâm Phong nói không nên lời, đồ đệ này của mình đã lớn tuổi thế này rồi mà tính tình vẫn nóng nảy như vậy. Thất công chúa thì nghi hoặc hỏi:” Các quốc gia ở Nam Chiêm Bộ Châu không phải đều tôn trọng đạo

sao, nhà nhà cung phụng tam thánh, môn phái tu đạo nhiều không kể xiết. Sao lại không có đệ tử đạo môn nào đứng ra phò tá quân vương Đại Đường?”

Lâm Phong nghĩ nửa ngày vẫn không ra đáp án, không còn cách nào khác đành nói:” Thiên cơ khó đoán, tam thánh ở ngoài ba mươi ba tầng trời nếu đã bỏ mặc thì chúng ta cũng không cần phải quan tâm nhiều. Việc số mệnh Đại Đường đang suy yếu, ta nghĩ có liên quan đến việc hoàng đế Huyền Tông tin phật, không bằng chúng ta đi xem cho rõ đi!”

Lập tức hai người mang theo Chí Minh đi, tới cửa hoàng cung cũng chẳng coi ai ra gì mà đi thẳng vào. Thị vệ ngự lâm quân canh gác ở cửa hoàng cung cực kỳ cẩn mật, một giọt nước cũng khó qua khiến cho lão đồ đệ Chí Minh sợ hãi đến mức mồ hôi lạnh chảy khắp người.

Cho đến khi thấy nhưng thị vệ này hình như không thấy ba người bọn họ, coi họ như là không khí thì Chí Minh mừng như điên. Lão mặc dù không học được đạo pháp chân chính gì, nhưng kiến thức lại rất rộng, biết đây là do sự phụ thần tiên đã giở trò quỷ nên rất mừng rỡ (mừng vì sự phụ có phép thật) .

Ba người đi thẳng vào hoàng cung, Lâm Phong mở thiên nhãn ra, hẳn đã thấy được nơi có hoàng khí tụ tập lại nên đi thẳng về phía ngự thư phòng. Hoàng đế đang xử lý sự vụ trong triều ở đấy, bên cạnh có hai cung nữ xinh đẹp đang đứng hầu hạ, chung quanh còn có vài cỗ khí tức đang ẩn nấp.

Lâm Phong thu lại pháp thuật ẩn thân, hiện lại thân hình ra. Hoàng đế Huyền Tông đột nhiên thấy trong phòng xuất hiện ba người thì không khỏi hoảng sợ, lập tức kêu hộ vệ đến.

Lâm Phong xua xua tay cười nói:” Bệ hạ chớ hoảng sợ, ta là tán tiên ở hải ngoại, trên đường đi qua đây thấy quốc vận Đại Đường đang suy yếu, sợ không đến mười năm nữa sẽ có họa mất nước. Vì thế nên đặc biệt đến đây giải thích cho bệ hạ.”

Huyền Tông là một vị vua thông minh, y biết trên đời có thần tiên thật, lại thấy Lâm Phong không giống ác nhân thì cũng bình tĩnh lại, nói:” Quốc vận Đại Đường ta đang hưng thịnh, bình dân yên ổn, sao lại có họa mất nước. Đạo nhân nói năng bậy bạ, lại xông vào hoàng cung của ta, nể tình người lần đầu mạo phạm nên trẫm sẽ không truy xét, hãy rời khỏi đây ngay, tránh để mất mạng.”

” Ra đi.” Lâm Phong không để ý đến lời uy hiếp của Huyền Tông, ngoắc một ngón tay, lập tức có bốn hòa thượng đầu tróc tóc xuất hiện trong phòng, vẻ mặt ai nấy đều kinh hãi.

Huyền tông cũng hoảng sợ, năm năm trước khi Ngọa Hổ thiên sư đến Trường An y mới biết trên đời này thật sự có thần tiên, lại vì Ngọa Hổ thiên sư có không ít thần thông nên mới lập pháp tràng, để hòa thượng này khiêu chiến với đạo sĩ trong thành.

Sau hòa thượng thắng trận đấu, Huyền Tông cũng trở nên tin phật, còn được Ngọa Hổ thiên sư phái bốn gã đệ tử đến bảo vệ bên người, từ đó về sau không có thích khách nào có thể đến gần được nữa. Vừa rồi do có tứ tăng âm thầm bảo vệ nên Huyền Tông mới trấn tĩnh như vậy, nhưng giờ Lâm Phong chỉ ngoắc một ngón tay đã lôi cả bốn hòa thượng ra. Thử hỏi như vậy y có thể không sợ hãi được không.

” Người đâu, mau tới bắt yêu nhân này cho trẫm!” Huyền Tông sợ hãi, vội vã hô to lên, chỉ là đợi hơn nửa ngày cũng không thấy thị vệ nào tiến đến, y sợ đến mức hồn rời khỏi xác. Bốn hòa thượng lúc này mới phản ứng lại, quát một tiếng:” Yêu nhân dám mạo phạm bệ hạ, không thể lưu lại!” Rồi lao người tới đánh Lâm Phong.

” Nghe nói phật môn quảng đại, các người hôm nay lại động sát niệm, phật tổ cũng không tha cho các người được, ta sẽ làm người tốt một lần, giúp các người chuyển kiếp đầu thai. Mong các người kiếp sau lại có thể tu thành chính quả, trở thành phật đà!”

Lâm Phong mặc dù không hiểu pháp môn phật gia, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra tu vi của bốn hòa thượng này là luyện thần trung kỳ nên không thêm để ý. Kim quang phiến xoạt một cái ngăn cản cả bốn hòa thượng, lại xoạt một cái nữa, bốn viên xá lợi màu vàng từ trong bốn cái đầu bóng lưỡng bay ra, bị hút vào bên trong kim quang phiến.”

Huyền Tông trông thấy cảnh này thì thiếu chút nữa hồn phi phách tán, ngồi sụp xuống ghế rồng, mồ hôi đổ như mưa, nói không nên lời.

Lâm Phong cười nói:” Đừng sợ, Nam Chiên Bộ Châu nhà nhà tôn đạo, người người cung phụng tam thánh, nước Đại Đường các người có được long mạch, vốn khí vận rất dài, nhưng giờ long mạch lại di chuyển, sẽ có họa mất nước. Ta thấy người cũng tính là một đời danh quân, đối xử với bá tính rất nhân từ, không đành lòng để loạn binh đao xảy ra khiến bách tính sinh linh đồ thán nên mới đặc biệt đến đây chỉ điểm cho người.”

Huyền Tông dù sao cũng là một người hùng tài đại lược, thấy Lâm Phong không có ác ý thì cũng bớt sợ, vội vàng đứng dậy mời sư đồ Lâm Phong ngồi ghế, không dám có chút sơ suất.

Chỉ là khi xoay người lại thì nhện không được liếc nhìn thất công chúa, lòng đầy kinh ngạc.

Lâm Phong nhắm mắt trầm tư một lúc, thấy Huyền Tông hạ long án xuống, ngồi bên cạnh mình thì mới lên tiếng:” Long mạch chuyển về phái đông, nguyên do nằm trên người bệ hạ, bệ hạ có biết không?”

” Xin tiên trưởng chỉ điểm.” Huyền Tông thấy Lâm Phong ăn nói bất phàm, rất có phong thái tiên nhân nên không dám thất lễ.

” Ta xem thiên cơ, việc long mạch chuyển về phía đông, hơn phân nửa là có quan hệ với việc Ngọa Hổ hòa thượng đến Trường An!” Lâm Phong nói:” Nay bệ hạ chỉ cần phát một đạo thánh chỉ, từ nay trong Đại Đường chỉ có thể tôn đạo ức phạt, rồi lập đàn tế thiên, mời tam thánh đến, mọi chuyện sẽ được bình an vô sự.”

Huyền Tông vừa nghe vậy thì nhất thời mừng rỡ, vội vàng đáp ứng.

Lâm Phong chỉ lão đồ đệ bên người, nói:” Đồ đệ ta mặc dù không ra hồn, nhưng lại có vài phần căn tính, vừa lúc ta có ý để hấn nhập thế tu tâm, vậy sẽ để hấn ở lại Trường An giúp hoàng đế tiêu diệt yêu nhân.”

Huyền Tông vừa nghe nói Chí Minh là đồ đệ chứ không phải sư phụ thì thấy bất ngờ, bụng càng tin tưởng Lâm Phong là tiên nhân đã cải lão hoàn đồng, vì thế lòng càng hướng về đạo môn.

Hóa ra Huyền Tông lại tưởng nhầm trong ba người thì Chí Minh là sư phụ của Lâm Phong và thất công chúa. Cái này cũng không thể trách y được, ba người đi cùng với nhau, người nào không rõ nội tình thì chắc chắn sẽ cho rằng Chí Minh là sư phụ Lâm Phong, sẽ không ai nghĩ rằng lão lại là đồ đệ cả.

Còn về phần Chí Minh sao lại lôi thôi như vậy thì cũng không có gì lạ, thần tiên tự có chỗ lạ của thần tiên. Trong dân gian thường lưu truyền tin là thần tiên sẽ xuống vui chơi ở nhân gian, mà hình dáng thì hơn nửa là giống Chí Minh.

Chí Minh nghe sư phụ nói vậy thì thiếu chút nữa bật khóc, vốn lão tưởng rằng sau này có thể theo sư phụ thần tiên cầu đạo, không ngờ được Lâm Phong lại muốn nhét lão vào thành Trường An. Lão tưởng Lâm Phong không thích mình nên vội vàng quy xuống bái lạy, nhưng Lâm Phong lại khoát tay nói:” Xuất gia tại gia (đi tu ở nhà) , chỉ cần một lòng hướng đạo thì ở nơi nào tu luyện cũng như nhau. Trần duyên của người còn chưa dứt, hãy cứ ở Trường An giúp hoàng đế tiêu diệt yêu nhân. Đến thời cơ thích hợp ta sẽ lại đến đón người. Ta truyền cho người pháp quyết tu luyện, người chỉ cần chăm chỉ tu luyện thì nhất định sẽ thành tiên đạo!”

Chí Minh nghe vậy thì vui mừng, vội vàng bái tạ. Thành tiên, chuyện tốt đến nhường nào a...

Lâm Phong bỗng nhiên nhíu mày, tiện quay đầu sang cười nói với thất công chúa:” Ta giúp bốn hòa thượng kia hoàn thành nhân quả, đánh họ rơi vào luân hồi chuyển kiếp. Nhưng giờ lại đắc tội với vị đại hòa thượng ở Ngọa Hổ tự kia rồi, cùng ta đi xem đi!”

Thất công chúa cười:” Tùy ý phu quân thôi!” rồi hai người lập tức hóa thành kim quang, bay khỏi ngự thư phòng của Huyền Tông. Chiêu này làm Huyền Tông sợ há mồm trợn mắt, lòng càng khẳng định sư đồ ba người Lâm Phong mới là thần tiên chân chính, vì vậy càng không dám sơ suất, vội cùng Chí Minh chạy ra ngoài ngự thư phòng, đứng ở ngoài đại điện ngẩng đầu lên quan sát.

Lâm Phong và thất công chúa rời khỏi ngự thư phòng, chỉ thấy ở phía tây có một đạo kim quang bắn tới rồi dừng lại ở khoảng cách hơn mười trượng. Kim quang tản đi hiện ra một lão hòa thượng mặt mũi hiền lành. Hòa thượng nhìn không rõ tuổi tác, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, cúi đầu nói với Lâm Phong và thất

công chúa.” Vừa rồi lão tăng từ trong nhập định mà nhìn ra chút thiên cơ, biết được hôm nay Trường An sẽ xuất hiện tà ma đến mê hoặc hoàng đế. Chẳng hay nhị vị đạo hữu từ đâu đến vậy?”

Hòa thượng giẫm chân lên một đám mây màu vàng, sau đầu tỏa ra phát quang. Ngự lâm quân và cung nữ, thị vệ trong hoàng cung bị phát quang chiếu lên thì không nhìn được liền quỳ gối cúi đầu. Trong mắt họ hiện ra thể giới cực lạc, miệng niệm nam mô a di đà phật. Ngay cả Huyền Tông và Chí Minh thần sắc cũng hoảng hốt, bị phát quang rửa bớt tạp niệm ở trong lòng. Lâm Phong thấy lão hòa thượng mặc dù mặt mũi hiền lành, nhưng ngữ khí lại chua chát thì không nhìn được cười nói:” Đại hòa thượng hoa mắt rồi, thành Trường An vốn có nạn yêu ma mê hoặc quân vương sẵn rồi, khiến cho long mạch của Đại Đường dời về phía đông, khí vận suy yếu. Ta đến chính là để trừ ma vệ đạo.”

Kim quang phiến xoay mấy xoay, lập tức áp chế phát quang của hòa thượng kia, ngự lâm quân, cung nữ, thị vệ đang quỳ gối trong thành cũng tỉnh táo lại, lập tức hô hoán rồi xông đến bảo vệ bên người Huyền Tông.

Hòa thượng kia biến sắc, âm tình bất định, nở một nụ cười giả dối rồi nói:” Phật ta có lòng xả thân cứu thế, trừ ma vệ đạo tất nghiên nghĩa bất dung từ, phải nhờ hai vị đạo hữu giúp một tay rồi.” Nhưng trong lòng thì sợ hãi, không biết hai người này có lai lịch thế nào mà không nhìn ra nông sâu, thật khó đối phó.

Lâm Phong cười nói:” Đại hòa thượng nói sai rồi, ta chỉ nghe nói phật môn quảng đại, không ai nào không độ (tăng ni đạo sĩ khuyên người ta đi tu) được. Cho dù là tà ma không việc ác nào không từ, chỉ cần có lòng hướng phật thì cũng sẽ đến được cực lạc. Nhưng nay đại hòa thượng lại muốn trừ ma, chẳng phải là đã làm trái với phật lý sao.”

Hòa thượng kia trình độ mặt dày đã đến vô đối, chấp tay niệm một tràng phật hiệu, nói:” Phật môn tuy quảng đại, phật ta cũng có lòng độ hóa tà ma, tiếc rằng tà ma quá ngu ngốc nên không có hiệu quả. Chúng không chịu buông bỏ đồ đao, lập địa thành phật, bản tăng đành phải trừ ma vệ đạo mới có thể bảo vệ thể nhân được thái bình thịnh thế!”

Thất công chúa cười nói:” Đại hòa thượng chẳng lẽ muốn độ cả chúng ta về tây phương?”

Hòa thượng mặt biến sắc, nhưng lại lập tức cười nói:” Tiên tử nói đùa rồi, có điều hai vị đạo hữu đã có lòng hướng phật, bản tăng dĩ nhiên có thể cho hai người thấy phật môn quảng đại, chỉ cần hai vị một lòng hướng phật, ngày sau sẽ đạt thành chính quả, làm phật một phương cũng không khó.” Lâm Phong thấy buồn cười:” Phật môn quảng đại? Hòa thượng người cả ngày niệm nam mô a di đà phật, có biết A Di Đà Phật ở đâu, như thế nào không? Ta cũng không muốn nói nhảm với người, ta đã tiến bốn đồ đệ của người đến cầu Nại Hà rồi, nếu người muốn thay đệ tử báo thù thì ra tay đi, ta sẽ phụng bồi!” Hòa thượng mặt méo xệch, chấp tay nói:” A di đà phật, đạo hữu sao lại nói những lời vô lễ, làm nhục phật ta như vậy. Thân là đệ tử của phật, lão nạp đành phải ra tay trừ ma vệ đạo!”

Lâm Phong cười nói:” Đại hòa thượng, mồm miệng người thật lạnh lợi. Nghe nói phật tổ ngồi trên liên hoa độ hóa thể nhân, ngài rất có tài ăn nói. Nay hòa thượng người đã được chân truyền của phật tổ rồi đây, tài mồm mép thật giỏi. Giờ ta muốn lĩnh giáo một chút hòa thượng người có thủ đoạn gì mà đòi đấu với ta.”

Trên mặt hòa thượng lóa lên khí xanh, có nén cơn giận, nói:” Đạo huynh chớ có ép người, làm nhục phật ta. Được lắm, lão nạp cũng muốn lĩnh giáo thủ đoạn của đạo hữu một chút!”

Miệng niệm a di đà phật, trên đỉnh đầu hòa thượng tỏa ra kim quang, hiện ra một pho tượng la hán kim thân cao hơn sáu trượng, có tám tay mười sáu đầu. Cầm đài sen, thiền trượng, kinh văn, búi diệp, gia trì thủ đẳng các loại pháp khí phật môn. Tay cầm thiền trượng đập thẳng xuống đầu Lâm Phong.

” La hán kim thân của hòa thượng kia sao trông giống Bát Bảo kim thân của ta vậy, đều là dùng tinh thần lực ngưng tụ thành hình.” Lâm Phong thấy kim thân của hòa thượng kia thì suy nghĩ, cũng hiện ra Bát Bảo kim thân để nghênh đỡ.

201. Chương 20: Quan Âm Bồ Tát.

” A, sao người lại có đại pháp của phật môn chúng ta?” Hòa thượng kia thấy Lâm Phong cũng có một kim thân, hơn nữa so với kim thân của mình còn lớn hơn nhiều thì ngạc nhiên hô lên.

” Chớ có nói bậy, đây là Bát Bảo kim thân chính tông, không phải La Hán kim thân của phật môn các người!” Lâm Phong chỉ một ngón tay, bát bảo kim thân liền đánh tới. Tám cánh tay cùng vung lên, hai tay bắt lấy thiên trượng, bẻ ” rắc ” một tiếng gãy thành hai đoạn, sáu tay còn lại thì tóm lấy La Hán kim thân, quát lên một tiếng, vận khởi thần lực xé tan kim thân của hòa thượng kia.

Hòa thượng kêu thảm một tiếng, kim sắc xá lợi tử do bản mệnh nguyên thần ngưng tụ lại nhảy ra ngoài, đang định bay đi trốn.

Kim quang phiến của Lâm Phong xoạt một tiếng liền hút xá lợi tử của hòa thượng vào trong, thu bát bảo kim thân lại, lại hút tiếp la hán kim thân do tinh thần lực hóa thành vào trong kim quang phiến để luyện hóa toàn bộ ở trong.

Kim quang phiến này vốn là một rễ cây của thiên diệp kim linh sinh ra trong hỗn độn, sau được hấn dùng tiên pháp tế luyện thành pháp bảo có thể thu vạn vật. Mặc dù không thể vô vật bất lạc (không vật gì không thu được) nhưng cũng là một kiện pháp bảo rất tốt rồi.

Pháp thân và xá lợi tử của hòa thượng kia là do tinh thần lực ngưng tụ lại, chính là bổ phẩm tốt nhất. Chỉ là do thời gian luyện hóa quá ngắn, hơn nữa uy lực của kim quang phiến còn thua xa với tiên thiên pháp khí lên hiệu quả còn chưa cao. Đợi sau này trở về dùng Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí luyện lại một lần nữa thì sẽ càng có hiệu quả hơn.

Hoàng đế Huyền Tông thấy Lâm Phong nhắc tay một cái đã diệt được Ngọa Hổ hòa thượng thì kinh hãi. Vốn hấn là người thường nên không biết tam thanh đạo tôn và tây thiên phật tổ có gì khác nhau, nhưng thấy cảnh này thì chỉ sợ phật với đạo đang như sói với hổ. Hiện giờ hòa thượng kia đã bị giết rồi, hấn hận không thể nhanh chóng hạ một đạo thánh chỉ bắt nhà nhà hộ hộ dân trong Đại Đường cung phụng tam thanh tổ sư.

” Phu quân, chuyện của Đại Đường chúng ta đừng can thiệp vào quá sâu, tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi.” Thất công chúa tuy thấy Lâm Phong vung tay giết hòa thượng cũng không đứng ra ngăn cản, nhưng giờ nàng lại cảm thấy hơi bất an nên mới mở miệng nhắc nhở.

” Cũng được!” Lâm Phong nói:” Ta từ khi hỗn độn sinh ra đã thành đạo, không bái tam thanh, chẳng tôn phật đà. Chuyện của phật đạo quả thực không cần can thiệp nữa!” Nói rồi đi truyền cho lão đồ đệ Chí Minh pháp môn tu luyện, vừa xong liền cùng thất công chúa bay đi, không để ý gì đến Huyền Tông cả.

Rời khỏi thành Trường An, chưa đến một ngày sau đã ra khỏi lãnh thổ Đại Đường, hai người cười mây đến thăm tiên sơn thắng cảnh, tìm tiên kết giao, đã kết bạn với một vài thượng cổ tiên nhân đang ẩn cư. Không thì cùng tham ngộ đại đạo, vô cùng vui vẻ.

Ngày hôm đó, hai người đến Giới Diệu sơn trong lãnh thổ Nam Chiêm Bộ Châu. Vừa hạ mây xuống một đỉnh núi thì đã thấy trên trời thả vân tầng tầng, phật quang chiếu rọi. Một đóa thất liên hoa nhẹ nhàng hạ xuống, người ngồi trên đó hai tay cũng nâng một đóa sen. Lâm Phong và thất công chúa nhận ra đây chính là nam hải quan âm đại sĩ, bồ tát.

” Bồ tát hữu lễ.” Vợ chồng hai người Lâm Phong đều cúi đầu hành lễ.

Quan âm bồ tát đáp:” Đạo huynh hữu lễ, vài ngày trước nghe nói đạo huynh trên đường đi có ghé qua Trường An, có cùng phật đệ tử của ta xảy ra hiểu lầm. Vì thế ta đặc biệt đến đây để chấm dứt đoạn ân oán này với đạo huynh.”

” Không biết bồ tát muốn giải quyết thế nào?” Lâm Phong thăm phòng bị, mấy hôm trước do nhất thời hăng máu nên dấy vào cái chuyện rắc rối ấy, ai ngờ giờ lại rước họa vào người. Có điều hấn vốn là người có mệnh nghịch thiên nên không thêm sợ cái rắc rối nho nhỏ này, chỉ ngầm nhắc nhở thất công chúa cẩn thận, tránh để bồ tát mê hoặc.

Quan âm bồ tát cười nói:” Mấy ngày trước được nghe Như Lai giảng pháp, người có nói đạo huynh có duyên với phật ta nên lần này ta đặc biệt đến đây để dẫn đạo huynh về chốn cực lạc tây phương tham ngộ đại pháp của phật ta.”

Lâm Phong cười nói:” Ta nghe nói tây thiên có hoan hỉ thiên pháp, chẳng lẽ bồ tát muốn mời ta đến cùng tham ngộ nó phải không?” Nhưng lại ngầm vận pháp lực toàn thân đề phòng cẩn thận.

Quan âm đại sĩ chính là một trong hai tọa hạ đại sĩ của Như Lai, đã nhập phật môn ngộ đại tịch diệt chi đạo.

Đạo gia tu lục đại nguyên thần, trăm lục đại hóa thân là thành kim tiên đại đạo. Phật môn không tu lục đại nguyên thần mà lấy lòng thương nhập tịch diệt chi đạo, không pháp, không tướng, không linh, không tịch, không diệt, không vô lực không chi cảnh. Tuy khác biệt với pháp môn của đạo gia nhưng đại đạo là một, tu thành lục không chi cảnh sẽ thành đại tịch diệt, giống như vô lượng kim tiên đạo gia vậy.

Nghe nói nam hải quan âm đại sĩ mới tu thành lưỡng không chi cảnh, ngang với kim tiên đạo gia đã trăm lưỡng đại hóa thân.

Nếu đánh nhau thật, cả hai phu thê mình đều chưa đạt đến kim tiên, chắc chắn không phải là đối thủ của quan âm.

Thất công chúa nghe hẳn nói năng hõn hào như vậy thì trừng mắt với hẳn.

Quan âm bồ tát mặt không đổi sắc, cười mỉm nói:” Phật ta nam mô a di đà phật từng có chí nguyện, muốn độ hóa chúng sinh niết bàn, hưởng vĩnh sinh cực lạc. Đạo huynh nghiệp chướng quần thân, sớm muộn gì cũng rơi vào luân hồi chuyển kiếp. Ngã phật từ bi, ta muốn mời đạo huynh nhập vào phật môn.”

” Phải cảm ơn ý tốt của bồ tát rồi!” Lâm Phong cười nói:” Có điều ta đã đắc đạo từ khi hõn độn sinh ra. Không bái tam thanh, chẳng tôn phật đà, phật môn Tây thiên tuy quảng đại, e rằng cũng không nuôi được ta.”

Thất công chúa rất tức giận, cười nhạt nói:” Chúng ta nếu không đi, chẳng lẽ bồ tát sẽ bắt chúng ta phải đến tây thiên sao?”

Quan âm bồ tát cười nói:” Công chúa đừng tức giận, chỉ vì phu thê hai người nghiệp chướng quần thân, cuối cùng sẽ không được giải thoát, lại có duyên với phật ta nên ta mới đến độ hai vị đến cõi cực lạc. Chớ nên chấp mê bất ngộ, tránh cho phải rơi vào luân hồi.”

Lâm Phong không nhịn được nữa, cười nhạt nói:” Nghe nói đệ tử của Phật từ lúc sinh ra đã có lưỡi hoa sen. Chỉ bằng miệng lưỡi là có thể độ hóa tà ma, xem ra đúng thật. Bồ Tát này công phu miệng lưỡi quả thật đã lô hỏa thuần thanh. Nhưng nếu muốn độ hai vợ chồng ta đi tới chốn Tây phương cực lạc mà chỉ dựa vào công phu miệng lưỡi thì e rằng chưa đủ.”

Quan Âm Bồ Tát cũng không tức giận, bình tĩnh nói:” Đạo huynh khẳng khái cố chấp, vậy bản tăng đành phải đắc tội.”

“Đi” Lâm Phong thấy bồ tát trở mặt, trong lòng biết không phải đối thủ của bồ tát nên nào dám liều mạng. Không tiến mà lùi, kéo Thất công chúa lao vào trong đất, dùng độn thổ rời đi.

Bồ tát vội vàng giơ tay lên, một đóa hoa sen bay ra định ngăn sông cách núi. Chợt có một tiếng đạo hiệu vang lên, một đạo nhân cười gió đi tới, đang lơ lửng ở gần đó. Đây chính là một trong Thượng Động Bát Tiên, đệ tử của Thái Thượng lão quân ở Huyền Đô Thiên Bát Cảnh Cung, Thuần Dương Tử Lã Động Tân.

“Bái kiến Bồ Tát, sau lần từ biệt ở đại hội bàn đào lần trước dễ cũng đến mấy trăm năm, bồ tát phật pháp ngày càng tinh thâm, thật là đáng mừng.” Lã Động Tân cười sang sảng chào hỏi, tay hẳn phất ra, một thanh phi kiếm màu tím hóa thành một chuỗi tử quan đánh lên hoa sen. Đóa hoa sen kia rung lên, sau đó liền bay về tay bồ tát.

Thanh Tử Dương kiếm kia cũng lập tức bay trở về tay Lã Động Tân.

“Tham kiến chân tiên.” Quan Âm Bồ Tát thấy Lã Động Tân thì trong lòng thầm kêu không ổn, vội vàng giơ tay lên, một đạo phật quang màu vàng phá đất nhập vào Lâm Phong vừa chui xuống được vạn trượng. Lâm Phong cảm thấy có một lực kéo mạnh mẽ trói chặt mình lại như muốn kéo hai người ra khỏi mặt đất thì không khỏi kinh hãi.

“Phật môn không độ người không có duyên, bồ tát có sao làm khó Cực Lạc cung chủ!” Lã Động Tân mỉm cười, ra tay cũng không chậm, ngón tay chỉ một cái một đạo tử quang phá đất chui xuống. Lâm Phong đang muốn lấy Thất Hải Nguyên Thạch ra để phá quan mở đường, nhưng chợt cảm thấy lực kéo kia biến mất, hẳn cũng chẳng kịp suy nghĩ nhiều, vội kéo tay Thất công chúa bỏ chạy.

Quan âm bồ tát thấy Lã Động Tân ngang nhiên nhúng tay vào, biết vị đệ tử thân truyền của Thái Thượng lão quân này pháp lực không thua kém mình, có vị này ở đây thì khó có thể độ được Cực Lạc cung chủ về thế giới cực lạc tây phương. Không còn cách nào khác bồ tát đành cười trừ, nói: “Đại hội bàn đào năm trăm năm một lần đã cách không xa, đến lúc đó lại cùng chân tiên tranh luận.” Liền đó thất thái liền thai bay lên, vút về phương tây xa xa.

“Bồ tát đi cẩn thận!” Lã Động Tân cười sang sảng, sau đó cả người hóa thành kim quang bay về phía đông.

Lâm Phong kéo Thất công chúa chạy ra ngoài mười vạn dặm, sau khi xác nhận không có ai theo dõi nữa mới dám cùng Thất công chúa chui ra.

“Quan âm bồ tát kia thật vô sỉ!” Thất công chúa thân làm ngọc đế công chúa chưa khi nào phải chịu chật vật như vậy nên oán hận nói: “Kể từ lúc Tề Thiên Đại Thánh đại náo thiên đình mấy trăm năm trước, phụ hoàng không ra tay, mời Như Lai tới trấn áp yêu hầu, thì phật môn này càng không để thiên đình vào mắt. Hôm nay còn muốn độ hai phụ thê chúng ta qua Tây phương. Thật là quá ghê tởm!”

Lâm Phong nói: “Từ chuyển kiếp từ thời hồng hoang, trải nghiệm muôn đời, đến nay mới có thể thoát được kiếp nạn, vượt được luân hồi, lại có nhiều tiên thiên pháp khí để ngăn cản kiếp số, tuy hung hiểm vô cùng nhưng cũng chưa đáng kể. Quan âm bồ tát kia pháp lực tuy mạnh, nhưng cũng chẳng thể gây khó dễ cho ta, sau này chỉ cần cẩn thận một chút là được.”

Thất công chúa nói: “Thiếp thấy lần này phụ quân kết nhân quả với phật môn ở thành Trường An sợ cũng không phải tình cờ. Phụ quân thành đạo từ trong hỗn độn, được Hồng Quân Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương che chở, Tây Thiên Phật Tổ cũng không dám tới làm khó phụ quân. Nhưng lần này kết nhân quả với phật môn ở thành Trường An, có thể là có người làm trò trong đó?”

Lâm Phong suy nghĩ một hồi nhưng không nắm được trọng điểm, đành bỏ qua không suy nghĩ tới nữa, ôm lấy thất công chúa cười nói: “Ta đắc đạo hỗn độn, được thánh mẫu nương nương rủ lòng chiếu cố, vốn số mệnh kéo dài, phúc duyên vô tận, cho dù có người muốn tính kế với ta thì cũng chỉ uống công thôi, ta cứ tiêu dao trong trời đất, không quản đến họ nữa!”

Sau đó liền mang theo Thất công chúa bước lên tường vân bay về phía Bắc.

Nam Vũ Bộ Châu có một ngọn núi, tên là Thiên Dương Sơn, trong núi một ma, tên là Thiên Dương Ma Quân. Tên Thiên Dương Ma Quân này vốn là một tên tôm tép, từ sau khi trận hồng hoang yêu ma đại chiến, rất nhiều thượng cổ yêu thần và ma vương bỏ mình, vô số tiên thiên pháp khí thành vật vô chủ. Tên lão ma này cơ duyên xảo hợp, lấy được tiên thiên thánh vật Thiên Đăng Cầm, tu thành vài phần thần thông, ở ngọn Thiên Đăng Sơn này làm vương làm tướng, tiêu diệt vô số yêu ma quỷ quái xung quanh, thủ hạ có đến mấy trăm vạn ma tử ma tôn, kể ra cũng thuộc loại có số có má.

Hôm nay, Thiên Đăng lão ma đang trầm tư suy nghĩ, chính đang chuẩn bị đi tiêu diệt một vài yêu vương ở xung quanh thì có đệ tử vào báo, rằng Cực Lạc cung chủ ở Đông Thắng Thần Châu có rất nhiều tiên thiên pháp khí lợi hại. Vị Cực Lạc cung chủ này gần đây ra ngoài vân du, chính đang tới gần khu vực Thiên Dương Sơn. Lão ma vừa nghe vậy thì động tâm, nảy lòng muốn giết người cướp vật.

Phụ phụ Lâm Phong và Thất công chúa đi thẳng về phía bắc, ít ngày đã tới được Thiên Dương Sơn, gọi thổ địa lên thì mới biết hai người mình đã chạy tới địa bàn của Thiên Đăng lão ma, Thất công chúa kinh hãi, nói: “Không tốt, tên Thiên Đăng lão ma đó pháp lực thần thông tuy không bằng quan âm bồ tát, nhưng vẫn vượt trên hai phụ thê chúng ta, trong tay lại có tiên thiên thánh khí Thiên Đăng Cầm, e rằng khó mà đối phó!”

Lâm Phong cười nói: “Không sao, tiên thiên thập đại thánh khí đều có kỳ chủ, Thiên Đăng lão ma kia chẳng qua chỉ là một tên tôm tép, nhờ vào may mắn mới có được Thiên Đăng Cầm, sao có thể sở hữu được lâu dài chứ. Ta được Thánh Mẫu nương nương che chở, có được Linh Lung bảo tháp và Thất Thái Nguyên Thạch, nắm giữ Hồng Mong, Huyền Hoàng hai khí. Dù sao cũng phải có mấy món thánh khí mới được, vừa đúng lúc gặp Thiên Đăng Cầm, lấy luôn!”

Thất công chúa trừng mắt với hắn: “Hành vi của chàng là hành vi của thổ phỉ đấy!”

Lâm Phong cười ha hả, nói: “Thời buổi thần phật bay đầy trời thế này ai chẳng là thổ phỉ, tiên nhân giết

người diệt hồn phách cướp pháp bảo cũng không ít. Mà ngay cả Bồ Tát cũng muốn bắt ép hai phu thê chúng ta về tây phương cực lạc, so với thổ phỉ cũng chẳng khác gì nhau. Ta được Thánh Mẫu Nương Nương che chở, số phận cũng thuộc về thiên mệnh rồi.”

Nói mấy lời này tuy rất bừa bãi, nhưng cũng là do Lâm Phong trong lúc nhập định mà nhìn ra tiền căn hậu quả, mơ hồ hiểu ra mình được Thánh Mẫu Nương Nương che chở, đó là nhờ số mệnh tốt, hay nói thô tục một tý thì là vận cứt chó cực tốt.

Không ngờ vừa mới dứt lời thì từ phía xa xa đã có một đám ma vùn vụt tới, thoáng cái đã đến trước mắt. Đó chính là Thiên Dương lão ma sớm nhận được tin tức, biết Lâm Phong và Thất công chúa tiến vào Thiên Dương sơn, liền lập tức đuổi tới đây, chuẩn bị để thu nguyên thần, cướp pháp bảo.

Đám ma vùn kia che khuất bầu trời, bên trong còn mơ hồ có ma trời nổ lách tách. Vô số sinh hồn dương phách bị giam cầm trong ma vùn ẩn hiện lập lòe, trông tướng mạo có vẻ như đang rất đau đớn. Đó là do vô số tiên nhân bị Thiên Dương lão ma dùng ma đạo đại pháp thu lấy hồn phách, luyện thành ma công thượng thừa cực kỳ lợi hại của ma đạo, U Diễm Ma Vân.

Đạo gia chém lục niệm tu thân ngoại hóa thân, đạt được vô lượng kim tiên.

Phật môn thoát bỏ nhân quả, lấy đại hoạn bi nhập tịch diệt tri đạo, tu luyện lục không chỉ trăm trừ bỏ lục niệm.

Nhưng ma môn lại đi theo một con đường riêng, lấy luân hồi nghiệp hỏa để rèn luyện thân thể và nguyên thần, tiến vào hỗn nguyên đại đạo.

Có điều đại đạo là một, không phân tiên phật yêu ma, theo đuổi chẳng qua chung một con đường. Ma môn không chém lục niệm, không tu lục đại thân ngoại hóa thân. Phật môn tuy khác ma môn, nhưng lấy đại hoạn bi tiến vào tịch diệt chi đạo thì lại hơi giống với ma môn. Chẳng qua là đại thừa phật chủ a di đà phật sau tu luyện lục không chỉ trăm, lấy đại hoạn bi tiến vào tịch diệt chi đạo, đã từng lập nhiều công đức cứu giúp thế nhân, cho nên sau trận yêu ma đại chiến mới đi về tây phương, lập nên phật môn.

“Khắc khắc, quả thật không ngoài dự liệu của bản ma quân. Hai đứa nhóc các người mau chóng giao pháp bảo ra, bản ma quân có lẽ còn tha cho các người một con đường sống. Nếu không ta sẽ hút nguyên thần các người để tế luyện U Diễm Ma Vân, cho các người suốt đời không được siêu sinh!”

Âm thanh chói tai vang lên, mây đen tản ra, Thiên Dương lão ma đã xuất hiện. Lão ma kia hình dáng cực kỳ xấu xí, hai mắt rực cháy lửa ma trời xanh lét, bắn ra tầm mười trượng, ma vùn chung quanh vừa gặp phải lửa xanh liền lập tức bốc cháy, vô cùng dữ tợn, khủng bố.

Lâm Phong và Thất công chúa tuy pháp lực cao thâm, nhưng giờ phút này cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

202. Chương 21: Miệng Lưỡi Bén Nhộn.

“Muốn xem ngươi có bản lĩnh gì!” Lâm Phong trấn tĩnh lại tinh thần cười nói: “Ngươi chẳng qua là một lão ma nhãi nhép, trộm Tiên Thiên thánh khí mới khiến cho ngươi nhờn nhờn ngoài vòng phép tắc lâu như vậy. Mỗi Tiên Thiên thánh khí tự có chủ, không phải ngươi cứ bắt chước là có khả năng có được. Mau giao ra Thiên Thương Cầm thì miễn cho ngươi khỏi mất mạng. Bằng không thì đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi.”

“Thật là tức chết” Mặc dù Lâm Phong không có miệng lưỡi như Bồ Tát Phật đà Liên hoa có thể đen nói thành trắng, trắng nói thành đen. Nhưng lão ma này cùng hắc đầu vô mồm không phải là đối thủ nên tức giận đến nổi trợn mắt rít gào một tiếng. Ma vùn cuộn cuộn hướng hai vợ chồng Lâm Phong như muốn phủ kín.

“Chút tài mọn cũng dám khoe khoang!” Lâm Phong cười lạnh. Nhưng hắn cũng biết Lão ma này pháp lực so ra đã vượt qua được Kim tiên đại đạo, đã tu thành thêm một hóa thân Kim tiên nên không dám chậm trễ liên niệm chú cho Linh Lung bảo tháp lơ lửng trên đỉnh đầu. Lại âm thầm đem Thất Thái Nguyên Thạch giao cho Thất công chúa, đồng thời tiếp lấy Thanh Hồng Kiếm cho nàng.

Kiện pháp bảo phóng thẳng lên trời, Huyền hoàng khí trong đất trời chiếu xuống dưới bảo vệ hai người. Khi Ma vân cuộn đến gần thì bị Huyền hoàng nhị khí xoắn lấy lập tức biến mất.

“Pháp bảo của nhà ngươi là thứ gì vậy?” Linh Lung bảo tháp đã biến mất sau trận đại chiến Hồng hoang, còn Thiên Dương lão ma sau Hồng hoang đại chiến mới đắc đạo nên làm sao nhận ra pháp khí chí tôn từ thuở khai thiên này. Thấy U Bưng ma vân mình khổ tu bị chạm vào Huyền hoàng nhị khí kia lập tức biến mất thì không khỏi càng hoảng sợ.

“Đã nói ngươi là Lão ma không có kiến thức mà, còn đợi gì mà không mau giao Thiên Dương Cầm ra.” (DG:ở trên Thiên Thương cầm, ở đây thì Thiên Dương Cầm...). Lâm Phong hét lên một tiếng, niệm chú cho Thanh Hồng Kiếm chém xuống hạ thủ không một chút lưu tình, cố gắng một nhát giết địch. Trong lòng cũng cảm thấy mừng thầm, Tiên Thiên thập đại thánh khí tự chọn chủ mà chính mình một kiện đều không có. Nếu hôm nay có được Thiên Dương Cầm cũng là không tệ.

Lão ma đã thấy được sự lợi hại của Bảo tháp quý báu này bèn không dám chậm trễ vội vàng niệm chú gọi ra một cây đàn cổ xưa. Đúng là một trong Tiên Thiên thập đại thánh khí sinh ra từ trong hỗn độn, Thiên Dương Cầm.

Tay Lão ma dừng lại trên đàn khẽ gảy một cái. Vô số đạo kiếm quang màu đỏ bắn ra, đánh vào Linh Lung tháp trên cao.

“Không hổ là Tiên Thiên thập đại thánh khí, thật là lợi hại.” Lâm Phong cảm thấy trong lòng run lên, Huyền hoàng khí của Linh Lung bảo tháp dường như cũng bị công phá thì không khỏi kinh hãi. Trong lòng biết Pháp bảo của mình thua kém lão ma rất nhiều. Mặc dù có Linh Lung bảo tháp hộ thân nhưng không thể chủ quan được.

Lập tức vội vàng xuất ra Bát Bảo kim thân. Hắn bấm tay bắt quyết hét lớn phát lực, lập tức Linh Lung pháp bảo biến thành lớn hơn rất nhiều như chạm đến chín tầng trời ngăn cản kiếm quang do Thiên Dương Cầm phát ra. Hắn lại niệm chú cho Thanh Hồng Kiếm nhắm hướng Lão ma chém tới.

Lão ma thấy bảo tháp có thể chống lại công kích của Thiên Dương Cầm cũng cảm thấy giật mình. Thâm nghĩ cái pháp bảo này hẳn có thể sánh ngang với Tiên Thiên thánh khí thì lòng tham càng thịnh. Lão kêu lên một tràng dạt dạt quái dị, hoàn toàn không thèm để ý tới Thanh Hồng Kiếm, Ma vân ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ lớn tới ngàn trượng định chụp Thanh Hồng Kiếm, còn mình nhanh chóng kích thích Thiên Dương Cầm phát ra kiếm quang công kích lên Linh Lung bảo tháp.

Lâm Phong vội vàng thu lại Thanh Hồng kiếm, phát lực quát một tiếng. Linh Lung bảo tháp đột nhiên chấn động, khiến chon hự không bốn phía văng tứ tán, Huyền hoàng khí lại tỏa xuống toàn lực bảo vệ thân thể, không cho Thiên Dương Cầm đem Linh Lung bảo tháp rơi xuống.

Thất công chúa cảm Thất Thái nguyên thạch, ngay từ lúc Lâm Phong động thủ thì đã chạy ra sau lưng lão ma, lúc này đến lúc nguy cấp liền niệm chú lên Thất Thái nguyên thạch đánh về phía lưng Lão ma.

Thấy Thất công chúa niệm chú lên Pháp bảo từ sau đánh tới, Lão ma cũng không buồn để ý. Chỉ cần giữ pháp lực thần thông, lại có Thiên Dương Cầm Tiên thiên thánh khí, bởi vậy không đem Thất công chúa để trong lòng, chỉ một lòng muốn cướp Linh Lung bảo tháp của Lâm Phong.

Dù thấy Thất công chúa đánh từ phía sau mà cũng không thèm để ý, ai ngờ Ma vân biến đổi đang cuộn về phía sau thì thỉnh linh Thất thái thần quang đại thịnh. Ma vân bị Thất thái thần quang đụng phải liền lập tức tan rã, Thất thái quang thạch hung hăng đánh vào giữa lưng Lão ma.

“Không tốt, thẳng nhãi này có cái pháp khí gì sao mà lợi hại như vậy!” Lão ma thâm kêu không ổn nhưng đã chậm rồi. Thất Thái nguyên thạch không có gì không phá nổi. Lão ma chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, thân thể bị đánh cho tan nát thì không khỏi thất kinh.

Lão ma chủ quan khinh địch, chính thân bị đánh cho tan nát vội vàng thoát Nguyên thần ra. Chỉ thấy một đoàn ma vân đen nhánh, trong đó có bọc một Nguyên anh với diện mạo dữ tợn, ngày đó Thiên Thương Cầm đã bị lão ma này luyện hóa, nhốt lại trong khóa Nguyên anh.

Lão ma này tuy pháp lực cao cường, nhưng cũng chỉ vừa mới tu thành Nguyên thần thứ hai là Nguyên Thần Đạo gia kim tiên thủy thủy. Còn Thất công chúa ở Dao Trì tu luyện mấy ngàn vạn năm lại thêm vô số linh

được phụ trợ chỉ còn cách Kim tiên đại đạo một bước không xa. Nay toàn lực đánh lên lại thêm Thất Thái Nguyên thạch không gì không thể phá, dù cho thân thể Lão ma này cường hãn thì cũng một kích tất sát.

“Thề trên linh hồn của ta, các ngươi, hai tên tiểu bối, bốn Ma quân thề phải mang bọn ngươi tế luyện ma công.” Lão ma khinh thường chủ quan liền tiến mất tạt mang, tam vị chân hỏa điên cuồng phun ra, liền tiếp rít gào. Nhưng rồi tự biết mình đã mất thân thể, sợ không phải là đối thủ của hai người này nên vội vàng đem Nguyên thần nhoáng một cái muốn bỏ chạy. Đợi khi khôi phục thân thể lại có pháp lực rồi quay lại báo thù.

Lâm Phong vừa định kêu Thất công chúa chặn lại thì đột nhiên ma vân từ phía chân trời cuộn cuộn tiến tới với tốc độ cực nhanh, đem Nguyên thần của Thiên Dương Lão ma cuốn đi.

Lâm Phong hoảng hốt, vừa định lùi về phía sau, nhưng ma vân lại nhanh đến mức không sao hình dung nổi đã thuận thế tiến tới. Lâm Phong cùng Thất công chúa cũng bị cuốn theo vào.

Ma vân thu lại, hiện ra một Hắc bào nhân. Hắc bào nhân cười hắc hắc vài tiếng muốn bỏ chạy. Thành linh lại có một tiếng đạo hiệu vang lên, một đạo nhân xuôi gió cũng đến. Chính là người đã đi mà quay lại-Dương chân nhân Lã Động Tân.

Lã Động Tân cười nói: “Chớ đi, chớ đi, Tiên Thiên thánh vật đều có ấn phong của nó. Ma Môn đã lui khỏi Tam giới, tên yêu nghiệt như ngươi mà cũng động lòng tham muốn đoạt Tiên Thiên thánh vật. Mau giao Thánh vật ra tránh cho uổng công tu hành.”

Hắc bào nhân đúng là Ma giới đại thánh Vô thiên tọa tiền đại đệ tử, hắc hắc cười nói: “Ta tưởng là ai, nguyên lai là cao đồ môn hạ của Lão quân. Nếu ngươi có bản lĩnh thì tới đây mà lấy. Cũng tốt, khiến cho bản tọa được biết một chút về bản lĩnh của ngươi!”

Lã Động Tân cười nói: “Vừa vặn gặp được ngươi, cùng phân cao thấp!” Nói xong niệm chú xuất ra một thanh Kiếm Tiên rồi quát to một tiếng lao thẳng đến phía Hắc bào nhân.

Trên thân Kiếm tiên tử khí lượn lờ, phát lực chấn động, ẩn ước có tiếng sấm nổ mạnh. Chính là pháp bảo xuất ra từ lò bát quái của Huyền Đô lão quân, tên là Tử Dương kiếm. Tử hỏa cũng theo ra từ lò bát quái của Lão quân nên có uy lực cực lớn.

Hắc bào tuy có đại thần thông, lại biết đây là truyền nhân của Lão quân, đã tu được hai thân ngoại hóa thân. Lão không dám chậm trễ, vội vàng niệm chú hiện lên một cây roi dài hướng Lã Động Tân bay tới.

Trên thân roi dài đó ma hỏa lượn lờ, huy vũ ra ma vân mãnh liệt, đồng thời lại gọi ra bốn con Thần Hành ma thần hung tàn, há ra cái mồm đầy máu hướng Lã Động Tân tấp tới. Hắc bào dùng Ma đạo tế luyện Thiên ma phân thân, mặc dù so ra kém hơn Thiên ngoại hóa thân của Đạo gia nhưng uy lực cũng không thể coi thường.

Thân ngoại hóa thân của Đạo gia và bản thể mặc dù là cùng một người, nhưng cũng là một thể độc lập có ý thức tự chủ.

Còn Thiên ma phân thân của Ma đạo tu luyện lại là vật chết, không có ý thức, chỉ là cách dùng lực biến thành nên so với Thân ngoại hóa thân của Đạo gia có bản chất khác nhau. Nhưng mà Thiên ma phân thân thu phát do tâm, uy lực quả thật không nhỏ.

Lã Động Tân chỉ tay một cái, Tử Dương kiếm hướng chếch xuống chống đỡ thế công của Trường tiên. Trong lúc cấp bách lại niệm chú xuất ra thêm một Pháp bảo, đó là Bát cảnh cung đăng của Huyền Đô lão quân. Tử hỏa bắn ra ngưng tụ thành một cái chụp rộng lớn ngăn trở ma thần bốn đầu.

“Thằng nhãi này pháp lực tu vi không dưới ta, sợ là khó đối phó!” Lã Động Tân có chút cố hết sức vội vàng hô to: “Đạo huynh nhanh chóng đến hỗ trợ!”

“Đạo huynh chớ hoảng sợ, chờ bản đạo bắt lại tên tà ma còn sót lại này!” Tiếng của Lã Động Tân chưa dứt, chỉ thấy trong ma vân kim quang đại phát, một pho tượng bốn đầu dùng cánh tay của Kim thân phá nát ma vân xông ra ngoài. Đúng là Lã Động Tân dùng Huyền đô thái thỉnh ngưng tụ Bát bảo Kim thân cho một trong hai Thân ngoại hóa thân đã tu luyện được. Cùng kim thân của Lâm Phong giống nhau như đúc.

Chẳng qua là đệ nhị nguyên thần do Thuần Dương chân nhân tu luyện, lại thêm thiện niệm khiến cho Kim thân này biến thành Thân ngoại hóa thân. Tuy là đồng thể nhưng lại là một người độc lập, còn kim thân của Lâm Phong chỉ là một cái túi da.

Kim thân biến thành Đạo nhân bổ nhào tiến đến, đấu với hai Thiên ma phân thân của Hắc bào.

Lại một Đạo nhân theo ma vân bên kia tách ra tiến đến, nhưng đó là một Cung trang nữ tử với cách ăn mặc đạo nhân lên tiếng: “Đạo huynh chớ sợ!” rồi đấu với hai Thiên ma phân thân khác của Hắc bào.

Cung trang nữ tử này vốn là một con Cửu đầu xà yêu bị chết trong Hồng hoang đại chiến, chân thần bị Thuần Dương chân nhân dùng Huyền Đô thái thánh luyện hóa mới biến thành Thân ngoại hóa thân thứ hai, độ cường hãn không dưới Bát bảo kim thân.

“Đang muốn biết một chút về chi pháp của Lão quân có gì lợi hại!” Hắc bào hoàn toàn không sợ mà vùng tay lên. Trong ma vân cuộn cuộn lại phân ra bốn Thiên ma phân thân, roi ma vùng lên, hướng Lã Động Tân cuốn tới.

“Cái tên yêu nghiệt kia, còn không mau thúc thủ chịu trói, muốn đợi đến khi nào!” Bát bảo kim thân biến thành Kim thân quất to một tiếng, Trấn Hồn chuông rời tay bay ra, cùng Cửu đầu đại xà biến thành Thân ngoại hóa thân hợp lực tiếp tám Thiên ma phân thân.

Lập tức Hắc bào nhân thẳng thường cùng Dương chân nhân hiển thị thần thông đấu với nhau từ mặt đất lên bầu trời, rồi từ bầu trời xuống lại mặt đất. Đánh đến hư không đổ nát, không gian lâm vào tối tăm mịt mờ. So ra thì cùng với ma vân cũng không khác mấy làm cho cả khuôn viên Thiên Đãng sơn vài mươi vạn dặm đều biến thành bình địa. Khiến cho các tiên nhân xung quanh Thiên Đãng sơn kinh hãi đến gà bay chó chạy, không được bình an.

Các tiên nhân thấy thanh thế bậc này, lại thấy trong ma vân thấp thoáng thân ảnh của Kim thân, Pháp thân người cao vạn trượng, bốn đầu tám tay lúc ẩn lúc hiện thì lập tức kinh hãi thất sắc, vội vàng dồn quang chạy trốn thật xa, tránh cho tai bay vạ gió.

Cũng có một số tiên nhân nhàn rỗi không biết tốt xấu, ngừng lại ở phía xa xa đứng trên không trung tiếp tục xem cuộc chiến.

Hai người đánh đến trời đất tối tăm (thiên hôn địa ám), vạn vật xơ xác. Chư tiên trên chín tầng trời cũng kinh động, nhưng lại cảm thán thể đạo không yên, mấy năm gần đây hạ giới càng ngày càng bất ổn, mấy hôm trước hai người này còn chút xú nữa là đánh lên thiên giới chẳng bao lâu sau bây giờ lại tiếp tục đánh nữa (tiên nhân cũng 8).

Những thần tiên này đều biết người biết ta, sao có thể không biết người đánh cho nước sôi lửa bỏng này chính là Hà nhi nữ. Ngay cả Ngọc Đế lão nhân còn trốn vào Dao Trì chẳng quan tâm, bọn họ là những thần tiên tép riu nên nào dám nhảy ra, nhờ gặp tai bay vạ gió không phải là oan sao?

Hắc Bào nhân cùng Thuần Dương chân nhân tranh đấu kịch liệt, dần đánh ra Tam vị chân hỏa.

Thuần Dương chân nhân không kiên nhẫn trước tiên, vừa phát lực vừa quát, một đạo kiếm quang động trời như Cửu Thiên Đẳng long xé toang hắc vân nhằm hướng Hắc bào bổ tới. Ma vân bốn phía cuộn cuộn gấp phải bạch sắc kiếm quang, lập tức nhượng bộ lui binh.

Đúng là một trong Tiên thiên thập đại Thánh Khí Niêm Thiên kiếm, Tiên thiên thập đại Thánh khí có kỳ chủ, chỉ có Thiên Kiếm là sở hữu của Huyền Đô Thái thượng lão quân. Vì là Thái Thánh thánh vật nên uy lực chỉ dưới pháp khí Cực Đồ đỉnh cấp Tiên Thiên.

Hắc bào cũng đã có chuẩn bị, thấy Thuần dương chân nhân gọi ra Thánh vật của Lão quân thì vội vàng bấm tay niệm chú. Một đóa hoa sen vạn trượng bay ra ngoài ngăn Niêm Thiên kiếm lại, đúng là Ma giới đại thánh Vô Thiên vật, cũng là một trong Tiên thiên thập đại thánh khí.

Hai người này quên cả sống chết, đánh ra tam vị chân hỏa.

Thình lình một tiếng chuông vang lên, một cái miệng chuông lớn từ chín tầng trời rơi xuống, hướng Hắc bào ụp xuống. Chính là Yêu tộc đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất thánh chùy, cũng là một trong Tiên Thiên

thập đại thánh khí. Sau đó Cửu Phượng lại từ trong hắc vân cuộn cuộn xuất hiện, sắc mặt băng lãnh, mục quang như điện quét nhìn toàn cảnh thế cục.

“Không tốt, chỉ sợ là song phương có tính toán, hôm nay Thiên Đãng Cầm quả thật không lấy được!” Hắc bào nghe tiếng chuông vang lên vội vàng ngẩng đầu lên thì thấy Đông Hoàng Chung tráo xuống tới, lập tức lại thấy Cửu Phượng hiện thân, không khỏi kinh hãi. Tuy Cửu Phượng có nhan sắc khuynh thành nhưng Hắc bào lại không còn lòng dạ nào hưởng thụ, trong bụng thầm quyết nên khê niệm trong đầu.

“Bậc Thánh nhân đã có tính toán, Thiên Đãng cầm là củ khoai nóng phỏng tay, nếu người nào cầm tức đại họa quần thân!” Hắc bào thay đổi tâm niệm thật nhanh, mạng nhỏ của mình mới trọng yếu, vội vàng muốn bỏ Thiên Đãng Cầm thoát ly. Thành linh phía tây lại có một đạo kim quang bay tới.

Kim quang kia ở giữa nâng một cuốn Địa Bảng văn, nghênh đón bay lên ngăn cản thế ép xuống của Đông Hoàng chung. Sau đó trong ma vân có Phật quang đại phát, Quan Thế Âm bồ tát cũng quay lại, dùng kim quang bắn ra kim thư bốn phía chống đỡ Uông Hoàng chung, cùng Hoàn Phượng bắt đầu chiến đấu.

Cửu Phượng thấy Bồ tát chen ngang không khỏi giận giữ “Thiên Đãng Cầm vốn là vật của yêu tộc, đám người Phật môn tây phương các ngươi không lo ăn chay niệm phật lại đến đây tranh giành yêu tộc thánh khí của bọn ta, thật là vô sỉ. Nhất định phải cho ngươi đẹp mặt!” Nói xong liền niệm chú xuất ra một thanh Phi kiếm lóng lánh chém về phía Quan Âm bồ tát.

Quan Âm Bồ Tát cười nói: “Tiên Thiên thánh vật có kỳ chủ, sao lại là vật của yêu tộc các ngươi. Thiên Đãng Cầm dính ma khí, ta đang muốn dùng Phật môn một lần nữa luyện qua mới có thể thoát khỏi ma khí, tiêu tan ma chướng. Ngươi lại vọng sinh tham niệm muốn ra tay cướp đoạt. Thần tiên còn có sở thiên tào, còn không mau lui đi miễn cho bị thương tánh mạng”.

“Khá lắm, mụ đàn bà chanh chua, thật sự là miệng lưỡi bén nhọn, lưỡi đầy hoa sen” Cửu Phượng sao nói lại Bồ tát này, người đầy lửa giận nên xáp lại đánh Quan Âm Bồ Tát khiến cả mười vạn dặm Thiên Thương sơn biến thành bình địa, làm cho vô số sinh linh gặp tai bay vạ gió.

203. Chương 22: Âm Dương Cân Bằng.

Cho dù bên ngoài long tranh hổ đấu kịch liệt đến đâu, coi như là khiến cho trời đất trở về cõi hỗn mang thì giờ phút này Lâm Phong cũng không biết chút xiu nào hết. Hắc và Thất công chúa lúc này cũng gặp phải phiền toái.

Lâm Phong từng trải qua Hồng hoang đại chiến nên đương nhiên biết rõ Ma giới Đại hộ pháp Hắc bào có một pháp bảo gọi là Vạn ma phệ hồn tháp cũng tương đương với Tiên thiên thánh khí Đông Hoàng Chuông. Ở trong đó có một thế giới cân khôn khác, có điều là Vạn ma phệ hồn tháp chính là do Hắc bào mượn Tiên thiên bính kim chi tinh rồi dùng Cửu u hỏa ma tế để luyện thành. Tuy lợi hại nhưng cũng chỉ là vật báu đời sau, không thể so được với Tiên thiên thánh vật Đông Hoàng chuông.

“Trước tiên phải ổn định tâm thần, rồi mới có thể nghĩ cách phá khỏi vây khốn!”

Bốn phía Cửu u hỏa ma hùng hực cuốn tới vô tận không bến bờ. Ngoài ba trượng là nhìn không thấy vật, chính xác là trên không chạm trời, dưới không chạm đất, bên trong vô số ma thần cùng rít gào liên tục, đánh tới há miệng cắn tới.

Lâm Phong vội vàng để Thất công chúa dựa vào bên cạnh mình, trên đỉnh hiện Bát Bảo kim thân, niệm chú xuất ra Linh Lung Bảo Tháp rồi cũng kiếm được một ít vùng đất thanh tịnh, không cho lửa ma dính vào người.

“Nên làm thế nào cho phải?” Thất công chúa thấy Lâm Phong có chút cố hết sức, không khỏi lo lắng. Ma giới Đại hộ pháp Hắc bào pháp lực thần thông không dưới Quan Âm bồ tát, nay dùng Vạn ma phệ hồn tháp này chế trụ bọn họ, nếu không có ngoại lực sợ là tuyệt đối không thể thoát khỏi vội vàng nói: “Phu quân cố gắng cầm cự một lát, để thiếp và Thất thải nguyên thạch phá cái tháp này!”

“Không sao, nàng cứ thử xem sao!” Lâm Phong vận chuyển huyền công, Bát Bảo kim thân kim quang đại thịnh. Tuy rằng có chút phải cố hết sức nhưng lại vững vàng bảo vệ được một khoảng đất thanh tịnh, Linh

Lung bảo tháp Huyền hoàng khí phóng ngược xuống khiến hỏa ma đứng lại, vây chung quanh gào thét nhưng vẫn không thể xông vào chỗ có Huyền hoàng khí.

Thấy một bóng đen mãnh liệt bay tới, chính là nguyên thần của Thiên Thương lão ma. Lâm Phong trong lúc cấp bách đem Kim Quang phiến úp tới, đoạt được Nguyên thần của Lão ma, Lão ma sợ hãi cuống quýt nói: “Đạo huynh có thể lấy Thiên Thương cầm, ngàn vạn đừng lấy tính mạng ta.”

Lâm Phong cười lạnh nói: “Cái Lão ma người khăng khăng một mực, nếu không phải do người không biết phân biệt thì chúng ta làm sao lại bị hãm thân trong cái tháp này. Hôm nay Thiên Thương cầm cuối cùng ta cũng đoạt được, đang muốn đem Lão ma người đưa vào luân hồi mới có thể hả giận!”

Lão ma kinh hãi, liên tục cầu xin tha thứ nói: “Đạo huynh không thể, hôm nay ta và người đều ở cùng trên một cái thuyền. Nếu người lấy mạng của ta, cho dù có được Thiên Thương Cầm, không có ba hay năm năm công phu, sợ là cũng không thể luyện hóa được. Nếu người không lấy mạng của ta thì ta có thể thu cầm pháp, để cho người luyện hóa Thiên Thương cầm phá vỡ cái ma tháp này!”

Lâm Phong tâm niệm thay đổi thật nhanh, ngày đó Thiên Thương cầm bị Lão ma hạ cầm pháp, mình dù cho có được pháp khí, không có ba đến năm năm công phu luyện chế sợ là cũng phá không xong cầm pháp này. Lúc đó khó khăn còn muốn lớn hơn bèn lập tức nói: “Người trước tiên thu lại Thiên Thương cầm trong nguyên thần, để cho ta đem cái pháp khí này luyện hóa phá vỡ hãm!”

Lão ma vẫn lo lắng, “Đạo huynh không thể phá hủy tính mạng của ta!”

Lâm Phong thiếu kiên nhẫn nói: “Đừng có ở đó mà nói nhảm. Người nếu không theo, ta đây liền tống người xuống luân hồi!”

“Không thể, không thể!” Lão ma lại càng hoảng sợ, nếu là có thể phá vỡ hãm ra, mình coi như không có Thiên Thương cầm, cũng có thể tự lại thân thể. Nhưng nếu là bị đè xuống luân hồi, còn không biết bao nhiêu đời sau mới có thể nhảy ra luân hồi, Tiên Thiên thánh khí mặc dù muốn. Nhưng như thế nào có thể so ra mà vượt được cái mạng nhỏ của mình.

Lập tức niệm câu chân ngôn, chỉ thấy Thiên Thương cầm từ trong bao vây của Nguyên thần bay ra, Lâm Phong vội vàng tiếp được. Thiên Thương Cầm cùng Lão ma chân thần quả thật đã mất đi liên lạc, triệt để trở về Tiên Thiên, thành vật vô chủ.

“Đạo huynh nhớ phải cứu ta một mạng!” Lão ma hiến Thiên Thương cầm, nhưng vẫn chưa yên tâm, lại vội vàng nhắc nhở.

Lâm Phong thấy Lão ma này coi như thức thời, tạm thời đem nguyên thần Lão ma phong bế tại Kim quang phiến rồi vội vàng đưa Thiên Thương cầm cho Thất công chúa nói: “Hôm nay Thiên Thương cầm cuối cùng cũng đoạt được về tay. Trước tiên nàng luyện hóa, có Tiên Thiên thánh khí này cùng với Thất thải nguyên thạch thì nhất định có thể phá vỡ cái tháp ma này!”

Thất công chúa vội vàng đem Thất thải nguyên thạch cho Lâm Phong, tiếp nhận Thiên Thương cầm rồi pháp lực thúc giục, cũng đã đem cầm luyện hóa.

Hôm nay Thiên thương cầm trở về Tiên Thiên, thành vật vô chủ, tự nhiên rất dễ luyện hóa. Không giống Linh Lung Bảo Tháp, Lâm Phong tìm được bảo tháp mười năm có thừa nhưng đơn giản là trên mặt có cấm pháp của tiên nhân pháp lực còn hơn hẳn quá nhiều, nên đến tận giờ vẫn không có biện pháp luyện hóa.

“Ta dùng Thất thải nguyên thạch chủ công, nàng dùng Thiên Thương cầm nhân cơ hội công phá cái ma tháp này!” Lâm Phong thanh âm dồn dập, pháp lực thúc giục, Hoàng quang tử khí quanh thân lập tức đại thịnh. Để tinh luyện Hồng Mông tử khí cùng thiên địa Huyền hoàng khí, hắn dùng Thái Thanh huyền quang toàn lực thúc dục, Linh Lung bảo tháp giống như ăn quá lượng thuốc kích động bất thường nên liên tục phồng lớn lên vạn lần không ngừng, tựa hồ liền muốn xuyên thấu cả hư không.

Lâm Phong giận dữ quát một tiếng, Thất Thải tinh mang với số lượng vô tận giống như núi lửa phun mạnh làm chấn động không trung sụp đổ, sóng lưu khí kích động, phẳng phất cả không trung đều kịch liệt rung động.

Đang cùng Thuần Dương chân nhân Lã Động Tân đánh đến người chết ta sống, Hắc bào làm sao không nhận ra hai người kia muốn phá vỡ ma tháp của mình để đi ra. Nhưng không thể phân thân mà trấn áp, nếu không với pháp lực của Lâm Phong cùng Thất công chúa, cho dù có pháp bảo lợi hại đi nữa, cũng không đáng làm lão để mắt tới.

Luồng Thất thải tinh mang chưa biến mất thì một hắc bào nam tử từ trong loạn sóng hiện thân. Đúng là chân thân của Hắc bào đại hộ pháp trong ma tháp, chỉ cần giết chết phân thân hắc bào là có thể phá vỡ được ma tháp này.

Thất công chúa nhìn chuẩn kẻ hở, liền nhân cơ hội xuất niệm Thiên Thương cầm hiện ra. Bàn tay trắng nõn gầy nhẹ, một đoàn xích hồng sắc vân quang cuộn cuộn từ Thiên Thương cầm bay ra, đánh thẳng vào phía trên hắc bào phân thân.

Hắc bào mặc dù có đại thần thông, nhưng giờ phút này đang cùng Thuần Dương chân nhân tranh đấu nên khó có thể chia lìa. Chỉ cần hơi có sơ sẩy là sẽ rơi vào cảnh thần hình câu diệt, ở đâu còn có thể chú ý đến hai người Lâm Phong cùng Thất công chúa trong ma tháp.

Phân thân là bởi khi lão dùng Nguyên thần chế luyện cái ma tháp này thì để lại trong tháp, dùng để khống chế ma tháp. Hiện tại không rảnh phân ra nguyên thần để trấn áp nên phân thân không thể ngăn cản được Lâm Phong dùng Thất thải nguyên thạch cùng Thất công chúa dùng Thiên Thương cầm một kích toàn lực, lập tức hồn phi phách tán.

Phân thân vừa chết, ma hỏa trong tháp cũng lập tức biến mất không còn tăm hơi. Một cổ Bính kim chi khí từ trong hư không vọt ra, tràn ngập tại trong không gian.

“Cái ma tháp này cũng là một kiện pháp bảo, hiện tại đã bị ta phá hủy. Vừa vặn cầm theo khi trở về thì luyện qua một lần nữa rồi làm pháp bảo phòng thân cho môn hạ đệ tử dùng!” Lâm Phong ý niệm trong đầu vừa chuyển, đem Linh Lung Bảo Tháp và ma tháp này thu vào rồi cùng Thất công chúa ra khỏi ma tháp.

Vừa mới ra khỏi ma tháp nên hắn cũng không biết vì sao các nhân vật lợi hại đang đánh nhau, làm cho không trung như sắp sụp đổ, vạn vật nghiêng ngả. Trời đất đã mất đi màu sắc, bốn phía quanh thân là không gian tán loạn cùng các luồng hỗn độn Ma vân Phật quang, Yêu Vân Tiên quang đến nhìn không thấy vật, đâu còn có thể phân được Đông Tây Nam Bắc

“Không tốt. Cái vùng nước đục này chính là chảy đi không nổi, phải nhanh chóng thoát thân ngay!” Lâm Phong kinh hãi, những người bên ngoài đánh nhau pháp lực thần thông rõ ràng vượt qua bản thân rất nhiều nên sao còn dám dừng lại. Vội vàng lôi kéo Thất công chúa bước đi.

Thất công chúa thấy như vậy liền hồn dỗi, cảm thấy cực kỳ tức giận vô bờ liền niệm xuất ra Thiên Thương cầm. Gãy nhẹ một cái, một đoàn xích hồng sắc vân quang đánh vào trong ma vân cuộn cuộn. Đến lúc này mới cùng Lâm Phong độn quang chạy đi không để lại tàn ảnh.

Hắc bào đang trực tiếp phun ra chân hỏa, thành linh bị Thất công chúa trước khi đi bỏ lại một núi lửa phun dưới người nên vội vàng phân ra một Thiên ma phân thân đi ngăn cản xích hồng sắc vân quang từ Thiên Thương cầm phát ra. Có điều vừa phân tâm thì tám Thiên ma phân thân liền bị hai Thân ngoại hóa thân của Lã Động Tân chém giết, cùng vậy đánh tới Hắc bào.

“Cuối cùng là sắp thành lại bại. Thiên Thương cầm đã bị Cực Lạc công chúa đoạt được, tiếp tục đánh nữa cũng vô dụng!” Hắc bào thân là Ma giới Đại hộ pháp, tự nhiên biết rõ Cực Lạc công chúa có người che chở, cái vận chó ngáp phải ruồi quả thực là trong tam giới thì đứng thứ nhất. Chính mình bỏ ra công phu thật lớn thu Thiên Thương cầm vào tận tay vẫn còn bị hắn lấy được.

Lập tức sinh thoái ý, trường tiên cuộn lại, phá vỡ hư không. Rồi bỏ Lã Động Tân, thẳng xuống dưới Cửu U Ma giới đi.

Lã Động Tân cũng không đuổi theo, ha ha cười lớn một tiếng, “Sau này sẽ cùng lão ma người phân cao thấp!” Lập tức thu Chỉ Thiên kiếm cùng Tử Dương kiếm, hướng hai vị thân ngoại hóa thân nói câu: “Đạo huynh đi thông thả!” Rồi nhẹ nhàng bay đi.

Cửu Phượng thấy Thiên Thương cầm bị Lâm Phong mang đi, Hắc bào cùng Lã Động Tân cũng trước sau rời đi nên cũng không còn bụng dạ đánh tiếp liền nhảy ra ngoài hướng Bồ Tát hừ một tiếng. “Sau này sẽ so

đo cùng người đàn bà chanh chua như người với cái miệng lưỡi bén nhọn!” Lập tức thu Đông Hoàng Chuông rồi cũng cười lên trên Tam Thập Tam Thiên bỏ đi.

Quan Âm Bồ Tát lại cắn răng một cái, hướng theo phương hướng Lâm Phong cùng Thất công chúa bỏ chạy đuổi theo, đuổi theo mấy ngàn dặm, thỉnh linh một đạo nhân vòng vo ra đến ngăn trở đường đi. Đó là Nam thiệm bộ châu đông Hoa Sơn Đông Hoa thượng tiên.

Đông hoa thượng tiên nói: “Bồ Tát đi thông thả, Tiên Thiên thánh vật có kỳ chủ, Bồ Tát chớ vọng động chấp niệm, tránh làm hỏng đạo hạnh!”

“Quả thật như thế!” Quan Âm Bồ Tát cảm thán thầm than, trong lòng cũng biết Đông hoa thượng tiên có thực lực đại thần thông, đã tu thành Lục Đại Nguyên Thần, thành tựu khác ngưu đại thân ngoại hóa thân, đại thừa quý nhất. So với hoàn nguyên của Hỗn Nguyên thánh đạo cũng vẹn vẹn chỉ kém một bước nên chính mình tuyệt đối không là đối thủ, lập tức nói: “Đạo huynh thọ lượng!” Nói xong tiêu sái trở lại phương Tây mà bay đi.

Đông hoa thượng tiên cũng nói: “Bồ Tát đi thông thả!” rồi lập tức trở lại đông Hoa Sơn mà đi.

Lâm Phong cùng Thất công chúa thẳng một đường hướng bắc, ba ngày ba đêm, đã ra khỏi Nam Chiêm Bộ châu, tiến vào Bắc Câu Lô châu. Xác định không có người theo dõi, lúc này mới thu dọn quang, tiến vào một động băng trên đỉnh núi. Hắn thở phào ra một hơi nói với Thất công chúa: “Nàng không sao chứ, để cho nàng phải đi theo ta chạy trốn chết, thực là ủy khuất cho nàng!”

“Phu quân không cần nói như thế, cùng là vợ chồng, không cần những lời khách khí này!” Thất công chúa cười nói: “Thiên Thương cầm chính là một trong Tiên Thiên thập đại thánh khí, còn không biết có bao nhiêu người có chủ ý. Giờ để cho vợ chồng chúng ta đoạt được, sau này chính có thể dùng cái Tiên Thiên thánh khí này ngăn cản kiếp số!”

“Thiên Thương lão ma cũng là thức thời, giữ cầm này bên trong phân thân, bằng không chúng ta sợ là còn phải tốn một công động chân tay mới có thể đem cái thánh khí này luyện hóa!”

Lâm Phong lúc này mới nhớ lại Nguyên thần của Thiên Thương lão ma còn bị hấn phong ẩn tại Kim Quang phiến, vội vàng rung lên Kim Quang phiến, đem Nguyên Thần lão ma phóng ra nói: “Cái lão ma người cũng coi như thức thời, bất quá người kiếp số đã đủ. Diêm vương đã hướng ta muốn cái mạng nhỏ của người. Bản cung chủ liền tiễn người một đoạn đường, kiếp sau nhớ tìm một chỗ tốt để mà hưởng thụ!”

Dứt lời không đợi lão ma phân trần, trực tiếp chấn khai lục đạo, đem Nguyên Thần lão ma đè ép đi vào, một lần nữa đi đầu thai.

Thất công chúa hỏi: “Hiện tại chúng ta đi đâu?”

Lâm Phong trầm ngâm một lát, cảm nhận sâu sắc những thiếu sót của mình. Những tiểu yêu, tiểu ma kia thì không nói, nhưng mà đụng phải những đám như cự yêu ma vương thì mình cũng chỉ có thể chạy trốn chết. Đến ngay cả Quan Âm bồ tát còn không thể đối phó được, sau này sợ còn phải gặp rất nhiều kiếp nạn.

Phải nhanh chóng tăng nhanh tu vi lên thì mới mong có thể ngăn cản kiếp số.

Lập tức nói: “Dù sao cũng không có gì làm, Bắc Câu Lô châu cũng ít người lui tới, lại có rất nhiều linh cầm dị thú, không bằng chúng ta ở lại chỗ này tìm động phủ bế quan, thuận tiện luyện chút ít đan dược, cũng là để cho môn hạ đệ tử dùng.”

Thất công chúa cười nói: “Rất hợp ý ta, phu quân nếu là có thể tu thành nguyên thần thứ hai, bước chân vào Kim tiên đại đạo, chúng ta lại có rất nhiều đỉnh cấp pháp bảo, sau này cho dù gặp lại mấy vị Bồ tát kia cũng không phải chỉ là chạy trốn chết như vậy!”

Lập tức hai người tiến vào Bắc Câu Lô châu, tìm một tòa động phủ, ẩn cư bế quan tu luyện.

Bắc Câu Lô châu chính là vùng đất trời sinh băng tuyết, sông băng vạn năm dài vạn dặm không thay đổi. Chính xác là nơi ít ai lui tới, trong đó có nhiều linh cầm dị thú tu thành thần thông, thần thông pháp lực không dưới kim tiên. Ngoại trừ tiên nhân có tu vi cao thâm ngẫu nhiên đến Bắc Câu Lô châu này bắt linh thú luyện chế tiên đan, bình thường tiên nhân tán tu căn bản không dám đi vào.

Lâm Phong cùng Thất công chúa đang ở biên giới Bắc Câu Lô châu tìm một tòa động phủ bí mật, dùng lực che kín, lại hạ cấm pháp nặng nề, đóng cửa bế quan.

Bình thường thì đi ra ngoài tìm vài con linh thú, luyện chế chút ít đan dược. Còn lại thời gian đều bế quan, dùng Hồng Mông, Huyền hoàng nhị khí rèn luyện Nguyên Thần trong thân, dùng Hồng Mông Tử Dương chân cương rèn luyện trong thân, đem bản thể rèn luyện càng cường hãn, pháp lực tu vi tiến cảnh cực nhanh quả thực là tiến triển cực nhanh.

Lại tổn hao hơn mười năm công phu, tinh luyện yêu hoàng tinh khí, Thái Huyền chân thân đã hoàn toàn ngưng tụ, có hình dáng tướng mạo cùng khuynh hướng cảm xúc, không hề như là cái bóng hư ảo bình thường, chỉ có thể nhìn, không thể sờ.

Đồng thời dùng Hồng Mông Tử Dương chân cương đem Thái huyền chân thân rèn luyện càng ngày càng cường hãn, không dưới Bát Bảo kim thân. Lại còn luyện hóa yêu hoàng tinh khí phân cho Thất công chúa, hai người hợp thể song tu, cùng luyện thượng cổ yêu tộc bí pháp.

Hỗn độn sơ khai, vốn là một phân thành hai, tạo hóa có âm dương cân bằng, hai vợ chồng tâm cùng linh hợp, linh cùng thần hợp, thần và ý hợp lại, cùng dò xét đạo âm dương cân bằng tạo hóa, dung hợp Bàn Cổ khai thiên tinh nghĩa, tốn thời gian hơn mười năm, tạo ra phương pháp Hồng Mông cực lạc, có ba cuốn, mười hai chương, nói hết những điều hay. (DG: Kiểm về dịch ngay!)

Thần tiên không tuế nguyệt, năm mươi năm trong nháy mắt trôi qua, phu phàm tục tử đã sớm qua một cái luân hồi, sinh sinh diệt diệt, không biết lại đầu thai đến nhà nào, còn đối với người thoát khỏi luân hồi không tồn tại trong ngũ hành, thần tiên mà nói, năm mươi năm thời gian lại chẳng qua chỉ là một giấc ngủ mà thôi, căn bản là không có ý nghĩa.

(Trong thần thoại thì Đông Hoa đế quân chuyển thể đầu thai chính là Lã Động Tân, nhưng mà ta lại giả thiết là Đông Hoa thượng tiên cùng Lã Động Tân là hai người, cứ nói rõ trước một chút.)

204. Chương 23: Dê Thế Tội .

Lại phái Tam Đàn Hải Hội Đại thần Na Tra, dẫn theo trăm vạn thiên binh thiên tướng xuống hạ giới đi bắt Thất công chúa về Thiên đình trị tội. Hơn nữa bởi vì Lâm Phong bình định Thúi Hà sơn, trong đó có rất nhiều môn phái cùng các vị thần tiên trên trời có giao tình, bởi vậy bên phái Vũ Đức Tinh quân đều muốn mượn gió bẻ măng, hung hăng thừa cơ đổ thêm dầu vào lửa.

Lập tức là áng mây trùng trùng, sát khí khắp trời, Na Tra dẫn theo trăm vạn thiên binh vâng lệnh Ngọc đế giáng xuống phạm trần. Từ Thiên đình hướng tới Thúi Hà sơn thì sớm có đệ tử tuần núi báo vào, Cửu Vĩ Hồ vội vàng mang theo ba vị sư muội cùng một đám đệ tử phân trần cùng Na Tra.

Na Tra vốn đã nhận quà của Lâm Phong mà có bụng kết giao, trong lòng ngàn vạn lần không muốn tiếp thánh chỉ này nhưng lại không thể không nghe lệnh Thánh đế nên cảm thấy cực kỳ khó xử. Giờ chỉ gặp có Cửu Vĩ Hồ mà không thấy Lâm Phong cùng Thất công chúa thì không khỏi âm thầm cảm thấy có thể giải quyết riêng để miễn đi một phen xấu hổ.

“Ta vâng mệnh Ngọc đế đến mời Thất công chúa trở lại Thiên đình. Có thể gọi Thất công chúa tiếp chỉ!” Na Tra vội nhìn lướt qua bọn người Cửu Vĩ Hồ.

Lại Hỏi: “Sư phụ của người đâu?”

Cửu Vĩ vừa nghe đã kinh hãi. Thầm nghĩ: “Dẫn theo trăm vạn thiên binh thiên tướng đến mời sư nương. Làm gì có chuyện như thế. Sợ là Thánh đế lão nhân sẽ gây bất lợi với Cực Lạc cung. Sư tôn cùng sư mẫu dạo chơi thật đúng lúc đó”

Cửu Vĩ Hồ này vốn xảo quyệt, tâm tư khó dò, nên đương nhiên không tin lời Na Tra bèn vội hỏi: “Sư tôn cùng sư mẫu của ta xuất cung dạo chơi vốn không có trong cung!” Đồng thời lại âm thầm dặn đám yêu vương sư đệ sư muội chú ý đề phòng. Một khi động thủ thì lập tức bày Đại La kiếm trận giết trước nói sau.

Tên đại đồ đệ này của Lâm Phong vô cùng có thủ đoạn, sớm âm thầm đem sự lợi hại của sư phó Lâm Phong tuyên truyền một phen. Cả đám yêu quái lớn nhỏ và tiên nhân đệ tử của, Thúi Hà sơn đều biết Lâm

Phong có người chông lưng, ngay cả Thiên đế cũng không dám chọc hấn. Bởi vậy yêu quái lớn nhỏ cùng tiên nhân đệ tử đều là dững khí mười phần, có tâm liều mạng.

Na Tra thấy thế cục này, thầm nghĩ: “Không có ở đây là tốt nhất, ta còn đang lo không mặt mũi nào gặp mặt Cực Lạc cung chủ. Hắn lại dẫn theo Thất công chúa đi rồi, giảm bớt không ít phiền toái. Cũng miễn cho Cực Lạc cung chủ nói ta quên tình phụ nghĩa!” Nghĩ rồi lập tức dẫn theo thiên binh thiên tướng quay về Thiên đình phục mệnh

Lập tức liền cười mây vàng Canh Lan Kim thiên đi thẳng về đến trước đại điện Linh Tiêu. Có tiên nhân đi ra hỏi “Tam Thái Tử vì sao nhanh như vậy đã trở lại, có bắt được Cực Lạc cung chủ cùng Thất công chúa trở về”

Na Tra nói: “Chưa từng ”

Ngọc Đế cả giận nói: “Là có ý gì?”

Na Tra vội vàng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Cực Lạc cung chủ một năm trước dẫn theo Thất công chúa đã đi ra ngoài dạo chơi không ở trong Cực Lạc cung!”

“Có thể gọi Thiên Lý Nhân cùng Thuận Phong Nhi tra xem Cực Lạc cung chủ hiện đang ở nơi nào!” Thái Bạch Kim Tinh nói.

“Nhanh chóng tra!” Ngọc Đế tức giận ra lệnh.

Lập tức Thiên Lý Nhân cùng Thuận Phong Nhi vội vàng tuân mệnh, ra ngoài Nam Thiên môn tìm kiếm. Thiên Lý Nhân được xưng là có thể nhìn thấu tam giới, Thuận Phong Nhi được xưng là có thể nghe cả tiếng đánh rầm của thánh nhân ngoài ba mươi ba tầng trời.

Chỉ là giờ phút này, Thiên Lý Nhân mở Thiên nhãn, nhưng lại là một mảnh mơ hồ, nhìn không ra Cực Lạc cung chủ cùng Thất công chúa ở nơi nào. Thuận Phong Nhi tuy rằng có thể nghe được hạ giới thần tiên đánh rầm, nhưng duy nhất là nghe không được động tĩnh Lâm Phong.

Lập tức lưỡng tiên vội vàng bẩm báo lên Linh Tiêu Bảo Điện. Chúng tiên hai mặt nhìn nhau mà đều không biết rằng thiên cơ bị đám tiên nhân làm cho điên đảo cả rồi. Thiên Lý Nhân cùng Thuận Phong Nhi rình coi hạ giới phạm phu tục tử một chút là không có vấn đề gì nhưng muốn từ trong âm dương đảo lộn tìm được Lâm Phong cùng Thất công chúa lại có chút khó khăn .

Chúng tiên không có pháp biện pháp, Vũ Đức Tinh Quân lại nói: “Cực Lạc cung chủ không tuân Thiên đình hiệu lệnh, không đếm xỉa Thiên Quy. Bệ hạ có thể phái thiên binh thiên tướng xuống hạ giới tiêu diệt Cực Lạc cung ,Cực Lạc cung chủ liền sẽ ra ngoài.”

Ngay sau đó liền có mấy tiên nhân bước ra khỏi hàng hùa theo

Na Tra ở một bên lắng nghe cười lạnh không ngừng,Thái Bạch Kim Tinh vội nói:

“Chuyện này không ổn. Mong bệ hạ nghĩ lại.”

Ngọc Đế lão nhân trầm ngâm một hồi xua tay nói: “Dừng tại đây đi, Tam Đàn Hải Hội Đại thần Na Tra lập tức xuống hạ giới truy bắt Cực Lạc cung chủ”

Nói dứt lời liền đi vào Phê Hương điện.

Na Tra vội vàng ứng mệnh, xuống Ngọc Ngại Kim thiên. Cũng không mang theo thiên binh thiên tướng, một mình xuống hạ giới tiêu dao sung sướng. Ngọc Đế lão nhân chỉ là sợ thiên đình mất mặt, mới không thể không tạo ra chút thanh thế, cũng không thật sự muốn bắt Cực Lạc cung chủ và Thất công chúa. Na Tra tâm tư tinh khôn thì sao có thể không biết, vừa vặn có thể mượn cơ hội này xuống hạ giới vui vẻ một phen.

Lập tức vụ bàn đảo không giải quyết được gì. Một ít tiên nhân hiểu chuyện tuy không biết tâm tư của Ngọc Đế lão nhân, nhưng là biết Ngọc Đế cũng không muốn làm khó Cực Lạc cung chủ. Vì vậy không hề muốn làm chìm đầu đàn thử súng, việc ai người đó làm mà tản đi .

Lại nói sáu vị tiên nữ bởi vì liên quan đến Thất công chúa, bị thiên đế nhốt vào trong thiên lao.

Nhị Lang thần Dương Tiễn cùng thất tiên nữ xưa nay giao hảo, lại là biểu huynh muội. Nay nghe được thất tiên nữ bị Ngọc đế giam giữ, mặc dù lớn tiếng mắng người cậu Ngọc Đế không để ý thân tình cha con, nhưng lại không có biện pháp.

Âm thầm sốt ruột vài ngày, lại nghe sáu vị biểu muội ngày càng gầy gò, càng cảm thấy khẩn trương, thầm mắng Cục Lạc cung chủ vô sỉ, mê hoặc Thất công chúa hái trộm hơn trăm quả đào vương, làm hại sáu vị tỷ tỷ thay nàng chịu tội.

Dương Tiễn tuy là Thiên đình đệ nhất thần tướng thần thông quảng đại nhưng cũng không thuộc Thiên đình quân chế. Hắn ở tại Nam Chiêm Bộ châu Quán Giang khẩu nên cho dù là Ngọc Đế, cũng không nhất định là có thể mời hắn làm việc được.

Lo lắng hết mấy tháng, rốt cuộc chịu không nổi lập tức mang theo Hao Thiên khuyến, tay cầm Thiên giới thần binh thiên tru, chính là Tam Tiên Lương Nhận thương (thương ba mũi hai lưỡi), lên Thiên giới, hướng đến thiên lao Thái Ngục thiên.

Đám ngục tốt coi lao thấy cháu ngoại Ngọc đế. Vội vàng vẫn an mà hỏi: “Chân quân tới làm gì?”

Dương Tiễn nói: “Ta tới xem sáu vị công chúa ”

Ngục tốt mặc dù biết Nhị Lang Chân Quân chính là Thiên giới đệ nhất thần tướng, có đại thần thông, nhưng cũng là khó xử nên không dám để hắn đi vào, vội hỏi: “Chân quân chờ trách, không có ngọc lệnh của Ngọc đế thì hạ quan không dám cho ngài đi vào.”

Dương Tiễn cả giận nói: “Là đạo lý gì, ta chính là cháu ngoại Ngọc đế, đến thăm sáu vị biểu muội, có gì không ổn?” Lập tức thi triển phép định thân pháp làm bất động đám ngục tốt trông coi thiên lao. Định bước xuống thiên lao thì có sáu trụ kim loại bay lên, trong đó chớp lửa màu lam lập loè đan vào thành một mặt lưới lớn chặn kín đường đi.

Bốn vị Thiên lao thần tướng từ tứ phía xông tới, nói: “Chân quân sao có thể không tuân ngọc lệnh của bệ hạ mà tự tiện xông vào thiên lao. Chẳng lẽ muốn ý vào thần thông, mạnh mẽ xông vào Thái Thiên ngục phải không? Xin hãy nhanh chóng thối lui, đừng chọc cho bệ hạ tức giận.”

Dương Tiễn nói: “Ta đang muốn xông vào Thái Thiên ngục này” Tam Tiên Lương Nhận thương vừa xuất liền phá vỡ thiên lao cấm pháp, đám thần tướng bảo vệ thiên lao không ai là đối thủ của hắn nên bị Dương Tiễn một đường xông tận tới ba mươi ba tầng dưới cùng trong thiên lao. Chỉ thấy sáu vị tiên nữ bị giam ở trong Thiên lao cực kì dơ bẩn khuôn mặt hốc hác, hào quang bị mất rất nhiều.

Sáu tiên nữ đã nghe thấy tiếng kêu la, không bao lâu liền gặp Dương Tiễn xông tới thì lập tức vui mừng phát khóc, chạy tới chỗ biểu huynh khóc một trận. Bao nhiêu ủy khuất tràng giang đại hải đều phát tiết trên người biểu huynh (anh họ).

Dương Tiễn là tên gốc, không biết như thế nào an ủi đành phải - chờ tiên nữ khóc đủ, lại nghe được xa xa có tiếng giết truyền đến. Trong lòng biết đã kinh động Ngọc Đế, vội vàng nói: “Trước đừng khóc nhanh chóng theo ta xuống hạ giới, bằng không bệ hạ đến, sợ là lại khó thoát thân!”

Đại công chúa lo sợ không yên nói: “Sợ là Phụ hoàng sẽ rất tức giận!”

Dương Tiễn cả giận nói: “Cục Lạc cung chủ mê hoặc Thất muội hái trộm bàn đào, gây ra đại họa, lại muốn các muội đến thế tội. Nếu không theo ta hạ giới. Chẳng lẽ lại muốn học theo Đại muội, bị nhốt ngàn vạn năm phải không?”

Sáu tiên nữ không có chủ ý. Đành phải nghe theo Dương Tiễn, vội vàng thu xếp quần áo. Đi theo Dương Tiễn ra thiên lao. Dương Tiễn thả ra Hao Thiên khuyến, nâng lên thần binh thiên tru. Một đường xông ra Thái Ngục thiên không ai có thể ngăn. Sáu tiên nữ theo sát phía sau. Về mặt kinh hoàng bất lực.

“Thái chân quân sao có thể phạm thượng ngỗ nghịch, nhanh chóng thu binh khí, theo ta đi gặp bệ hạ, miễn cho bị mất mặt!” Bỗng nghe được một tiếng hét lớn, chính là Ngọc Đế lão nhân phái Na Tra cùng Cửu Thiên Nguyên thần Lôi Hóa Thiên tôn tiến đến bắt lấy Dương Tiễn,

Na Tra mấy tháng trước phụng mệnh xuống hạ giới đuổi bắt Lâm Phong cùng Thất công chúa, có danh đi làm chính sự nhưng tiêu cực đãi công. Ở dưới hạ giới hắn tiêu dao sung sướng mấy tháng trời, trở về chỉ

nói Cực Lạc cung chủ cùng Thất công chúa không biết trốn đi nơi nào, tìm sao cũng tìm không ra, Ngọc Đế cũng không còn cách nào khác.

Đành phải vậy thôi

Không nghĩ rồi lại nghe được cháu ngoại là Dương Tiễn xông tới Thái Ngục thiên cửu ra lục tiên nữ thì lập tức giận tím mặt. Việc Cực Lạc cung chủ cũng thôi đi, có người có lai lịch lớn che chở rồi. Hiện tại ngay cả cháu ngoại của mình cũng không đem Thiên đình để vào mắt thì bảo sao ngài không giận cho được. Lập tức sai Na Tra vừa trở về và truyền Cửu Thiên Ứng Nguyên Phổ Hóa Lôi thần Thiên Dụ cùng chúng thần Lôi bộ lập tức tới bắt Dương Tiễn.

“Thiên tôn đừng trách!” Dương Tiễn nghiêm nghị không sợ, nói: “Sáu vị biểu muội của ta đây cũng không xúc phạm thiên điều. Chỉ là bị Cực Lạc cung chủ liên lụy mà thôi, bệ hạ nếu khó người lửa giận, tại sao không tìm Cực Lạc cung chủ hỏi tội. Lại lấy sáu vị biểu muội vô tội của ta trút giận, như vậy là không thỏa đáng!”

Lại xoay chuyển ánh mắt, cùng Na Tra liếc nhau một cái. Na Tra vội vàng nháy mắt, Dương Tiễn hiểu ý gật đầu.

Còn Thiên Ứng Nguyên Phổ Hóa Lôi thần Thiên tôn nói: “Chân quân xúc động như thế, hỏi đem uy nghiêm của Thiên đình để ở đâu. Mau theo ta đi diện kiến bệ hạ, có Chân quân ra mặt cầu tình, chắc hẳn bệ hạ cũng sẽ không làm khó sáu vị”.

Dương Tiễn vội vàng cười nói: “Thiên tôn lãng tai à, có vết xe đổ của Đại muội trước đây, Thiên tôn còn muốn khuyên ta đi gặp bệ hạ, cho là ta không có đầu óc chắc? Nhanh chóng mở ra, nếu không chớ có trách thần binh trong tay ta!” Cậu của ta, ta vô cùng hiểu.

Lôi Thần Thiên tôn nói: “Ta có ngọc lệnh của bệ hạ trong người, nếu Chân quân khẳng khẳng một mực, bản đạo chỉ có thể bắt Thiên tôn lên Linh Tiêu đại điện đi gặp bệ hạ!”

Dương Tiễn cười nói: “Ta lại muốn xem bản lĩnh của ngươi!” Tam Tiêm Lương Nhận thương vung lên, hần dẫn theo sáu vị tiên nữ xông ra ngoài.

“Nhanh chóng nhóm trận, giáng xuống Hoàn Thiên Phổ Hóa thần lôi!” Lôi Thần Thiên tôn quát to một tiếng, chúng thần Lôi bộ lập tức triển khai, đem Dương Tiễn vây lại. Một đạo sấm sét khổng lồ mang theo Bạch Vân quay cuồng giáng xuống, nện thẳng vào Dương Tiễn.

Na Tra cùng Dương Tiễn giao tình không cạn, cùng thất tiên nữ cũng là có giao tình, làm sao ngăn trở Dương Tiễn. Chẳng những không ngăn cản, hơn nữa âm thầm đưa mắt, làm cho thiên binh thiên tướng sau lưng toàn bộ tiêu cực lẫn công, thừa cơ nhường đường.

“Chỉ là Phổ Hóa Thần lôi. Sao có thể làm khó dễ được ta!” Dương Tiễn tinh thông Cửu chuyển huyền công, có bảy mươi hai phép biến hóa nên ngang nhiên không sợ. Hần biến hóa nhanh chóng lập tức thành cao vạn trượng, chỉ dùng thân thể cường hãn liên tiếp nhận Cửu Thiên Phổ Hóa Thần lôi rồi cười ha ha hai tiếng quét ngang thần binh Tam Tiêm Lương Nhận thương lại xông ra ngoài.

Na Tra cố ý nhường đường chỉ đứng ở phía xa múa may hò hét, cũng không tiến lên ngăn trở. Lôi bộ chúng thần đâu ngăn được Thiên giới đệ nhất thần tướng. Không được một lát, Dương Tiễn thoát ra khỏi Thái Ngục thiên, mang theo lục tiên nữ xuống hạ giới.

Lôi Thần Thiên tôn cũng không so đo việc Na Tra cố ý nhường đường, thấy Dương Tiễn dẫn theo lục tiên nữ rời khỏi thiên giới thì cũng dẫn theo chúng thần Lôi bộ trở lại điện Ngọc Mân kim thiên phục mệnh.

Na Tra hắc hắc cười hai tiếng, cũng điểm đủ thiên binh thiên tướng, đi Linh Tiêu đại điện gặp Ngọc Đế.

Dương Tiễn dẫn theo lục tiên nữ hạ giới, đi vào Quán Giang khẩu, vài người còn hoảng hốt thậm chí còn có vẻ không nghênh đón. Dương Tiễn thấy vậy càng giận dữ, há miệng mắng lớn: “Cực Lạc cung chủ quá vô sỉ, khiến cho Thất muội gây ra tai họa như thế này lại làm sáu vị muội tử thế tội. Nếu để cho ta thấy được, nhất định phải rất giáo huấn hẳn một trận!”

“Chân quân không cần tức giận, Bồn cung chủ cũng muốn nhìn thấy bản lĩnh của Nhị Lang thần!” Dương Tiễn vừa dứt lời. Chỉ thấy hai đạo độn quang rơi xuống, hiện ra một đôi thanh niên nam nữ, chính là Lâm

Phong cùng Thất công chúa vừa mới xuất quan.

Lâm Phong cùng Thất công chúa ở Bắc Cự Lô châu tham ngộ năm mươi năm hợp thể song tu. Lập nên Hồng Mông cực lạc, lại dùng Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí rèn luyện Nguyên Thần của thân thể. Pháp lực đạo hạnh càng tiến triển cực nhanh, tuy nhiên còn chưa có đột phá ngưỡng cửa của Kim Tiên đại đạo, thực sự vền vẹn chỉ kém nửa bước, nhưng tu vi đã ở phía trên Thất công chúa.

Đạo hạnh ngày càng tinh thâm. Trước ngày xuất quan đã bói tính ra được việc Thất công chúa hái được hơn phân nửa đào vương, sợ là lục tiên nữ phải làm dê thế tội, vì vậy vội chạy tới.

Hai người đuổi tới Thiên giới, vừa vận dụng phải lúc Dương Tiễn cứu lục tiên nữ xuống hạ giới, đang hưởng Thái Ngục thiên mà đến. Lúc này mới một đường theo tới đây.

Mới vừa nghe Dương Tiễn khẩu xuất cuồng ngôn, Lâm Phong cũng động giận dữ. Lại sớm biết Nhị Lang thần này thần thông quảng đại, đến cả Tam Đàn Hải Hội Na Tra cũng không là đối thủ thì có ý gấp mặt, bởi vậy cùng Thất công chúa hiện thân đi ra.

“Khá lắm đồ vô sỉ, đang muốn cho thằng nhãi ngươi một chút giáo huấn” Dương Tiễn mặc dù không biết Lâm Phong, nhưng có thể từ Thất công chúa đoán ra. Lập tức tràn ngập lửa giận, dẫn Hạo Thiên khuyến, cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận thương, đến đấu với Lâm Phong.

205. Chương 24: Nhị Lang Chân Quân .

“Chính ta đang muốn lĩnh giáo thân thủ của Nhị Lang thần!” Lâm Phong cảm lấy Thanh Hồng kiếm hướng lên thiên không phát lực một kiếm đón đánh Tam Tiêm Lưỡng Nhận (ba mũi hai lưỡi) thương. Hắn cảm thấy một lực lượng mãnh liệt đè xuống, chính mình thiếu chút nữa không cầm nổi kiếm thì không khỏi thầm khen Nhị Lang thần này là danh tướng Thiên giới đệ nhất đích thực không phải chỉ có lời đồn. Nay chắc đã vượt qua Huyền quan, tiến vào Kim Tiên đại đạo.

May là mình năm mươi năm nay khổ tu, tuy còn chưa có tu thành đệ nhị Nguyên Thần, nhưng một chân cũng đã bước qua huyền môn. Hồng Mông Huyền Hoàng nhị khí cũng đã đem thân thể tôi luyện năm mươi năm, độ cường hãn đã đạt đến một mức không thể tưởng tượng nổi nên cũng sẽ không thua trước thần tướng Thiên giới thần tướng Dương Tiễn.

Hạo Thiên khuyến từ phía sau đánh tới, há miệng muốn cắn. Lâm Phong vội vàng xuất Kim Quang phiến quạt một cái. Một đạo kim quang cuốn tới, Hạo Thiên khuyến lại cực kỳ linh mãnh liên nhảy ra đứng ở bên tùy thời mà hành động (DG: con chó chơi trò cắn lên).

“Khí lực rất hay!” Dương Tiễn thấy Cực Lạc cung chủ tiếp được một chiêu của mình mà không rơi vào thế hạ phong thì chiến ý nổi lên. Hắn quát to một tiếng, Tam Tiêm Lưỡng Nhận thương múa lên, vận thần lực nhằm đầu Lâm Phong đánh xuống. Uy thế quả thực không gì so sánh nổi, một thương lại có thể bổ vỡ không trung. Vô số luồng không khí cực kỳ hỗn loạn mà lan ra khắp bốn phía.

“Được đó, lại đây!” Lâm Phong nói lớn, vận đạo kim quang lóe lên mà hiện Bát Bảo kim thân. Thanh Hồng kiếm hướng qua tiếp nhận một chiêu của Dương Tiễn nhưng không thể kháng cự trước mãnh lực vọt tới. Lâm Phong chân đứng không vững, thân thể bay xuống phía dưới mấy trăm trượng mới thăng bằng. Không phải thực lực của hắn kém Dương Tiễn mà là bị mất địa lợi.

” Khí lực quá lớn!” Lâm Phong thầm nghĩ Nhị Lang thần quả thật danh bất hư truyền, nay thấy Dương Tiễn truy tới thì vội vàng lướt ngang ra. Hắn lại đằng vân bay lên hét lớn một tiếng, nâng Thanh Hồng kiếm lên toàn lực hướng Dương Tiễn chém tới.

Dương Tiễn không lùi mà tiến, Tam Tiêm Lưỡng Nhận thương rung lên, ngạnh kháng một chiêu toàn lực của Lâm Phong. Trong tiếng va chạm ầm ầm, hai người đồng thời bị chấn về phía sau bay ngược ra mấy trăm dặm rồi mới lấy lại thăng bằng.

Pháp lực tạo sóng làm không gian bốn phía xoắn thành phần vụn, một vùng đầy những bóng hình hỗn loạn rồi lập tức hóa thành hư vô. Cũng may hai người đấu với nhau trên không trung vận trượng nên cũng không lan đến gần bọn người Thất công chúa.

Hạo Thiên khuyến nầy giờ đứng bên cạnh tìm tìm cơ hội tốt cục cũng bắt được thời cơ liền bỏ nhào vào sau lưng Lâm Phong, há miệng muốn cắn.

” Thăng nhãi này mê hoặc Thất muội, phạm vào Thiên Quy lại làm cho sáu vị biểu muội phải thể tội, ta phải giáo huấn ngươi ”Dương Tiễn khoái chí quát to một tiếng, cũng phối hợp Hạo Thiên khuyến trước sau giáp công Lâm Phong.

“Súc sinh này lại muốn không biết tốt xấu. Coi chừng ta đem ngươi áp vào luân hồi!” Lâm Phong vội vàng lướt ngang ra, Kim Quang phiến một quạt để bức lui Hạo Thiên khuyến, nhưng Dương Tiễn lại nhân cơ hội bỏ xuống tới. Hắn vội vàng dùng Thanh Hồng kiếm ra đỡ mà không kịp vận khởi toàn lực nên lập tức bị chấn bay ra ngoài đành chịu điểm thiệt nhỏ.

Cũng may thân thể hắn cùng Bát Bảo kim thân cũng là cực kỳ cường hãn nên còn chưa đến mức bị thương, chỉ là trong nội tâm lại nén giận cười nói với Dương Tiễn: “Để cho con súc sinh này đến làm phân tâm ta, thật làm cho ta không nhịn ngươi được?” Một tay vừa lật thì trên đỉnh đầu hiện ra Linh Quy bảo tháp, Huyền Hoàng khí cũng chuyển xuống dưới bảo vệ bản thể.

” Bớt sàm ngôn đi, cho ta coi thực lực của ngươi đi!” Dương Tiễn cũng không dài dòng liền xuất một bùa chú để phát lực thúc giục khiến một đạo thiên lôi sấm sét giáng xuống nện lên phía trên Linh Lung Linh Đà bảo tháp, cùng Hạo Thiên khuyến một tả một hữu. hai mặt giáp công.

“Đúng là muốn phân cao thấp!” Lâm Phong cũng không nường tay. Hắn hiện Linh Lung bảo tháp hộ thân, không để ý tới Hạo Thiên khuyến mà niệm chú lên Thanh Hồng kiếm cùng Dương Tiễn đấu.

Dương Tiễn một thương bổ xuống, Linh Lung Bảo Tháp của Lâm Phong tiếp nhận Tam Tiên Lưỡng Nhận thương mà tâm thần chấn động. Nhưng Linh Lung Bảo Tháp không có chút gì là muốn rút xuống, cũng chẳng tiến không lui, rồi niệm chú lên Thanh Hồng kiếm chém tới.

Dương Tiễn lắp bắp kinh hãi, hắn cũng không biết Linh Lung bảo tháp là cái gì pháp bảo. Chính mình toàn lực một chiêu lại không cách nào làm bảo tháp rơi xuống thì không khỏi lại càng hoảng sợ. Trong lúc cấp bách hắn giờ Tam Tiên Lưỡng Nhận thương lên tiếp được một chiêu của Lâm Phong nhưng lại không kịp dùng tới toàn lực. Chỉ cảm thấy một cổ lực mạnh vọt tới rồi thân thể thiếu chút nữa bị chấn bạo, cả người không chỗ chống đỡ mà từ trên mây rơi xuống dưới.

“Đã có thể biết được bản lĩnh của ngươi!” Lâm Phong cũng không cho hắn cơ hội nên cầm đầu lao xuống dưới, Thanh Hồng kiếm hung hăng bổ tới.

Tam Tiên Lưỡng Nhận thương của Dương Tiễn mặc dù là Thiên giới thần binh, nhưng chỉ cùng cấp bậc cùng với Thanh Hồng kiếm, làm sao có thể đánh đồng cùng Linh Lung bảo tháp từ thời khai thiên lập địa có thể Bài danh trong Tiên Thiên thập đại thánh khí. Nếu mà so với Thất Thái Nguyên thạch cùng Linh Quy bảo tháp thì thua kém trên nửa bậc.

Đáng thương Dương Tiễn là nghèo rách mồng tơi. Tuy thực lực so với Lâm Phong mạnh hơn một bậc. Nhưng pháp bảo lại cách nhau quá xa, thân thể cơ hồ bị chấn bạo. Hắn vội vàng ổn định tâm thần, Tam Tiên Lưỡng Nhận thương hướng lên đâm một chiêu để tiếp lấy một kiếm Lâm Phong ép xuống .

Trong uy thế va chạm khổng lồ, Lâm Phong giống như đạn pháo bị chấn vọt lên trời cao như trong gió cuốn. Còn Dương Tiễn lại như là quả bí đỏ trực tiếp bị nện xuống sâu vạn trượng sâu rồi đẩy người bụi đất chui ra, toàn thân đã đầm đìa máu me, hiển nhiên là trong lúc đối kháng đã chịu chút đau khổ,, .

Lâm Phong có Linh Lung bảo tháp hộ thân, hơn nữa lại là từ trên không đè xuống, cho nên không có chịu thương tổn

Còn Dương Tiễn không có hộ thân như Linh Lung bảo tháp nên trực tiếp bị nện xuống sâu vạn trượng. Cũng may hắn tinh thông Cửu chuyển huyền công, thân thể cường hãn trình độ cũng không thua Lâm Phong. Nếu không thân thể sợ không phải sớm bị chấn thành bụi cám (nv: tây ba lạn – pa te phương tây)

“Ỗ vào pháp bảo để thắng thì tính làm gì, đến đây đấu lại lần nữa!” Dương Tiễn lần này lỗ vốn. Cảm thấy giận dữ. Hoàn toàn không để ý trọng thương mà vận chuyển huyền công, thân thể lập tức biến thành cao đến vạn trượng giờ thương hướng Lâm Phong đánh xuống.

“Người thật không thể nói đạo lý, người cho súc sinh lông ngắn ở phía sau quấy rầy ta không nói. Người là kẻ nghèo hèn, không lấy ra được pháp bảo chẳng lẽ không cho ta dùng pháp bảo, thật sự là tức cười!” Lâm Phong cười lạnh liên tục, vừa quát một tiếng cũng biến thành cao khoảng vạn trượng. Trên đầu Linh Lung Bảo Tháp chìm nổi bất định, Huyền Hoàng khí lại chuyển xuống, làm cho Hạo Thiên khuyển không chạm được thân.

Hai người đều thật sự nổi giận, đã xuất thần thông ở trên trời đánh cho gió bão cuộn cuộn trời đất đổi màu. Bảy vị tiên nữ nhưng lại không khỏi phải âm thầm kinh hãi, sáu vị tiên nữ thấy Dương Tiễn phải chịu đau khổ, toàn thân đầm máu, thật là dọa người. Đều là giết mình dung nhan biến sắc.

Đại công chúa vội vàng nói: “Chỉ là một hồi hiểu lầm, Thất muội mau gọi muội phu đừng làm bị thương biểu huynh. Đều là người trong nhà, không được tổn thương hòa khí”.

Thất công chúa lại nói: “Hai người đã đánh ra chân hỏa, ta khuyên cũng vô dụng.”

Sáu tiên nữ lo lắng không thôi, thấy Lâm Phong pháp bảo lợi hại. Dương Tiễn đánh không rơi Linh Lung Bảo Tháp, cực kỳ bất lợi thì thực sự sợ muội phu (em rể) lợi hại này đánh biểu huynh (em họ) đến thần hình cụ diệt, lúc đó chỉ còn một chữ thảm.

Lâm Phong cùng Dương Tiễn đích xác đánh ra chân hỏa, Dương Tiễn phải chịu thiệt thòi thì tràn đầy lửa giận. Lâm Phong này lại không giảng đạo lý, có chủ tâm làm đẹp mặt hắn nên lập tức ra tay không lưu tình chút nào. Hắn vừa đánh cho Dương Tiễn đến luống cuống tay chân, vừa cười khẩy mà nói: “Nay bản quân không muốn bắt giữ người, mà muốn tự mình đẩy người vào luân hồi một lần nữa đi đầu thai”

Dương Tiễn cả giận nói: “Người như có bản lĩnh bắt ta đi, ta sẽ bái người làm thầy!”

Lâm Phong cười nói: “Đây chính là tự người nói, chớ đổi ý.”

“Nhìn người như thế nào bái ta làm thầy!” Lâm Phong cười to, thu Thanh Hồng kiếm, Thất Thái tử (tốt lành) quang lóe lên, lại niệm chú hiện ra Thất Thái Nguyên thạch nện xuống.

Thất công chúa đang đứng một bên quan sát cười nói với sáu tỷ tỷ: “Biểu huynh nhất định phải thua, xem hắn như thế nào bái phu quân làm sư.”

Sáu tiên nữ kinh hãi: “Chuyện đó thật sao?”

Thất công chúa cười nói: “Thất Thái Nguyên thạch không có gì không phá. Biểu huynh nhất định phải thua! ,”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Tam Tiên Lương Nhận thương của Dương Tiễn bị Thất Thái tử quang đánh trúng, lập tức vỡ thành bột mịn, Thất Thái Nguyên thạch thế đi không ngừng nhằm hướng mặt Dương Tiễn mà nện.

Dương Tiễn lập tức sợ hãi. Hay cho Nhị Lang thần, trong lúc cấp bách liền nhảy ra về phía sau mấy trăm dặm nên tránh được một đòn của Thất Thái Nguyên thạch, nhưng hai tay lại trống trơn.

Hạo Thiên khuyển đứng ở bên cạnh thấy thân binh của chủ nhân bị đánh vỡ liền tru một tiếng, lại xả thân hướng Lâm Phong nhào tới. Dương Tiễn kinh hãi kêu lên: “Chớ đả thương Hạo Thiên khuyển. Ta nguyện chịu thua cuộc.”

“Còn không mau bái sư!” Lâm Phong phe phẩy Kim Quang phiến đánh rơi Hạo Thiên khuyển xuống nhưng vẫn để ý Dương Tiễn.

Dương Tiễn lâm vào cảnh mất sạch, chính xác là nguyện đánh cuộc chịu thua đành lập tức bái sư. Khi làm lễ bái sư thì nhìn thất tiên nữ một hồi rồi lại thần thờ hơn nửa ngày.

Một đẳng là muội phu. Một đẳng là biểu huynh, vai vế thế này thì . . .

Chỉ có Thất công chúa cười tươi như hoa: “Hay lắm đó, biểu huynh đã bái phu quân làm sư, từ nay về sau có thể gọi ta là sư mẫu!”,

Lâm Phong thả Hạo Thiên khuyển, từ trên trời hạ xuống quay đầu nói với Dương Tiễn: “Còn không mau đến bái kiến sư mẫu”

Mặt Dương Tiễn lập tức đỏ bừng, tròng lớn thiên nhân nhìn qua Lâm Phong sau lại nhìn tới Thất công chúa. Nhưng không làm sao bái được đành nhăn nhó nửa ngày, mới nghẹn ngào thốt ra một câu: “Nàng là Thất muội của ta, ta chỉ gọi là sư phó không nhận sư mẫu!”

Sáu vị tiên nữ phục hồi tinh thần lại, đại công chúa vội hỏi: “Cái này... chỉ là vui đùa mà thôi, đạo huynh cần gì phải làm thật!”

Lâm Phong nhìn nhìn lục tiên nữ, thầm khen, không hổ là Dao Trì thất tiên nữ, đích xác đều là khuynh thành tuyệt sắc. Cười nói: “Đây là Dương Tiễn nguyện đánh cuộc chịu thua, sao có thể xem như vui đùa. Thân thích là thân thích, hấn cái này đồ đệ ta chính là chắc chắn phải rồi. Có Nhị Lang thần như vậy là một vị hảo đồ đệ. Ta đây làm sư phó cũng có mặt mũi”

Sáu vị tiên nữ quay lại nhìn nhau, thầm nghĩ muội phụ lợi hại này thật đúng là vô sỉ.

Dương Tiễn nhưng lại ủ rũ đứng ở một bên, âm thầm hối hận chính mình thật sự là đầu heo quá. Cực Lạc cung chủ này chỉ là ý vào pháp bảo lợi hại, pháp lực thần thông so với mình còn kém hơn một bậc. Chính mình như thế nào bái một sư phụ như trò hề vậy, quả thực là suy bại gia phong.

Hơn nữa... . . .

Cực Lạc cung chủ này còn là biểu muội phụ của mình, không nghĩ tới một chút không cẩn thận mà khiến cho mặt mũi bị ném vào chuồng heo rồi.

Thất công chúa cười nói: “Được rồi, được rồi. Chẳng phải chỉ bái sư phó thôi sao! Có gì lớn đâu, từ nay về sau biểu huynh là đệ tử của phu quân, cũng còn là biểu huynh của bọn tỷ muội chúng ta thì có hư hao gì đâu. Đánh đến nửa ngày biểu huynh cũng không mời chúng ta đi vào uống trà, thật sự là thất lễ a.”

Dương Tiễn cười khan một tiếng vội vàng mời mọi người mời đi vào, sáu vị công chúa lôi kéo Thất công chúa đến bên cạnh thì thầm to nhỏ. Dương Tiễn mặt mũi đầy vẻ ỉu xiu, ủ rũ ngồi ở một bên, buồn bực không ra tiếng.

Lâm Phong nhưng lại cười đến trên mặt nở hoa. Đích thật là lần không có đến đây vô ích. Đánh trận này cũng không phải là đánh xuống mà thu được đồ đệ lợi hại như Dương Tiễn.

Sau này đi ra ngoài mình cũng có mặt mũi.

Lập tức lấy ra Thanh Hồng kiếm của Thất công chúa. Nói với Dương Tiễn: “Thất Thái Nguyên thạch chính là pháp khí tối cao sinh ra từ thời Bàn Cổ. Uy lực còn trên cả Tiên Thiên thập đại thánh khí. Tam Tiên Lương Nhận thương của Người chỉ có thể coi là hàng thường. Hủy cũng không đáng tiếc, Thanh Hồng kiếm này uy lực cũng không tệ. Coi như ta đây làm sư phó tặng cho người làm lễ ra mắt. Người cứ tể luyện lại một lần nữa tạm thời dùng làm vật phòng thân.

Ngày sau lại có pháp bảo tốt sẽ ban thưởng cho người!”

Dương Tiễn chẳng những bị mất hết mặt mũi, thần binh cũng bị Thất Thái Nguyên thạch hủy đi thì thật đúng là buồn bực hết chỗ nói. Vì vậy cũng không khách khí cầm lấy Thanh Hồng kiếm, Lâm Phong truyền thủ pháp sử dụng, lập tức dùng Nguyên Thần tế luyện.

Lâm Phong ngồi ở một bên là càng xem càng thích (DG: hôm nay nói hơi nhiều nhưng cái chương này thật ăn không tiêu câu này cứ như thằng GAY). Có đồ đệ thế này thật không tệ. Cả Thiên đình cao thấp, ngoại trừ Ngọc đế lão nhân không biết sâu cạn ra thì cũng chỉ có mình mới thu được đồ đệ lợi hại có thực lực cùng con khí đại náo Thiên cung đánh một trận chiến. Đồ đệ ưu tú như vậy thật đúng là đốt đèn lồng cũng chưa chắc có thể tìm được. Nhưng lại làm cho mình nhột được một vị a.

Dương Tiễn này vốn tinh thông Cửu chuyển huyền công, thần thông thì chưa tu thành nguyên chủng thứ hai, nhưng vẫn không kém mức đã luyện thành hóa thân Kim Tiên.

Cửu chuyển huyền công vốn là phương pháp ma đạo. Không tu Nguyên Thần, không tham tạo hóa mà chỉ luyện thân thể, dễ học nhanh thành. Lại luyện đạo biến hóa thân thể, chính là do Ma vương Túc Vưu trong thái cổ hồng hoang dùng để huấn luyện ma binh ma tướng trong Ma Môn của nàng. Sau trận đại chiến với Thượng cổ yêu ma thì thất truyền, không biết làm sao Dương Tiễn tìm ra cho được.

Dương Tiễn cơ hồ đã nhẹ nhàng tu thành Bất Tử Chi Thân, lại có bảy mươi hai loại biến hóa. Có điều là Cửu chuyển huyền công không tu Nguyên Thân, lại có điểm xấu rất lớn là không cách nào tham ngộ tạo hóa nên cuối cùng vẫn không phải là tiên đạo. Khi đại kiếp nạn đến thì cuối cùng cũng là tổn hại đến thân.

“Phu quân, chúng ta cũng lâu rồi không có trở lại Cực Lạc cung, thiếp nghĩ hay là đem sáu vị tỷ tỷ tới Cực Lạc cung ở lại cùng thiếp một thời gian !”Thất công chúa đã đi tới, khoác tay Lâm Phong cười nói: “Phụ hoàng giận dữ, giận chó đánh mèo với sáu vị tỷ tỷ đều là bởi vì thiếp mà thôi. Sau khi trở về Cực Lạc cung, thiếp phải lên trời hướng phụ hoàng nhận tội !”

“Như vậy sao được!” Lâm Phong nói: “Ngọc đế làm sáu vị công chúa đều nhốt vào thiên lao, làm sao chịu buông tha nàng. Ta cảm giác, cảm thấy Ngọc đế có chuyện gạt các nàng nhưng lại tính không ra về sau như thế nào. Ngọc đế cũng là sâu sắc khó lường. Tốt nhất là nàng không đi Thiên đình. Nếu mà đi thì sợ là lại sẽ gây ra nhiều chuyện”.

Sáu vị công chúa cũng nói “Muội phụ nói rất đúng. Thất muội cũng đừng đi gặp phụ hoàng, chờ qua một đoạn thời gian nữa rồi tính sau.”

Thất công chúa nhìn nhìn Lâm Phong, thản nhiên nói: “Cũng được, trước hết qua một thời gian rồi nói sau. Không biết phụ hoàng có thể lại phái Na Tra tới bắt chúng ta hay không”

Lâm Phong cười nói: “Na Tra nếu mà dám, ta kêu Cửu Vĩ Hồ hút khô hần!”

206. Chương 25: Hồng Mông Cực Lạc .

Thần tiên không kể ngày tháng, nước chảy mây trôi thoáng chốc đã qua năm mươi năm.

Lâm Phong ngao du ra ngoài đã năm mươi năm qua không chút tin tức. Một ít phái yêu vương dưới quyền và tiên đạo môn phái phụ thuộc không khỏi nổi lên tâm tư, trong đầu có ý tự lập lại môn phái mình. Dù nói như thế nào thì tự mình làm lão đại, so với làm tiểu đệ cho người khác thì cũng tiêu dao khoái hoạt hơn nhiều. Dù như thế nào thì thần tiên cũng là người, tại trong mắt thế nhân, thần tiên là cao cao tại thượng.

Bởi vì ở nơi đây thần Phật đầy trời, đâu có ép buộc đại thừa môn phái hợp nhất. Vì vậy kẻ do vẫn ở cảnh giới ban đầu không vào được đại đạo, lại có người thần tiên lục căn thanh tịnh, tóm lại là có lòng tranh cường háo thắng.

Cũng may Lục Vĩ Hồ tứ nữ từng được ăn Bàn đào vương, lại được Lâm Phong thiên vị truyền rất nhiều pháp quyết cao thâm và Tiên Thiên pháp khí lợi hại. Năm mươi năm cần cù khổ luyện, tu vi cũng là tiến triển cực nhanh. Cho dù không được biến thái như Lâm Phong nhưng mà còn hơn rất nhiều đám yêu vương đó.

Lại có Đại La kiếm trận là Tiên Thiên đệ nhất trận trấn áp nên những yêu vương cùng môn phái có dã tâm trong lòng ngấm kĩ lại, cũng không dám thật sự tự lập môn.

Hơn nữa Cửu Vĩ Hồ cực kì giảo hoạt, vô cùng có thủ đoạn. Nó dùng thân phận Đại sư tỷ để thi triển ân uy với đám yêu vương và đệ tử có tu vi cao thâm của các phái mà thu phục hết. Lại bớt chút thời giờ nhàn hạ dò xét khắp núi, thống trị xung quanh Thúy Hà sơn mấy ngàn dặm nên cũng có vài phần khí thế của đại phái.

Hôm nay, Cửu Vĩ Hồ vừa mới thu thập xong một yêu vương quèn không nghe lời. Khi trở lại Cực Lạc tiên phủ, chợt thấy vài đạo tường quang trực tiếp lọt vào tiên phủ rơi xuống thì lập tức kinh hãi, còn tưởng rằng có cường địch xâm phạm mà vội vàng lấy ra Thiên Ma kiếm. Đã thấy độn quang thu lại, rõ ràng là sư phó lợi hại biến mất năm mươi năm nay.

“Bái kiến sư tôn. Chúc mừng sư tôn hồi cung!” Cửu Vĩ Hồ vô cùng mừng rỡ liền bước lên phía trước bái kiến. Cuối cùng sư phó lợi hại còn chưa có quên nơi này là nhà. Cho dù là mình lo trên lo dưới, thu thập toàn bộ đám yêu vương, nhưng mấy năm gần đây cũng mơ hồ áp chế không nổi.

Nếu phó vẫn chưa trở lại. Sợ là không lâu sau sẽ loạn cả lên

“Thôi, người đứng dậy đi!” Lâm Phong phát phát tay, sai Cửu Vĩ Hồ đem vài tên đồ đệ đều kêu lên, mới đưa sáu vị tiên nữ giới thiệu xuống, lại chỉ qua đứng người ở bên cạnh hắn là tiện nghi đồ đệ Dương Tiễn nói: “Đây là Thiên giới đệ nhất thần tướng Nhị Lang Chân quân Dương Tiễn, sau này sẽ là Đại sư huynh của các người. Làm quen trước đi!”

“Nha, ta đã sớm nghe Hồng Bào lão yêu nói qua đại danh của Nhị Lang thần Dương Tiễn!” Một giọng nói duyên dáng vang lên, không sợ sư uy chính là Thái điều nhi Nghê Thường bay tới. Nhìn từ trên xuống thấy Dương Tiễn đang hận không thể tìm một cái lỗ để chui thì cười khanh khách nói: “Người chính là Nhị Lang thần Dương Tiễn? Nhìn người cũng không có gì đặc biệt. Như thế nào cũng làm đồ đệ của sư phụ, ta cũng có Đại sư huynh a!”

Mấy trăm năm trước Tề Thiên đại thánh đại náo Thiên cung. Chúng thần Thiên giới thúc thủ vô sách, cuối cùng Ngọc đế mời cháu ngoại sinh ở hạ giới là Dương Tiễn đuổi bắt yêu hầu, lập được hiển hách uy danh. Hồng Bào lão yêu đắc đạo Thiên hoàng trong năm ấy. Tất nhiên là biết rõ những tin đồn này rồi, lúc rảnh thì coi như làm tiền vốn. Lấy ra cùng đám đồ đệ được Lâm Phong sủng ái nói khoác. Bởi vậy Cực Lạc cung lớn nhỏ đều biết đại danh Nhị Lang thần.

Còn Vĩ Hồ cực kỳ nhanh trí vội vàng bái kiến Thất công chúa sư mẫu, lại đã bái Thất tiên nữ, miệng nói sư cô, cấp bậc lễ nghĩa cực kỳ chu đáo, thể hiện ra phong phạm đại tử, Lâm Phong thấy vậy âm thầm gật đầu.

Ai cũng nói hồ li tất mưu trí. Quả nhiên không sai.

Lập tức Thất công chúa lấy ra đan dược hai người lúc ở Bắc Câu Lô châu bế quan sở luyện, phân phát các đồ đệ. Sau đó cùng sáu vị tỷ muội đến hậu cung nhân đàm về việc nhà.

Cửu Vĩ Hồ trong nội tâm mơ hồ có chút khác lạ, quan sát Lâm Phong tiện nghi sư phó. Cũng không nói gì.

Lâm Phong cười nói: “Việc này ta sớm đã biết, sư mẫu các người hái trộm hơn phân nửa Bàn đào vương vụn năm trong Bàn Đào viên. Ngọc đế lão nhân đương nhiên nổi trận lôi đình, phái Na Tra xuống bắt ta lên Thiên đình. Có điều Cực Lạc cung tuy không thể so với Hoa Quả Sơn nhưng cũng có thể đối kháng thiên binh thiên tướng, còn lão già Ngọc đế cũng chưa chắc dám đem Cực Lạc cung của ta ra khai đao!”

“Đây là vì sao?” Mấy tên đồ đệ nghe như lọt vào trong sương mù, không tìm được đầu mối, Nghê Thường lạnh lùng lạnh miệng vội vàng truy vấn nói.

“Thiên cơ bất khả lộ!” Lâm Phong khoát khoát tay, không để ý tới mấy tên đồ đệ vẻ mặt Bát Quái, lấy ra từ trên người Ma giới Đại hộ pháp thuận tay lấy ma tháp quý giá đưa qua cho Thái Y thanh tú động lòng người ở bên cạnh mà nói: “Cái ma tháp quý này tuy có kém Linh Lung Bảo Tháp của vi sư, nhưng cũng là một kiện pháp bảo không tồi. Người có thể cầm, từ nay về sau dùng để phòng thân!”

“Tạ ơn sư phó!” Thái Y mừng rỡ, vội vàng tiếp ma tháp để khi quay lại thiên điện thì tế luyện một lần nữa.

Lâm Phong lại nhìn bộ dáng hẹp hòi của Nghê Thường, không khỏi cười nói: “Thiên Tâm Đẳng của người là Thái cổ pháp bảo, dùng để phòng thân không còn gì tốt hơn, không thể nổi lên tham niệm!”

Nghê Thường là cái lưỡi thơm tho, mắt to đảo qua đảo lại, cười hì hì nói: “Chúng ta không phải cũng phải đem sáu vị sư cô gọi là sư nương?”

“Tiểu nha đầu hồ đồ!” Lâm Phong vỗ vỗ tiểu đồ đệ cười nói: “Ta cùng lục tiên nữ không có duyên tình cảm, từ nay về sau nhớ rõ không thể nói lung tung, miễn cho gây ra hiểu lầm”

Lại nói với tiện nghi đồ đệ Dương Tiễn: “Cửu chuyển huyền công của người tuy rằng lợi hại, nhưng không tu Nguyên Thần, không tra xét tạo hóa, chỉ là đường nhỏ. Ta truyền cho người Hồng Mông cực lạc. Người cùng tiểu Thanh có duyên kiếp ba đời, chính là có thể kết thúc tam thế tình duyên này. Nay hợp thể đồng tu Hồng Mông cực lạc của ta để luyện Nguyên Thần, học hỏi tạo hóa có thể cắt đứt lục niệm!”

“Phương pháp Hồng Mông cực lạc của ta dùng song tu đại đạo, huyền diệu trong đó người có thể tự mà lĩnh ngộ”.

Đạo môn luyện Lục Đại Nguyên Thần, mượn nhờ linh bảo của tiên thiên mà giải trừ lục niệm. Tu thành thêm phân thân hóa thân mà nhập Hồn Nguyên Đại Đạo. Phật môn lấy Đại Từ bi để nhập vào đạo tịch

diệt. Đại thừa Phật tổ a di đà Phật, không tu Lục Đại Nguyên Thần, không cắt bỏ lục niệm chỉ dùng tịch diệt đi vào Hư Nguyên đạt tới Hồn Nguyên thánh đạo để không sa vào hồng trần, không gây nhân quả.

Còn Ma giới đại thánh vô thiên dùng nghiệp hỏa luyện Nguyên Thần, nhuộm đầy nhân quả, đương nhiên là lại đi một con đường riêng. Nhưng đại đạo quy nhất, Tiên Phật yêu ma chẳng qua cũng chỉ là trăm sông đổ về một biển, hư vô lại vào tịch diệt hư không mà đạt đến Hồn Nguyên thánh đạo.

Lâm Phong cùng Thất công chúa hợp thể song tu, hoà hợp Bàn Cổ khai thiên tinh nghĩa, lập nên đạo Hồng Mông cực lạc. Lấy cực nhạc nhập đạo, chú ý thân cùng linh hòa, linh cùng ý hợp, ý cùng thần hợp, dùng đại thừa cực lạc nhập đạo, đó là hợp với đạo âm dương tiêu trường.

Một âm một dương có thể trực tiếp đem lục niệm ký thác vào trong cơ thể Thất công chúa, mượn thân thể Thất công chúa chém ra thân ngoại hóa thân. Trái lại, Thất công chúa cũng có thể đem lục niệm ký thác vào trong cơ thể Lâm Phong, mượn thân thể hấn chém ra thân ngoại hóa thân, lực chứng đại đạo.

Đạo hữu ba nghìn, tự ta thứ nhất.

Lâm Phong lấy cực nhạc nhập đạo, cùng đạo môn luyện Lục Đại Nguyên Thần, chém Lục Đại thân ngoại hóa thân phương pháp có dài có ngắn. Tuy dùng tiên thiên linh bảo chém ra thân ngoại hóa thân cực kì cường hãn, có thể ngăn cản nhiều loại kiếp số. Nhưng cái loại tiên thiên linh bảo này đều có chủ riêng, cũng không phải là ai muốn là có thể có được, cũng phải có đại cơ duyên mới được.

Bởi vậy Lão Tử lập nên nhân giáo, mặc dù là đại hưng tiên đạo. Nhưng môn hạ đệ tử lại không nhiều bằng tây Thiên đại thừa Phật môn Phật đà Bồ Tát, cũng chỉ vì tiên thiên linh bảo đều là có chủ riêng. Nếu không có cơ duyên lớn lao, há tùy tiện có thể lấy được. Bởi vậy người tu tiên đạo phần lớn đều đứng trước cánh cửa kim tiên, không cách nào tiến thêm một bước.

Phật môn nhập tịch diệt chi đạo, không mượn tiên thiên linh bảo cắt đứt lục niệm nên cảnh giới tiến cực nhanh.

Bất quá đại đạo đồng quy. Không thể nói ai hơn ai kém. Không kể Tiên Phật yêu ma. Thánh nhân tất hiểu đạo. Lâm Phong tại hỗn độn vị khai thì đã đắc đạo, tuy nhiên tại thượng cổ yêu ma đại chiến thân thể tổn hại, nhưng cũng là vận số đã định. Hôm nay được Hồng Quân thánh mẫu Nữ Oa nương nương che chở. Cuối cùng thoát khỏi luân hồi. Thành tựu tiên đạo.

Lại có Hồng Mông, huyền hoàng nhị khí, lĩnh ngộ Bàn Cổ khai thiên tinh nghĩa. Cùng Thất công chúa hợp thể song tu tránh những đường khác mà lập nên đạo Hồng Mông cực lạc cùng Tiên Phật yêu ma đồng dạng. Coi như là tạo thành nhất mạch, có thể cùng Phật đạo có điểm mạnh riêng, lấy cực lạc nhập đạo so với Phật môn cường nhập tịch diệt chi đạo còn dễ dàng trăm lục niệm hơn

Dương Tiễn tất nhiên không để pháp môn của Lâm Phong lọt vào mắt. Nói như thế nào thì tên tiện nghi sư phó pháp lực tu vi còn không bằng chính mình, Lâm Phong truyền pháp môn làm sao lọt vào mắt hấn.

Lâm Phong cũng không để ý tới Dương Tiễn, đứng lên nói: “Thúy Hà sự vụ ngày thường có sư muội của người Lâm Mị lo lắng. Người sau này ở trong Cực Lạc cung dốc lòng tu luyện, cũng có thể phò trợ Lâm Mị ngăn chặn những yêu vương không phục môn quy!” Dứt lời phiêu nhiên xuất cung. Đi hướng Tây hải.

Tứ Hải Long vương vốn là Ngọc đế sở phong, chủ quản tứ phương chi hải, hợp xưng tứ Hải Long vương. Kế có Đông Hải long vương Ngao Nghiễm, Nam Hải long vương Ngao Khảm, tây Hải Long vương Ngao Nhuận, bắc Hải Long vương Ngao Thuận, lấy Đông Hải cầm đầu.

Tây Hải Long vương Ngao Nhuận có một con trai gọi là Ngao Liệt, chính là tam Thái Tử Bạch ngọc long, bị Phật môn tính kế, sợ là sau này cũng phải vào Phật môn.

“Tề Thiên đại thánh đại náo Thiên cung. Chính là do Phật môn cản trở. A Di Đà Phật tọa hạ Kim Thiên tử chuyển kiếp đầu thai vào trong Đại Đường. Bạch long cùng Kim Thiên tử có chút nhân quả, phải tiên hạ thủ vi cường!”

Nguyên lai Lâm Phong trước lúc xuất quan thì đạo hạnh tinh tiến nên mơ hồ thấy được Thiên cơ. Tính ra được tọa hạ (đệ tử ngồi châu) của phương Tây cực lạc Phật chủ là Kim Thiên tử mười thế khổ tu. Tại hai

mười năm trước đã chuyển kiếp đầu thai ở Nam Chiêm Bộ châu Đại Đường, sợ là Tây thiên phật môn động tay động chân.

Tuy nhiên tính không ra kỹ càng, nhưng là tính đến chỉ sợ là Phật môn có mưu đồ riêng. Mình ở Đại Đường thủ đô thành Trường An cùng Phật môn đã kết nhân quả, Quan Âm Bồ Tát cũng là mấy lần gây khó dễ, sợ là rất khó giải quyết xong. Không bằng đảo khách thành chủ, trước chặt đứt một cánh tay rồi nói sau. Lúc này mới đi tây hải, tìm Tây Hải Long Vương Tam Thái Tử, Tiểu Bạch long Ngao Liệt.

Lập tức là cười tám đám mây lành đến Bắc Hải. Lại dùng phép thần thông rẽ nước hạ xuống Thủy Tinh cung, gặp được hai tên tuần hải Dạ Xoa ngăn trở đường đi. Chúng quát: “Tiên nhân phương nào sao dám xông Thủy Tinh cung ”

Lâm Phong tay quạt Kim Quang phiến mà nói: “Ta chính là Đông Thắng Thần Châu Thúy Hà sơn Cực Lạc cung chủ. Muốn gặp Tây Hải Long vương Ngao Nhuận.”

Tuần hải Dạ Xoa nói nhỏ với nhau một hồi lại quát: “Chưa nghe nói qua. Xin nhanh chóng thoái lui để tránh tổn thương hòa khí ”

Lâm Phong cười nói: “Không biết tốt xấu, mau gọi Ngao Nhuận đi ra!” Kim Quang phiến một quạt làm hai tên tuần hải Dạ Xoa rơi xuống.

Trong Thủy Tinh cung đã sớm nghe được động tĩnh, có long nữ đi vào tấu. Tây Hải Long vương Ngao Nhuận đã nghe qua đại danh Lâm Phong. Lão biết Ngọc đế Thất công chúa xuống hạ giới cưới một vị tán tu tiên nhân mà Ngọc đế cũng chỉ là gior cao đánh khề cũng không có truy cứu.

Nghĩ đến tiền lệ của Ngưu Lang Chức Nữ. Công chúa Ngọc đế tự ý cưới tiên nhân hạ giới làm tổn hại thể diện Thiên đình thì Ngọc đế tất phải nổi trận lôi đình. Có điều Cực Lạc cung chủ cùng Thất công chúa song túc song phi mà Ngọc đế lại không truy cứu. Nghĩ đến Cực Lạc cung chủ này sợ là có địa vị rất lớn.

Ngao Nhuận không dám chậm trễ, vội vàng mang theo Long Tử Long tôn, binh tôm tướng của ra đón nói: “Thượng tiên mời vào. Mời vào!

Vào đến trong nội cung gặp mặt, xếp chỗ thưởng trà xong thì Tây Hải Long vương Ngao Nhuận mới hỏi: “Thượng tiên đến Tây Hải Long cung của ta, không biết có chuyện gì quan trọng chỉ giáo?” Trong nội tâm cũng đang thầm tự suy đoán, tứ Hải Long Tộc cùng Cực Lạc cung chủ này cũng không có giao tình đặc biệt, không biết người này lại đột nhiên chạy đến Tây Hải Long cung làm cái gì, trong nội tâm không khỏi có chút mơ hồ.

Lâm Phong nhìn lướt qua binh tôm tướng của, Long Tử Long tôn trong nội cung, phần lớn là tu vi thiên tiên hạng nhất. Tây Hải Long vương Ngao Nhuận thì cũng chỉ tương đương với tu vi của mình sau khi lần đầu tiên bế quan, nhưng so với hiện tại lại kém xa lắm.

Bên trong mấy Long Tử Long tôn chỉ có một người thực lực không kém, không ngờ pháp lực còn trên cả Tây Hải Long vương Ngao Nhuận. Lâm Phong không khỏi để ý vài lần mà nói: “Ta nghe thấy long vương có một Bạch long Thái Tử Ngao Liệt có đại thần thông nên đặc biệt đến gặp một lần, long vương có thể hay không triệu ra gặp mặt?”

“Khuyến nhi ngu muội làm kinh động thượng tiên!” Tây Hải Long vương Ngao Nhuận lắp bắp kinh hãi, nhưng lại vội vàng dẫn ra từ trong nhóm Long Tử Long tôn một tiểu long nói: “Đây là tiểu long khuyến nhi Ngao Liệt” Lại hướng Ngao Liệt nói: “Mau mau bái kiến thượng tiên!”

Lâm Phong cẩn thận dò xét, thấy Tiểu Bạch long thực sự là một nhân tài, nội tâm tính toán, nói: “Ngộ tính cũng không tồi. Tuy có vài phần phúc duyên, nhưng số mạng cũng nhiều kiếp nạn. Ta hôm nay đặc biệt đến độ ngươi, ngươi có thể nguyện bái sư ”

Tây Hải Long vương Ngao Nhuận quá sợ hãi: “Thế này sao được, khuyến nhi ngu dại, sợ là phiền toái thượng tiên ”

Lâm Phong cười nói: “Không sao, ta cùng với lệnh lang có duyên thầy trò, có thể được.”

Tiểu Bạch long lại nói: “Ngươi có bốn sự gì mà lại muốn làm sư phụ ta ”

207. Chương 26: Thanh Hà Tiên Tử .

“Cũng phải thử một chút xem ngươi có năng lực gì!” Tiểu Bạch Long nhảy dựng lên, trào ra một cương thường, lấy lại tư thế, bất chấp cha hấn Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận quát mắng, cũng phải cùng Lâm Phong đấu.

Lâm phong cười nói: “Vô phương, cho ngươi kiến thức Hồng Mông của ta.”

Tiểu Bạch long kia tiến tới Lâm Phong, vội vã vung ra cương thường, đỉnh thường (móng vuốt thép) tựa thứ, thể cương thường tới cực nhanh, tiếng gió gào thét, cương thường này sợ là đến trăm vạn lực đạo. Đủ để di sơn đảo hải.

“Được đó!” Lâm Phong tự nhiên sẽ không để Tiểu Bạch long vào trong lòng. So với Tiểu Bạch long cũng kém hơn một bậc, hấn hiện tại một chân đã bước vào kim tiên đại đạo. Ngay cả Nhị Lang Chân Quân Dương Tiễn cũng thua dưới thủ đoạn mà báỉ sư. Tuy nói nguyên nhân là bởi vì pháp bảo, nhưng thực lực Lâm Phong cũng là rất biến thái.

Kim quang phiến quạt một cái, một đạo kim quang cuốn qua. Tiểu Bạch long biết rõ lợi hại, vội vã nhảy ra, ném cương thường trát về phía Lâm Phong, âm thầm rút ra một đôi Phân thủy thứ, kích động Ba đào nộ tí (sóng) ngăn trở tầm nhìn rồi từ bên cạnh đánh lén qua tới.

“Thằng nhãi này thật là giảo hoạt!” Lâm Phong nở cười dài. Một pho tượng kim thân tám đầu tám cánh tay từ trong sóng dữ lao ra, Tiểu Bạch long mơ hồ nhớ ra hình như ở nơi nào gặp qua tôn pháp thân này. Vừa lảng một thần công phu, kim thân đánh tới, tám cánh tay dựng lên bắt hấn một cách rắn chắc.

“Thượng tiên chớ trách, đều là khuyến nhĩ lỗ mãng!” Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận thấy, mới biết đây là Cực Lạc cung danh tiếng xác thực, vội vã đập lên sóng dữ, tiến lên bồi tội.

Lâm Phong cười nói: “Không sao,ta đang muốn nhượng lệnh lang nhập Cực Lạc cung, tu Hồng Mông của ta!”

Tiểu Bạch long Ngao Liệt chứng kiến sự thần thông của Lâm Phong, tất nhiên là tâm phục khẩu phục nên lúc này báỉ hạ nói: “Nguyện theo thượng tiên tu hành! , ”

Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận tâm trạng trầm nghĩ: “Cực Lạc cung chủ tự lấy Thất công chúa. Ngay cả Ngọc đế cũng không hỏi tới. Chỉ sợ là có địa vị cực lớn, con ta báỉ làm môn hạ hấn cũng tốt, Tây hải long tộc của ta cũng có một cường lực hậu thuẫn !” Lập tức sai bày hương án để Tiểu Bạch long hành lễ báỉ sư.

Bỗng nhiên bên ngoài có tuần hải quỷ dạ xoa báo lại: “Đại vương, Vũ đức tinh quân bên ngoài cầu kiến! , ”

“Vũ đức tinh quân?” Lão long kinh hãi vội vàng nói: “Mau mau cho mời. . . Không. Đợi ta tự mình đi ra ngoài nghênh tiếp!” Lập tức hướng Lâm Phong xin thứ lỗi vội vã mang theo long tử long tôn đi ra ngoài đón, chỉ có Tiểu Bạch long sắc mặt khế biến. không cùng đi ra ngoài.

“Vũ đức tinh quân làm sao cũng đến Bắc hải? Đúng rồi,Tiểu Bạch long đánh nhĩ tử của người ta nên lão tử tới cửa hỏi công đạo!” Lâm Phong hơi ngớ người, lập tức sáng tỏ tiền căn hậu quả. Vốn là Vũ đức tinh quân này cùng nhĩ tử xuống trần dạo chơi làm chuyện ác bị Tiểu Bạch long này thấy. Nhất thời chính nghĩa nổi lên quá mức, rút cuộc mang nhĩ tử của Vũ đức tinh quân ra đánh một trận.

Không chịu được. Đánh con ta thì lão lập tức sẽ tới cửa đòi nợ. Lâm Phong nhìn vẻ mặt Tiểu Bạch long Ngao Liệt tức giận thì liếc mắt, không khỏi nói: “Tiểu Long ngươi đúng là thích lo chuyện bao đồng, đánh nhĩ tử người ta. Giờ thì lại nhìn cha ngươi làm sao ứng phó Vũ đức tinh quân!”

Tiểu Bạch long cả giận nói: “Kia là nó tự xuống hạ giới làm ác, ta một đòn đánh hấn vào luân hồi đã là xuống tay lưu tình. Nếu tiếp tục để ta thấy, không tránh khỏi còn muốn giáo huấn một trận”

Lâm Phong nói: “Ngươi nói thì dễ nghe, nhưng phụ thân ngươi sợ là sẽ thay ngươi tiếp cái nhân quả này!”

Tiểu Bạch long nói: “Làm thế nào lại như thế Vũ đức tinh quân có thể làm gì cha ta”

Vừa dứt lời, lão Long vương cùng Vũ đức tinh quân đi đến, vừa đi đầu vừa đầy mồ hôi nhận lỗi: “Tinh quân bớt giận, nghiệt tử cả gan làm loạn, làm thương quý tử của Tinh quân. Bản vương vốn nên đưa hần giao cho Tinh quân xử lý, chỉ là nghiệt tử vừa bái lạy một vị thượng tiên xin làm môn hạ, Tiểu Long thực sự đắc tội không nổi.”

“Bản quân muốn nhìn xem là người phương nào đủ gan đối nghịch với ta” Vũ đức tinh quân vẻ mặt tức giận vọt tới, lão Long vương vội vã giới thiệu Lâm Phong. Vũ đức tinh quân nghe xong nhất thời kinh hãi, sắc mặt sa sầm bất định, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Kính chào Đạo hữu”

Lâm Phong cười nói: “Tinh quân không ở trên trời làm việc, sao lại rảnh rỗi tới Bắc hải long cung này, chẳng lẽ là Hạo thiên Thượng đế cho tinh quân nghỉ ngơi phải không? , ”

Vũ Đức Tinh Quân nhiều lần tại trước mặt Thánh đế tham tấu Lâm Phong, Ngọc đế lão nhân cũng đều là giận dữ quát tháo chút ít. Vũ Đức Tinh Quân vẫn không rõ Cực Lạc cung chủ, sợ là rất có địa vị, chính mình vụn vặt lần không nên đắc tội đành cười lớn nói: “Đạo huynh nói giỡn, tiểu tiên cùng Bắc hải Long quân cũng có vài phần giao tình, đặc biệt tới Bắc hải cung ôn chuyện!”

“Ta đây sẽ không quấy rối Tinh quân cùng lão Long vương ôn chuyện!” Lâm Phong đứng dậy nói: “Nghe nói Tinh quân cùng vị Hà long vương giao tình cũng là rất thâm hậu, cần phải khuyên vị Hà lão long không được không biết tốt xấu, miễn cho ngày sau lên quả long thai!” Dứt lời mang theo Tiểu Bạch long nhẹ nhàng ra khỏi Thủy cung tinh, quay về Đông Thắng Thần Châu.

Vũ Đức Tinh Quân biến sắc. Đợi Lâm Phong sau khi rời khỏi. Lúc này sắc mặt mới trầm xuống, liếc nhìn lão long vương một cái, cười nhạt liên tục nói: “Long quân đúng là phúc duyên không cạn, tìm tới Cực Lạc cung chủ chỗ dựa vững chắc này. Bản tinh quân bội phục!”

Lão Long vương nghe Vũ Đức Tinh Quân ngữ khí bất thiện, không khỏi tâm trạng vừa động vội hỏi: “Tinh quân chớ trách, Tiểu Long thực sự chẳng biết trong hồ lô Cực Lạc cung chủ muốn làm cái gì, mới vừa rồi hần bỗng nhiên đi tới Thủy tinh cung, chỉ muốn thu nghiệt tử làm đồ đệ. Tiểu Long cũng là không có biện pháp. Cũng không phải là có ý định muốn bao che nghiệt tử.”

Vũ Đức Tinh Quân sắc mặt sa sầm bất định, qua nửa ngày, cũng không quay đầu lại phát tay áo ra Thủy tinh cung mà đi lên trời.

Lão Long vương lau mồ hôi lạnh, vội vã tiến ra ngoài, trong lòng thầm kêu oan nghiệt. Tứ hải Long vương tuy rằng do Ngọc đế sắc phong, nhưng địa vị vô cùng thấp, nào dám đắc tội đám thiên thượng thần tiên.

Một cái không tốt thì lại rước lấy tai họa. Cũng may ngày này may mắn có Cực Lạc cung chủ hù dọa Vũ Đức Tinh Quân chạy đi. Bằng không việc này có thể lớn lắm.

Lại nói Lâm Phong dẫn Tiểu Bạch long ra khỏi Bắc Hải thì liền cưới tường vân một đường hướng Đông Thắng Thần Châu mà đến.

Lâm Phong mấy ngày trước trong thời gian bế quan suy tính thiên cơ, biết lực Tiểu Bạch long sợ là còn có rất nhiều nhân quả chưa xong. Chính mình là sư phụ tự nhiên phải chỉ điểm hần một phen, lập tức nói với Tiểu Bạch long: “Người chú Kính hà Long vương của ngươi sợ là có một phen kiếp nạn, chung quy phải qua một chuyến lăng trì long thai(chịu róc thịt trên Long đài), hiện tại ta chỉ điểm ngươi một lối đi.”

“Sao như vậy?” Tiểu Bạch Long nghe thấy quá sợ hãi, Kính Hà Long vương chính là chú của hần, đối Tiểu Bạch long cực kỳ yêu quý nên vội vàng nói: “Sư phụ dạy ta ”

Lâm Phong nói: ” Trong mệnh của ngươi lắm nạn, còn có chứa nhiều nhân quả chưa xong, cùng tọa hạ đệ tử của Lê Sơn lão mẫu Thanh Hạ Tiên tử có cứu thể tình duyên (chín đời). Vậy trước đi Lê Sơn cùng Thanh Hạ tiên tử kết cứu thể tình duyên, rồi mới trở lại Cực Lạc cung ”

Tiểu Bạch long đáp ứng, lập tức từ biệt Lâm Phong mà đến Lê Sơn đi.

Lâm Phong tất nhiên là quay lại Cực Lạc cung, trên đường đi qua Bạch Thạch sơn ở Nam Chiêm Bộ châu thì bỗng nhiên trong lòng khẽ động, bèn nhắm hướng Bạch Thạch Sơn đi.

Bạch Thạch Sơn khắp nơi là bạch thạch, giống đá mà không phải là đá, giống ngọc mà không phải là ngọc. Do đó Bạch Thạch Sơn bao quanh cả vùng cỡ mấy trăm dặm cũng không thể so được với Thúi Hà sơn một

ngọn núi kia.

Trước đại chiến thời thượng cổ hồng hoang, Lâm Phong từng đi qua nơi đây thấy Bạch Thạch Sơn có một khối thạch đầu rất có linh khí. Bởi vậy sử dụng thần thông làm phép dạy dỗ truyền một chút nhập môn pháp quyết tu hành để kết hạ sư đồ duyên phận. Giờ cũng nên chấm dứt đoạn nhân quả này.

Mặt trời chói lọi chiếu sáng khắp nơi. Lại nói ở Bạch Thạch Sơn trên một đỉnh núi ở chỗ sâu nhất, một bạch y nữ tử khoanh chân ngồi ở một khối đá lớn, đỉnh đầu hiện vân quang. Bên cạnh là nguyên thần cũng đang theo đó khoanh chân lặng lẽ ngồi ở trong vân quang, nuốt vào phun ra hấp thụ thiên linh khí, nhật nguyệt tinh hoa rèn luyện nguyên thần của thân thể, học hỏi tạo hóa.

Nữ tử tuổi chừng đôi mươi, ngũ quan tinh xảo, gương mặt cực kỳ xinh xắn, quanh thân tiên khí lượn lờ, không dính nửa phần yên hỏa (khói lửa) khí tức. Đó chính là do một khối linh thạch biến thành đã từng được Lâm Phong làm phép mà thành tiên đạo. Hàng tỉ năm nuốt lấy nhật nguyệt tinh hoa, đã coi nhẹ thể xác mà tu tâm, nhảy ra luân hồi.

Bỗng nhiên một đạo hào quang tại một nơi xa hạ xuống. Đó là một người mặc áo xanh tay cầm Kim Quang phiến. Bạch y nữ tử tại Bạch Thạch Sơn tu hành hàng tỉ năm mà chẳng bao giờ gặp qua người xa lạ thì không khỏi có chút sợ hãi. Vội vã đem thân nhoáng lên lại hóa thành một khối bạch sắc thạch đầu (đá trắng) cỡ bàn tay. Ai ngờ tiên nhân tu vi cao thâm liếc mắt liền nhìn thấu.

Tiên nhân áo xanh chính là Lâm Phong liền tiến lên dùng tay điểm một cái. Tảng đá bạch sắc biến hóa thành hình người như trước. Nữ tử thấy tiên nhân nhận thấu chính mình lập tức hoảng sợ trong lòng run rẩy, vội vã hạ bái nói: “Thượng tiên tha mạng, thượng tiên tha mạng!”

Lâm Phong cười nói: “Người mau đứng lên! ,

Nữ tử vội vã đứng lên, cẩn thận nhìn rõ tiên nhân, tim đập như hươu chạy.

“Trong năm Thiên hoàng ta đi qua nơi đây, thấy người rất có linh khí, mới đem người điểm hóa, kết hạ thầy trò duyên phận!” Lâm Phong nói: “Ta chuyển kiếp vạn thế, nên đã thoát xuất luân hồi, còn không kêu một tiếng sư phụ ”

“Nguyên lai là tiên nhân trong năm Thiên Hoàng điểm hóa ta!” Nàng kia đại hỉ, vội vã bái nói: “Bái kiến sư phụ!”

Lâm Phong kim quang phiến quạt một cái nâng nàng lên rồi nói: “Thân thể người vốn là Bạch ngọc linh thạch, nhận được pháp môn của ta nên mới có thể tu tâm nhảy ra khỏi luân hồi thành tiên đạo, chính là Tọa tiền đệ tử của ta. Vậy ban tên cho người là Thạch Cơ”

Thạch Cơ lại lạy.

Lâm Phong lại nói: “Người không dính trần thế nhân quả. Có thể theo ta hồi cung, tại Cực Lạc tiên phủ bế quan học hỏi Hồng Mông của ta. Đợi đại kiếp nạn tới thì cùng ngăn chặn kiếp số cũng tốt!”

Thạch Cơ đáp ứng, lại nhịn không được hiếu kỳ hỏi: “Sư tôn a, ta còn vài sư huynh đệ khác không?”

Lâm Phong dẫn theo Thạch Cơ đáp mây mà bay lên, quét hai cây quạt cười nói: “Sư phụ của người nhân quả quá sâu. Môn hạ đệ tử đông đảo, người còn có mấy vị sư huynh và sư tỷ. Đại sư huynh của người là Nhị Lang Chân quân Dương Tiễn chính là thiên giới đệ nhất thần tướng, đại sư tỷ Lâm Mị. . .” Lập tức đem mấy người đồ đệ ra giới thiệu một lần.

Thạch Cơ tại Bạch Thạch Sơn tu thành hành tỉ năm hơn, chỉ vì sợ nhiệm nhân quả sẽ gặp kiếp nạn, lúc này vẫn không dám cùng người xa lạ tiếp cận, hôm nay nhận thức sư phụ, nhiều loại tạp niệm cũng phân trình đi ra, lộ ra bản tính thiếu nữ, cũng hướng sư huynh đệ định tranh giành.

Lâm Phong cũng không nói nhiều, lập tức một đường trở lại Cực Lạc cung, gọi tới chúng đệ tử đem Thạch Cơ giới thiệu, lại nói ra dưới Bắc Hải hành trình có thu Tiểu Bạch long, kêu đồ đệ môn tất cả tự trở lại tìm tu, chỉ để lại Dương Tiễn và Tiểu Thanh Xà: “Hai người các ngươi có tam thể tình duyên. Chỉ bằng chấm dứt đoạn đặc nghiệt này. Bằng không sẽ sinh ra nhiều loại kiếp nạn, còn lại coi như không quan trọng”

Dương Tiễn và Tiểu Thanh nhất thời vẻ mặt xấu hổ, sắc mặt đỏ bừng, nói không ra lời.

Lâm Phong suy tính một trận, lại nói: “Lâu dài về sau sợ là tam giới lại sinh ra nhiều sự cố mà không được an bình. Các người không thể chậm trễ cần phải hợp thể song tu, luyện nguyên thần, học tạo hóa, tu Hồng Mông của ta, mau chóng chém đứt lục niệm để nhập Hồng Mông cực lạc đại đạo, mới ngăn chặn kiếp số!”

Hai người không dám chậm trễ, không thể làm gì khác hơn là xấu hổ đáp ứng.

Lâm Phong phát tay nói: “Lui ra đi!”

Đội Dương Tiễn và Tiểu Thanh lui ra, Lâm Phong lúc này mới chuyển tới hậu điện, kêu Thất công chúa, hợp thể tham tu.

Lại nói Tiểu Bạch long Ngao Liệt lĩnh sư mệnh, một đường đi tới Phiến sơn. Nhưng rồi lại do dự, không biết nên làm sao đi về phía Lê Sơn lão mẫu cầu hôn. Bèn chờ thời cơ, quả thật làm hấn quá mức xấu hổ.

Đang lúc do dự thì chợt thấy một nữ tử cười gió hát ca mà đến: “Tam thể tình nghiệt nghiệp triền thân, cửu thể nhân quả mộng như chân!” Vậy là chỉ trong chớp mắt thì nữ tử đã tới gần. Ngao Liệt nhìn kỹ chỉ thấy nữ tử tuổi khoảng đôi mươi, mặt đẹp như tranh, giọng trong như ngọc, tu vi càng không ở dưới mình, vội vàng nói: “Kính chào Tiên tử”

Tiên tử hỏi: “Đạo huynh vì sao tới đây?”

Gương mặt thanh tú của Ngao Liệt đỏ lên, xấu hổ nói: “Không dối gạt tiên tử, ta cùng Lê Sơn thánh mẫu tọa hạ Thanh Hà tiên tử có chín tình đời nghiệt. Nay đặc biệt phụng mệnh sư phụ đến đây chấm dứt tình nghiệt!”

Tiên tử nghe xong thì khuôn mặt nhỏ nhắn tức khắc đỏ bừng. Tình cờ gặp mà nói không ra lời

Nguyên lai tiên tử này chính là Lê Sơn lão mẫu tọa hạ đệ tử, Thanh Hà tiên tử.

Lê Sơn lão mẫu là Hắc Cổ kim tiên, pháp lực đạo hạnh ở trên Lâm Phong một bậc nên đương nhiên biết việc này. Lại biết Tiểu Bạch long sẽ đến đây chấm dứt giá đoạn tình nghiệt. Lúc này mới để Thanh Hà tiên tử đi ra.

Thanh Hà tiên hồ mới vừa rồi nhìn thấy Tiểu Bạch long dưới Lê Sơn quanh quẩn không đi, bởi vậy mới qua hỏi cho minh bạch. Không ngờ lại gặp người trong mệnh liên xấu hổ không biết làm sao.

Đội hơn nửa ngày, Tiểu Bạch long mới là đủ dũng khí nói: “Sư tôn nói ta cùng với tiên hồ có Cửu thể tình duyên. Cho nên để cho ta tới cùng tiên tử chấm dứt, chẳng biết ý tiên tử sao? , ”

“Ngốc ạ, làm gì có kiểu hỏi thẳng như thế chứ!” Thanh Hà thấy Tiểu Bạch long hỏi trực tiếp như thế, không khỏi trong lòng âm thầm trách nhẹ. Không dám trực tiếp đáp ứng, đành phải úp úp mở mở nói: “Cái này Còn phải hỏi qua sư phụ ta mới được ”

Tiểu Bạch long tuy rằng không phải ngu ngốc, nhưng kinh nghiệm tình ái nam nữ loại này không thể hỏi sư phụ chỉ dạy, chỉ có thể dựa vào nỗ lực của mình. Ngao Liệt đúng là vẫn còn chim non, mấy chuyện vợ vẫn cũng không hiểu, làm sao phỏng đoán tâm tư tiên tử người ta, nên nói không kém phần ngu ngốc: “Nếu là tiên tử nguyện ý, ta liền cùng tiên tử đi gặp Thánh mẫu. Nếu là tiên tử không muốn, Ngao Liệt liền trở lại gặp sư tôn.”

:

208. Chương 27: Tam Bích Tỷ Muội .

“Chuyện này tính là sao đây. Ta chỉ hỏi nàng có nguyện ý hay không, sao lại phát hỏa với ta.” Ngao Liệt không biết tâm tư thiếu nữ, ngăn người cảm thấy bất mãn, thầm nghĩ: “Trở về bái kiến sư phó xem người có cách gì không !” Cũng không tới Ly Sơn, mà thẳng hướng Đông Thắng Thần Châu Thúy Hà sơn.

Trước khi tới Cực Lạc cung thì đã sớm có đệ tử hồi báo. Cửu Vĩ Hồ Lâm Mị vội vàng mang theo một đám sư huynh đệ ra đón. Xa xa trông thấy một người đang đứng ở trên không, giá vân bay lên, nói lớn: “Chúc mừng sư đệ nhập vào sư phụ môn hạ, xem ra đã gặp mặt Thanh Hà tiên tử”

Ngao Liệt nói: “Người là... . . .”

Cửu Vĩ Hồ nói: “Ta là sư tôn Tọa hạ đệ tử, đại sư tỷ của người Lâm Mị!” Sau đó lại giới thiệu mấy vị khác sư huynh đệ cùng sư tỷ muội cho Tiểu Bạch long nhận thức.

Ngao Liệt vội vàng bái kiến, mặt mày mới đỏ lên, xấu hổ nói: “Thanh Hà tiên tử ta đã gặp qua . Nhưng lại có một chút hiểu lầm. Còn phải nhờ sư tôn khai sáng!”

Cửu Vĩ Hồ nói: “Sư tôn đang bế quan, người đi theo ta!”

Lập tức dẫn Tiểu Bạch long trở về núi, trực tiếp đến hậu điện gặp Lâm Phong. Ngao Liệt vội vàng tường thuật lại: “Tiên tử kia thật không giảng đạo lý con chỉ hỏi nàng có nguyện ý hay không, lại phát hỏa với con, bảo con từ nay về sau không được đến Ly Sơn. Chuyện như thế con phải làm thế nào cho phải. Mong sư phó chỉ giáo”

Lâm Phong ngồi trên vân tọa, nghe thế thiếu chút nữa quật cho hấn vài quật, cùng Thất công chúa bốn mắt nhìn nhau. Thất công chúa cũng không nhịn cười nổi đành nói: “Ngao Liệt không hiểu chuyện nam nữ, số mệnh lại nhiều kiếp nạn, hợp lại mới thành ra như vậy. Chàng thân làm sư phụ nên dạy hấn một bài. Nếu không còn có thể sinh ra rất nhiều phiền não!”

Lâm Phong cười nói: “Ta nói chuyện yêu đương phải tự mình trải qua mới hiểu được, ta cũng không phải là Tây Thiên Phật đà, không có lưỡi hoa sen, sao có thể diễn tả hết được tư vị trong đó. Dạy không được, hấn chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ.”

Đám đồ đệ nghe thế âm âm cười to. Dương Tiễn cùng Tiểu Thanh đứng ở cuối cùng liếc mắt nhìn nhau. Tiểu Thanh có chút do dự rồi đưa tay ra nắm chặt tay của Dương Tiễn . Dương Tiễn cũng thuộc dạng đầu gối thiếu chút nữa là hoảng sợ chạy trốn chết. May mà mấy sư huynh đệ cùng sư tỷ muội đều chú ý Ngao Liệt, cũng không có chú ý tới hai người bọn hấn, lúc này mới hơi yên lòng một chút. Nhưng lại không dám nhìn qua Tiểu Thanh.

Lâm Phong cùng Thất công chúa ngồi trên vân sàng (giường mây) nhìn thấy cử động của hai người. Không khỏi buồn cười.

Ngao Liệt ngưỡng ngừng mặt đỏ tới mang tai, vội vàng hô: “Mong sư phụ dạy con!”

Tiểu đồ đệ Nghê Thường yêu kiều cười nói: ” Sư đệ, người thật là không có tiền đồ, sư phó kêu người ôm lão bà trở về. Người lại chọc giận tiên tử người ta, giờ lại còn muốn sư phụ dạy cho. Có lẽ nào như vậy, sư huynh so với người mạnh hơn nhiều!”

Dương Tiễn vừa nghe vậy, thiếu chút nữa là bỏ của chạy lấy người, Tiểu Thanh cũng lại càng hoảng sợ, hai người vội vàng rời tay. Không khỏi khiến cho các sư huynh tỷ muội cười rộ lên, làm cả hai mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ vô cùng.

Lâm Phong suy tính một hồi rồi nói với Ngao Liệt: “Cũng được, ta sẽ chỉ cho người một con đường sáng, người đưa tai tới đây!”

Tiểu Bạch Long đại hỉ. Vội vàng đi lên ghé tai vào.

Lâm Phong bí truyền biện pháp, mấy đồ đệ khác cũng không nghe thấy gì, không khỏi lén lút bàn qua tán lại. Nhưng Tiểu Bạch long lại nghen ngào kêu lên: “Như vậy sao được muốn con gạo lở thành cơm, như vậy chẳng khác nào cầm thú, tuyệt đối không được. Xin Sư phó dạy cách khác!”

“Nguyên lai sư phó muốn cho sư đệ...” Nhóm đồ đệ lập tức giật mình. Mấy nữ đệ tử then thùng đỏ mặt, âm thầm đem sư phó lợi hại khinh bỉ một hồi.

“Chàng thật là. Sao lại đi dạy Ngao Liệt mấy chuyện này chứ!” Thất công chúa cũng tức giận trừng mắt liếc nhìn Lâm Phong, mặt đẹp ửng đỏ.

“Chết tiệt!” Lâm Phong hung hăng quật Ngao Liệt một cái làm hấn té nhào năm sáu vòng rồi mới không đổi sắc mặt mỉm cười nói: “Người là tên ôn vật không có tiền đồ. Phải biết rằng đây là cửu thế nghiệt duyên không quản người dùng biện pháp gì thì đến cuối cùng cũng phải kết thúc. Ta chỉ cách cho người, người lại nêu cao chính nghĩa. Nếu cứ không biết tốt xấu như vậy. Sau này kiếp nạn lâm đầu, lại một lần nữa luân hồi chuyển kiếp. Ta cũng không cùng người nhiều lời, người có thể nữa rồi núi. Làm như thế nào dựa vào chính người!”

Tiểu Bạch long mặt đỏ tới mang tai từ trên mặt đất bò lên. Lạy một cái, cuống quýt xuất cung.

Lâm Phong nhìn lướt qua, chúng đồ đệ vội vàng dừng nghị luận, đứng trang nghiêm. Chỉ có tiểu đồ đệ Nghe Thường thè lưỡi chun mũi với Lâm Phong tuyệt không sợ hãi.

Lâm Phong hung hăng trừng mắt nhìn nàng, lúc này mới khoát tay nói: “Ngàn năm sau, tam giới sẽ lại nổi lên sát kiếp không được an bình. Bọn ngươi phải cố siêng năng tu luyện, tranh thủ sớm ngày đạt được vô lượng Kim Tiên đại đạo, mới có thể chống đỡ kiếp số, không thể chậm trễ!”

Lâm Phong lại nói với Thạch Cơ: “Ngươi mặc dù không dính nhân quả, nhưng Hồng Mông của ta chính là dùng âm dương giao thái. Hợp thể song tu mới có thể trăm lực niệm, nhập cực lạc đại đạo. Ngươi có thể đi Nam Chiêm Bộ Châu Ngũ Hành sơn một chuyến, sẽ có một phen nhân duyên!” (DG:ta nghĩ có liên quan tới Tôn Ngộ Không rồi cái thằng Lâm Phong này dâm dăng lắm)

Thạch Cơ mơ hồ không rõ. Nhưng không dám hỏi lại. Chỉ phải tuân mệnh lui ra ngoài.

Đợi chúng đồ đệ thối lui, Thất công chúa lúc này mới quay đầu hướng Lâm Phong nói: “Thạch Cơ ra đời chưa lâu, nếu lấy nhiệm nhân quả hồng trần, sợ là sẽ gặp kiếp nạn!”

Lâm Phong gật đầu nói: “ Ta cũng đang muốn đi ra ngoài một chút!” Lập tức hai vợ chồng rời khỏi Cực Lạc tiên phủ đi theo sau Thạch Cơ.

Nam Chiêm Bộ châu có một ngọn núi tên là đông Hoa Sơn. Đông Hoa Sơn núi non trập trùng xanh ngắt, mây mù bao phủ quanh các dãy núi, bốn mùa như xuân. Thực là một chốn đầy vẻ thần tiên chính là nơi Đông Hoa thượng tiên giảng đạo.

Một ngày, Đông Hoa Thượng tiên từ trong nhập định tỉnh lại, đột nhiên bấm độn tính toán, hướng đồng tử phân phó nói: “Đi gọi ba vị sư tỷ của ngươi tới!” Đồng tử tuân mệnh đi ra.

Đông Hoa thượng tiên có ba vị đồ đệ Tọa hạ. Chính là Bích Du, Bích Nhu, Bích Nguyệt Tam tiên tử, pháp lực đều cao cường. Trong nhóm thiên tiên cũng tính là đạo hạnh cao thâm, không dưới Thất công chúa.

Không đến một lát, Tam tiên tử bay đến bái lạy sư phó. Bích Du tiên tử hỏi: “Sư tôn bảo chúng con lại đây phải chăng là có chuyện gấp?”

Đông Hoa thượng tiên nói: “Ba người các ngươi muôn đời trước cùng Cực Lạc cung chủ, có rất nhiều duyên nợ chưa xong. Hôm nay thời cơ đã đến, có thể hiểu rõ được nhân quả. Vậy nên đi trước đến Ly Sơn, tự khắc sẽ có phân giải”.

Tỷ muội ba người liếc mắt nhìn nhau, Bích Vân tiên tử hỏi: “Con có chuyện muốn thỉnh giáo sư phụ, vì sao tỷ muội ba người chúng con tính không ra tiền thân hậu thế?”

Đông Hoa thượng tiên cũng không phân trần, dùng một ngón tay, khai nhãn cho ba tỷ muội. Tỷ muội ba người lập tức hiểu rõ tiền thân hậu thế, bái tạ sư phó, rồi đồng Hoa Sơn, hướng Ly Sơn mà đi.

Ba nàng bay đi như một làn gió thơm mang phước lành rực rỡ nối tiếp nhau.

Bích Du tiên tử cười khanh khách nói: “Suốt đời ở đông Hoa Sơn nghe sư phó diễn đạo tu hành, vậy mà không biết muôn đời trước còn có những chuyện nghiệt chưa xong. Nghe nói Ngọc đế Thất công chúa xuống hạ giới tự ý cưới phu quân. Không ngờ vị tỷ muội kia lại đầu thai chuyển kiếp vào nhà Ngọc đế, làm cho người ta hâm mộ quá”

Bích Nhu tiên tử khó hiểu nói: “Vì sao tỷ muội ta ba người đều luân hồi vạn thế, mới có thể bái sư phó làm thầy. Thoát ra luân hồi tu thành tiên đạo, nhưng phu quân lại không vào luân hồi, năm mươi năm trước đến Tiên giới này.”

Bích Nguyệt tiên tử nói: “Hỏi chuyện này để làm gì. Nhất định là do diên đảo âm dương cần khôn làm vợ chồng chúng ta xa nhau vạn thế. Trước hết cứ gặp phu quân chẳng phải sẽ rõ hết sao. Có điều không biết sư phó kêu chúng ta đi Ly Sơn làm gì”

Ba tỷ muội không nắm được yếu lĩnh, cũng không tính được chuyện gì sẽ đến.

Lập tức một đường không nói chuyện bay đến Ly Sơn, Bích Nguyệt tiên tử nói: “Lê Sơn lão mẫu là Kim tiên từ thời thượng cổ, lại tiện đường, chúng ta có thể đi trước báo phỏng một lát!”

Bích Nhu cùng Bích Du vui vẻ đồng ý, lập tức lên Ly Sơn. Mới báo danh xong, tiên nữ vừa nghe là Đông Hoa thượng tiên Tọa hạ đệ tử, vội vàng mời vào. Mới ngồi ở đại sảnh không lâu, Lê Sơn lão mẫu đã đi ra. Ba tiên nữ liền bước lên phía trước hành lễ.

“Ta cùng với Đông Hoa đạo hữu cũng có vài lần duyên phận, ba tiên vị tử không cần đa lễ!” Đông Hoa thượng tiên cùng Ngũ Trang Quan trấn nguyên đại tiên đều là từ trong hỗn độn đã thành đạo. Chỉ thiếu chút nữa tự có thể độ chúng thành Đại thừa qui nhất, trở lại hồi sinh mà đạt thành Hỗn Nguyên Đại Đạo. Pháp lực thần thông chỉ kém thái thượng Hỗn Nguyên thánh nhân. Lê Sơn lão mẫu không dám chậm trễ, cũng miệng xưng tiên tử.

Đại Tam tiên tử một lần nữa ngồi xuống sau, mới lại hỏi: “Không biết ba vị tiên tử đến Ly Sơn có chuyện gì?”

Bích Nguyệt tiên tử nói: “Ngày hôm nay sư tôn thay chúng ta mở thiên cơ, để cho ba tỷ muội chúng ta đến Ly Sơn. Chỉ nói là có chút cơ duyên. nhưng cũng không nói tường tận!”

Lê Sơn lão mẫu tuy đạo hạnh thâm hậu. nhưng cũng tính không ra về sau ra sao. đành phải nói: “Lê Sơn ta không nghĩ hỗn loạn chỉ yên lặng tu hành không nhiễm nhân quả. Chỉ có môn hạ đệ tử là Thanh Hà cùng Cực Lạc cung chủ Tọa hạ đệ tử Tiểu Bạch long Ngao Liệt có cử thể duyên nghiệt chưa kết. Mấy ngày trước từng đến đây kết thúc nhân quả, lại xảy ra một chút hiểu lầm. Chẳng lẽ ba vị tiên tử tới đây có quan hệ đến tiểu đồ (học trò nhỏ)?”

Tam tiên tử nghe xong, đều thầm nghĩ trong lòng: ” Hiểu rồi. Sư phó định là cho chúng ta đến Ly Sơn giúp tên đồ đệ vô dụng của phu quân ô mỗ bà trở về, vừa vặn chung đường!”

Lập tức đều nói: “Lão mẫu có thể thỉnh cao đồ đi ra gặp mặt!”

Lê Sơn lão mẫu vui vẻ đáp ứng, kêu Thanh Hà tiên tử đi ra. Ba tỷ muội thấy, đều thầm nghĩ : “Quả là có mỹ nhân tiềm chất ” Cũng là bốn người đồng trang lứa nên rất nhanh xúm lại cùng một chỗ.

Bích Du tiên hồ cười hì hì nói với Thanh Hà tiên tử: “Đừng vội gọi ta là tỷ tỷ, không chừng không lâu sau, người lại phải đổi giọng gọi ta bằng sư nương đây!”

Bích Nguyệt tiên tử cười nói: “Nàng thật là không biết xấu hổ, nhanh như vậy đã muốn làm sư nương người ta” Thanh Hà tiên tử mơ hồ không hiểu đỏ mặt tức giận nói: “Muốn làm sư mẫu ta. Chẳng lẽ ngươi cùng Cực Lạc cung chủ cũng có cử thể duyên nghiệt không thành?” Đột nhiên phát giác không ổn, thiếu chút nữa tìm một cái lỗ để chui vào.

Bích Du tiên tử cười trêu ghẹo: “Còn chưa có xuất giá, cũng đã nhận biết sư phó. Chờ Tiểu Bạch long đến đây, nhất định phải giễu cợt ngươi một trận.”

Lập tức, cười cười nói nói mấy vị tiên tử vui vẻ cả một đám. Lê Sơn lão mẫu đã sớm đi đâu mất không thấy thân ảnh, chỉ để lại vài tiên nữ ở một bên hầu hạ.

Lại nói Tiểu Bạch long rời Cực Lạc tiên phủ thẳng đường hướng Ly Sơn mà đi, không khỏi thầm nghĩ: “Sư phó có thể nào dạy ta hủy sự trong sạch của tiên tử người ta, thật sự là tà môn quá. Làm sao ta có thể làm chuyện gao lỗ nấu thành cơm (bá vương ngành thượng cung). Như vậy không khác gì đứa con cầm thú của Vũ đức tinh quân. Tuyệt đối không được!”

Rồi lại nghĩ không ra biện pháp tốt, quả nhiên là nhúc nhích.

Nghĩ vậy mà cứ cố ý kéo dài thời gian, đứng đỉnh đến Ly Sơn rồi dừng bên ngoài núi bồi hồi mấy ngày, vẫn không nghĩ ra biện pháp nào. Lại không có mặt mũi nào lên núi cầu kiến, đang muốn quay lại chạy đến nhà dưỡng là Kính Hà long vương ở một thời gian. Chợt thấy ba đạo độn quang hạ xuống ngay bên cạnh, hiện ra ba vị tuyệt sắc tiên tử làm cho Ngao Liệt một hồi choáng váng.

Dụi dụi mắt cẩn thận nhìn lại lại nghe một tiếng khê kêu: ”Người này quá vô lí, cứ nhìn chăm chăm người ta. Sư trưởng của nhà ngươi là người phương nào,

Chẳng lẽ không dạy người phi lễ không nhìn!”

Ngao Liệt phục hồi tinh thần lại. Tự biết mình đuối lý, vội vàng nói: “Kính chào Tiên tử. Ngao Liệt thất lễ, xin thông cảm cho!” Nhưng trong nội tâm lại nói: “Sư phụ ta không những không dạy ta phi lễ không nhìn, mà còn bảo ta bá vương ngành thượng cung. Làm hại trình bạch tiên tử người ta cơ!”

Ba tiên nữ đứng là Bích Du, Bích Nhu, Bích Nguyệt ba tỷ muội

Bích Du tiên tử cười khanh khách nói: “Người nhìn cũng ra dáng người chính nhân quân tử. Nếu như người muốn ôm lão bà về gặp sư phụ chi bằng trước hết gọi tỷ muội chúng ta một tiếng sư mẫu thì còn có thể giúp người một tay nếu không thì miễn bàn!”

Tiểu Bạch long sợ tới mức nhảy dựng lên, cứng lưỡi nói: “Ách, các người...”

Bích Nguyệt tiên tử trừng mắt ngọc, nghiêm trang nói: “Nói chúng ta cái gì vậy? Người thật là đàn độn, thấy sư nương cũng không chịu bái kiến. Đợi ngày mai nhất định phải tố cáo người trước mặt sư phụ, khếp người tội bất kính sư trưởng!”

Ngao Liệt vội vàng nói: “Không biết ba vị tiên tử là người của Gia sư?” Trong nội tâm nhưng lại âm thầm suy đoán: “Ba vị tiên tử này cũng không giống hạng yêu tà, lại sao vô sỉ như thế, muốn làm sư nương của ta cho bằng được. Đúng rồi, sư phó dạy ta làm hại trình bạch tiên tử người ta, khẳng định cũng đã từng làm mấy cái việc này. Không chừng là cùng ba vị tiên tử này cấu kết!”

Cũng nghĩ lại: “Bại hoại, bại hoại, ta sao lại có thể bất kính tôn trưởng, chỉ trích sư tôn đúng sai, tử tội, tử tội!”

Không nói Tiểu Bạch long còn miên man suy nghĩ, ba tỷ muội Bích Du liếc mắt nhìn nhau, trên mặt rõ ràng lộ ánh vui mừng. Bích Nguyệt tiên tử quát: “Ta hỏi lại người. Người có phải là Tọa hạ đệ tử của Cực Lạc cung chủ Tiểu Bạch long Ngao Liệt hay không. Đến Ly Sơn có phải là cùng Thanh Hà tiên tử chấm dứt cửu thế duyên nghiệt?”

Ngao Liệt nói: “Đúng là vậy”

Bích Du tiên tử liếc mắt nhìn quanh, đột nhiên vung tay lên xuất ra một đạo thanh quang. Thanh Hà tiên tử đang thi phép ẩn thân ẩn ở một bên bị kéo ra ngoài, lập tức mặt đỏ tới mang tai. Gấp gáp muốn chui xuống đất.

:

209. Chương 28: Tề Thiên Đại Thánh.

Ngao Liệt mặt đỏ lên, Thanh Hà tiên tử tức giận hai mắt tối sầm, suýt chút nữa tức đến hôn mê bất tỉnh. Mắt hạnh nhìn hẩn trừng trừng, hướng Ngao Liệt quát: “Người.... Tên tiểu tử người còn không biết tốt xấu, còn đến Ly sơn của ta làm gì?”

Ngao Liệt thầm nghĩ: “Đương nhiên là phải theo nàng để kết thúc duyên tình chín kiếp rồi!” Ngoài miệng lại không dám nói ra, cứ quanh co nửa ngày, lại nghĩ tới sư phó dạy cứ gạo nấu thành cơm thì không khỏi cần cần rằng lấy hết dũng khí nói: “Tiên tử chớ trách, nếu có chỗ nào mạo phạm, đợi khi trở về Cực Lạc cung sẽ hướng tiên tử thỉnh tội.”

Ngay lập tức không phân biệt thêm nửa lời cứ ôm lấy Thanh Hà Tiên tử đang quát mắng mà chạy như chó nhà có đám độn quang đi về Cực Lạc cung.

Hoa Sơn tam tỷ muội liếc nhìn liền cười một trận. Cũng không đi về phía Lê Sơn lão mẫu chào từ biệt, theo một làn gió mang mùi thơm nổi lên cả mấy người cùng đi về Cực Nhạc cung.

Lại nói Thạch Cơ ra khỏi Cực Lạc cung, nhằm thẳng Ngũ Chỉ sơn mà đến. Cuối cùng không gặp chút trở ngại nào mà đến chân núi Ngũ Chỉ sơn. Đang lúc chẳng biết vì sao sư phụ lại sai mình tới đây thì chợt nghe phía xa xa có người kêu to: “Tiên nữ. Vì sao nàng lại đến Ngũ Chỉ sơn này, lão Tôn ta đây đã hơn trăm năm chưa từng gặp người nào. Mau tới đây cùng lão Tôn nói chuyện vài câu!”

Thạch Cơ lại càng hoảng sợ. Vội vã nhìn khắp nơi xung quanh thì thấy dưới chân núi Ngũ Chỉ sơn đè nặng một Hàu tử (con khỉ) mặt mũi như Thiên Lô đầy lông lá. Hàu tử này bị đè ở dưới chân núi, chỉ chừa cái từ bụng trở lên nhô ra ngoài. Bốn phía cỏ dại mọc thành bụi. Cái đầu bù xù đầy lông liên tục ngoáy loạn chung quanh, hiển nhiên là rất buồn cười.

Thạch Cơ tâm tính thiện lương. Nay thấy Hàu tử bị đè dưới chân núi thật là thương cảm thì lập tức có thiện cảm liền bước lên phía trước hỏi: “Người là người phương nào, vì sao bị đè ở dưới Ngũ Chỉ sơn này. Ta phải làm gì để cứu người?”

Hàu tử kia nói : “Năm trăm năm trước ta vốn là Tề Thiên Đại thánh Tôn Ngô Không đại náo thiên cung, người biết danh tiếng này của lão Tôn chứ.”

Thạch Cơ chợt bừng tỉnh. Tuy nàng tới Cực Lạc cung chưa lâu, nhưng đã được nghe về sự tích anh dũng của đại sư huynh Nhị Lang Chân quân Dương Tiễn đại chiến với Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không, cho nên biết được tiếng tăm này của Tề Thiên Đại thánh.

Lúc này vừa nghe thấy Hàu tử đó là Tề Thiên Đại thánh, không khỏi cười nói: “Thì ra là Tôn đại thánh, ta nghe các tỷ muội nói đến tên tuổi của người, đại sư huynh của ta cũng biết người !”

Hàu tử kia vừa nghe Thạch Cơ nói biết đến tiếng tăm của mình, chợt vui mừng hỏi: “Vậy người là tiên nữ môn phái nào, đại sư huynh của người làm sao biết được lão Tôn ta đây?”

Thạch Cơ cười khúc khích, nói: “Sư tôn ta là Đông Thắng Thần châu Thụy Hà sơn Cực Lạc cung chủ. Đại sư huynh ta chính là thiên giới Nhị Lang Chân quân Dương Tiễn.”

“Cực Lạc cung chủ? Lão tôn ta chưa nghe qua bao giờ!” Hàu tử kia bắt đầu nhăn mày trợn mắt nghĩ ngợi một lúc, chợt nói: “Dương Tiễn kia chắc là đại sư huynh của người. Cái thằng oắt này năm trăm năm trước từng gây không ít khó khăn cho ta. Nhưng khi lão Tôn gia ta thoát ra ngoài thì nhất định không bỏ qua cho hắn!”

Thạch Cơ nói: “ Đại sư huynh đánh cuộc với sư tôn của ta. Nhưng không địch lại thần thông của sư tôn, nên đành bái sư tôn ta làm môn hạ, làm đại sư huynh của chúng ta!”

Hàu tử kia cả kinh nói: “Sư phụ của người là thần thánh phương nào mà có thể đánh thắng Dương Tiễn kia. Sao lão Tôn ta chưa nghe qua bao giờ nhỉ!”

Thạch Cơ cười nói: “ Ta nói người cũng chưa chắc biết!” Vội vàng lấy ra từ trong người vài quả Bàn Đào, đưa cho Hàu tử .

Hàu tử kia há mồm cắn, hắn dựa vào tảng đá ăn ngấu nghiến liền mấy quả, sau một lúc mới lên tiếng: “Đây là đào tiên vạn năm của Tây vương mẫu. Tiên nữ tên của người là gì, sao lại có thứ đào tiên tốt thế này ...uhm ...quả thực là tốt. Lão Tôn ta cách đây năm trăm năm đã từng ăn rồi”

Thạch Cơ vội nêu đạo hiệu ra: “Sư mẫu ta là Dao trì Thất công chúa, đương nhiên là có đào vương vạn năm rồi.”

“Thất tiên nữ ?” Hàu tử kia dậm chân hưng phấn nói : “Lão Tôn ta biết, năm trăm trước lúc ta đại náo thiên cung, Tôn gia gia người cũng đã từng gặp qua Ngọc đế Thất vị công chúa. Chẳng lẽ sư phụ của người là hậu bối của lão Tôn ta. Không ngờ bản lĩnh lại cao cường, đánh bại được tiểu tử Dương Tiễn kia?”

Thạch Cơ nói: “Sư tôn ta từ thời kỳ hỗn độn từng nói là lúc đại chiến hồng hoang đã nhập luân hồi chuyển kiếp. Cho đến tận giờ lại thoái khỏi luân hồi, rốt cuộc làm sao có thể là hậu bối của người, Hàu tử người cũng vô lễ !”

Hàu tử nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế. Sư tôn người so với Như Lai thì sao?”

Thạch Cơ nói: “Cái này ta cũng không biết!”

Hàu tử kia cười ha ha nói: “Như Lai kia dựa vào việc xuất ra pháp lực thần kỳ, làm cho lão Tôn ta phải chịu đè dưới chân núi Ngũ Chỉ sơn. Bà nương Quan thế âm thường xuyên tới thăm khuyên ta hướng thiện, bảo ta hộ tống hòa thượng đi tây thiên lấy kinh. Lão Tôn ta muốn thoái khỏi Ngũ Chỉ sơn, không thể làm

gì khác hơn là nghe lệnh. Nếu tiên nữ người có thể bóc Như Lai ấn phù giải thoát cho ta, lão Tôn ta nợ người một chút ân tình, người nghĩ sao?”

Thạch Cơ thấy Hầu tử đáng thương, vội vàng đồng ý.

Hầu tử vui mừng nói: “Tiên nữ người đúng là tốt bụng, lão Tôn ta nhận người làm bằng hữu!” Ngay lập tức báo cho biết ấn phù của Như lai ở trên đỉnh của Ngũ Chỉ sơn. Chỉ cần Thạch Cơ nhanh chân lấy ra ấn phù thì hắn mới có thể thoát ra

Thạch Cơ vội vã đạp mây bay lên, chỉ thấy trên đó có một ấn phù đang niêm phong. Ấn phù kia tỏa ra kim quang (sắc vàng) lấp lánh theo gió lan tỏa đang vừng vàng dán vào đỉnh núi.

“Sư tôn bảo ta tới Ngũ Chỉ sơn này, sợ không phải để ta giải thoát Hầu tử này ra đấy chứ!” Thạch Cơ trong lòng suy đoán, lập tức đạp mây bay lên đỉnh, duỗi ngón giữa ra thì triển định lấy ra phật môn ấn phù.

Không nghĩ là kim quang của ấn phù kia lại lớn lên, bắn tung đất đá ra xa thiếu chút nữa làm rơi đám mây.

Thạch Cơ kinh hãi lại thử vài lần nhưng vẫn vậy, trong lòng biết rằng pháp lực mình không đủ để lấy ấn phù kia. Nàng đành phải bay xuống dưới chân núi nói với hầu tử: “Ấn phù kia thật kỳ quái, ta cũng lấy không ra!”

Hầu tử kia vừa nghe xong, nhất thời giận dữ, nhe răng trợn mắt mắng: “Như Lai thấp hèn kia thật âm hiểm, lại muốn lão Tôn đi làm cái gì mà hòa thượng với ăn chay niệm phật. Lão Tôn ta đây ở Hoa Quả Sơn ung dung tự tại làm Tề Thiên Đại Thánh chẳng phải là ung dung khoái hoạt sao, còn lâu ta mới đồng ý”.

Thạch Cơ thấy Hầu tử này thật thương cảm, động trắc ẩn, vội vàng nói: “Không bằng người cứ đợi ta quay về, cầu sư tôn ta tới cứu người ra ngoài!”

Hầu tử cũng không ngu dốt, thầm nghĩ: “Có hi vọng còn hơn không, tạm thời cứ thử xem sao. Hơn nữa lão Tôn ta cũng không muốn đi Tây thiên ăn chay niệm phật của bọn hòa thượng đầu trọc!” Lập tức hắn thúc giục Thạch Cơ đi.

Thạch Cơ vội vã rời khỏi Ngũ Chỉ sơn, đạp mây một đường đi đến Cực Lạc cung.

Không nghĩ vừa mới đi được trăm dặm thì hai đạo hào quang hạ xuống, thấy Lâm Phong và Thất công chúa tới.

Thạch Cơ kinh ngạc vội vã bái kiến, Lâm phong cười nói: “Hầu tử kia còn có vài chục năm nữa mới thoát ra, người không cần phải đi Cực Lạc cung. Nhưng người cũng nên thường xuyên tới thăm hắn, để cho hắn bớt cô đơn rồi kết đoạn nhân quả, sau này sẽ có chỗ hữu dụng.”

Thạch Cơ đồng ý.

Thất công chúa lại lấy ra một kiện pháp bảo, đó là Thất Bảo Lưu Ly trấn trong bảo khố của tiên thiên linh. Vốn là sở hữu của Vương mẫu bị lục tiên nữ đem đến Cực Lạc cung, Thất công chúa truyền cách sử dụng cho nàng: “Thất Bảo Lưu Ly trấn là bảo khố tiên thiên linh, cho người dùng để phòng thân”

Thạch Cơ vội vã tiếp nhận, cảm tạ ơn huệ của sư nương rồi đi đến Ngũ Chỉ sơn.

Thất công chúa lúc này mới nhìn Lâm Phong một chút nói: “Hầu tử kia vốn là người của phật môn. Phu quân vì sao lại phải tranh giành cho lộn xộn, sợ rằng sau này lại sinh ra nhân quả”

Lâm Phong nói: “Hầu tử kia tuy tu luyện pháp thuật của phật môn, nhưng không có nửa điểm phật duyên, trời sinh tính nóng nảy. làm sao có thể nhập vào đại đạo tịch diệt của phật môn được. Hồng chương của ta từ bỏ cấm kỵ thất giới lục dục sẽ hợp với bản tính Hầu tử hơn. Nếu như có thể đưa hắn vào được khuôn khổ thì phỏng chừng sau này lại có dịp thành chính quả. Còn bây giờ cũng vẫn chưa tính được điều gì tử tử mĩ cả!”

Thất công chúa nói: “Đại Đường quốc kia sợ là lại có chuyện xấu, chúng ta sao không đến đó xem!”

Lâm Phong nói: “Ta đang có ý này!”

Lập tức phu thê hai người độn quang nhằm Đại Đường quốc bay đi.

Trong lúc bay ngang qua một ngọn núi, thấy trong núi yêu khí dày đặc thì hiếu kỳ, lập tức gọi sơn thần xuất hiện hỏi: “Núi này tên là gì, sao trong núi là có yêu quái gây nghiệp chướng?”

Sơn thần không biết phu thê Lâm Phong là ai, nhưng biết hai vị tiên trẻ tuổi có thể lực thì vội vàng nói: “Khởi bẩm thượng tiên, núi này tên là Cửu Bàn sơn. Trong núi có một yêu tinh tu luyện thành Cửu đầu đại xà, gọi là Mãnh đại vương. Thủ hạ có cả trăm vạn yêu binh, tiểu thần thường xuyên bị bọn yêu nghiệt này khi nhục, mong đại tiên giáng trần trừ yêu”.

Lâm Phong nói: “ Ta đi xem thử. ”

Lập tức sơn thần đằng vân dẫn phu thê hai người tới bên ngoài động của Cửu đầu xà.

Sớm đã có yêu binh vào báo tin, không lâu sau, thấy yêu vương toàn thân giáp trụ, mang theo yêu binh vọt ra.

Yêu vương này đầu rắn thân người, nhìn qua cái đầu thì tướng mạo thật là xấu xí. Ra khỏi động phủ trông thấy sơn thần thì không khỏi quát tháo: “Người là người phương nào dám xông đến Cửu bàn sơn của chúng ta. Ra là tiểu thần nhãi nhép lại mời được người đến giúp đỡ là mấy đứa trẻ ranh, mau mau báo tên. Bản đại vương không muốn xuống tay với quỷ vô danh!”

Thất công chúa khẽ kêu lên: “Yêu nghiệt nhà ngươi không biết tốt xấu. Phu quân ta trông coi Linh Lung bảo tháp, trấn giữ vạn yêu thiên hạ. Nếu ngươi không muốn bị mất mạng thì mau mau bỏ binh khí đầu hàng ”

Con Cửu đầu xà này lúc hồng hoang đại chiến nhặt được vài món cổ pháp bảo lợi hại trên mặt đất, mới tu luyện thành đạo. Cũng không biết yêu hoàng Thái huyền là ai. Cũng không biết Linh Lung bảo tháp là vật gì, nghe vậy thì giận dữ: “Đến đây cho ta biết qua một lần bản lĩnh của nhà ngươi!”

Sơn thần vừa thấy như vậy thì sợ gấp phải tai bay vạ gió vội vã tránh sang một bên.

Lâm Phong trợn mắt liếc nhìn đôi giày xanh mượt mà Cửu đầu xà đang đi dưới chân, chỉ cảm thấy có hơi quen mắt. Suy nghĩ một trận mới nhớ lại đôi giày này chính là pháp bảo gọi là giày Vạn Lý Truy Vân của thượng cổ yêu thần Khoa Phụ.

Nhớ lại thời thượng cổ hồng hoang. Hai đại thủ lĩnh của Ma Môn mặc dù đều là giáo chủ Bà La giáo, nhưng vì nguyên nhân giáo lý nên mỗi người đều giữ ý mình. Tọa hạ đệ tử thứ mười của Ma vương Xi Vưu hóa thân làm Đại nhật Kim Ô thừa cơ làm loạn. Sau đó Hậu Nghệ bắn rơi mặt trời, Khoa Phụ đuổi thái dương cuối cùng làm bùng phát đại chiến với thượng cổ yêu ma.

Sau cuộc chiến yêu tộc điêu linh, Ma Môn rời khỏi tam giới, Vô Khổ đạo nhân đi sang phương tây xa xôi sáng lập thêm môn phái Đại thừa Ma Môn từ đó về sau không liên quan gì tới Ma Môn.

Sĩ Thiệt yêu thần tên là Khoa Phụ đã từng đi đôi giày Vạn Lý Truy Vân phúc để truy sát Kim Ô (mặt trời) cuối cùng, tốc độ quả thực đứng đầu tam giới. Lâm Phong thấy vậy lập tức thèm thuồng không thôi.

“Đôi Vạn Lý Truy Vân này nhất định phải về tay ta, đang cần để cấp cho đệ tử môn hạ chống đỡ kiếp nạn!” Lâm Phong và Thất công chúa liếc mắt nhìn nhau, hai bên đều là hiểu ngầm rồi nói với Cửu đầu xà: “Nhãi ranh nhà ngươi không biết tốt xấu, đang muốn cho ngươi mở rộng tầm mắt!” Nói xong quạt Kim Quang phiến khiến gió nổi lên.

“Mấy kẻ này không biết nông sâu thế nào, cứ phải cẩn thận là tốt nhất!” Con Cửu đầu xà nhìn không ra mức độ của Lâm Phong và Thất công chúa thì trong lòng biết hai người này rất khó đối phó. Nó vội vã rút ra sợi dây dài ánh vàng chói mắt rung lên cuốn lấy hai người.

“Dây Phục long!” Lâm Phong cực kỳ kinh ngạc một hồi. Sợi dây Phục Long cũng là một kiện pháp khí thượng cổ có uy lực cực đại, ngay như đến nhất lưu Kim tiên mà bị trói buộc thì sợ là cũng giãy không ra. Thực không nghĩ tới cũng rơi vào trong tay con Cửu đầu xà này.

“Thực sự là trời cũng giúp ta, Cửu đầu xà này sao có nhiều pháp bảo thượng cổ như vậy. Dù muốn hay không thì cũng đứng lúc tiện đường lấy để trở về cấp cho đệ tử môn hạ!” Lâm Phong trong lòng vui mừng liền vội vã thu Kim Quang phiến, niệm chú xuất ra Linh Lung bảo tháp hộ thân, đợi khi sợi Phục Long

quần quanh người thì đột nhiên làm khó dễ. Hắn lại niệm chú lấy ra Thất Thái Nguyên thạch ném thẳng vào đầu đối thủ.

Con Cừu đầu xà chợt thấy dây Phục Long dường như quần quanh một cây bông hoàn toàn bị mất tác dụng lập tức thẳm kêu không ổn vội vã thu hồi dây Phục Long. Do đó không đề phòng Thất Thái thần quang đang nhắm ngay vào mặt đánh tới. Hắn không khỏi trong lòng hoảng hốt không kịp thu hồi dây Phục Long, vội vã hướng sang bên cạnh nhảy vọt ra ngoài, một bước đã mấy vạn dặm.

Lâm Phong thấy Cừu đầu xà này trong lúc cấp bách còn có thể tránh thoát đòn đánh của mình, tốc độ quả thực nhanh đến cực điểm. Trong lòng biết con rắn này có giày Vạn Lý Truy Vân. Nếu để cho nó chạy đi thì có thể sẽ đuổi không kịp bèn vội vã thu dây Phục Long rồi đuổi theo.

Pháp lực con Cừu đầu xà này thực ra không cao, chỉ là ý vào có được vài món pháp bảo lợi hại mới dám diễu võ dương oai. Hiện tại bị Lâm Phong thu dây Phục Long, giờ còn không biết chính mình sẽ bị đưa đến đâu thì vội vã bỏ chạy, sau này tính kế tiếp.

Không muốn Lâm Phong một đòn bị hụt, Thất công chúa đã sớm né sang một bên, âm thầm niệm chú xuất ra Thiên Dương cầm tùy thời hành động. Con Cừu đầu xà này còn chưa đứng vững thì một đạo xích quang đã đánh tới nhắm ngay vào mặt Cừu đầu xà.

Cừu đầu xà không kịp xuất ra pháp bảo hộ thân, pháp lực lại thua Thất công chúa nên bị xích quang của Thiên Đãng cầm đánh trúng liên hét thẳm một tiếng. Thân thể bị nện thành bùn, nguyên thần có dạng đứa trẻ thoát ra khỏi thân chui vào trong đất.

Lâm Phong vừa kịp chạy đến vội vã phát lực làm ngũ hành bất định. Nguyên thần của con Cừu đầu xà đụng vào trên mặt đất đã bị hóa rắn lại kêu thẳm một tiếng bắn trở về.

Lâm Phong rút Kim Quang phiến ra quạt nguyên thần của lão yêu vừa bắn trở về đánh văng ra lục đạo, trực tiếp áp vào luân hồi đầu thai.

Thất công chúa cũng lấy được vài món pháp bảo từ người lão yêu, mân mê ngắm nghía đến nửa ngày. Ngoài Vạn Lý Truy Vân của yêu thần Khoa Phụ còn có một cái chuông nhỏ màu vàng và một khối đá ngũ sắc. Thất công chúa cũng nhận ra được.

:

210. Chương 29:một Nhà Đoàn Viên

Lâm Phong tiếp lấy xem xét, lập tức cười nói: “Đây là pháp bảo thượng cổ Tam Vị Thần Phong linh, uy lực cực lớn, cùng quạt ba tiêu của công chúa Thiết Tắt Hoan Nội có hiệu quả như nhau. Quạt ba tiêu có thể đem người thổi ra ngàn dặm, còn Tam Vị Thần Phong Linh này có thể thổi nguyên thần vào lục đạo luân hồi làm cho người ta khó lòng phòng bị. Cũng không biết làm sao lọt vào tay Cừu đầu xà, cũng may là Cừu đầu xà không cách nào luyện hóa pháp bảo thượng cổ này, cũng không biết cách dùng, để cho ta đoạt được.”

Thất công chúa nói: “Vậy còn ngũ thái thạch này là vật gì?”

Lâm Phong nói: “Ngũ sắc thạch này địa vị cũng có chút lớn, nó là do Thánh Mẫu nương nương tinh chế Ngũ Hành luyện thạch Bồ Thiên còn thừa một khối Bồ Thiên Thần thạch. Cũng không biết tại sao lại rơi vào tay Cừu đầu xà, thực sự để cho ta đoạt được ”

Thất công chúa kinh hô: “Bồ Thiên Thần thạch? Thiên địa vạn vật đều ở trong Tiên Thiên ngũ hành. Cái Bồ Thiên Thần thạch này chính là nguyên liệu tế luyện pháp khí đỉnh cao, sợ là còn lợi hại hơn Linh Đà Bảo tháp của chàng?”

Lâm Phong cười nói: “Linh Đà Bảo tháp cùng Thất Thái Nguyên thạch chính là Bàn Cổ khai thiên đã sinh. Đó là vật công dụng tam giới đệ nhất, tuy là hậu thiên pháp bảo, nhưng còn hơn Tiên Thiên thập đại thánh khí. Bồ Thiên mặc dù cũng có công dụng lớn, nhưng vẫn không so được với bàn cổ khai thiên. Nếu phối hợp bồ nhiều công sức mới có thể dùng Bồ Thiên Thần thạch này tế luyện ra đỉnh cấp pháp khí!”

Thất công chúa nói: ” Vậy chẳng phải thành phé vật sao, còn có công sức nào thắng được Thánh Mẫu nương nương Bồ Thiên đại công sức!”

Lâm Phong cười nói: “Cũng chưa chắc, từ lúc Hồng Mông phân ra đến nay, đã có hơn tám mươi mốt vạn ức năm. Chính là cửu cửu quy nguyên, đại thừa qui nhất. Ngàn năm sau, đúng là tam giới sinh linh nổi lên sát kiếp, không chừng thiên địa còn có thể quay về hỗn độn. Ta có được Bàn Cổ khai thiên tinh nghĩa, khẳng định là có cơ hội dùng đại công sức lấy Bồ Thiên Thần thạch này luyện ra một kiện đỉnh cấp pháp khí!”

“Thiên địa quay về hỗn độn?” Thất công chúa biến sắc nói: ” Vậy sinh linh Tam giới sẽ đi về đâu ”

Lâm Phong mỉm cười nói: “Việc này ta cũng mơ hồ, tính không được về sau như thế nào. Thiên địa quay về hỗn độn. Tam giới sinh linh đều trong đó, chỉ có chúng đại thừa qui nhất, phản bản qui nguyên thánh cảnh thánh nhân mới có thể đem bản thể gửi vào hư không, không ở trong kiếp số. Còn lại thì ai cũng đều ở trong vòng đó!”

Thất công chúa mặt trắng bệch, nói: “Vậy chúng ta chẳng phải là đều phải ứng kiếp!”

Lâm Phong ôm lấy nàng cười nói: “Việc này tạm thời không nói. Để sau này từ từ tính lại, ta từ Hồng hoang đại chiến thân tử. Giờ đã thoát ra luân hồi thành được tiên đạo, sao có thể để cho các nàng ứng kiếp, nhất định phải bảo vệ các nàng an toàn!”

Thất công chúa nhớ tới tình yêu kiếp trước, tâm hồn thiếu nữ sao xuyên, mềm nhũn tựa vào trong lòng ngực của hắn, trao cho hắn một nụ cười ngọt ngào.

Lâm Phong lại cầm mấy món pháp bảo nói: ” Mấy thứ pháp bảo này không có pháp quyết sử dụng. Đợi sau khi hồi cung còn phải bỏ công luyện hóa mới có thể đưa cho môn hạ đệ tử sử dụng. Chúng ta cứ đi xem Đại Đường trước rồi nói sau ”

Thất công chúa vui vẻ đáp ứng .

Hai người lập tức cười trên tường vân thẳng hướng Đại Đường mà đi.

Lại nói lão Chí Minh được Lâm Phong truyền cho pháp môn tu luyện. Lại được đào vương vạn năm hồ trợ, thêm nữa là ngọn tiên sơn này linh khí sung túc, chỉ dùng ngắn ngủn ba năm công phu, liền vượt qua thiên kiếp, thành tựu thiên tiên đại đạo.

Hơn nữa bởi vì học được một thân thần thông, nên được đại Đường Huyền

Tông hoàng đề tôn làm Hộ quốc pháp sư.

Huyền Tông hoàng đế tuy đã qua bát tuần, nhưng bởi vì tuổi già thì ham sống, không cam lòng nghe Diêm vương điện đưa tin, cũng đi theo lão Chí Minh tu đạo, tu tính dưỡng chân. Tuy cũng chưa có thể thoát khỏi luân hồi, nhưng dương thọ lại kéo dài không ít, bởi vậy đối với lão Chí Minh rất mực cung kính. Tôn sùng là thần tiên, giữ lễ đệ tử.

Lão Chí Minh tuy địa vị tôn sùng, nhưng đối với hồng trần thế tục không có lưu luyến. Một lòng chỉ muốn cầu đạo, thường xuyên nhớ đến vị sư phó hành tung bất định, đã năm mươi năm qua không có tin tức.

Ngày đó lão Chí Minh vừa mới ra khỏi bế quan. Đột nhiên trên trời thả vân quần quanh, gió thơm từng trận rồi giáng xuống một pho tượng hoa sen. Phía trên ngồi một Bồ Tát. Hai tay tại hoa sen. Chính là nam mô Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát.

Lão Chí Minh mặc dù chưa thấy qua Bồ Tát, nhưng vẫn có thể nhận ra được, không khỏi cả kinh, liền vội vàng hỏi: “Bồ Tát tới sao?”

Quan Âm Bồ Tát nói: ” Đạo nhân này, ngã phật nam mô A Di Đà Phật muốn độ hóa hết thảy tội ác thế gian, trả lại cho tam giới một cõi yên vui trong sạch. Đây là công đức vô lượng. Bản tăng thấy có chút phật duyên nên đặc biệt đến độ người đi Tây Thiên cực lạc Tịnh Thổ. Người vì sao không bái lạy ta?”

“Cũng như tên Ngọa Hổ hòa thượng chỉ bằng ba tác lười làm cho Đường vương choáng váng, liền đi tin Phật. Sao Bồ Tát cũng là bộ dáng như vậy mà nói thật dễ nghe. Lại dựa vào thần thông pháp lực bức ta phản đạo cầu phật, quả là vô sỉ. Ta đây vốn không phải đệ tử của Phật, vì sao phải bái Bồ Tát người”.

Lão Chí Minh người già nhưng tâm không già, tinh ranh như quỷ. Nghe xong ý đồ đến đây của Bồ Tát, lập tức trong bụng mắng to, nhưng tự biết không phải đối thủ của Bồ Tát. Càng biết mình như thế nào cũng không nói lại với Bồ Tát, vội vàng nói: “Bồ Tát xin kiêu từ, bản đạo còn phải đi gặp Đường vương, xin lỗi không thể tiếp được !” Vội tách ra bỏ chạy.

Quan Âm Bồ Tát thở dài: “Nghiệp chướng, nghiệp chướng. Khăng khăng một mực như thế, sao có thể chứng được chính quả!” Ngón tay chỉ ra, lão Chí Minh lập tức đứng yên trên mặt đất. Chẳng những thân thể bất động, mà ngay cả lời nói cũng không thể nói ra được, lập tức kinh hãi hồn phi phách tán.

Quan Âm Bồ Tát ngón tay lại chỉ ra, lão Chí Minh lập tức thành đầu bóng lưng, một thân đạo bào cũng trở thành tăng y. Chợt nghe Quan Âm Bồ Tát nói: “Bất nhập Tây Thiên, sớm muộn cũng bị liên lụy nhân quả rơi vào luân hồi chuyển kiếp. Nhập vào Tây Thiên ta, là sẽ thoát ly nhân quả, suốt đời cực lạc. Chớ nên khăng khăng một mực, phá hỏng tu hành.”

“Mặc dù người miệng đầy châu ngọc, lại vọng tưởng đem ta trở thành ngọc tử lừa gạt. Đám hòa thượng Bồ Tát các người, bắt buộc người tin Phật, cùng với cường đạo không có gì khác!” Lão Chí Minh âm thầm tính toán trong đầu, nhưng lại biết mình trốn không thoát khỏi bàn tay của Bồ Tát. đành phải tạm thời tùy ý để cho người định đoạt, đợi thời cơ sau này.

Lập tức Bồ Tát liền mang theo lão Chí Minh trở về tư bà Tịnh Thổ, làm một chân Tịnh Đàn Sư giả. Lão Chí Minh trốn cũng trốn không thoát, chỉ đành nhịn xuống. Có điều trong lồng ngực tức giận càng để lâu càng sâu, trong lòng đem Quan Âm Bồ Tát nguyện rửa không dưới vạn lần.

Huyền Tông Hoàng đế không thấy lão Chí Minh Hộ Quốc pháp sư, đang nóng lòng. Lại nghe cung nữ báo lại là ngoài cung có hai người đến, tự xưng là sư tôn của Hộ Quốc pháp sư, muốn gặp bệ hạ.

Huyền Tông Hoàng đế lấp bắp kinh hãi, ngẫm nghĩ nửa ngày, mới nhớ tới chuyện tình năm mươi năm trước liền không dám chậm trễ, vội vàng tự mình nghênh đón. Chỉ thấy Lâm Phong cùng Thất công chúa ở bên ngoài cửa cười cười nói nói, bốn phía ngự lâm quân đứng ở phía xa, không dám tiến đến.

“Kính chào Thượng tiên ”

Huyền Tông Hoàng đế biết rõ hai người này là chân chính thần tiên, không dám chậm trễ, vội vàng bái kiến.

Lâm Phong cười nói: “Bệ hạ chớ nên khách khí, ta tới xem tên đồ nhi không nên thân của ta. Không hiểu thân như thổ địa ở đây sao không ra nghênh tiếp ta ”

Huyền Tông Hoàng đế nói: “Thượng tiên tới thật đúng lúc. Lão sư mấy ngày gần đây đột nhiên đã không thấy tung tích, trẫm cũng chẳng biết là đi đâu.”

Lâm Phong nhíu mày, bấm độn tính toán, mới biết lão đồ đệ bị độ đi phương Tây, sắc mặt lập tức cực kỳ khó coi.

Thất công chúa cũng biết , lập tức cả giận nói: “Quan Âm Bồ Tát quá vô lễ, năm lần bảy lượt làm khó chúng ta, thực khó nuốt trôi cơn giận này. Sau này nhất định phải làm cho hắn đẹp mắt.”

Lâm Phong suy tính một hồi, đột nhiên cười nói: “Không sao. Lão Chí Minh phúc duyên thâm hậu tuy nhập vào Phật môn nhưng lại vẫn là đệ tử Cực Lạc cung ta. Đợi mãn kiếp số là lại quay về môn hạ của ta. Còn có một phiên tạo hóa”.

Thất công chúa đạo hạnh không bằng hắn, có chút nghi ngờ, vừa định hỏi lại. Lâm Phong lại không nói nhiều liền từ biệt Huyền Tông Hoàng đế bay ra khỏi thành Trường An. Thất công chúa không thể làm gì khác hơn là đuổi theo.

Ra khỏi thành Trường An, Lâm Phong mới nói: “Thiên cơ khó dò, ta tuy biết lão Chí Minh còn có kiếp nạn. Lại chưa từng ngờ tới hắn lại bị độ đi Tây Thiên Phật môn. Cũng may lão đồ đệ là có cách nhìn cứng nhắc, cùng Phật môn vô duyên. Sau này cuối cùng vẫn thuộc về môn hạ của ta!”

Thất công chúa tự xem xét nói: “Từ khi ra khỏi Thúy Hà sơn, chúng ta cùng với Phật môn kết xuống ân oán. Bây giờ là nhân quả càng kết càng sâu, sau này sợ là sẽ phải gặp rất nhiều phiền toái. Ta cuối cùng vẫn cảm thấy có chút không ổn.”

Lâm Phong suy nghĩ một hồi, thiên cơ thật là mơ hồ không cách nào tính ra được đành phải từ bỏ. Hắc ôm Thất công chúa ha ha cười nói: "Không quản hắc là đạo môn hay Phật môn cũng được, ta là có ân báo ân, có oán báo oán. Chuyện lão Chí Minh để sau nói, ngày sau thế nào cũng phải đòi công đạo cho hắc để trả lại sự chọc tức này"

Thất công chúa cười nói: "Như vậy là tốt nhất . Cũng hợp với tính cách chàng!"

Lâm Phong cười nói: "Đám thần tiên trên trời cũng thôi đi, còn chưa lọt vào mắt ta. Chỉ có Hạo Thiên Thượng Đế cùng Dao Trì Kim Mẫu là ta vẫn nhìn không ra sâu cạn. Tam thỉnh Thánh nhân ở trong cõi hỗn độn không nghe thấy ra ngoài cũng không có động tĩnh. Thiên cơ thật khó dò, cũng không biết kiếp số sau này diễn ra như thế nào. Nhưng mà, ta như thế nào cũng phải lo cho các nàng chu toàn mới được!"

Thất công chúa liếc nhìn hắc. Chỉ cảm thấy phu quân lại khôi phục hào khí ngày xưa. Không khỏi nhớ tới chuyện tình kiếp trước. Cảm thấy trong tâm kích động, tựa vào trong ngực Lâm Phong trầm tư thật lâu , mới thản nhiên nói: "Phu quân có thể có tâm như thế. Coi như là toàn tâm toàn ý. Cũng không uổng chúng ta thành vợ thành chồng!"

Lập tức không nói với hắc nửa lời. Hai người đáp mây bay thẳng trở về Cực Lạc cung.

Thúy Hà sơn hôm nay chính là thay đổi từ đầu đến chân, trong phương viên vài ngàn dặm yêu Vương cùng tu đạo môn phái đều thuộc về Cực Lạc cung, được Lâm Phong xuất thêm lực trở thành một chốn đất lành cõi tiên. Khí tím vàng xanh, vàng đỏ bốc lên, Hồng Mông Huyền Hoàng nhị khí tụ mà không tán, đem trọn tòa Thúy Hà sơn bao vào trong.

Môn hạ đệ tử cả ngày hấp thu Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí tinh luyện Nguyên Thần, cảnh giới tu vi so với trước kia tiến hơn rất nhiều. Tuy không biến thái như Lâm Phong, nhưng cũng đáng được xưng là ngày đi ngàn dặm.

Lâm Phong cùng Thất công chúa vừa về đến bên ngoài tiên phủ, đột nhiên nội tâm vừa động. Bấm độn tính toán, không khỏi cười nói: "Mấy người tỷ muội các nàng luân hồi vạn thế, rốt cục cũng có thể đoàn tụ rồi!"

Thất công chúa vừa nghe xong lập tức mừng rỡ nói: "Mấy vị tỷ tỷ cũng đã trở lại "

Lập tức hai người liền đi vào tiên phủ, chúng đệ tử đi ra bái kiến, trong đó còn có nhiều hơn bốn vị tiên tử. Đúng là Tam tiên tử của Đông Hoa Sơn cùng Thanh Hà tiên tử mới tới Cực Lạc cung.

Thanh Hà tiên tử bị Tiểu Bạch long ôm trở về Cực Lạc cung, mặc dù là thấy mất mặt, nhưng qua một đoạn thời gian cũng chậm chậm từ bỏ những chướng ngại trong nội tâm. Cùng Ngao Liệt nói lại cửu thế nhân duyên. Song túc song phi, cộng tu Hồng Mông cực lạc.

Nhưng mà lúc này bái kiến Lâm Phong tiện nghi sư phó thì vẫn còn có chút mất tự nhiên.

Còn Đông Hoa Sơn Tam tiên tử lại từ xa cẩn thận đánh giá Lâm Phong, cũng không giống như đệ tử khác tiến lên bái kiến.

Thất công chúa vội vàng đưa tay làm cho chúng đệ tử lui ra, chỉ còn lại Thái Y cùng Nghê Thường mặt mũi đầy vẻ khó hiểu.

"Tu trăm năm mới đi cùng thuyền, tu vạn năm mới nên duyên vợ chồng !" Lâm Phong cao giọng cười, tiến lên ôm Đông Hoa Sơn Tam tiên tử từng người rồi mỉm cười nói: "Vạn thế chuyển kiếp, cuối cùng cũng thoát khỏi luân hồi để đoàn tụ một nơi. Thái Hư Như Mộng lại trở thành sự thật, chúng ta lại có thể tiếp tục tình cảm vợ chồng !"

Tam Bích tỷ muội lập tức mặt đỏ tới mang tai, nhưng cũng dị thường vui mừng. Vạn thế luân hồi chuyển kiếp, cuối cùng cũng thoát khỏi luân hồi. Lại cùng nam nhân này nên duyên vợ chồng, trong tâm đều là kích động.

Thất công chúa liền bước lên phía trước nói: "Xin chào ba vị tỷ tỷ, muội cũng là đến sớm hơn mấy tỷ một chút."

Bích du tiên tử nói: "Ngươi là... ,

Lâm Phong cười nói: “Thất công chúa tức là Toa Lị Na. Toa Lị Na cũng là Thất công chúa!”

Ba tỷ muội bình tĩnh đại ngộ, lập tức cùng Thất công chúa ôm thành một đoàn.

Sau đó Lâm Phong mới tách tứ nữ ra, kéo đến tiểu đồ đệ Nghê Thường. Chỉ qua Bích Du tiên tử nói: “Vốn là nên nói cho người sáng tỏ tiền thân hậu thế. Chỉ là mẹ của người cho tới bây giờ vẫn chưa đến đây. Hiện tại chúng ta một nhà đoàn tụ, chính là phải nói cho người, còn không tiến lên bái kiến mẹ của người?”

“Mẫu thân?” Thái diệu nhi Nghê Thường vừa nghe lập tức choáng váng, mở to hai mắt nhìn nhìn qua Bích Du tiên tử, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ cùng khó hiểu.

Bích Du tiên tử cắn môi, yên lặng nhìn qua Nghê Thường, trong đôi mắt đẹp đã thoáng hiện hơi nước.

Lâm Phong ngón tay chỉ ra, mở tam quang cho tiểu đồ đệ. Thái diệu nhi Nghê Thường lập tức hiểu rõ tiền thân hậu thế. Cao hứng nhảy dựng lên duyên dáng gọi to: “Ta cũng có Phụ thân, ta cũng có nương nương...”

Nguyên lai Bích Du tiên tử đúng là tiểu mẫu long Toa Toa Bối Lạp chuyển kiếp vạn thế, mới vừa đầu nhập nhân đạo bái Đông Hoa Thượng tiên làm môn hạ. Hồn phách huyết nhục của Lâm Phong trong bụng không tiêu, cũng nhập vào luân hồi chỉ là có nhiều kiếp nạn. Lịch kiếp vạn thế nên vẫn đầu nhập vào súc sinh. Khổ tu ngàn năm mới gặp được Lâm Phong, thoát khỏi luân hồi trở thành tiên đạo, có thể tính là một nhà đoàn viên.

Lâm Phong lại kéo Bích Nhu tiên tử qua, kêu Thái Y lên mở tam quang nói: “Còn không bái kiến mẹ của người ”

:

211. Chương 30 :lâm Phong Bao Che Khuyết Điểm

“Mụ mụ?” Thái Y mờ mịt kêu lên một tiếng. Chân tay có chút luống cuống.

Bích Nhu tiên tử đúng là Khải Lâm đi vào luân hồi vạn kiếp mà sinh, chỉ là không biết nữ nhi của mình lại đầu thai vào súc sinh. Lúc này ôm cô gái này mà, âm thầm rơi lệ.

Bích Du tiên tử cùng Nghê Thường là hai mẹ con nhưng mà cũng không sinh động bằng. Hai mẹ con quần lấy nhau một hồi rồi, lại chạy về phía Lâm Phong, không khách khí nhào vào trong ngực Lâm Phong, ôm cổ Lâm Phong vui mừng nói: “Nguyên lai sư phụ chính là phụ thân ta, phụ thân chính là sư phụ của ta, từ nay về sau ta cũng có phụ thân và mụ mụ rồi!”

Vui sướng không có lời nào tả nổi.

Lập tức Lâm Phong cả nhà đoàn tụ, Bích Nguyệt tiên tử cũng tức là lão bà tiểu Tinh Linh của Lâm Phong chuyển kiếp mà sinh. Bốn chị em trải qua muôn đời kiếp nạn mới đoàn tụ cùng một chỗ. Tất nhiên là có thật nhiều điều để nói. Lôi kéo hai tiểu nữ mà trở lại Thiên Điện mà đi.

Thất công chúa cùng Bích Nguyệt tiên tử mặc dù không có con gái, nhưng lại coi Thái Y và Nghê Thường xem như là con gái mình, đối với hai tiểu nữ này thật là yêu thương.

Lâm Phong ngồi trên giường, lấy ra mấy thứ pháp bảo, dùng Hồng Mông luyện qua một lần nữa rồi giao cho môn hạ đệ tử sử dụng.

Dây Phược Long và giày Truy Vân cũng không khó xử. Lâm Phong tiện tay múa một cái, tàn phá chân thần bên trong. Dùng Hồng Mông luyện qua một lần nữa, chỉ có ba Thần Phong linh vốn là vật thượng cổ yêu thần, chân thần bên trong cũng phi thường cường đại nên không dễ gạt bỏ.

Qua mấy tháng thấy Thúy Hà sơn vô sự, Lâm Phong tìm đến lão bà nói ra ý đồ: “Hồng Mông ta vốn là dùng hợp thể song tu để nhập cực lạc đại đạo. Có âm dương giao hòa, thiên địa giao thái. Các nàng có thể cùng ta hợp thể song tu. Chiếm nghiệm tạo hóa, chém đứt lục niệm để ngộ ra cực lạc đại đạo!”

Thất công chúa không có điều gì, Đông Hoa Sơn ba tỷ muội vừa nghe da mặt liền đỏ lên, im lặng không nói.

Lâm Phong nhanh nhanh cười: “Có cái gì mà e lệ. Chúng ta vốn là vợ chồng. Cho dù có qua muôn đời cũng không thể thay đổi. Hôm nay ta mở cung lập phái. Tìm hiểu Hồng Mông cực lạc đại đạo. Vừa vặn với các nàng hợp thể đồng tu, đem chấp niệm gửi khắp nơi trong cơ thể các người mà nhập cực lạc đại đạo. Để có thể nghiệm chứng Đại thừa quy nhất, vẫn cần phải quay về Hồn Nguyên thánh đạo!”

Thất công chúa cười nói: “Đang muốn cùng phu quân cùng tìm hiểu tạo hóa!”

Ba Bích tỷ muội liếc mắt nhìn nhau. Mặt cũng đỏ ửng.

Lập tức cả sảnh đường một mảng xuân sắc

Ba Bích tỷ muội đã bái Đông Hoa thượng tiên làm môn hạ mà khổ tu nên pháp lực không dưới Thất công chúa. Chỉ cách Kim tiên đại đạo một khoảng ngắn nữa thôi nên có chân âm hùng hậu vô cùng. Lâm Phong được chân âm của ba tỷ muội trợ giúp nên có thể một bước đột phá bình cảnh. Hôm nay cả nhà đoàn tụ, trong nội tâm đã không còn lo lắng, cùng tứ nữ dò xét Thiên Nhân Hợp Nhất cực lạc đại đạo. Cả Linh đài một mảnh tươi sáng không một chút tạp niệm.

Chỉ thấy tử khí (khí tím) bao quanh, Lâm Phong khoanh chân mà ngồi, Bích Nhu tiên tử giằng chân ở trên người hắn, hai người đồng thể song tu, âm dương giao hợp,

Hình ảnh mặc dù mỹ lệ vô cùng, xuân quang vô hạn, nhưng trên mặt lại biểu lộ thần thánh trang nghiêm không một chút tạp niệm để cùng chứng minh thiên hợp nhất cực lạc đại đạo.

Các tam nữ khác cũng toàn thân không chút ô uế, khoanh chân ngồi ở phía sau hắn, cùng tham vấn điều huyền diệu.

Lâm Phong được chân âm của ba Nữ Chân trợ giúp, một bước đột phá bình cảnh. Chỉ nghe trong hư không phát ra ‘Vô Lượng Thiên Tôn’ đạo hiệu vang lên cũng là bởi vì gia đình Lâm Phong đoàn tụ. Trong nội tâm cũng không có một chút lo lắng, đem chấp niệm ký thác vào cơ thể Bích Nhu tiên tử, hai chân bước chân vào cực lạc đại đạo.

Đạo gia tu thành Nguyên Thần thứ hai liền bước vào Vô Lượng Kim Tiên đại đạo, Lâm Phong đem chấp niệm gửi trong cơ thể Bích Nhu tiên tử, liền đi vào Hồng Mông cực lạc đại đạo. Cùng cắt đứt một cái thân ngoại hóa thân Đạo gia kim tiên là cùng một cảnh giới.

Bất đồng chính là Hồng Mông là hợp thể song tu. Có âm dương bù cho hiệu quả, Lâm Phong bỏ qua nhất niệm. Khi vào cực lạc đại đạo, do cùng hắn hợp thể song tu nên tứ nữ cũng đạt tới Thiên Nhân Hợp Nhất cảnh giới, vốn là cùng hắn hợp làm một thể. Cũng cùng nhau đem chấp niệm ký thác vào trong cơ thể hắn mà tiến vào cực lạc đại đạo.

“Đạo khả đạo, phi thường đạo, Hồng Mông của ta có lối đi khác, khác với đạo môn thân ngoại hóa thân cùng Phật môn dùng Đại Từ bi nhập tịch diệt đại đạo. Các nàng ba người theo ta song tu hàng ngày, tuy cùng vào cực lạc đại đạo, nhưng căn cơ bất ổn có hại cho tu hành sau này, còn cần siêng năng tu luyện Hồng Mông!” Lâm Phong hướng Đông Hoa Sơn ba tỷ muội nói.

Ba tỷ muội vừa mới cùng hắn hợp thể song tu. Cùng cảm thấy sự huyền diệu đến cực điểm của cực lạc đại đạo, đem chấp niệm ký thác vào trong cơ thể hắn. Hôm nay pháp lực lần đạo hạnh đều bước một bước dài, cảm nhận được sự huyền diệu Hồng Mông. Lập tức đáp: “Đang muốn cùng phu quân Hồng Mông!”

Lâm Phong lấy tay hoa lên một cái, trên người xuất hiện một bộ quần áo, tử khí (khí tím) thu lại ngồi trên giường, tứ nữ ngồi hai bên hắn. Lúc này mới mỉm cười nói: “Các nàng đem chấp niệm ký thác vào trong cơ thể ta. Đã vào cực lạc đại đạo, đạo hạnh tiến triển cực nhanh, pháp lực lại chưa bằng đại đồ đệ ta Dương Tiễn, có thể hấp thụ Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí tinh luyện Nguyên Thần thân thể để tránh đứt quãng nửa chừng!”

Đạo hạnh và pháp lực chính là hỗ trợ cho nhau. Chỉ có cắt đứt lực niệm, đạo hạnh mới có thể nâng cao một bước, còn để chém đứt lực niệm thì cần đến lực.

Tứ nữ bởi vì đem chấp niệm ký thác vào trong cơ thể Lâm Phong nên đạo hạnh đột nhiên tăng mạnh. Pháp lực mặc dù là tiến triển cực nhanh(một ngày ngàn dặm), nhưng vẫn còn dừng lại trước ngưỡng cửa bước vào Kim Tiên.

Lâm Phong lấy ra ba cái Thần Phong linh nói: “Vừa vặn năm người chúng ta có thể hợp lực phá cái pháp bảo này!”

Tứ nữ đồng ý.

Lâm Phong lại gọi đệ tử mang tới Thiên La tứ kiếm, phân biệt đưa cho tứ nữ rồi nói: “Thiên La tứ kiếm này mặc dù không phải là Tiên Thiên thập đại thánh khí, tuy nhiên uy lực thực sự lại không dưới thập đại thánh khí. Dùng nó có thể thi triển Đại La kiếm trận, đánh phá chân thần trong cái pháp bảo này!”

Lập tức thụ pháp môn phân chia ngồi vào chỗ của mình. Hắn vừa phát lực vừa quát, niệm chú xuất ra Thiên La tứ kiếm, thi triển Đại La kiếm trận. Lâm Phong phóng tới đem ba Thần Phong linh để phía trên kiếm trận. Chỉ thấy được trong không trung phóng lên, thanh, bạch, xích, hắc kiếm quang lao nhanh gào thét

Hướng ba Thần Phong linh đánh tới.

Oanh một tiếng, ba Thần Phong linh như bị trọng thương, phát ra ánh sáng dị màu. Kiếm quang thanh, bạch, hắc, xích bốn màu cũng bị tiêu biến, vô số hư không trong kiếm trận bị sóng pháp lực chấn vỡ bắn loạn văng ra tứ phía. Có điều bên ngoài kiếm trận không bị lan đến gần, cũng không nghe được nửa điểm tiếng vang.

Lâm Phong ngồi ở phía trên kiếm trận, niệm chú hiện lên Linh Lung Bảo Tháp trấn trụ ba Thần Phong linh. Đến khi tứ nữ thi triển Đại La kiếm trận phát lực đánh vào phía trên pháp bảo. Lâm Phong cũng theo sát phía sau niệm chú xuất ra Thất Thái Nguyên thạch, một đạo Thất Thái tường quang đánh lên trên ba Thần Phong linh.

Cả Cực Lạc cung đều rung rinh, ba chân thần trong Thần Phong linh cuối cùng cũng không chịu được mà bị đánh chết. Sau đó ba pháp bảo trở thành vật vô chủ mà rơi xuống. Lâm Phong liền bắt lấy, dùng Hồng Mông cực lạc một lần nữa luyện qua.

Tứ nữ đem Thiên La tứ kiếm giao cho đệ tử, Bích Du tiên tử đôi mắt long lánh nói: “Sư phụ chàng thật là hào phóng vô cùng. Cả Thiên La tứ kiếm đều cho đệ tử. Ba tỷ muội chúng ta pháp bảo có khi còn không bằng môn hạ đệ tử của chàng!”

Lâm Phong cười nói: “Môn hạ đệ tử của ta không phải là đệ tử của các nàng sao? Ba tỷ muội các nàng có Hỗn Độn Thiên La tán, Thái A thần kiếm, Tam Âm Phá Ma thần toa cũng là vô cùng lợi hại như Tiên Thiên pháp bảo. Huống hồ thập đại thánh khí trừ những thứ của các thánh nhân bên ngoài, tất cả còn lại đều đã về ta. Chỉ còn có Kim Thư, Ngọc Diệp, Tử Long Tiêu không có trong tay ta. Sau này đang còn muốn mang tới cho ba tỷ muội các nàng ngăn cản kiếp số.”

Ba tỷ muội biến sắc, kinh hô: “Tử Long Tiêu bị sư tôn ta biến thành thân ngoại hóa thân. Chẳng lẽ phụ quân đùa giỡn muốn giết sư tôn ta?”

Một trong Tiên Thiên thập đại thánh khí Tử Long Tiêu đúng là bị Đông Hoa thượng tiên đoạt được, bị biến thành thân ngoại hóa thân. Tiên Thiên thập đại thánh khí không giống Tiểu Khử, Đông Hoa thượng tiên dùng Tử Long Tiêu biến thành thân ngoại hóa thân có đại thần thông. Ngoại trừ đã ký thác hư không Hỗn Nguyên vô cực thánh nhân bên ngoài, ai cũng không làm gì được.

Lâm Phong mỉm cười nói: “Ta chỉ là tùy tiện nói nói mà thôi, Đông Hoa thượng tiên có vô lượng thần thông. Trừ Hỗn Nguyên thánh nhân, ai cũng không làm gì được. Các nàng gấp cái gì!”

Tam nữ lúc này mới yên lòng lại.

Lâm Phong nói: “Chúng ta có hai khuê nữ thường xuyên muốn xuất cung lịch lãm. Dù sao chúng ta vừa vặn vô sự, mang các nàng đi ra ngoài lịch lãm một phen có lẽ không chừng còn có chút cơ duyên.”

Tứ nữ vui vẻ đáp ứng.

Lập tức Lâm Phong đem giày Truy Vân giao cho đại đồ đệ Dương Tiễn, dây Phược Long cho Tiểu Thanh. Sau đó dẫn theo một nhà già trẻ, từ Cực Lạc cung rời khỏi Thúi Hà sơn đi về phía Nam Chiêm Bộ châu.

Hai tiểu nữ mà vừa mới nhận biết cha mẹ, lại được cùng cha mẹ đi ra ngoài dạo chơi, cảm thấy vui mừng vô hạn. Một đường hưng phấn mà quên hết tất cả, nhất là tiểu nữ Nghê Thường, quần quít lấy Lâm Phong cùng và tứ nương ríu ra ríu rít không ngừng, cả nhà hòa khí thật là vui vẻ hòa thuận. Thêm vô hạn thú vui trên đời.

Chưa hết một ngày đến Nam Chiêm Bộ châu Ngũ Chỉ sơn, đã thấy được ở đó đang có ba cái bóng người đánh nhau. Một người trong đó có thể là tiểu đồ đệ Lâm Phong mới thu, Thạch Cơ.

Hai người khác là hai tiên nhân trẻ tuổi, cũng không biết là đệ tử phái nào mà có tu vi không kém. Hai người đều sử một lưỡi phi kiếm, Thạch Cơ tế lên Thất Bảo Sơ Ly trần do Lâm Phong ban thưởng miễn cưỡng chống đỡ, rất là chật vật.

Thất Bảo Sơ Ly trần tuy là Tiên Thiên linh bảo. Uy lực không nhỏ, vốn dĩ pháp lực Thạch Cơ còn không phát huy được toàn bộ uy lực của tiên thiên linh bảo này, bị hai tiên nhân tuổi trẻ giết trái giết phải liên tục, cực kỳ nguy hiểm.

“Đồ yêu nghiệt nhà ngươi còn không thúc thủ chịu tội, còn đợi đến khi nào. Có muốn ta đem ngươi đánh vào luân hồi không được siêu sinh!” Hai tiểu tử một kẻ tế lên phi kiếm vây công Thạch Cơ. Còn một người mở mồm ngông cuồng, bộ dáng so với Lâm Phong trước kia còn muốn kiêu ngạo hơn.

Tiểu tử kia nói: “Sư huynh, ngươi còn cùng tên yêu nghiệt này nói nhảm cái gì. Chúng ta Côn Luân phái chính là danh môn đại phái, trừ ma vệ đạo đúng là việc chúng ta phải làm. Yêu tinh kia làm việc bất chính, đã bị chúng ta phát hiện. Đang muốn diệt cỏ tận gốc. Dem yêu nghiệt này đánh vào tầng mười tám Địa ngục. Trọn đời không được siêu sinh!”

Thạch Cơ mặt đỏ bừng, ra sức phản bác nói: “Ngươi chớ có nói hươu nói vượn, ta khi nào làm việc bất chính. Chính là các ngươi dùng chính nghĩa nguy trang biện hộ đến gây sự, so với cường đạo có gì khác nhau đâu!”

Hai tiểu tử giận dữ. Cùng quát lên: “Hảo yêu nghiệt, nhất định phải đem ngươi thần hình cụ diệt!”

“Bọn tiểu cẩu từ đâu chạy tới, ngay cả đệ tử Cực Lạc cung của ta cũng dám khi dễ, nhất định không cùng ngươi bỏ qua!” Vợ chồng Lâm Phong thấy đồ đệ bị người khi dễ, sớm tức giận sôi lên. Bích Nguyệt tiên tử trước hết nhịn không được, phóng tới. Cũng không phân trần, tế lên Tam Âm Phá Ma thần toa mà đánh.

Thấy một dãy ô quang gào thét lên đánh tới, hai tiểu tử thành linh thấy sau lưng ập vào cứ cho là thần tướng, vội vàng tế lên phi kiếm ngăn cản. Bích Nguyệt tiên tử đã vào cực lạc đại đạo. Pháp lực mặc dù không bằng đại đồ đệ Dương Tiễn, nhưng là chỗ kém không có mấy. Dưới sự phản nộ toàn lực một kích. Hai tiểu tử há lại có thể ngăn cản.

Chỉ nghe một tiếng dữ dội vang lên, phi kiếm hai tiểu tử lập tức giống như đậu rang nổ giòn vang, tan thành bột mịn. Tam Âm Phá Ma thần toa thế đi không ngừng, lao thẳng đến đem một tiểu tử thân thể nện thành món đậu nghiền nhừ rơi vào thần hình cụ diệt.

Tiểu tử kia thấy thế liền bị dọa cả hồn bay lên trời, cũng không quan tâm đến đồng môn nghĩa khí, vội vàng xả thân bỏ chạy.

“Tiểu tử chạy đi đâu, để mạng lại!” Bích Du tiên tử cũng không quan tâm ý lớn hiệp nhỏ, không hề chậm trễ đã đuổi đến, tế lên Hỗn Độn Thiên La tán. Chỉ thấy trong hư không một cái ô lớn làm hỗn độn thất sắc, xoay tròn mấy trăm dặm lớn nhỏ, phóng xuống dưới đè lên tiểu tử kia.

Sau đó Bích Du tiên tử thu Hỗn Độn Thiên La tán, còn tiểu tử kia cũng đã bị nghiền thành thần hình cụ diệt, một chút bụi đều không còn lại.

Lâm Phong hồi còn ở nhân gian chính là bị Côn Luân phái làm hại, chúng nữ đều biết rõ chuyện đời trước kiếp sau nên tự nhiên sẽ hiểu. Vừa nghe hai tên tiểu tử này là Côn Luân phái đệ tử, lập tức thù mới hận cũ cùng một chỗ dâng lên, sao có thể khách khí.

Thạch Cơ kinh hồn chưa lại thần thì thấy sư phụ, sư nương cùng hai vị sư tỷ tiến đến. Còn có ba vị tiên tử không biết tên. Lập tức mừng rỡ, liền bước lên phía trước bái kiến Lâm Phong.

Lâm Phong chỉ ba Bích tỷ muội, nói: “Đây là ba vị sư nương của ngươi, chính là Đông Hoa Sơn Đông Hoa thượng tiên môn hạ Tam tiên tử. Ngươi hãy tới bái kiến!”

Thạch Cơ vừa nghe thì sắc mặt không khỏi có điểm cổ quái, nhưng lại vội vàng tới bái ba vị sư nương mới.

Ba Bích tỷ muội sắc mặt vui mừng. Vội vàng hỏi Thạch Cơ: “Hai con tiểu cầu Côn Luân phái tại sao lại gây khó xử cho ngươi?”

Thạch Cơ nghe xong, quan sát Lâm Phong sư phụ một chút, mới ấp úng nói: “Ta cũng không biết, bọn họ thấy đệ tử không phải là người tu thành tiên đạo, nói đệ tử là yêu nghiệt, muốn trừ ma vệt đạo!”

Thất công chúa cả giận nói: “Buồn cười, phu quân từ hỗn độn tu thành đạo, hôm nay mở cung lập phái. Cả Thái Thanh tôn sư cũng ban thưởng Thái Cực đồ trợ giúp phu quân thành đạo. Bọn Côn Luân phái lại không sáng suốt, ngay cả Cực Lạc cung đệ tử cũng dám khi dễ, nếu không đòi lại một cái công đạo. Làm sao có thể nén được khẩu ác khí này!”

Lâm Phong nhú mày, không nói gì, nói với Thạch Cơ: “Ngươi là môn hạ đệ tử của ta, ta đương nhiên muốn bảo hộ ngươi chu toàn. Ngươi đã muốn đi, ta đây liền cùng với ngươi và vài vị sư nương cùng hai vị sư tỷ cũng hướng Côn Luân phái, tìm chúng trưởng bối Côn Luân, thay ngươi đòi lại công đạo ”

Thạch Cơ lại bái, lúc này mới rời đi.

Lâm Phong hướng hai nữ nhi nói: “Năm đó ta ở nhân gian, từng cùng Côn Luân phái kết rất nhiều nhân quả. Sớm muộn đều muốn chấm dứt, các ngươi tuy đã vào thiên tiên đại đạo, đạo cơ nhưng lại không thực vững chắc lắm. Vừa vịn đi đến nhân gian, thay ta chấm dứt nhân quả, thuận tiện cũng có thể tự mình lịch lãm một phen!”

Hai tiểu nữ nhi vừa nghe, lập tức mừng rỡ, đều nói: “Cám ơn Phụ thân!” Rồi cùng phá vỡ hư không nhằm phía Nhân Giới bay đi.

Lâm Phong lúc này mới nói với tứ nữ: “Chúng ta cùng đi Côn Luân phái trước!” Vợ chồng năm người đều hạ xuống. Cười tường quang, hướng tây Côn Luân mà đi.

:

212. Chương 31 : Hiểu Biết Nhân Quả

Nói về thuở hỗn độn vừa sơ khai, âm dương mới sinh, Thái Cực đồ biến hóa ra Bát Quái Tứ Tượng. Vạn vật trong trời đất, Hồng Mông đại thể giới chia làm thiên, địa, nhân tam giới.

Trong tam giới, chỗ nữ giới vốn là cực kỳ rộng lớn, là đứng đầu tam giới do vô số tinh thần tạo thành lớn không thể tưởng tượng. Khi xảy ra thượng cổ yêu ma đại chiến cực kỳ thảm thiết, sát vận lan đến gần tam giới. Nhân Giới vô số sinh linh cũng bị diệt sạch, biến thành nguyên thủy tinh cầu, chỉ có Địa Cầu chẳng biết tại sao, lại không bị ảnh hưởng đến, bởi vậy còn tồn tại.

Hai tiểu nữ của Lâm Phong lại đã đạt đến thiên tiên đại đạo, phá vỡ hư không, đi vào Nhân Giới. Vốn đang cực kỳ cao hứng, hưng phấn vô cùng, nhưng lại mãnh liệt cảm giác dường như chính mình tiến vào trong hố phân, một luồng khí nặng nề tiến đến, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nghe Thường đầu tiên che miệng, kêu lên: “Oa, trong này chính là Nhân Giới sao? Như thế nào lại không sạch sẽ như vậy, Phụ thân năm đó là tại nơi này tu luyện sao? Thật đúng là khổ, linh khí mỏng manh như vậy, còn không biết muốn tu luyện bao nhiêu năm mới độ quá Thiên kiếp, phi thăng thành đạo!”

Thải Y cũng liền ngừng hô hấp, thấp giọng nói: “Nặng nề hồng trần tục khí, thật không biết Phụ thân lúc trước làm thế nào tu thành tiên đạo. Nhiệm nhiều hồng trần nhân quả như vậy, không cẩn thận là sẽ rơi vào luân hồi. Phụ thân khẳng định ném qua không ít đau khổ!”

Hai thái điều nhi (cô nàng ba hoa) đứng trên mây cao vạn trượng, bắt đầu dò xét mọi nơi, hiếu kỳ không thôi.

Thình lình một tiếng ầm ỉ trong không trung vang lên. Hai tỷ muội lấy làm kỳ lạ nhìn quanh một hồi. Mới thấy phía đông một cự đại quái vật bay tới. Chỉ là tốc độ thông thả như loài bò sát.

Hai tỷ muội một mực dốc lòng tu luyện. Chưa từng thấy qua máy bay, càng không biết Nhân Giới đều có cái gì, xem hiểu kỳ không thôi. Nghê Thường nhin không được hỏi: “Đây là vật gì, như thế nào không có nghe Phụ thân nói qua? Chà! Bên trong còn ngồi thật nhiều người, như thế nào cái đồng sắt này cũng có thể bay trên bầu trời?”

Hai tỷ muội đã tu thành thiên tiên đại đạo, thần niệm quét qua, tự nhiên có thể thấy rõ ràng. Bởi vậy không hiểu, chỉ biết hai mặt nhìn nhau.

Sau khi hai nàng dò xét máy bay xong. Trên phi cơ, người điều khiển cũng qua Rada thấy rõ ràng ở một đám mây đằng trước có hai người đứng trên ánh sáng. Còn cho là mình nhìn hoa mắt, vội vàng xoa nhẹ hai mắt nhìn kỹ. Đúng vậy, đúng là có hai tiên nữ đang mặc y phục rực rỡ.

Người điều khiển giật mình há to miệng. Toàn thân run lên. Máy bay thiếu chút nữa rơi xuống.

Hai tỷ muội đánh giá máy bay một hồi. Đều cảm thấy cái Nhân Giới này thật sự là quá thần kỳ. Cái đồng sắt này cũng không phải pháp bảo, lại có thể bay lên bầu trời, thật sự là kỳ quái.

Gặp đại gia hỏa bay tới, hai tỷ muội vội vàng lui qua một bên. Chờ máy bay bay đi, Nghê Thường lúc này mới hào hứng bừng bừng đề nghị: “Tỷ tỷ. Dù sao cũng không còn chuyện gì làm, không bằng chúng ta đi xuống dưới chơi đùa. Hơn nữa đến Côn Luân phải thay Phụ thân chấm dứt nhân quả, người xem cũng rất tốt?”

Thải Y cũng suy nghĩ tương tự, trong lòng hiểu kỳ, không do dự đồng ý.

Lập tức hai tỷ muội ở trên cao ngẩng nhìn một hồi, chỉ cảm thấy nhân gian quả nhiên là dơ bẩn không chịu nổi. Sinh hoạt tại nhân gian phạm phu tục tử thực có thể cũng coi là nhân quả quán thân. Nghiệp chướng nặng nề. Sợ là không có mấy người sống tốt đến vài mươi năm đã muốn rơi vào luân hồi.

Nhưng mà vô số thành thị lại làm cho hai tỷ muội hiểu kỳ không thôi, trong đó Trường Thành dài như một con rắn bò quanh co là hấp dẫn ánh mắt hai tỷ muội nhất, lập tức trực tiếp đáp xuống hạ đẳng vào Trường Thành danh tiếng.

Đang giữa mùa hạ, vô số du khách trên Trường Thành bỗng thấy trận gió thơm, áng mây quần quần. Từ phía trên lảng không hạ xuống hai tiên nữ mặc y phục rực rỡ. Lập tức vô số du khách cuống quýt giập đầu mà bái.

Phạm phu tục tử tuy rằng tín thần đích xác rất ít người, nhưng lại chính mắt thấy thần tiên thì khỏi phải nói.

Hai tỷ muội không biết trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu. Thấy những người này lại là một đám ăn mặc kỳ quái, trong đó có không ít người tóc hồng mắt xanh, kỳ nhân dị sĩ, đều cảm thấy hiểu kỳ, tuyệt không kiêng kị cái gì. Cứ đứng trên tường vân (mây lạnh), cúi xuống, dò xét khắp nơi.

Lại không biết đám du khách kia thấy vậy, càng hoảng sợ, ba hồn xuất khiếu, bảy phách bay lên. Tất cả đều bò phục trên mặt đất, một cử động cũng không dám.

Hơn nữa từ lúc hai tỷ muội vừa mới hiện thân nơi Nhân Giới, vô số Rada đã chụp được ảnh. Cả Địa Cầu đều không sai biệt lắm trước sau sôi trào lên.

Hai tỷ muội lại hồn nhiên không biết, lại đi bộ một hồi trên Trường Thành. Rồi trực tiếp thuận di, hiện ra tại thủ đô, giẫm trên một đám mây lạnh bay tới bay lui dò xét xung quanh lúc cao lúc thấp. Có khi trông thấy cái gì đó hiểu kỳ, càng xuống gần mặt đất hơn, thuận tay mang đi. Cũng không biết thứ này phải dùng tiền mới có thể mua được.

Chỉ là các quốc gia đó lại kinh hãi gà bay chó chạy, không được an bình. Còn có vô số phạm phu tục tử cũng ngốc trệ nhìn lên trời, bái tế trên mặt đất. Đủ các loại hỗn loạn đều bởi vì lòng hiểu kỳ của hai tỷ muội mà phát ra dữ dội. Kết quả là giao thông bế tắc. Cảnh sát giao thông lại không có thời gian đi trông nom.

Hai tỷ muội phát hiện hiện trạng, vội vàng bay lên trời, Nghe Thường khó hiểu nói: “Tỷ tỷ, những người này làm sao vậy. Vì sao mà tất cả họ đều muốn bái tế chúng ta, thật sự là kỳ quái!”

Thải Y suy nghĩ một hồi, nói: “Nhân Giới này ngoại trừ sâu trong núi kia có Tiên nhân ẩn tu ra, bên trong những phạm phủ tục tử này ta lại không phát hiện một người tu đạo nào, có thể là bị đã chúng ta hù cho cũng nên!”

Nghe Thường ảo não nói: “Như thế nào không có nghĩ tới những thứ này sớm, làm sao bây giờ. Xuống lần nữa nhất định sẽ dọa càng nhiều người hơn!”

Thải Y nhìn ra ngoài một hồi, cuối cùng nhìn qua phía đông nói: “Nhìn, biển bên kia có một tiểu đảo, lúc này khẳng định không có người nào trông thấy chúng ta. Không bằng chúng ta đến đó chơi đùa!”

Nghe Thường làm sao cự tuyệt được, lập tức đồng ý. Hai tỷ muội thuận di một cái, liền xuất hiện tại Nhật Bản Tokyo. Bất quá lần này cũng không có bay trên trời mà trực tiếp đáp trên mặt đất, chăm chú dò xét xung quanh.

Địa Cầu này có bao nhiêu địa điểm, địa phương, đối với hai tỷ muội đã tu thành tiên đạo có thể phá toái hư không mà nói, Địa Cầu này là một nơi chật hẹp nhỏ bé. Còn không phải là muốn đi tới nơi nào thì chỉ cần thuận di một cái liền đến sao.

Đi bộ loanh quanh một hồi, cuối cùng cũng đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ. Hai tỷ muội đã có thêm kinh nghiệm rất nhiều, thấy có cái gì đó hiếu kỳ, liền ẩn thân đi lấy. (DG: lúc đầu là ăn cướp, bị giở đi ăn trộm) Cũng chỉ là thật nhiều người vừa mới thấy hai tỷ muội ở đó, lại cảm thấy mắt hoa lên, rồi một khắc sau hai tỷ muội đã không thấy bóng người thì còn cho là mình gặp quỷ giữa ban ngày.

Hai tỷ muội đi bộ một hồi, thành linh một đám người vũ trang đầy đủ xông tới, đem hai người vây quanh. Bầu trời có vài phi cơ, trực thăng cũng mới tới rền vang ầm ỉ quần đảo trên đỉnh đầu. Vô số họng súng đen ngòm nhắm ngay tỷ muội hai người.

Nghe Thường khó hiểu mà hỏi thăm: “Tỷ tỷ, những người này muốn gì?”

Thải Y nói: “Bọn họ dường như đối với chúng ta không có hảo ý!”

Vừa dứt lời chợt nghe được một thanh âm thông qua loa phóng thanh truyền tới: “Người ở bên trong mau mau tiến lên thúc thủ chịu trói, nếu không sẽ xử lý như những phần tử khủng bố ”

Hai tỷ muội vừa nghe, cảm thấy bức bối. Nghe Thường cả giận nói: “Các người muốn làm gì, tỷ muội chúng ta ở đâu chọc tới các người?”

Thải Y dùng thần niệm quét mắt một lần rồi nói: “Những người đáng ghét trên đảo nhỏ này đối với chúng ta không có hảo ý, vậy cũng không trách được chúng ta!”

Nghe Thường dậm chân nói tức tối: “Những người này thực làm mất hứng!” Lập tức là hai tỷ muội hóa thành hai đạo ánh sáng xông lên vân tiêu, Nghe Thường lại đập mạnh một cái làm cho tiểu đảo long trời lở đất, chìm mất vào trong biển.

Hai tỷ muội bị người ta làm mất hứng, cũng không còn tâm trí để đi chơi. Thải Y nói: “Coi như chơi đủ rồi, giờ chúng ta đi Côn Luân phái giúp Phụ thân chấm dứt nhân quả liền trở về. Nhân Giới này hồng trần nhân quả quá nặng, coi chừng hư đạo hạnh, lại gây phiền toái cho Phụ thân!”

Nghe Thường đồng ý. Lập tức hai tỷ muội lại thuận di đến Côn Luân sơn, đứng ở một đỉnh núi bị mây mù bao trùm, đánh giá một hồi, Thải Y nói: “Chính là trong này, trước cứ phá phong sơn cấm pháp đã!” Lấy một ngón tay, phong sơn cấm pháp lập tức bị phá đi, hiện ra một tòa động tiên.

“Tiên nhân phương nào giá lâm Côn Luân phái ta. Bần đạo kính chào!” Ba đạo độn quang vọt lên. Hiện ra ba lão đạo đã qua tuổi thất tuần. Pháp lực tu vi tại luyện thần hậu kỳ. Người chính giữa thoạt nhìn có vài phần tiên phong đạo cốt, thì ra là bộ dáng đã vượt qua hai Thiên kiếp. Hướng hai tỷ muội chấp tay làm lễ.

Nghe Thường giành nói: “Lão đạo này là ai. Gọi chương môn các người ra đi!”

Ba lão đạo nghe vậy giận dữ nghĩ Côn Luân phái tại Nhân Giới là tu chân môn phái đứng đầu, thân phận địa vị cao cao tại thượng. Lại bị hai nữ tử không rõ lai lịch này phá hộ sơn cấm pháp, lại còn làm ra vẻ thị uy. Há có đạo lý nào như vậy.

Cũng may ba lão đạo này đều nhìn không ra hai tỷ muội nông sâu ra sao, không dám tùy tiện đắc tội. Dù sao cũng muốn thăm dò chi tiết rồi nói sau.

Lão đạo chính giữa biến sắc. Chắp tay nói: “Bần đạo Quan Tinh Tử, là trưởng môn phái Côn Luân đứng đầu các phái trong thiên hạ. Từ trước đến nay theo lẽ công bằng xử sự, không biết nhị vị tiên tử là đệ tử phái nào, đến Côn Luân phái ta có gì chỉ giáo?”

Hai tỷ muội vào đời không lâu, cũng không nghe ra trong lời nói lão đạo này có uy hiếp. Thái Y nói: “Người chính là trưởng môn Côn Luân? Cũng không sợ nói cho người biết, chúng ta là từ Tiên giới đến. Phụng mệnh cha ta đến cùng đám lão đạo các người giải quyết một đoạn nhân quả!”

“Tiên giới”, ba lão đạo nghe vậy lập tức sắc mặt đại biến. Quan Tinh Tử toàn thân run lên, thiếu chút nữa bất tỉnh, vội vàng ổn định thân hình, cẩn thận đánh giá hai tỷ muội liếc. Sắc mặt âm tình bất định, thật lâu mới nói: “Tiên tử nói đùa, không biết nhị vị sư thừa người phương nào, cùng Côn Luân phái ta có nhân quả gì muốn kết?”

Nghê Thường nói: “Lão đạo người, tỷ tỷ của ta cũng không nói giỡn, năm mươi năm trước Thái Thanh tổ gia ban thưởng hạ Thái Cực đồ. Trợ cha ta thành tựu tiên đạo, lại bị đám lão đạo các người nổi lên lòng tham đuổi giết, lưu lạc đến Thái Hư ảo cảnh. Hôm nay ta cùng tỷ tỷ chính là phụng mệnh Phụ thân cùng với Côn Luân phái các người chấm dứt nhân quả, người nếu không cho ta một kết quả thỏa mãn. Tự đem toàn bộ các người đánh vào luân hồi!”

“Khẩu khí thật lớn!” Một lão đạo bên cạnh Quan Tinh Tử rốt cục nhịn không được cả giận nói: “Bọn yêu nghiệt các người cũng không biết tốt xấu. Côn Luân phái ta từ khi khai phái đến nay còn chưa bao giờ gặp qua yêu nghiệt không biết sống chết bức này, người có bốn sự gì muốn đem bần đạo đánh vào luân hồi?”

Nghê Thường giận dữ. Vừa muốn động thủ, Thái Y vội vàng đem nàng giữ chặt, hướng lão đạo kia hỏi: “Lão đạo người tên gọi là gì?”

Quan Tinh Tử lão đạo ho một tiếng, giới thiệu nói: “Còn đây là sư đệ bần đạo Quan Dương Tử, Quan Hà Tử!” Khẩu khí không một chút nào thân mật, hiển nhiên cũng đã thật sự nổi giận. Chỉ là bởi vì nhìn không thấu hai tỷ muội, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thái Y cười gằn nói: “Ta xem đám lão đạo các người đều không phải là cái thứ gì tốt!” Lại nói với Nghê Thường: “Không cần phải cùng này đám lão đạo này nói nhảm. Cứ dẹp yên Côn Luân sơn rồi trở về gặp Phụ thân ”

Nghê Thường sớm đã không còn kiên nhẫn, đâu còn có thể nói nhảm, lập tức hai tỷ muội không hề khách khí cùng ba lão đạo này, miệng niệm kiếm quyết, xuất ra Thiên Tuyệt kiếm, Thiên Huyền kiếm chém tới.

“Không tốt, hai yêu nữ này sợ là thực sự từ Tiên giới tới, mà tại sao lại không chết!” Ba lão đạo cảm thấy kinh hãi, năm mươi năm trước Quan Tinh Tử còn chưa lên làm trưởng môn, cũng chính là dẫn dắt đội đuổi giết Lâm Phong tự nhiên là có tật giết mình.(Nguyên văn là: Tự nhiên thị tâm lý thanh thanh sở sở)

Vừa rồi vừa nghe hai tỷ muội nói đến Thái Cực đồ. Ba lão đạo cũng đã cảm thấy kinh hãi. Giờ phút này thấy hai tỷ muội động thủ. Bốn phía thiên địa nguyên khí lập tức giống như trường kinh hấp thủy hướng trước người hai tỷ muội tập trung. Còn có thể thấy rõ, pháp lực hai yêu nữ này so với ba lão mạnh hơn không biết bao nhiêu.

“Chẳng lẽ ta thật sự phi thăng Tiên giới không thành?” Ba lão đạo cảm thấy giật mình. Trên tay cũng không dám chậm trễ. Quan Dương Tử cùng Quan Hà Tử vội vàng tế lên phi kiếm ngăn cản. Lại nghe rằng rắc rắc hai tiếng, hai lưỡi phi kiếm bị Thiên Tuyệt kiếm cùng Thiên Huyền kiếm chém thành bốn đoạn.

Hai lão đạo lập tức sợ hãi, kinh ngạc đến ba hồn xuất khiếu, bảy phách thăng thiên. Vội vàng muốn bứt ra thối lui, cũng không còn kịp, Thiên Tuyệt kiếm cùng Thiên Huyền kiếm thể tới cực nhanh, đem Quan Dương Tử cùng Quan Hà Tử chém thành bốn đoạn, cả Nguyên Thần cũng bị uy lực cường đại của Tiên Thiên pháp khí chém đến thân hình cụ diệt.

“Không tốt!” Quan Tinh Tử thiếu chút nữa bị hù đến tiểu cả trong quần, đâu còn dám tiến lên liều mạng, càng không nghĩ tới có nên vì hai vị sư đệ mà báo thù không, vội vàng độn quang mà chạy.

“Chạy đi đâu, lão đạo ngươi hại cha ta, nhất định phải đem ngươi áp vào luân hồi” Hai tỷ muội quát lên một tiếng. Bản thân nhoáng một cái, liền chạy tới trước người Quan Tinh Tử, Thái Y tế lên Ma tháp, pháp quyết thúc giục hướng vào đầu Quan Tinh Tử ép xuống dưới.

Hắc bào phân thân trong Ma tháp sau khi bị Lâm Phong cùng Thất công chúa chém giết đã trở thành vật vô chủ, Lâm Phong một lần nữa dùng Hồng Mông luyện qua rồi giao lại cho nữ nhân phòng thân chống đỡ kiếp nạn. Uy lực mặc dù không nhỏ, nhưng để đối phó với người có pháp lực mạnh hơn hai tỷ muội tiên tử còn không đủ. Nhưng Quan Tinh Tử so với Hoàn Liên thiên tiên đó còn chưa đắc đạo. Làm sao có thể thoát được.

“Như thế nào đây, hôm nay sợ là chạy trời không khỏi nắng!” (Nguyên văn: Chấm hội như hà, kim nhật phạ thị tại kiếp nan đào liễu) Quan Tinh Tử kinh hãi đến mất hồn, cảm thấy không hề nghi ngờ hai tỷ muội này thực là từ Tiên giới tới. Mắt thấy chạy không thoát, không khỏi hung tâm đại phát thì cắn răng một cái, chuẩn bị tự bạo Nguyên Thần cùng hai tỷ muội đồng quy vu tận.

“Tỷ tỷ chú ý, lão đạo này không chịu yên phận, muốn tự bạo Nguyên Thần!”

Nghê Thường ánh mắt sắc nhọn, liếc thấy lão đạo sắp chết này muốn chuẩn bị phản kích, vội vàng mở miệng nhắc nhở, đồng thời đem Thiên Tâm Đẳng tế lên đỉnh đầu, phát ra một đám kim quang, đem hai người bảo hộ ở bên trong.

Thái Y làm sao đem lão đạo còn chưa tới độ kiếp trung kỳ này để vào mắt, cười lạnh một tiếng, pháp lực thúc giục, Ma tháp nhanh chóng đè ép xuống dưới, mắt thấy muốn đem Quan Tinh Tử thu vào trong tháp, bỗng thấy hư không bị một cổ lực mạnh mẽ giật ra, một tiên nhân tuổi còn trẻ bước ra, phi kiếm ném đi, liền đập bay ma tháp của Thái Y. :

213. Chương 32 : Côn Luân Lục Tiên

“Yêu nghiệt, dám can đảm xuống trần gây điều ác, nhiễu loạn trật tự của tam giới. Còn không mau mau chịu trối, muốn đợi đến khi nào!” Tiên nhân trẻ tuổi một kiếm đập bay Ma tháp của Thái Y, trường kiếm chỉ tới, lớn tiếng hướng tỷ muội hét to, quả nhiên là khí thế kinh người.

“Người kia là ai? Sao lợi hại như thế, sợ là cũng từ Tiên giới mà đến, lại không nghe Phụ thân nói đến!” Hai tỷ muội chấn động, vội vàng tế lên Thiên Tuyệt kiếm cùng Thiên Huyền kiếm đề phòng.

Quan Tinh Tử tránh được một kiếp sớm đã sợ tới mất hồn, vội vàng muốn chạy trốn. Tiên nhân trẻ tuổi quát một tiếng, lấy tay chụp một cái. Một đoàn tiên quang bay ra hóa thành một cự chưởng, đem Quan Tinh Tử bắt trở về ném ở trước mắt rồi lớn tiếng quát mắng: “Súc sinh này, mặt mũi Côn Luân phái ta bị ngươi làm cho mất hết, lăn qua một bên cho ta!”

Quan Tinh Tử nghe xong, thiếu chút nữa bị làm cho kinh hãi hồn phi phách tán, đột nhiên nhớ lại trong Côn Luân phái có một vị tiền bối phi thăng, lập tức cứng họng nói: “Người... . . Người là Thạch tổ sư gia ”

“Người cái đồ không nên thân gì đó cũng gọi là còn vài phần có mắt nhìn!” Tiên nhân trẻ tuổi vung tay lên, đem Quan Tinh Tử quét qua một bên. Hướng hai tỷ muội quát: “Đã sớm nghe Cực Lạc cung đầy rẫy việc dâm ô chất, chứa điều nhơ bẩn, hoành hành ngang ngược. Hai yêu nữ các ngươi làm nhiều việc ác, dám hạ giới làm ác. Nhiễu loạn tam giới trật tự. Mau mau thúc thủ chịu trối. Miễn cho chịu mất tánh mạng!”

“Đáng chết, Côn Luân phái này quả thật không có một ai tốt!” Hai tỷ muội nghe xong cảm thấy giận dữ. Thực sự nhớ lại trong Côn Luân phái có một nhân vật, không dám tự tiện động thủ, âm thầm tìm đối sách.

Tây Côn Luân chính là một trong hai đại phái của Tiên giới. Khai phái tổ sư Tây Hoa Tử chính là nhất lưu Kim tiên. Phía dưới có sáu vị đệ tử cách Kim tiên Đại đạo cũng vẹn vẹn là một bậc, được xưng Côn Luân lục tiên. Đều là từ Nhân Giới trên địa cầu thành đạo phi thăng, tiên nhân trẻ tuổi này đúng là một trong Côn Luân lục tiên tên gọi Thạch Trường Sinh.

Côn Luân phái tại Tiên giới môn hạ đệ tử hơn mười vạn. Thực lực mạnh lớn, bình thường không thèm coi các môn phái khác để vào mắt. Tự xưng là chính đạo đại phái đệ nhất. Có thể nói là kiêu ngạo ương ngạnh vô cùng. Côn Luân lục tiên đại danh鼎鼎. Hai tỷ muội tất nhiên là có nghe nói qua.

Bất quá Thạch Trường Sinh đang ở đó lớn tiếng quát hai tỷ muội. Hai tỷ muội đang gấp gấp tìm đối sách thì đột nhiên lắng không một tiếng sấm vang lên, hư không bị cường chế xé mở, một thần tướng uy phong lẫm lẫm bay tới. Hướng Thạch Trường Sinh phẫn nộ quát: “Thật to gan. Côn Luân phái ngươi con mắt để trên đỉnh đầu à. Ngay cả Cực Lạc cung ta cũng không để vào mắt. Bản chân quân đến muốn biết coi người có bản lĩnh gì!”

Người tới chính là đại đồ đệ của Lâm Phong, Nhị Lang thần Dương Tiễn, bởi vì Lâm Phong đã sớm đoán chắc hai tỷ muội ra ngoài lịch lãm sẽ gặp rất nhiều kiếp nạn nên đặc biệt cho đại đồ đệ theo sau chiếu cố.

Thạch Trường Sinh tất nhiên là nhận ra Thiên giới đệ nhất thần tướng. Nghe vậy lập tức kinh hãi.

Hai tỷ muội thấy thế mừng rỡ, vội vàng bay tới cạnh Dương Tiễn hoan hô nói:

“Đại sư huynh, sao người cũng đến nhân gian?”

Dương Tiễn nói: “Nhị vị sư muội an tâm. Ta phụng mệnh sư tôn, đặc biệt đến hạ giới tương trợ nhị vị sư muội chấm dứt nhân quả!”

Hai tỷ muội như mở cờ trong bụng. Vui vô cùng nói: “Xem ra Phụ thân sớm đã biết chúng ta sẽ có một chút khó khăn nên cho Đại sư huynh đến giúp ta. Cái Côn Luân phái này quả thật không phải là cái thứ gì tốt. Người phải giúp ta hảo hảo giáo huấn bọn họ!”

Dương Tiễn cười nói: “Tất nhiên là muốn thay sư muội đòi lại công đạo rồi!” Quay đầu hướng Thạch Trường Sinh Nói: “Cái tên miệng còn hôi sữa kia mà cũng dám so với sư phó của người sao. Ý vào Côn Luân phái người đồng thể mạnh, ức hiếp đồng đạo, bản Chân quân đã sớm muốn kiến thức. Hôm nay vừa vận linh giáo coi cái tên nhỏ nhả như người có bản lĩnh gì.”

“Không tốt. Tên Dương Tiễn này sao lại là môn hạ Cực Lạc cung. Ta tuyệt đối không phải là đối thủ!” Thạch Trường Sinh cảm thấy kinh hãi, nhưng lại không để lộ ra mặt, giận dữ nói: “Cực Lạc cung các người hành vi không hợp, tùy ý để đệ tử xuống hạ giới làm ác. Ta cũng muốn biết một chút về cái tên như người a dua làm môn hạ của tiểu nhân Lâm Phong yêu đạo học được chút bổn sự gì!”

Dương Tiễn giận dữ: “Khá lắm cái tên miệng lưỡi bén nhọn kia. Ném một kiếm của ta!” Nói rồi cầm Thanh Hồng kiếm vung lên, hướng vào đầu bổ tới. Kiếm quang lướt tới, mang theo một trận âm thanh chói tai vang lên, vô số hư không bị xé rách, loạn lưu kích động, thanh thế rất dọa người.

Thạch Trường Sinh cuống quýt té lên phi kiếm chống đỡ. Bỗng nghe được một tiếng ‘Oanh’ vang lên, hai tỷ muội bị ảnh hưởng dư chấn, vội vàng dùng sức gọi lên Thiên Tâm Đăng hộ thân nên mới vô sự.

Quan Tinh Tử lại không có vận may như vậy, còn chưa đắc đạo Hoàn Liên Thiên Tiên thì làm sao ngăn cản được dư chấn do trận đấu của Thạch Trường Sinh cùng Dương Tiễn có thực lực không dưới Kim tiên và là Thiên giới đệ nhất thần. Chỉ kịp kêu thảm một tiếng, đã bị dư chấn của pháp lực đem thân thể đánh thành bột mịn, Nguyên Thần nhảy đi ra, vừa muốn bỏ chạy. Lại bị hai tỷ muội thuận tay quần lấy, đánh trở lại vào luân hồi.

Thạch Trường Sinh mặc dù chỉ cách Kim Tiên đại đạo một khoảng nhỏ nhưng pháp lực thần thông chỉ tương đương với Na tra, làm sao địch nổi với Nhị Lang Chân quân. Phi kiếm vỡ vụn hóa thành bột mịn, thân hình bị đánh bay về phía đại dương mênh mông, cũng không biết rơi vào nơi nào. Dương Tiễn cũng không nhiều lời, trực tiếp đuổi theo.

Hai tỷ muội liếc mắt nhìn nhau, Nghe Thường nói: “Tỷ tỷ, tên kia đã có Đại sư huynh đi đối phó, chúng ta có thể san bằng Nhân Giới Côn Luân phái rồi trở về gặp Phụ thân!”

Thải Y gật đầu đáp ứng. Lập tức hai tỷ muội vận pháp lực. Dùng Cửu Thiên thần lôi đem cả động tiên Côn Luân phái trực tiếp nghiền thành một mảnh phế tích, rồi phá vỡ hư không quay về Tiên giới.

Côn Luân phái tuy có mấy trăm đệ tử, nhưng cũng không thoát khỏi nghiệp chướng. Dù đã tu thành tiên đạo tiên nhân cũng không khác gì con kiến hôi, làm sao có thể chống đỡ được hai tỷ muội, vậy là nhân quả

đến cùng cuối cùng cũng báo. Chạy được hòa thượng không dời được miếu. Nhân Giới Côn Luân phái năm mươi năm trước đuổi giết Lâm Phong để cướp đoạt Thái Cực đồ. Kết cục nhân quả cuối cùng cũng đã kết.

Lại nói Lâm Phong cùng tứ nữ bởi vì môn hạ đệ tử bị đệ tử Côn Luân phái ức hiếp, vốn là thù cũ chưa xong lại kết thù mới. Nhận tiện đó mà giết cả môn cả phái, trả hết thù mới hận cũ cùng một chỗ cho rõ ràng.

Không nghĩ đến vừa rời Ngũ Chỉ sơn, đến tây hải, lại bị Quan Âm Bồ Tát ngăn cản đường đi. Bồ Tát cười nói: “Đạo hữu đi thông thả, bản tăng đặc biệt hướng đạo hữu đòi chút trai duyên.”

“Sao lại là bà nương này, đối nghịch với bà nương này đúng là khó chơi!” Lâm Phong cùng tứ nữ dừng độn quang, xếp quạt lại hỏi: “Cực Lạc cung ta từ trước đến nay là tự lo ăn có thừa, nhưng không có dư thừa cơm bố thí để cúng dường cho đệ tử của Phật như người. Không biết Bồ Tát hướng ta đòi trai duyên gì?”

Quan Âm Bồ Tát nói: “Ngày trước thôi diễn thiên cơ, thấy được một tia huyền diệu. Được biết đạo hữu cùng Phật môn ta hữu duyên, đặc biệt đến mời đạo hữu đi cùng ta đến cực lạc Tịnh thổ, cùng đàm đạo Phật pháp.”

Lâm Phong ha ha cười nói: “Bồ Tát người thật sự là khẩu Phật tâm xà. Bản cung chủ sáng tạo Hồng Mông cực lạc, cùng vài vị nương tử hợp thể tu luyện Hồng Mông tiên nhập cực lạc đại đạo. So với người Phật Môn Tịch Diệt chi đạo không chút thua kém. Không bằng xin mời Bồ Tát đến làm Cực Lạc cung môn hạ, cùng môn hạ đệ tử ta hợp thể tu luyện Hồng Mông, tiên nhập cực lạc đại đạo.”

Tứ nữ nghe được sắc mặt đỏ bừng, âm thầm thở ra một hơi, hung hăng trừng mắt với kiểu lời nói và việc làm không cổ kỹ này của phu quân.

Quan Âm Bồ Tát trên mặt hiện lên một nét tức giận, rồi lại lập tức cười nói: “Đạo hữu sao lại ngoan cố như thế, A Di Đà Phật ngã Phật đại từ bi, độ hóa tam giới chúng sinh, công đức không nhỏ. Đạo hữu nếu cứ khăng khăng một mực, coi chừng đương đầu với kiếp nạn, rơi vào luân hồi. Đến lúc đó muốn hối hận cũng đã không còn kịp rồi!”

Lâm Phong phe phẩy Kim Quang phiến, lạnh lẽo nói: “Bản cung chủ sống ở hỗn độn, cùng A Di Đà Phật tổ sư tồn tại, cùng ngồi xuống nghe đạo. Bồ Tát người đầu độc phạm phu tục tử tất nhiên là dễ như trở bàn tay, những lời đó làm sao dễ lọt vào tai bản Cung chủ. Người tự cho là mình có vài phần thủ đoạn, nếu không ngại có thể đem ra cho ta xem.”

Quan Âm Bồ Tát biến sắc, lập tức cười nói: “Đạo hữu tất nhiên khăng khăng một mực, bản tăng đành phải thi triển thủ đoạn hàng ma!” Lập tức lấy tay ném đi. Một đóa Thất Thái Liên hoa hướng vào đầu Lâm Phong cùng tứ nữ úp xuống.

“Thật là vô lễ, Bồ Tát người ép người đi Tây Thiên, cùng đám thổ phỉ cản đường có gì khác nhau!” Tứ nữ giận dữ, vừa muốn động thủ, lại nghe Lâm Phong cười nói: “Không sao, để cho ta biết một chút coi thần thông Phật môn có chỗ nào chỗ độc đáo!”

Búng nhẹ ngón tay. Trên đầu xuất hiện Linh Lung Bảo Tháp cản Thất Thái Liên hoa lại.

Quan Âm Bồ Tát vào Phật môn Tịch diệt chi đạo, lại đắc đại thừa Phật chủ nam mô A Di Đà Phật gia trì chính quả, tu thành lưỡng đại bất không chi tướng. Tương đương với Đạo gia có hai đại thân ngoại hóa thân kim tiên.

Lâm Phong vừa mới mượn Chân âm tam Bích tỷ muội đột phá bình cảnh, đem chấp niệm gửi khắp nơi trong cơ thể Bích Nhu tiên tử. Bước chân vào cực lạc đại đạo, tương đương với Đạo gia có một cái thân ngoại hóa thân kim tiên. Pháp lực thần thông so với cái này Bồ Tát còn kém một bậc. Nhưng mà hắn có Linh Lung Bảo Tháp cùng Thất Thái nguyên thạch là đỉnh cấp pháp khí, tự nhiên sẽ không sợ đánh không lại Quan Âm Bồ Tát.

Quan Âm Bồ Tát thấy Thất Thái liên hoa bị Linh Lung Bảo Tháp đỡ lại, áp xuống không được. Vội vàng lấy tay vung lên. Một đoàn kim quang lóe lên, xuất hiện Bảng văn áp xuống dưới, trong Bảng văn có vô số kim sắc phù hạo lưu chuyển, rạng rỡ sinh huy, cực kỳ hoa mắt. Quả nhiên chính là Kim Thư trong Tiên Thiên thập khí.

“Cái Kim Thư này nguyên lai là trong tay Phật môn!” Lập tức ý niệm trong nội tâm Lâm Phong nổi lên. Lại cảm giác phía trên đầu sức ép tăng mạnh. Không khỏi thầm khen Thiên tiên pháp khí uy lực quả nhiên bất phàm. Vội vàng phát lực vừa quát, hiện ra Bát Bảo kim thân, bát tí nâng Linh Lung Bảo Tháp. Ngăn không cho Kim Thư áp ép xuống.

Đồng thời xuất thủ, tế lên Thất Thái nguyên thạch, chiếu lên Kim Thư. Một đạo Thất Thái thần quang đánh lên Kim Thư, Kim Thư run lên hạ xuống, nhưng cũng không có rơi, mà vẫn tiếp tục ép xuống dưới.

“Bồ Tát quả nhiên pháp lực mạnh hơn ta rất nhiều. Tự bảo vệ mình có thừa, nhưng muốn lấy cái Kim Thư này lại lực bất tòng tâm!” Lâm Phong âm thầm chuyển ý niệm trong đầu, bên cạnh tứ nữ cũng nhin không được nữa bèn động thủ.

Thất Thái thần quang vừa mới oanh lên Kim Thư ở bên kia. Bên này Thất công chúa cũng tế lên Thiên Thương Cầm, một đoàn xích quang cũng trực tiếp đánh lên Kim Thư, Kim Thư run lên hạ xuống, rồi hướng lên trên bay lên vài phân.

Thất công chúa cùng Lâm Phong tại Bắc Câu Lô châu bế quan hợp thể tu luyện năm mươi năm. Pháp lực vốn dĩ đã nâng cao. Hôm nay lại đem chấp niệm ký thác vào cơ thể Lâm Phong, tiến nhập cực lạc đại đạo, pháp lực đạo hạnh càng mạnh thêm không dưới đại đồ đệ Dương Tiễn, lại có Thiên Thương Cầm trong tay. Cho dù đụng với một cái thân ngoại hóa thân cùng Quang Đản Đạo môn Kim tiên, cũng là thắng chứ không bại.

Hôm nay phần nộ ra tay, uy lực tự nhiên không thể coi thường.

Tam Bích tỷ muội cũng đồng thời hướng Quan Âm Bồ Tát ra tay.

Bích Du tiên tử tế lên hỗn độn thiên la tán, uyển chuyển thét lên lướt đến đối đầu.

Bích Nhu tiên tử cùng Bích Nguyệt tiên tử cũng là đều tự gọi lên Thái A Thần kiếm cùng Tam Âm Phá Ma toa đánh tới, Bồ Tát vội vàng cầm trong tay Thất Thái liên hoa ném ra ngoài, ngăn trở ba cái pháp bảo, nhưng còn phải phân thân đối phó Lâm Phong cùng Thất công chúa, rõ ràng có chút cố hết sức.

Lâm Phong phát lực vừa quát, xuất ra Thất Thái Nguyên thạch, hướng ngay vào mặt lại Quan Âm Bồ Tát đánh tới.

Bồ Tát nhận biết lợi hại, biết Thất Thái Nguyên thạch chính là thánh vật từ khai thiên sinh địa còn đứng phía trên cả Tiên Thiên thập đại thánh khí. Nếu như bị đánh trúng, sợ không chết cũng thành tàn phế.

Vội vàng búng ngón tay, thu hồi Kim Thư chống đỡ Thất Thái nguyên thạch. Đồng thời lấy tay ném đi, Thất Thái Liên hoa lại hướng tứ nữ úp xuống.

Bàn tay trắng nõn của Thất công chúa gầy nhẹ, một đoàn xích quang cuốn ra, lập tức đem Thất Thái Liên hoa đánh văng ra. Bích Du tiên tử lập tức tế lên Hỗn độn Thiên La tán bung ra hướng tới Quan Âm, Bích Nhu tiên tử cùng Bích Nguyệt tiên tử cũng tế lên Thái A Thần kiếm cùng Tam Âm Phá Ma thần toa đánh tới.

“Cực Lạc cung chủ này pháp bảo thật lợi hại, nhưng lại nhin không được. Quả thật là số trời như thế!” Quan Âm Bồ Tát tay trái ném ra bạch sắc liên hoa. Ngăn trở tứ nữ, cảm thấy bản thân mình bắt đầu thối chí.

Lâm Phong lại chăm chăm nhìn vào Kim Thư, tế lên Thất Thái Nguyên thạch mãnh liệt oanh kích. Tứ nữ cũng cùng hắn có chung suy nghĩ. Đều muốn nhân cơ hội đem Kim Thư đoạt vào trong tay, để sau này dùng chống đỡ kiếp nạn.

Chỉ là Kim tiên đại đạo vô cùng vô lượng. Một cái cảnh giới không chỉ là cách xa vạn dặm, Lâm Phong cùng Quan Âm Bồ Tát khách quan mà nói vẫn là kém nhau một cảnh giới. Tuy nhiên pháp bảo lợi hại, cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, chứ không thắng được Bồ Tát.

Trong tứ nữ, Thất công chúa so với Tam Bích tỷ muội pháp lực cao hơn một chút nhưng lại không bằng Lâm Phong. Rốt cuộc là vẫn còn kém Quan Âm Bồ Tát một sợi tóc. Giờ đều đánh ra chân hỏa, xuất ra pháp bảo mãnh liệt đánh tới.

Quan Âm Bồ Tát cũng động ý giận, té lên Kim Thư hộ thân. Cùng vợ chồng Lâm Phong năm người triển khai thần thông, tuy nhìn lên trên không gấp rút, nhưng dư ba pháp lực cường đại lại chấn đất rung núi chuyển, hư không sập sập, thanh thế rất kịch liệt. Tiên nhân trong phương viên nghìn vạn dặm đều bị kinh hãi đóng chặt sơn môn không dám ra ngoài để tránh gặp tai bay vạ gió.

Mấy người đang đánh nhau đến quên cả sống chết, giao chiến túi bụi. Đột nhiên, trên trời có một đám lớn mặc vân (mây đen) âm âm tiến tới. Nhanh chóng thổi về hướng đông nam. Quan Âm Bồ Tát thấy vậy lập tức sợ hãi, vội vàng nhảy ra khỏi vòng chiến, thân hóa kim quang, nhanh chóng hướng phương Tây phóng đi.

Lâm Phong năm người vì vậy mà khó hiểu, nhìn hồi lâu, Bích Du tiên tử đột nhiên gọi to: “Đường như là phía đông Hoa Sơn, chúng ta mau cùng qua xem đi!”

Lâm Phong tính nửa ngày cũng còn không tính ra về sau như thế. Lại cùng Bồ Tát đánh đến nửa ngày, cảm thấy thật tức giận, đang muốn tìm nơi trút giận, lập tức đáp ứng, năm người vội vàng dộn quang, truy theo mặc vân nhằm phía đông nam mà đi.

:

214. Chương 33 : Thân Ngoại Hóa Thân

Đám mây đen phía trước cuốn đi cực nhanh, Lâm Phong cùng tứ nữ thẳng đường chạy tới đông Hoa Sơn. Chỉ thấy cả đông Hoa Sơn phương viên hàng ức vạn dặm đều bị mây đen bao phủ. Phía trên mây đen cuộn cuộn, một pho tượng ma thần cao vạn trượng đang cùng tử y Đạo nhân thi triển đại thần thông biến thành vạn trượng đánh đến trời long đất lở, không gian chấn động.

Mắt thấy đám mây đen cuộn cuộn, ma thần tướng mạo dữ tợn khủng bố tay cầm một thanh hắc sắc trường đao. Mỗi đao đánh xuống đều khiến cho hư không vỡ thành vô số mảnh nhỏ bay loạn ra bốn phía. Mà ngay cả cương phong (gió trên cao) trên chín tầng trời đều bị chấn động sôi trào, tựa như toàn bộ thiên giới đều bị ném đi vậy.

Tử y đạo nhân tiên phong đạo cốt, tướng mạo đường đường, nhìn không ra tuổi tác. Trong tay không cầm binh khí, trên đỉnh đầu che một mảnh màu tím nhạt vân quang dùng để ngăn cản ma thần màu đen trường đao rõ ràng có chút cật lực.

Lâm Phong tính toán một chút, lập tức kinh hãi.

Lại nói thái cổ Hồng hoang, mười đứa con trai của Ma giới Đại Ma vương Xi Vương hóa thân thành đại nhật kim ô làm ác. Nhờ có yêu tộc là Cùng Thi Thủ cùng Hậu Nghệ đúc Xạ Nhật cung dùng tên bắn chết chín đứa. Còn lại một đứa con thì bị thượng cổ yêu thần Khoa Phụ đuổi giết hàng ức vạn dặm, cuối cùng thân vong vì vậy mới dẫn tới trận thượng cổ yêu ma đại chiến.

Ma vương Xi Vương nóng lòng muốn báo thù cho con, đuổi giết Hậu Nghệ cùng Khoa Phụ. Hậu Nghệ cùng với Đông Hoa thượng tiên có chút giao tình, nhân quả liên lụy khiến cho Đông Hoa thượng tiên ra tay tương trợ. Ma Môn thế lớn, cũng là yêu tộc vận số đã hết, Ma Môn hai đại thánh nhân ra tay, yêu tộc đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất không cách nào ngăn cản. Cuối cùng ngay cả Thiên Hoàng Thái Huyền cũng bị trọng thương.

Đông Hoàng Thái Nhất đã tu thành Hồn Nguyên thánh đạo, bắt sinh bắt diệt, vạn kiếp bất ma, tất nhiên là vô sự.

Sau khi lão quân lập nên nhân giáo, ban thưởng chỉ Thiên kiếm, Hiên Viên Thánh hoàng tuân theo pháp chỉ nhất thống nhân giáo trăm sát Ma vương Xi Vương. Ma Môn chạy khỏi tam giới ẩn cư ở trong U Minh Ma giới.

Chẳng qua là thân thể Xi Vương tuy bị chém nhưng Nguyên Thần chưa chết, trốn về Ma giới tu dưỡng. Gần đây mới khôi phục nhục thân pháp lực liền tới tìm Đông Hoa Thượng tiên chấm dứt nhân quả.

Xi Vương vốn là Ma Môn đệ nhất cao thủ, pháp lực Thông Thiên triệt địa, không dưới Đông Hoa Thượng tiên. Trừ phi là thánh nhân ra tay, hoặc là Hiên Viên Thánh hoàng thỉnh xuống chỉ Thiên kiếm chuyên chế phục Ma vương này, nếu không thì không ai có thể chế ngự được.

Tử y đạo nhân chính là Đông Hoa Thượng tiên dùng Tiên Thiên thánh khí Tử Long Tiêu xuất ra thân ngoại hóa thân, pháp lực cường hãn tới cực điểm. Có điều chân thân cùng tứ đại hóa thân khác không xuất hiện, chỉ với Tử Long Tiêu xuất ra thân ngoại hóa thân một người đối phó với Xi Vương thì có chút quá sức.

“Đông Hoa Thượng tiên tự lúc hỗn độn đã thành đạo. Cùng với tổ sư ta nghe giảng đạo, pháp lực thần thông quảng đại. Nhưng mà tại sao bản thể cùng tứ đại hóa thân khác lại một mực không ra tay?” Lâm Phong mau chóng trầm suy tính trước sau, nhưng thực sự vẫn tính không ra về sau.

Hai người kia đánh đến tối tăm trời đất, vũ trụ hăm sập. Năm người căn bản là tới gần không được, chỉ có thể từ phía xa ngoài trăm dặm quan chiến, ba Bích tỷ muội trong tâm gấp gáp, liên thanh nói: “Người kia là ai, sao lợi hại như thế. Sư tôn sợ là sẽ gặp phiền toái lớn, phu quân nhanh nghĩ biện pháp!”

“Xi Vương đến để cùng Đông Hoa Thượng tiên chấm dứt nhân quả. Ta còn có thể có biện pháp nào được, trừ phi là mời thánh nhân ra tay!” Lâm Phong trầm nghĩ, ngoài miệng lại không nói ra, chỉ đáp: “Đông Hoa Thượng tiên thần thông quảng đại. Bản thể chân thân cùng tứ đại hóa thân khác còn chưa ra, hẳn là còn có đối sách. Chúng ta đi cũng giúp không được. Trước xem tình huống rồi nói sau!”

Tam nữ cũng không còn biện pháp, chỉ có thể ở một bên lo lắng, cũng không giúp được gì.

“Đông Hoa lão nhi, ngươi không ở lại đông Hoa Sơn tu thân dưỡng tính, lại thay Hậu Nghệ ra mặt. Hôm nay ta thế phải chém hóa thân này của ngươi, mới có thể bớt cơn tức giận!” Ma vương Xi Vương rít gào liên tục, ma đao xoáy lên đầy trời hắc sát, cuộn cuộn nhằm Đông Hoa Thượng tiên chém tới. Hư không bị kéo dạt loạn ra bốn phía, chính xác là có uy lực hủy thiên diệt địa.

“Tên ma đầu kia, năm đó để ngươi thoát được một kiếp, bản đạo hôm nay thế phải vì Tam giới diệt trừ tai họa này là ngươi!” Đông Hoa Thượng tiên là ai sao có thể yếu thế. Đỉnh đầu tử quang đại thịnh, ngăn cản mây đen sập tới há miệng phun trùn lên. Lại nhổ ra một mảnh tử quang hóa thành một cái cự chưởng, hướng đầu Xi Vương đánh tới.

Hai người thi triển thần thông cùng quyết sinh tử, thanh thế quả thực như trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết. Vô số Không gian Loạn lưu bị cắt đứt rung rinh quay tít, tán loạn tứ phía rồi nhanh chóng lao về Cửu Thiên Cương sát phía trên Thiên giới.

Năm người Lâm Phong trốn ở một bên, cảm thấy áp lực tăng cao, tựa như bị Không gian Loạn lưu thổi sang Không gian Thứ cấp vậy. Liên vội vàng đem Linh Lung Bảo Tháp nâng lên đỉnh đầu, bảo vệ tứ nữ.

“Sao mà mạnh thế, ma đầu kia là người phương nào, sao lại lợi hại như thế!” Ba Bích tỷ muội căng thẳng trong lòng.

Lâm Phong nói: “Đây là Ma giới Đại Ma vương Xi Vương, lúc Hồng hoang đại chiến có cùng Đông Hoa Thượng tiên kết xuống nhân quả. Hôm nay vừa mới khôi phục nhục thể thần thông, đến cùng Đông Hoa Thượng tiên chấm dứt nhân quả. Người ngoài không thể nhúng tay, trừ phi là Hỗn Nguyên thánh nhân ra tay!”

Tứ nữ mặc dù là đã đem chấp niệm ký thác vào trong cơ thể hắn, đạo hạnh cùng hắn tương đương, nhưng vẫn tính không ra nhân quả của Đông Hoa Thượng tiên. Nhưng Lâm Phong là vì sinh ra trong hỗn độn, lại đã từng trải qua thượng cổ yêu ma đại chiến, bởi vậy mới ít nhiều có chút hiểu rõ.

“Ma vương Xi Vương?” Tam Bích tỷ muội kinh hô hoảng sợ thất sắc, hiển nhiên các nàng cũng nghe đã qua đại danh của Xi Vương.

Lâm Phong nói: “Yên tâm đi, Đông Hoa Thượng tiên đã sớm tính đến Xi Vương sẽ đến chấm dứt nhân quả nhất định là đã có biện pháp đối phó. Chúng ta cứ nên yên lặng theo dõi kỳ biến, chớ để bị tai bay vạ gió!”

Trong nội tâm cũng đang âm thầm tính toán, tên Xi Vương này thần thông quảng đại, pháp lực cường hãn, trừ phi mình đạt đến Hỗn Nguyên thánh đạo, trở thành Hỗn Nguyên thánh nhân mới có thể đối phó. Nếu

không cho dù có xông lên thì cũng là đâm đầu chịu chết. Đông Hoa Thượng tiên mặc dù là sư phó của lão bà mình, nhưng mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn nên cũng không đưa đầu ra hứng tai bay vạ gió này được.

Lại nghĩ tới Đông Hoa Thượng tiên thì lục niệm là sinh, tử, thiện, ác, chấp, khúu đã chém gần xong. Chỉ còn sinh niệm là chưa có chém cũng tức là chưa chém chính mình. Chỉ cần là chém tới sinh niệm, đạt được lục thần hợp nhất, luyện thần thành thánh, đạt được đại thừa quy nguyên mà quay trở lại Hồn Nguyên thánh đạo, bất sinh bất diệt, tuyệt đối không thành ma.

Tử y đạo nhân này vốn là Đông Hoa Thượng tiên dùng một trong Tiên Thiên thập đại thánh khí Tử Long Tiêu hóa ra. Có đại thần thông, so với chân thân còn muốn lợi hại hơn. Xi Vưu thần thông không thua gì Đông Hoa Thượng tiên, hai người đánh nhau uy thế làm chấn động đến chín tầng trời. Cả trên Linh Tiêu Bảo Điện chúng thiên thần cảm nhận rõ ràng thanh thế khổng lồ này.

Chỉ là nhóm thần tiên cuối cùng cũng còn có chút kiến thức. Biết rõ lai lịch của hai người kia nên cũng không dám đụng đến, đều tự trốn trong tiên phủ đóng cửa không ra. Để tránh gặp tai bay vạ gió.

Lão già Ngọc đế thì đã trốn đến Dao Trì tránh họa từ sớm.

Lâm Phong cũng trốn ở một bên, giấu thân ẩn hình không xen tay vào được. May mắn là Ma vương Xi Vưu một lòng chỉ nghĩ chém chết thân ngoại hóa thân này của Đông Hoa Thượng tiên cho hả giận, không có thời gian rảnh đi để ý tới bọn Lâm Phong mấy con ruồi muỗi.

Trong Hồn độn không có năm tháng, đều là một mảnh hư vô, vô cùng vô tận, vô biên vô hạn, không có tận cùng.

Nếu là tiên nhân bình thường tới được nơi này, tại trong Hồn độn nơi đây đi cả ức vạn năm, chỉ sợ cũng là đi vòng quanh tại chỗ mà thôi. Chỉ có người biết rõ nội tình, mới biết rõ trong Hồn độn không bến bờ này thì chỉ có Hồn Nguyên thánh nhân mới có đủ thần thông mở ra Thanh Tịnh chi địa.

Trong Hồn độn có một khối Thanh Tịnh chi địa, tên là Tây Thiên cực lạc thế giới. Chính là do đại thừa Phật chủ, nam mô A Di Đà Phật mở ra cực lạc Tịnh Thổ có ba nghìn thế giới, do ba nghìn Phật đà đệ tử dưới trưởng chia nhau trông giữ.

Trong Thế giới cực lạc có Lưu Ly ngọc phỉ, Linh sơn thắng cảnh, có Thiên Nữ Tán Hoa, đồng tử báí Phật, có tùng già uốn như rồng, tiên hạc vỗ cánh, một cảnh trang nghiêm, không có nửa phần hồng trần tục khí. Phật quang chiếu khắp muôn nơi, hàng tỉ Phật tử đều là thoát khỏi âm dương luân hồi, đắm chìm trong Phật quang của A Di Đà Phật .

Trong Tịnh Thổ không nhiễm nhân quả, không dính hồng trần, vừa vào cực lạc, sẽ thoát ly khỏi hồng trần nhân quả, Phật quang chiếu khắp muôn nơi. Sinh cũng tốt, chết cũng tốt, đều cùng thoát ra tam giới, trong không quan hệ tới luân hồi, mãi mãi được vĩnh sinh cực lạc.

Tòa Lôi Âm Tự trang nghiêm vô cùng tọa lạc trên Linh Sơn, Phật âm Phạm xướng lượn lờ truyền ra. Đúng là đứng đầu vạn Phật nam mô A Di Đà Phật đang giảng kinh trong Bảo tự.

Phàm là nghe được Phật âm Phạm xướng, bất kể là ma hay là yêu, là người hay là súc sinh, tạp niệm trong lòng đều bị lập tức tẩy rửa sạch sẽ để tắm trong Phật âm Phạm xướng, lĩnh ngộ thiên nhân tạo hóa.

Tại trong Lôi Âm Bảo tự, một pho tượng Phật đà cao sáu trượng như ngồi trên mười hai đài hoa sen giảng kinh, đỉnh đầu phát tán vân quang. Hai khóa Xá Lợi trắng, vàng to bằng chén ăn cơm ở trong Phật quang chìm nổi bất định. Tán mát ra nhu hòa Phật quang, chiếu khắp đại thế giới.

Ở hai bên có hai Phật đà ngồi trên đài sen. Bên trái chính là Nhiên Đăng cổ Phật, bên phải chính là nam mô Di Lặc Phật.

Ba nghìn Phật đà trang nghiêm nhìn thẳng, chia ra thành hai hàng ngồi trên đài sen hợp thành chữ thập nghe giảng đại đạo.

Phật môn có nhân quả, quá khứ ,hiện tại, tương lai thuyết tam thế . Nhiên Đăng cổ Phật sinh ra trong hồn độn, nghe nói từng là sư phụ A Di Đà Phật. Bởi vậy được tôn là thượng cổ Nhiên Đăng quá khứ Phật (kiếp trước), A Di Đà Phật là Phật kiếp hiện tại, nam mô Di Lặc tôn vương Phật thì là vị lai Phật (kiếp tương

lai). Khi Hồn độn mở ra chín chín tám mươi một năm, sau khi thiên địa quay về Hồn độn thì A Di Đà Phật sẽ nhập Niết bàn.

A Di Đà Phật đã từng tiên đoán, đợi sau khi thiên địa trọng khai, nam mô Di Lặc vị lai Phật ở trong Long Hoa quang thế giới dưới cây Long Hoa đạt thành tịch diệt Hồn Nguyên, trở thành vị lai đại thừa Phật chủ, tiếp tục phát dương Phật hiệu.

Bất quá những điều này chỉ là Phật môn giáo điều, về phần là thật giả thì còn phải coi lại .

A Di Đà Phật đột nhiên đình chỉ giảng kinh, tính toán một chút, liền quay qua phía Nhiên Đăng cổ Phật nói: “Thỉnh đại tăng tới Nam Chiêm Bộ châu đông Hoa Sơn một chuyến!”

Nhiên Đăng cổ Phật lập tức sáng tỏ, chấp tay hành lễ nói: “Tuân Phật tổ kim chỉ!” Lập tức một cỗ Phật quang bay ra khỏi Tây Thiên, thẳng hướng đông Hoa Sơn đi đến.

Lại nói Đông Hoa Thượng tiên cùng Đại Ma vương Xi Vưu thi triển thần thông đánh nhau một ngày một đêm. Đông Hoa Thượng tiên chân thân cùng tứ đại thân ngoại hóa thân đi đâu không thấy. Xi Vưu pháp lực Thông Thiên triệt địa, chỉ với Tử Long Tiêu xuất ra một hóa thân này thì khó có thể chống lại. Một chút sơ xảy đã bị Xi Vưu ma đao chém trúng, hóa thành một cây Tử Long Tiêu rơi xuống, Nguyên Thần bị quăng vào luân hồi chuyển kiếp.

“A!” Tam Bích tỷ muội nghẹn ngào kinh hô, mặc kệ ba bảy mươi hai mốt đòi xông ra ngoài. Lâm Phong cùng Thất công chúa biết rõ lợi hại, vội vàng đem ba tỷ muội gắt gao giữ chặt. Trong lòng cũng thầm giật mình, cũng không nghĩ tới chuyện này sẽ xảy ra, càng không nghĩ ra chân thân của Đông Hoa Thượng tiên cùng tứ đại hóa thân vì sao cũng không xuất hiện.

” Lão già người làm hỏng chuyện tốt của ta, cuối cùng phải chém hóa thân này của người cho hả giận!” Ma vương Xi Vưu cuồng tiếu, nhưng cũng không đi thu lấy Tử Long Tiêu. Ma đao vung lên, muốn đem đông Hoa Sơn san thành bình địa.

“A Di Đà Phật!” Trên không một tiếng Phật hiệu vang lên. Mây đen tản ra, sắc trời mở rộng, đầy trời kim quang chiếu tới rồi hạ xuống một khuôn mặt khô gầy hiền lành kim thân Phật đà, chính là Nhiên Đăng cổ Phật.

“Ngã Phật từ bi, đạo hữu không thể tạo nhiều sát nghiệp!” Nhiên Đăng cổ Phật trên đầu hiện Phật quang, lơ lửng một khóa xá lợi màu vàng Xá Lợi. Kim quang đại phóng, xua tan ma vân cuộn cuộn mà chấp tay nói: “Phật môn quảng đại, đạo huynh nhân quả sâu nặng . Bần tăng đặc biệt đến độ đạo hữu tới sống ở Tây Thiên cực lạc Tịnh Thổ!”

“Ta khinh!” Ma vương nghe vậy nổi trận lôi đình, ma vân trên đầu lại cuộn cuộn sôi trào lên, rít gào nói: “Tên tặc ngu ngốc này không trốn trong miếu ăn chay niệm Phật, lại muốn tới độ ta đi Tây Thiên, tức chết ta mà!” Ma đao vung lên, hướng Nhiên Đăng cổ Phật bổ tới

Lâm Phong thầm nghĩ: “Sao lại nhảy ra tên thần côn này vậy, Nhiên Đăng cổ Phật này đã bước vào đại tịch diệt, cách tịch diệt Hồn Nguyên thánh đạo cũng chỉ vẹn vẹn một bước mà thôi. Pháp lực thần thông không dưới Đông Hoa Thượng tiên, sợ là lại có trò hay để xem đây!”

“Sổ trời đã như thế, đạo huynh sao còn có thể khăng khăng một mực!” Nhiên Đăng cổ Phật tuyên đọc Phật hiệu, vung tay ném ra một cái bình bát màu vàng (chén ăn của sư) bay tới, không ngừng phồng lớn lên gấp mấy vạn lần hạ xuống, đem Xi Vưu bắt lại. Chính là nam mô A Di Đà Phật ban thưởng xuống pháp khí, đem Xi Vưu thu đi vào.

“Phật môn không độ người không có duyên, đạo hữu cùng Phật môn ta có duyên nhân quả. Hôm nay chính là theo bần tăng tới nơi cực lạc!” Lập tức hóa thành Phật quang, hướng Tây Thiên đi tới.

“Thả ta ra, các người giữ ta làm gì!” Ma vân tan đi, Tam Bích tỷ muội mắt đẹp trừng trừng, vùng vẫy muốn tiến lên xem cho rõ ràng.

“Vô Lượng Thiên Tôn!” Lại nghe được trong hư không một tiếng đạo hiệu vang lên, một đạo nhân áo xám hiện ra. Dưới chân đạp một đám tường vân nói với Tam Bích tỷ muội nói: “Chớ gấp, chớ gấp, vì sư hôm nay kết thúc nhân quả, thoát khỏi kiếp nạn. Ta và các người dứt tình cảm thầy trò, Tử Long Tiêu này để

cho người chống đỡ kiếp số. Cần nói một lời tặng lại các người, tam giới sắp nổi lên kiếp số các người không thể khinh thường vọng động, để tránh bị mất mạng!”

“Sư phó!” Người tới chính là Đông Hoa Thượng tiên, ba tỷ muội thấy vậy lập tức mừng rỡ, liền đi ra bái kiến.

Đông Hoa Thượng tiên bước tới, phát ra một mảnh tiên quang, đem ba tỷ muội nâng lên, cười nói: “Bọn người cùng Lâm đạo huynh có duyên vợ chồng chưa xong, hôm nay đã nhập vào Cực Lạc cung. Tình thầy trò của ta và các người đã hết. Từ nay về sau không thể làm như thế, miễn cho người ta chê cười!”

Lập tức đem Tử Long Tiêu giao cho Bích Nhu tiên tử.

Ba tỷ muội kinh hãi nói: “Một ngày làm thầy cả đời làm cha, sư phó sao nhẫn tâm đuổi tỷ muội chúng ta ra khỏi sư môn!”

Đông Hoa Thượng tiên thở dài: “Căn nguyên này cũng khó có thể nói rõ ràng. Thôi, thôi, tùy vào các người vậy! , ”

Ba tỷ muội lúc này mới chuyển buồn sang vui.

Lâm Phong đợi nửa ngày, lúc này mới có cơ hội, tiến lên chấp tay thi lễ, nói: “Đạo huynh mạnh khỏe?” Hắn sống ở Hỗn độn, từng cùng Đông Hoa Thượng tiên nghe tổ sư đời trước giảng đạo. Hơn nữa địa vị cũng không nhỏ, ngay cả Tam Thanh cũng không bái, tự nhiên không cần như ba tỷ muội hướng Đông Hoa Thượng tiên hành đại lễ.

“Đạo huynh hữu lễ!” Đông Hoa Thượng tiên vội vàng hoàn lễ: “Một chút việc nhỏ, nhưng lại làm phiền đạo huynh. Bần đạo nhân quả đã xong, tam giới đại kiếp nạn sắp nổi lên, đạo huynh cần bảo trọng !” Nhưng trong nội tâm lại thở dài một hơi: “Sợ là sau này vẫn không thể bình an, chỉ có thể trông cậy vào Cực Lạc cung chủ này !” :

215. Chương 34 :đến Đại Côn Luân

Trên đường , ba Bích tỷ muội vẫn còn lo lắng không thôi, Bích Nhu tiên tử tuy lấy được thánh vật Tử Long Tiêu , nhưng lại không có nửa điểm cao hứng nổi. Dù sao Tử Long Tiêu chính là do sư tôn dùng chống đỡ thánh vật trong trận chiến, hôm nay thần thông phổ biến nhất đại thân ngoại hóa thân bị chém, nếu là gặp lại cường địch, nên như thế nào cho phải.

Lâm Phong trong nội tâm lại có suy nghĩ khác. Tử Long Tiêu chính là Tiên Thiên thánh khí, có đại công quả, có thể dùng để chống đỡ kiếp nạn, Đông Hoa Thượng tiên đem Tử Long Tiêu cho Liễu Bích Nhu tiên tử, nhân tình này muốn đem đến trên đầu của mình.

Nhân tình này đối với thần tiên cũng đều có tác dụng, Tử Long Tiêu cũng không phải là cho không.

Huống hồ rằng Đông Hoa Thượng tiên đã thành đạo từ trong hỗn độn, Hồng hoang đại chiến cũng không trúng phải kiếp nạn, tu luyện trăm triệu năm pháp lực thần thông cực kỳ tinh thâm. Lại có Tử Long Tiêu làm thân ngoại hóa thân. Theo đạo lý mà nói, như thế nào cũng không có khả năng phải đưa thân cho báo oán, hôm nay lại mượn cơ hội bình giải sức mạnh của thân ngoại hóa thân. Trong này khẳng định có vấn đề chỉ là hắn cũng không thể tìm ra nguyên nhân trong đó mà thôi.

Thất công chúa ngoài cuộc tỉnh táo, tự nhiên cũng có thể đoán được ra một chút nguyên nhân. Thấy ba Bích tỷ muội khuôn mặt u sầu, không khỏi khuyên nhủ:” Đông Hoa Thượng tiên thần thông quảng đại, đạo hành cao không lường được. Ngài đã đem Tử Long Tiêu cho các muội, khẳng định có dụng ý. Các muội không cần suy nghĩ nhiều, tránh cho việc tu hành bị hủy!”

Ba tỷ muội đột nhiên bừng tỉnh, đều chột nói: ”Tỷ tỷ nói thật đúng!”

Khúc mắc đã được giải, vợ chồng năm người hướng Côn Luân phái đi.

Thiên giới có ba mươi sáu tiên đảo sơn, Côn Luân phái tại cực tây chi địa, vốn là một khối tiên gia phúc địa. Trong đó có nhiều ẩn cư tán tu tiên nhân, mà nguyên tên của nó không phải là Côn Luân. Chỉ là Côn

Luân khai phái tổ sư tại nhân gian thành đạo phi thăng tiên giới, lại dựng lên Côn Luân môn hộ, mới đặt tên núi là tây Côn Luân.

Công Cộng vì tức giận đập vào Bất Chu Thiên đục gãy nửa thanh trụ chống trời. Có thượng cổ Kim tiên lấy trụ trời tế luyện thành thượng cổ pháp bảo đầy uy lực Đả Tiên Ấn. Hồng hoang đại chiến thì Kim tiên chết, Đả Tiên Ấn không biết làm sao lưu lạc đến nhân gian, bị Côn Luân phái tổ sư Tây Hoa Tử đoạt được, mới mượn vật này thành đạo.

Sau khi bay lên tới địa giới tại trận chiến này ngăn cản kiếp nạn. Bởi vậy Côn Luân phái tại địa giới cũng càng ngày càng cường đại, ngay cả những ẩn cư tại tây Côn Luân tu hành pháp lực cao cường vì Đả Tiên Ấn thượng cổ pháp bảo nên đều muốn cho hắn vài phần mặt mũi.

Hơn nữa Tây Hoa Tử giao du cực lớn. Từ trên là những thần tiên ở Thiên giới đến dưới là những tán tu ở hạ giới đều nhiều ít cùng lão giao hảo, thiên quan Tán tiên chạm giới luật của trời có người thay hắn nói chuyện. Gặp cường địch cũng có vô số thân bằng hảo hữu chạy đến trợ giúp, có thể thấy bình thường không phải ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh.

Lâm Phong năm người đuổi tới Côn Luân sơn, mới phát hiện Côn Luân phái đã sớm bày trận đợi chờ. Tây Hoa Tử sớm đã vào Kim tiên đại đạo, tính đến ngày gần đây có cừu gia vô cùng lợi hại tìm đến cửa, bởi vậy đã mời tới vô số tiên nhân cùng lão giao hảo. Cũng tự mình mở ra hộ sơn cấm pháp tọa trấn.

Lâm Phong vợ chồng năm người hạ tường quang xuống, chỉ thấy tây Côn Luân hộ sơn cấm pháp toàn bộ khai triển. Trên không trung nâng một đám vân quang, dưới mặt đất có hai mươi người cả trai lẫn gái tăng đạo tục đều có. Hơn nữa lại có một đại hán thân hình to lớn dị thường đi chân trần, cũng là tiên giới đứng thứ ba mươi sáu ở núi Vương Ốc là Xích Cước Đại Tiên.

Chính giữa là một người tiên phong đạo cốt lông mày trắng đúng là Côn Luân khai phái tổ sư Tây Hoa Tử, đứng phía sau là bốn đạo một ni, cũng là côn cá lực tiên xưng là Diệu Huyền, Diệu Nhất, Huyền Pháp, Diệu Hoa, Diệu Ngôn ngũ vị. Phải nói sư thái Diệu Ngôn bị Phật môn độ hóa phải nhập vào Bà Sa Tịnh Thổ bái Như Lai làm Tọa hạ ni cô, lần này cũng tới trợ uy.

Hai bên có hơn mười vị tiên nhân tu vi cao thâm, ngoài ra Tây Hoa Tử cũng mời vài người bạn tri giao ở đại phương khác.

“Bản công chủ thật là có thể diện lớn, lại làm cho Côn Luân phái bày trận diện nghênh đón như thế, thật là tam sinh hữu hạnh!” Tiếng cười lớn vang khắp không trung, Lâm Phong năm người rơi vào phía trước dãy núi, quét mắt liếc vào chúng tiên, hướng Tây Hoa Tử nói: “Sớm nghe nói về tây Côn Luân khai phái tổ sư Tây Hoa Tử đạo trường giao du rộng lớn. Quả thật mắt thấy không bằng tai nghe, lại mời nhiều tiên nhân như vậy đến nghênh đón bản cung chủ, thật sự là may mắn”

“Yêu đạo như thế nào vô lễ như thế, phải bắt hắn nhìn e dè hơn!” Những tiên nhân thấy thế thì đều là cảm thấy tức giận. Nhưng cũng không tiện ra tranh trước chủ nên tất cả đều quay lại nhìn Tây Hoa Tử.

Tây Hoa Tử cùng Lâm Đồng ở nhân gian thành đạo so với Lâm Phong sớm không biết bao nhiêu vạn năm. Tại Tiên giới tùy tiện thỉnh cả tám lễ tám ngàn tiên nhân đến hỗ trợ cũng không phải là việc gì khó. Đương nhiên sẽ không đem Lâm Phong cái loại chim non mới ra ràng này để vào mắt, nghe vậy cười to nói: “Người là yêu đạo hung tàn thành tánh, diệt sát người của đạo ta, hôm nay đang muốn đòi lại món nợ đó!”

Thất công chúa cười gằn nói: “Người cái lão lông dài này thật là cuồng vọng, có bản lĩnh gì mà đòi nợ chỗ phụ quân ta?”

Sư thái đứng phía sau Tây Hoa Tử giận dữ nói: “Thứ yêu nghiệt các ngươi làm nhiều việc ác. Côn Luân chính là tiên đạo đại phái, đang muốn trừ ma vệ đạo, cho tam giới một cõi thanh bình!”

Tứ nữ vốn là có lòng bất mãn, ba Bích tỷ muội nghe xong, cũng cảm thấy tức giận. Bích Du tiên tử nói: “Người cái đồ ngốc đầu ni cô không đi ăn chay niệm Phật, còn chạy tới nơi này cuồng ngôn, Côn Luân tự xưng vì tiên đạo đại đạo, không quản nổi đệ tử giáo môn hạ, mượn cớ ức hiếp đồng đạo làm chuyện ác. Hôm nay muốn đem bọn ngụy quân tử các người đánh vào luân hồi!”

Năm tiên nhân nghe được giận dữ lập tức mở miệng mắng, nhưng tiên nhân do Tây Hoa Tử mời đến trợ giúp lại ngậm trầm trồ khen ngợi. Côn Luân phái có tính cách gì, bọn họ đều biết rõ.

Chỉ là bởi vì cùng Tây Hoa Tử có vài phần giao hảo nên mới không thể không đến trợ giúp. Nhưng lại ngậm khó chịu phi thường Côn Luân phái kiêu ngạo ương ngạnh, ý vào người đồng thể mạnh ức hiếp đồng đạo. Cái này trước kia tại tây Côn Luân những tu hành tán tiên cũng vì bất mãn Côn Luân phái bị Côn Luân phái diệt sát không ít tiên nhân.

Tây Hoa Tử cười ha ha nói: "Miệng lưỡi bọn yêu nghiệt các ngươi thật lợi hại, dám đổi trắng thay đen"

Lâm Phong mỉm cười nói: "Bản cung chủ từ lúc đắc đạo dưới nhân gian, bị người Côn Luân thô lậu các ngươi đui giết nên vô duyên có phải đi nhiều đường quanh co. Hôm nay muốn cùng người tính toán rõ ràng!" Lại hướng mười người Tây Hoa Tử mời đến nói: "Vài vị đạo hữu đều là người ngoài, vì sao không ẩn tu, lại muốn nhúng tay vào. Việc này có rất nhiều nhân quả, sau này đại kiếp nạn đến, cũng là không ổn!"

Trong lòng cũng là âm thầm so đo. Những người được mời đến tu vi kém nhất cũng không kém so với tứ nữ bao nhiêu, phần lớn đã một chân bước vào Kim tiên đại đạo tiên nhân. Tuy vẫn chưa có thành tựu thân ngoại hóa thân, nhưng đều tu luyện thành Nguyên Thần thứ hai, so với chính mình không kém hơn bao nhiêu.

Nếu mà Côn Luân phái thô lậu muốn quần áo, cũng phải tốn chút động chân tay.

Hơn mười vị tiên nhân nghe xong trong bụng cũng là vừa động. Lại thấy Cực Lạc cung chủ có ý tốt khuyên bảo, trong bụng cũng sinh suy nghĩ khác. Bọn họ đều có chút đạo hạnh tiên nhân, tuy không tính ra thiên cơ ít nhiều thế nào, nhưng có thể thấy không lâu nữa sợ cũng không còn được thái bình. Tự nhiên muốn tự giữ mình, xác định không muốn dính quá nhiều nhân quả. Nếu không đại kiếp nạn vừa đến thì chính là kiếp nạn nặng nề.

Có điều nhân tình này, đối với thần tiên cũng đồng dạng giống nhau có tác dụng, nhưng cũng không thể để mất mặt nên đều liếc mắt nhìn nhau trao đổi ánh mắt rồi mới nói: "Người Cực Lạc cung cậy thế hành hung, diệt sát Tây Hoa Tử đạo hữu của đạo Nho ở nhân gian chính thống. Hôm nay bản đạo cũng muốn thay Tây Hoa Tử đạo hữu đòi lại công đạo!"

Tây Hoa Tử vẫn âm thầm lưu ý động tĩnh của tiên nhân, đến lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cười to nói: "Bản đạo hôm nay liền cùng các vị đạo huynh thể thiên hành đạo. Trừ Cực Lạc cung chuyên ủng hộ yêu nghiệt này cho tam giới một cõi thái bình thể giới!"

Lâm Phong cười khẩy nói: "Đúng là không biết chết, sau khi xuống địa ngục đừng trách bản cung không đề tỉnh qua các ngươi!" Lập tức không nói lời nhảm, gọi Lung Linh bảo thấp hộ thân. Thấy Thái Thần quang lóe lên nhắm đúng ngay mặt chúng tiên hướng tới.

Tứ nữ cũng không chậm trễ niệm chú xuất pháp bảo của mình đánh tới, một chút cũng không khách khí. Các nàng tuy trải qua muôn đời, sớm không phải là tứ nữ lúc trước. Nhưng hiện nay đã sáng tỏ dù trước hay sau thì tự nhiên theo ý tứ của Lâm Phong mà làm việc.

"Yêu nghiệt, đang muốn xem chút thủ đoạn của các ngươi!" Tây Hoa Tử có thể không nhận biết hai kiện pháp bảo của Lâm Phong lại lịch ra sao. Thấy Lâm Phong dùng Thất Thái Nguyên thạch đánh tới thì xuất ra Đả Tiên Ấn đánh. Đả Tiên Ấn đột nhiên biến lớn tựa như một tòa Thái Sơn hướng Thất Thái Nguyên thạch định đập bể.

Những tiên nhân mời đến trợ giúp đều ra tay, gọi ra pháp bảo tiếp chiến tứ nữ, còn có vài lưỡi phi kiếm hướng Lâm Phong nện tới âm thầm bay chung với pháp bảo Đả Tiên Ấn. Trong lúc nhất thời lưu quang dị sắc đầy trời, pháp bảo lộn xộn bay tới, mà ngũ thải sơ ly dưới ánh sáng ẩn nấp nhưng lại hiện ra sát khí vô cùng.

Lâm Phong thấy Tây Hoa Tử gọi ra Đả Tiên Ấn đón đỡ Thất Thái Nguyên thạch thì cảm thấy phải dốc sức, thầm nghĩ: "Người cái lão tạp chủng cũng không biết chữ chết, cho người có tới mà không có về!" Lập tức mặc kệ mấy thanh phi kiếm, chỉ hiện Bát Bảo kim thân ngăn cản. Dùng Lung Linh Bảo Tháp bảo vệ bản thể rồi toàn lực thúc dục Thất Thái Nguyên thạch hướng Đả Tiên Ấn đánh tới.

Một tiếng ‘Phanh’ vang khắp đất trời, Thất Thái Nguyên thạch đánh vào trên Đả Tiên Ấn. Tây Hoa Tử cảm thấy không ổn, thầm kêu một tiếng: “Không tốt!” Muốn thu hồi lại pháp bảo nhưng mà không còn kịp. Đả Tiên Ấn bị Thất Thái Thần quang đánh trúng lập tức lùi về thu nhỏ lại như ban đầu mà rơi xuống đất.

Thất Thái Nguyên thạch cũng chấn động bay trở về.

“Sao lại như thế, yêu đạo dùng là pháp bảo gì thật là lợi hại, sao lại chưa từng nghe nói qua!” Tây Hoa Tử thành đạo tại nhân gian lại không trải qua Hồng hoang đại chiến thì làm sao nhận ra được đây là pháp khí đỉnh cấp từ thuở khai thiên. Thấy Đả Tiên Ấn bị rơi xuống lão lập tức giập mình kinh hãi, liền vội gọi hồn về muốn thối lui.

“Hôm nay phải cho lão tạp chủng xông ra ngoài, coi như lão tử đi tìm khối đầu hủ đập chết mình!” Lâm Phong thầm nghĩ trong bụng rồi bấm tay gọi ra ba vị Thần Phong linh. Một luồng tam vị Thần Phong thổi tới Tây Hoa Tử rồi mới vội vàng thu Thất Thái Nguyên thạch.

Vài lưỡi phi kiếm lúc này cũng nện trên Linh Lung Bảo Tháp ầm ầm nổ vang. Hào quang của mấy thanh bảo kiếm ảm đạm đi mà khe bay trở về. Lâm Phong tâm thần chấn động thiếu chút nữa là té xuống đụn mây. Vội vàng ổn định thân hình, không để ý gì nữa chỉ xuất ra Thất Thái Nguyên thạch đánh nữa.

Tây Hoa Tử sợ hãi vội rút lui về phía sau mãnh liệt chống lại một đạo Thần Phong thổi tới đây. Trong lúc cấp bách gọi ra một mảnh Kim phù hộ thân. Đó là do lão đạo ở bên kia Thiên giới ngân hà dùng vạn năm công phu thu thập ngân hà tinh sa cùng tiên pháp tế luyện thành hộ thể thần phù.

Kim phù tản mát ra vạn đạo kim quang đúng là rất có khí thế. Có điều là tam vị Thần Phong linh không hổ là tam vị Thần Phong, trừ phi có Tị Phong châu hoặc Tiên Thiên thánh khí mới có thể ngăn nổi nên Kim phù thì không cách nào ngăn cản tam vị chân thần.

Tam vị chân thần phá vỡ Kim quang, trực tiếp cuốn thẳng đến, Tây Hoa Tử thấy mình dùng tiên pháp tế luyện tiên phù không có hiệu quả lập tức sợ hãi thầm nghĩ một tiếng: “Kiếp số đến rồi!” Rốt cuộc không kịp tránh đi. Bị Thần phong thổi tới, Nguyên Thần trực tiếp nhảy ra khỏi thân thể, thiếu chút nữa là bị thổi vào luân hồi Huyết Trì.

Tây Hoa Tử sớm giết mình hồn bay lên trời, đâu còn bận tâm người khác sống chết thế nào. Kim quang lóe lên hai cổ Nguyên Anh được tiên quang muốn mượn cơ hội bỏ chạy. Bởi vì Tây Hoa Tử đã tu thành đệ nhị Nguyên thần, chỉ là còn chưa cất lực niệm để thành thân ngoại hóa thân, vì thế có hai Nguyên Anh.

Hai cổ Nguyên Anh vừa muốn bỏ chạy lại bị Thất Thái Nguyên thạch vừa vạn đánh tới thân hình cụt diệt.

“Sư phó!” Côn Luân lục tiên vừa mới cùng tứ nữ giao thủ đã thấy sư phó gặp nạn lập tức sợ hãi cùng đều bật thốt lên. Những tiên nhân được mời đến trợ giúp cũng kinh hãi không hẹn mà cùng thu pháp bảo đứng nhìn, chỉ đợi có tín hiệu không tốt lập tức chuẩn bị. Đúng là vẫn còn coi cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn.

Vừa rồi bọn họ tế lên phi kiếm đánh vào trên Linh Lung Bảo Tháp cũng không có làm pháp bảo hộ thân của Lâm Phong rơi xuống liền biết là tôn bảo này là Tiên Thiên pháp khí vô cùng lợi hại. Cực Lạc cung chủ có bảo vật cỡ này hộ thân thì chính mình hôm nay không thể có được chỗ tốt. Đâu còn có thể suy nghĩ ngu ngốc thay Côn Luân phái mà mất không tánh mạng

Có mấy tiên nhân đã thêm thường Đả Tiên Ấn, nay thấy chủ chết nên coi nó là vật vô chủ liền động lòng tham nhân cơ hội vội mau đi thu Đả Tiên Ấn

Pháp bảo của Lâm Phong quả thật là lợi hại đệ nhất tam giới. Nhân cơ hội diệt xong Tây Hoa Tử lão đạo thấy mấy tiên nhân lại không rra tay với mình mà là đi đoạt Đả Tiên Ấn thì lập tức chửi ầm lên: “Đích thực là vô sỉ!” Hắn lại xuất ra tam vị Thần Phong thổi tới, Thất Thái Nguyên thạch cũng theo sát đánh ra.

“Không tốt, cũng là nhắm trúng sát khí của Cực Lạc yêu đạo này, thật là không ổn!” Mấy tiên nhân thấy Lâm Phong nhắm ngay nhóm người mình thì đâu còn dám tranh giành chiếm Đả Tiên Ấn vội quay đầu bỏ chạy. Cái pháp bảo này tuy lợi hại, nhưng so với mạng nhỏ của mình thì liệu có còn ý nghĩa được chăng.

Cho dù pháp bảo lợi hại thế nào, không thể so với tính mạng của mình, không có tánh mạng thì

cái gì cũng là hư không.

:

216. Chương 35 :trăm Thảo Trừ Căn

Bên kia tứ nữ cùng Côn Luân ngũ tiên giao đấu cũng thật kịch liệt. Diệu Ngôn sư thái té lên một cây Hàng Ma xử, Diệu Pháp Chân nhân sử dụng một lưỡi phi kiếm, hai người này vây công thất công chúa. Còn Diệu Nhất, Diệu Huyền, Diệu Hoa cùng Tam Bích tỷ muội cũng đánh nhau hấp dẫn xiết bao. Mỗi người đều thi triển thần thông, miễn cưỡng cũng ngăn cản được thể công của Tam Bích tỷ muội.

Có điều là Tây Hoa Tử chết đi, còn đám tán tiên nhân mời đến trợ giúp lại rủ nhau giải tán, cái này khiến ngũ tiên còn lại đã sớm sinh ý thoái lui. Do vậy động thủ khó tránh khỏi bó tay bó chân. Hơn nữa pháp lực thần thông cũng không thắng được tứ nữ, pháp bảo thì càng không bằng, mọi người đều lâm vào tình trạng nguy hiểm sợ là không bao lâu nữa liền phải theo gót lão đạo Tây Hoa Tử.

Thất công chúa lấy ra Thiên Thương cầm, vân quang màu đỏ đánh phá khắp nơi. Diệu Ngôn cùng Diệu Pháp tránh né đủ mọi đường chật vật chịu không nổi.

Diệu Ngôn sư thái lấy từ tầng bào ra một đạo kim phù phật môn tỏa Phật quang màu vàng hộ thân. Đó chính là hộ thể kim phù mà Sa Bà Tịnh Thổ Như Lai sử dụng, có thể kháng cự vạn ma.

Mặc dù pháp lực của Thất công chúa vượt qua Diệu Ngôn, nhưng Sa Bà Tịnh Thổ Như Lai đã tiến nhập tịch diệt chi đạo, chỉ thiếu chút nữa là đem bản thể ký thác hư không trở thành Tịch Diệt Hồn Nguyên, pháp lực thần thông không dưới Đông Hoa thượng tiên cùng Trấn Nguyên đại tiên. Cả Tây Thiên Phật đà cũng chỉ có Nhiên Đăng Cổ Phật cùng Phật Di Lặc mới có khả năng so sánh.

Thất công chúa tuy tiến nhập Cực Lạc đại đạo, nhưng pháp lực thần thông thì vừa vừa bước vào trình độ Kim tiên. Tuy trong tay có Thiên Thương cầm, nhưng lại phá không được Như Lai hộ thể kim phù nên chỉ làm gương mặt Dao Trì công chúa thêm tức tối liền thúc dục Thiên Thương cầm mãnh liệt oanh tạc. Tuy vẫn phá không được Như Lai kim phù, nhưng thực sự khiến cho Diệu Ngôn ni cô khiếp sợ ngọc dung tái mét, mặt không còn chút máu.

Bích Nhu tiên tử có được Tử Long Tiêu. Lúc này Tử Long Tiêu là vật vô chủ, chỉ cần dùng Nguyên Thần luyện qua một chút là sử dụng được. Bích Nhu tiên tử xuất ra Tử Long Tiêu, một tiêu đánh lên phi kiếm Diệu Hoa lão đạo. Lập tức đánh phi kiếm của lão đạo kia thành mảnh nhỏ, thuận thế đánh một tiêu ở giữa trán, thần hình cụ diệt .

Bích Du tiên tử xuất ra Hồn Độn Thiên La tán để đấu với Diệu Nhất lão đạo. Cái Hồn Độn Thiên La tán này cũng là một kiện tiên thiên linh bảo lợi hại, sau khi xuất thế bị Đông Hoa Thượng tiên đoạt được ban cho Bích Du tiên tử. Diệu Nhất lão đạo pháp lực không kịp Bích Du tiên tử, phi kiếm cũng không so được loại tiên thiên linh bảo này nên đã sớm bị cuốn đi.

Bích Du tiên tử giờ lên Bảo Tán Tứ Xử phát loạn khiến cho Diệu Nhất lão đạo rối loạn chân tay bay khắp nơi giống như con bọ mất đầu. Vừa vặn Bích Nhu tiên tử một tiêu đánh chết Diệu Hoa chân nhân. Tử Long Tiêu lại chuyển đánh vào sau ót Diệu Nhất lão đạo. Diệu Nhất lão đạo hét to một tiếng, cũng chết dưới Tử Long Tiêu .

Lúc này Lâm Phong vừa mới thu Đả Tiên Ấn, thấy Diệu Ngôn có Như Lai hộ thể kim phù khiến Thất công chúa không cách nào phá vỡ. Cũng không quản cái gì đánh lên hay không, lấy Thất Hải Nguyên thạch đánh ra ngoài. Diệu Ngôn ni cô hét to một tiếng, hộ thể Kim phù bị Thất Hải Nguyên thạch đánh vỡ rồi nện vào giữa lưng Diệu Ngôn. Thân thể bị đánh thành cám vụn.

Một khóa bạch sắc Xá Lợi cở long nhãn từ đỉnh đầu bật ra chột lóe lên muốn bỏ chạy. Lâm Phong dùng Kim Quang phiến quét một cái. Một đạo kim quang đem xá lợi tử thu vào. Cái xá lợi tử này vốn là tinh thần niệm lực biến thành, chính là đồ xịn, lãng phí thì quá đáng tiếc, vừa vặn dùng để tế luyện Kim Quang phiến.

Diệu Huyền cùng Diệu Pháp thấy tình thế không ổn. Sư phó cùng vài vị sư huynh trước sau tử trận, sợ là Côn Luân phải kiếp nạn khó mà tránh khỏi đâu còn có chiến tâm, đã sớm nghĩ kế chuồn đi. Có điều là bị tứ nữ cuốn lấy, một người cũng không tránh được kết cục thần hình cụ diệt thoát thân không ra, giờ phút này đều đã hoảng sợ đến linh hồn nhỏ bé đều lay động.

“Nhỏ cỏ không trừ gốc, đến mùa xuân lại sinh sôi. Chỉ có thể san bằng Côn Luân phái!” Lâm Phong cũng không phải là người lương thiện, sao có thể nhỏ cỏ thì không trừ gốc, cũng không khách khí ném ra tam muội Thần Phong linh, một luồng tam muội Thần Phong thổi ra ngoài. Diệu Huyền Chân nhân bị Bích Nguyệt tiên tử đánh cho thất điên bát đảo, làm gì còn có khí lực chống cự.

Thét to một tiếng, Nguyên Thần bị trực tiếp luân hồi đầu thai .

Diệu Ngôn bị Lâm Phong đánh giết, chỉ còn một mình Diệu Pháp lão đạo thì làm sao có thể đỡ nổi Thất công chúa. Thất công chúa thúc dục Thiên Thương cầm đại phát thần uy, vô số xích quang theo bốn phương tám hướng chen chúc bay tới. Diệu Pháp lão đạo tránh cũng không thể tránh, đành phải cắn răng ngăn cản. Nhưng chỉ nghe được tiếng rít long trời lở đất, Diệu Pháp lão đạo cũng bị Thiên Đẳng cầm thanh toán.

“Phu quân, hiện tại chúng ta cùng phái Côn Luân đã kết nhân quả, không bằng một chuyến san bằng tây Côn Luân, nếu không sau này này rất nhiều nhân quả sợ là sẽ ứng trên người môn hạ đệ tử!”

Thất công chúa lòng có tính toán, biết chính mình vợ chồng năm người diệt sát Côn Luân tổ sư Tây Hoa Tử cùng Côn Luân ngũ tiên, nếu mà không diệt luôn tây Côn Luân, đệ tử tây Côn Luân cho dù không làm gì được phu thê mình nhưng môn hạ đệ tử lại ngăn cản không nổi. Nhân quả hơn phân nửa sẽ ứng nghiệm trên người môn hạ đệ tử Cực Lạc cung.

Nhưng Tam Bích tỷ muội cũng có cách nhìn khác. Bích Nhu tiên tử nói: “Trên Côn Luân này còn có vài chục vạn đệ tử, tạo nhiều sát nghiệp là sẽ phạm phải thiên hòa, sau này sợ là khó dứt thiện niệm!”

Lâm Phong cười nói: “Không sao, nghĩ lại lúc ta tại Thái Hư ảo cảnh tạo sát nghiệp đâu chỉ ngàn vạn, cũng không quan tâm nhiều trên Côn Luân phái này có hơn mười vạn nhân mạng. Môn hạ đệ tử Cực Lạc cung tu vi còn nông cạn, nếu không san bằng phái Côn Luân sẽ có rất nhiều nhân quả sợ là ứng nghiệm trên người môn hạ đệ tử, cũng không phải là điều ta muốn chứng kiến.”

Lập tức lấy ra Thất Thái Nguyên thạch phóng xuống phía dưới, phá Côn Luân hộ sơn cấm pháp. Trong âm thanh long trời lở đất, vô số độn quang trên Côn Luân tiên sơn bay ra, giống như sao băng trên không trung trồn tán loạn khắp nơi.

Lâm Phong quát lên mà phát lực, Thất Thái thần quang tăng vọt. Vô cùng vô tận Thất Thái thần quang đảo qua tây Côn Luân, quang hoa phi kiếm chạy trốn đầy trời lập tức bị nghiền thành bột mịn. Hơn mười vạn đệ tử tây Côn Luân trong thời gian lát bàn tay bị diệt sát.

Bước được vào Kim tiên đại đạo chính là đại thần thông, dời non lấp biển cũng chỉ là một cái phát tay. Cho dù thiên tiên cùng Kim tiên cũng chẳng qua là một bước mà thôi, nhưng cảnh giới chênh lệch lại không chỉ đơn giản là cách xa vạn dặm mà thôi.

Huống hồ tên biến thái Lâm Phong có pháp bảo cũng là quá biến thái. Những đệ tử bình thường của Côn Luân phái này làm sao còn đường sống. Chính là bởi vì nhân quả liên quan mà bị Thất Thái thần quang cuốn qua. Nếu có chút may mắn là lập tức toàn bộ xuống Địa phủ đi gặp Diêm vương, mệnh không tốt thì lạc vào thần hình cụ diệt kết cục trọn đời không được siêu sinh.

Lập tức kết thúc mầm nhân quả với phái Côn Luân. Thất công chúa đề nghị: “Đại tỷ tự ý xuống trần yêu phải người phạm nên bị Phụ hoàng đưa sang Bách Hoa lâm ở phía tây Thiên giới Ngân hà. Đại tỷ phụ bị đưa sang Tam Âm động phía đông Ngân hà. Mỗi ngàn năm mới có thể gặp mặt, chúng ta đã đến Thiên giới, không bằng thuận tiện đi xem bọn họ một nhà đi!”

Tam Bích tỷ muội ngạc nhiên nói: “Chúng ta cũng đã được nghe nói việc này, vừa vặn một chuyến cùng đi xem!” Tất cả đều nhìn về phía Lâm Phong.

Lâm Phong vui vẻ đồng ý. Lập tức vợ chồng năm người hóa thành kim quang, trực tiếp lên Thiên giới Ngân hà, hướng Bách Hoa lâm mà đi.

Thiên giới Ngân hà vô biên vô hạn; lớn không thể lường. Nói thông nam bắc, so với tứ hải ở hạ giới còn lớn hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Lâm Phong đã đạt được Kim tiên, có đại thần thông. Tự nhiên không cần đến hai ba ngày, thậm chí mấy năm. Một luồng tử quang xoáy lên, cuộn cuộn quay vòng chỉ nửa canh giờ liền đến Bách Hoa lâm phía tây Ngân hà.

Bách Hoa lâm này vốn là một vùng đất Tiên Gia, linh khí sung túc. Những đám tiên vân kết thành mảng lớn bay lên, dầm lên trên càng giống như đi trên đất khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

Vô số linh hoa dị thảo không biết tên tranh nhau mọc, trong đó có nhiều cỏ cây Tinh Linh đặc đạo tu thành người. Chúng biến ảo thành tiên nữ đùa giỡn ở giữa, cười cười nói nói không thể nào nhiệt hơn.

Bách Hoa lâm đại khái lớn mấy trăm dặm, chính giữa có một vườn tiên. Trong vườn có một cung điện, Đại tỷ của Thất tiên nữ sống bên trong đúng là Chúc Nữ. Sau khi Chúc Nữ bị Vương Mẫu bắt trở lại Thiên giới đã bị đưa tới đây trong Bách Hoa lâm, còn sai Trị Nhật thần trong coi, một năm chỉ được cùng Ngưu Lang với con trai bị đày ở Tam Âm động gặp mặt một lần.

Một đoàn tử quang hạ xuống tại Bách Hoa lâm, năm người Lâm Phong hiện thân. Thất công chúa cười nói: “Phụ hoàng đem Đại tỷ nhốt vào trong Bách Hoa lâm, phái Trị Nhật thần trấn thủ không cho tỷ muội chúng ta qua thăm. Nhưng hôm nay lại phạm vào thiên điều, cũng không biết phụ hoàng có phái Na Tra tới hạ giới bắt chúng ta hay không!”

Lâm Phong cười nói: “Nàng muốn dời chuyển kiếp, đầu thai làm Ngọc đế Thất công chúa. Cho dù là Thánh đế đem nàng dẫn độ đi, đối với ta thì cũng là sấm lớn mưa nhỏ. Nếu việc này đáng giá cân nhắc, chắc hẳn còn có lý do của Ngài. Chỉ cần lão già Ngọc đế không mời Như Lai làm khó ta thì những thiên binh kia thiên tướng ta còn không để vào mắt!”

Năm trăm năm trước, hầu tử đại náo Thiên cung, đánh cho thiên giới chúng thần bỏ chạy tán loạn. Ngọc đế không làm gì được đành phải mời Sa Bà thế giới Như Lai ra tay, đem hầu tử trấn áp tại dưới Ngũ Chỉ sơn.

Chúng thần ngày đó tất cả đều là bị thịt không làm gì được hầu tử. Nhưng Như Lai có thần thông không cùng, hầu tử sao là đối thủ, cuối cùng là bị trấn áp tại dưới Ngũ Chỉ sơn đành chờ kiếp số.

Lâm Phong vừa mới bước vào Cực Lạc đại đạo, đụng với Bồ Tát có hai thân ngoại hóa thân lại còn có thể ý vào pháp bảo lợi hại, tu vi chỉ kém một bước là được vào đại Tịch diệt, tu thành Hỗn Nguyên thánh đạo. Pháp lực thần thông hiện tại của Lâm Phong còn kém xa mười vạn tám ngàn dặm.

Năm người vừa mới hiện thân, thì có một pho tượng kim giáp thần cao vạn trượng hiện thân quát lớn: “Bọn ngươi là tiểu tiên phương nào mà cũng dám xông vào cấm địa Thiên đình. Nhanh chóng thoái lui, chớ để mất mạng!”

Lâm Phong cười nói: “Thằng nhãi này không biết tốt xấu, còn không nhường đường?” Tay khê lắc, một đoàn tử quang cuốn tới thổi kim giáp thần thẳng sang bên kia Ngân hà.

Bích Nhu tiên tử hé miệng cười nói: “Chàng không sợ Ngọc đế phái thiên binh thiên tướng hạ giới thảo phạt, chỉ là đáng thương Trị Nhật thần tướng này rơi xuống sông Ngân hà. Sợ không phải không có ba tháng công phu cũng chưa về được.”

Bích Nguyệt tiên hồ cười duyên nói: “Tỷ tỷ như thế nào đã quên, phu quân đại nhân lại không giảng đạo lý. Thần tướng không biết tốt xấu, tự nhiên là phải cho hắn ném chút khổ sở!”

Đang lúc mấy người nói chuyện thì có vài vị hoa lam tiên nữ chạy ra đứng ở phía xa ngó ngó nghiêng nghiêng sang bên này dò xét, còn to nhỏ bàn luận. Lâm Phong dùng thần thức quét qua liền thấy rõ ràng, những tiên nữ đều là chút ít cỏ cây thành tinh hóa thân tiên nữ, nhưng đều đẹp tuyệt trần.

Nếu những tất cả những tiên nữ này đều tự ý xuống hạ giới thì chắc khiến khủng long chạy đầy đường Nhân Giới, không biết sẽ khiến lộn xộn đến cỡ nào.

Mấy người vòng quanh một hồi đã đến Tiên thảo viên trong cung điện. Vài tiên nữ đang chăm sóc hoa cỏ không để ý thấy có người đột nhiên xông vào, đều hét lên. Đến khi thấy rõ người tới không giống là kẻ ác

mới cuống quít đi bẩm báo.

Chỉ trong chớp lát, một tiên nữ tuyệt mỹ làm cho người hoa mắt từ trong nội cung đi ra. Tiên nữ mặc bộ đồ trắng, dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường nghiêng nước nghiêng thành. Thấy Thất công chúa, đầu tiên là sững sờ rồi mừng rỡ chạy tới, cùng Thất công chúa đoàn tụ mà vui mừng khóc.

Vị này đúng là đại tỉ của Thất tiên nữ, Ngọc đế Đại công chúa Chúc Nữ.

Thất công chúa vui mừng rơi lệ, hai tỷ muội một hồi không ai nói gì. Sau Chúc Nữ vừa buông Thất công chúa ra mà hỏi: “Thất muội vì sao đến Bách Hoa lâm thăm ta, sáu vị muội muội vẫn tốt chứ, sao không cùng người đến?” Nhưng nàng lại sớm đã quên mất Ngọc đế lão nhân không cho phép bất luận kẻ nào được tới thăm mình.

“Chúng muội là tiện đường tới thăm tỷ cùng tỷ phu, sáu vị tỷ tỷ đều ở Cực Lạc cung, bởi vậy chưa cùng tới!” Thất công chúa vội vàng kéo đến chỗ Lâm Phong giới thiệu thoả cái đời trước đời sau, đem ba Bích tỷ muội cũng giới thiệu.

Chúc Nữ lúc này mới chú ý tới Lâm Phong cùng Tam Bích tỷ muội. Thấy Lâm Phong thật là tuổi trẻ, mà lại tướng mạo đường đường, pháp lực đạo hạnh cũng là không lường được thì biết là tiên nhân, không khỏi cười nói: “Thất muội lại được phu quân tốt như vậy, chỉ là trong lúc này không dễ vượt qua kiểm tra của phụ hoàng. Các người cũng nên cẩn thận ”

Nàng vốn xuống hạ giới thành thân với Ngưu Lang, bị Ngọc đế bắt trở về đưa vào trong Bách Hoa lâm. Bên người chỉ dẫn theo nữ nhi, còn nhi tử (con trai) và Ngưu Lang cùng một chỗ bị đưa sang Tam Âm động bên kia Ngân hà, người một nhà lâu năm mới có thể gặp mặt một lần.

Hôm nay thấy muội muội cũng đi theo vết xe của mình bởi vậy mở miệng nhắc nhở. Trong lời nói không khỏi lẫn vài phần cô đơn, trên gương mặt đẹp làm cho người cháng váng cũng toát ra một vẻ u sầu nhàn nhạt.

Lâm Phong cười nói: “Công chúa đừng quá lo lắng ”

Chúc Nữ khó hiểu, nhìn về phía Thất công chúa.

Thất công chúa cười nói: “Tỷ tỷ không cần thay chúng ta lo lắng, phu quân đắc đạo Hỗn Độn, Hồng hoang đại chiến thì vào luân hồi chuyển kiếp. Hiện nay còn được tổ sư ban thưởng cho Thái Cực đồ thành đạo, có đại cơ duyên, còn có thánh mẫu nương nấng bảo hộ. Phụ hoàng cũng là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ. Làm chút mặt mũi công phu thôi. Sẽ không làm khó chúng ta!”

“Muội quả thật tốt số!” Chúc Nữ nghe vậy cực kỳ hâm mộ, âm thầm cảm thấy hiếu kỳ tiện nghi muội phu này là lai lịch thế nào. Thậm chí ngay cả phụ hoàng cũng muốn đối tốt với hắn, rồi lại không tiện hỏi nhiều, vội vàng mời vợ chồng Lâm Phong năm người đi vào.

Nhưng mà cung điện chưa xứng được gọi là một tòa tiên phủ đơn giản nhất, bên trong chỉ có mấy trăm tiên nữ cùng mẹ con Chúc Nữ, vẫn không so nổi với hoàng cung Hoàng đế nước Đại Đường dưới hạ giới. Nhưng mà tiên khí tràn đầy không dính nửa điểm thế tục, thực sự cung điện Hoàng gia phàm phu tục tử có khả năng sánh lại được.

Đoàn người đến hậu điện thì chỉ có Lâm Phong là nam nhân, bởi vậy được ngồi trên. Chúc Nữ phái Mẫu Đơn tiên tử đứng hầu một bên đi gọi một tiên nữ mười bảy mười tám tuổi đến. Sau khi giới thiệu mới biết tiên nữ kia đúng là con gái của Chúc Nữ cùng Ngưu Lang. Một nhà bốn khẩu bị Ngọc đế phân chia tại hai bên bờ sông Ngân hà. Ngưu Lang mang theo đứa con trai trú ở Tam Âm động, Chúc Nữ dẫn theo con gái ở tại Bách Hoa lâm bên này.

217. Chương 36: Vu Tổ Tàn Xuyên

“Nhìn bề ngoài hai mẹ con giống như đều mười bảy mười tám tuổi, nếu ở trái đất chắc ai cũng nghĩ là hai chị em!”. Lâm Phong phát ra một luồng tử quang (luồng sáng tím) nâng cháu gái lên cười nói: “ Tư chất của con rất tốt, nếu gặp được cơ duyên thì tu thành Kim tiên đại đạo là trong tầm tay!”

Lâm Phong tiện tay lấy ra ba viên Thần Phong linh đan đưa thiếu nữ rồi nói: "Dượng cũng không có gì thật tốt để tặng con, chỉ có ba viên thượng cổ pháp bảo Thần Phong linh đan, uy lực của nó không nhỏ. Con dùng nó để phòng thân cũng có thể giúp con qua cơn tai kiếp"

"Đa tạ dượng!" Thiếu nữ mừng rỡ, vội vàng tiếp nhận đan dược rồi lắng nghe Lâm Phong truyền thụ cách sử dụng. Chức Nữ thấy thế liền nói: " Đây là pháp bảo dùng để độ kiếp, sao dượng lại cho cháu nó!"

Thất công chúa liền cười nói: " Chúng ta đều là người một nhà, chị đừng khách khí. Chồng của em đã có cao cấp pháp bảo để độ kiếp. Các loại pháp bảo này chỉ là tiện tay đoạt được từ những yêu vương kia, đúng lúc dùng cho cháu nó ngăn cản kiếp nạn!"

Toa Lị Na vốn thẳng tính, mặc dù đã chuyển kiếp vạn thế nhưng bản tính chẳng thay đổi. Không cần phải vòng vo nghĩ gì nói đó khiến cho Lâm Phong phải xấu hổ. Nói như thế chẳng khác nào bảo Lâm Phong là cường đạo chuyên đi cướp bóc làm hấn bức mình trừng mắt với nàng.

Thất công chúa ngạc nhiên không không biết mình lỡ lời nói sai cái gì.

Chức Nữ đương nhiên nhìn rõ tình huống hai người nhưng không kịp với em gái nhanh mồm nhanh miệng. Khi thấy Lâm Phong trừng mắt nhìn Thất công chúa là hiểu ngay. Nàng biết rõ tính cách em gái mình nói chuyện không bao giờ quanh co nên vội vàng đỡ lời: " Pháp bảo là của em rồi đoạt được, sử dụng thế nào là tùy hấn, không cần phải để ý chuyện nhỏ nhặt đó!"

Thất công chúa đến lúc này mới hiểu ra mình lỡ lời, nhìn Lâm Phong một cách áy náy, tuy nhiên thấy hấn cũng không để bụng chuyện nhỏ nên quay sang nói với Chức nữ: " Cách đây vài năm, phụ hoàng giam sáu người chị vào thiên lao. May nhờ có anh họ giải cứu, đem sáu chị đến Cực Lạc Cung. Hay chị cùng anh về đi theo chúng ta hạ giới, từ nay về sau không phải chia cách, xa nhau cả giải thiên hà!"

Chức Nữ sợ hãi nói: "Tại sao sáu em gái lại bị phụ hoàng bắt vào thiên lao?"

Thất công chúa mặt liền đỏ lên, không biết phải giải thích thế nào. Lâm Phong liền cười nói: " Vì các nàng trộm lấy vài trái bần đào, cũng không phải chuyện to tát gì. Tuy nhiên Ngọc Đế chỉ giơ cao đánh khẽ, ra lệnh cho Dương Tiễn đưa sáu vị công chúa đến Cực Lạc Cung chuyên tâm tu luyện mà thôi."

Chức Nữ lại hỏi chuyện về Cực Lạc Cung, Thất công chúa liền đem đầu đuôi câu chuyện giải thích rõ ràng rồi nói: " Sáu chị hiện tại đều an toàn trong Cực Lạc Cung, chị cả cũng nên theo chúng ta hạ phàm, không cần chịu thêm nỗi khổ nhớ nhung trong Bách Hoa lâm này nữa. Cả ngàn năm mới được gặp anh về một lần. Phụ hoàng cũng thật là nhân tâm, đối đãi với chị cả như vậy."

Chức Nữ là người tuân theo tam tông tứ đức, tính cách cũng không giống Thất công chúa nổi loạn. So sánh pháp lực, nàng chưa chắc đã kém tứ nữ. Trị Nhật thần tướng sao có thể giữ được nàng, sợ là đã sớm bị đẩy xuống hạ giới rồi.

"Tuyệt đối không thể!" Chức Nữ nói: " Phụ Hoàng mặc dù bắt ta cùng phu quân chia cách hai đầu Thiên hà, nhưng cứ mỗi ngàn năm ta và phu quân còn được gặp nhau một lần. Nếu ta nghe lời các người hạ phàm là trái với lệnh cha. Vừa phạm tội đại bất hiếu, vừa phạm giới luật của trời. Lỡ như Phụ Hoàng nổi trận lôi đình, chắc chắn sẽ làm liên lụy các người."

Lâm Phong vừa xòe cây quạt vừa nói: " Chuyện này dù có xảy ra đối với chúng ta cũng không sao. Tuy nhiên, nếu công chúa không muốn làm trái lệnh Ngọc Đế, chúng ta cũng không ép buộc nàng, chỉ tội nghiệp cho con gái nàng phải chịu khổ"

Chức Nữ nghe xong mặt liền hoeo lệ, Thất công chúa vội khuyên: " Đừng thế mà chị cả, hay chúng ta nhờ anh họ hôm nào dâng biểu thuyết phục Thiên Đình xin cho chị và anh về đều được đến Cực Lạc Cung, từ nay về sau không phải chịu cảnh trời đất cách biệt!"

Thiếu nữ nhìn Lâm Phong và bốn người đi cũng tiến đến khuyên nhủ: "Mẹ, hay chúng ta cùng với dượng hạ phàm đi mẹ, sáu người đi của con sống ở Cực Lạc Cung, ông ngoại cũng không quản, chắc cũng không quan tâm tới chúng ta đâu. Cùng lắm là phái xuống Tam Đàn Hối Hội đại thần, lúc đó dượng xuất hiện giúp chúng ta. Con nghĩ ông ngoại cũng sẽ không làm khó dễ chúng ta!"

Chức Nữ vội trả lời: “ Con còn nhỏ không hiểu. Chúng ta làm sao mang thêm phiền toái đến cho dưỡng của con được!”

Thiếu nữ chỉ le lưỡi không dám khuyên gì thêm, hướng ánh mắt chờ đợi về phía Lâm Phong.

Lâm Phong làm sao không thấy được ánh mắt đó. Tuy nhiên, Chức Nữ không dám cãi lệnh Ngọc Đế mà hạ phàm, hẳn cũng bó tay chịu chết, không lẽ ép buộc hai người đi theo mình?

Việc này đúng là không thể ép buộc. Nếu Chức Nữ suy nghĩ thông suốt cùng con gái mình hạ phàm đến Cực Lạc Cung, hẳn đương nhiên sẽ toàn tâm bảo vệ mẹ con nàng an toàn. Nhưng Chức Nữ lại không dám nghịch chỉ của Ngọc Đế, hẳn cũng không còn cách nào khác, chỉ nói: “ Thừa dịp Trị Nhật thần tướng không có ở đây, hay chúng ta cứ tiến đến Tam Âm động trước đã!”

Chức nữ khó hiểu hỏi: “ Trị Nhật thần tướng đã đi đâu?”

Bích Nguyệt tiên tử cười khanh khách nói: “ Trị Nhật thần tướng quá vô lễ, phu quân tức giận đã ném hẳn thẳng vào thiên hà. Chỉ e là mấy tháng nữa mới bay trở về được. Thừa dịp này hai mẹ con có thể đi Tam Âm động với chúng ta!”

Chức Nữ nghe vậy giật mình, Trị Nhật thần tướng pháp lực thấp kém, làm sao mà so sánh với Lâm Phong. Thiên hà vô cùng rộng lớn, tiên nhân mà muốn bay từ phía đông bay tới phía tây cũng phải mất khoảng một năm thời gian. Trị Nhật thần tướng lại bị Lâm Phong ném vào Thiên hà, mặc dù không có ném tới đầu bên kia Thiên hà, nhưng e là muốn trở về phải mất mấy tháng.

Thiếu nữ nghe thấy thú vị, nhin không được cười ra tiếng, tiếng cười tựa như Lê Hoa nở rộ, gió xuân lan tỏa.

Chức Nữ vẫn còn do dự , bốn vị phu nhân liền đem hết công phu thuyết phục. Nào là con gái rất muốn gặp cha, nào là Chức Nữ cũng đã hơn năm trăm năm chưa gặp phu quân, cuối cùng cũng làm siêu lòng Chức Nữ. Sáu người rời khỏi Bách Hoa Lâm. Lâm Phong dặm chân một cái lập tức mây vàng bay đầy trời, một con tử long phá không bay lên, đưa sáu người thẳng hướng Thiên hà bay đi.

Phía đông của ngân hà Thiên giới có một ngọn núi cao chọc trời. Ngọn núi đó tên là Thương Vân Sơn, cao khoảng một ngàn trượng, rộng tới khoảng vạn dặm, vốn chịu sự quản lý của Thiên giới. Cách đây vạn năm, Chức Nữ lên lút hạ phàm, cùng Ngưu Lang kết duyên vợ chồng, sau đó bị Ngọc Đế bắt được, đưa Chức Nữ giam tại Bách Hoa Lâm, còn Ngưu Lang bị giam cầm tại chính Thương Vân Sơn Tam Âm động này, đều có Trị Nhật thần tướng canh gác.

Mặt trời chói chang trên cao phủ từng luồng hơi nóng xuống mặt đất. Nổi bật ngay trên đỉnh núi, một người nam tử mặc áo bào màu xanh, diện mạo rất bình thường khoanh tay mà đứng, ánh mắt tràn ngập nỗi ưu sầu nhìn xa xăm về phía trời Tây. Trên đỉnh đầu thanh khí bay phát phơ, biến thành hình dạng vô số bùa chú cổ xưa như ẩn như hiện lập lờ chìm nổi.

Ngay bên cạnh nam tử là một thiếu niên khoảng hai mươi tuổi cũng hướng về phía Tây nhìn xa xăm. Thiếu niên này tướng mạo hiền lành thành thật, ngoại hình khá giống với nam tử mặc áo bào xanh. Hai mắt trong veo có thần, đỉnh đầu cũng phóng xuất ra một cổ thanh khí. Khi thì kết thành một pho tượng Nguyên Anh, khi thì hình dạng một đồng tử đang bái Phật, hoặc là ngồi khoanh chân, không khí thật trầm mặc huyền bí.

“Cha, người mỗi ngày đều tại đây đứng hai canh giờ, mẹ và em gái cũng đâu có biết?” Đứng nửa ngày, thiếu niên có vẻ chịu không được gãi tai gãi đầu hướng về nam tử áo xanh mà hỏi.

“Mẹ con sẽ biết!” Nam tử cười nhạt, nhưng trong lòng lại âm thầm thở dài, xoa xoa đầu thiếu niên, thanh khí trên đầu thiếu niên chợt tiêu biến. “ Cũng không còn sớm, chúng ta trở về thôi”

“Dạ, cha!” Thiếu niên Hàm Hàm trả lời. Cha con hai người vừa trở về hang động thì thấy từ xa một cái cầu vòng màu tím phá không mà tiến tới. Chỉ trong chớp mắt, cầu vòng đã tiến đến ngọn núi, trong cầu vòng hiện ra sáu thân ảnh.

Còn nam tử áo xanh ngay khi cầu vòng còn chưa rơi xuống đã nhìn thấy rõ ràng kêu lên một tiếng mừng rỡ” Nương tử!” Đợi nhóm người của Lâm Phong vừa hạ chân xuống đỉnh núi đã nhào tới ôm lấy Chức Nữ.

Hai vợ chồng mừng rơi nước mắt.

“Ta tưởng người nào lại có nhiều phúc khí có thể được công chúa của Ngọc Đế để ý, thì ra là người”. Lâm Phong cất tiếng cười to: “Không thể ngờ Vu Tổ Tần Xuyên khi xưa ụy chân thái cổ Hồng Hoang, cuối cùng lại biến hóa thành Ngưu Lang, còn cùng công chúa của Ngọc Đế kết duyên tình, thật là làm cho ta được mở rộng tầm mắt!”

Mặc dù Lâm Phong đã sớm dự đoán để xứng với công chúa của Ngọc Đế chắc chắn không phải là một phạm nhân. Dù có là một người chăn trâu, nhất định cũng phải là một người chăn trâu có lai lịch to lớn, nhưng Lâm Phong cũng không ngờ lai lịch của Ngưu Lang lại như vậy. Đến khi diện kiến, Lâm Phong mới nhận ra.

Thì ra Ngưu Lang lại chính là Vu Tổ Tần Xuyên từ thời thái cổ Hồng Hoang danh tiếng vang dội. Thời kỳ hỗn độn, Bàn Cổ tổ sư đăng đàn giảng đại đạo, hai người từng cùng nhau ngồi nghe. Khi yêu ma đại chiến xảy ra, thân thể Lâm Phong bị tiêu diệt, hần tiến vào luân hồi chuyển kiếp. Sau năm mươi năm thì thành đạo phi thăng, dù cố tình tìm kiếm cũng không phát hiện ra Vu Tổ Tần Xuyên hạ lạc nơi nào.

Không ngờ lại biến thành Ngưu Lang, còn thành duyên với công chúa của Ngọc đế. Thật sự là chuyện đời khó nói trước.

Năm đó, Vu Tổ Tần Xuyên ngồi nghe Bàn Cổ tổ sư giảng đạo, đã lĩnh ngộ được sự vận chuyển của thiên đạo, sáng tạo nên thái cổ vu pháp. Mặc dù không thể đạt tới Hỗn Nguyên Đại Đạo, nhưng pháp lực thần thông cũng không kém yêu hoàng Thái Huyền và ma vương Xi Vưu. Trong cuộc yêu ma đại chiến, vì trợ giúp yêu tộc mà chết trong tay đại thánh ma giới Vô Thiên, tiến vào luân hồi chuyển kiếp.

Tuy nhiên những chuyện này đều xảy ra sau khi thân thể của Lâm Phong đã tiêu biến nên đương nhiên hần không biết những sự kiện này.

“Xin chào đạo huynh!” Vu Tổ Tần Xuyên buông Chức Nữ ra rồi vội vàng thi lễ nói: “Kiếp nạn đầu tiên thật khó giữ mình. Đạo huynh nhờ có Thánh Mẫu nương nương che chở tiến vào luân hồi chuyển kiếp là chuyện số trời đã định, gần như đã ngộ được đại đạo, có thể lập đại công đức, có hi vọng đạt tới Hỗn Nguyên Đại Đạo. Còn ta thì lại lẩn lộn tại cuộc sống trần tục này mà cố sống sót, thật sự cảm thấy xấu hổ”

“Mặc dù người chưa từng khai tông lập phái, trở thành nhất phương giáo tổ. Nhưng pháp lực bản thân không thua gì yêu hoàng Thái Huyền. Đạo Trì Kim Mẫu không thể là đối thủ của người, vì sao lại bị giam cầm vạn năm tại Thương Vân Sơn?” Lâm Phong hỏi.

“Đạo Huynh thật sự không biết, thời điểm yêu ma đại chiến, song thánh của ma giới đều ra tay. Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng thua trận, Vô Khổ đại nhân dung từ bi nhập đạo nên không bị nhiễm sát kiếp. Vô Thiên lại dùng ma nhập đạo, ra tay giết hết chúng ta. Tuy là sau đó tam thánh đều rút lui, nhưng Vô Thiên lại ban cho Xi Vưu Hạ Huyết Hồn hiên, giúp hần thiết lập Huyết Hà Sát trận, tại đây giết chết Thiên Hoàng T hái Huyền!”

“Đạo huynh được Thánh Mẫu nương nương hỗ trợ, đáng lẽ đạt được Hỗn Nguyên Đại Đạo nhưng lại đem vị trí này nhường cho lão quân, giúp cho lão quân đạt được Hỗn Nguyên Thái Thanh khí, đạo huynh lại tiến vào luân hồi chuyển kiếp. Đáng tiếc là khi ta còn sống ở thời Hỗn Độn không có được tôn vị nên không có cách nào đạt được Hỗn Nguyên, nếu không ta cũng không có kết quả như hôm nay!”

Tần Xuyên cười khổ, thời kì hỗn độn năm xưa, giao tình của hai người vô vùng tốt, dù đã xa cách thay đổi ngàn đời nhưng cũng không có cố kỵ chuyện gì khi nói chuyện. Chỉ tiếc là không đạt được Hỗn Nguyên Đại Đạo mà kí thác bản thể trở nên bất sinh bất diệt. Cũng là do số trời đã định, thời Hỗn Độn đã sớm an bài.

Năm xưa, tổ sư truyền đạo có bảy người có tôn vị, Tam Thanh, Ma Môn nhị thánh, Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Hoàng Thái Huyền. Yêu Hoàng Thái Huyền với bản thân không thể bị tổn hại, đáng lẽ có thể đạt được Hỗn Nguyên Đại Đạo. Không biết tại sao không cất nột lục niệm nên cuối cùng lại táng thân tại thượng cổ yêu ma đại chiến.

Mặc dù hôm nay đã thoát khỏi luân hồi, đạt thành tiên đạo, tuy nhiên hỗn độn chia thành chín chín tám mươi một năm, cửu cửu quy nguyên, bình định tam giới sát kiếp, thiên địa lại quay về hỗn độn. Bàn Cổ

khi xưa khai thiên lập địa, ngoại trừ bản thể đã kí thác cùng hư không Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tam giới sinh linh tất cả đều bị cuốn vào hỗn độn.

Kiếp nạn này quả thực to lớn không thể lường trước, so với yêu ma đại chiến khi xưa còn hung hiểm gấp vạn lần.

Thượng cổ yêu ma đại chiến chẳng qua chỉ là yêu ma hai tộc chấm dứt nhân quả sát kiếp. Trong khi ngày nay thiên địa quay về Hỗn Độn nên cuộc yêu ma đại chiến để chấm dứt nhân quả không thể nào sánh bằng. Tam giới sinh linh, cho dù là tiên hay yêu ma hai tộc đều bị cuốn vào.

Kiếp nạn này có thể vượt qua hay không đều tùy thuộc vào Hỗn Nguyên Đại Đạo thành hay bại. Đem bản thể ký thác vào hư không, bản thân không nhiễm sát kiếp là có thể an toàn. Tuy nhiên, để bảo toàn môn hạ đệ tử thì phải còn nhiều toan tính.

Ngày mà thiên địa quay về Hỗn Độn, trừ phi là trưởng giáo Thánh nhân, bất kể là Tiên Phật hay yêu ma, chỉ cần không thể tự chặt đứt lực niệm, chấm dứt nhân quả, đạt được hỗn Nguyên Đại Đạo, đem bản thân ký thác hư không. Còn lại đều sẽ bị cuốn vào sát kiếp, tránh cũng không thể tránh. Tuy nhiên, bây giờ nói trước cũng không được gì, hiện tại vẫn chưa biết định mệnh đi về đâu khi ngày đó còn chưa tới.

“Được rồi, hai người vào trong từ từ nói chuyện tiếp, đừng bắt mọi người phải đứng chờ!” Lâm Phong và Vu Tổ Tần Xuyên cứ lo than thân trách phận làm cho mọi người sốt ruột nên Thất công chúa lên tiếng.

Tần Xuyên vội vàng kéo người thiếu niên thành thật hướng về Lâm Phong cười nói: “Đây là con trai ta Tần Mục”. Sau đó lại kêu con trai: “Còn không tới bái kiến dưỡng và các dì đi?”

Tần Mục nhìn vẻ bề ngoài rất là thành thật, có vẻ hơi khờ, hần cười cười muốn cúi xuống quỳ bái thì Lâm Phong phát tay, một đạo tử quang nâng Tần Mục đứng lên rồi cười nói: “Chúng ta đều là người một nhà, những nghi lễ này không cần thiết, tốt nhất là tiếng vào động uống rượu tâm tình”

“Như thế thật tốt” Tần Xuyên lập tức mời mọi người vào chứ cũng không hỏi tại sao mọi người lại đột nhiên tới đây.

218. Chương 37 : Phá Xác Trọng Tu

Ngân hà này chính là chỗ tụ tập của linh lực, không giống với bốn đại dương ở hạ giới. Bởi vì được ánh sáng các vì sao soi rọi nhiều năm, tinh hoa lắng đọng nên tinh lực trở nên cực kỳ thuần khiết. Trải qua vô số năm mà kết lại thành cát, cuối cùng lắng đọng lại ở đáy Ngân hà. Nếu có thể thu thập loại cát này thì có thể hấp thu luyện hoá giúp gia tăng pháp lực.

Tuy nhiên, nước của Thiên Giới nặng cả vạn tấn. Với pháp lực hiện tại của hần, lặn xuống sâu mười trượng thì còn miễn cưỡng được. Còn muốn xuống tới đáy để thu thập cát, chắc chắn sẽ bị ép thành cái bánh thịt cũng không lạ.

Suy nghĩ một hồi lâu cũng không biết phải từ đâu, khi hần quay đầu lại thì bốn nàng đang ngắm nhìn khung cảnh xung quanh của Thương Vân Sơn rồi. Tần Xuyên và Chức Nữ đã đi ra. Chức Nữ thì cùng bốn nàng tán gẫu, còn Tần Xuyên thì đi về phía Lâm Phong.

Tần Mục và Tần Nguyệt thì anh em gặp nhau, hàn huyên tâm sự cách đó không xa, tiếng cười khanh khách vang vọng khắp nơi phẳng phất hơi ấm gia đình.

“Cát của Ngân hà này là do tinh hoa của ánh sáng sao trời (tinh quang) sinh ra. Hầu như mỗi ngày đều có tiên nhân tiến tới mạo hiểm thử sức, nhưng mà không một người nào thành công!” Tần Xuyên bước trên một đám mây xanh vừa cười vừa nói: “Ta chuyển kiếp trọng tu xong, dùng mấy ngàn mấy vạn năm cũng không cách nào khôi phục toàn bộ pháp lực thời kỳ đỉnh phong năm đó. Cuối cùng tại Thương Vân Sơn này mở một lối đi thu thập cát Ngân hà để tinh luyện lại pháp lực. Người nếu không có việc gì gấp, hãy ở lại với ta một đoạn thời gian!”

“Ta cũng đang có ý đó!” Lâm Phong mừng rỡ, tuy hần chỉ dùng thời gian ngắn ngủi hơn trăm năm để có thể bước chân vào chốn Đại đạo, xứng đáng được gọi là biến thái. Nhưng nếu để có thể đạt tới cảnh giới Đại Thừa thì hần vẫn cách rất rất xa.

Sau này, khi Đại Kiếp Nạn xảy ra, không biết có liên quan trực tiếp đến tính mạng của mình và các đệ tử của mình hay không. Nên trước mắt cần phải cố gắng mau chóng gia tăng pháp lực, tinh luyện thân thể Nguyên Thần, cắt đứt lục niệm để đạt thành Đại Thừa trở lại đường Hồn Nguyên Thánh Đạo như lúc xưa, đem bản thể ký thác tại hư không mới mong vượt qua lần đại kiếp nạn này.

Những tinh hoa của sức mạnh các vì sao ngưng tụ thành hạt cát này chính là lực lượng tinh khiết nhất, là công cụ rất tốt để có thể tế luyện Nguyên Thần.

Tần Xuyên nghe thế liền lập tức vùng tay lên, một đoàn thanh quang hiện ra cuốn cả hai người vào trong rồi tiến thẳng về phía đáy Ngân hà. Lâm Phong thấy thế kinh ngạc nói: “Thần thông của Vu Tổ quả thật không thể coi thường, tuy người chưa khôi phục toàn vẹn pháp lực thời đỉnh phong. Nhưng so với đám Trần Nguyên Tử và Thích Già thì không thể kém bao nhiêu. Thế thì tại sao người lại chịu chôn chân chỗ này mà không mang Chức Nữ rời đi?”

Tần Xuyên cười nói: “Người chưa hiểu rõ thôi, đại kiếp nạn xảy ra, sinh linh tam giới đều quay về Hồn Độn. Còn cát Ngân hà này chính là tinh hoa của sao trời tụ lại, nếu dùng để tinh luyện Nguyên Thần gia tăng pháp lực thì sau này khi độ kiếp cơ hội thành công lớn hơn. Cần gì phải chạy xuống thế tục mà lấy nhiễm nhân quả. Hạo Thiên Thượng Đế thâm sâu bất lộ, đạo hạnh cao thâm nên cũng biết rõ điều này. Cho nên ngài mới không muốn nhiễm nhân quả, đối đãi tốt trước mặt người để sau này còn dựa vào người mà độ kiếp”

Lâm Phong cười nói: “Đại đạo mờ ảo, Thiên Hoàng Thái Huyền chết đi, để lại chỉ có một tôn vị, có thể đạt thành Đại đạo hay không thì chính bản thân cũng không biết, chỉ đành đi một bước tính một bước thôi. Đông Hoa thượng tiên và Trần Nguyên Tử, lại còn Phật môn Thích Già, đám Nhiên Đăng đạo nhân, Di Lặc, ai cũng là tu luyện cả trăm triệu năm, chỉ còn cách một khoảng cách nhỏ là cắt bỏ được lục căn, hợp đạo thành thánh. Trong khi với ta thì khoảng cách còn quá xa”

Tần Xuyên cười nói: “Cũng chưa chắc, tôn vị Tiên Thiên sớm đã có định số. Đám Trần Nguyên Tử và Đông Hoa nếu có cơ duyên thì đã sớm đạt thành Đại đạo chứ không phải tu luyện cả trăm triệu năm chỉ cách một chút với lối vào Đại đạo mà vẫn không thể nào bước qua. Tuy có thể tránh được Hồng Hoang yêu ma đại chiến, nhưng lần này cứ cứ quy nguyên, thiên địa trở về Hồn Độn, có muốn tránh cũng tránh không nổi!”

“Người có Thánh Mẫu Nương Nương che chở, lại được tổ sư khai thiên tặng pháp khí, chủng quán Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí. Hai pháp bảo này có đệ nhất đại công đức của tam giới nên có thể ngăn cản nhiều loại kiếp số. Lại được tổ sư đưa đường chỉ lối, nhất định có thể đạt thành Đại đạo Hồn Nguyên. Sau này một nhà của chúng ta có thể dựa vào người mà vượt qua kiếp số an toàn”

“Ta cũng hi vọng như thế” Lâm Phong pháp lực đạo hạnh đều không bằng Vu Tổ nên chỉ có thể âm ừ cho qua chuyện rồi nhìn dò xét xung quanh. Chỉ thấy đáy sông được Tần Xuyên mở ra một thông đạo cao khoảng vài trượng, nước Thiên Hà cũng không chảy vào được.

Đáy sông có vô số ngôi sao toả ra tinh quang khắp nơi, vô số cá hạt cát lớn nhỏ lạ thường toả ra ánh sáng rực rỡ. Cũng chính là chỗ mà tinh hoa của ánh sáng sao trời lắng đọng thành cát Ngân hà. Phía dưới đáy của Ngân hà có một thanh bào (áo xanh) nam nhân hình dáng giống Tần Xuyên như đúc đang ngồi tu luyện. Thanh quang bao bọc toàn thân, vô số hạt cát xung quanh được thanh quang hút vào luyện hoá rồi chuyển thành pháp lực.

Tần Xuyên cười nói: “Đây chính là bản thể của ta, lúc nào cũng ngồi tại đáy sông tìm hiểu điều huyền diệu!”

Lâm Phong gật đầu, hẳn sớm đã biết Vu Tổ Tần Xuyên đang nói với mình chỉ là Nguyên Thần hiển hoá, không phải là bản thể. Bản thể chính là nam nhân đang ngồi tại đáy Ngân hà.

“Ta cũng lợi dụng cát để tinh luyện Nguyên Thần luôn” Lâm Phong hoá thân thành kim quang bay vào, chọn một chỗ trên mặt đất mà ngồi rồi bấm tay niệm chú. Linh Lung Bảo Tháp và Thất Thái Nguyên Thạch xuất hiện trên đỉnh đầu, hiện ra Nguyên Anh giống y chang như bản thể.

Hồng Mông tử khí (khí tím) và Huyền Hoàng khí (khí vàng) cũng hiện ra bao bọc xung quanh Nguyên Anh. Lâm Phong bắt pháp ấn, Hồng Mông và Huyền Hoàng nhị khí lập tức quay cuồng, đem tinh sa khắp

nơi hấp thu. Kết hợp với tử, hoàng nhị khí để luyện hoá rồi tiến vào trong Nguyên Anh mà chuyển thành pháp lực của bản thân.

Lâm Phong chứng quả Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí, pháp lực vốn đã tăng rất nhanh. Giờ đây lại kết hợp với cát Thiên hà có chứa tinh lực của tinh sa, là nguồn lực lượng nguyên thủy tinh khiết nhất nên pháp lực càng tiến triển cực nhanh. Đạt được hiệu dụng nhiều gấp mấy lần so với Vu Tổ Tần Xuyên, người dùng phương pháp trực tiếp hút tinh sa vào thân thể.

Cơ duyên như thế thật khó xảy ra.

Tần Xuyên thấy vậy thì không tiến tới nữa, thanh quang hiện ra, lập tức trở về bên cạnh Chúc Nữ. Bốn nàng đang tán gẫu khi nhìn thấy Tần Xuyên trở về thì vội vàng hỏi: “Tỷ phu, phu quân của ta đâu?”

Tần Xuyên cười nói: “Lâm đạo huynh đang hấp thu tinh sa để tinh luyện Nguyên Thần tại đáy Ngân Hà. Ta xem ra thấy được Hồng Mông phương pháp rất độc đáo. Phu quân của muội chứng quả Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí, lại phù hợp tinh lực tinh hoa của tinh sa, hấp thu tinh sa rồi tinh luyện cho Nguyên Thần, có thể chặt đứt chấp niệm tiến vào Đại đạo. Tốc độ tu luyện một ngày bằng tiên nhân bình thường khổ tu hơn một ngàn năm”

Thất công chúa vui vẻ nói: “Tỷ phu thật là tốt, mở ra một thông đạo tại đáy của Ngân hà lại tiện nghi cho chúng ta. Muội cũng muốn cùng phu quân tu luyện, biết đâu có thể chặt đứt được chấp niệm, giúp cho pháp lực đạo hạnh tiến nhanh”

Tam Bích tử muội cũng vui vẻ lên tiếng.

Tần Xuyên mỉm cười không nói gì, chỉ phất hai tay đưa bốn nàng thẳng tới đáy sông. Chúc Nữ tiến tới hỏi: “Chàng cùng muội phu (em rể) nói gì vậy? Có nói qua chuyện của chúng ta”

Tần Xuyên nói: “Đại kiếp nạn xảy ra, Lâm đạo huynh cũng không phải người thường. Đương nhiên sẽ hiểu chuyện chúng ta ở hai đầu Ngân hà tinh luyện Nguyên Thần pháp lực, không nhiễm nhân quả cũng không phải là chuyện không thể nói”

Chúc Nữ cười nói: “Như thế tốt lắm, chúng ta đều là người một nhà. Lúc trước ta sợ bọn họ không biết rõ tình hình, nên khó mà mở lời, không ngờ muội phu lại có lai lịch lớn như vậy” Nói xong hướng ánh mắt say đắm lòng người nhìn Tần Xuyên.

Tần Xuyên cười nói: “Lần này đại kiếp nạn xảy ra chính là thiên địa quay về Hỗn Độn. Sinh linh của tam giới đều không cách nào tránh khỏi. Lâm đạo huynh chính là con của Bàn Cổ tổ sư và Thánh Mẫu nương nương.

lại có Nữ Oa nương nương che chở, đương nhiên sẽ không bị thương tổn trong đại kiếp nạn. Ta và nàng nên duyên vợ chồng, đều có nhân quả với hắn. Sau này khi đại kiếp nạn giáng xuống, chúng ta có thể đòi phần nhân tình này của hắn”

“Con của Thánh Mẫu nương nương!!!” Chúc Nữ khinh ngạc kêu lên ...

Lâm Phong thấy Tần Xuyên cũng đem bốn nàng đến nơi tu luyện, liền dùng một cầu vòng màu tím cuốn lại bên mình rồi cười nói: “Vu Tổ thì ra đã tính trước, vì ta mà mở ra thông đạo này giúp ta hấp thụ cát Thiên hà để tinh luyện pháp lực. Nếu như có thêm chấp niệm, thật sự là quá tốt. Các nàng có thể cùng ta tu luyện!”

Bốn nàng cười đáp ứng, phân nhau ra ngồi bốn phía xung quanh hắn, đều xuất ra Nguyên Anh, Hồng Mông và Huyền Hoàng nhị khí lập tức đem tinh sa khắp nơi hấp thu, luyện hoá chuyển thành pháp lực để gia cố bản thân.

Lâm Phong muốn cùng tứ nữ hợp thể song tu, nghiên cứu huyền diệu. Tần Xuyên đương nhiên sẽ không nhìn lén, bản thể của Tần Xuyên hiện lên một cái thanh sắc cầu vòng, bay ra khỏi đáy sông. Nguyên Thần của hắn đang cùng Chúc Nữ nói chuyện tâm tình đột nhiên sắc mặt có vẻ cổ quái, Chúc Nữ thấy thế nên hỏi nguyên nhân.

Tần Xuyên cười khan một tiếng rồi nói: “Không có gì hết, bọn họ muốn hợp thể song tu nên ta đem bản thể bay ra ngoài!”

Chức Nữ lập tức hiểu ra, sắc mặt trở nên đỏ bừng.

Ở chính giữa đám tử khí (khí tím), Lâm Phong và tứ nữ tâm cùng ý hợp, ý cùng linh hợp, linh cùng thần hợp đồng lòng tham khảo tạo hóa đất trời. Nhờ vào Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí, hấp thu cát của Ngân hà chuyển hóa thành pháp lực, mức tăng của cảnh giới quả thực có thể dùng hai từ biến thái để hình dung.

Tần Xuyên bắt quyết, kết giới bỗng nhiên yếu đi. Nước của Thiên Hà bắt đầu đè xuống Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí. Đám Lâm Phong năm người bỗng thấy áp lực tăng đột ngột, pháp lực đang hấp thu cuộn cuộn nhanh chóng giảm xuống.

Tứ nữ ngạc nhiên, thì nghe tiếng Lâm Phong quát: “Thu hồi Nguyên Thần, toàn lực thúc dục chân thần tinh luyện pháp lực!”

Tứ nữ không dám chậm trễ, vội vàng bắt quyết thu Nguyên Thần vào bản thể. Hình thần hợp nhất, toàn lực vận khởi tinh thần của mình tinh luyện pháp lực. Kinh mạch trong thân thể dường như không chịu nổi áp lực quá lớn, nguy cơ dẫn đến bạo thể (nổ tung). Sắc mặt bốn nàng rất khó chịu vì đang phải chịu áp lực quá lớn.

Lâm Phong chịu áp lực cũng không nhỏ, hần nhận lấy áp lực nặng nhất, nếu so với tứ nữ còn lớn hơn nhiều. Hần vội vàng biến ra kim thân, nâng Linh Lung Bảo Tháp, toàn lực vận khởi chân thần luyện hóa pháp lực. Tuy là áp lực càng ngày càng lớn, nhưng dưới áp lực của Thiên Hà Chi Thủy, mọi người cũng thu hoạch tác dụng không nhỏ.

Hàng loạt tiếng răng rắc vang lên, bản thể của Lâm Phong không đỡ nổi áp lực hàng tỉ tấn, lập tức bị nổ tung, biến thành đoàn tử khí rồi tiêu thất. Bốn nàng cũng đang chống cự áp lực đến kiệt sức nên không thể phân tâm chiếu cố Lâm Phong.

“Nhất phá nhất lập, phá rồi lại lập, chính là phù hợp với đạo tạo hoá” Lâm Phong không chút hoang mang, mức độ cứng cáp thân thể của hắn đã đạt đỉnh điểm. Kinh mạch lại tiếp tục mở rộng, pháp lực lại đột phá đến một giai đoạn mới, phá rồi lại lập mới có thể tôi luyện cho thân thể ngày càng mạnh mẽ.

Lợi dụng áp lực của Thiên Hà Chi Thủy, đem thân thể phá hủy, rồi sau đó tái lập lại. Lâm Phong lập tức vận chuyển Huyền công, phân ra vài phần thần thức, dùng Kim thân dẫn toàn lực thi triển Linh Lung Bảo Tháp chịu hơn một nửa áp lực thì lại xuất Nguyên Anh thêm lần nữa mà ngồi khoanh chân trong mây lành. Thân thể bị nổ tung dần dần ngưng tụ một lần nữa.

Tần Xuyên đang cùng với Chức Nữ giảng giải Đại Đạo Tọa Hóa thì bỗng nhiên bấm chỉ tính toán, thở dài nói: “Trong Hỗn Độn thì chả còn lòng dạ hỏi đạo.

Cũng chỉ vì cái trước mắt hôm nay mà phá hủy thân thể, dùng phương pháp phá rồi lại lập. Không phải là người có nghị lực lớn, tuyệt không dám mạo hiểm mà làm vậy. Cũng may Lâm đạo huynh có đỉnh cấp pháp bảo Linh Lung Tháp Bảo bảo vệ chân thân. Nếu là người khác, nhất định phải khổ cực mà rèn luyện lại thân thể!”

Chức Nữ kinh hãi hỏi: “Muội phụ xảy ra chuyện sao?”

Tần Xuyên cười nói: “Không sao, hắn có Linh Lung Bảo Tháp bảo vệ chân thân, nhờ đó có thể lợi dụng áp lực của Thiên Hà Chi Thủy phá hủy chính thân thể mình, sau đó lại ngưng tụ lại. Dùng phương pháp phá rồi lại lập, hắn lại bước một bước dài trong tu luyện. Nếu đổi ngược là ta, dù có hay không có pháp khí đỉnh cấp bảo vệ cho chân thân, ta cũng không dám tùy tiện đem thân thể chính mình phá hủy. May mà hắn cuối cùng cũng không sao!”

Chức Nữ nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Phong vận khởi chân thần, đem những mảnh nhỏ tinh khí của thân thể tụ tập lại một lần nữa. Dùng Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí, một lần nữa ngưng tụ thành thân thể, lúc đầu còn có chút mờ nhạt, về sau thân thể càng ngày càng trở nên rõ ràng, dần dần cảm nhận được thực chất xúc cảm. Nhị khí thì bay lượn lơ xung quanh thân thể càng làm tăng sự mạnh mẽ.

Kinh mạch của thân thể hẳn bây giờ so với nhục thân khi trước còn muốn mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần. Dựa vào tinh khí của bản thân, cùng Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí hợp cùng một chỗ, đương nhiên là cường hãn vô cùng, chỉ cần tu luyện tại đây Ngân hà này một thời gian là có thể chặt được chấp niệm, tham ngộ tạo hoá.

Bốn nàng dưới áp lực cực lớn của Thiên Hà Chi Thủy, dùng Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí cùng tinh sa của Ngân hà luyện hoá thành pháp lực, tu vi tiến triển rất nhanh. Mới đầu còn chưa thích ứng kịp, càng về sau càng quen với áp lực, vừa hấp thu Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí để luyện hóa hành pháp lực, vừa phân ra thần thức chống đỡ áp lực.

Khi bốn nàng hoàn toàn thích ứng với áp lực, Lâm Phong lại bắt quyết làm yếu đi kết giới của Tần Xuyên khiến cho áp lực lại tiếp tục mạnh thêm, mang lại vừa khó khăn lại vừa hấp dẫn.

Cũng may có kinh nghiệm từ lần trước, bốn nàng cũng không sợ hãi. Có Lâm Phong canh giữ, bốn nàng dễ dàng đứng vững trước áp lực, luyện hóa pháp lực càng nhanh hơn. Đích thực là có lợi vô cùng.

Mà Lâm Phong nhận lấy áp lực to nhất, so với áp lực của tứ nữ cộng lại còn lớn hơn nhiều lần. Lại phá hủy thân thể, phá rồi lại lập, thu hoạch lại càng không thể đong đếm.

Thời gian cứ lẳng lặng trôi, cuối cùng không biết là bao nhiêu năm đã trôi qua.

219. Chương 38 : Huyết Hồn Thất Phiên

Cửu Vĩ Hồ thông minh, cũng có vài phần thủ đoạn, đem công việc của Cực Lạc cung quản lý cực kỳ tốt đẹp. Lại có Nhị Lang Thân Dương Tiễn up hiệp một đám yêu vương nhỏ có lớn có, vì thế toàn bộ đều tâm phục từ trên xuống dưới, chuyên tâm tu luyện hấp thu Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí, tu vi đạo hạnh đều tiến rất nhanh.

Hai người con gái của Lâm Phong sau khi từ Nhân Giới trở về không thấy phụ thân và mẫu thân, tự động trở về Cực Lạc cung. Bởi vì được cha mẹ yêu thương, hai tỷ muội thường không hứng thú tu luyện tham ngộ huyền diệu mà thường xuyên xuất cung du ngoạn hoặc là ngao du bốn biển, hoặc là du lịch bốn châu lục, thu được rất nhiều kiến thức.

Tuy có vài lần gặp nguy hiểm nhưng có đại sư huynh Vương Tiễn bảo vệ, nên tất cả đều an toàn.

Dương Tiễn vốn cùng Tiểu Thanh hợp thể tu luyện Hồng Mông. Khi Lâm Phong xuất ra Nguyên Thần quay trở lại Cực Lạc Cung, cũng giao cho Tiểu Thanh, cùng ra ngoài du ngoạn với con gái. Tuy là nói hẳn muốn chiều cổ con gái chu toàn, nhưng thêm vào đó cũng có ý muốn vào đời tìm hiểu ý nghĩa thiên nhân tạo hoá.

Bốn người du lịch đến chân núi Thương Khung ở Nam Chiêm Bộ Châu thì nghe phía trước có âm thanh khe khẽ truyền tới, hai người con gái liền hiếu kỳ muốn tiến tới xem sao.

Dương Tiễn đương nhiên không muốn làm hai vị sư muội mất hứng, liền chạy đi xem sao. Khi chạy tới thì chứng kiến hai nữ tiên xinh đẹp đang cãi nhau kịch liệt, bên cạnh có một tiên nhân tuổi trẻ anh tuấn đáng vẻ khó xử, không biết làm sao khuyên giải, nóng ruột tới vã mồ hôi đầy đầu.

Bốn người ẩn thân không xa, nghe xong mới biết hai nàng tiên đang tranh giành tình nhân, mà người đầu tiên gây nên chuyện này chính là tiểu tử có vẻ mặt khó xử bên cạnh. Pháp lực tu vi của ba người đều không cách biệt lắm, tiểu bạch kiểm và Tiểu Thanh ngang ngửa nhau, còn hai tiên nữ so với hai khuê nữ nhà Lâm Phong khó lòng phân chia cao thấp.

“Đại sư huynh, ba người này là đệ tử phái Thục Sơn phải không?” Thái Y hiếu kỳ mà hỏi thăm: “Ta từng nghe Phụ thân nói tổ sư khai phái Thục Sơn là Bạch Vân kiếm tiên từng ở Thượng Thanh Thiên Di Lạc cung nghe giảng. Phái Thục Sơn hình như thế lực rất lớn!”

Nghe Thường cười khanh khách nói: “Phái Thục Sơn thì sao, phái Côn Luân không phải cũng bị Phụ thân và mấy di tiêu diệt đó sao. Ta nghĩ phái Thục Sơn cũng không phải tốt đẹp gì, sư tỷ và sư muội đồng phái lại vì một người nam nhân mà tranh giành nhau. Cực Lạc Cung của chúng ta cũng không có xuất hiện kiểu gièm pha này, nếu không Phụ thân mà biết chắc chắn sẽ phạt nặng cho xem!”

Dương Tiễn nghĩ thầm: “Cha muội cũng có bốn lão bà. Còn quản người khác làm gì! Thật là không có đạo lý mà!” Đương nhiên hẳn lại không nói ra suy nghĩ này: “Bạch Vân kiếm tiên của Thục Sơn ta cũng có vài lần gặp mặt, lão vốn là nhị đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Hồng hoang đại chiến xảy ra thì lão đã tiến vào luân hồi chuyển kiếp, tại nhân gian tu thành đạo thì lập nên Thục Sơn nhất mạch. Môn hạ đệ tử thành đạo phi thăng về sau lại đến núi Thương Khung khai tông lập phái. Vì Thục Sơn là môn hạ của Ngọc Thanh, nên tất cả các cự yêu ma vương đều không dám đắc tội!”

“Người nào đó, lăn ra đây cho ta!” Bốn người tuy ẩn thân nhưng không dùng linh phù giúp khí tức biến mất do Lâm Phong luyện chế. Thái Y và Nghê Thường tu vi hơi yếu, nhất thời không cẩn thận để lộ ra khí tức, tên tiểu tử kia đang tức tối khó chịu không có chỗ phát tiết nên lập tức hướng về phía bốn người đang ẩn thân mà quát to. Tay áo hất lên, một lưỡi phi kiếm nhanh chóng bổ tới.

“Tên này thật vô lễ, vừa ra tay đã muốn đả thương người!” Bốn người đều giận dữ, Dương Tiễn hiện thân dùng tay không cướp lấy phi kiếm của tiểu tử kia quát: “Thằng nhóc con vô lễ chưa hỏi lý do đã ra tay đả thương người khác, đúng là không biết tốt xấu!”

Dương Tiễn vừa nói vừa hất tay áo lên, đem phi kiếm của tiểu tử kia chấn gãy thành nhiều đoạn, rơi vãi khắp nơi.

Tên tiểu tử khí mạch tương thông với phi kiếm nên Nguyên Thần lập tức bị thương mà phun ra một ngụm tiên huyết, suýt chút nữa là rơi ra khỏi đám mây.

“Đồ vô sỉ, dám can đảm tại nơi Thục Sơn quản lý làm càn. Nhất định phải đem bọn yêu nghiệt các người về giao cho chương môn tự mình xử lý.” Hai nàng tiên vừa thấy có người đứng bên cạnh nhìn lên, đã cảm thấy giận dữ rồi. Không ngờ đám người này lại dám đánh sư huynh mình thụ thương, cũng không thèm hỏi rõ đen trắng, cùng nhảy lên phi kiếm ý định chém tới.

“Thục Sơn là cái quái gì mà ta chưa bao giờ nghe nói qua!” Thái Y và Nghê Thường vừa nghe hai nàng tiên mở miệng đã đả thương người, cảm thấy vô cùng giận dữ liền quát to một tiếng, đồng thời nhảy lên Thiên Tuyệt Kiếm và Thiên Huyền Kiếm chém tới. Hai tiếng rầm rắc vang lên, hai thanh phi kiếm của hai nàng tiên lập tức bị chém thành bốn đoạn.

Hai nàng mặc dù cảm thấy hai nàng tiên của phái Thục Sơn đáng giận, nhưng cũng không phải là chuyện gì quá mức nên chỉ chém gãy hai thanh phi kiếm, chứ không muốn thương tổn tới tánh mạng hai người.

“Pháp bảo của yêu nữ quá lợi hại, nhanh chạy đi mời sư tôn!” Hai nàng tiên chỉ một chiêu thì bị hủy đi phi kiếm, Nguyên Thần bị trọng thương, lập tức sợ hãi, la to một tiếng rồi hoá độn quang chạy ra xa, có vẻ là chạy về môn phái gọi giúp đỡ.

“Danh môn đại phái gì mà thật vô sỉ, đơn đấu không lại thì chạy đi kêu trợ giúp để quần ẩu. Nói cái gì trừ ma vệ đạo các kiểu, phái Thục Sơn và phái Côn Luân cũng cùng một giuộc như nhau!” Tam nữ cười nhạt, cũng không thèm để trong lòng. Dương Tiễn cũng nhìn không quen mắt những loại danh môn đại phái cứ mở mồm ra là biện hộ cho bản thân mình là đúng nhất, luôn chụp mũ cho rằng người khác làm loạn, nên trong lòng hẳn vô cùng tức giận.

Trong khi đó, tên tiểu tử của phái Thục Sơn thì đực mặt ra cả nửa ngày nhìn chằm chằm Thái Y, sau đó tiến lên hỏi: “Xin hỏi hai vị tiên tử xưng hô như thế nào? Có thể cho ta biết phương danh?”

Nhị nữ nhìn thấy tên tiểu tử lộ ra bộ mặt mê đắm tặc liền giận dữ, Thái Y mắng ngay: “Thằng ranh con vô lễ, vừa gặp người lạ liền hỏi danh tánh. Biết điều thì rút, nếu không ta liền đánh người!”

Tiểu tử kia nghe vậy liền khôi phục thần sắc, cười mỉa hai tiếng rồi hỏi: “Xin hỏi hai vị tiên tử thuộc môn phái nào, sau này tại hạ nhất định tự mình dâng môn bái phỏng!”

Dương Tiễn nhìn thấy là nhận ra ngay tên tiểu tử này nổi lên sắc tâm với hai vị sư muội. Mà hai vị sư muội chính là thiên kim tiểu thư của sư phụ lợi hại. Chính mình đi theo hộ tống, nếu có chuyện gì xảy ra thì khó lòng ăn nói.

Dương Tiễn ra tay tát một cái, tên tiểu tử liền bị đánh văng ra lăn vài vòng rồi rớt khỏi đám mây, sau đó nhìn tam nữ nói: “Ba vị sư muội, Thương Khung Sơn là nơi thị phi, chúng ta không nên ở lâu. Mà chúng ta xuất cung đã lâu, tốt nhất là nhanh chóng quay trở về Thủy Hà Sơn”

Hai nàng đều cảm thấy ít nhiều xấu hổ nên tâm tình mất hứng, lập tức biến thành độn quang, hướng phía Đông Thắng Thần Châu bay đi.

Lại nói về tên tiểu tử phái Thục Sơn bị Dương Tiễn tát một cái bạt tai rơi thẳng khỏi đám mây, thiếu chút nữa là té chết. Đến khi hắn chập vọt đứng lên được thì đã không thấy bóng dáng tam nữ. Hắn chưa kịp ổn định tâm tình thì thấy một cỗ mây đen đột ngột bay tới, từ trong đó hiện ra một tên ma đầu tướng mạo dữ tợn, hai mắt lục quang bắn ra.

Tiểu tử kia sợ hãi, vội vàng bóp nát một đạo linh phù, một đoàn Thượng Thanh huyền quang tỏa ra, bảo vệ xung quanh thân thể hắn, đây chính là linh phù hộ thân do chưởng môn Thục Sơn ban thưởng cho hắn.

Tên tiểu tử đề phòng nhìn thẳng gã ma đầu quát: “Tên ma đầu to gan, dám đến Thục Sơn sinh sự. Còn không mau cút đi, không thì ta cho ngươi táng mạng nơi đây!”

Ma đầu âm hiểm cười nói: “Tên tiểu tử không biết tốt xấu. Lão tổ đến để chỉ điểm cho ngươi một con đường sáng. Ngươi lại dám buông lời bất kính với ta. Đáng ra ta sẽ nuốt Nguyên Thần của ngươi, nhưng mà lão tổ ta còn có việc phải làm nên sẽ không làm khó tên tiểu tử ngươi, không thì thiên hạ lại nói Lão Tử ỷ lớn hiếp nhỏ”

Tiểu tử thấy tên ma đầu tướng mạo hung tàn, vừa nhìn thấy đã khiếp đảm, làm sao còn dám làm tên ma đầu này giận dữ, vội vàng nói: “Ngươi muốn chỉ điểm ta cái gì?”

Tên ma đầu cười quái dị nói: “Ngươi không phải muốn biết lai lịch môn phái của hai tiên nữ sao?”

Tiểu tử kia vừa nghe đã thấy động tâm, chưa kịp suy nghĩ đã thốt lên: “Lai lịch hai nàng ra sao?”

Ma đầu cũng không nói nhảm, hắc hắc cười nói: “Xem ra ngươi cũng có phần thành thật, Lão Tử đành làm người tốt một lần. Ngươi hãy nghe cho kỹ. Hai nàng tiên đó chính là khuê nữ của Lâm Phong, cung chủ của Cực Lạc Cung ở Đông Thắng Thần Châu!” Vừa dứt lời thì mây đen cuộn cuộn bay lên, một tiếng huýt gió vang lên chói tai, nhìn lại thì tên ma đầu đã đi xa.

”Khuê nữ của cung chủ Cực Lạc Cung?” Tiểu tử nghe vậy thì ngẩn người, hắn nhớ lại mười mấy năm trước từng nghe sư tôn nói về một sự kiện, vợ chồng năm người của Cực Lạc Cung Chủ hung ác vô cùng, từng đánh giết thẳng lên Tây Côn Luân, diệt luôn cả nhà Tây Côn Luân. Hắn lập tức rung mình một cái, cảm thấy trong lòng buồn bực, biến thành độn quang bay đi.

Tiểu tử kia vừa rời đi thì hai nàng tiên bị Thái Y và Nghê Thường đánh bỏ trốn chạy tới, đi theo còn có trưởng lão đứng đầu của Thục Sơn. Khi nghe đồ đệ bẩm báo có yêu nghiệt tiến tới Thục Sơn làm càn, lão lập tức chạy tới chuẩn bị ra tay phục yêu hàng ma.

Bốn người sư huynh muội Dương Tiễn rời khỏi Thương Khung Sơn, hướng Đông Thắng Thần Châu mà bay. Không nghĩ vừa mới đi một canh giờ thì thấy một đoàn mây đen cuốn tới, hiện ra một lão ma đầu ngăn cản đường đi của họ.

Tên ma đầu cười quái dị nói: “Bản ma tổ ba vạn năm nay chưa từng ăn thịt người, hôm nay đúng lúc bắt mấy đứa nhỏ các ngươi làm no cái bao tử của ta.”

“Ngươi là ma đầu phương nào?” Dương Tiễn không nhận ra được lai lịch ma đầu kia nên không biết đối phương có khả năng gì nên đề phòng đem ba người con gái bảo vệ phía sau mình, nâng Thanh Hồng kiếm lên, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Lão ma đầu cười điên cuồng nói: “Khi bản lão tổ tung hoành Hồng hoang, mấy đứa trẻ ranh các ngươi còn đang trong bụng mẹ. Tên tiểu tử nhà ngươi tốt nhất là mau đem ba con ranh kia dâng lên. Nếu không ta nhất định đem tất cả bọn ngươi luyện hoá thành sinh hồn, mãi mãi bị nỗi khổ luyện hồn bằng ma hỏa. Không bao giờ được siêu sinh!”

“E là không ổn!” Dương Tiễn nghe thấy thế tim liền đập nhanh. Hắn tuy tinh thông Cửu Chuyển Huyền Công, pháp lực không dưới Kim tiên thông thường. Nhưng hắn chưa từng kết được Nguyên Thần, không thể tham ngộ tạo hoá nên không cách nào suy tính thiên cơ, không thể nào tính ra được lai lịch của tên ma đầu. Vì vậy, khi nghe tên ma đầu nói bản thân hắn là thượng cổ Hồng hoang đã đắc đạo, đương nhiên làm cho Dương Tiễn kinh hãi.

Bất quá có chút giật mình nhưng Nhị Lang Thần cũng không phải loại ăn rau cỏ hay củ cải mà lớn, giờ kiểm lên đề phòng mà quát: “Khẩu khí của ngươi thật lớn, ta cũng rất muốn biết ngươi có bản lĩnh gì!”

Lão ma đầu kia cũng không có nói nhiều, cười một tiếng quái dị, lấy ra một quạt nhỏ có một mặt màu đỏ như máu mà quạt. Lập tức một cầu vòng máu cuốn tới, mùi tanh hôi trong huyết quang xông vào mũi, làm cho người khác cảm thấy bồn nôn. Bốn người vừa ngửi thấy mùi này, lập tức có cảm giác như dầu hoa mất, thật là muốn đem những thứ đã ăn vào bụng mà nôn hết ra mới có thể thấy thoải mái được.

“Đây là pháp bảo gì mà lợi hại như thế!” Dương Tiễn chấn động, hắc thân thể đã thành thánh mà cũng không nhận biết cái quạt nhỏ kia chính là Huyết Hồn Phiến do đại thánh Ma giới Vô Thiên tại biển máu trong U Minh tế luyện thành. Nó có tất cả bảy mặt, có thể bày ra Huyết Hà sát trận, cùng xếp chung với Đại La kiếm trận, Ngũ Hành Yên La trận và Hồn Nguyên Vô Cực Hi trận đều gọi là thượng cổ tứ đại sát trận.

Hồng hoang đại chiến khi xưa, Xi Vưu từng bày ra Huyết Hà sát trận truy sát Thiên hoàng Thái Huyền, điều này có thể thấy được uy lực của nó.

Dương Tiễn thì chỉ có một thanh Thanh Hồng kiếm, cũng không phải là pháp bảo lợi hại gì nên không dám khinh thường, vội vàng vận khởi thần thông, dùng Sơn Hà Đồ cuốn ba cô gái vào. Ý niệm trong đầu vừa động thì đã thối lui về phía sau mấy trăm dặm, đúng lúc tránh được sát chiêu của đạo cầu vòng máu, đây là do công dụng của giày Truy Vân Lý do Lâm Phong ban tặng. Chỉ cần mang đôi giày này, tốc độ tăng đột biến không vật gì có thể sánh kịp.

Lão ma đầu không ngờ mấy đứa nít ranh này có thể tránh được Huyết Hồn Phiến, ngạc nhiên ồ lên một tiếng, biến thành một đoàn mây đen đuổi theo. Trên đỉnh đầu lão ma vân ngưng tụ thành hình một cái đại thủ (bàn tay), hướng về phía Dương Tiễn mà tấn công.

Dương Tiễn thấy thế liền nóng giận, không ngờ còn đuổi theo phía sau. Dương Tiễn thu hồi Sơn Hà Đồ, hét lớn một tiếng. Thân thể nhanh chóng bay lên cao, đến khi lên tới độ cao cả vạn trượng, xuyên hắc qua bầu trời, liền đem Thanh Hồng kiếm bổ xuống. Hắc tinh thông Cửu Chuyển Huyền công nên thân thể cường hãn vô cùng. Không gian bốn phía như muốn nứt ra. Đại thủ do ma vân biến thành cũng bị đánh tan tã.

Tuy nhiên, đại thủ kia một lần nữa ngưng tụ lại thành hình rất nhanh, bên trong còn xen lẫn một đạo huyết quang to cả vạn trượng, một lần nữa hướng về phía đầu của Dương Tiễn chộp tới. Lão ma đầu cười quái dị một tiếng, Huyết Hồn Phiến lay động, một đạo cầu vòng đo đỏ tiếp tục cuốn về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn không dám để cho cầu vòng máu cuốn mình vào bên trong, vội vàng nhảy tránh sang một bên rồi lại tiếp tục lui lại mấy trăm dặm.

“Pháp bảo của Khoa Phụ Na Tư như thế nào lại rơi vào tay của tên tiểu tử này, thật là kỳ lạ!” Lão ma đầu pháp lực đạo hạnh đều hơn xa Dương Tiễn, đương nhiên nhìn ra đôi giày trên chân của Dương Tiễn chính là Truy Vân Lý của thượng cổ yêu thần Khoa Phụ Na Tư. Thấy Dương Tiễn linh hoạt tránh né, khó có thể bắt được nên lão vô cùng giận dữ.

Lão ma đầu dường như thật sự nổi giận, phẫn nộ quát lên một tiếng, dùng Huyết Hồn Phiến vội vàng tấn công. Vô số huyết quang lập tức xuất hiện trong không trung, tiến tới dồn ép Dương Tiễn khắp bốn phương tám hướng. Bên trong huyết quang, vô số huyết ma cùng nhau nhe răng trợn mắt dần dần ngưng tụ. Miệng máu khổng lồ mở ra như muốn nuốt Dương Tiễn vào trong.

“Không biết lão ma đầu này là người phương nào mà lại lợi hại như thế” Dương Tiễn thực sự kinh hãi, đã không còn đường lui, Dương Tiễn chỉ còn biết nâng Thanh Hồng kiếm lên, từ thanh kiếm hiện ra một đoàn thanh quang bảo vệ xung quanh thân thể, không để cho huyết quang chạm vào.

Lão Ma kia âm hiểm cười mấy tiếng, đem Huyết Hồn Phiến lay động, mạnh mẽ đánh ra sáu đạo, vận khởi pháp lực đem cả nhục thân Dương Tiễn trực tiếp đánh rơi vào luân hồi thông đạo. Ngay sau đó một đoàn ma vân cuộn cuộn nổi lên, bay thẳng vào trong U Minh huyết hải.

Dương Tiễn lúc này đang toàn lực ngăn cản huyết quang thì chợt thấy áp lực đột nhiên nhẹ đi, huyết quang cũng từ từ biến mất nên thấy khó hiểu vô cùng. Đột nhiên hắc cảm nhận được bốn phía đều là gió lạnh

đến thấu xương. Sát khí vô hình từ khắp nơi ép tới, đến thân thể cường hãn của hắn cũng muốn bị áp lực ép ra thành phần, Dương Tiễn vô cùng kinh hãi.

Đến khi Dương Tiễn nhìn thấy rõ cảnh vật chung quanh, chỉ thấy bốn phía một mảng đen mờ mịt, còn có một thông đạo kéo dài đến vô tận hư không, cũng không biết đâu là điểm cuối cùng. Gió mạnh gào thét trong không gian, nhục thể của hắn đau nhức dường như muốn nổ tung ra. Hắn vô cùng chấn động khi cuối cùng cũng nhận ra rằng mình đã bị lão ma đầu kia ép vào luân hồi thông đạo.

220. Chương 39 : Như Lai Kim Phù

Luân hồi thông đạo chính là lối đi duy nhất để sinh linh Tam giới chuyển kiếp, phạm là những hồn phách đã trải qua Luân hồi thông đạo để đầu thai thì tất cả kí ức kiếp trước đều bị sát khí vô hình xóa đi sạch sẽ.

Sát khí vô hình này vô cùng lợi hại. Đối với hồn phách Nguyên thần không có thân thể thì không có uy lực gì, chỉ xóa đi trí nhớ mà thôi.

Nhưng nếu là thân thể đi vào trong đó, liền bị nó phá hủy mạnh mẽ. Cũng may thân thể Dương Tiễn đã thành thánh, cực kì cường hãn. Nếu không sợ rằng đã bị sát khí vô hình trong thông đạo phân giải rồi. Dù vậy, muốn ngăn cản cũng rất là cực khổ.

” Làm sao cho tốt đây, nếu sau ba mươi sáu canh giờ mà vẫn còn ở bên trong không thoát ra được, thì sẽ chịu kiếp nạn!” Dương Tiễn trong lòng gấp gáp, Luân hồi thông đạo này dưới số trời mà vận chuyển. Sau ba mươi sáu canh giờ bị rơi vào mà không thoát ra, thì phải chịu phá hủy một lần nữa để luân hồi chuyển kiếp.

Đang lúc trong lòng hốt hoảng, bỗng nhiên hư không bị một người mạnh mẽ dùng lực mà xé rách ra một cái lỗ hổng. Một pho tượng chiều cao hơn vạn trượng bay xuống, Huyền Hoàng khí tỏa ra mênh mông. Lâm Phong ngồi ở chính giữa một liên hoa màu vàng xuất hiện, khi hắn đang tu luyện thì bỗng dưng tỉnh ra đại đồ đệ đang gặp nguy hiểm. Hắn liền nhanh chóng xuất ra Nguyên thần mạnh mẽ phá ra một con đường tiến vào Luân hồi thông đạo.

“Cửu Chuyển Huyền công là môn công phu thuận thiên. Người lần này gặp phải khó khăn, có thể lợi dụng Linh Lung Bảo Tháp làm tiêu tan kiếp nạn, mặc dù không thể đạt thành Hồn Nguyên thánh đạo, nhưng ngày sau thần thông của người cũng sẽ không thua kém Ma vương Xi Vưu!” Lâm Phong vung tay lên, Linh Lung Bảo Tháp liền bay về phía đỉnh đầu của Dương Tiễn.

Lâm Phong nói: “Đây chỉ là Nguyên thần của ta. Bản thể của ta vẫn đang tu luyện tại đáy Ngân Hà. Người cứ an tâm tu luyện tại Luân hồi thông đạo này một thời gian đi, dùng Linh Lung Bảo Tháp mà tu luyện có thể an toàn, không thể vội vàng xao động. Đến khi tu luyện thành công thì hãy xuất quan!” Hắn vừa dứt lời thì vung tay, Sơn Hà Đồ bay về trong tay, từ từ biến mất vào hư không.

“Nghĩ tới ta tự luyện Cửu Chuyển Huyền Công, tung hoành tam giới, cũng không gặp địch thủ. Nhưng lần này gặp khó khăn đúng là theo thiên số vận chuyển!”

Dương Tiễn trong đầu miên man suy nghĩ. Vừa suy nghĩ hắn vừa thở phào nhẹ nhõm, Linh Lung Bảo Tháp này là đệ nhất pháp bảo từ thời Bàn Cổ khai thiên, đương nhiên có khả năng chống đỡ vô hình sát khí trong Luân hồi thông đạo này.

“Chẳng qua là không biết là ta phải tu luyện bao lâu mới có thể thoát ra, Linh Lung Bảo Tháp mặc dù có thể ngăn cản vô hình sát khí nhưng áp lực mà ta phải chịu đựng cũng là không nhỏ” Dương Tiễn vội vàng tập trung tinh thần dùng khẩu quyết do Lâm Phong truyền lại bay lên bảo tháp. Vừa ngăn cản vô hình sát khí, vừa dùng Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí không ngừng tu luyện bản thể.

Nguyên thần của Lâm Phong đang theo Sơn Hà Đồ bay ra khỏi Luân Hồi thông đạo, hướng về phía Thiên Hà. Đột nhiên Sơn Hà Đồ bỗng nhiên mất khống chế, rời khỏi tay hắn hướng về phía trước bay đi. Tinh quang chợt lóe, đã bay xuyên qua ba mươi ba tầng thiên cung, tiến vào bên trong hỗn độn.

Không lâu sau, hào quang lại lóe lên, Sơn Hà Đồ lại từ hỗn độn bay ra. Xuyên qua Thiên giới, rơi thẳng xuống Thúi Hà Sơn

Lâm Phong trầm tính toán, dù sao thì hai nữ nhân và đồ đệ của hắn đã không có chuyện gì, nên trong lòng cũng yên tâm. Nguyên thần cứ hướng về phía Thiên Hà mà bay đi

Mấy năm gần đây, hắn nhờ vào cát của Ngân Hà, phá rồi lại tái lập thân thể, pháp lực càng ngày càng tinh thâm, đạt đến trình độ không hề tin nổi (bất khả tư nghị), lại cùng bốn nương tử hợp thể tu luyện, ngộ ra được đại đạo, không bao lâu nữa là sẽ cùng bốn nàng đạt được Thiên Nhân Hợp Nhất thánh cảnh, đột phá được bình cảnh bấy lâu.

Chuyện này nói ra thì có vẻ đơn giản, thật ra là vạn phần khó khăn, chắc có lẽ là chỉ có thể xảy ra một lần trong tạo hoá. Nếu không có đại cơ duyên ngày đó, làm sao hắn có thể nhìn thấy một tia sáng dẫn đường, giúp hắn tới được cánh cửa đại đạo.

Số trời đã định, trừ khi là người có thể đạt được Hỗn Nguyên thánh đạo, ký thác bản thể vào hư không. Nếu không, cuối cùng cũng không tránh được kiếp số của tạo hoá. Tuy nhiên, Tiên Thiên tôn vị đã có định số từ trước, Thiên Hoàng Thái Huyền đã vong thân tại Hồng Hoang đại chiến. Chỉ có đúng một tôn vị trống duy nhất, không ai biết được mình có thể đạt được tôn vị đó hay không.

Trong tam giới, vô số kẻ mạnh như Đông Hoa, Trần Nguyên Tử, Thích Gia Mầu Ni, Nhiên Đăng, Di Lạc... chỉ còn cách cánh cửa đại đạo một chút đều cố gắng vì bản thân đạt được đại đạo, ký thác bản thể vào hư không mới có thể an toàn vượt qua hỗn độn đại kiếp nạn.

“ Suy nghĩ nhiều làm gì, dù cho có đạt được đại đạo hay không, ta đều cố gắng hết sức bảo hộ cho thân nhân và đệ tử của ta an toàn. Dù cho hình thần cụ diệt thì sao, ta cũng đã dốc hết sức mình, nếu không như thế, ta có đạt được Hỗn Nguyên thánh đạo cũng chẳng có ý nghĩa gì!”

Lâm Phong mặc dù bản tính lạc quan nhưng suy nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra sau này thế nào, liền không thêm nghĩ nữa. Hắn nở nụ cười hoá thân thành cầu vồng tím xẹt qua hư không, hướng Thiên giới bay đi.

Thải Y, Nghê Thường và Tiểu Thanh bị Dương Tiễn bỏ vào trong Sơn Hà Đồ đã thấy hoảng sợ. Dương Tiễn vì nhận ra lão ma đầu phi thường lợi hại nên trong lòng lo lắng cho đại sư huynh, nhưng pháp lực thấp kém nên chẳng thể giúp đỡ. Chỉ có thể lo suông mà thôi. Các nàng gấp đến độ ai cũng muốn khóc đến nơi.

Tiểu Thanh và Dương Tiễn có nghiệp duyên tam thế, sau khi được sư phụ điểm mở tam nhãn, đều đã sáng tỏ kiếp trước kiếp sau, hiện tại cùng phu quân Dương Tiễn hợp thể song tu, cảm tình đương nhiên sâu nặng, làm sao nàng có thể không lo lắng cho an nguy của Dương Tiễn.

Đang không biết làm thế nào, cả ba lại cảm thấy khung cảnh biến đổi, nhìn xung quanh đã thấy về tới Cực Lạc Cung. Các vị sư huynh muội vây quanh bốn phía lo lắng nhìn ba nàng.

Cửu Vĩ Hồ ngồi trên ghế trưởng môn, các sư tỷ đều có mặt, các đệ tử khác đều chia ra đứng ở hai bên, ngay cả Hồng Bào Lão Yêu và Linh Uyên Lão Yêu cũng làm ra vẻ mặt chuột thấy mèo.

“Sư huynh trở về chưa?” Tiểu Thanh vẫn lo lắng cho Dương Tiễn, liền vội vàng hỏi.

Cửu Vĩ Hồ nói: “Sư muội yên tâm. Vừa rồi sư phụ dùng Nguyên Thần truyền đạt cho ta biết là Đại sư huynh gặp một đại kiếp nạn. Hiện đang lợi dụng Luân hồi thông đạo tu luyện một đoạn thời gian để qua kiếp nạn, sau này thành tựu cũng là bất khả hạn lượng.”

Tiểu Thanh chấn động nói: “Luân hồi thông đạo đâu có đơn giản như thế, chỉ sợ khó có thể vượt qua nguy hiểm!”

Hồng bào Lão Yêu cười nói: “Tiểu sư muội không cần lo lắng quá, Đại sư huynh được sư phụ ban thưởng, tiến vào Linh Lung Bảo Tháp, chắc chắn sẽ bình an vô sự!”

“Thật sao?” Tiểu Thanh nghe vậy mừng rỡ, Linh Lung Bảo Tháp thì môn hạ đệ tử Cực Lạc Cung phần lớn đều biết đó là khai thiên đỉnh cấp pháp khí, có công đức vô hạn, có thể chống đỡ nhiều loại kiếp số. Nếu có pháp bảo này hộ thân, đương nhiên là sẽ an toàn bình yên.

Cửu Vĩ Hồ cười nói: “Đương nhiên là sự thật, sư phụ tính ra đại sư huynh sẽ có kiếp nạn này nên mới xuất Nguyên Thần, cường chế phá vỡ Luân hồi thông đạo, đem Linh Lung Bảo Tháp ban thưởng cho Đại sư huynh, đương nhiên không có việc gì nguy hiểm cho hắn!”

Sau đó, lại nhìn Thái Y và Nghê Thường nói: “Tuy nhiên, hai vị sư muội lại kết một ít nhân quả, sau này có thể có chút phiền phức”

Nghê Thường cái lưỡi xinh xắn ra nói: “Chúng ta đâu có trêu chọc ai đâu mà phiền toái ta?”

Thái Y lập nghe vậy thì nhớ tới chuyện xảy ra tại chân núi Thương Khung Sơn: “Không lẽ là chuyện liên quan đến phái Thục Sơn?”

Vài vị Yêu vương vừa nghe lập tức hắc hắc cười quái dị. Đương nhiên đối với mấy cái tiên đạo chính phái, bọn hắn nhìn không vừa mắt.

Cửu Vĩ Hồ cười nói: “Ta cũng không biết rõ lắm, tuy nhiên sư phụ nhờ ta nói cho các muội là không cần lo lắng gì cả, cứ yên tâm vui đùa !”

Nghê Thường cười khanh khách nói: “Ta biết phụ thân sẽ không trách chúng ta mà!” Thái Y cũng tỏ vẻ cao hứng, hai con chim non này vẫn chưa có tâm tình thiếu nữ, chỉ biết Lâm Phong luôn một mực yêu thương lo lắng. Nghê Thường chạy như bay tới Hồng Bào Lão Yêu, vươn bàn tay trắng nõn đùa giỡn giật râu mép của lão rồi cười lúng liếng như chú chim non.

Hồng Bào Lão Yêu khuôn mặt run run, dở khóc dở cười không biết làm sao. Hắn trước kia đường đường là một yêu vương, cả cái Thúy Hà Sơn diện tích mấy ngàn vạn dặm không ai dám đối đầu với lão, bây giờ lại bị trêu chọc đến uất nghẹn đến chết.

Tuy nhiên đây là hai đứa con gái láu lỉnh của sư phụ tiện nghi của mình. Cả Cực Lạc Cung không ai dám ăn gan hùm tim báo, làm cho hai vị công chúa này mất hứng, mà hai nàng tuổi lại nhỏ nhất, vẫn còn tâm tính con nít nên lão cũng không giận dữ gì.

Cực Lạc Cung cũng không vì Dương Tiễn phải chịu cảnh bị vây trong Luân Hồi thông đạo mà mất đi không khí vui tươi.

Lại nói tới Tây Thiên cực lạc Tịnh Thổ, Phật quang chiếu sáng khắp nơi, phạm âm lượn lờ. Tại Lô Âm Bảo Tự, đại thừa Phật chủ A Di Đà Phật đang giảng kinh. Trong Công Đức Hồ, ba nghìn Phật đà Bồ Tát đều ngồi trên vô số liên hoa, tạo thành hình chữ thập chú tâm nghe giảng.

Đột nhiên, A Di Đà Phật ngừng giảng, cho ba nghìn Phật đà đều lui xuống rồi đóng cửa bảo tự.

Không bao lâu sau, một pho tượng hắc liên từ từ hiện ra trong hư không, phía trên đoá hắc liên có một hắc bào nam tử đang ngồi. Đúng là một trong Ma Môn nhị thánh: Địa Vô Thiên.

“Thiện tai, thiện tai!” A Di Đà Phật ngồi ngay ngắn thập nhị phẩm đài sen, sắc mặt từ bi, tụng Phật hiệu rồi nói: “Tây Thiên của ta không dính kết nhân quả. Phật tử đều về cực lạc, không để ý tới hồng trần. Có sao đạo huynh cứ chấp nhất !”

Vô thiên nói: “Ta và người cùng chấp chương Bà La đại giáo. Đại kiếp nạn Tam giới sắp xảy ra, thiên địa chín chín tám mươi một năm quy nguyên số lượng, trở về hỗn độn. Tại sao ta không vì môn hạ đệ tử đấu tranh một tia sinh cơ. Thêm vào đó lại liên quan đến số mệnh của giáo ta, làm sao ta có thể khoanh tay mặc kệ!”

A Di Đà Phật nói: “Cực Lạc cung chủ chuyển kiếp thành công, đây đã là thiên số. Ta và đạo huynh đều muốn đổi cũng đổi không được. Huống hồ lão nạp sớm đã không nhiễm hồng trần nhân quả, đạo huynh xin mời về!”

Vô Thiên cười khẩy cũng không phân trần một tiếng, hắc liên hoa từ từ tan biến vào hư không.

A Di Đà Phật khoanh chân hình chữ thập suy nghĩ một hồi, mới thấp giọng tụng nói: “Bồ Đề bất không, hay nâng nâng kiếp!” Sau đó ra lệnh mở bảo tự cho ba nghìn Phật đà Bồ Tát lại tiến đến nghe giảng.

Lại nói Thạch Cơ bởi vì nhìn thấy hầu tử đáng thương, mỗi ngày hái chút ít hoa quả đại đem tới cho hầu tử ăn, còn có vài lần trở lại Cực Lạc Cung lấy vài trái bàn đào cho hầu tử ăn đỡ thèm.

Do thường xuyên qua lại với nhau, đều tu luyện đắc đạo từ tảng đá nên đương nhiên tình cảm càng ngày càng phát triển. Mặc kệ là hầu tử tính tình bạo ngược trời sinh, khác hoàn toàn với Thạch Cơ nhu hoà

thiện lương, Thạch Cơ nhất định không chịu trở về Cực Lạc Cung, nguyện ý ở lại Ngũ Chỉ Sơn tu luyện, rảnh rỗi thì đàm đạo cùng hầu tử.

Hầu tử tuy tính tình bạo ngược, nhưng trải qua năm rộng tháng dài cùng nhau nên từ từ cũng có ấn tượng tốt đối với Thạch Cơ. Tuy tính cách bạo không có thay đổi bao nhiêu nhưng không như khi xưa, cứ gặp Thạch Cơ là la hét chửi bới. Bây giờ hẳn có khi cùng Thạch Cơ hàn huyên tâm sự, có thể gọi là vui vẻ hoà thuận.

Hôm nay, Thạch Cơ vừa mới đưa tới vài trái bàn đào, hầu tử lại bỗng nhiên nói: “Như Lai nhất ta tại Ngũ Hành Sơn này năm trăm năm, ta từng đã đáp ứng Quan Âm bà nương rằng ai có thể gỡ xuống Ngũ Hành Sơn kim phù, ta liền bái ông ta làm thầy. Ta không thể thất tín, lão bà nương nhất định bắt ta phải bảo vệ tên hoà thượng đất Đông Thổ đi Tây Thiên thỉnh kinh. Người suy nghĩ nhanh nhanh tìm biện pháp gỡ tấm kim phù ra khỏi ta, giúp ta khỏi phải làm trâu làm ngựa cho lão hoà thượng Đông Thổ”.

Thạch Cơ hoảng sợ nói: “Ta không biết làm thế nào, kim phù này do chính Như Lai làm phép, ta không thể gỡ xuống. Sư phụ và bốn vị sư nương hiện tại lại đang tu luyện ở Ngân Hà, không thể nào phân thân đến đây được!”

Hầu tử nổi trận lôi đình nói: “Sư phụ của người thật sự là vô dụng cực kỳ, đến khi lão Tôn ta thoát ra được, nhất định sẽ tìm hấn tính sổ để hả cơn giận này!” Sau đó lại gãi gãi đầu nói: “Người có thể đi Tây Ngưu Hạ Châu Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, thỉnh sư phụ của ta là Bồ Đề tổ sư tới cứu ta, gỡ cái kim phù chớ chết này xuống!”

Thạch Cơ khó hiểu nói: “Bồ đề tổ sư? Sao ta chưa từng nghe nói qua?”

Hầu tử nói: “Tổ sư của ta chính là thế ngoại cao nhân, người thì sao biết được, nhanh chân đi, tốn thời gian quá”

Thạch Cơ vốn là người không có chủ kiến, bị hầu tử thúc giục, vội vàng đứng dậy, muốn biến thành độn quang rời đi. Bỗng nhiên thấy được trong đám hỗn độn phía ngoài ba mươi ba tầng trời có một cái thanh sắc cầu vòng bay thẳng đến Thiên giới, hướng Đông Thắng Thần Châu mà bay.

Thanh sắc cầu vòng bay tới cực nhanh, chỉ là trong nháy mắt đã tiến đến Ngũ Chỉ Sơn, Thạch Cơ đang khó hiểu thì thanh sắc cầu vòng đã rơi xuống dưới chân Thạch Cơ, sau đó hoá thành một mảng ngọc phù.

Thạch Cơ vội vàng nhặt lên, tự nhiên cảm giác một đoàn ý thức tiến vào đầu, lập tức mừng rỡ, hướng hầu tử nói: “Ta không biết ngọc phù này là từ đâu đến rơi xuống nhưng nó lại có thể gỡ bỏ kim phù của Như Lai!”

Hầu tử không tin nói: “Thật sao? Người đừng gạt ta, nếu không ta nhất định sẽ đánh người . . . Hắc hắc.”

Thạch Cơ vội nói: “Đương nhiên ta sẽ không lừa người, ta đi thử xem coi có thành công không!” Lập tức biến thành độn quang bay thẳng lên đỉnh Ngũ Chỉ Sơn, ý định gỡ xuống kim phù.

“A Di Đà Phật!” Thạch Cơ chợt nghe một tiếng Phật hiệu vang lên, nàng vội vàng xoay người nhìn lại, chỉ thấy cách đó vài dặm có một người hoà thượng trẻ tuổi mặc áo cà sa đỏ tiến tới Ngũ Chỉ Sơn. Thỉnh thoảng lại niệm A Di Đà Phật. Tuy là đi bộ nhưng tốc độ lại cực nhanh, chỉ trong nháy mắt công phu đã đến dưới chân núi Ngũ Chỉ Sơn.

Phía trên áo cà sa Phật quang ẩn hiện, kim phù lưu chuyển, nhìn sơ đã biết đó là một kiện phòng thân pháp khí của Phật môn.

“Thí chủ hữu lễ!” Hoà thượng kia đến chân núi thì thi lễ, nói: “Ngã Phật nam mô A Di Đà Phật từ bi, bản tăng là Huyền Trang, được Quan Âm Bồ Tát điểm hoá, hướng Tây Thiên bái Phật cầu kinh. Đi ngang qua nơi đây, đặc biệt đến để giúp Tề Thiên Đại Thánh gỡ xuống Như Lai kim phù, thí chủ hảo lễ!”

Thì ra lão đồ đệ Tây Thiên Kim Thiền Tử của Lâm Phong bị Quan Âm Bồ Tát cường độ đi tư bà Tịnh thổ, sau đó chuyển kiếp đầu thai xuống Nam Chiêm Bộ Châu nước Đại Đường, sau đó lại ép buộc theo cửa Phật.

Huyền Tông hoàng đế vốn là tục nhân, chỉ quan tâm ngôi vị hoàng đế của mình, mặc kệ là theo Phật giáo hay Đạo giáo, gió chiều nào đổ chiều đó, gặp Phật môn thanh thế đang lớn, bị ép buộc theo cửa Phật, đương

nhiên sẽ theo cửa Phật.

Huyền Trang này chính là Tọa hạ nhị đệ tử Kim Thiên Tử của A Di Đà Phật, chính là đệ nhị Tây Thiên Phật Đà vì động “sân niệm” (giận niệm) nên bị rơi vào luân hồi chuyển kiếp, làm mười kiếp người tốt để tích hạ vô lượng công đức. Sau này mới bị Quan Âm điểm hoá, đi Tây Thiên thỉnh kinh, trải qua chín chín tai kiếp nhỏ mười một tai kiếp lớn mới đạt kim thân thành chính quả.

“Cao tăng hữu lễ. Ta mang theo lệnh của sư tôn. Đặc biệt đến giải nguy cho Tề Thiên đại thánh, không cần phải nhọc lòng của cao tăng!” Thạch Cơ vừa nghe hòa thượng này chính là Đông Thổ hoà thượng thì lập tức âm thầm cảnh giác, chỉ là nàng nhìn không ra được tu vi của hoà thượng này nên không dám khinh thường.

Lại nói Thạch Cơ biết hầu tử không hề muốn đầu nhập vào Phật môn, nếu để cho hoà thượng này gỡ xuống Như Lai kim phù thì hầu tử phải bái Huyền Trang này làm sư phụ, tiến vào Phật môn. Đương nhiên nàng không tiếp tục nói nhằm cùng hoà thượng này, vội vàng tung người biến thành độn quang bay tới ý muốn gỡ xuống kim phù.

221. Chương 40: Đông Thổ Hoà Thượng

Thạch Cơ biết pháp lực của Bồ Tát cao hơn mình nhiều, trong lòng đương nhiên sợ hãi, nhưng lại không muốn hầu tử phải bị ép vào Phật Môn nên vội vàng nâng Thất Bảo Lưu Ly chuẩn bị liều mạng. Hầu Tử thấy thế nộ khí xung thiên, thi triển thần thông như muốn làm nổ tung Ngũ Chi Sơn.

Tuy nhiên, cả ngọn núi bị Như Lai kim phù phong ấn, hầu tử dù làm cách nào cũng không thoát ra được, trừng mắt quát lớn: “Lão bà nương nhà ngươi thật là đáng ghê tởm, lão Tôn ta đang làm đại vương tại Hoa Quả Sơn vô cùng sung sướng, làm quái gì có duyên với Phật môn nhà ngươi. Nếu ta mà thoát ra được, ta nhất định đánh lão nương ngươi thành thị vụn”

Quan Âm Bồ Tát quát nói: “Tên hồ tôn nhà ngươi đúng là không biết xấu hổ. Phật Như Lai chúng ta đem người nhốt tại Ngũ Chi Sơn chỉ mong cho ngươi thay đổi tâm tính hung ác, sau đó hộ tống Kim Thiên tử đi Tây Thiên thỉnh chân kinh, đạt được kim thân đạo quả. Nhưng ngươi tính tình không chút thay đổi, thật là ngu xuẩn!”

Hầu tử cười nói: “Bà không cần phải nói nhảm, khi xưa ta đáp ứng bà, ai có thể giúp ta gỡ xuống Như Lai kim phù, lão Tôn ta sẽ bái người đó làm sư phụ. Hiện tại có người giúp ta gỡ kim phù thì lão bà nương ngươi lại ra tay ngăn cản, ngươi có nói đạo lý không? Bà mau đi ra chỗ khác để Thạch Cơ gỡ xuống kim phù giúp ta. Nếu không khi lão Tôn ta thoát ra được, người đầu tiên ta tiêu diệt chính là tên Đông Thổ hoà thượng kia!”

Huyền Trang đã mười kiếp làm người tốt, chưa bao giờ gặp người hung ác như thế này, miệng liên tục tụng “A Di Đà Phật!”

Quan Âm Bồ Tát thầm nghĩ: “Tên hồ tôn này đã bị tảng đá của Cực Lạc cung chủ đầu độc đầu óc rồi, e là sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Tại sao Như Lai vẫn chưa ra tay, không biết là đang tính toán gì nữa. Đáng ra việc này không nên trì hoãn nữa, phải nhanh chóng đem con khỉ này đi Tây Thiên thỉnh kinh chứ!”

Lập tức hướng Đường Tăng nói: “Huyền Trang, ngươi nhanh chóng gỡ xuống kim phù, thả con khỉ này ra đi!”

“Tuân lời huấn của Bồ Tát Phật” Đường Tăng hướng về Quan Âm Bồ Tát thi lễ một cái, dưới chân hiện ra một đoá liên hoa bay về hướng đỉnh núi.

“Không thể để cho tên hòa thượng này gỡ kim phù xuống!” Thạch Cơ vô cùng khẩn trương, không quan tâm Quan Âm Bồ Tát còn đứng đó, hóa thân thành một cái cầu vòng trắng hướng đỉnh núi bay đi.

“Nữ thí chủ tại sao lại không biết chừng mực mà nghịch lại thiên số” Quan Âm Bồ Tát nở nụ cười rồi tung tay trái ra, Thất Bảo Liên Hoa liền bay ra, biến to ra cả ngàn mẫu ép xuống đầu Thạch Cơ, sau đó đem Thạch Cơ nhốt vào đó. Sau khi thu Thạch Cơ vào trong, Thất Bảo liên hoa liền biến nhỏ trở về trong tay Bồ Tát.

Thạch Cơ bị Quan Âm Bồ Tát chế trụ, thân không thể động, miệng không thể nói, trong lòng vô cùng khẩn trương.

Hầu tử thấy thế tức giận chửi ầm lên: ” Lão bà nương thật vô sỉ, nói rồi nuốt lời, nếu ngươi dám để cho tên hoả thượng này gỡ kim phù xuống, lão Tôn ta nhất định sẽ đánh hấn chết trước. Lão bà nương nhà người thả Thạch Cơ ra mau.”

Quan Âm Bồ Tát cười nói: ” Cả ngươi và tảng đá này đều bị Cực Lạc cung chủ mê hoặc, tạo thành nhân quả quá sâu tốt nhất là đều tiến về Tây Thiên, tham ngộ ngã Phật huyền diệu”

Hầu tử mồm mắng liên hồi: “Thật là tức chết mà! Lão Tôn ta dùng danh nghĩa của tổ sư phát ra đại thế. Kiếp này sẽ không bao giờ gia nhập Phật Môn, nếu như trái lời, sẽ bị đốt thành tro bụi, rơi vào luân hồi”

Quan Âm Bồ Tát cảm thấy kinh ngạc: “Không ngờ con khỉ này lại cứng đầu như thế, chỉ e là có ít nhiều phiền toái”

Lại nói Huyền Trang nghe theo lời Bồ Tát, đạp liên hoa bay lên đỉnh núi. Tuy nhiên, chưa kịp gỡ xuống kim phù thì trên chín tầng trời có một tiếng chuông đồng vang lên, âm thanh vang dội của tiếng chuông chấn nát liên hoa dưới chân của Huyền Trang, làm hấn rơi thẳng xuống đất.

Sau đó, một cái chuông lớn từ phía chân trời bay tới, hoá lớn cả ngàn mẫu, như muốn bao bọc cả Ngũ Hành Sơn vào bên trong. Thượng cổ yêu thần Cửu Phượng cũng xuất hiện, ra tay muốn gỡ Như Lai kim Phù xuống.

Quan Âm Bồ Tát thấy, lập tức thấy không ổn. Kim thư thì đã bị Như Lai lấy lại, Cửu Phượng lại sở hữu Đông Hoàng pháp khí, sợ là ta cũng khó đối phó. Nhìn thấy Cửu Phượng ra tay gỡ Như Lai kim phù, bà cũng không suy nghĩ nhiều, tung Thất Thái Liên Hoa ra kháng cự với Đông Hoàng Chung.

Riêng Bạch Sắc Liên Hoa cầm trong tay thì tung về phía Cửu Phượng tấn công:

“ Ta hôm nay nhất định sẽ cho lão bà nương chuyên xen vào chuyện người khác biết lợi hại” Cửu Phượng cười lạnh nói, sau lưng liền phát ra một đạo yêu quang khoá chặt bạch sắc liên hoa, sau đó vung lên thanh yêu đao màu xanh quý dị chém thẳng xuống đầu Quan Âm Bồ Tát.

“Ta cũng muốn xem ngươi có bao nhiêu thủ đoạn!” Quan Âm Bồ Tát nở nụ cười thu lại Bạch Sắc Liên Hoa chặn lại yêu đao, Cửu Phượng thấy thế vận hết pháp lực quát lên một, tiếng chung vang vọng long trời lở đất, hư không hỗn loạn. Đông Hoàng Chung cấp tốc xoáy mạnh, nhanh chóng ép xuống Bạch Sắc Liên Hoa. Liên hoa làm sao có thể ngăn cản được Tiên Thiên Thánh Khí này, tiếng răng rắc vang lên như muốn nứt toác ra.

Đông Hoàng Chung uy thế không giảm, tiếng chuông vang tai nhức óc chấn động hư không, ép xuống liên hoa như muốn đem Quan Âm Bồ Tát và cả Ngũ Chỉ Sơn thu vào.

“Đông Hoàng Chung thật là khó mà ngăn cản!” Quan Âm Bồ Tát thấy thế, lập tức sợ hãi, vừa muốn cố lui về phía sau thì từ trong U Minh Huyết hải (biển máu), hai đạo hắc cầu vòng bay ra. Từ trong đó hiện ra một cái hắc sắc liên hoa và nhất diện Huyết Hồn Phiến cùng biến thành khổng lồ, tấn công về phía Đông Hoàng Chung dưới mặt đất.

Hắc Liên Hoa xung quanh có vô số ma vân bao bọc, bên trong ma vân lại có thêm vô số những hắc liên hoa nhỏ hơn như ẩn như hiện cùng nhau tấn công về phía Đông Hoàng Chung. Huyết Hồn Phiến khí thế cũng không yếu, biến ra cả ngàn cái miệng máu hướng về phía Ngũ Chỉ Sơn mà bay tới.

Hầu tử đang bị ép dưới chân núi khi nhìn trận chiến đấu này thì há hốc mồm. Năm đó hấn đại náo Thiên cung, chỉ gặp đám thiên binh thiên tướng, lợi hại nhất trong đó là Nhị Lang Thần Dương Tiễn. Những người pháp lực cao thâm thì lại không muốn kết nhân quả nên chưa từng ra tay, bởi vậy hầu tử cũng chưa bao giờ biết tới cao thủ chân chính.

Giờ phút này mới thấy được thế nào gọi là chân chính cao thủ, chỉ biết há hốc mồm mà xem.

Cửu Phượng cũng không sợ hãi, lấy ra Luyện Yêu Hồ, cũng là một thượng cổ pháp khí lợi hại, rung lên pháp khí trong tay, cả ngàn cái miệng máu đều bị hấp thu vào trong.

Huyết Hồn Phiến xoay tròn một cái, cầu vòng máu lại hiện ra tấn công Luyện Yêu Hồ, sau đó Ma Giới Hộ pháp Hắc Bào cùng Huyết Ma cũng hiện ra trong hư không. Hắc cười âm hiểm cười rồi dùng Tiên Thiên thánh vật là Hắc Liên Hoa đánh tới Đông Hoàng Chung, Huyết Ma cũng tung ra Huyết Hồn Phiến chém tới Cửu Phượng.

Quan Âm Bồ Tát thấy thế thầm nghĩ: “Thật đáng đời con cửu đầu thần điều!” Rồi nhảy vào ăn hôi, đem Bạch Sắc Liên Hoa đánh vào đầu Cửu Phượng.

Hắc Bào nhân thấy thế hướng Quan Âm Bồ Tát âm hiểm cười nói: “Ngươi là Bồ Tát, không lo ở Tây Thiên ăn chay niệm Phật, lại chạy tới đây cùng người ta động thủ động cước. Không bằng theo bản vương tiến vào U Minh Huyết hải, làm phu nhân cho bốn vương, cùng nhau sống sung sướng!”

“Thằng nhóc con vô lễ, phải tìm cách tiễn nó về Tây Thiên!” Quan Âm Bồ Tát cảm thấy thâm hận, tuy nhiên, giận thì giận cũng chẳng làm gì được. Pháp lực thì không hơn ma đầu, hắc lại có Thánh vật Hắc Liên Hoa của Ma Giới Vô Thiên nên đành phải nói: “Tên hồ tôn này có thiện duyên với Phật Môn của ta, mong đạo huynh giúp đỡ đánh lui yêu nghiệt để hắc có thể đi Tây Thiên thỉnh kinh”

Huyết Ma cạc cạc cười nói: “Bồ Tát nhà ngươi đúng là không biết đạo lý. Ai nói hồ tôn này có duyên với Phật Môn, bản vương đang muốn thu hắc làm khai môn đệ tử. Ngươi biết điều thì mau trốn cho nhanh, nếu không ta đem ngươi luyện thành Huyết thần thì lúc đó đừng nói ta sao quá độc ác!”

“Không tốt rồi! Hai tên ma đầu này đến đây cũng không phải có ý tốt gì” Quan Âm Bồ Tát kinh hãi. Tuy nhiên miệng thì nói nhưng tay thì không ngừng cùng Hắc Bào nhân và Huyết Ma liên thủ cố giết chết Cửu Phượng, đầu thì âm thầm tính toán kế sách.

Cửu Phượng mặc dù thần thông không thua kém gì một trong ba người kia, nhưng lấy một địch ba thì thật sự quá sức mình. Trong đó Hắc Bào thì sử dụng Tiên Thiên thánh vật Hắc Liên Hoa, ngăn trở Đông Hoàng Chung liên tục, Huyết Hồn Phiến của Huyết Ma cũng lợi hại không kém. Cửu Phượng bắt buộc phải hiện nguyên hình là cửu đầu thần điều mới miễn cưỡng chống đỡ được thế vây công của ba người này.

Cửu Phượng chính là một con thần điều thượng cổ. Thời Hồng Hoang đại chiến cũng tham gia nghe giảng đạo tại Đông Hoàng Cung, sau đó lại tu luyện cả trăm triệu năm nên thực lực không phải bàn cãi. Khi nó hiện nguyên hình, thực lực đại tăng. Hai cánh vung ra cũng làm cho yêu vân gào thét, hư không chấn động.

Trong vòng mấy trăm vạn dặm, âm phong điên cuồng gào thét như thể ngày tận thế giáng xuống nhân gian.

Cửu Phượng sau khi hiện nguyên hình thì kêu to, từ trên không trung lao thẳng xuống phía Quan Âm Bồ Tát, vung ra lợi trảo Chop vào đầu Quan Âm với một tốc độ khinh khủng.

Quan Âm Bồ Tát thấy thế vội vàng phát ra tiếng quát, hiện thân thành một pho tượng kim thân có tám đầu bốn tay cao lớn cả vạn trượng, xung quanh kim quang phát ra mãnh liệt, đem yêu vân bốn phía tán ra khắp nơi, đồng thời đem tám cánh tay tấn công Cửu Đầu Phượng.

Cửu Phượng biết rõ sự lợi hại của kim thân Phật Môn nên không dám cùng Bồ Tát cứng đối cứng. Nó vốn là cửu đầu thần điều, tốc độ đương nhiên so với hai ma một Phật ba người nhanh hơn rất nhiều, chỉ trong chớp mắt đã bay thoát ra xa. Lại dùng lợi trảo của mình tấn công Huyết Ma, đồng thời đôi cánh quét ngang ra tấn công thẳng vào Hắc Bào.

“Con yêu nghiệt này đúng là không biết sống chết, hôm nay lão tổ sẽ thành toàn cho ngươi, tiễn ngươi một đoạn đường!” Huyết Ma cười quái dị một tiếng, xoay người liền biến thân thành một con ma đầu đỏ rực màu máu thân cao vạn trượng, hai mắt ánh sáng xanh yêu dị phóng ra khắp nơi xanh rờn như lửa ma trời, ánh sáng này đi tới đâu, yêu vân tan biến tới đó.

Huyết quang tràn ngập cùng yêu vân cuốn vào nhau, tranh đấu bất phân thắng bại.

Hắc Bào cũng không vừa, xoay người hiện ra ma thần bốn tướng, cũng là một pho tượng ma thần thân cao vạn trượng, tay cầm trường tiên đánh thẳng vào người Cửu Phượng.

Tuy nhiên, Cửu Phượng thân chính là cửu đầu thần điều, tốc độ ở tam giới này có thể nói là độc nhất vô nhị nên chớp mắt một cái đã thoát khỏi thế công một cách dễ dàng, sau đó lại bay tới tấn công. Nó cứ tấn

công rồi lùi lại liên tục, lợi dụng tốc độ của mình quấy rối, làm cho hai tên ma đầu tức đến độ gào thét mà chẳng làm gì được.

Cửu Phương tu vi pháp lực không thua gì hai tên ma đầu này, lúc này lại sử dụng toàn lực, sử dụng chân hỏa của chính bản thân mình nên nếu bị lợi trảo của nàng đánh trúng thì chắc chắn là thập tử nhất sinh.

“Cửu Phương này chính là thượng cổ cửu đầu thần điều, tốc độ chúng ta quả thật không bằng, chúng ta tuy không thua, nhưng muốn thắng cũng không dễ” Hai gã hộ pháp của Ma Môn một mặt cảnh giác Cửu Phương đánh lên, một mặt cố gắng suy nghĩ đối sách. Tiếc là chỉ có một mặt của Huyết Hồn Phiến, nếu có đầy đủ tất cả bảy mặt thì hai người đã lập ra Huyết Hà sát trận, Cửu Phương chỉ còn một con đường chết”

Lúc này, Quan Âm Bồ Tát chỉ khoanh tay đứng nhìn, chẳng thêm phí sức giúp hai tên ma đầu tranh đấu với Cửu Phương mà chỉ đứng đó bảo vệ cho Huyền Trang tiến tới gỡ Như Lai kim phù xuống.

Chiếc áo cà sa mà Huyền Trang đang khoác trên người chính là một kiện Phật môn bảo vật, được Như Lai dùng Phật quang tiến hành gia trì, không sợ yêu vân hay ma hỏa. Vì vậy, bốn người này đánh nhau chết sống cũng không ảnh hưởng tới hần chút nào. Hần nghe theo lời Quan Âm, tranh thủ lúc mọi người còn lo đánh nhau sống chết không ai bận tâm thì len lén hoá ra một đoá hoa sen dưới chân mình, bay lên đỉnh núi gỡ Như Lai kim phù xuống.

“Tên hoà thượng này thật là ngu ngốc không ai sánh bằng”

Một tiếng cười sang sảng bất chợt vang lên, một cái tử cầu vòng từ trong yêu vân ma hỏa phá không mà tiến đến đỉnh núi Ngũ Chỉ Sơn. Từ bên trong cầu vòng lần lượt hiện ra năm người chính là Lâm Phong và bốn nương tử của mình.

Năm người lợi dụng trọng áp của Thiên Hà Chi Thủy để tu luyện ròng rã hai mươi năm, cuối cùng đột phá bình cảnh, đạt được Thiên Nhân Hợp Nhất chi cảnh, chặt đi nhất niệm. Cả năm người đều nhận ra đã đến kỳ hạn năm trăm năm bị núi đè của hầu tử, để tránh phiền phức xảy ra nên dùng Thiên La tứ kiếm mang bốn nương tử bay đến đây.

Năm người ai cũng sắc mặt hồng nhuận, quanh thân tử khí (khí màu tím, hem phải khí tức chết chóc) lượn lơ, kể cả yêu vân ma hỏa đựng phải tử khí này đều rút lui không dấu tích, không trung bị hai loại khí tức chiến đấu thành hỗn loạn khi gặp tử khí này cũng bị trấn áp đến tiêu thất.

“Kim Thiền tử, ngươi chuyển kiếp trùng tu, đơn giản là vì Tề Thiên đại thánh mà đến đây, thôi thì việc đến nước này, ngươi nên rút lui đi, cố gắng sau này đạt thành kim thân đạo quả, nếu không thì chắc chắn sẽ gặp tai họa!”

Đường Tăng chấp tay niệm Phật nói: “Bản tăng là Huyền Trang, chính là theo lời chỉ bảo của Quan Âm Bồ Tát mà đi Tây Thiên bái Phật, mong thỉnh chân kinh, không phải là Kim Thiền gì đó mà thí chủ nói. Còn con khỉ đá này tội nghiệt rất nặng, vì muốn hoá giải nhân quả nghiệt duyên nên muốn cùng bản tăng đi Tây Thiên bái Phật. Mong thí chủ đừng ngăn trở, nếu không sau này sẽ tạo thành nhiều sát nghiệt” Nói xong Huyền Trang liền tiến tới gỡ kim phù xuống.

“Không thể không thể, hoà thượng nhà ngươi nếu không nghe lời ta khuyên bảo, thì đúng là kiếp số đã tới, muốn tránh cũng tránh không được” Lâm Phong cũng không khách khí, vung tay ra một đạo tử cầu vòng cuốn tới Đường Tăng.

Quan Âm Bồ Tát luôn chú ý tới Đường Tăng, khi thấy vợ chồng Lâm Phong hiện thân, lập tức lại lắp bắp kinh hãi. Chính bà cũng không tính ra được Cực Lạc Cung chủ cũng sẽ đến đây. Pháp lực của hần không thua kém gì mình, mình nên tiên hạ thủ vi cường. Vừa nghĩ vừa vung tay ra một đoàn Phật quang màu vàng tấn công tử cầu vòng.

“Bồ Tát mà không lo không ăn chay niệm Phật, lại nhiều lần rảnh rỗi kiếm chuyện gây sự với vợ chồng ta, hôm nay ta nhân tiện giáo huấn luôn một thể!”

Bốn nương tử của Lâm Phong khê quát, sau lưng mỗi người đều hiện ra một cái tử cầu vòng, cản lại Phật quang của Quan Âm Bồ Tát, hai loại khí vừa va chạm nhau thì không trung hỗn loạn. Bốn nàng thân hình chỉ lung lay một chút rồi lại đứng vững vàng.

Tuy nhiên, Bồ Tát thì không được dễ dàng như thế, bà bị áp lực trấn bay mấy trăm dặm, hoa sen dùng làm chỗ ngồi bị đánh tan nát, thiếu điều muốn cắm mặt xuống đất.

Bốn nương tử của Lâm Phong tu luyện ròng rã hai mươi năm, lợi dụng trọng áp của Thiên Hà Chi Thủy để tăng pháp lực. Tuy không thể so sánh với tốc độ biến thái của Lâm Phong nhưng pháp lực tiến triển cực nhanh. Thực lực tuy không bằng Lâm Phong nhưng tính ra đã là ngang ngửa với Quan Âm Bồ Tát rồi.

Hơn nữa, các nàng lại vừa đem tử niệm ký thác vào bên trong cơ thể của Lâm Phong, đạo hạnh đã không thua kém gì Quan Âm Bồ Tát. Vì thế, bốn nàng mặc dù chưa sử dụng toàn lực nhưng bốn người liên thủ thì dù cho đó là Quan Âm Bồ Tát cũng khó mà chống đỡ, thiếu chút nữa đến cả kim thân cũng bị đánh nát.

222. Chương 41: Nói Phải Củ Cải Cũng Nghe

Quan Âm Bồ Tát kinh hãi nói: “Kim Thiền tử chính là Tây Thiên Chiên Đàn Công Đức Phật ta đây chuyển kiếp, đạo hữu tuyệt không thể vọng động ác niệm hủy đi tánh mạng Phật được!”

Lâm Phong cười nói: “Người là Tây Thiên Phật Đà thì có quan hệ gì với ta, hòa thượng này không biết phân biệt nên kiếp số đã tới. Bản cung chủ tiện tay tổng hẩn đi!” Cầu vòng tím xoắn lại, Đường Tăng kinh hãi hét to, tức thì rơi xuống thành bột phấn, một pho tượng Kim thân cùng ba khóa Xá Lợi màu vàng rơi ra, bị Lâm Phong dùng Kim Quang phiến đoạt lấy.

Cửu Phượng cùng hai ma đầu đang giao đấu đều nhìn thấy rõ, liền giữa chừng giở hết thần khí của mình ra. Huyết ma lập tức đem Huyết Hồn phiến ném ra. Một cái cầu vòng máu bay về phía Ngũ Chỉ Sơn mang theo chín hoa sen đen ném tới, hướng vào đầu Lâm Phong cùng tứ nữ rơi xuống.

“Ma đầu kia, đừng vội càn rỡ!” Thất công chúa bàn tay trắng nõn gậy lên Thiên Đăng Cẩm, một đoạn xích quang lóe lên, ở phía xa hoa sen đen quay tít một vòng, bay ngược trở về. Đều là một trong thập đại thánh khí, hôm nay pháp lực của tứ nữ cũng không vì hai đại ma đầu và Quan Âm Bồ Tát mà yếu thế, tất nhiên là không có gì phải sợ hãi.

Một luồng Thất Thái Thần quang ở trên mặt đất bay ra đánh tan cầu vòng máu thành mây khói, liền cười nói: “Ma Môn đã rời khỏi tam giới, ma đầu ngươi còn không mau thoái lui, miễn cho ngươi tội ném vào luân hồi”.

“Cái tên yêu đạo này ngươi đừng vội đắc ý, lão tổ hôm nay sẽ đưa ngươi vào luân hồi!” Huyết ma miệng mặc dù nói cứng nhưng lại nghĩ thầm: “Cực Lạc yêu đạo này đã cất nhị niệm, thần thông đạo hạnh đều không dưới ta, sợ là khó đối phó. Lão sư từng nói nhất định phải đem hầu tử này mang về, hiện tại quả thật là đúng!”

Cửu Phượng cũng hiện thân hạ xuống trên đỉnh của một cái chuông lớn, bên kia là hai ma đầu giương mắt hổ. Quan Âm Bồ Tát bởi vì Huyền Trang gặp kiếp nạn nên dậm chân liên hồi, không cam lòng, nghiêng răng nghiêng lợi nửa ngày. Thân hóa kim quang hướng phương Tây đi.

“Ma đầu ngươi không để ý số trời, quả thực đáng đánh” Lâm Phong cười nói. Cũng không nhiều lời dùng Thất Thái Nguyên thạch đánh ra. Thất Thái Nguyên thạch như mũi tên nhọn vọt bay vọt ra đúng ngay vào mặt Huyết Ma.

Huyết ma vội vàng đem Huyết Hồn phiến vẽ lên một cầu vòng máu rồi lưu lại một phân thân, còn chân thân độn thổ đến nơi khác, dù gì lão ma đầu này cũng biết tốt xấu. Hiểu rằng Lâm Phong có pháp bảo lợi hại, ngăn cản không được nên nào dám dùng Huyết Hồn phiến ngăn cản Thất Thái Nguyên thạch, nếu không thì có lẽ đã bị đánh nát.

Hắc Bào thấy động thủ cũng không đứng nhìn, liền ném cái lồng về phía Lâm Phong, trong ma vân liền hiện ra bốn phân thân thiên ma lao thẳng tới tứ nữ. Huyết ma cười lên quái dị từ phía kia chui ra. Huyết Hồn phiến lay động, một cầu vòng máu hướng Bích Du Tiên Tử không phòng bị đánh tới.

“Ma đầu khá lắm, đúng là hèn hạ vô sỉ!” Thất công chúa một mực lưu ý nhất cử nhất động của hai ma đầu. Khi thấy lão ma đầu núp phía sau ra tay đánh liền lập tức giận dữ. Một đạo xích quang cuốn tới, đón đánh cầu vòng máu rồi nhằm chính diện Huyết ma.

Huyết Hồn phiên của lão ma tuy lợi hại nhưng lúc này chỉ có một mặt, nên không có cách nào bày ra Huyết Hà sát trận và cũng không thể so với Tiên Thiên thánh khí. Bởi vì pháp bảo không xuất hết thần thông cho nên mới bó chân bó tay làm cho lão ma đầu nổi trận lôi đình.

Khi xích quang đánh tới, Huyết ma hú lên quái dị, vội vàng xuất Huyết ma chân thân hiện lên trong đám huyết quang.

Vô số huyết ma thần cùng rít gào liên tục, hướng hai nữ nhào tới.

Bích Du Tiên Tử biết lão ma đầu đánh lên cũng cảm thấy giận dữ, vội vàng phóng Hồn Động Thiên La tán, một phiên kim quang xẹt hướng tới lão ma. Huyết thần ma trong Huyết quan trong chủ yếu là ảo giác nhưng hôm nay tứ nữ pháp lực đạo hạnh cũng không dưới lão ma, tự nhiên là không bị ảnh hưởng.

Lão ma đầu vội vàng dùng Huyết Hồn phiên quạt một cái xuất ra một đạo huyết quang chặn Hồn Động Thiên La tán. Thất công chúa lại phát ra một luồng xích quang nhằm ngay mặt lão ma đánh tới, khiến lão không dám trực tiếp nghênh đón Tiên Thiên thánh khí nên tay chân luống cuống. Lão vội vàng ném phân thân kế tiếp, còn chân thân độn thổ chạy trốn ra ngoài, cuối cùng phải chật vật chạy trốn thực mạng.

Bốn thiên ma phân thân của Hắc Bào đánh tới, bị Bích Nhu Tiên Tử cùng Bích Nguyệt Tiên tử ngăn lại, trong ma vân đột nhiên lóe sáng hình cầu vòng tím tách đám ma vân ra rồi đánh thẳng vào đầu bốn phân thân thiên ma. Hắc Bào hú lên quái dị, bốn phân thân lập tức hóa thành bột mịn, trở thành tể phẩm của Tử Long Tiều.

“Cửu Phượng, người không ở Đông Hoàng cung tu luyện mà lại chạy tới Hồn Thủy quấy rối, thật là đáng đánh.” Lâm Phong phóng ra Thất Thái Nguyên thạch, một luồng thất thái tinh nhọn đánh vào phía trên hoa sen. Hoa sen rung lên một chút, hào quang ảm đạm liền bay trở về. Cửu Phượng tuy mới động thủ vài lần nhưng nghĩ rằng mình có thể thừa cơ hội cuốn Ngũ Chỉ Sơn chạy trốn.

Lâm Phong quát lên một tiếng, phóng Thất Thái Nguyên thạch đánh vào chuông lớn, một tiếng chuông vang lên, Đông Hoàng Chung lập tức co thành một chuông đồng Linh Đàng nhỏ bay trở về trong tay Cửu Phượng.

“Thằng nhãi này pháp lực thần thông không dưới ta, lại có khai thiên đỉnh cấp pháp khí, chỉ sợ là khó đối phó!” Cửu Phượng cũng biết thế nào là lợi hại, thấy tình thế không ổn, vội vàng thoái lui đến một bên quan sát, âm thầm suy nghĩ: “Cái này ngưng tụ thành thái huyền chân thân, sau này có rất nhiều quan hệ nhân quả cho yêu tộc ta. Nhưng hiện tại thì không tính ra được ngày sau như thế nào, phải về hỏi sư phụ mới được!”

Lâm Phong thấy Cửu Phượng thoái lui sang một bên, cũng không biết có ý định gì, nên không để ý tới, liền quay sang Hắc Bào nói: “Con khỉ này cùng ta có duyên thầy trò, đang muốn đầu nhập làm môn hạ của ta. Ma đầu nhà người ý mạnh làm cản, hôm nay ta phải giáo huấn bọn người mới được!” Liền đem Thất Thái thần quang đánh thẳng vào mặt lão ma.

“Thật là tức chết!”. Hắc Bào bị tức giận tóe lửa, nhưng lại biết lợi hại. Thất Thái Nguyên thạch chính là Bàn Cổ khai thiên đỉnh cấp pháp khí, thuộc tam giới đệ nhất đại công đức, không có gì là không thể phá. Tuy là hậu thiên nhưng lại đứng trên Tiên Thiên thập đại thánh khí. Còn Hắc liên tuy là thánh vật, nhưng cũng không dễ dàng để ngăn cản.

Liền vội vàng đem Hắc liên ngăn cản tuy nhiên liền bị Thất Thái thần quang đánh trúng, hào quang ảm đạm bay về. Hắc Bào thấy vậy không dám ham chiến, vội vàng thu Hắc liên, phá vỡ hư không nhằm hướng U Minh Huyết hải chạy trốn.

Huyết ma thấy Hắc Bào chạy trước cũng luống cuống vội vàng muốn bỏ chạy nhưng lại bị Thất công chúa cùng Bích Du tiên tử bám sát nên không có cách nào thoát thân. Hắc liên phần nộ rít gào liên tục, liều mạng không sợ tổn hại tới Nguyên Thần vận khởi Ma Môn kim thiên thoát xác, độn thổ hướng U Minh Huyết hải trốn đi.

Kim thiên thoát xác chính là pháp lực huyền hóa ra huyết ma thể thân, lưu lại để ngăn cản nữ, chân thân thừa dịp bỏ chạy. Tuy nhiên chỉ là thể thân không thể so sánh với chân thân nên lập tức bị một luồng

xích quang đánh giết. Huyết ma thể thân này chính là pháp lực biến thành nên chân thân vừa mới chạy đến trong huyết hải, Huyết ma lập tức sắc mặt thâm biến, Nguyên Thần bị hao tổn nghiêm trọng.

Cửu Phương thấy hai ma đầu trước sau đều chạy trốn nên cũng biết hôm nay không chiếm được gì, liền xoay người bỏ đi. Lâm Phong vội vàng ngăn lại nói: “Thả đệ tử của ta, ta không làm khó dễ ngươi!”

Cửu Phương cười lạnh một tiếng, cũng không muốn dây dưa, đem chuông đồng rung lên. Một luồng hào quang hiện lên, Thạch Cơ được phóng ra. Về phần Thất Thái liên hoa của Quan Âm Bồ Tát lại không chịu thả ra. Rõ ràng là Cửu Phương không muốn đem Thất Thái liên hoa tặng cho Lâm Phong.

Lâm Phong cũng không làm khó dễ, thả Cửu Phương đi, phất tay áo liền xuất hiện cầu vòng tím xoay tròn trực tiếp cuốn lấy Thông Thiên, đem ma vân yêu khí đầy trời đánh tan, trả lại thanh bình cho thế giới.

Thạch Cơ thấy sự phụ lập tức mừng rỡ, vội vàng hành lễ bái kiến, xong liền nói: “Sự phụ đến chỗ này thật đúng lúc, đệ tử đi cứu Ngô Không!” Dứt lời liền biến thành một luồng hào quang hướng Ngũ Chì Sơn bay đi.

Tứ nữ đuổi đến nơi, hai bên nhìn nhau, Thất công chúa cười nói: “Thạch Cơ với Tề Thiên Đại Thánh đều là linh thạch đắc đạo, nhưng lại có duyên với nhau. Ta thấy tên đồ đệ này đã quyến luyến với hầu tử kia rồi”.

Bích Nguyệt Tiên Tử yêu kiều nói: “Ai nói không phải. Phu quân lúc trước để cho hắn đến nói chuyện giải sầu cho hầu tử, sợ là không có cái gì hảo tâm đâu. Chắc là muốn cho đồ đệ cùng hầu tử kết duyên đây, chỉ là không biết hầu tử lại lịch ra sao, Phật môn vì sao phải đưa hắn đi Tây Phương!”

Lâm Phong nói: “Hầu tử cũng không có lai lịch gì, chỉ là không biết tại sao có chút duyên phận với Quan Âm Bồ Tát. Ta mấy ngày gần đây cũng bấm độn tính ra Phật môn muốn hầu tử đi Tây Phương là vì Kim Thư. Kim Thư Ngọc Diệp mặc dù đều là thập đại thánh khí, nhưng lần này thiên địa quay về hỗn độn, đại kiếp giáng xuống nên Kim Thư cùng Ngọc Diệp có quan hệ với nhau. Đệ tử của ta lần này phải dựa vào Kim Thư mới có thể vượt qua kiếp nạn này”.

“Tam Thanh tổ sư không rõ suy nghĩ điều gì mà không nói rõ ràng làm người khó hiểu!” Bích Nhu Tiên Tử quan sát vài vị tỉ muội, lại nhìn sang Lâm Phong. Đạo hạnh của nàng tuy thâm hậu nhưng cũng chưa thể hiểu được tâm tư của Thánh nhân ba mươi ba tầng trời.

Lâm Phong cười nói: “Đến như thánh nhân của bản giáo, trải qua nhiều hư không, nếu chưa thấy qua Hỗn Nguyên đạo thì cũng không nhìn ra được bọn họ có tâm tư gì. Nhưng mà các nàng không cần lo lắng, cho dù ta phải vào luân hồi chuyển kiếp, thân thể tổn hại cũng nhất định bảo vệ các nàng cùng đệ tử chu toàn. Nếu không thà rằng lại vào luân hồi cũng không phục Hỗn Nguyên”.

Tam nữ nghe xong, lập tức mừng rỡ, Bích Nhu Tiên Tử lại nói: “Phu quân có tâm ý này, chúng ta đã mãn nguyện, chỉ là sau này không thể thực hiện ý nguyện to lớn. Nếu không liền mở ra nhiều nhân quả, đến lúc đó lại có hại cho bản thân, không tu thành chánh quả Hỗn Nguyên đại đạo. Cũng vô pháp bảo vệ chúng ta cùng môn hạ đệ tử chu toàn”.

Lâm Phong dĩ nhiên là biết rõ, bèn nói: “Việc này ta dĩ nhiên là hiểu được, mọi người không cần phải lo lắng. Hiện nay đại kiếp sắp bắt đầu, Tiên Thiên tôn thánh chỉ có một, còn đám Phật đà như Phật Thích Ca Di Lặc và Đông Hoa Trấn Nguyên Tử đều muốn tranh một ít sinh cơ, đương nhiên đều muốn đạt được Hỗn Nguyên đạo quả. Có điều là ta có Linh Lung Bảo Tháp cùng với Thất Thái Nguyên thạch là đỉnh cấp pháp khí của Bàn Cổ tổ sư khai thiên tích địa nên có thể ngăn cản nhiều kiếp số. Hy vọng so với bọn họ lớn hơn rất nhiều”.

Bích Du Tiên Tử hỏi: “Sự phụ nếu không đạt được Hỗn Nguyên, đại kiếp nạn đến thì chẳng phải là không có cách nào bảo toàn sao?”

Bích Nhu Tiên Tử cùng Bích Nguyệt Tiên Tử liếc mắt nhìn nhau, thần sắc có phần lo lắng.

Lâm Phong cười ha hả nói: “Các nàng chớ lo lắng, Đông Hoa Thượng tiên đạo hạnh cao thâm khôn lường chỉ dưới có thánh nhân thì làm sao có thể không hiểu lợi hại trong đó. E là lão đã sớm có quyết định, đem Tử Long Tiêu tặng cho các nàng. Nhưng không chắc lão là người đi nước cờ đầu tiên”

Tam nữ tuy liên tục hỏi nguyên nhân nhưng Lâm Phong lại không nói gì thêm: “Được rồi, việc này trước mắt cứ tạm thế đã, chúng ta cùng xem hầu tử như thế nào đi!”.

Vừa dứt lời, liền một tiếng vang long trời lở đất, sông núi đất đá đều rung chuyển. Ngũ Chỉ Sơn bị bể nát, một con khỉ phóng lên trên cao cùng với bao mảnh đất đá, lác minh một cái đã đứng trên vũng giữa trời, tay cầm Gậy Kim Cô Như Ý, bay lung tung bốn phía rồi rống to lên: “Khá lắm Như lai lão tặc, dám nhốt lão Tôn suốt năm trăm năm. Nỗ hân này phải phát tiết, ta muốn đến Sa Bà Tịnh Thổ đánh Như Lai một trận, ngươi muốn đi cùng ta không?”

Thạch Cơ lộ ra một đôi chân ngọc, dưới chân đạp tường vân, thanh tú động lòng người đứng ở phía xa, nhìn sư phụ cùng bốn vị sư nương, ra vẻ khó xử, do dự.

Lâm Phong cùng tứ nữ như thế nào lại không rõ tâm tư đệ tử, liền lật tay lấy một mảnh tử quan hóa thành một bàn tay màu tím, đem hầu tử bắt gọn, cười nói: “Con khỉ nhà ngươi không biết tốt xấu, dám đi Sa Bà Tịnh Thổ tìm Như Lai gây sự, ngươi có bản lĩnh đó không? Chẳng lẽ còn muốn bị đè năm trăm năm nữa?”

Hầu tử bị Nguyên Thần Xá Lợi không chế, không thể đứng dậy nổi. Khi bị đè ở Ngũ Hành Sơn, Nguyên Thần cũng bị trấn áp nên không thể sử dụng thần thông. Bởi vậy cũng không biết Lâm Phong và mọi người nói chuyện, nghe rằng trợn mắt nói: “Cái tên tiểu bạch kiếm nhà ngươi là ai, là Thạch Cơ sư huynh hay sư đệ. Muốn khi dễ Thạch Cơ, lão Tôn ta nhất định phải giáo huấn ngươi mới được!”.

Thạch Cơ sợ quá vội nói: “Ngươi không được vô lễ, đây là sư tôn của ta”. Nói xong liền vội vàng hướng Lâm Phong bái lạy, thay hầu tử tạ tội.

Lâm Phong hất tay áo, một cầu vòng bay ra, đem Thạch Cơ nâng lên, xong liền nói: “Không sao, con khỉ này tuy bất hảo, nhưng cũng tính tình cũng tốt lắm, ta không trách hấn”. Quay sang hầu tử nói: “Ngươi có muốn gia nhập làm môn hạ đệ tử của ta không?”

Hầu tử nói: “Ngươi có thần thông gì mà đòi làm sư phụ ta?”

Lâm Phong nói: “Ta tất nhiên đủ bản lĩnh để khống chế ngươi”.

Hầu tử nói: “Ta hỏi ngươi, ngươi có thể so sánh với tổ sư Bồ Tát của ta không?”

Lâm Phong suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra Bồ tát tổ sư là người nào bèn cười hỏi: “Bồ tát tổ sư đại đạo không liên quan đến đạo của ta. Mỗi người đều có ưu điểm riêng, ta ngưỡng vọng Hồng Mong, Huyền Hoàng nhị khí, dùng song tu nhập đạo, phạm vào môn hạ của ta có thể qua được đại kiếp nạn!”

Bích Du Tiên Tử nói: “Hầu tử nhà ngươi đúng là không biết tốt xấu. Nếu không có phu quân ta có ý cứu người, ngươi hiện tại sợ là không tránh khỏi phải đi đến đất Phật, phải làm trâu ngựa cho lão hòa thượng kia. Chứ đâu có được như bây giờ tiêu điều tự tại, rõ là không biết tốt xấu, coi chừng ta lại đem ngươi nhốt lại dưới Ngũ Chỉ Sơn này!”

Hầu tử giận dữ nói: “Ngươi, cái loại phụ nữ đã có chồng, có bản lĩnh gì mà muốn đem ta chôn dưới Ngũ Hành Sơn!”

Thạch Cơ kinh hãi, vội vàng khuyên nhủ: “Ngộ Không không được vô lễ, mau hướng tới sư nương tạ tội”.

Hầu tử tính tình sớm đã bốc hỏa, tính đem tứ nữ đánh lui để thể hiện thần thông nên không thềm để ý trước sau quát lên: “Ngươi thì biết cái gì, loại phụ nữ có chồng tuổi còn trẻ thì làm sao có thể làm sư nương ta được, nếu khiến lão Tôn tức giận, phải đánh nàng vài cái mới hả giận!”.

Thạch Cơ nghe xong lập tức sợ mặt không còn chút máu. Không dám nhìn sư phụ và sư nương, chỉ mong hầu tử mau chóng hướng sư nương thỉnh tội, nhưng hầu tử nào biết, đến nỗi nổi giận lôi đình.

223. Chương 42 : Đại Đạo Thì Vô Danh

Hầu tử cả giận nói: “Tiên nữ này thật là nói không có đạo lý. Lão Tôn năm đó đại náo Thiên cung đầy uy phong, bà nương này có bản lĩnh gì mà đòi làm sư nương của lão Tôn!”

Thất công chúa hừ một tiếng, cũng không so đo với con khỉ này, nhìn về phía Lâm Phong.

Lâm Phong cười nói: “Con khỉ này đúng là ác tính không đổi. Mặc dù vào làm môn hạ của ta vẫn bị nhân quả quần thân, ta còn phải thay người hao tâm tổn trí. Người đã không muốn vào môn hạ của ta, vậy về Hoa Quả Sơn đi làm Tề Thiên đại thánh của người cũng được. Chỉ là sau này không được quấy rầy môn hạ đệ tử của ta, người có đồng ý không?”

Thạch Cơ lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng hướng về phía hầu tử ra sức nháy mắt.

Hầu tử thầm nghĩ: “Cực Lạc công chúa này pháp lực cao cường, ta không phải là đối thủ, trước tạm thoát thân rồi nói sau!” Lập tức nói: “Lão Tôn liền trở lại Hoa Quả Sơn, sẽ không làm khó dễ môn hạ đệ tử của người!”

“Có cho con khỉ cóc đầu người cũng không dám!” Tay áo phát một cái, một cái cầu vòng tím (cầu vòng ít màu vậy?) phóng ra, đưa hầu tử ra ngoài ngàn dặm, lúc này mới nói với Thạch Cơ: “Hầu tử tu chính là Phật môn thần thông, có nhiều nhân quả chưa dứt, hiện tại không nên nhập môn hạ của ta. Đợi sau này hiểu rõ nhân quả mới có thể vào môn hạ của ta. Người hãy về cung tĩnh tu pháp lực đạo hạnh thêm, sau này sẽ có ngày gặp lại!”

Thạch Cơ mặt có chút đỏ lên, không dám nhìn sư phó cùng vài vị sư nương, vội vàng lên tiếng rồi lên mây bay đi.

Thất công chúa cười nói: “Phu quân à, ta thế nào đều cảm thấy người đang chia rẽ duyên ương. Hầu tử tuy ác tính không đổi, nhưng ta xem đồ đệ này của chúng ta giống như đã nặng tình với hầu tử rồi!”

Bích Nguyệt tiên tử nói: “Ai nói không phải, Thạch Cơ cùng hầu tử đều là linh thạch đắc đạo, đến cùng là có duyên phận!”

Bích Nhu tiên tử nói: “Phật môn muốn đem hầu tử tới phương Tây, đã có kế hoạch rồi. Ma Môn cùng yêu thần Cửu Phượng vì sao lại muốn nhúng tay vào. Phu quân ngưng tụ thành thái huyền chân nhân, Cửu Phượng là yêu thần chỉ dưới Thiên hoàng, lại chấp chưởng Đông Hoàng pháp khí, đã nhiều lần trợ giúp phu quân. Lần này lại muốn tới làm khó, thật là khó hiểu!”

Lâm Phong ha ha cười nói: “Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa. Thánh nhân có tính toán, chúng ta có nghĩ cũng uổng công. Tam giới đại kiếp nạn đã bắt đầu, tốt nhất là mau chóng trăm lức niệm, đem bản thể ký thác hư không, đạt Hồn nguyên đạo, rồi độ kiếp cho tốt!”

Bích Du tiên tử nói: “Đó là đương nhiên, ta muốn chuyển kiếp vạn thế. Nhân quả quần thân, ít ra còn bảo hộ nữ nhi được chu toàn. Nếu không thà rằng không đạt Hồn Nguyên thánh đạo!”

Bích Nhu tiên tử cười nói: “Phu quân chấp niệm quá nặng, sau này sợ là không tốt cho việc trăm sinh niệm, chính đạo sẽ có phiền toái!”

Lâm Phong nói: “Đại đạo thì vô danh. Không đạt thánh đạo, không đem bản thể ký thác hư không thì vĩnh viễn vô pháp hiểu được ảo diệu trong đó. Bây giờ nói những lời này là sớm, ngày sau tự khắc sẽ hiểu!”

Tứ nữ đều nói: “Chúng ta cùng phu quân cùng nhau tiến lui!”

Lại nói đệ tử Thục Sơn phái Bạch Trường Anh từ khi có duyên cùng Thái Y tỷ muội gặp mặt, liền coi hai tỷ muội là người trong mộng, ngày đêm thương nhớ phương dung nguyệt mạo của hai tỷ muội. Không còn lòng dạ tu luyện, cuối cùng nghiệt duyên đã đến, liền vụng trộm ly khai Thương Khung sơn, hướng Thúy Hà sơn đi tới.

“Không biết hai vị tiên tử còn nhớ ta không!” Bạch Trường Anh được Huyết Ma chỉ điểm, biết rõ hai vị tiên tử là khuê nữ của Cực Lạc cung chủ, trong lòng có chút không yên, vừa đi vừa tự suy nghĩ.

Cực Lạc cung chủ hai mươi năm trước diệt sát toàn bộ Côn Lôn môn. Tây Côn Lôn toàn bộ không ai sống sót. May mắn thì còn có thể nhập luân hồi, không may thì thần hình cụ diệt. Sự việc này hung danh toàn tam giới, trưởng lão trong phái đã sớm nhắc nhở môn hạ đệ tử không được cùng đệ tử của Cực Lạc môn phát sinh tranh chấp, chính mình phải cẩn thận mới được.

Đột nhiên có năm đạo tử cầu vòng phá hư không tới, Bạch Trường Anh không rõ tình huống, lập tức kinh hãi, vội vàng sử dụng ẩn thân pháp. Chỉ thấy chỗ tử cầu vòng rơi xuống có năm đạo nhân ảnh đi ra, một nam tứ nữ, nam anh tuấn bất phàm, tay cầm một cây quạt kim quang chói sáng.

Nữ đều là dáng vẻ hoa nhường nguyệt thẹn, nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, làm Bạch Trường Anh nhìn đến ngẩn ngơ. Hắn trong nhóm đại đệ tử Thục Sơn cũng được coi là nhân tài kiệt xuất, lọt vào mắt xanh của phần đông sư tỷ sư muội, làm cho vài vị sư huynh đệ hâm mộ muốn chết, nhưng cũng chưa từng thấy qua vị tiên tử nào đẹp như vậy, so với thiên nhân cũng không hề thua kém.

Nhóm người đó là năm vợ chồng Lâm Phong, trên đường về Cương Ngũ Nhân chứng kiến có đạo quang ảnh bay theo, xem ra muốn hướng Cực Lạc cung mà tới. Lúc này xem lại, không ngờ phụ cận không một bóng người, liền biết là đối phương ẩn hình. Lâm Phong vận thiên nhãn xem xét, liền dễ dàng thấy Bạch Trường Anh.

Vung tay một cái, phá ấn thân pháp của Bạch Trường Anh, cười nói: “Người con chuột nhắt này thật to gan, dám tại Cực Lạc cung của ta nhìn ngó. Mau báo ra lai lịch sư môn cùng ý đồ tới, nếu không sẽ cho người vào luân hồi, không thể siêu sinh!”

Bạch Trường Anh còn chưa phục hồi tinh thần. Ấn thân thuật đã bị phá vỡ, trong lòng biết đã gặp tiên tử pháp lực cao thâm. Tuy trong lòng sợ hãi, nhưng tự cao là đệ tử Thục Sơn, môn hạ Thương Thanh, không chịu mất mặt, vội vàng bình tĩnh nói: “Ta chính là Thương Thanh môn hạ, đệ tử phái Thục Sơn, người là người phương nào?” Ánh mắt cũng đặt trên người tứ nữ. (Ah, thành này lão)

Tứ nữ thấy tiểu tử này mục quang bất thiện, nhất tề hừ một tiếng, cũng khinh thường so đo với tiểu bối.

Lâm Phong suy tính một chút, liền sáng tỏ nhân quả, lập tức cười nói: “Người con kiến hôi này lại có chủ ý với khuê nữ của ta, sao có thể để nữ nhi của ta vô duyên cớ chọc tới nhiều nhân quả, không lưu người được!” Kim quang nháng lên, đem Bạch Trường Anh cuốn đi, rồi lực lượng chuyển động, Bạch Trường Anh hô to một tiếng, rồi rơi vào luân hồi chuyển kiếp.

Tứ nữ cũng sáng tỏ nhân quả, khuôn mặt phát lạnh. Bích Nhu tiên tử nói: “Đại kiếp nạn đã bắt đầu, chúng ta đều có nhân quả quần thân, còn sợ không độ kiếp tốt, sao có thể để nữ nhi chọc vào tên lăm nhăm nhân quả này, cứ cẩn thận là hơn!”

Thất công chúa quan sát Lâm Phong, nói: “Phu phân, liệu có kẻ tính toán chúng ta không?”

Lâm Phong cười nói: “Không sao, sau này cẩn thận một chút. Khai sơn tổ sư của Thục Sơn phái là Bạch Vân chân nhân, chính là nhị đệ tử của Thương Thanh Nguyên Thủy thiên tôn, cũng là cấp độ kim tiên, không dưới tổ sư Tây Hoa Tử của Côn Luân phái. Nay đã cùng Cực Lạc cung ta kết nhân quả, ngày sau sẽ phải chấm dứt. Trước tiên hồi cung đã, rồi sẽ tính sau! ”

Lập tức năm cái tử cầu vòng phá hư không bay về Thụ Hà sơn.

Cửu Vĩ Hồ trong tiên phủ rần rạy vài tên yêu vương không chịu an phận, đột nhiên thấy năm cái tử cầu vòng đang trực tiếp tiến vào tiên phủ. Hóa ra là sư phó và bốn vị sư nương đã trở lại, vội vàng chỉnh trang phục, đứng dậy bái kiến.

Lâm Phong vung tay nâng Cửu Vĩ Hồ lên. Mắt nhìn thấy vài yêu vương trông láu lỉnh như chuột thấy mèo, hướng Cửu Vĩ Hồ nói: “Người làm đại đệ tử của ta, thay mặt sư phụ xử lý việc trong môn, có nhiều công lao. Lần này ta cùng bốn vị sư phó (mẫu??) ở Thiên hà tham tu tạo hóa, lấy ngân hà luyện được bốn thanh Thất Tinh kiếm. Người dùng nguyên thần luyện hóa, có thể gia tăng một tử nguyên pháp lực, tiếp tục quản lý môn hạ đệ tử của ta!”

Nắm tay rung lên, bốn đạo cầu vòng chói mắt từ ngoài bắn vào phủ riêng của Cửu Vĩ Hồ.

Cửu Vĩ Hồ lập tức mừng rỡ, chỉ cảm thấy nhận sư phụ như vậy thật không nhầm, vội vàng tạ ơn, bắt đầu vận chuyển chân thần. Chỉ thấy pháp lực vô cùng dư thừa, phát ra như trường giang đại hải, đúng là đã tăng trưởng mấy chục lần. Pháp lực bây giờ so với Hồng Bào lão yêu đã cao hơn không ít.

Thiên địa sơ khai có cửu cửu quy nguyên số. Mỗi chín vạn năm là một tử nguyên, mỗi chín vạn tử nguyên là một lâm hội, tương đương chín chín tám mốt ức (trăm triệu) năm, chính là hợp với cửu cửu quy nguyên số.

Lâm Phong chuyển kiếp vạn thể thành đạo, có thánh mẫu nương nương che chở, chưởng quản Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí, pháp lực thần thông tiến cảnh chỉ có thể dung biến thái để hình dung. Chỉ trên dưới

trăm năm đã có một ngàn tử nguyên pháp lực.

Chỉ là môn hạ đệ tử có cơ duyên, tiến cảnh không thể so với tên biến thái như hắn. Cửu Vĩ Hồ mặc dù đa trí, nhưng cuối cùng pháp lực thần thông còn thấp, không thể làm đám yêu vương môn hạ tâm phục. Hôm nay được bốn thanh Thất Tinh kiếm, thêm một tử nguyên pháp lực, thần thông không dưới Hồng Bào lão yêu, chính là có thể làm kinh sợ đám yêu vương bên dưới.

Vài tên yêu vương không phải muốn tạo phản, chỉ là không cam lòng bị nữ nhân khoa chân múa tay mà thôi. Hiện tại Cửu Vĩ Hồ được sư tôn ban cho một tử nguyên pháp lực, đám yêu vương này lập tức thu tâm, không dám có ý niệm khác.

Cửu Vĩ Hồ này trước kia chính là yêu vương chiếm cứ một phương, chẳng những đa trí mà còn cực kỳ tàn nhẫn. Nếu yêu vương nào phạm tội bị nàng bắt được, nhất định sẽ không khinh xuất tha thứ. Những yêu vương này tất nhiên không ngốc mà đi sờ vào cái rủi ro này, cũng không dám ở sau lưng làm vài trò tiểu xảo.

Lâm Phong lại hướng đám yêu vương nói: “Vào môn hạ của ta, tức là đệ tử của ta. Bọn ngươi làm ra cái gì, ta đã sớm biết, chỉ là ta ở đây Thiên Hà tinh tu pháp lực, tham ngộ tạo hóa, không rảnh phân thân xử lý sự việc trong môn. Sau này việc lớn nhỏ trong môn đều giao cho đại sư tỷ Lâm Mị xử lý, bọn ngươi tốt nhất nên nghe lệnh, không làm trái, nếu không nhất định sẽ xử lý không nhẹ!”

Lũ yêu vương rung mình một cái, vội vàng lên tiếng xác nhận.

Lâm Phong ngồi lên vân sàng (giường mây), tứ nữ ngồi hai bên hắn, môn hạ chúng đệ tử đều tới bái lạy. Bỗng có hai làn hương phong bay tới, hai nữ nhi ngồi lên đầu gối Lâm Phong. Nghê Thường ôm cổ cười khanh khách nói: “Phụ thân đã về, ta cùng tỷ tỷ thật nhớ các người!”

Lâm Phong cười nói: “Nữ nhi ngoan mau nghe lời, trước qua gặp mẹ cùng các vị a di đi!”

Nghê Thường gật đầu như mổ thóc, lại ngồi lên đầu gối Bích Du tiên tử, cùng mẫu thân và vài vị a di lúi rúi kể lại mấy lần xuất cung du ngoạn, thỉnh thoảng có tiếng cười khanh khách vang lên trên đại điện.

Thải Y lại lắng nghe một chút, đợi muội muội qua gặp mẫu thân cùng vài vị a di, lúc này mới hôn lên gò má Lâm Phong, vui vẻ nói: “Phụ thân đã về rồi!”

Lâm Phong đỡ mái tóc của nữ nhi, cười nói: “Phụ thân cùng mẫu thân và vài vị a di tại đây thiên hà tham tu tạo hóa, ngày trước lại vừa tiến một bước. Lại bởi vì vạn thể chuyển kiếp, sát nghiệp quá nặng, phải tu tích công đức chống đỡ mới có thể độ kiếp. Mấy ngày nữa sẽ cùng mẫu thân và vài vị a di xuất cung tích đức, chính là có thể mang bọn con cùng đi!”

“Phụ thân thật tốt!” Hai nữ nhi mừng rỡ.

224. Chương 43 : Ngũ Hành Yên La

Môn hạ đệ tử cũng đều vâng lời ở núi Thúy Hà tinh luyện Hồng Mông tử khí tu bổ Nguyên Thần thân thể. Cứ cách ba tháng Lâm Phong sẽ mở cửa tiên phủ, triệu môn hạ đệ tử đời thứ hai, thứ ba đến nghe giảng đại đạo. Hoặc là cùng tứ nữ luyện chút ít pháp bảo giao cho môn hạ đệ tử dùng để phòng thân chống đỡ kiếp nạn giữ gìn bình an vô sự.

Trăm năm trong nháy mắt trôi qua. Ngày hôm đó mở cửa, Lâm Phong tính toán một chút, tính ra chính mình còn có phải chống đỡ qua một kiếp mới có thể bỏ qua thiện niệm. Hắn vui vẻ cùng tứ nữ đến tiên điện tiên phủ, triệu môn hạ đệ tử đến nói: “Đại kiếp nạn đã bắt đầu, bọn ngươi đều có kiếp số. Chi bằng siêng năng tu luyện, ngày sau chống đỡ độ kiếp cho tốt, không thể chậm trễ!”

Chúng đệ tử đều nói: “Không dám chậm trễ!”

Lâm Phong ngồi trên vân sàng (chiếu mây), tứ nữ phân chia ngồi ở hai bên hắn.

Hai tiểu nữ đều tự ngồi ở đầu gối ôm cổ Lâm Phong, vô cùng thân mật.

Lâm Phong vỗ vỗ con gái, cười nói: “Phụ thân muốn cùng với mẫu thân các người xuất cung một chuyến, qua hết một hồi kiếp số. Đứa con gái láu lỉnh này cũng có thật nhiều kiếp số. Vậy có thể theo Phụ thân xuất cung ra ngoài, tìm kiếm cơ duyên hoàn thành kiếp số, mới có thể không có việc gì!”

Hai nữ nhi mừng rỡ: “Chúng con buồn muốn chết, đang muốn cùng Phụ thân và mẫu thân ra ngoài đi du ngoạn!”

Lập tức mọi việc lớn nhỏ sự vụ trong tướng môn Lâm Phong đều giao cho Cửu Vĩ Hồ Lâm Mị chuẩn bị, mang theo tứ nữ cùng hai con gái, ra Đông Thắng Thần Châu đi đến Nam Chiêm Bộ châu.

Trong Hỗn Độn bất kể năm tháng. Chỉ có hư vô.

Từ trong một cõi hư vô, một luồng kim quang ở sâu trong Hỗn Độn bay ra, nhanh chóng từ trong hư không xuyên qua. Không biết đã bao lâu, vừa bay ra ngoài ba mươi ba tầng trời thì hóa thành một đạo kim quang dài vạn trượng hạ xuống tầng trời ba ba rồi thẳng xuống hạ giới rơi vào lãnh thổ Bảo Tượng quốc ở Nam Chiêm Bộ châu.

Một đạo kim quang này thanh thế quả nhiên là to lớn. Cầu vòng động trời xẹt qua không trung, tiên nhân trong tam giới ít nhiều đều thấy được. Có điều không để ý đều nghĩ trời sinh điềm lạ, tất có chuyện lớn phát sinh, vì vậy đều tự động động phủ. Không hỏi ngoại sự, tránh cho vô duyên có nhận lấy nhân quả, gặp tai bay vạ gió.

Chỉ có người rất rõ nội tình, mới biết được nguyên nhân trong đó.

Lại nói Đại thánh yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất đang tại Đông Hoàng cung ở ba ba tầng trời mở cửa giảng đạo, vô số yêu vương ẩn tu lớn nhỏ đều tới Đông Hoàng cung nghe giảng đại đạo, triệu bá thánh nhân.

Đột nhiên, Đông Hoàng Thái Nhất ngưng giảng pháp, chờ bầy yêu tản đi, mới dặn dò đồng tử bên người: “Đi gọi Nhị sư huynh người tớ đây!”

Đồng tử lên tiếng liền đi. Không lâu sau, một kẻ khổng lồ thân hình cao lớn tiến tới. Đúng là Hình Thiên một trong bảy Tọa hạ Đại yêu thần dưới trướng Thiên Hoàng Thái Huyền từ thời thượng cổ Hồng hoang. Hắn cùng Cửu Phương là hai người được Đông Hoàng Thái Nhất che chở mà qua một kiếp nạn, ở lại Đông Hoàng cung tu hành trong Hỗn Độn.

Sau đó Hình Thiên tiến đến lạy một lạy với Đông Hoàng Thái Nhất rồi đứng ở một bên đợi nghe lệnh.

Đông Hoàng Thái Nhất lại nói với đồng tử: “Lấy Trấn Yêu phiến!”

Đồng tử tuân mệnh mà đi, chỉ chốc lát lại mang tới một cái quạt dài, đúng là vạn yêu pháp khí Trấn Yêu phiến mà Thiên Hoàng Thái Huyền dùng để ra lệnh cho tam giới từ lúc thái cổ Hồng hoang. Sau khi Thái Huyền chết, Trấn Yêu phiến rơi vào tay Đông Hoàng Thái Nhất.

Thái Nhất đưa Trấn Yêu phiến cho Hình Thiên, nói: “Có thể trước đến chỗ Đại sư tỷ người một chuyến!”

Hình Thiên biết nhân quả nên cũng không hỏi nhiều, lập tức vâng dạ. rời khỏi Đông Hoàng cung, đi ra khỏi Hỗn Độn, thoát khỏi Thiên giới, xuống hạ giới

Lâm Phong cùng tứ nữ nửa đường chứng kiến kim quang từ ba ba tầng trời đi xuống, hướng tới nước Đại Đường ở nam Chiêm Bộ châu, tứ nữ đều là ngạc nhiên không thôi. Không biết kim quang này mang theo dị tượng < hiện=“” tượng=“” lạ=“”> gì, tính toán nửa ngày cũng coi không ra về sau như thế nào.

Lâm Phong lặng yên tính toán, nhưng lại quá sợ hãi vội vàng nói với tứ nữ: “Đại kiếp nạn bắt đầu, tổ sư Bàn Cổ ban pháp khí Tiên Thiên đỉnh cấp để sát kiếp tam giới. Nếu như ta có vật ấy là được kéo dài số mệnh, có cơ duyên thành đại đạo. Sau này đại kiếp nạn quay lại thì cũng có thể bảo vệ môn hạ đệ tử không tổn hại. Các nàng quay về cung, ta đi Bảo Tượng quốc một chuyến!”

Tứ nữ kinh hãi nói: “Là pháp khí gì mà lại lợi hại như thế?”

Lâm Phong nói: “Nói ra các nàng cũng không biết, dù sao vật ấy còn trên cả Linh Lung Bảo Tháp và Thất Thái Nguyên thạch, cũng không dưới Thái Cực đồ của Huyền Đô lão quân, các nàng về cung, lấy Thiên La tứ kiếm đến giúp ta!”

Tứ nữ liếc mắt nhìn nhau, đều là cảm thấy khó hiểu, lại không hỏi nữa, vội vàng từ biệt, hướng Cực Lạc cung mà đi.

Lâm Phong sau đó tử quang chợt lóe, như cầu vồng tím vụt bay trong không trung, hướng phía Bảo Tượng quốc Nam Chiêm Bộ Châu mà đi.

Lại nói trong Bảo Tượng quốc có một quả núi tên là Âm Sơn. Trong núi có một ma đầu tầm thước vừa phải là Huyền Âm Ma quân. Huyền Âm lão ma thuộc về loại nhân vật không thích danh tiếng, cùng Cửu Phượng và Hắc Bào xếp vào hàng Ngũ Ma vương, miễn cưỡng có thể tính là nửa bước tiến vào tầng Kim tiên.

Âm Sơn phương viên mấy ngàn dặm, đều bị Huyền Âm lão ma chiếm cứ. Dưới tay có đến mười vạn yêu binh, xưng vương xưng tướng tiêu dao khoái hoạt. Trên không sợ trời, dưới không sợ đất, chỉ cần không trên chọc đến một ít nhân vật lai lịch lớn, kết thù với người lợi hại, cũng là bình an vô sự.

Huyền Âm lão ma trong giới quân tử được tính là thích gái, cùng Âm Sơn Bạch Cốt động Bạch Cốt tinh thường xuyên quan hệ mờ ám, tiêu dao cũng không thiếu phong lưu vui vẻ.

Ngày hôm đó, Huyền Âm lão ma vừa mới cùng Bạch Cốt tinh trên giường mây mưa, đại chiến ba trăm sáu mươi hiệp. Sau khi mây mưa xong, lúc này mới thần nhiên đứng dậy hồi phủ. Không nghĩ đến trên nửa đường đột nhiên bầu trời rơi xuống một đạo kim quang, lão ma lại càng hoảng sợ. Lại thấy màu vàng hóa thành một đám trường kiếm màu vàng dài ba xích phi xuống, thật là khó hiểu. Quầng sáng màu vàng bao quanh lưu chuyển không thôi, xem ra là các loại phi kiếm vô cùng lợi hại.

Huyền Âm lão ma đưa tay tiếp được, cẩn thận dò xét một hồi, lập tức mừng rỡ, mặc dù không biết kim kiếm này là vật gì, nhưng cũng biết là một kiện đỉnh cấp pháp khí phi thường lợi hại. “Bản Đại vương quả nhiên là phật duyên thâm hậu, nhân hạ cùng dân phụ một hồi mây mưa sung sướng, trên đường trở về có thể nhặt được pháp khí bậc này lợi hại. Quả nhiên là phúc trạch thâm hậu, vận may liên tiếp!” Huyền Âm lão ma đắc ý ha ha cười như điên.

Nhưng cũng biết chuyện pháp bảo này từ trên trời rơi xuống thì sợ là không ít người nhìn thấy. Có câu bảo vật không có tội, có bảo vật mới là có tội. Huyền Âm lão ma có thể tiêu dao mấy ngàn vạn năm, chút ấy kiến thức cũng biết, để tránh rước lấy phiền toái, lúc này dấu kim kiếm đi, vội vàng về tới động phủ. Bể sơn < đóng=“” cửa=“” núi=“”>, dùng Nguyên Thần tế luyện kim kiếm.

Thấp thỏm chờ đợi bất an mấy ngày, cũng không thấy có gì động tĩnh. Huyền Âm lão ma lúc này mới yên lòng vận khí chân thần đem kim kiếm không biết lai lịch luyện hóa.

Không nghĩ vừa mới đến đoạn quan trọng, đã thấy yêu binh thân tín ngoài cửa cuống quýt báo lại: “Đại vương, không tốt, có kẻ xông đến cửa ...”

“Cái gì?” Huyền Âm lão ma chấn động, vội vàng nói: “Là người phương nào đến Âm Sơn ta sinh sự?”

Yêu binh lau mồ hôi lạnh, vô cùng lo lắng nói: “Bẩm báo Đại vương, là Văn Châu, Phổ Nhân, Quan Âm, Đại Thế bốn vị Bồ Tát nói cái gì đại vương cùng Phật môn hữu duyên, muốn đưa Đại vương đi thế giới cực lạc Tây Thiên!” < vê=“” ka=“” lơ=“” cái=“” thăng=“” này=“” :d=“” số=“” đen=“” vãi=“” lều=“”>

“Cái gì? Con mẹ nó, Lão Tử cùng đám trọc đầu kia có duyên phận cái rắm!” Huyền Âm lão ma giận dữ. Nghe vậy nhảy dựng lên, nhưng lại biết rõ bốn vị Bồ Tát Tây Thiên hơn phân nửa chính là vì cái khẩu kim kiếm này mà đến, chính mình tuyệt đối không phải địch thủ. Ý niệm trong đầu nhanh xoay chuyển, nghĩ ra một kế cho yêu binh đi ra ngoài ứng phó, tự mình lại lặng lẽ rời động phủ, bỏ chạy từ phía sau núi.

< có=“” mà=“” cấm=“” tomahok=“” vào=“” móng=“” cũng=“” k=“” thoát=“”>

“Bảo kiếm này lợi hại như thế. Cả Bồ Tát cũng bị kinh động, chắc phải là một kiện tiên thiên linh bảo có lai lịch lớn. Nếu ta lần này đem kiếm luyện hóa xong, còn sợ cái gì Bồ Tát kim tiên. Vứt bỏ cái Âm Sơn này cũng không đáng tiếc. Sau này còn có thể đứng đầu!” < ước=“” mơ=“” vươn=“” tới=“” 1=“” ngôi=“” sao=“”)> -Huyền Âm lão ma vừa dùng độn thổ phi độn ở sâu dưới lòng đất, vừa đắc ý cười hắc hắc không ngừng.

Thình lình một tiếng đạo hiệu vang lên, chợt nghe một tiếng hét lớn: “Hừm, ma đầu ngươi còn không thúc thủ chịu trói, còn đợi khi nào!” Huyền Âm lão ma kinh ngạc hồn vía lên mây, không kịp phản ứng, đã cảm thấy chịu một cỗ lực mạnh lôi kéo, từ trong lòng đất bị nắm chặt đi ra, bốn phía đã bị năm tiên nhân vây quanh.

Đúng là Tọa hạ đệ tử của Ngọc Thanh Linh Bảo Thiên Tôn: Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Vân Trung Tử, Cửu Dương Chân nhân, Thái Ất cứu khổ Thiên tôn. Tất cả cầm trong tay một lá cờ màu sắc khác nhau, đem Huyền Âm lão ma bao bọc vây quanh. Năm mặt lá cờ đúng là đệ nhất thủ trận từ thượng cổ tên gọi Pháp Kỳ Ngũ Hành Yên La đại trận.

“Không tốt, cái kiếm này sợ là có lai lịch lớn, lại là rước họa vào thân!” Huyền Âm lão ma tuy không biết Ngũ Hành Yên La trận, lại cũng có chút kiến thức. Xem xét cái trận thế này biết cái khẩu kim kiếm này cũng không phải vật tầm thường, thậm chí ngay cả thân truyền đệ tử Ngọc Thanh Linh Bảo trước sau đến đây năm vị, thật khó gặp.

< ăn=“” hành=“” rồi=“” con=“” ơi=“”)>

“Không muốn liều mạng cũng phải liều mạng!” Huyền Âm lão ma vốn là hạng người hung tàn tham lam, bảo bối tới tay sao có thể lại tự dừng vứt bỏ, cho dù đối đầu hẳn là Ngọc Thanh hay là Thượng Thanh, cũng chỉ có thể không muốn liều mạng cũng phải liều mạng thì mới có thể cam tâm.

Hung niệm vừa tăng, lão ma biết rõ đạo lý ra tay chậm tất bất lợi, vội vàng thúc giục pháp lực, đưa vào kim kiếm chém ra. Chỉ thấy đầy trời có dòng sông màu vàng uốn lượn, đó là một con Giao long vàng như cầu vồng bay ra, xé rách hư không, hướng tiên nhân trên cao chém tới.

< chiêu=“” chém=“” xoáy=“”>

“Lão ma hung tàn vô đạo, đạo huynh nhanh chóng động thủ, lấy pháp khí trước sau cùng ra tay!” Quảng Thành Tử thấy Huyền Âm lão ma trong lòng xấu xa, biết rõ Giao long vàng này lợi hại, vội vàng nói với năm người.

“Đạo huynh nói có lý!” Năm vị tiên nhân không dám khinh thường, vội vàng mang lá cờ ra vẫy. Chỉ thấy hư không biến ảo, năm bảo kỳ đón gió mở ra, lập tức hóa thành một tòa Kỳ môn khoảng một vạn trượng dựng đứng mà bay ở trên không. Theo như phương vị bày ra, ngũ phương tất cả đồng loạt dâng lên cao một tòa kỳ môn. Năm vị tiên nhân cầm cờ trên tay phát lực hô hoán, năm bảo kỳ lại nhoáng lên một cái, từ trong hư không hào quang trắng lập tức lưu chuyển bốc lên, con Giao long vàng đang bay đầy trời cũng bị cuốn vào trong trận.

Huyền Âm lão ma chỉ cảm thấy giờ tay không thấy được năm ngón, trước mắt hào quang trắng lấp lánh. Một cỗ áp lực tới cực điểm đè xuống trên đầu khiến hẳn không thở nổi, Nguyên Thần pháp lực của bản thân có chút vận chuyển mất linh thì không khỏi cảm thấy kinh hãi.

“Hèn hạ, lại mượn Ngũ Hành Yên La trận đối phó ta!” Huyền Âm lão ma cũng không phải người ngu, nhớ tới một kiện thượng cổ tân quý mới biết mình đã lâm vào trong Ngũ Hành Yên La trận, lập tức kinh ngạc hồn vía lên mây.

“Sợ là đại nạn trước mắt, không cách nào vượt qua!” Huyền Âm lão ma biết rõ Ngũ Hành Yên La trận này lợi hại, chính mình tuyệt đối không có nửa điểm may mắn.

Tọa hạ đệ tử bên dưới Ngọc Thanh tùy tiện chọn một người đều có thể bóp chết chính mình. Hôm nay có đến năm người, lại bày Ngũ Hành Yên La đại trận này, mình coi như có Thông Thiên pháp lực, cũng khó có thể đào thoát.

“Không thể cam tâm, sớm muộn cũng phải liều mạng một phen!” Lão ma này cũng không phải hiền lành gì, thấy sự không ổn vội vàng đưa kim kiếm lên hướng bốn phía chém loạn.

Ngũ sắc hào quang tràn tới liên miên bất tận lưu chuyển không thôi, khi tới gần Huyền Âm lão ma Nguyên Thần đều nhanh chóng nổ tung. Kim kiếm lợi hại vô cùng, Giao long vàng bay lên cùng ngũ sắc hào quang khắp bốn phương chém bay toán loạn.

Có điều Huyền Âm lão ma pháp lực thấp kém, căn bản phát huy không được bao nhiêu uy lực. Chỉ có thể đem phương viên trăm trượng trong ngũ sắc hào quang chém bay toán loạn, nhưng lại chỉ được đến thế, không cách nào phá trận Tiên Thiên này.

“Quả là Tiên Thiên đỉnh cấp pháp khí, không giống bình thường!” Năm tiên nhân thấy kim kiếm này lợi hại như thế. Huyền Âm lão ma pháp lực thấp kém, tìm được cái kim kiếm này cũng không có bao nhiêu thời gian tế luyện nên chỉ có thể miễn cưỡng trong đại trận tự bảo vệ được mình thì cũng cảm thấy giật mình.

Bốn người tâm ý tương thông liếc mắt nhìn nhau, một lần nữa vừa phát lực vừa quát. Ngũ sắc bảo kỳ lắc lư, ngũ sắc hào quang trong trận càng tăng thêm kịch liệt, giống như sóng lớn vỗ bờ hướng Huyền Âm lão ma tràn tới.

“Xong rồi, bản lão tổ vạn năm tiêu dao, hôm nay sợ là bị chết ở đây ah!” Huyền Âm lão ma thấy trận thế này, cũng biết năm tiên nhân đã dậy sát tâm muốn tốc chiến tốc thắng. Hắn lập tức giật mình bay lên trời liều mạng vận chuyển pháp lực đưa vào kim kiếm đem ngũ sắc hào quang mọi nơi chém đứt.

Chỉ là năm tiên nhân pháp lực cao hơn hắn quá nhiều, lại mượn cái Tiên Thiên đại trận này ra oai dẫn động Tiên Thiên ngũ hành tinh khí. Ngũ sắc hào quang sinh sản không thôi, từ trong hư vô mà sinh ra hướng Huyền Âm lão ma tràn tới thật là khó ngăn cản.

“Hừ!” Ngũ sắc hào quang vô cùng bất tận, Huyền Âm lão ma không cách nào ngăn cản, rít gào một tiếng hiện chân thân, từ đỉnh đầu lao ra một cỗ mây đen quay cuồng, trong mây đen có một Nguyên Anh khổng lồ khuôn mặt dữ tợn. Nó nâng kim kiếm đưa lên đỉnh đầu, lập tức uy thế đại tăng. Kim kiếm xoáy lên vạn đạo sắc vàng, đem phương viên trăm trượng trong ngũ sắc hào quang xoay vòng ở mọi nơi đâm xuyên loạn lên, không thể lại gần thân.

Năm tiên nhân pháp lực cao hơn lão ma rất nhiều, hắn tuy có khẩu kim kiếm này cực kì lợi hại nhưng thực sự không làm nên chuyện gì. Chỉ ngăn cản được một khắc liền lâm vào tình cảnh mất lực.

Mất thấy ngũ sắc hào quang lại cuốn tới, lão ma khê cắn môi, đang muốn tự phá Nguyên Thần liều mạng cá chết rách lưới. Lão thấy hư không mạnh mẽ vỡ ra, một pho tượng hoa sen đen cực lớn từ biển máu U Minh bay lên, hung hăng vọt tới ngũ sắc hào quang đang bay đầy trời.

Bảy đạo cầu vòng nhuộm máu theo sát bay ra, từ trong lục đạo cuốn đi không kiêng nể gì cả hướng tới cuốn luôn Huyền Âm lão ma đang bị vây hãm trong ngũ hành Yên La trận.

“Số trời có biến, đạo huynh nhanh chóng ra tay, miễn cho phát sinh thêm sự cố!” Tọa hạ đệ tử Ngọc Thanh tiên nhân thấy vậy đều kinh hãi. Vân Trung Tử vội vàng lên tiếng, năm người đều biết lợi hại vội vàng đưa tay chỉ tới. Từ trong đại trận bay lên một pho tượng hoa sen ngũ sắc nghênh tiếp đè xuống ngăn chặn hoa sen đen.

“Hóa cương!” Quảng Thành Tử hét lớn một tiếng, từ trong năm tòa kỳ môn ẩn trong đại trận có ngũ sắc hào quang nhanh chóng gào thét. Lại dùng sức xoay vòng, cuốn bảy đạo cầu vòng đâm máu xoay tròn giữa ngũ hành, sau đó hướng vào trong đại trận vây hãm nhằm vào Huyền Âm lão ma cuốn đi giống như ruồi bọ bình thường.

225. Chương 44: Như Ý Kim Kiếm

Mất thấy Huyền Âm lão ma sẽ phải bị Ngũ Sắc hào quang cuốn đi thì đột nhiên một cái cầu vòng vàng bốc lên từ Âm Sơn với tốc độ cực nhanh cuốn tới chỉ trong chớp mắt. Nhưng mà cũng trong nháy mắt kim quang tựa hồ tăng lên tới ngàn trượng, kim quang vây lấy một kim phù lưu chuyển hung hăng bay về phía Ngũ Sắc hào quang đè ép tới.

Theo sau đó, Tây Thiên Quan Âm, Đại Thế Chí, Văn Thù, Phổ Nhân tứ đại Bồ Tát hiện thân.

Ngũ hành Yên La chính là Tiên Thiên sinh ra, năm mặt pháp khí cũng là Tiên Thiên ngũ hành tinh khí sinh ra, có công dụng vô cùng kì diệu. Năm tiên nhân pháp lực thần thông cũng là kim tiên nhất lưu đều đã xuất được tam đại thân ngoại hóa thân. Còn bên kia là chư vị Bồ Tát Tây Thiên cùng liên thủ hóa giải Tiên Thiên Ngũ Hành Yên La, uy lực vô cùng.

“Phân tranh đã bắt đầu, chư vị đạo huynh dụng hết lực lượng , không thể chậm trễ!” Quanh Thành Tử hét lớn một tiếng, Ngũ Sắc hào quang mạnh mẽ lần nữa quay cuồng đè kim thư ép trở về rồi vẫn với khí thế không giảm hướng về phía Huyền Âm lão ma áp tới.

Huyền Âm lão ma tay cầm Kim kiếm, hiện chân thân chém loạn bốn phía. Giao long vàng hiện ra cắn loạn Ngũ Sắc hào quang, tiếc rằng năm tiên nhân thần thông đều cao hơn hẳn rất nhiều. Tuy có đỉnh cấp pháp khí trong tay nhưng vẫn không phải là đối thủ, hẳn bị Ngũ Sắc hào quang ép tới, thân thể khổ tu vạn năm lập tức biến thành bột phấn.

“Ngao!” Huyền Âm lão ma bản thể chính thân bị hủy. Một tiếng thê lương kêu lên thảm thiết, trong lòng biết không thể địch lại. Chân thân bọc Kim kiếm muốn độn đi ra ngoài, trừ phi là đã đem bản thể ký thác nơi hư không Hỗn Nguyên thánh nhân, nếu không tuyệt đối không có may mắn.

Ngũ Sắc hào quang vẫn như trước cuốn tới. Mắt thấy Huyền Âm lão ma gặp độc thủ, bốn vị Bồ Tát của Tây Thiên vội vàng niệm âm thanh A Di Đà Phật . Đồng thời hiện Phật môn* khổ tu Vô Lượng Kim thân mà đều xuất pháp khí đấu với Ngũ Sắc hào quang.

Lại thêm một cái hắc cầu vòng cuốn tới, Ma giới đại hộ pháp Hắc Bào lạnh lùng cười một tiếng không dám khinh thường, xuất ra Hắc liên cũng không kém trước sau nện lên Ngũ Sắc hào quang. Cầu vòng bảy màu lần nữa từ Huyết Hải U Minh vọt ra, Huyết Hồn phiến bảy mặt ba tay lần lượt xuất ra liên lớn lên ngàn trượng xông vào Ngũ Sắc hào quang định cuốn Nguyên Thần của Huyền Âm lão ma.

“Huyết Hà sát trận!” Năm tiên nhân nhận biết lợi hại, kinh hô một tiếng rồi không dám khinh thường vội vàng dốc toàn lực đẩy lùi Kim Thư và Hắc liên trở về. Lại đem Ngũ Sắc pháp kỳ quăng vào không trung mà quét lớn. Ngũ diện pháp kỳ cũng to lên ngàn trượng, mở rộng bay trên không trung đầu cùng cầu vòng.

Huyết Hà Sát trận cùng Ngũ Hành Yên La đều là một trong thái cổ tứ đại sát trận. Thời Hồng hoang đại chiến, Ma giới đại thánh Vô Thiên Tứ dùng Huyết Hồn phiến bảy mặt cùng với đại ma vương Xi Vưu bày ra Huyết Hà Sát trận giết chết Thiên Hoàng Thái Huyền. Thấy vậy năm vị tiên nhân mặc dù có lực, nhưng cũng không dám có nửa điểm chậm trễ.

“Dát dát dát!” Một hồi cười quái dị chói tai từ U Minh Huyết hải vọng ra, một luồng ma văn vọt ra, một pho tượng vạn trượng xông vào đại trận bất kể ma vương Xi Vưu hay ai đã tới.

“Xi Vưu!” Ngũ tiên nhân lập tức kinh hãi hô lên, Quảng Thành Tử cũng hét lớn. Ma đầu kia cười cuồng tiếu, búng một ngón tay Huyết Hồn phiến bảy mặt hóa thành bảy cái cầu vòng máu định trùm năm tiên nhân, trong đó có hai cái hướng chân thân của Huyền Âm lão ma cuốn tới.

“Ma đầu kia chó có càn rỡ!” Văn Trung Tử hét lớn một tiếng, bấm tay bắt quyết hiện một kiện pháp bảo, cũng là kiện pháp khí đỉnh cấp tiên thiên từ thời khai thiên, đó là Thái Cực đồ - Càn Khôn pháp khí đỉnh cấp.

Giao Long vàng bay lên tạo thành cầu vàng dựng trong đại trận. Ngũ Sắc hào quang bắn ra, cầu vòng năm màu đi tới đâu thì cầu vòng máu rơi xuống đất hiện ra Huyết Hồn phiến năm mặt.

Năm mặt Huyết Hồn phiến như biết không thể địch lại, hóa thành bàn tay quay tít một vòng , bay trở về trong tay Xi Vưu.

“Thái Cực đồ!” Xi Vưu rít gào một tiếng, nhưng lại biết rằng đây là Thái Cực đồ định Càn Khôn vạn vật. Bất luận là Huyết Hà Sát trận hay là Ngũ Hành Yên La vận chuyển đều không qua được Thái Cực đồ nên vội vàng thu Huyết Hồn phiến đem thân nhoáng một cái mặt. Một cỗ ma văn lao ra đỉnh đầu hóa thành một cái bàn tay ma cực lớn hướng Xích Tinh Tử chụp.

Xích Tinh Tử vội vòng lắc pháp kỳ, một cỗ xích quang xoáy lên còn mình thì trốn vào trong đại trận.

Xi Vưu một trào thất bại, bản thể ma thần giận dữ gào lên :” Khá lắm bọn chuột nhắt nhắt gan, hôm nay bốn tạo nhất định phải đem thu được Nguyên Thần các người cho tan thành bụi phấn, trọn đời không được siêu sinh!”

Ngũ tiên nhân trong lòng biết pháp lực không bằng ma đầu kia đầu cũng không ổn nên vội vàng đem thân nhoáng lên một cái, tất cả đều trốn trong đại trận. Tất cả đều xuất ra pháp bảo công kích Ngũ Sắc hào

quang, tuy nhiên vẫn như trước phá không được Yên La đại trận. Nhưng không ai muốn cùng Xi Vưu đánh nhau trước nên áp lực rất lớn, ngũ sắc hào quang cũng run lên kịch liệt.

Như Lai tuyên âm thanh Phật hiệu nói: “Ngã Phật từ bi, phù hộ độ trì chúng sinh. Người này cùng Tây Thiên ta có duyên, chư vị đạo hữu không thể cố chấp!” Lấy một ngón tay chỉ ra, bàn tay Phật khổng lồ màu vàng xông vào trong đại trận chụp lấy nguyên thần của Huyền Âm lão ma.

“Phật chủ từ bi!” Bốn Bồ Tát gặp Thích Già đích thân lâm trận thì đều vội vàng phát Phật hiệu, liên tục oanh kích Yên La đại trận.

Ma vương Xi Vưu gặp lại môn thần, lập tức chộc giận nổi trận lôi đình quát :” Hay cho thằng nhãi này, không chịu ở lại Tây Thiên ăn chay niệm Phật lại muốn tới cùng bốn tọa tranh chấp, muốn tránh người cũng không được!” Rồi hất lắc mình một cái cũng có một bàn tay khổng lồ màu đen chụp tới Nguyên Thần của Huyền Âm lão ma, cùng bàn tay Phật màu vàng tranh nhau lên trước.

“Ngã Phật từ bi. Ma đầu kia sao có thể vong động tham niệm, tội quả không nhỏ!” Thích Già vung tay ném đi, một đóa Thất Thái Liên hoa ngăn đón ma chưởng chụp vào Nguyên Thần của Huyền Âm lão ma.

“Con lừa ngốc này tâm tính không tốt, còn có mặt mũi nói bốn tọa à!” Xi Vưu lại yếu thế, một mặt Huyết Hồn phiên hóa thành một cơn lốc máu nhằm Thất Thái Liên hoa, còn ma chưởng cũng chụp tới Nguyên Thần của Huyền Âm lão ma.

Năm tiên nhân thấy đối thủ khó chơi lại thì đều cảm thấy khẩn trương. Vân Trung Tử đem Thái Cực đồ rung lên, một cái cầu vòng vàng hướng về phía Phật chưởng cùng Ma chưởng. Thích Già cùng Xi Vưu biết rõ lợi hại vội vàng nhảy ra, cầu vòng vàng thuận thế đi tiếp, mặc kệ Thích Già cùng ma vương Xi Vưu, cứ cuốn lại hướng Huyền Âm lão ma.

Huyền Âm lão ma thật sự là bị hủy, Nguyên Thần hãm trong Yên La đại trận. Muốn chạy trốn đều là không có lực, thấy Thái Cực đồ cuốn tới vội vàng phát ra tiếng quát, lập tức Giao Long vàng đầy trời, một cái vuốt vàng bổ vào Thái Cực đồ. Thái Cực lực đồ hiện nguyên hình, quay tròn trở về trong tay Vân Trung Tử.

Huyền Âm lão ma cũng không biết Thái Cực đồ là vật gì. Tề lên Kim kiếm đem đẩy Thái Cực đồ trở về liền vội vàng né qua một bên. Chuẩn bị tìm cơ hội trốn đi.

“Quả thật là vật ấy rất lợi hại!” Vân Trung Tử thấy Kim kiếm ngay cả Thái Cực đồ cũng cản lại, cảm thấy giật mình vội vàng muốn trở lui về trong trận.

Thích Già và Xi Vưu bắt được cơ hội, vội vàng vận khởi thần thông. Một Phật chưởng cực lớn màu vàng cùng ma chưởng màu đen đồng thời chụp tới Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử không kịp lui về trong trận, vội vàng rung Thái Cực đồ, hướng Phật chưởng cùng Ma chưởng cuốn tới.

Thích Già cùng Xi Vưu lại không để ý tới búng một ngón tay. Một cái cầu vòng vàng cùng một cầu vòng đen ở trong đại trận giao bay ra xoắn lấy Ngũ Sắc hào quang kịch liệt. Bốn Bồ Tát cùng Hắc Bào đem toàn lực oanh kích Yên La đại trận.

Chợt nghe ầm ầm một tiếng vang thật lớn, hư không vỡ toang, Ngũ Sắc hào quang tan biến. Do Pháp lực hao tổn quá độ, chân thân cực độ suy yếu, thiếu chút nữa ngã lộn từ đụn mây xuống cũng là đến tột cùng bởi thần thông không bằng hai người Thích Già và Xi Vưu. Tuy có Thái Cực đồ trấn áp nhưng Yên La đại trận đã bị phá.

Bốn Bồ Tát cùng Hắc Bào thấy thừa dịp có cơ hội, vội vàng chen chúc mà tiến lên muốn đoạt ngũ diện pháp kỳ.

Năm tiên nhân vội vàng búng một ngón tay, ngũ diện bảo kỳ rơi xuống đáp ở trên người bảo vệ bản thể rồi đều tự vận khởi thần thông đánh với bốn Bồ Tát và Hắc Bào.

Năm tiên nhân đều xuất tam đại thân ngoại hóa thân, pháp lực thần thông ngang với bốn Bồ Tát cùng Hắc Bào. Chỉ vì vừa rồi muốn duy trì Yên La đại trận vận chuyển nên hao tổn pháp lực rất nhiều, nếu không bốn Bồ Tát cùng Hắc Bào tuyệt không phải là đối thủ.

Cả Phật và Ma đều cùng thi triển thần thông đánh cho hư không sụp đổ. Khai Quang thất sắc, Quảng Thành Tử hét lớn một tiếng, một tòa núi lớn vạn trượng phá vỡ hư không mà rơi xuống đè Quan Âm Bồ Tát xuống dưới.

Quan Âm Bồ Tát cười nói: "Đạo huynh lực đã yếu có chút tài mọn cũng dám đem ra bêu xấu!" Lấy tay hất ra, từ tay trái tung lên một đóa Thất Thái Liên hoa đón gió biến đổi, cũng biến lớn vạn trượng ngăn chặn phía dưới núi cao.

"Tây Thiên không nhiễm nhân quả, người lại sinh ra tham niệm, tội quả không nhỏ!" Quảng Thành Tử cười lạnh một tiếng, trong lòng biết Bồ Tát Phật đã sinh ra vốn là một bộ hoa sen. Luận về miệng lưỡi chính mình không phải là đối thủ nên lập tức không hề cùng Bồ Tát nói nhảm vấn đề này. Lão vận khởi thần thông thể phải đem Bồ Tát nhốt năm trăm năm.

Vân Trung Tử, Xích Tinh Tử, Cửu Dương Chân Nhân đều dùng hết lực, cùng ba Bồ Tát và Hắc Bào đánh cho trời đất tối tăm. Vân Trung Tử rung lên Thái Cực đồ, một cái cầu vòng vàng cuốn về Hắc Bào, Hắc Bào biết rõ lợi hại không thể ngăn cản nên vội vàng nhảy sang một bên.

Vân Trung Tử cũng không quản hấn, Thái Cực đồ thuận thế cuốn qua. Bồ Tát trong lúc không đề phòng bị Thái Cực đồ nhốt vào bên trong, kim quang cũng rơi vào bên trong.

Ba Bồ tát khác cùng Hắc Bào kinh hãi.

Xi Vưu cùng Thích Già phá Yên La đại trận, hai bàn tay khổng lồ vừa động lập tức đã hướng Nguyên Thần của Huyền Âm lão ma.

"Thằng nhãi này không biết tốt xấu, nhất định phải xem mi mạnh đến thế nào". Xi Vưu đã sớm bắt mãn Thích Già bèn rít gào một tiếng mà lắc tay bắt quyết. Huyết Hồn phiến bầy mặt nhóang một cái, xoáy lên bầy cái cầu vòng máu đem Thích Già vây lại ở chính giữa. Sau nó lại thoáng một cái, trong hư không lập tức huyết sát đầy trời, huyết vụ ở bên trong vờn quanh, đưa tay không thấy được nắm ngón. Huyết sát quanh thân, làm cho người ta khắp thân thể phát lạnh, chân thân có chút rung động.

"Ngã phạt từ bi, đạo huynh đã nhập Phật môn ta, sao có thể nào hung hăng như thế!". Thích Già tụng Phật hiệu mà xuất một chiêu. Kim thư vốn trong tay Quan Âm Bồ Tát lập tức bay tới đỉnh đầu. Ngài quát lớn khiến kim quang phóng to ngăn cản huyết sát đầu cùng Xi Vưu, rồi lại bóp nát một mảnh kim quang, tản mát ra một đoàn Phật quang, bảo vệ bản thể.

Đó chính là Tây Thiên Tịnh thổ vạn Phật đứng đầu nam mô A Di Đà Phật ban thưởng kim phù xuống dưới. Nếu không có cái này thì với pháp lực thần thông hấn là Ma vương Xi Vưu đã không rơi vào thế yếu. Hấn dùng Huyết Hồn phiến bầy mặt bày Huyết Hà Sát trận mà ngay cả năm đó Thiên hoàng Thái Huyền cũng bị tru sát. Tuy rằng Thái Huyền chết có thánh nhân tính toán ở trong, nhưng Huyết Hà Sát trận chính là một trong tứ đại sát trận, bằng lực lượng của một người cũng không thể ngăn cản.

Lại nói Huyền Âm lão ma mắt thấy Yên La đại trận bị phá, lúc này tiên nhân Phật tổ, Bồ Tát cùng ma đầu kia đang đánh nhau thì cảm thấy mừng rỡ vô cùng vội vàng đem Nguyên Thần dọn đi. Hấn định chui xuống đất chuẩn bị bị độn thổ trước rồi sau đó hăng tính.

Thình lình vừa mới chui dưới đất lại có cảm giác một cổ lực mạnh kéo tới. Lão ma thân thể bị hủy chỉ còn Nguyên Thần, pháp lực so với trước kia càng không khá gì làm sao có thể đủ sức chống cự. Hấn không có sức phản kháng nên đã bị tách rời ra.

"Người ma đầu kia kiếp số đã đủ, bản cung chủ cũng nên tiễn người một đoạn đường!" Chính là Lâm Phong cùng tứ nữ đã tới, một mực ẩn nấp tìm cơ hội. Mắt thấy Yên La đại trận bị hủy, còn Tiên Phật và ma đầu tiếp tục đánh nhau, nguyên thần của Huyền Âm lão ma muốn nhân cơ hội trốn liền lập tức ra tay.

Một đạo Thất Thái Thần quang đánh tới, Huyền Âm lão ma kinh hãi còn chưa kịp xuất Kim kiếm thì Nguyên Thần đã bị oanh tạc mà chịu thần hình cụ diệt. Kim kiếm rơi xuống, Lâm Phong tay hất một cái từ sắc cầu vòng cuốn tới đưa tay tiếp được, cũng nhin không được cười như điên: "Nhớ lại ta từ hồn độn nghe tổ sư giảng đạo, vốn là nên tu thành Hồn Nguyên Đại Đạo lại làm cho vị lão quân cuối cùng tại Hồng Hoang đại chiến tổn hại. Luân hồi muốn đời mới tu thành tiên đạo, Như Ý Kim kiếm chính là tổ sư ban

cho ta chống đỡ kiếp nạn, đủ để trấn áp Đại La kiếm trận, luyện tiên thiên Hỗn Độn, chế ngự Bàn Cổ phù, Thái Cực đồ!”

Tứ nữ mừng rỡ nói :” Chúc mừng phu quân!”

Thời gian cấp bách, Lâm Phong cũng không nhiều lời lắc mình một cái làm biến mất Huyền Âm lão ma ngay dưới cấm pháp rồi vận khởi chân thần ngay tại chỗ luyện hóa.

Trong Hỗn Độn phủ xuống ba vật, trái Bàn Cổ, phải Thái Cực, chính giữa chính là thanh Như Ý Kim kiếm.

Hôm nay đại kiếp nạn đã đến, Bàn Cổ tổ sư ban thưởng Kim kiếm chính là hợp số trời.

Như Ý Kim kiếm chính là vật vô chủ, Lâm Phong xóa đi chân linh của Huyền Âm lão ma ngay tại chỗ luyện hóa nên lập tức có thể phát huy. Cho dù là thời gian ngắn ngủi, nhưng cũng không thể coi thường.

Xi Vưu cùng Thích Già thấy Kim kiếm bị Lâm Phong đoạt được thì lập tức đình chỉ đấu đá cùng hướng bên này đánh tới.

“Nhanh chóng xuất Thiên La tứ kiếm bày ra Đại La Hỗn Độn sát trận!”. Lâm Phong biết ma vương Xi Vưu cùng hòa thượng Thích Già pháp lực còn hơn năm người vợ chồng rất nhiều nên không dám chậm trễ, vội vàng lên tiếng gọi tứ nữ.

:

226. Chương 45: Hỗn Độn Sát Trận.

Tứ nữ cũng không dám chậm trễ, vội vàng di chuyển theo phương vị tứ tượng, nâng bốn thanh kiếm lên tung lên trên không. Lâm Phong ở trong tâm trận, cũng tung ra Như Ý Kim kiếm, bên trong nổi lên một tòa pháp đàn cự đại, Lâm Phong đứng bên trên.

Bốn phương vị bay lên như pho tượng kì môn, tứ nữ chia ra đứng trên đó. Bốn thanh Thiên La kiếm biến ảo trên trận, ánh sáng rung động lắc lư, bốn ánh kiếm quang tức khắc lao nhanh cất lên tiếng rít. Trong trận cương sát nổi lên cuồng loạn, cuộn cuộn dâng lên, tựa hồ trong hư không muốn phát nổ.

Lâm Phong quát một tiếng, xuất ra Như Ý Kim kiếm, một kiếm quang màu vàng xuất hiện, cùng bốn luồng kiếm quang xoắn lại, lập tức long trời lở đất. Trong đại trận cuồng loạn hỗn độn (long trời lở đất), không phân biệt được âm dương, không phân biệt được cần khôn. Chỉ cần thấy Lâm Phong có kiếm trong tay, mọi người liền tin tưởng hẳn.

“Kiếm này chính là Tiên Thiên đỉnh cấp pháp khí, không kém gì Thái cực đồ của Bàn Cổ khai thiên cung. Thanh kiếm này, chính là có thể ngăn cản kiếp số, độ chứng được qua hỗn nguyên cực lạc, mở ra con đường lớn, bảo vệ môn hạ đệ tử không việc gì!” Lâm Phong xoay chuyển ý niệm trong đầu, thanh kiếm hướng hư vô ném ra, một mảng kiếm quang phá vỡ hỗn độn, tạo ra thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, thiên địa vạn vật đều tuần hoàn trong đó.

Thích Già cùng Xi Vưu đánh tới. Thích Già thấy cảnh này, vội vàng dừng lại, sắc mặt âm u bất định, chằm chằm nhìn vào Lâm Phong trên pháp đàn đại trận, cũng không biết tính toán những gì.

Ma vương Xi Vưu lại không tính toán như vậy, liền gào lên “Trò trẻ con, còn không mau giao ra Như Ý Kim kiếm, nếu không đừng trách bốn tọa đem bọn ngươi áp xuống luân hồi, không được siêu thoát!”

Lâm Phong cười to: “Ma đầu chó cuồng vọng, có thủ đoạn bước tới thử xem!”

Xi Vưu nghe vậy giận giữ, làm sao hắn để vào mắt, liền vươn người bỏ nhào tiến đến, năm trái cầu màu máu xuất hiện. Phân ra cuốn lấy năm người.

“Chỉ có chút bản lĩnh, cũng dám đem ra bêu xấu!” Lâm Phong cười dài một tiếng, dùng một ngón tay, phóng ra Như Ý Kim kiếm, bắn ra một mảng kim quang, tứ nữ cũng xuất ra Thiên La kiếm, bốn màu kiếm quang nghênh đón, cùng năm trái cầu màu đỏ xoắn lại một chỗ, vang lên một tiếng thật lớn, không gian chấn động.

Thiên La kiếm dù không phải là tiên thiên thập đại thánh khí. Nhưng lại có Như Ý Kim kiếm trấn áp tâm trận, biến thành tiên thiên hỗn độn, uy lực đâu phải bình thường. Huyết Hồn phiên mặc dù lợi hại, nhưng vẫn là vật hậu thế. Nay vào trong tiên thiên đệ nhất sát trận, làm sao địch nổi, lập tức bị chấn cho quay về nguyên dạng mà bay ngược trở về.

“Ranh con cũng dám sao!” Xi Vưu thấy Huyết Hồn phiên bị chấn trở về, tức giận nộ hỏa phun trào, lắc nhanh thân hình. Hiện lộ thần thông, một cánh tay dài ra như vô tận, xé nát hư không, chớp tới Lâm Phong ở trên pháp đàn.

“Vừa vặn có cơ hội thử uy lực Như Ý Kim kiếm!” Lâm Phong không tránh né, trực tiếp vung kiếm hung hăng chém tới cánh tay Xi Vưu, Xi Vưu đau quá hét lên một tiếng, khi đến nhanh thì khi cánh tay rụt trở về càng nhanh hơn,

Lâm Phong thầm than. “Cuối cùng là pháp lực so với ma đầu kia kém hơn rất nhiều, nếu không có Như Ý Kim kiếm hỗ trợ, mười lão ma cũng không thể chém nổi lấy một!” Trong lòng biết có kết hợp pháp lực cả vợ chồng năm người thì cũng không chém được ma đầu kia. Sau đó vội vàng sai tứ nữ vận khởi tiên thiên hỗn độn, chỉ thủ chứ không công.

Trong đại trận hỗn độn, vô hạn vô lượng, Xi Vưu trong trận tả xung hữu đột, không gian chấn động vang tung tóe, vũ trụ sụp xuống. Nhưng cũng như trước một mảnh hỗn độn, không biết âm dương, chẳng phân biệt được càn khôn. Hẳn dù có thiên địa thần thông, nhưng thực sự không thấy bóng dáng năm người vợ chồng Lâm Phong. Lúc này mới cảm nhận được tiên thiên trận đệ nhất uy lực không gì sánh bằng.

Thích Già ở ngoài trận thấy rõ ràng, lấy Như Ý Kim kiếm làm tâm trận, Đại La kiếm trận biến thành tiên thiên hỗn độn, tuy chưa phát huy hết toàn bộ uy lực, không gian hỗn độn không ngừng, thiên địa vạn vật cùng thời gian như bất động. Xi Vưu tuy pháp lực thiên địa thần thông, cũng không thi triển ra được, giống như con ngan quen trên bờ nay bơi giữa dòng sông rộng không có gì khác nhau.

Trừ phi đem bản thể ký thác hư không Hỗn nguyên thánh nhân, nếu không không có cơ hội thoát ra khỏi trận này.

“Cực Lạc cung chủ là con của Nữ Oa nương nương. Chúng ta cùng hấn tranh đoạt, vốn là cơ hội mịt mù. Hôm nay Như Ý Kim kiếm lại về tay hấn, sau này sợ là không ổn!” Thích Già cảm thấy tiếc nuối ý niệm trong đầu, nhưng lại biết rõ số trời đã định, không cưỡng cầu được. Nếu tiến lên sẽ chịu nhiều hậu quả, càng không ổn. Tính kế một lúc, ngai lặng yên rời đi.

Năm người vợ chồng Lâm Phong bày Đại La kiếm trận, biến thành tiên thiên hỗn độn, đem Xi Vưu vây trong trận, cũng không dám một giây phân tâm. Tránh không cẩn thận, để ma đầu trốn thoát, sợ rằng không bắt lại được.

Ba vị Bồ Tát cùng Hắc Bào trừng mắt nhìn nhau một hồi, đang không biết làm thế nào cho phải. Bỗng một tiếng oang vang lên, một chiếc chuông lớn lừng không chụp tới, thượng cổ yêu thần Cửu Phượng cùng Hình Thiên hiện thân.

“Người yêu phụ chó có làm càn!” Hắc Bào chưa cướp được Như Ý Kim kiếm, đã sớm nổi giận trong lòng. Giờ phút này thấy Cửu Phượng hạ độc thủ, không cảm thấy tức giận mới lạ. Dem hắc liên hướng hư vô ném tới, cũng bay lên trên vạn trượng, nâng Đông Hoàng chung lên, sau đó tập hợp lại đánh vào đầu Cửu Phượng.

Cửu Phượng cũng không cùng hấn động thủ, cười lạnh một tiếng, thu Đông Hoàng chung lại hướng Quan Âm Bồ Tát mắng: “Người, hôm nay thiếu phụ ta sẽ cho người mở mắt!” Nàng cùng Quan Âm Bồ Tát có thù sâu tựa bể, giờ phút này sao có thể nhân nhượng, Đông Hoàng chung hướng lên trời ném tới, thẳng đầu như chụp xuống.

“Người, yêu nghiệt còn không mau quy y cửa Phật, còn đợi khi nào!” Quan Âm Bồ Tát mỉm cười nhưng trong nội tâm rất khẩn trương, Kim Thư đã bị Như Lai thu về. Không có Kim Thư rất khó ngăn cản Đông Hoàng chung.

Cửu Phượng lại không cho ngai có thời gian suy tính, lập tức phát lực chấn động. Một tiếng kim thiết vang lên chấn động hư không, Đông Hoàng chung chụp xuống, cả Văn Thủ Bồ Tát cùng Phổ Hiền hai vị Bồ Tát

cũng cùng bị thu vào.

“Yêu nghiệt chớ có làm càn!” Hai vị Bồ Tát giận dữ, đồng thời xuất ra một lượng kim thân, cùng Cửu Phượng đấu trực diện.

Hình Thiên vừa nhìn thấy Hắc Bào, giống như oán phụ gặp kẻ phạm tội với mình, nổi giận gầm lên một tiếng, giơ lên Chiêu Yêu phiên như muốn cuốn Hắc Bào.

Chiêu Yêu phiên chính là pháp khí vô thượng của Thiên Hoàng Thái Huyền để hiệu triệu vạn yêu trong tam giới, trên quạt có vô số tộc phù của thượng cổ yêu thú triệu sinh lưu chuyển không thôi. Một khi phát lực, một cỗ yêu quang xuất hiện, cuốn thẳng vào Hắc Bào, yêu quang hiện ra hình một đầu lang thân rắn dữ tợn, liên tục gào rít, há miệng hấn.

“Năm đó để ngươi tránh được kiếp nạn, hôm nay ngươi đừng mong sống sót!” Hắc Bào âm hiểm cười vài tiếng, đỉnh đầu bay lên một tòa hắc liên, ngăn trở yêu quang. Xoay tròn một cái hào quang từ hắc liên phóng ra, đem yêu quang đánh tan tác, hướng đầu Hình Thiên ép xuống.

“Ma đầu kia có thánh vật hắc liên, sợ là khó đối phó!”. Hình Thiên kinh hãi, vội vàng nâng cự thuấn lên che, hắc liên nện thẳng vào cự thuấn, chỉ một tiếng rắc, cự thuấn bị đánh vỡ ra làm mấy mảnh.

“Ma đầu khá lắm, cùng ngươi sống chết tới cùng!” Hình Thiên pháp bảo bị phá hủy, chộc giận đến nguyên thần cuồng khiêu bèn rống lên một tiếng. Trên đỉnh đầu phóng ra một cỗ lục quang, lục quang ngưng tụ thành cự chưởng (bàn tay lớn) xé rách hư không chụp tới hắc liên.

Hắc Bào tự tin có thánh vật Hắc Liên trong tay, một mực tin tưởng mười phần, làm sao để Hình Thiên vào mắt. Hắc Liên vừa chuyển, liền đem lục quang cự chưởng chắn nát vụn như bột mịn.

Thình lình chân thần run rẩy, Hắc Bào thầm kêu không ổn. Trong lòng biết rằng yêu nghiệt này dùng thượng cổ yêu tộc bí pháp. Pháp thuật Xả Thân Phệ Hồn muốn đem chân thần của mình thôn phệ, lập tức cảm thấy kinh hãi.

Ngày đó pháp quyết Xả Thân Phệ Hồn chính là thượng cổ yêu tộc bí pháp. Chính là bỏ đi pháp lực của mình, thôn phệ chân thần của đối thủ, quả thật vạn phần quý dị, làm cho người khó lòng phòng bị. Chỉ là mỗi lần thi triển Xả Thân Phệ Hồn, liền hao tổn đi gần một nửa pháp lực. Nếu như không phải là huyết hải thâm cừ, thì không ai dễ gì đem ra sử dụng.

Từ thừa hồng hoang đã có trận đại chiến yêu - ma, hai tộc kết thành huyết hải thâm cừ, lúc này Hình Thiên lại bị Hắc Bào đánh lén, thiếu chút nữa táng mạng. Bởi vậy không tiếc hao tổn gần nửa pháp lực, dùng yêu tộc bí pháp đưa Hắc Bào vào chỗ chết.

Hắc Bào lại không muốn liều mạng cùng hấn đồng quy vu tận, thân hình nhoáng một cái, phân thân tạo ra nhiều ảo ảnh. Để yêu pháp đánh lên ảo ảnh, bản thể chân thần nhân cơ hội trốn ra ngoài.

Vừa mới thoát chết thở nhẹ ra, rất nhanh Hắc Liên rời tay bay ra ngoài, nhoáng một cái, bay cao lên trên vạn trượng, hung hăng chụp xuống phía trên pháp đàn ở giữa Đại La kiếm trận. Pháp đàn giống như làm bằng đậu hũ, bị Hắc Liên đập bể như bể cá bị vỡ. Lâm Phong trên pháp đài chật vật rút xuống, Đại La kiếm trận bị phá.

Hắc Bào mở to hai mắt, trợn mắt mồm há hốc, trong lòng vui sướng.

Hình Thiên cùng Cửu Phượng và mọi người cũng dừng lại, nhìn chằm chằm nhìn Xi Vưu rút gào đi ra khỏi trận, sắc mặt không ngừng biến đổi.

“Ngươi, trò trẻ con, bốn tọa nhất định phải đem nguyên thần của bọn ngươi luyện Huyết Hồn phiên!” Xi Vưu bị hãm trong trận hơn nửa ngày, lòng ngập tràn lửa giận, người nhoáng một cái, nắm trái cầu máu cuốn thẳng ra ngoài.

Ba vị Bồ Tát cùng Hắc Bào nhân cơ hội, cũng liền xuất ra pháp bảo đánh tới.

“Sao lại như thế!” Lâm Phong cùng tứ nữ kinh hãi, vội vàng nâng pháp bảo ngăn cản, cảm giác mãnh liệt tâm thần rung động, Thiên La tứ kiếm cùng Như Ý Kim kiếm không thể khống chế, muốn rơi xuống. Trong lòng biết Đại La kiếm trận đã bị phá, giờ năm người hợp lực cũng không phải là đối thủ của ma đầu kia.

Năm vị tiên lại chỉ ở đằng xa quan sát, cũng không tiến lên can thiệp.

Vân Trung Tử đột nhiên thấy dị trạng, không kịp suy nghĩ, chỉ thấy Thái Cực đồ bay ra. Một cầu vòng màu vàng kim cuốn ra, cuốn Hắc Liên vào, thuận thế đem Xi Vưu cuốn vào theo. Nó bay lên cao tạo thành cái đuôi dài, ngang trên không trung, hướng ba mươi ba tầng trời bay đi.

Quảng Thành Tử hét to một tiếng: “Số trời đã định, số trời đã định, chúng ta không thể làm gì được, chỉ còn cách về cung hướng lão sư hồi báo!”

Lập tức năm đạo kim quang phá hư không, cũng hướng ba mươi ba tầng trời bay đi.

Lâm Phong nhìn Xi Vưu cùng hắc liên bị thái cực đồ cuốn đi, sợ hãi hồn bay phách lạc.

Hắc Bào mất Hắc Liên, lập tức sợ hãi, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, như kẻ ngu ngậy đại.

Ba vị Bồ Tát sắc mặt đại biến, vội muốn bỏ chạy, Cửu Phượng cũng không tha cho người, xuất Đông Hoàng Chung chung chụp xuống.

Hình Thiên thừa dịp may, vội vàng lay động Chiêu Yêu phiến. Một cỗ yêu quang mãnh liệt cuốn lấy Hắc Bào, thừa dịp Hắc Bào mất Hắc Liên đem giết chết, giải nổi hận trong lòng. (Khá quá “ném đá xuống giếng”)

227. Chương 46: Ly Sơn Lão Mẫu

Hình Thiên đánh tan thân thể Hắc Bào, còn chưa bớt hận, nổi giận gầm lên một tiếng, đem lửa giận phát tiết lên đầu ba Bồ Tát. Ba Bồ Tát pháp lực thông thần (~ cao siêu) ngang bằng với Cửu Phượng cùng Hình Thiên. Nhưng do Cửu Phượng trong tay có Đông Hoàng Chung nên không ngăn cản nổi đành thân phát Phật quang mà phân ba hướng bỏ chạy.

Lâm Phong cùng Phật môn tạo thành nhân quả, cũng không muốn cho ba Bồ Tát chạy, vội vàng gọi tứ nữ ngăn ba Bồ Tát lại. Lại bày Đại La kiếm trận, đem Cửu Phượng cùng Hình Thiên cũng nhốt ở bên trong.

Bốn phía trong hư không lập tức nổi lên một trận mịt mù, tầm nhìn trong vòng ba trượng. Bên trong có một pháp đàn từ từ bay lên, ở bốn phương thì phương nào cũng bay lên một pho tượng kì môn. Lâm Phong cùng tứ nữ cầm trường kiếm đứng ở các vị trí, mới cười nói: “Đại kiếp nạn bắt đầu, Bàn Cổ tổ sư ban thưởng xuống Như Ý Kim kiếm, giúp ta chống đỡ kiếp nạn này, bọn ngươi nếu là không muốn gia nhập luân hồi, thì mau mau quay lại!”

Cửu Phượng cũng bị vây ở trong Đại La kiếm trận, lấp bấp kinh hãi, vội vàng thu Đông Hoàng Chung giữ ở trên đỉnh đầu, tức giận nói: ” Ngươi là tên yêu đạo luyện Thái Huyền chân thân, phạm điều tối kỵ của yêu tộc chúng ta, hôm nay ta phải xử lý ngươi!”

Lâm Phong cười nói: “Ta luyện Thái Huyền chân thân, chính là mượn thể xác mà độ đến đại đạo. Các ngươi là yêu thân tọa hạ ngày trước của Thái Huyền, còn không mau mau quy y gia nhập còn đợi khi nào!”

“Mồm miệng thật lợi hại!” Cửu Phượng sớm đã giận dữ khó chịu nói, kêu nhẹ một tiếng. Một tiếng chuông vang lên, quả chuông lớn cấp tốc xoay tròn, hướng pháp đàn úp xuống , tiếng chuông kêu du dương dồn dập dị thường, tựa hồ bao trùm cả thiên địa .

“Là đồ thần diệu chín đầu nhà ngươi không nhìn ra được số trời, ta đang muốn cho ngươi biết một chút thủ đoạn đây!” Lâm Phong cười to chỉ tay. Như Ý Kim kiếm nhẹ nhàng chuyển động, biến thành vệt vàng chém lên trên chuông, Đông Hoàng Chung chấn động, quay tít một vòng, biến nhỏ mà bay ra khỏi Đại La kiếm trận rồi bay lên ba mươi ba tầng trời.

“Thằng nhãi này pháp bảo lợi hại, rất khó đối phó!” Cửu Phượng thấy Đông Hoàng Chung bay ra khỏi Đại La kiếm trận, trở lại trong Đông Hoàng cung ngoài ba ba tầng trời, lập tức cảm thấy kinh hãi. Vội vàng té lấy ra một yêu đao, chăm chú quan sát.

Hình Thiên và ba Bồ Tát cũng cùng một lúc, đều lấy ra pháp bảo. Ba Bồ Tát xuất ra Vô Lượng kim thân, bảo vệ chân thân, không dám khinh thường.

Lâm Phong phát lực chấn động Như Ý Kim kiếm, trong đại trận Kim hà đại thịnh, một dãy kim mang xuất hiện lóe lên chỉ trong chớp lát đã đánh tới trước mặt Cửu Phương.

Tứ nữ cũng kêu nhỏ một tiếng. Đồng thời chấn động Thiên La tứ kiếm, xích, thanh, hắc, bạch tứ sắc kiếm quang bốc lên nhằm hướng ba Bồ Tát cùng Hình Thiên lao tới.

Cửu Phương giật mình, phát ra một đoàn yêu quang, xoáy tròn cuộn cuộn tạo thành một cái xích liên (bông sen đỏ), va chạm với kim mang, rồi cùng đồng thời biến mất.

“Không hổ là thượng cổ yêu thần!” Lâm Phong cười lớn một tiếng, bước xuống pháp đàn. Thân hình vừa chuyển đã tới trước mặt Cửu Phương vài trượng, quát to một tiếng, giơ kiếm chém về phía trước mặt Cửu Phương.

Cửu Phương kinh hãi, vội vàng đưa yêu đao lên đỡ, bản thể nhanh chóng biến lại chân thân thần diệu chín đầu, hai cánh mở ra, bay ra hàng chục vạn dặm.

Yêu đao bị Như Ý Kim kiếm bổ trúng, lập tức vỡ nát thành bột mịn.

Đại La kiếm trận do Lâm Phong chủ trì, cho dù tốc độ của Cửu Phương đứng đầu tam giới cũng không trốn thoát. Lâm Phong thân thể vừa động đã lại hiện trước người Cửu Phương, cười lớn một tiếng vung kiếm chém tiếp.

Cửu Phương mất Đông Hoàng Chung, yêu đao Nguyên Thần tế luyện lại bị hủy dưới Như Ý Kim kiếm mà đau lòng không thôi. Giờ không còn cách nào ngăn cản Tiên Thiên đỉnh cấp pháp khí ra oai, cuối cùng là mạng nhỏ quan trọng. Nó khê cần môi kêu nhỏ một tiếng, một luồng yêu quang cuộn cuộn từ trong hư không bay ra, âm âm cuốn tới Lâm Phong.

“Cửu Phương không hổ là thượng cổ yêu thần, tu luyện yêu tộc bí pháp trăm triệu năm, thần thông quả thật không nhỏ!”

Lâm Phong thầm khen, nhưng lại không sợ, hắn vốn đã có pháp bảo lợi hại, hiện tại lại có thêm Như Ý Kim kiếm, Tiên Thiên đỉnh cấp pháp khí. Mười phần chắc chín là Cửu Phương chuyển này uống công.

Kim kiếm vừa chuyển, biến thành một cầu vòng màu vàng kim chém xoáy tới yêu quang rồi đến trước người Cửu Phương. Còn từ trong Lục phủ ngũ tạng một cổ kim quang lao ra hiện thành Bát Bảo kim thân nhào tới, tám tay vươn ra bắt lấy chân thân Cửu Phương.

Cửu Phương kinh hãi, vội vàng mở ra hai cánh, lại thoát ra vài chục vạn dặm. Lâm Phong di chuyển đến sau lưng Cửu Phương, cười lớn một tiếng, thi triển thần thông đem bản thể chân thân biến thành vạn trượng cao. Một cái cầu vòng tím cuốn qua, bắt lấy Cửu Phương, hắn phản khởi hô to phát lực đem thần diệu chín đầu trở lại nguyên hình, áp chế Nguyên Thần.

Bên kia tứ nữ dùng Thiên La tứ kiếm đấu ba Bồ Tát cùng Hình Thiên. Bởi vì là ở trong Đại La kiếm trận, tứ nữ mượn nhờ trận thức nên uy lực Thiên La kiếm đại tăng. Yêu thân Hình Thiên cùng ba Bồ Tát trước sau đều bị bắt giữ, áp chế Nguyên Thần ném ở một bên.

“Phu quân, chúng ta đã cùng Phật môn kết nhân quả, ba Bồ Tát này xử trí như thế nào?” Tứ nữ đi tới, công chúa hận nhất Quan Âm Bồ Tát, nói: “Quan Âm Bồ Tát ba lần bốn lượt gây chuyện với vợ chồng chúng ta, nên đem nàng áp nhập vào vòng luân hồi!”

Quan Âm Bồ Tát kinh hãi, vội vàng kêu lên: “Tha cho ta!”

Lâm Phong nói: “Bọn ngươi là đệ tử của Phật, không ở Tây Thiên ăn chay niệm Phật, lại không duyên có nhiều nhân quả, sau này đại kiếp nạn tiền đến tất sẽ hóa thành tro bụi. Ta cũng không cùng các ngươi nhiều lời, các ngươi mà lại trở lại Tây Thiên gặp A Di Đà Phật, bây giờ bản cung nhiều việc!”

Xong hắn vung tay giải cấm chế, ba Bồ Tát vội vàng tạ ơn, thân phát Phật quang trở lại Tây Thiên.

Thất công chúa bất mãn nói: “Quan Âm Bồ Tát rất đáng giận, phu quân sao có thả nàng ta như vậy!”

Bích Nhu tiên tử cười nói: “Tỷ tỷ lại chấp nhất rồi, sau này đại kiếp nạn tiền đến, sợ là sẽ gặp phải rất nhiều kiếp nạn!”

Bích du tiên tử lại nói: “Lời này cũng không đúng, Quan Âm Bồ Tát mấy lần làm khó vợ chồng chúng ta, Lại đem môn hạ đệ tử Cực Lạc cùng chúng ta bắt đi Tây phương. Đang muốn cho nàng một bài học, phu quân thực không nên thả nàng ta như vậy!”

Lâm Phong cười ha ha nói: “Không nhận ra đường lớn, trong đại kiếp cũng chỉ như con kiến hôi, chỉ có điều kiến hôi lớn hay nhỏ mà thôi. Quan Âm Bồ Tát cường hành bắt đệ tử ta đi độ Tây phương, ta như thể nào buông tha nàng. Ta đơn giản như vậy, sau này còn có rất nhiều lúc cần, hiện tại không nên bàn tới!”

Bích Vân tiên tử chỉ chỉ một bên Hình Thiên hỏi: “Hình Thiên này thì sao?”

“Cửu Phượng và Hình Thiên này đều là một trong bảy đại yêu thần dưới Thiên Hoàng Thái Huyền. đều có thân thể tiên thiên, ngưng tụ thành Thái Huyền chân thân. Sau này còn phải mượn Thái Huyền chân thân để đắc đạo, Cửu Phượng cùng Hình Thiên đúng là có thể gia nhập môn hạ Cực Lạc cùng chúng ta!”

Lâm Phong dùng tay khẽ vẫy, lấy Chiêu Yêu phiến, hướng Hình Thiên cùng Cửu Phượng nói: “Bọn người có nguyện nhập môn hạ của ta?”

Cửu Phượng cùng Hình Thiên hai mắt nhìn nhau một hồi, mắt thấy là Cực Lạc cung chứa sắc mặt bất thiện, sợ là sẽ hồng tánh mạng, vội nói: “Nguyện theo lão sư tu hành!”

Lâm Phong lúc này mới thay một bộ khuôn mặt tươi cười, nói: “Bọn người có thể nhận biết số trời, ta cũng không làm các người khó xử!” Phất tay giải cấm chế cho hai người, lại nói: “Ta từ hỗn độn đắc đạo, cai quản hỗn nguyên. Chỉ vì nhường Lão quân mới gia nhập vào luân hồi chuyển kiếp. Hôm nay đại kiếp nạn sắp đến, ta được Bàn Cổ tổ sư ban thưởng Như Ý Kim kiếm ngăn cản kiếp số, hi vọng tìm được Hỗn Nguyên thánh đạo. Bọn người đều là yêu thần từ thừa Hồng hoang, đắc đạo trong hỗn độn. Biết rõ như vậy để khỏi sinh hai lòng, làm hư việc tu hành!”

Cửu Phượng cùng Hình Thiên trong nội tâm vừa mới nổi lên một điểm ý niệm trong đầu, lại nghe Lâm Phong nói như thế đều là cảm thấy có liên quan lẫn nhau. Biết Cực Lạc cung chủ có lai lịch lớn, hiện tại lại có Như Ý Kim kiếm là Tiên Thiên đỉnh cấp pháp khí, có Thánh Mẫu nương nương che chở, ai cũng không làm gì được được. Cùng hấn gây khó dễ cũng không phải là cử chỉ sáng suốt, đành phải thu tâm, khúm núm.

Lập tức Lâm Phong để cho Cửu Phượng cùng Hình Thiên về Cực Lạc cung. Còn mình cùng tứ nữ mang theo hai con gái dạo chơi địa giới, tích tu công đức, dùng chống đỡ qua được Thái Hư Huyền cảnh khỏi tạo sát nghiệt ngập trời, sau này cắt đứt thiện niệm cho tốt.

Đúng lúc tam giới yên ổn vô sự, vợ chồng Lâm Phong mang theo con gái ra ngoài dạo chơi. Môn hạ đệ tử tất cả an ổn bốn phận, ở tại Cực Lạc cung hấp thụ Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí tinh luyện Nguyên Thần. Hầu tử cũng về Hoa Quả Sơn của hấn làm Tề Thiên đại thánh, không sợ trời không sợ đất, chính xác là tiêu dao khoái hoạt.

Môn hạ, tán tu các giáo môn đều đóng cửa động phủ chăm chỉ tu luyện pháp lực đạo hạnh. Cho dù chợt có tranh chấp, cũng chỉ là chút ít lông gà vỏ tỏi việc nhỏ, không ngại đại cục. Chỉ là dẫn đến nhiều nhân quả thôi, sau này đại kiếp nạn tới thì để nhân quả vướng thân, cuối cùng không cách nào giữ nổi mình.

Hai trăm năm sáng tối trong nháy mắt trôi qua. Lại nói ngày hôm đó, năm vợ chồng Lâm Phong cùng hai con gái một chuyến bảy người trên đường đi qua Ly Sơn, mấy tỷ muội tam Bích mấy trăm năm chưa từng gặp qua sư tôn, đều có ý trở lại Ly Sơn, Lâm Phong vui vẻ đáp ứng.

Lập tức bảy người một chuyến lên Ly Sơn, đến trước cửa cung, nhờ tiên nữ trông cửa vào thông báo. Ly Sơn lão mẫu chính là Kim tiên đắc đạo khi ban đầu của Hỗn Độn, đạo hạnh thần thông không dưới Lâm Phong. Biết rõ lai lịch Cực Lạc cung chủ, vội vàng tự mình ra đón.

Vợ chồng Lâm Phong đang trêu chọc hai đứa con gái lấu lỉnh thì một đạo tường quang hạ xuống, Ly Sơn lão mẫu bước ra đón. Tam Bích tỷ muội liền bước lên phía trước bái kiến, tiến hành lễ thầy trò.

Ly Sơn lão mẫu nâng tam nữ lên, không dám nhận lễ kiến, nói: “Ta và các người tình thầy trò đã hết, đừng để mọi người chê cười!”

Tam Bích tỷ muội kính hãi đều nói: “Sao có thể như thế, tỷ muội chúng con được nhận dạy dỗ của sư phụ mà thành tựu tiên đạo, sư phụ có thể nào đuổi chúng con ra khỏi sư môn!”

Ly Sơn lão mẫu thở dài: “Ta cũng không muốn như thế, đây là số trời!”

Lâm Phong trong lòng biết rõ, cười nói: “Chỉ là một cái danh phận mà thôi, các nàng không cần để trong lòng. Sau này đại kiếp nạn đến, đều là người một nhà, không thể chấp nhất!” Trong nội tâm lại thầm nghĩ “Tam Bích tỷ muội xuất thân môn hạ Ly Sơn, tạo thành một cái dây nhân quả. Sau này đại kiếp nạn đến còn phải bảo hộ Ly Sơn này chu toàn, sau này rồi tính!”

Tam Bích tỷ muội nghe phụ quân nói như thế, thì cũng không kiên trì, chỉ là trong nội tâm còn có chút nghi ngờ. Cũng không nhiều lời, lập tức theo Ly Sơn lão mẫu vào Tiên cung.

228. Chương 47: Đại Thánh Bái Sư

Hầu tử trở lại Hoa Quả Sơn, cả ngày tiêu dao khoái hoạt, không lạy Phật, cũng không tôn đạo. Trên không sợ trời, dưới không sợ đất, nhàn hạ thao luyện yêu binh yêu tướng, trong nháy mắt vài chục năm nhanh chóng trôi qua.

Bị Như Lai giam cầm ở Ngũ Chỉ sơn năm trăm năm, tên Hầu tử này cuối cùng cũng biết thiên ngoại hữu thiên < ngoài=“” trời=“” còn=“” có=“” trời=“” khác=“” >, người giỏi còn có người giỏi hơn. Không nói cho dù bản thân nắm giữ hư không như thánh nhân, thì gặp Tây Thiên Phật đà cùng Bồ Tát, cùng với vị thượng cổ Kim tiên ẩn tu từ xưa, cũng khó mà chống nổi.

Hầu tử từ khi từ biệt Thạch Cự rồi khỏi Ngũ Chỉ sơn cũng đã gần trăm năm. Gần đây có chút nhớ nhung, muốn đi Cực Lạc cung xem xem. Nhưng rồi lại đối với Cực Lạc cung chủ trong lòng có chút vướng mắc. Không muốn mất mặt mũi, lại thầm nghĩ không phải là đối thủ của Cực Lạc cung chủ, mới thôi không tìm đến.

Hôm nay, Hầu tử đã nghĩ xong xuôi, không cam lòng bị Như Lai giam cầm Ngũ Chỉ sơn năm trăm năm, từ Hoa Quả Sơn dùng cân đầu vân nhảy lên mây, gãi đầu gãi tai một hồi, thầm nghĩ: “Không bằng đi tìm mấy tên hòa thượng Phật môn kiếm chuyện!”

Lập tức hóa thành hào quang, cân đầu vân liên tiếp. Không tới mười ngày đã qua Nam chiêm Bộ châu, đến Tây Ngưu Hạ châu.

Sau khi Hồng hoang đại chiến qua đi, Vô Khổ đạo nhân đi Tây phương, khai sáng nhất mạch Phật môn. Ở Tây Ngưu Hạ châu mọi nhà đều kính Phật, ai ai cũng cung phụng đại thừa Phật chủ nam mô A Di Đà Phật, Phật pháp hưng thịnh, Phật quang chiếu khắp nơi, chùa miếu chỗ nào cũng có.

Hầu tử vốn là đến gây sự, tự nhiên sẽ không làm chuyện tốt. Những nơi đi qua chó gà không tha, phạm là những ai trên đầu tóc ngắn, toàn bộ đều đánh chết, lấy đánh giết làm niềm vui, hung hăng mở miệng chửi mắng.

Chủ trì Phật tự hồng pháp là đồ đệ của Mục tôn giả vốn tọa hạ trước Sa Bà Thích Già Như Lai bị Hầu tử đánh đến. Ngày hôm đó Mục tôn giả tất nhiên là cảm ứng được, nhưng trong lòng biết không địch lại Hầu tử. Vội vàng lên thế giới Sa Bà tới gặp Như Lai nói rõ. Như Lai thầm nghĩ: “Đang muốn cho con khỉ này kết nhân quả lên đầu Cực Lạc cung chủ!”

Lập tức phân phó: “Kiếp số đã đến, có một kiếp này, chúng tăng các ngươi không cần tức giận, tất cả trở về động phủ!”

Ngày đó Mục tôn giả không cam lòng, cũng không dám kháng pháp chỉ của Như Lai, lập tức đi ra đại điện, trở về động phủ lĩnh ngộ Phật pháp.

Hầu tử đánh giết vài chùa miếu, bực tức cũng tiêu tan không ít nên dong chơi khắp. Ngày hôm đó đi ngang qua Tích Thạch Sơn. Chợt nhớ tới một chuyện, thầm nghĩ: “Nghe nói Ngưu Ma vương càn rỡ vô cùng, lão Tôn cũng không để vào mắt, vừa vặn tìm hắn giải trí vậy!”

Lập tức nhảy lên cân đầu vên, đưa tay che mắt, vận khởi Thiên nhãn quan sát khắp nơi. Không ngờ phát hiện thấy một tiểu yêu đầu trâu xuất hiện hướng Hầu tử quát: “Thằng nhãi nhà ngươi là yêu quái phương nào? Đầu trộm đuôi cướp muốn ăn trộm hủ, mau mau thúc thủ chịu trói, tới gặp Đại vương nhà ta!”

Hầu tử cười nói: “Đồ tiểu yêu nhà ngươi không biết tốt xấu. Lão Tôn nếu nói tên ra, có khi khiến ngươi tè ra quần, ngươi lại mà nghe kỹ. Tôn gia của ngươi chính là Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không năm trăm năm trước đại náo Thiên cung. Mau mau gọi Ngưu Ma vương ra gặp ta, nếu không đừng trách lão Tôn phá sạch núi của hủn!”

Nghĩ tới Tề Thiên đại thánh năm đó náo loạn Thiên cung, uy danh tam giới, ai ai cũng biết. Con tiểu yêu này vừa nghe người đến là Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không không có địch thủ chốn Thiên đình thì không còn dám lăm miệng, sợ vãi tè vội vàng vào báo cáo. (vừa chạy vừa tè vãi)

“Cái gì, Tề Thiên đại thánh? Hầu tử đến Tích Thạch Sơn của ta làm gì?” Ngưu Ma vương nghe xong, có chút ngoài ý muốn. Nhưng cũng không sợ Hầu tử, đứng dậy bước đi thông thả vài bước, phân phó tiểu yêu mời đến Thiết Phiến công chúa nói: “Phu nhân, con khỉ kia vốn là hạng hung hăng, năm đó náo loạn Thiên cung, tạo ra thanh danh rất lớn. Hôm nay ta có thể đi ra ngoài cùng hủn phân cao thấp, nằng đưa quạt Ba Tiêu cho ta.”

“Thiếp thân đi trợ trận cho phu quân!” Thiết Phiến công chúa cũng là hạng người pháp lực cao cường, lập tức đem quạt Ba Tiêu cho Ngưu Ma vương, dẫn mười vạn yêu binh yêu tướng, mở cửa núi, cười mây bay ra, tại cửa núi, đối đầu với Hầu tử.

Ngưu Ma vương thân phát yêu quang cười mây, xách cương xoa, mặc khôi giáp, chỉ Hầu tử nói: “Con khỉ nhà Ngươi, không ở Hoa Quả Sơn mà làm Tề Thiên đại thánh, lại chạy đến chỗ của ta làm gì?”

Hầu tử cười nói: “Lão Tôn nghe nói ở Tích Thạch sơn có quạt Ba Tiêu có thể quạt ra Tiên Thiên Thần Phong, đặc biệt đến mượn dùng một lát. Lão Ngưu ngươi nếu là thức thời, mau đem cho lão Tôn mượn dùng một lát, sau này sẽ tự trả lại ngươi. Nếu không đừng trách Như Ý Kim Cô bổng của lão Tôn !”

Hầu tử cũng thông minh, biết tìm cớ.

Ngưu Ma vương giận dữ: “Hay cho con khỉ nhà ngươi, chớ có càn rỡ, trước cùng phân cao thấp!” Tay cầm cương xoa, đánh tới Hầu tử.

Hầu tử cười to: “Đang muốn cho lão Ngưu ngươi biết rõ lợi hại của lão Tôn !” Thân hình liền biến hóa, biến thành con khỉ lớn cao hơn vạn trượng, Như Ý Kim Cô bổng cũng tùy ý dài theo ra, cơ hồ muốn đội lên tới Linh Tiêu đại điện, hùng hổ đến chiến Ngưu Ma vương.

“Cái con khỉ này có thể đánh lên Thiên cung, thật cũng có chút thần thông!” Ngưu Ma vương thầm nghĩ, nhưng lại không sợ, thân mình nhoáng một cái, cũng cao vạn trượng, vận khởi thần thông, đón tiếp Hầu tử.

Hai người thần thông không kém, va chạm tóe lửa, đều thi triển hết thần thông, chém giết mãnh liệt. Nửa người chìm trong mây, đánh đánh đỡ đỡ, long trời lở đất, hư không sụp đổ, loạn lưu kích động.

Thiết Phiến công chúa vội vàng mang theo yêu binh yêu tướng rời khỏi mây trăm dặm, ở phía xa trợ giúp.

“Ăn của lão Tôn một gậy.” Hầu tử thích thú, thoải mái đánh không biết mệt mỏi, càng đánh càng mạnh. Hủn biến thân, hiện thành ba đầu sáu tay, hét lớn một tiếng, đánh vào đầu Ngưu Ma vương.

Ngưu Ma vương thầm kêu không tốt, biết rõ Hầu tử này khó đối phó, vội vàng lấy ra quạt Ba Tiêu, niệm động chân ngôn, chiếu vào đầu Hầu tử một cái.

Quạt Ba Tiêu này chính là một kiện Tiên thiên linh bảo vô cùng lợi hại, có thể thổi ra Thần phong Tiên Thiên. Trừ phi có các loại pháp bảo tương như Định Phong Châu, nếu không khó có thể chống cự. Chợt thấy bão cát cuộn cuộn đầy trời, Hầu tử không kịp đề phòng, bị quạt Ba Tiêu quạt vào đầu một quạt, quát to một tiếng, cũng không biết bị thổi ra bao nhiêu ngàn dặm, mới ngã ở trên một ngọn núi.

“Tức chết đi được, nhất định cùng lão Ngưu ngươi không chết không thôi!” Hầu tử tức giận, vội vàng trở mình nhảy lên mây muốn quay lại báo thù, rồi lại nhớ tới lợi hại của quạt Ba Tiêu, thầm nghĩ không tốt, gãi đầu gãi tai, cảm thấy bức bối.

Đột nhiên linh cơ vừa động mà nghĩ: “Cực Lạc cung chủ pháp bảo lợi hại, không bằng đi mượn mấy thứ lợi hại pháp bảo, lại tới thu thập lão Ngưu!” Lại nghĩ thầm

“Lần này đi Cực Lạc cung chủ tất nhiên muốn bắt lão Tôn bái hấn làm sư phụ, nhưng như thế cũng được!”

Gãi đầu gãi tai một hồi, khê cần môi: “Mặc kệ. Đi trước nói sau, nếu thật ông ta muốn lão Tôn bái làm thầy, trước cứ bái tạm hấn đã. Đợi thu thập xong Ngưu Ma vương, rồi trở lại Hoa Quả Sơn làm Tề Thiên đại thánh cũng được!”

Lập tức cười cần đầu vắn bay đi, một đường vào Thúy Hà sơn.

Thạch Cơ sau khi từ biệt Hầu tử ở Ngũ Chỉ sơn, tâm thần có chút không tập trung, dạo hạnh đi ngược. Mà ngay cả Lâm Phong mở cửa giảng đạo, nàng cũng không bụng dạ đến nghe giảng. Lâm Phong cũng không để ý, mỗi ngày tại cung chủ mở cung giảng đạo, triệu chúng đệ tử đến nghe giảng.

Hôm nay. Thạch Cơ đang ở trước cửa núi đi dạo loảng quảng thì thấy một đạo kim quang mãnh liệt rơi xuống tại trước núi. Chính là Hầu tử ngày nhớ đêm mong, lập tức mừng rỡ, vội hỏi lý do. Hầu tử nói xong, Thạch Cơ vội nói: “Sư tôn đang trong cung, người theo ta vào bái kiến.”

Hầu tử có việc nhờ người nên khôn khéo theo Thạch Cơ tới gặp Lâm Phong.

Lâm Phong đang ở trong cung chủ giảng đạo, thấy Thạch Cơ mang theo Hầu tử gãi đầu gãi tai tiến đến, hấn cũng coi như không thấy, tiếp tục giảng đạo.

Hầu tử trong lòng không vui muốn phát tác, Thạch Cơ vội vàng giữ chặt hấn lại, mạnh mẽ lôi kéo Hầu tử đứng ở một bên chờ, Hầu tử cả giận nói: “Cực Lạc cung chủ thật là vô lễ. Đang muốn cho hấn một gậy, cho hấn biết lợi hại của lão Tôn, vì sao phải ngăn ta?”

Thạch Cơ vội nói: “Sư tôn đang đang đàn giảng đạo, người không được vô lễ!”

Hầu tử nói: “Tiên nữ người thật là phiền toái!” Nhưng lại không tiện phát tiết lửa giận lên trên người Thạch Cơ, đành phải ngoan ngoãn đứng ở một bên chờ như Thạch Cơ.

Buồn tẻ đợi hai canh giờ, Hầu tử kiên nhẫn sắp hết, đúng lúc muốn phát tác thì Lâm Phong ngừng nói cho chúng đệ giải tán, mới hướng Hầu tử nói: “Ý đồ người đến ta đã biết, có thể ba quỳ chín lạy, làm lễ bái sư!”

Hầu tử hỏi: “Người sao biết lão Tôn tới đây vì chuyện gì?”

Lâm Phong cười nói: “Con khỉ nhà người đơn giản là vì Ngưu Ma vương mà đến. Người bái ta làm thầy, gia nhập môn hạ Cực Lạc cung của ta, ta tự có thể đưa người pháp bảo, phá quạt Ba Tiêu!”

“Thật sao?” Hầu tử hỏi.

“Thật!” Lâm Phong cười nói.

Hầu tử làm xong ba quỳ chín lạy đã bái sư, Lâm Phong đem Thất Thái Nguyên thạch cho hấn, lại truyền cách dùng nói: “Thất Thái Nguyên thạch chính là đỉnh cấp pháp khí của Bàn Cổ từ khi mở trời. Ngoại trừ ba đại Tiên Thiên đỉnh cấp pháp khí, không gì không phá, có thể phá quạt Ba Tiêu!”

Hầu tử cầm Thất Thái Nguyên thạch, cũng không chào hỏi Thạch Cơ, lúc này một cần đầu vắn liền nhảy ra khỏi Cực Lạc cung trở mình xuống núi nhằm Tích Thạch Sơn tìm Ngưu Ma vương báo thù.

Thạch Cơ quan sát đằng sau, vẻ mặt lo lắng, nghĩ muốn ra ngoài, rồi lại không dám, đành phải nhút nhát e lệ nhìn qua Lâm Phong.

Lâm Phong cùng tứ nữ mang theo con gái dạo chơi thiên hạ hơn mười năm, tích công đức, tại Ly Sơn thì cất được tam niệm, thần thông đạo hạnh đều tinh tiến. Hôm nay chỉ còn thiện, ác, sinh ba niệm chưa cất.

Tính toán một hồi, mới nói: “Hầu tử còn có một kiếp, vì sư cũng tính không được rõ ràng lắm. Cần qua kiếp nạn này, mới có thể bình yên vô sự. Người có thể trong cung siêng năng tu luyện, sau này có lúc gặp lại!”

Thạch Cơ nghe lời, chăm chỉ tu luyện pháp lực dạo hạnh.

Hầu tử một mạch đi tới Tích Thạch Sơn, mang theo lửa giận, cũng không thông báo, thi triển thần thông, một gậy đánh nát cửa núi. Sớm có tiểu yêu thông báo, Ngưu Ma vương mặc giáp mang nón trụ, cầm quạt Ba Tiêu vọt ra, hướng Hầu tử cả giận nói: “Con khỉ nhà ngươi không biết tốt xấu, còn dám tới Tích Thạch Sơn ta giương oai, hôm nay không cho ngươi còn đường về!”

Hầu tử cười to nói: “Lão Ngưu ngươi ỷ vào quạt Ba Tiêu càn rỡ trước mặt lão Tôn. Không tính là hảo hán, không tính hảo hán. Lão Tôn cũng có một bảo vật, hôm nay nhất định phải phá cây quạt của ngươi!”

Ngưu Ma vương thấy đỉnh núi bị Hầu tử đánh nát, chộc giận chân thần bực tức, cũng không nói nhảm bèn quát to một tiếng cầm quạt Ba Tiêu quạt vào đầu Hầu tử.

Gặp một đạo Thất Thái Thần quang mãnh liệt dữ dội chiếu tới, đánh vào quạt Ba Tiêu. Quạt Ba Tiêu ăn một kích, lập tức hiện nguyên hình rơi xuống. Chỉ thấy Hầu tử nhảy lên đọc pháp quyết thu Thất Thái Nguyên thạch, cười lên ha ha:

“Quả thật là hảo bảo bối, lão Ngưu ngươi, ăn của lão Tôn một gậy!” Thân thể vươn lên, nâng Kim Cô bổng qua đầu chuẩn bị đánh.

“Không tốt, con khỉ này tìm ở đâu tới pháp bảo lợi hại như thế, có thể phá quạt Ba Tiêu!” Ngưu Ma vương lấp bắp kinh hãi, vội vàng thu quạt Ba Tiêu, nhắc cương xoa tới đánh Hầu tử.

Hầu tử hiện ba đầu sáu tay, tay vừa vung đánh ra chân hỏa, Ngưu Ma vương cuối cùng có chút thua kém. Đánh được ba trăm sáu mươi hiệp thì có chút không địch lại. Thiết Phiến tiên tử ở phía xa quan sát cũng đi lên trợ chiến, hai vợ chồng hợp lực đánh Hầu tử thì cũng đánh tám lạng nửa cân, không phân cao thấp.

Hầu tử một mình đánh hai vợ chồng Ngưu Ma vương, nhất thời cũng khó có thể thủ thắng. Thấy đánh lâu không hạ được liền có chút ý táo bạo, đưa Thất Thái Nguyên thạch lên đầu muốn đánh.

“Phu nhân chú ý!” Ngưu Ma vương thấy Hầu tử lại tế lên pháp bảo không biết tên lợi hại đánh lão bà của hắn thì giật mình, vội vàng đem cương xoa ném đi ngăn chặn Thất Thái Nguyên thạch. Không nghĩ tới va chạm với Thất Thái Thần quang liền bị phá hủy, thiếu chút làm cho Ngưu Ma vương đau lòng muốn chết. Cương xoa này tuy không bằng quạt Ba Tiêu tiên thiên linh bảo, nhưng cũng là binh khí hắc vật và khổ luyện Nguyên Thần mới được vừa tay.

Không nghĩ tới chỉ một lần va chạm liền bị hủy diệt, sao có thể không đau lòng cho được.

Cũng may nhờ có vậy. Thiết Phiến tiên tử cũng may mắn tránh khỏi một kích của Thất Thái Nguyên thạch.

Ngưu Ma vương thấy pháp bảo lợi hại, biết rõ hai vợ chồng không chống cự nổi vội vàng hô một tiếng, song song vận pháp lực chạy trốn.

Hầu tử cũng không đuổi theo, thu Thất Thái Nguyên thạch rồi biến thành cao mười vạn trượng, giờ bỗng đánh xuống dưới như long trời lở đất. Tích Thạch Sơn bị san thành bình địa, chỉ khổ cho hàng nghìn yêu binh yêu tướng, pháp lực kém hơn một chút thì đi vào luân hồi < tèo=“”>, pháp lực cao hơn một chút mới may mắn tránh được.

Ngưu Ma vương cùng Thiết Phiến tiên tử trốn ở phía xa, chỉ nhìn mà nghiêng răng nghiêng lợi, thề cùng Hầu tử bắt cộng đái thiên (không đội chung trời).

Hầu tử đang chém giết thống khoái, chợt nghe thấy một tiếng đạo hiệu vang lên. Một đạo nhân theo gió đi tới cười nói: “Con khỉ nhà ngươi tính khí không giảm, vô duyên cố tạo ra sát nghiệt, giết chết vô số sinh linh. Thực không thể tha cho ngươi, không thể tha cho ngươi!” Đó là đại đệ tử Trọng Dương Tử môn hạ Thượng Thanh Nguyên Thủy Thiên tôn .

Trọng Dương Tử khi Hỗn Độn mở ra thì gia nhập làm Thượng Thanh môn hạ. Khi Hồng hoang đại chiến thì vào luân hồi chuyển kiếp, từng vào Nhân Gian giới, chuyển kiếp thành Vương Trọng Dương, lập nên Toàn Chân nhất mạch phát triển mạnh mẽ, tích được công đức không nhỏ. Sau cùng trừ bỏ nghiệp chướng, độ qua Thiên kiếp thành tựu Tiên đạo mà trở lại gia nhập Thái Thanh môn hạ, tại Thượng Thanh thiên Di La cung nghe giảng đại đạo.

Trọng Dương Tử xuất ra một vật, đúng là pháp khí tối cao Thái Cực đồ từ thuở khai thiên. Lão vừa rung lên để phát lực, một cái cầu vòng vàng kim bay ra, bao trùm kín Hầu tử lại. Trọng Dương Tử hô Vô Lượng

Thiên Tôn, đem Hầu tử giam giữ rồi dùng Linh phù trấn áp Nguyên Thần. Còn mình hóa ra tia sáng xanh, dẫn Hầu tử trở lại ngoài ba mươi ba tầng trời.

Đến nửa đường, bị tọa tiền đồng tử của Nguyên Thủy thiên tôn ngăn lại, đồng tử này nói: "Đại sư huynh, lão sư chúng giáo nói huynh cầm Thái Cực đồ dẫn Hầu tử đi rèn luyện"

Trọng Dương Tử cũng không hỏi nhiều, đáp ứng một tiếng, xoay người đi đến Huyền Đô thiên. Sau khi chờ cho đồng tử trông cửa thông báo qua, mới xách Hầu tử vào cung Đâu Suất gặp Lão quân.

Huyền Đô Thái Thượng Lão Quân đang trong cung đang đàn giảng đạo, Trọng Dương Tử không dám quấy rầy, đành phải chờ ở ngoài cung.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nghe cười dài một tiếng: "Đạo huynh mạnh khỏe, sư phụ bảo người mang Hầu tử đi vào!"

Trọng Dương Tử ngẩng đầu nhìn lại, không ngờ lại là môn hạ Huyền Đô Thái Thanh hiện đứng đầu bát tiên Thuần Dương Chân Nhân Lã Động Tân, liền vội hoàn lễ nói: "Đạo huynh hữu lễ!" Cũng không nhiều lời, dẫn Hầu tử đi vào Thái thanh bái kiến thánh nhân.

Hầu tử bị trấn Nguyên Thần, thân không thể động đậy, miệng không thể nói còn gì mà nhắc đến chuyện xin tha.

Nhân giáo chỉ tôn thánh nhân Thái Thượng Lão Quân đang lặng yên ngồi tại cung chủ. Chờ Trọng Dương Tử đưa Hầu tử vào cửa, mới chỉ một ngón tay, thu lấy Thất Thái Nguyên thạch trên người Hầu tử, phân phó đồng tử nói: "Đem con khỉ này ném vào trong lò Bát Quái!"

Kim Ngân đồng tử vâng dạ, mang Hầu tử, ném vào trong lò Bát Quái .

Lão quân lại chỉ một ngón tay, thu lại Thái Cực đồ, hướng Trọng Dương Tử phân phó: "Người có thể tự trở về!"

"Tuân lệnh Tôn sư thúc !" Trọng Dương tử vội vàng tuân mệnh, ra khỏi Huyền Đô thiên, trở lại Di La cung.

Lão quân phân phó Kim Ngân đồng tử đem Hầu tử đốt trong lò Bát Quái bảy bảy bốn mươi chín năm, lại lấy ra Thất Thái Nguyên thạch phân phó bát tiên đứng cạnh: "Thất Thái Nguyên thạch chính là vật của Thánh Mẫu nương nương, tự ta sẽ đưa về Nữ Oa cung. Bọn người tạm thời tắt cả trở về động phủ chăm chỉ tu luyện, không thể chậm trễ !"

Bát tiên vội vàng vâng lời, tự trở về động phủ chăm chỉ tu luyện pháp lực thần thông không hề懈怠.

Lập tức Lão quân đi ra, cười mây ra khỏi Huyền Đô Bát Cảnh cung, hướng nơi sâu trong Hỗn Độn mà đi.

Ước chừng nửa canh giờ, trước mắt sắc trời mở rộng ra, một cảnh thịnh vượng như ngọc lưu ly hiện ra. Núi non sông ngòi chỗ nào cũng có các loại chim quý thú lạ. Trong đó có nhiều linh cầm dị thú đặc đạo, pháp lực thần thông không dưới nhất lưu kim tiên. Đều là linh cầm từ khi Hỗn Độn mở ra đã ở trong nội cung Thánh Mẫu nương nương tu hành.

Lão quân tới trước cung, không dám tự đi vào, nhờ tiên nữ trông cửa đi vào thông báo. Không bao lâu, tiên nữ đi ra nói: "Nương nương phân phó sư thúc tự trở về Huyền Đô thiên, có thể đem Thất Thái Nguyên thạch đưa cho ta!"

Lão quân vì vậy đem Thất Thái Nguyên thạch đưa cho tiên nữ trông cửa, tự mình trở lại Huyền Đô .

Lại nói Lâm Phong tuy tính được Hầu tử còn có một kiếp, lại không ngờ tới Hầu tử sẽ bị Huyền Đô bắt được ném vào lò Bát Quái. Đến khi Hầu tử bị Trọng Dương Tử dùng Thái Cực đồ bắt đi, mới thấm kêu không tốt, có chút cảm ứng.

"Phụ thân, người làm sao vậy?" Thái Y cùng Nghê Thường đang bò tới chơi đùa trên đầu gối hán, thấy phụ thân toàn thân chấn động, sắc mặt đại biến vội ngừng đầu hỏi.

"Không có việc gì!" Lâm Phong vỗ vỗ sau đầu con gái, hướng tứ nữ nói: "Hầu tử bị Lão quân ném vào lò Bát Quái, có bảy bảy bốn mươi chín năm thuần dương chân hỏa tai ương. Là hung hay cát thì không rõ.

Thiên cơ khó dò, các nàng tọa trấn tiên phủ, đợi ta lên ba ba tầng trời tới Nữ Oa cung cầu kiến Thánh Mẫu nương nương, rồi tính tiếp!”

Tứ nữ gật đồng ý, lập tức Lâm Phong ra khơi Cực Lạc tiên phủ. Một cái cầu vòng tím Thông Thiên hiện ra, xuyên qua chín tầng trời đi lên tới tầng ba mươi ba.

229. Chương 48: Hóa Thân Thiện – Ác.

Xa xa là một tòa cung điện nguy nga khuất sau những đám mây, đúng là cung của Hồng Quân thánh mẫu Nữ Oa nương nương.

Lâm Phong mừng rỡ, tiến vào Nữ Oa cung, đến bên ngoài cửa cung, bị Bạch Hạc tiên nữ ngăn lại. Tiên nữ khuôn mặt mỹ lệ, khuynh nước khuynh thành, quát: “Người là người phương nào, dám xông vào Nữ Oa cung. Người nhanh quay lại đi, bằng không sẽ bắt người lại xử lý!”

Lâm Phong nói: “Bạch Hạc tiên nữ sinh ra sau thời hỗn độn, nên chắc không biết ta. Xin vào thông báo hộ một tiếng, là có Cực Lạc cung chủ tại Thúi Hà sơn cầu kiến thánh mẫu nương nương!”

“Cực Lạc cung chủ? Ta như thế nào chưa nghe nói tới?” Tiên nữ quyết không buông tha còn tưởng là người phương nào đến quấy phá, vừa muốn đem Lâm Phong đuổi đi, chợt một thân ảnh hiện ra. Xuất hiện là tiên nữ chấp sự trong nội cung nghi trượng Phượng Hoàng tiên nữ, phụng mệnh nương nương mà đến, vội vàng cho Bạch Hạc tiên nữ lui ra, hướng Lâm Phong: “Xin mời đạo huynh vào gặp nương nương!”

Pượng hoàng thiên nữ mắt hạnh má đào, cặp mắt nhìn quanh tuyệt đại phong tình, làm điên đảo chúng sinh, bởi vì từ thời Hỗn Độn đã làm chấp sự trong nội cung cho nương nương, tất nhiên là nhận ra Lâm Phong.

“Tiên tử cho mời!” Lâm Phong nhìn con đường, rồi cùng Phượng Hoàng thiên nữ tiến vào Nữ Oa cung.

Đi vào chính điện, thánh mẫu nương nương đang xem hoàng đình, Lâm Phong vội vàng cúi chào. Nương nương nói: “Sống trong hỗn độn, vốn nên cắt đứt lục niệm mà đạt được Hỗn Nguyên đại đạo. Chỉ là người tính tình nông cạn, không thể luân hồi chuyển kiếp. Hiện nay tam giới đại kiếp nạn nổi lên, người có thể trong nội cung của ta siêng năng tu luyện sau này hi vọng vượt qua độ kiếp, nếu không là một điều không tưởng!”

Nói rồi giơ tay lên chỉ, một đạo Thất Thái Hà quang tiến thẳng vào lục phủ ngũ tạng Lâm Phong mà nói: “Thất thái Nguyên thạch chính là vật khai thiên, có công đức lớn, có thể vượt qua tất cả kiếp số. Người đã được truyền Hồng Mao đại đạo Bàn Cổ chính tông, nhập Cực Lạc thánh đạo. Có Bàn cổ chính tông chính là có cơ duyên may mắn, chỉ vì người tội nghiệt quá nặng, nhân quả quá dày. Cần phải ở trong nội cung nhận chín chín tám mươi một thiên hỏa gia thân, mới có thể cắt đứt thiện niệm!”

“Đệ tử xin nghe theo lời nương nương.” Lâm Phong mừng rỡ vội vàng bái tạ.

Hắn tại Thái Hư ảo cảnh đã tạo ra vô số sát nghiệp. Nếu không có công đức lớn chống đỡ, không thể cắt đứt thiện niệm, không thành chính đạo. Hôm nay hỗn độn mở ra đã là chín chín tám mươi một ức năm (8,1 tỷ năm), chính là hợp với quy nguyên. Thiên địa nếu quay về thời hỗn độn, thật là vô vọng, là điều không tưởng.

“Nương nương cuối cùng đã coi ta là con. Chắc hẳn Thiên Hoàng Thái Huyền đã toi, cũng có ý lưu ta lại một địa vị Tiên Thiên tôn vị!” Lâm Phong cảm thấy trong đầu mọi ý niệm chợt sáng ra.

Nghe nói hỗn độn là có hai chỗ dựa, một là Bàn Cổ, hai là Nữ Oa từng ở trong Hỗn Độn ngồi đối diện nhau mà tu hành. Sau đó từ trong cơ thể tinh khí phóng ra ngoài, hóa thành tính mạng thứ ba trong Hỗn Độn, chính là Lâm Phong đã từng bị chết trong thời Hồng hoang đại chiến.

Lâm Phong chính là do tinh khí của Bàn Cổ tổ sư cùng Nữ Oa nương nương luyện thành, cũng như là một người con. Hắn vốn đã sớm tiến vào Hỗn Nguyên đại đạo, nhưng chỉ vì bản tính nông cạn, mới tại hồng hoang đại chiến thì bị luân hồi chuyển kiếp.

Lần này nghe được lời nương nương, Lâm Phong cũng đã rõ là nương nương có ý chiều cố đến mình. Tuy nói chín chín tám mươi một thiên hỏa gia thân chính là so với chết còn khổ hơn, nhưng lại có thể vượt qua mọi sát nghiệt tạo ra tại Thái Hư ảo cảnh, có hi vọng đạt Hồn Nguyên Đại đạo. Đúng là nương nương chiếu cố, sao có thể không mừng.

Lập tức nương nương sai Phượng Hoàng thiên nữ đưa Lâm Phong đi Thiên Hỏa trì. Phượng Hoàng thiên nữ dùng một ngón tay chỉ ra, không gian vỡ ra xuất hiện một cánh cửa, bên trong một cối đỏ rực, hừng hực lửa trời phun trào phun ra, ngoài trăm dặm vẫn cảm thấy nóng rực không chịu nổi.

Phượng Hoàng Thiên nữ nói: “Đạo huynh vào đi thôi!”

Lâm Phong gật gật đầu, hóa thân thành tử quang, tiến vào Thiên Hỏa trì, hiện hai phân thân khoanh chân ngồi, tiếp nhận hình phạt Hỏa Luyện thân.

Lại nói Hầu Tử bị ném vào trong lò Bát Quái, đã đủ bảy bảy bốn mươi chín năm, mà Lão quân bế quan chưa ra. Đệ tử của ngài là Tôn Kỳ Pháp Nghệ, tức chân hỏa (chắc là thằng đốt lò), mở lò kiểm tra. Không nghĩ rằng vừa mới hé mở thì chợt một tiếng quát vang lên, Hầu Tử cảm Như Ý Kim Cô bổng từ trong lò Bát Quái nhảy ra tức giận như thiên lôi một gậy đánh chết đệ tử đó. Hai đệ tử Nguyên anh mới đi ra, Hầu tử cũng đập cho một gậy giết nốt hai đồng tử. Hắn còn chưa hết giận liền dứt khoát cũng cho lò Bát Quái một gậy đổ xuống.

Đại Thánh bị đưa vào lò Bát Quái hỏa thiêu trong bảy bảy bốn mươi chín năm. Không những không bị hóa thành tro, ngược lại luyện thành một đôi mắt lửa người vàng, thân thể được thuần dương hỏa luyện thành Thái Ất kim tiên, pháp lực thần thông tăng mạnh không còn ở dưới ma đầu Xi Vương.

Trong đầu tràn ngập lửa giận mặc dù đã đập ba mạng (nv: Tam Giang) cũng không hết giận. Vừa mới ra khỏi lò liền đem đệ tử lão quân đánh chết, lại đem lò Bát Quái đập tan, hóa giải cơn giận.

“Lão nhân quá lợi hại, nếu để hắn biết, lại bắt lão Tôn. Trốn nhanh là hay nhất (lão Tôn biết dùng kế ‘tẩu vi thượng sách’)!” Biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của chí tôn giáo chủ nên vội vàng bỏ nhào ra khỏi cung Đâu Suất. Hắn xuyên qua vùng Hồn Độn trong giây lát, liền thoát khỏi ba mươi ba tầng trời trở về Hoa Quả sơn.

Hầu tử không ngốc, biết mình đánh chết đệ tử Lão quân, sợ là sẽ gặp phải phiền toái, cũng không dám ở lại gây sự thêm. Thành thành thật thật về lại Hoa Quả sơn làm đại vương, cũng được vài chục năm bình yên vô sự.

Bất quá Hầu tử cũng không phải là đại vương an phận thủ thường, tại Hoa Quả sơn tiêu diêu tự tại mấy chục năm, liền không chịu nổi, cả ngày muốn đi ra ngoài tìm kiếm phiền toái.

Vốn muốn đi đến Cực Lạc cung, lại sợ Cực Lạc cung chủ đòi Thất Thủy Nguyên thạch thì chính mình đuối lí. Đại thánh tuy hung ác nhưng cũng có đạo lí, không chịu bị mất mặt nên cũng không đi Cực Lạc cung.

Được vài ngày ý niệm bị Phật tổ giam dưới Ngũ Chỉ Sơn dư hạn chưa hết, liền dứt khoát tiến nhập Sa Bà Thế Giới gây sự kiếm phiền toái. Lập tức cưỡi mây bay ra khỏi Hoa Quả sơn, trong vòng nửa giờ đã đi đến Tây Ngưu Hạ Châu.

Đúng là Hầu tử trong lò Bát Quái được thuần dương hỏa luyện thành Thái Ất kim tiên. Chính xác là thần thông quảng đại, cho dù chưa cắt đứt lục niệm, đạo hạnh còn nông cạn, nhưng pháp lực cũng không còn dưới ma vương Xi Vương nữa. Hắn lộn mấy vòng cân đầu đã tới Tây Ngưu Hạ Châu.

Lại nói ở Sa Bà Tịnh Thổ, Như Lai đang giảng pháp thuyết pháp, chợt có tăng nhân vào báo có Tề Thiên Đại Thánh đánh tới, chúng phật tử bị đánh giết tàn nhẫn.

Như Lai bấm đốt tính toán, lập tức biến sắc: “Không tốt, lão tôn bị Lão quân nhốt vào lò Bát Quái. Chẳng những không chết, hơn nữa lại được thuần dương hỏa luyện thành Thái Ất kim tiên, pháp lực thần thông không thua gì ta, ta tính sai rồi!”

Liền vội vàng dừng lại. Gọi đệ tử trở về, khai mở phật quang ra khỏi Tịnh Thổ. Từ xa liền thấy xuất hiện một kim thân giáp trụ, thần uy凛冽 Mỹ Hầu vương trong tay cầm Như Ý Kim Cô bổng, một đường thẳng tới, quả nhiên là đang thị uy.

“Lão tôn chó có làm càn!” Như Lai hét lên một tiếng, đem thân nhoáng một cái đã đến trước mặt đại thánh vương, vung tay ném ra, một đóa Thiên Diệp Liên hoa ước chừng vài ngàn cánh, phủ xuống đầu đại thánh.

“Người đứng là con lừa ngốc, lão Tôn hôm nay nhất định phải cho người ném đòn, mới có thể giải mối hận trong lòng!” Hay cho Đại thánh, ngang nhiên không sợ ai, đem thân nhoáng cao lớn đến vài vạn trượng. Như Ý Kim Cô bổng cũng lớn dần lên, như cây trụ chống trời. Một gậy đem Thiên Diệp Liên hoa đánh nát, lại đập ra một gậy hướng tới Như Lai.

“Người là con khỉ không biết tốt xấu, hôm nay ta nhất định phải giam người tiếp năm trăm năm nữa!” Như Lai quát một tiếng. Vô Lượng Kim thân tám đầu mười cánh tay cũng hóa thành to lớn đến mười vạn trượng. Lại dang tay ném ra một đóa Cửu Phẩm Liên hoa, chống đỡ Kim Cô bổng, lại ném ra một cây Gia Trì Thần Xử đánh thẳng vào đầu Hầu tử.

“Tốt con lừa ngốc, ném của lão tôn một gậy!” Đại Thánh, một gậy đánh vào Cửu Phẩm Liên hoa. Cửu Phẩm Liên hoa chỉ là pháp lực ngưng tụ mà thành, cũng không phải là pháp bảo lợi hại. Còn Kim cô bổng chính là do Đại Vũ trụ thủy tạo thành Định Hải Thần Trâm. Chính do Đại Vũ dùng chín mươi chín vạn tỷ tấn Thái Ất kim sa tinh luyện mà thành, trong pháp bảo hậu thiên cũng có tiếng tăm lừng lẫy.

Hôm nay đại Thánh pháp lực cũng không thua kém Như Lai, một gậy liền biến Cửu Phẩm Liên Hoa thành bột mịn. Pháp lực dư thừa đem bốn phía hư không chấn thành bột mịn, tung bay, lơ lửng, không khí chấn động không ngừng.

Hầu tử lại cất tiếng cười to, một gậy lại đem Gia Trì Thần Xử đánh thành bột mịn, hướng vào đầu Như Lai nện xuống tiếp.

“Cái con khỉ này, sao lại hung hăng như thế không chịu nổi!” Như Lai cũng đánh ra chân hỏa, phát ra tiếng quát. Phật quang hóa thành một cự chướng màu vàng, nghênh tiếp Kim Cô bổng.

Hầu tử một gậy đánh vào cự chướng, chỉ cảm thấy mềm nhũn như không có sức lực, ngược lại Kim Cô bổng tựa hồ bị một cổ lực mạnh kéo lấy, trong lòng biết không tốt, vội vàng vận khởi thần thông hét lớn một tiếng, thu hồi Kim Cô bổng, thầm nghĩ: “Đúng là Phật môn hòa thượng quả thật có chút môn đạo, ta muốn cho Như Lai cũng biết một chút thủ đoạn lão Tôn!”

Hầu tử chuyển niệm hiện ba đầu sáu tay, hiện Kim Cô bổng, cùng Như Lai đánh đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang (trời đất tối tăm, mặt trời mặt trăng tắt ngóm).

Lại nói lão Chí Minh tuy cao tuổi mới nhập đạo, nhưng thực sự vẫn chưa hết, tính vẫn nóng như lửa. Bởi vì nhập đạo trước cho nên đối với Phật môn không có ấn tượng tốt. Lại bị Quan Âm Bồ Tát bắt đi Tây phương, liền một mực muốn tìm cơ hội bỏ chạy, gia nhập Cực Lạc cung làm môn hạ.

Chỉ khổ một nỗi là không có cơ hội, mới tại Sa Bà Tịnh Thổ tạm nhân nhượng chờ thời. Bái tạ trước Quan Âm Bồ Tát làm tôn giả, biểu hiện trước mặt thì thái độ cung kính, còn vụng trộm trong lòng hắc có phát ra ánh mắt cực kỳ bất mãn, về không chịu nổi Phật bà Bồ Tát chỉ muốn một đao đâm sau lưng.

Hôm nay lão Chí Minh lại đang khổ sở nghĩ phương pháp đào thoát. Đột nhiên mắt hoa lên, xuất hiện trước mắt là một thanh y đạo nhân, liền hoảng sợ. Vội vàng nhìn rõ, thấy thanh y đạo nhân khuôn mặt kỳ quái, cổ như là một khối bàn thạch liền nhau không thay đổi. Trên mặt bình thường không buồn không vui, không bi ai không hỉ nộ, không có nửa điểm biểu lộ.

“Người là ai?” Lão Chí Minh cảnh giác hỏi.

Thanh y đạo nhân nói: “Ta chính là Đông Hoàng Thái Nhất, đặc biệt đến chỉ cho người con đường sáng!”

“Đông Hoàng Thái Nhất?” Lão Chí Minh sợ hãi suy nghĩ rất nhanh, vội vàng cúi đầu bái lạy. Chẳng kém đất trời, thánh nhân làm chủ, Đông Hoàng Thái Nhất chính là Hỗn Cực Thái Thượng chí tôn Giáo chủ, thánh nhân oai hùng. Cũng như là Đông Hoa thượng tiên hay Phật tổ Như Lai chỉ còn kém Hỗn Nguyên đại đạo vẹn vẹn một bước. Cao thủ chuẩn giáo chủ cũng không dám làm trái, huống chi là hắn.

Thái Nhất nói một câu: “Kiếp nạn nổi lên, người cùng với giáo ta có duyên, đặc biệt ban thưởng cho người một kiện linh phù, có thể rời bỏ Phật đạo về với giáo ta!” Dứt lời chỉ thấy bóng người lóe lên liền biến mất, một đạo linh phù mịt mờ bay tới, rơi xuống trước người Chí Minh.

Lão Chí Minh liền vội vươn tay tiếp lấy, sững sốt hơn nửa ngày, còn chưa có phục hồi tinh thần lại. Chợt nghe tiếng động long trời lở đất, tựa hồ cả Sa Bà Thế Giới đều nổ tung.

Vội vàng cưỡi mây bay lên, vận khởi Thiên nhân quan sát. Chỉ thấy phía trên Cửu Thiên cương phong xuất hiện một con khỉ ba đầu sáu tay, cầm Như Ý Kim Cô bổng, cùng Như Lai quần nhau đến tối tăm đất trời rất kinh người.

Tất cả Bồ Tát đều đi đến trợ trận, ở đây còn ai chú ý đến hắn.

“Thật sự là trời giúp ta, vừa vặn có cơ hội thoát khỏi Sa Bà Thế Giới, đi tìm sư phụ” Lão Chí Minh cảm thấy mừng rỡ, vội vàng cởi tăng bào làm cho hắn chán ghét. Mặc bộ trang phục đạo sĩ vào lão nhanh như chớp ra khỏi Sa Bà Thế Giới mà hét lên một tiếng kích động. Đợi mấy trăm năm, rốt cục cũng có ngày chạy thoát, sao còn sẽ có nửa điểm chần chờ liền hóa thành ánh hào quang rồi bỏ chạy.

Thình lình một tiếng Phật hiệu vang lên. Áng mây hạ xuống, Quan Âm Bồ Tát ở trước mặt ngăn lại đường đi, trách mắng: “Người là đệ tử tôi, ta Phật môn quảng đại, có thể độ người tiến nhập Phật môn. Tiện thể giải quyết hết thấy nhân quả, được hưởng suốt đời cực lạc. Uổng công ta đem người đến tây phương, sao cái tốt không học. Làm thế nào lại muốn phản giáo!”

Lão Chí Minh thấy trốn cũng không thoát, dứt khoát vững tâm vượt qua, nghiêng rằng nghiêng lợi mắng: “Ta nhỏ vào. Mặc kệ bà nương nhà người có thể đổi trắng thay đen, bản đạo cũng sẽ không tin tưởng lời nói của người. Bản đạo chính là môn hạ đệ tử của Cực Lạc cung. Trước đây bà nương nhà người bắt buộc ta phản giáo quên phép tắc, bây giờ còn có mặt quỷ trách ta. Đã vô duyên kiếp sau xin gặp lại sau sư tôn, hôm nay bản đạo liền liễu mạng với người cùng đồng quy vu tận!”

Lão Chí Minh mắng xong rất thống khoái, nhưng trong nội tâm lại âm thầm chuyển ý niệm trong đầu. Cũng không có ngọc định liêu mạng cùng Bồ Tát mà là âm thầm tìm cơ hội đào tẩu.

Quan Âm Bồ Tát thầm nghĩ: “Kẻ này huệ căn quá sâu, không phải đại pháp không thể khai hóa, không bằng tống vào luân hồi chuyển kiếp!” Lập tức nói: “Người chấp niệm quá sâu, cần phải chuyển kiếp mười thế mới có thể hiểu được đại pháp Phật của ta. Vậy đang muốn tống người vào luân hồi, cũng không thể có nửa điểm oán niệm!” Lập tức bàn tay trắng nõn vung ra, một luồng kim quang bao vây lấy hướng vào đầu lão Chí Minh xoắn tới.

“Không tốt. Cái bà nương này tâm ngoan thủ lạt, mạng ta xong rồi!” Lão Chí Minh quá sợ hãi, trong lòng biết chính mình pháp lực thần thông thua xa Quan Âm Bồ Tát, đang chuẩn bị cắn răng liêu mạng. Đột nhiên một đoàn thanh quang xuất ra, đạo linh phù Đông Hoàng Thái Nhất cho nổ bung, đem Kim Thư đánh rơi xuống.

“Sao sẽ có thể như thế!” Quan Âm Bồ Tát chấn động, vội vàng muốn thu hồi Kim Thư. Nhưng lúc này Kim Thư đã mất đi sự khống chế, biến thành một quyển sách thường.

Một bản văn màu vàng kích cỡ chừng bằng thước kẻ rơi xuống.

Lão Chí Minh lại mừng rỡ, vừa rồi đã quên Đông Hoàng Thái Nhất cho đạo linh phù, lúc này mới đột nhiên nhớ lại, làm sao dám do dự. Lão vội vàng chui vào lòng đất bỏ trốn, thuận tay nhặt lấy luôn Kim Thư, chui xuống dưới mặt đất, dùng độn thổ chạy trốn chết.

Lại nói Như Lai đang cùng Hầu tử đánh nhau mù mịt đất trời, chợt cảm giác tâm thần mãnh liệt run lên. Đã biết phát sinh chuyện gì, lập tức quá sợ hãi, vội vàng buông tha Hầu tử, hóa thân thành kim quang đuổi theo.

Hầu tử cùng Như Lai đánh đến nửa ngày, cũng không có chiếm được chút tiện nghi, sớm đã nổi trận lôi đình. Thấy Như Lai bỏ chạy, cũng không có đuổi theo. Kim Cô bổng vung lên, đem hai vị Bồ Tát Văn Châu (Văn Thủ chứ nhỉ) cùng Phổ Nhân đánh cho tan thành mây khói, lúc này mới tan hết ác khí. Hắn liền trở mình bỏ nhào lên mây, trở lại Hoa Quả Sơn.

Lại nói Huyền Đô lão quân mở cửa cung, sớm biết Hầu tử đánh giết mấy đồng tử, đập tan lò Bát Quái, cũng không so đo. Chỉ phân phó đồng tử gọi tới Ma vương Xi Vương mà nói: “Người tuy nhập làm môn hạ của ta, nhưng người tội nghiệt quá nặng, nhân quả quá nhiều. Đại kiếp nạn đã đến, cuối cùng thế nào còn chưa biết, có thể đi Sa Bà Thế Giới hóa một chuyến giải nhân quả!”

Xi Vưu biến hóa thành một thanh bào đạo nhân, đứng ở trước điện, khúm núm, không dám phản kháng, đợi Lão quân nói xong, mới đáp lại một tiếng, rồi xoay người ra khỏi Huyền Đô, hướng Sa Bà Thế Giới đi xuống.

Trên đường đi qua ba mươi ba tầng Thiên giới, vòng vo một hồi, liền đến Sa Bà Thế Giới. Đúng lúc Như Lai đuổi tới, dùng thần chú làm cứng đất để bắt lại Chí Minh. Lão ma nhìn thấy rõ, tiên thiên thánh vật Kim Thư đang nằm trong tay lão Chí Minh, liền nổi lên ham muốn cướp đoạt, vươn tay liền xuất ra một hắc cầu vòng, hướng lão Chí Minh cuốn vào.

“A Di Đà Phật.” Như Lai gặp phải tình huống ‘bọ ngựa rình bắt ve sâu khổng tước ở phía sau’, thậm kê không tốt, vội vàng niệm Phật hiệu: “Người tuy là lão ma nhưng đã tiến nhập Tây Thiên, sao có thể làm ra việc phản tông quên phép tắc, làm môn hạ Thái Thanh cung, mau mau theo ta đi gặp nam mô A Di Đà Phật thượng sư. Phật môn ta quảng đại, cũng có thể giúp người. Chỉ cần người thành tâm ăn năn, cuối cùng có thể tu thành Kim thân chính quả!”

Trên tay cũng rất nhanh, một luồng Phật quang phóng ra, hóa thành một cự chướng màu vàng, lao lên phía trước hắc cầu vòng, hướng vào đầu lão Chí Minh tóm lại. Kim Thư chính là một trong tiên thiên thập đại thánh khí, tam giới hạo kiếp tương khởi, đang muốn phải chống đỡ hạo kiếp, sao có thể để cho thánh khí này bị Xi Vưu lão ma đoạt đi.

“Không ngờ con lừa ngốc nhà ngươi cũng biết múa mép khua môi, chờ đấy ta tính sổ với ngươi sau!” Xi Vưu ha ha cười, xuất ra hắc cầu vòng cùng Phật chướng màu vàng đấu cùng một chỗ, niệm động chân ngôn, phóng lên một vật sáng choang, chính là chiếc vòng kim cương của Huyền Đô chí bảo.

Xi Vưu cất tiếng quát: “Lên!” Chiếc vòng kim cương rời tay bay ra, hướng Như Lai đánh tới.

“Sao lão ma lại có chiếc vòng kim cương trong tay!” Như Lai chấn động, chiếc vòng kim cương chính là Thái Thanh chí tôn thánh nhân Thái Thượng Lão Quân luyện chế ra, có công đức lớn. Chính là hậu thiên đỉnh cấp pháp khí, còn nằm trong tiên thiên thập đại thánh khí, ngoại trừ vài món Tiên Thiên đỉnh cấp pháp khí ngài ra, không thể thu thập nổi pháp khí này. Lão ma này có chiếc vòng kim cương trong tay, ngoại trừ thánh nhân giáo, còn không ai có thể làm gì được hắn.

Như Lai không dám để chiếc vòng kim cương đánh trúng, vội vàng tránh né sang một bên.

Xi Vưu cũng không đuổi theo. Hắc cầu vòng vòng qua, hướng lão Chí Minh cuốn lại.

Bỗng nghe một tiếng Phật hiệu vang lên, không gian mở rộng ra, phương tây Tịnh Thổ cực lạc Nhiên Đăng Phật tổ quá khứ cùng Di Lặc Phật tổ tương lai, hai tôn cổ Phật hạ xuống.

Nhiên Đăng Phật tổ nói: “Phật môn ta quảng đại. Có thể giúp người, mà đầu kia ngươi hãy bỏ đồ đao xuống, trở thành Phật gia thì còn giữ được tính mạng!”

Phật Di Lặc cũng nói: “Ma đầu kia tiến nhập Tây Thiên, cũng không phạm vào Phật ta, nhanh chóng theo bản tăng đi gặp A Di Đà Thượng sư!”

Hai vị cổ Phật lạnh lùng miệng tay cũng không kém hơn. Phật Di Lặc vươn tay ra, mở túi Thiên Phong, cuốn lấy Hắc cầu vòng đang chuẩn bị tóm lão Chí Minh vào trong, Nhiên Đăng cổ Phật tung ra một cái bát màu vàng (chén ăn của sư). Bát vàng to ra, hướng vào đầu Xi Vưu chụp xuống dưới.

Xi Vưu giận dữ, vòng tay tung ra, chiếc vòng kim cương xoay tròn, đem bát vàng của Nhiên Đăng (chén ăn của sư) cùng túi Thiên Phong của Di Lặc toàn bộ đều chụp vào. Hai Phật kinh hãi, đều nói: “À lão ma này có pháp khí chí bảo, chúng ta cùng hợp lực bắt giữ ma đầu kia đi gặp A Di Đà Thượng sư!”

Như Lai cũng nói: “Nhị vị Phật tổ nói nhiều làm chi. Hãy nhanh chóng bắt ma đầu kia, không cho hắn tạo sát nghiệp!”

Chưa nói tới ba vị Tây Thiên Phật tổ liên thủ đối phó Xi Vưu, lại nói đến Lâm Phong tại Nữ Oa cung trong thiên hỏa trụ thụ chín chín tám mươi một năm thiên hỏa gia thân hình Phật. Chống đỡ qua sát nghiệt tại Thái Hư ảo cảnh. Lại mượn thiên hỏa dùng Tiên Thiên ngũ hành lý hỏa cũng có nguyên thần của thân thể, pháp lực đạo hạnh càng đột nhiên tăng mạnh.

Ngày đó lửa trong Thiên Hỏa trì vô biên vô hạn, Lâm Phong ngồi ngay ngắn trong đó, Thiên Hỏa hừng hực như sóng biển trào dâng cuộn cuộn trên người hắn, đỉnh đầu hiện một mảnh màu tím hào quang, hào quang có cả trên hai tôn pháp thân, vừa là Bát Bảo kim thân, vừa là Thái Huyền chân thân.

Chỉ là Thái Huyền chân thân lại không giống như trước. Đã hoàn toàn biến hóa, trên mặt biểu tình không hề giống như đầu gỗ bình thường khô khan, mà là có một chút cảm tình, khoanh chân ngồi ở trong hào quang. Trên khuôn mặt thô ráp thỉnh thoảng hiện lên một tia dữ tợn.

Mười năm trước, Lâm Phong lần thứ tám mươi một trùng tu thân thể, rốt cục đem ác niệm giữ lại. Bởi vì chỉ dùng đạo gia pháp môn, đành phải dùng pháp lực vô thượng đem ác niệm ký thác vào trong Thái Huyền chân thân, tạo thành một hóa thân ngoại thân.

Hôm nay Thái Huyền chân thân đã không phải là một vật chết, mà chính là Thiên Hoàng Thái Huyền chân thân, rất không giống Thái Huyền trước kia của Lâm Phong. Thái Huyền tức là Lâm Phong, chỉ là một người, không quá mức phân biệt.

Lâm Phong nói: “Hạo kiếp tương khởi, đạo huynh nhanh chóng hành động, chớ để chậm trễ!”

Thái Huyền nói: “Đang muốn lấy Linh Lung Bảo Tháp, để luyện Huyền Hoàng khí!” Liền vung tay một ngón tay, hư không bị cưỡng chế xé mở, Dương Tiến đang tại luân hồi thích thú dạo chơi có Linh Lung Bảo Tháp bảo vệ đột cảm giác tâm thần run lên. Linh Lung Bảo Tháp lại phá vỡ hư không, sau đó bị cuốn đi, lập tức quá sợ hãi.

Thái Huyền thu Linh Lung Bảo Tháp trong tay, phát lực vừa quát, bảo tháp đột nhiên kịch liệt chấn động, phóng lên, cao vạn trượng, thẳng đỉnh đầu của Lâm Phong.

Lâm Phong niệm pháp quyết, gật gật đầu, Thái Huyền hạ người xuống, hóa thành làm một thanh sắc cầu vòng chui vào bảo tháp. Năm đó Thái Huyền chết, cái Linh Lung Bảo Tháp này tuy đã nhiều lần đổi chủ, nhưng chân linh Thiên hoàng Thái Huyền ở trong bảo tháp lại chưa từng tán đi. Bởi vậy cái này tôn bảo tháp một mực đều chưa từng bị luyện hóa qua.

Thái Huyền vào bảo tháp, vung một ngón tay, có một mảnh kia hư vô. Một linh hồn Thái Huyền hiện ra, cùng Thái Huyền bản thể chân thân hợp hai làm một. Cũng không biết trải qua bao lâu, Linh Lung Bảo Tháp đột nhiên biến mất vào hư không, Thái Huyền chân thân hiện ra như trước ngồi ngay ngắn ở trên đỉnh đầu Lâm Phong trong ánh hào quang.

Lâm Phong cười nói: “Đạo huynh đại công cáo thành, thật đáng chúc mừng!”

Thái Huyền nói: “Ta và người đồng thể một người, nào có gì khác biệt!”

Lâm Phong cũng không nhiều lời, liền tự nhắm mắt nhập định lại.

Thái Huyền cũng không nói gì, vẫn như trước khoanh chân nhập định trong hào quang, lặng yên cảm nhận tạo hóa cho dù là hừng hực Thiên Hỏa gia thân và tất nhiên là vẫn không nhúc nhích.

Lâm Phong tái hợp Thái Huyền chân thân, hôm nay lại đem ác niệm ký thác vào trong Thiên Hoàng. Thái Huyền chân thân tỉnh lại liền có ý thức, lập tức đem Linh Lung Bảo Tháp luyện hóa. Thái Huyền có trạng thái biểu hiện trên khuôn mặt, thành tựu một đại thân ngoại hóa thân.

Linh Lung Bảo Tháp chính là khai thiên đỉnh cấp pháp khí, có công đức lớn, nhập vào trên mặt Thái Huyền, nên pháp lực quả thực cường hãn đến không thể tưởng tượng nổi, đã vượt xa rất nhiều bản thể chân thân của Lâm Phong.

Không biết trải qua bao lâu, đột nhiên trong không gian một tiếng đạo hiệu vang lên, đang ngồi ngay ngắn vẫn trong vắng ánh sáng Bát Bảo kim thân đột nhiên mở ra tám đôi mắt, cất tiếng niệm đạo hiệu: “Đạo huynh hữu lễ!” Cũng là do Lâm Phong có Nữ Oa nương nương che chở, công đức viên mãn, lại mượn rất nhiều đỉnh cấp pháp khí cùng đem thiện niệm cũng ký thác vào trong Bát Bảo kim thân.

Thái Huyền cười nói: “Thiên nhân đã mở, lòng hắn đã sáng, đạo huynh đã vượt qua ngũ niệm. Cách đại thành không xa vậy!”

Lâm Phong cười nói: “May mà có Thánh Mẫu nương nương bảo hộ, nếu không chúng đạo vô vọng!” Vươn tay ném ra, Thất Thái Nguyên thạch bay lên cao, hóa thành một luồng Thất Thái Tinh quang trọng đại. Ngoại hóa thân Bát Bảo kim thân biến hóa thành một cái cầu vòng màu vàng kim, xông vào Thất Thái tinh khiết.

Hàng tháng hàng năm trôi qua, không biết trải qua bao nhiêu thời gian, Thất Thái tinh khiết biến mất, một đạo nhân y phục rực rỡ màu tím (tử y) hạ xuống ngồi ngay ngắn ở trong ánh sáng màu tím trên đỉnh đầu Lâm Phong, xưng đạo hiệu làm lễ.

Lâm Phong cười nói: “Nhị vị đạo huynh đa lễ, hôm nay kiếp nạn nổi lên, môn hạ đệ tử có đại kiếp nạn, có thể đi trước Sa Bà Thế Giới giải nhân quả!”

Thái Huyền cuồng tiếu nói: “Phật môn ngốc như lừa. Có can đảm dám khi dễ môn hạ đệ tử ta, không thể bỏ qua cho bọn họ!”

Tử y đạo nhân lại nói: “Sát khí của ngươi quá nặng, không ổn, không ổn!”

Hai người tranh chấp. Thiên Hỏa trì đã mở ra, hiện tại chín chín tám mươi một năm đã đủ, Lâm Phong phiêu nhiên mà ra, gặp lại Phượng Hoàng Thiên nữ. Phượng Hoàng Thiên nữ cười nói: “Đạo huynh đại công cáo thành. Cách đại đạo chỉ một chút nữa, thật sự là đáng mừng!”

Lâm Phong cười nói: “Ta còn có chút nhân quả chưa xong, muốn đi Sa Bà Thế Giới một chuyến. Bây giờ chưa thể đi gặp nương nương, thỉnh cầu tiên tử thay ta hướng Thánh Mẫu nương nương xin lỗi!”

“Đạo huynh tạm biệt!” Phượng Hoàng Thiên nữ cười nói.

Lập tức Lâm Phong ra khỏi Nữ Oa cung, vòng vo một hồi, xuống qua ba mươi ba tầng trời, hướng Sa Bà Thế Giới đi đến.

Hắn đi khắp nhân gian, cơ duyên xảo hợp, được rất nhiều Tiên Thiên đỉnh cấp pháp khí hóa giải kiếp số. Lại chưởng quản Bàn Cổ khai thiên sinh ra là Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí, nhiều không đếm được. Chỉ có thể do cơ duyên tốt, nếu ở lại Đông Hoa cùng đám Trấn Nguyên Tử ngồi nghe tổ sư giảng đạo thì sao có cơ duyên, cuối cùng chúng đạo chỉ là vô vọng.

Hôm nay lại ở trong Thiên Hỏa trì gánh chịu chín chín tám mươi một năm Thiên Hỏa hình phạt, chịu khổ qua Thái Hư ảo cảnh bởi đã tạo nhiều sát nghiệp. Nhờ rất nhiều đỉnh cấp pháp khí đã cắt đứt thiện niệm cùng ác niệm, nên chỉ còn cách cảnh giới Hỗn Nguyên Đại Đạo một bước xa rất xa, pháp lực đạo hạnh càng không chỉ so sánh như đám Đông Hoa thượng tiên và Trấn Nguyên Tử, cùng với Như Lai, Nhiên Đăng. Vòng vo một hồi, liền đến Sa Bà Thế Giới.

Nhưng hiện tại Lâm Phong đã chém thiện niệm, đạo hạnh càng tinh tiến, hiển linh đài rất rõ ràng. Chỉ hơi suy tính, liền tính được lão đồ đệ Chí Minh gặp nạn, cũng còn có một cái nhân quả chưa xong, lúc này mới đuổi đến tới.

Đúng lúc Thích Già, Nhiên Đăng cùng Di Lặc, ba vị cổ phật đang đại chiến cùng ma vương Xi Vương. Lão Chí Minh bị cuốn vào trong vòng chiến, toàn thân bị một đoàn thanh quang bao vây lấy, tuy rằng vô sự, nhưng cũng không có biện pháp thoát ra khỏi, chỉ đành chịu trận chờ cơ hội đào tẩu.

Quan Âm Bồ Tát ở một bên đang theo dõi cuộc chiến, không có cơ hội ra tay, bởi tam đại cổ Phật đều có thông thiên pháp lực, nếu pháp lực kém dưới mức huyền châu, thì ra tay cũng chỉ là chịu chết mà thôi.

Lâm Phong dừng thân hình lại, nghiêng người, vung tay xuất ra một tử cầu vòng, cuốn lấy lão Chí Minh ở trong vòng chiến.

Đang đại chiến cùng Xi Vương, ba vị cổ phật thấy Lâm Phong đã đến, biết kết cục không tốt, lập tức cảm thấy kinh hãi, cất tiếng nói không tốt, vội vàng buông tha Xi Vương, hợp lực đến đoạt lại lão Chí Minh.

Xi Vương nửa đường đuổi giết, lại phải cùng ba vị cổ phật liều mạng, cũng liền vội vàng cuốn ra một Hắc cầu vòng, hướng lão Chí Minh cuốn lấy.

“Hảo lão ma, hôm nay cùng ngươi không chết không thôi!” Một tiếng giống lên, chính là Thái Huyền hóa thân thấy Xi Vương, liền giống như oán phụ bị cưỡng gian, bỏ nhào đi lên. Vừa xuất lực vừa quát, một đoàn

Huyền Hoàng khí xuất hiện, hóa thành một cự chưởng, hướng đầu Xi Vưu chụp tới.

“Nguyên lai hóa ra là thằng nhãi này, ta cũng xem ngươi có thủ đoạn gì!” Xi Vưu cười lớn, ma đao vung lên, bổ vào Huyền Hoàng khí đã biến thành cự chưởng, đem cự chưởng chém thành bột mịn.

Không nghĩ Huyền Hoàng khí vừa tan ra, lại lần nữa ngưng tụ thành cự chưởng như cũ, hung dữ chụp vào đầu Xi Vưu, Xi Vưu nói: “Bình thường thôi, hãy xem bốn tọa lần nữa hóa kiếp luân hồi cho ngươi!”

Phát lực chấn động, một cỗ ma vân cuộn cuộn cuốn tới, đem Thái Huyền vây ở bên trong, vô số ma quỷ giương nanh múa vuốt cùng rít lên hướng Thái Huyền xông tới, lại há miệng muốn cắn.

Xi Vưu nắm chặt lấy ma đao, từ phía sau đi tới, hung hăng một đao bổ về sau gáy Thái Huyền.

Thái Huyền cười to nói: “Năm đó Vô Thiên da mặt thật dày, khi ban thưởng Hạ Huyết Hà Sát trận hại tính mạng của ta. Ta sẽ trước hết là giết ngươi, sau sẽ tìm Vô Thiên tính sổ!”

Vừa xuất thủ vừa quát, một quang mang màu vàng mạnh mẽ từ trong mây đen lao ra, ma vân cuộn cuộn gặp gặp phải quang mang màu vàng, lập tức bị đẩy lùi, vô số ma quỷ cũng bị chấn tan tành thành mây khói, không thể gần được Thái Huyền chân thân.

Quang mang màu vàng vòng ra sau lưng, hóa thành hình nhân màu vàng to lớn, từ trên đầu Xi Vưu phủ xuống, đem hắn chụp vào bên trong.

Xi Vưu nổi giận gầm lên một tiếng, ma đao bổ vào phía trên quang mang màu vàng, nhưng chỉ cảm thấy mềm nhũn vô lực. Lại có một lực lượng tựa hồ như hấp lực đem ma đao hút lấy, như thế nào cũng không thu lại được. Hắn lập tức cảm thấy kinh hãi, “Cực lạc yêu đạo đã đem Linh Lung Bảo Tháp hóa vào trên người thằng nhãi Thái Huyền này. Vạn kiếp vô ma, trừ phi có thánh nhân ra tay, nếu không khó có thể đối phó.”

Vội vàng buông ma đao, vung lên chiếc vòng kim cương nhắm thẳng vào đầu Thái Huyền đánh tới.

“Ra là lão ma nga người này nguyên lai đã vào làm môn hạ Huyền Đô lão quân!” Thái Huyền cười to, vung tay lên lại là một đoàn quang mang màu vàng đánh ra, hóa thành một cự chưởng bắt chiếc vòng kim cương.

Chiếc vòng kim cương là pháp bảo, còn cự chưởng chính là pháp lực tạo thành, sao có thể không nhận ra. Xi Vưu lão ma đã biết Thái Huyền luyện hóa Linh Lung Bảo Tháp ở trên người, chính mình tuy có chiếc vòng kim cương trong tay, cũng khó có thể chống cự. Vì vậy bắt lấy chiếc vòng kim cương, vội vàng niệm động chân ngôn thu trở về.

Linh Lung Bảo Tháp chính là từ thời Bàn Cổ khai thiên sinh ra, có hậu thiên đệ nhất đại công đức, cùng Thất Thái Nguyên thạch đều là hậu thiên đệ nhất pháp khí, trên cấp chiếc vòng kim cương này. Lâm Phong đem Linh Lung Bảo Tháp luyện hóa bám vào trên người Thái Huyền, biến hóa vạn kiếp không ngừng. Pháp lực thần thông còn cao hơn Xi Vưu cùng Nhiên Đăng, Di Lặc cả Thích Già ba vị Tây Thiên cổ phật.

“Kiếp số lão ma nhà ngươi đã hết, chớ có chống đỡ phí công!” Thái Huyền cất tiếng cười âm ỉ, cự chưởng màu vàng tiến lên không ngừng, cuốn Huyền Hoàng vào trong rồi lắc lư vòng vèo chụp xuống đầu Xi Vưu.

“Trước tạm trở về Huyền Đô, sau này sẽ rửa mối hận này!” Xi Vưu trong lòng thầm nghĩ Cực Lạc yêu đạo có hai đại thân ngoại hóa thân, đem Linh Lung Bảo Tháp cùng Thất Thái Nguyên thạch hóa vào trên người hai đại hóa thân. Hôm nay khăng định không chiếm được tiện nghi, cảm thấy vô vọng liền vội vàng nâng lên chiếc vòng kim cương hướng mặt Thái Huyền đánh tới. Chính mình lại nhân cơ hội chui ra khỏi Huyền Hoàng, hóa thân thành hắc cầu vòng trốn lên ba mươi ba tầng trời.

Thái Huyền không có ngờ tới lão ma này thừa dịp mình phân thần đối phó với chiếc vòng kim cương liền chuẩn đi, lập tức giận dữ. Cự chưởng màu vàng vội chuyển, đem chiếc vòng kim cương bắt lấy, chia ra một nửa phân thân trấn áp, đem thân dừng lại, có ý muốn đuổi theo.

——o0o——

230. Chương 49: Náo Loạn Thiên Cung

Nói rồi bắt tay huy động liên tục, ba đạo Thất Thái cầu vòng kích xạ ra, cuốn đến ba Phật. Ba vị cổ Phật nhận biết lợi hại, đều biết Cực Lạc cung chủ đã dùng Thất Thái Nguyên thạch từ thuở khai thiên luyện hóa phò trợ cắt đứt thiện niệm ở trên hóa thân. Cùng Thái Huyền chân thân đều có Thông Thiên pháp lực, nên trong lòng đồng thời cảm thấy ngội lạnh.

Vội vàng đều tự ra tay cùng đạo nhân y phục rực rỡ đấu nhau. Mấy người kia đều có thiên đại thần thông, trừ phi là Hỗn Nguyên chí tôn thánh nhân ra tay, nếu không thì không người nào có thể chế ngự. Dư chấn pháp lực khiến toàn Sa Bà Tịnh Thổ đều run rẩy lên, tựa hồ tùy thời đều bị hủy diệt sạch sẽ. Điều này lại khiến Thích Già đau lòng không thôi.

Lâm Phong đã chém năm niệm, khoảng cách Hỗn Nguyên Đại Đạo cũng vùn vụt kém một bước. Thần thông đạo hạnh không kém Thích Già, Nhiên Đăng và Di Lạc là Tây Thiên tam tôn cổ Phật. Hai đại thân ngoại hóa thân bởi vì là có hai đại đỉnh cấp pháp khí từ thời khai thiên hỗ trợ nên thần thông pháp thể còn cao hơn cả chân thân.

Đạo nhân y phục rực rỡ ngăn ba vị Phật lại. Lâm Phong cuốn lão Chí Minh về.

Lão Chí Minh chịu nhục mấy trăm năm, lại trải qua gian nguy, cuối cùng vén mây thấy trăng sáng, lại gặp được sư phụ đêm nhớ ngày mong thì quả thực kích động khôn nguôi bèn vội vàng khẩu đầu bái phủng.

Lâm Phong phát tay, một cái tử cầu vòng nâng lão đồ đệ lên rồi nói: “Người nhập Tây Thiên cũng là số trời, hôm nay kiếp số đã đủ, cũng nên quay về làm môn hạ Cực Lạc cung của ta mà tu luyện Hồng Mông đại pháp!” Hất di một ngón tay, bao nhiêu khí xanh trên người lão Chí Minh hoàn toàn tiêu tan.

“Thỉnh sư phụ dạy bảo!” Lão Chí Minh mừng rỡ bái lạy rồi đứng ở một bên chờ đợi.

Quan Âm Bồ Tát thấy Lâm Phong đột nhiên xuất hiện, lại có thêm hai vị lợi hại giúp đỡ. Một thì đuổi được Xi Vưu, một lại tiếp nhận chiêu của ba vị Phật tổ liên thủ. Bồ Tát lập tức quá sợ hãi, vội vàng độn quang bỏ chạy. Bà không tính được Lâm Phong ở trong cung của Nữ Oa phải chịu chín chín tám mươi một năm hình phạt Thiên Hỏa quán thân, đã cắt đứt thêm hai niệm thiện ác nên chỉ còn cách đại đạo vùn vụt kém một bước.

“Đại kiếp nạn sắp bắt đầu khiến cho đạo Cực Lạc hưng thịnh. Bồ Tát còn không mau mau quy y gia nhập môn hạ của ta để giữ mình, còn đợi đến khi nào!” Lâm Phong chỉ tay một cái chế trụ Quan Âm Bồ Tát rồi cười nói: “Người cùng lão đồ đệ này của ta nhân quả chưa xong, chính có thể hợp đạo song tu, cùng tham khảo Hồng Mông cực lạc đại pháp của ta!”

Lão Chí Minh lập tức trừng nét mặt già nua đỏ bừng: “Sư phụ ...”

Lâm Phong cười nói: “Không cần nhiều lời, người cùng Quan Âm Bồ Tát nhân quả quá sâu, sau này cuối cùng cũng phải kết thúc. Nếu không đại kiếp nạn đến thì sẽ sinh rất nhiều sự cố. Chỉ có thể cùng Bồ Tát hợp thể chung tu Hồng Mông đại pháp của ta thì mới kết liễu nhân quả, mới qua được kiếp nạn!”

Lão Chí Minh bừng đỏ mặt, khúm núm.

Lâm Phong lại hướng Quan Âm Bồ Tát nói: “Người có nguyện quy y?”

Quan Âm Bồ Tát trầm nghĩ: “Lão Cực Lạc cung chủ tâm ngoan thủ lạt. Xem ra sợ là sắp đắc đạo. Nếu mà ta không quy y, sợ là lập tức liền có tai họa. Trước tạm đồng ý rồi về sau lại mưu tính tiếp!” Lập tức nói: “Nguyện ý quy y!”

Lâm Phong lập tức cười nói: “Đổi giáo thay đổi phép tắc chính là đại nhân quả, đại kiếp nạn. Người gia nhập môn hạ của ta thì ta tự mình gác vác cho người, có điều sau này chớ để tái sinh hai lòng. Nếu không đại kiếp nạn đến thì chính ta sẽ tự mình tống người vào luân hồi!”

Bồ Tát đồng ý, Lâm Phong lúc này mới lấy chỉ một ngón tay, Quan Âm Bồ Tát lập tức biến thành tiên nữ bỏ hết tầng y trên người.

Lâm Phong lại lấy ra Kim Thư nói tiếp: “Môn hạ đệ tử có thể bảo toàn được không, mấu chốt là tại Kim Thư Ngọc Diệp. Ta chuồng quần Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí, được rất nhiều đỉnh cấp pháp khí ngăn

cản kiếp nạn. Vì vậy mới nói, sau này ngàn năm đúng là Cực Lạc hưng thịnh, Kim Thư này nên vào tay ta. Các người trước hết cứ tạm trở lại Cực Lạc cung, rồi sẽ phân định sau”

Lão Chí Minh cùng Quan Âm vội vàng vâng lệnh, hai người nhìn nhau rồi cùng độn quang đi về Cực Lạc cung.

Đạo nhân y phục rực rỡ không phải cắt thiện niệm, không phải đại khai sát giới, chỉ ngăn cản ba Phật. Đến khi Lâm Phong lấy được Kim Thư, lão Chí Minh cùng Quan Âm trở về Cực Lạc cung, lúc này mới ha ha cười một tiếng mà nói: “Nhân quả đã xong, bản đạo lại đi dạo chơi tứ phương, đạo huynh tạm biệt!” Lập tức một cái Thất Thái cầu vòng long lanh xuyên trời nổi đến, trong nháy mắt người đã đi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ba vị cổ Phật cũng không đuổi theo, từ ba phía chăm chú vây quanh Lâm Phong, toàn bộ tinh thần đề phòng.

Lâm Phong thu hồi Kim Thư cài vào dưới Kim Quang phiến mà nói: “Đại kiếp nạn sắp đến, Kim Thư nên cho ta cầm, chẳng lẽ ba vị Phật tổ còn có ý kiến gì phải không?”

Thích Già Như Lai cười lạnh nói: “Ta cần Kim Thư để đạt được Kim thân chính quả, có hi vọng được làm chủ Tiên Thiên. Ta và người cả hai tranh một đường sinh cơ, bản Tôn không quá mức nhân quả, chỉ là đạo huynh cường bức mà lấy. So với cường đạo có gì khác nhau đâu. Phật môn ta quảng đại, phổ độ chúng sinh, không bằng đạo huynh nhanh chóng quy y cửa Phật rồi cũng đạt thành Kim thân chính quả!”

Nhiên Đăng cùng Di Lạc đều gật đầu, “Phật tổ nói có lý!”

Lâm Phong nói: “Lúc này muốn biết một chút về bản lĩnh của ba vị!” Tay áo hất lên, một cầu vòng tím xoay tròn bốc lên nhằm vào ba tôn cổ Phật cuốn tới. Trên đường lại chia ra làm ba, hóa thành ba bàn tay khổng lồ màu tím, hung hăng chụp vào ba Phật.

“Đạo huynh cứ một mực khăng khăng như vậy, bản tăng bắt buộc phải thi triển thủ đoạn hàng ma. Số trời như thế, số trời như thế!” Ba vị cổ Phật đồng thanh niệm Phật, sắc mặt từ bi, cùng quát lên phát lực. Kim thân dừng lại, một đạo Phật quang màu vàng vọt lên đánh vào ba bàn tay màu tím. Vừa đụng vào nhau, bàn tay khổng lồ màu tím lập tức bị đánh tan, hóa thành vô hình.

Lâm Phong thần thông đạo hạnh cùng với ba vị Phật đều là tám lạng nửa cân. Nếu chỉ bằng pháp lực thì không thể địch lại ba vị Phật liên thủ.

Lúc này cười lớn một tiếng, nói: “Quần ẩu vốn là thủ đoạn quen dùng của người Phật môn, không nên nói nhảm nhiều như vậy. Trước hết để cho Bản cung chủ biết một chút về thủ đoạn hàng ma của Phật môn các người!” Nói liền vung tay cầm Như Ý Kim kiếm bổ xuống đầu Nhiên Đăng.

“Không tốt, tên yêu đạo này đã đoạt được Như Ý Kim kiếm nên cực kỳ khó đối phó!” Nhiên Đăng kinh hãi, Như Ý Kim kiếm chính là báu vật đứng đầu Tiên Thiên tam đại đỉnh cấp pháp khí, chính là thứ tuyệt sát chi khí. Bàn Cổ phủ (búa) mở được Hỗn Độn, Thái Cực đồ biến hóa Càn Khôn vạn vật, còn Như Ý Kim kiếm này lại có thể đem thiên địa quay về Hỗn Độn, có cái uy hủy thiên diệt địa. Không phải Thái Cực đồ, Bàn Cổ phủ thì tuyệt không thể chống đỡ.

Nếu là để cho cái này cho chém trúng thì không chết cũng phải tàn phế.

Vì vậy vội vàng lắc thân nhoáng một cái, độn quang thoát ra rồi hét lớn: “Hai vị Phật tổ nhanh chóng hành động!” Còn tay mình cũng không chậm liền nhấc một tay lên. Một đoàn xích luyện Phật quang cuộn cuộn bốc lên tràn về phía Lâm Phong. Thích Già cùng Di Lạc cũng đều tự ra tay, ba luồng Phật quang xảo diệu từ ba mặt quây Lâm Phong vào giữa. Ngay trong lúc xoay tròn đó lại thò ra một bàn tay cực lớn chụp vào đầu Lâm Phong.

“Phật môn thần thông cũng không gì hơn cái này!” Lâm Phong cất tiếng cười to, toàn thân dừng lại. Từ đỉnh đầu xuất ra một đoàn tử vân (mây tím), lại có một cánh tay lớn trong đó thò ra phóng thanh kiếm đi mà lớn tiếng quát: “Đi!” Như Ý Kim kiếm hóa thành một cái cầu vòng vàng đỏ cỡ khoảng ngàn trượng bá đạo vô cùng chém thẳng vào Phật quang. Khí thế không kém chút nào so với Bàn Cổ phủ mở hỗn độn, vừa mạnh mẽ bổ xuống đã đánh tan Phật quang.

Ba Phật kinh hãi. Vội vàng tụng niệm Phật hiệu, mỗi người đều quát lên mà phát lực. Phật quang một lần nữa tụ thành nhưng mà lại buông tha Lâm Phong mà nhằm Như Ý Kim kiếm cuốn tới liên miên dày đặc vô cùng vô tận. Ba cánh tay lớn đồng thời xuất ra, nhưng có điều cả ba vị Phật tổ đều cùng động giận niệm, đều muốn đoạt thanh Như Ý Kim kiếm dùng để ngăn cản kiếp nạn.

“Giận niệm nổi lên tất khiến cho nhân quả quán thân, đại kiếp nạn đến thì sao còn phải thận trọng!” Lâm Phong sao lại có thể không biết tâm tư ba vị Phật tổ. Hắn lắc đầu thở dài búng một ngón tay, Như Ý Kim kiếm hướng về phía Thích Già bay đến.

Ba vị Phật tổ động giận niệm, để ý niệm quanh quẩn trong đầu chính là vô cùng nhân quả quán thân. Tuy có đại thần thông đại pháp lực, nhưng là chịu không nổi sự cảm dỗ của Như Ý Kim kiếm Tiên Thiên đỉnh cấp pháp khí này. Điều thấy nếu nắm được bảo vật này trong tay thì có cơ duyên tuyệt vời nhập vào đại tịch duyệt mà độ thành Hồn Nguyên Đại Đạo. Sự hấp dẫn lớn lao như thế nếu không có bản thể đã ký thác hư không, đạt đến cấp thánh nhân vô tình vô tục thì ai có thể chống cự được.

Mắt thấy mỗi ngọn bay về phía Thích Già, Nhiên Đăng cùng Di Lặc không nghĩ thêm mà đồng thời ra tay. Hai cánh tay lớn hung dữ chụp tới Như Ý Kim kiếm.

Thích Già cũng như thế. Mắt thấy Như Ý Kim kiếm bay tới, tuy biết đó là thủ đoạn li gián của Cực Lạc yêu đạo nhưng thực sự vẫn bất chấp tất cả. Cứ đoạt Như Ý Kim kiếm trước là quan trọng hơn liền giơ tay bắt. Hai luồng Phật quang xuất hiện ngăn cản bàn tay khổng lồ của Nhiên Đăng và Di Lặc. Từ trên đỉnh đầu lại lao ra một khóa xá lợi màu vàng ước chừng ngàn trượng định cuốn lấy Như Ý Kim kiếm.

Mắt thấy họ tưởng chừng đã thu được Như Ý Kim kiếm vào tay, Lâm Phong ha ha cười, tâm niệm xuất ra đã thu Kim kiếm, cười to nói: “Ba vị Phật tổ vọng động giận niệm, đã là nhân quả quán thân, họa hử là còn không xa vậy!” Dứt lời cũng không ở lại cùng ba vị Phật tổ đấu nữa. Hắn hóa thân thành tử cầu vòng xuyên Thông Thiên bay về hướng Đông Thắng Thần Châu.

Ba Phật đều tự liếc mắt sang đều là nhìn nhau mà mặt có vẻ xấu hổ. Thích Già cảm thấy bất mãn Nhiên Đăng và Di Lặc tại thời khắc mấu chốt lại động nhảm tay chân nên cũng không nhiều lời. Chỉ tụng niệm Phật hiệu liền khởi Phật quang mà trở lại Sa Bà Thế Giới.

Nhiên Đăng cùng Di Lặc nói lớn: “Số trời đã vậy!” Nói rồi cũng đều tự khởi Phật quang trở lại Tây Thiên.

Lại nói Hồn Độn mở ra, diễn biến đại thế giới đã có chín chín tám mươi một ức năm, cửu cửu quy nguyên số lượng đã đủ, tam giới sinh linh nhân quả dây dưa, càng để lâu càng sâu. Sát kiếp đầy trời đã không còn cách nào không chế được nữa. Giờ đang muốn khiến cho tam giới quay về Hồn Độn, rồi lại mở ra đất trời, kiến tạo con người để tái diễn Càn Khôn vạn vật.

Thiên địa mà quay về hồn độn, trừ phi là đã đem bản thể ký thác hư không trên thánh nhân, không người có thể đào thoát, tam giới sinh linh ai cũng bị cuốn vào trong đó.

Lâm Phong vốn từng độ được đạo. Chỉ là tâm tính nông cạn nên tại Hồng hoang đại chiến lâm vào luân hồi chuyển kiếp. Trải qua muôn đời cuối cùng thoát khỏi luân hồi thành tiên đạo. Lại có rất nhiều Tiên Thiên pháp khí, chương quản Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí, lại được Bàn Cổ tổ sư ban thưởng Như Ý Kim kiếm nắm việc sát phạt khi đất trời quay về Hồn Độn, cho nên Cực Lạc rất hưng thịnh.

Từ lúc Hồn Độn mở ra đã chín chín tám mươi một ức năm, tam giới sinh linh đẻ ra nhiều không thể đếm hết, nhân quả lung tung, nổi lên sát kiếp không thể lường được. Lâm Phong chuyển kiếp mà sinh, có Thánh Mẫu nương nấng bảo hộ, lại được Tổ Sư ban thưởng cho Như Ý Kim kiếm, địa vị đã gần bằng Tiên Thiên so với mọi người thì không phải hẳn không ai có thể hơn. Lại sắp độ thành Hồn Nguyên Đại Đạo, chấp chính việc sát phạt tam giới, hết sát kiếp thì làm thiên địa quay về hồn độn.

Lâm Phong nắm quyền sát phạt, nên tam giới sát kiếp càng khiến Cực Lạc hưng thịnh. Có điều môn hạ đệ tử đều còn nhân quả quán thân, sợ là đại kiếp nạn xảy ra thì không bảo vệ tốt. Vậy sư phụ như hắn vẫn phải bỏ công hao tâm tốn sức.

Lâm Phong trở lại Cực Lạc cung, đi vào tiên phủ ngồi vào chỗ của mình. Tứ nữ cùng sáu vị Dao Trì công chúa đều ra nghênh đón. Sau khi chia tay, tứ nữ thấy hắn được Thánh Mẫu nương nấng bảo hộ, nhờ Linh

Lung Bảo Tháp cùng Thất Thái Nguyên thạch từ thời thượng cổ khai sinh mà tạo được hai đại hóa thân, chỉ còn cách Hồn Nguyên Đại Đạo một chút nữa nên đều mừng rỡ.

Hai khuê nữ nhảy lên ngồi ở trên đầu gối phụ thân rồi ôm cổ, lòng đầy vui sướng nép vào Lâm Phong, miệng cười rạng rỡ dào dạt vẻ hạnh phúc. Lâm Phong nẩy sinh yêu quý xuất ra mấy cái Lôi phù cho đứa con gái lấu lỉnh, cười nói: “Đây là Phụ thân trong lúc ở Thiên Hỏa trì chịu đựng hình phạt Khai Hỏa đã dùng Thái Li hỏa tinh luyện chế ra Xuyên Tâm Lôi, uy lực cực lớn, cho mấy nữ nhi để phòng thân chống đỡ kiếp nạn!”

“Cám ơn Phụ thân!” Thái Y cùng Nghê Thường mừng rỡ, vội vàng tiếp nhận lôi phù, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, đều hôn một cái lên mặt Lâm Phong rồi khánh khách nở nụ cười.

Lâm Phong vỗ vỗ nữ nhi rồi mới nói với chúng đệ tử bên dưới: “Đại kiếp nạn nổi lên, các người có thể giữ mình được không thì còn nhờ hai kiện Tiên Thiên thánh vật mới có thể được việc. Chỉ là bọn người nhân quả quán thân, đại kiếp nạn xảy ra thì tất yếu ứng kiếp, Vậy còn cần qua được sát kiếp, nếu không khó tránh khỏi họa mất mạng!”

Lại nói với tiểu Thanh sắc mặt đang hoảng hốt: “Dương Tiễn có tai ương năm trăm năm luân hồi, đây là số trời. Đến khi mãn hạn thì sẽ cùng người có lúc gặp lại, người cần siêng năng tìm hiểu Hồng Mông đại pháp của ta chớ có hai lòng, nếu không vô duyên có mà hỏng mất đạo. Lúc đại kiếp nạn xảy ra thì cũng không thể may mắn tránh được. Cần phải ghi nhớ.”

Trong hàng đệ tử môn hạ thì tiểu Thanh là người đầu tiên biết hẩn, nhập môn cũng sớm nhất. Lâm Phong vẫn đối với tiểu đồ đệ có một phần quan tâm không tầm thường. Thấy mặt nàng vẫn u buồn thì làm gì chẳng biết là vì nàng tưởng nhớ Dương Tiễn thành mê mẩn mà hỏng mất đạo hạnh.

Trong lòng tiểu Thanh run lên, vội vàng bái tạ: “Tạ ơn sư tôn dạy bảo!”

Lâm Phong lại nói với Quan Âm cùng lão Chí Minh đứng ở một bên rất không được tự nhiên: “Sát kiếp nổi lên. Ta vì chuyển kiếp mà sống, lại được tổ sư ban thưởng Như Ý Kim kiếm, đang muốn chấp chính việc sát phạt. Lúc hết tam giới sát kiếp, tái diễn Tiên Thiên hỗn độn thì đúng là Cực Lạc hưng thịnh. Kim Thư Ngọc Diệp nên để cho ta đoạt được. Người cùng môn hạ đệ tử của ta có duyên tiền kiếp chưa xong, giờ có thể hợp thể song tu Hồng Mông pháp của ta để kết liễu nhân quả, mới giữ mình cho tốt!”

Quan Âm chính là Tây Thiên Bồ Tát, đã nhập vào Tịch Diệt chi đạo, đã tu thành hai thân hư vô, đạo hạnh thâm hậu, tất nhiên là biết rõ Cực Lạc cung chủ có Thánh Mẫu nương nương bảo hộ. Hôm nay lại thu được Như Ý Kim kiếm, chấp chương việc sát phạt, có thể nói số trời đã định. Cánh Thích Già cuối cùng là không có số mệnh, không còn hi vọng độ thành đạo.

Đại kiếp nạn đến làm sao còn dựa vào đó được.

Cực Lạc cung chủ giữ mình lại, vì vậy cứ giải khúc mắc, cam tâm vào làm môn hạ Cực Lạc cung bèn cùng lão Chí Minh song song bái lạy nói: “Tạ ơn sư tôn dạy bảo!”

Lão Chí Minh một lòng học đạo, trải qua đau khổ, mới được Lâm Phong điểm hóa. Mỗi lần nhớ đến ân đức sư phụ đều là cảm hoài không thôi. Hôm nay không còn làm người Phật môn quay về thành môn hạ sư phụ, tâm tình không nhận được kêu lên một tiếng kích động.

Lâm Phong lấy Hồn Độn Thiên La tán của Bích Du tiên tử và Thái A Thần kiếm của Bích Nhu tiên tử lần lượt giao cho Quan Âm cùng lão Chí Minh: “Các người nhập môn hạ của ta, thì cùng các sư huynh muội khác không phân biệt. Hồn Độn Thiên La tán, Thái A Thần kiếm chính là tiên thiên linh bảo, uy lực bất phàm. Ban cho các người để phòng thân chống đỡ kiếp nạn. Sau này nếu có cơ duyên, nhớ lấy siêng năng tu đạo, không thể vọng động sân niệm!”

Hai người vô cùng mừng rỡ bái tạ.

Lâm Phong lại gọi đến Thạch Cơ nói: “Người nhân lúc Ngộ Không kiếp nạn đã hết, chính có thể hợp đạo cùng tham vấn huyền diệu. Có thể đi Hoa Quả Sơn, sao cho hẩn chớ lại đánh lên Thiên đình, thì sẽ không bị chia cắt!”

Thạch Cơ mừng rỡ vội vàng bái tạ, vội vàng độn quang ra khỏi Cực Lạc cung nhằm hướng Hoa Quả Sơn đi. Nếu không phải không dám kháng sư mệnh thì nàng đã sớm chạy tới Hoa Quả Sơn tìm Hầu tử.

Một đám các sư huynh tỷ muội muốn cười không dám cười.

Lâm Phong lại nói với Cửu Vĩ Hồ Lâm Mị: “Người là đại đệ tử môn hạ của ta, xử lý sự vụ lớn nhỏ môn hạ có nhiều công lao. Vì sư muốn cùng bốn vị sư nương bế quan luyện Kim Thư. Nay ban thưởng người Như Ý Kim kiếm để thưởng quan môn hộ chúng ta, đốc thúc chúng đệ tử môn hạ!”

Cửu Vĩ Hồ mừng rỡ, vội vàng bái tạ rồi tiếp Như Ý Kim kiếm.

Nàng mặc dù rất được Lâm Phong tôn trọng, mấy lần cho nàng tăng pháp lực. Nhưng bất đắc dĩ là căn cơ quá nhỏ bé, đến cách Dương Tiễn còn có chút chênh lệch chớ nói chi là Cửu Phượng cùng Hình Thiên những thượng cổ yêu thần.

Hai yêu thần này mặc dù bất đắc dĩ vào làm môn hạ Lâm Phong nhưng cũng không để Đại sư tỷ này vào mắt. Mấy lần khiêu khích mà thế nào cũng phải nhịn. Hôm nay có Như Ý Kim kiếm thuộc về Tiên Thiên đỉnh cấp pháp khí lại có khẩu dụ sư phụ, để xem từ nay về sau còn có ai dám không phục hiệu lệnh của nàng.

Lâm Phong lòng dạ biết rõ nên cũng không nhiều lời. Kim Thư mặc dù đã bị hấn đoạt được, nhưng bên trong còn có chân linh của Thích Già. Muốn luyện hóa chân linh Thích Già thì còn phải một phen động chân tay, vì vậy đang muốn cùng tứ nữ bế quan cùng luyện.

Cuối cùng mới quay sang Cửu Phượng và Hình Thiên đang xì mặt mà không dám lên tiếng mà nói: “Bọn người gia nhập môn hạ của ta, cần phải theo môn quy chúng ta. Lâm Mị chấp chương công việc lớn nhỏ môn hạ của ta, rất cần bọn người phụ tá. Nếu như tái sinh sự, ta cũng không lưu các người, giờ có thể tự rời đi!”

Cửu Phượng cùng Hình Thiên đồng thời nói: “Thật sao?”

“Thật!” Lâm Phong nói.

Hai người không nói hai lời, lại xoay người rời đi, liền khởi độn quang ra khỏi Cực Lạc tiên phủ.

Cửu Vĩ Hồ Lâm Mị ghen ngào kinh hô: “Sư phụ ...”

Lâm Phong cười nói: “Không sao, gia nhập môn hạ của ta, sau này đại kiếp nạn nổi lên thì còn có một tí hy vọng giữ mình. Hai người này đã rời đi, sau này đại kiếp nạn đến thì sẽ ứng kiếp. Các người không cần để ý hai người đó, cứ chuyên tâm siêng năng tu luyện, nếu không cuối cùng không thể may mắn thoát khỏi tai ương!”

Chúng đệ tử kinh hãi, vội vàng vâng mệnh sư phụ, không dám nảy sinh vọng động.

Lập tức Lâm Phong giao cho chúng đệ tử siêng năng tu luyện để không được sinh thêm sự cố. Sau đó cùng tứ nữ đi vào hậu cung, tế luyện Kim Thư.

Hai khuê nữ đi tới ôm lấy cổ dịu dàng nói: “Phụ thân. Chúng con muốn đi thăm đại a di (bác) và biểu tỉ (chị)!”

Lâm Phong vỗ vỗ khuôn mặt con gái, lấy ra ba tờ linh phù đưa cho hai con mà cười nói: “Đi đi, nếu như gặp hung hiểm thì liền bóp nát linh phù, hai đại thân ngoại hóa thân của cha sẽ tới giúp!”

Hai nữ nhi mừng rỡ, cười khanh khách nói: “Phụ thân thật tốt!” Lập tức đến từ biệt mẫu thân cùng vài vị a di rồi ra khỏi Cực Lạc cung, khởi xuất độn quang xuyên qua chín tầng trời nhằm hướng Thiên giới ngân hà mà đi.

Lại nói Lâm Phong niệm chú biến thành hóa thân thứ hai đến Sa Bà Thế Giới. Một đạo cầu vòng xuyên qua Thiên giới về phía Thiên hà. Lắc mình một cái đã đến đáy Thiên hà. Chính là để gặp Tần Xuyên luyện bảo.

Tần Xuyên suy tính một chút đã biết người đến là từ phương nào, lập tức cười nói: “Chúc mừng đạo huynh!”

Lâm Phong cười nói: “Làm gì có chuyện mừng, đại kiếp nạn sắp đến, ta và người đều ở trong kiếp số. Có thể đem bản thể ký thác hư không thế nào, thì còn không biết số mệnh. Môn hạ đệ tử nhân quả quá sâu,

muốn ta dốc hết sức gánh qua. Chỉ có ngươi, một nhà bốn người ẩn cư trên Thiên Hà Tiên cảnh, rất sung sướng đến ta cũng ao ước!”

Tần Xuyên nói: “Vậy mà sung sướng như ngươi nói khi đại kiếp nạn nổi lên còn muốn dựa vào ngươi nhờ che chở!”

Lâm Phong nói: “Không nghĩ tìm Vô Thiên báo thù sao?”

Tần Xuyên cười khổ nói: “Nhất niệm nổi lên, chính là nhân quả quán thân, không kết thúc không được. Ta làm sao lại không khôn ngoan như vậy, hưởng chi mệnh của thánh nhân chính là số trời. Vô Thiên dù gì cũng là chí tôn giáo chủ, ta sao lại dám vọng động giận niệm. Nếu không sợ là đại kiếp nạn còn chưa đến thì đã gặp họa rồi!”

Lâm Phong mỉm cười nói: “Ngươi có thể biết rõ số trời, thánh nhân đã đem bản thể ký thác hư không, bất sinh bất tử, bất phá bất diệt. Nếu như ngươi không từ bỏ được, chính là tự tìm phiền toái, ai cũng không thể nào cứu được ngươi. Hôm nay Kim Thư đã lọt vào trong tay ta, Ngọc Điệp bị Trần Nguyên Tử luyện hóa thành thân ngoại hóa thân. Sợ là còn có rất nhiều dây dưa khiến người phiền lòng!” Nói xong thở dài một hơi.

Tần Xuyên cười nói: “Đại kiếp nạn đến, tất cả tranh nhau một đường sinh cơ. Nếu là người nhân từ nường tay thì môn hạ đệ tử đều muốn ứng kiếp. Trần Nguyên Tử mặc dù cùng người đều ngồi trước tòa nghe Tổ Sư giảng đạo, giao tình cũng là không tệ. Nhưng số trời đã định, hắc tất nhiên là cũng hiểu. Với pháp lực thần thông của ngươi bây giờ, Trần Nguyên Tử như thế nào là đối thủ của ngươi được!”

Lâm Phong thở dài: “Ta từ nhân gian thành đạo, liên mạng mê chiếm đoạt. Dù có quá kích động nhưng cũng là vì tranh một đường sinh cơ, hy vọng Trần Nguyên Tử có thể nghĩ như ngươi đã là tốt rồi!”

Hai người nói một hồi, Chức Nữ dẫn nữ nhi đến đây khi thấy Lâm Phong rõ ràng sững sờ, Tần Xuyên cười nói: “Phu nhân chớ nghi ngờ, còn đây là thân ngoại hóa thân thứ hai của muội phụ (em rể) đi du ngoạn!” Lại nói với Tần Mục và Tần Tuyết: “Mau mau bái kiến di phụ (dượng) của các con!”

Chức Nữ giật mình, mừng rỡ nói: “Chúc mừng muội phụ!”

Tần Mục cùng Tần Tuyết vội vàng muốn hạ bái, Lâm Phong phất tay nâng hai người cười nói: “Người một nhà còn khách khí làm gì, biểu muội (em họ) các người muốn đến, hai người có thể đi ra ngoài cùng các nàng gặp mặt!”

Hai người đều biết di phụ có hai nữ nhi, cũng là biểu muội của mình, lại chưa từng gặp mặt, lập tức đồng ý. Cả hai khởi độn quang đi ra

Chức Nữ có chút khó hiểu vì sao cả người Lâm Phong lại có Thất Thái Tử Y quần quanh bèn nhìn về phía Tần Xuyên. Tần Xuyên biết nàng đang suy nghĩ gì, cười nói: “Lâm đạo huynh nhờ Bàn Cổ tổ sư cho Thất Thái Tử Nguyên thạch sinh ra từ thời khai thiên mà cất được thiện niệm, hóa thành được đại thân ngoại hóa thân thứ hai. Hóa thân này có đại thần thông, đại pháp lực, còn trên cả Thích Già!”

Lâm Phong cười nói:

“Toàn bộ nhờ Thánh Mẫu nường nương bảo hộ, mới có thể thành công thể này, nếu không như vậy, ta lại có thể có cơ duyên này sao!”

Tần Xuyên vẻ mặt hâm mộ.

Đang lúc ba người nói chuyện thì có tiếng cười khanh khách vang lên, mấy đạo độn quang hạ xuống. Tần Mục huynh muội cùng hai tiểu nữ của Lâm Phong cao hứng bừng bừng chạy đến, Thái Y cùng Nghê Thường tung tăng như chim sẻ nhào tới trong ngực Lâm Phong rồi mới ngẩng đầu nhìn lên định nói gì thì ngừng lại. Hiển nhiên còn có chút không quen với đại thân ngoại hóa thân thứ hai này của phụ thân.

Tần Mục thì là cười hiền hậu đứng ở phía sau trông thực là người thành thật.

Lâm Phong vỗ vỗ nữ nhi nói: “Con ngoan, trước hãy bái di phụ và di nương của các con!”

Thái Y cùng Nghê Thường ngoan ngoãn rời khỏi lòng hắc đi bái lễ Tần Xuyên cùng Chức Nữ.

Tần Xuyên nhấc tay nâng hai thiếu nữ cười nói: “Chắt Nữ thực ngoan ngoãn. Di phụ không giàu có như phụ thân các người, cũng không có cái gì tốt để tặng các người. Chỉ có những mầm tinh sa cho các người tăng pháp lực!”

“Cám ơn di phụ!” Hai nàng mừng rỡ tạ ơn, hân hoan cười nói vây quanh Chức Nữ.

Lại nói Thạch Cơ ra Thủy Hà sơn, thẳng đường độn quang đi đến Hoa Quả Sơn. Dừng trong đám mây đánh giá một lát rồi mới thấp thỏm thu độn quang, rơi xuống trước động Thủy Liêm. Mấy con khỉ yêu quái xông tới, mồm năm miệng mười kêu lên: “Tiên nữ này, có phải là tới tìm Đại vương chúng ta làm mai?”

Thạch Cơ lập tức trừng đỏ mắt, ấp úng nói: “Ta muốn gặp Đại vương các người!”

Mấy con khỉ yêu quái thương lượng một hồi. Một con hầu tử lập tức chạy vào từ xa đã kêu to: “Báo, có một tiên nữ muốn gặp Đại vương...”

Hầu tử đang ở trong Thủy Liêm động ném nắp quả tiên ngọc dịch do mấy tên yêu vương ở vùng quanh đó hiến tặng, nghe được truyền báo lập tức bỏ nhào một cái nhảy ra khỏi Thủy Liêm động, kêu lên: “Tiên nữ phương nào muốn gặp lão Tôn...” Khi liếc mắt thấy Thạch Cơ mới lộn ngược lại gãi đầu gãi tai nói: “Tiên nữ này, đến Hoa Quả Sơn của ta quá nhiều?”

Thạch Cơ đỏ mặt lên, nói: “Sư tôn bảo ta tới khuyên người chớ lên Thiên đình sinh sự!”

Nói chưa dứt lời, kệ cho Thạch Cơ vẫn còn nói, Hầu tử lập tức nhảy dựng lên, phẫn nộ: “Lão Tôn ta ở Hoa Quả Sơn sung sướng. Có khi nào lên Thiên đình sinh sự. Sư phụ người thật sự là đạo lý chó má. Chẳng lẽ lão Tôn còn sợ lên trời làm thần tiên không thành? Lão Tôn lại nghĩ đến làm loạn thêm lần nữa!”

Thạch Cơ quá sợ hãi nói: “Không cần phải...” Hầu tử lại không để ý tới, lắc mình một cái bỏ nhào lên cân đầu vân phóng tới trời cao.

Thạch Ki giật mình khuôn mặt tái mét. Hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, không dám dừng lại, vội vàng trở về Cực Lạc cung.

Vào Cực Lạc tiên phủ. Trước tiên gặp Cửu Vĩ Hồ, Cửu Vĩ Hồ hỏi: “Sư muội không phải đi Hoa Quả Sơn, tại sao lại trở về nhanh như vậy?”

Thạch Cơ vội vàng nói: “Ta muốn gặp sư tôn!”

Cửu Vĩ Hồ nói: “Sư tôn cùng bốn vị sư nương bế quan luyện bảo. Người cứ đến xem, có thể gặp được hay không thì ta cũng không biết!”

Sau khi Thạch Cơ vội vàng từ biệt Cửu Vĩ Hồ thì tới hậu điện. Vào điện ở giữa vái ba vái đã nghe tiếng của Lâm Phong vọng ra: “Ta đã biết rồi. Người có thể tự đi tu chân ngộ đạo, sau này đều có chính quả!”

Thạch Cơ mặc dù cảm thấy sốt ruột, cũng không dám kháng mệnh sư phụ, đành phải trở lại điện tĩnh tu.

Lại nói Hầu tử lộn nhào một cái lên Thiên giới, đi vào cửa Nam Thiên môn bị Trì Nhật Thần tướng ngăn lại. Hầu tử cũng không phân trần, một gậy đánh Trì Nhật Thần tướng rơi vào luân hồi. Suốt trên đường đánh vào không người nào có thể ngăn cản.

Sớm có Thiên tướng báo về Linh Tiêu Bảo Điện, quần tiên lập tức kinh hãi. Văn võ tiên quan phân chia hai bên, võ quan do Thác Thập Thiên vương Lý Tinh cầm đầu, quan văn thì dùng bốn đại Thiên sư cầm đầu, Ngọc đế nói: “Hầu tử hung ác, ái khanh nào có thể thay trăm đi bắt hắn?”

Na Tra lập tức ra khỏi hàng nói: “Nguyện vì bệ hạ giải quyết nỗi lo!”

Lý Tinh hung hăng trừng mắt liếc nhìn Na Tra, trong bụng âm thầm cười khẩy: “Không biết sống chết!”

Chúng văn võ tiên quan cũng biết Na Tra không phải đối thủ của Hầu tử, có điều trên đại điện Linh Tiêu lúc này thì Na Tra có pháp lực cao nhất. Cũng chỉ có thể phái hắn đến hàng phục yêu hầu. Có điều hàng phục được hay không thì trong bụng tất cả thần tiên đã rõ.

Ngọc đế mặt không biến sắc nói: “Rất tốt, vậy lệnh cho Tam Đàn Hải Hội Đại thần Na Tra mang trăm vạn thiên binh thiên tướng, lấy Cự Linh Thần làm tiên phong, đi bắt yêu hầu!”

Na Tra lớn tiếng thuận theo rồi ra khỏi Linh Tiêu Bảo Điện. Lập tức điểm trăm vạn thiên binh thiên tướng, dẫn theo Cự Linh Thần đi về Nam Thiên môn.

Lý Tĩnh đợi Na Tra ra ngoài, mới bấm với Ngọc đế: “Bệ hạ, con yêu hầu thần thông quảng đại, không phải Tây Thiên Như Lai Phật Tổ không thể chế phục. Có thể phái Kim Tinh đi Tây Thiên thỉnh Như Lai Phật Tổ trấn áp!”

Trương Thiên Sư cũng nói: “Thác Thập Thiên vương nói thật có lý, yêu hầu vốn phải bảo vệ Đại Đường tăng nhân Huyền Trang đi Tây Thiên lấy kinh, độ thành Kim thân đạo quả. Lại bị Cự Lạc cung chủ ngang ngược cản trở, thả con yêu hầu này ra mới có họa hôm nay. Nếu muốn áp chế con yêu hầu cần mời được Như Lai Phật Tổ ra mặt mới được!”

Ngọc đế sắc mặt không vui.

Chúng văn võ tiên quan cũng đều phụ họa, đều tán tụng Thác Thập Thiên vương và Trương Thiên Sư nói có lý.

Ngọc đế bất đắc dĩ quay sang Thái Bạch Kim tinh nói: “Xin mời tiên khanh lại đi Sa Bà Thế Giới, nói với Phật tổ sự thể đáng sợ này!”

Thái Bạch nói: “Vâng bệ hạ Ngọc đế!” Lúc này mới ra khỏi Nam Thiên môn, cười tường vân thẳng đường đến Sa Bà Thế Giới mới gặp Thích Già Như Lai, trần thuật ngọn nguồn rồi nói: “Yêu hầu hung ác làm nhiều loạn Thiên đình, kính xin Phật tổ hàng phục yêu hầu!”

Như Lai thầm nghĩ: “Con khỉ này bị đốt thành Thái Ất Kim tiên thể, thần thông không dưới ta, bảo ta như thế nào bắt hàng phục!” Liên nói với Thái Bạch: “Yêu hầu đã vào Cự Lạc cung làm môn hạ, Tây Thiên ta không tiện nhúng tay. Người có thể đi Đông Thắng Thần Châu Thúy Hà sơn Cự Lạc cung gặp Cự Lạc cung chủ là đúng nhất!”

Thái Bạch bất đắc dĩ phải rời Sa Bà Thế Giới quay lại Thiên đình nói với Ngọc đế. Ngọc đế đang lúc trầm ngâm không nói thì một Thiên tướng mũ giáp xộc xệch xông vào đại điện kinh hoàng kêu lên: “Không tốt, yêu hầu lợi hại, Tam Thái Tử không phải là đối thủ...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng cười quái dị. Cả Linh Tiêu đại điện đều chấn động, sau đó chỉ thấy Mĩ Hầu tử mặc Tị Hỏa Kim Tinh giáp cầm trong tay Như Ý Kim Cô bổng xông đến. Chỉ một gậy đã đánh thiên quan thần tướng chấn trước người vào Thần hình cụ diệt. Lại đuổi đến Ngọc đế đang ngồi trên cao quát: “Cái lão già này rất sung sướng, lão Tôn cũng muốn làm Ngọc hoàng đại đế vài ngày. Người có chịu hay không vậy!”

Ngọc đế kinh hãi: “Các khanh mau mau hộ giá!”

Hai bên văn võ tiên quan phục hồi lại tinh thần. Tuy rằng đều quá sợ hãi, nhưng lại không thể không kiên trì ngăn trước người Ngọc đế.

Ra cản Hầu tử, Thác Thập Thiên vương quát: “Cái con yêu hầu này không thông giới luật của trời, lại nhiều loạn Thiên đình. Còn không mau mau thúc thủ chịu trói, đợi đến khi nào!”

Hầu tử cười to, “Lão Tôn rất không vừa mắt chính là thằng nhãi này, ném một gậy của lão Tôn!”

Lý Tĩnh kinh hãi mất vía, vội vàng khởi độn quang định trốn.

Ngọc đế kinh hãi nói: “Mau đi thỉnh Cự Lạc cung chủ!”

Thái Bạch không kịp hô tuân lệnh, vội vàng khởi độn quang, ra khỏi Linh Tiêu Đại Điện, xuống Nam Thiên môn hướng Thúy Hà Sơn mà đến.

Hầu tử cười ha ha, quát lớn: “Dài ra!” Như Ý Kim Cô bổng trong nháy mắt dài ra, vươn đến sau đầu Lý Tĩnh hung hăng đập xuống đầu lão. Đúng lúc Thác Thập Thiên vương hoảng sợ ba hồn xuất khiếu, bầy phách thẳng thiên thăm kêu một tiếng: “Mạng ta xong rồi!”

Đang chịu chờ chết, lại nghe một tiếng hét lên: “Cái con khỉ nhà ngươi làm sao có thể hung ác như thế, dám làm nhiều loạn Thiên đình. Mau mau thu gậy lại, theo ta xuống hạ giới!” Một đạo hoàng quang bay

đến hóa thành một bàn tay, chụp một cái bắt được Như Ý Kim Cô bổng. Lý Tĩnh thoát được tánh mạng, mặt tái mét đổ mồ hôi lạnh, vội vàng thối lui sang một bên nấp sau lưng người khác.

231. Chương 50: Thái Ất Kim Tiên

Xi Vưu nhoáng một cái liền tiến vào Đâu Suất Cung. Thái Huyền chính là ác niệm của Lâm Phong biến thành, đều là thân thể một người, tất nhiên biết được số trời. Trong không gian Hỗn Độn không phân âm dương, không chia Càn Khôn, thánh nhân tại hư không, không dính nhân quả. Xi Vưu trốn vào Đâu Suất Cung của Lão Quân. Thật không tiện chạy vào bắt người, thì còn đuổi theo hấn gì nữa.

Năm đó, cùng ở trước tổ sư nghe giảng đạo, ta đã nhường ngôi cho Lão Quân, chuyển kiếp muôn đời sau, mới có thể được Lão Quân ban thưởng Thái Cực Đồ giúp ta thành tiên đạo. Nếu không có Thái Cực Đồ chống đỡ chỉ sợ vẫn không thể thoát khỏi luân hồi, có điều là Hầu Tử kia tại Bát Cảnh cung đánh chết đồng tử của Lão Quân, hôm nay đã là hai bên không còn nợ nần gì nhau nữa nên cũng không muốn tùy tiện xông vào bắt Xi Vưu.

Thái Huyền trong đầu thay đổi ý niệm, tự nhiên biết Lão Quân kia đem Hầu Tử ném vào lò Bát Quái, đốt thành thể Thái Ất kim tiên rõ ràng đã trả lại nhân tình cho mình. Thầm nghĩ một hồi, liền quay lại hạ giới, ngang qua Linh Tiêu đại điện, bấm ngón tay tính toán, mới biết Hầu Tử kia bản tính không đổi, lại đánh lên Thiên giới.

“Hầu Tử này bản tính khó đổi, mặc dù trong lò Bát Quái đã thành thể Thái Ất kim tiên, nhưng chấp niệm rất nặng. Rốt cục muốn ta hứng nhân quả của môn hạ đệ tử, thực sự rất phiền toái”

Thái Huyền chính là ác niệm Lâm Phong biến thành, tất nhiên đối với Hầu Tử kia sinh lòng bất mãn, lại biết Ngọc đế phái Thái Bạch đi Thụy Hà sơn, lúc này tại Nam Thiên môn ngăn cản Thái Bạch Kim Tinh nói:” Lão già này không cần phải đi Thụy Hà sơn, đây là thân ngoại hóa thân thứ nhất của ta, hãy theo ta đến Linh Tiêu đại điện thu thập Hầu Tử.”

Thái Bạch Kim Tinh mừng rỡ nói:” Như thế tốt quá, mời thượng tiên.”

Thái Huyền cũng không nhiều lời. Một đạo thanh sắc cầu vồng bay lên, đã lên tới Ngọc Khuyết Kim Thiên. Thái Bạch Kim Tinh cũng vội cười mây đuổi theo.

Thái Huyền đến Linh Tiêu đại điện. Lúc này Hầu Tử đang đại triển thần uy, đánh chết vài tên văn võ tiên quan pháp lực cao thâm. Thái Huyền là ác niệm Lâm Phong biến thành, thấy Hầu Tử hung tàn, lập tức giận dữ nói:” Người, cái con khỉ này không biết tốt xấu, dám nhiễu loạn Thiên đình, mau thu hồi Thiệt băng, theo ta về hạ giới.”

Một đoàn Huyền Hoàng khí bay ra, hóa thành vô số cự chưởng to nhỏ, bắt ngay được Như Ý kim cô bổng. Bên kia, Hầu Tử cũng bốc hỏa: ”Thằng nhãi này, người dám quản việc của Lão Tôn hử, hãy đỡ một gậy của Lão Tôn”. Nói xong liền dùng sức giật lại, muốn thu hồi cây gậy, đánh cho Thái Huyền đòn cảnh cáo.

Chỉ là Kim Cô bổng giờ phút này lại nặng tựa thiên hà, như thế nào cũng không thu hồi được. Hầu Tử thầm kinh hãi:” Người kia là ai lại có đại thần thông này. Lão Tôn như thế nào lại chưa nghe nói qua” Nhưng lại không từ bỏ ý định, vận sức hét lên, đại khởi thần thông. “Ầm ầm”, tiếng nổ vang lên, cả Linh Tiêu đại điện đều rung động, như muốn sụp xuống. Nhưng cây gậy vẫn như trước, không chút lay động.

Các văn võ tiên quan cùng Ngọc đế lão nhi hoảng sợ, mặt không còn giọt máu, vội vàng quay lại Phi Hương điện

Thái Huyền cả giận nói:” Con khỉ này không sợ chết, thấy sư phụ còn dám làm càn, không thể tha cho người được”. Liền hét một tiếng, một bàn tay màu vàng khổng lồ mạnh mẽ bay tới, bắt lấy Hầu Tử. Tay kia vung lên, một đạo hoàng sắc cầu vồng bay ra, cuốn lấy Hầu Tử

“Thằng nhãi này không có đạo lý, Lão Tôn ta trên không sợ trời, dưới chẳng sợ đất, chỉ có duy nhất một sư phụ. Thằng nhãi này lại dám giả mạo sư phụ lão Tôn, làm ta tức chết. Nhất định phải đánh người cho hả giận”.

Hầu Tử vô cùng giận dữ, thân mình dừng lại, trên đầu bay ra một đám vân quang xanh trông như nước rồi xuất ra cầu vòng vàng. Từ trong lao ra một cỗ kim khí, ngưng tụ thành một pho tượng Bát Bảo Kim thân, hướng Thái Huyền đánh tới.

“Hầu Tử này bị Phật môn làm phép, chính là Phật môn thần thông, lại bị Lão Quân thiêu trong lò Bát Quái bốn mươi chín năm, tu thành Thái Thanh bản mạng huyền quang. Tuy nhiên, đã bái ta đây là sư phụ, nhưng lại chưa từng tu luyện Hồng Mông đại pháp, nhân quả dây dưa, không thể một lời nói hết, cứ tạm bắt về đã rồi tính tiếp”.

Thái Huyền cùng Lâm Phong cùng là một người, tất nhiên là tâm tình tương thông, ý niệm trong đầu lập tức xoay chuyển, nói: “Con khỉ này hay, ta dùng Thất Thái Nguyên thạch cùng người hiểu rõ nhân quả. Người lại khinh sư phụ quên đạo, là kẻ phản giáo bỏ pháp, hạng người như người lưu lại làm gì.”

Nói xong liền vận khởi thần thông, đoạt lấy Kim Cô bổng, bàn tay màu vàng thế mạnh không ngừng, đem Hầu Tử bắt lại, chế ngự nguyên thần. Hầu Tử kinh hãi nói: “Người là Cực Lạc cung chủ!” Hồn thần thông không nhỏ nhưng đạo hạnh nông cạn, làm sao có thể biết được kiếp trước kiếp sau của Lâm Phong.

Thái Huyền cười lạnh nói: “Con khỉ này không phải không có thuốc chữa. Nếu không phải tiểu đồ của ta có tình ý với người, ta nhất định đè người năm trăm năm nữa”.

Hầu Tử ý niệm xoay chuyển, thầm nghĩ: “Cực Lạc cung chủ lợi hại như thế, mình không phải địch thủ, trước mắt đành chịu thiệt thòi, lập tức nói: “Ta tại Hoa Quả sơn tu chân dưỡng tính, có quan hệ gì với đồ đệ người đâu?”

Thái Huyền không để ý đến hắn, hướng Ngọc đế nói: “Hầu Tử này mạo phạm nhiều, ta mang hắn về, mong bệ hạ chớ trách.” Nói xong liền chẳng thèm quan tâm đến Thiên giới văn võ tiên quan, hóa ra một đạo thanh sắc cầu vòng, bay khỏi Linh Tiêu điện, đi xuống hạ giới.

Ngọc đế kinh hồn nói: “Nhờ có Cực Lạc cung chủ kịp thời chạy tới, nếu không Lý Thiên vương không tránh khỏi kiếp nạn này.”

Lý Tĩnh sớm bị dọa cho mặt không còn chút máu, còn có thể nói được gì.

Võ Đức Tinh quân cùng Lâm Phong sớm có thù oán, liền nói: “Bệ hạ, Hầu Tử chính là môn hạ Cực Lạc cung chủ thả ra, sớm đã là môn hạ Cực Lạc cung. Lần này công khai tạo phản Thiên đình, theo ta thấy phân nữa là Cực Lạc cung chủ cố ý để Thiên đình khó xử.”

Mấy tiên quan cùng Võ đức tinh quân giao tình không tệ cũng lập tức mở miệng hưởng ứng.

Chỉ có Na Tra nói đỡ cho Lâm Phong: “Bệ hạ, Lâm đạo huynh thường ngày ước thúc môn hạ, cũng không từng phạm qua Thiên quy. Hầu Tử kia năm trăm năm trước xúc phạm thiên nhan, hôm nay tuy là môn hạ Cực Lạc cung, nhưng bản tính khó sửa, mới lần thứ hai phạm Thiên điều. Theo ta cũng không phải Lâm đạo huynh gây khó dễ cho Thiên đình. Huống hồ lần này nếu không có hóa thân của Lâm đạo huynh đuổi tới, ta e uy nghiêm Thiên đình cũng không còn nữa.”

Lý Tĩnh vốn không hòa thuận với nhi tử, lúc này nghe Na Tra nói đỡ cho Lâm Phong, lập tức trách mắng: “Nghiệt tử này, còn dám nói thay cho Cực Lạc yêu nhân. Yêu đạo trước đây đã mấy lần phạm giới luật Thiên đình. Hôm nay môn hạ đệ tử của hắn công nhiên không để Thiên đình vào mắt, như thế là đại nghịch bất đạo, làm sao lưu lại được.”

Na Tra giận dữ nhưng cũng không tiện phát tác, hừ nhẹ mấy tiếng rồi im lặng.

Ngọc đế hỏi Thái Bạch Kim Tinh: “Tiên khanh, ý khanh thế nào?”

Thái Bạch Kim Tinh là tâm phúc của Ngọc đế lão nhi, có gì mà kim khẩu Ngọc đế không tiện nói ra thì tự nhiên có lão gánh vác bèn nói: “Bệ hạ, Cực Lạc cung chủ thần thông quảng đại, ta xem việc này không nên tuyên bố rộng rãi.”

Ngọc đế cũng tiện xuống nước liền gật đầu nói: “Chính hợp ý ta”. Lập tức không hề để ý tới mấy tiên quan đang làm âm ỉ, cùng Thái Bạch quay lại Phi Hương điện

Đến Phi Hương điện, Ngọc đế mới hỏi Thái Bạch: "Cực Lạc cung chủ có Thánh Mẫu nương nương bảo hộ, lại có được đỉnh cấp pháp khí của Bàn Cổ tổ sư cùng Tiên Thiên đệ nhất pháp khí, chính là số trời đã định, chẳng qua là chuyện sớm hay muộn thôi. Cả văn võ bá quan chỉ có tiên khanh là hiểu nỗi khổ tâm của trẫm, ai!"

Thái Bạch nói: "Bệ hạ không cần lo lắng. Người mấy lần cấp phương tiện cho Cực Lạc cung chủ, lại ban cho hắc Đào tiên vạn năm. Hôm nay Cực Lạc cung chủ thần thông không dưới Như Lai, chắc cũng hiểu đạo lý trong đó. Huống hồ bệ hạ còn có Thất công chúa. Đại kiếp nạn tới thì Cực Lạc cung chủ nhất định không thể khoanh tay đứng nhìn."

Ngọc đế thở dài nói: "Thánh nhân vô tình, chỉ hi vọng là như vậy."

Lại nói Cửu Phượng cùng Hình Thiên rời Thúy Hà sơn, thấy Cực Lạc cung chủ quả không gây khó dễ, đều cảm thấy mơ hồ, không biết Cực Lạc cung chủ làm cái quỷ gì.

Bất quá hắc chính là bị ép buộc, bắt đắc dĩ mới vào Cực Lạc cung. Hôm nay đã không còn hạ mình làm tay chân cho Lâm Phong nên cũng không phí sức suy nghĩ nhiều nữa. Trên đường đi ba mươi ba tầng trời, ghé qua không gian Hỗn Độn. Trước mắt thiên quang rạng rỡ là đã đến bên ngoài Đông Hoàng cung.

Đang chuẩn bị đi vào bái kiến Đông Hoàng Thái Nhất, lại bị hộ vệ Cửu Trảo Kim long ngăn lại. Cửu Trảo Kim long này theo Đông Hoàng tu hành tại không gian Hỗn Độn, hóa thành thanh bào nam tử xấu xí ngăn Hình Thiên cùng Cửu Phượng: "Lão sư nói các người đã vào làm môn hạ Cực Lạc cung, liền không thể trở về. Mau rời đi, sau này kết liễu nhân quả mới được trở về đây"

Cửu Phượng cùng Hình Thiên kinh hãi, cũng không dám vi phạm pháp chỉ của Đông Hoàng, thánh nhân uy phong cần gì bọn họ đồng ý. Lúc này không dám lưu lại, vội vàng quay lại ba mươi ba tầng trời rồi nhìn nhau, nhất thời không biết đi nơi nào.

Hình Thiên hơi có chút hối hận, nói: "Cực Lạc cung chủ có Thánh Mẫu nương nương bảo hộ, thụ chín chín tám mốt hình phạt Thiên Hỏa thiêu đốt, tại Thái Hư ảo cảnh chống đỡ Thiên sát nghiệt, lại nhân cơ hội dùng Thất Thủy Nguyên thạch cùng Linh Lung Bảo Tháp xuất ra hai thân ngoại hóa thân, thần thông pháp lực còn trên cả đám người Thích Già. Chúng ta đầu nhập làm môn hạ cũng không tính là ủy khuất, không bằng trước tiên đi xem!"

Cửu Phượng hừ lạnh, nói: "Số trời như thế há có thể thay đổi, mặc cho người chê cười với thể diện thanh cao. Lão sư đã nói chúng ta sau này còn có thể nhập giáo, nhất định sự tình còn có thay đổi. Hồng Mông pháp của Cực Lạc cung chủ quả thật có chỗ độc đáo, ta và người có thể hợp thể cộng tu, mau chóng chém thiện niệm, sau này kiếp nạn tới còn có đường sinh cơ."

Hình Thiên mừng rỡ, chỉ là nghe Cửu Phượng nói lời này thì sắc mặt dị thường lạnh như băng, liền biết sư tỷ không phải có ý với hắn, mà là muốn mượn sức hắn chém ác niệm, pháp lực đại hạnh tinh tiến một phần, sau này độ kiếp sẽ dễ dàng một phần. Bất quá hắc đã sớm thêm thềm thưởng sắc đẹp của vị sư tỷ này, chỉ là không dám thể hiện ra mặt thôi. Hôm nay có cơ hội, có ngu ngốc mới cự tuyệt.

Cửu Phượng tâm tư thông minh, tất nhiên là biết rõ Hình Thiên nghĩ gì trong đầu, mặt không khỏi phát lạnh, hừ lạnh một tiếng, liền độn quang hướng Đông Hải mà đi.

Hình Thiên thăm giạt mình, biết vị sư tỷ này tâm ngoan thủ lạt, thủ đoạn cũng dị thường lợi hại, không dám suy nghĩ thêm, cũng liền độn quang đuổi theo, đến Đông Hải tìm một động phủ để chuẩn bị cho tu luyện Cực Lạc.

232. Chương 51: Đại Thánh Sính Uy

Môn hạ đệ tử vâng sư mệnh tất cả đều tìm động phủ tu chân dưỡng đạo, tinh luyện Nguyên Thần pháp lực, tới lúc đại kiếp nạn thì cũng có thể độ kiếp.

Ngày hôm đó, Cửu Vĩ Hồ vừa mới tìm xem hết núi non Thúy Hà sơn phương viên trăm vạn dặm lớn nhỏ, đột nhiên Lâm Phong thoát ra Nguyên Thần, triệu đến Thạch Cơ, tiểu Thanh, Hồng Bào lão yêu, Tiểu Bạch long Ngao Liệt, lão Chí Minh cùng Quan Âm và các đệ tử khác đến Cực Lạc tiên phủ đại điện, nói:

“Đại kiếp sắp nổi lên, bọn người nhân quả còn chưa tận, có thể xuất cung du lịch. Thứ nhất là hóa giải hết nhân quả, thứ hai bọn người còn có chút cơ duyên!”

Chúng đệ tử ban đầu còn buồn bực hốt hoảng, vội vàng mừng rỡ bái tạ.

Thải Y cùng Nghê Thường ngồi tựa đầu gối Lâm Phong đầu gối, cười khanh khách nói: “Phụ thân, chúng ta cũng có thể đi ra ngoài sao?”

Lâm Phong vỗ vỗ con gái, cười nói: “Đương nhiên, các người có thể cùng sư huynh các sư tỷ một đường, Phụ thân ban thưởng các người linh phù phòng thân, nếu có phiền toái, có thể bóp nát linh phù, Hai đại thân ngoại hóa thân của phụ thân sẽ tới kịp thời!”

Thải Y và Nghê Thường hân hoan tung tăng như chim sẻ, đều mừng rỡ.

Lâm Phong lại lấy Thiên La tứ kiếm, phân cho hai con gái, đem Thiên Ma kiếm cho Hồng Bào lão yêu, Bích Du tiên tử đem Hồn Độn Thiên La tán cho Thanh Hà, Bích Vân tiên tử đem Tam Âm Phá Ma Thần toa cho Tiểu Bạch Long, lại dặn dò một phen, mới quay lại hậu điện luyện Kim Thư.

Lập tức chúng đệ tử ra khỏi Cực Lạc cung, hấp tấp hướng Nam Chiêm Bộ châu mà đi.

Lâm Phong xuất phát từ nhân gian, thành tựu tiên đạo cũng không quá mấy trăm năm, môn hạ căn cơ nông cạn, ngoại trừ Quan Âm từng là Phật môn Bồ Tát. Tu thành lưỡng đại không pháp chi tương, tương đương với Đạo gia tạo được hai đại thân ngoại hóa thân kim tiên, đệ tử còn lại lên một lượt cũng không có.

Lại nói Cửu Phượng cùng Hình Thiên ẩn cư tại Đông Hải hợp đạo song tu, ngày hôm đó. Cửu Phượng đột nhiên tâm huyết dâng trào, khắp chỉ tính toán, biết môn hạ đệ tử của Lâm Phong phải đi qua Đông Hải, hướng Nam Chiêm Bộ châu mà đi, thầm nghĩ trong bụng, “Cực Lạc cung chủ hoành hành ngang ngược, ý có Thánh Mẫu nương nương làm chỗ dựa, bắt buộc ta nhập làm môn hạ. Vừa vặn bắt môn hạ đệ tử của hắn để giải nổi hận!”

Cửu Phượng vốn là một trong bảy đại yêu thần của Thiên Hoàng Thái Huyền, chính là hạng người có cừu tất báo. Cùng Hình Thiên hợp kế, lúc này giá khởi độn quang ra khỏi động phủ, tại Đông Hải ngăn cản bọn lão Chí Minh một nhóm chín người.

“Sư huynh sư tỷ. Các người tại sao lại ở chỗ này!” Thải Y cùng Nghê Thường bản tính thuần lương, không chút tâm cơ, tại Cực Lạc cung thì cũng cùng Cửu Phượng Hình Thiên có tình đồng môn. Giờ phút này thấy Cửu Phượng Hình Thiên hai người, lập tức mừng rỡ. Lên tiếng chào hỏi.

Thạch Cơ cùng tiểu Thanh đối với Cửu Phượng cũng cực kỳ thân cận, liền bước lên phía trước ra mắt.

Hồng Bào lão yêu lại nhìn xem Cửu Phượng cùng Hình Thiên một hồi cạc cạc cười quái dị, hơi có chút hương vị khiêu khích.

Lão yêu này vốn là Thiên Tiên nhất lưu. Tuy nhiên căn tính nông cạn, vô vọng chém ra được thân ngoại hóa thân. Nhưng sau khi bái nhập làm môn hạ Lâm Phong, chẳng những có thể ăn Đại La Cửu Chuyển Kim Đan, còn ăn không ít vạn năm đào vương, lại hấp thụ Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí tinh luyện Nguyên Thần thân thể. Được Lâm Phong truyền thụ thượng cổ yêu tộc bí pháp, đã tu thành Nguyên Thần thứ hai.

Lại tự cao có sư tôn ban thưởng Thiên Ma kiếm, liền có chút ít tự đại. Không đem Cửu Phượng cùng Hình Thiên để vào mắt.

Nhưng Tiểu Bạch long Ngao Liệt cùng Thanh Hà tiên tử lại nghĩ rằng Cửu Phượng phản bội sư môn, bởi vậy đối với hai người không có hảo cảm. Lúc này thấy Cửu Phượng cùng Hình Thiên sắc mặt bất thiện, đều tự nâng cao tinh thần đề phòng.

Quan Âm cùng Cửu Phượng chính là đối thủ cũ. Bị Cửu Phượng ngăn lại đường đi, cũng chỉ là cười khẩy không nói.

Cửu Phượng tuy tâm ngoan thủ lạt, nhưng cũng biết Thải Y cùng Nghê Thường bản tính thuần lương, không muốn làm khó hai người, chỉ là nhìn chằm chằm vào Quan Âm cười lạnh liên tục “Bà nương này

Người không phải cả ngày nói cái gì Phật môn quảng đại, có thể khá độ người. Vì sao người lại phản giáo quên điển, cũng vào làm môn hạ Cực Lạc cung, thực sự là thú vị a!”

Quan Âm nói: “đây là số trời, chúng ta đều nghịch không được. Yêu nghiệt nhà người lại ngăn đón chúng ta đường đi!”

“Khá lắm yêu phụ, quả là miệng lưỡi bén nhọn!” Cửu Phượng nói không qua Quan Âm, lập tức giận tím mặt “Hôm nay chính là muốn cùng cái loại đàn bà miệng lưỡi chanh chua này không chết không thôi!”

“Sư tỷ chậm đã, bà nương này hãy để cho ta thu thập!” Hình Thiên thấy Cửu Phượng muốn động thủ, liền bước lên phía trước, một cổ yêu quang cuốn thẳng Quan Âm, ngay cả bọn người Thái Y cùng Nghê Thường cũng không buông tha.

Quan Âm liền vội giơ tay ném đi, Thất Thái Liên hoa bay lên cao khoảng một ngàn trượng, đem các sư huynh muội bảo vệ, cùng Hình Thiên đấu pháp.

Thái Y cùng Nghê Thường hoa dung thất sắc nói: “Sao lại như thế, sư huynh nhanh mau dừng tay.”

Hình Thiên chính là hạng người hung tàn, đối Lâm Phong chúng đệ tử nửa điểm hảo cảm cũng không có, làm sao dừng tay, cười to nói: “Cha người không biết tốt xấu, ý vào thần thông bắt buộc ta nhập vào làm môn hạ. Hôm nay đang muốn cho bọn người thần hình câu diệt, mới có thể giải mối hận trong lòng của ta!”

Hồng Bào lão yêu tự vào làm môn hạ Lâm Phong, được không ít chỗ tốt, lại biết tiện nghi sư phó có Thánh Mẫu nương làm chỗ dựa, bởi vậy sớm đã thu tâm. Giờ phút này thấy Hình Thiên hung ác, cũng rút ra Thiên Ma kiếm, quát: “Thằng nhãi này người đừng vội can rờ, trước để lão tổ kiến thức chút thủ đoạn của người!”

Cửu Phượng đứng một bên không động thủ cười lạnh nói: “Loại tôm tép nhãi nhép có năng lực gì, mà lại bảo Cửu Phượng ta có chút thủ đoạn!”

Hồng Bào lão yêu nhìn thấy Cửu Phượng, nhưng lại cảm thấy còn có chút ràng buộc. Nhưng mà lúc này không giống ngày xưa, lão yêu đã tu thành Nguyên Thần thứ hai, lại được Lâm Phong ban thưởng cho Thiên Ma kiếm không thua gì Tiên Thiên thập đại thánh khí, tất nhiên là dũng khí mười phần, kêu ha ha mà nói: “Sư phụ ta pháp lực Thông Thiên triệt địa, cả Tây Thiên cổ Phật cũng không phải đối thủ. Người cái giá bà nương (có chồng) này có thể được vào sư môn ta làm môn hạ, lại còn muốn phản bội sư môn. Sau này đại kiếp mà tới thì cuối cùng cũng không thể trốn thoát, lão tổ ta hôm nay sẽ ra tay, tổng người vào luân hồi.”

Cửu Phượng đại hỏa, “Thật to gan, thứ nô tài người cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn.” Giận dữ gào một tiếng, đỉnh đầu một cổ yêu quang lao ra như sóng cuộn, nhằm hướng Hồng Bào lão yêu bay tới. Trong đó còn kèm theo quang mang xanh tím mật mù không ngừng lưu chuyển, thực ra Cửu Phượng tại trong Cực Lạc cung hấp thụ Hồng Mông tử khí tinh luyện bản Hồng Mông bốn mạng huyền quang.

Yêu vân cuộn cuộn đung đưa, thế không thể đỡ, ba đào cuộn cuộn hướng Hồng Bào lão yêu.

“Giá bà nương này quá lợi hại!” Hồng Bào đương kinh hãi, trong lòng biết Cửu Phượng chính là thượng cổ yêu thần, pháp lực thần thông không dưới trăm hai đại thân ngoại hóa thân Đạo gia kim tiên. Chính mình so với hắn thua khá xa, không dám khinh thường, vội vàng quát một tiếng. Vận khởi Thiên Ma kiếm, trong hư không vô số màu đen kiếm quang tràn ra, đánh tan yêu vân.

Cửu Phượng thấy Hồng Bào lão yêu có được Thiên Ma kiếm, càng giận không thể nuốt. Nộ quát một tiếng, yêu vân lại lần nữa ngưng tụ lên, lao nhanh kích động, tựa hồ muốn đem đánh rách cả hư không. Sóng dữ dâng lên, cuốn về phía Hồng Bào lão yêu, ẩn trong mây một cổ tử quang ngưng tụ, hóa thành đại thủ, muốn nắm đầu Hồng Bào lão yêu .

Hồng Bào lão yêu áp lực tăng cao, cảm thấy cả kinh. Vận khởi toàn thân pháp lực, ra sức nâng lên Thiên Ma kiếm, màu đen kiếm quang tại quanh thân ngàn trượng kích động không ngừng. Bảo vệ bản thể, hét lớn: “Chư vị sư đệ sư muội nhanh tới hỗ trợ ta!”

Tiểu Bạch long Ngao Liệt cùng Tổ Hà tiên tử đã sớm toàn thân đề phòng, nghe được Hồng Bào lão yêu kêu to, lớn tiếng đồng ý, vận khởi Phá Ma Thần toa hướng Cửu Phượng mà đánh.

Tổ Hà tiên tử cũng không chậm trễ. Vội vàng lấy ra Hỗn Độn Thiên La tán, một mảnh kim quang hướng Cửu Phượng xoạt xuống tới.

Pháp lực Cửu Phượng còn hơn mọi người rất nhiều, chúng đệ tử của Lâm Phong cũng chỉ có Quan Âm mới có thể chống đỡ. Tất nhiên là không đem Tiểu Bạch long để vào mắt, chỉ là Cửu Phượng hiện tại thực cùng đỉnh, toàn thân một cái pháp bảo cũng không có nên cực kỳ ghen tị pháp bảo của mọi người, thầm nghĩ: “Cực Lạc cung chủ có Thánh Mẫu nương nương bảo hộ mà mạnh mẽ chiếm lấy không ít đỉnh cấp pháp khí. Vừa vận thu mấy cái pháp bảo này của bọn tiểu bối, sau này có thể dùng để ngăn cản kiếp số!”

Lập tức lấy ra Luyện Yêu Hồ, nhìn trời ném đi. Một cổ yêu quang vọt ra, hướng mọi người cuốn tới, yêu quang tựa giống như ngược hướng thiên hà liên tục không dứt. Bọn người Hồng Bào lão yêu cảm giác được bốn phía lộ vẻ yêu khí tung hoành, không có giới hạn. Một cổ hấp lực mạnh, ngay cả đứng vững cũng khó khăn phi thường, lập tức đại kinh thất sắc.

“Yêu nghiệt, dám dă thương sư huynh của ta!” Lão Chí Minh vô cùng tôn sư trọng đạo, đối vài vị đồng môn sư huynh đệ cùng sư tỷ muội tình nghĩa cũng là rất sâu. Làm sao trơ mắt nhìn xem Hồng Bào lão yêu cùng Tiểu Bạch long cùng với Thanh Hà bị Cửu Phượng bắt đi, vội vàng vận khởi phi kiếm dùng bốn mạng nguyên thần tế luyện hướng Cửu Phượng đánh tới.

Trong chúng đệ tử Lâm Phong thì lão Chí Minh pháp lực đạo hạnh là kém cỏi nhất, so với Cửu Phượng quả thực là cách xa vạn dặm, sao có thể làm bị thương Cửu Phượng. Chỉ thấy Cửu Phượng cười khẩy một tiếng, trong yêu quang có một bàn tay lớn màu tím lao ra vừa lật một cái liền đem phi kiếm kia thu đi.

Lão Chí Minh quá sợ hãi, vội vàng lớn tiếng hô: “Hai vị sư tỷ nhanh chóng đến hỗ trợ!”

Thải Y, Nghê Thường tỷ muội cùng Thạch Cơ, tiểu Thanh đang do dự, lúc này thấy lão Chí Minh phi kiếm cũng bị Cửu Phượng thu đi, tiểu Thanh cắn răng nói: “Cửu Phượng sư tỷ, người bất tuân sư mệnh, phản bội sư môn, lại theo làm khó sư huynh tỷ muội chúng ta, chúng ta sẽ không khách khí!”

Cửu Phượng cười gằn nói: “Ai là sư tỷ của người, thử làm cho ta biết một chút các người có thủ đoạn gì!”

Thải Y cũng nói: “Đắc tội, sư tỷ!” Lại hướng Hồng Bào lão yêu nói: “Hồng Bào sư huynh, bày Đại La kiếm trận!”

Hồng Bào lão yêu tuy trong tay có Thiên Ma kiếm, chỉ là pháp lực kém quá nhiều, bị Luyện Yêu Hồ hút lấy, thân còn không tự chủ được, ở đâu còn có thể thêm một tay bày Đại La kiếm trận. Chỉ có thể nâng lên Thiên Ma kiếm bảo vệ thân mình.

Tổ Hà tiên tử cũng vận khởi Hỗn Độn Thiên La tán, đem mình và Tiểu Bạch long bảo hộ ở dưới, đầu còn dư lực.

Tiểu Thanh vội bảo: “Các vị sư muội, chúng ta nhanh chóng động thủ!” Rồi lấy ra Thiên Tuyệt kiếm, hướng Luyện Yêu Hồ chém tới. Thải Y cùng Nghê Thường cũng liền mang ra Thiên La kiếm cùng Thiên Huyền kiếm chém về phía Luyện Yêu Hồ.

Thạch Cơ thì té lên Thất Bảo Lưu Ly trận, một cổ quang thải xuất hiện, hướng đánh vào đầu Cửu Phượng.

Cửu Phượng tuy pháp lực hơn mọi người rất nhiều, nhưng chúng đệ tử Lâm Phong pháp bảo quá lợi hại, không thể phân thân áp chế, đành phải buông tha Hồng Bào lão yêu cùng Tiểu Bạch long, Tổ Hà. Luyện Yêu Hồ vừa chuyển, yêu vân hướng Thải Y tứ nữ cuốn tới.

Bỗng nghe được trên chín tầng trời một tiếng chấn động, cả hư không đều kịch liệt run run. Một tiếng hét to vang lên, một cây gậy chống trời từ phía trên hung hăng lao tới nện xuống Luyện Yêu Hồ. Luyện Yêu Hồ ăn một đập này, lập tức yêu quang tứ tán, quay tít một vòng mà rơi xuống.

“Không tốt.” Cửu Phượng lấp bắp kinh hãi, vội vàng thu lại Luyện Yêu Hồ.

Trong tiếng cười quái dị, đã thấy Hầu tử hạ xuống, vung bổng đánh tan yêu quang, lại một gậy đem Hình Thiên té ngã. Giờ mới hiện ra chân thân, xếp đặt thể Kim Kê Độc Lập, gãi tai cười to nói: “Nếu lão Tôn ta đây không sớm đã có nói trước, nhất định đem thẳng nhãi một gậy đánh thành bánh thịt!”

Cửu Phượng cùng Hình Thiên đại kinh thất sắc, thầm kêu không ổn. Trong lòng biết Hầu tử này tại trong lò Bát Quái của lão quân không những không chết cháy, hơn nữa còn đạt Thái Ất Kim tiên thể. Pháp lực thần thông không dưới Tây Thiên cổ Phật, tuyệt đối không phải địch thủ, đâu còn dám đấu thêm, vội vàng giá khởi độn quang chạy trốn chết.

Hầu tử cũng không đuổi theo, chỉ lộn mấy cân đầu vân chỉ vào Quan Âm mắng: “Giá bà nương này cũng quá ác, lão Tôn ta đây nếu không có đã đáp ứng sư phó, bằng không nhất định đánh ngươi vài gậy cho hả giận!”

“Sư huynh đã tới sao?” Mọi người thấy Hầu tử đột nhiên xông ra, đều là mừng rỡ. Tiểu Bạch long liền vội vàng hỏi, chỉ vì cái tên Hầu tử này từng đi Cực Lạc cung mượn pháp bảo đối phó Ngưu Ma vương, từng trước mặt mọi người đã bái Lâm Phong làm sư phụ, chính là mọi người đồng môn sư huynh đệ, còn có chút tình đồng môn, không giống Cửu Phượng cùng Hình Thiên, công nhiên mưu phản sư môn.

Hầu tử trảo đầu gãi tai, táo bạo nói: “Không nghĩ tới lão Tôn ta đây hôm nay ngay cả Như Lai cũng không phải đối thủ, lại còn muốn bái Cực Lạc cung chúa làm sư phụ, thật sự là tức chết ta mà!”

Mọi người nhìn nhau, không biết Hầu tử này có phát bệnh thần kinh. Nhìn Hầu tử ở đó càu nhàu, cũng không dám tiến lên để hấn nhìn thấy, chỉ dám ở phía xa quan vọng.

Quan Âm thầm nghĩ: “Cái con khỉ này không biết là lai lịch ra sao, hôm nay pháp lực thần thông cũng không dưới Như Lai, hay là ít chọc mới tốt!”

Hầu tử tựa hồ cực kỳ ủy khuất, phát một hồi bực tức, Thạch Cơ mới tiến lên kêu một tiếng: “Ngộ Không!”

Hầu tử gãi gãi đầu, cười tường vân hạ xuống, nhìn xem Thạch Cơ, đột nhiên biến có chút nhú mày.

Thải Y cùng Nghê Thường tính tình còn trẻ con, tiến lên nhổ lông khỉ trên người Hầu tử, cười khanh khách nói: “Tôn sư huynh, sư muội một mực đều ở nhớ thương ngươi đó. Người như thế nào không đến gặp nàng, trở về ta nhất định nói cho Phụ thân trừng phạt nặng ngươi.”

Hầu tử lộn một cân đầu vân ra ngoài, nổi trận lôi đình nói: “Ta hận không thể một gậy đem hấn đánh thành... Hắc hắc!”

Mọi người vừa nghe, còn không biết Hầu tử lại chịu đau khổ dưới tay sư tôn. Hơn phân nửa cũng là bởi vì duyng có sư phó mới có thể chạy đến nơi đây, vội vàng truy vấn, nhưng hầu tử lại không nói.

Vẫn còn Thạch Cơ cực kỳ có nề mặt, tội nghiệp nhìn Hầu tử vài lần, mặc dù là không thể vạch trần Hầu tử, nhưng lại đem sự thật uốn lượn một chút nói rõ ra.

Ban đầu là Thái Huyền bắt Hầu tử xuống Thiên đình, bởi vì là Hầu tử cùng Thạch Cơ tình nghiệt chưa xong, mới khiến cho Hầu tử đi tới gặp mặt.

Hầu tử căn bản sẽ không tới, Thái Huyền nói: “Người nếu không nghe lời ta, ta liền đem ngươi lại nhốt thêm năm trăm năm!”

Hầu tử bị Như Lai đè ép năm trăm năm, sao có thể lần nữa ăn thiệt thòi trước mắt, vội vàng vâng mệnh, cân đầu vân lắc mình xuống tới. Đúng lúc Cửu Phượng muốn đem chúng nữ hấp vào trong Luyện Yêu Hồ, mới một gậy đánh rớt Luyện Yêu Hồ.

233. Chương 52: Nhất Ba Vị Bình

Nghĩ rồi lập tức quát Hình Thiên độn quang bay đi.

Hình Thiên tuy có không cam lòng, nhưng cũng biết ngàn vạn lần mình không phải là địch thủ của Hầu tử, lại không muốn ngang bướng với Cửu Phượng nên cũng khởi độn quang ẩn vào đó mà bỏ chạy về động phủ. Ở đó hấn và Cửu Phượng đã liên thủ lập ra cấm chế trùng điệp. Tuy rằng không ngăn được Hầu tử nhưng mà có thể kéo dài thời gian để cho hấn và Cửu Phượng thông dong rời đi.

Hầu tử bị Lâm Phong dưới dạng Thái Huyền hóa thân bắt giữ ở thiên đình đã sớm nuốt hận trong bụng nên sao chịu thôi.

Hắn gầm lên một tiếng, vừa muốn gọi cân đầu vân đuổi theo để đưa hai người vào thần hình câu diệt. Nào ngờ có Thạch Cơ thiện tâm vội vã xông về phía trước tới kéo Hầu tử mà nói: “Sư huynh, để cho bọn họ đi thôi, sư tôn nói hai người đó sau này tự có số phận”

Hầu tử cả giận nói: “Sư tôn, sư tôn, tiên nữ người cả ngày chỉ biết nghe sư phụ. Người mau lui ra, hôm nay lão Tôn nhất định phải đem hai tiểu yêu bắt giữ để giải nổi hận trong lòng”

Đám Thái Y Nghê Thường cũng không thích giết người, thấy Cửu Phượng và Hình Thiên hai người bỏ chạy, cũng đều tiến lên khuyên bảo Hầu tử. Hầu tử cực chẳng đã đành phải thôi. Chỉ là hãy còn lửa giận khó nén. Nay linh cơ vừa chuyển chợt nhớ tới từng cùng Ngưu Ma vương ở Tích Thạch Sơn có chút khúc mắc bèn nói: “Các vị sư muội, các người nếu không có chuyện gì khác, không ngại cùng lão Tôn đi tìm Ngưu Ma Vương thanh toán nợ cũ?”

Nghê Thường thích nhất náo nhiệt, nghe vậy lập tức vỗ tay khen hay.

Còn lại mọi người cũng đều là rồi việc, hơn nữa khi xuất cung thì sư tôn đã giao phó là để cho đi rèn luyện khi có cơ duyên. Nhưng không có nói cụ thể nên mừng rỡ cùng Hầu tử đi góp vui.

Lập tức cười lên tường vân chập trùng, áng mây pháp phối. Môn hạ đệ tử Cực Lạc cung độn quang nhằm hướng Tích Thạch Sơn mà đến.

Đi được ước chừng nửa giờ, Hầu tử ngại đám chúng nữ Thái Y pháp lực quá kém, đằng vân quá chậm, sau một hồi gãi đầu gãi tai thì lắc mình gọi ra một đám mây kim hồng từ phía chân trời nổi lên cuộn cuộn luôn cả đám chúng nữ Thái Y. Mười vạn tám ngàn dặm thoáng chốc lướt qua, chỉ trong chốc lát đã tới Tây Ngưu Hạ châu.

Lại nói hai vợ chồng Ngưu Ma Vương và Thiết Phiến tiên tử vốn bởi vì bị Hầu tử phá huỷ Tích Thạch Sơn khổ cực mới dựng nên mà tức giận khôn nguôi, thế phải báo thù này.

Sau biết được Hầu tử bị Nhân giáo Thánh nhân Thái Thượng Lão Quân tống vào lò Bát Quái dùng lửa Tam Vị Chân hỏa thiêu luyện thì cơn giận liền tiêu tan rất nhiều, lại quay về thu dọn đồng đồ nát làm mới.

Hai vợ chồng đều là hạng người có pháp lực cao cường, bỏ ra chưa đến mười năm công phu thì ở Tích Thạch Sơn một lần nữa xây lên cung điện. Lại tuyển nhận rất nhiều yêu vương pháp lực cao cường, thế lực so với trước kia chỉ có hơn chứ không kém.

Hôm nay, Ngưu Ma vương đi tuần một chuyến, trong lúc vô ý nghe được Hầu tử chẳng những không bị chết cháy, hơn nữa pháp lực lại càng cao thâm, lần thứ hai náo loạn thiên cung thì lập tức sợ hãi.

Sau khi về cung lập tức cùng Thiết Phiến tiên tử thương nghị đối sách.

Có điều vợ chồng hai người còn chưa thương nghị ra đối sách, liền có tiểu yêu thất kinh vào báo, Tề Thiên đại thánh dẫn chúng môn hạ đệ tử Cực Lạc cung đến đây đòi nợ.

Ngưu Ma vương kinh hãi: “Bản vương cùng Cực Lạc cung chủ ngày xưa không oán, gần đây không thù. Việc Hầu tử khi dễ ta cũng đã bỏ qua, sao lại còn phái môn hạ đệ tử đến đây tìm ta gây phiền phức, làm thế nào cho phải?”

Thiết Phiến Tiên tử cũng là tâm trạng giạt mình. Nói là Cực Lạc cung chủ tuy rằng nổi lên có vài trăm năm, nhưng danh tiếng cũng đã rung động tam giới. Lại thêm Cực Lạc cung chủ đã ký thác ngũ niệm, chỉ còn một niệm chưa cắt chỉ còn cách Hỗn Nguyên Đại Đạo có một bước chân.

Hơn nữa lại có rất nhiều đỉnh cấp tiên thiên pháp khí, đạo hạnh thần thông còn trên cả Bà Sa Như Lai. Đừng nói là vợ chồng hai người, cho dù là Di Lặc Nhiên Đăng cổ phật tới thì cũng uống công.

Thiết Phiến tiên tử nói: “Con khỉ này pháp lực cao cường, lại có đệ tử Cực Lạc cung trợ giúp. Vợ chồng hai người chúng ta sợ là khó lòng chống đối, không bằng đến Đông Hoàng cung né tạm một thời gian, ngày sau lại tính kế”

Ngưu Ma vương cả giận nói: “Vợ chồng chúng ta cũng là yêu tộc, thời Hồng Hoang thượng cổ với Thiên hoàng đã có công hiển. Cùng Cực Lạc cung chủ mặc dù không giao tình, nhưng mà không có oán cũ, đối với Ma Môn là địch. Vì sao lại chẳng để cho có thể diện, năm lần bảy lượt khinh rẻ ta. Vả lại đệ tử môn

hạ Cực Lạc cung cũng nhiều người là yêu tộc ta, ngay cả nữ nhi cung chủ cũng đầu nhập đường súc sinh, mang kiếp yêu thân. Sao có thể nặng bên này nhẹ bên kia như vậy”

Thiết Phiến tiên tử cũng cả giận nói: “Bây giờ nói những điều này vô dụng, lão nương cũng không muốn nhập Luân Hồi. Người rút cuộc có đi Đông Hoàng cung không?”

Ngưu Ma vương tuy là không muốn mất thể diện, nhưng là biết vợ chồng hai người ngàn vạn lần không phải đối thủ của Hầu tử. Hắn mặc dù đã đắc đạo trước thời kì hồng hoang đại chiến, nhưng ở thời kì thượng cổ cũng chỉ là tiểu yêu không có tiếng tăm, làm nô bộc cho Nhân giáo Thánh tôn Thánh nhân Thái Thượng Lão Quân hợp tác với tọa kỵ Thanh Ngưu để cùng nhau kéo xe cho Thiên Hoàng Thái Huyền.

Trong thời Thượng cổ yêu ma đại chiến thì tu hành chưa từng hiểu thấu Tam thanh. Chỉ đến giai đoạn sau cùng đứng ra thu dọn tàn cục thì Thanh Ngưu bị Thái Thượng Lão Quân thu làm tọa kỵ, vào làm môn hạ Thái Thanh, đến giờ đều ở Huyền Đô cung tinh luyện Thái Thanh tiên pháp.

Còn Ngưu Ma vương năm đó pháp lực thấp, vẫn chưa khiến cao thủ Ma Môn chú ý, bởi vậy may mắn tránh được một kiếp. Sau đó cùng Thiết Phiến tiên tử ở Tích Thạch Sơn an cư lạc nghiệp, đến giờ cũng dựng được một mảnh cơ nghiệp. Ai ngờ mấy chục năm trước bị Hầu tử phá huỷ, hôm nay cũng là có thù mà không thể báo, làm sao mà không tức giận sôi gan với hắn.

Về phần đám yêu binh yêu tướng đã thu nạp, càng không sử dụng được.

Ngưu ma vương do dự một hồi, cuối cùng thì giữ mạng nhỏ quan trọng hơn, phải buông mặt mũi. Lúc này đành cắn răng, vợ chồng hai người ra khỏi Tích Thạch Sơn. Hai luồng thanh hồng lướt đi nhằm hướng Đông Hoàng cung của yêu tộc Đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất.

Lại nói khi vợ chồng Ngưu Ma vương vừa mới bay đi, một đoàn kim quang đã hạ xuống ngay trước núi.

Hầu tử mang theo các sư đệ muội đã tới Tích Thạch Sơn, lập tức tóm lấy một tên tiểu yêu, hùng hùng hổ hổ nói: “Mau đi gọi Ngưu Ma vương ra gặp lão Tôn, nếu không nhất định biến Tích Thạch Sơn thành Tích Thạch động.”

Tiểu yêu quá sợ hãi, “Người là người phương nào?”

Hầu tử cạc cạc cười to nói: “Con bỏ con nhà người nghe cho rõ đây, ông nội Tôn gia là Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không sáu trăm năm trước đại náo thiên cung”

“A, nguyên lai là Tôn đại thánh.” Tiểu yêu vừa nghe xong thì thiếu chút nữa bị dọa đến vãi đái ra quần vội vã chạy vào trong núi.

Hầu tử mặc dù tính tình ưa gây gổ, nhưng cũng biết tiên lễ hậu binh, cố ghìm mình chờ đợi một hồi cũng không thấy Ngưu Ma vương đi ra, lập tức không có kiên trì mà mắng: “Lão Ngưu này không dám đến gặp lão Tôn. Nếu không đánh cho Tích Thạch Sơn của hắn tan nát thì làm sao giải được mối hận trong lòng lão Tôn”

Liên quát biến, mảng Kim Hà nứt ra, gây Như Ý Kim Cô bổng dài ra ước chừng một vạn trượng, chu vi mấy vạn dặm từ trên trời đè ép xuống phía dưới ngay phía trên Tích Thạch Sơn.

“A, không được tạo nhiều sát nghiệp.”

Chúng môn hạ đệ tử Cực lạc cung hạ thấy Hầu tử hung tợn như vậy, nói động thủ là động thủ, không hề dọa dè chỉ một câu.

Thạch Cơ càng uyển chuyển gọi lớn, vội vã đến kéo Hầu tử lại.

Hầu tử lại giật tay ra, nổi trận lôi đình nói: “Nữ tiên này sao lại phiền phức như vậy. Ngưu Ma vương không chịu ra gặp ta, rõ ràng là không để lão Tôn vào mắt. Ta muốn san bằng Tích Thạch sơn để giải tỏa mối hận trong lòng của ta.”

Thạch Cơ vội vàng khóc nói: “Người nên một gây xuống phía dưới sợ không phải muốn giết chết hàng tỉ sinh linh sao. Bồng dưng lấy dím rất nhiều nhân quả đều phải ứng trên người sư phụ. Làm sao không đoái hoài sư môn, mau mau thu Kim Cô bổng.”

Hầu tử cả giận nói: “Lão Tôn đây vạn kiếp không làm ma, lại có Thái Ất Kim tiên thân thể, làm sao phải sợ nhân quả đến. Kiếp số tới cũng tự có lão Tôn chịu, cùng sư phụ có quan hệ gì đâu. Tiên nữ này chớ có dài dòng.”

Mắt thấy Kim Cô bồng sẽ hạ xuống, sợ không phải vậy chốn Tích Thạch Sơn bao nhiêu yêu lớn yêu nhỏ vô tội trong vòng vạn dặm đều phải gặp tai bay vạ gió, Thạch Cơ cũng vội, cả giận nói: “Mau thu Kim Cô bồng.”

Tiểu Bạch long dù thích Hầu tử bụng dạ ngay thẳng, tính tình có cừ oán tất báo. Hắn cực kỳ thân cận cùng vị sư huynh này cũng không muốn Hầu tử lạm sát kẻ vô tội, vô duyên cớ gây ra nhân quả, ngày sau đại kiếp nạn đến chắc chắn kiếp nạn nặng hơn. Bởi vậy khuyên nhủ: “Sư huynh, những tiểu yêu này cùng bọn ta chưa gây thù hận, không bằng tạm tha bọn họ đi. Không sẽ dính lấy nhiều tội quả.”

Còn Quan Âm Bồ Tát với Hầu tử vốn có hiềm khích cũ. Lúc này thấy Hầu tử muốn đại khai sát giới, nếu cứ một gây nên xuống phía dưới, như vậy sinh linh vạn dặm ở Tích Thạch Sơn không phải đều mau đẩy xuống Diêm Vương điện sao. Tạo ra sát kiếp quả thực tuyệt vời. Kết nhân quả lớn như thế, ngày sau đại kiếp nạn tới thì cho dù có thánh nhân che chở, cũng không có khả năng bình yên vô sự. Vì vậy có tâm trạng mừng thầm.

Lão Chí Minh đều tôn sư trọng đạo, với các vị sư huynh đệ và sư tỷ muội cũng luôn chiếu cố, bởi thế cũng tốt bụng khuyên bảo.

Đám chúng nữ Thái Y, Nghê Thường, tiểu Thanh, Thanh Hà đều ra sức khuyên Hầu tử không được tạo nhiều sát nghiệp, lây nhiễm nhân quả.

Nghê Thường cũng kéo Hầu tử lại dịu dàng nói: “Sư huynh, cha nói huynh không thể dính thêm nhân quả thị phi nhiều hơn. Nếu huynh không nghe, ta đây liền dùng bùa cha ban thường thỉnh cha cho thân ngoại hóa thân tới cùng huynh giải thích.”

Hầu tử mặc dù háo thắng, nhưng cũng không phải đồ con lợn. Vừa mới bị Thiên Huyền hóa thân của Lâm Phong bắt giữ ở thiên đình. Trong lòng biết Thiên Huyền chân thân có đỉnh cấp pháp khí từ thời Bàn Cổ khai sinh Linh Lung Bảo tháp trợ giúp có pháp lực vô cùng lớn. Chính mình cũng không phải là địch thủ, nếu như gọi tới, e là không được tốt cho lắm.

Chỉ là hắn cứng đầu cứng cổ, lại thấy Thạch Cơ tức giận mất hạnh trường trường, thật là cũng không hề nề mặt, lập tức trở nên ngang ngạnh, xuất ra một mảnh kim quang hắt Nghê Thường ra, cả giận nói: “Chịu cảnh bất bình này lão Tôn thể không bỏ qua cho Tích Thạch Sơn”

Lúc này phát ra tiếng quát, Kim Cô bồng gia tốc đè ép xuống phía dưới.

Đám chúng nữ Nghê Thường thấy Hầu tử hung hăng như vậy, không nghe khuyên giải thì đều kinh hô.

Thạch Cơ rưng rưng nói: “Nói được đã nói, nói hết sức rồi, danh tiếng đã vậy, danh không bình thường. Chuyện lành như nước, nước có lợi cho vạn vật mà không tranh, chỗ độc ác của mọi người khiến lỗi tắc nghẽn. Chấn đất lành, thiện tâm là bến đỗ của người thiện. Nói điều thiện, làm việc thiện, có thể làm điều thiện, kích động thiện lương. Chồng cũng không tranh, cho nên không oán trách”

“Tội quả quán thân, đại kiếp nạn đến thì chắc chắn kiếp nạn nặng hơn. Ta nguyện lấy thân ta thức tỉnh thiện niệm của người”

Dứt lời liền hóa thân thành đạo thanh quang, trực tiếp lao đầu xuống.

Chúng đệ tử Cực lạc cung chưa từng ngờ tới Thạch Cơ sẽ có hành động ấy nên khi phản ứng thì đầu Thạch Cơ đã lao xuống dưới Kim Cô bồng. Một tiếng ầm ầm nổ, phương viên mấy vạn dặm Tích Thạch Sơn dưới Kim Cô bồng bị đè cho hơi phi yên diệt (tan thành tro bụi).

Đến như Hầu tử cũng không ngờ tới chuyện Thạch Cơ lại dùng mạng mình để đánh thức thiện niệm trong phần hồn của hắn. Đến khi kịp phản ứng thì Kim Cô bồng đã đè ép xuống phía dưới làm Thạch Cơ cũng rơi vào thần hình câu diệt.

“Sư tỷ?” Đám chúng nữ Thái Y vốn đối với Thạch Cơ tình như thủ túc, trước sau đều thất thanh kinh hô.

Lão Chí Minh cảm tình rất phong phú, đối với sự muội thiện lương này cũng có nhiều quan tâm, nay kệ cho nước mắt tuôn trào mà đứng đăm ngực dậm chân.

Gương mặt xấu xí của Hồng Bào lão yêu co gập vài cái, rồi quay đầu sang phía khác.

Mà ngay cả Quan Thế Âm Bồ Tát vốn cùng môn hạ đệ tử Cực Lạc cũng không hợp nhau, chỉ ở một bên xem kịch vui cũng lộ ra vẻ tiếc hận.

Về phần Hầu tử, hắn đứng ngậy người ra tai đó, sững sốt nửa ngày rồi mới lộn một cân đầu lên nhảy lên đám mây nói hỗn hển: “Không có đạo lý, không có đạo lý. Lão Tôn chỉ là tức giận Ngưu Ma vương nên đánh nó mà thôi, nữ tiên hà tất phải lấy mệnh để ngăn lại. Lão Tôn vậy đi âm tào địa phủ thu hồi hồn phách của người rồi phục hồi lại chân thân cho người”

Lập tức một gậy xé rách hư không, lao người xuống địa phủ.

Mọi người còn lại cũng kịp phản ứng, trước sau đi theo xuống phía dưới.

Hầu tử khẩn cấp nóng vội xông thẳng tới Diêm La điện. Tàn Quảng Vương đang làm nhiệm vụ đã sớm được thông báo, vội vã tiến lên đón, cố rặn ra nụ cười mà hỏi: “Vì sao Đại thánh được lúc rảnh rồi đến thăm tiểu vương, mau mời lên ghế trên.”

Đầu năm nay đúng là thần không ra thần, tiên không ra tiên, quỷ không ra quỷ, người không ra người.

Thiên đình tuy rằng là chí tôn tam giới, nhưng từ mấy trăm năm trước Hầu tử đã náo loạn thiên cung, uy nghiêm của thiên đình đã không còn sót lại chút gì. Uy danh Đại thánh vang khắp nơi. Về phần Tàn Quảng Vương tuy cũng là thần của thiên giới, nhưng địa vị thật là hèn mọn, làm sao có dũng khí để đắc tội với Đại thánh.

Cho dù là thần tiên trên trời, khi thấy Hầu tử này thì cũng là tiên thấy tiên sợ, thần gặp thần run.

Hầu tử nào có tâm tình nói lời vô ích, cầm luôn tay Tàn Quảng Vương hỏi: “Mau tra nhanh cho ta, đem hồn phách tiên nữ mới vừa tiến vào Luân Hồi toàn bộ triệu hồi về đây. Nhanh lên để lão Tôn khỏi phải hủy cung điện của người”

“Đại thánh xin chờ, tiểu vương lập tức đi tra.” Tàn quảng vương diên cuồng mà gật đầu, mau chóng lệnh cho bộ Âm Dương tra xét dâng lên.

Hầu tử gãi đầu gãi tai, chờ giấy lát mà đã chê bai, trong phút chốc mà mắng Tàn Quảng Vương mười lần.

Tàn Quảng Vương tuy rằng trong bụng chửi mịa nó, nhưng ngoài miệng cũng không dám có chút bất kính. Mồ hôi đầm đìa mà đem hồn phách nữ tiên trong vòng ba ngày đầu nhập vào Luân Hồi toàn bộ dâng lên cho Hầu tử tìm.

Thiên giới sinh linh đếm không hết, trong vòng ba ngày hồn nữ tiên đầu nhập Luân Hồi cũng có hàng nhiều hơn tí cái. Hầu tử vận khởi thần thông tìm tòi một lần, cũng không tìm được hồn phách Thạch Cơ. Lập tức giận dữ, đem lửa nóng vạn trượng đều phát tiết ở trên đầu Tàn Quảng Vương không may: “Hay cho người một Tàn Quảng Vương, dám giữ hồn phách Thạch Cơ, hãy ném một gậy của lão Tôn”

Tàn Quảng Vương quá sợ hãi: “Đại thánh oan uổng quá. Toàn bộ hồn phách trong vòng ba ngày đã đầu nhập Luân Hồi đều ở chỗ này. Tiểu vương có gan lớn như con trời cũng không dám giữ hồn phách sự muội của Đại Thánh”

Lão Chí Minh cũng tìm một lần, nhưng không tìm được hồn phách của Thạch Cơ.

Mấy chúng nữ cùng Thạch Cơ có tình thâm tỷ muội cũng không khỏi rơi nước mắt.

Nghê Thường không tìm được hồn phách Thạch Cơ, nay thấy Hầu tử lại muốn quát tháo thì không khỏi nhớ lại lời dặn dò lúc xuất cung, lập tức móc linh phù do chính Lâm Phong dùng lực luyện chế rồi bóp nát ra.

234. Chương 53: Dĩ Tử Tương Hoán

Một đạo nhân y phục rực rỡ cười một đầu thái cổ Kim Long bay đến, chính là Lâm Phong dùng huyền môn Bát Bảo Kim Thân tạo ra, kèm thêm phía trên đem theo Thất Thái Nguyên thạch liền biết rằng đích thực là thân ngoại hóa thân thứ hai.

Mặc dù Thái Y cùng Nghê Thường cảm thấy dị thường, nhưng vẫn nhào tới vui mừng gọi: “Phụ thân”. Sau đó lỗ mũi liền cảm thấy cay cay, lập tức òa lên khóc nức nở.

Lâm Phong vỗ về nữ nhi cười nói: “Nữ nhi ngoan đừng khóc, sư tỷ của con lần này gặp chút khó khăn, qua lần này là được an ổn thôi.”

Thái Y vui vẻ hỏi: “Phụ thân có biết hồn phách sư tỷ đi đến đâu không?”

Lâm Phong nói: “Phụ thân tự có tính toán, nữ nhi ngoan chớ nên lo lắng.”

Nghê Thường vừa đảo mắt, liền dùng chân dẫm lên lưng Kim Long hỏi: “Phụ thân, đây là tọa kỵ của người sao?”

Lâm Phong cười nói: “Vài ngày trước phụ thân đi khắp phía bắc của Lư Châu, thì bắt được hai đầu thái cổ Kim Long. Cặp này chính là một đôi vợ chồng, sống vào thời kì thượng cổ Hồng Hoang pháp lực cao cường, vừa lúc cho các người đôi này làm tọa kỵ.” Dứt lời liền quát lớn: “Nghiệt súc còn không mau hiện thân?”

Lập tức một tiếng rống ngâm vang lên, làm chấn động Địa phủ đến cát bay đá chạy, ngư đầu mã diện gào khóc thảm thiết. Lâm Phong dụng thủ nhất ấn (lấy tay ấn một cái), không gian liền khôi phục như cũ. Theo đó một đầu thái cổ Kim Long đang gật đầu đặc ý phá vỡ hư không bay đến, liền cùng mẫu long dưới chân Lâm Phong cọ cọ vài cái, ngoan ngoãn nằm qua một bên.

Lâm Phong dụng thủ nhất chỉ, đem hai đầu Kim Long biến nhỏ đi rất nhiều, đoạn nói: “Các người mặc dù đắc đạo thái cổ Hồng Hoang, có đại pháp lực, nhưng bởi vì Long Châu này mà không thể hóa hình, có thể vào Cực Lạc cung của ta cũng coi như là đại cơ duyên. Ta bây giờ thay vợ chồng người lấy Long Châu này ra, các người tạm thời làm tọa kỵ cho nữ nhi của ta. Sau này tự có cơ duyên thoát khỏi hình dạng này, tham tu Kim tiên đại đạo.”

Nói xong dụng thủ nhất chỉ, nhất thời trong mỗi đầu kim long bay ra một khỏa Long Châu to, vừa có màu xanh biếc lại vừa có màu vàng, bay đến lòng bàn tay Lâm Phong. Sau khi đã biến đổi thì chỉ còn cỡ quả trứng gà, bên trong có quang sáng trong suốt lưu chuyển, xem qua đúng là rất xinh đẹp.

Long Châu này vốn là tinh hoa toàn thân của hai đầu thái cổ Kim Long. Hai đầu Kim Long này từ thái cổ đắc đạo, liền hút thiên địa linh khí tu hành pháp lực Nguyên Thần, chẳng qua do Long Châu hạn chế không cách nào bỏ đi hình rồng để hóa hình. Vì vậy nên một mực vẫn núp ở bắc Lư Châu khổ luyện.

Có lẽ do số kiếp đã đến, nên vừa lúc thân ngoại hóa thân của Lâm Phong vân du* tam giới để tích tu công đức, trên đường đến bắc Lư Châu thì gặp hai đầu Kim Long này. Tâm tư nhất động liền thi triển thần thông đem hai đầu thái cổ Kim Long này thu phục. Trở về đưa cho nữ nhi làm tọa kỵ.

*: dạo chơi

Hai đầu Kim Long được Lâm Phong dùng vô thượng thần thông dễ dàng lấy ra Long Châu không chút tác dụng này liền nhất thời mừng rỡ. Đầu rồng gật lia lịa ba cái, tỏ vẻ nguyện ý làm tọa kỵ cho hai nàng.

“Phụ thân, đây là cái gì?” Thái Y cầm Long Châu trong tay phụ thân hiếu kỳ hỏi.

Lâm Phong nói: “Long Châu đối hai đầu Kim Long này mà nói đúng là vô dụng. Nhưng đối với các người lại có tác dụng lớn, phụ thân sẽ đem hai khỏa Long Châu này luyện thành tử mẫu Thần Lôi để các người phòng thân lúc nguy hiểm.”

Nghê Thường kéo lấy tay áo Lâm Phong nói: “Phụ thân, Tôn sư huynh thật hung dữ, là hấn giết Thạch Cơ sư tỷ.”

Lão Chí Minh tuy cùng hầu tử không quen nhưng cuối cùng vẫn là sư huynh đệ. Hơn nữa hẳn luôn quan niệm thủ túc chi nghĩa(anh em phải có nghĩa khí), liền bước lên phía trước nói: “ Bẩm báo sư tôn, Tôn sư huynh cũng là do không kịp xử trí, nhất thời lỡ tay...”

Đạo hạnh pháp lực của Lâm Phong đã gần đạt đến cảnh giới siêu thoát hư không của Hỗn Nguyên thánh nhân, tất nhiên sớm biết tiên căn hậu quả. Liền khoát tay làm cho Lão Chí Minh cùng các đệ tử đang chen chúc đi lên lui ra, đoạn hướng hầu tử đang gãi đầu gãi tai nói: “ Người tuy nhập làm môn hạ của ta, nhưng căn tính ngang bướng, lục niệm bất định, sát nghiệt lại quá nặng, ngày sau đại kiếp tới tất gặp những kiếp nạn không tưởng được. Thạch Cơ đối với người tình thâm, đã lấy cái chết để thức tỉnh thiện niệm của người. Người do lỡ tay mà giết lầm, ta tạm thời không truy cứu, sau này cần tự giải quyết cho tốt.”

Hầu tử đuối lý, lại tự biết mình sai cũng biết không phải là đối thủ của sư phụ, lúc này ngược lại cam tâm tình nguyện quì xuống tạ lễ: “Đồ đệ đội ơn sư phụ”

Lâm Phong lại hướng Tần Nghiễm Vương đang trốn một bên lau mồ hôi lạnh nói: “ Tiểu đồ ngang bướng, nhiều loạn trật tự Địa phủ, xin đại vương rộng lòng tha thứ.”

Cực Lạc cung quật khởi không đến trăm năm, từ khi Lâm Phong diệt cả Côn Luân, liền uy danh đại chấn. Trừ những tán tiên tiểu yêu đạo hạnh nông cạn hay cô lậu quả văn không biết Lâm Phong là thần thánh phương nào thì không nói tới

Chứ Tần Nghiễm Vương này tuy tại Thiên giới địa vị thấp kém, nhưng là Âm ti đại thần chuyên quản âm dương luân hồi, nên cũng biết chút ít về chuyện tình của vị Cực Lạc cung chủ này.

Lập tức vội vàng đáp lễ nói: “ Không dám, không dám, mời thượng tiên vào trong tạm nghỉ.”

Lâm Phong nói: “Môn hạ đệ tử đang có nạn, ta còn có việc phải làm, không quấy rầy đại vương nữa.” Thân thể dừng lại, một đoàn Thất Thái Thần quang lướt qua, chúng đệ tử cảm thấy hoa mắt, đã ra khỏi Địa phủ.

Chúng đệ tử gãi gãi đầu, đến gần hỏi: “Sư phụ, người có biện pháp cứu Thạch Phàn không vậy?”

Lâm Phong nói: “ Thạch Cơ đã thần hình câu diệt, ta lại không phải là Hỗn Nguyên thánh nhân, làm sao có năng lực cứu được.”

Hầu tử lập tức nhảy dựng lên, cả giận nói: “ Nên làm thế nào cho phải đây, tức chết ta mà, tức chết ta mà.”

Thải Y là phận nữ tức thời kiều nhan thất sắc, Nghê Thường lại càng mau chóng khóc lên: “Phụ thân... hu hu, người nhất định phải cứu...hu hu...cứu Thạch Cơ tỷ.”

Chỉ có Quan Âm mặt không chút thay đổi đứng một bên, cũng không biết đang có chủ ý gì nữa.

Nàng cùng Cực Lạc cung môn hạ đệ tử vốn có hiềm khích, một mực vẫn không chịu cùng Lão Chí Minh thân cận song tu. Tuy làm môn hạ Cực Lạc cung nhưng cùng với những sư tỷ sư muội cùng các sư huynh đệ không có bao nhiêu cảm tình, lại trông thấy Lâm Phong sư phụ tức thì buồn bực không lên tiếng.

Lâm Phong tay áo vung lên, một đoàn Thất Thái Thần quang đem Hầu tử đang lộn nhào dưới đất nhấc lên. Dụng thủ nhất chỉ, đem Hầu tử nhốt giữa không trung, xong xuôi mới cười lạnh nói: “Người, cái con Hầu tử này lại không tuân mệnh ta, sai lầm liên tiếp. Mặc dù thành tựu Thái Ất kim tiên, nhưng ngày sau đại kiếp tới thì đến lúc cuối cùng cũng vẫn có thể gặp tai nạn bất ngờ. Cường giả như Thiên Hoàng mà ở yêu ma đại chiến vẫn mất mạng dưới Huyết Hà sát trận, người há có thể ngoại lệ sao.”

“Thạch Cơ chính là môn hạ đệ tử của ta, từ thời thượng cổ Hồng Hoàng đã cùng ta có tình thầy trò, ta sao có thể để nàng gặp nạn. Chỉ cần qua kiếp nạn này, thì ngày sau sẽ được an ổn. Chỉ là âm dương thảo kia do Dao Trì Kim Mẫu giữ, trong đó có rất nhiều phiền toái, không đơn giản như bề ngoài đâu.”

Nói xong liền dụng thủ nhất chỉ, một khối hạt châu màu đen bay ra, trên không trung xoay tròn, càng ngày tốc độ xoay tròn càng nhanh, đến cuối cùng liền không thể nhận ra nữa.

Hạt châu này chính là Nhiếp Hồn châu do Lâm Phong đoạt được tại Thái Hư cảnh. Đây chính là một kiện tiên thiên linh bảo hi hữu, có thể đem chân linh tán lạc của một người một lần nữa thu thập.

Một hư ảnh cự đại thoáng hiện trên không trung, chân linh tán lạc của Thạch Cơ một lần nữa được ngưng tụ, hướng sư tôn nhẹ nhàng bái lạy, đôi mắt rưng rưng, u oán nhìn Hầu tử.

Hầu tử quát to một tiếng, lộn mình lên trời, lúc rơi xuống đã quì trước người Lâm Phong: “Đa tạ sư phụ.”

Lâm Phong dụng thủ nhất chỉ, đem chân linh Thạch Cơ thu vào Nhiếp Hồn châu, đoạn nói: “Nhiếp Hồn châu mặc dù có thể tụ chân linh nhưng nếu để cải tạo thân thể Thạch Cơ, khôi phục Nguyên Thần pháp lực, không phải Âm Dương thảo của Dao Trì Kim Mẫu thì không thể làm được, chỉ là trong việc này có đôi chút phiền phức. Các người tạm thời trở về đi, ta tự lên Dao Trì gặp Vương Mẫu.”

Âm Dương thảo chính là Dao Trì chi bảo, có thể đoạt thiên địa tạo hóa.

Tạo lại thân thể cho Thạch Cơ đối với Lâm Phong mà nói không phải là việc khó. Khó ở chỗ nếu muốn khôi phục Nguyên Thần pháp lực thì không phải Âm Dương thảo không thể làm được.

Lâm Phong cùng hai nữ nhi ngoan đang nói vài lời thân thiết, thì tiểu Thanh thanh tú động lòng người hỏi: “Sư phụ nếu đã đến Địa phủ, không bằng để đệ tử thuận tiện đi xem Dương sư huynh một chút.”

Chúng sư tỷ muội cùng sư huynh đệ vừa nghe, lập tức nở nụ cười, làm khuôn mặt tiểu Thanh đỏ bừng, xấu hổ vô cùng.

Lâm Phong cười nói: “Dương Tiễn luyện Cửu Chuyển Huyền công, thân mang đại ma kiếp, trừ phi tại đường hầm luân hồi ba trăm năm được Âm Dương Thần Phong gia tăng hình phạt lên gấp đôi mới có thể thoát khỏi ma kiếp, nếu không đại kiếp tới, thì cũng không thể bảo vệ được mình. Hiện nay chính là lúc khẩn yếu quan đầu, người không cần quan tâm, đợi công quả viên mãn, tự có ngày gặp mặt.”

Tiểu Thanh ứng thanh xong, mặt đỏ tới mang tai lui xuống.

Nàng cùng Dương Tiễn lâu ngày sinh tình, tất nhiên là luôn nhớ mong.

Lâm Phong lại gọi Lão Chí Minh qua nói: “Môn hạ chúng đệ tử của ta chỉ có người căn cơ kém cỏi nhất, tu vi thấp nhất, nhưng người bản tính đôn hậu, tôn sư trọng đạo, trọng tình trọng nghĩa, cũng coi như hiếm có. Chỉ là phúc duyên nông cạn, không có nhiều cơ duyên, khó có thể nhìn thấu đại đạo. Sau này cần hết sức tích hạ công đức thiện quả, tới lúc đó mới có thể thấu hiểu kim tiên đại đạo, người nhất định phải nhớ kĩ.”

Lão Chí Minh cung kính nói: “Năm đó đệ tử một lòng học đạo, chỉ vì cầu trường sinh bất lão, nhảy khỏi luân hồi, siêu thoát âm dương. May mắn được lão sư răn lòng thương, thu ta làm đồ đệ, truyền thụ đệ tử tiên pháp, mới biết rằng đại đạo mờ ảo, không thể tìm ra. Hôm nay đệ tử chỉ cầu có thể cùng sư phụ sư nương và các vị sư huynh đệ, sư tỷ muội chung sống bình thường vui vẻ, không nghĩ có cường cầu gì nữa.”

Lâm Phong cười nói: “Người minh bạch là tốt rồi, cần biết tâm ma do dưỡng mà sinh, quá mức cố chấp ngược lại lực cản không thanh tịnh, tâm linh khó mà minh mẫn được. Nếu như tâm tư gạt bỏ được hết tất cả nhân quả, bản thân tự mình minh ngộ, mới có thể hiểu được kim tiên đại đạo.”

Lại hướng hai nữ nhi cùng chúng đệ tử nói: “Các người cũng cần ghi nhớ.”

Chúng đệ tử đều vâng dạ, Nghê Thường kéo góc áo Lâm Phong hỏi: “Phụ thân, chúng ta bây giờ đi đâu?”

Lâm Phong cười nói: “Thiên địa rộng lớn, mỗi người đều có chủ ý của riêng mình, tất cả đều có định số. Các người có thể một mình tiêu dao, muốn tới nơi nào thì đến nơi ấy. Hai thân ngoại hóa thân của phụ thân vân du tam giới (đạo chơi tam giới), tích tu công đức thiện quả. Thứ nhất là có thể tham ngộ Hồn Nguyên thánh đạo, thứ hai là tìm cách cho môn hạ đệ tử chống đỡ qua kiếp số. Nếu gặp phải biến cố, chỉ cần bóp nát linh phù, hai đại thân ngoại hóa thân của phụ thân sẽ đến trước.”

Thải Y liền quần quít lấy cổ Lâm Phong không rời nói: “Phụ thân, nữ nhi nhớ... nhớ mẫu thân cùng ba vị a di quá à.”

Lâm Phong vỗ vỗ nữ nhi nói: “Ngộ sự tùy tâm, bọn ta đang đến phần quan trọng, nếu như còn nhớ mẫu thân, tự có thể hồi cung mà thăm.”

Thải Y nói: “Không đi nữa, con muốn cùng sư huynh sư tỷ cùng đi du lịch, đợi phụ thân cùng mẫu thân xuất quan chúng con sẽ trở về.”

235. Chương 54 : Nhân Quả Tuần Hoàn

Dao Trì nằm ở phía đông của Thiên Giới, do tụ tập linh khí của trời đất mà thành, là thánh địa của Thiên Giới, nơi Dao Trì Kim Mẫu nương nương tu luyện.

Tiên nhân bình thường muốn đến xem, đều bị thần tướng canh gác ở đó bắt lên thiên đình hỏi tội. Chỉ khi nào tới hội bàn đào diễn ra năm trăm năm một lần, Vương Mẫu nương nương mới cho phép mở cửa Dao Trì, mời tất cả các lộ thần tiên, tới tham gia thánh hội*. Tiên nhân được mời tất nhiên là vui vẻ đến phó hội.

Đến đó thứ nhất là có thể thưởng thức đào tiên vốn được xưng là ăn vào sẽ trường sinh bất tử.

Thứ hai là có thể tham gia thánh hội bàn đào đối với thần tiên tam giới là một việc rất đáng tự hào

Thần tiên cũng có cảm xúc, thần tiên cũng có dục vọng, chỉ cần không phải là Hỗn Nguyên thánh nhân siêu thoát hư không, thì cái gọi là thần tiên cũng giống như người bình thường có ham muốn, có thất tình lục dục.

Lâm Phong lên Dao Trì, thì bị Trì Nhật thần tướng gác cổng ngăn lại quát: " Người phương nào lớn mật, sao dám cả gan xông vào Dao Trì thánh địa, mau báo tên."

Lâm Phong nói: "Bần đạo là cung chủ Cực Lạc cung ở Đông Thắng Thần Châu dưới hạ giới, có việc cầu kiến Dao Trì Kim Mẫu nương nương."

Hóa thân này là do Lâm Phong dùng Đạo gia huyền môn Bát Bảo Kim Thân tạo ra. Mặc dù là cùng một người, nhưng tính cách cùng chân thân của Lâm Phong lại khác nhau nhiều. Nếu là Lâm Phong chân thân đích thân đến, thì há có thể cùng tướng gác cổng này nói chuyện.

Cực Lạc Cung quật khởi cả trăm năm, uy danh hiển hách, người nào không biết, người nào không hiểu.

Thần tướng nghe đạo nhân với y phục quái dị này nói là Cực Lạc cung chủ thì nhất thời cả kinh, vội vàng nói: " Xin thượng tiên đợi chút, để tiểu thần đi bẩm báo với Kim Mẫu nương nương."

Lâm Phong chờ không bao lâu, chợt nghe tiên âm vang lên liên hồi, những đám mây ngũ sắc trôi bồng bềnh, làm sắc trời như rực rỡ hơn. Có tiên nữ tán hoa, tiên hạc kêu vang, khung cảnh thật tráng lệ, khiến cho người ta hoa cả mắt, sau đó lại là Dao Trì Kim Mẫu nương nương đích thân ra đón.

Lâm Phong cảm giác như thụ sủng nhược kinh (được quan tâm mà lo sợ), vội vàng tiến lên phía trước cúi đầu nói: " Quấy rầy Vương Mẫu thanh tu, thực là không dám, xin nương nương thứ lỗi."

Thánh nhân siêu thoát hư không sớm đã không màng đến việc của thế tục. Ngọc đế là vua của tam giới, trông coi tam giới thần tiên. Dao Trì Kim Mẫu thân phận vô cùng tôn quý. Trừ phi là thánh nhân đích thân tới, còn chưa có người nào mà người phải tự mình ra nghênh đón.

Thân ngoại hóa thân của Lâm Phong và bản thể chân thân suy cho cùng thì tính cách khác nhau là rất lớn, lúc này thấy Vương Mẫu tự mình ra nghênh đón, sao có thể không cảm thấy thụ sủng nhược kinh cho được.

Hạo Thiên Thượng Đế cùng Dao Trì Kim Mẫu từ trong Hỗn Độn đã nghe tổ sư giảng đạo, linh ngộ ra Huyền Khung đại pháp. Thời đại chiến thượng cổ yêu ma, sau khi Thiên Hoàng Thiên Huyền mất mạng thì được tôn làm tam giới chí tôn (vua).

Dao Trì Kim Mẫu một mực vẫn ở trong Dao Trì thánh địa khổ tu pháp lực Nguyên Thần, không nghe thấy mọi việc ở ngoài. Không bị nhiễm nữa điểm nhân quả, pháp lực đạo hạnh chính là sâu không lường được, như thế nào nhìn không ra đạo nhân y phục rực rỡ kia chính là do Cực Lạc cung chủ dùng huyền môn Kim Thân (Bát Bảo Kim Thân) biến thành hóa thân thứ hai.

" Đạo hữu khách khí rồi." Dao Trì Kim Mẫu vừa đáp lễ, trong bụng thì tính toán một phen, nhất thời chấn kinh, thầm nghĩ: " Không tốt, ta mặc dù cố gắng tránh không cùng Cực Lạc cung chủ kết hạ nhân quả, không nghĩ tới vẫn bị người khác tính kế, làm sao bây giờ."

Lâm Phong thấy sắc mặt Vương Mẫu đại biến, trong lòng đương nhiên biết rõ. Âm Dương thảo kia cùng Dao Trì Kim Mẫu có quan hệ mật thiết, chỉ sinh trưởng ở trên đầu Vương Mẫu nương nương. Nếu muốn lấy Âm Dương thảo, trừ phi giết Vương Mẫu, bằng không thì không còn cách nào khác

Nghĩ vậy lập tức nói: “Bản đạo đến đây có ý gì chắc nương nương đã biết, nếu nương nương chịu cứu môn hạ đệ tử của ta một mạng, sau này đại kiếp xảy ra thì bản đạo tất có báo đáp.”

Wang Mu nghiêm túc nói: “Cứu đệ tử người không khó, nhưng còn gì là thể diện của ta. Hơn nữa, nếu để người ta biết ta cứu đồ đệ của người, thì uy nghiêm của Thiên đình sao có thể tồn tại nữa, việc như thế sao có thể được. Chỉ là chín chín tám mốt trọn vòng luân hồi nên phần số đã hết, người này là con của Nữ Oa nương nương, nắm giữ Như Ý Kim kiếm, Kim Thư Ngọc Diệp. Đại kiếp tới thì chí tôn tam giới cũng chịu suy vong. Chúng ta còn muốn vượt qua độ kiếp, nên cũng không cần phải đắc tội.”

Lập tức cười nói: “Đạo hữu nói giỡn rồi, môn hạ đệ tử của người ta thật lòng không đủ sức cứu được, mong đạo hữu thứ lỗi.”

Lâm Phong khó xử nói: “Nương nương có thể nghĩ lại không, bản đạo mạo muội tương cầu thực ra là một việc bất đắc dĩ. Năm xưa trong Hỗn Độn ta cùng với Hạo Thiên Thượng Đế cũng có vài phần giao tình, nếu nương nương cứu môn hạ của ta, ngày sau đại kiếp đến, bản đạo nhất định trọng báo.” (báo đáp trọng hậu)

Wang Mu nói: “Đạo hữu sao lại ép buộc, ta cùng với Âm Dương thảo chính là cùng mệnh căn (mạng liên thông), thực không thể bỏ.”

Lâm Phong trầm thờ dài, nói: “Thì ra là vậy, bản đạo xin được cáo lui trước.” Dứt lời, thân hóa thành một dải cầu vồng, xông lên Hỗn Độn, hướng về Nữ Oa cung mà đi.

Wang Mu cũng trầm than một tiếng: “Tính toán kế sách cẩn thận, vậy mà kết quả vẫn cùng Cực Lạc cung chủ kết tạo nhân quả. Ngày sau đại kiếp nạn xảy ra chỉ sợ lúc đó phải phí một phen trắc trở.”

Lâm Phong cầu Âm Dương thảo không có kết quả, lại không thể động thủ cưỡng ngạnh mà cướp đoạt. Hóa thân này mặc dù cùng bản thể chân thân giống như cùng một người, nhưng bị biến đổi thành lương thiện, tính cách cùng bản thể chân thân khác nhau rất lớn. Nếu là Lâm Phong đến đây thì vì môn hạ đệ tử, giá nào cũng muốn Âm Dương thảo vào tay.

Đạo qua một vòng ý niệm trong đầu cảm thấy, chỉ có đi Nữ Oa cung cầu kiến Thánh Mẫu nương nương. Cẩn thận suy tính một phen, lại cảm thấy Thạch Cơ có cơ duyên khác. Nhưng cũng không tự mình tính ra về sau như thế nào, trong bụng cảm thấy thật là nghi hoặc.

Đi xuyên trong hỗn độn hồi lâu, sắc trời phía trước sáng rực lên, một cỏi tiên lâm to lớn hiện ra trước mắt.

Bạch Hạc tiên nữ cả ngày nhàm chán, bất chợt thấy một đạo hào quang sáng chói hạ xuống bên cạnh, hiện ra một vị tử y (áo tím) đạo nhân đang đi đến, liền bị dọa cho hồn vía lên mây.

Sau khi hỗn độn khai mở Bạch Hạc tiên tử vẫn sống ở đây, một mực tu hành trong cung Nữ Oa, chưa bao giờ bước ra cửa cung nửa bước, nào có gặp qua thể nhân gì.

Tuy lần trước đã gặp Lâm Phong một lần. Nhưng lần này tới lại là Lâm Phong thân ngoại hóa thân, do đó vẫn chưa nhận ra, lúc này lại càng hoảng sợ, không khỏi quát lên: “Dâm tặc lớn mật, sao dám xông vào Nữ Oa cung, nhanh chóng đi khỏi đây, bằng không ta đem người bắt lại trị tội.”

Lâm Phong cười nói: “Tiên tử không nhận ra ta à, đây là thân ngoại hóa thân thứ hai của bản đạo, nương nương có ở trong cung không?”

Bạch Hạc tiên tử nghi ngờ hỏi: “Người là Lâm sư huynh?”

Lâm Phong trả lời: “Đúng là bản đạo.”

Bạch Hạc tiên nữ vội vàng hành lễ nói: “Nương nương đang ở trong cung, Lâm Phong huynh mời vào.”

Không nói đến việc Lâm Phong trên Dao Trì cầu xin Âm Dương thảo. Lại nói hắn vừa rời đi thì môn hạ chúng đệ tử tại Cực Lạc cung theo nhau hạ xuống độn mây, ở trên một ngọn Linh Sơn mà đùa giỡn. Bỗng nghe tiếng chuông vang lên, một đạo nhân từ hư không mà đến, giống như nhân du đạo bước buột miệng ngâm: “Tiên phi tiên, ma phi ma, kim thư bằng thượng hiện chân linh; yêu phi yêu, phật phi phật, ngọc

bài lục trung kiến bản tâm, đại đạo vô thường, thủy dữ vạn pháp, nhân quả vi bằng, duyên tự bản tâm.” (Tạm dịch : tiên không ra tiên, ma chẳng phải ma, Kim Thư bằng hiển hiện linh thiêng; yêu không phải yêu, phật chưa là phật, trong Ngọc Bài Lục nhìn thấy hồn mình . Đại đạo nhất thời, đường tu vạn nẻo, nhân quả chưa đạt, duyên tự do mình)

Lão Chí Minh từng ở Bà Sa Tịnh Thổ đã gặp qua đạo nhân này một lần, liền kinh hãi vội vàng cúi đầu xuống hành lễ, âm thầm truyền âm cho các sư tỷ muội cùng sư huynh đệ: “ Đạo nhân này là yêu tộc đại thánh, Hồn Nguyên vô cực Thái thượng giáo chủ Đông Hoàng Thái Nhất. Chư vị sư huynh sư tỷ không nên làm bừa, lỗ mãng hành sự.”

Chúng đệ tử lại càng hoảng sợ, vội vàng hành lễ, nhưng không bái lạy.

Hầu tử kia thì lại gỡ đầu gỡ tai, muốn tiến lên xem thử. Có điều uy thế của thánh nhân thì không thể coi thường được. Mặc dù Hầu tử đã thành Thái Ất kim tiên, pháp lực Thông Thiên triệt địa, nhưng ở trước mặt thánh nhân, vẫn không sinh nổi chút tâm tư chống cự nào.

Đông Hoàng nói: “Các người căn tính nông cạn, nhân quả sâu nặng, sau này đại kiếp tới thì sẽ bị kiếp nạn nặng nề, các người gặp ta ở đây âu cũng là có duyên, đặt biệt ban cho các người ngọc phù phòng thân” Tay áo bào vung lên, một mảnh phù triệu màu xanh nhạt chui vào trong lục phủ ngũ tạng mọi người.

Lão Chí Minh vội vàng hô to nói: “ Tạ ơn Thánh Sư ban ân.”

Nghê Thường trời sinh tính lương thiện, hoạt bát. Được cha mẹ cưng chiều, không hề e sợ trong lòng, nhẹ nhàng đi qua kéo tay áo nũng nịu nói: “ Lão bá bá, Thạch Cơ tỷ đã chết, làm sư tỷ cùng các sư huynh rất thương tâm, người có thể cứu vớt sư tỷ sao?”

Thái Nhất cười nói: “Tất cả đều do số mệnh, hết thấy tùy duyên, nửa điểm cũng không cưỡng cầu được, thiên đạo tuần hoàn, nhân quả vô thường. Cha người dính vào nhân quả, liên quan đến môn hạ đệ tử, tự sẽ có kết quả, không cần cố chấp.”

Lại hướng Hầu tử nói: “ Người có muốn đi theo ta tu hành?”

Hầu tử lạy xuống thưa: “Nguyện theo lão sư tu hành.”

Đông Hoàng không nói lời nào nữa, phiêu nhiên rời khỏi, hướng vào trong hỗn độn mà đi.

Hầu tử gỡ đầu gỡ tai, nhìn các sư huynh đệ cùng sư tỷ muội một chút, nói: “Các vị sư đệ sư muội, lão Tôn ta đi đây.” Lập tức lộn mình, hướng vào trong hỗn độn mà đi.

Mọi người ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, sắc mặt đều giống nhau.

Lại nói Lâm Phong thân ngoại hóa thân do Bát Bảo Kim Thân biến thành vào Nữ Oa cung. Thánh Mẫu nương nương đang ở Khán Hoàng đình.

Lâm Phong liền bước lên phía trước quỳ xuống, nương nương sẵn thế vung tay lên, một cổ đại lực nâng Lâm Phong lên, nói: “ Sát kiếp sắp tới, người cần phải giữ tâm thanh tịnh, để sớm kịp đắc đạo. Không nên vì môn hạ đệ tử mà làm bừa. Nếu tâm không tĩnh, lại dễ vướng vào nhân quả, thì lúc đại kiếp đến cuối cùng sẽ gặp nhiều khó khăn. Việc Thạch Cơ ta đã biết, người trở về đi, mọi việc tự có cơ duyên.”

Lâm Phong không dám làm trái, vội vàng lui ra, âm thầm suy nghĩ trong bụng về những lời nương nương nói. Chỉ là qua nửa ngày, cũng không thể lý giải, lại không tính ra chuyện sau này, đành phải thôi.

Vừa mới ra khỏi Nữ Oa cung, Phương Hoàng Thiên nữ từ phía sau đuổi tới nói: “ Sư huynh xin dừng bước.” Lâm Phong xoay người lại nói: “ Tiên tử có gì chỉ giáo?”

Phương Hoàng Thiên nữ cười trong trẻo nói: “Nương nương bảo sư huynh hướng Huyền Đô cung đi một chuyến, liền sẽ rõ.”

“Ta cùng với Lão quân nhân quả đã dứt, làm thế nào mặt dày mày dạn mà đi cầu người ta.” Lâm Phong trong lòng đang đánh thót một cái, thì gặp ngay ánh mắt trong suốt chính đang nhìn mình, giữa lúc ánh mắt đó lưu chuyển rõ ràng là có chút gì đó thật vi diệu. Liền không khỏi đỏ mặt lên, vội vàng cáo từ khỏi Nữ Oa cung.

Đi được nửa đường trong bụng không khỏi suy nghĩ, chính mình chuyển kiếp mà sống, kiếp nạn nặng nề. May được Lão quân ban cho vô thượng pháp khí Thái Cực đồ có thể khai thiên phá địa, biến đổi sinh linh vạn vật nhờ đó mới tu thành tiên đạo.

Sau khi đến Tiên giới đội ơn lão quân lại còn chiếu cố nhiều mặt, nhân tình năm xưa sớm đã trả hết. Hôm nay chính mình đã tự lập môn phái, lại được tổ sư ban cho Như Ý Kim kiếm cùng với hai đại đỉnh cấp pháp khí từ thời khai thiên lập địa. Được sở hữu Hồng Mông Huyền Hoàng nhị khí, Kim Thư Ngọc Điệp, đến khi tam giới sát kiếp, mưu đồ cứu cứu quy nguyên, trộn lẫn Tiên Thiên hỗn độn.

Suy cho cùng thì nói cũng chẳng chung chẳng giúp được cho nguyện vọng. Dù là Phật hay là Đạo, thì cùng hẳn cũng không có nửa điểm quan hệ. Về việc của Thạch Cơ, hẳn căn bản vốn không có suy nghĩ qua việc muốn đi tìm Lão quân nhờ giúp đỡ.

Hôm nay nường nường lại kêu hấn đi tìm Lão quân, Lâm Phong đương nhiên phải suy nghĩ cẩn thận rõ ràng.

* thánh hội: hội của các thần tiên

236. Chương 55: Nhất Ba Hựu Khởi

Lâm Phong trong lòng có chút lo lắng, đứng trước cung bởi hồi bất định, nhất thời lại thấy một cổ mây đen từ Huyền Đô cung tháo chạy ra ngoài. Định xem là chuyện gì, không ngờ chính là đại ma vương Xi Vưu, phía sau lại có tám đạo độn quang đuổi tới, chính là Thượng Động Bát tiên môn hạ của Huyền Đô cung.

Đạo nhân phía trước chính là Dương Thuần Tử Lữ Động Tân, cầm Thiên Kiếm, quát lên: “Ma đầu người ma tính bất diệt, lại thừa dịp lão sư bế quan luyện đan làm ra chuyện phản giáo không tuân thủ nghiêm qui. Còn không mau mau thức thủ chịu trời, theo ta hồi cung nghe Hầu lão sư xử phạt.”

Lâm Phong vội vàng ẩn thân, núp ở một bên xem mọi chuyện.

Chỉ nghe Xi Vưu cười to nói: “Bổn tọa ở tại U Minh giới tiêu dao khoái hoạt, há có thể làm chó giữ nhà cho Thái Thượng lão nhi. Đám người nhãi nhép các ngươi không biết tự lượng sức mình, đừng trách bổn tọa ra tay độc ác.”

Nói xong tay liền ném lên, một vật trắng sáng bay đi ra ngoài. Thượng Động Bát Tiên ứng phó không kịp, nhất thời pháp bảo trong tay bị lấy sạch, kể cả Thiên Kiếm là một trong Tiên Thiên thập đại thánh khí cũng bị thu đi. Tất cả đồng thời la lên thất thanh: “Kim Cương Trạc, giới cho ma đầu người, chẳng những trộm của lão sư Cửu Chuyển Hồi Hồn đan, mà còn lấy cắp luôn Kim Cương Trạc.”

Lý Thiết Quả vội vàng hướng Hà Tiên Cô nói: “Ma đầu kia lấy cắp Kim Cương Trạc của lão sư, chúng ta không thể nhìn được nữa. Lão sư lại đang bế quan luyện đan, Thái Cực Đồ đang ở tại Di La cung của Đại sư bá, đạo hữu nhanh đi Di La cung mượn Thái Cực Đồ, để bắt hàng phục ma đầu kia.”

Hà Tiên Cô nói: “Chính phải như vậy”. Lúc này mới khởi thân độn quang, hướng Thượng Thanh thiên mà đi.

Xi Vưu thừa dịp lúc lão quân bế quan trộm đi pháp bảo cùng Kim Đan chạy khỏi Huyền Đô cung. Trong lòng biết rằng nếu lúc này trì hoãn, đợi lão quân xuất quan, thì có chấp cánh cũng khó bay, nào có lòng dạ đuổi theo Thượng Động Bát Tiên để dây dưa. Sau khi dùng Kim Cương Trạc thu pháp bảo của bát tiên, thân liền hóa thành dải cầu vồng đen chạy vào hỗn độn hướng U Minh Giới mà đi.

Sau này chỉ cần không ra khỏi U Minh giới, thì chính lão quân cũng không làm gì được hấn.

Ma giới đại thánh Vô Thiên cùng Nhân Giáo Thánh Tôn Thái Thượng Lão Quân đều là thánh nhân sớm đã siêu thoát hư không, không còn nhiễm nhân quả. Chỉ cần tránh ở U Minh giới không ra, lão quân cũng không thể nào chạy đến U Minh bắt người.

Đạo lý này mặc dù không ai nói hấn ra, nhưng Xi Vưu lại rất rõ ràng.

Lại nói Lâm Phong ẩn thân trong chỗ tối, vừa nghe Xi Vưu trộm được Cửu Chuyển Hồi Hồn đan của lão quân, lập tức trong tâm vừa động. Chính mình cùng lão quân nhân quả đã xong, thay vì đi cầu lão quân thì lại kết nhân quả, không bằng....

Tức thì đem thân chuyển đi, theo sau Xi Vưu lướt xuống Hỗn Độn.

Thân ngoại hóa thân này là nhờ sử dụng Bát Bảo Kim Thân tạo ra, thân thể do Bàn Cổ lại có đỉnh cấp pháp khí thời khai thiên lập địa biến thành, pháp lực thần thông cao hơn Xi Vưu. Xi Vưu thì đang hấp tấp chạy thực mạng làm sao ngờ tới phía sau có người theo dõi.

Ra khỏi hỗn độn, Xi Vưu vừa muốn tháo chạy về U Minh giới, lại thấy phía trước một đạo nhân với y phục rởn rần cản đường đi, đoạn nói: “Ma đầu người trộm chí bảo của Đạo Đức chân nhân trốn khỏi Huyền Đô cung. Vốn nên bắt người về Huyền Đô cung, chỉ là ta cùng lão quân đã không còn quan hệ, cùng Thái Thanh mỗi đạo khác nhau. Cho nên tạm thời ta cũng không để người phải khó xử chỉ cần người lưu lại Cửu Chuyển Hồi Hồn đan kia thôi.”

Xi Vưu lấp bắp kinh hãi, thầm nghĩ: “Không hay rồi, Cực Lạc cung chủ như thế nào lại ở chỗ này, sợ là khó có thể thoát thân đây.” Lão ma từng tung hoành thái cổ Hồng Hoang, ngoại trừ Hỗn Nguyên Thánh Nhân bất sinh bất diệt, vạn kiếp không làm ma ra, thì dù có e sợ ai cũng không làm mất mặt mình, đoạn âm hiểm cười nói: “Khẩu khí của tiểu nhi người cũng không tệ, đợi bổn tọa bắt người trở về dùng Đô Thiên Ma Hỏa liên tể luyện người thành Thiên Quỷ Ma tướng.”

Tức thời Kim Cương Tráo run lên, nhằm hướng đầu Lâm Phong mà đánh.

Lão ma này cũng thông minh, trong lòng biết thân ngoại hóa thân của Lâm Phong này là do đỉnh cấp pháp khí thời khai thiên lập địa biến thành, pháp lực thần thông còn cao hơn mình, do vậy phải tiên hạ thủ vi cường mới mong thoát được.

Lâm Phong cười nói: “Đạo hạnh tầm thường, mà cũng dám bêu xấu nữa sao.” Tức thời đem một cánh tay thò ra, chiều dài vạn trượng, chụp thẳng vào Kim Cương Tráo.

Lão ma kinh hãi: “Thất Thái Nguyên thạch cùng Linh Lung Bảo Tháp chính là đỉnh cấp pháp khí thời khai thiên lập địa của Bàn Cổ tổ sư, chính là có thể sinh ra Hậu Thiên đệ nhất đại công đức, chống đỡ vạn kiếp. Uy lực cao hơn Kim Cương Tráo này, thẳng nhai này còn đem Thất Thái Nguyên thạch biến hóa khuôn mặt, đúng là thật khó đối phó.”

Nghĩ vậy liền vội vàng niệm chú ngữ đem Kim Cương Tráo thu về. Xi Vưu phần nộ cười một tiếng, liền vung tay ném đi một Thất Diện(Thất Diện Huyết Hồn Phiến ấy) cỡ bàn tay, trên mặt cờ có huyết quang lưu chuyển, lá cờ liền rời tay bay ra phân thành một đoàn gồm bảy cửa, nghênh phong mở ra. Lập tức trong phương viên cỡ ngàn trượng huyết vụ dày đặc,ma khí cuộn cuộn ngút trời, giống như đã đến ngày tận thế.

Âm phong quét qua thân thể một cái làm Lâm Phong đang đứng ở trong trận cũng không nhận được rung mình một cái, thầm nghĩ: “Không hổ đã từng nổi danh, Huyết Hà sát trận được liệt vào một trong tứ đại sát trận quả nhiên danh bất hư truyền. Nếu không phải ta dùng Thất Thái Nguyên thạch nhập vào thân thể, thì khó có thể ngăn nổi, chỉ là ý trời khó cãi. Năm đó, Đông Hoàng có Linh Lung Bảo Tháp, mà vẫn mất mạng trong Huyết Hà sát trận này.”

Bên trong sát trận huyết lãng ngập trời, mây đen cuộn cuộn, vô số yêu ma quỷ quái tựa giống thực mà cũng tựa như ảo, miệng mở lớn ra như những bồn máu, gương nanh múa vuốt hướng Lâm Phong đánh tới. Còn có những Huyết Thần tử từ bốn phương tám hướng đi ra mà rít gào đánh tới, thật là đếm cũng đếm không nổi.”

Huyết Hà sát trận chính là một trong thái cổ tứ đại sát trận, Thất Diện Huyết Hồn Phiến cùng với U Minh Huyết Hà đồng thời được sinh ra, cùng với U Minh Huyết Hải linh mạch tương liên, mà chính là cùng Huyết Hải có liên hệ chặt chẽ với nhau. Yêu ma quỷ quái và Huyết Thần tựa thực tựa ảo, vô cùng vô tận đồng loạt hướng về bên này đánh tới, thực đúng là lợi hại vô cùng.”

Nếu không lợi hại như vậy, thì năm đó Thiên Hoàng Thái Huyền uy chấn thái cổ Hồng Hoang lại có Linh Lung Bảo Tháp hộ thân làm sao có thể táng mạng trong Huyết Hà sát trận này được.

Lâm Phong giữ thân thể dừng lại, theo đó một đoàn Thất Thái Thần quang bùng lên mãnh liệt, dài khoảng trăm trượng, bảo vệ toàn thân. Đoàn huyết lãng thao thiên kia bị Thất Thái Thần quang giải quyết, lập tức nhượng bộ lui đi, vô số yêu ma quỷ quái cùng Huyết Thần đụng vào Thất Thái Thần quang đều lập tức hóa thành không khí.

Đối với Thất Thái Nguyên thạch thì ngoại trừ là tam đại đỉnh cấp pháp khí thời khai thiên tích địa ra, còn không có vật gì là không phá nổi. Hóa thân này của Lâm Phong lại có pháp lực đủ để Thông Thiên triệt địa, Huyết Hà sát trận này mặc dù lợi hại, nhưng vẫn chưa thể gây tổn thương được hắn, đoạn hướng xuống Xi Vưu lão ma.

“Ma đầu ngươi nếu thức thời, thì mau mau giao ra Cửu Chuyển Hồi Hồn đan. Bản đạo chỉ lấy Cửu Chuyển Hồi Hồn đan trở về cứu môn hạ đệ tử, cũng không làm ngươi phải khó xử. Nếu không ta liền bắt ngươi lên Huyền Đô cung giao cho lão quân xử phạt.”

Nói xong Lâm Phong liền thò một cánh tay ra chụp xuống, tức thời biến thành cỡ ngàn trượng, hướng thẳng xuống Huyết Hà sát trận chụp vào Xi Vưu lão ma.

Lão ma vội vàng niệm chú, đem Thất Diện Huyết Hồn Phiên xoay chuyển. Nhất thời trong đại trận âm phong gào thét. Xi Vưu né một trào(nắm, bắt) của Lâm Phong, liền ẩn thân trong đại trận, toàn lực vận chuyển Huyết Hà sát trận, đoạn âm hiểm cười nói: “Có bản lĩnh thì ngươi tới mà lấy, nhưng trước tiên ngươi hãy phá Huyết Hà sát trận của bản tọa rồi hãy nói tiếp.”

Nói xong liền thừa cơ tề lên Kim Cương Trắc, nhắm vào trên lưng Lâm Phong đánh xuống.

Bên trong sát trận âm phong gào thét, huyết sát đầy trời, đưa tay ra không thấy được năm ngón. Lâm Phong mặc dù pháp lực thông thiên, Huyết Hà sát trận này cũng không tổn thương được hắn, nhưng lúc này nhất thời cũng khó tìm được cách thoát khỏi đại trận này. Nghĩ vậy nên hơi chút thất thần liền bị Kim Cương Trắc đánh trúng, cả người ngã nhào xuống.

“Vô Lượng Thiên Tôn!”. Hóa thân này chính do thiện niệm hóa thành, tính cách cùng Lâm Phong bản thể khác nhau rất lớn, bị Xi Vưu dùng Kim Cương Trắc đánh lên, cũng không tổn hại gì, liền đứng dậy niệm đạo hiệu. Hai tay làm động tác bắt ấn chân quyết, đồng thời phát lực quát lên, nhất thời vô tận Thất Thái Thần quang ở trong đại trận được phóng thích ra.

Cảnh tượng tráng lệ giống như lúc Bàn Cổ khai thiên, Hồng Mông phân lập, Lương Nghi mới sinh. Thất Thái Thần quang vô cùng vô tận giống như thiên hà cuộn cuộn đổ xuống. Trong nháy mắt liền đem huyết lãng đang cuộn cuộn ngất trời tách ra, Thất Diện Huyết Hồn Phiên co rút lại như lúc đầu, bay trở về trong tay Xi Vưu.

Xi Vưu kinh hãi: “Thất Thái Nguyên thạch chính là nơi sinh ra hậu thiên đệ nhất đại công đức, đúng là khó đối phó.” Liền vội vàng đem thân nhoáng một cái thoát ra khỏi phạm vi bao phủ của Thất Thái Thần quang. Sau đó liền vòng tay tề lên Kim Cương Tráo hướng Lâm Phong bay tới. Lão ma xảo trá tự biết không phải là đối thủ của Lâm Phong liền ném đi Kim Cương Tráo, phá vỡ hư không bay thẳng xuống Ma giới.

Lâm Phong thấy lão ma bỏ Kim Cương Tráo chạy trốn cũng không đuổi theo. Mà từ trong lục phủ ngũ tạng bay ra một đoàn Thất Thái Thần quang, hóa thành một cái thất thái đại thủ(bàn tay lớn) nghênh đón đem Kim Cương Trắc bắt vào tay. Sau đó toán qua một chút thiên cơ, thân liền hóa thành cầu vồng hướng lên vùng Nam Chiêm Bộ châu mà đi.

Trong Ma giới là một cõi hắc ám, không thấy mặt trời, đập vào mắt chỉ là bóng tối vô cùng vô tận không giới hạn, những đám mây đen lượn lờ liên tục thỉnh thoảng lại hiện ra quỷ hỏa(ma trời) làm cho người ta sởn gai ốc

Bên trong hắc ám vô biên chính là Hỏa Vân Động của chí tôn thánh nhân Ma giới đại thánh Vô Thiên.

Vô Thiên đem bản thể chính là Hỗn Nguyên thánh nhân sớm đã kí thác hư không vào việc giảng đạo, rảnh rỗi thì ở Hỏa Vân Động khai giảng đại pháp, tất nhiên là có vô số người tu ma đến đây nghe giảng.

Ma đạo quỷ dị, đường đi khác nhau.

Người tu ma phần lớn đều làm cho mình trở thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, hình đánh tướng mạo đều bất đồng. Cũng vì mỗi người đối với ma đạo pháp môn linh ngộ khác nhau mà tu luyện có khác, do đó mà có người không có đầu, cũng có người đầu chỉ là một bộ khô lâu, quả nhiên là thiên kì bách quái.

Qua Hồi Phong cốc chính là vào đến Ma giới. Ở đó có Ma giới thánh nhân che chở, tất nhiên được vô sự, mà thánh nhân trong lúc không nhiệm nhân quả, Xi Vưu cũng không sợ Thái Thượng lão nhi tìm mình gây phiền toái.

Mắt thấy sắp đến Hồi Phong Cốc, mà thân ngoại hóa thân của Cực Lạc cung chủ cũng không có đuổi theo, tâm lão ma lúc này mới buông lỏng xuống, nhẹ thở phào một hơi, lại âm thầm tính kế như thế nào báo mối thù này.

“Cực Lạc yêu đạo có thân phận đặc thù, ỷ có Thánh Mẫu nương nương che chở, nhiều lần ức hiếp ta, thế nào cũng phải đòi lại cục tức này. Không bằng bắt môn hạ đệ tử hẩn khai đao trước, đợi thời cơ chín muồi sẽ từ từ cùng hẩn tính sổ cũng chưa muộn.”

Lão ma nghĩ đến đây nhất thời cảm thấy nôn nóng, lại thấy Lâm Phong không có đuổi theo, lập tức lặng lẽ ra khỏi Ma giới, vận khởi Thiên nhân quan sát. Chỉ thấy môn hạ chúng đệ tử của Cực Lạc cung đang ở phía tây vùng nam bộ của Ngưu Hạ Châu, mỗi người đều mờ mịt nhìn quanh, giống như mất đi chủ định, không biết làm sao.

Lão ma mừng rỡ, lập tức ẩn mình đứng dậy một đường ẩn núp đến phía Tây Ngưu Hạ Châu. Thành linh không gian bên cạnh vặn vẹo một trận, tựa hồ là ẩn thân pháp che giấu vô cùng lợi hại của tiên nhân dùng để xuyên thấu Thiên nhân thức. Lão ma kinh hãi, vừa nhảy ra vài bước, đã nghe một tiếng gầm lên: “Khá lắm lão ma, thù cũ chưa xong lại muốn hại môn hạ đệ tử của ta nữa, hôm nay bốn tọa nhất định đem lão ma ngươi luyện vụn yêu phân thân đại pháp.”

237. Chương 56: Huyết Hà Sát Trận

Xi Vưu lão ma cùng Lâm Phong nhân quả sâu đậm, vốn định nhân cơ hội đem đệ tử môn hạ Cực Nhạc Cung khai đao, tiết hết oán giận trong lòng. Nhưng lại không nghĩ tới lão ma còn chưa hiện thân, thì đã bị Thái Huyền phá đi ẩn pháp, nhất thời đại kinh thất sắc.

Hai người này năm đó đều là nhân vật uy chấn thái cổ Hồng Hoang, lúc Hồng Hoang yêu ma đại chiến thì Thái Huyền mất mạng trong Huyết Hà Sát Trận, cùng lão ma kết hạ thù không đội trời chung.

Lâm Phong có được tiên thiên nguyên khí, trọng tụ Thái Huyền chân thân, ở Nữ Oa Cung trải qua bảy bảy bốn mươi chín năm thiên hỏa gia thân, mới vừa rồi còn đem khối khu xác trăm thành thân ngoại hóa thân, trả lại diện mục ban đầu cho Thái Huyền.

Tuy là thân ngoại hóa thân, nhưng cũng là Thái Huyền.

Thái Huyền cùng Xi Vưu nhân quả sâu đậm, không thể hóa giải. Cừu nhân gặp mặt, hết sức đỏ mắt, hơn nữa cái lão ma này lại còn muốn hại đệ tử môn hạ của mình, Thái Huyền làm sao có thể khách khí. Lão vung tay lên, không gian lập tức chấn động kịch liệt, một đạo huyền hoàng khí hóa thành bàn tay khổng lồ màu vàng chụp thẳng vào chân thân Xi Vưu.

“Không xong, trúng phải gian kế Cực Nhạc yêu đạo rồi.” Xi Vưu kinh hãi, “Năm đó pháp lực tên này cùng ta tương xứng, tuy có linh lung bảo tháp hộ thân, nhưng mà kể ra cũng không thể nghịch lại với trời, thủy chung vẫn mất mạng trong Huyết Hà Sát Trận của ta. Ngày hôm nay nhưng lại khó có thể nói rõ ràng, kẻ này bị Cực Nhạc cung chủ nọ trăm thành thân ngoại hóa thân, đem linh lung bảo tháp phụ vào khu xác, tuyệt đối không phải đối thủ.”

Vội vàng chính thân một trận, một đoàn ma vân từ trên đỉnh đầu bay ra, cản lại bàn tay khổng lồ màu vàng, hư hoảng nhất thương, phá khai hư không mà chạy.

“Chạy đi đâu!” Thái Huyền sớm đã đoán được lão ma này sẽ nhanh tay chuồn mất, sao có thể để hẩn đạt được ý nguyện, nộ quát một tiếng, hai tay huy lên, hư không kịch liệt run rẩy. Trong tiếng vang bạo vỡ,

huyền hoàng khí vô cùng vô lượng vỡ tan trong hư không bắn ra ngoài, từ bốn phương tám hướng đem Xi Vưu lão ma vây lại vào trong.

Cứ thể toàn lực mà làm, quyết đem lão ma này chôn trong tay mình.

Xi Vưu lão ma thâm kêu không ổn, vội vàng tế khởi huyết hồn phiên, mở ra Huyết Hà Sát Trận rồi trốn vào trong đó.

Huyết Hà Sát Trận là một trong tứ đại sát trận Thái Cổ, há có thể khinh thường được.

Giữa huyền hoàng khí vô cùng vô lượng, thất diện huyết hồn phiên nghênh phong nhất triển, nhất thời bao quanh ngàn trượng. Xi Vưu thúc dục pháp quyết, thất diện huyết hồn phiên liền câu thông luân hồi lực, cùng với u minh huyết liền thành một thể. Phương viên trong vòng ngàn dặm huyết sát đầy trời, cho dù là huyền hoàng khí nọ có mãnh liệt như thế nào đi chăng nữa, thì cũng không thể công phá được một trong tứ đại sát trận Thái Cổ này.

Thái Huyền vốn là do ác niệm của Lâm Phong sở hóa. Thấy tình cảnh này, nhất thời giận dữ, “Linh lung bảo tháp cùng thất thải nguyên thạch một phá một lập, thất thải nguyên thạch trừ bỏ tam đại khai thiên pháp khí ra thì không có gì là không phá, sao lại không phá được cái trận pháp chó má này. Linh lung bảo tháp không chuyên công kích, vì vậy cũng không thể nào phá được sát trận chó má này chứ.”

Bất quá Thái Huyền năm đó mất từng ở trong Huyết Hà Sát Trận, đối với một trong tứ đại sát trận Thái Cổ này cũng hiểu rõ không ít, ỷ vào có linh lung bảo tháp hộ thân, trừ người Hỗn Nguyên Chí Giáo thánh nhân ra không ai có thể làm bị thương được hắn, lập tức liền thả người nhào vào trong Huyết Hà Sát Trận.

“Hắc hắc hắc!” Thái Huyền nhe răng cười vài tiếng, rồi cười to nói: “Năm xưa ta dù sao cũng chôn trong Huyết Hà Sát Trận, nhưng mà trời xui đất khiến, để xem hôm nay lão ma người còn có thể chạy đâu cho thoát.

Đưa tay tìm tòi, trong khoảng một ngàn trượng, chụp vào phương vị cung đoàn.

Huyết Hà Sát Trận chính là dựa theo thất diện huyết hồn phiên chi lực dùng luân hồi huyết trì chi lực, dựa theo phương vị thất diện diễn hóa mà thành, Thái Huyền khi ở thượng cổ yêu ma đại chiến cũng đã lĩnh giáo qua uy lực của Thái Cổ sát trận, tất nhiên là đối với diễn biến của trận pháp này dè dặt quen thuộc.

Xi Vưu lão ma thấy chỗ mình ẩn thân đều bị Thái Huyền nhìn thấu, biết rõ yêu hoàng đối với Huyết Hà Sát Trận này thật là hiểu rõ, không khỏi âm thầm kêu khổ, vội vàng lại biến hóa tiếp phương vị. Cũng phân ra thành bảy cái thiên ma phân thân phân biệt ẩn trong bảy phương vị, dùng để mê hoặc Thái Huyền.

Thái Huyền đem bảo tháp phụ trên thân thể, có đại công đức trong người, pháp lực sớm đã thông thần, chỉ có dưới hỗn nguyên giáo chủ ký thác hư không, sớm đã có thể mắt nhìn sáu đường, chỗ nào mà không biết điểm kỹ lưỡng này của Xi Vưu lão ma cơ chứ.

Đưa tay tìm tòi, lại chụp về phương vị cung khôn.

Ngay lập tức khiến Xi Vưu lão ma cuống quít biến hóa phương vị, nương theo yểm hộ của Huyết Hà Sát Trận, Thái Huyền tựa như mèo bắt chuột đuổi theo bên trong đại trận, ỷ lại vào Huyết Hà Sát Trận đó mà lão ma lữ lữ tránh được bàn tay của Thái Huyền.

Thái Huyền sớm đã không kiên nhẫn, giằng co một hồi liền dời đi mục tiêu, lấy tay trực tiếp chụp vào huyết hồn phiên, trước phá sát trận, sau đó rồi bắt Xi Vưu lão ma vậy.

Lão ma vội vàng thúc dục trận pháp, thất diện huyết hồn cấp tốc xoay tròn lên, không ngừng biến hóa phương vị, vô số đạo huyết vụ nhanh chóng bay tới, liền thành một mảnh lưới tinh mịn, cản lại công kích của Thái Huyền.

Thái Huyền nộ hỏa bùng cháy, thâm nghĩ: “Linh lung bảo tháp chỉ thủ không công, ta lại thân không pháp bảo, thật khó để phá sát trận này.”

Không nói tới phương pháp Thái Huyền thâm suy nghĩ để phá trận, lại nói tới đệ tử môn hạ Cực Nhạc Cung vốn không biết xảy ra chuyện gì, lại càng không biết Xi Vưu lão ma nọ đang muốn bắt mình khai đao,

thấy đại thân ngoại hóa thân thứ nhất của sư tôn hiện thân cùng đấu pháp của người, lập tức độn quang, xa xa đứng ở trên mây nhìn xuống.

Sao thấy huyền hoàng khí chấn động hư không, chính giữa là một đoàn huyết vụ bảo vệ chặt trận doanh giống như sóng dữ sóng biển, bốn phía đánh sâu vào. Nhưng dù sao cũng không bao vây nổi Huyền Hoàng khí.

Cũng may là Thái Huyền sớm đã đoán được cùng Xi Vưu lão ma động thủ, sóng pháp lực dư ra sẽ ngộ thương môn hạ đệ tử. Cho nên đã sớm thi triển thần thông đem sóng pháp lực dư ra khi hai người đấu nhau phong tỏa lại, mới có thể khiến cho chúng môn hạ đệ tử cùng nữ nhi không bị thương tổn.

Mọi người không thấy rõ được bên trong trận đánh, chẳng qua là nhìn sư phụ cùng người nọ đấu hồi lâu, cũng không thể chế phục được đối phương, Nghê Thường không khỏi tò mò hỏi: “Phụ thân cùng ai đấu pháp vậy, người này thật lợi hại, ngay cả hóa thân của phụ thân cũng không làm gì được hắn.

Mọi người cũng đều không biết, chỉ là thấy Huyền Hoàng khí trong huyết sát quay cuồng. Sóng khí mãnh liệt mặc dù đã được Thái Huyền thi triển đại pháp áp chế, nhưng vẫn như trước khiến cho chúng đệ tử cảm giác được hung hiểm bên trong đại trận, không khỏi âm thầm thay sư phụ lo lắng.

Lão Chí Minh vốn tôn sư trọng đạo nhất, vốn hấn cùng Quan Âm mặc dù đã hợp đạo song tu, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, vẫn một mực lãnh nhàn. Giờ phút này lo lắng cho sư tôn, lão Chí Minh trong lòng biết giữa các vị sư tỷ đệ thì chỉ có Quan Âm đạo hạnh sâu nhất, hiểu biết cũng nhiều, không khỏi hạ da mặt mình xuống hỏi: “Sư tỷ có biết sư tôn đang cùng yêu ma phương nào đấu pháp không?”

Quan Âm lạnh lùng liếc hắn một cái, cũng không có trả lời.

Nàng tuy gia nhập làm môn hạ Cực Nhạc Cung, nhưng nàng vốn chính là Tây Thiên Bồ Tát, được phát quang phổ chiếu, lại bị Lâm Phong cưỡng bạo thu làm môn hạ đệ tử Cực Nhạc Cung.

Tuy biết rằng sư phụ tiện nghi này có lai lịch lớn, không dám phản bội lại môn tường, nhưng oán khí trong nội tâm lại càng ngày càng sâu, cùng chúng môn hạ đệ tử Cực Nhạc Cung cũng không có sắc mặt gì tốt cả.

“Thượng cổ yêu ma đại chiến, Thiên Hoàng Thái Huyền thân vẫn ở trong Huyết Hà Sát Trận, cùng với Xi Vưu lão ma này kết oán quá sâu, hôm nay lại là oan gia chạm trán, chỉ sợ sẽ có một trường ác đấu thôi.”

Quan Âm không để ý tới lão Chí Minh, trong bụng thầm nghĩ nói: “Yêu Hoàng không ngờ đem linh lung bảo tháp kết làm thân thể, pháp lực thông thiên. Lại có đệ nhất đại công đức khai thiên phách, có thể ngự vạn kiếp, mà Xi Vưu lão ma này cũng có Huyết Hà Sát Trận, tốt nhất có thể lưỡng bại câu thương là tốt.”

Quan Âm trong cảm thấy ý niệm trong đầu ám chuyển, nhưng cũng không tính được Xi Vưu lão ma sẽ chuyển hướng tới môn hạ đệ tử Cực Nhạc Cung khai đao.

Thải Y nói: “Chúng ta có thiên la tứ kiếm, không bằng dùng đại la kiếm trận trợ giúp phụ thân một tay được không?”

Chúng đệ tử lo lắng cho sư phụ, tuy biết bản thân pháp lực thấp kém, sự bất khả vi, nhưng lại đồng thanh trầm trọng khen ngợi. (Sự bất khả vi: chuyện không thể làm ngược lại được.)

Quan Âm trong lòng cười lạnh, “Hai kẻ này khoảng cách đến Hỗn Nguyên Đại Đạo cũng vền vền còn kém một bước, chỉ đứng dưới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, pháp lực thông thiên triệt để. Chỉ cần ta hơi chút tới gần một chút, đều sẽ thân hình câu diệt, chính xác là không biết tự lượng sức mình.

Thải Y nhìn khuôn mặt Quan Âm đứng ở xa xa, thầm nghĩ: “Quan Âm sư tỷ pháp lực cao cường, lại có khả năng nhận thức thiên số, phải chỉ có nàng hỗ trợ là tốt rồi a.”

Nghê Thường cùng mấy vị sư tỷ muội khác cũng là đồng dạng tâm tư.

Chỉ có Hồng Bào lão yêu chuyển loạn hai tròng mắt xanh mơn mơn, trong đầu âm thầm chuyển ý niệm, “Muốn lấy chức yêu vương một phương của ta, lại còn muốn bắt môn hạ Cực Nhạc Cung làm đầy tớ, mặc dù hơi nghẹn khuất, bất quá có thể được thưởng thức nhiều đại la cửu chuyển Kim Đan, đem đào vương vạn niên làm cơm bữa, cũng coi như là đáng giá.”

“Cái bà nương này cũng thật ngoan cố, biết rõ sư tôn có lai lịch lớn, vậy mà trong lòng còn có oán khí, sau này hẳn không có kết cục tốt.”

Lúc Hồng Bào lão yêu đang đứng tại đó miên man suy nghĩ, Nghê Thường nói: “Hồng Bào sư huynh, chúng ta cùng nhau bày ra thiên la kiếm trận trợ giúp phụ thân một tay.”

Hồng Bào lão yêu lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn huyết vụ bao vây huyền hoàng khí, trong nội tâm không khỏi nổi da gà lên, vội nói: “Sư muội yên tâm, tôn sư pháp lực thông thiên, lại có linh lung bảo tháp, không có việc gì đâu. Chúng ta pháp lực thấp kém, cho dù bày ra đại la kiếm trận cũng không giúp gì được cho sư tôn, không bằng đợi thêm một lát nữa xem sao.”

Chúng đệ tử bởi vì việc của Thạch Cơ, đều phân rõ đúng mực, cho nên Hồng Bào lão yêu vừa nói xong, đều tỉnh ngộ lại, Thái Y vội la lên: “Vậy làm thế nào bây giờ, phụ thân bây giờ còn phải đi Dao Trì Kim Mẫu cầu âm dương thảo, bây giờ còn chưa thấy trở lại.”

Lúc đang bàng hoàng vô kể, đột nhiên một đạo nhân theo sau hạ xuống, là môn hạ đệ tử của Thượng Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn đại đệ tử Trùng Dương Chân Nhân cầm theo Thái Cực Đồ đến, vừa cười vừa nói: “Nhân quả đến cùng sẽ có báo, sát kiếp rồi cuộc cũng phải gặp, đạo huynh hữu lễ.”

Tiếng cười của Thái Huyền từ trong đại trận truyền ra: “Đạo bất đồng bất tương vi mưu, ta vâng lệnh của tổ sư chứng quán Hồng Mông đại đạo như ý kim kiếm. Nay thiên mệnh cứu cứu qui nguyên, sát kiếp nổi lên chính là số trời mà không vâng Phật Đà. Mời đạo huynh về, ta sẽ tự phá Huyết Hà Sát trận”

Trùng Dương chân nhân cười nói: “Đạo huynh quá lo lắng, mà đầu kia cùng giáo ta vẫn còn khôn quả chưa hết, bản đạo là phụng mệnh chứng giáo lão sư đến thỉnh ma vương hồi Huyền Đô phục mệnh.”

Thái Cực Đồ run lên, hóa thành một cái thất thải tinh kiều, Trùng Dương chân nhân đứng ở trên cầu, thúc dục tinh kiều tiến vào đại trận.

“Thái Cực Đồ.” Xi Vưu lão ma lập tức đại kinh thất sắc, muốn vung chân bỏ chạy, thì bị huyền hoàng khí cuốn lấy, còn có Thái Huyền dùng đại pháp quán lại, làm thế nào cũng không thể thoát thân ra được.

Thái Huyền vốn đang vô pháp với cái Huyết Hà Sát Trận này, thì gặp phải Trọng Dương tử thúc dục Thái Cực Đồ tiến đến, định làm ngưng vận chuyển của Huyết Hà Sát Trận, lập tức nghĩ đến gì đó, cười to nói: “Ta làm theo yêu cầu của người, chân nhân chỉ cần làm ngưng lại Huyết Hà Sát Trận là được.”

Trọng Dương tử cười nói: “Như thế bản đạo liền xem thủ đoạn của đạo huynh vậy.” Lập tức liền dùng Thái Cực Đồ làm ngưng vận chuyển của Huyết Hà Sát Trận, cũng không tiến lên bắt lấy Xi Vưu, chỉ nhìn Thái Huyền thi triển thủ đoạn.

238. Chương 57: Thủy Bộ Nguyên Soái

Lại nói Lâm Phong từng diệt sát môn hạ đệ tử Thục Sơn Bạch Trường Anh, cùng với tổ sư khai phái Thục Sơn Bạch Vân Kiếm Tiên kết hạ nhân quả, Bạch Vân Kiếm Tiên chính là Thượng Thanh môn hạ nhị đệ tử, cùng với Trùng Dương chân nhân này chính là huynh đệ đồng sư môn.

Trùng Dương chân nhân cũng không nhiều lời, chỉ là dùng Thái Cực Đồ làm ngưng vận chuyển của Huyết Hà Sát Trận, nhìn xem Thái Huyền thi triển thủ đoạn.

Huyết Hà Sát Trận bị Thái Cực Đồ trấn trụ, Xi Vưu mất đi lá chắn, kinh hãi nói: “Sớm biết như thế mà, đành vậy.” Vội vàng vận khởi thần thông, lên tiếng quát: “Khai.” Hư không mạnh mẽ run lên, âm thanh “răng rắc” vang lên liên tục, lão ma liều mạng để nguyên thần bị hao tổn, cường chế chấn khai huyền hoàng khí, bỏ chạy đến rụng răng.

Thái Huyền đã thủ thế chờ đợi, sao có thể để cho hắn đào thoát đơn giản như vậy. Lập tức đứng thẳng người, một cỗ huyền hoàng khí từ trên đỉnh đầu xông ra ngoài, hóa thành một cự chưởng hình trảo.

“Ép người quá đáng.” Xi Vưu cũng là nộ hỏa vạn trượng, vội vàng quay người tể khởi huyết hồn phiến ngăn cản một kích. Thái Huyền vượt qua. Song thủ huy động liên tục, một đoàn yêu quang màu xanh mịt mờ

từ bốn phía hướng Xi Vưu vây lại, pháp lực quất lần nữa, liền có vô số thượng cổ yêu tộc huyền ảo trong không gian chấn khởi. Xi Vưu chỉ cảm thấy tâm thần run lên, nguyên thần thiếu chút nữa bị thương tổn.

“Không xong, tên khốn này dùng thượng cổ yêu pháp hại ta.” Lão ma kinh hãi lắp bắp, vội vàng thủ định tâm thần, thi triển lực toàn thân đấu với Thái Huyền.

Có Thái Cực Đồ chế trụ Huyết Hà Sát Trận, Thái Huyền không bị vướng tay vướng chân, liền thi triển hết thần thông.

Chúng môn hạ đệ tử Cực Nhạc Cung thấy hóa thân của sư phụ đại triển thần uy, tín tâm đều đại chấn, chỉ có loại đệ tử không phải người lương thiện như Hồng Bào lão yêu càng sợ, cảm thấy không thể đối đầu với sư phụ lợi hại như vậy.

Đấu nửa canh giờ. Linh lung bảo tháp mặc dù chỉ thủ không công, nhưng Thái Huyền đem bảo tháp nhập vào chân thân, pháp lực thông thần, hơn hẳn Xi Vưu. Lão ma cuối cùng không địch lại, bị Thái Huyền nộ quất một tiếng. Dùng thượng cổ yêu tộc bí pháp đem nguyên thần chấn thương, thi triển vô thượng thần thông đem hắn chế trụ, lấy đi Cửu Chuyển Hồi Hồn đan mà lão ma trộm theo từ Huyền Đô đến chỗ này.

Trùng Dương chân nhân một mực quan sát, thấy Thái Huyền thi triển thần năng chế trụ Xi Vưu lão ma, cũng không khỏi cảm thấy thất kinh, “Tương truyền Linh Lung Bảo tháp cùng với Thất Thái Nguyên thạch chính là do Bàn Cổ tổ sư khai thiên sở sinh. Chính là hậu thiên đệ nhất đại công đức, còn thừa lại rất nhiều tiên thiên pháp khí, chỉ ở đứng dưới tam đại khai thiên đỉnh cấp pháp khí, nhưng mà chỉ nghe qua kì danh. Cũng chưa từng gặp, hôm nay vừa thấy, quả thật không uống công, Cực Nhạc Cung Chủ mượn thân thể Yêu Hoàng cất ác niệm, cùng với Linh Lung Bảo tháp để hóa thân, pháp lực quả thật là thông thiên triệt địa. Khó trách ngay cả cái lão tung hoành Thái Cổ Hồng Hoàng Xi Vưu lão ma này cũng bị hắn chế trụ.”

“Chỉ là, cửu cửu quy nguyên số lượng đã đủ, đại kiếp nạn sắp đến, cũng không biết đến tột cùng là thiên số như thế nào. Chưởng giáo sư tôn cũng chưa từng chỉ thị cho biết, nhưng lại vô cùng lo lắng.”

Trùng Dương chân nhân chính là Thượng Thanh môn hạ đại đệ tử, sớm đã đạt thành tựu độ ách kim tiên. Cách Hồn Nguyên Đại Đạo cũng chỉ vẹn vẹn còn cách một bước, đạo hạnh thâm hậu, tất nhiên là có thể tính ra được một chút nhân quả, biết cửu cửu quy nguyên số lượng đã đủ, đại kiếp nạn cũng sắp bắt đầu.

Mắt thấy Thái Huyền chế trụ Xi Vưu lão ma, e sợ cái lão yêu hoàng này đem lão ma xong việc làm thịt, liền bước tới phía trước nói: “Đạo huynh giữ lấy Cửu Chuyển Hồi Hồn đan, cái lão ma này có thể giao cho bản đạo hồi sư môn phục mệnh.”

Thái Huyền thầm nghĩ: “Cái lão đạo Trọng Dương này chính là độ ách kim tiên thể, pháp lực thần thông không dưới Xi Vưu lão ma. Lại có Thái Cực Đồ trong tay, ta nếu cùng hắn động thủ, khó tránh khỏi phải chịu thiệt thòi, trừ phi mang tới Như Ý Kim kiếm, nếu không không thể chống đỡ.”

Mặc dù không có cam lòng, nhưng vì muốn sớm gọi hồn môn hạ đệ tử về đành phải tạm thời buông bỏ nhân quả cùng lão ma, đem Xi Vưu giao cho lão đạo Trọng Dương, cười hắc hắc nói: “Tất nhiên cái lão ma này cùng đạo môn nhân quả còn chưa có xong, bốn tọa trước hết tạm thời không so đo, đem ma đầu kia giao cho đạo huynh mang về phục mệnh vậy.”

Trọng Dương lão đạo thở dài: “Đạo hữu thông hiểu thiên số, bản đạo thâm tâm bội phục.” Lập tức bắt lấy Xi Vưu, khởi động độn quang trở về Huyền Đô Thiên Bát Cảnh Cung phục mệnh.

Một đạo thất thái thần quang hạ xuống, hai đại hóa thân của Lâm Phong chạm mặt nhìn nhau, Thái Y đạo nhân thở dài nói: “Ta biết ngươi chấp niệm quá nặng, không bỏ xuống được nhân quả cùng Xi Vưu lão ma. Bất quá đại kiếp nạn sắp bắt đầu, Ngọc Diệp còn đang ở trong tay Trần Nguyên Tử, các đệ tử nhân quả càng lún lại càng sâu, đạo huynh cần phải chú ý làm việc, chớ để lại nhiệm nhân quả, ảnh hưởng tới môn hạ đệ tử.”

Thái Huyền cười hắc hắc nói: “Bốn tọa tự có chừng mực, há cần ngươi tới nhiều lời.” Dứt lời liền đem Cửu Chuyển Hồi Hồn đan đưa cho Thái Y đạo nhân, một đạo cầu vồng vàng hiện lên ngang trời còn người không thấy đâu nữa.

Thái Y Nghê Thường thấy phụ thân chế trụ Ma Vương Xi Vưu, cả hai đều mừng rỡ, vừa định bước tới gặp phụ thân thì đã thấy một cái hóa thân khác của phụ thân bay tới. Hóa thân yêu hoàng lại biến mất tầm

nên tất cả đều xúm tới hỏi thăm rối rít.

Nghê Thường ôm cổ phụ thân hỏi: “Phụ thân, vừa rồi cái lão ma đầu kia là ai, thật lợi hại?”

Lâm Phong vỗ đầu nữ nhi cười nói: “Ma Vương Xi Vưu cùng phụ thân còn có nguyên nhân nhân quả chưa xong. Hôm nay lão ma trộm Kim Cương trạc cùng Cửu Chuyển Hồi Hồn đan chạy khỏi Huyền Đô, bị phụ thân ngăn trở, nên mới hướng đến các người hạ độc thủ. Phụ thân cũng vừa mới bắt được hắn, đã giao cho Trùng Dương chân nhân mang về phục mệnh.

Thải Y hỏi: “Phụ thân, Thạch Cơ sư tỷ được cứu rồi sao?”

Lâm Phong cười nói: “Cửu Chuyển Hồi Hồn đan trong tay phụ thân, có khả năng phản hồn.”

Ngay lập tức liền dùng Cửu Chuyển Hồi Hồn đan làm vật dẫn để cải tạo lại thân thể Thạch Cơ.

Chúng đệ tử mừng rỡ, Thạch Cơ vượt qua được một kiếp, tâm cảm sư ân, vội vàng bái lạy.

Lâm Phong nói: “Người bởi vì việc của Ngộ Không, duyên nghiệp quán thân cuối cùng vẫn không thể tránh. Tuy gặp hiểm mà thoát coi như đã qua một kiếp. Ngộ Không đang ở Đông Hoàng cung tu luyện, người có thể đến mà giải nhân quả thì ngày sau sẽ vô sự”

Thạch Ki bái tạ xong, sau khi từ biệt các vị sư tỷ muội cùng sư huynh đệ, liền khởi động độn quang hướng về phía hỗn độn bay đi.

Hai nữ nhi rúc vào trong ngực đòi chơi, Lâm Phong vỗ đầu nữ nhi mà nói: “Đại kiếp nạn sắp bắt đầu, may mắn thì còn có được mấy trăm năm bình an vô sự. Thiên đạo xa xôi, cơ duyên đã định, mỗi lần đại kiếp nạn bắt đầu, tất cả các tiên thiên dị bảo hiện thế, tất cả đều tìm kỳ chủ, giúp người hữu duyên độ kiếp thoát nạn. Các người có chút ít cơ duyên, có thể tùy duyên mà định, nhớ lấy không thể cưỡng cầu.”

“Chỉ còn được mấy trăm năm thanh tĩnh, đại kiếp nạn bắt đầu thì sinh linh tam giới đều bị cuốn vào trong đó. Tiên Phật yêu ma đều phải nhập phàm giới để giải nhân quả sát kiếp, các người có thể hạ phàm, tìm minh chủ phụ tá, đợi sau này qua được sát kiếp là bình an vô sự.”

Chúng đệ tử vội hỏi hắn thêm, Lâm Phong cũng chỉ điểm thêm chút sai lầm, cuối cùng đến Tiểu Bạch Long Ngao Liệt nói: “Người phúc duyên sâu, từ khi nhập môn hạ của ta đều giữ bổn phận, chịu khổ chịu khó tu luyện, căn cốt chi giai cũng là đứng đầu trong môn hạ đệ tử của ta, có thể cùng các vị sư huynh sư tỷ muội các người đi Tây Hải một chuyến. Thao luyện tứ hải thủy quân.”

Ngao Liệt khó hiểu, trả lời: “Cha ta là Bắc Hải Long Vương mà.....”

Lâm Phong khoát tay nói: “Ta biết rõ cha người là Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, nhưng lần này để các người đi Tây Hải trước lại có cơ duyên khác, các người không cần phải hỏi nhiều, đi sẽ biết.”

Thải Y hỏi: “Phụ thân, nữ nhân cũng phải đi sao?”

Lâm Phong nói: “Các người đều có nhân quả hồng trần trong người, có thể trước tiên hướng tới Bắc Hải một chuyến.”

Nghê Thường dụi dụi mắt nói: “Phụ thân nhớ khi nào rảnh đến thăm bọn con.”

Lâm Phong cười nói: “Phụ thân vân du tứ hải, tích tụ công đức để sớm độ thành chính quả, các người cứ việc đi. Khi tu không cần phải lo lắng, nếu có phiền toái phụ thân sẽ tương trợ.”

Lâm Phong lập tức để lại vài câu, thân hóa thái hồng, biến mất không thấy tăm tích.

Chúng đệ tử vui đùa ầm ĩ một hồi, Hồng Bào lão yêu mặt mũi tràn đầy hâm mộ. Quái Thanh quái điều nói: “Tiểu Bạch Long, người nhập môn so với ta trẻ hơn, lại nhận được sự tán dương của sư tôn, lão tổ ta gia nhập sư môn thời gian cũng không ngắn, có thể ít đi được vài câu mắng đã là cầu thân khẩn Phật rồi. Cho tới bây giờ còn chưa được sư tôn tán thưởng qua.”

Thanh Hà tiên tử cùng Tiểu Bạch Long đồng thể song tu, cảm tình rất dày, thấy Hồng Bào lão yêu hâm mộ đến chết, không khỏi trêu ghẹo nói: “Vấn đề tướng mạo ấy mà.”

Chúng đệ tử đều cười ra tiếng.

Tiểu Bạch Long nói: “Hồng Bào sư huynh, chuyện này từ trước đến nay sư tôn cũng không có thiên vị, quả thực là sư huynh đa tâm rồi.”

Hồng Bào lão yêu cười hắc hắc, không nói gì, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Thanh Hà, khiến cho Thanh Hà càng hoảng sợ.

Lại nói tứ hải long vương đồng khí liên thông, chính là Ngọc Đế sắc phong quân hạt Tứ Hải Thủy Vực chi thần, chủ trì phân chia mây mưa. Chức quan tuy không lớn, nhưng cũng coi như là nhất phương hào cường, thủy quân thuộc hạ đâu chỉ hàng tỉ.

Đông Hải cầm đầu trong tứ hải, cứ cách mấy trăm năm, ba vị long vương khác cũng đều tụ lại tại Đông Hải. Hôm nay, Tây Hải Long Vương Ngao Thuận tiếp thỉnh Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm, Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận tới Tây Hải làm khách.

Chắc, nói đến tình huống thiên giới, Nam Hải Long Vương Ngao Khâm thở dài: “Chẳng biết tại sao, ta gần đây luôn cảm thấy tâm thần có chút không yên, tựa hồ như sắp có đại sự phát sinh, không biết mấy vị huynh trưởng có dự cảm gì không?”

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận nói: “Có thể là do yên tĩnh quá lâu, nên mới có ảo giác, không có gì đâu.”

Đông Hải Long Vương nói: “Nghe nói Ngao Thuận hiền đệ có một đứa con bái làm môn hạ Cực Nhạc Cung, không biết là thật hay giả?”

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận không hề nghi ngại nói: “Khuyễn tử trước kia bị một vị tiên nhân đi ngang qua Bắc Hải mang đi, cũng không biết có phải là Cực Nhạc Cung Chủ hay không.”

Ba vị Long Vương khác trong lòng đều biết rõ, Cực Nhạc Cung chỉ mới quật khởi địa giới gần trên trăm năm, thế lực bành trướng cực nhanh, quả thực là nghe rợn cả người. Trên thực tế Cực Nhạc Cung Chủ, pháp lực thần thông càng thâm bất khả trắc, nghe nói ngay cả Như Lai Phật Tổ của Sa Bà Tịnh Thổ còn phải thua dưới tay hắn, khiến cho thiên đình rất là kiêng kỵ.

Tứ Hải Long Vương chính là được thiên giới phong thần, đương nhiên phải có điều kiêng kỵ.

Tây Hải Long Vương vẫn một mực không nói chuyện lúc này chợt nói: “Ba vị huynh trưởng, chúng ta không ngại nói thẳng ra đi.”

Nhìn ba vị Long Vương liếc mắt rồi nói: “Từ lúc con khỉ kia đại náo thiên cung mấy trăm năm trước, uy nghiêm của thiên đình liền không còn tồn tại, thường xuyên có yêu vương dưới hạ giới làm loạn, con khỉ đó cũng đã bái làm môn hạ Cực Nhạc Cung, rồi lại đại náo thiên đình lần nữa. Khó nói được là do Cực Nhạc Cung Chủ âm thầm sai sử. Nhưng mà bệ hạ lại chẳng hề quan tâm, chẳng lẽ ba vị huynh trưởng không phát giác ra có điều gì kỳ quái ư?”

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận nói: “Chẳng lẽ lại có chuyện gì phát sinh?”

Nam Hải Long Vương Ngao Khâm nói: “Tam giới thái bình quá lâu, theo đạo lý mà nói, xác thực hẳn là phải phát sinh sự tình gì, có lẽ khả năng chính là yên lặng trước bão tố a!”

Tây Hải Long Vương Ngao Thuận nói: “Xác thực là như thế, nghe nói Cực Nhạc Cung Chủ tại Thúy Hà Sơn khai cung lập phái, chẳng những thu phục được yêu vương lớn nhỏ của Đông Thắng Thần Châu, mà ngay cả con khỉ kia cũng bái làm môn hạ, Ngao Nghiễm huynh cùng Cực Nhạc Cung là lân cận, khó bảo toàn họ sẽ không đánh chủ ý lên đầu Tứ Hải long tộc chúng ta, không thể không đề phòng.”

Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm cả kinh, “Tứ Hải ta chính là do Ngọc Đế tứ phong làm thân, Cực Nhạc Cung Chủ cho dù không nhìn thiên điều, nhưng chắc cũng không đánh chủ ý lên Long Cung của ta chứ?”

Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận cười hắc hắc nói: “Lời nói như vậy không thể nói chắc được, hiện tại sự yên tĩnh của tam giới quá mức quỷ dị, không chừng một ngày nào đó sẽ gặp phải bão tố kéo đến. Tứ Hải Long Tộc chúng ta mặc dù là thần của thiên giới, nhưng cũng phải vì mình mà suy nghĩ. Bất kể như thế nào, ta cho rằng hẳn nên chủ động hướng Cực Nhạc Cung Chủ bày tỏ thành ý, thử xem phản ứng của đối phương như thế nào.”

Bốn vị Long Vương đang thương nghị, Quý Thừa Tướng bảm bảo, “Bảo đại vương, bên ngoài cung có người cầu kiến, tự xưng là môn hạ đệ tử của Đông Thắng Thần Châu Cực Nhạc Cung.”

“Cái gì?”

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới, bốn vị Long Vương đại kinh thất sắc.

Tây Hải Long Vương thân là chủ, trước hết tỉnh táo lại trước, dùng ánh mắt trao đổi cùng ba vị Long Vương, ba vị Long Vương ngay sau đó liền bước ra mặt sau của tấm bình phong, Tây Hải Long vương Ngao Nhuận lúc này mới hướng Quý Thừa Tướng phân phó nói: “Mời bọn họ vào.”

Quý Thừa Tướng tuân mệnh, Ngao Nhuận lại nói: “Chậm đã, để ta tự mình ra đón.” Lập tức mang theo thị vệ Long Cung, giống trống khua chiêng đi ra ngoài đón, cấp đủ mặt mũi cho chúng môn hạ đệ tử Cực Nhạc Cung.

Tiểu Bạch Long không ngờ rằng Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận lại đích thân ra nghênh đón, định đứng dậy, dù sao Ngao Nhuận cũng là bậc cha chú của hắn, cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh, liền bước tới phía trước nói: “Tiểu chất Ngao Liệt, bái kiến thúc phụ.”

Chúng nữ thì lại hiếu kỳ đánh giá một đám thị vệ Long Cung, hiếu kỳ chỉ chỉ trỏ trỏ.

Còn Hồng Bào lão yêu thì lại nhìn chăm chăm vào Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận cười hắc hắc một cách quái dị, cười đến nỗi khiến cho Ngao Nhuận tâm lý phải sợ hãi.

Ngao Nhuận thấy là Tiểu Bạch Long, cũng không khỏi sửng sốt nói: “Hiện chất đến Tây Hải của ta, là phụng lệnh của sư tôn ư?”

Ngao Liệt vốn cũng không rõ sư phụ muốn mình đến Tây Hải làm gì, nên cũng không biết phải trả lời như thế nào. Những áng mây hồng trôi bồng bềnh trên cao, cờ bay phấp phới, tam đàn hải hội đại thần Na Tra dẫn theo một đội thiên binh thiên tướng đáp xuống, Thái Bạch Kim Tinh cười mấy hướng về phía trước nói: “Ai là con trai của Bắc Hải Long Vương Ngao Nhuận Tiểu Bạch Long?”

Tiểu Bạch Long sửng sốt, vội vàng ra khỏi hàng nói: “Tiểu Long có mặt.”

Chúng đệ tử môn hạ Cực Nhạc Cung cũng đều lấy làm kỳ quái, không biết đã xảy ra chuyện gì, đều hiếu kỳ đứng nhìn một bên, Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận lại càng không nghĩ được gì hết.

Thái Bạch Kim Tinh nói: “Ngao Liệt tiếp chỉ.”

Tiểu Bạch Long sửng sốt, đành phải quỳ xuống. Chúng môn hạ đệ tử Cực Nhạc Cung tuy biết sư tôn vốn cũng không hề đem Thiên Giới để vào trong mắt, nhưng lại chưa từng công khai cùng Thiên Đình chống lại, Thiên Đình trên danh nghĩa vẫn đứng là chí tôn tam giới.

Thái Bạch Kim Tinh triển khai thánh chỉ, lớn tiếng thì thầm: “Phụng chỉ ý huyền khung cao thượng Ngọc Hoàng đại đế, sắc phong con trai Bắc Hải Long Vương Ngao Nhuận làm Cửu Thiên Thủy Bộ Đại Nguyên Soái, thống lĩnh thủy quân Tứ Hải, không được chậm trễ, khâm thủ!”

Tiểu Bạch Long sửng người hơn nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng tiếp thánh chỉ.

Thái Bạch Kim Tinh tiến lên đem thánh chỉ đưa cho Tiểu Bạch Long, đợi Tiểu Bạch Long đứng dậy, mới cùng nhau bước lên nhỏ giọng nói: “Nguyên nhân trong đó, tôn sư hiển nhiên biết được, bây giờ ngươi cũng đã là thân của Thiên Giới, bệ hạ để cho nguyên soái thay mặt người hướng tôn sư vấn an, tiểu tiên trước tiên trở lại Thiên Đình phục mệnh.”

239. Chương 58: Loạn Tương Sơ Hiện

Mấy vị sư tử muội liền tới vây xung quanh, bắt đầu mồm năm miệng mười chúc mừng cho Tiểu Bạch Long. Hồng Bào lão yêu ở một bên hắc hắc cười quái dị: “Không tệ, không tệ, vận khí cốt cốt của ngươi đúng là đến không ngừng, lại lên làm chức Cửu Thiên Ứng Nguyên Thủy Bộ Nguyên Soái của Thiên Giới, như thế rất tốt, ngay cả cha ngươi đều thuộc ngươi cai quản”.

Tiểu Bạch Long cười khỏ nói: “Hong Bào sư huynh quá khen, ngay cả ta cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận tâm cơ vốn thâm trầm, tức thì trong bụng âm thầm suy đoán: “Tiểu Bạch Long ở Thiên giới ngay cả một chức quan cũng không có, vừa tới Tây Hải liền được Ngọc đế hạ thánh chỉ, hơn phân nửa chính bởi hắn là môn hạ đệ tử của Cực Lạc cung. Hôm nay được phong làm Cửu Thiên Ứng Nguyên Thủy Bộ đại nguyên soái, ngay cả ta cũng thuộc hắn cai quản”.

Lão Long trong lòng ý niệm chuyển động liên tục, đoạn bước lên phía trước chúc mừng: “Hiền chất pháp lực cao thâm, Tứ Hải thủy quân của ta được người quản, quả thật là một chuyện đáng mừng.”

Tiểu Bạch Long vội vàng nói: “Thúc thúc quá khen, thật ra thì trước khi tiểu chất đến đây sư tôn cũng không nói có sự việc gì, tiểu chất cũng không ngờ tới Ngọc đế bệ hạ lại hạ thánh chỉ này.”

Trong lòng lão Long tức thì đánh thót một cái, thầm nghĩ: “Cực Lạc cung chủ quả nhiên đạo hạnh cao siêu, đã sớm đoán bệ hạ sẽ phong Ngao Liệt làm Cửu Thiên Ứng Nguyên phủ Thủy Bộ đại nguyên soái, chắc là có mưu đồ đối với Thủy Tộc ta.”

Ngao Liệt lại giới thiệu các vị sư huynh đệ cùng sư tử muội, lão Long nghe nói Cực Lạc cung chủ có hai người con gái xinh đẹp, lịch kinh vạn thế, từng chuyển kiếp đầu thai đầu nhập vào súc sinh, dùng thân Thái Tước tu thành tiên đạo, rất được Cực Lạc cung chủ cưng chiều.

Vừa nghe ngay cả hai vị khuê nữ của Cực Lạc cung chủ cũng đến, liền bước lên phía trước làm lễ ra mắt, một chút cũng không dám chậm trễ, tránh làm mất hứng hai vị này vốn được cung chủ chiều chuộng, hắn chỉ là một Long Thần nhỏ nhỏ làm sao gánh vác nổi.

Lập tức Ngao Nhuận mời môn hạ chúng đệ tử của Cực Lạc cung vào Tây Hải Long cung, lại mời ba vị Hải Long vương khác đi ra gặp nhau.

Ngao Liệt gặp phụ thân, liền nói chuyện một hồi trước khi từ biệt. Ba vị Hải Long vương đã sớm từ miệng của quy thừa tướng biết Ngao Liệt được Ngọc đế phong làm Cửu Thiên Ứng Nguyên phủ Thủy Bộ đại nguyên soái, cai quản Tứ Hải thủy quân, tự nhiên lại có một phen cảm thụ khác.

Bất quá nói tóm lại, Bắc Hải Long vương là người cao hứng nhất.

Tiểu Bạch Long chính được Ngọc đế thân phong Cửu Thiên Ứng Nguyên phủ Thủy Bộ đại nguyên soái, lại có chỗ dựa lớn là Cực Lạc cung chủ Lâm Phong, bốn vị Long vương đương nhiên không có dị nghị.

Lập tức, Tiểu Bạch Long liền đại triển thân thủ, phong Tây Hải Long cung thái tử Ma Ngang làm phó tướng, không kiêng nể chính đốn Tứ Hải thủy quân. Môn hạ chúng đệ tử của Cực Lạc cung theo bên cạnh phụ tá, càng không nói ngày đêm thao luyện binh mã.

Lại nói Lâm Phong hôm đó thu được Kim Cương Trắc từ trong ma thủ Xi Vương lão ma, thân liền hóa thành thái hồng đi tới phía Nam bộ châu Thanh Long sơn Phân Thủy linh. Ở trước núi chờ một lát, thì thấy một tiểu yêu tuần sơn khuê chiêng gõ trống từ bên cạnh đi qua.

Lâm Phong tiến lên ngăn tiểu yêu lại, nói: “Trở về nói cho Đại vương của ngươi biết, nói là có cố nhân tới thăm.”

Tiểu yêu kinh hãi nói: “Người là ai?”

Lâm Phong cười nói: “Bần đạo từ lúc hỗn độn khai mở đã đắc tiên đạo, tiểu yêu ngươi làm sao biết được, ngươi chỉ cần trở về nói cho Đại vương của ngươi có cố nhân tới thăm là được.”

Tiểu yêu thấy đạo nhân một thân thất thải tường y, tiên phong đạo cốt, phỏng chừng không phải là tên lừa đảo, liền vội vàng trở về núi bẩm báo.

Nguyên lai sơn Đại vương của Phân Sơn Linh này chính là một đầu thanh đầu (xem ở dưới) ngày xưa chính là tọa kỵ của Thiên Hoàng Thái Huyền.

Thời thượng cổ yêu ma đại chiến, Thiên Hoàng Thái Huyền chết trận, thanh ngư được Nhân giáo chỉ tôn thành nhân Thái Thượng lão quân thu làm tọa kỵ, một mực vẫn ở Huyền Đô cung tu luyện Thái Thanh huyền quang.

Mấy năm trước lão quân bế quan luyện đan, thăng nhĩ này phạm tâm bất diệt, lại lên xuống hạ giới chiếm núi làm vương, tất nhiên là được một phen khoái hoạt.

Nghe được tiểu yêu báo lại, bảo có cổ nhân tới thăm, thanh ngư vội hỏi: “Người đến là người phương nào, hình dáng tướng mạo ra sao, đã từng gặp qua chưa?”

Tiểu yêu nói: “Đạo nhân kia một thân thất thải tường y. Hắn chỉ nói thân tồn tại từ lúc hỗn độn khai mở, bảo đại vương ra ngoài xem tất biết.”

Thanh ngư nghe xong lập tức cả kinh: “Nguyên lai là hắn, sau đại chiến thượng cổ yêu ma ta liền ở Huyền Đô cung tĩnh tu pháp lực, cũng không cùng hắn kết nhân quả, không ngờ lại tới tìm ta, không biết vì việc gì.”

Nghĩ vậy nhưng không dám chậm trễ, vội vàng dẫn một đám yêu binh yêu tướng ra ngoài đón. Cách đó không xa tức thời thấy một thải y đạo nhân, Thanh ngư liền bước lên phía trước nói: “Đạo huynh vẫn khỏe, không biết huynh tới tìm ta có gì chỉ giáo?”

Lâm Phong nói: “Đạo huynh an nhàn tại Huyền Đô cung tĩnh tu pháp lực Nguyên Thần, được ánh sáng Nhân Giáo thánh nhân che chở, bản đạo lần này đến đây, chỉ là có một chuyện muốn nhờ vả đạo huynh thôi.”

Lập tức nhìn lên trời ném đi, đem Kim Cương Trạc ném qua nói: “Ma tâm bất diệt, đạo tâm bất tồn. Xi Vương ma tính không đổi, thừa dịp Nhân Giáo thánh nhân bế quan luyện đan trộm đi Cửu Chuyển Hồi Hồn đan cùng đỉnh cấp pháp khí của Đạo Đức tổ sư lúc lập nhân giáo mà chạy xuống hạ giới. Vừa lúc bị bản đạo trên đường ngăn cản, đem vô thượng pháp khí này thu hồi, hiện ta đem tới xin đạo huynh thu hồi lại.”

Thanh ngư âm thầm lấy làm kinh hãi: “Thì ra Xi Vương dám trộm Kim Cương Trạc chạy trốn, đúng là không muốn sống. Cũng may vận khí ma đầu kia hết sức không tốt, tuy có Kim Cương Trạc trong tay, lại đụng phải Cực Lạc cung chủ. Người này lại đem Thất Thải Nguyên thạch phụ thêm vào nhục thân, Kim Cương Trạc tất nhiên không phải là đối thủ.”

Nghĩ vậy tức thời tiếp nhận Kim Cương Trạc, Thanh ngư nói: “Đạo huynh tạm biệt, không tiễn.”

Lâm Phong cười ha ha một tiếng, thân hóa thành thải hồng bay lên, đi ra xa.

Thanh ngư nhìn theo một hồi lâu, mới mang theo yêu binh yêu tướng trở về động phủ.

Thanh ngư thừa dịp lão quân bế quan luyện đan, mới một mình lên xuống hạ giới chiếm núi làm vương, muốn tiêu dao khoái hoạt một phen. Hôm nay lại bị Lâm Phong tới chơi làm cho một phen hoảng sợ, trong nội tâm liền cảm thấy bất an.

Đang nghi thần nghi quỷ thì tiểu yêu lại vào báo là có cổ nhân tới thăm.

Thanh ngư tức thời cảm thấy kinh ngạc: “Sao lại liên tiếp có cổ nhân tới thăm, thật là quái lạ.” Đoạn hỏi tiểu yêu: “Người tới là ai?”

Tiểu yêu nói: “Bẩm báo đại vương, người kia nói hắn là Thạch Sơn Ngư đại vương.”

“Nguyên lai là lão Ngư.” Thanh Ngư thầm nghĩ: “Người này không ở tại Thạch Sơn làm đại vương, lại chạy tới chỗ ta làm gì.” Lập tức phân phó tiểu yêu: “Dẫn hắn vào đây.” Cũng không tự mình ra nghênh đón.

Tiểu yêu đi ra ngoài một hồi, dẫn theo vợ chồng Ngư Ma vương tiến vào.

Hai người mặt mày đều ủ rũ, bộ dáng có chút chật vật. Trên mặt Ngư Ma vương vẫn còn chút bất mãn, rõ ràng đối với tác phong đáng tởm của vị đồng hành năm xưa này rất bất mãn, nhưng lại không tiện phát tác, đành phải đánh trống lảng cười ha hả nói: “Đạo huynh sao không ở Huyền Đô Thái Thanh thánh nhân hưởng phúc, như thế nào lại có hứng thú chạy xuống hạ giới làm sơn đại vương?”

Thanh ngư biết lão ngư này ám chỉ mình là dựa hơi người đây mà, tức thì trong bụng thầm mắng, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc nói: “Ồ lâu trong hỗn độn của tổng hội cũng buồn, thỉnh thoảng xuống hạ giới để tiêu dao khoái hoạt một chút cũng không sao. Vợ chồng các ngươi chẳng lẽ có gì phiền toái, sao lại có bộ dáng như thế?”

Thiết Phiến tiên tử hừ một tiếng, không nói gì.

Ngưu Ma vương hắc hắc cười khan nói. Vợ chồng hắn hai người vốn muốn đi Đông Hoàng cung tị nạn. Ai ngờ đến Phân Thủy linh này, mới biết Thanh ngưu thừa dịp lão quân bế quan luyện đan một mình lên hạ giới, nên ý niệm trong đầu vừa chuyển liền tới chỗ của Thanh Ngưu này tránh né một chút.

Không nghĩ tới đây lại gặp tác phong đáng tởm này của Thanh Ngưu, mới khiến cho hắn sinh lòng bất mãn. Chỉ là hắn có việc cầu người, không thể không nuốt cục tức này xuống, cười mà không cười nói: “Nếu không phải Cực Lạc cung chủ thăm hạ độc thủ, hai vợ chồng ta đã không phải sợ Hầu tử kia. Hôm nay Thạch Sơn bị Hầu tử kia phá hủy, phu phụ ta định tạm ở chỗ này một thời gian, không biết ý đạo hữu thế nào?”

Thanh ngưu trầm nghĩ: “Nếu không phải xem năm xưa từng là đồng bọn, thì đầu ngưu ngu xuẩn người há có thể đi vào sơn môn của ta.” Mất lạnh lùng liếc Thiết Phiến tiên tử một cái, đoạn hắc hắc cười đậm mấy tiếng, nói: “Tạm ở một thời gian cũng được, phía sau Phân Thủy Linh còn một tòa động phủ, có thể cho vợ chồng người hai người ở tạm.”

Ngưu Ma vương tạ ơn. Thiết Phiến tiên tử thấy bộ mặt cười đậm dăng của Thanh Ngưu, rõ ràng không có hảo ý, nhất thời giận dữ. Có điều luôn nhớ kỹ chính mình có việc cầu người, lúc này mới không phát tác.

Tam giới lại bình yên vô sự, thấm thoát đã qua mấy chục năm.

Lại nói từ thời Bàn Cổ khai phách hỗn độn đến nay đã đầy chín chín tám mốt vạn ức niên, suy cho cùng thì không bàn mà lại trùng hợp, đã trọn vòng luân hồi.

Tam giới cần phải lập lại trật tự, chính là đại họa kiếp từ thời khai thiên lập địa cho đến nay. Tam giới tiên phạm lương đạo đều ở trong vòng luân hồi này, bất luận là thần tiên hay là phạm nhân đều bị cuốn vào trong đó.

Thần tiên có nhân quả của thần tiên, phạm nhân có nhân quả của phạm nhân, kết quả cuối cùng đều phải chấm dứt.

Hỗn Nguyên thánh nhân ở trong hỗn độn sớm đã siêu thoát hư không, vô tình vô dục, không nhiễm nhân quả, chỉ theo số trời. Nhưng vì môn hạ đệ tử mà tính kế, chẳng qua các đệ tử lại không minh bạch tâm tư của thánh nhân, chỉ tuân theo lệnh thầy xuống phạm trần tìm quân vương phụ tá.

Mặc dù gọi là phụ tá, nhưng lại đem những quân vương ở phạm giới này trở thành tượng gỗ mà thao túng trong tay.

Quân vương Huyền Tông của Đại Đường quốc là gã háo sắc. Bị mỹ sắc của Thực Sơn môn hạ nữ đệ tử mê hoặc, đem nạp làm thiếp, cả ngày trầm mê trong hậu cung, không để ý tới chính sự. Kết quả triều chính bị một đám Thực Sơn đệ tử nắm giữ.

Lại nói Kim Thiên Tử ở Tây Thiên chuyển kiếp mà sinh, dẫn thân vào Đại Đường, nguyên vốn có thể đem Phật quang chiếu khắp Đại Đường, kế tiếp mới thu được Hầu tử vốn bị đè dưới Ngũ Chỉ Sơn, sau đó hộ tống Huyền Trang trải nghiệm nhân quả.

Nhưng vì bị Lâm Phong lấy đi Hầu tử, nên làm cho Kim Thiên tử một lần nữa phải vào luân hồi chuyển kiếp. Mà ngay cả Quan Âm Bồ Tát cũng không thoát khỏi phải vào làm môn hạ Cực Lạc cung, có thể nói là tiền mất tật mang.

Hiện tại thì “hay rồi”, Phật quang chiếu không tới Trường An, mà Đại Đường lại bị một đám đệ tử Thực Sơn nắm giữ.

Lại nói Cực Lạc cung môn hạ đệ tử giúp Tiểu Bạch Long thao luyện Tứ Hải thủy quân, Tứ Hải Long Vương liền tính toán, trợ giúp thành thể chân vạc, có thể nói như hổ thêm cánh, đem Tứ Hải thủy quân thao luyện thành đội binh tinh nhuệ. Mặc dù còn chưa bằng Thiên Hà phủ thủy quân, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Hôm nay Tiểu Bạch Long Ngao Liệt đang cùng Tây Hải Thái tử Ma Ngang thao duyệt ức vạn thủy quân, chợt có thị vệ vào báo: “Báo cáo Nguyên soái, bên ngoài có người muốn gặp ngài, tự xưng là đại sư tử của ngài, Lâm Mị.”

Tiểu Bạch Long kinh hãi: “Đại sư tử một mực vẫn thay mặt sư tôn quản lý sự vụ lớn nhỏ trong cung, từ trước đến nay chưa bao giờ xuất cung, sao lần này lại tự mình đến Long cung tìm ta. Chẳng lẽ sư môn xảy ra đại sự không hay?” Nghĩ vậy, lập tức hướng Ma Ngang phân phó vài câu, liền vội vàng đi gặp Cửu Vi Hồ.

240. Chương 59: Diệt Sát Chân Linh

Nghe thấy thế Bắc Hải long vương mang theo đám thị vệ Long cung đứng ở đằng xa không dám tiến lên mời. Chỉ vì sắc mặt của Cửu Vi Hồ lạnh như băng, không mang theo một tí sắc thái tình cảm nào, làm cho lão Long sinh lòng e sợ, không dám tiến lên.

Cho đến Tiểu Bạch long đi ra, Cửu Vi Hồ mới vui vẻ nói: “Sư tôn thường xuyên đề cập tới sư đệ, nói sư đệ chính là nhân tài kiệt xuất, quả thật không giả. Chuyện tứ hải quân sư cũng để cho đệ thao luyện giống như thần binh, thật đáng mừng.”

Tiểu Bạch long vội hỏi: “Đại sư tử quá khen, không bằng trước hết mời vào, đệ dâng trà có tốt hơn không?”

Cửu Vi Hồ nói: “Không cần ta lần này vâng mệnh xuất cung còn có chuyện quan trọng. Thuận đường đến Bắc Hải Long cung, chỉ là chuyên đạt ý của sư tôn. Khi ta đi, sư tôn từng nói. trời có dị tượng, tất có kỳ bảo xuất thế, các người những ngày gần đây có thể tùy ý tìm kiếm. Nhớ lấy tùy cơ duyên mà định, không nên cưỡng cầu.”

Tiểu Bạch long đáp ứng, trong nội tâm thâm suy tư.

“Đại sư tử.” Sao đó đám chúng nữ Thái Y, Nghê Thường, cùng với Tiểu Thanh cùng Thanh Hà nhận được tin tức cũng vội đi tới. Nay thấy Cửu Vi Hồ thì hoan hô một hồi từng làn gió thơm vây quanh đi lên cùng Đại sư tử xa cách lâu ngày, nhất thời Oanh Oanh Yến Yến một hồi náo nhiệt.

Nghê Thường lanh miệng cướp hỏi: “Đại sư tử, người như thế nào xuất cung đến đây, trong cung xảy ra chuyện lớn. Phụ thân còn giao cho cái gì?”

Cửu Vi Hồ cười nói: “Ta lần này vâng mệnh có chuyện quan trọng chờ làm, sư môn cũng không phát sinh việc gì lớn. Khi ta xuất cung thì bốn vị sư nương muốn ta chuyển cáo các người, nếu như trở về cung một chuyến thì cũng tốt.”

Thải Y vui vẻ nói: “Đa tạ mẫu thân nhớ.”

Nghê Thường cũng vui mừng nhíu nhợng mày.

Cửu Vi Hồ cũng các vị sư muội, sư đệ nói vài câu, mới nói: “Ta có sứ mệnh trong người, các vị sư muội, sư đệ cần bảo trọng, không cần tiễn.” Lập tức đứng dậy hóa thân thành một cái cầu vòng màu tím, lóe lên vài cái, liền không thấy bóng dáng.

Tiểu Thanh nói: “Đại sư tử được lão sư chân truyền, đã tu thành Hồng Mông huyền quang, pháp lực đạo hạnh so với ta mạnh hơn rồi.”

Chúng nữ chung quanh đồng lòng phụ họa, chỉ có Quan Âm thầm nghĩ trong lòng: “Còn không phải sư phụ của người bất công.”

Lão Chí Minh cùng nàng hợp thể song tu, nhưng chính là có thể cảm ứng được nội tâm nàng đang nghĩ gì. Lão Chí Minh vô cùng tôn trọng đạo, lập tức gương mặt trở nên giận dữ trừng liếc nàng.

Quan Âm hừ một tiếng, nghiêng đầu qua một bên.

Lại nói Cửu Vi Hồ rời khỏi Long cung. Hóa thân thành cầu vòng tím, trên đường đi ba mươi tầng trời xuyên thẳng qua Ngọc Khuyết Kim thiên rồi bay hồi lâu trong hỗn độn. Nó dừng chân một hồi, lặng yên nguyện cầu, trước mắt sang ngời, liền thấy một mảnh gương to lớn hiện ra thế giới trước mắt.

Có vạn yêu hành hương, chim lạ thú quý, bách diệu triều phượng, tiên hạc giương cánh. Thật là một cõi Lưu Ly thánh cảnh.

Đúng là đã đến chỗ của Yêu tộc Đại thánh, Hồn Nguyên chí tôn thánh nhân Đông Hoàng Thái Nhất Đông Hoàng cung.

Cửu Vĩ Hồ đáp mây tiến lên, đang muốn để Kim Long sứ giả đi tới thông báo. Đã thấy một đạo độn quang hạ xuống, hiện ra một tiên nữ. Cửu Vĩ Hồ âm thầm dò xét, lại nhìn không ra bản tướng của tiên nữ này, không khỏi cảm thấy thất kinh "Thánh nhân lực, quả thật không lường được. Ta thân là đại đệ tử Cực Lạc cung, được lão sư ban ân. Pháp lực, đạo hạnh so với sư tỷ huynh đệ còn cao hơn không ít mà vẫn không nhìn ra nữ tiên này đến tận cùng bản thể là gì"

Nữ tiên này lại là khổng tước đặc đạo. Từ lúc hồn độn mở ra đã ở tại Đông Hoàng cung nghe giảng đại pháp. Trong thời thượng cổ yêu ma đại chiến đã từng ở dưới trướng Thiên hoàng thái huyền. Sau khi Thái Huyền mất mạng ở trong Huyết Hà Sát trận mới trở lại Đông Hoàng cung, chấp chưởng cung chủ.

Khổng Tước tiên tử nói: "Tiên tử lần này tới có việc cần làm. Lão sư sớm biết, mời tiên tử quay lại, lão sư phụ còn có điều cần nhắc."

Cửu Vĩ Hồ thầm nghĩ: "Ta trước khi đến sư tôn cũng chỉ là để cho ta đến Đông Hoàng cung cầu kiến Đông Hoàng Thái Nhất mà cũng không dặn dò chuyện gì. Nếu đã như thế, ta đây liền hồi cung gặp sư tôn."

"Làm phiền tiên tử." Lập tức sau khi cáo biệt Khổng Tước, Cửu Vĩ Hồ lại bay qua vùng Hồn Độn, trở lại Cực Lạc tiên phủ tới gặp Lâm Phong. Lâm Phong nói: "Việc này ta đã biết, người lui xuống trước đi, đi chuẩn bị sự vụ cho cung chủ."

Cửu Vĩ Hồ không dám hỏi nhiều, hành lễ lui ra ngoài.

Thất công chúa hỏi: "Phu quân cho Lâm Mị đến Đông Hoàng cung, là ý gì?"

Lâm Phong nói: "Thượng cổ yêu ma đại chiến, giáo yêu tan tác. Hôm nay cửu cửu qui nguyên đã trọn vẹn, tất cả giáo đều muốn vượt qua sát kiếp, kết thúc nhân quả. Đông Hoàng chính là Hồn Nguyên vô cực thánh nhân, có thể nào lại không là chủ một giáo lớn. Có điều ta mượn xác Thái Huyền hồi sinh lại, vốn phạm vào tội kỵ yêu tộc, hơn nữa Ngọc Điệp lại còn trong tay Trấn Nguyên Tử. Vậy mới khiến cho môn hạ đại đệ tử của mình tự đến kết thúc nhân quả."

Bích Nhu tiên tử khó hiểu nói: "Đại kiếp nạn đến, Đông Hoàng Thái Nhất tất yếu muốn chấn hưng Yêu tộc, chẳng nhẽ phu quân còn có cái gì để tính toán?"

Lâm Phong cười nói: "Trong cái này nhân quả khó có thể nói rõ ràng, sau này liền biết."

Bích Du tiên tử nói: "Chúng ta luyện Kim Thư đã đến bước cuối cùng, chớ để phân tâm lơ là."

Lâm Phong gật đầu, lập tức cùng tứ nữ ngồi gần lại. Lâm Phong ngồi chính giữa pháp đàn, tứ nữ ngồi bốn góc thành tứ tượng, đều tự hiển Nguyên Anh, duyên dáng hô một tiếng, bốn đạo bốn mạng huyền quang toàn bộ đầu nhập vào cơ thể Lâm Phong.

Lâm Phong tay phóng ra, đem Kim Thư tế lên đỉnh đầu mà quát lên phát lực. Cùng lúc bản thể chân thân có một không hai Nguyên Anh từ thân thể nhảy ra, tay cầm Như Ý Kim kiếm, lắc mình loáng một cái mà lóe lên chui vào trong Kim Thư.

Kim Thư chính là một trong thập đại thánh khí, bên trong cũng có Càn Khôn tách ra từ đất trời có số lượng vô cùng nhiều.

Trong vô vạn kim quang có một tôn Phật đà ngọc trang nghiêm. Trên tòa cửu phẩm liên đài, kim quang vạn đạo, Phật quang chiếu khắp vạn dặm, một vùng an bình.

Chí tôn Phật đà này tướng mạo cổ xưa, từ trước đến nay không đổi, trên mặt không có nửa điểm lộ cảm xúc, giống như một xác ướp.

Lâm Phong hiển thị Nguyên Anh vào trong Kim Thư. Ngay khi kim quang vừa chuyển liền tới trước Phật đà, cười nói: "Ta tự trong hồn độn liền tại tòa sư tổ nghe giảng đạo. Hôm nay sát kiếp nổi lên, ta vâng mệnh tổ sư chấp chưởng Hồng Mông, Huyền Hoàng, Như Ý Kim kiếm, chủ trì sát phạt tam giới. Đó là số trời, Phật đà không thể chấp nhất, nhanh chóng mời thu linh thể, chớ để tổn thương hòa khí ta và người."

Phật đà mặt không biểu tình, chỉ ngồi ngay ngắn, không nhúc nhích.

Thân Phật đà này chính là Thích Gia Như Lai Nguyên Thần Xá Lợi hiển hóa một phân thân, chỉ là một linh thể, không có ý thức.

Nếu phân thân Phật đà Thách Già thức tỉnh, liền thu linh thể này thì Lâm Phong cũng miễn một phen động chân tay, cũng có thể tránh khỏi nhiều nhân quả.

Đợi một hồi, cũng không thấy động tĩnh, liền biết Phật đà không nhượng bộ, Lâm Phong cười lạnh nói: "Ta tự sát kiếp trước, vốn là quả việc tam giới diệt sát. Hết tam giới sát kiếp, làm thiên địa quay về hỗn độn, mở lại Càn Khôn. Phật đà như thế khẳng khái một mực, đừng trách ta không nói tình nghĩa."

Pháp lực vừa phát, lập tức hư không chấn động, tay pháp lực một đoàn Hồng Mông tử lôi mạnh mẽ hướng tới chân linh phân thân Phật đà.

Sa Bà Thế Giới.

Phân thân Phật đà ngồi ngay ngắn trên liên đàn, tay niết pháp ấn, toàn lực điều khiển chân linh phân thân cúng Nguyên Anh Lâm Phong đấu nhau. Liền né tránh Hồng Mông tử lôi, xuất lên Cửu Phẩm Liên hoa (đài sen chín cánh) tự bảo vệ thân thể. Lại vung dùi niệm thần hướng đầu Lâm Phong đánh tới.

Lâm Phong giờ kiểm đón đỡ, đem pháp lực gia tăng đỡ dùi thần rồi đánh đúng ngay vào mặt Phật đà phân thân.

Phân thân Phật đà cầm dùi thần chính là do pháp lực biến thành, làm sao có thể ngăn cản nổi Vô thượng thánh khí từ thời khai thiên lập địa. Vừa đỡ lập tức biến thành vô hình, tuy có thể ngưng tụ nhưng lại không thể ngăn cản chống đỡ Như Ý Kim kiếm.

Mắt thấy gia tăng dùi thần vẫn không cách nào ngăn cản, liền vội vàng nâng đài sen chín cánh bay lên tránh.

Lâm Phong một kiếm chém rơi đài sen chín cánh, toàn thân bay lên kiếm mang không rời mặt phân thân Phật đà.

Phân thân Phật đà Thích Già chặt vật, né tránh bốn phía, vô lực chống đỡ, cảm sinh oán giận "Thằng nhãi này thực đáng giận, nghĩ bản thân trong hỗn độn từng ngồi trước tòa sư tổ nghe giảng đạo. Sau đại chiến thượng cổ yêu ma thì theo a di đà thượng sư sang phương Tây rồi lập nhiều đền thờ tại Tịnh Thổ. Thân cũng vì sư tổ nhất phương, có thể nào coi thường ta như thế"

"Như Ý Kim kiếm chính là tam đại pháp khí khai thiên, uy lực không nhỏ. Nếu không phải Bàn Cổ phủ, Thái Cực đồ thì không thể cùng đấu. Thằng nhãi này có đỉnh cấp pháp khí trong tay, nếu không phải Hỗn Nguyên giáo chủ thì không thể chống đỡ. Coi thường ta như thế sao không xả cục giận này"

Tâm niệm vừa chuyển, Phật đà mạnh mẽ bạo nổ chân linh phân thân. Vô cùng vô lượng pháp lực trong không gian chợt nổ tung, Lâm Phong không kịp đề phòng may có thêm Nguyên Anh hóa thân. Nếu không có chân thân cường hãn thì thiếu chút nữa bị nổ tan Nguyên Thần.

"Trong hỗn độn, ta và người cùng trước tòa sư tổ nghe giảng, Phật đà đã nhập Đại Tịch Diệt, chỉ cần tìm được cơ duyên cũng chưa hẳn không chém ra phân thân để nhập hư không đại đạo. Làm gì khẳng khái một mực như thế, vô duyên cớ phá bỏ đạo hạnh, đáng tiếc, đáng tiếc."

Lâm Phong liền tục than thở.

Đợi trong không gian bình yên trở lại, vô lượng kim quang cũng đã tan đi, chỉ là một phiến hỗn độn vô biên, vô tận.

Nguyên Anh Lâm Phong bị thương thấy chân linh Thích Già phân thân đã diệt liền vội vàng lắc thân lui ra. Nguyên Thần trở lại vị trí cũ, sắc mặt tái nhợt.

Tứ nữ càng hoảng sợ, Bích Nguyệt tiên tử vội hỏi: "Phu quân bị thương thế nào?"

Lâm Phong nói: "Không sao, Phật đà không trọng số trời, gian ngoan mất linh, thúc dục chân linh cùng ta đồng quy vô tận. Cũng may chân linh pháp lực kém xa bản thể chân thân nên ta cũng không sao."

Bích Du tiên tử hung hăng nói: "Hòa thượng này thật không biết tốt xấu, sau này thật cho hắn đẹp mắt."

Lâm Phong cười nói: “Nhân quả chỉ là ý nghĩ mà thôi, Phật đà sinh lòng oán hận, cũng là hậu họa vô cùng. Sau này cũng đều là tương báo, các nàng không cần để trong lòng, không có lại hủy cơ duyên tu đạo.”

Tứ nữ trong lòng thấy đúng, nhưng cảm thấy không khỏi một chút căm giận, bất bình.

Lâm Phong nhìn ở trong mắt, cũng không nhiều lời nói với Bích Du tiên tử nói: “Hôm nay công đức viên mãn, Kim Thư đã về Tiên Thiên, lại không một chút nhân quả. Nàng có thể dùng Nguyên Thần tế luyện, sau này ký thác lục niệm, ngăn cản số kiếp.”

Thất công chúa nói: “Phu quân thường nói Kim Thư Ngọc Diệp quan hệ đến môn hạ Cực Lạc cung bảo toàn chi đạo, chính là cũng muốn lấy Ngọc Diệp về?”

Lâm Phong cười nói: “Ngọc Diệp cũng muốn đoạt về ta, hiện tại không phải lúc, sau này rốt cuộc sẽ có”

241. Chương 60: Dị Bảo Hàng Thế

Đột nhiên xuất hiện hai mươi bốn quang điểm xuyên qua hỗn độn hạ xuống, hai mươi bốn quang điểm này hành động cực nhanh, xếp thành Chu Thiên đại trận. Trong nháy mắt liền xuyên qua ba mươi ba tầng Thiên cung, rơi vào trong Đông Hải.

Tiểu Bạch Long bỗng nhiên tỉnh ngộ nhện không được nói: “Lúc chúng ta xuất cung sư tôn từng nói khi đại kiếp nạn tới tất có Tiên Thiên dị bảo xuất thế, người hữu duyên có thể phòng thân mà độ kiếp. Mà thiên tượng đột nhiên xuất hiện này có thể chính là do dị bảo xuất thế gây ra. Xem ra giống như là ở Đông Hải.”

Nghê Thường liền hoan hô nói: “Vậy chúng ta nhanh đi Đông Hải xem một chút.”

Môn hạ chúng đệ tử của Cực Lạc cung nghe đến dị bảo xuất thế, đều háo hức không thôi.

Quan Âm nghe đến dị bảo thì không khỏi động tâm. Tiên thiên linh bảo không nhiều nữa điểm nhân quả, có thể chống đỡ kiếp số, không giống như hậu thiên pháp bảo vốn trên thân đã nhiễm nhân quả. Trừ phi như là đỉnh cấp pháp khí Linh Lung Bảo Tháp cùng Thất Thái Nguyên Thạch, chính do đại công đức biến thành, còn không cần bản không cách nào chống đỡ nổi số kiếp.

Chẳng qua là tiên thiên linh bảo chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, không phải người hữu duyên thì không thể nào gặp được. Do vậy mà Quan Âm như thế nào không động tâm, lập tức không thêm quan tâm đến mấy vị sư đệ sư muội, thân hóa thành một dải kim quang bay lên, hướng Đông Hải mà đi.

“Mấy vị sư đệ sư muội, lão tổ ta đi trước đây.” Hồng Bào lão yêu thấy Quan Âm lao đi trước, liền thầm mắng một tiếng “bà nương”, vội vàng độn quang đuổi theo.

Mọi người liền không nhiều lời, cũng vội vàng độn quang đuổi theo. Chỉ thấy vô số đạo độn quang bay lên từ bốn phương tám hướng, nhanh chóng dày đặc, tất cả đều hướng Đông Hải bay tới. Hiển nhiên đã có người biết dị bảo xuất thế.

Phàm là khi dị bảo xuất hiện tất có vô số tiên nhân pháp lực cao thâm đến đây tranh đoạt, muốn nhờ tiên thiên linh bảo hồng phước đi lục niệm, dùng để phòng thân chống đỡ kiếp nạn.

Đột nhiên tại Cực Tây chi địa, xuất hiện mấy điểm kim quang nổi liền chân trời tựa hồ từ thế giới Tây Phương Cực Lạc mà đến, tốc độ nhanh không thể tưởng, chỉ lóe lên vài lần liền đến phía trên Đông Hải. Theo đó hiện ra vài cỗ Phật Đà Kim Thân, phía trên có Phật quang chiếu sáng khắp nơi, bên trong lại có hai khỏa xá lợi tử to cỡ miệng chén(xá lợi gì mà to thế nhỉ?) đang lượn lơ trôi nổi, tư thế thật trang nghiêm.

Trong số những tiên nhân đến đây đoạt bảo không thiếu những tu sĩ ẩn tu có tinh thần lực đạt mức kim tiên, gặp tình cảnh này liền cảm thấy kinh hãi: “Không tốt, đến tột cùng là bảo vật gì mà ngay cả Tây Thiên Phật Đà cũng động lòng tham, muốn lấy cho bằng được.”

Lại nói tại phía tây Ngưu Hạ Châu có một núi tên là Vạn Thọ Sơn. Ngũ Trang quan (cái am, nơi tu hành ấy) của địa tiên Trần Nguyên Tử ở bên trong Vạn Thọ Sơn này.

Lại nói Trần Nguyên Tử này có lai lịch rất lớn.

Từ lúc hỗn độn khai mở, đã ngồi trước tổ sư nghe giảng đạo, pháp lực sớm đã Thông Thiên triệt địa, đạo hạnh lại sâu không lường được. Chỉ là không được tôn làm Thiên Tôn, do đó mà không thể tìm hiểu được hư không đại đạo.

Trong tam giới, nhắc đến Trần Nguyên đại tiên thì không ai không biết, không ai không hiểu.

Ngày hôm đó Trần Nguyên Tử đang ở trong am thôi toán thiên cơ. Chợt có Thanh Phong đến báo: “Lão gia, Sa Bà thế giới Như Lai Phật tổ đang ở ngoài xin được cầu kiến.”

Trần Nguyên Tử lặng lẽ thôi toán, liền biết người đó đến vì chuyện gì, thầm nghĩ: “Đại kiếp nạn tới, thời đại Hồng Mông ổn định đã qua, Cực Lạc giáo chủ nắm trong tay Hồng Mông huyền hoàng nhị khí, Như Ý Kim Kiếm, quyết định sự hưng suy của tam giới. Đây là số trời, không thể nghịch, Ngọc Điện chính là căn cơ tồn tại của ta, quyết không thể nhiễm nhân quả này, nếu không sợ rằng không lâu sẽ bị tai họa thôi.”

Nghĩ vậy lập tức phân phó Thanh Phong: “Người hãy nói là bản đạo đã đi Thượng Thanh Thiên Di La cung đến chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn để nghe giảng Hỗn Nguyên Đại Đạo rồi, hiện không có ở đây.”

Thanh Phong nhận lệnh ra đến bên ngoài liền nói theo như Trần Nguyên Tử đã phân phó. Phật Tổ thầm nghĩ: “Trần Nguyên Tử này sợ là đã cùng với Cực Lạc cung chủ kết xuống nhân quả, không dám cùng ta quan hệ đây, thôi vậy...”. Nghĩ vậy lập tức trở về Sa Bà Tịnh Thổ.

Lại nói trong trận chiến thượng cổ yêu ma, yêu tộc tan tác, Ma môn rời khỏi tam giới, Huyền Khiếu Cao Thượng Đế đã phong Ngọc Thanh Linh Bảo Thiên Tôn lên làm Ngọc Đế để cai quản, cũng như trông coi chúng thần, làm chủ tôn tam giới.

Tại Ngọc Thanh Thiên, hằng năm đều có hàng vạn tiên nhân đến đây làm lễ, nghe Linh Bảo Thiên Tôn khai giảng hư không đại đạo.

Ngày hôm đó Ngọc Thanh thánh nhân đang ở trong cung khai giảng đại pháp, đột nhiên dùng tay thôi toán, liền dừng giảng đạo, đoạn phân phó đồng tử bên cạnh: “Gọi nhị sư huynh của người đến đây.”

Đồng tử tuân lệnh rời đi, không lâu sau Ngọc Thanh môn hạ nhị đệ tử Cửu Dương chân nhân đã đi tới cung điện. Linh Bảo Thiên Tôn nói: “Người tạm thời hạ giới, đi xuống Ngũ Trang Quan, bảo Trần Nguyên Tử đi Đông Hải một chuyến.” Cửu Dương chân nhân nhận lệnh. Trở ra cung liền xoay một vòng, ra khỏi hỗn độn hạ xuống Thiên giới, đến trước Ngũ Trang Quan để đồng tử trông cửa là Thanh Phong Minh Nguyệt vào thông báo.

Trần Nguyên Tử tâm thần đang có chút không được yên tĩnh, chợt nghe Ngọc Thanh môn hạ nhị đệ tử Cửu Dương chân nhân đến thăm, nhất thời lắp bắp kinh hãi, vội vàng đi ra gặp Cửu Dương chân nhân liền nói: “Bản đạo đang muốn đi Ngọc Thanh Thiên để nghe Ngọc Thanh thánh nhân khai giảng hư không đại đạo, đạo huynh vẫn khỏe chứ?”

Cửu Dương chân nhân liền nói không dám: “Bản đạo lần này hạ giới, chính là phụng mệnh lão sư đến chuyển lời, mời đạo huynh đi Đông Hải một chuyến.”

Trần Nguyên Tử trong lòng nhất thời đánh thót một cái, mới vừa rồi Phật tổ rời đi liền một mực vẫn không yên trong lòng, lại không toán ra thiên cơ, nguyên lai là thánh nhân sớm đã tính kế, liền thầm thở dài nói: “Lệnh của thánh nhân chính như ý trời, không thể làm trái, chỉ có thể cẩn thận hành sự thôi.”

Nghĩ vậy nên lập tức nói: “Làm phiền đạo huynh, bản đạo sẽ vâng lệnh Ngọc Thanh thánh nhân đi Đông Hải một chuyến.”

Cửu Dương chân nhân giao thiệp rộng rãi, cùng với Trần Nguyên Tử vô cùng quen thuộc, giờ phút này cũng không biết nói như thế nào cho tốt, đành tạ lỗi một tiếng rồi phiêu nhiên rời đi bay vào trong hỗn độn.

Trần Nguyên Tử đứng trước Ngũ Trang Quán trong chốc lát, suy tính hồi lâu cũng không đoán ra về sau như thế nào. Đã biết có thánh nhân làm điên đảo âm dương Càn Khôn, đành phải thôi vậy, liền gọi đồng tử tới phân phó vài lời, thân liền hóa thành dải cầu vồng màu trắng bay lên, hướng Đông Hải mà đi.

Bên trong Đông Hoàng cung, vạn yêu đang nghe yêu tộc đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất khai giảng đại đạo, đột nhiên Đông Hoàng ngừng giảng đạo, đoạn gọi đại đệ tử Khổng Tước Minh Vương đến ngồi xuống,

ban cho Đông Hoàng Chung rồi phân phó: “Người tạm thời đi đến Thiên Hà gặp Tần Xuyên, tất sẽ rõ hết thấy.”

Khổng tước Minh Vương chính là con khổng tước đầu tiên thời khai thiên lập địa, là môn hạ đại đệ tử của Đông Hoàng Thái Nhất, từng là tọa kỵ của Thiên Hoàng Thái Huyền thời thượng cổ yêu ma đại chiến.

Sau khi Thiên Hoàng mất mạng, khổng tước Minh Vương bị Thái Nhất bắt về Đông Hoàng cung, tinh tu ức vạn năm, pháp lực sớm đã thông thần, đạo hạnh lại càng sâu không lường được. Không biết Đông Hoàng có suy nghĩ gì, cũng không hỏi nhiều, lập tức chấp hành mệnh lệnh, ra khỏi Đông Hoàng cung liền hạ xuống hỗn độn hướng Thiên Hà mà đi.

Khổng tước Minh Vương luận về tốc độ thì có thể nói là đứng đầu tam giới, không đến thời gian uống một chung trà đã đến Thiên giới rồi.

Vu tổ Tần Xuyên tung hoành thái cổ Hồng hoang, uy danh chấn động tam giới. Thời thượng cổ yêu ma đại chiến đã nằm cùng trận doanh với Khổng Tước Minh Vương, kể ra cũng có chút giao tình, thấy Minh Vương tới chơi, tức thời cười nói: “Minh Vương người ở trong cung thánh nhân khổ tu ức vạn năm không nhiễm nhân quả cũng không ra khỏi cửa cung, sao hôm nay lại có nhã hứng đến tìm ta?”

Khổng tước Minh Vương cười nói: “Không đối gặt đạo huynh, ta vâng lệnh của lão sư đến đây mời đạo huynh hướng Đông Hải đi một chuyến.”

Tần Xuyên trầm nghĩ: “Thời đại Hồng Mông ổn định đã qua, xem ra ta phải hướng Đông Hải đi một chuyến may ra mới kết liễu được cái nhân quả này, chỉ là ta cùng với Trần Nguyên Tử vốn không oán không thù, có lẽ ta lại phải chịu oan ức nữa rồi. Lâm Phong à Lâm Phong, sau này đại kiếp nạn tới thì con ta cùng cháu ta chắc sẽ phải hướng người đòi lại nhân tình này.”

Nghĩ xong lập tức lấy đi Đông Hoàng Chung, sau khi từ biệt khổng tước Minh Vương liền đi khỏi Thiên Hà hướng Đông Hải mà đi.

Lại nói đến nhóm người Tiểu Bạch Long chạy tới Đông Hải, thì phía trên Đông Hải, có hơn mười tán tiên pháp lực cao thâm đang vây công một đạo nhân tướng mạo cổ quái trên thân khoác một bộ kim sắc đạo bào.

Đạo nhân một thân khoác kim sắc đạo bào vậy mà lại dùng Đại Nhật Kim Ô do thái dương chân hỏa tế luyện thành, chính là một thượng phẩm pháp khí vô cùng lợi hại, lực phòng ngự không thể xem thường. Tay cầm Tam Xích Thanh Phong, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều làm cho sơn băng hải liệt(biển phân núi lở), thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang, sóng to gió lớn cao ngất đến chín tầng mây, thanh thế thật kinh người.”

Đoạn này mình để tiếng Hán hơi nhiều một chút cho có khí thế ấy mà! __=

Hơn mười tiên nhân vây công đạo nhân này mặc dù thực lực không kém, cùng môn hạ đệ tử của Cực Lạc cung cũng không chênh lệch nhiều, chẳng qua vẫn không làm gì được đạo nhân này.

Nếu không phải đạo nhân kia không muốn đại khai sát giới, chỉ muốn mau thoát thân, dùng đại pháp bức hơn mười tiên nhân này ra ngoài, e rằng hơn mười người này đã sớm trở thành những con quỷ tham lam của Diêm Vương rồi.

Chẳng qua là Kim Bào lão đạo nóng lòng muốn thoát thân nên nhất thời không có thời gian tìm phương pháp khác, bị hơn mười tán tiên như ruồi nặng cuốn lấy sát sao, không thể thoát thân.

Đấu một hồi đạo nhân đã cảm thấy không kiên nhẫn nữa, liền cả giận nói: “Phàm là dị bảo xuất thế, thì nhất định phải là người hữu duyên mới lấy được. Bần đạo chính là người hữu duyên, các người không nên làm mất mặt mình, lại còn sinh lòng tham, đúng là không biết sống chết. Nếu không dừng tay, bần đạo sẽ không ngại mà mở sát giới lần nữa.”

Một đạo nhân trong số hơn mười tán tiên đang vây công lão đạo liền nói: “Đúng là Tiên thiên linh bảo thì người hữu duyên mới lấy được. Nhưng người, cái lão đạo ngang tàng này không biết là từ đâu đến, chưa hẳn chỉ có người là người hữu duyên, chẳng lẽ những người ở đây không có người nào là người hữu duyên

hết sao, mà người lại muốn một mình lấy đi bảo bối, thế này mới gọi là mất mặt.” (tiên mà sao chửi nhau kì vậy trời)

Kim quan đạo nhân cả giận nói: “Đúng là tức chết ta mà, các người đã không biết điều như vậy, đừng trách bần đạo ra tay độc ác.” Tức thời tay bắt kiếm quyết, phát lực quát. Tam Xích Thanh Phong trong tay lập tức quang mang đại thịnh, theo đó vô số đạo kiếm khí xé nát hư không, hướng tới hơn mười tiên nhân đang vây công mình cuộn qua.

“Không tốt, lão đạo này thật độc ác.” Hơn mười tiên nhân vây công làm Kim Quan đạo nhân nổi giận. Lúc này thấy được bản lĩnh thật sự của lão đạo nhất thời sợ hãi, thậm chí có người còn kinh hô một tiếng, tất cả rồi rít té lên pháp bảo bảo vệ bản thân.

Kim Quan đạo nhân không tiếc hao phí pháp lực, dùng ngự kiếm chân quyết bức lui hơn mười vị tiên nhân đang vây công ra. Lúc này mới cười dài một tiếng, cũng không dừng lại, thân liền hóa thành độn quang thoát đi.

Nhóm người Tiểu Bạch Long vừa mới đuổi tới, mắt thấy Kim Bào đạo nhân cầm bảo bối chạy trốn đều khẩn trương. Nhưng không đợi bọn họ xuất thủ ngăn trở, thì Quan Âm sớm đã ẩn thân ở một bên liền lách mình ra ngăn cản Kim Bào đạo nhân, đoạn cười trong trẻo nói: “Tiên Thiên dị bảo thì phải là người hữu duyên mới lấy được, ta xem đạo huynh không giống người hữu duyên, không bằng tạm thời đem bảo vật giao cho ta bảo quản.”

Kim Bào đạo nhân lắp bắp kinh hãi: “Cứ tưởng thừa dịp cao thủ còn chưa đuổi tới mới hết sức cầm bảo bối chạy trước, không ngờ lại gặp phải những thứ tiểu tạp kia làm vướng chân vướng tay, mà vị này lại là Tây Thiên Bồ Tát pháp lực không dưới ta, nghe nói vừa mới gia nhập làm môn hạ của Cực Lạc cung, có vẻ khó đối phó đây.”

Nghĩ vậy Kim Bào đạo nhân liền nói: “Ta tưởng là ai, nguyên lai là Nam Hải Quan Sĩ Âm Bồ Tát, thất kính, thất kính. Phật gia không tu luyện Nguyên Thần, cũng không phân thân ngoại hóa thân, Bồ Tát nếu có tham niệm thì tội thực sự sẽ không nhỏ đâu.”

Lão đạo này đúng là mồm miệng độc địa một câu đã đem việc xấu của Quan Âm nói ra, chọc tức đến nổi làm cho Quan Âm mặt xanh như tàu lá, nói: “Đạo hữu đã một mực không chịu giác ngộ, thì ta chỉ đành đắc tội vậy.” Tức thì liền dương tay ném đi, một đóa thất thải liên hoa rời khỏi tay, biến hóa thành cở ngàn trượng, hướng vào đầu của kim bào lão đạo mà đè xuống.

242. Chương 61: Thái Cổ Sát Trận

“Hảo bà nương, đúng là tâm địa độc ác”. Kim Quan lão đạo miệng mắng thầm, hai tay kết pháp ấn, quát một tiếng, vô số kiếm khí màu vàng từ trong cơ thể lão đạo phát tán ra, thất thải liên hoa phía trên rít lên một tiếng chói tai.

“Răng rắc”. Thất thải liên hoa (hoa sen) trong giây lát nổ tung, rồi biến mất. Kim Quan lão đạo pháp lực cao thâm, không dưới Quan Âm, hai đại kim tiên toàn lực liều mạng, pháp lực mạnh đến nỗi chấn động cả hư không. Môn hạ Cực Lạc cung giật mình, mười vị tiên nhân vây công lão đạo bay ngược trở lại hơn mười dặm.

Qua lần vây công Kim Quan lão đạo vừa rồi của mười vị tiên nhân, mọi người mới chứng kiến tận mắt thực lực của lão, tất cả đều sợ hãi, mặt không còn giọt máu.

Quan Âm thấy lão đạo pháp lực cao cường không thua gì mình cảm thấy thất kinh, liền hội tụ pháp quyết. Thất thải liên hoa một lần nữa nhanh chóng ngưng tụ lên, chung quang có vô số gót sen chìm nổi bất định, pháp quyết vừa chuyển, lập tức Phật quang đại thịnh chiếu sáng khắp nơi

Một pho tượng bồ đề kim thân nghiêm trang xuất hiện, ngồi ngay ngắn trên thất thải liên hoa, vung tay ném ra mười tám loại hàng ma pháp khí hướng lão đạo bay tới.

Quan Âm theo sát phía sau, vung cành liễu lên tùy thời hướng về kim quan lão đạo.

Nhưng lúc này, có vài kim quang nổi lên ở phía tây, tựa hồ là từ Tây Thiên cực lạc, bay đến, lóe lên vài cái rồi đến thẳng Đông Thắng Thần Châu. Kim Quan lão đạo lập tức kinh hãi: “Muộn rồi, muộn rồi, quả thật ý trời, không thể cưỡng cầu được”.

Lão đạo rất dứt khoát. Mắt thấy không cưỡng ép được, quyết định thật nhanh, phất tay áo, quay người bỏ đi.

Hai mươi bốn hạt châu to bằng cái chén được Kim Quan lão đạo ném ra từ tay áo, lập tức hào quang đại thịnh, hai mươi bốn hạt châu này bố trí thành chu thiên đại trận. Mười vị Tiên thiên vây công lão đạo hai mắt độ bằng đều nhất lượt lao tới.

Một vị tiên thiên tốc độ nhanh nhất chạy tới đang định đắc thủ, liền bị đồng bọn sau lưng liên thủ, đánh cho hình thần đều diệt, tuy nhiên đối với Tiên Thiên Hồng bảo này, pháp lực của tiên nhân giống như trẻ nít lên ba, biết rõ là không thể chiếm được mà cũng bất kể sống chết chiếm đoạt.

Thấy Kim Quan lão đạo bỏ đi, Quan Âm cũng thấy hào quang từ phía Tây bay đến, liền biến sắc, vội vàng ẩn thân.

Quan Âm vừa mới ẩn thân liền đó, vài luồng kim quang hạ xuống, hiện ra 3 kim thân Phật đà, đỉnh đầu có Phật quang chiếu rọi tỏa sáng khắp nơi. Hai khóa xá lợi lơ lửng trên đầu làm xuất hiện khí tức trang nghiêm khiến cho mọi người không nhìn được cuối xuống dập đầu bái lạy.

“Sao có thể thế được, kim cương bất hoại, bảo trang quang vương và hoan hỉ Phật đều đến đây.” Quan Âm ẩn thân âm thầm quan sát thật rõ ba tướng nhà Phật, cảm thấy cả kinh, thầm nghĩ: “Bảo vật này rất cuộc là vật gì mà Tây Thiên Phật đà đều muốn tranh đoạt. Có thể thấy là không bình thường chút nào”.

Ba vị Phật Đà vừa mới xuất hiện, hơn mười vị tiên nhân đang đánh nhau sống chết được Phật quang tẩy rửa, tính ngang ngược trong lòng lập tức tiêu tan đều vội vàng quỳ xuống bái lạy.

Ba vị Phật tổ làm sao để ý tới những thứ tép riu đó, Hoan Hỷ Phật nói: “Quả thật là Định Hải Thần châu, vật ấy cùng Phật ta có duyên. Hay là cứ mời trước về thế giới cực lạc tuyệt vời, hai vị Phật tổ định như thế nào?”

Kim cương bất hoại và Bảo trang quang vương Phật đều nói: “Phật tổ dạy thật là đúng”.

Một lời chưa dứt, một vài đạo hào quang lại xẹt xuống, năm vị đạo nhân theo tứ tự mà xuất hiện: Ngọc Thanh, Quảng Thành Tử, Vân Trung Tử, Cửu dương chân nhân và Thái Ất cứu khổ Thiên tiên, năm vị Kim tiên.

Vân Trung Tử cười sang sảng nói: “Phật tổ nói sai rồi, ta nghe từ miệng lão sư nói rằng Định Hải Thần Châu là Tiên Thiên quý thủy tinh hoa mà sinh ra, có âm dương nhị khí, trùng hợp với bốn giáo Lương Nghi khí chúng ta, so với Tây Thiên Phật môn không có điểm nào liên hệ, nên mời ba vị về cho”.

Bảo Trạng Quang vương Phật cũng không bị những lời nói như vậy lừa bịp, niệm A di đà Phật rồi nói: “Đạo huynh nói vậy sai rồi, Phật tổ lúc xuống tóc, di nguyện to lớn, phải phổ độ hết thủy tội ác trên thế gian. Định Hải Thần Châu là thần vật của trời đất, không dính đến nhân gian, thế giới cực lạc cũng như thế nên cùng vật ấy có duyên”

Quảng Thành tử nói: “Phật tổ lại sai rồi, mỗi khi đại kiếp nạn xuất hiện, tất có dị bảo hiện thế, tự tìm mình chủ, trợ người hữu duyên chống đỡ số kiếp. Tây Thiên Phật môn không tu luyện Nguyên Thần, dùng đại Tịch Diệt để đạt đến hư không đại đạo thì cần gì phải dùng đến những vật bên ngoài. Mời ba vị Phật tổ mau chóng về Tây thiên, đừng để nảy sinh sân niệm”

Hoan Hỷ Phật nói: “Tất cả đều là mệnh, Phật độ người hữu duyên, nhân quả đều bởi vì ý niệm mà ra. Chư vị đạo huynh đã có ý niệm thì sớm nhận ra để dừng lại cho kịp, nếu không thì lại ảnh hưởng tới đạo hạnh.”

Xích Tinh Tử thầm nghĩ: “Tây Thiên không liên quan đến nhân quả, chỉ là hôm nay đại kiếp nạn đã xuất hiện, cũng không nghĩ tới Tây Thiên Phật đà cũng rời khỏi thế giới cực lạc, có thể thấy được sự tình không khác như tưởng tượng, cùng nhau tranh cãi cũng không được gì chi bằng lấy Định Hải Thần Châu trước thì hay hơn”.

Lập tức nói với Vân Trung Tử: “Định Hải Thần châu cùng Đạo giáo có duyên, các vị đạo huynh hay là nhanh chóng động thủ, lấy thánh vật hồi cung giao nộp pháp chỉ, miễn cho lầm canh giờ.”

Quảng Thành Tử, Vân Trung Tử, Cửu dương chân nhân, Thái ất cứu khổ Thiên Tôn đều đồng ý, phát tay biến thành thanh sắc cầu vòng trắng hướng Định Hải Thần châu bay tới.

“Đạo huynh chậm đã, vật ấy cùng Tây Thiên ta hữu duyên”. Ba vị kim thân phật tổ thấy Ngọc Thanh môn hạ rời đi, liền ra tay ngăn trở, ba cầu vòng vàng kim nhanh chóng hướng Định Hải Thần châu bay tới, chuẩn bị phát động ngăn cản đám người Quảng Thành Tử.

“Phật tổ lại vọng động tà niệm rồi, tội không nhỏ, hay là mau trở về Tây Thiên cho rồi”. Quảng Thành Tử cười to, bản thân liền dừng lại, đỉnh đầu liền xuất hiện một cỗ thánh khí, chuyển động nhẹ nhàng như ước, phát ra Hỗn nguyên kim thước, hướng đánh vào đầu Hoan Hỉ Phật.

Hỗn Nguyên Kim thước này chính là Tiên Thiên thập đại thánh khí, là Ngọc Thanh thánh vật. Hoan Hỉ Phật tuy thần thông quảng đại, tu thành tứ đại vô ích pháp tướng, cũng không dám để vật này đánh trúng. Vội vàng lách mình nhảy ra, thầm nghĩ: “Thằng nhãi này lại có Ngọc Thanh thánh vật, thật là khó đối phó”.

Nghĩ đoạn liền niệm phật hiệu, đỉnh đầu, kim quang đại thịnh, hai hạt xá lợi cấp tốc xoay tròn, phật quang chiếu rọi khắp nơi, thể hiện khí tức trang nghiêm, hoan hỉ phật chính là pháp tướng kim thân, kim cương bất hoại thì bị Xích Tinh Tử ngăn lại, cũng hiện pháp tướng kim thân, bảo quang vương phật bị Cửu dương chân nhân cùng Thái ất cứu khổ thiên tôn ngăn lại cũng hiện kim thân, cùng bốn tiên đầu lẫn nhau.

Lại nói Vân Trung Tử vừa muốn đem định thần châu lấy đi, mạnh mẽ điều động độn quang từ trên lao xuống, nhưng lại bị ma giới Đại hộ pháp Hắc Bào, Huyết Ma cản lại. Huyết Ma cười ảm hiểm, đọc pháp quyết, dẫn xuất cầu vòng màu, bay ra ngoài, Hắc Bào liền dẫn động cự hạt không kém bay theo sau, đồng thời chụp vào Định Hải Thần châu.

Nhưng thật kì lạ, Định Hải Thần châu như có linh tính, chán ghét cảnh bị người tranh đoạt. Hai tư khóa hạt châu xếp thành chu thiên đại trận cấp tốc xoay chuyển, hào quang đại thịnh, lóe lên liền không thấy bóng dáng đầu nữa.

Đang cùng bốn tiên nhân Ngọc Thanh môn hạ đấu nhau, ba Phật thấy Định Hải Thần châu biến mất liền bức tứ tiên lùi lại, biến thành kim quang nhanh chóng đuổi theo. Ngọc Thanh năm vị tiên cũng phản ứng không chậm, chớp mắt đuổi theo.

Cuối cùng là Ma giới hộ pháp và Quan Âm, đương nhiên Quan Âm vẫn là ẩn thân theo dõi.

Cực Lạc cung môn hạ trốn từ xa quan sát, thấy Định Hải Thần châu biến mất chẳng hiểu tại sao. Thấy năm vị kim tiên và ba vị phật tổ đuổi theo cũng không để ý hung hiểm, đều nhất loạt lao theo.

Chỉ là mọi người pháp lực thấp kém, mới đuổi theo mười dặm đã không thấy tăm hơi. Tất cả tiên nhân cuối cùng đều dừng chân, lão đạo Chí Minh tức mình mắng Quan Âm không niệm tình sư môn, bỏ lại đám sư huynh một mình chạy trốn.

Chính vì không biết nơi nào để đi, chợt thấy ngũ sắc hào quang ngàn dặm từ Đông Hải phía xa bốc lên trời nổi lên thiên địa. Tuy là cách mấy ngàn dặm nhưng cũng có thể trông thấy rõ ràng.

Cực Lạc môn hạ cũng không biết cái này là hào quang gì, từ đâu mà đến. Chỉ là thấy có mục tiêu lập tức hướng ngũ sắc hào quang chạy tới.

Trong số các huynh đệ bị Quan Âm bỏ lại, Hồng bào lão yêu được xem là người có pháp lực cao cường nhất. Lão yêu này cũng thông minh, biết rõ Thái Y và Nghê Thường được Lâm Phong sủng ái. Hơn nữa hai nữ nhi này thường cũng là người rất có duyên. Thấy hai Tiểu sư muội tụt lại cuối cùng thì hắc hắc nở nụ cười một tiếng. Tay áo hất lên, một mảnh yêu quang nâng lên Thái Y và Nghê Thường vượt lên trước mọi người.

Khi chúng nhân tiến đến gần ngũ sắc hào quang, cách khoảng chừng mười dặm, một cỗ áp lực thiên địa đè nén mọi người khiến không có ai dám tiến lại gần. đành phải chọn dời đi ra phía xa hơn để dừng chân quan sát.

Chỉ thấy một ngọn pháp kỳ đang tung bay pháp phối tỏa ra ngũ sắc hào quang. Phía dưới pháp kỳ là một tòa thành to lớn. Năm vị Kim tiên Ngọc Thanh môn hạ giữ đúng phương vị chủ trì trận pháp vận chuyển, cùng ba vị Tây Thiên Phật đà và ba vị Ma giới Hộ Pháp ở trong trận đấu trời long đất lở, nhật nguyệt đổi màu.

Cực Lạc cung môn hạ chúng đệ tử chỉ mơ hồ nghe qua tên tuổi Thương cổ tứ đại sát trận. Cũng biết Tiên Thiên đệ nhất hỗn độn sát trận thuộc về sư tôn, nhưng lại chưa từng thấy qua Ngũ Hành Yên La đại trận này nên đều hiếu kỳ không thôi.

Thải Y hỏi Hồng Bào lão yêu: “Hồng Bào sư huynh, người có biết đó là trận pháp gì không? Vì sao lại lợi hại như vậy?”

Hồng Bào lão yêu cũng được xem là Cực Lạc cung môn hạ đệ tử, ngoài Quan Âm cùng Hầu tử uy danh sớm vang vọng tam giới, có pháp lực thâm hậu nhất, cũng có vài phần đạo hạnh. Đã nghe nói qua về Ngũ Hành Yên La đại trận, dù chưa gặp qua nhưng cũng có thể đoán ra được, mặt nghiêm giọng nói: “Các vị sư huynh muội, đây là Ngũ Hành Yên La trận”.

Mọi người nghe xong liền kinh ngạc không thôi, thiên địa vạn vật đều bắt đầu từ ngũ hành. Ngũ Hành Yên La chính là tam giới đệ nhất phòng ngự trận pháp, ngoài trừ đỉnh cấp pháp khí cùng với các pháp bảo của thánh nhân giáo, không có gì có thể phá được trận. Trừ phi là người có công lực cao hơn người chủ trì trận pháp nhiều lần.

Nhưng hôm nay, người chủ trì trận pháp chính là Ngọc Thanh môn hạ ngũ đại Kim tiên, đều là những nhất lưu Kim tiên, người có thể phá trận này cũng không có mấy ai.

243. Chương 62 : Định Hải Thần Châu

Ba vị Phật tổ Tây Thiên pháp lực thông thần, đạo hạnh thâm hậu, sao không biết cái này là một trong tứ đại sát trận từ thượng cổ nên rất lợi hại. Bên vội vàng hiện pháp tướng kim thân, bốn mạng Nguyên Thần Xá Lợi, phóng ra một mảnh Phật quang, bảo vệ tự thân, lưng tựa lưng đứng chung một chỗ, phương vị hỗ trợ lẫn nhau.

Ba vị hộ pháp Ma giới cũng biết sự quá nghiêm trọng, cũng là lưng tựa lưng đứng chung một chỗ, vận khởi bốn mạng ma thần hộ thể, cùng Tây Thiên ba vị Phật tổ không xâm phạm lẫn nhau. Có điều là ba tên ma đầu trong lòng có ý định khác.

Hắc bào thâm nghĩ: “Ba cái con lừa ngốc này pháp lực đều còn trên cả Ngọc Thanh môn hạ kim tiên rất khó đối phó. Ngọc Thanh môn hạ ngũ đại kim tiên với Định Hải Thần châu cũng là có muốn đoạt. Hay là trước chờ bọn hần liệu người chết ta sống lẫn nhau”

Huyết ma cùng Cự Hạt cũng là đồng dạng tâm tư.

Hoan Hỉ Phật cảm thấy thâm nghĩ, “Định Hải Thần châu thân mình mặc dù không nhân quả, nhưng bởi bảo vật rồi lại liên quan đến không ít nhân quả. Ta mặc dù được Định Hải Thần châu, chỉ là hôm nay lại hãm thân ngũ hành Yên La đại trận, không được thoát thân.”

Năm vị kim tiên mặc dù đem ba Phật cùng ba ma vây ở Yên La đại trận trong , nhưng lại đều tự cảm thấy sốt ruột, Vân Trung Tử thâm nghĩ: “Hoan Hỉ Phật này là kim cương bất hoại Phật, Bảo tràng Quang vương Phật tại Tây Thiên là tối lợi hại trong ba nghìn Phật đà, đã tu thành Tứ trọng Vô pháp, pháp lực còn hơn cả chúng ta. Mặc dù bị vây ở trong Yên La đại trận, lại vẫn là khó đối phó.”

Bốn vị kim tiên cũng là cùng tâm tư như lão. Quảng Thành Tử vội nói: “Số trời có biến, các vị đạo huynh nhanh chóng động thủ, lấy thánh vật hồi cung giao nộp pháp chỉ, chớ để chậm trễ”

Dứt lời, cầm Hỗn Nguyên kim thước vào trong trận. Lắc mình một cái đã đến trước ba vị Phật, cười to nói: “Ba vị Phật tổ vọng động giận niệm, thật sự là tội quả không nhỏ.” Dứt lời không cần phải nói thêm nữa, té lên Hỗn Nguyên kim thước chiếu Hoan Hỉ Phật đánh vào đầu.

Hỗn Nguyên kim thước chính là thánh vật của Ngọc Thanh, là một trong Tiên Thiên thập đại thánh khí. Hoan Hỉ Phật mặc dù đã tu thành vô lượng kim thân, có A Di Đà Phật gia trì đại chức chính quả, lại cũng

không dám để cho cái Tiên Thiên thánh vật đánh vào bèn vội vàng nhảy ra. Tay kết ấn sen miệng quát mà phát lực, mười tám loại hàng ma pháp lực đều đổ xuống trên người Quảng Thành Tử.

Kim thân Bất Hoại Phật cùng Bảo Tràng Quang vương Phật vừa muốn tiến lên trợ trận, lại bị tứ tiên Vân Trung Tử theo sát vào trận ngăn lại. Hai người vây công lấy một khiến cho hai vị Phật tổ không tiếp ứng được.

Quảng Thành Tử vội vàng tế lên pháp kỳ hộ thân. Hỗn Nguyên kim thước vừa chuyển, đánh vào trên Kim thân của Hoan Hỉ Phật, Kim thân bị đánh một đòn của Vô Lượng Kim thước liền kêu lên một tiếng đau đớn, lăn mấy cân đầu vên. Nửa người thiếu chút nữa bị chấn nát..

Hoan Hỉ Phật thầm nghĩ: “Thằng nhãi này có tiên thiên ngũ sắc pháp kỳ hộ thân, khó có thể công phá, lại có Ngọc Thanh thánh vật trong tay, thật khó đối phó.”

Vội vàng thu hồi kim thân, vận khởi Phật môn thần thông sư tử hống, vận công quát một tiếng, hư không chấn động kịch liệt, ngay cả ngũ sắc hào quang cũng bị chấn động quay cuồng. Năm vị kim tiên thất kinh, không dám khinh thường toàn lực trấn trụ trận pháp, cùng Tây Thiên ba vị Phật tổ đánh tới thiên hôn địa ám.

Tuy biết ma giới tam đại hộ pháp còn đang nhìn chằm chằm bên cạnh, nhưng cũng đành bất chấp.

Hắc Bào ba người mắt thấy Ngọc Thanh ngũ đại kim tiên cùng Tây Thiên ba vị Phật tổ đánh tới phong vân biến sắc, tự nhiên cũng vui vẻ ngồi xem hổ đấu, chỉ là trong bụng không ngừng tính toán.

Không cần nói ba ma đầu đang tính toán khi nào ném đá xuống giếng, lại nói Trấn Nguyên tử hóa thân cầu vòng vòng vo một hồi liền tới vùng trời Đông Hải, thấy ngũ sắc hào quang tận trời. Ngọc Thanh năm vị kim tiên cùng Tây Thiên ba vị Phật tổ đang thủy hỏa bất dung, lại có ma giới tam đại hộ pháp nhìn chằm chằm, hình thức cực kỳ không ổn.

Trấn Nguyên Tử thở dài: “Ta từ khi hỗn độn khai mở liền ngồi trước tổ sư nghe đạo, tứ phương giữ gìn mới chưa nhiễm nhân quả. Chỉ là thánh nhân mệnh không thể trái, số trời không thể nghịch, đại kiếp nạn đã bắt đầu thì không thể né tránh, chỉ là không biết cụ thể bên trong. Một đường thiên cơ đến tột cùng ở đâu, không thể biết chắc được.”

“Tây Thiên không nhiễm nhân quả thì không phải Tây Thiên. Nhân quả không phải do người, cũng do kiếp nạn nổi lên. Hoan Hỉ Phật làm Tây Thiên Phật đà, cũng cùng Định Hải thần châu này không duyên cơ kết hạ nhân quả, có thể thấy được sự mờ mịt trong đó, đều là số trời.”

Trấn Nguyên tử chuyển thân tiến vào Yên La đại trận, miệng tụng đạo hiệu, tới trước Hoan Hỉ Phật, nói: “Phật tổ có lẽ, đại kiếp nổi lên. Phật tổ không ở Tây Thiên tích tu công đức, lại muốn dẫn thân vào hồng trần thế tục, vô duyên cơ kết nhân quả, thật sự không ổn. Hay là sớm quay lại Tây Thiên mới là thượng sách.”

Ngọc Thanh năm vị kim tiên thấy một bạch y đạo nhân vô thanh vô tức tiến vào Yên La đại trận, liền biết đó là Ngọc Điệp do đệ nhất thân ngoại hóa thân của Trấn Nguyên Tử biến thành, lập tức thối lui đến trước kỳ môn, chủ trì trận pháp.

Tây Thiên ba vị Phật tổ cùng ma giới ba đại hộ pháp lại kinh hãi thất sắc.

Hoan Hỉ Phật thầm nghĩ: “Thích Già Phật tổ không phải đi Ngũ Trang quang, sao Trấn Nguyên Tử này lại đến được đây.” Vội vàng hiện kim thân, toàn lực đề phòng, mặt cười nhưng lòng không cười nói: “Đạo huynh từ hỗn độn khai mở đã đắc đạo, cũng chưa từng chạm nửa điểm nhân quả. Vì sao muốn không duyên cơ chạm vào vũng nước đục này. Hay là nhanh chóng quay lại Ngũ Trang quán thì tốt hơn.”

Trấn Nguyên Tử cười nói: “Số trời khó dò, bản đạo sợ là không thể chỉ lo thân mình. Định Hải Thần châu cùng Tây Thiên Phật môn vô duyên, Phật tổ hay là lưu lại thánh vật, mau chóng trở về Tây Thiên, miễn làm hồng kim thân đạo quả.”

Kim Cương bất hoại Phật mặc dù đã thành tựu kim thân chính quả, nhưng lại vô cùng nóng tính, cả giận nói: “Hảo Trấn Nguyên Tử, Tây Thiên ta cùng không đụng chạm, lại muốn thay Ngọc Thanh môn xuất đầu. Muốn làm chúng ta khó xử, vậy cũng muốn cùng người phân cao thấp.”

Lúc này hiện pháp tướng kim thân, xuất Hàng Ma thiên tượng hướng đầu Trần Nguyên Tử đánh tới.

Hoan Hỉ Phật cùng Bảo Tràng Quang Vương Phật đại kinh thất sắc. Trần Nguyên tử này đã trăm ngũ niệm, khoảng cách đến hư không đại đạo chỉ còn vền vền một bước xa. Ba người mình tuy đã vào tứ trọng không pháp tướng chi cảnh, nhưng cũng tuyệt không phải đối thủ của Trần Nguyên tử. Huông hồ trước mắt cũng không phải chân thân của Trần Nguyên tử.

Mà so với bản thể chân thân lại càng thêm cường hãn, dùng một trong tiên thiên thập đại thánh khí Ngọc Diệp cắt làm thân ngoại hóa thân. Phật môn không sửa nguyên thần, không luyện pháp bảo, căn bản là tay không tác sát, làm sao có thể là đối thủ của Trần Nguyên Tử.

Trần Nguyên tử cười nói: “Phật tổ đã có sân niệm, tội quả không nhỏ.” Dùng một ngón tay, một đạo bạch quang trong trời bay ra, hóa thành một cự chưởng mạnh mẽ chụp vào Kim Cương Bất Hoại Phật.

Kim Cương Bất Hoại Phật tuy tính tình không tốt, nhưng cũng không ngốc, kinh hãi thất sắc vội phát lực quát lên. Phật quang đại thịnh, hai khóa bốn mạng xá lợi nhỏ cỡ chén cơm tảo mắt vạn đạo kim quang, nâng bạch sắc đại thủ lên, trông khó khăn vô cùng.

Trần Nguyên Tử vốn muốn dùng thần thông trước bắt lấy Kim Cương Bất Hoại Phật. Hoan Hỉ Phật cùng Bảo Tràng Quang Vương Phật trong lòng biết Kim Cương Bất Hoại Phật tuyệt đối không ngăn cản được ngoại thân của Trần Nguyên tử so với bản thể còn lợi hại hơn, vội vàng xuất mười tám đạo hàng ma pháp khí, hướng Trần Nguyên tử đánh tới.

Trần Nguyên Tử tuy không sợ, nhưng cũng không thể không duyên cớ bị mất da mặt mấy lần; liền vùng tay áo, một đoàn bạch quang phóng ra.

Hoan Hỉ Phật cùng Bảo Tràng Quang Vương Phật vội vàng thu hàng ma pháp khí. Kim Cương Bất Hoại Phật cũng thừa dịp Trần Nguyên tử phân thần, mạnh mẽ tránh khỏi uy áp của đại thủ. Hỏa khí cũng đã tiêu tan không ít, không dám lần nữa mạo hiểm.

Ma giới tam vị hộ pháp ở bên cạnh cũng thất kinh. Ba người bọn hắn cộng lại cũng không phải đối thủ của Hoan Hỉ Phật, lại càng không thể so với cấp bậc chuẩn giáo chủ như Trần Nguyên đại tiên. Chỉ sợ một đầu ngón tay đủ đâm chết bọn họ.

Ba ma đầu đều là hạng người giáo quyệt, mắt thấy chuyện không ổn liền muốn chuồn đi. Chỉ là thân hãm trong Yên La trận, Ngọc Thanh môn ngũ đại kim tiên dựng kỳ trên cửa, toàn lực chủ trì trận pháp vận chuyển. Muốn chạy trốn lại dễ dàng như nói sao, không khỏi âm thầm kêu khổ.

Trần Nguyên Tử thân mình dừng lại, bạch quang đại thịnh trên đỉnh đầu, phân ra ba đạo cầu vòng, hóa thành ba bàn thay khổng lồ, chụp tới ba Phật.

Ba Phật đều hiện kim thân xá lợi, Phật quang chiếu sáng, toàn lực chống cự.

Thình lình tay Trần Nguyên Tử xuất ra dài ngàn trượng, hung hăng tát một phát lên Hoan Hỉ Phật, làm cho nhóm Hoan Hỉ Phật một Phật thì xuất thế, còn hai Phật thăng thiên, lặn lội mấy vòng, mắt nảy đom đóm.

Hai mươi bốn khóa hạt châu màu vàng sáng từ ống tay áo Hoan Hỉ Phật bay ra. Kim Cương Bất Hoại Phật cùng Bảo Tràng Quang Vương Phật lập tức thất kinh, vội xả thân nhào tới muốn đoạt Định Hải thần châu.

Trần Nguyên tử cười nói: “Tiên thiên thánh vật đều là tự có chủ, Phật tổ sao có thể vọng động tham niệm, không duyên cớ làm hư kim thân đạo quả.”

Pháp lực thúc giục, đại thủ mạnh mẽ bổ xuống dưới, lại đem Kim Cương Bất Hoại Phật cùng Bảo Tràng Quang Vương Phật đánh cho lộn mấy vòng.

Đang ở bên tìm cơ hội trốn, ba ma đầu thấy Định Hải Thần Châu, làm sao có thể chống cự sức hấp dẫn của tiên thiên linh bảo, không chút suy nghĩ liền đánh tới.

“Khá lắm ma đầu, lưu người không được.” Ngũ đại kim tiên chủ trì trận vận chuyển, tất nhiên thấy tình hình trong trận rõ ràng. Thấy Tây Thiên tam Phật bị Trần Nguyên Tử đánh cho bò lăn, nôn ra Định Hải thần châu, lập tức xông vào đại trận.

Quảng Thành Tử ngự Hồn Nguyên kim thước, nhắm đầu đánh tới. Ba ma đầu biết lợi hại, vội vàng nhảy ra. Vân Trung Tử tay áo hất lên, thu lấy Định Hải thần châu, hướng Trấn Nguyên Tử nói: “Đạo huynh công đức vô lượng.”

Trấn Nguyên tử thở dài: “Nhân quả đến cùng sẽ có báo, đạo kiếp nạn bắt đầu thì tất sẽ gặp, thôi, thôi.” Dứt lời hóa thân cầu vồng, bay khỏi Yên La đại trận.

Hoan Hỉ phật cùng Kim Cương Bất Hoại phật, Bảo Tràng Quang Vương phật chẳng những mất Định Hải thần châu, còn mất da mặt. Ba Phật đạo hành thâm hậu, tự biết số trời không thể nghịch. Tuy nén giận, nhưng cũng không dám dây dưa, hóa thân kim quang hướng cực lạc thế giới mà đi.

Ba ma đầu thấy Tây Thiên ba phật chạy trốn, sao còn dám có nửa điểm ý nghĩ không an phận, vội vàng thân hóa hắc cầu vồng (lại màu gì nữa đây), chạy mất dạng.

Vân Trung Tử cười nói: “Định Hải thần châu cùng giáo ta hữu duyên, chư vị đạo huynh mau về cùng giao nộp pháp chỉ.”

Quảng Thành tử bọn người vừa mới nói “Được” xong, bỗng một tiếng cười cạc cạc quái dị vang lên, hư không chấn động. Một cây gậy chống trời to lớn phá vỡ hư không, mang theo lờ mờ không gian loạn lưu, hung hăng đánh tới năm vị kim tiên.

244. Chương 63: Các Hữu Kỳ Chủ

Ngày hôm đó, chính lúc Đông Hoàng Thái Nhất mở cửa giảng đạo, Hầu tử tâm tư vừa động, đã kêu Thạch Cơ, chuẩn bị đi ra ngoài đối gió.

Thạch Cơ lại do dự nói: “Sợ là không tốt.”

Hầu tử không nhin được nói: “Sao lại lè mề như vậy, lão sư chưa từng quy định quy củ không cho ra ngoài cung. Lão Tôn chỉ là ra ngoài giải sầu, chỉ ba ngày sau sẽ trở về.”

Thạch Cơ đành phải đáp ứng, vung trộm chuồn ra khỏi Đông Hoàng cung. Hầu tử giống như ngựa đứt cương, biến thành một đoàn kim quang bay vòng quanh Thạch Cơ, trong thời gian uống cạn một chung trà liền bay ra hỗn độn. Đi khỏi ba mươi ba tầng trời thì gặp năm vị kim tiên Ngọc Thanh môn hạ đã lấy được Định Hải Thần châu, chuẩn bị trở về Ngọc Thanh thiên thanh cung giao nộp pháp chỉ, lập tức một gậy nện xuống.

Bởi vì Trấn Nguyên Tử ra tay nên Hoan Hỉ Phật, Bảo Tràng Quang vương Phật, Kim Cương Bất Hoại Phật bỏ lại bảo vật trở về Tây Thiên. Tam Đại hộ pháp Ma giới không phải là đối thủ của năm vị kim tiên đệ tử Ngọc Thanh cũng đều tự bỏ đi.

Quan Âm ẩn thân một bên, nhìn thấy Định Hải Thần châu bị Vân Trung Tử thu lại, cũng chỉ có thể thầm than số trời .

Đệ tử Cực Lạc cung ở đằng xa nhìn lại, thấy năm vị kim tiên thu được Định Hải châu muốn bỏ đi thì nội tâm đang khấn nguyện, lại nghe một hồi tiếng cười quái dị vang lên. Chỉ thấy một vật như trụ chống trời to lớn bay tới, từ trên đầu bay vụt xuống, lập tức tinh thần đại tăng, hô to : “Lão Tôn sư huynh.”

Năm vị kim tiên đều không ngờ tới biến cố này, vội vàng đều tự mình khởi động pháp kỳ hộ thân. Ngũ sắc hào quang liên kết thành một mảng rồi nâng cự bổng < cây=“” gậy=“” lớn=“”> lên.

“Hảo thủ đoạn, ăn thêm một gậy nữa của lão Tôn.” Chỉ thấy Hầu tử chấn vỡ hư không chui ra. Thân thể Biến hóa , thành cao vạn trượng , Như Ý Kim Cô bổng trong tay vung lên, lại một gậy đập xuống.

“Không ổn, tên Hầu tử như thế nào lại xuất hiện lúc này.” Bọn người Quảng Thành Tử thấy Hầu tử, lập tức sợ hãi. Vội vàng phát động pháp kỳ bảo vệ bản thể, Quảng Thành Tử phát động Hồn Nguyên Kim thước ngăn cản Như Ý Kim Cô bổng.

Một tiếng vang thật lớn, Quảng Thành Tử mặc dù đã cắt ra được tam đại hóa thân < hình=“” như=“” là=“” ác=“” niệm=“” thiện=“” niệm=“” và=“” nhân=“” niệm=“”>, lại có Tiên Thiên pháp khí Hồn Nguyên

Kim thước, nhưng pháp lực kém quá nhiều, bị một gậy toàn lực của Hầu tử đánh nát thân thể. Một Nguyên Anh bé xíu bay ra ôm Hồn Nguyên Kim thước bỏ chạy.

Hầu tử trong lò Bát Quái của Huyền Đô luyện thành thân thể Thái Ất kim tiên, đạo hạnh tuy không bằng năm vị kim tiên. Nhưng thân thể lại cường hãn không thể tưởng tượng nổi, pháp lực không dưới Trùng Dương chân nhân. Một gậy toàn lực, Quảng Thành Tử làm sao có thể đỡ được.

Cũng may Quảng Thành Tử tay cầm Ngọc Thanh thánh khí, làm cho Hầu tử cũng ăn trái đắng. Bị phản chấn lắc đầu vài cái, mới tỉnh táo trở lại. Nếu dưới một gậy toàn lực này, Quảng Thành Tử bị thần hình câu diệt < tan=“” nát=“” linh=“” hồn=“” > mới là lạ.

Thạch Cơ hiện thân cùng vài vị sư huynh đệ sư tỷ muội chào hỏi, đệ tử Cực Lạc cung đều xúm lại. Hồi han chào hỏi một hồi, tiểu Thanh cướp lời nói: “Sư tôn cho Đại sư tỷ đến truyền lời, trong lời phân nửa là có quan hệ với Định Hải Thần châu. Thạch Cơ sư muội, người nói Tôn sư huynh mau nghĩ biện pháp.”

Lão Chí Minh lão luyện thành thực, nhắc nhở: “Năm vị tiên nhân này chính là Kim tiên đệ tử hàng đầu của Ngọc Thanh thánh nhân, có thể mang đến cho sư tôn phiền toái gì hay không.”

Thải Y cũng mạnh mẽ bình tĩnh, nói: “Sư huynh nói có lý, năm vị tiên nhân này đều có lai lịch rất lớn, cũng đừng dẫn đến cho Phụ thân phiền toái gì mới tốt.”

Nghe Thường khuôn mặt trắng bệch nói: “Nhưng Tôn sư huynh đã đánh giết một tên rồi.”

Trong lúc đệ tử Cực Lạc cung đang thảo luận, bọn Vân Trung Tử thấy Quảng Thành Tử thân thể bị hủy, Nguyên Anh ôm Hồn Nguyên Kim thước chạy thoát trở về, lập tức sợ hãi. Xích Tinh Tử vội vàng phát tay áo, thu lấy Nguyên Anh Quảng Thành Tử, lấy Hồn Nguyên Kim thước, tự mình sử dụng.

Vân Trung Tử thầm nghĩ: “Chẳng lẽ là số trời, Định Hải Thần châu này lại rơi vào tay đệ tử Cực Lạc cung sao?” Ý niệm xoay chuyển, vội vàng hô: “Tình thế hung hiểm, chư vị đạo huynh mau về cung hướng lão sư nghe chỉ dạy.”

Trong khi nói, thân thể như cầu vồng, không dừng lại một chút nào mãnh liệt tháo chạy vào trong hỗn độn. Xích Tinh Tử, Thái Ất cứu khổ Thiên tôn, Cửu Dương chân nhân không cần Vân Trung Tử nhắc nhở, cũng vất chân lên cổ chạy trời chết.

“Chạy đâu, lưu lại bảo bối” Mắt thấy bọn Vân Trung Tử không đánh mà chạy toán loạn khắp nơi, Đại thánh tức giận quát một tiếng, cười căn đầu vùn bay đến chặn lại, gơ Kim Cô bổng đánh vào đầu Vân Trung Tử.

“Yêu hầu chớ có càn rỡ.” Cửu Dương chân nhân thấy Vân Trung Tử muốn tránh cũng không được, dưới một gậy này mà Vân Trung Tử không có Hồn Nguyên Kim thước ngăn cản, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết chắc chắn là bị đánh cho thần hình cụ diệt.

Vội vàng hét lớn một tiếng, tạo thành một cái ấn quyết phát lực chấn động. Hư không run lên, vô số hư không bị pháp lực cường chế chấn vỡ bay loạn xa quay cuồng không ngớt. Hầu tử không cẩn thận nên không biết bị nhốt trong không gian nào mất rồi.

Xích Tinh Tử trong lòng biết ngăn không được Hầu tử, vội vàng hô một tiếng, thân hóa cầu vồng chạy đi. Vân Trung Tử cùng Cửu Dương chân nhân, Thái Ất cứu khổ Thiên tôn cũng là không dám dừng một giây, hóa thành cầu vồng chạy nốt.

Đệ tử Cực Lạc cung thấy Hầu tử bị nhốt bên trong không gian hỗn loạn, lại càng hoảng sợ, kinh hô liên tiếp.

Lại nói Hầu tử tuy thân thể cường hoành, pháp lực cao cường, đối với pháp thuật lại chỉ có kiến thức nửa vời. Chỉ hiểu bên ngoài lại do khinh thường mới ăn một đòn này của Cửu Dương chân nhân.

Đại thánh sau khi bị hư không loạn lưu cuốn vào, trong lòng giận dữ, mở miệng mắng: “Lão đạo khá lắm, khinh thường lão Tôn không biết pháp thuật, thật là tức chết được.”

Lúc này sử dụng thần thông, quát: “Dài.” Như Ý Kim Cô bổng trong nháy mắt dài hơn một vạn trượng, Đại thánh vừa phát lực vừa quát, sử dụng hỏa nhãn kim tinh, Như Ý Kim Cô bổng trực tiếp đâm xuyên tí vạn không gian đơn lẻ, hướng tới Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử giật mình mặt không còn một chút máu, vội vàng đem pháp kỳ đưa lên trên thân thể. Chỉ cảm thấy Kim Cô bổng nặng như núi, bị nén khiến chân thân mềm rùng động, Nguyên Thần thiếu chút nữa bị đánh tan. Do vừa mới hơi phân tâm, lực dùng chế lên Định Hải Thần châu lập tức thoát khỏi trời buộc, xếp thành đại trận chu thiên nhưng lại hướng môn hạ đệ tử Cực Lạc cung bay tới.

Vân Trung Tử nhìn thoáng qua, thở dài: “Thôi, thôi, số trời như thế, không thể cưỡng cầu được” Lập tức cũng không dừng lại, hóa thân thành cầu vồng, hướng Ngọc Thanh cung bỏ đi.

Hầu tử không đề phòng, gặp Cửu Dương Chân nhân mà nói, quả nhiên là không thể nuốt giận. Căn bản muốn đánh Cửu Dương Chân nhân một trận cho đỡ tức thì đã thấy Định Hải Thần châu hướng môn hạ đệ tử Cực Lạc cung bay tới, Thạch Cơ kinh ngạc hô: “Nhanh lên lấy Định Hải Thần châu.”

Hầu tử lập tức đổi ý ” Đoạt bảo bối quan trọng hơn.”

Phất tay ngược lại, thu Định Hải Thần châu, môn hạ đệ tử Cực Lạc cung tới vây quanh, Thạch Cơ cướp lời nói: “Sư huynh, Định Hải châu chính là tiên thiên linh bảo, không bằng chúng ta trở về sư môn giao cho sư phó a!”

Chúng huynh đệ đều nói: “Sư tỷ nói có lý, nên là giao cho sư phó.”

Hầu tử nhìn nhìn Thạch Cơ, đưa tay gỡ đầu gỡ tai nói: “Người thật đúng là phiền toái. Nếu người muốn thế, ta liền đưa cho người, lão Tôn ta cũng không tham cái bảo vật này làm gì.”

Quan Âm chẳng biết lúc nào hiện thân đằng sau, nghe vậy cười khẩy: “Định Hải Thần châu cũng không phải là pháp bảo bình thường. Chính là tiên thiên linh bảo cực kỳ lợi hại, người tu tiên có thể dùng để ký thác chấp niệm, tạo thành thân ngoại hóa thân. Cơ duyên như thế chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu. Chỉ có con khỉ nhà người không nhìn ra được”

Lão Chí Minh nói: “Sư phó nói phàm là tiên thiên linh bảo đến thế gian, tất cả đều đi tìm chủ. Tất có người hữu duyên mới có thể có được, xem ra Tôn sư huynh hẳn là người có duyên”

Hầu tử vung hai tay áo, 24 khóa Định Hải Thần châu bay ra, phát hoàng quang nhẹ nhàng bay lượn quanh thân, rất là đẹp mắt. Nghe Thường thấy đám hạt châu này xinh đẹp, thích thú, giật ống tay áo Hầu tử, cười khanh khách nói: “Tôn sư huynh, vẫn nên đem Định Hải châu về giao cho Phụ thân. Chúng ta lâu rồi cũng chưa có được gặp phụ thân, thuận tiện cùng các người hồi cung một chuyến.”

Hầu tử tuy tính cách thô bạo, nhưng đối với tính cách hồn nhiên của Tiểu sư muội rất có hảo cảm bèn gõ đầu Nghe Thường, cười nói: ” Tiểu sư muội người dám dùng lòng dạ hẹp hòi mà nhìn lão Tôn hử. Nếu thích thì trực tiếp nói là được, cần gì phải làm trò loanh quanh, lão Tôn không thích bộ dáng như vậy .”

Nghe Thường cười khanh khách nói: “Ở đây, ta thấy đám hạt châu này xinh đẹp, mới muốn chơi đùa, nhưng sư muội đệ chúng ta đã lâu chưa gặp Phụ thân, cũng muốn trở về gặp người !”

Hầu tử nhất thời vui tính lên, hào hứng bừng bừng nói: “Tốt, lão Tôn cũng không có việc, về cùng các người cũng được.”

Liền hóa thân thành cầu vồng màu vàng rộng khắp đất trời rồi cuốn quanh đám đệ tử môn hạ Cực Lạc cung hướng Đông Thắng Thần Châu mà đi, chỉ bỏ một mình Quan Âm ở lại.

Quan Âm thầm hừ một tiếng, có chút do dự, rồi cũng hóa thân thành kim quang, đuổi theo.

Quan Âm chính là một trong tứ đại Bồ Tát Tây Thiên, đã nhập hai tầng Không pháp chi tướng, đạo hạnh cao thâm. Tuy nhiên năng có tư tâm khác, cùng môn hạ đệ tử Cực Lạc cung không hợp nhau. Nhưng cũng biết vị sư phụ ép bái sư kia là người tàn nhẫn, hơn nữa địa vị cũng không nhỏ, không dám công khai phản bội.

Lại nói hầu tử mang theo sư đệ sư muội trên cân đẩu vân sau vài lần nhào lộn đã về đến Cực Lạc cung, thông báo tới gặp Lâm Phong. Thái Y cùng Nghe Thường mấy chục năm chưa từng hồi cung, thấy Phụ thân mẫu thân, không khỏi có chút ủy mị, ôm cổ không buông.

Lâm Phong vỗ vỗ đứa con gái láu lỉnh, hướng Thạch Cơ cùng Hầu tử nói: “Đại kiếp nạn đã bắt đầu, môn hạ đệ tử chúng ta sau này gắn cùng số mệnh của Đông Hoàng Thái Nhất. Hai người các người nên ở tại

Đông Hoàng cung chăm chỉ tu luyện, không được chậm trễ”

Thạch Cơ vội vàng nghe lời sư mệnh. Còn Hầu tử đã vài chục năm ở Thái Hoàng cung nghe Đông Hoàng Thái Nhất giảng đạo, lẽ khí cũng được thu liễm không ít. Tuy rằng vẫn còn có chút cuồng ngạo không mất, nhưng đã an phận rất nhiều, gãi gãi đầu, cũng chấp nhận.

Lâm Phong vỗ tay, Định Hải Thần châu từ trong ống tay áo Hầu tử bay ra, Lâm Phong đưa tay tiếp lấy, lại nói: ” Định Hải châu này chính là do một chút thủy linh căn quý hiếm trong hỗn độn sinh ra. Có mang ít hiệu quả đặc biệt, bản thân châu không nhiễm một chút nhân quả, dùng để chống đỡ kiếp số không còn gì tốt hơn”

Lại hướng Tiểu Bạch long nói: “Người vốn là rồng thần Bắc Hải, gia nhập môn hạ của ta, tức là cùng Định Hải châu này có chút hữu duyên, ta hiện tại đem Định Hải Thần châu này ban cho người phòng thân để chống đỡ kiếp số. Người trở về dùng Nguyên Thần tế luyện, mới có thể phát huy hết uy lực của nó.”

Tiểu Bạch Long vô cùng vui sướng, vội vàng bái tạ ân sư, cầm lấy Định Hải Thần châu.

245. Chương 64: Tiền Thân Hậu Thế

Lại nói đám Vân Trung Tử một đường trốn về Ngọc Thanh thiên, Linh Bảo chí tôn thánh nhân đang tại Thanh Vi cung mở cung giảng pháp thuật. Số người đến nghe giảng giải đông vô số kể. Có cả nhất lưu Kim tiên pháp lực cao thâm lánh đời, cũng có nhất lưu Thiên tiên pháp lực kém một chút.

Đợi khi quần tiên thối lui, Vân Trung Tử mới thuật lại chuyện đã qua, Linh Bảo Thiên Tôn dừng một chút, mới nói: “Quảng Thành Tử có một kiếp này, đó là số đã định” Nói rồi búng tay bắt quyết, Nguyên Anh của Quảng Thành Tử từ trong ống tay áo Xích Tinh Tử nhảy ra, vội vàng khấu đầu bái lạy.

Linh Bảo Thiên Tôn nói: “Đại kiếp nạn sắp đến, tiên nhân phạm trần tam giới đều muốn chấm dứt nhân quả. Các người có thể xuống trần tìm quân chủ phụ tá, đợi qua hết sát kiếp mới có thể hưởng thanh tịnh.”

Lại bắt quyết lần nữa cải tạo thân thể cho Quảng Thành Tử. Pháp lực Quảng Thành Tử lại tinh tiến không ít, lập tức mừng rỡ bái tạ.

Đợi Quảng Thành Tử rời đi, Linh Bảo Thiên Tôn lúc này mới phân phó đồng tử bên người sắp xếp xa giá, cười lên Kim Đỉnh Long Niên (đỉnh vàng hình rồng chẳng?), trên có treo Kim Đăng Vạn Trăn (đèn vạn chén nhỏ- xưa đèn là đĩa đựng dầu), quả nhiên là khí phái phi phàm. Thật đúng là khí thế Chương giáo môn đạo mà ra khỏi Thanh Vi cung nhằm hướng Thượng Thanh thiên đi đến.

Không cần thông báo, khi đến bên ngoài Di La cung thì Linh Bảo Thiên Tôn xuống Kim Đỉnh Long Niên, phân phó đồng tử chờ bên ngoài cung, còn mình trực tiếp vào Di La cung tới gặp Thượng Thanh thánh nhân Nguyên Thủy thiên tôn.

Hai vị thánh nhân lặng yên ngồi một lát, Linh Bảo Thiên Tôn nói: “Ngày mà Vô Lượng cung lão sư mở cung còn có ba trăm năm, tam giới tiên phạm đều sắp hết sát kiếp. Hồng hoang đại chiến giáo ta cũng không tham dự. Hôm nay giáo phái Bà La sống lại, đi sang lối khác cùng mở rộng với Bồ Đề phát dương Tây Thiên đại thừa Phật môn. Đạo huynh cũng nên sớm cho môn hạ đệ tử mưu cầu một đường sinh cơ.”

Nguyên Thủy thiên tôn nói: “Số trời đã định, chính là thánh nhân cũng chống không được. Lão sư mở cung giảng đạo lần tới, cũng muốn chờ Cực Lạc giáo chủ chứng đạo cho hợp số trời, không cưỡng cầu được.”

Linh Bảo nói: “Có lẽ vậy, chẳng qua việc Trường Xuân Tử còn muốn đạo huynh phí công.”

Nguyên Thủy nói: “Đều đang có suy tính”

Hai vị giáo chủ cùng nhau bàn chuyện thiên cơ một hồi rồi Linh Bảo Thiên Tôn đứng dậy cáo từ ra khỏi Di La cung, lên Kim Đỉnh Long Niên, quay lại Ngọc Thanh Thiên Thanh cung.

Nguyên Thủy thiên tôn lặng yên ngồi một lát rồi mới sai đồng tử gọi môn hạ đại đệ tử Trọng Dương Chân nhân đến giao phó: “Người đến Đông Hải đi xem một chuyến”

Trùng Dương Chân nhân không biết ra sao, nhưng cũng không hỏi nhiều chỉ bái biệt sư phụ ra khỏi Di Lạc cung. Hạ xuống qua vùng hỗn độn, nhẹ nhàng pháp phối bay đi Đông Hải.

Lại nói Trần Nguyên Tử vốn không muốn chạm phải nhân quả, chỉ bởi vì lệnh của thánh nhân chính là số trời. Biết số trời không thể nghịch đành phải cho Ngọc Diệp biến thành đệ nhất đại thân ngoại hóa thân hướng Đông Hải một chuyến mà đánh lui Hoan Hỉ Phật, Kim Cương Bát Hoại Phật, Bảo Tràng Quang Vương Phật.

Trần Nguyên Tử ở trong Hỗn Độn đã từng ngồi trước Tổ sư nghe giảng đạo. Có điều cũng như Đông Hoa thượng tiên, không thể đạt được ngôi vị Tiên Thiên không sao độ chứng được đạo. Ưc vạn năm qua vẫn lững lờ ở ngoài cửa. Tuy rằng không thể ký thác hư không, nhưng đạo hạnh cũng là sâu thâm không sao dò được.

Hôm nay đại kiếp nạn sắp đến, Tiên Phật có điểm đạo hạnh đều biết rành rành đạo lý giữ mình không muốn nhiễm nhân quả. Bởi vậy sau khi Trần Nguyên Tử đánh lui Hoan Hỉ Phật, Kim Cương Bát Hoại Phật cùng Bảo Tràng Quang Vương Phật liền vội vàng lắt mình rời đi, căn bản cũng không nhìn qua Định Hải châu.

Không nghĩ vừa mới đi mấy ngàn dặm, một đạo độn quang đã đến trước mặt, rơi ở trước người chính là Vu tổ Tàn Xuyên.

Tàn Xuyên cười nói: “Đạo huynh xin dừng bước!”

Trần Nguyên Tử lắp bắp kinh hãi, thầm nghĩ: “Vừa rồi tâm thần không yên, nguyên có là bởi vì Vu tổ này. Ta cùng với Vu tổ dù chưa giao tình, nhưng cũng không kết thành nhân quả, không biết đối phương ý đồ đến làm gì”

Lập tức nói: “Chào đạo huynh”

Tàn Xuyên nói: “Thượng cổ yêu ma đại chiến, đạo huynh nhất mực giữ mình, thật là có dự kiến trước. Có điều chúng ta chấp niệm sâu nặng, đều làm quân cờ trên bàn cờ thánh nhân. Kết quả là cuối cùng không khỏi nhập vào luân hồi, trải qua muôn kiếp mới có thể trở lại bản thể như cũ.”

Trần Nguyên Tử nói: “Hôm nay đạo huynh pháp lực mở rộng càng hơn năm đó, đạo hạnh cũng cao thâm khó dò, quả thật đáng mừng.”

Tàn Xuyên cười nói: “Mặc dù là như thế, nhưng đại kiếp nạn đến vẫn không khỏi phải trở thành quân cờ trên bàn cờ thánh nhân”

Trần Nguyên Tử hỏi: “Đạo huynh giải thích chuyện đó thế nào?”

Tàn Xuyên cười nói: “Tự Bàn Cổ chân nhân mở ra hỗn độn đến nay, cửu cửu quy nguyên số lượng đã tận. Đại kiếp nạn tam giới sắp đến, ta cùng với đạo huynh đều ở trong đó. Đạo huynh chính là Độ Ách Kim tiên, cần phải hiểu đạo lý trong đó”

Trần Nguyên Tử nói: “Lời tuy như thế, nhưng mà bản đạo tự thân cũng không chạm phải nhân quả. Kiếp số tuy lớn, bản đạo cũng có thể vô sự.”

Tàn Xuyên cười nói: “Lời ấy sai rồi, theo ta biết, đạo huynh thân mình tuy rằng cũng không có nhân quả. Chẳng qua là cái thân ngoại hóa thân tôn quý này nhưng lại dễ nhân quả dính vào người.”

Trần Nguyên Tử cảm thấy đáng ghen hờn, thầm nghĩ: “Bản thể chân thân ta chưa bao giờ kết thành nhân quả, từ trước đến nay mọi sự bên ngoài đều có ngũ đại thân ngoại hóa thân lo liệu. Nhân quả cũng chỉ nằm trên thân ngoại hóa thân, Vu tổ này lại tới tìm ta có chuyện gì.”

Trần Nguyên Tử hỏi: “Đạo huynh không ngại nói rõ cho?”

Tàn Xuyên thở dài: “Kiếp nạn sắp đến, Cực Lạc giáo chủ chương quản Hồng Mông Huyền Hoàng nhị khí, giữ Như Ý Kim kiếm chấp chính sát phạt tam giới. Lại cầm Kim Thư Ngọc Diệp chịu trách nhiệm vận vật qui về, đây là số trời đã định. Bản tôn không muốn cùng đạo huynh khó xử, chỉ là lệnh của thánh nhân không thể trái. Đạo huynh rất hiểu số trời, nhất định có thể biết ta có nỗi khổ tâm.”

Trần Nguyên Tử cảm thấy tối sầm, đúng là vẫn còn có chuyện ập tới, chỉ đành phải thở dài trong lòng một tiếng.

Có điều là hần cùng với Vu tổ chưa bao giờ kết thành nhân quả nên trong nội tâm cũng không tránh khỏi có chút bất bình, cười gằn nói: “Lời tuy như thế, nhưng mà đạo huynh muốn lưu lại tôn thân ngoại hóa thân của ta cũng không phải chuyện dễ.”

Tần Xuyên cười nói: “Số trời đã định, ta và người đều không cưỡng cầu được, vạn lần mong đạo hữu chớ trách.”

Lại không nói nhiều, Tần Xuyên hai tay kết ấn xuất ra một đoạn chú ngữ rối rắm khó hiểu làm chấn động hư không. Vô số bùa chú pháp thuật huyền ảo đã múa lượn xoay quanh thân Tần Xuyên, mang theo từng đợt gió lốc mãnh liệt.

Trần Nguyên Tử chỉ cảm thấy tâm thần run lên, chân thân tựa như muốn nổ tung ra mà thầm nghĩ: “Thần thông của Vu tổ quả thật bất phàm, tục truyền pháp thuật đả thương người đều vô hình, đích thật là không sai”

Lập tức ổn định tâm thần, vận khởi Huyền quang bản mạng để bảo vệ thân thể, chỉ thủ chớ không tấn công để cho Vu tổ biết khó mà lui.

Tần Xuyên được Yêu tộc Đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất giao phó đến đây. Chính là số trời đã định nên há có thể lui bước. Cười lớn một tiếng xuất ra Truy Hồn phiến lấp lác, vô số bùa chú pháp thuật huyền ảo giống như nòng nọc quần vòng quanh mà vây Ngọc Diệp hóa thân của Trần Nguyên Tử ở bên trong. Lại biến thành con muỗi to khoảng bằng nắm tay dính chặt vào Trần Nguyên Tử định đốt.

Tiếc rằng Ngọc Diệp chính là một trong Tiên Thiên thập đại thánh khí có thể chống đỡ tất cả kiếp số. Trần Nguyên Tử đem bảo vật này chém thành thân ngoại hóa thân, vì vậy pháp lực thần thông so với bản thể chân thân còn cường hãn hơn. Mặc dù Vu tổ cũng có đại thần thông, nhưng Trần Nguyên Tử chỉ thủ chớ không tấn công. Cứ dùng bốn mạng Huyền quang bảo vệ tâm thần nên vạn ma bất xâm, thực sự không làm gì được.

Đấu một hồi, Tần Xuyên cười nói: “Số trời đã định, đạo huynh làm gì mà cứ khăng khăng không chịu”

Trần Nguyên Tử nói: “Ta và người đều chỉ vì tranh một tuyến sinh cơ, đạo huynh làm sao mà nói bần đạo.”

Tần Xuyên thở dài: “Đúng là như thế, đạo huynh chớ trách.” Nói xong niệm động chân ngôn, chợt nghe trên chín tầng trời một tiếng chuông vang lên. Một quả chuông lớn cỡ một ngàn trượng đang chụp xuống đầu.

Trần Nguyên Tử lập tức sợ hãi: “Cực kỳ không ổn, thằng nhãi này sao được mời Đông Hoàng pháp khí, chẳng lẽ quả nhiên là số trời đã định, mặc cho ai cũng không chống lại được?”

Liền vội vàng lách thân hiện nguyên hình Ngọc Diệp. Lập tức bạch quang đại thịnh, bên trên có một lá bùa màu trắng rồi chìm nổi trong đó.

Tiếc rằng là số trời đã định, Ngọc Diệp và Đông Hoàng Chuông mặc dù đều là những Tiên Thiên thập đại thánh khí. Nhưng dưới số trời đến Thánh nhân đều chống không được, nói gì đến Trần Nguyên Tử.

Quả chuông lớn với thể rơi xuống không ngừng mà úp lên Ngọc Diệp Huyền quang. Tần Xuyên thúc dục chân ngôn, tàn phá chân thân của Trần Nguyên Tử trong Ngọc Diệp. Lại lấy ngọc bài ung dung xoay trời chuyển đất mà đi, chỉ để lại vô số vong hồn thốt ra một tràng thở dài vô thanh rồi vào luân hồi chuyển kiếp.

Hoa nở hai cành, mỗi cành mỗi hướng.

Lại nói Trùng Dương chân nhân tuân theo chỉ dụ của Nguyên Thủy thiên tôn đi xuống Hỗn Độn. Lại xuyên qua ba mươi ba tầng trời bay tới Đông Hải. Gặp Ngao Liệt thì tỏ ý muốn gặp lão Chí Minh là môn hạ đệ tử Cực Lạc cung.

Ngao Liệt biết Trùng Dương Chân nhân chính là môn hạ đại đệ tử của Thượng Thanh, đã tu thành Độ Ách Kim tiên, pháp lực Thông Thiên, đạo hạnh càng cao thâm khó lường. Hần nào dám chậm trễ, vội vàng phái Cua Nguyên soái đưa lão Chí Minh tới.

Trùng Dương Chân nhân thấy lão Chí Minh, cũng không nói nhiều, chỉ lấy một ngón tay khai mở tam quang cho lão Chí Minh mà nói: “Người vốn là môn hạ đệ tử Trường Xuân Tử của ta. Chỉ vì quá mức cứng rắn

mà kết thành vô số nhân quả nên mới không thể không vào luân hồi chuyển kiếp. Hôm nay người đã vào làm môn hạ Cực Lạc cung, được truyền Hồng Mông phương pháp thì nhớ lấy không thể lại làm chuyện lỗ mãng. Trời đất vô thường, đại đạo mờ ảo, phạm làm việc đều tuân theo số trời mà tiến hành, người hãy nhớ rõ”

“Đệ tử ghi nhớ.” Lão Chí Minh vội vàng khẩu đầu bái lạy.

Nguyên lai lão Chí Minh chính là khi kiếp trước của Trùng Dương chân nhân vào luân hồi chuyển kiếp. Ở Nhân Giới lập nên một đạo phái thì thu làm tam đệ tử tên là Trường Xuân Tử Khâu Xử Cơ. Chỉ vì tính nóng như lửa, ghét ác như thù, rồi kết nhân quả quá sâu, mới không thể không vào luân hồi chuyển kiếp.

Trải qua muôn đời, mới đầu thai đến địa giới. Khi ở Đại Đường kinh đô Trường An gặp được Lâm Phong mà vào Cực Lạc cung làm môn hạ.

Hôm nay tam quang mở ra, lão Chí Minh mới biết rõ đời trước kiếp sau. Mặc dù đã vào Cực Lạc cung làm môn hạ, nhưng lại cũng không dám bất tuân lời dạy bảo của sư phụ kiếp trước.

Lão Chí Minh bình thường đối với sư huynh đệ cùng sư tỷ muội vô cùng kính trọng, bởi vậy va chạm nhân quả cực nhỏ.

Giờ phút này vừa nghe kiếp trước của lão Chí Minh đúng là môn hạ đệ tử Thượng Thanh, lập tức nguyên một đám kinh ngạc há mồm trợn to mắt nhìn lão Chí Minh, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Trùng Dương chân nhân cười nói: “Tiên không phải tiên, ma chẳng phải ma, trên bảng Kim Thư nhìn thấy hồn mình. Yêu không phải yêu, Phật không phải Phật, trong cảnh Ngọc Điệp hiện rõ tính tình. Đại đạo vô thường, có nhân quả làm chứng, tam giới kiếp nạn nổi lên, người tự giải quyết cho tốt” Dứt lời liền thông dong đi, chỉ để lại một đám môn hạ đệ tử Cực Lạc cung đứng đó mắt to nhìn mắt nhỏ, không rõ lão đạo này lại đùa giỡn trò gì.

Lão Chí Minh được khai mở tam quang mà sáng tỏ đời trước kiếp sau. Cảm nhận sâu sắc lời dạy bảo của sư phụ kiếp trước, vội vàng dập đầu mà khấn bái mãi. Đến khi Trùng Dương chân nhân nhẹ lướt đi, không khỏi lệ tuôn rơi hối hận chính mình quá không chịu ganh đua để phụ lời của sư phụ.

246. Chương 65: Rơi Vào Kiếp Nạn

Trước mắt là tam giới vô sự, đảo mắt lại mấy chục đã trôi qua.

Cực Lạc cung môn hạ đệ tử trợ giúp Tiểu Bạch long thao luyện thủy quân tứ hải, đem binh tôm tước của thao luyện giống như thần binh thiên tướng. Mặc dù có điểm khoa trương nhưng so sánh với thủy quân tứ hải trước kia, thật là tinh nhuệ hơn rất nhiều.

Thiên đình từ khi cho Tiểu Bạch Long làm Cửu Thiên Ứng Nguyên Đại Nguyên soái thủy bộ, sau đó mọi việc đều không quan tâm. Giống như gả con gái ra ngoài không quan tâm đến nữa, việc lớn việc nhỏ đều do Tiểu Bạch Long làm chủ.

Đám nữ nhân Nghê Thường trong lúc rảnh rỗi, cũng thường xuyên ngao du tiên giới, đến tận tứ đại thần châu, tìm nơi sơn thanh thủy tú, cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Lại nói giáp ranh Nam Chiêm Bộ châu và Tây Ngưu Hạ châu có một quốc gia, tên là Sư Đà quốc.

Quốc gia này là yêu quốc. Trong nước có ba đại vương, lão đại Sư Đà đại vương tự xưng là Di Sơn Đại Thánh, lão nhị thân người đầu voi, lão tam là Kim Sí Đại Bằng.

Nhắc tới Kim Sí Đại Bằng cũng tính là có chút địa vị.

Kim Sí Đại Bằng cùng Tây Thiên Khổng Tước có nguồn gốc từ bàn cổ khai thiên do cùng mẹ phượng hoàng sinh ra, khi thượng cổ yêu ma đại chiến cũng từng theo Thiên hoàng Thái Huyền trợ chiến.

Sau thời yêu ma đại chiến, Vô Khổ đạo nhân viễn du tây phương, thuyết pháp bồ đề, lập ra Tây Thiên đại thừa Phật môn, có môn đồ Khổng tước ngông cuồng, bị Vô Khổ đạo nhân làm phép, sau được phong làm Phật mẫu.

Lúc này Kim Sí Đại Bằng lại đang ở tây thiên cực lạc thánh địa Lôi Âm Bảo Tự nghe A Di Đà Phật giảng pháp đại đạo được phong làm Tây Thiên Kim Sí Đại Bằng hộ pháp. Nhưng phàm tâm chưa dứt, mới xuống núi cùng hai vị huynh kết nghĩa thành lập Sư Đà yêu quốc.

Có câu làm tướng quân không bằng thổ hoàng đế. Mặc dù Kim Sí Đại Bằng làm hộ pháp phật môn, nói thật ra cũng chỉ là chó giữ nhà mà thôi. Sao có thể bằng tự mình làm hoàng đế vui vẻ khoái hoạt. Mĩ nữ, kim tài, ăn ngon mặc đẹp mọi thứ đều không thiếu, lại rất nhàn hạ.

Hôm nay, ba vị đại vương ở trong động chính là đang uống bát rượu to, ăn miếng thịt lớn, chợt có tiểu yêu đến báo, ngoài núi có mấy tiên nữ tướng mạo tuyệt trần đang đi qua. Nghe tiểu yêu miêu tả vẻ đẹp tiên nữ tiên giới hiếm có, hạ giới không ai bằng mà nước miếng văng ra, ba lão yêu vương trong lòng không khỏi ngứa ngáy, dứt khoát tiến ra ngoài xem cho rõ ràng.

Lại nói đám nữ nhân Nghê Thường ở Long cung lâu ngày thì khó tránh khỏi có chút buồn bực. Vì vậy thường xuyên rủ bạn đi ra ngoài dạo chơi, tìm nơi sơn thanh thủy tú, bình an vô sự.

Ngày hôm đó đi ngang qua núi Sư Đà, không may gặp ba yêu quang tại cách đó không xa hạ xuống. Hiện ra ba yêu vương lại càng hoảng sợ, Thanh Hà tiên tử vội vàng tiến lên phía trước, bảo vệ ba vị sư muội phía sau không dám khinh thường. Hỏi: “Các người là yêu quái phương nào, dám chặn đường chúng ta, nhanh tránh đường. Bằng không đừng trách chúng ta không khách khí”

Ba yêu vương gặp bốn tiên nữ đúng là như miêu tả của tiểu yêu, tiên giới hiếm có, hạ giới không ai bằng, nhất là hai tiên nữ mặc y phục hoa lệ rực rỡ, cặp mắt màu hạnh nhân, má hồng, đúng là mỹ nữ không ai sánh bằng, ba lão yêu đều hắc hắc nở nụ cười dâm.

Tam đại vương Kim Sí Đại Bằng nói: “Các người không biết phân biệt đại ca của ta chính là Di Sơn Đại Thánh Sư Đà đại vương, có nhã ý thỉnh các người về làm áp trại phu nhân. Là tốt cho các người, chớ có khước từ.”

Tứ nữ đều chưa có nghe qua yêu vương này, đến Tề Thiên Đại Thánh uy chấn tam giới còn là sư huynh của các nàng, làm sao lại sợ cái gì là Di Sơn Đại Thánh.

Tiểu Thanh cười khẩy nói: “Chẳng biết người là Di Sơn Đại thánh hay là thứ ôn dịch gì, tỷ muội chúng ta đều chưa có nghe qua, nhanh tránh đường, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.”

Nhị đại vương liền vung tay, xuất ra một đạo kết giới rồi nói riêng với Sư Đà đại vương cùng Kim Sí Đại Bằng: “Đại ca, tam đệ các người có nhớ Cực Lạc cung chủ có hai nữ nhi?”

Sư Đà đại vương hỏi: “Chẳng lẽ mấy cô nàng này là môn hạ đệ tử của Cực Lạc cung?”

Kim sí Đại Bằng nói: “Sợ quái gì, Cực Lạc cung chủ tuy rằng lợi hại, nhưng ta cũng không không để vào trong mắt, cùng lắm thì chúng ta đi thế giới cực lạc, sợ gì hấn làm quá mức”

Sư Đà đại vương hắc hắc cười nói: “ Tam đệ nói có lý, mà ba cô nương xinh này ...”

Kim Sí Đại Bằng nói: “Trước tiên cứ bắt về rồi tính sau.”

Bốn người Nghê Thường thấy tam yêu chụm lại một chỗ thảo luận cái gì, nhưng mình lại không nghe được, trong lòng biết là có kết giới cấm chế, tam yêu vương hơn phân nửa là không có ý tốt. Thái Y vội xuất Thiên Tâm Đăng, bảo vệ bốn người nhỏ giọng nói: “Mọi người chú ý a, Sư Đà vương không có ý tốt phân nửa là chúng ta chạy không thoát, nhanh chấn vỡ linh phù phụ thân ban cho.”

Thanh Hà tiên tử cũng nhanh chóng nâng lên Hỗn Độn Thiên La tán.

Lại nói bản thể của Lâm Phong lại ở Cực Lạc tiên phủ thiên đình, tìm hiểu tạo hóa. Gần đây cảm thấy giác đạo trì trệ không tiến, pháp lực cũng không tăng tiến, hiểu là mình đã gặp bình cảnh.

Suy nghĩ cả tháng trời, mới giật mình nhớ ra. Bởi vì tu luyện Thái Cực Huyền Công, cùng Thái Thanh giáo còn có nhân quả chưa xong, mới không thể đạt tới ý niệm lục thần hợp nhất, tiến nhập hư không đại thành.

Lập tức nói với tứ nữ: “Gần đây pháp lực không thể nào tiến. Ta cùng với Huyền Đô còn có nhân quả chưa xong, chỉ vì dùng huyền môn Bát bảo kim thân tạo thành hóa thân. Cần phải kết liễu được nhân quả

này , mới có thể chém được Sinh niệm tiến vào hư không đại đạo. Có điều không biết cơ duyên đến đâu, còn muốn suy nghĩ.”

Tứ nữ nhất loạt ở trong nội phủ tịnh tu, đột nhiên pháp lực chấn động mạnh, Thất công chúa bỗng nói: “Phu quân, sợ là nữ nhi gặp nạn.”

Lâm Phong lặng yên nhắm mắt, liên sáng tỏ nhân quả, lúc này mới cười nói: “Nhưng lại có cơ duyên đến đây.”

Tứ nữ không hiểu, hỏi: “Cơ duyên ở đâu?”

Lâm Phong nói: “Thiên cơ bất khả lộ, đến lúc đó tự biết.”

Huyền đô thiên, Đầu Suất cung.

Chính vào lúc lão quân luyện đan xong xuất quan, vạn tiên tiến đến triều bái.

Người nọ chính là chí tôn thánh nhân Thái Thượng Lão Quân tọa trấn Bát Cảnh cung, phân phó đồng tử gọi Xi Vưu tới. Xi Vưu phủ phục ngoài cửa, lão quân lấy Bàn Cổ phủ đưa cho Xi Vưu nói: “Người vốn là đại ma thần của ma giới, chỉ vì thượng cổ hồng hoang đại chiến để lại nhân quả quá sâu, kéo theo tam giới tiên phật, có thể đi núi Sư Đà một lần, kết liễu nhân quả.”

Xi Vưu không dám chậm trễ, vội vàng tiếp Bàn Cổ phủ , tuân lệnh của lão quân ra khỏi Huyền Đô Thiên, xuống hỗn độn xuyên qua ba mươi ba tầng trời đến núi Sư Đà Lĩnh. Chỉ thấy ba vị đại yêu vương đang liều mạng đánh vào Thiên Tâm Đẳng.

Đám tứ nữ Thanh Hà xuất ra Nguyên Anh vất vả chống giữ Thiên Tâm Đẳng. Xem ra cũng không qua nổi thời gian uống cạn chung trà nữa.

“Cực Lạc yêu đạo đã nhiều lần ép ta, hôm nay đúng lúc ta bắt nữ nhân của hãn giải tỏa mối hận” Xi Vưu mừng rỡ, thời yêu ma đại chiến thì lão ma đã cùng Thái Huyền kết oán thâm cừu, không chết không thôi.

Lâm Phong tại Thái Hư ảo cảnh được một ít điểm Tiên Thiên nguyên khí để trọng tu lại chân thân của Thái Huyền. Lại mượn thân thể của yêu hoàng chém được Ác niệm mà kết thành thân ngoại hóa thân. Thái Huyền chính là Lâm Phong, Lâm Phong chính là Thái Huyền. Do vậy nhân quả lớn lao kia đương nhiên đổ vào đầu Lâm Phong.

Sau khi Lâm Phong chém ra được hai đại thân ngoại hóa thân, pháp lực thông thiên nên lão ma không phải là đối thủ. Chỉ có thể đem oán hận trong lòng trút lên hai con cùng môn hạ đệ tử của Lâm Phong.

Lão ma hôm nay có Bàn Cổ phủ trong tay, tin tưởng gấp trăm lần. Làm sao có thể do dự, một cầu vòng màu máu cuốn ra, đem Sư Đà ba đại yêu vương toàn bộ cuốn vào, nâng Bàn Cổ phủ bổ xuống. Đem Thiên Tâm Đẳng chém thành hai nửa, lão ma âm hiểm cười chộp tới tứ nữ Thanh Hà đang sợ đến phương dung thất sắc (sợ xanh mặt mèo hi hi hi)

Nghe Thường ghen ngào cả kinh nói: “Xi Vưu lão ma, phụ thân ta sao vẫn chưa tới.”

Tây Thiên Thế Giới cực lạc, Lôi Âm cổ tháp.

Đứng đầu là Phật A Di Đà đang bắt đầu thuyết pháp giảng đạo, ba nghìn phật môn đệ tử vây quanh tòa sen nghe giảng đạo, Phật tổ đầu hiện phật quang có hai khóa xá lợi tử bằng nắm tay. Bảo tướng trang nghiêm, âm thanh vang vọng, chấn động hư không. Cả Tây Ngưu Hạ châu bất luận là Tiên Phật yêu ma đều được phạn xương tủy đi tà niệm, lại hướng cực lạc triều bái.

Đột nhiên, A Di Đà Phật dừng giảng pháp lại, ba nghìn Phật đà đều tự thối lui mà đóng Lôi Âm bảo tự.

Bên trong bảo tự Phật A Di Đà ngồi trên mười hai đài sen. Hư không chấn động, ma giới Đại Thánh Vô Thiên đã ngồi trên một đài sen đen, xuất hiện trước mặt Phật Tổ.

Hai vị giáo chủ ngồi yên lặng một lát, Vô Thiên phá vỡ trầm mặc nói: “Có chuyển biến lớn, tôi đã dậy các đệ tử phòng thân, đạo huynh sao có thể ẩn thân tại phương tây, không ra khỏi cực lạc. Chẳng phải là làm cho đệ tử thất vọng nguội lạnh sao?”

A Di Đà Phật nói: “Ta đi đến tận Tây phương, diễn thuyết Bồ Đề đạt ma, lập ra đại thừa phật môn, tiền mọi tội ác thế gian, cầu thế giới cực lạc, không nhiễm nhân quả hồng trần, đạo huynh sao lại chấp nhất.”

Vô Thiên nói: “Sát kiếp xảy ra, Cực Lạc giáo chủ sắp chứng được đạo, hỗn độn sẽ sớm phủ xuống, làm sao thế giới có thể thái bình.”

A Di Đà Phật nói: “Số trời đã định, đạo huynh cần gì phải cưỡng cầu.”

Vô Thiên nói: “Sau khi Đại kiếp nạn qua đi, giáo phái của ta cường thịnh, cái này cũng là số trời.” Cười lạnh một tiếng, rồi biến mất tại hư không.

Lại nói Lâm Phong huyền môn hóa thân từ Bát Bảo Kim thân đang ở tại Bắc Câu Lô Châu ẩn cư tu luyện nguyên thần pháp lực. Chợt thấy động tâm, lặng yên tính toán, mới biết nữ nhi gặp một kiếp nạn lớn. Lại tính ra mình cũng có một kiếp nạn phải qua, mới có thể chặt được Sinh niệm để hợp nhất lục niệm mà tiến nhập hư không đại thành.

Lúc này ra khỏi động phủ, rời khỏi cách Bắc Câu Lô Châu, hóa thân thành cầu vòng sắc sỡ lắc thân mấy vòng liền đến núi Sư Đà Lĩnh. Vừa hay nhìn thấy Xi Vương lão ma đang cầm Bàn Cổ phủ, chuẩn bị hướng nữ nhi hạ độc thủ.

“Khá lắm lão ma, không giết ngươi không được.”

Hóa thân này vốn là Thiện niệm hóa thành, tính nét so với Thái Huyền hóa thân do Ác niệm hóa thành thì tốt hơn ngàn vạn lần. Chỉ là thấy lão ma năm lần bảy lượt hướng nữ nhi của mình ra tay, dù tính nét có thiện nhưng cũng không nhịn được mà nổi giận.

Hóa thân quát lên một tiếng, hiện Bát Bảo Kim thân, xuất ra Thất Thái Nguyên thạch chiếu vào lưng lão ma đánh. Thất Thái Nguyên quang lướt qua, hư không bị phá nát, loạn lưu kích động đúng là dùng toàn lực đánh ra, muốn đem lão ma đánh đến thần hình cụ diệt.

Lão ma đang chuẩn bị hướng tứ nữ bắt để tế luyện tam hỏa, nhưng không ngờ bị hóa thân Thiện niệm của Lâm Phong kịp thời tới ngăn cản, lại hiện Bát Bảo Kim thân xuất ra Thất Thái Nguyên thạch ra sức đánh tới. Thất Thái Nguyên thạch không có vật gì không phá giải được, cái này nếu bị nện trúng một lần, không chết cũng bị tàn phế.

Sau lưng hư không rung động, thế mạnh long trời lở đất làm cho lão ma một hồi kinh hãi, vội vàng xoay người, nâng Bàn Cổ phủ bỏ vào Thất Thái Nguyên thạch.

Một tiếng nổ long trời lở đất, không gian sụp xuống, xung quanh mấy chục vạn dặm đã thành một mảng hỗn độn. Thất Thái Nguyên thạch hào quang ảm đạm, rơi xuống.

Đạo nhân y phục rực rỡ lập tức biến sắc mặt sợ hãi: “Không tốt thẳng nhãi này sao lại có Bàn Cổ phủ phủ trong tay, mình tính sai rồi.” Bàn Cổ phủ chính là khai thiên vô thượng pháp khí, uy lực cường hãn. Thất Thái Nguyên thạch mặc dù có pháp lực lớn, nhưng cuối cùng cũng chỉ là vật hậu thiên, so với khai thiên pháp khí chính là còn thua một bậc.

Cũng may Xi Vương lão ma chỉ phát huy được một phần mười uy lực của khai thiên thánh khí, nếu không Thất Thái Nguyên thạch sợ là rơi vào kiếp nạn.

247. Chương 66: Hồng Mông Thế Giới

Lại nói Bàn Cổ phủ (phủ: búa) chính là vô thượng pháp khí của Bàn Cổ chân nhân từ thuở khai sinh hỗn độn, Thất Thái Nguyên thạch đúng là vẫn còn thua một bậc nên vô pháp ngăn cản khai thiên thánh khí* này. Nếu không phải Xi Vương lão ma không phát huy hết uy lực của kiện khai thiên pháp khí này, thì Thất Thái Nguyên thạch chỉ e là rơi vào kiếp nạn.

Xi Vương một búa đánh rớt Thất Thái Nguyên thạch, bỏ vào hư không làm xuất hiện những đợt loạn lưu (dòng chảy cuồng loạn). Theo đó trong phương viên mấy vạn dặm toàn bộ hóa thành một mảnh hỗn độn, biến hóa thành địa thủy hỏa phong lao đi vun vút tựa như bầu trời bị chẻ làm hai.

Đại yêu tiểu yêu trên Sư Đà Linh bị địa thủy hỏa phong này cuốn qua tức thời la to một tiếng, thân liền biến thành tro bụi, ngay cả linh hồn cũng không còn.

Lâm Phong kinh hãi, trong lòng liền biết âm dương đã bị thánh nhân đảo lộn, chính mình tính cũng không được, vội vàng thu hồi Thất Thái Nguyên thạch. Tay áo vung ra một đoàn Thất Thái Thần quang, đem nữ nhi tinh nghịch cùng môn hạ đệ tử bảo vệ, đồng thời phát lực quát lên. Đỉnh đầu liền tử quang** đại thịnh, Thất Thái Nguyên thạch hóa thành một đoàn Thất Thái Thần quang, bao lấy Thanh Hà tứ nữ vào trong đó.

Địa thủy hỏa phong càn quét qua làm cho không gian hỗn loạn, Lâm Phong vận khởi bốn mạng Huyền Quang, liền xuất hiện một đoàn tử quang bảo vệ chân thân cùng Nghê Thường tứ nữ. Hai tay kết pháp ấn, đồng thời phát lực mạnh mẽ xé rách hư không. Một đạo cầu vòng màu tím hạ xuống, ngưng tụ thành một con tử long(rồng tím) cỡ vạn trượng, há miệng đem Thất Thái Nguyên thạch nuốt vào. Kế đó một tiếng rồng ngâm như chấn động chín tầng trời, đuôi rồng hạ xuống hướng Xi Vưu quét qua.

Lão ma âm hiểm cười một tiếng, vung Bàn Cổ phủ bổ vào phía trên đuôi rồng. Tử long này chính là do Lâm Phong hóa thân mạnh mẽ dùng pháp lực thiêu đốt Hồng Mông tử khí thời khai thiên lập địa tạo thành. Mặc dù tử long này cường hãn nhưng cũng không ngăn nổi khai thiên pháp khí này, liền kêu to một tiếng hóa thành tro bụi.

Thất Thái Nguyên thạch bay ra treo lơ lửng trên đầu Lâm Phong.

“Thôi rồi, lại dùng Đạo gia Kim Thân trăm thành thân ngoại hóa thân, nhân quả lại chưa hết, lẽ nào là kiếp số” Đột nhiên, Lâm Phong có chút hiểu ra, hiện Bát Bảo Kim Thân đang di động ở trong địa thủy hỏa phong. Đem Thất Thái Nguyên thạch dùng trên đỉnh đầu, vận khởi Hồng Mông bốn mạng liền xuất hiện hào quang màu tím bảo vệ chân thân bất diệt.

Xi Vưu lão ma đuổi tới chặn đầu bổ xuống một búa. Lâm Phong cũng không ngăn cản, Bát Bảo Kim Thân lập tức tan vỡ, bị bổ thành niêm lực đang sơ khai nhất.

Nguyên Anh của Lâm Phong thoát ra, chui vào trong Thất Thái Nguyên thạch, đem Kim thân bị biến thành Niêm lực toàn bộ thu vào Thất Thái Nguyên thạch, Xi Vưu lão ma mừng rỡ, vội vàng muốn thu lấy Thất Thái Nguyên thạch.

Thình lình, một đạo kim quang từ Thúy Hà Sơn của Đông Thắng Thần Châu như một dải cầu vòng bay xẹt qua, chỉ trong chớp mắt liền đến Sư Đà Linh, hung hăng nện vào Xi Vưu lão ma.

Lão ma hoảng sợ, vội vàng dùng Bàn Cổ phủ bổ xuống. Tức thời cảm thấy một cỗ đại lực không thể kháng cự đánh tới, bốn mạng ma thân thiếu chút nữa bị đánh tan, nhất thời đại kinh thất sắc. Ba vị Đại vương của Sư Đà Linh liền nhân cơ hội vùng ra khỏi trời buộc, chạy thoát ra ngoài.

Kim kiếm bổ lên trên Bàn Cổ phủ. Đánh văng Xi Vưu lão ma, liền không chút chần chờ, quay tít một vòng. Phóng ra một dải kim quang cuốn Thất Thái Nguyên thạch ngay lập tức rời khỏi.

Đúng lúc này, một cỗ hắc liên*** bay lên từ U Minh Ma Giới, xé ra hư không đi đến bầu trời của Sư Đà Linh. Thoáng một cái, cả vạn trượng lớn nhỏ, phủ xuống một mảnh ma vân chính muốn bao lấy Như Ý Kim Kiếm.

“Không tốt, Vô Thiên lại không để ý đến số trời mà xuất thủ hại ta.” Lâm Phong bản thể thì đang ngồi tại Cực Lạc tiên phủ liền nghiêm túc hẳn lên. Vốn coi việc hóa thân Đạo gia Kim thân bị chém chỉ là kiếp nạn, lúc đó Nguyên Anh mới thoát ra chui vào thân kiếm chạy tới tương cứu, không nghĩ tới Ma giới Đại thánh Vô Thiên lại làm việc trái với ý trời này, nhất thời đại kinh thất sắc.

Nói thì chậm, nhưng mọi việc xảy ra rất nhanh.

Trong lúc Hắc Liên vừa từ U Minh Ma giới bay lên, thì một luồng kim quang cũng từ trong hỗn độn mà bay ra, chọt lóe lên, rồi ra khỏi hỗn độn xuyên qua ba mươi ba tầng trời, đến trên bầu trời của Sư Đà Linh thì dài ra khoảng ngàn trượng mà hóa thành một thanh Kim thước**** cự đại, hung hăng nện lên trên hắc liên.

Hắc Liên bị đánh chấn động đến rung lên, liền bay xéo ra ngoài, hướng về Kim thước mà tranh đấu.

Đột nhiên, lại một đạo kim quang bay lên từ thế giới Tây Thiên cực lạc xa xôi, đến trên không của Sư Đà Lĩnh, liền hóa thành một cái miệng bình bát kim sắc, hướng Như Ý Kim Kiếm mà chụp xuống.

Cùng lúc đó, một đạo bạch quang từ Thượng Thanh Thiên Di La cung ngoài ba mươi ba tầng trời, rơi vào hỗn độn, xuyên qua ba mươi ba tầng trời đến trên không của Sư Đà Lĩnh, liền hóa thành Tam Bảo Như Ý cổ ngàn trượng, đánh lên trên bình bát kim sắc, cùng nhập vào một chỗ mà tranh đấu.

Theo sau, một dải bạch sắc(màu trắng) dài cỡ ngàn trượng bay ra từ Huyền Đô Thiên Đâu Suất cung, hạ xuống ba mươi ba tầng trời, liền quay tít một vòng, hướng Như Ý Kim Kiếm chụp xuống.

Nguyên Anh bản thể của Lâm Phong trong Như Ý Kim Kiếm nhìn đến hoa cả mắt. Mắt thấy dải bạch sắc sắp chụp xuống, thì một tiếng chuông liền vang lên rung động trên chín tầng trời, làm cả hư không chấn động.

Theo đó, chỉ thấy một đường thanh sắc cầu vòng hạ xuống, liên tục quay tròn, hóa thành một chiếc chuông lớn, hung hăng nện vào dải bạch sắc.

Dải bạch sắc không lùi mà tiến, quay tít một vòng, đem chuông lớn cuốn vào, xem bộ bất phân thắng bại.

Tình huống như thế, thật có thể nói là từ hỗn độn hình thành cho đến nay chưa từng xảy ra. Động tĩnh lớn như thế, không biết đã kinh động đến bao nhiêu tiên nhân đang ẩn tu trong núi, không ít trong số họ ra khỏi động phủ, bay lên những đụn mây đứng ngoài xa mà ngược nhìn. Người nào đạo hạnh thâm hậu, thấy tình cảnh này không khỏi đại kinh thất sắc, vội vàng phong bế động phủ, mở ra hộ sơn cấm pháp.

Có những người đạo hạnh nông cạn, vẫn không biết là tiên nhân trên trời đang đánh nhau, thế là nguyên một đám người sử dụng độn quang chạy tới, muốn nhìn xem cho rõ.

Thần tiên từ sáu chốn trên trời đánh nhau đến long trời lở đất, kì quái chính là lại không có nửa điểm ba động pháp lực có thể làm cho người ta cảm ứng được. Dải bạch sắc vô cùng lợi hại, vẫn một mực nhốt chiếc chuông lớn ở bên trong.

Chiếc chuông lớn này liền cấp tốc xoay tròn, muốn thoát khỏi trói buộc của dải bạch sắc, chỉ là có chút lực bất tòng tâm.

Nhưng đúng lúc này, một dải cầu vòng sáng bay lên từ Thiên Hà Ngân giới. Thoáng một cái, liền hạ xuống Thiên giới, hóa thành bạch sắc điệp văn***** cổ ngàn trượng, hung hăng đâm lên trên Hắc Liên. Dải bạch sắc vẫn còn dư lực, thoáng một cái lại hướng bạch sắc điệp văn mà chụp xuống.

Nguyên Anh của Lâm Phong bản thể dựa vào Như Ý Kim Kiếm đều thấy rõ ràng. Kim Kiếm vừa chuyển liền hóa thành một dải kim quang, thuận thế quán lấy bạch sắc điệp văn. Tức thời không dám ở lại chỗ thị phi này nữa, phá vỡ hư không mà bay lên, hóa thành một dải cầu vòng, trở về Cực Lạc cung.

Hắc Liên bị Bạch sắc Điệp văn đâm vào một cái, vừa hơi phân thân liền bị Kim Thước đánh thành hai nửa.

Bình Bát kim sắc cùng Tam Bảo Như Ý đấu nhau một trận, Tam Bảo Như Ý liền vắng ra. Thoáng một cái, trở về Tây Thiên Cực Lạc.

Tam Bảo Như Ý cũng không đuổi theo, hóa thành bạch quang, cũng trở về ba mươi ba tầng trời.

Theo đó, dải Bạch sắc cùng với Kim Thước trước sau đều trở về ba mươi ba tầng trời.

Chiếc chuông lớn thoát khỏi trói buộc, dường như tràn ngập oán khí không chỗ phát tiết, liền xoay tròn liên tục, hung hăng nện lên Hắc Liên vừa mới ngưng tụ lại đang chuẩn bị bay lên. Sau đó cũng trở về ba mươi ba tầng trời.

Hắc Liên xoay tròn liên tục xác định đúng là địa thủy hỏa phong, liền phá vỡ hư không trở về U Minh Ma giới.

Chờ cho thiên địa một lần nữa an tĩnh trở lại, Xi Vương lão ma lòng còn đang sợ hãi liền hiện ra thân hình. Xem xét bốn phía một hồi vừa định thoát khỏi chỗ thị phi này, thì đột nhiên Bàn Cổ phủ bay ra, thoát cái trở về ba mươi ba tầng trời.

Lão ma liền cảm thấy sóng lưng lạnh buốt. Tuy tràn ngập lửa giận nhưng cũng không kịp phát tiết, vội vàng phá vỡ hư không, theo Hắc Liên trốn về Ma giới.

Cực Lạc Tiên phủ, Lâm Phong ngồi trong đám mây, trên đỉnh đầu hiện lên bốn mạng huyền quang, hai tay nắm Thất Thái Nguyên thạch không ngừng biến hóa ẩn quyết. Lập tức hai mắt mở to, phát lực quát, Thất Thái Nguyên thạch nhất thời quay tít một vòng, liền hóa thành đạo nhân quen thuộc với y phục rực rỡ, xếp bằng ở trong vân quang (khói trắng), cất giọng phá vỡ sự yên tĩnh.

Lâm Phong nói: “Bát Bảo Kim Thân đã vào hư không, ta cùng với nhân quả đạo môn đã hết, liền có thể lục thần hợp nhất, luyện thần thành thánh.” Ẩn quyết biến đổi lần nữa, đỉnh đầu vân quang càng nhiều, mượn xác của Yêu Hoàng Thái Huyền mà đem thân ngoại hóa thân thứ hai về, cùng với đạo nhân y phục rực rỡ ngồi trong vân quang.

Thất công chúa nói: “Phu quân thật là, Kim Thư Ngọc Diệp đều đã đủ, lại còn muốn làm gì?”

Lâm Phong nói: “Thời cơ chưa tới, ngày sau tự sẽ rõ, tương lai có lẽ có hai trăm năm thanh tĩnh, nhưng con người thì không như vậy, hết thấy đời ta lập lại Hồng Mông thế giới rồi hãy suy tính.”

Lấy một ngón tay dùng lực, bên trong vân quang liền hiện ra Kim Thư Ngọc Diệp. Kim Thư cùng Ngọc Diệp hợp cùng một chỗ, lập tức kim quang đại phóng, một vùng Càn Khôn thế giới kì dị hiện ra. Giống như thiên địa sơ khai, hỗn độn sinh Lưỡng Nghi, thanh khí bay lên, trọc khí trầm xuống, một lần nữa diễn hóa thành một đại thế giới khác.

Tứ nữ nhìn đến ngậy người, chỉ cảm thấy Càn Khôn thế giới như thật như ảo, có thể thấy được mà lại sờ không được. Ý niệm trong đầu vừa mới bắt đầu liền thấy rõ ràng nó biến hóa thành một vùng hư vô, căn bản không nhìn thấy gì nữa, thật là mâu thuẫn.

Lâm Phong cười nói: “Kim Thư Ngọc Diệp chính là Tiên Thiên sơ khai của Càn Khôn thế giới, hợp lại thì có thể biến hóa Hồng Mông thế giới, đại kiếp nạn tới thì chỉ có Hồng Mông thế giới là không nhiễm nhân quả. Mặc dù không nhiễm nhân quả, nhưng cũng bị thánh nhân đem nhân quả giáng xuống.”

Chỉ là hôm nay chín chín tám mốt trọn vòng luân hồi nên phần số đã hết, đại kiếp nạn tới, cho dù thánh nhân cũng không thể đặt mình ngoài đại kiếp. Thế gian làm sao có cực lạc đáng để nhắc tới, chỉ có Hồng Mông thế giới của ta mới chân chính được gọi là cực lạc.”

Tứ nữ nghe thế liền mừng rỡ, Bích Nhu tiên tử nói: “Nếu nói như vậy, Kim Thư Ngọc Diệp hợp lại có thể biến hóa Hồng Mông thế giới không nhiễm nhân quả, tức có thể bảo vệ môn hạ đệ tử vượt qua đại kiếp lần này rồi.”

Lâm Phong cười nói: “Cũng không hẳn vậy, đại kiếp nạn tới, thì tam giới sinh linh đều phải trải qua hoàn toàn sát kiếp mới có thể được thanh tĩnh. Môn hạ đệ tử của ta cũng cần phải trải qua hết sát kiếp, mới có thể vô sự. Hôm nay tất cả thánh nhân đều tính toán, số trời biến đổi thất thường, đến tột cùng là sau khi đại kiếp qua đi môn hạ đệ tử của ta có thể tồn tại mấy người thì cũng không biết được.”

Tứ nữ kinh hãi, Bích Nhu tiên tử nói: “Vô luận thế nào, cũng phải bảo vệ nữ nhi được chu toàn.”

Thất công chúa nói: “Lần này đại tỷ phụ đưa tới Ngọc Diệp, đã thay người tiếp nhận một việc nhân quả, đại kiếp tới cũng phải bảo hộ một nhà Đại tỷ được chu toàn mới được.”

Lâm Phong thở dài nói: “Thân bằng hữu có ơn sâu nặng, nhân tình này khó mà bù đắp, chỉ có thể làm hết sức.” Một tay liền kết ấn, phát lực quát, vận khởi vô thượng đại pháp, ở bên trong Hồng Mông thế giới xây dựng một vùng thiên địa, đem trọn Cực Lạc tiên phủ chuyển vào. Từ đó Thúy Hà Sơn của Đông Thắng Thần Châu trở thành nơi vô chủ.

Hồng Mông thế giới ở trong lòng người, chỉ cần trong tâm nghĩ đến Hồng Mông thế giới là đến được ngay.

*: thánh khí xuất hiện cùng với trời đất

**: ánh sáng tím

***: hoa sen đen

****: thước vàng

***** bạch sắc điệp văn : bùa chú màu trắng

248. Chương 67: Kim Thư Ngọc Điệp

Lại nói Đường vương Huyền Tông hoàng đế bị Thục Sơn môn hạ đệ tử Dương Ngọc Hoàn mê hoặc, cả ngày trầm mê trong hậu cung, không để ý đến chính sự, triều chính bị một đám Thục Sơn đệ tử nắm giữ. Vì vậy trong nước Đại Đường nhà nhà sùng đạo, hộ hộ cung phụng Tam Thanh tổ sư, đạo giáo phát triển rầm rộ.

Địa giới này linh khí sung túc, chính là cội tiên cho người tu chân tu đạo. Là nơi căn cơ thâm hậu, không đến trăm năm có thể vượt qua cửu thiên đại kiếp đắc thành Thiên tiên đại đạo, siêu thoát Luân Hồi, thoát khỏi ngũ hành, không biết tốt hơn Nhân giới như bao nhiêu lần.

Ở Nhân giới thì phạm phu tục tử chiếm đa số, nhân quả hồng trần dây dưa không dứt, nghiệp chướng nặng nề, linh khí lại thưa thớt. Cho nên người tu đạo lục căn không tịnh, khó có thể vượt qua cửu thiên đại kiếp, thành tựu tiên đạo chỉ rải rác có thể đếm được.

Lâm Phong chuyển kiếp vạn thế, vào Nhân giới tu tâm, nhưng cũng nhờ vào Thái Cực đồ do Thái Thanh tổ sư ban cho, mới có thể chống đỡ mà vượt qua nhiều số kiếp, thoát khỏi nhân quả nghiệp chướng, đắc thành thiên tiên đại đạo.

Địa giới này linh khí không chỉ sung túc, mà nhân quả nghiệp chướng lại không nhiều như Nhân giới, vô cùng thích hợp cho người tu chân tu luyện.

Nước Đại Đường gần trăm năm nay đạo giáo phát triển rầm rộ. Cả quân vương Đại Đường cũng thờ phụng Tam Thanh, nhờ Thục Sơn đệ tử cung phụng linh đan diệu dược, chỉ cần ngấn ngủ mấy chục năm liền vượt qua cửu trọng thiên kiếp, đắc thành thiên tiên đại đạo.

Thục Sơn đệ tử Khổng Lai Học chính là con của Thục Sơn trưởng giáo Thanh Huyền chân nhân, là Thục Sơn nhị đại đệ tử một trong những nhân tài kiệt xuất. Cùng với Thục Sơn đệ tử ở trong triều đình diệt sạch những kẻ chống đối, hãm hại trung lương, đúng là bụng dạ độc ác.

Những năm gần đây ở Đại Đường, đạo giáo hưng thịnh, binh tình tương giỏi, dân giàu nước mạnh. Khổng Lai Học không ngừng xúi giục Đường Vương khuếch trương biên giới, trăm năm qua tiêu diệt vô số quốc gia, muốn đem bản đồ Đại Đường mở rộng lên khắp cả Nam Chiêm Bộ châu, mơ hồ có khuynh hướng khuếch trương lên Đông Thắng Thần Châu.

Chẳng qua Đông Thắng Thần Châu núi non chiếm đa số, chỉ có vài tiểu quốc rải rác vài nhân khẩu, lại dễ thủ khó công. Bỏ thì tiếc mà chiếm thì không biết làm gì, có thể nói là một khối “gân gà”.

Khổng Lai Học tâm tư hay thay đổi, lại nghe môn hạ đệ tử của Cực Lạc cung Ngao Liệt được Ngọc đế phong làm Cửu Thiên Ứng Nguyên Thủy bộ đại nguyên soái, phụ trách thao luyện Tứ Hải thủy quân, liền nảy ra chủ ý đánh tới Tứ Hải Long tộc.

Thục Sơn đệ tử thường ý mình là Thượng Thanh môn hạ, mỗi người lỗ mũi đều hướng lên trời(tự cao tự đại ấy), làm trái với Thiên qui điều lệ, căn bản không đem Thiên Đình để vào mắt. Tuy biết Cực Lạc cung chủ tiêu diệt Côn Lôn, không phải là người “hiền lành” lắm, nhưng lại ý có Thượng Thanh tổ sư bảo hộ, nên không đem Cực Lạc cung để vào mắt.

Ngao Liệt thống lĩnh Tứ Hải thủy quân, lại có Tây Hải Thái tử Ma Ngang cùng các vị sư huynh đệ sư tỉ muội theo bên cạnh tương trợ, đem Tứ Hải thủy quân thao luyện kết quả so với Thiên binh Thiên tướng cũng không kém bao nhiêu, khiến cho Khổng Lai Học thèm muốn không thôi.

Ngày hôm đó, Khổng Lai Học triệu tập Thục Sơn môn hạ đệ tử lại thương nghị một phen, sau đó tới gặp Đường vương. Đường vương đang ở hậu cung thưởng thức mỹ nữ nhảy múa, nghe Khổng Lai Học cầu kiến, lập tức triệu vào.

Khổng Lai Học vào cung, thái độ ngạo mạn, căn bản không xem Huyền Tông hoàng đế ra gì, ngay cả nghi lễ cơ bản cũng không có, mở to miệng nói: “Bệ hạ đạo pháp tinh tiến, thật là chuyện đáng mừng.”

Huyền Tông vội nói: “Cái này đều là công lao quốc sư, quốc sư vì trăm cực nhọc, giúp trăm có thể đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất của Diệu Đế, trăm nhất định phải trọng thưởng cho quốc sư.”

Khổng Lai Học nói: “Không cần phải thế, bất quá trước mắt có một chuyện còn muốn bệ hạ định đoạt.”

Huyền Tông nói: “Quốc sư mời nói.”

Khổng Lai Học nói: “Bệ hạ chính là cửu ngũ chí tôn, thiên uy vang lừng khắp nơi, bách tính không ai không kính ngưỡng. Quân đội Đại Đường ta đi đến nơi nào đều được ca tụng, tứ phương man di đều phải mở cửa nghênh đón. Chỉ là hôm nay ở vùng Tứ Hải có nhiều yêu tà bất chấp thiên uy bệ hạ, nhiều lần khiêu khích, kính xin bệ hạ giáng chỉ để ta chỉ huy quân đội Đại Đường thảo phạt yêu tà, nhằm chứng tỏ thiên uy bệ hạ”.

“Tứ Hải Long tộc chính là nơi Ngọc đế phong thiên thần, lại có môn hạ đệ tử Cực Lạc cung được sắc phong Cửu Thiên Ứng Nguyên phủ Thủy Bộ nguyên soái, phụ trách thao luyện Tứ Hải thủy quân. Ta bất quá chỉ là một quân vương ở phàm giới, làm sao có thể chọc giận uy nghiêm của Ngọc đế, người này lại mê hoặc ta xúc phạm thiên nhan, sợ rằng sẽ có đại họa không xa.”

Huyền Tông hoảng để cuối cùng vẫn là nhất đại minh quân. Mặc dù cả ngày trăm luân hậu cung, nhưng cũng do bị đám Thục Sơn đệ tử này bức bách, nên phải làm ra dáng vẻ một hôn quan tầm thường, kì thực tâm trí luôn minh mẫn.

Chỉ là tuy biết đám Thục Sơn đệ tử này đều có lòng muông dạ thú, không có ý tốt, Huyền Tông cũng cố nén giận, nếu không chỉ sợ đại họa sẽ đến liền, nghĩ vậy nên lập tức nói: “Chính là yêu tà à, trăm liền hạ chỉ, thỉnh quốc sư tiêu diệt yêu tà, để khẳng định thanh uy của Đại Đường ta.”

“Bệ hạ anh minh”. Khổng Lai Học cười ha ha một tiếng, căn bản không phát hiện sắc mặt Huyền Tông có chút dị sắc. Ra khỏi hậu cung, liền tìm đám Thục Sơn đệ tử thương nghị một hồi. Một tháng sau, hơn phân nửa tinh binh của Đại Đường toàn bộ khởi hành, hướng Đông Hải xuất phát.

Lại nói Lâm Phong đem Kim Thư Ngọc Diệp hợp bích, lập lại Hồng Mông thế giới, vận khởi vô thượng thần thông di sơn chuyển nhạc(phép dời núi ấy), diên đảo Càn Khôn đem cả tòa Đông Thắng Thần Châu chuyển vào Hồng Mông thế giới, chỉ cần một ý niệm, cái gọi là đại đạo hư không chính là đạo lý này.

Mà Đông Thắng Thần Châu cũng giữ nguyên dạng như trước kia, Hoa Quả Sơn vẫn là Hoa Quả Sơn, Thúy Hà Sơn vẫn là Thúy Hà Sơn. Chỉ thiếu mất một tòa Cực Lạc tiên phủ.

Hồng Mông thế giới chính do Kim Thư Ngọc Diệp biến thành. Kim Thư Ngọc Diệp là một trong Tiên Thiên thập đại thánh khí, bản thân không nhiễm nhân quả, có thể chống đỡ tất cả kiếp số.

Lúc đại kiếp nạn xảy ra cũng chỉ có Hồng Mông thế giới mới không ở trong sát kiếp. Giống như Tây Thiên cực lạc, cũng chỉ thánh nhân không nhiễm nhân quả mới có cực lạc Tịnh thổ.

Chỉ là từ khi hỗn độn khai mở tám mươi một tỉ năm, chín chín tám một trọn vòng luân hồi nên phần số đã đủ. Kiếp nạn lần này không thể biết trước, cho dù là Tây Thiên cực lạc thì vẫn ở trong kiếp số.

Cực Lạc tiên phủ. Lâm Phong hiện ra bản thể Nguyên Thần. Phía trên xuất hiện tử, hoàng (tức Hồng Mông, Huyền Hoàng) nhị khí phóng xuất, uốn lượn một hồi liền hóa thành đạo nhân sắc sỡ cùng Thái Huyền chân thân ngồi xếp bằng ở trong tử hoàng vân quang(đám mây sáng màu vàng tím) như thật như ảo, im lặng không nói. Chỉ là hóa thân tà ác của Lâm Phong biến thành Yêu Hoàng Thái Huyền so với trước kia lại có chút bất đồng, đã ít đi mấy phần lệ khí.

Lâm Phong triệu tập môn hạ đệ tử đến, đem Như Ý Kim Kiếm giao cho Cửu Vĩ Hồ Lâm Mị, nói: “Thiên đạo vô thường, không thể lường trước, ngươi vốn là con gái của Thiên Hoàng Thái Huyền, thân đã chết tại thượng cổ yêu ma đại chiến, trải qua nhiều kiếp, nhờ vào yêu thân Cửu Vĩ Hồ mà đắc thành tiên đạo.

Từ khi vào làm môn hạ của ta đến nay, luôn làm tròn bổn phận của mình, thay ta xử lí sự vụ lớn nhỏ trong cung, là người có công. Hôm nay ta cùng với đạo môn nhân quả đã hết, đến lúc có thể lục thân hợp nhất, luyện thân thành thánh, nên đặt biệt ban cho ngươi Như Ý Kim Kiếm, thay ta chấp chưởng môn hộ, phàm là môn hạ đệ tử của ta nếu không tuân thủ môn qui đều có thể xử trí, không cần xin chỉ thị của ta.”

Thì ra kiếp trước của Cửu Vĩ Hồ chính là Yêu Hoàng Thái Huyền Tam công chúa, thời thượng cổ yêu ma đại chiến bị hộ pháp Ma giới là Huyết Ma dùng Huyết Ngục Luyện Hồn đại pháp đem hồn phách thổi tan, rơi vào luân hồi chuyển kiếp. Trải qua nhiều kiếp, mới đầu nhập vào súc sinh dùng thân Cửu Vĩ Hồ vượt qua cửu thiên đại kiếp, đắc thành tiên đạo.

Lâm Phong ở Thái Hư ảo cảnh thu Tiên Thiên nguyên khí, thì gặp chân thân của Thái Huyền. Sau mượn Thái Huyền chân thân này trăm dứt Ác niệm, tạo thành thân ngoại hóa thân thứ nhất. Yêu Hoàng chính là Lâm Phong, Lâm Phong chính là Yêu Hoàng, tất cả đều cùng một thân thể. Vì vậy mà Cửu Vĩ Hồ có thể coi hần vừa là sư phụ vừa là phụ thân.

“Như Ý Kim Kiếm chính là vô thượng đỉnh cấp pháp khí thời khai thiên lập địa, không thua kém Thái Cực đồ, lão sư lại đem thánh vật này ban thưởng, quả thật đối đãi với ta quá tốt.”

Cửu Vĩ Hồ mừng rỡ, vội vàng bái lĩnh Như Ý Kim Kiếm. Môn hạ chúng đệ tử Cực Lạc cung vốn phi thường e ngại thủ đoạn mạnh mẽ của vị đại sư tử này, giờ lại thấy Lâm Phong đem Như Ý Kim Kiếm ban cho Cửu Vĩ Hồ, lại để cho Cửu Vĩ Hồ chấp chưởng môn hộ, tức thấy cảm thấy bồn chồn trong dạ. Những yêu vương thường bị Cửu Vĩ Hồ giáo huấn lại càng run sợ trong lòng, trên lưng mồ hôi lạnh liên tủa ra.

Lâm Phong thầm nghĩ: “Ta mặc dù trọng lập Hồng Mông thế giới, nắm trong tay Như Ý Kim Kiếm, nhưng đại kiếp nạn tới thì chí tôn cũng chịu suy vong, mà sau khi đại kiếp nạn qua đi thì đạo của ta sẽ phát triển rầm rộ. Chỉ là tất cả thánh nhân đều tính kế lẫn nhau, số trời khó đoán, không biết kiếp vận khởi nguồn ở đâu, nhưng vẫn cần ta kiểm soát, nếu không số trời biến đổi thì không biết môn hạ đệ tử của ta còn được mấy người.”

Nghĩ vậy lập tức phân phó Tiểu Bạch Long Ngao Liệt: “Người vốn là Tây Hải Long thần, trải qua nhiều kiếp mới tích lũy tất cả công quả, lại có duyên với Định Hải châu có thể kí thác chấp niệm. Sau này tất có hi vọng thành tựu kim tiên đại đạo.”

Hôm nay vì có gì người lại làm Thiên giới trọng thần, phụ trách quản lí Tứ Hải thủy quân, vô duyên vô cớ lại kết xuống nhân quả này, ngày sau đại kiếp tới sợ là sẽ không ổn, hãy mau đem Định Hải châu dùng Nguyên Thần tinh luyện, mới có thể chống đỡ qua kiếp số”

Tiểu Bạch Long liền tuân lệnh.

Thải Y cùng Nghê Thường ngồi ở trong ngực Lâm Phong, cười khanh khách làm nũng, Lâm Phong vỗ vỗ nữ nhi, cười nói: “Phụ thân phải bề quan tham ngộ tạo hóa, nữ nhi ngoan hãy cùng với mấy vị sư muội sư đệ đi đến Đông Hải trước, trợ giúp Ngao Liệt dẹp yên Tứ Hải thủy khấu, thao luyện Tứ Hải thủy quân, tích lũy công quả nhiều một chút, đợi ngày sau đại kiếp nạn tới mới có thêm một phần sinh cơ.”

Hai con chim nhỏ liền hăm hừ, mấp máy miệng nói: “Lại muốn bề quan, chúng ta tìm mẫu thân đi a.” Đoạn cất tiếng cười như chuông bạc, quay vào hậu điện tìm mẫu thân cùng mấy vị di nương.

Lâm Phong phân phó chút chuyện, mới hướng Tiểu Bạch Long nói tiếp: “Hôm nay loạn tương sơ hiện, chính là khởi đầu của đại kiếp sau ba trăm năm yên bình. Thực Sơn đệ tử tự cao tự đại, tội lỗi sâu nặng, vọng tưởng chiếm đoạt Tứ Hải Long tộc, người trở về chinh đồn Tứ Hải thủy quân, tùy thời chuẩn bị đợi người đến “thăm viếng”.

Tiểu Bạch Long tuân lệnh sư phụ, đợi Lâm Phong đi vào hậu điện, Ngao Liệt liền từ biệt Cửu Vĩ Hồ, cùng Lão Chí Minh, Tiểu Thanh, Hồng Bào lão yêu, Quan Âm, Thanh Hà rời ra khỏi Cực Lạc cung, hướng Đông Hải mà đi.

249. Chương 68 : Huyết Nhục Tung Táo

Lúc đó, Ngao Liệt cùng với môn hạ đệ tử Cực Lạc cung vừa mới tới Đông Hải, đứng ở xa ngắm nhìn thì thấy quân đông muôn ức, hơn mười vạn đại hình chiến thuyền lơ lửng trên không trung, cờ xí phấp phới, mũ giáp rõ ràng, thật là một binh đoàn tinh nhuệ.

Chính giữa hoàng kì tung bay, trên đuôi con thuyền Cửu Long xa hoa kì cục có một người trẻ tuổi đang đứng, dáng vẻ đặc ý mắt nhìn tứ hải. Thực là có khí thế chỉ ta làm chủ, lại tràn đầy tinh khí, trên đỉnh

đầu có một đoàn huyền quang như nước thật lâu mà không tiêu tan. Đúng là đã tu thành bốn mạng huyền quang.

Hồng Bào lão yêu trước kia tại Thúy Hà sơn làm yêu quái vương. Dù không cùng những danh môn chính phái đánh nhau đến sống chết, nhưng cũng không quen nhìn những tiên đạo môn phái này kiêu ngạo ương ngạnh bèn hừ một tiếng, hắc hắc cười nói: "Tiểu tử này miệng còn hôi sữa, lại dám chạy đến Đông Hải giương oai, thật sự là cuồng vọng cực kỳ. Một hồi nữa xem bản lão tổ ta như thế nào thu thập hắn."

Đám Nghê Thường cùng với Thái Y vì đã từng bị đệ tử Thục Sơn dây dưa, đối với những vị tiên đạo chính phái này cũng không có cảm tình gì. Nhất là đối phương lại điều động binh lực mà đến, rõ ràng không có ý tốt, đào đâu ra lời nói tốt đẹp.

Thái Y nói: "Những danh môn chính phái này thật đúng là chán ghét vô cùng, bốn Hải Long Tộc chính là được Thiên đình phong thần, đứng dưới Ngao Liệt sư đệ cũng được Ngọc Đế sở phong Cửu Thiên Ứng Nguyên phủ thủy bộ đại nguyên soái. Đại Đường cùng lắm chỉ là một quốc gia ở phạm giới, có thể nào điều động binh lực. Mưu toan nhúng chàm tứ Hải Long Tộc, thật sự là quá cuồng vọng"

Nghê Thường nói: "Cái bọn Thục Sơn đệ tử này thật là xấu, lại vì dục vọng của bản thân, điều động binh lực, nhiễu loạn trật tự tam giới. Nếu là hai bên giao chiến còn không biết sẽ chết bao nhiêu người dân đây"

Hai tỷ muội mặc dù đã vượt qua cửu thiên đại kiếp nạn, thành tựu thiên tiên đại đạo, biết rõ thiên địa tuần hoàn, âm dương luân hồi đều có nhân quả công bằng. Nhưng hai nàng tâm tính thuần lương, vừa nghĩ tới cảnh máu thịt tung tóe cùng những oan hồn uổng mạng, trong nội tâm cũng không đành lòng.

Đám chúng nữ Thanh Hà cùng tiểu Thanh cũng là như thế

Tiểu Bạch Long nói: "Sư tỷ nói rất đúng, cái bọn Thục Sơn đệ tử này điều động binh lực, giết hại sinh linh. Thật là vô nhân đạo, chỉ là sư tôn nói đại kiếp nạn sắp tới, tam giới sinh linh tiên phạm hai đạo đều phải qua được sát kiếp mới có thể thanh tịnh. Cả tên phạm phu tục tử kia cũng không ngoại lệ, tuyệt đối không thể nhân từ nương tay. Nếu không nhân quả luân hồi kéo dài, tự thân cũng khó bảo vệ."

Tất cả mọi người hiểu đạo lý này, đều gật đầu.

Lão Chí Minh nói: "Cái bọn Thục Sơn đệ tử này cuồng vọng tự đại, mưu toan nhúng chàm tứ Hải Long Tộc vốn nhường Ngao Liệt sư huynh chính là Ngọc đế thân phong Cửu Thiên Ứng Nguyên phủ thủy bộ đại nguyên soái. Thống lĩnh tứ hải thủy quân, chúng ta quyết không thể làm mất hết thể diện, gây tổn hại cho uy nghiêm sư môn."

Hồng Bào lão yêu giựt dây nói: "Tên tiểu tử đó tuy tính tình có điểm xấu. Bất quá lời này ta thích nghe, nếu muốn chiến đấu thì hãy trở về điều binh nhanh lên, tiểu tử Thục Sơn đó giao cho bản lão tổ là được rồi, hắc hắc."

Lập tức Thái Y xuất ra Kim Lũ Y (sợi quần áo vàng) để mọi người bắt đầu ẩn hình. Vượt qua Đại Đường quân trận, trở lại Long cung, điểm ba trăm ngàn thuộc hạ Đông Hải lính tôm tướng cua, hơn mười vạn chiến thuyền đại hạm. Rẽ song gạt gió, cuộn cuộn ra đón, hai quân tại trước trận đối diện.

Khổng Lai Học phái Thục Sơn đệ tử tiến lên khiêu chiến, Tiểu Bạch Long muốn đích thân xuất trận, lão Chí Minh lại nói: "Sư huynh thân là một quân chủ soái, sao có thể dùng dao mổ trâu giết muỗi được, trước hết hãy để cho ta đi xem."

Tiểu Bạch long đối với vị sư đệ có chút già trước tuổi này cũng rất là tôn trọng, nói: "Làm phiền sư đệ."

Lão Chí Minh sử dụng độn quang, trở ra trận, chỉ thấy Thục Sơn đệ tử đang tại trước trận hô to gọi nhỏ, ngôn ngữ trong lúc đó đối với Lâm Phong cực kỳ bất kính, cái này đã chọc tức lão Chí Minh.

Hắn vốn là người tình cảm cực kì phong phú, vô cùng tôn sư trọng đạo. Năm đó tại thành Trường An thì cuộc sống vấp phải trắc trở tứ phía, mấy chục năm thanh xuân tuế nguyệt trong nháy mắt trôi qua. Vốn đã nản lòng thoái chí, ai ngờ lại đụng phải Lâm Phong, chỉ điểm đi thông đại đạo chi môn, thu làm ký danh đệ tử.

Sau khi trốn thoát khỏi Sa Bà Thế Giới, lại bái sư tại Cực Lạc cung làm môn hạ, đối với sư phó Lâm Phong này cực kì tôn kính. Sao có thể chấp nhận cái miệng còn hôi sữa của tên Thục Sơn đệ tử này làm nhục sư

tôn. Lập tức tức giận cá râu tóc đều dựng đứng, tiến lên chỉ thẳng mặt mắng: “Người cái tên tiểu tử này, dám mở miệng nói bừa, nhục mạ sư tôn ta, không thể tha cho ngươi được.”

Vốn hai quân giao chiến, không chém sứt giả, nhưng bởi vì cái tên Thực Sơn đệ tử này ngôn ngữ trong lúc đó đối với sư tôn cực kỳ bất kính. Lão Chí Minh thiếu chút nữa là bị chọc giận sôi máu lên, ở đâu còn có tâm tình bận tâm đến những việc này, tiến lên dùng đả tiên ấn đánh liền.

Cái Đả Tiên ấn này chính là do thượng cổ yêu thần Cộng Công cùng Chúc Dung cắt đứt nửa thanh Bất Chu sơn, bị một thượng cổ tiên nhân dùng đại pháp luyện chế thành Đả Tiên ấn, uy lực phi phàm, nhiều lần lưu chuyển, đã từng rơi vào trong tay Côn Luân chủ môn Tây Hoa Tử.

Mấy trăm năm trước Lâm Phong cùng tứ nữ giết chủ môn Côn Luân, một lần đem Côn Luân san bằng, đem cái Đả Tiên ấn này dùng Hồng Mông đại pháp một lần nữa luyện lại khiến cho uy lực càng bất phàm. Một cơn gió thoảng qua, lập tức dài ra trên dưới một ngàn trượng hướng vào đầu Thực Sơn đệ tử bay tới.

Thực Sơn đệ tử nói: “Ta là thiên binh Đại Đường đến bảo vệ xã tắc, chính là binh đoàn chính nghĩa. Bọn ngươi yêu môn tà đạo, còn không mau mau quy thuận Đại Đường, vọng tưởng muốn cùng thiên binh bọn ta đối kháng, thật sự là không biết sống chết.”

Đang khi nói chuyện thì xuất hiện một đôi tử mẫu kim hoàn, một cơn gió thoảng qua, cũng cỡ trên dưới một ngàn trượng, đem Phiến Thiên Ấn ngăn lại, lại xuất hiện một thanh thanh khí vờn quanh phi kiếm, cùng lão Chí Minh chiến đấu.

“Đến như một Nhị đại đệ tử đều có thượng phẩm kiếm tiên như thế, cái bọn Thực Sơn phái này thật đúng là không phải là phách đạo bình thường. Cũng không biết vợ vết ở đâu nhiều thượng phẩm tài liệu vậy.” Lão Chí Minh xét thấy Thực Sơn đệ tử tuổi còn trẻ, pháp lực tu vi lại không thua kém chính mình, vội vàng cũng xuất ra bốn mạng Nguyên Thần dùng đệ luyện chế phi kiếm, tại trước trận xông lên đánh cùng với Thực Sơn đệ tử.

Đả Tiên ấn được Lâm Phong dùng Hồng Mông đại pháp một lần nữa tế luyện, uy lực bất phàm, chỉ là Thực Sơn phái chính là tiên đạo đại phái số một số hai trong thế giới này. Có trăm triệu năm căn cơ, vợ vết tiên đan pháp bảo không biết bao nhiêu. Còn như Lâm Phong vừa tới địa giới, một nghèo hai trắng, tiên phẩm trân bảo đều không có thì làm sao có thể lấy được ra tay.

Mặc dù có Lão Quân đưa cho cửu chuyển Kim Đan cùng vạn năm đào vương, nhưng cuối cùng là do căn cơ nông cạn, số lượng có hạn, không giống Thực Sơn phái này đã sớm tồn tại trăm triệu năm trở thành tiên gia đại phái, tùy tiện lấy Nhị đại đệ tử pháp lực tu vi cũng không kém lão Chí Minh.

Hai người này giao chiến trước trận tiên, bởi vì cách quá xa, mọi người cũng không còn nghe rõ Thực Sơn đệ tử mắng những thứ gì nữa.

Chẳng qua là chúng môn hạ đệ tử Nhạc Cung đều chưa bao giờ trải qua tràng diện lớn như thế, tất cả đều bị mất tinh thần, Hồng Bào lão yêu nhân cơ hội ở một bên cổ động nói: “Cái bọn Thực Sơn đệ tử này khinh người quá đáng, hơn phân nửa là miệng nói bừa, làm nhục sư tôn, Chí Minh sư đệ có thể tại trước trận tiên cùng Thực Sơn đệ tử giao phong, chỉ cần chúng ta nhân cơ hội xua quân đánh lên, chẳng phải có thể đem bọn họ giết hết đến manh giáp cũng không còn.”

Chúng nữ lại càng hoảng sợ, Thái Y vội hỏi: “Như vậy chẳng những tạo ra sát kiếp vô tận, nhân quả dây vào người, còn có thể chết rất nhiều người vô tội.”

Nghe Thường, tiểu Thanh cùng Thanh Hà cũng đều gật đầu đồng ý

Hồng Bào lão yêu hắc hắc cười nói: “Tiên phạm hai đạo tuy rằng có khác, bất quá sư tôn có nói qua, tam giới đại kiếp nạn sắp tới, đến lúc đó tiên phạm hai đạo đều muốn vượt qua sát kiếp, mới có thể thanh tịnh. Hôm nay Đại Đường quốc dám điều động binh lực, mưu toan nhúng chàm tứ Hải Long Tộc, vốn là làm nghịch thiên, chúng ta tuân hoàn số trời, thuận lòng trời làm, hẳn là vô sự.”

Nghe Thường không đồng ý, nói: “Không bằng chúng ta trở về gặp Phụ thân nói sau.”

Tiểu Bạch Long còn đang do dự, lão Chí Minh cùng Thực Sơn đệ tử lại đấu ra chân hỏa, Thực Sơn đệ tử mắng: “Cực Lạc yêu đạo không tuân theo qui định Thiên đình, không rõ nhân quả, giết hại chính đạo tiên

phái, tội quả chất chồng. Hôm nay Đại Đường thiên binh ta đến tận đây, bọn yêu tà các ngươi còn không mau mau thúc thủ chịu trói, còn đợi đến khi nào.”

Lão Chí Minh thiếu chút nữa tức khí đem tam vị chân hỏa cuồng phun, chửi ầm lên nói: “Bọn chuột nhắtThục Sơn, dám can đảm nhục sư tôn ta, bảo sao không giết ngươi không được.” Dứt lời, liều mạng Nguyên Thần bị hao tổn, chịu ăn của Thục Sơn đệ tử một phi kiếm, vận khởi toàn bộ pháp lực, xuất ra Đả Tiên ấn hung hăng đập xuống.

Thục Sơn đệ tử không có ngờ tới lão Chí Minh lại liều mạng chết, muốn cùng chính mình liều đồng quy vu tận, vội vàng né tránh, đã quá trễ rồi. Bị Đả Tiên ấn vừa vận đập bể đầu, thân thể bị đánh nát, một tiểu hài nhi Nguyên Thần bay ra, vòng quanh tử mẫu kim hoàn cùng phi kiếm trốn trở về bản trận.

Phi kiếm củaThục Sơn đệ tử chính là dùng Tiên Thiên át mộc tinh tế luyện, uy lực không nhỏ. May mà tiểu tử kia không muốn cùng lão Chí Minh liều chết đồng quy vu tận, triệt hồi hơn phân nửa pháp lực, chỉ đem một cánh tay của lão Chí Minh chém rụng, bản thể chân thân cũng không có thụ thương quá nhiều.

Thục Sơn đệ tử trốn về bốn trận, Khổng Lai Học thấy sư đệ mất thân thể, lập tức giận dữ. Thục Sơn đệ tử lại thêm mắm thêm muối kể rằng là do Cực Lạc cung không phải, Khổng Lai Học nghe xong lửa giận vạn trượng, không còn kị gì nữa, lập tức đem quân tới chém giết .

Lão Chí Minh còn chưa trở về bốn trận, gặp binh lính Đại Đường cờ xí nổi lên, có dấu hiệu đại quân địch tấn công, lập tức quay lại bốn trận hướng tới các vị sư huynh đệ cùng sư tỷ muội kể rõ tình huống, khiến cho Cực Lạc cung môn hạ đệ tử tức giận đến sôi máu.

Thải Y cả giận nói: “Cái bọn Thục Sơn đệ tử này thật vô lễ, dám mở miệng nhục mạ Phụ thân, thật sự là cuồng vọng.”

Nghê Thường chúng nữ mặt cũng đã giận tái đi, động chiến ý, Hồng Bào lão yêu lại nhân cơ hội ở bên kích động kiếm lời lọt lỗ tai, hắc hắc nói: “Các vị sư đệ sư muội, bọn Thục Sơn phái thật to gan, lại nhục mạ sư tôn, thật là đáng chết.”

Tiểu Bạch Long cũng bất mãn Thục Sơn đệ tử tại trước trận tiền nhục mạ lão sư, nghe xong lời ấy thì liền hết do dự, lập tức xua quân xông tới. Lại thấy lá chiến kỳ tung bay, lời quang ầm ầm, trên trăm vạn tàu chiến hạm che khuất bầu trời, đụng vào nhau, chấn động khiến thiên địa thất sắc, nhật nguyệt ảm đạm.

Huyết nhục tung tóe trên chiến trường, huyết tinh tràn ngập, tiếng giết rung trời, vô số oan hồn không cam lòng, ngàn vạn oan hồn tụ tập cùng một chỗ, không cách nào tán đi oan linh rớt thành một cổ oán lực đáng sợ, ngưng tụ tại trên bầu trời thật lâu không chịu thất tán.

Chính là thượng cổ yêu ma đại chiến, tuy có như Thiên hoàng Thái Huyền cùng Đại Ma vương Xi Vưu có pháp lực Thông Thiên triệt địa tuy là cường nhân, nhưng bởi vì không có liên quan đến phạm giới nhân quả,nên cũng còn xa mới có cảnh máu tanh như vậy.

250. Chương 69: Bò Đề Diệt Thụ

Oán khí kia chính do hồn phách của những người chết oan tụ tập mà thành. Oán khí cường đại bao phủ toàn bộ chiến trường, đúng là làm người ta khiếp sợ.

Ngàn vạn đại quân đánh nhau, tiếng kêu xuyên thẳng qua chín tầng trời đi rất xa, ngay cả Thiên đình cũng bị chấn động. Huyết nhục tung tóe, tràng diện này chính là từ thời khai thiên lập địa tới nay cũng lần đầu tiên xuất hiện.

Tiên nhân có nhân quả phải kết thúc của tiên nhân, phạm nhân có nhân quả cần giải quyết của phạm nhân. Môn hạ chúng đệ tử của Cực Lạc cung xông thẳng đến Thục Sơn đệ tử, Hồng Bào lão yêu không chịu nhàn rỗi, vận khởi yêu quang bay thẳng vào, té lên Thiên Ma kiếm chém thẳng vào đầu Khổng Lai Học.

Lão yêu trước kia ở Thúy Hà Sơn chính là yêu vương một phương, cùng những tiên đạo chính phái luôn đối đầu. Kể từ khi vào làm môn hạ của Cực Lạc cung, được Lâm Phong truyền cho Thượng cổ yêu tộc bí pháp, lại có Hồng môn huyền hoàng nhị khí tinh luyện Nguyên Thần pháp lực, thêm vào cửu chuyển Kim đan cùng vạn niên đảo vương đại bổ, cho nên pháp lực tiến triển cực nhanh.

Hôm nay lại được Lâm Phong ban cho Thiên Ma kiếm, lại càng như hổ thêm cánh. Một đường xông vào đánh loạn xạ tới bởi. Lão ma âm thầm chém giết, không quản hấn là tiên gì, giết thẳng vào trong trận, tể lên Thiên Ma kiếm hưởng thẳng đầu Khổng Lai Học chém tới.

Thục Sơn tuy có mười vạn môn nhân đệ tử, mỗi người lại có pháp lực cao thâm, nhưng Hồng Bào lão yêu trong tay có Thiên Ma Kiếm, những tên đệ tử Thục Sơn thuộc hạng thứ hai này làm sao có thể địch lại. Đi tới liền bị Hồng Bào lão yêu chém chết, bắt Nguyên Thần cắn nuốt.

Thử nghĩ thượng cổ yêu tộc bí pháp lợi hại bậc nào. Lúc Lâm Phong đem xác Thái Huyền trảm thành thân ngoại hóa thân, thu thập chân linh ý thức tán lạc ở tam giới của Yêu Hoàng, tất thu được rất nhiều bí pháp nham hiểm độc ác, thích hợp cho Hồng Bào lão yêu tu luyện.

“Hảo tặc tử, hôm nay sẽ dùng lão yêu ngươi tể cờ.” Khổng Lai Học giận dữ, hạ xuống Cửu Long hương đuổi tới. Đoạn tể lên Càn Khôn kính, cùng Hồng Bào lão yêu tranh đấu.

Càn Khôn kính chính là một thượng cổ pháp khí vô cùng lợi hại, nguyên là bảo vật của một vị Thái cổ Kim tiên. Thời thượng cổ yêu ma đại chiến, Ma giới đại ma thần cũng bị chết dưới Càn Khôn kính này, không ai không biết, uy danh vang khắp tam giới. Sau khi bị Thục Sơn khai phá tổ sư là Bạch Vân Kiếm đoạt được, liền truyền cho Thục Sơn chưởng môn là Thanh Huyền chân nhân.

“Thiên La tứ kiếm này không dưới Tiên Thiên thập đại thánh khí, tiểu cẩu ngươi lại tự tìm chết.” Hồng Bào lão yêu trong bụng mắng thầm, Thiên Ma Kiếm tức thời chém lên Càn Khôn kính. Chỉ nghe răng rắc một tiếng, Càn Khôn liền bị hất bay ra ngoài, quang mang liền ảm đạm, theo đó tầng tầng tiếng rạn nứt có thể nghe thấy rõ ràng.

“Không tốt, Thiên Ma kiếm của lão yêu thật lợi hại, đúng là khó đối phó.” Khổng Lai Học kinh hãi. Hồng Bào lão yêu ở tại Thúy Hà Sơn ngoại trừ Hầu tử đang ở bên ngoài là yêu vương lợi hại nhất, thì kể từ khi vào làm môn hạ Cực Lạc cung, tu vi đạo hạnh tiến triển cực nhanh, Thiên Ma kiếm lợi hại không nói tới, chính là pháp lực tu vi so với hấn cũng cao hơn rất nhiều.

Vội vàng thu hồi Càn Khôn kính, Khổng Lai Học đau lòng suýt ngất. Càn Khôn kính này chính là một trong những pháp khí lợi hại nhất của Thục Sơn phái. Nếu không phải thân phận đặc thù, thì tuyệt đối không đến phiên mình được sử dụng Càn Khôn kính.

Hôm nay lại bị phá hủy mất đi linh tính, làm sao không khiến hấn đau lòng cho được.

Bất quá đau lòng cũng đã đau rồi, nhưng mạng nhỏ lại quan trọng hơn. Xem thấy Hồng Bào lão yêu giết đến đỏ cả mắt, sau khi sử Thiên Ma kiếm chém rụng Càn Khôn kính lại giết tới đây, nào dám lấy mạng nhỏ mình ra đùa giỡn, vội vàng khởi thân độn quang. Cũng không quan tâm quân binh bị chém giết thế nào, chỉ biết vùng ra chạy trốn.

Hồng Bào lão yêu cũng không đuổi theo, ý có Thiên Ma kiếm trong tay, thoải mái đồ sát Thục Sơn đệ tử.

Thục Sơn đệ tử vốn nhiều hơn môn hạ đệ tử Cực Lạc cung mấy chục lần, nên lúc nào cũng có hơn mười người vây công một người. Thái Y đích thực lần đầu tiên trải qua chiến trường huyết tinh này, bị hơn mười Thục Sơn đệ tử vây công, cũng chỉ có thể tể lên pháp bảo tặc bảo vệ mình. Thái Y tể lên Thiên Tâm Đăng, đem Nghê Thường cùng Thanh Hà và Tiểu Thanh bảo vệ vào trong, nhất thời cũng không thể làm gì.

Chỉ là Thục Sơn đệ tử lấy nhiều đánh ít, hơn mười loại pháp bảo với những ánh sáng kì dị lưu chuyển thay nhau oanh kích, thì Thiên Tâm Đăng dù có năng lực phòng ngự cường thịnh trở lại, nhưng Thái Y nhị nữ tu vi có hạn, sợ là cũng không chống đỡ được bao lâu.

Cũng may Thiên La Tứ Kiếm tuy không phải một trong thập đại Tiên Thiên thánh khí, nhưng uy lực lại không kém là bao. Đã có nhiều Thục Sơn đệ tử chết dưới Thiên Tuyệt kiếm của tiểu Thanh, nên Thục Sơn đệ tử cũng cực kì cố kỵ Thiên La tứ kiếm trong tay tứ nữ, không dám toàn lực oanh kích Thiên Tâm Đăng.

Lão Chí Minh tể lên Đả Tiên Ấn, đích thực đã muốn liều mạng, cho dù phải nhập vào luân hồi lần nữa cũng không thể cho mấy vị sư tử phải chịu tổn thương, nếu không nhất định sẽ phụ lòng ân sư.

Ngao Liệt trong mình có Định Hải Thần Châu, liền đem hai mươi bốn khóa Định Hải Thần Châu dùng Nguyên Thần luyện hóa. Định Hải Thần Châu này chính là tinh hoa ban đầu Tiên Thiên Quý Thủy. Tiểu

Bạch Long thuận tay tế lên Định Hải Thần châu, dẫn động nước Đông Hải, cùng hơn mười Thục Sơn đệ tử không phân cao thấp.

Khổng Lai Học sau khi vùng thoát chạy đi, quân binh Đại Đường mất chủ tướng, làm gì còn tinh thần chiến đấu. Hơn nữa tuy Đại Đường gần trăm năm nay đạo giáo hưng thịnh, binh tinh tướng giỏi, nhưng Tứ Hải thủy quân chính do Thiên giới cai quản, thực lực vượt xa quân binh Đại Đường, hai bên va chạm nhau cơ hồ trong nháy mắt liền dễ dàng sụp đổ.

Tây Hải Thái Tử Ma Ngang sau khi nhận được tin tức liền mang theo thủy quân Tây Hải, Bắc Hải, Nam Hải chạy đến tương trợ, từ ba mặt đem tàn quân Đại Đường bao vây lại. Mỗi người đều giết đến máu chảy thành sông, vô số Nguyên Anh mất thân thể gào thét chạy trốn tứ phía. Ngàn vạn oán linh không cam lòng vào luân hồi chuyển kiếp, tụ tập trên cao hồi lâu không chịu tản đi, đúng thật là vô hạn thê lương.

Hồng Bào lão yêu cũng không đuổi theo Khổng Lai Học, quay đầu lại, tế lên Thiên Ma kiếm, chém vào Thục Sơn đệ tử. Mấy cổ Nguyên Thần cỡ hải nhi vừa mới thoát ra, đã bị Hồng bào lão yêu chụp lấy, cắn nuốt chuyển hóa thành pháp lực.

Thục Sơn đệ tử thấy lão ma hung tàn, lại không người nào ngăn được Thiên Ma Kiếm, đem tất cả đánh cho tan xác, nào dám đem mạng nhỏ mình ra đùa giỡn. Vô duyên sao lại đi chịu chết, thêm vào đại sư huynh Khổng Lai Học đã vùng thoát chuồn đi. Có người đầu tiên rời đi, tức thời quát một tiếng, khởi thân dồn quang lâm trận bỏ chạy.

Thục Sơn đệ tử tất cả đều là nhất lưu Thiên tiên, mỗi người pháp lực đều tinh thâm, nghe tiếng quát liền chạy khỏi cuộc chiến, chỉ khổ cho binh tướng Đại Đường bị đẩy ra làm bia đỡ đạn. Tứ Hải thủy quân bao vây tứ phía, giết đến máu chảy thành sông, tiếng gào khóc vang lên thảm thiết.

Tây Hải Long Thái Tử Ma Ngang một đường giết thẳng đến, cùng Ngao Liệt hội hợp. Thái Y nhị nữ vẫn chưa hết hoảng sợ, xông tới nói: “Nếu Thục Sơn đệ tử đã rút, những binh tướng này đều vô tội, chúng ta hãy thu binh về, không nên tạo nhiều sát nghiệp.”

Ngoại trừ Hồng Bào lão yêu, những người khác cũng không phải hạng người ham giết chóc. Lúc này Ngao Liệt mới thu binh về Long cung không để ý tới nữa.

Khổng Lai Học bởi vì là con của Thục Sơn trưởng môn, luôn được trưởng bối sư môn dung túng hết mức, nên khó tránh tự cao tự đại, nổi lên ý định với Tứ Hải long tộc. Không nghĩ tới lại hao binh tổn tướng, chính mình còn xem chút táng thân dưới Thiên Ma kiếm. Sau khi trở về Trường An, oán khí trong lòng mãi không tiêu tan, nên quay về Thượng Khung Sơn, hướng trưởng bối khóc lóc kể lể.

Thanh Huyền chân nhân luôn yêu thương con nên trong lòng cảm thấy bức thiết, hơn nữa Khổng Lai Học lại than thở khóc lóc van xin, tức thời cảm thấy hơi tức giận, vỗ án mắng: “Buồn cười, Thục Sơn ta chính là Thượng Thanh nhất mạch, chính là Tiên đạo danh môn chánh phái. Cực Lạc cung chỉ là một đám phỉ đạo yêu tà tụ tập, Cực Lạc cung chủ không nói, chính là môn hạ đệ tử cũng có thể chèn ép Thục Sơn ta, thử hỏi làm sao có thể nuốt trôi cực tức này?”

Lập tức mời mấy vị Thục Sơn trưởng bối đang tiềm tu xuất sơn, lại mời nhiều Kim Tiên hay giao hảo với Thục Sơn, tất cả đều đến trong thành Trường An, quyết tâm đòi lại thể diện.

Đường vương Huyền Tông vốn chỉ là một tượng gỗ. Tuy biết Khổng Lai Học làm hao binh tổn tướng, cảm thấy đau lòng vạn phần, nhưng cũng không thể làm gì. Khi biết Khổng Lai Học mời Thục Sơn trưởng bối đến đây, hồng đôi lại thể diện, cũng làm như không thấy, chỉ cười lạnh trong bụng: “Hoàng mao tiểu nhi, không biết trời cao đất rộng, đúng là báo ứng.”

Mấy vị Thục Sơn trưởng bối cùng với những tiên nhân được mời đến đều là nhất lưu thiên tiên đã đặt một chân vào Kim tiên đại đạo. Càng bước vào kim tiên đại đạo thì lại càng không để quân vương phạm giới vào trong mắt, đáng vẻ kiêu căng ngạo mạn còn muốn hơn Thái cổ Long kinh vốn phách lối rất nhiều.

Đường vương quan sát, cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể tăng thêm vài phần cừu hận ở trong lòng.

Khổng Lai Học có được mấy vị trưởng bối làm chỗ dựa, nhất thời lòng tin tăng lên gấp trăm lần, liền chính hợp binh tướng, một lần nữa quyền thổ trọng lại(ngóc đầu trở lại).

Phạm Âm lượn lờ, Phật quang chiếu khắp. Tây Thiên thế giới cực lạc, Lôi Âm Bảo Tự, vạn Phật chi chủ sau khi dừng niệm nam mô A Di Đà Phật, ba nghìn Phật đà liền tản đi. A Di Đà Phật ngồi yên một lát, đoạn dụng thủ nhất chỉ, một gốc Bồ Đề thụ bên cạnh Công Đức Trì quang hoa đại thịnh, thoáng một cái biến thành pho tượng Kim Thân Phật đà, miệng niệm: “A Di Đà Phật”.

A Di Đà nói: “Người vốn là Bồ Đề Diệu Thụ, từ khi thế giới cực lạc sinh ra, đã ở Công Đức Trì nghe giảng đại đạo, là Tây Thiên Phật Tử hộ pháp gia trì của ta. Hôm nay đại kiếp nạn đến, kiếp số của người đã đủ, sắp đạt viên mãn, nên ta ban cho người làm Bồ Đề tổ sư Phật, gia trì vô lượng đại chúc Kim thân chính quả, là Phật tử thứ mười trong ba ngàn chúng Phật.

Bồ Đề tổ sư Phật sắc mặt từ bi, hạ xuống liên hoa bái lạy.

A Di Đà chỉ lặng yên ngồi, không nói gì.

Sau khi Bồ Đề tổ sư Phật lạy xong, cũng không nói lời nào, lập tức quay tròn, một lượng lớn chân linh liền hạ xuống đi luân hồi chuyển kiếp.

Lại nói Tiểu Bạch Long sau khi thắng lợi, trong nội tâm cũng không hết bất an, chỉ muốn báo cho sư môn tai nạn này. Sau khi cùng các vị sư tỷ đệ thương nghị liền tự mình trở về Hồng Mông thế giới thỉnh tội. Không nghĩ vừa mới ra khỏi Đông Hải, liền thấy một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, mơ hồ giống để vương, rơi vào trong Nam Hải quận của Đại Đường.

Tiểu Bạch Long nghi hoặc, muốn đi dò xét xem tốt cùng là gì, nhưng lại sợ trì hoãn thời gian, đành phải tạm thời buông bỏ nghi ngờ trong lòng, một đường khởi thân độn quang đến Đông Thắng Thần Châu. Yên lặng một lát, chỉ thấy sắc trời trước mắt liền sáng rực lên, Hồng Mông huyền hoàng nhị khí bay lượn lờ, hiện ra một đại thế giới.

Cực Lạc tiên phủ giống như ở trước mắt, mà cũng tựa như ở chân trời. Tiểu Bạch Long trong lòng biết Hồng Mông thế giới này rất huyền diệu, nếu khởi thân độn quang mà chạy, thì sợ rằng đi cả trăm triệu năm cũng không tới được Cực Lạc tiên phủ. Do vậy liền thu hồi độn quang, đi bộ hướng Cực Lạc cung mà đến.

251. Chương 70 : Cực Thế Hỗn Loạn

Ngao Liệt sợ sư môn bị phiền toái, trở lại Hồng Mông thế giới gặp sư phụ, không nghĩ còn chưa tới Cực Lạc tiên phủ, liền bị Đại Sư Tử Lâm Mị ngăn lại giữa đường, nói: “Lão sư đã biết việc ở Đông Hải, người tự trở lại Đông Hải đi, lão sư có việc bận”

Ngao Liệt vội hỏi: “Lão sư có chỉ thị, không dám không tuân, chỉ là Thục Sơn đệ tử cử binh xâm phạm, tạo rất nhiều sát nghiệp, lòng ta thật bất an, mong Đại sư tử chỉ điểm”

Lâm Mị nói: “Việc ở Đông Hải chính là số trời, đại kiếp nạn khởi sinh, tam giới tiên phàm đều ở trong đó, sư đệ chỉ cần trở lại Đông Hải là được, không cần để ở trong lòng. Chỉ là Thục Sơn nhất mạch chính là môn hạ của Thượng Thanh, có vài vị kim tiên lánh đời đã rời núi, mà lại còn mời rất nhiều hảo hữu đang ở ẩn đến cùng Thục Sơn kim tiên trợ trận, sư đệ cần chú ý làm việc”

“Nguyên lai là như thế, ta đây liền trở lại Đông Hải.” Lập tức Ngao Liệt sau khi từ biệt Lâm Mị, quay lại Đông Hải.

Lại nói sát kiếp khởi sinh, tam giới tiên phàm đều bị cuốn vào trong đó. Mặc kệ cư ngụ ở trong hỗn độn đến thánh nhân giáo phái có thái độ ra sao, đều y nguyện muốn theo số trời tuần hoàn. Bởi vậy tất cả đệ tử của các giáo đều nhập phàm tìm quân vương phụ tá, tùy thời qua hết sát kiếp.

Khổng Lai Học thỉnh được sư môn trưởng bối làm chỗ dựa, một lòng mười phần tin tưởng trở lại chỗ giao nhau giữa Đông Hải và Nam Chiêm Bộ Châu ở Âm Phong Hạp thiết lập đại trận, mời Ngao Liệt đấu pháp.

Ngao Liệt không nhin nổi, sao có thể để ảnh hưởng đến thể diện sư môn. Tuy biết là trưởng bối phái Thục Sơn đã rời núi trợ trận, thực sự không hề e sợ, điểm thủy quân bốn biển, hộ tống các sư huynh đệ đến Âm Phong Hạp bày trận.

Âm Phong Hạp vốn là cửa vào Đông Hải, giờ phút này hai phe bày trận hai bên. Chiến hạm vô số, cờ xí tung bay đầy trời. Ngao Liệt cỡi Rùa Thủy Thần (Thủy Thần Quy), đứng trước trận quát. “Ta, ở tứ hải Long Tộc chính là chỗ Thiên Đình đã sắc phong cho Thủy Thần ở Hạ giới. Các người ở Thục Sơn không biết tốt xấu, công nhiên không nhìn nhận Thiên điều, dẫm lấn bảy lượt xúc phạm bốn biển của ta, ta đã tâu lên Ngọc Đế, để Ngọc Đế giáng tội”

Khổng Lai Học cả giận nói: “Đừng vội sinh miệng lưỡi lợi hại, các người Cực Lạc cung yêu my lan tràn, cường chiếm tứ hải, ta Thục Sơn chính là môn hạ Thượng Thanh, đi theo thiên đạo, thẻ quét sạch tam giới yêu tà. Mau nhanh chóng bó tay chịu trói, nếu không thì chỉ cần một mệnh lệnh, sinh linh sẽ đổ than, tội của bọn người quả thật không nhỏ”

Hồng Bào lão yêu, yêu quang bao quanh thân mình, vòng ra trước trận, cất tiếng cười cạc cạc quái dị nói: “Người là đồ trẻ con nói năng nói cuội, chỉ biết kẹp đuôi chuồn bỏ chạy, Thượng Thanh môn hạ đâu có thể ăn nói hỗn xược, hoành hành vô pháp vô thiên vậy sao? Lần trước cho người thoát được mạng nhỏ, lần này bản lão tổ muốn dùng nguyên thần của tiểu tử người để tế luyện Thiên Mị yêu nhân”

Lão yêu này nói đánh là đánh, không nhiều lời nói nhảm, kẹp lấy một mảnh yêu quang quét đến trước trận, nâng Thiên Ma kiếm chém tới.

Khổng Lai Học thấy đầy trời ma kiếm, lòng thấy sợ hãi, nào dám đón đỡ, vội vàng trốn vào trong trận. Chỉ thấy trong trận địa quân Đại Đường đột nhiên bay ra một mảnh thanh sắc huyền quang, lớn cỡ ngàn trượng, lung lay nhoáng một cái, tạo thành một chướng ấn rất lớn, chụp vào Hồng Bào lão yêu.

“Thượng Thanh đàm khí”. Hồng Bào lão yêu kinh hãi, tuy hấn cuồng vọng nhưng cũng biết muốn tu thành Thượng Thanh đàm khí, chính là phải vào Kim tiên đại đạo. Thiên Ma kiếm tuy có thể so sánh với tiên thiên thập đại thánh khí, nhưng tu vi kém quá xa, thực không thể so sánh được.

Hồng Bào lão yêu tuy chỉ chút nữa là có thể đắc thành Kim tiên đại đạo, nhưng Thiên tiên và Kim tiên có cảnh giới chênh lệch không phải chỉ một bước xa đơn giản như vậy.

Không chứng Kim tiên, không biết Kim tiên là cảnh giới nào. Chỉ có cắt được chấp niệm, tiến vào Kim tiên đại đạo mới có thể cảm nhận được thiên địa vạn vật, âm dương càn khôn vận chuyển sâu sắc như thế nào, đạo hạnh pháp lực càng ở giai tầng khác.

Hồng Bào lão yêu vội vàng thu Thiên Ma kiếm, liền muốn chạy trốn trở vào trong trận. Có điều Thượng Thanh đàm khí tựa giống như keo hồ, một mực bám chặt Thiên Ma kiếm, lay đi lắc lại căn bản không thu về được. Hồng Bào lão yêu sợ muốn vỡ tim mất mật, vội vàng buông tha Thiên Ma Kiếm, dù sao mạng nhỏ cũng quan trọng hơn. So với cái mạng nhỏ của mình, Thiên Ma Kiếm cũng có chút không ý nghĩa.

Thình lình, một đạo thanh sắc cầu vòng chợt lóe lên từ vùng cực tây Đông Hải, bay đến vùng chiến trận. Trong trận Đại Đường cũng có hai đạo huyền quang một xanh một đỏ bay ra, chặn đứng thanh sắc cầu vòng trên không.

Nhưng vào lúc này, thanh sắc cầu vòng phân làm hai nửa. Một nửa đầu cùng hai vị Thục Sơn trưởng lão, nửa khác hóa thành một thanh đại đao lớn, hung hăng bổ vào Thượng Thanh đàm khí đang rượt đuổi Hồng Bào lão yêu, chém Thượng Thanh đàm khí làm hai nửa.

Hồng Bào lão yêu đầu còn thời gian mà lo lắng, nhân cơ hội ngàn năm một thuở này, liền vội vàng trốn về trận.

“Hình Thiên, Cửu Phượng”

Trong trận Đại Đường lớn tiếng kinh hô. Lương đạo Huyền Quang màu xanh màu đỏ cũng buông bỏ Thanh Sắc cầu vòng, trở về trận. Chỉ thấy trước trận Đại Đường có mấy đạo quang mang rơi xuống, hiện ra vài lão tiên nhân râu tóc bạc trắng, trên đỉnh bốn mạng có hào quang lượn lờ. Có vài vị tiên nhân trên đỉnh đầu có tam hoa tụ đỉnh, hiển nhiên đã đắc Kim tiên đại đạo.

Thanh sắc cầu vòng cũng được thu lại, Cửu Phượng và Hình Thiên chân thân đồng hiện ra.

Hình Thiên và Cửu Phượng vẫn tại Đông Hải ẩn cư, nhưng bởi vì sát kiếp tương khởi. Gần đây hai người đều có cảm giác tâm thần có chút không tập trung, liền ra khỏi động phủ, đi ra ngoài tìm cơ duyên, nhìn

xem có thể tìm được một hai kiện tiên thiên linh bảo hay không, để sau này đại kiếp nạn đến thì có thể chống đỡ kiếp số.

Không nghĩ lại vừa vận dụng độ với trưởng lão do đệ tử Thục Sơn mời tới. Hình Thiên và Cửu Phượng đã từng cắt máu bái lạy Cực Lạc cung làm môn hạ, mặc dù đối với đệ tử Cực Lạc cung có cảm giác rất không tốt, nhưng hai người lại so sánh với những kẻ tự xưng là danh môn chánh phái, tiên đạo môn phái, lại càng không ưa.

Bởi vậy, khi thấy Thục Sơn kim tiên ra tay đối phó Hồng Bào lão yêu, mặc dù không niệm tình ngày xưa là đồng môn, nhưng cũng là yêu tộc đồng đạo, mới ra tay đánh lui Thục Sơn Kim tiên.

Hình Thiên cười to nói: “Bọn Thục Sơn tiểu bối các ngươi, không chịu ở chốn núi xanh tu hành dưỡng đạo, lại tới nơi này ý lớn hiếp nhỏ, còn tự xưng là danh môn chánh đạo. Ta xem ngươi còn không bằng heo chó cầm thú”

Cửu Phượng cũng nói: “Còn nói nhảm cái gì, từ hồng hoang đại chiến qua đi, yêu tộc ta chịu đủ mọi khi dễ. Hôm nay vừa vận giết gà diệt chó, bắt những tên tạp mao Thục Sơn này để khai đao”

“Cửu Phượng sư tử”. Đám nữ tử Thái Y thấy Cửu Phượng và Hình Thiên đến, rất mừng rỡ, độn quang tiến đến gặp

Cửu Phượng cười, trợn mắt hỏi: “Ai là sư tử người?”

Chúng nữ thấy đôi mắt Cửu Phượng hung quang, đều rùng mình, không dám tiến lên, lui về trong trận.

Ngao Liệt nghiêm mặt nói: “Thục Sơn phái này cũng chính xác kiêu ngạo. Môn hạ đệ tử cuồng vọng không nói. Trưởng lão trong phái cũng không phân rõ trắng đen, rời núi làm xàng làm bậy, chẳng biết sư phó có gì an bài”

Hồng Bào lão yêu lòng còn sợ hãi, thấy Cửu Phượng và Hình Thiên, còn thiếu chút nữa hù lão ba hồn xuất khiếu, núp ở phía sau nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Bọn chuột nhất bang Thục Sơn này nên bị quăng xuống mười tám tầng địa ngục, có ngày ta cũng bắt lão tổ chủng môn phái Thục Sơn để tế luyện Thiên Mị yêu nhân.”

Lão Chí Minh cũng cảm giận nói: “Phái Thục Sơn này thật khinh người thái quá, tâm địa nhỏ nhen còn mời trưởng lão rời núi. Thục Sơn trưởng lão đã chứng Kim tiên, lại quá hèn hạ vô sỉ, lại núp ở phía sau mặt đánh lén Hồng Bào sư huynh.”

Hồng Bào lão yêu trong nội tâm sáng khoái, cười hắc hắc nói: “Cái này coi như lão nhân ngươi thức thời.”

Cửu Phượng vốn là thượng cổ yêu thần, thủ đoạn hung ác, không lưu tình và không một chút nể mặt, tế lên Luyện Yêu Hồ hướng khoảng không ném đi, đón gió lớn lên cỡ ngàn trượng, nhắm vào mấy vị trưởng lão phái Thục Sơn và mấy vị tán tu trước trận quân Đại Đường.

Hình Thiên cũng tế lên bốn mạng kỳ môn binh khí, tế luyện bằng nguyên thần, xông tới một trưởng lão Thục Sơn trước trận

Môn hạ Cực Lạc cung, chúng đệ tử mắt người nhìn mắt ta, đều không biết làm sao cho phải.

Hồng Bào lão yêu giựt dây, nói: “Còn chờ cái gì, có người thu thập trưởng lão bang Thục Sơn kia, còn không nhân cơ hội đánh rần dập đầu, còn đợi khi nào.” Dứt lời xoáy lên yêu quang vọt tới, tế lên Thiên Ma Kiếm, nhắm đến nhị đại đệ tử phái Thục Sơn khai đao.

Ngao Liệt do dự, sau đó xua quân qua đánh.

Hình Thiên và Cửu Phượng tung pháp lực chém hai đại thân ngoại hóa thân của Kim tiên. Hơn mười trưởng lão Thục Sơn cùng tán tu tiên nhân vây công hai người càng cảm giác cổ hết sức, mắt thấy môn hạ đệ tử bị Hồng Bào lão yêu đồ sát, lập tức cảm thấy kinh hãi.

Trong trận Đại Đường lại mạnh mẽ bay ra một mảnh kim quang, bay tới ngăn Hình Thiên lại, các trưởng lão Thục Sơn và tán tu tiên nhân đều mừng rỡ, buông tha Hình Thiên đến vây công Cửu Phượng.

Có mấy trưởng lão Thực Sơn bỏ vây công Cửu Phương và Hình Thiên, chuyển thân đến trước mặt bọn Hồng Bào lão yêu, quát: “Bọn ngươi là hạng yêu tà, dám can đảm đả thương đệ tử của ta, tha cho ngươi không được.” Tế lên một lưỡi phi kiếm chém tới.

“Muốn xem thủ đoạn của lão tạp mao ngươi thế nào.” Hồng Bào lão yêu hắc hắc cười quái dị, Thiên Ma kiếm vừa chuyển, buông tha vài tên nhị đại đệ tử Thực Sơn đang liều chết dây dưa, cùng Thực Sơn trưởng lão tranh đấu.

Trưởng lão Thực Sơn này thì ra chỉ mới một chân bước vào tu vi Kim tiên đại đạo, còn chưa tu thành Thượng Thanh đàm khí. Hồng Bào lão yêu có Thiên Ma kiếm trong tay, tất nhiên là không sợ, cùng Thực Sơn trưởng lão này ngạnh đấu.

Vài Thực Sơn trưởng lão khác thì đánh về phía môn hạ đệ tử của Cực Lạc cung.

“Kim quan đạo nhân, ngươi không ở tại Kim Linh động tu chân dưỡng đạo, lại cùng bọn chuột nhắt Thực Sơn ở cùng một chỗ, làm dơ bẩn một mạch, vô duyên cớ kết xuống một đoạn nhân quả, sau này đại kiếp nạn xảy đến, sư phụ ta Cực Lạc cung chủ chắc chắn tự tay tổng ngươi vào luân hồi.”

Hình Thiên không phải là người phản nghịch, bản thân không nghĩ là mưu phản Cực Lạc cung, chỉ là có chút khuynh hướng cá nhân. Lại thêm đối với thủ đoạn của Lâm Phong sư phụ còn có chút sợ hãi, bởi vậy cũng chưa quên sư môn.

Giờ phút này gặp mấy trưởng lão Thực Sơn nữa không đánh với mình lại bỏ sang đối phó với môn hạ chúng đệ tử của Cực Lạc cung, lập tức nghiêm nghị quát.

Kỳ môn binh khí vừa chuyển, quay đầu bỏ về phía Thực Sơn trưởng lão vây công Cửu Phương.

“Vô Lượng Thiên Tôn.” Một tiếng đạo hiệu vang lên, Kim Quan Đạo nhân hiện thân từ một mảnh kim quang. Đúng là người trăm năm trước tại trên không Đông Hải tranh đoạt định Hải Thần châu Kim Quan đạo nhân, liền ngăn Hình Thiên lại đánh mà nói: “Đại đạo vô thường, nhân quả tuần hoàn, đạo huynh thân trong đó, lại há có thể trách tội bản đạo.”

Hình Thiên phải buông tha trưởng lão Thực Sơn, tế lên độc môn pháp khí Huyền Thiên phủ, bổ vào đầu Kim Quan đạo nhân, cả giận nói: “Thượng cổ Hồng hoang đại chiến thì lão đạo này mọi việc đều thuận lợi, mới tránh thoát một kiếp, hôm nay nhìn ngươi như thế nào tránh được tai ương từ Huyền Thiên phủ của ta”

252. Chương 71 : Điềm Trời Giáng

Chợt nghe trong hư không đạo hiệu vang lên, một đạo nhân mặc áo vải đạp sóng mà đến, nói: “Nhân quả tuần hoàn, đều có định số, đạo huynh không thể tạo nhiều sát nghiệt.” Tay áo hất lên, một đạo xích quang cuộn cuộn xoay tròn hất về phía Cực Lạc cung môn hạ đệ tử ép cho trưởng lão Thực Sơn tránh ra.

“Kim quan đạo huynh sao lại vung tay ra ngoài che chở cho đám yêu tà Cực Lạc cung” Vài trưởng lão Thực Sơn hô to. Có vị cùng Thực Sơn giao hảo, lại không biết tán tiên bên cạnh Kim Quan đạo nhân càng cực kỳ bất mãn, cả giận nói: “Kim Quan đạo nhân, ta nể ngươi cùng Thực Sơn chứng giáo chân nhân có chút giao tình, mới không làm khó xử, nhưng đừng tưởng rằng bản đạo lại sợ ngươi.”

Kim Quan đạo nhân thở dài: “Nhân quả cuối cùng khắc có báo, nhưng đạo huynh lại quá mức chấp nhất. Thôi, thôi, ta cùng với Cực Lạc cung chủ không kết nhân quả, lại bởi vì tình cảm không thể chối từ, đã cố tránh vấy bẩn, vô duyên cớ kết quá nhiều nhân quả. Kéo sau này đại kiếp nạn đến cuối cùng lại rơi vào cảnh được cái nọ mất cái kia”

Lập tức không nhiều lời nữa, buông tha Hình Thiên, hóa thân thành đạo kim quang bay lên mà đi xa.

Đạo nhân áo vải chính là do Kim Quan đạo nhân dùng một pho tượng Ma thần từ thời thượng cổ để mượn thân xác chém ra thân ngoại hóa thân nên cũng cất tiếng: “Đạo huynh tạm biệt.” Rồi hóa thân, một luồng xích quang hiện ra rồi cũng đi xa.

Hình Thiên không bị Kim Quan đạo nhân làm vướng chân vướng tay thì điên cuồng cười một tiếng. Xuất lên Huyền Thiên phủ, đem một Thực Sơn trưởng lão vây Cửu Phượng chém thành hai nửa giết đi.

Vị trưởng lão Thực Sơn kia có thể là lúc xuất môn đã quên bái lạy Tam Thanh đạo tôn, bởi vậy mới gặp vận rủi. Do không kịp đề phòng nên dưới Huyền Thiên phủ bổ xuống mà thân thể tách đôi. Một pho tượng Nguyên Anh cỡ đứa trẻ nhảy ra vừa muốn bỏ chạy lại bị Hình Thiên chụp lấy trực tiếp áp thẳng vào trong Luân Hồi.

“Tặc tử ngươi dám!” Vài Thực Sơn trưởng lão trợn mắt nhìn như muốn rách. Hai mắt phóng hỏa, giận dữ mắng lớn rồi đều xuất ra phi kiếm pháp bảo dùng bản mạng huyền thần tế luyện nhằm người Hình Thiên chém tới.

Bên trên long trời lở đất, phía dưới Cực Lạc cung chúng đệ tử cũng là toát mồ hôi lạnh. Mắt thấy Kim Quan đạo nhân rời bỏ Thực Sơn trưởng lão một mình ra đi, Hình Thiên lại hướng về phía vài Thực Sơn trưởng lão cùng Tán tiên bên ngoài giao đấu. Tất cả đệ tử đều hận Thực Sơn trưởng lão không biết xấu hổ mà ra tay đối với hậu bối nên đâu còn có khách khí.

Hồng Bào lão yêu xuất ra Thiên Ma kiếm tung hoành chiến trường, nhằm hướng cờ xí chỉ huy tung bay đánh cho một đám Thực Sơn Nhị đại đệ tử kêu cha gọi mẹ, chỉ hận cha mẹ sinh có mỗi hai chân.

Đám Thái Y cũng đã gọi ra Thiên La Tứ kiếm đánh giết vài Nhị đại đệ tử Thực Sơn. Có điều tứ nữ cuối cùng nường tay, không hung tàn giống Hồng Bào lão yêu gặp người là ăn.

Mấy vị trưởng lão Thực Sơn thấy môn hạ Cực Lạc cung có Thiên La Tứ kiếm không gì có thể kháng cự làm môn nhân đệ tử bị tàn sát thẳng tay. Tức thì giận dữ xuất ra bốn mạng chân thần, nhưng lại thấy bất lực đành vội vàng thét lên: “Yêu tà thế lớn, chúng ta tạm thời tránh đi, ngày sau lại đi so đo.”

Cũng không biết là vị Tán tiên bên ngoài thấy tình thế không ổn nên đã xuất ra độn quang vất chân lên cổ chuẩn đi trước, nên giờ đám Thực Sơn Nhị đại đệ tử đã sớm bị hoảng sợ đến đái ra quần không hèn mà cùng hô lên một tiếng nhanh chóng chuẩn đi.

Mấy vị trưởng lão Thực Sơn thấy đại thế đã mất cho dù giận dữ râu tóc đều dựng đứng mà cũng đành cụp đuôi chuẩn đi. Chỉ còn lại có những binh tướng Đại Đường đáng thương bị tứ hải thủy quân vô tình giày xéo.

Quan Âm nhân từ, không đành lòng thấy ngàn vạn sinh linh chịu cảnh đồ sát nên nói với Ngao Liệt: “Đám binh tướng Đại Đường này là không cố tình, ngàn vạn lần không thể tạo nhiều sát nghiệt, tạm thời thu binh tốt hơn”

Ngao Liệt trầm nghĩ: “Vừa rồi mấy vị sư muội thiếu chút nữa bị Thực Sơn trưởng lão hạ độc thủ, khi đó người lại ở nơi nào” Trong nội tâm mặc dù còn có rất nhiều bất mãn, nhưng nể tình đồng môn nên ngoài miệng lại không nói ra. Thêm nữa Ngao Liệt cũng không phải thích chém giết nên lúc này mới thu binh trở về Đông Hải.

Lại nói quận Nam Hải giàu nhất thiên hạ. Nước Đại Đường sở dĩ có thực lực của một nước cường thịnh, binh tinh lương đủ, hơn phân nửa là dựa vào quận Nam Hải này. Bởi vậy Đường vương Huyền Tông phái Uy Vũ vương Lý Trung đóng ở quận Nam Hải.

Uy Vũ vương chính là em vợ Huyền Tông. Gần trăm năm nay Đại Đường quốc đạo hưng thịnh, Uy Vũ vương gặp được một lão tăng du ngoạn khắp nơi nên được chỉ điểm chút ít pháp thuật. Qua mấy chục năm cũng tu thành chút ít bản lĩnh đánh ma hàng yêu.

Điều duy nhất tiếc nuối là Uy Vũ vương mặc dù công cao thế lớn rất được Huyền Tông coi trọng, nhưng không biết là do võ công mình không tốt hay là bụng dạ lão bà có vấn đề. Cưới xin hơn mười phi tử mà đến giờ còn chưa có con.

Chẳng những chưa cho hấn Tiểu vương gia kế thừa sản nghiệp lẫn tước vị công huân, đến như công chúa đều không có dù một mụn.

Năm trước, có một mưu sĩ đến phủ hiến kế, chỉ cần giống trống khua chiêng đến chùa Bạch Mã thanh Nam dâng hương, thành tâm hướng Phật tổ cầu nguyện là đạt được tâm nguyện.

Uy Vũ vương mang trong đầu ý niệm tạm thời thử một lần liền giống trống khua chiêng đến chùa Bạch Mã thành Nam dâng hương bái Phật. Không hề nghĩ rằng sau mấy tháng thì tiểu thiếp mới nạp quả thật có tin vui. Lập tức khiến cho Uy Vũ vương vui đến nổ trời, chỉ còn thiếu nước coi phi tử mới nạp kia thành bà cô tổ mà cung phụng.

Hôm nay chính là tới lúc Uy Vũ Vương phi lâm bồn, Lý Trung bồn chồn ở ngoài cửa đi tới đi lui.

Con nhỏ chết tiệt kia đã ở trong bụng nương nương làm ầm ĩ suốt hai năm, nhưng vẫn là không chịu chui ra. Điều này làm cho Uy Vũ vương nhanh chóng thành ra kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên. Mà ngay cả việc triều đình cũng không có tâm tư hỏi đến. Tuy biết Huyền Tông bị Thục Sơn đệ tử biến thành tượng gỗ múa may, nhưng thứ nhất là trong lòng có nỗi lo riêng, thứ hai là cũng thật sự không ra tay.

Vũ Uy vương lòng tràn đầy lo nghĩ ở ngoài cửa đi tới đi lui, thỉnh thoảng thò cổ vào trong nhìn quanh vài lần dò xét. Bỗng thấy một đạo kim quang mãnh liệt từ trên trời rơi xuống chui vào trong phòng, tiếp theo chợt nghe một hồi ‘Oa oa’ âm thanh khóc văng từ trong nhà truyền ra.

Vốn là đang hoảng sợ nên Uy Vũ vương lập tức quẳng chuyện Kim quang ra khỏi đầu, vội xông vào nhà. Mới được ba bước thì trước mặt thị nữ đã chạy vội ra, mặt mũi tràn đầy hưng phấn hô to: “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia, là vị Tiểu vương gia.”

“Thật tốt quá, quá tốt.” Uy Vũ vương vừa nghe là vị Tiểu vương gia, lập tức mở cờ trong lòng thực hưng phấn ngửa mặt lên trời hô to ba tiếng, vội vàng chạy vào nhà trong. Nhận từ trong tay bà mẹ một Tiểu Uy Vũ vương mới sinh mà nâng niu hôn không ngừng.

Tiểu tử kia tuy rằng vừa mới sinh ra, lại không giống hài nhi bình thường, cứ mở to đôi mắt thơ ngây, hiểu kỳ đánh giá hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh. Lúc bị hàng râu mép Uy Vũ vương như dây thép chạm vào mặt, tiểu tử kia lúc này mới bắt mồm oa oa kháng nghị.

Nha hoàn nô bộc bên cạnh hợp thời dâng một câu: “Chúc mừng Vương gia, Tiểu vương gia thiên tướng thần đồng, sau này nhất định phải thành long phượng.”

Uy Vũ vương thấy vậy cũng không nhịn được thoải mái phá lên cười, lúc này truyền lệnh xuống để cho tất cả quân dân quận Nam Hải cùng đến mừng chia sẻ vui sướng. Bất luận quan lớn quyền quý, hay là dân chúng bình dân đều được Uy Vũ vương ban thưởng.

Khi từ niềm vui sướng tỉnh táo lại, Uy Vũ Vương lại an ủi qua tiểu thiếp mới nạp dường như không chịu thua kém thì có thị vệ ngoài cửa báo lại: “Vương gia, quốc sư cầu kiến.”

“Mau mau cho mời.” Uy Vũ vương không dám chậm trễ, vội vàng ra ngoài đi đón quốc sư.

Lại nói lai lịch vị quốc sư này mặc dù không một người nào biết được. Nhưng ở quận Nam Hải trên thì Uy Vũ vương, dưới cho đến người buôn bán nhỏ cũng biết vị hộ quốc Pháp sư này quả thật có bản lĩnh phi phàm.

Lúc trước không từ mà biệt, nhưng Uy Vũ vương dựa vào lời nói của vị quốc sư này mà đến thành nam chùa Bạch Mã bái Phật ba lượt liền như tâm nguyện mà được vị Tiểu vương gia. Bây giờ Uy Vũ vương đối với vị quốc sư thần bí khó lường này thật đúng là tôn kính cực kỳ.

Ra đến ngoài phòng, chỉ thấy một vị tăng nhân áo xám ngồi ở trên ghế. Nhìn thấy Uy Vũ Vương đến, hòa thượng vội vàng đứng dậy: “Khấu kiến Vương gia.”

“Quốc sư mau miễn lễ.” Uy Vũ Vương an ủi nói: “Từ nay về sau quốc sư thấy bốn vương không cần đa lễ như vậy, hết thấy đơn giản là được.” Lại triệu đến thị vệ Vương gia căn dặn xuống dưới: “Truyền khấu dụ bốn vương, từ nay về sau gặp quốc sư coi như gặp bốn vương. Nếu có bất kính, bốn vương tuyệt không dễ dàng tha thứ.”

Hòa thượng kia chấp tay đứng ở một bên, cũng không nói chuyện, thực là một bộ dáng cao tăng đắc đạo.

Đợi cho thị vệ đi ra ngoài, hòa thượng lúc này mới nói: “Chúc mừng Vương gia.”

Uy Vũ vương cười rách mép mà nói: “Niềm vui này tất cả đều là công lao quốc sư”

Hòa thượng mỉm cười, nói: “Lão nạp là có điều muốn nói”

Uy vũ vương sững sốt hỏi: “Quốc sư có ý gì?”

Hòa thượng nói: “Chẳng lẽ Vương gia vừa mới rồi không có chú ý tới sao? Một khắc trước khi Tiểu vương gia sinh ra, có một đạo kim quang đã rơi đúng vào trong vương phủ.”

Uy Vũ vương lắp bắp kinh hãi, vội vàng nói: “Là cát là hung?”

Hòa thượng cười nói: “Đây là điềm lành.”

Uy Vũ vương cũng không trách hòa thượng kia thừa nước đục thả câu, liền vội vàng hỏi: “Quốc sư mau mời nói tiếp”

Hòa thượng lúc này mới chậm rãi nói mạch lạc: “Lão nạp mấy năm trước đã phát hiện khí long mạch đang dời đến hướng quận Nam Hải. Cho đến hôm nay mới giải khai nghi hoặc trong nội tâm. Trời giáng điềm lành, tất ứng vào trên người Tiểu vương gia”

Uy vũ vương nói: “Quốc sư ý tứ là...”

Hòa thượng cười nói: “Lão nạp vừa rồi tính nhầm thiên cơ, mới biết Tiểu vương gia quả là thật thần minh đến thế gian. Sau này ắt sẽ trọng chấn Đại Đường, quét sạch tam giới yêu ma, lập nhiều công tích bất hủ, chúc mừng Vương gia.”

Uy Vũ vương chính là người rất trung thành, nghe vậy lập tức biến sắc nói: “Quốc sư chuyện đó là thật sao?”

Hòa thượng nói: “Bệ hạ bị một đám Thục Sơn tiểu nhân kèm hai bên. Quốc lực từ từ giảm xuống, đến lúc đó chắc chắn là yêu tà nổi lên lan tràn, xảy ra cục diện sinh linh lầm than. Tiểu vương gia ứng kiếp mà sinh, gánh vác trách nhiệm trọng chấn Đại Đường. Đây là số trời, Vương gia cần sớm chuẩn bị.”

Uy Vũ vương hồi lâu không nói, trầm nghĩ: “Hoàng huynh đối đãi ta thực thân thiết. Trấn thủ quốc gia long mạch, ta làm sao có thể mặc cho đám tiểu nhân Thục Sơn lộng quyền mà ngồi xem, dù sao cũng phải thử một chút mới cam tâm.” Sau khi đợi cho hòa thượng lui ra, lúc này mới viết nhanh một phong thư tín, gọi tới gia tướng tâm phúc dặn: “Lập tức đem thư này giao cho hoàng huynh. Nếu có biến cố, có thể hủy thư đi. Ngàn vạn lần không thể để cho người ta lưu lại thư”

Gia tướng gật gật đầu, mang theo thư ra khỏi vương phủ, cỡi Hỏa Vân thú, hướng Trường An đi.

Uy Vũ vương đợi nửa tháng, không thấy gia tướng này trở về. Lại qua một tháng mới nhận được tin tức, biết gia tướng tâm phúc đã bị đệ tử Thục Sơn giữ lại hiện nay sinh tử không rõ, lập tức thở dài một tiếng: “Cũng không phải ta bất nhân, quả thật đám tiểu nhân Thục Sơn lấn ta như không thấy người.”

253. Chương 72 : Vĩnh Hằng Bất Diệt

Lý Hạo sinh ra sau một tháng đã có thể nói, chưa được nửa tuổi có thể đi, càng ứng với phán đoán của Hộ quốc Pháp sư chính là thần minh chuyển thế. Uy Vũ vương cũng cả ngày vui vẻ ra mặt, xem Lý Hạo như trân bảo. Lên ba tuổi, liền để Hộ quốc Pháp sư truyền thụ đạo nghĩa.

Có lẽ bởi chính xác là thần linh chuyển thế, Lý Hạo đối với nội dung quan trọng của Phật pháp ngộ quá nhanh. Chỉ ngắn ngủn mấy chục năm, liền tu thành một pho tượng kim thân bốn đầu tám tay, tu vi pháp lực càng vượt qua Uy Vũ vương cha hắn. Khắp nơi nổi lên lời bàn tán, ở Nam Hải quận từ Uy Vũ vương đến đám người buôn bán nhỏ, không ai không biết Tiểu vương gia này mới là Chân Long Thiên Tử.

Huyền Đô thiên, Đâu Suất cung.

Chí tôn Thánh nhân Thái Thượng Lão Quân đột nhiên ngừng giảng đạo để cho quần tiên giải tán rồi sai đồng tử: “Gọi Thanh Ngưu.”

Đồng tử đi ra ngoài một hồi, trở về vội vàng vàng nói: “Khởi bẩm chương giáo lão gia, sư huynh không có ở trong cung.”

Lão quân tính toán một chút, lập tức sáng tỏ nhân quả trước sau, cỡi xuống đai lưng đưa đồng tử nói: “Đi Nam Chiêm Bộ châu Thanh Long sơn động Phân Thủy Linh nói Thanh Ngưu trở về.”

Đồng tử tuân lệnh, cầm đai lưng của lão quân ra khỏi Huyền Đô. Ước chừng nửa canh giờ thoát ra khỏi hỗn độn, xuyên qua ba mươi ba tầng trời, đi vào động Phân Thủy Linh Thanh Long sơn thì niệm chú, ném đai lưng lên trời.

Thanh Ngưu đang ở trong động phủ cùng Ngưu Ma vương ăn to, uống lớn, tiêu dao khoái hoạt, đột nhiên biến sắc, nói : “Không tốt.” Liền quát to một tiếng, biến lại chân thân thanh ngưu, bốn vó bay lên không. Ra khỏi động phủ hướng lên trời.

Ngưu Ma vương càng hoảng sợ, cùng Thiết Phiến Tiên tử vội vàng theo ra, chỉ thấy Hỏa đồng tử dùng vòng cổ chụp vào đầu Thanh Ngưu, dắt Thanh Ngưu hướng trong Hỗn Độn mà đi.

Ngưu Ma vương cùng Thiết Phiến Tiên tử nhìn nhau một hồi, Ngưu Ma vương mới nói: “Thằng nhãi này vừa đi. Chúng ta liền chiếm cứ cái Phân Thủy Linh này, bắt đầu làm lại.”

Lập tức là Ngưu Ma vương chiếm động phủ của Thanh Ngưu, một lần nữa thu nạp yêu binh. không đề cập tới nữa.

Hỏa đồng tử nói với Thanh Ngưu, trở lại Đâu Suất cung. Lão quân cỡi Thanh Ngưu, ra khỏi Huyền Đô. Đi đến Thượng Thanh thiên cũng không để cho Kim Giáp thần kịp thông báo, trực tiếp đi vào Di La cung, thấy Nguyên Thủy thiên tôn liền vội vàng nói: “Chào Đạo huynh, kiếp số đã tới, tam giới tiên phàm đều khó qua nổi sát kiếp. Chỗ Đông Hoàng Thái Nhất còn muốn đạo huynh tự mình đến một lần.”

Nguyên Thủy thiên tôn nói: “Đông Hoàng quản lý thượng cổ yêu giáo, cùng Bà La giáo còn có nhân quả chưa xong. Cực Lạc giáo chủ còn có trăm năm Huyết Hà tai ương, hết thấy thuận theo số trời đi. Đợi Cực Lạc giáo chủ đắc đạo đã rồi hẵng nói tiếp .”

”Đành vậy đi “ Lão quân cũng không nhiều lời nữa, xoay người đi ra Di La cung, trở lại Huyền Đô thiên .

“Đạo huynh tạm biệt.” Nguyên Thủy cũng không đứng dậy. Đợi Lão quân rời đi, mới mở đàn giảng giải Hỗn Nguyên Đại Đạo.

Lại nói Hồng Mông thế giới, tại thế ngoại tiên cảnh. Hồng Mông, Huyền Hoàng nhị khí chìm nổi bất định, đột nhiên, có tử, thanh, hoàng tam đạo bốn mạng huyền quang từ Cực Lạc tiên phủ xông lên không trung, cuồn cuộn xoay tròn chấn động cả hư không.

Ba đạo bốn mạng huyền quang trên không trung xoay tròn một lúc, đột nhiên hợp lại làm một. Màu sắc trộn lẫn hỗn độn, quay lại bay vào Cực Lạc tiên phủ.

Trong hư không tiếng nhạc, áng mây sắc sỡ bay lượn, tiếng Thất công chúa cùng ba tỷ muội Bích Nhu tiên tử vang lên trong hư không: “Chúc mừng phu quân đã nhập hư không đại đạo.”

“Thực sự là còn kịp”

Trên không Cực Lạc tiên phủ xuất hiện vân quang < mây=“” tỏa=“” sáng=“”>, Lâm Phong cùng tứ nữ hiện rõ chân thân. Lâm Phong nói: “Kiếp số đã tới, thượng cổ yêu giáo cùng Bà La giáo còn có nhân quả chưa xong. Môn hạ đệ tử của ta đều dùng yêu thân nhập đạo, cùng Ma Môn còn có muôn vạn quan hệ. Thời điểm sư phụ mở cửa cung sắp tới, ta còn cần phải đi Ma giới trước một chuyến.”

Thất công chúa cả kinh nói: “Sao có thể như thế, chỉ sợ là có hung hiểm.”

Lâm Phong cười nói: “Không sao, số trời như thế, muốn tránh cũng không được.”

Lập tức bay ra khỏi Hồng Mông thế giới, lách mình một cái đã xuống tới U Minh Ma giới. Ngừng lại một lúc rồi mới đi tiếp đến trước Hỏa Vân Động nói to: “Trong Hỗn độn có chân linh, Đại đạo Vô cực nhập hư không.”

Nói lời chưa dứt, liền thấy hư không chấn động mạnh. Trước mặt nhoáng lên Lâm Phong đã vào Hỏa Vân Động. Một chí tôn ngồi trên Hắc Liên (bông hoa sen đen), tóc dài ngang vai, hai mắt nhắm nghiền. Đúng là Ma giới đại giới Vô Thiên, trên đỉnh đầu một đám mây đen như mực quay cuồng, sinh tử của thiên địa vạn vật đều xảy ra ở trong đó.

Lâm Phong nói: ” chào Đạo huynh .”

Vô Thiên mở ra hai mắt, hai tia huyết quang mãnh liệt bắn ra. Lâm Phong vội vàng ra sức quát lớn một tiếng, trên đỉnh đầu hiện ra một pho tượng kinh thiên cự tháp, tỏa xuống từng đạo Huyền Hoàng khí bảo vệ chân thân.

Huyết quang vừa chạm tới liền quay về, Vô Thiên nói: ” Bà La giáo của ta cùng thượng cổ yêu giáo chính là có nhân quả chưa xong. Đạo huynh thân ngoài nhân quả, bản thân mình cũng không dính tới kiếp nạn, tại sao cố chấp nghịch thiên mà làm như thế”

Lâm Phong nói: “Ta cũng không cùng ngươi nhiều lời, ta từ nhân gian mà lên, ứng kiếp mà sinh. Tay cầm Như Ý Kim kiếm, nắm giữ tam giới sát phạt, đây là số trời. Lần này đến đây là cùng đạo huynh đàm luận nhân quả.”

Vô Thiên thở dài: “Số trời như thế, quả thật là khó cưỡng” Lập tức búng ngón tay bắt quyết liền bay ra bảy đạo huyết quang, hóa thành Thất Diện Huyết Hồn phiến. Quạt vừa đón gió liền hóa ra lớn ngàn trượng, hiện ra Huyết Hà sát trận.

Trong không gian lập tức máu bay ngập trời, ma vân cuộn cuộn, giống như lúc tận thế. So với Ma vương Xi Vưu tạo ra Huyết Hà sát trận quả thực không thể so sánh nổi. Âm phong từng đoàn, dù cho Lâm Phong đã đem lục thần hợp nhất, một chân đã đặt vào hư không đại đạo cũng thấy khắp người phát lạnh, không khỏi cảm thấy cả kinh.

Dùng pháp lực thần thông hiện tại của hắn, so với những người còn chưa cắt được Sinh niệm như Đông Hoa, Trần Nguyên Tử, Thích Già, Di Lạc, Nhiên Đăng thì bọn họ không thể so sánh nổi. Cho dù đến một trăm Di Lạc mà hành đạo, khi không đạt tới Hồn Nguyên, không biết cảnh giới vi diệu Hồn Nguyên, vẫn còn chưa cắt được Sinh niệm vượt qua cảnh giới hư không đại đạo thì vĩnh viễn cũng chỉ có thể làm quân cờ trên bàn cờ.

Chỉ có cắt được Sinh niệm, có thể đứng ngoài làm siêu nhiên, chính thức đem bản thể gửi gắm nơi hư không thì mới không bị chấp niệm tác động, hóa thân hàng tỉ, vạn kiếp không hóa thành ma, vĩnh hằng bất diệt, mới có thể nhảy ra khỏi bàn cờ, trở thành người chơi cờ. Nếu không vĩnh viễn cũng không chạy thoát bị bàn cờ trói buộc vận mệnh.

Lâm Phong cùng đạo môn tuy kết nhân quả, tuy đã chém Sinh niệm, đem lục thần hợp nhất, một chân vượt qua Hồn Nguyên thánh đạo, đạo hạnh không dưới Vô Thiên. Có điều muốn đạt được hư không đại đạo vô cùng gian nan. Không riêng là chém Sinh niệm, đem lục thần hợp nhất đã cần nghị lực rất lớn, pháp lực cũng rất lớn. Cả sau khi đem lục thần hợp nhất trở thành thánh, cũng cần nghị lực, pháp lực rất lớn.

Đến lúc đó có thể hóa thân hàng tỉ, vĩnh hằng bất diệt, vạn kiếp không hóa thành ma .

“Không đạt đến Hồn Nguyên, vĩnh viễn cũng không biết hư không đại đạo là cảnh giới nào. Ta đã có lục thần hợp nhất, chỉ thiếu chút nữa là hợp đạo thành thánh, gia nhập hư không đại đạo, không nghĩ tới vẫn còn chênh lệch rất lớn.”

254. Chương 73 : Sát Kiếp Tương Hiện

“Đệ tử của ta đa phần là yêu tộc nhập đạo, con gái ta cũng là từ yêu thân mà luyện thành tiên đạo. Cùng giáo phái Bà La có quan hệ nhân quả không thể nói rõ được, vậy mà khiến ta phải trải qua trăm năm tai kiếp mới có thể kết liễu nghiệp nhân quả ấy.”

Lâm Phong cắt được Sinh niệm, lục thần hợp nhất, đã tiến nhập hư không đại đạo. Chỉ thiếu nửa bước là có thể nhập đạo thành thánh, đạo hạnh không thua kém gì Hồn Nguyên Giáo Chủ. Hắn sao lại không hiểu rõ chuyện của bản thân, cho nên không cố chống lại, chỉ dùng bảo tháp Linh Lung bảo vệ chân thân.

Bảo tháp Linh Lung là đỉnh cấp pháp khí sinh ra khi Bàn cổ mở trời mở đất, ngoài ba pháp khí khai thiên tuyệt đỉnh thì không có gì phá được nên đã sớm ở vào thế bất bại. Huyết Hà Sát trận tuy thuộc vào hàng ngũ bốn sát trận mạnh nhất thời cổ đại, nhưng vẫn thua kém một bậc.

Nếu năm xưa không phải số trời đã định, không thể chống lại, Thiên Hoàng Thái Huyền sao có thể chết bởi Huyết Hà Sát trận.

“Số trời đã định, không thể chống lại, kiếp số đã xuất hiện. Hiện giờ chỉ cần làm Cực Lạc giáo chủ trên trăm năm, đợi đệ tử giáo phái ta qua được sát kiếp, là có thể yên bình.”

Vô Thiên nhắm tính thiên cơ, phất tay dùng Huyết Hà Sát trận vây khốn Lâm Phong, sau đó xoay mình rời khỏi U Minh Ma giới. Vòng vo một hồi đã đến Lôi Âm Bảo tự ở Tây Thiên cực lạc.

“Đạo huynh đến rồi ư.” A Di Đà Phật ngồi trên đài sen 12 cánh, không đứng dậy, chỉ bình nói bình đạm.

Vô Thiên ngồi trên Hắc Liên đối diện, nói: “Kiếp số đã xuất hiện, Phật Bồ Đề tổ sư đã nhập phàm giới, đệ tử giáo phái ta cũng đều phải nhập vào thế giới tục trần, sát kiếp qua rồi mới có thể thanh tịnh. Giáo phái của ta và thượng cổ yêu giáo còn có nhân quả chưa kết, việc này còn phải nhờ đến đạo huynh đích thân đi một chuyến.”

A Di Đà Phật gật đầu, đứng lên ra khỏi Tây Thiên cực lạc, bay lên ba mươi ba tầng trời, chuyển một vòng trong hỗn độn mới đến Đông Hoàng cung của Đại thánh Đông Hoàng Thái Nhất Đông Hoàng cung của yêu tộc để gặp Đông Hoàng.

Hai vị giáo chủ ngồi đối diện, A Di Đà Phật nói: “Kiếp số đã xuất hiện, cả ba giới tiên phàm đều trong kiếp nạn, thánh nhân từ bi, đạo huynh là tông chủ một giáo lớn, ta đại diện sinh linh trong trời đất xin đạo huynh giúp”

Đông Hoàng trầm ngâm một lát: “Số trời đã như vậy, ta người đều chẳng thể làm trái, Giáo chủ Cực Lạc giáo là chủ nhân của Kim Kiếm Như Ý, quản lý sát phạt trong tam giới khi Đại kiếp bắt đầu. Đây chính là ý của sư phụ, đạo huynh sao lại cố chấp như vậy.”

A Di Đà Phật nói: “Cho dù ý trời như vậy, sinh linh tam giới vẫn còn có một tia hy vọng.”

Đông Hoàng nói: “” Hồng Hoang đại chiến liên quan quá rộng, ta và người không nói chắc được. Chỉ đến lúc đó mới biết rõ.”

A Di Đà Phật không nói gì thêm, từ biệt Đông Hoàng, ra khỏi Đông Hoàng cung trở về Tây Thiên cực lạc.

Lại nói sau khi Vô Thiên đi khỏi, lão ma đầu Xi Vưu đang lúc hận Lâm Phong ba lần bảy lượt làm khó mình, trong lòng thầm nghĩ: “Gã này nhiều lần gây khó dễ cho ta, lần này bị sư phụ Vô Thiên nhốt trong Huyết Hà Sát trận. Tốt nhất phải tranh thủ tiêu diệt, tránh sau này lúc đại kiếp nổi lên lại phí nhiều công sức.”

Nghĩ thế liền tiến nhập Huyết Hà Sát trận, dùng trận pháp ẩn dấu thân hình, tiến đến phía sau Lâm Phong. Xi Vưu suy nghĩ một lúc, vận chuyển pháp lực toàn thân, dẫn động lực lượng của Huyết Hà Sát trận đánh vào Bảo Tháp Linh Lung trên đầu Lâm Phong.

Sóng gió ngập trời, cuồng bạo như tập trung lực lượng toàn bộ lực lượng của U Minh Huyết hà cuộn cuộn đánh vào Bảo Tháp Linh Lung.

“Lão ma này hại ta không được, ngược lại giúp ta thoát vây, thực là số trời đã định không thể đi ngược.”

Lâm Phong sớm biết lão ma đầu này lén lút xuất hiện sau lưng mình, lập tức dùng Bảo Tháp Linh Lung bảo vệ chân thân, giờ cao Kim Kiếm Như Ý chém ra một chiêu. Chỉ nghe rẹt một tiếng, ánh quang đỏ vàng xé tan mây máu, thế giới Càn Khôn hiện ra, Lâm Phong hóa thân thành cầu vồng tím, chẳng thèm quay đầu, thoát ra khỏi U Minh Ma giới.

“Sao lại như vậy, đại họa giáng xuống đến nơi rồi” Xi Vưu lão ma kinh hãi biến sắc mặt, thần hồn như bay đầu mất, ngẩn ngơ nhìn Lâm Phong thoát đi, thiếu chút là sợ hãi phát điên.

Vô Thiên trở lại U Minh Ma giới thấy Huyết Hà Sát trận bị phá, không thấy Lâm Phong đâu, lập tức hiểu rõ nguyên nhân. Biết rằng chính là ý trời nên không hề hỏi gì thêm, chỉ ở lại Vân Động tham vấn Bàn cổ đợi sát kiếp nổi lên rồi mới tính tiếp.

Xi Vưu lão ma vẫn luôn lo lắng, suy đoán xem sau khi Vô Thiên trở lại sẽ trừng phạt hắn như thế nào. Đợi đến hơn ba tháng vẫn không thấy động tĩnh, tâm trạng lo sợ mới lắng xuống. Chỉ là tự nhiên lại giải thoát

Lâm Phong, trong lòng hận càng thêm hận. Bất chợt nhớ đến sát kiếp mới bắt đầu, chi bằng tiến nhập phạm giới, lợi dụng cơ hội tránh khỏi sát kiếp, giết thêm mấy tên đệ tử Cực Lạc cung cho hả giận.

Hắn lập tức đem theo Hộ Pháp của ma giới là Hắc Bào, Huyết Ma, Cự Hại và những ma đầu khác rời khỏi U Minh Ma giới, đi về phía Nam Chiêm Bộ Châu.

Lâm Phong rời khỏi U Minh Ma giới, xuyên qua ba mươi ba tầng trời, tiến vào Hỗn Độn. Trong hỗn mang phi hành mấy tiếng đồng hồ mới dừng bước, trong tâm niệm chú, giữa hư không liền xuất hiện một pháp đàn, trên đó có một người to lớn, gương mặt thô ráp đang ngồi.

“Tổ sư thánh thọ, đệ tử đã tiến nhập hư không đại đạo” Lâm Phong vội vã cúi lạy.

Khi xưa tại Hỗn Độn này, Bàn Cổ Chân nhân truyền dạy đại đạo, định ra Thần vị của bảy thánh tôn. Sau đó mở rộng hỗn độn, thoát khỏi thân xác, nguyên thần hóa thân thành đạo, tức là Hồng quân.

Chân thân của Bàn cổ vẫn luôn ngồi ở trên đài Phong thần này.

Lâm Phong đợi đã lâu, mới nghe trong hư không có thanh âm mơ hồ vang tới: “Người vốn có thể thành đạo tại hỗn độn này. Chỉ vì căn tính không thâm hậu, mới phải nhập vào luân hồi chuyển kiếp. Giờ đây chín mươi chín lần qui nguyên đã đủ. Sát kiếp đã bắt đầu, ta ban cho người Kim kiếm Như Ý và thân xác của Bàn Cổ, lệnh cho người hoàn thành sát kiếp tam giới, giải quyết ân oán của hai đạo tiên phạm, không được chậm trễ.”

“Cung kính tuân lệnh sư phụ” Lâm Phong vội quỳ bái.

Thanh âm ấy mơ màng không rõ, cũng không biết đến từ đâu, nói xong liền biến mất ngay.

Lâm Phong lại đợi một lúc lâu, lòng thầm tính toán: “Ta đây tuy đã đem lục thần hợp nhất, nếu muốn hợp đạo thành thánh còn cần rất nhiều pháp lực, Tổ sư ban cho thân xác của Bàn cổ chính là đã giúp hoàn thành.”

Tức thì hóa thân sắc tím, nhập vào trong thân xác Bàn cổ. Rất nhanh biến thành mặt mũi, hình dáng của bản thể, lại vái lạy Hỗn Độn ba vái mới quay đầu thoát khỏi hỗn độn, tiến nhập Hồng Mông thể giới.

Lúc Lâm Phong trở lại Hồng Mông thể giới, chúng đệ tử Cực Lạc cung đã tụ tập lại. Lâm Phong ngồi trên Vân sang (đệm mây), đám tứ nữ Thất công chúa ngồi ở hai bên, hai cô con gái ngoan ngoãn ngồi bên vai cha, ríu rít hỏi này hỏi nọ.

Lâm Phong vỗ về con gái, hướng chúng đệ tử nói: “Bản tọa nhập đạo tại hỗn độn, trải qua đại chiến yêu ma thời thượng cổ, nhập vào vòng luân hồi chuyển kiếp vạn thế, trải qua vạn kiếp mới có thể thoát khỏi lục niệm, nhập vào hư không đại đạo. Giờ đây kiếp số đã xuất hiện, tam giới tiên phạm không đâu tránh được, các người cũng phải qua được sát kiếp mới có thể thanh tịnh. Hãy lập tức tiến nhập phạm giới, kết liễu ân oán, không được chậm trễ.”

Chúng đệ tử vội vàng nghe lệnh.

Thải Y và Nghê Thường đều cảm thấy cha xuất quan lần này hình như thay đổi rất nhiều, khiến người ta cảm thấy nỗi sợ ập đến trong lòng, trong chốc lát đều không dám nói câu nào.

Lâm Phong sao lại không biết tâm sự của hai đứa con gái, chỉ là đã nhập vào hư không đại đạo, lục niệm đều là không, không tình cảm, không dục vọng. Nhưng mà bản thân mình bắt đầu từ trần thế mà thoát khỏi hồng trần, không lẽ thánh nhân thực sự là vô tình?

255. Chương 74: Thiên Tâm Từ Bi

Bởi vì đúng chín chín tám một quy về một mối, số lượng đã đủ, Lâm Phong cảm Như Ý Kim Kiếm, quản sát kiếp tam giới, nhân quả tam giới, tiên phạm hai đạo trong tam giới đều ở trong đó. Thiên địa trở về thừa sơ khai, một phá một lập, chính là số trời đã định, mang công đức lớn trong người.

Bàn Cổ khai thiên, chính là ngày tạo ra đệ nhất đại công đức

Sau thời yêu ma đại chiến, Lão Tử nặn ra con người, chấn hưng tiên đạo, tuy tạm thời trấn áp yêu ma tung hoành Hồng hoang, nhưng cũng chôn xuống một mầm mống hậu họa, làm tam giới nhân quả càng để lâu càng tích tụ lại. Nhìn bên ngoài bình thường, không có sóng gió, kỳ thực đã chôn xuống một quả đạn hạt nhân, một khi bùng nổ, hậu quả không thể tưởng tượng.

Một phá một lập, không bàn mà hợp số trời, giáo chủ nặn ra con người chính là thuận theo số trời mà làm, từ khai thiên đến giờ là đại công đức thứ hai.

Hôm nay hỗn độn mở ra, chín chín tám mốt quy về một mối, số lượng đủ đầy, thiên địa quay về thừa hỗn độn, Lâm Phong ứng kiếp mà sinh, cầm Như Ý Kim Kiếm, đứng đầu Cực Lạc giáo, hiểu biết tam giới nhân quả, cũng là đại công đức.

Lần này vô lượng công đức còn lại từ thời Lão tử sinh ra loài người, cùng Bàn Cổ khai thiên, một phá một lập, không bàn mà hợp ý trời.

Lâm Phong trở lại Cực Lạc tiên phủ, ngồi tại giường mây, tứ nữ chia ra ngồi hai bên. Lâm Phong nói: “Ta từ nhân gian lên, lịch lãm vạn kiếp, chứng thực hư không đại đạo. Hôm nay đại kiếp nạn bắt đầu, cầm Như Ý Kim Kiếm, lập Cực Nhạc giáo, quản tam giới nhân quả, cùng Bàn Cổ khai thiên có vô số đại công đức.

Tứ nữ đều nói:” Phu quân đã đạt được Hỗn Nguyên, chắc chắn chấn hưng Hồng Mông đại đạo.”

Lâm Phong nói:”Bàn Cổ khai thiên, sinh ra Linh Lung Bảo Tháp cùng Thất Thái Nguyên Thạch. Lão Tử sinh ra laoiif người, dùng vòng kim cương không phải còn hơn Tiên thiên đỉnh cấp pháp khí. Ta quản Cực Lạc đại giáo, nắm tam giới sát kiếp, cùng Bàn Cổ khai thiên đều là đại công đức. Ngũ Sắc phi thạch chính là Thánh Mẫu nương nương luyện tiên thiên ngũ hành mà thành, phối hợp với đại công đức, có thể là gốc rễ cho ta lập giáo.”

Lâm Phong chỉ một ngón tay, từ trong hư không bay lên một pho tượng chiều cao ngàn trượng chính là lò đan khổng lồ, rồi cong ngón tay bắn ra, một giọt máu bay vào trong lò đan. Không bao lâu, phía trên lò đan, ngũ sắc hào quang đại thịnh, Lâm Phong chỉ một ngón tay, kim quang phiến bay lên trên lò đan, cùng ngũ sắc hào quang nhập làm một thể.

Trải qua bảy bảy bốn chín ngày, luyện đan hoàn thành.

Lâm Phong rũ tay áo xuống, lò đan biến mất, một chiếc quạt lông ngũ sắc rơi xuống. Nặng như núi! Lâm Phong tiếp trên tay, không khỏi cười nói:”Thiên địa vạn vật cái gì cũng từ trong Tiên Thiên ngũ hành. Ngũ sắc tinh thạch chính là do Thánh mẫu nương nương luyện từ Tiên Thiên ngũ hành mà ra, cùng với việc ta đứng đầu Cực Lạc đại giáo có vô số đại công đức. Ngoài Ngũ hành Yên La đại trận, không vật nào có thể ngăn trở bảo vật này.”

Tứ nữ mừng rỡ. Thất công chúa nói:” Bảo vật này lợi hại thế sao? Nó có thể cùng nữ nhi chống đỡ kiếp nạn này?”

Lâm Phong nói:”Ta nắm đại giáo, thì sẽ bảo hộ cho nữ nhân trong nhà cùng môn hạ đệ tử chu toàn, các nàng yên tâm đi.”

Bích Nhu tiên tử nói:”Bồ đề tổ sư kia đã đi vào phạm giới. Phật đạo nhân quả dây dưa, phức tạp khó hiểu. Hãy để cho môn hạ đệ tử tiểu tâm cẩn thận, miễn cho gặp kiếp số.”

Lâm Phong cười nói:”Cực Lạc đại giáo ta ứng sát kiếp mà sinh, môn hạ đệ tử vốn là nhân quả quán thân, đại kiếp nạn tới thì đều chịu cảnh chết thay. Bất quá lòng trời từ bi, ta có Kim Thư Ngọc Diệp, trọng lập Hồng Mông thể giới, chống đỡ hơn nửa kiếp số. Tuy có nhân quả trong người nhưng lại không ngại, chỉ đợi đại kiếp nạn qua đi là được thanh tịnh.”

Nói Lý Hạo kia ba tuổi tự tu luyện Phật môn kim thân, qua mấy chục năm mà thành. Pháp lực đạo hạnh còn hơn cả cha. Hiểu rõ kiếp trước kiếp sau, biết mình là Tây Thiên cực lạc A Di Đà Phật do Bồ đề tổ sư chuyển kiếp mà thành. Hiểu được sâu sắc số trời vô thường, sinh linh tam giới lâm vào hoạn nạn liền nổi lên ý muốn Đại từ bi cứu thế.

Lại vừa biết Huyền Tông bị một đám Thực Sơn đệ tử đứng sau giật dây. Trong lúc đó, thánh chỉ phát đến Nam Hải quận phần nhiều đến từ tay Khổng Lai Học. Bởi vậy cũng là coi như không biết, toàn bộ lương

thảo định nộp lên trên giữ lại, chặt đứt kho lúa Đại Đường. Khổng Lai Học như kiến trên chảo rang, nhiều lần hạ thánh chỉ thúc dục, Lý Hạo cũng không thêm để ý.

Khổng Lai Học thúc dục mấy lần không có kết quả, tức giận chửi ầm lên:” Lý Hạo cái tên trẻ con miệng còn hôi sữa. Ý vào chiếm Nam Hải quận, liền có thể cùng Đại Đường ta chống đỡ, thật sự là không biết trời cao đất dày.”

Thục Sơn đệ tử bên cạnh nói:”Nam Hải quận trên không có phật quang chiếu rọi, lại nghe nói Lý Hạo cũng tu thành pho tượng kim thân bốn đầu tám tay, chắc là Tây Thiên Phật môn ở sau lưng đỡ đỡ, không bằng thỉnh mấy vị trưởng lão xuất quan thương thảo.”

Khổng Lai Học nhất thời cả kinh, nói:”Nếu quả thật có Phật môn ở sau lưng tác quái thì không thể không đề phòng. Mau mời mấy vị trưởng lão.”

Tên Thục Sơn đệ tử linh mệnh mà đi. Không lâu sau, mấy vị trưởng lão ở ẩn đều tụ tập đầy đủ trong phủ, Lai Học đem ngọn nguồn câu chuyện nói hết. Một vị Thục Sơn trưởng lão râu dài nói:” Lý Hạo sở tu đúng là Phật môn bồ đề Kim thân. Đại kiếp nạn tới, nhưng cả Tây Thiên Cực lạc cũng không thể thanh tịnh, đều muốn nhập phạm giới chấm dứt nhân quả. Việc này liên quan rất lớn, bọn người không nên vọng động. Để ta đi Thượng Thanh Thiên bái kiến lão sư bàn mưu tính kế.”

Bạch Vân kiếm tiên chính là nhị đệ tử Thượng Thanh môn. Vị Thục Sơn trưởng lão này đúng là môn hạ Bạch Vân Kiếm tiên, Huyền Cơ Tử.

Thục Sơn trưởng lão vừa mới tới Trường An, đã thấy vài đạo độn quang rơi xuống, hiện ra mấy đạo nhân, trong đó có người chính là Thục Sơn tổ sư Bạch Vân kiếm tiên. Trưởng lão lập tức mừng rỡ, vội vàng cúi đầu vái chào:” Lão sư thánh thọ, đệ tử cung nghênh lão sư!”

Bạch Vân chân nhân hất tay áo, một đoàn thanh quang nâng Huyền Cơ Tử lên, nói:”Người hãy ra mắt mấy vị sư thúc đi.”

Huyền Cơ tử nhận ra năm vị đạo nhân này chính là năm vị kim tiên, môn hạ Ngọc Thanh môn, vội cuống quýt vái lạy.

Năm vị kim tiên kia làm sao thêm để ý tới hậu bối đạo hạnh nông cạn này, cùng Bạch Vân chân nhân thu lại độn quang. Khổng Lai Học sớm dẫn theo một đám đệ tử Thục Sơn ra đón. Mấy vị kim tiên sớm vào thẳng nội đường, ngồi vào chỗ của mình.

Vân Trung Tử hướng Bạch Vân chân nhân nói:”Đại kiếp nạn tới, bản đạo tuân theo pháp chỉ Lão sư chưởng giáo hạ giới hoàn tất sát kiếp, mới có thể hưởng thanh tịnh. Bồ đề tổ sư chuyển kiếp mà sinh, chắc hẳn Tây An Phật môn đã ở trong kiếp số.”

Quảng Thành Tử nói:” Sau thượng cổ yêu ma đại chiến, Vô Khổ đạo nhân đi tới Tây phương, khai sáng Đại thừa phật môn, tuy nói là đạo bất đồng không cùng chí hướng, nhưng Tây Thiên cuối cùng cũng là Bà La giáo nhất mạch, nhân quả dây dưa không rõ, không phân biệt trắng đen. Môn hạ đệ tử Cực Lạc giáo phần lớn là yêu thân nhập đạo, cùng Bà La giáo còn có nhân quả chưa xong. Chúng ta trước tiên cứ tạm yên lặng theo dõi diễn biến.”

Cửu Dương chân nhân nói:” Cực Lạc giáo chủ đã độ thành đạo, sẽ không cùng chúng ta khó xử. Môn hạ đệ tử phần lớn là hạng người nông cạn. Hầu tử đã ở Đông Hoàng cung, chỉ bằng nhân thời gian này, thừa dịp Lý Hạo chưa đủ lòng cánh, tấn công Nam Hải quận, cũng đủ làm cho môn hạ đệ tử qua hết sát kiếp này.”

Bạch Vân chân nhân nói:”Cũng được. Hãy theo ý kiến đạo huynh.” Liền phân phó Huyền Cơ tử ở bên nói:”Người để cho Khổng Lai Học điều binh tướng Đại Đường tới Chu Tước quan, Nam Hải quận, bố trí trận thức, mời Lý Hạo đấu trận pháp.”

Huyền Cơ Tử không dám chậm trễ, vội vàng tuân theo lệnh sư tôn, dựa hơi Bạch Vân chân nhân, khiến Khổng Lai Học điều binh tướng Đại Đường một tháng sau xuất phát. Hơn mười vạn chiến hạm cờ xí đầy trời, trùng trùng điệp điệp đến trước Chu Tước quan, Nam Hải quận ứng chiến.

256. Chương 75 : Phân Tranh Tương Khởi.

Nam Hải quận chính là mạch máu của nước Đại Đường, là nơi có kho lúa lớn nhất cả nước. Mức độ giàu có tuy không thể đứng đầu tứ hải nhưng nếu nước Đại Đường mà không có quận Nam Hải thì kinh tế sẽ tổn hao rất lớn.

Quân hai bên đóng tại ải Chu Tước, chiến kỳ phấp phới. Từ cách vài trăm dặm đã thấy hàng vạn Huyền quang bản mệnh bốc lên tận trời. Lại thêm cảnh tượng một đám lớn ngũ quang đủ màu trông cực kì đẹp mắt.

Chỉ với sát khí cùng áp lực vô hình đã có thể làm tướng sĩ hai bên khó có thể mở miệng được.

Vài đạo độn quang hạ xuống trước trận, Bạch Vân chân nhân cùng năm vị Kim tiên môn hạ của Ngọc Thanh hạ giáng trần cùng ngồi xuống lô bông trước trận của quân Đại Đường. Bạch Vân chân nhân bảo Khổng Lai Học tới, nói: “Tiên phạm hai bên đều có nhân quả sát kiếp riêng, nhớ kỹ không được tạo nhiều sát nghiệt.”

Khổng Lai Học tuân theo chỉ lệnh, cưỡi độn quang hạ xuống trước trận, chỉ vào Lý Hạo bên trong trận lớn tiếng nói: “Lý Hạo, người thân là thần tử Đại Đường lại không dốc lòng báo trợ quân ân, mà ngang nhiên khởi cớ tạo phản. Niệm tình cha người có nhiều công lao, có thể tha cho người một mạng. Mau nhanh chóng mở cổng thành nghênh đón thiên binh Đại Đường, nếu không đợi đến khi phá thành xong thì hối hận đã muộn”

Bọn người Lý Hạo đang cố thủ trong ải Chu Tước thì nhìn thấy vài đạo độn quang hạ xuống trận doanh của quân Đại Đường, liền biết đó là kim tiên môn hạ của Ngọc Thanh cùng Bạch Vân chân nhân, trong lòng chấn động: “Bên chúng ta thì Phật tại Tây Thiên nổi tiếng cũng chỉ có mười vị. Mà hôm nay bên cạnh cũng không có người nào pháp lực cao thâm, làm sao có thể ngăn cản chúng đạo môn kim tiên đây, phải làm như thế nào mới tốt đây.”

Liền quay sang hộ pháp quốc sư nói: “Số trời có biến, ngũ đại kim tiên môn hạ Ngọc Thanh đã đến trước ải, pháp lực của chúng ta không có khả năng ngăn cản. Trước tiên quốc sư nên nhanh chóng đến Tây Thiên, thỉnh lệnh sư Hoan Hỉ Phật tổ mời vài vị Phật môn đồng đạo đến đây trợ trận.”

Nguyên lai hòa thượng này chính là tam đệ tử Tây Thiên A Di Đà Phật tọa hạ đệ tử của Hoan Hỉ Phật tổ, biết trận thế địch lớn mạnh, nếu tới Tây Thiên sẽ chậm trễ vài canh giờ, vội vàng kiến nghị: “Năm vị kim tiên môn hạ Ngọc Thanh đang ở trong trận doanh của quân Đường, nếu giờ đi đến Tây Thiên sợ rằng sẽ mất vài canh giờ.”

Lý Hạo cũng biết Thục Sơn thế lớn, nếu đi cầu viện binh ở Tây Thiên sợ rằng không kịp thời gian, liền quay qua Thiên Thủ ma vương nói: “Nghe nói tôn sư hiện đang tĩnh tu tại Hắc Hổ sơn, không bằng đi mời tôn sư tiến đến tương trợ.”

Thiên Thủ ma vương vốn là đệ tử của đại hộ pháp Ma giới Hắc Bào, mấy chục năm trước Hắc Bào cùng Đại Ma vương Xi Vưu nhập hạ phạm giới. Liền lệnh Thiên Thủ lão ma khai sơn lập phái tại Hắc Hổ sơn, cũng thu nạp được mấy ngàn môn hạ, đều đầu quân dưới trướng Lý Hạo.

Lão ma này tuy không để Thục Sơn phái vào mắt, nhưng hắn cũng hiểu năm vị kim tiên môn hạ Ngọc Thanh môn đều pháp lực cao cường. Không phải người như hắn có thể đối phó, liền làm theo nhờ vả của Lý Hạo, đi đến Hắc Hổ sơn.

Khổng Lai Học thấy Lý Hạo trong trận trì hoãn, không có ai bước ra, trong lòng biết bên mình có năm vị kim tiên môn hạ Ngọc Thanh môn cùng tổ sư gia tọa trấn, Lý Hạo chắc chắn sẽ đi mời viện binh. Hắn cũng không nôn nóng, chỉ đứng trước đại trận dùng miệng lưỡi lợi hại của mình để khua môi múa mép.

Lại nói đến Thiên Thủ lão ma trở lại Hắc Hổ sơn. Gặp Hắc Bào liền nói rõ đầu đuôi sự việc, Hắc Bào không dám làm chủ, vội dẫn theo Thiên Thủ lão ma tới gặp Đại Ma vương Xi Vưu, Xi Vưu lạnh giọng nói: “Lý Hạo biết bốn tọa đang ở Hắc Hổ sơn, mà không tự mình đích thân tới thỉnh. Lại sai một tên tiểu tốt tới, người trở về nói cho hắn biết, bảo hắn tự mình đến Hắc Hổ sơn thỉnh bốn tọa.”

Thiên Thủ lão ma đứng trước mặt Xi Vương đại ma vương, có cảm giác như con kiến trước mặt con voi vậy, sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh, nên nào dám nói nhảm. Vội vàng dạ rồi lui ra, ngự độn quang trở lại ả Chu Tước, hướng Lý Hạo truyền đạt ý chỉ của Xi Vương đại ma vương.

Lý Hạo thầm nghĩ: “Đại kiếp nạn nổi lên, ta phụng mệnh của A Di Đà nhập hạ phàm giới, trợ giúp Phật tử của bốn môn vượt qua sát kiếp. Đều cùng là môn hạ Bà La, nay lão ma vương này lại ỷ vào thân phận áp bức ta. Chỉ là hôm nay quân tình khẩn cấp, nắm vị kim tiên của Ngọc Thanh môn thật khó đối phó, chỉ có thể tự mình đi một chuyến thôi.”

Lập tức bàn giao mọi việc, vội vàng ngự độn quang đến thỉnh Xi Vương, lão ma vương thấy Lý Hạo thức thời, lại thấy không nên gây khó dễ, liền dẫn theo Hắc Bào nhắm hướng ả Chu Tước bay đến.

Đại kiếp nạn nổi lên, tất cả đệ tử các giáo đều nhập hạ phàm giới chuẩn bị hoàn quá sát kiếp. Ma môn từ sau thượng cổ yêu ma đại chiến liền rời khỏi tam giới, hiện giờ tại hạ giới không còn chỗ dung thân, chỉ có thể dung nhập dưới trướng của Lý Hạo để được che chở, hòng tùy thời có thể vượt qua sát kiếp.

Khổng Lai Học đang ở trước ả Chu Tước thể hiện bản lĩnh khẩu chiến thì liền có một đoàn mây đen từ trên xuống, chỉ trong chớp mắt công phu đã tiến vào trong trận doanh của Lý Hạo, hắc trong lòng sợ hãi, vội vàng lui về trong trận.

Bọn người Vân Trung Tử đang ở trên lơ bổng dưỡng thần, thấy cảnh này, Quảng Thành Tử nói: “Thiên số có biến, sợ rằng ma vương Xi Vương đã đến trận doanh của Lý Hạo, chư vị đạo huynh cần cân nhắc kỹ càng.”

Lại quay sang Khổng Lai Học nói: “Người trước tiên hãy đi khiêu chiến xem tình huống thế nào sẽ tính tiếp.”

Khổng Lai Học không dám bất tuân, trở ra trận tiền, kêu cả nửa ngày mới thấy một đoàn mây đen từ trận doanh của đối phương bay ra, chính là môn hạ của Hắc Bào – Thiên Thủ lão ma.

“Có ta thiên binh Đại Đường ở đây, lão ma nhà ngươi còn không mau bỏ tay chịu trói, tránh kiếp diệt vong.”

Khổng Lai Học tự thị có chỗ dựa là tổ sư gia cùng nắm vị kim tiên Ngọc Thanh môn, thì gan dạ đầy mình, sao có thể để gã Thiên Thủ lão yêu này trong mắt, vừa tới liền đánh, trong tay liên tục tế lên Càn Khôn kính, nhắm vào mặt mà đánh.

Càn Khôn kính vốn đã bị Hồng Bào lão yêu dùng Thiên Ma kiếm làm tổn hại đến căn nguyên, làm Khổng Lai Học đau lòng muốn chết, cũng may ngày trước đã được tổ sư gia dùng đại pháp lực tế luyện lại lần nữa, uy lực càng lớn hơn, Khổng Lai Học càng thêm tin tưởng mười phần.

“Cái tên tiểu tử nhà ngươi đúng là không biết sống chết.” Thiên Thủ lão ma cười lên một tiếng quái dị, tế ra một tấm hắc sắc lệnh bài, xung quanh lệnh bài có ma hỏa lượn lờ, gặp gió liền to ra gần ngàn trượng ngăn cản Càn Khôn kính, bên trong ma vân đang quay cuồng vô số cánh tay có chiều dài cả ngàn trượng đột ngột xuất hiện hướng tới Khổng Lai Học bắt lấy.

“Lão ma này không hổ là Thiên Thủ.” Khổng Lai Học hoảng hốt, vội vàng thu hồi Càn Khôn kính bảo vệ bản thể, tế khởi Huyền Thần phi kiếm dùng chính bốn mạng tế luyện, hướng ngàn cánh tay trên mặt đất của Thiên Thủ lão ma chém tới.

Thấy hai người chiến đấu đều bất phân thắng bại, Bạch Vân chân nhân cùng nắm vị kim tiên Ngọc Thanh môn đều ngồi im bất động. Ngược lại Xi Vương ma vương lại không được kiên nhẫn như thế, thấy Thiên Thủ lão ma không làm gì được một tên đệ tử đời thứ hai của Thục Sơn môn, liền mắng lớn vô dụng, xong phân phó Hắc Bào: “Người hãy đi tiễn tên tiểu tử này một đoạn đường đi.”

Hắc Bào không dám bất tuân, vội vàng y mệnh xuất trận, đến trước ả, cũng không muốn lãng phí nước bọt, âm hiểm cười hắc hắc một tiếng, liền tế lên Cửu Long ma phiến hướng Khổng Lai Học cuốn tới.

257. Chương 76 : Thánh Nhân Chi Uy.

Trong Hỗn Độn có một cõi hư vô, vô biên vô hạn, không tính năm tính tháng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sửa soạn Kim Đỉnh Hương Niên bay đến Ngọc Thanh Thiên, vào Thanh Vi cung gặp Linh Bảo Thiên Tôn, nói: “Kiếp số đã hiện, Vô Lượng cung lão sư trước mắt đã xuất cung. Cực Lạc giáo chủ thành chính quả, hôm nay tại Chu Tước tiền quan dưới hạ giới có một hồi sát kiếp diễn ra, việc này phải nhờ đạo huynh tự mình đi một chuyến.”

Linh Bảo Thiên Tôn nói: “Được”

Lại nói ở trước ải Chu Tước, trước trận tiền hai bên, ma giới đại hộ pháp Hắc Bào phụng mệnh Xi Vương lão ma, nâng lên Cửu Long ma tiên đánh vào đầu Khổng Lai Học. Bạch Vân chân nhân trong trận Thực Sơn nhìn thấy rõ ràng. Thanh quang chợt lóe lên đã lao đến chỗ đang giao đấu rồi xuất ra phi kiếm, cùng Hắc Bào đấu ở một chỗ.

Đấu hơn mười hiệp, Bạch Vân chân nhân hô to: “Đạo huynh nhanh chóng đến trợ trận.” Trong hư không chợt tiếng đao hiệu vang lên, tam đại thân ngoại hóa thân của Bạch Vân chân nhân vân du tam giới đều đã tới. Một hắc y đạo nhân, một thanh y đạo nhân, một cát y (áo vải) đạo nhân, cùng xuất ra pháp bảo hướng Hắc Bào đánh tới.

Hắc Bào kinh hãi, “Thằng nhãi này có tam đại hóa thân, mình không phải đối thủ.” Vội vàng lắc người nhảy khỏi vòng chiến hướng trong trận chạy vào.

“Đồ ăn hại.” Xi Vương trong trận Lý Hạo mắng một câu rồi điểm một ngón tay, xuất ra một hắc cầu vòng bay ra ngoài, rất nhanh đón gió hóa thành một ma chưởng, hướng Bạch Vân chân nhân quét tới.

“Lão ma đừng vội càn rỡ” Năm vị kim tiên môn hạ Ngọc Thanh trong trận Thực Sơn hiểu rằng, Bạch Vân chân nhân không phải là đối thủ của lão ma bèn vội vàng vào trong trận phóng lên không trung. Xuất ra ngũ sắc kỳ, hiện ra Yên La đại trận, Bạch Vân chân nhân vội vàng lui vào trong trận.

Trong hư không ngũ sắc hào quang bắn ra. Màu đen ma chưởng cùng ngũ sắc hào quang vừa chạm vào nhau, lập tức rụt trở về.

“Ngũ hành Yên La trận.” Xi Vương gào một tiếng, hắc cầu vòng lóe lên, tiến đến trước trận, thân hình nhoáng một cái, bay vút lên không. Đã đặt chân vào trong Yên La đại trận, Vân Trung Tử vội vàng hét lên một tiếng: “Thuận theo tự nhiên, ngũ hành nghịch chuyển.”

Ngũ sắc hào quang lập tức tăng mạnh, đem Xi Vương lão ma bao phủ trong trận, bị pháp lực cường đại xé rách hư không xuất hiện một đạo tàn ảnh.

Xi Vương lão ma âm hiểm cười, âm thanh từ trong trận truyền đến, lão ma chợt một trảo xuất ra, Xích Tinh Tử cảm giác tâm thần chấn động, pháp kỳ dường như không thể khống chế được nữa, lập tức kinh hãi, vội vàng dịch chuyển phương vị.

Lão ma một kích không trúng. Cũng không ngừng lại, thân thủ lại chộp tới vị trí hỏa vị là Cửu Dương chân nhân, Cửu Dương chân nhân biết lão ma pháp lực thông thiên, mình không phải là đối thủ, cũng vội vàng dịch chuyển phương vị.

Lão ma hai lần đánh đều không trúng. Lập tức giận dữ, mắt kiên nhẫn, gào lên một tiếng, một đạo thiểm điện nổ tung trong trận, hư không bị mạnh mẽ rung động. Ngũ sắc hào quang tản ra, Vân Trung Tử cùng mọi người quá sợ hãi, biết lão ma này pháp lực thật là thông thiên triệt địa. Ngoại trừ giáo chủ thánh nhân, tam giới không có mấy người có thể là đối thủ. (DG : Pó tay ko biết ông nào)

Năm đại Kim tiên bị lão ma dùng đại pháp lực công kích phá Yên La đại trận, nguyên thần bị chấn thương, vội vàng niệm chú thu lại pháp kỳ. Chỉ thấy bầu trời đột nhiên rộng ra, tiên âm vang vọng, áng mây lượn lờ có thiên nữ tán hoa, có tiên hạc tung cánh, Ngọc Thanh chí tôn thánh nhân Linh Bảo Thiên Tôn hạ xuống phạm trần.

Vân Trung Tử cùng mọi người mừng rỡ, “Lão sư đã đến, nhanh chóng cung nghênh thánh giá.”

Xi Vương lão ma phá được Yên La đại trận, đang muốn bắt sống năm vị kim tiên luyện thành thiên ma phân thân, đột nhiên cảm giác tâm thần chấn động, chỉ thấy hào quang sáng rực lên, thấy Ngọc Thanh Linh Bảo Thiên Tôn hạ xuống phạm trần, liền sợ hãi, thâm nghĩ, “Không tốt, đại kiếp nạn chưa tới, sao thánh nhân đã ra tay.”

Còn ở đây phóng cái rắm, vội vàng hóa thân thành một cầu vòng đen, chạy về bốn trận.

Linh Bảo Thiên Tôn hạ xuống phạm trần, ngồi trên lô bông, Vân Trung Tử cùng mọi người vội vàng quỳ lạy, Bạch Vân chân nhân cũng ở một bên quỳ lạy, đến thờ mệnh cũng không dám.

Linh Bảo Thiên Tôn nói: “Vì kiếp nạn sắp đến, hai giáo thánh nhân ở trước ải Chu Tước cần giải quyết, bọn ngươi trước tiên tạm thời thôi lui sang một bên.”

Chúng tiên không dám sai lời, vội vàng đứng dậy thôi lui sang một bên.

Linh Bảo cũng không nói nhiều, chỉ lặng yên ngồi.

Lại nói Lý Hạo quan sát trước trận, thấy Ngọc Thanh thánh nhân Linh Bảo Thiên Tôn hạ xuống phạm trần, trước trận quân Đại Đường bốc lên một mảng nhân nhật như Thủy Địa Vân quang, hạo nhiên chánh khí này đã làm cho Xi Vưu cùng đám tà ma bị trấn áp đến không thở nổi, khiến tất cả sợ hãi.

“Kiếp nạn mặc dù đã hiện ra, nhưng phân tranh còn chưa ác liệt, sao Ngọc Thanh thánh nhân lại hạ phạm, chẳng lẽ trước ải Chu tước còn có chuyện xấu gì?”

Bởi vì có thánh nhân giáng trần thì làm sao có thể ngăn cản. Lý Hạo không dám chậm trễ, vội vàng lập án dâng hương, hướng Tây Thiên bái lạy, thỉnh Phật Tổ Như Lai xuất ra Phật quang.

Xi Vưu lão ma ở một bên liên tục cười lạnh. Đột nhiên không gian mở rộng ra, một tòa Hắc Liên hạ xuống, ngồi trên là một lão nhân mặc Hắc bào, tại ma giới chính là đại thánh Vô Thiên. Lão ma kinh hãi miệng lắp bắp, liền tiến lên phía trước bái lạy, Hắc Bào cùng tà ma cũng đều bái lạy.

Lý Hạo lại càng hoảng sợ, không kịp suy nghĩ, cũng vội vàng bái lạy.

Vô Thiên ngồi lô bông, nói: “Kiếp nạn đã xảy ra, thánh nhân hai giáo phái trước ải Chu Tước đã khai chiến, cũng chỉ là mới bắt đầu, các ngươi lui xuống trước đi.

Lý Hạo không dám sai lời, vội vàng đứng dậy thôi lui sang một bên.

Thiên địa bất nhân, vạn vật như cỏ rác.

Thánh nhân bất nhân, dân chúng như cỏ rác.

Thánh nhân sống tại hư không, vạn kiếp không ma, vĩnh hằng bất diệt. Trong mắt thánh nhân, hàng tỉ sinh linh dường như chỉ là kiến hôi, mặc dù có cường đại như Xi Vưu lão ma, chỉ cần không có hỗn nguyên, tiến nhập hư không đại đạo, thì trong mắt thánh nhân cũng chỉ là con kiến hôi lớn mà thôi.

Hai quân trước trận chiến lá cờ tung bay phát phối, hàng tỉ quân binh xếp hàng mà đợi, Xi Vưu lão ma cùng Vân Trung Tử phân biệt đứng ở sau lưng hai vị chí tôn thánh nhân, không ai dám thở mạnh.

Hai vị giáo chủ yên lặng ngồi một lát, đột nhiên, trước trận Đại Đường phóng lên một thanh sắc cầu vòng. Ngay sau đó đằng trước Lý Hạo cũng phóng lên một hắc cầu vòng phá hư không mà lên, cùng thanh sắc cầu vòng trên không trung quần đấu.

“Vô Lượng Thiên Tôn.” Đạo hiệu chấn động hư không, Linh Bảo Thiên Tôn đứng thẳng dậy, nói: “Thượng cổ yêu ma trận chiến trước, yêu tộc tổn thất, Bà La giáo đã lui khỏi tam giới, đạo huynh sao không ở Hỏa Vân Động thanh tĩnh, mà lại đến nơi nước đục này, thật là hạ sách.”

Vô Thiên cũng đứng dậy, nói: “Từ hồng hoang đại chiến chính là do thiên đình thất đức, yêu tộc tan tác là do số trời đã định. Hôm nay Hỗn Độn đã mở ra đủ tám mươi một ức năm, (8 tỉ 100 triệu năm cơ à kinh vĩ), cứu cứu quy nguyên đã đủ. Kiếp nạn nổi lên, nên giáo phái ta chấn hưng. Đạo huynh không cần nhiều lời, cứ chờ xem kết quả thế nào.”

Linh Bảo nói: “Nhưng”

Rối cũng không nhiều lời, nâng lên Hỗn Nguyên kim xích đánh tới trước mặt.

Vô Thiên cũng xuất ra một ngón tay, trên đỉnh hiện ra Hắc Liên đỡ Hỗn Nguyên Kim Thước, lại lấy ra Đoạt hồn Phiến, phát lực lay động, một hắc cầu vòng cuốn về phía Linh Bảo.

Linh Bảo dừng thân lại, vừa quát vừa phát lực, trên đỉnh hiện ra bốn mạng Ngọc thanh huyền quang, chống lại hắc cầu. Hai vị giáo chủ người đánh ta đỡ tại trận đấu, cũng không có nửa điểm pháp lực truyền ra ngoài, chỉ có thể dùng mắt nhìn, không thể cảm được, giống như huyền ảnh, chỉ làm cho hai quân tiên nhân và tà môn trước trận trợn mắt há hốc mồm, hoảng sợ đến biến sắc.

258. Chương 77 : Hội Bàn Đào.

Bởi từ Bàn Cổ khai thiên đến nay đã đủ cửu cửu quy nguyên năm, hạo kiếp tương khởi, đại kiếp nạn không thể lường trước, chẳng những tất cả giáo chúng, đệ tử bị lôi vào, mà ngay cả hai đạo tiên phạm cũng bị lôi kéo vào trong đó, thậm chí cả thánh nhân sống thoát trần cũng muốn kết liễu nhân quả, mới có thể thanh tịnh tu luyện.

Kiếp số hiện ra, tại trước ải Chu Tước tiên quan đã xảy ra một hồi phong ba, mới thấy rõ ràng.

Ngọc Thanh cùng Linh Bảo Thiên Tôn cùng Ma giới đại thánh Vô Thiên hạ xuống phạm trần, tại trước ải Chu Tước một hồi đại chiến. Thánh nhân sống tại hư không, chẳng phân biệt cao thấp, thân thể sống vạn kiếp, hai vị ma giáo và thánh nhân người tiền ta lui, giao thủ nhìn cực kì hồi hợt, kì thực cái giờ tay nhắc chân đó đều ẩn chứa uy lực hủy thiên diệt địa.

Lý Hạo cùng Khổng Lai Học đều tự mình dẫn đại quân lùi xa mấy trăm dặm bày trận, chỉ cần hai vị thánh nhân đại chiến một hồi, phân ra cao thấp liền xua quân tiến lên liền chết. Trước trận Lý Hạo một đám tà mà hai tay nắm chặt chà sát vào nhau, chăm chăm nhìn các trưởng lão Thực Sơn phía đối diện hai mắt lục quang lóe ra.

Bởi vì số kiếp chưa tới, hai vị thánh nhân tại trước ải đại chiến một hồi rồi chấm dứt, cũng không phân ra cao thấp, đều thu tay lại. Linh Bảo Thiên Tôn trở lại Ngọc Thanh cung, Vô Thiên cũng trở về Hỏa Vân động, hai bên đều tự thu binh không kèn không trống.

Lại nói thánh hội bàn đào trên Thiên giới năm trăm năm lần thứ nhất đã tới gần, Dao Trì Kim Mẫu mời tam giới tiên phật đến Dao Trì tham gia thánh hội, trong đó cũng không thể thiếu những đại kim tiên pháp lực thần thông cùng các vị ẩn tu luyện bên ngoài.

Chỉ cần là được mời thì tiên nhân đó chắc chắn pháp lực thần thông đạo hạnh thâm hậu.

Thánh hội bàn đào chính là tam giới đệ nhất thánh hội. Ngay cả giáo chủ thánh nhân cũng sẽ tham gia.

Hồng Mông thế giới, Cực Lạc tiên phủ, Cửu Vĩ Hồ Lâm Mị mới tuần tra một vòng các đỉnh núi trở về, đột nhiên có một đồng tử cầm ngọc bài tiến đến quỳ lạy tâu: “Đại sư tỉ, vừa rồi có một tiên nữ cầm ngọc bài tiến vào, nói muốn chuyển cho lão gia chưởng giáo.”

Lâm Mị hỏi: “Tiên nữ ở đâu?”

Đồng tử nói: “Nữ tiên kia đưa ngọc tiên xong liền dời đi ngay rồi.”

Lâm Mị phát tay cho đồng tử lui ra. Cầm ngọc bài tới gặp Lâm Phong, Lâm Phong nhận lấy ngọc bài, cũng không nhìn đến, hướng thất công chúa tứ nữ cười nói: “Đã đến ngày hội bàn đào rồi, nên Vương Mẫu gửi thiệp mời đến đây.”

Thất công chúa thở dài: “Đã lâu cũng chưa có gặp mẫu thân, không biết thân thể người có được mạnh khỏe hay không!”

Lâm Phong nói: “Kiếp nạn vừa khởi, Linh Bảo Thiên Tôn cùng Vô Thiên tại trước ải Chu Tước đã một hồi đại chiến, lần này hội bàn đào tất cả tam giới đều tham gia, Các nàng tự thu xếp, để ta đi phó hội xem sao.”

Lại nói Dao Trì tại thiên giới. Trùng trùng điệp điệp, một màu xanh trải dài bất tận, nhiều đóa sen đỏ đã nở trên mặt hồ Dao Trì, hai bên có hai hàng tiên nữ hầu hạ. Phía trong Thường Nga vũ đạo, trên bày một đĩa đào tiên, to như cái chén, mùi hương bay lên trong gió. Bên trên là mấy vị thánh nhân. Một là Tam Thanh thánh nhân, hai là Ba hạ ma thánh nhân, ba là Đông Hoàng Thái Nhất, Bốn là Cực Lạc thánh nhân.

Ngọc đế, Vương Mẫu ngồi ở dưới, phía sau là Đông Hoa, Trần Nguyên, đám Độ Ách Kim tiên và chư phật Tây Thiên Sa Bà Như lai, Nhiên Đăng, Di lặc. Cùng với Câu Trần, Tử Vi, Chân Vũ tam đình tam đế. Ngay cả Hầu tử cũng mang theo Thạch Cơ vụng trộm chuồn ra Đông Hoàng cung, tới tham gia Thánh Hội bàn đào này. Cứ an vị ở bên cạnh Trần Nguyên Tử, thực sự an phận rất nhiều, chỉ cùng Thạch Cơ hưởng dụng quả tiên ngọc dịch, cũng không làm âm ỉ.

Năm trước, hội bàn đào đều do bảy vị công chúa của Ngọc đế nghênh tiếp. Nhưng hôm nay cả bảy vị tiên nữ tất cả lại ở tiên phủ Hồng Mông cực lạc, thất công chúa là giáo mẫu Cực Lạc, há có thể để mất thân phận.

Còn sáu vị công chúa khác bởi vì không được Ngọc đế sủng ái, trong hội bàn đào trước, chỉ sửa hoa cắt cỏ, hôm nay đều ở Hồng Mông Thế giới thanh tĩnh, cũng không muốn trở lại Dao Trì.

Mắt thấy các vị thần đã đến đầy đủ, Ngọc đế - Vương Mẫu ngồi xuống, đang muốn nói chợt nghe thấy tiếng tiên Hạc bên ngoài ba mươi ba tầng trời. Ngọc đế Vương Mẫu liền ra ngoài chào đón, chính là Thượng Thanh Nguyên Thủy tiên tôn đến rồi vào chỗ ngồi, mọi người đều đứng lên cúi chào.

Sáu đó trên chín tầng trời một tiếng chuông đồng vang lên, Đông Hoàng Thái Nhất tới.

Phạn âm nhẹ nhẹ, mây mưa tán loạn, Như Lai phật tổ cùng Vô Thiên hai vị Bà La giáo chủ cùng hạ xuống.

Hương khí lượn lờ, áng mây bồng bềnh, tiên âm vang vọng, đó là Ngọc Thanh Linh Bảo Tiên Tôn đến.

Sắc trời mở rộng ra, giáo chí tôn thánh nhân Thái Thượng Lão Quân cười thanh ngưu tới.

Cuối cùng sắc trời sáng lên, đến đây là Hồng Mông cực lạc thánh nhân, tay cầm quạt lông, đạp mây, không phải phật đạo, không phải yêu không phải ma, đỉnh đầu xuất hiện Hồng Mông, huyền hoàng nhị khí, lưu luyến biến ảo, như là ẩn chứa thế giới to lớn trong đó, như là hư không, biến hóa khôn cùng.

Ngọc đế Vương mẫu đứng dậy đón chào, nhìn Lâm Phong vài lần, Ngọc đế trong lòng nhiều cảm khái, ánh mắt phức tạp.

Quần tiên gặp bảy vị thánh nhân, sau cùng nhau nhập tiệc, Trần Nguyên Tử thấy Lâm Phong, sắc mặt âm u con người bất định, như nhớ lại chuyện xưa. Trần Nguyên Tử ngồi trước Bàn Cổ tổ sư nghe giảng đạo, chỉ vì không được ưu ái, nên mới không có Hồn Nguyên.

Bị Vu tổ Tần Xuyên nhờ dùng Đông Hoàng pháp khí diệt chết thân ngoại hóa thân lợi hại nhất do Ngọc Diệp hóa thành. Tuy không phải do Lâm Phong gây nên, thực ra cùng Lâm Phong không có liên quan. Chỉ là do Lâm Phong xuất thân từ Bàn Cổ khai thiên có huyết mạch Nữ Oa nương nưng, càng như là mẹ con, ở hỗn độn liền có tiên thiên tôn vị, hôm nay đã tự thành hỗn nguyên, tiến vào hư không đại đạo, vô sinh bất diệt, vạn kiếp không ma, thì sao nhịn được.

Trần Nguyên Tử chỉ có thể trong lòng thầm thở dài một tiếng, “Thiên đạo vô thường, không thành Hồn nguyên, thì không thể nào thoát khỏi bàn cờ, cuối cùng là gục ngã dưới số trời, thật khiến người ta đau đầu.”

Bảy vị giáo chủ cũng đã gặp, Vô Thiên hướng Lâm Phong nói: “Kiếp số tương khởi, tại trước ải Chu Tước đã chiến một hồi, đạo huynh thử nghĩ mà xem, môn hạ đệ tử có nhiều nhân quả trong người, đều là ứng với kiếp người, nên để qua sát kiếp, mới có thể thanh tĩnh.”

Lâm Phong nói: “Nhưng, bất quá ta ứng kiếp mà sinh ra. Tuân lệnh Vô Lượng lão sư chương quản Như Ý Kim kiếm, nắm giữ sát phạt ở tam giới chính là thuận theo đạo trời. Đại kiếp nạn qua đi, thái lai sẽ đến. Ở trước ải Chu Tước còn phải cùng đạo huynh một hồi, mới có thể rõ ràng được.”

A Di Đà Phật im lặng không nói.

Nguyên Thủy Tiên tôn nói: “Kiếp nạn xảy ra, chúng ta tất nhiên là thuận theo số trời. Hết kiếp nạn, chúng ta tất cả đều đứng đầu mỗi giáo phái. Yêu môn điều linh, Bà la giáo chia ra, mở rộng Liên hoa thánh tướng để làm trụ cột vững vàng.”

Lâm Phong cùng Vô Thiên im lặng không nói.

Đông Hoàng nói” Phá đi rồi lập lại, đây là số trời. Yêu môn sẽ tiến vào cực lạc, khi đại kiếp nạn qua đi sẽ ngộ đạo chân hưng, không biết đạo huynh nghĩ như thế nào?”

Nguyên Thủy im lặng.

Đông Hoàng lại hướng A Di Đà Phật hỏi: “Giáo chủ nghĩ như thế nào?”

Như Lai nói: “Ta ngồi trên đài sen ở Tây phương, không tham gia sát kiếp, vạn pháp đều hư vô. Chỉ từ bi hỉ xả, độ tận chúng sinh, khỏi bị sát kiếp, không lao vào vòng kiếp số đó.”

Đông Hoàng nói: “Giáo chủ dùng ma hóa Phật, là việc khó khăn, tương lai kiếp nạn lan tràn sẽ cùng giáo chủ một hồi vậy.”

259. Chương 78 : Cứu Cứu Quy Nhất

Vô Thiên cười lạnh nói : “Lại muốn sau này tính toán”

Lâm Phong nói : “Lấy đại từ bi dẫn độ chúng sinh không bị khổ bệnh đương nhiên là đạo của nhân từ. Bản thân ta là hỗn nguyên giáo chủ, ký thác hư không, lấy đạo hóa kiếp, chấm dứt nhân quả của một kiếp hồng môn. Sư phụ Vô Lượng cung sắp tới mở cửa cung, sau này cần cùng với giáo chủ kết thúc nó.”

Vô Thiên cười lạnh không nói gì.

A Di Đà Phật cũng trầm mặc không mở miệng, sắc mặt vẫn biểu lộ vẻ từ bi.

Tam Thanh thánh nhân cũng trầm mặc không nói.

Ngọc đế thâm nghĩ: “Cực Lạc giáo chủ chính là tinh hoa của Bàn Cổ tổ sư cùng với thánh mẫu nương nương tối luyện mà thành. Cùng với thánh mẫu nương nương là ruột thịt không khác nhau là mấy, lại được thánh mẫu nương nương che chở, lại được Bàn Cổ tổ sư ban cho Như Ý Kiếm, có Bàn Cổ thân thể thành đạo, trông coi sự tranh đấu của tam giới. Cho dù cho hiện tại Tam Thanh thánh nhân cũng phải nhận, quả là số trời đã thế, không thể nghịch lại”

Một vài tiên nhân khác lại không thể lĩnh hội được ý trong lời nói của các vị giáo chủ, đầu óc mù mịt. Chỉ có một vài vị Kim tiên nhất lưu mới có thể thoáng nghĩ ra được chút gì đó, toàn bộ sắc mặt đều đại biến, mặt mũi tràn ngập vẻ hoảng sợ, âm trầm bất định.

Nguyên Thủy thấy Lâm Phong trông có vẻ sắp gãy hần, hai vị Bà la giáo tổ không khỏi lo lắng : “Tất cả chúng ta đều là nguyên thủ các giáo, đại kiếp nạn tới cũng là tự mỗi người tính kế, Vô Lượng Cung sắp khai mở, phải chờ pháp chỉ của sư phụ mới tiếp tục suy tính”

Lão Tử và Linh Bảo đều gật đầu.

Bốn vị giáo chủ khác cũng không có ý kiến, đều gật đầu.

Sau đó là mà rượu qua ba tuần, các vị giáo chủ đều không hài lòng, đầu tiên là Nguyên Thủy đứng dậy trở về Di la cung trước, Lão Tử và Linh Bảo cả hai một trước một sau cũng rời khỏi đương trường, Lâm Phong thấy sắc mặt âm trầm bất định của những tiên nhân Phật đà, cũng trở về Cực Lạc Cung.

Lại nói là đại kiếp nạn sắp bắt đầu, tất cả đệ tử các giáo đều nhập phạm giới chấm dứt nhân quả, đón nhận xong sát kiếp rồi mới có thể thanh tịnh.

Tám vị tiên ở Thượng Động là môn hạ Huyền Đô Đầu Suất cung cũng đã xuống phạm trần tiến vào đế quốc Đại Đường. Cùng năm vị kim tiên của môn hạ Ngọc Thanh và Hoa Vân chân nhân, môn hạ của Thượng Thanh; tất cả cùng nhau phò trợ Đường vương.

Lại nói Tứ hải thủy quân binh hùng tướng mạnh, mắt thấy sát kiếp sắp xuất hiện, tất cả đệ tử môn giáo đều nhập phạm giới để hoàn sát kiếp. Tiểu Bạch long liền có lòng xua quân mà vào, giúp cho các huynh đệ tử muội nhân cơ hội qua được sát kiếp mới thanh tịnh được.

Mặc dù còn chút do dự, nhưng Hồng Bào lão yêu suốt ngày quàng quạc. Tiểu Bạch long cho dù là người khí thịnh, trong lòng mãi cân nhắc xem xét mấy lần rồi mới nghe lời Hồng Bào lão yêu nói. Ba tháng sau

dẫn quân tinh nhuệ tứ hải có cả chúng đệ tử của Cực Lạc cung, đoạt lấy cả Đông Thắng Thần châu, sau đó xua binh trực chỉ hướng Nam Chiêm Bộ châu.

Một đường qua ải trăm tướng. Đánh đâu thắng đó, không có gì cản nổi, xông thẳng đến trước ải Thanh Long nước Đại Đường. Quan lại biên thùý báo nguy, Khổng Lai Học biết môn hạ đệ tử của Cực Lạc Cung pháp bảo rất nhiều, khó có thể ngăn cản nên vội vàng thỉnh Hoa Vân Chân nhân ra mặt.

Lâm Phong vì việc của nữ nhi lúc trước, đem tên Bạch Trường Anh ép vào luân hồi, vì thế kết một mối nhân quả không nhỏ với Hoa Vân chân nhân. Lúc này Hoa Vân chân nhân giận dữ nói: “Thục Sơn nhất mạch của ta dù sao cũng là môn hạ chính thống của Thượng Thanh cung. Vị giáo chủ Cực Lạc cung kia làm nhục ta cũng không sao, hôm nay không ngờ đến đệ tử của hắn cũng dám can rở như thế, đúng là kiếp số đã đến mà, chứ vị đạo huynh nghĩ như thế nào?”

Ngọc Thanh môn hạ năm vị Kim tiên và Thượng Động bát tiên đều nói : “Môn hạ Cực Lạc giáo thật là khinh người quá đáng. Sát kiếp đã lên, chúng ta có thể đi đến trước Thanh Long quan, chấm dứt nhân quả, qua được sát kiếp.”

Chỉ có Lã Đồng Tân thở dài trong lòng: “Sát kiếp đã tới, Cực Lạc giáo chủ được Thánh Mẫu nương nường bảo hộ, chưởng quản Kim Thư Ngọc Diệp tạo ra Hồng Mông thế giới không nằm trong số kiếp. Có điều là thiên cơ bị nhân gian che đậy, khó mà tính rõ ràng được, tức là thiên số như thế. Ta lại không thể tiết lộ thiên cơ, để tránh ứng với Thiên cơ kiếp số”

Khổng Lai Học lập tức dùng đám tinh binh của Đại Đường đến ải Thanh Long quan cùng Tứ Hải thủy quân lại phân cao thấp. Năm vị Kim tiên của Ngọc Thanh môn cùng Thượng Động bát tiên và Hoa Vân chân nhân đã ở trước quan ải, đứng trên lô bông (bông lai) phân phó Khổng Lai Học tiến lên khiêu chiến.

Tiểu Bạch long tại Thanh Long quan đầu tiên là triển khai trận thế, Hồng Bào lão yêu hắc hắc cười nói : “Quan ải này tên là Thanh Long, lại bị một đám nhãi nhép chiếm cứ. Hãy để sư đệ Ngao Liệt chỉ huy chỉ cần đánh một trận ắt lấy được ải”

Tiểu Bạch long không khỏi có chút động tâm, đang do dự, chợt thấy trước ải Thanh Long vài đạo độn quang hạ xuống. Hắn chăm chú nhìn kỹ, liền sợ hãi: “Ngọc Thanh môn hạ Kim tiên cùng Thái Thanh môn hạ Thượng Động bát tiên hạ xuống, nên làm thế nào cho tốt đây?”

Chúng đệ tử môn hạ Cực Lạc cung cũng cực kỳ kinh hãi, Hồng Bào lão yêu cũng lập tức ngậm miệng lại, trốn ở phía sau.

Đúng lúc Tiểu Bạch Long đang kinh hoảng, đột nhiên trước mắt một đạo độn quan rơi xuống, chính là Kiền Dương đạo nhân, người cũng tu luyện tại Hồng Mông thế giới đến dâng Kim Vũ phiến (quạt lông vàng) lên, Tiểu Bạch long vội vàng nghênh đón : “Sư huynh, sao vậy?”

Kiền Dương đạo nhân nói: “Sát kiếp đã tới, trước Thanh Long quan sắp đón một trường họa kiếp. Chưởng giáo lão sư ban thưởng cho một pháp khí từ khi lập giáo, lệnh cho người ở trước Thanh Long quan hãy trải qua sát kiếp, cuối cùng sẽ hiểu thôi.”

Tiểu Bạch long đại hỉ, vội vàng vọt lên trời mà bái lạy, tiếp Kim Vũ phiến. Sau đó Kiền Dương tử liền trở lại Hồng Mông thế giới

“Kim Vũ phiến chính là pháp khí lập giáo của Cực Lạc giáo. Cùng với Linh Lung Bảo tháp và Thất Thái Nguyên thạch đều là thiên hạ đệ nhất đại công đức, do Hồng quân thánh mẫu Nữ Oa nương nường từ đá ngũ sắc mà biến thành, không có gì không thu phục. Thằng nhãi Ngao Liệt này có đức gì mà có thể nắm được pháp khí này chứ” Quan Âm thấy Tiểu Bạch long được Cực Lạc thánh nhân ban thưởng lập giáo pháp khí, liền ghen tị đến chết.

Hồng Bào lão yêu cũng ghen tị hai mắt đỏ bừng, thầm nghĩ nếu là mình có pháp khí này thì sợ gì những đạo môn Kim tiên kia.

Đám nữ nhi Thái Y vây quanh tới cười hì hì nói : “Chúc mừng Ngao Liệt sư đệ, phụ thân cứ nhắc đến người mãi đó.”

Tiểu Bạch long vội nói: “Sư tỷ quá khen, sát kiếp đã tới, trận chiến lần này liên quan đến số mệnh của ta, ta không thể chủ quan được. Kính xin các vị sư huynh cùng sư tỷ thứ lỗi.”

Nghê Thường cười khanh khách nói: “Bởi vì có lệnh của phụ thân, tất cả chúng ta đều tuân lệnh của sư đệ”

Nữ Oa Thiên, Nữ oa nương nương đang xem hoàng đình, đột nhiên bấm đốt tính toán, không khỏi nhủ thầm, gọi chấp sự ở Nữ Oa cung là Thiên Nữ nói: “Sát kiếp đã hiện, tiên phạm tam giới đều muốn qua được hết sát kiếp, mới có thể thanh tịnh. Người còn có chút trần duyên còn chưa dứt, có thể xuống hạ giới đến Thanh Long quan, nhập vào Cực Lạc giáo vượt sát kiếp mới có thể an thân.”

Sau đó là ban thưởng thiên la ngọc dải.

Phượng hoàng Thiên nữ vội vàng nhận pháp chỉ của nương nương, tiếp thiên la ngọc dải, ra khỏi Nữ Oa cung thông dong xuống hạ giới.

Lại nói sát kiếp sắp hiện. Cửu Phượng cùng Hình Thiên đi ra đánh Đại Vận. Đại Vận không đánh lại.

Chính lúc yêu tộc đại thánh, Hỗn Nguyên vô cực thái thượng giáo chủ Đông Hoàng Thái Nhất khai mở đàn giảng pháp, hai người liền Đông Hoàng cung nghe giảng.

Đúng là sát kiếp tương khởi, hai người vừa tới Đông Hoàng cung, liền nhận được pháp chỉ của Đông Hoàng Thái Nhất “Sát kiếp đã đến, hai người các ngươi có nhân quả trong người, chi bằng hãy nhập phạm giới để tránh sát kiếp, mới được thanh tịnh. Khi đi xuống hạ giới hãy đến trước ải Thanh Long để chấm dứt nhân quả”

Hai người vội vàng bái nhận pháp chỉ của Đông Hoàng, ra khỏi Đông Hoàng cung, nhìn nhau, Hình Thiên không khỏi nói: “Năm đó, ta và người mưu phản Cực Lạc giáo. Hôm nay, nghĩ lại thì thấy đã tính sai cực kỳ, sát kiếp đã hiện. Cực Lạc giáo chủ hóa ra Hồng Mông thế giới, cùng với Thái Nhất giáo chủ nắm giữ Cực Lạc đại giáo trải qua sát kiếp nhân quả tam giới. Cũng chẳng có mặt mũi nào đi đến Thanh Long quan”

Sắc mặt Cửu Phượng cũng âm trầm bất định, nói: “Sát kiếp đã hiện, tam giới tiên phạm đều trong đó. Chỉ có qua được sát kiếp, vào tới Hồng Mông thế giới mới được thanh tịnh. Nay đã có lệnh sư phụ là có thể đến Thanh Long quan để trải qua sát kiếp”

Tiểu Bạch long mặc dù được Lâm Phong ban thưởng pháp khí lập giáo của Cực Lạc giáo sao mà có thể nhịn Thục Sơn thế lớn. Nếu không có năm vị Kim tiên môn hạ Ngọc Thanh môn cùng Bạch Vân chân nhân tọa trấn cùng với môn hạ Huyền Đô Thượng Động bát tiên cũng hạ xuống trước Thanh Long quan thì không khỏi có chút thể yếu.

Khi hắn còn đang do dự thì lại có thêm Hình Thiên và Cửu Phượng tiến tới: “Không cần nhiều lời, ta phụng mệnh Thái Nhất lão sư tiến tới chấm dứt sát kiếp, nhận lệnh tiến lên khiêu chiến.”

Tiểu Bạch Long mừng rỡ nói: “Có sư huynh và sư tỷ tọa trấn thì không còn gì tốt hơn.”

Môn hạ Cực Lạc đều biết Hình Thiên và Cửu Phượng có pháp lực cao cường, lại được Lâm Phong truyền thụ Hồng Mông chi đạo, luyện thành Hồng Mông huyền quang, không thua kém gì kim tiên. Có hai người này tọa trấn cũng coi như có thêm trợ lực nên ai cũng mừng rỡ.

Lập tức Tiểu Bạch Long thỉnh Lão Chí Minh tiến lên khiêu chiến, Lão Chí Minh tính tình nóng nảy, cũng không khách khí với đệ tử Thục Sơn, tiến lên liền chỉ Khổng Lai Học mà nói: “Ta nhận Như Ý Kim Kiếm của lão sư, trải qua tam giới sát kiếp, bằng môn tả đạo các ngươi không nhìn ra số trời, còn không mau mau chịu trối, miễn cho phí hoài tính mạng.”

Khổng Lai Học cười to nói: “Đồ nhãi nhép không biết tốt xấu, lần này cho ngươi có đi không về” Sau đó tiến lên nghênh đón.

Lão Chí Minh nói: “Đừng nói lời vô nghĩa, ta cùng ngươi phân cao thấp nào” liền tế lên Đả Tiên Ấn đánh tới.

Khổng Lai Học đã ném qua đau khổ của Đả Tiên Ấn, trong lòng biết khó mà ngăn cản. Vội vàng bóp nát hộ thể kim phù do Bạch Vân chân nhân ban thưởng, bạo xuất một đoàn thượng thanh. Đàm khí hiện ra

bảo vệ bản thể, sau đó vung lên Càn Khôn Kính đánh tới Lão Chí Minh.

Hệ thể kim phù kia là do Bạch Vân chân nhân luyện chế, pháp lực Lão Chí Minh thấp kém, tuy có pháp bảo Đả Tiên Ấn cũng không thể công phá bền vững vàng niệm chú thu hồi Đả Tiên Ấn đôi công cùng Càn Khôn Kính.

Đấu hết mấy hiệp, Khổng Lai Học kia là có thanh đàm khí hệ thể, Lão Chí Minh không làm gì được hẳn cả. Cửu Phượng thấy thế liền cả giận nói: “Lấy lớn hiếp nhỏ đúng là loại mặt dày mà.”

Sau đó vung tay, một đoàn yêu quang xuất hiện tấn công Khổng Lai Học.

Bạch Vân chân nhân thấy thế cũng giận dữ vô cùng: “Cửu Phượng, ngươi dám dả thương môn hạ của ta, ta với ngươi không chết không dừng.” Nói xong phát lực, một cái cầu vòng vàng liền bay ra, hóa thành một cự long màu vàng, lớn cả trăm trượng, uy phong lẫm lẫm, khí thế bất phàm, mở to miệng mà cắn Cửu Phượng.

Cửu Phượng cười lạnh một tiếng, đỉnh đầu bay ra một đoàn bản mạng yêu, từ đó biến thành một đoàn khí màu tím, hóa thân thành một con chim có chín đầu, hét dài một tiếng, cùng kim long giao đấu kịch liệt.

Trong khi hai người đại chiến, trước mặt Tiểu Bạch Long lại có thêm hai đạo độn quang hạ xuống, chính là huynh muội Tần Mộc và Tần Ngọc, Thái Y và Nghê Thường vô cùng mừng rỡ. Chưa kịp tiến tới thì lại có thêm một đạo độn quang hạ xuống, chính là Phượng Hoàng thiên nữ.

Phượng Hoàng thiên nữ chính là người trông coi cung điện của Nữ Oa nương nương, đệ tử Cực Lạc Cung đa số đều không biết. Thậm chí là Quan Âm Bồ Tát, tuy thanh danh vang vọng tam giới, nhưng cũng chỉ tu thành thần thông sau khi yêu ma đại chiến xảy ra, làm sao gặp qua Phượng Hoàng thiên nữ, người chưa rời khỏi Nữ Oa cung bao giờ, ai ai cũng âm thầm đề phòng.

Chẳng qua Phượng Hoàng thiên nữ dung tư tuyệt thế, mắt hạnh má đào, so với Dao Trì tiên nữ còn muốn đẹp hơn vài phần, Thái Y và Nghê Thường vừa nhìn thấy đã nảy sinh hảo cảm, nếu không vì không quen biết đối phương, sợ là đã tiến gọi hai tiếng tỷ tỷ.

Phượng Hoàng Thiên nữ sau khi hạ xuống liền nhìn lướt qua đệ tử của Cực Nhạc Cung, cười nói với Thái Y và Nghê Thường: “Khi xưa, bên trong hỗn độn, ta và Cực Nhạc Thánh Nhân cũng có duyên gặp mặt mấy lần, sau thượng cổ yêu ma đại chiến, cha các ngươi tiến nhập luân hồi chuyển kiếp. Còn ta ở lại cung làm quản sự cho Thánh Mẫu Nương Nương mới may mắn thoát khỏi kiếp nạn. Hôm nay sát kiếp đã hiện, tiên phạm tam giới đều lâm vào trong đó nên ta cũng không ở ngoài. Phụng mệnh nương nương gia nhập làm Cực Lạc môn hạ, hai muội muội kêu ta một tiếng tỷ tỷ là được rồi.”

Thái Y các nàng vừa nghe vị tiên xinh đẹp này là người quen cũ của phụ thân thì trở nên thân cận rất nhiều. Nghê Thường nói: “Phượng Hoàng tỷ tỷ, Kim tiên môn hạ các cung Thượng Thanh, Ngọc Thanh, Thái Thanh đều tiến vào phạm giới. Chúng ta chỉ sợ không địch lại, có thể thỉnh sư huynh tiến đến trợ trận hay không?”

Phượng Hoàng thiên nữ nói: “Thục Sơn thế lớn, khó mà ngăn cản, chẳng qua Cực Nhạc Thánh Nhân cũng là một thánh nhân kỳ thác hư không, đều đã có mưu kế, chúng ta không cần lo lắng.”

Nghê Thường “a” lên một tiếng yên lòng.

Cửu Phượng cùng Bạch Vân chân nhân đấu pháp với nhau, Lão Chí Minh cùng Khổng Lai Học pháp lực thấp kém làm sao có thể so sánh, vì để tránh mất mạng oan uổng, vội vàng nhảy trở về bản trận.

Phượng Hoàng Thiên nữ hướng Tiểu Bạch Long mà nói: “Sư đệ một khi đã chấp chưởng Kim Vũ Phiến là đã có quyền ra lệnh, ta cũng tuân theo hiệu lệnh của sư đệ.”

Nàng mặc dù đắc đạo bên trong hỗn độn, có vài phần có vài phần giao tình với Lâm Phong, nhưng ngày nay, Lâm Phong từ trong sát kiếp có thể đạt được Như Ý Kim Kiếm, giống như chân thân Bàn Cổ mà kỳ thác hư không chứng được Hỗn Nguyên Đại Đạo làm Hỗn Nguyên vô cực Thái Thượng giáo chủ, chưởng giáo Cực Lạc đại giáo. Phượng Hoàng Thiên nữ cũng chỉ có thể tự hạ bản thân, luận giao với môn hạ của Cực Nhạc Cung.

Chỉ có sâu trong lòng là âm thầm phát ra một tiếng thở dài.

Từ xưa tới nay, oan tình khổ sở, cho dù là thần tiên cũng không thể ngoại lệ.

Tiểu Bạch Long nghe xong nửa ngày cũng hiểu được một chút, biết nữ tiên này là quân sự trong cung của Thánh Mẫu Nương Nương, lại cũng là người quen cũ của chương giáo lão sư khi hỗn độn khai mở, liền lấp bắp kinh hãi, không dám thiếu phần lễ nghĩa vội nói: “Không dám!”

Lại nói về Cửu Phượng cùng Bạch Vân chân nhân đang chiến đấu với nhau, Cửu Phượng té lên Luyện Yêu Hồ. Bạch Vân kia hiểu rõ cái này chính là thượng cổ dị bảo vô cùng lợi hại, vội vàng niệm chú, té lên Chấn Thiên Linh mà nghênh đón. Một thanh âm chói tai vang lên làm cho môn hạ đệ tử Cực Nhạc Cung hoảng sợ biến sắc.

Chấn Thiên Linh này cũng chính là một Ma Môn dị bảo do một vị thượng cổ ma thần luyện chế, lấy âm thanh mà phá nguyên thần của người khác, phi thường lợi hại. Sau yêu ma đại chiến lại rơi vào tay Bạch Vân chân nhân làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Phượng Hoàng thiên nữ nhún đôi mày liễu, hướng Tiểu Bạch Long nói: “Định Hải Thần châu là Tiên Thiên dị bảo, có thể kháng cự Chấn Thiên Linh này!”

Tiểu Bạch Long vội vàng té lên Định Hải thần châu, hai mươi bốn hạt châu màu xanh biếc lớn nhỏ khác nhau bay lên, bày ra Đại Chu Thiên trận thức trên bầu trời Tứ Hải Thủy Quân, vận chuyển không ngừng, lập tức cách li khỏi âm khiêu.

Định Hải thần châu công phòng nhất thể, tuy rằng không có lực công kích thật lớn của Thiên La tứ kiếm nhưng lực phòng ngự cũng cực cao.

Nhưng pháp lực Tiểu Bạch Long so với Bạch Vân chân nhân đã chặt đứt được tam niệm thì kém hơn rất nhiều, khó tránh khỏi việc phải cố hết sức.

Hai tay Phượng Hoàng thiên nữ kết ấn, hào quang của Định Hải thần châu nhất thời đại phóng, áp lực lên người Tiểu Bạch Long đại giảm liền nhận ra ngay là tiên nữ xinh đẹp pháp lực khó lường này đang ra tay giúp đỡ nên vội vàng tạ ơn.

Tâm thần Cửu Phượng chấn động, khi nhìn thấy Chấn Thiên Linh nhất thời cười lạnh liên tục: “Người là người của Thượng Thanh Cung, không ngờ lại cầm dị bảo ma đạo mà phòng thân, đúng là không biết xấu hổ mà!”

Tuy rằng Cửu Phượng rất là khinh bỉ mấy cái loại đạo môn kim tiên bình thường không để tà ma ngoại đạo vào mắt, nhưng Cửu Phượng cũng biết sự lợi hại của Chấn Thiên Linh. Không dám khinh thường vội vàng vận khởi huyền quang bản mạng để bảo vệ chân thân, quát lên một tiếng, Luyện Yêu Hồ biến lớn ngàn trượng, bắn ra hào quang, hướng Bạch Vân chân nhân mà tấn công tới.

Luyện Yêu Hồ này cũng là một kỳ bảo lợi hại, nếu bị hút vào trong đó cho dù là Độ Ách kim tiên có pháp lực thông thiên cũng sẽ bị luyện thành một bãi nước vàng, Bạch Vân chân nhân nào dám khinh thường, vội vàng nhảy né, hét lớn một tiếng: “Đạo huynh mau tới!”

Ba đạo hào quang hiện ra, sau đó hạ xuống, hiện ra ba người đạo nhân tướng mạo quần áo không đồng nhất, cũng không nói nhiều, toàn bộ ra tay tấn công Cửu Phượng.

“Đúng là không cần tới thể diện mà.” Cửu Phượng thấy Bạch Vân chân nhân cùng người tiến tới vây công mình thì nhất thời giận dữ, Hình Thiên sợ Cửu Phượng gặp nguy hiểm, muốn tiến lên hỗ trợ, Thái Y cũng sợ Cửu Phượng không địch lại Bạch Vân chân nhân và hóa thân vây công, dù sao cũng là tình đồng môn, cả hai đều tiến lên ra tay cứu trợ Cửu Phượng.

Cửu Phượng cũng không khách khí không khách khí, pháp quyết vừa chuyển đem Thiên Tâm Đẳng té lên đỉnh đầu.

Thiên Tâm Đẳng này chính là pháp khí phòng ngự cực phẩm, cùng với Luyện Yêu Hồ, Chấn Thiên Linh đều là phong ma pháp khí trong yêu ma đại chiến. Nhưng vì Thái Y chưa đạt kim tiên, pháp lực thấp kém, không thể phát huy uy lực của thượng cổ dị bảo này mà thôi.

Hôm nay, dị bảo này nằm trong tay Cửu Phượng, liền tái hiện uy phong yêu ma đại chiến năm xưa.

Cửu Phương vốn là thượng cổ yêu thần, lúc yêu ma đại chiến được Đông Hoàng Thái Nhất che chở mới không ngộ nạn, cùng Hình Thiên tại Đông Hoàng Cung khổ tu hàng tỉ năm. Sau đó lại được Lâm Phong truyền thụ Hồng Mông chi đạo, tu thành Hồng Mông bản mạng huyền quang, thần thông pháp lực đã không thua kém kim tiên tam đại hóa thân.

Hai tay Cửu Phương kết ấn phát lực chấn động, Thiên Tâm Đẳng nhất thời kim quang đại phóng, ba cái thân ngoại hóa thân của Bạch Vân chân nhân không sao ra tay được, nhất thời nửa khắc không cách nào phá được thượng cổ phong ma kỳ bảo nào.

Kim tiên Nghiễm Thành Tử khi nhìn thấy Thiên Tâm Đẳng cũng tự than thở: “Kỳ bảo như thế lại rơi vào tay của bọn yêu tà, thực là đáng tiếc.”

Vân Trung Tử nói: “Số trời đã định, ai cũng nghịch không được. Cực Lạc Giáo Chủ phát triển từ trong sát kiếp, tạo lên sát nghiệt ngập trời. Tuy là chứng hốn nguyên đại đạo, nhưng số mệnh kiếp số, nhân quả sẽ ứng trên người môn hạ đệ tử. Trận chiến trước Thanh Long quan, số mệnh giáo ta đại thịnh, cái này là số trời, chư vị đạo huynh có thể phủ định sao?”

Chúng tiên đều nói: “Không sai.”

Xích Tinh Tử nói: “Nhanh chóng ra tay đánh bại thủy tộc tứ hải, tránh cho làm chậm trễ.”

Vân Trung Tử nói: “Đúng thế.”

Lập tức bọn người Vân Trung Tử xuống khỏi lô bông, thở dài liên tục: “Kiếp số đã tới, tuy bản đạo có lòng từ bi, nhưng số trời đã thế, bản đạo muốn nghịch cũng nghịch không được.” Nói xong mấy lời tất cả đều tế lên pháp bảo mà đánh tới.

Phượng Hoàng Thiên nữ nói: “Chư vị đạo huynh đạo hạnh thâm hậu, làm sao không nhìn ra số trời, lại cố chấp làm càn.” Nàng niệm chú, tế lên Thiên La ngọc dải, hướng Nghiễm Thành Tử mà cuốn tới.

Thiên La ngọc dải này chính là vật của Nữ Oa nương nương, Phượng Hoàng Thiên nữ lại là quản sự của Nữ Oa nương nương, đạo hạnh pháp lực tất nhiên không thấp. Nghiễm Thành Tử biết lợi hại, vội vàng tế lên Ngũ Hành kỳ bảo vệ chân thân, lại tế lên Không Động ấn đánh tới.

Bàn tay trắng nõn của Phượng Hoàng vùng lên, đẩy lùi Không Động ấn, đúng lúc này Thiên La ngọc dải đánh tới Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử vội vàng tế Ngũ Hành kỳ, mà Ngũ Hành kỳ này là sinh ra từ Tiên Thiên Ngũ Hành, hợp tất cả là thành Yên La đại trận, chia ra cũng là một pháp khí phòng hộ lợi hại, Thiên Tâm Đẳng cũng khó mà công phá.

Phượng Hoàng thiên nữ cười lạnh một tiếng, Thiên La ngọc dải lại tấn công Lý Thiết Quả.

Xích Tinh Tử vội vàng quát: “Tiên tử là quản sự trong cung của Thánh Mẫu Nương Nương, không nằm trong kiếp số, vì sao lại còn muốn dẫm chân vào đám lầy này, vô duyên vô cớ kết lấy nhân quả, hỏng cả đạo hạnh.”

Khi nói chuyện năm vị kim tiên môn hạ Ngọc Thanh đã bày ra Yên La đại trận, Cửu Dương Chân mở ra Ngũ Hành kỳ, cùng Lý Thiết Quả thay đổi phương vị, đem Phượng Hoàng thiên nữ vây bên trong Yên La đại trận.

Phượng Hoàng thiên nữ nói: “”Cửu cửu quy nguyên số trời đã định, kiếp nạn này là không thể tránh, tiên phạm tam giới đều bị cuốn vào, làm sao ta có thể ngoại lệ. Các ngươi tu hành hàng tỉ năm, dù sao cũng là tiến bối kim tiên, bây giờ lại làm khó đám hậu bối, thật là quá mức trơ trên.”

Nghiễm Thành Tử nói: “Cực Lạc Giáo Chủ đã chứng đại đạo, so sánh thế hệ, làm sao tính bọn chúng là hậu bối được.”

Phượng Hoàng thiên nữ hừ lạnh một tiếng thâm nghĩ: “Ngũ Hành Yên La đại trận là một trong thái cổ tứ đại sát trận, mặc dù ta tĩnh tu hàng tỉ năm, pháp lực đều trên mấy kim tiên môn hạ Ngọc Thanh, nhưng chung quy không bằng Độ Ách kim tiên. Muốn phá thái cổ tuyệt trận này cũng e là phải tổn rất nhiều công phu.”

Nàng thâm niệm chú, trong hư không trong hư không nhất thời gió nổi mây phun, ngũ sắc hào quang phát ra khắp nơi dâng lên cuộn cuộn, làm cả hư không kích động. Đám người Nghiễm Thành Tử vô cùng kinh hãi, vội vàng phát lực, vận khởi pháp kỳ chân thần, toàn lực vận chuyển Ngũ Hành đại trận.

Thượng Động Bát Tiên thấy đám người Vân Trung Tử bày ra Yên La đại trận đem Phượng Hoàng thiên nữ vây ở bên trong, tất cả đều tất cả đều tế lên pháp bảo, đánh về phía môn hạ đệ tử Cực Lạc Cung.

Hình Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, tế lên Huyền Thiên phủ bổ về phía Lý Thiết Quả, lại tế yêu đao luyện từ nguyên thần chém về phía Hán Chung Ly. Lữ Động Tân mặc dù hiểu rõ, nhưng khi sát kiếp nổi lên, đều tranh một đường sinh cơ, cũng không hề nường tay mà tế lên Tử Dương kiếm, chém tới người gần nhất là Linh Thử Lão Yêu, làm cho nguyên thần bay ra, quay về Hồng Mông thế giới.

Tiểu Bạch Long thấy đồng môn ứng với kiếp số, cũng bất chấp kinh hãi, vội vàng vung Kim Vũ Phiến lên, ngũ sắc hào quang giống như thiên hà giáng xuống, Lữ Động Tân không đề phòng, bị hút vào, Thượng Động Bát Tiên một phương nhất thời sợ hãi.

Hồng Bào lão yêu nhìn thấy thế thì vô cùng hâm mộ, cũng tế lên Thiên Ma kiếm đánh lên Trương Quả Lão, Trương Quả Lão đã thành kim tiên chi đạo, làm sao không nhận ra động tác này của lão yêu, ra vẻ chẳng biết, khi đợi lão yêu tới phía sau mới tế lên Thất Huyền Trượng phản công.

Hồng Bào lão yêu lão yêu kinh hãi, cũng may lão yêu này cũng không hiền lành gì, làm sao không đề phòng cho được, vội vàng nhảy sang một bên trốn về phía sau.

Bọn người Vân Trung Tử thấy Lữ Động Tân bị hút vào thì hét lớn: “Chư vị đạo huynh lưu tâm, đây chính là vô thượng pháp khí của Cực Lạc Giáo Chủ.”

Tiểu Bạch Long lần đầu sử dụng, thấy pháp khí do lão sư ban thưởng đối với thần tiên dễ dàng như đánh rắm, chẳng khác gì đối phó với người thường, nhất thời hùng tâm đại chấn, vận khởi chân thần vung ra Kim Vũ Phiến quạt cũng hút Hàn Tương Tử vào, làm cho Thượng Động Bát Tiên hồn vía lên mây. Hai người đã thăng thiên nên ai mà thấy ngũ sắc hào quang đánh tới đều cố mà nhảy tránh.

Tiểu Bạch Long đang đại chấn hùng vĩ thì đột nhiên một tiếng bạo vang. Tiểu Bạch Long pháp lực quá thấp, tuy có vô thượng pháp khí Kim Vũ Phiến nhưng không thể trấn áp được Lữ Động Tân và Hàn Tương Tử.

Hai người này là môn hạ truyền nhân của Huyền Đô Thái Thanh, sớm đã đạt kim tiên chi đạo, làm sao Tiểu Bạch Long có khả năng chống đỡ, rất nhanh hai người này đã thoát ra. Lữ Động Tân tế lên Tử Dương kiếm, chém vào đầu hấn, cũng may Tiểu Bạch Long có Định Hải thần châu mới thoát được một kiếp, cả người toát mồ hôi lạnh.

Chúng nữ Thái Y pháp lực thấp kém, thấy tình thế không ổn, vội vàng bày ra Đại La kiếm trận, không mong có công, chỉ mong thoát được, Quan Âm đứng xem từ bên cạnh, đang phân vân không biết có nên xuất thủ hay không.

Tận đến lúc Trương Quả Lão phá tan Đại La kiếm trận của Thái Y và các nữ nhân bày ra, lúc này Quan Âm mới khẽ cắn môi, vung tay lên, một pho tượng bảy màu hoa sen bay ra, đón gió hóa lớn cả trăm trượng, hướng Trương Quả Lão mà ép xuống.

Thình lình vang một tiếng kinh thiên động địa giống như cả hư không bị chấn vỡ, cả Ngũ Hành Yên La đại trận cũng đột ngột run lên, thiếu chút nữa là bị hủy diệt, bọn người Vân Trung Tử ai cũng bị thương nguyên thần, thiếu chút nữa là hồn lìa khỏi xác.

Phượng Hoàng thiên nữ thừa dịp này thoát khỏi Yên La đại trận.

Người phá vỡ hư không đang nổi thẳng tới thông đạo luân hồi chính là Dương Tiễn, sau khi hấn tại luân hồi tu luyện Luân Hồi toại đạo, Cửu Chuyển Huyền Công đã đạt Thiên Ma chi cảnh, thân thể cường hân tới cảnh giới bất khả tư nghị, cùng tên hầu tử mang thân thể Thái Ất kim tiên khó mà phân cao thấp.

Dương Tiễn không tu nguyên thần, chẳng hiểu thiên số, vừa mới thoát vây đi ra là đã thấy tình thế nguy ngập, hấn nhất thời giận dữ, vung tay ra, biến dài cả ngàn trượng, lập tức bắt Trương Quả Lão, trực tiếp đánh thẳng vào luân hồi.

“Đừng thương tổn đạo huynh của ta.” Đám người Thượng Động Bát Tiên kinh hô, nhưng tất cả đã muộn. Lữ Động Tân râu tóc đều dựng đứng, quát một tiếng quát một tiếng, Tử Dương kiếm hóa thành một cầu vòng màu tím, Thuần Dương tử hỏa bốc lên, chém vào thân thể Dương Tiễn.

Dương Tiễn không chút tổn hại nào, lấy tay bắt Tử Dương kiếm, hai tay vặn lại, Tử Dương kiếm nhất thời hóa thành bụi phấn, Tử Dương kiếm là do nguyên thần của Thuần Dương tôi luyện, bị Dương Tiễn hủy đi thế này thì Lữ Động Tân đã bị trọng thương nguyên thần, phun ra một ngụm tiên huyết.

” Dương Tiễn, ngươi là thần tướng của thiên giới, biết điều thì mau mau thối lui, tránh để cho người khác lợi dụng.” Bọn người Vân Trung Tử nhìn thấy sự lợi hại của Dương Tiễn thì ai cũng kinh hoàng.

Dương Tiễn cười lạnh liên tục: “Đừng nói lời vô nghĩa nữa, các ngươi làm đồng môn ta bị thương, ta làm sao có thể tha cho các ngươi.” Hắn vận chuyển Huyền Công, thân thể liên biến lớn cả ngàn trượng, bước chân vào Yên La đại trận, tiện tay vung ta một trảo, phá tan pháp kỳ của Xích Tinh Tử, Yên La đại trận bị phá trong giây lát.

260. Chương 79 : Đại Thừa Qui Nguyên

Môn hạ đệ tử Cực Lạc cung đều mừng rỡ tiến lên cùng Dương Tiễn bày tỏ tình huynh muội, Tiểu Bạch long Ngao Liệt nói: “Hôm nay là sát kiếp đã hiện, tất cả đệ tử đều phải nhập phạm giới trải qua sát kiếp mới có thể an thân. Sư huynh kiếp số đã đủ nên trở lại Hồng Mông thế giới khẩu kiến sư phụ chứng giáo rồi lại nói tiếp”

Dương Tiễn nói: “Đúng là phải như thế.” Lại nói với tiểu Thanh: “Sư muội có thể theo ta cùng nhau trở về.”

Tiểu Thanh lập tức rạo rực đến đỏ cả mặt.

Dương Tiễn cười dài một tiếng, một cái cầu vòng đen cuốn quanh tiểu Thanh bay đi Hồng Mông thế giới.

Hồng Bào lão yêu thấy Thượng Động bát tiên cùng năm vị Kim tiên môn hạ Ngọc Thanh đều vất chân lên cổ chạy trốn, lập tức tinh thần đại chấn. Cũng bất chấp chẳng để ý tới Dương Tiễn, cười quái dị một tiếng. Một đạo yêu quang cuốn tới rồi xuất lên Thiên Ma kiếm mà chém vài tên đệ tử Thục Sơn, bắt lấy Nguyên Thần tàn phá chân linh nuốt sạch.

Tiểu Bạch long cũng liền vội vàng xua quân đánh tới tàn sát chém giết làm thi thể đầy đồng ngàn dặm, oan linh động lại mà không tán. Trước ải Thanh Long là một chốn đầy âm thanh gào khóc thảm thiết. Vô số cô hồn đã quỷ trên không vào được trời, dưới không chui nổi xuống đất bèn gào thét chói tai chạy trốn tứ phía.

Môn hạ đệ tử Cực Lạc cung thấy tình cảnh này, không khỏi có một cảm giác thê lương. Thấy được sâu sắc sát kiếp vô biên, tam giới sinh linh đau khổ, chỉ là kiếp số dồn vào cùng một chỗ, ai cũng muốn tranh một đường sinh cơ. Vì vậy tuyệt đối nường tay không được.

Thục Sơn đệ tử mất người hỗ trợ bị thương vong vô số, Ngao Liệt dùng Kim Vũ phiến quật loạn khắp nơi. Hồng Bào lão yêu gọi lên Thiên Ma kiếm, chẳng cần phân biệt tiên phạm không ai chống đỡ được nên đều bị chém thân thể, tàn phá chân linh mà nuốt Nguyên Thần.

Đám chúng nữ Thái Y cuối cùng mềm lòng, không có tàn nhẫn như Hồng Bào lão yêu, chỉ đem những đệ tử không may của Thục Sơn áp vào luân hồi.

Ngao Liệt dẫn đầu đại quân thẳng đường chém giết đến dưới ải Thanh Long mới dừng đại quân lập doanh trại.

Lại nói Dương Tiễn xuất lên một cái cầu vòng đen mang theo tiểu Thanh trở lại Hồng Mông thế giới tới gặp Lâm Phong. Sau khi đồng tử truyền tin thì Cửu Vĩ Hồ Lâm Mị đi ra nói: “Chúc mừng sư huynh thoát kiếp, Chứng giáo lão sư hiện tại đang trong nội cung. Ngươi lại mà vào.”

Dương Tiễn cùng tiểu Thanh vào Cực Lạc tiên phủ, tới gặp Lâm Phong. Lâm Phong ngồi giường mây, đầu hiện vân quang cuộn cuộn hỗn loạn, chẳng phân biệt được âm dương, không phán nổi Càn Khôn. Tựa hồ mọi diễn biến của thiên địa vạn vật, tam giới sinh linh đều trong đó.

Thất công chúa tứ nữ phân ra ngồi hai bên, thực lệ đoan trang, có một vàng khí tím hiện lên đỉnh đầu xoay quanh lơ lửng nắm cầm, tiêu, thư, điệp (đàn , sáo, sách, thư)v.v..., huyền ảo nói không nên lời.

Dương Tiễn trong nội tâm có cảm giác nói không nên lời. Không dám chậm trễ, liền bước lên phía trước bái hạ.

Tiểu Thanh cũng đi theo đã bái tiếp.

Lâm Phong nói: “Người kiếp số đã đủ, bản thân có thể vô sự. Có điều là Cửu Chuyển Huyền Công vẫn còn phải chịu số trời vận chuyển, cần phải hết sát kiếp mới có thể thanh tịnh. Giờ có thể xuống hạ giới đến trước ải Thanh Long, đến khi qua sát kiếp mới có thể nhập về Hồng Mông thế giới.”

Dương Tiễn tuân theo pháp chỉ, cùng tiểu Thanh ra khỏi Cực Lạc tiên phủ, lại đi đến ải Thanh Long.

Thất công chúa nói: “Kiếp số đã đến, trước ải Thanh Long còn có một trường nhân quả, nên cần phu quân vất vả hạ xuống phạm trần để làm một hồi nữa”

Lâm Phong nói: “Thời cơ chưa tới. Nhưng lại không tiện nói ra”

Lại nói bởi vì là có chuyện của Dương Tiễn, tất cả đám tiên nhân Vân Trung Tử đều trốn về trong ải Thanh Long. Khi Ngao Liệt lại dẫn đầu tứ hải hùng binh dãi trước quan ải lập trận thì lại bày ra Yên La Đại trận bao trùm kín ải Thanh Long. Ngũ sắc hào quang bốc lên ngàn ngút trên nổi chín tầng trời, dưới tiếp xuống hoàng tuyền, thực là thiên địa đều nổi thông cùng một chỗ.

Dương Tiễn mang theo tiểu Thanh đến dưới ải Thanh Long tới gặp Ngao Liệt. Ngao Liệt mừng rỡ, vội vàng đón vào trong trướng mà nói: “Đại sư huynh tới vừa vặn, Ngọc Thanh môn hạ trốn về trong ải Thanh Long, dùng Yên La đại trận bảo vệ làm bên ta không sao phá được. Đại sư huynh đã tu thành thân thể Thiên Ma Vô tướng, pháp lực Thông Thiên triệt địa, chính có thể giúp ta phá Yên La đại trận để khỏi phụ kỳ vọng của sư phụ”

Dương Tiễn nói: “Sư đệ chấp chương giáo phái ta mà lập giáo pháp, ta liền tuân theo lệnh của người”

Lại nói Thượng Động bát tiên trốn về trong ải Thanh Long. Biết Dương Tiễn khó địch lại, Trương Quả Lão thì đã ứng vào kiếp số, Hà Tiên Cô nói: “Hôm nay là sát kiếp đã hiện, chúng ta đều ở trong kiếp số. Thiên cơ khó dò, trước ải Thanh Long này hung hiểm không rõ, không bằng cứ trở lại Huyền Đô.”

“Lẽ ra phải làm như thế.” Lam Thải Hòa là người thứ nhất gật đầu. Vượt qua năm tháng vô tận dài đằng đặc, nếu nói thần tiên sợ nhất là cái gì thì đương nhiên là cái chết.

Trăm triệu năm tu hành, vì cái gì chỉ là để thọ cùng trời đất, cùng sinh tồn. Tại sát kiếp trong đau khổ giãy dụa, tranh nhau cũng chỉ là vì một tuyến sinh cơ mà thôi.

Đang khi nói chuyện, đột nhiên sắc trời mở rộng ra, Phong Hỏa đồng tử vội vàng mà đến, Hỏa đồng tử nói: “Các vị sư huynh mau nhanh chóng nghênh đón lão sư hạ giá.” Chính là Nhân giáo chí tôn Thánh nhân Lão Tử hạ xuống phạm trần.

Thượng Động bát tiên mừng rỡ, vội vàng dâng hương bày án, hướng lên trời mà vái, cả năm vị Kim tiên Ngọc Thanh môn hạ cùng Bạch Vân chân nhân cũng có trong đó.

Không bao lâu, Lão Tử cười thanh ngư mà đến, Ngai ngồi trên lô bông (bông lai) mà nói: “Các người ở trước ải Thanh Long còn có một trường nhân quả. Các người cứ lui xuống trước đi, đợi sau đó gặp lúc kết cục”

Chúng tiên không dám có ý gì, vội vàng thối lui sang một bên.

Không bao lâu chúng nhân đều thấy thiên quang rộng mở, tiên âm quanh quất áng mây dập dìu. Ngọc Thanh thánh nhân Linh Bảo Thiên Tôn ngồi Kim Đỉnh Hương niện hạ xuống phạm trần. Chúng tiên vội vàng bái lạy, Linh Bảo cũng lên lô bông ngồi cùng Lão Tử.

Lại nói Tiểu Bạch long đang thương nghị làm cách nào phá được Yên La đại trận, chợt có cua Nguyên soái vội vàng hấp tấp báo lại. Đường như bên ải Thanh Long đối diện có nhân vật lợi hại đến liền vội vàng ra khỏi trường quan sát. Thấy rồi lập tức quá sợ hãi, làm sao trước ải Thanh Long bốc lên hai luồng khí xanh, đục mà không dính bẩn, loạn mà không ô uế, uy áp tăng nhiều.

Tiểu Bạch long quá sợ hãi, “Không tốt, Nhân giáo Thánh nhân, Ngọc Thanh thánh nhân hạ xuống phạm trần, sợ là số trời có biến. Cần nhanh chóng bày án dâng hương thỉnh sư phụ Chứng giáo thánh giá.”

Môn hạ đệ tử Cực Lạc cung cũng biết tình hình nguy cấp bèn nhanh chóng bày ra hương án. Chợt nghe âm thanh từng hồi, cực quang chiếu khắp. Hồng Mông Cực Lạc thánh nhân hạ xuống phạm trần. Ngồi trên lô bông Lâm Phong lấy tay bắt quyết, lập tức trước trận cực quang đại thịnh đối chọi cùng hai đạo khí xanh phía xa.

Lâm Phong nói: “Các người còn có một trường nhân quả. Bọn người cứ lui xuống trước đi.”

Chúng đệ tử vội vàng tuân pháp chỉ, lui sang một bên.

Không lâu sau, trên chín tầng trời một tiếng chuông vang lên, hư không mở rộng ra, Yêu tộc Đại thánh Hỗn Nguyên vô cực thái thượng giáo chủ Đông Hoàng Thái Nhất cũng hạ xuống phạm trần. Ngài chấp tay chào rồi cùng Lâm Phong ngồi ở lô bông.

Lâm Phong nói: “Đạo huynh đã đến”

Thái Nhất nói: “Ta và người đều là chứng quả đại giáo, nhân quả liên quan đến nhau nên không dám không đến.”

Chúng đệ tử vội vàng đến bái lạy Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai vị giáo chủ đều không nói một lời, qua được một lát Lâm Phong mới nói: “Thiên thời đã đến, từ trận chiến thượng cổ yêu ma, nhân quả ức vạn (trăm triệu) năm đã kết đều cần suy diễn ở trước ải Thanh Long. Phải qua trận này thì mới thuận theo số trời.”

Đông Hoàng nói: “Phải đó”

Hai vị giáo chủ đứng dậy bước xuống lô bông.

Lão Tử thấy Lâm Phong cùng Đông Hoàng đã vào chiến trường bèn cùng Linh Bảo Thiên Tôn cũng đứng dậy đi vào trong trường.

“Sát kiếp đã nổi lên, tam giới tiên phạm đều lâm vào trong đó. Chính lúc đạo ta chấn hưng, đạo huynh là người chấp chứng Nhân giáo sao lại khăng khăng cố chấp mà làm việc nghịch thiên”

Đông Hoàng đầu hiện vân quang, lắc một hồi chuông ở trong vân quang rồi chỉ tay vào Lão Tử quát lớn.

Lão Tử cười to, nói: “Thượng cổ quần ma loạn lạc làm tam giới sinh linh chịu muôn vàn khó khăn. Ta thuận theo số trời, lập ra Nhân giáo để giáo hóa việc sinh linh. Hôm nay sát kiếp nổi lên chính là lúc làm việc nhân nghĩa, vì tam giới sinh linh để mưu cầu một đường sinh cơ, đây là số trời.”

Lâm Phong trầm mặc không nói.

Đông Hoàng nói: “Chúng ta đều là tam giáo nguyên thủ, đã ký thác Hỗn Nguyên. Người lại dùng đạo người để áp đảo đạo trời. Hôm nay trước ải Thanh Long phải làm một hồi phân xử, sau khi qua đại kiếp nạn thì đạo của ta mới chấn hưng. Bọn người hãy nhanh chóng thoái lui. Nếu lại đi làm việc nghịch thiên ắt không nên chuyện còn mất thể diện”

Linh Bảo Thiên Tôn nói: “Cần gì phải tranh giành giành miệng lưỡi, Cực Lạc giáo từ trong sát kiếp nổi lên, môn hạ đệ tử căn cơ còn nông cạn. Khi đến sát kiếp thì sẽ ứng kiếp số, hôm nay trước tiên sẽ phân cao thấp rồi sẽ rõ ràng.”

Lâm Phong nói: “Đúng vậy” Cũng không nói nhiều lời, cầm Như Ý Kim kiếm nhắm vào đầu mà bổ.

Linh Bảo Thiên Tôn vội vàng nhảy sang một bên, xuất ra ngũ sắc kỳ, Yên La đại trận hiện lên. Hư không lập tức chấn động, ngũ sắc hào quang cuộn cuộn rít lên. Trên nổi đến trời, dưới thông địa ngục, cuộn cuộn

chấn động. So với năm vị Kim tiên Ngọc Thanh môn cao hơn hàng tỉ lần. Thánh nhân ra tay, quả thật là như thần tiên xuất trần không giống người thường.

Lâm Phong cười lớn một tiếng, cất bước vào trong trận.

“Đạo huynh chậm đã.” Đông Hoàng cũng cười to một tiếng ra sức quát lớn Đông Hoàng Chuông chấn động chín tầng trời, tiếng chuông mạnh mẽ ngân dài mà chụp vào đầu Lão Tử.

“Được đó” Lão Tử cười một tiếng dài, bấm tay bắt quyết. Ngón tay hóa thành chỉ Thiên kiếm ngăn cản Đông Hoàng Chuông. Lại cầm trượng nhằm đúng vào mặt mà đánh, Đông Hoàng liền phát lực, Đông Hoàng Chuông lập tức cấp tốc xoay tròn, tiếng chuông dồn dập giống như than như khóc, giống như đã tới ngày tận thế.

Cái Đông Hoàng Chuông này chính là đứng đầu Tiên Thiên thập đại pháp khí, uy lực cực đại, công thủ đều được, thật là lợi hại.

Đông Hoàng nói: “Sát kiếp đã lên, bọn ngươi làm việc nghịch thiên mà còn không biết. Hãy nhanh chóng rút lui để khỏi bị mất thể diện”

Lão Tử cười nói: “Nói làm gì nhiều, hãy xem ta phá chuông đồng của ngươi” Nói rồi vung tay xuất ra Kim Cương trạc (vòng tay), đập về phía Đông Hoàng Chuông.

Kim Cương trạc chính là khi Lão quân lập ra Nhân giáo thì biến thành. Nó có đại công đức thứ hai trên đời, lại có rất nhiều Tiên Thiên pháp khí thực là khó đối phó.

Thái Nhất Vội vàng thu Đông Hoàng Chuông bước vào Yên La đại trận.

Lại nói Lâm Phong vào Yên La đại trận bèn quát to một tiếng, một pho tượng như cái tháp khổng lồ hiện lên trên đỉnh đầu cao đến ngàn trượng. Huyền Hoàng khí phun xuống bảo vệ quanh thân đẩy lùi ngũ sắc hào quang.

Lâm Phong lách mình đi vào trong trận đến phía dưới pháp đàn, lớn tiếng nghiêm nghị quở trách: “Cửu cửu quy nguyên số lượng đã đủ, thiên địa quay về hỗn độn. Cực Lạc giờ làm đại sát chủ sát phạt tam giới cho đến khi hết nhân quả tam giới. Đó là số trời, ngươi dùng Nhân đạo che Thiên đạo, không tuân số trời, hãy đợi ta bắt ngươi đến Vô Lượng cung giao cho sư phụ xử lý.”

Linh Bảo cười khẩy nói: “Chớ vội cuồng ngôn, trước cứ tạm so cao thấp rồi nói sau.”

Lâm Phong cũng cười gằn: “Được thôi” Nói rồi tay cầm Như Ý Kim kiếm nhằm xuống đầu mà bổ.

“Như Ý Kim kiếm chính là khai thiên thánh khí không gì hơn được, chẳng kém gì Bàn Cổ phủ và Thái Cực đồ, thực là khó ngăn cản.” Linh Bảo Thiên Tôn cảm thấy ý niệm trong đầu ập đến liền vội vàng dừng lại. Ngũ hành kỳ lập tức xoay tròn tựa như muốn dời non lấp biển. Linh Bảo ra sức quát lớn, một cái Hỏa Long phun ra ngũ sắc hào quang hướng Lâm Phong đổ tới.

Lâm Phong cười to: “Ngũ hành chính là nằm trong bàn tay ta. Hay xem ta làm sao mà phá Ngũ Hành Yên La của ngươi” Hất hất tay áo lên, một đạo Thất Thái Thần quang bay ra, đem Hỏa Long nện thành gió nhẹ tiêu tan trong hư không.

Thất Thái Nguyên thạch chính là vô thượng pháp khí Bàn Cổ khai thiên đã sinh ra, có đệ nhất đại công đức ở đời sau. Không có gì không phá, còn hơn cả Kim Cương trạc (vòng tay). Còn Hỏa Long này chẳng qua chỉ là ngũ hành biến thành, thuật pháp tuy nhiên lợi hại nhưng làm sao có thể ngăn cản được Thất Thái Nguyên thạch khai thiên đỉnh cấp pháp khí.

Linh Bảo bấm tay bắt quyết hóa ra một con thổ long há miệng cắn Lâm Phong.

Lâm Phong cười lớn một tiếng xuất ra Linh Lung Bảo Tháp hộ thân, cất bước đi lên. Tay cầm Như Ý Kim kiếm bổ vào mặt Linh Bảo.

Linh Lung Bảo Tháp cùng Thất Thái Nguyên thạch một công một thủ, ngoại trừ tam đại khai thiên pháp khí thì không gì có thể phá, vạn pháp bất xâm, thổ long làm sao có thể làm bị thương Lâm Phong.

“Thằng nhãi này được Thất Thái Nguyên thạch cùng Linh Lung Bảo Tháp, lại có Như Ý Kim kiếm trấn ma, chính xác là khó đối phó” Thất Ngũ hành biến thành thổ long khó đả thương được Lâm Phong, Linh Bảo vội vàng xuất ra Hỗn Nguyên chùy ngăn cản.

Chỉ nghe thấy “Răng rắc” một tiếng. Hỗn Nguyên chùy hộc lớn một tiếng, bị Như Ý Kim kiếm chém thành hai đoạn. Linh Bảo lập tức giận dữ: “Khá lắm Lâm Phong, đích thực là khinh người quá đáng.”

Lâm Phong cười to: “Người không tuân số trời làm điều nghịch thiên, ta muốn bắt người đem về Vô Lượng cung giao cho sư phụ xử lý.”

Linh Bảo bị chọc giận râu tóc dựng ngược, cả giận nói: “Người có bản lĩnh gì mà cũng dám cuồng ngôn như vậy”

Lâm Phong nói: “Chớ có nói nhảm, hãy xem bản lĩnh của ta” Nói rồi ra sức quát lớn, một cái cầu vòng vàng kim ở trong ngũ sắc hào quang bay lên, Lâm Phong múa kiếm cất tiếng quát lớn: “Lên” Cầu vòng vàng lác lư rồi quay đầu đánh vào cửa thổ.

Linh Bảo giận dữ: “Tức chết ta vậy” Nói rồi cầm Hỗn Nguyên kim thước đánh vào mặt Lâm Phong.

Lâm Phong giơ kiếm để che, Linh Bảo biết khó lòng địch lại Như Ý Kim kiếm, lại vội vàng nhảy ra. Lâm Phong cười lớn một tiếng, cất bước dậm xuống, Thất Thái Nguyên thạch lại đánh vào mặt Linh Bảo.

Linh Bảo râu tóc đều dựng lên, tự biết kẻ địch khó đối phó đành phải mượn Yên La đại trận yểm hộ. Lâm Phong hét lớn một tiếng, trong tiếng nổ, Linh Lung Bảo Tháp chấn động mạnh, ngũ sắc hào quang lùi lại. Lâm Phong lác mình đến trước mặt Linh Bảo rút kiếm mà bổ.

Linh Bảo muốn mượn đại trận yểm hộ, nhưng Lâm Phong lại là người đầu tiên đến cửa thổ xuất ra Thất Thái Nguyên thạch nhằm giữa lưng Linh Bảo đánh cho Linh Bảo Thiên Tôn liêu xiêu đến phải cân đầu liên ba lần.

“Khá lắm Cực Lạc yêu đạo, thế không cùng người dừng lại” Linh Bảo Thiên Tôn bị mất thể diện, giận dữ đến chân thần sôi trào. Nhưng lại tự biết khó địch nổi Lâm Phong bèn vội vàng thu ngũ sắc kỳ lác mình một cái chạy vào trong cõi hỗn độn.

Lâm Phong cười gằn một tiếng, cũng cất bước vào trong hỗn độn.

Lại nói Đông Hoàng Thái Nhất vào Yên La đại trận, lượn quanh mấy vòng chỉ thấy Linh Bảo thu ngũ sắc kỳ nhằm hướng hỗn độn mà đi, làm sao khách khí liên lắc Đông Hoàng Chuông, đánh cho Linh Bảo lại bị té nhào.

Linh Bảo liên tiếp bị mất thể diện, lửa giận có thể đốt cạn ba sông bốn biển nhưng chỉ vội vàng trở mình đứng lên, bất chấp cùng Đông Hoàng so đo, xoay người hướng vào trong hỗn độn mà đi.

Lão Tử đuổi đến nơi, chỉ Thiên kiếm bổ vào mặt Đông Hoàng, lại xuất lên Kim Cương trạc (vòng tay) đánh vào Đông Hoàng Chuông. Đông Hoàng giận dữ: “Dám chèn ép ta như thế” Lấy tay mà chop, Tiểu Bạch long chỉ cảm thấy Nguyên Thần vừa động thì Kim Vũ phiến (quạt lông) đã bay lên trời mà đi.

Đông Hoàng cầm Kim Vũ phiến, phe phẩy mấy cái. Lão Tử lại càng hoảng sợ, vội vàng nhảy sang một bên nhưng lại không kịp thu hồi Kim Cương trạc bị quạt thu vào.

Thiên địa vạn vật, ai cũng biết trong Tiên Thiên ngũ hành, Ngũ sắc thạch chính là do Nữ Oa nung nung luyện Tiên Thiên ngũ hành mà sinh. Lại có Lâm Phong lập Cực Lạc đại giáo hậu thiên đệ nhất đại công đức, không có gì không đánh nổi, phi thường huyền diệu.

“Ngũ sắc thạch bị Cực Lạc giáo chủ dùng hậu thiên đệ nhất đại công đức luyện thành pháp khí trấn giáo, chính xác là huyền diệu phi thường, không có gì không đả rơi.” Lão Tử thấy bị thu Kim Cương trạc cũng không khỏi đau lòng, vội vàng xuất ra Thái Cực đồ, vận khởi pháp lực rung lên, một cái cầu vòng vàng kim cuốn về hướng Đông Hoàng.

Đông Hoàng thầm nghĩ: “Thái Cực đồ chính là pháp khí vô thượng khai thiên, có thể biến đổi sinh linh vạn vật. Chỉ có Như Ý Kim kiếm cùng Bàn Cổ phủ mới có thể cùng tranh đấu” Liên vội vàng nhảy sang một bên, xuất ra Kim Vũ phiến mà quạt.

Lão Tử rung cho Thái Cực đồ mở rộng đến cuốn lấy, nhưng lại lọt vào trong ngũ sắc hào quang.

Đông Hoàng thầm nghĩ: “Cực lạc giáo chủ điểm hóa Ngũ sắc thạch, đứng đầu Cực Lạc đại giáo, làm chủ tam giới sát phạt, chính là số trời. Lão quân lại dùng Nhân đạo để dè Thiên đạo là nghịch số trời. Mặc dù Kim Vũ phiến có huyền diệu mấy cũng không thể đánh rơi Thái Cực đồ. Có thể thấy được là nghịch thiên ắt khó nhọc, thuận lòng trời thì nhân hạ, kể cả là Hỗn Nguyên giáo chủ chúng ta cũng không thể nghịch.”

Chỉ ăm một tiếng nổ, thấy Ngũ sắc hào quang sôi động, Thái Cực đồ hóa thành một tòa kim kiều. Lão Tử râu tóc dựng ngược đứng ở trên cầu. Có điều Đông Hoàng mặc dù thuận lòng trời mà đến, mượn số trời để trấn áp Thái Cực đồ, nhưng Kim Vũ phiến cuối cùng vẫn thua một bậc nên trấn ép không được khai thiên thánh khí như Thái Cực đồ, bị Lão Tử phá vỡ xuất ra.

Lão Tử chịu đòn, bị mất thể diện trông có vẻ chật vật, phải vận hết bản lĩnh rung Thái Cực đồ, cuốn đến Đông Hoàng.

Đông Hoàng thấy Kim Vũ phiến cuối cùng vẫn yếu một bậc trấn áp không được bậc khai thiên thánh khí như Thái Cực đồ đành phải nhảy ra. Kim Vũ phiến lại quạt về hướng Lão Tử. Lão Tử dù sao cũng là bậc trưởng giáo chí tôn, như thế nào chịu năm lần bảy lượt để cho Kim Vũ phiến làm mất thể diện. Cũng đành vội vàng nhảy ra, hai vị thánh nhân người tới ta lui đều là lòng có e ngại, trong lúc nhất thời nhưng cũng chẳng phân biệt được cao thấp.

Lại nói bốn vị thánh nhân ở ải Thanh Long trước mặt tất cả giáo đệ tử không chịu thua kém ra tay hết mức. Tam giới tiên yêu Phật ma đều e sợ phải họa đến thân, đều đóng động phủ. Cửa chính không ra, cửa phụ không bước, mà ngay cả Ngọc đế cũng trốn vào trong Dao Trì chẳng quan tâm.

Thánh nhân tranh giành có số trời vận mệnh làm tăng giảm công quả, có điều đám thần tiên không đặc đạo đến hư không có khả năng suy đoán sao.

Lâm Phong đuổi theo Linh Bảo Thiên Tôn vào hỗn độn, vòng vo một hồi lại đến Nhân Giới.

Trong tam giới. Chỉ có Nhân Giới lớn nhất, do vô số tinh hệ vũ trụ tạo thành, vô biên vô hạn.

Lâm Phong nghiêm nghị quát: “Linh Bảo, ngươi không tuân số trời, không phân biệt nhân quả. Chống lại sư mệnh, ta hôm nay thế phải bắt ngươi đến Vô Lượng cung giao cho sư phụ xử lý.” Liền hất tay áo lên, một đạo Thất Thái Thần quang kích động ra nhằm hướng Linh Bảo mà đánh.

Linh Bảo cả giận nói: “Chúng ta đều là tam giáo nguyên thủ, đều đạt đến hư không. Ngươi làm gì có năng lực bắt ta. Sát kiếp nổi lên, tam giới sinh linh đều chung một tuyến sinh cơ. Ngươi tàn nhẫn hiếu sát, không đếm xỉa tam giới sinh linh, ta há có thể cho phép ngươi.”

Lấy tay mà bóp, trong bàn tay hiện ra Hồng hoang vũ trụ. Hàng tỉ ngôi sao ở trên hư không trong bàn tay thánh nhân giống như đồ chơi, bị đại pháp lực ép thành quả đấm đập vào Thất Thái Thần quang.

Trong tiếng nổ ầm ầm, hàng tỉ ngôi sao tan thành mây khói. Thất Thái Thần quang vô cùng vô lượng, đánh cho Linh Bảo Thiên Tôn lẫn lộn mấy vòng. Pháp lực của Linh Bảo tán loạn, quần áo xộc xệch, chật vật không thành bộ dáng, lửa giận đủ để đốt cạn ba sông bốn biển.

Lâm Phong vùng trường kiếm đến bờ, Linh Bảo vội vàng nhảy sang một bên cầm Hỗn Nguyên Kim thước đến đánh. Lâm Phong xuất ra Linh Lung Bảo Tháp hộ thân vạn pháp bất xâm nên cũng không để ý Linh Bảo đến đánh, giờ kiếm chém thẳng vào.

Linh Bảo vội vàng lại nhảy ra, chật vật tới cực điểm.

Lâm Phong cười to, “Ta chấp chương Cực Lạc đại giáo, chính là người làm chủ sát kiếp, xem ta như thế nào bắt ngươi.” Cất bước đi xuống, Thất Thái Nguyên thạch đánh vào mặt Linh Bảo.

Linh Bảo chống đỡ không lại bèn vận khởi thần thông, quát lớn một tiếng. Hư không mạnh mẽ run lên, vô số vũ trụ hóa thành một đám hỗn độn, Lâm Phong cười nói: “Đâu nghĩ ngươi còn là đạo môn chương giáo, dùng Nhân đạo áp chế đạo trời. Hôm nay sao lại cũng diệt sát hàng tỉ sinh linh làm việc thấp hèn còn cười ta ưa sát sinh vậy.”

Linh Bảo xuất lên Hồn Nguyên kim thước đánh tới lại bị Linh Lung Bảo Tháp đẩy ra. Trong lòng biết không cách nào ngăn cản, vội vàng lại nhảy ra, lắc mình một cái lại đi vào trong hỗn độn.

Lâm Phong theo đuổi không tha. Xuyên qua hỗn độn hồi lâu thì hiện ra một mảnh thiên địa, chính giữa có một tòa pháp đàn. Đó là Vô Lượng cung của Bàn Cổ Hồng Quân tổ sư, Linh Bảo xoay người chạy vào Vô Lượng cung.

Lâm Phong cũng đi vào theo thì thấy trên pháp đàn không có một bóng người, Linh Bảo đang an vị ngồi trên vị trí của thánh ở trước pháp đàn nhìn hắn cười gằn một tiếng, cũng không nhiều lời nói.

Lâm Phong cũng tự cười khẩy một tiếng, đến ngôi đệ nhất thánh vị ngồi xuống.

Cùng lúc này, Đông Hoàng và Lão Tử cũng trước sau mà đến, đều tự vào thánh vị rồi nhìn nhau cũng không nhiều lời nói.

Chẳng bao lâu sau, lần lượt Nguyên Thủy thiên tôn và Bà La hai thánh cũng đến.

Nguyên Thủy thiên tôn cùng bốn vị giáo chủ chào hỏi rồi cũng vào thánh vị.

A Di Đà Phật nhìn Lâm Phong tụng niệm đạo âm: “Giáo chủ hữu lễ.” Lại cùng tam thanh thánh nhân và Đông Hoàng Thái Nhất chào qua rồi cũng vào thánh vị.

Vô Thiên nhưng lại không nói một lời, vào thánh vị liền nhắm mắt trầm tư.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hoặc là một ngày, cũng có thể là một năm. Hư không chấn động, trên pháp đàn hiện ra một đạo nhân, đúng là khai thiên Bàn Cổ chân nhân, Hồng Quân tổ sư.

Bảy thánh vội vàng đứng dậy bái lạy.

Bàn Cổ nói: “Hôm nay là bảy thánh cùng đến, chính hợp số trời. Đại đạo của ta đã từ lúc hỗn độn mở ra, phát dương địa thủy hỏa phong. Hiện để các người là Hồn Nguyên Đại La Kim Tiên. Lệnh cho các người thuận mệnh trời cho hết sát kiếp, không được sai sót.”

Bảy thánh vội vàng tuân pháp chỉ bái lạy, sau đó mới ngồi vào thánh vị.

Bàn Cổ nói: “Hôm nay là sát kiếp nổi lên, tam giới tiên phàm đều phải qua hết sát kiếp mới hợp số trời.”

Chúng thánh đều nói: “Lệnh của sư phụ không dám không nghe”

Bàn Cổ lại nói: “Các người đều là tam giáo nguyên thủ, nên thuận lòng trời ứng kiếp, không thể chậm trễ.”

Chúng thánh lại tuân pháp chỉ.

Bàn Cổ không hề nói nhiều, hóa thân thành hư không đi về nhập đạo.

Linh Bảo nhìn về phía Lâm Phong, cười khẩy một tiếng, cũng không nhiều lời nói, đứng dậy ra khỏi Vô Lượng cung trở lại Ngọc Thanh thiên.

Lão Tử cùng Nguyên Thủy trầm mặc không nói, cũng đứng dậy tất cả trở lại Huyền Đô và Thượng Thanh thiên mà đi.

Lâm Phong thở dài: “Sát kiếp đã đến, nhân quả lộn xộn không phân biệt, nhưng lại khó có thể nói rõ ràng.” Không hề nói nhiều, thông dong trở lại Hồng Mông thế giới mà đi.

Đông Hoàng cũng nhìn Vô Thiên cười gằn một tiếng, trở lại Đông Hoàng cung cũng đi.

Lại nói trước ải Thanh Long bởi vì là Lão Tử cùng Linh Bảo bị mất thể diện mà mất khí vận, Tiểu Bạch long Ngao Liệt dẫn đầu thủy quân tứ hải lại có thêm Cực Lạc giáo môn hạ đệ tử phụ tá, một trận phá được ải Thanh Long chém giết Đại Đường binh tướng máu chảy thành sông, thấy ngã trăm vạn dặm. Hàng tỉ oan linh dưới phủ kín đất, trên thì oán khí bay thẳng lên trời cao, chấn động mặt trăng mặt trời.

Có điều là hôm nay sát kiếp đã đến, Ngọc đế đã sớm tránh ở trong Dao Trì chẳng hề quan tâm, e sợ cho họa đến bản thân.

Tiểu Bạch long hạ được ải Thanh Long, đường binh ba tháng, hùng tâm đại chấn, liền lại xua binh thẳng đến ải Chu Tước. Lí Hạo được báo cũng chẳng vội vàng dẫn một đám tà ma ngoại đạo thuộc hạ ở trước ải Chu Tước triển khai trận thức, cùng Ngao Liệt một so tài.

Trước trận hai quân đột nhiên Phật quang chiếu khắp, âm Phật lượn lờ. Lí Hạo kinh ngạc, lập tức mừng rỡ: “Đức Phật nam mô A Di Đà Phật thượng sư đã hạ xuống phàm trần, nhanh chóng thiết lập hương án nghênh đón.”

Không bao lâu sau, đứng đầu vạn Phật A Di Đà Phật hạ xuống phàm trần, Lí Hạo vội vàng bái lạy. Phía sau là một đám tà ma ngoại đạo được Phật quang tẩy rửa thu thập. Tội lỗi đã giảm đi không ít, cũng đang cuống quýt bái lạy.

A Di Đà Phật hạ xuống phàm trần, ngồi trên lô bông, cũng không nói nhiều lời. Không bao lâu sau, Ma giới Đại thánh Vô Thiên cũng hạ xuống phàm trần. Hai vị giáo chủ đều gật đầu, cũng không nói nhiều lời liền ngồi trên lô bông làm cho Lí Hạo cùng một đám tà ma thuộc hạ không đoán được đang nghĩ gì.

Tiểu Bạch long thấy hai vị giáo chủ Bà La giáo hạ xuống phàm trần, lập tức quá sợ hãi. Vừa mới thăm kêu không ổn đã có đồng tử báo lại, Đại sư tỷ Lâm Mị tới gặp. Ngao Liệt vội vàng ra đón, chỉ thấy Cửu Vĩ Hồ Lâm Mị mặc bộ quần áo lụa cực kì diễm lệ. Chân thành mà nói thì chính xác là làm điên đảo chúng sinh. Chỉ nhìn thấy mà một đám nam nhân môn hạ đệ tử Cực Lạc giáo đã âm thầm nuốt nước miếng. Nhưng mà Lâm Mị lại có một vẻ uy nghiêm, làm cho người không dám trực tiếp thẳng.

Tiểu Bạch long vội hỏi: “Đại sư tỷ sao đến?”

Lâm Mị nói: “Hôm nay là sát kiếp nổi lên, trước ải Chu Tước sẽ có một hồi nhân quả quan hệ đến sinh tử tồn vong của đệ tử giáo ta. Chưởng lão Đại lão gia cùng Thái Nhất lão sư sắp hạ xuống phàm trần. Sư đệ nhanh chóng thiết lập hương án nghênh đón sư phụ, không thể chậm trễ.”

Tiểu Bạch long không dám chậm trễ, vội vàng dâng hương thiết án. Không bao lâu sau, Lâm Phong cùng Đông Hoàng Thái Nhất trước sau đều hạ xuống phàm trần. Cực Lạc giáo môn hạ đệ tử liền bước lên phía trước khấu kiến. Nhị vị giáo chủ ngồi trên lô bông, chúng đệ tử thì đứng nghiêm bên dưới, chỉ có Thái Y và Nghê Thường ngồi ở bên người Lâm Phong.

Lâm Phong nói: “Từ trong Hỗn Độn, đạo huyền nổi lên. Từ khi sư phụ khai thiên đến nay, đã đủ chín chín tám mươi mốt ức năm, chính hợp đại thừa quy nguyên. Hôm nay là sát kiếp nổi lên, nhân quả đã kết từ cuộc chiến thượng cổ yêu ma đều giải quyết ở trước ải Chu Tước. Trước tạm cùng hai vị giáo chủ Bà La đã đầu một hồi, giờ lại làm cho đến cùng.”

Đông Hoàng nói: “Phải đó” Lập tức hai vị thánh nhân đứng dậy xuống khỏi lô bông.

Hai thánh Bà La cũng biết này trường nhân quả này quan hệ đến tất cả sinh tử tồn vong cáo giáo nên không dám chậm trễ, cũng đứng dậy xuống lô bông.

Lâm Phong nói: “Cuộc chiến yêu ma, Bà La nhất giáo đã rời khỏi tam giới. Hôm nay là sát kiếp nổi lên, hai vị giáo chủ còn muốn làm việc dập lửa là chuyện nghịch thiên mang họa cho môn hạ đệ tử, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Vô Thiên nói: “Giáo chủ đừng vội nhiều lời, hôm nay trước ải Chu Tước cho hai giáo làm hồi kết thúc nhân quả. Trước tạm lĩnh giáo bản lĩnh của giáo chủ.”

Lâm Phong cười to nói: “Rất tốt.” Cầm Như Ý Kim kiếm nhắm ngay vào mặt mà đánh.

Vô Thiên vội vàng vung tay lên hiện ra Huyết Hà sát trận, lắc mình một cái đi vào trong trận, Lâm Phong vung kiếm vào theo.

Đông Hoàng bấm tay bắt quyết, trên đầu hiện ra Đông Hoàng Chuông liền phát lực mà lắc. Tiếng chuông réo rất du dương, chấn động trời cao, nhằm A Di Đà Phật chụp xuống.

A Di Đà Phật bấm tay bắt quyết, mười hai đài sen hiện lên đỉnh đầu ngăn cản Đông Hoàng Chuông. Thái Nhất xuất ra Thất Bảo Tỏa Ma kính rồi phát lực thúc giục, một đạo bạch sắc kiếm quang bắn về phía A Di Đà Phật.

A Di Đà Phật dùng tay khê vẩy, một đóa bạch sắc hoa sen ngăn lại Thất Bảo Tỏa Ma kính, chỉ thủ chó không tấn công.

Thánh nhân đã ký thác hư không nên vạn kiếp không thành ma, chẳng phân biệt được cao thấp. Đơn giản chỉ là vì nhân quả liên quan mà phải nghịch số trời. Chỉ còn chờ đến pháp bảo cung các ảnh hưởng các nhân tố khách quan mới có thể phân cao thấp.

A Di Đà Phật chỉ thủ chó không tấn công, Thái Nhất thực sự không làm gì được.

261. Chương 80 : Toàn Thư Hoàn (Hết Trọn Bộ)

Hôm nay trước ải Chu Tước thánh nhân hai giáo hạ xuống phạm trần. Tái hiện Huyết Hà sát trận nên Lâm Phong tất nhiên là quen thuộc.

Cất bước vào sát trận, ngập trời huyết lãng cuộn cuộn đùng đùng, đồn dập gào thét giống như đến ngày tận thế. Âm phong nổi tiếp nhau ủa đến làm cho khắp cả người phát lạnh.

Lâm Phong quát lên phát lực, trên đỉnh hiện ra Linh Lung Bảo Tháp, Huyền Hoàng khí thổi ngược xuống đẩy lùi huyết vụ.

Lâm Phong cả người lắc lư búng tay bắt quyết làm huyết vụ xung quanh tản ra. Trên Huyết hà (sông máu) hiện ra Vô Thiên chân nhân. Lâm Phong nói: “Giáo phaid Bà La đã rút khỏi tam giới, lại dùng ma hóa Phật thay mặt đời làm việc đó là việc nghịch thiên. Kiếp vận nổi lên cuối cùng tất rơi vào tai họa, hãy mau trở về Hỏa Vân Động tranh cho bị mất thể diện”

Vô Thiên cười khẩy nói: “Lại muốn so cao thấp, rồi hãy tính tiếp”

Lâm Phong không nói nhiều, xuất ra Thất Thái Nguyên thạch đánh ngay vào mặt.

Vô Thiên há miệng phun ra một pho tượng huyết sắc hoa sen khoảng trăm trượng để đỡ, lại bị Thất Thái Thần quang đánh vỡ. Vô Thiên nhảy sang một bên vung tay áo, một huyết lãng (song máu) cuốn về phía Lâm Phong.

Lâm Phong cất bước lên trên trường kiếm bỏ xuống. Linh Lung Bảo Tháp ngoài trừ tam đại pháp khí còn không gì có thể phá, cái huyết lãng này làm sao có thể đả thương được hắn.

“Thằng nhãi này được lão sư khai thiên cho đỉnh cấp pháp khí, lại có Linh Lung Bảo Tháp đại công đức phò tá, vạn pháp bất xâm, thực là khó đối phó.” Vô Thiên liền chuyển thân trốn vào trong huyết lãng.

Lâm Phong cười lớn một tiếng. Trường kiếm bỏ xuống như xé trời nện xuống huyết lãng. Kiếm chém tới đâu thì Vô Thiên lẩn nhanh như chó nhà có tang, né trái tránh phải rất chặt vật.

Lâm Phong chuyển qua vài cửa trận rồi quát lên phát lực. Một luồng Hồng Mông tử giáng xuống phương vị Thất Sát. Một tiếng nổ vang mà phá được Huyết Hà sát trận. Vô Thiên kinh hoàng vội vàng bắt quyết thu lại Huyết Hồn Phiên rồi phá vỡ hư không nhằm hướng Hỏa Vân Động mà đi.

A Di Đà Phật thấy Huyết Hà sát trận bị phá, Vô Thiên bỏ chạy thì cũng niệm đọc Phật hiệu, rời khỏi Đông Hoàng đi về phía thế giới cực lạc.

Lâm Phong cùng Đông Hoàng cũng không tham gia cuộc tranh giành của môn hạ đệ tử đều tự trở về Hồng Mông thế giới và Đông Hoàng cung.

Tiểu Bạch long tinh mắt thấy Huyết Hà sát trận bị phá liền vội vàng hỏi Cửu Vị Hồ Lâm Mị. Lâm Mị vận khởi pháp lực Nguyên Thần liền hiểu thấu số trời. Mắt thấy hai Vị lão sư phá Huyết Hà sát trận, Ma Môn vận số đã tận nên không còn do dự lập tức hạ lệnh xua binh công phạt.

Lập tức Tiểu Bạch long ra lệnh một tiếng, môn hạ đệ tử Cực Lạc giáo xông tới chém giết đám tà ma ở trước chỗ Lí Hạo ngồi. Dương Tiễn vận khởi Huyền Công, thi triển thần thông toàn thân quạt lớn mà phát lực đem vài tà ma ấn vào Luân Hồi.

Một cái hắc cầu vòng phá vỡ hư không cuốn tới, đó cũng là Ma vương Xi Vưu. Bỗng nghe trong hư không một tiếng hét to, một cái thanh sắc cầu vòng cuốn về hướng Xi Vưu lão ma, đó là Vu tổ Tàn Xuyên lạng

yên tham cứu tạo hóa thì thấy được một tia thiên cơ. Trong lòng biết trước ải Chu Tước chính là nơi chấm dứt nhân quả đã kết từ trận chiến thời thượng cổ yêu ma, chỉ lúc đó mới có thể vượt qua sát kiếp.

Lập tức là đệ tử hai giáo trước ải Chu Tước thi triển trận hạo kiếp chưa từng có. Từ thời trận chiến thượng cổ yêu ma, nhân quả yêu ma hai tộc đều kết ở trước ải Chu Tước. Lại có một tiếng đạo hiệu, một đạo độn quang hạ xuống, người đến là Đông Hoa thượng tiên, cùng Vu tổ Tần Xuyên và Nhị Lang chân quân Dương Tiễn chung sức đánh Xi Vương lão ma.

Thánh nhân tranh giành, chính là cuộc tranh vận trời số mệnh.

Lâm Phong chưởng quản Như Ý Kim kiếm, số mệnh kéo dài. Vô Thiên bị mất vận khí, kiếp số tất nhiên là đổ xuống đầu môn hạ đệ tử. Vu tổ Tần Xuyên và Đông Hoa thượng tiên cùng Xi Vương lão ma đều có nhân quả chưa xong, tất nhiên là cần có một trường chém giết. Kiếp số đã lên, chỉ có qua khỏi sát kiếp mới có thể an thân nên không hề giữ chút lưu tình.

Dương Tiễn vận chuyển Huyền Công toàn thân biến hóa nhanh chóng cao lên ngàn trượng. Đứng cao chọc trời mà chụp một cái nắm lấy Ma giới Đại hộ pháp Hắc Bào trong tay. Hai tay xiết chặt, Hắc Bào quát to một tiếng mà thành tro bụi tan đi, đến nửa điểm chân linh cũng không còn lưu lại. Cự Hạt cùng Huyết Ma mắt thấy không ổn, vội vàng xuất độn quang định trốn.

Dương Tiễn hét lớn một tiếng: “Chạy đi đâu.” Rồi phóng lên trên đuổi tới sau lưng, vận khởi thần thông chụp luôn Cự Hạt cùng Huyết Ma, chế ngự Nguyên Thần mà ném cho lão Chí Minh đang chạy theo sát.

Lý Hạo thấy tình thế không ổn vừa muốn độn quang, bỗng nghe được một tiếng nổ dữ dội vang lên. Một cái cầu vòng vàng hạ xuống, nhoáng một cái đã biến thành một cột chống trời. Đương đầu với với bổng này Lý Hạo bị đánh cho thần hình cụ diệt. Hai khóa xá lợi tử to bằng cái bát nhảy ra liền bị một cánh tay lớn lẳng không nện xuống đập thẳng vào một đám tà ma đang sợ choáng váng.

“Yêm lão Tôn đã tới” Tiếng cười quái dị vang lên, Hầu tử lộn một cân đầu tới, vung tay lên đem hai khóa xá lợi mất chân linh ném cho Thạch Cơ đến sau. Lại vung Kim Cô bổng, tiện tay đánh giết vài tên tà ma.

Lập tức khí thế của Cự Lạc môn đại thịnh, đem một đám tà ma dưới trướng Lý Hạo giết cho máu chảy thành sông. Binh tướng quận Nam Hải cũng tan rã nên bị một đòn mất ải Chu Tước.

Xi Vương lão ma thấy tình thế không ổn liền đâm vờ một thương, bức Tần Xuyên tránh ra định chạy. Đông Hoa thượng tiên quát: “Chạy đi đâu, đạo huynh nhanh chân” Từ trên không một xích y đạo nhân hạ xuống, ngăn cản đường chạy của lão ma. Đó là đại thân ngoại hóa thân thứ hai của Đông Hoa thượng tiên liền cùng Tần Xuyên và chân thân của Đông Hoa thượng tiên vây quanh Xi Vương lão ma.

Có điều lão ma này tung hoành từ thời thượng cổ Hồng hoang, uy danh chấn động tam giới, pháp lực Thông Thiên triệt địa. Muốn bắt được lão ma này tuyệt đối không phải chuyện dễ. Để tránh dèm dãi lắm mồm, Tiểu Bạch long vội vàng kêu một tiếng: “Đại sư huynh.” Rồi ném Kim Vũ Phiến ném đến.

Dương Tiễn nghe được liền tiếp Kim Vũ Phiến vận khởi Huyền Công quát một cái. Lão ma lóe lên né tránh mà không kịp, bị lọt vào trong ngũ sắc hào quang.

Đông Hoa thượng tiên trong lòng thầm than, “Cự Lạc giáo chủ được thánh mẫu nương nương bảo hộ, chưởng quản Như Ý Kim kiếm, lập ra môn phái lớn Cự Lạc. Điểm hóa được Ngũ Sắc thạch, sau này ắt thêm đệ nhất đại công đức, quả thật uy lực khó lường. Khi kiếp nạn đến tất Bà la giáo phải làm rơi vào tai họa”

Trước mắt không nói đến chuyện thuộc hạ Tiểu Bạch long là Thanh Long quan chính đồn binh mã. Lại nói Dương Tiễn đem Xi Vương lão ma lên Hồng Mông thế giới, tới gặp Lâm Phong. Lâm Phong chỉ một ngón tay giải cầm chế cho lão ma. Đôi mắt lão ma đảo lảo liên đang suy nghĩ làm sao có cơ hội trốn, Lâm Phong lại nói: “Kiếp số đã đến, nghiệt súc nhà ngươi nhân quả quần thân, không được thoát kiếp. Tất phải chịu hình phạt ngũ mã phanh thây đó.”

Lão ma vừa nghe lập tức hoảng sợ hồn bay phách lạc bất chấp mọi thứ xuất độn quang định bỏ chạy.

Lâm Phong cười lạnh một tiếng, búng một ngón tay. Lão ma chưa kịp ra khỏi Cự Lạc tiên phủ liền rơi xuống, Lâm Phong dặn dò: “Đem lão ma giải đến Hỏa Vân cung.”

Dương Tiễn tuân lệnh áp giải lão ma đến Hỏa Vân cung, thấy Tam Hoàng thánh nhân bèn nói: “Phụng lệnh chưong giáo Đại lão gia đệ tử đưa Xi Vưu đến chờ đợi ba vị Thánh hoàng xử trí.”

Hiên Viên Thánh hoàng nói: “Từ thời trận chiến thượng cổ yêu ma, Thái Thanh thánh nhân lập Nhân giáo, chấn hưng Nhân giáo làm nhân quả dây dưa đã qua trăm triệu năm. Hôm nay là kiếp vận nổi lên, Xi Vưu lão ma phải chịu hình phạt ngũ mã phân thân”

Lão ma kêu to: “Xin tha mạng”

Dương Tiễn cười gằn nói: “Đồ lão ma nhà ngươi làm nhiều việc ác. Còn muốn lưu lại được tánh mạng sao”

Hiên Viên Thánh hoàng lệnh đồng tử điều khiển Ngũ Thất Hình Thái Long Mã khác nhau đến. Xi Vưu vừa thấy, lập tức sợ đến hồn bay lên trời. Nguyên Ngũ Thất Long Mã này chính là tọa kỵ thay cho người đánh xe của Tam Hoàng thánh nhân, đặc biệt khắc với Xi Vưu lão ma. Bởi vậy mới có cái kết quả này.

Hiên Viên Thánh hoàng lệnh cho đồng tử đem lão ma cột lên Long mã. Lập tức một tiếng pháo vang lên, Xi Vưu lão ma bị năm xe xé xác. Một pho tượng Nguyên Thần nhảy ra, Hiên Viên Thánh hoàng chỉ Thiên kiếm đem Nguyên Thần cũng chém ngay dưới thân kiếm mà hóa thành tro bụi bay đi.

Dương Tiễn sau khi từ biệt ba vị Thánh hoàng, lại trở về trước ải Chu Tước.

Sau khi chinh đồn binh mã ba tháng. Tiểu Bạch long nhỏ trại xuất phát thẳng đường đến dưới thành Trường An rồi mới hạ trại.

Lại nói tới sau trận chiến thượng cổ yêu ma, Bà La giáo rời khỏi tam giới, lại không có tiên thiên linh bảo trấn áp số mệnh nên dần dần số trời yếu đi. Kiếp vận nổi lên khó tránh khỏi, bởi vậy mới có việc Vô Khổ đạo nhân đi đến tận phương Tây dùng ma hóa Phật làm công quả.

Hôm nay là kiếp vận nổi lên, Bà La giáo mất khí vận gặp họa diệt giáo, hai vị giáo chủ há cam chịu, phải vì môn hạ đệ tử đấu tranh một đường sinh cơ.

Thế giới cực lạc, Lôi Âm bảo tự.

A Di Đà Phật ngồi trên mười hai đài sen, ba nghìn Phật đà có tôn vị được Phật quang chiếu khắp, tiếng tụng kinh vang dội thật là một cảnh tượng trang nghiêm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, dường như là một năm, lại giống như là vĩnh hằng, A Di Đà Phật nói: “Tiên không phải tiên, ma không phải ma, trên Kim Thư bằng thấy chân linh. Yêu không phải yêu, Phật không phải Phật, trong Ngọc Diệp lục gặp lại bản tâm. Kiếp số đã đến, cực lạc không phải cực lạc, đại đạo Hồn Nguyên, chính là tịch diệt hư không. Không vào tịch diệt vẫn như ở trong kiếp nạn. Các người ở dưới thành Trường An còn có một hồi công quả cuối cùng, vượt qua sát kiếp, mới thấy kết cục”

Lập tức đóng cửa Tây Thiên cực lạc, ba nghìn Phật đà tất cả đều đến dưới thành Trường An.

Thượng Thanh thiên, Di La cung.

Ban đầu Thiên tôn cùng Lão Tử hai vị giáo chủ ngồi đối diện nhau hồi lâu, rồi Nguyên Thủy nói: “Kiếp số đã đến, dưới thành Trường An sắp có một hồi công quả cuối cùng để chấm dứt. Bởi vì Cực Lạc giáo chủ gặp kiếp vận mà đứng lên, lập ra Cực Lạc đại giáo. Đến giờ là hai giáo cùng kết thúc nhân quả. Đáng tối cao Thượng Đế do gặp kiếp vận mà sinh, nổi danh trên bảng Kim Thư, vậy muốn làm phiền đạo huynh đi một chuyến.”

Lão Tử nói: “Được” Lập tức ra khỏi Di La cung, xuống khỏi ba mươi ba tầng trời đến Dao Trì.

Hạo Thiên Thượng Đế từ sau trận đại chiến thượng cổ yêu ma liền leo lên ngôi vị Ngọc đế, trăm triệu năm chỉ tĩnh tu Huyền Khung đại pháp, đạo hạnh thần thông cao thâm không thể dò được, không dính nửa điểm nhân quả. Đến như năm đó Hầu tử đại náo Thiên đình, cũng không tự mình ra tay.

Hôm nay sát kiếp nổi lên bèn dứt khoát trốn đến trong Dao Trì không nghe không hỏi chẳng quan tâm. Vốn tưởng rằng không dính nhân quả thì sẽ tự nhiên vô sự. Có điều không đợi tới Hồn Nguyên, không ký thác hư không thì làm sao xoay chuyển được số trời. Tạo Hóa chi đạo khiến lòng vừa mới có chỗ động, bấm tay tính toán thì đúng là có đại họa lâm đầu. Nhưng mà lại không nắm được điểm quan trọng, không rõ họa từ đâu thì lập tức quá sợ hãi.

“Không ổn, cũng là bị người tính kế.” Ngọc đế không kịp cùng Vương Mẫu phân trần, liền thân hóa thành bạch cầu vòng nổi lên ra khỏi Dao Trì đi về hướng đông. Không nghĩ vừa mới bay lên đã thấy hư không chấn động, trước mặt một đạo nhân ngăn cản đường đi mà nói: “Thượng Đế chạy đi đâu?” Đúng là chí tôn Nhân giáo thánh nhân Thái Thượng Lão Quân.

Ngọc đế lấp bắp kinh hãi, nói: “Đạo huynh vì sao ngăn ta?”

Lão Tử nói: “Bởi vì là kiếp vận gặp lên, Thượng Đế gặp kiếp vận mà sinh, trên Kim Thư bằng có tên nên đặc biệt đến tiền đưa Thượng Đế một chuyến.”

Ngọc đế kinh hãi nói: “Ta từ thời hỗn độn chia ra đã ngồi trước Tổ Sư nghe giảng đạo. Trải qua yêu ma đại chiến, chưa dính nửa điểm nhân quả, đạo huynh nói như thế nào đây?”

Lão Tử nói: “Không đạt được Hỗn Nguyên, không rõ nỗi Tào Hóa chi đạo. Đó là Thượng Đế phúc mỏng, đại kiếp nạn qua đi vẫn còn có trăm triệu năm thanh tĩnh, Thượng Đế chớ có cố chấp”

Ngọc đế lạnh lùng nói: “Ta từ trong Hỗn Độn đã tu thành đạo nên không còn trong kiếp số. Ngài mặc dù đã ký thác hư không, cũng không thể lẩn ta.” Nói rồi lập tức phát lực, cả không gian rung mạnh, khắp Thiên giới sụp đổ trong tiếng ầm ầm mà hóa thành một đồng hỗn độn. Lập tức lại hóa ra một trận Thủy Hỏa phong như cơn song dữ ập đến, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Dao Trì Kim Mẫu cũng hô một tiếng dịu dàng, bàn tay trắng nõn múa may liên tục. Thủy Hỏa phong lập tức quay cuồng tựa như sắp phá vỡ trời đất.

Lão Tử thở dài: “Huyền Khung đại pháp quả thật bất phàm.” Liền bấm tay bắt quyết làm hiện lên Thái Cực đồ để ngăn cản Thủy Hỏa phong. Rồi ngồi xuống ngũ sắc Tinh Kiều (cầu làm từ sao) bắc ngang không trung mà yên vị không thay đổi, sau đó đè nén Thủy Hỏa phong xuống dưới, lập tức hóa ra Lương Nghi Tứ Tượng, sinh ra vạn vật.

Lão Tử rung Thái Cực đồ, cuốn lấy Ngọc đế kéo tới. Tay hóa thành Thiên kiếm chém thân thể Ngọc đế còn Nguyên Thần áp vào Luân Hồi. Dao Trì Thánh Mẫu quá sợ hãi vội vàng xoay người rời đi. Lão Tử vung tay bắt quyết quát lên: “Đi.” Thiên kiếm hóa thành một cái bạch cầu vòng cũng chém Dao Trì Thánh Mẫu, chân linh bị ép vào Luân Hồi.

Lại nói là kiếp số đã đến. Dưới thành Trường An có hai giáo cùng nhau kết thúc nhân quả cực lạc. Ba nghìn Phật đà Tay Thiên cùng môn hạ Kim tiên Tam Thanh tất cả đều xuống Trường An Đại Đường.

Môn hạ đệ tử Cực lạc giáo cũng đầu nhập hết làm thuộc hạ dưới trướng Tiểu Bạch long. Mà ngay cả sáu vị Dao Trì tiên nữ vẫn một mực ở Cực Lạc tiên phủ tĩnh tu cũng xuống phạm trần để tùy thời vượt qua sát kiếp.

Bởi vì có những người thần thông quảng đại như Dương Tiễn, Hầu tử, Tần Xuyên cùng Đông Hoa Thượng tiên làm chỗ dựa nên Tiểu Bạch long khí thế hào hung, dưới chân thành Trường An mở trận thể mời môn hạ Tam Thanh cùng Tây Thiên Phật đà đấu pháp. Nhưng lại để chết sáu vị công chúa của Ngọc đế.

Ở Cực Lạc tiên phủ, Thất công chúa cả kinh nói: “Không tốt, sao lại để phụ hoàng, mẫu hậu cùng sáu vị tỷ tỷ gặp kiếp số” Lập tức lệ tuôn đầy mặt nói với Lâm Phong: “Phụ quân ký thác hư không, sao lại không biết phụ hoàng sẽ gặp nạn?”

Lâm Phong thở dài: “Số trời như thế, ta làm thế nào có thể chống lại được, chỉ phí công mà thôi.”

Thất công chúa trợn ngược mắt ngọc lên mà nói: “Thánh nhân đích thực là vô tình. Ta tự mình đi vì sáu vị tỷ tỷ để báo thù.”

Lâm Phong nói: “Kiếp số chỉ vì nhất niệm mà sinh, ta cũng không ngăn nài”

Thất công chúa hừ một tiếng cũng không nghe khuyên ngăn mà hóa thân thành xích cầu vòng (đồ), ra khỏi Cực Lạc tiên phủ.

Tam Bích tỷ muội cùng Thất công chúa có tình thâm tử muội nên cũng không phải nói nhiều đều ra khỏi Hồng Mông thể giới, hướng về thành Trường An hạ xuống.

Cửu Vĩ Hồ Lâm Mị biết bốn vị sư muối đến dưới thành Trường An thì kinh hãi, vội vàng mang môn hạ đệ tử Cực Lạc giáo nghênh đón. Đôi mắt xinh đẹp của Thất công chúa tràn đầy sát khí, cũng không nhiều lời mà tới trước trận tiền chỉ muốn cùng Thích Già không chết không thôi.

Trong thành Trường An.

Nhiên Đăng nói: “Hôm nay Cực Lạc giáo mẫu hạ xuống phàm trần, ắt là có chuyện xấu phát sinh.”

Di Lạc nói: “Cực Lạc giáo mẫu không chứng được Hồn Nguyên, Hoan Hỉ Phật tổ có thể tự mình đến ứng phó.”

Thích Già thầm nghĩ: “Cũng là tự gây tai họa, Cực Lạc giáo mẫu khẳng định không chịu thôi, nên ta không thể nương tay. Có điều lại kết tiếp thêm nhân quả lớn lao, rồi đến mất mạng trong tay Cực Lạc giáo chủ. Thôi, số trời như thế, nghịch cũng không nghịch được, nhưng lại cũng không thể để mất thể diện, vô duyên có làm trò cười cho người ta” Lập tức đến trước cổng thành nói: “Trong kiếp số, chỉ có người căn cơ nông cạn mới phải ứng kiếp. Bốn vị giáo mẫu hiểu rõ đạo tạo hóa, sao lại một mực khẳng khái cố chấp như vậy”

Thất công chúa cả giận nói: “Thích Già, ngươi giết sáu vị tỷ muội của ta, thể không cùng ngươi dừng tay” Liên vung tay lên hiện ra Thiên Thương Cầm. Năm ngón tay liền gãy, vô số kiếm quang màu đỏ ào ào gào thét, đánh về phía Thích Già.

Tam Bích tỷ muội cũng mỗi người xuất ra Tử Long Tiêu, Kim Thư, Ngọc Điệp nhằm hướng Thích Già.

Trong Tiên Thiên thập đại thánh khí, trừ sáu vị thánh nhân mỗi người đều có một cái, còn lại là Thiên Thương Cầm, Tử Long Tiêu, Kim Thư Ngọc Điệp đều ở trong tay Thất công chúa cùng tam Bích tỷ muội, há lại bình thường được sao.

Thích Già không dám chậm trễ, vội vàng hiện Kim thân, tám đầu mười sáu cánh tay tất cả đều cầm hàng ma pháp khí ngăn cản thánh khí của Thất công chúa cùng tam Bích tỷ muội rồi niệm Phật hiệu mà nói: “Bốn vị giáo chủ dừng cố chấp. Xin mau mau thôi lui, nếu như quyết bức bách đừng trách lão tăng không lưu tình”

Bích Vân tiên tử quát: “Khá lắm Thích Già, ta lại muốn biết một chút về bản lĩnh của ngươi có gì”

Thất công chúa hai tay kết ấn, ra sức quát lớn. Hư không rung lên mạnh mẽ, kiếm quang màu đỏ vừa chuyển đã kết thành một đạo Tử Sắc Vân Lô màu đỏ đen đánh vào chân thân của Thích Già.

Thích Già cũng đánh ra chân hỏa, không hề cố kỵ Lâm Phong nên ra sức quát lớn, đang muốn thi triển thần thông làm cho Thất công chúa cùng tam Bích tỷ muội cùng nhau phải ứng kiếp số. Lại thấy hư không mở rộng ra, một cái cầu vòng vàng kim đánh đúng ngay vào mặt Thích Già. Một đạo nhân từ trong hư không đến, đúng là Hồng Mông Cực Lạc thánh nhân Lâm Phong.

Lâm Phong thở dài: “Chẳng chịu nghe ta nói, tiếp xúc vào nhất niệm là lại để cho nhân quả quán thân”

Thất công chúa cùng tam Bích tỷ muội mừng rỡ nói: “Phu quân lại cũng không phải vô tình.”

Thích Già lại bị hoảng sợ tưởng hồn bay lên trời, vội vàng buông tha Thất công chúa cùng tam Bích tỷ muội định trốn. Đã thấy một cái cầu vòng từ khí Hồn Độn từ ba mươi ba tầng trời hạ xuống ngăn cản cầu vòng vàng kim.

Sau đó sắc trời mở rộng ra, Thượng Thanh Khai Thủy Khai Tôn hạ xuống phàm trần nói: “Cực Lạc giáo chủ, ngươi không thuận số trời, dựa vào thần thông làm loạn nhân quả. Chúng ta đều là đứng đầu tam giáo, há có thể dung túng cho ngươi” Sau đó Lão Tử, Linh Bảo, Vô Thiên, A Di Đà Phật trước sau đều hạ xuống phàm trần.

Lâm Phong thở dài: “Ta từ trong sát kiếp nổi lên. Cũng vì không thể ngồi xem thân nhân cốt nhục ứng kiếp số. Hiện giờ dưới thành Trường An có hai giáo phái cùng Cực Lạc đại giáo của ta kết thúc công quả, tự nhiên phải lĩnh giáo đạo của các vị giáo chủ”

Một tiếng chuông vang lên, Đông Hoàng Thái Nhất đã hạ xuống phàm trần. Môn hạ đệ tử Cực Lạc giáo vội vàng bái lạy Đông Hoàng Thái Nhất, Lâm Phong nói: “Đạo huynh lại đây.”

Thái Nhất nói: “Môn hạ đệ tử phải hết sát kiếp nên không dám không đến.”

Lâm Phong nói: “Phải đấy”

Lúc đó hai vị giáo chủ đứng dậy bước xuống khỏi Lô Bồng (cỏi Bồng Lai), Nguyên Thủy nói: “Thiên Địa Vô Cực, đại đạo về một. Nhân thể muốn lĩnh giáo Cực Lạc đạo huynh một phen sự to lớn của Tứ Thánh chỉ đạo.”

Lâm Phong nói: “Không dám chậm trễ .” Hai tay nhất xiết lại liền hiện ra Thiên La tứ kiếm. Trong hư không lập tức sát khí bốc lên, xuất hiện bốn lá cờ cửa trận. Thiên La tứ kiếm mỗi cái ứng với một cửa. Lay đi lắc lại liền phân biệt hóa thành xích, bạch, thanh, hắc bốn đạo nhân. Xích y đạo nhân cầm trong tay Kim Vũ phiến (quạt lông vàng). Bạch y đạo nhân trên đầu có Linh Lung Bảo Tháp. Thanh y đạo nhân hiện ra Thất Thái Nguyên thạch. Hắc y đạo nhân cầm Như Ý Kim kiếm.

Lâm Phong ra sức quát lớn từ giữa bay lên ngồi xuống pháp đàn. Cả người vừa nhấc lên khỏi pháp đàn một bước thì tay bấm pháp quyết, lập tức sát khí nổi lên. Một chiếc cầu vòng vàng từ trong trận bay lên, rung mạnh một cái liền hóa thành một vùng hỗn độn. Từ Hỗn Độn hiện ra Đại La kiếm trận.

Hỗn độn chẳng phân biệt được âm dương, không chia ra Càn Khôn, trên nối với chín tầng trời, dưới liền U Minh, vô biên vô hạn, tựa hồ muốn đưa cả thiên địa đều quay về hỗn độn. Từ thời Bàn Cổ mở ra hỗn độn đã đủ chín chín tám mươi một vạn ức năm, giờ mọi nhân quả kết thúc đều ở trước cổng thành này.

“Đại la kiếm trận thể hiện Tiên Thiên hỗn độn quả thật là bất phàm.” Nguyên Thủy thở dài.

Lập tức Nguyên Thủy thiên tôn, Thái Thượng Lão Quân, A Di Đà Phật, Vô Thiên cả bốn vị giáo chủ đi theo bốn cửa để vào đại trận.

Linh Bảo bước lên xuất ra Hỗn Nguyên kim thước đối đầu với Thái Nhất.

Thái Nhất cười lớn một tiếng, một tiếng chuông vang lên rồi lẩn vào trong hỗn độn. Linh Bảo cũng lắc người đuổi theo vào trong hỗn độn.

Lại nói Nguyên Thủy theo cửa Càn vào trận. Vừa vào đến cửa trận, hắc y đạo nhân cầm Như Ý Kim kiếm bổ vào đầu. Nguyên Thủy vội vàng xuất ra Bàn Cổ phủ để đỡ tam bảo Như Ý mà cứ chính diện đấu nhau.

Hắc y đạo nhân lắc người nhoáng một cái lại hóa thành hỗn độn.

Nguyên Thủy cũng không rõ làm cách nào bước vào trong trận. Hắc y đạo nhân lại từ trong hỗn độn vọt ra cầm Như Ý Kim kiếm lại bổ. Nguyên Thủy e ngại Như Ý Kim kiếm lại giơ Bàn Cổ phủ ngăn lại, tam bảo Như Ý lại nhằm đúng ngay vào mặt mà đánh.

Hắc y đạo nhân lại hóa thành hỗn độn, chỉ là không cho Nguyên Thủy tiến vào trận.

Nguyên Thủy không làm gì được, chính xác là không dám để cho Như Ý Kim kiếm bổ trúng, bị mất mặt không nói mà lại còn chẳng được gì.

Lão Tử tiến vào cửa khôn, xích y đạo nhân cầm Kim Vũ phiến quạt một cái. Lão Tử vội vàng nhảy ra, rồi rung Thái Cực đồ định cuốn người. Xích y đạo nhân lại hóa thành hỗn độn. Đến khi Lão Tử tiến vào trận thì liền lại cầm Kim Vũ phiến để quạt.

A Di Đà Phật vào cửa đoàn môn, thanh y đạo nhân quát một tiếng, Thất Thái Thần quang nhắm ngay vào mặt định đánh. Trên đầu A Di Đà Phật vội vàng hiện ra mười hai đài sen mà vẫn bị đánh ngã, bèn vội vàng hiện ra kim thân Xá Lợi của bản mạng. Trên đầu lại hiện bốn mạng liên hoa chỉ thủ chớ không tấn công.

Vô Thiên vào cửa Li, bạch y đạo nhân hiện Linh Lung Bảo Tháp trên đầu, Vô Thiên thở dài: “Linh Lung Bảo Tháp vạn pháp bất xâm, kể cả số trời cho phép, thì ta cũng không phá được cửa Li” Lập tức lặng yên ngồi tọa thiền, không nói cũng không động.

Lâm Phong lặng yên ngồi trong pháp đàn, nhập định hư không, chủ trì việc vận chuyển trận pháp.

Lão Tử bị xích y đạo nhân ngăn lại, không vào được cửa trận liền cười nói: “Hai giáo cùng chung sức chinh phạt Cực Lạc đại giáo. Ta thuận lòng trời làm ngại gì đi vào trong chốn ngũ hành xoay vòng” Lập tức cắt

bước mà vào trận, xích y đạo nhân lại cầm Kim Vũ phiên đến quạt. Lão Tử rung Thái Cực đồ hóa thành một tòa tinh kiều (cầu sao), rồi đứng ở trên cầu mà vận pháp lực bước vào trong trận.

Khi Lão Tử vào được trận thì ba đạo nhân hắc, bạch, thanh cũng tự biến mất. Nguyên Thủy, A Di Đà Phật, Vô Thiên cũng liền vào được trong trận. Lắc mình một cái đều đã đến trước người Lâm Phong. Nguyên Thủy cười nói: “Hai giáo chung sức chinh phạt Cực Lạc chính là số trời đã định. Cực Lạc giáo chủ, người có lời gì có thể nói.” Lâm Phong nói: “Gặp kiếp vận mà nổi lên, là ta thuận theo số trời mà đi.”

Vô Thiên cười khẩy nói: “Còn muốn xem người làm sao mà có miệng lưỡi lợi hại nữa đây” Huyết Hồn phiên vừa chuyển, song máu bảy màu đã cuốn thẳng đến Lâm Phong.

Lâm Phong ra sức mà quát, trên đỉnh hiện lên Linh Lung Bảo Tháp, Huyền Hoàng khí ngược lại thì cuộn xuống dưới, vận pháp xuất ra.

Nguyên Thủy cầm Bàn Cổ phủ đến bổ vào đầu, Lâm Phong vội vàng cầm Như Ý Kim kiếm ngăn lại. Lão Tử lại rung Thái Cực đồ để cuốn. Lâm Phong nhảy sang một bên cầm Kim Vũ phiên mà quạt, Lão Tử vội vàng trốn vào trong Thái Cực đồ.

A Di Đà Phật bấm tay bắt quyết, mười hai đài sen dề xuống nhưng lại không làm gì được Lâm Phong. Linh Lung Bảo Tháp chính là bảo vật hậu thiên đệ nhất đại công đức, còn trên cả Tiên Thiên thập đại thánh khí. Lâm Phong có Linh Lung Bảo Tháp hộ thân, chính xác là vận pháp bất xâm.

“Đạo nhỏ Bà La bất quá cũng chỉ như vậy” Lâm Phong hất tay áo lên, Thất Thái Thần quang nhằm đúng ngay vào mặt đánh tới. A Di Đà Phật trước đã bị mất mặt liền vội vàng nhảy ra.

Nguyên Thủy lại cầm Bàn Cổ phủ bổ tới, Lâm Phong bấm tay bắt quyết. Như Ý Kim kiếm hóa thành một cái cầu vòng vàng kim, ngăn cản Bàn Cổ phủ. Hấn lại xuất ra Thất Thái Nguyên thạch nhằm đúng ngay vào mặt mà đánh Vô Thiên. Vô Thiên vội nhảy ra thì lại quay sang đánh A Di Đà Phật khiến cả hai vị Bà La thánh nhân không dám đến gần.

Bốn vị giáo chủ chung sức chinh phạt Cực Lạc nhưng lại không làm gì được Lâm Phong nên đều xuất ra chân hỏa để chấn động Bàn Cổ phủ, té lên tam bảo như ý đánh ngay vào mặt. Lâm Phong nhưng lại không ngăn cản, Linh Lung Bảo Tháp chấn động đẩy lui tam bảo như ý. Kim Vũ phiên quạt một cái, Lão Tử vội vàng nhảy sang một bên.

Lâm Phong triệu hồi Sơn Hà đồ cuốn đến Vô Thiên. Vô Thiên xuất ra Hắc Liên ngăn cản, lại rung Huyết Hồn phiên cuộn tới. Lâm Phong xuất ra Thất Thái Nguyên thạch đánh tới, Vô Thiên né tránh không kịp bị đánh liên lộn mấy cân đầu vẩy, cả lực thần đều bị chọc tức nên cả giận nói: “Khá lắm Cực Lạc giáo chủ, dám lấn ta như thế thì không cùng người dừng lại được”

Lâm Phong cười to nói: “Lượng sức đạo nhỏ Bà La, lại muốn tranh tỏa sáng với mặt trăng mặt trời, chỉ có mất mặt mà chẳng được gì” Nói rồi ra sức quát lớn làm hư không chấn động mạnh mẽ dù chỉ ở trong hỗn độn. Năm vị giáo chủ đều đánh ra chân hỏa, cùng thi triển thần thông khiến cho trời đất tối tăm, cả Thiên giới đều bị đánh thành một đồng hỗn độn.

Dưới thành Trường An đệ tử hai giáo cũng chém giết đến đất trời đổi màu, nhật nguyệt tối lại. Hồng Bào lão yêu một tên cũng không để lại nguyên thần liền bị Hoan Hỉ Phật đánh một đòn mà thần hình cụ diệt. Hầu tử giận dữ: “Khá lắm con lừa ngốc, không tha cho người được” Nói rồi lộn một cân đầu bật ra đằng sau, Hoan Hỉ Phật ứng phó không kịp bị một gậy đánh cho thần hình cụ diệt.

Di Lặc giận dữ: “Hay cho con khỉ này, cùng người không chết không thôi”

Các Thánh nhân đều xuất ra chân hỏa, đệ tử tam giáo bất kể là Tiên Phật, hoặc là yêu ma, đều giết đổ cả mất rồi. Linh Thửu lão yêu cũng bị Thuần Dương Chân nhân Lã Động Tân dùng Tử Dương kiếm chém Nguyên Thần mà thành tro bụi bay đi.

Quan Âm vốn núp ở phía sau núi để tọa sơn quan hổ đấu. Tiếc rằng đại kiếp nạn đến, tam giới tiên phàm dù là ai cũng không thể tránh được. Chỉ nghe sau đầu tiếng gió mạnh mẽ nổi lên, Quan Âm vội vàng nhảy ra nhưng cũng là đã muộn, Thích Già hiện kim thân nói: “Phản giáo quên phép tắc, không thể tha cho người được.” Liền tăng thêm lực đánh tới, Quan Âm né tránh không kịp bị đánh vào thần hình cụ diệt.

Đệ tử tam giáo chém giết đến đỏ cả mắt, kiếp số đã sôi trào đến đỉnh điểm. Đích thực là người giết người, Phật giết Phật đều vì tranh một đường sinh cơ. Đám chúng nữ Thái Y, Nghê Thường đã sớm chết lặng, chỉ xuất ra pháp bảo hộ mình sợ hãi kêu lên: “Phụ thân mau cứu ta.”

Thình lình Thiên Tâm Đăng bị một cỗ lực mạnh đánh bay lên. Đó là Trần Nguyên Tử đỏ hồng mắt xông tới đánh luôn Thanh Hà tiên tử không kịp né tránh vào thần hình cụ diệt. Tiểu Bạch long Ngao liệt nổi giận gầm lên một tiếng đến phun cả máu mũi, liền muốn xông lên liều mạng.

Tần Xuyên đang đấu với Trọng Dương tử, mắt thấy tình hình không ổn, môn hạ đệ tử Cực Lạc giáo đều giết đến đỏ cả mắt, sát kiếp đã sôi trào tới cực điểm. Nhưng cũng không cách nào áp chế, liền vội vàng vung tay lên. Một cái thanh sắc cầu vòng xoáy lên trùm kín đám môn hạ đệ tử Cực Lạc giáo cuốn vào Hồng Mông thể giới.

Đầy trời là Tiên Phật đều giết đỏ cả mắt, lên trời không có đường, xuống đất không thấy cửa, lại đi Hồng Mông thể giới không được đành quát một tiếng đều tự tàn sát lẫn nhau. Một đạo Tử Sắc Lôi quang mạnh mẽ từ trong hỗn độn xuyên ra đánh thẳng vào gáy Trần Nguyên Tử. Trần Nguyên Tử né tránh không kịp, quát to một tiếng mà thân thể hóa thành tro bụi rơi xuống.

Lại nói là sát kiếp đã sôi trào tới cực điểm, môn hạ đệ tử Cực Lạc giáo mà chịu kiếp nạn đều ứng kiếp số, không phải ứng kiếp đều đã trở về Hồng Mông thể giới. Lâm Phong ra sức quát lớn, Thiên La tứ kiếm chấn động mạnh, kiếm quang bốn màu hóa thành một dòng khí lưu hỗn độn chấn động mọi nơi. Trong tiếng nổ long trời lở đất, cả đất trời đều quay về hỗn độn.

Khi cả đất trời quay về hỗn độn, cả thần linh tam giới lẫn thần Phật đầy trời đều bị cuốn vào hỗn độn. Chỉ trừ bảy vị giáo chủ đã ký thác hư không nên không tiếp tục đời sống sinh linh nữa. Từ trong hư không một luồng kim quang cùng một đạo bạch quang rơi xuống, Lâm Phong giơ tay ra tiếp được, đó là Kim Thư Ngọc Diệp.

Lâm Phong cười nói: “Sau khi qua kiếp nạn là đạo ta chấn hưng. Để lập lại Hồng Mông thể giới, giáo hóa sinh linh, lão sư khai thiên sắp tới. Giờ đến Vô Lượng cung chờ đợi pháp chỉ.”

Chúng thánh đều tự cười gằn: “Cứ đợi cho khai thiên qua đi rồi lại tính kế”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-lai-kim-tien-1-2>